

Forgotten Books

— www.forgottenbooks.com —

Copyright © 2016 FB &c Ltd.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law.

**CLASSICAL SEMINARY
PRINCETON UNIVERSITY**

Digitized by Google

FRAGMENTA
HISTORICORUM GRÆCORUM.

VOLUMEN SECUNDUM.

PARISIS. — EXCUBANT FERMIN-DIDOT ET SOCIOS, VIA JACOB, 54.

FRAGMENTA

HISTORICORUM GRÆCORUM

COLLEGIT, DISPOSUIT, NOTIS ET PROLEGOMENIS ILLUSTRAVIT

INDICIBUS INSTRUXIT

CAROLUS MÜLLERUS.

VOLUMEN SECUNDUM.

INSUNT FRAGMENTA :

CADMI MILESI.
DIONYSII MILESI.
HIPPIYS RHEGINI.
EUGEONIS SAMII.
DEIOCHI PROCONNESII.
BIONIS PROCONNESII.
EUDEMI PARI.
DEMOCLIS PYGELENSIS.
AMELESAGORÆ CHALCEDONII.
GLAUCI RHEGINI.
HERODORI HERACLEOTÆ.
SIMONIDIS CEI.
XENOMEDIS CHII.
IONIS CHII.
STESIMBROTI THRASI.
HIPPLÆ ELEI.
DAMASTIS SIGEENSIS.
ANAXIMANDRI MILESI.
CRITIAE ATHENIENSIS.
THEMISTOGENIS SYRACUSANI.
SOPHÆNETI STYMPHALII.
CRATIPPI.
ARISTIPPI CYRENÆI.
DIONYSII TYRANNI.

HERMIÆ METHYMNÆI.
ATHANÆ SYRACUSANI.
TIMONIDIS LEUCADII.
DIONYSODORI BŒOTI.
ANAXIS BŒOTI.
ZOILI AMPHIPOLITÆ.
CEPHISODORI.
DEMOPHILI.
THEOCRITI CHII.
DINONIS.
HERACLIDIS CUMANI.
ARISTAGORÆ MILESI.
ARISTOTELIS STAGIRITÆ.
HERACLIDIS PONTICI.
DICEARCHI MESSENI.
ARISTOXENI TARENTINI.
PHANLÆ ERESII.
CLEARCHI SOLENSIS.
CLYTI MILESI.
LEONIS BYZANTII.
MENEKRATIS ELAITÆ.
ANDRONIS HALICARNASSENSIS.
DIODORI PERIEGETÆ.
DIYLLI ATHENIENSIS.

DEMETRII PHALEREI.
STRATONIS LAMPSACENI.
THEODECTIS PHASELITÆ.
LYCI RHEGINI.
NYMPHODORI SYRACUSANI.
CALLIÆ SYRACUSANI.
ANTANDRI SYRACUSANI.
HECATÆI ABDERITÆ.
MEGASTHENIS.
DAIMACHI.
PATROCLIS.
DEMODAMÆ MILESI.
DEMOCHARIS LEUCONOENSIS.
HIERONYMI CARDIANI.
PYRRHI EPIROTÆ.
PROXENI.
CINÆ THESSALI ET SUIDÆ.
DURIDIS SAMII.
IDOMENEI LAMPSACENI.
BEROSI CHALDÆI.
MANETHONIS SEBENNYTÆ.
DEMETRII BYZANTINI.
CTESIBII.
SOSIBII LACONIS.

ACCEDUNT FRAGMENTA DIODORI SICULI, POLYBII ET DIONYSII HALICARNASSENSIS
E CODICE ESCORIALENSE NUNC PRIMUM EDITA.

PARISIIS,

EDITORE AMBROSIO FIRMIN-DIDOT,

INSTITUTI FRANCIAE TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC LXXVIII.

Y T E A B V M U
Y W A L U
L A N O T E O A A A

VIRIS CLARISSIMIS
ANTONIO LETRONNIO
AUGUSTO BÖCKHIO

D. D. D.

EDITOR.

SC,
2550
11-2933

V. 2

JAN 20 1908 222722

Digitized by Google

PRÆFATIO.

Historiæ studium iis maxime temporibus ad fructum uberrimum et ad suavitatem jucundissimum est, quibus motus illi revolvuntur ingentes, unde novus rerum humanarum ordo exurgit, ac nova populis fata destinantur. Verumenimvero dum præsens momentum animos occupat et futuri exspectatio inter spem metumque tenet suspensos, exterritæ Musæ conticescere ac deserta priscorum monumenta seculorum squalere solent. Quæras igitur quam confidentia et securitate, dum ruentium fragore regnorum omnia implentur, nos tabulas quibus longinqua populorum memoria consignata est, colligere, collecta in publicum nunc edere conemur. Nimirum non tam stupemus in hac tempestate fulgura illa Gallica, quibus concussa Europa miscetur universa, quam admiramur cœli solisque serenitatem, quæ sonante adhuc tonitru per atras nubes refulget, sive, ut disertius loquamur, eximiam victoris populi moderationem summanque virorum quibus reipublicæ gubernacula commissa sunt, prudentiam : qua quidem effectum est, ut ad suevia negotia cuivis jam redire liceat, modo ne vana terroris simulacra singat trepidatio. Tantum igitur abest, ut antiquitatis studia, præclara patriæ amoris instrumenta, oblivionem jam manere censeamus, ut ex nova libertate novum iis robur accessurum esse persuasum sit. Neque desperamus collectionem scriptorum Græcorum, quam per duodecim nunc annos FIRMINUS DIDOT crescente in diem studii alacritate cum ingenti opum dispendio instituit, plaudente literarum republica in honorem patriæ posse absolvi, adeoque semel certe contingere, ut literaria Græciæ monumenta in unum omnia quasi corpus componantur.

Ceterum satis constat non acquiescere Firminum Didot in edendis operibus, quæ integra ad nos perdurarunt, sed etiam deperditorum rudera colligenda et ad prisci ordinis similitudinem disponenda curare. Quod institutum quum in reliquis literis perutile est, tum vero in iis, quæ ad historiam pertinent, summi patet esse momenti. Viam in his quoque præivit ac faciem prætulit libro laudatissimo (*Fragmenta historicorum antiquissimorum, Heidelbergæ 1806*) Venerandus Nestor philologorum, FRIDERICUS CREUZERUS. Cujus viri celeberrimi prementes vesti-

gia mox alii suos sibi quisque historicos, quorum reliquias congererent illustrarentque, selegerunt. Plurima horum repetivimus et retractavimus in *Fragmentis historicorum Græcorum*, quæ prodierunt anno MDCCCXLI. Deinde Ctesiam Musis Herodoti, rerum Alexandri scriptores historiis Arriani, argumentorum ducti similitudine, subjunximus. Restabat ut reliqui auctores, qui populorum civitatumque historias condiderunt, quadringenti numero et amplius, simili modo colligerentur. Opus hoc Herculeum et unius viribus fere impar nescio an non debuerimus suscipere, susceptum semel pro roboris modulo sustinere annixi sumus.

Igitur, ab incunabulis artis historicæ proficiscentes, ordine chronologico recensemus historicos per octo secula usque ad ævum Constantini Magni. Deinceps ex serie literarum scriptores collocantur quorum ætas est incertior. Totum hoc in novem distinximus libros. Priores quattuor, usque ad Ptolemæi Philadelphi tempora pertinentes, eo quod nunc emittimus volumine continentur. Reliqua una cum tabulis nominum, rerum, auctorum, titulorum, temporum, alterum dabit volumen, mox illud, favente Deo, absolvendam.

Primo consilio quum hoc tantum ageremus, ut eorum fragmenta operum, quæ ad civilem populorum historiam pertinent, exhiberentur, in ipso labore ulterius progressi sumus ac præter historica etiam reliqua auctorum nostrorum scripta non solum indicavimus, sed, ubi opportunum erat, etiam exscripsimus. Quod quantum valeat ad indolem uniuscujusque scriptoris penitus perspiciendam, dicere putidum sit.

Aristotelis historica ab hoc volumine secluseramus, quoniam perditorum librorum fragmina superstitionibus operibus subjungere constitutum erat. Verum quum Stagirita ut in reliquis literis, sic in arte historiæ scribendæ quasi cardo quidam sit, lectores ægre mentionem ejus desideraturos esse rati, postliminio quæ ad nostram rem facerent, interposuimus. Eundem honorem etiam discipulis ejus præcipuis habuimus, excepto Theophrasto, cui suum separatim volumen reservatur. Scripta quæ sunt de periegesi antiquaria, Pausaniæ operi addenda fuissent. Quod quum neglectum sit, ac de multis libris omnino non possit discerni, num historicorum an periegetarum more auctores res civitatum tractaverint, an utrumque munus conjunctim præstiterint, omnia quæ huc pertinent vel pertinere possunt videri, recepimus.

Superest ut grati profiteamur plurimum nos in operosissimo nostro labore adjuvisse viros doctissimos, qui vel totum hunc, qui de græcis historicis est locum explicarunt, vel fragmenta selectorum quorumdam

auctorum ediderunt. Inter illos principem locum post GERHARDUM VOSSIUM ANTONICS obtinet WESTERMANNUS : inter hos cum veterum qui hoc volumine recensentur historicorum nominibus socianda sunt nomina BOECKHII, BUNSENI, BRUECKNERI, EBERTI, FURRII, FRUINI, HULLEMANNI, MAHNII, NEUMANNI, RICHTERI, SCHNEIDEWINI, SCHWANBECKII, VERRÆRTI, VOISINI. Ceterum etiam in iis auctoribus, quorum reliquiæ jam collectæ ab aliis erant, ita fecimus, quasi primi nos collectionem earum institueremus. Excipiendus unus est Aristoteles, quippe qui a primo consilio nostro, uti diximus, alienus erat. Itaque factum, ut, quamvis fragmentis a Neumanno congestis nova haud pauca addiderimus, nonnulla tamen prætermissa sint. Hæc sicuti quæ in ceteris desiderantur, quod vel fugerunt nos, vel in scholiis exstant, quibus nuper demum editis uti nondum licuit, ad calcem voluminis posterioris diligenter annotabimus. In Heraclide denuo contulimus codices Parisinos, quibus, si pretium foret operæ, codicis Scorialensis varias lectiones addere nunc possemus. In Nicolao Damasceno Excerpta Constantiniana codicis Turinensis accuratius quam Valesius olim fecit, excussimus (1). Præterea eundem Nicolaum ex ista qua hucusque premebatur tenuitate et obscuritate ad latiore copiam majoremque splendorem revocavimus, adeo ut haud infimus nunc reliquiis ejus inter historiarum monumenta locus assignandus sit. Etenim FIRMINUS DIDOT, præter Gallicas bibliothecas, Hispaniam quoque lustrari jussit, partim ut editi libri cum optimæ notæ codicibus in futuros usus contenderentur, partim ut investigaretur, si qua inedita et quæ ederentur digna ibi latitarent. Neque spem conatus fefellit. Nam quamvis errore teneantur

(1) Idem Valesius in Dionysii Halicarnassensis fragmentis, quæ codex ille præbet, minus accurate codicis lectiones indicavit. Multa tacite correxit, sed interdum præter necessitatem; præterea in describendo codice sæpius ei accidit, ut unam alteramve vocem omitteret. Quare lectionis varietatem enotabo. Edit. Reisk. tom IV, p. 2309,1 : Φρούριος. — 3. πολεμικά. — 2310,8 τε post τ. ταῖς omittit cod. — 12. ἐξαρτάνοντας. — 13. πολλά. — 14. ἐχαρίσατο. — 2311,2. λήψονται. — 9. ὡς τοῖς ῥύσει Ῥωμαίοις μετῆν. — 2313,10. ἰλλὰ καὶ τὰ τῶν. — 2332,10. τῆς τάξεως, non τῆς τε τάξεως, ut Val. ait. — 2333,5. φίλων πλῆθος καὶ κατὰ] φίλων καὶ πλῆθος κατὰ. — 10. αὐθάδιαν. — 18. στρατηγίαν. — 2334,8. ἀν πράττειν. — 9. ἔδωκαν. — 14. καμινίω. — 2335,14. ἤνεγκεν. — 2337,13. ἄξιον. — 2339,1. ἠγησαμένης. — 3. ὤπλημα. — 2358,4. ταῖς πόλεσι. — 2359,5. κατέλειπε; deio v. ἀπόσπ. — 8. Διονύσου. — 2360,11. γαλιμεδόνους. — 14. αὐθάδιαν et ἐτρέπετο. — 18. προσένειμιν. — 2361,6. ἐρῶσιν ἢ ἔτι. — 10. πρόφασι. — 15. αὐτῶν. — 2362,4. τῶν πραγμάτων αὐτοῦ καὶ — 6. ἀνάκτησι. — 9. ἐρῶντες αὐτόν. — 11. Δῆναρχος et ἐξ αἰγύπτων. — 13. ἀνοσίων. — 2363,2. τοῖς εἰσαγ. σπ. — 12. προσενεγθεῖς. — 15. ἐιέρθειρον. — 2364,1. ἐξέβρασε. — 3. τούτων. — 4. ἐν σπ. — 12. Ἑλλῆσιν. — 16. ὁμολογοῦσιν. — 17. οὔτε. — 18. οὔτε ἐπικουρία τοῖς ἑτέροις ἢ ἀφ᾽ ἑῶν. — 2365,7. τοὺς πλείονας. — 11. ἰσχυοι.

qui ex prisca beatitudine Hesperiam servare somniant immensos et inexhaustos græcarum literarum thesauros, quos turbæ intestinæ, ignorantia et invidia, triceps Cerberus, a luce prohibeant : haud pauca tamen ex ultimo hoc recessu protrahi possunt tum nova tum notis meliora. Quorum in numero codex eminet mausolei Scorialensis, cujus libros manuscriptos ut non oculis tantum usurpare sed quoscumque vellemus describere etiam daretur, summa effecit QUEVEDONIS et SANCHEZII, bibliothecæ præfectorum, in nos humanitas et benevolentia. Agimus viris in paucis doctissimis ex animo gratias. Igitur codex ille, cujus mentionem injeci, chartaceus est in-fol., sec. XVI, non eadem totus manu exaratus. Continet vero post Æliani Historiam Variam : Περὶ ἐπιβουλῶν κατὰ βασιλέων γεγонуιῶν ἐκλογάς (fol. 74), quibus exhibentur excerpta Νικολάου Δαμασκηνοῦ, Ἰωάννου Ἀντιοχέως (fol. 107), Γεωργίου μοναχοῦ (fol. 169), Διοδώρου Σικελιώτου (fol. 176), Διονυσίου Ἀλικαρνασσέως (fol. 188). Deinceps alia sequuntur opuscula, quæ nunc nihil curamus. Excerpta tituli Constantiniani e codice fluxerunt in quo ordo foliorum (similiter atque in Turinense cod. tituli Περὶ ἀρετῆς) subinde perturbatus erat. Quod non animadvertens scriba, homo plane rudis, in medium Dionysii fragmentum locum Polybii peramplum infarsit. Egregio hoc librarii stupore docemur codicem ex quo nostra ducta sunt, etiam Polybii et fortasse aliorum historicorum Excerpta continuisse vel postea a volumine avulsa, vel de industria a scriba omissa. Quæ quidem jactura tanto magis dolenda est, quod Eclogas illas in intimis historiæ penetralibus versari tum ex ipso titulo Περὶ ἐπιβουλῶν conjicitur, tum parte superstite luculenter admodum confirmatur. Ceterum libri Scorialensis hoc loco propterea maxime mentionem fecimus, quod fragmenta e DIODORO et POLYBIO deprompta tamquam supplementum ad Didotianas horum scriptorum editiones, præfationi nostræ subtexere placuit. Addidimus etiam Fragmenta DIONYSII, cum illis jungenda, quæ nuper e titulo Περὶ στρατηγημάτων ad calcem Josephi edenda curavimus. Vale, lector, faveque.

Parisiis, mense martio MDCCCXLVIII.

KAKL MÜLLER
CAROLUS MUELLERUS.

**ΠΕΡΙ ΕΠΙΒΟΥΛΩΝ
ΚΑΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ ΓΕΓΟΝΥΙΩΝ
ΕΚΛΟΓΑΙ.**

**DE INSIDIIS
QUÆ REGIBUS STRUCTÆ SUNT
EXCERPTA
EX HISTORIIS DIODORI SICULI, POLYBII MEGALOPOLITANI,
DIONYSII HALICARNASSENSIS.**

Digitized by Google

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

[EK BIBA. Γ.]

I. Ὅτι φόνον ἀκούσιον φεύγων ὁ Βελλεροφόντης ἦλθε πρὸς Προΐτον (1), πατρικὸν ὄντα ξένον. Τὴν δὲ Προΐτου γυναῖκα διὰ τὸ κάλλος ἐρασθεῖσαν τοῦ Βελλεροφόντου καὶ μὴ δυναμένην πείσαι, διαβλαβεῖν αὐτὸν πρὸς τὸν ἄνδρα ὡς (2) βιαζάμενον αὐτήν. Τὸν δὲ Προΐτον ἀνελεῖν μὲν τὸν ξένον μὴ βουλευθῆναι, ἀποστεῖλαι (3) δὲ αὐτὸν εἰς Λυκίαν γράμματα φέροντα πρὸς Ἰοβάτην τὸν βασιλέα, ὄντα πενθερόν· ὃν κομισάμενον τὴν ἐπιστολὴν εὑρεῖν ἐν αὐτῇ γεγραμμένον, ὅπως ἀνέλη (4) τὴν ταχίστην τὸν Βελλεροφόντην. Ὁ δὲ μὴ βουλόμενος αὐτὸν ἀπολέσει, τῇ πυρπνῶι Χιμαίρα ἐκέλευσε συνάψαι μάχην.

[EK BIBA. Ζ.]

II. Ὅτι Αἰγιαλία (1), ἡ τοῦ Διομήδους σύζυγος, τελείως ἀπηλλοτριώθη τῆς τοῦ συμβιοῦντος εὐνοίας· ἦν οὐ δικαίως τῷ συνοικοῦντι προσφερομένην διὰ τὸ μῖσος παρακαλέσαι τοὺς συγγενεῖς πρὸς τὴν κατ' αὐτοῦ τιμωρίαν. Τούτους δὲ προσλαβομένους Αἰγισθον, προσφάτως κατεσχηκότα τὴν ἐν Μυκῆναις βασιλείαν, ἐπενεγκεῖν αὐτῷ θανάτου κρίσιν, κατηγοροῦντας, ὅτι ξένου πατρὸς ὦν τοὺς μὲν εὐγενεῖς ἐκ τῆς πόλεως ἐκβαλεῖν βουλεύεται, τῶν δὲ συγγενῶν Αἰτωλῶν τινὰς κατοικίξειν. Τῆς δὲ διαβολῆς πίστιν λαβούσης, φοβηθέντα τὸν Διομήδην φεύγειν εἰς Ἄργους (2) μετὰ τῶν βουλομένων.

III. Ὅτι μετὰ τὴν Αἰνείου (1) τελευταίην Σιλοῦϊας

[E LIBRO VI.]

I. Ob eandem quam invitus commiserat exul Bellerophon ad Proetum venit, hospitem paternum. Tum uxorem Proeti narrant ob venustatem Bellerophontis amore captam, quum persuadere non potuisset, eum calumniatam apud maritum esse, ut qui do stupro ipsam compellasset. Proetum vero occidere quidem hospitem noluisse, ablegasse autem in Lyciam literas ferentem ad Iobaten socerum. Hunc, acceptis literis, scriptum in ipsis reperisse, ut quam celerrime Bellerophontem tolleret de medio. Sed nolens interficere, imperavit ei ut cum Chimæra ignivoma pugnam consereret.

[E LIBRO VII.]

II. Ægialea, Diomedis uxor, animum a benevolentia in maritum prorsus abalienavit. Narrant eam injuste erga conjugem se gerentem propter odium cognatos ad ultionem ab eo petendam advocasse. Hos, assumpto Ægistho Mycenis regnum nuper adeptis, in capitale eum vocasse iudicium, accusantes quod peregrino patre ortus Argivos nobiles urbe pellere et ex cognatis suis Ætolis nonnullos in locum eorum vellet inducere. Quas calumniæ quum fidem invenirent, metuentem sibi Diomedem cum his qui adungere se ei vellent, Argis aufugisse.

III. Post Æneæ obitum Silvio puerulo admodum ab

Diodori fragmenta in codice Escorialense leguntur inde a folio 176 r. usque ad folium 187 vs. Ex his ad libros Diodori superstites (I — V) pertinent priora fragmenta quiduodecim (fol. 176 r. — 179, 27 r.), quas paucis indicasse sufficiat: Diodor. I, 55, de Sesonchosi. — I, 66, 7 sqq., de dodecarchia et Psammethico. — I, 68, 2 et 3, de Aprie. — II, 20, 1, de Semiramide. — II, 24, 2 — 8, de Belesy. — II, 33, 1 — 5, de Parsonda. — II, 34, 3 et 4, de Zarina. — II, 36, 6 verba: Ἀσπιόρα τοῦ βασιλέως... τὴν βασιλείαν εἰς Πέρσας. — II, 43, 1 — 3, de Scythis. — II, 53, 6. 59, 4 et 8, de insularis Iambuli. — IV, 45, 2, de Heceie. — IV, 48, 4, de Circe. — IV, 50 — 52, de Medea.

I. Fol. 179, 27 r. — 179, 7 v. Sumpta hæc e libro sexto, in quo Diodorus post præmissam de natura deorum disputationem, fabulas Græcorum ordine genealogico et chronologico ad Trojana usque tempora procedens exposuit (cf. Dionysii Samiti fragm. p. 11 not.). Inserendum fragmentum post ea quæ lib. VI, 6, 1 — 7 de Æoli προσημία existant. Bellerophon nepos erat Sisyphi Æolidæ, uti constat. De re salis est laudasse Apollodorum II, 3, 1. — 1. Προΐτον] ποῖτον codex. — 2. ὡς] de meo addidi. — 3. ἀποστεῖλαι] ἀποσταλ codex. — 4. ἀνέλη] ἐν codex.

II. Fol. 179, 7 — 16 r. 1. Αἰγιαλία] Αἰγιαλία cod. — 2. Ἄργους:] ἄργος cod. — De re cf. schol. Lyc. 608, Servius ad Æn. XI, 269, Dictys VI, 2. Qui omnes a Diodori narratione plus minus recedunt. Fragmentum inserte post lib. VII, 1 ed. Didot., eique subjunge quæ ibidem in fine libri sexti collocata sunt de annis, per quos regum Argivorum steterit imperium.

III. Fol. 179, 16 — 19 v. 1. Αἰνείου] αἰνίου cod. Eadem Diodorus (VII, 3, 3) apud Euseb. Arm. Chron. p. 212 Mai.: Πυκ (Silvio) post Æneæ obitum insidias Ascanius struxerat, ideoque puer nutritus fuerat ab armentariis in

ἐπεβουλεύθη ὑπὸ Ἀσκανίου νήπιος ὢν· τρῆρες δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν ὑπὸ τινῶν βουκόλων, Σιλούιος οἰνομάσθη, τῶν Λατίνων τὸ ὄρος σιλοῦν ὀνομαζόντων.

IV. Ὅτι Τήμενος τὴν Ἀργεῖαν (1) λαχὼν ἐνέβαλε μετὰ τῆς στρατιᾶς (2) εἰς τὴν τῶν πολεμίων χώραν. Χρονίζοντος δὲ τοῦ πολέμου, τοὺς μὲν υἱοὺς οὐ προῆγεν ἐπὶ τῆς (3) ἡγεμονίας, τὸν δὲ τῆς θυγατρὸς ἄνδρα Ἀγρόντην διαφερόντως ἀποδεχόμενος ἔτασεν (4) ἐπὶ τὰς ἐπιφανεστάτας πράξεις. Ἐπ' οἷς οἱ παῖδες αὐτοῦ διαγανακτοῦντες, Κεῖσος (5) καὶ Φάλκης (6) καὶ Κερύνης, ἐπιβουλὴν κατὰ τοῦ πατρὸς συνεστήσαντο διὰ τινῶν (7) κακούργων, οἱ πεισθέντες ὑπὸ τούτων ἐνδρεύσαν τὸν Τήμενον παρὰ τινα ποταμὸν· καὶ φονεῦσαι μὲν οὐκ ἠδυνήθησαν, κατατραυματίσαντες δὲ εἰς φυγὴν ὤρμησαν.

V. Ὅτι Ἀργεῖοι πολλὰ κακοπαθήσαντες ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Λακεδαιμονίους μετὰ τοῦ ἑαυτῶν βασιλείως, καὶ τοῖς Ἀρχαῖσι τὰς πατρίδας ἀποκαταστήσαντες, ἐμέμνοντο τὸν βασιλέα διὰ τὸ τὴν χώραν αὐτῶν ἀποδεδώκεναι τοῖς φυγάσιν, ἀλλὰ μὴ σφίσι κατακληρουχῆσαι. Συστάντος δ' ἐπ' αὐτὸν τοῦ δήμου, καὶ τὰς χεῖρας ἀπονενοημένως προσφέροντος, ἔφυγεν εἰς Τέγεαν, καὶ αἰεὶ διετέλεσε τιμώμενος ὑπὸ τῶν εὖ παθόντων.

Ascanio insidiæ structæ sunt. Quam ob rem quum in montibus a pastoribus quibusdam enutritur, Silvii nomen ei inditum est; nam montem Latini silviam dicunt.

IV. Temenus Argivam regionem sorte nactus cum exercitu in hostium terram invasit. Et quum diu bellum duceretur, filios suos non promovebat ad imperia militaria, sed filiae maritum Deiphontem singulari amplexus favore gerendis rebus summis præficiēbat. Quod ægre ferentes filii prava contra patrem consilia inierunt, eaque exsecuti sunt opera maleficorum quorundam, qui persuasi ab illis Temenum ad fluvium nescio quem ex insidiis aggrediuntur. Verum occidere non potuerunt, sed saucium relinquentes in fugam se dedere.

V. Argivi bello contra Lacedæmonios gesto multa cum rege suo perpassi quum Arcadibus patrias suas restituisent, reprehendebant regem, quod regionem exulibus reddidisset, nec inter ipsos sorte distribuisset. Dein consurgente in eum multitudine ac manus dementer inferente, Tegeam rex aufugit, ibique vitam degit honoratus ab iis quos ipse beneficiis affecerat.

monte, unde et nomen ei factum Silvius de nomine montis Sabinorum, cui Silva nomen erat. In quibus Silva mons debetur homini Armento Græca Eusebii haud recte intelligenti, ut monet Majus. Cf. Livius I, 3. Ceterum ap. Diodor. VII, 3 addenda erant verba Eusebii: *Ε seventho Diodori libro.*

IV. Fol. 179, 19 — 28 v. Eadem præter Apollodorum (II, 8, 5) et Pausaniam (II, 19, 1. 26, 2) narrat Nicolaus Damasc. in Exc. De Insidiis fol. 78, 4 R. cod. Escorial.: Ὅτι Τήμενος ὑπὸ τῶν ἑαυτοῦ παιδῶν ἀπέθανε διὰ αἰτίαν τοιάνδε. Ἦσαν αὐτῷ τέτταρες υἱεῖς, Κράσος (sic) καὶ Φάλκης καὶ Κερύνης (sic) καὶ Ἀγαῖος. θυγατὴρ δὲ τοῦνομα Ἰρηνή (ὠρηθὴ cod.), ἧτινα ἔδωκε γυναῖκα Ἀγρόντη (Δηρόντη cod.) τῷ Ἀντιμάχῳ τοῦ Θρασύνορος τοῦ Κτησιππου τοῦ Ἡρακλείου. Στήργων οὖν ταύτην καὶ τὸν γαμβρὸν πολὺ μᾶλλον [ἤ] τοὺς υἱεῖς καὶ εἰς ἀπαντα χρώμενος διετέλει. Ἐπὶ τούτῳ (τούτῳ cod.) οἱ νεανίσκοι βραβείως φέροντες ἐξέυρον κακούργους ἀνθρώπους, [οὓς] ἐπὶ μισθῷ ἐπεισαν τὸν Τήμενον ἀνελεῖν. Ἀγαῖος δὲ ὁ νεώτατος οὐ μετείχε τοῦ βουλεύματος. Καὶ οἱ μὲν τὸν ἄνθρωπον λούμενον παρὰ τὸν ποταμὸν ἐν ἱερῆι ἐπιπεσόντες καὶ κατατρώσαντες ἐκποδῶν ἐγένοντο, ἐπὶ ζῶντα ὑπὸ θορύβῳ καταλιπόντες, κτλ. Vix dubium quin ex eodem fonte hauserint Diodorus et Nicolaus. Hunc vero in narratione de Heraclidis Peloponnesum occupantibus Ephori vestigia legere ex aliis fragmentis patet. Laudato Ephori nomine Strabo VIII, p. 389: Ἀργούς δὲ Τήμενον καὶ τῶν περὶ τὴν Ἀχτὴν Ἀγαῖον καὶ Δηρόντην (sc. κτιστάς: εἶναι Ἐφῶρος, fr. 16, λέγει). — 1. Ἀργεῖαν] ἀργίαν cod. — 2. στρατιᾶς] στρατείας codex. τὴν πολεμίων χώραν intellige eam Argolidis partem, quam nondum subegerant Dorienses. — 3. — ἐπὶ τῆς] malim ἐπὶ τὰς. — 4. ἔτασεν] ἔτασεν cod. — 5. Κεῖσος] Κίσσος codex. Scribendum aut Κεῖσος aut Κίσσο; aut Κίσο;. illud apud Nostrum, i et ei ubivis confundentem, posui ex auctoritate Pausaniæ II, 19, 1. 26, 2. 28, 3 (ubi unus cod. κισός). Apud eundem II, 12, 6 libri præbent κάσον; Strabo X, p. 481: Κίσσον; Diodorus ap. Syncell. p. 262, C: Κισσίου (Κισοῦ cod. Paris.) τοῦ Τημένου; Scymnus Chius 531: Κρισῶν in cod. Parisin., pro quo Κίσσον reposuerunt editores, quamquam probabilius sit ei ottum esse ex scriptura diphthongi ei. Nicolaus Damasc. l. l. Κράσος, sed in sequentibus legitur Κίσσον. Apud Theognost. p. 72, 15 inter nomina in ἴσος legitur Κίsson, pro quo Κίσσον leg. esse monet G. Dindorf. in St. Thes. v. Κεῖσος. Apud Pausan. IV, 3, 8 p. 175 ed. Didol. legitur: Ἰσθμῖος (Κίσσῖος) ὁ Τημένου. Longius ab his omnibus recedit Apollodorus II, 8, 5, 3, qui Temeni titulos recenset: Ἀγλαῖον καὶ Εὐρύπυλον καὶ Καλλίαν. Quæ ex Temenidis Euripidis petita esse suspicatur Millierus Dor. I, p. 79. Cf. idem Æginet. p. 40. Apud Hygin fab. 124 corrupte legitur: *Clytus Temeni f.* — 6. Φάλκης] φαλκῆς καὶ κερύνης codex. Nomen Κερύνης habet etiam Pausanias II, 28, 3; κερύνης cod. Nicolai l. l. Quartum filium (Ἀγαῖον vocani Nicolaus et Strabo, ubi Cramer. scripsit Ἀγραῖον e Pausania II, 28, 3; Ἀγλαῖον Apollodorus, quod nomen Meinekus recepit in Scymn. Chium 533, ubi codex Ἀγαῖον) non nominat Diodorus uipote consilliorum non participem, testante Nicolao. Similiter ab illo facinore, quod postea in Hymethonem Temenidæ commiserunt, Agræus se abstulisse dicitur ap. Pausan. II, 28, 3. — 7. διὰ τινῶν κακούργων] Confirmant hæc quodammodo Fabri emendationem ap. Apollodor. l. l., ubi: ὅθεν οἱ παῖδες κείθουσι Τιτάνας (τινάς Fab.) ἐπὶ μισθῷ τὸν πατέρα αὐτῶν φονεῦσαι.

V. Fol. 179, 28 v. — 180, 4 r. — Quæ h. l. narrantur de regione Arcadibus (a Lacedæmoniis) adempta et (quum bello contra Lacedæmonios gesto in Argivorum potestatem venisset) exulibus Arcadibus restituta ab rege Argivorum, qui propterea ira populi oppressus Tegeam aufugit, aliunde non constat, quantum equidem scio. Paucissima illa quæ traduntur de bellis sub Euryponte, Labota, Charilao et Nicandro regibus a Lacedæmoniis contra Argivos et Arcades gestis vide ap. Muller, *Dor.* I, p. 154 sq. Fortasse etiam ad seriora tempora res l. l. narrata pertinet, quamquam baud multum infra Olymp. primam descendere licet, vetante, ut videtur, fragmento VI. Alias cogitari possit de Melta rege Argivo, quem novimus ex Pausania II, 19, 2: Μέλταν δὲ τὸν Λακῆδον, δέκατον ἀπόγονον Μήδωνος (qui nepos erat Temeni), τὸ παράπαν ἱππεύειν ἀρχῆς καταγούς ὁ δῆμος.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

λαῖν (3) μὲν τὸν πρεσβύτερον, ἐγχειρίσαι δὲ τῶ νεωτέρῳ τὴν βασιλείαν, ἀπαγγελομένης δὲ τῆς παραχῆς εἰς τὴν αὐλήν, ὁ βασιλεὺς μεταπεμφόμενος τὸν ἀδελφὸν ἀπελογεῖτο μετὰ δακρύων, μὴ πιστεύειν τῷ τὴν βασιλείαν ἐπιχειροῦντι σφετερίσασθαι, καὶ τῆς ἀμφοτέρων ἡλικίας καταπεφρονήσασθαι· εἰ δ' ἔτι δισταζὼν τῇ διανοίᾳ φοβῆται, παραλαμβάνειν αὐτὸν ἐκέλευσε καὶ τὸ διάδημα καὶ τὴν ἀρχήν. Ταχὺ δὲ τοῦ μεираκίου τὸν ἀδελφὸν ἀπολύοντος τῆς ὑποψίας, ἀμφοτέροι βασιλικὰς ἀναλαβόντες στολὰς ἐξήλθον εἰς τὸ πλῆθος, φανερὸν ποιοῦντες πᾶσιν, ὡς δημονοοῦσιν. Ὁ δὲ Διονύσιος ἀποτυχὼν τῆς ἐπιβολῆς ἐκποδῶν ἑαυτὸν ἐποίησε. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον διαπεμπόμενος ἐπειθε τῶν στρατιωτῶν τοὺς οἰκείους ἀποστάσιως κοινωνεῖν τῶν ἐλπιδῶν· εἴτα εἰς Ἐλευσίν (4) ἀναχωρήσας προσεδέχετο τοὺς νεωτερίζειν προαιρουμένους, καὶ τῶν παραχωρῶν στρατιωτῶν ἀθροισθέντας (5) εἰς τετραχιχιλίους. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπ' αὐτοὺς στρατεύσας καὶ νικήσας καὶ τοὺς μὲν ἀνελὼν τοὺς δὲ διώξας, συνήναγκασε τὸν Διονύσιον γυμνὸν διανήξασθαι τὸ βεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὴν ἀναχώρησιν εἰς τοὺς Αἰγυπτίους ποιησάμενον ἀνασεῖειν τὰ πλῆθη πρὸς ἀπόστασιν. Δραστηκὸς δὲ ὢν καὶ μεγάλης ἀποδοχῆς τετευχὼς παρ' αὐτοῖς Αἰγυπτίοις ταχὺ πολλοὺς ἔσχε τοὺς κοινοπραγεῖν βουλομένους.

IX. Ὅτι Ἀρταξίας ὁ τῆς Ἀρμενίας βασιλεὺς, ἀποστάς Ἀντιόχου, πόλιν ἔκτισεν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ, καὶ δυνάμεις ἀδράς συνήγαγεν. Ὁ δὲ Ἀντιόχος ἰσχύων κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὡς οὐδεὶς τῶν ἄλλων βασιλέων, ἐστράτευσεν ἐπ' αὐτὸν, καὶ νικήσας ἠνάγκασε ποιῆν τὸ προσταττόμενον.

X. Ὅτι πάλιν ἄλλη κίνησις συνέστη κατὰ τὴν Θηβαΐδα, ἐμπεισοῦσις ὁρμῆς τοῖς πλῆθεσι πρὸς ἀπόστασιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Πτολεμαῖος ἀναζεύξας ἐπ' αὐτοὺς μετὰ πολλῆς δυνάμεως, τὰ μὲν ἄλλα μέρη τῆς Θηβαΐδος ῥαδίως προσεγάγετο· τῆς δὲ (1) καλουμένης Πανῶν πόλεως βεβηκυίας ἐπὶ τινος (2) ἀρχαίου γώματος, καὶ δοκούσης ὀχυρᾶς εἶναι ἐκ δυσπροσίτου, συνέδραμον εἰς ταύτην οἱ πρακτικώτατοι τῶν ἀρεστηκότων. Πτο-

giam potestatem molirentur. Cujus tumultus nuntio in aulam perlato, rex accessit fratri se purgavisti, multis lacrimis precans ne fidem haberet verbis ejus, qui despecta utriusque juventute, sibi vindicare regnum studeret. Quodsi vero metus adhuc et dubitatio aliqua menti inluereret, diadema ipsum summumque imperium assumere jussit. Sed statim puerulo a suspicionis crimine fratrem absolvente, ambo veste regia induti in vulgus prodeunt, eoque palam faciunt omnibus se concordēs esse. Sic Dionysius ausis suis excidens e conspectu se subducit. Ac primum quidem milites quos ad rem idoneos esse putaret, accesserat, iisque persuadebat, ut communes haberent spes defectionis. Deinde Eleusin se recipiens adjungebat sibi studiosos rerum novarum atque milites seditiosos, quorum ad quattuor millia congregati sunt. Rex autem educto contra eos exercitu praelioque victor, hoste partim occiso partim in fugam converso, ipsum etiam Dionysium eo redegit, ut Nilum fluvium nudus natando trajiceret et in superiora Ægypti se reciperet. Ille quoque ad defectionem Dionysius piehem excitavit, et quoniam vir erat strenuus magnaue ab ipsis Ægyptiis benevolentia excipiebatur, brevi multos sibi consiliorum socios comparavit.

IX. Artaxias qui quum ab Antiocho M. defecisset, rex Armeniæ factus est, urbem sibi cognominem condidit, multasque copias collegit. Antiochus (Epiphanes) vero, tunc temporis potentia reliquis regibus omnibus superior, expeditionem contra eum suscepit victumque facere imperata coegit.

X. Rursum alia seditio collata est in Thebaide, defectionis impetu multitudinem corripiente. Cujus compescendæ causa multis cum copiis profectus Ptolemæus reliquas quidem partes Thebaidis facili negotio ad obedientiam reduxit; Panopolis autem, urbs in aggere quodam antiquo sita, quum propter aditus difficultatem bene munita esse videretur, in hanc strenuissimi quique defectorum sese receperunt. Pto-

σοῦτον] τοσοῦτων cod. — 3. ἀνελεῖν] ἀνελεῖ cod. — 4. εἰς Ἐλευσίν] εἰςελευσίν cod. Eleusis est χωμύδιον Ἀλεξανδρείας, ut Suidas ait v. Καλλίμαχος. Meminit loci etiam Livius XLV, 12: *Ad Eleusinem transgresso (Antiocho Epiphani), qui locus quattuor millia ab Alexandria abest, legati Romani occurrunt.* — 5. ἀθροισθέντας] ἀθροισθέντων cod.

IX. Fol. 180, 17—21 v. — Ἀρταξίας] cod. Ἀρτάξης, quod defendere possis loco Plutarchi in Luculi. c. 31, ubi Ἀρτάξ, Ἀρτάξαν. Verum Ἀρταξίας est apud Strabon. XI, p. 528, Appian. Syr. 45. 66, et Polybium XXVI, 6, 12 et ap. ipsum Diodorum fragm. XIV. Artaxias, Antiochi Magni in Armenia præfectus, rege a Romanis vieto (190 a. C.), defect., et Hannibalis, ut dicunt, consilio Artaxata urbem ad Araxam condidit (Strabo et Plutarch. l. l.). Regem qui Artaxiam imperata tacere coegit, intellige Antiochium Epiphanem, de quo Appian. Syr. 45, p. 197 ed. Didot.: Ἐστράτευσε δὲ καὶ ἐπὶ Ἀρταξίαν τὸν Ἀρμενίων βασιλεῖα, καὶ αὐτὸν ἐλὼν ἐτελεύτησεν. Cf. idem ib. c. 66. Ceterum de *capto* Artaxia apud Diodorum nihil, sed de *imperata facere coacto*. Quodsi igitur vere captus est, dein dimissus esse ab Antiocho putari debet. Sed complura in Syriacis Appiani parum accurate tradi viri docti queruntur. Mortuus est Antiochus anno 149 aerae Seleucid. (Maccab. I, 6, 16. Joseph. A. J. XII, 9, 2), sive Ol. 164, 1. 164 a. C. (anno exeunte). Expeditionem πρὸς τοὺς ἀνω σατραπίας suscepit an. 147 aerae Sel. (Maccab. I, 3 37. Joseph. XII, 7, 2). Fragmentum assignamus an. 165. Ad annum 164 ne descendamus, impediunt fragm. sequentia. Inserendum post lib. XXXI cap. 17.

X. Fol. 180, 21 v. — 181, 1 r. — 1. τῆς δὲ] καὶ τῆς καλ. codex. — 2. Πανῶν... τινος] Πάνων πόλεως βεβηκυίας στίνο codes, cujus in margine crux corruptelam notans. Πανῶν πόλις scribitur etiam apud Strabon. p. 813: Πανῶν πόλις, λιουργῶν καὶ λιθουργῶν κατοικία παλαιά. Apud Diodor. I, 18 et Stephanum Byz. legitur Πανὸς πόλις; ap. Ptolemaeum Πανόπολις. Nomen urbis Ægyptium, sec. Diodor. l. l. Χερμῶ, vel ut ait Herodotus II, 91, Χέρμις; nunc *Alchemyn* sive *Alchim*. De situ ejus et ruinis vide quos laudant Bæhr. ad Herodotum l. l.; Forbiger. *All. Geogr.* II, p. 789. Quibus adde

λιμαῖος δὲ [καίπερ] τὴν τε ἀπόνοιαν ἐν[νοήσας] Αἴγυπτιῶν (3) καὶ τοῦ τόπου τὴν ὀχυρότητα, συνίστατο πολιορκίαν· καὶ πᾶσαν κακοπάθειαν ὑπομείνας ἐκράττησε τῆς πόλιος· καὶ κολάσας τοὺς αἰτίους ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

XI. Ὅτι μετὰ τὴν Τιμοθέου (1) ἀναίρεσιν τὰ πλῆθη, καὶ (2) τῷ βασιλεῖ δυσχεραίνοντες κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπὶ τοῖς τετολμημένοις κατὰ τὰδὲ ἀδελφοῦ, τὴν τε βεραπειάν τὴν βασιλικὴν περιέσπασαν καὶ τὸν πρεσβύτερον Πτολεμαῖον ἐκ τῆς Κύπρου μετεπέμποντο.

XII. Ὅτι τῆς Κομμαγενῆς ἐπιστάτης Πτολεμαῖος, ἔτι μὴν καὶ πρότερον καταφρονήσας τῶν Συριακῶν βασιλέων, ἀποστάτης ἐγένετο, καὶ διὰ τοὺς ἰδίους ἐκσίτων περιεσπασμένων, ἀδελῶς τῆς χώρας ἐδυνάστευσε, μάλιστα πιστεύων ταῖς τῶν τόπων ὀχυρότησιν· καὶ οὐ καρπούμενος τῇ πλεονεξίᾳ ταύτῃ, συναγαγὼν δύναιμι ἐπέβηεν εἰς τὴν καλουμένην Μελιτηνὴν, οὕσαν τῆς Καππαδοκίας καὶ τεταγμένην ὑπὸ Ἀριαράθην, καὶ τοὺς εὐθέτους προκατέλαβε τόπους. Στρατεύσαντας δὲ ἐπ' αὐτὸν μετὰ πολλῆς δυνάμεως Ἀριαράθου, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν ἰδίαν ἑπαρχίαν.

XIII. Ὅτι γνωσθεῖσθαι τῆς πρὸς Δημήτριον ἀλλοτριότητος τῶν Ῥωμαίων, συνέβη μὴ μόνον τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καταφρονῆσαι τῆς αὐτοῦ βασιλείας, ἀλλὰ καὶ τινὰς τῶν ὑπ' αὐτὸν τεταγμένων σατραπῶν· ὧν ἦν ἐπιφανεστάτος Τίμαρχος. Ἦν δὲ οὗτος τὸ μὲν γένος

lemæus quanquam reputabat secum et oppidanorum perditam audaciam et loci firmitatem, tamen obsidionem instituit, et nullas non molestias perdurans tandem urbe potitus est, punitisque defectionis auctoribus rediit Alexandriam.

XI. Post eandem Timothei populus Alexandriae irascens regi propter ea quæ contra fratrem susus erat, regia ministeria ei ademerunt et seniores Ptolemæum e Cypro revocarunt.

XII. Commagenæ præfectus Ptolemæus jam prius Syriæ regum auctoritatem contemnens defecit, et illis circa suas in Syria res distractis, locorumque maxime fidens munimentis, secure principatum regionis tenebat. Neque vero hisce commodis contentus, collectis copiis in Melitenen quam vocant Cappadociæ regionem Ariarathæ subiectam invasit et loca situ idonea præoccupavit. Verum Ariarathæ magnum contra eum exercitum educente, in suam regressus est provinciam.

XIII. Ubi compertum erat senatum Romanum alieno a Demetrio animo esse, accidit ut non reliqui modo reges potestatem ejus regiam contemnerent, sed subditorum etiam nonnulli satraparum. Quorum princeps erat Timarchus,

Letronnium in Journ. d. sav. 1840, p. 608. — 3. ἐννοήσας] ἐν codex. Adhidi καίπερ. Possis etiam ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιῆσαι τῶν Αἴγυπτιῶν vel tale quid. Seditionem hanc exarsisse puto anno post eam, quam Dionysius excitaverat (fragm. VIII). Tribuenda anno 165. Ptolemæus n. I. intelligendus est Philometor, qui exeunte hoc anno vel initio anni sequentis a Physcone regno ejectus est. Ceterum quum e nostro loco liqueat Ptolemæum circa an. 165 bellum gessisse in Ægypto superiore, et quum in Παρεμβολῇ oppido (Tebol Ægyptiace, Deboni hodie) ad Nilii ripam occidentalem paullo supra Philen sito, Ptolemæus Philometor πρόπυλον templi dedicaverit, in quo hæc exstabat inscriptio (Letronne l. I. p. 18): Ὑπὲρ βασιλείας Πτολεμαίου καὶ βασιλείας Κλεοπάτρας [τῆς βασιλείας ἀδελφῆς] καὶ γυναικὸς θεῶν [Φιλομητόρων, Ἰσιδὴ καὶ Ὀσφιδι καὶ τοῖς συννάοις θεοῖς], quam inscriptionem ad annum 165 referendam esse Letronnius demonstravit: veri sane simillimum est, propylum istud pro reportata de rebellibus victoria dedicatum, atque præsidium oppido ad arcendos Æthiopes, rebellium fortasse socios, tunc esse impositum, denique Tebol oppidum hinc traxisse nomen Παρεμβολῆς. Haud ita longe a Panopoli sita est Antæopolis, ubi item pronam Antæo dedicavit Philometor, eodem fere, ut Letronnio (l. I. p. 94 sqq.) videtur, tempore. De hac igitur eodem modo ac de altera dedicatione statuerim.

XI. Fol. 181, 1—5 r. — 1. Τιμοθέου] τοῦ μοθέου codex. Timotheus a Physcone interfectus pro cui dubio idem est cum eo, quem Ptolemæus Philometor de Cælesyria cum Antiocho Epiphane contendens (171 a. C.) Romanum legatum miserat. De nece ejus aliunde non constat. Neque illud traditur, quod ex h. l. colligitur, Philometorem a Physcone pulsum in Cyprum se contulisse. Omnino non nisi paucissima de his accepimus. Livius Epil. lib. 46: Ptolemæus Ægypti rex pulsus regno a minore fratre, missis ad eum (ad M. Æmilium Lepidum senatus principem) legatis, restitutus est. Porphyrius ap. Euseb. Chron. p. 116: Ἀφαιρέθιντα γὰρ τῆς ἀρχῆς τὸν πρεσβύτερον ὑπὸ τοῦ νεωτέρου κατὰ γούσιν οἱ Ῥωμαῖοι. Diodorus (XXXI, 18) et Valerius Maximus (V, 1, 1) ipsum Ptolemæum misero habitu Romam venisse tradunt. Reditum ejus in Ægyptum præter nominis Romani auctoritatem etiam flagitia Physconis accelerasse n. I. docemur. Quo tempore ab Alexandrinis e Cypro revocatus est, Roma jam redierit. In regnum reversus Philometor culpam fratri condonavit Cyrenasque concessit (Polyb. XXXI, 18, 4, XL, 12; Liv. Epit. 47). Pertinet res ad an. 164 a. C. Fragmentum collocandum post antecedens. Quæ ap. Diodor. XXXI, 33 leguntur, non pertinent ad hæc tempora, verum ad bellum an. 156 inter fraires gestum, quod Physcon Cyrenarum regno continere se noluisse. — 2. Aut excidit aliquid post τ. πλήθη, aut delenda est particula καί.

XII. Fol. 181, 5—13 r. De his aliunde nihil constat. Pro Μελιτηνῇ codex Μελιτηνῆ. Cappadociæ rex aut Ariarathes IV (220—163 exeunt. a. C.) aut Ariarathes V (163—132 a. C.). Probabile est Ptolemæum defecisse turbulentis illis temporibus, quæ mortem Antiochi Epiphani (164 a. C.) sub Antiocho Eupatore pueruo in Syria subsecuta sunt. Itaque Ariarathem intellexerim eum qui anno 163 Cappadociæ regnum suscepit. Eidem anno vel sequenti fragmentum nostrum adscribendum est.

XIII. Fol. 181, 14 r. — 181, 5 v. Δημήτριον] Intellige Demetrium Solerem, Seleuci Philopatoris liliuni, qui obses Romæ detinebatur. Is quo tempore Antiochus Eupator in Syria Epiphani patri successit, a senatu petiit, ut in regnum, ad ipsum potius quam ad Antiochi lilium pertinens, a Romanis constitueretur. Verum non obsecundavit, sed obsidem porro etiam Romæ detinendum esse senatus censuit; nam magis conducere rebus suis videbat, penes Antiochum puerulum quam penes Demetrium adolescentem strenuum regiam in Syria esse potestatem (Polyb. XXXI, 12; Appian. Syr. 46).

Μιλήςσιος, Ἀντιόχου δὲ τοῦ προβασιλευκότος φίλος, δὲ πολλάκις εἰς τὴν Ῥώμην ἐξαπεσταλμένος πρεσβευτῆς πολλὰ κακὰ διεργάσατο τὴν σύγκλητον· χρημάτων γὰρ πλῆθος κομίζων ἐδωροδόκει τοὺς συγκλητικούς καὶ μάλιστα τοὺς τοῖς βίοις ἀσθενεῖς ὑπερβαλλόμενος ταῖς δόσεσιν ἐδελέαζεν. Διὰ δὲ τοῦ τοιούτου τρόπου πολλοὺς ἐξιδιαιζόμενος καὶ διδοὺς ὑποθέσεις ἀλλοτρίας τῆς Ῥωμαίων ἀρέσεως, ἐλυμήνατο τὸ συνέδριον, συμπράττοντος Ἡρακλείδου τᾶδελεφου, πάντων ὄντος εὐφρεστάτου πρὸς ταύτην τὴν χρεῖαν. Τῷ δὲ αὐτῷ τρόπῳ κατὰ τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν σατράπης Μηδίας κατήνησεν εἰς τὴν Ῥώμην, καὶ πολλὰ τοῦ Δημητρίου κατηγορήσας ἐπεισε τὴν σύγκλητον δόγμα περὶ αὐτοῦ θέσθαι τοιοῦτον· *Τιμάρχῳ* * ἐνεκεν * αὐτῶν βασιλέα εἶναι (2). Ὁ δὲ ἐπαρθεὶς τῷ δόγματι συνεστήσατο κατὰ τὴν Μηδίαν στρατόπεδον ἀξιόλογον· ἐποίησατο δὲ καὶ συμμαχίαν κατὰ Δημητρίου πρὸς Ἀρταζίαν (3) τὸν βασιλέα Ἀρμενίας· ἔτι δὲ τὰ πρόσχωρα τῶν ἐθνῶν καταπληξάμενος διὰ τὸ βάρος τῆς δυνάμεως, καὶ πολλοὺς ὑπηκόους ποιήσας ὤρμησεν ἐπὶ τὸ Ζεῦγμα, καὶ τέλος τῆς βασιλείας ἐγκρατῆς ἐγένετο.

XIV. Ὅτι Εὐμένης ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ κατὰ τὸν Ἀριαράθην ἐκπτώσει (1) βεβρυόμενος (2), καὶ διὰ τῆς ἰδίας ἀφορμῆς σπεύδων ἀμύνασθαι τὸν Δημήτριον, μετεπέμψατο μειραχίσκον τινὰ, τὴν ὁμοιότητα τῆς ὄψεως καὶ τὴν ἡλικίαν (3) ὁμοίαν ἔχοντα καθ' ὑπερβολὴν Ἀντιόχῳ τῷ πρότερον βασιλευκότῃ τῆς Συρίας. Διέ-

Milesius genere, familiaris regis præcedentis, pro quo sæpius legationes ad Romanos obiens ingentem calamitatem in senatum intulerat. Nam magna vi pecuniæ instructus senatum corrumpebat, et eos maxime quibus res erat tenuis donis cumulans inescabat. Quo pacto quum multos sibi conciliasset, et sentiendæ agendique principia a Romanorum institutis aliena introduxisset, integritatem senatus vitare cœperat, adjuvante Heraclide fratre, viro ad ejusmodi negotium omnium maxime idoneo. Similiter circa hæc quoque tempora iste Mediæ satrapa, Romam profectus, multisque Demetrium criminibus onerans, persuasit senatui, ut decretum sibi scriberetur hunc in modum : « Senatus Timarcho regiam in Media potestatem habere permisit. » Hoc elatus decreto, exercitum baud mediocrem in Media collegit, et contra Demetrium societatem cum Artasia Armeniæ rege contraxit, et finitimis populis cœliarum mole perterritis, multis etiam in potestatem redactis, Zeugma versus tetendit, ac postremum regno politus est.

XIV. Eumenes (Attalus) rex Ariarathen regno pulsum graviter ferens et motu proprio ulcisci Demetrium studens, arcessit puerum quendam, qui quum oris specie Antiocho (Eupatori), priori regi Syriæ, simillimus et ejusdem fere ætatis esset, Smyrnæ degens se filium Antiochi (Epipha-

Hæc est illa, quam Diodorus dicit, τῶν Ῥωμαίων πρὸς Δημήτριον ἀλλοτριότης. At Demetrius ciam Roma aufugit (an. 162 exeunte), et Antiocho ejusque tutore Lysia intersectis, regno politus est (Polyh. XII, 19 sqq.; Appian. 47; Liv. Ep. 46; Justin. XXXIV, 3; Macrab. I, 7. II, 14; Joseph. Ant. Jud. XII, 10, 1). Deinde Timarcho rebelle devicto in Imperio confignatus Romam legationem misit. Appianus Syr. c. 47 : Καὶ δεξαμένων αὐτὸν (τὸν Δημήτριον) ἀσμένως τῶν Σύρων, ἔρχε, τὸν τε Λυσίαν καὶ τὸ παιδίον ἐπ' αὐτῷ διαφθείρας, καὶ Ἡρακλείδην ἐκβαλὼν, καὶ Τιμάρχον ἐκτανιστάμενον ἀνελὼν, καὶ τὰλλα πονήρως τῆς Βαβυλωνίας ἡγούμενον· ἐρ' ὧ καὶ Σωτήρ, ἀρξαμένων τῶν Βαβυλωνίων, ὠνομάσθη. Κρατηνόμενος δὲ τὴν ἀρχὴν ὁ Δημήτριος στέφανόν τε Ῥωμαίους ἀπὸ χρυσῶν μυρίων, χαριστήριον τῆς ποτε παρ' αὐτοῖς ὁμηρείας, ἐπέμψε κτλ. Legationem hanc etiam ex Polybio (XXXII, 6), quem Diodorus (XXXI, 29) exscripsit, novimus. Missa esse dicitur κατὰ τὴν βνέ Ὀλυμπιάδα (162 a. C.). Igitur quæ nostro fragmento traduntur, quum inter fugam Demetrii et legationem esse debeant media, ad annum 161 pertinuerint, eaque in cillis Diodori inseruorim post lib. XXXI, c. 27. De Timarcho et Heraclida præter allata apud Appianum c. 45 leguntur hæc : Συρίας καὶ τῶν περὶ αὐτὴν ἐθνῶν ἐγκρατῆς ἔρχε (Antiochus Epiphanes), σατράπην μὲν ἔχων ἐν Βαβυλωνίᾳ Τιμάρχον, ἐπὶ δὲ ταῖς προσόδοις Ἡρακλείδην, ἀδελφίῳ μὲν ἀλλήλων, ἀμφὼ δὲ αὐτοῦ γενομένῳ παιδικά. Heraclides noster Idem est cum eo, quem Antiochus Romam legatum miserat (Polyb. XXVIII, 1, 1 et 18, 1), et qui postea (a Demetrio ejectus) Romam venit cum Laodice et Alexandro Baia, quem pro filio Antiochi Epiphanis venditans Demetrio Soteri opposuit. V. Polyh. XXXIII, 16, 14, ubi verba : ποιούμενος δὲ τὴν παρεπιδημίαν μετὰ τερατείας ἀμα καὶ κακουργίας ἐναχρόνιζε, κατασκευαζόμενος τὰ περὶ τὴν σύγκλητον, optime concinunt cum iis quæ Diodorus de indole Heraclidis refert. Ceterum quum Timarchus Milesius sit, nescio an oriundus fuerit ab Timarcho Milesio, cujus tyrannidem Antiochus Deus everterat (Appian. Syr. 65). — 2. Locus corruptus. Verti : [ἡ σύγκλητος] Τιμάρχῳ ἐδωκεν Μηδῶν βασιλέα εἶναι. At plura excidisse videntur. — 3. Artaxias probabiliter idem est cum eo, qui fr. VIII memoratur.

XIV. Fol. 181, 6 — 26 v. 1. Ἀριαράθου ἐκπτώσει] Ariarathes v Philopator (168 — 150 a. C.), quum Demetrii affinitatem et amicitiam ex voluntate Senatus R. recusasset, regno spoliatus est a Demetrio, qui Holophternem, ab Ariarathie fraire ejectum, in Cappadociam reduxit. Pulsus Ariarathes Romam se contulit (cf. fr. XIV; Diodor. XXXI, 28. 32; Polyb. III, 5, 2. XXXII, 20; Justin. XXXV, 1; Appian. Syr. 47) æstate anni 168, sed vere demum anni sequentis, παρεπιδησῶν τὰς ἀρχὰς τῶν περὶ τὸν Σέξτον Ἰούλιον, signatum adire potuit. Hæc accurate, uti solet, Polybius XXXII, 20 (cf. Clinton. ad an. 157). Probabile igitur Ariarathen regno pulsum esse vere anni 158 vel exeunte anno 159. Huc veru anno 159 Clintonus (tom. III, p. 406) mortem Eumens II et initium regni Attali II assignat, recte utique. Itaque via otium erat Eumeni ad subornandum Alexandrum. Quare aut fides non est testimoniis, quibus Clintoni supputatio nititur, aut contra quam verisimile est ad annum 160 Ariarathæ fuga referenda, aut denique erravit vel Diodorus vel ejus excerptor, pro Attalo ponens fratrem ejus Eumenum, de quo in proxime antecedentibus sermo fuerit. Quod postremum posui, verum esse ex iis colligis, quæ in seqq. leguntur hæc : συνεπιληφθεὶς δὲ ἐν πρὸς στενοχωρ. ὑπ' Εὐμένους τοῦ τότε βασιλέως. Igitur quo tempore puerum Orphanes recepit, non amplius erat rex Eumenes. Huc accedit quod apud alios scriptores in hac re non Eumenis, sed Attali mentio fiat. — 2. βεβρυόμενος] Attalus Stratonice filiam Ariarathæ uxorem habebat. Strabo XIII,

τριβῆ δ' οὗτος ἐν Σμύρνῃ διαβεβαιούμενος ἑαυτὸν Ἀντιόχου τοῦ βασιλέως υἱὸν εἶναι, καὶ παρὰ πολλοῖς πιστευόμενος διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ὡς δὲ παρεγένετο εἰς Πέργαμον, ἐκόσμησεν (4) αὐτὸν διαδήματι καὶ τῇ λοιπῇ προσηκούσῃ βασιλέως περικοπῇ. Καὶ πρὸς τινα τῶν Κιλικίων ἐπεμψεν ὀνομαζόμενον (5) Ὀφάνην. Οὗτος δὲ ἐκ τινος αἰτίας προσκόψας μὲν τῷ Δημητρίῳ, συνεπιληφθεὶς (6) δὲ ἐν τισὶ στενοχωρουμένοις καιροῖς ἐπ' Εὐμένους τοῦ τότε βασιλέως, κατὰ λόγον πρὸς ὃν μὲν ἀλλοτρίως διέκειτο, πρὸς ὃν δὲ φιλανθρώπως· εἰς δὲ χωρίον τῆς Κιλικίας δεξάμενος τὸν μειρακίσκον, διεδίδου λόγους εἰς τὴν Συρίαν, ὅς μὲλλοντος ἐπὶ τὴν πατρίαν ἀρχὴν κατεῖναι τοῦ μειρακίσκου σὺν ἰδίῳ καιρῷ. Οἱ δὲ κατὰ τὴν Συρίαν ὄχλοι ταῖς ἐπὶ τῶν προτέρων βασιλέων φιλανθρώποις ἐντεύξεσι βλάβως ἔφερον τοῦ Δημητρίου τὴν αὐστηρίαν (7) καὶ τὸ τῶν ἐπιβολῶν δραστικόν. Διόπερ οἰκτεροὶ τῆς μεταβολῆς ὄντες, μετέωροι ταῖς προσδοκωμέναις ἐλπίσιν ἦσαν, ὡς αὐτίκα μάλα μεταπεσομένης τῆς ἐξουσίας εἰς ἕτερον ἐπιεικίστερον βασιλέα.

XV. Ὅτι οἱ Ὀροφέρνηου πρεσβευταὶ ἀπὸ Ῥώμης ἀνερχόμενοι, καὶ κατὰ τὸν πλοῦν ἐπιβουλεύσαντες Ἀριαράθην περὶ Κόρχυραν, αὐτοὶ προσανηρέθησαν ὑπὸ Ἀριαράθου. Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ Κόρινθον ἐπιβουλήν κατ' αὐτοῦ συστημαμένων τῶν τοῦ Ὀροφέρνηου, καὶ ταύτην παραδόξοις διεκφυγῶν εἰσεώθη πρὸς τὸν Ἀτταλον εἰς τὸ Πέργαμον.

XVI. Ὅτι τῷ Δημητρίῳ πάλιν ἐκ τῶν ὄχλων

nis) esse dictitabat, nec paucis id propter similitudinem illam persuadebat. Hunc igitur, ubi Pergamum venerat, diademate ornavit et reliquo apparatu regio instructum misit in Ciliciam ad Orphanem quendam; qui quum de causa nescio qua simultatem adversus Demetrium suscepisset, contra vero in temporum angustiis quibusdam olim ab Eumene, qui tunc regnabat, sublevatus esset, ut consentaneum est a Demetrio alienus, in Attalum propensus et benevolus erat. Is igitur, puero in castellum Ciliciæ recepto, rumores per Syriam spargebat, juvenem illum in regnum paternum rediturum esse tempore opportuno. In Syria autem multitudo propter priorum regum affabilitatem tanto ægrius tunc ferebat austeritatem Demetrii. Quapropter mutationis cupidi et expectatione rei optatæ suspensæ erant, quasi jamjam regni potestas in manus mansuelloris regis transitura esset.

XV. Orophernis legati Roma redeuntes quum inter navigationem prope Corcyram insulam insidias Ariarathæ struxissent, spe dejecti et ipsi insuper ab Ariarathæ occisi sunt. Similiter ad Corinthum insidiis jussu Orophernis paratis, has quoque Ariarathes præter expectationem effugit ac salvus Pergamum ad Attalum pervenit.

XVI. Iterum ex vulgi odio regni amittendi periculum

p. 824. — τὴν ἡλικίαν] Eusebius Arm. p. 187 : *Epiphane Antiocho adhuc superstite, regnum adibat filius duodennis Antiochus cognomento Eurator, qui anno uno mensibus sex cum patre vivebat.* Igitur mortuo A. Epiphane, an. 164 annum inisset decimum quartum, ac moriens an. 161 exeunte vel 160 init. annos septemdecim, an. 158 undeviginti natus fuisset. Ceterum ab Eusebio differt Appianus Syr. 46, sec. quem Antiochus ἐταλεύθησεν ἐνναστὴς παιδίον ἀπολιπών. Idque melius quadrat cum verbis Diodori μειρακίσκον τινά. Juvenis hic est *Alexander Bala*. Quæ hoc loco de eo narrantur, aliunde minus nota sunt. Quomodo postea Heraclides effecerit, ut rex Syriæ Alexander a senatu Romano crearetur, fuscus narrat Polybius XXXIII, 16, paucis rem tangunt Liv. Epit. 52; Appian. Syr. 67; Athenæus p. 211, A. Justinus XXXV, 1 Ita habet : *Itaque adjuvantibus et Ptolemæo rege Ægypti et Attalo (non vero Eumene) et Ariarathæ Cappadociæ, a Demetrio lacessit, subornant Balam quendam, sortis extremæ juvenem, qui Syriæ regnum velut paternum armis repeteret, et ne quid contumeliæ deesset, nomen ei Alexander inditur, gentisque ab Antiocho rege dicitur.* — 4. ἐκόσμησεν] ἐκόσμησεν cod. — 5. ὀνομ.] ὀνομάζειν δ. αὐτὸς cod. — 6. συνεπιληφθεὶς] συναποληφθεὶς cod. — 7. αὐστηρίαν] De istis rebus indole plura vide ap. Josephum. Ant. Jud. XIII, 2, 1.

XV. Fol. 181, 26 v. — 182, 1 r. Eadem fere tempore quo Ariarathes Romam profectus est (v. supra), etiam Orophernis legatos miserat, Timotheum (injus Diodorus quoque meminuit XXXI, 32) et Diogeem, qui donis gratiam senatus captarent et ad accusationem Ariarathæ regnum repetentis responderent. V. Polyb. XXXII, 20 (157 a. C.). Decretum senatus affert Appianus Syr. 47 : *Ῥωμαῖοις ἔδοξε μὲν ὡς ἀδελφούς Ἀριαράθην καὶ Ὀροφέρνην βασιλεύειν ὁμοῦ.* Quo responso haud contenti legati insidias regi struxerunt, quarum nostro loco mentio fit. Fragmentum hoc cum antecedente inserte post lib. XXXI, c. 32.

XVI. Fol. 182, 1 r. — 182, 25 v. E primis fragmenti verbis patet, sequentia non eo loco, ubi de bello contra Andriscum a Romanis gesto agebatur, sed in Demetrii Soteris historia esse narrata. Ultimum de regno periculum, quod propter oclium subditorum fatale Demetrio fuit (Joseph. XIII, 2, 1), ab Alexandro Bala venit, cui in Syriam ascendenti Ptolemaidem incolæ prodiderunt. Id vero incidit in medium annum 160 ær. Seleue., sive in an. 152 a. C. (Maccab. I, 10, 21. V. Clinton. F. H. III, p. 325). Quæ nostro loco traduntur ad ejusdem anni vel ad antecedentis res pertinere intelligitur e Livii Epit. 47, ubi hæc : *Andriscus, qui se Persei filium, regis quondam Macedoniae, ingenti asseveratione mentiretur, Romam missus.* Non afferi Epitome consules anni 152, adeo, ut dubium sit num res ad 153 an. ad 152 pertineat. Malim tamen referre ad an. 153. Nam consentaneum est Demetrium Andriscum illum (sicuti etiam filium suum. Polyb. XXXIII, 16, 4, Romam misisse antequam senatus Alexandro Balæ regnum Syriæ addixisset (exeunte anno 153. V. Polyb. XXXIII, 14, 10). Inserere fragmentum post Diodor. lib. XXXI, c. 40. — Fabulam quam de natalibus suis Andriscus finxerat, paucis tangunt Vellejus I, 11; Florus II, 14; Eutrop. IV, 13; Victor Vir. illustr. 61; Ammian. XIV, 11. Cf. Polyb. XXXVII, 1, d. Facius de ea Livii Epitome 49, qui quum ex eodem cum Diodoro fonte, e Polybio puta, hauserit, simulque nonnulla suppeditet quæ in nostra narratione ab excerptore truncata desiderantur, locum Epitome exscribo : *Andriscus quidam ultimarum sortis homo, Persei regis se filium ferens, et mutato nomine Philippus vocatus, quum ab urbe Romana, quo illum Demetrius, Syriæ rex, ob hoc ipsum mendacium miserat, clam profugisset, multis ad falsam ejus fabulam,*

ἐπέστη περί τῆς βασιλείας κίνδυνος, διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀλλοτριότητα. Τῶν γὰρ μισθοφόρων τις Ἀνδρίσκος ὄνομα, τὴν τε (1) ὄψιν καὶ τὴν ἡλικίαν ὁμοίαν ἔχων Φιλίππῳ τῷ Περσέως υἱῷ, τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ τῶν γνωρίμων ἐσκόπετο, καὶ Περσέως υἱὸς ἀπεκαλεῖτο· ταχὺ δὲ παρὰ τοῖς πολλοῖς ὁ λόγος ἐπιστεύθη. Τοῦ δὲ Ἀνδρίσκου κατὰ τὴν τῶν πολλῶν φήμην ἀποτολήσαντος, καὶ μὴ μόνον ἐκ τῶν Περσέως φάσκοντος υἱόν, ἀλλὰ καὶ πλαστὴν γένεσιν καὶ τροφὴν ἀποφαινομένου, καὶ μετὰ ὄχλου προσελθόντος τῷ Δημητρίῳ, καὶ παρακαλοῦντος αὐτὸν καταγαγεῖν εἰς Μακεδονίαν ἐπὶ τὴν πατρίαν βασιλείαν, τὸ μὲν πρῶτον ὁ Δημήτριος ἔσχεν ὡς περὶ μόνου (2), τοῦ δὲ πλήθους ἀθροισθέντος, καὶ πολλῶν λεγόντων δεῖν ἢ καταγεῖν τὸν Ἀνδρίσκον ἢ παραχωρεῖν τῆς ἀρχῆς τὸν Δημήτριον, εἰ μήτε οὐνται μήτε βούλεται βασιλεύειν, φοβηθεὶς τὴν τῶν ὄχλων ὀξύτητα, νυκτὸς συνέλαβε τὸν Ἀνδρίσκον, καὶ παραχρῆμα εἰς τὴν Ῥώμην ἀπέστειλε, διασαφῶν τὰ λεγόμενα περὶ αὐτοῦ τῇ συγκλήτῳ.

Περὶ αὐτοῦ πάλιν ἄλλως ἡ διήγησις (3). Δημητρίου τοῦ βασιλέως ἀναπέμψαντος εἰς τὴν Ῥώμην νεανίσκον τινὰ ὡς Περσέως υἱόν, ὄνομα Ἀνδρίσκον, τοῦτον ἡ σύγκλητος οἰκεῖν προσέταξεν ἐν τινὶ πόλει τῶν κατὰ τὴν Ἰταλίαν. Ὁ δὲ μετὰ τινα χρόνον διαδράς ἀπῆρεν εἰς Μίλητον. Ἐν ταύτῃ δὲ διατρίβων λογοποιεῖ (4) περὶ ἑαυτοῦ, Περσέως ἑαυτὸν ἀποφαινομένου ὑπάρχειν υἱόν. Ἔφη δὲ αὐτὸν νήπιον ὄντα δεδῶσθαι τῷ Κρητῷ (5) πρὸς ἀνατροφὴν, ὑπὸ δὲ τοῦ Κρητὸς αὐτῷ πινακίδιον κατασφραγισμένον ἀναδεδῶσθαι, δι' οὗ τὸν Περσέα διασφραγεῖν (6) αὐτῷ θησαυροὺς εἶναι κειμένους οὕτως· τὸν μὲν ἓνα ἐν Ἀμφίπολει κείμενον ὑπὸ τὴν ὁδὸν ὀργυιῶν τὸ βάθος ὄντα ἑ', ἔχοντα δὲ ἀργυρίου τάλαντα ῥή· τὸν δὲ ἕτερον ἐν Θεσσαλονίχῃ, τάλαντων ὀ', κατὰ μέσσην τὴν ἰξέδραν τὴν ἐν τῷ περιστύλῳ κατὰ τὴν αὐλήν. Πολλῶν δὲ αὐτῷ προσεχόντων, ἤλθεν ὁ λόγος ἐπὶ τοὺς ἀρχοντας τῶν Μιλησίων, οἱ συλλαβόντες αὐτὸν εἰς φυλακὴν ἀπέθεντο. Καὶ τινῶν πρέσβειν παρεπιδημούντων, προσανήνεγκαν αὐτοῖς (7) συμβουλευόμενοι τί χρῆ

Demetrio exstitit. Etenim inter mercenarios Andriscus quidam, quoniam formæ speciem et ætatem eandem fere habebat cum Philippe Persei filio, primum quidem a sodalibus joci causa filius Persei appellabatur, mox vero fidem verbis multitudo tribuebat. Et Andriscus e fama populari sumens audaciam, non modo dicebat se Persei filium, sed etiam fictam natalium et educationis historiam venditabat, ac tandem plebe stipatus ad Demetrium accedit, cumque hortatur ut in regnum paternum se reducat. Demetrius primum quidem ita egit quasi cum solo Andriscus (cum insano) sibi res esset; at concursante multitudine nec paucis dicitantibus debere Demetrium aut reducere Andriscum, aut regno se abdicare, siquidem neque vellet neque posset regnare: timens picbis exasperationem, noctu comprehensum Andriscum Romam propere ablegavit et quæ de eo circumferrentur senaiui exposuit.

Est etiam alia de eo narratio. Demetrius rex, aiunt, Romam misit juvenem quendam, qui se Persei filium dicebat, Andriscum nomine. Huic senatus in urbe Italiæ habitationem assignavit. Sed Andriscus aliquanto post inde profugiens Miletum profectus est. Ibi degens fabulam finxit, qua se Persei filium demonstraret. Infantem se dicebat educandum traditum fuisse Cretensi cuidam. Hunc sibi dedisse libellum obsignatum, in quo Perseus declararet duos sibi thesauros relictos esse, alterum Amphipoli sub viam conditum, decem orgyiarum profunditate, argenti talenta continere centum nonaginta octo; alterum talentorum septuaginta esse Thessaloniciæ in media exedra, quæ in aulae peristylio foret. Quibus quum aurem multi præberent, sermo venit ad magistratus Milesiorum, qui prehensum Andriscum in custodiam dederunt. Et quum legati advenissent, ad hos rem detulerunt deliberaturi quid factu opus esset. Illi vero ridentes dixerunt, ut dimitterent ho-

velut ad veram, cocuntibus, contracto exercitu, totam Macedoniam aut voluntate incoletium aut armis occupavit. Fabulam autem talem finxerat. Ex pellice se et Perseo rege ortum, traditum educandum Cretensi cuidam esse, ut in belli casus, quod ille cum Romanis gereret, aliquod veluti semen regiae stirpis exstaret. Perseo demortuo, Adramytti se educatum usque ad duodecimum annum ætatis, patrem eum esse credentem, a quo educaretur, ignarum generis sui. Affecto deinde eo, quum prope ad vitæ finem ultimum esset, delectam tandem ibi originem suam, fulsæque matris libellum datum, signo Persei regis signatum, quem sibi traderet, quum ad puberem ætatem venisset: obtestationesque ultimas adjectas, ut res in occulto ad id tempus servaretur. Pubescenti libellum traditum, in quo retelli sibi duo thesauri a patre dicerentur. Tum scienti mulierem subditum se esse, veram stirpem ignoranti edidisse genus: atque obtestatam, ut prius quam manaret ad Eumenem res, Perseo inimicum, excederet his locis, ne interficeretur. Eo se exterritum, simul sperantem aliquod a Demetrio auxilium, in Syriam se contulisse: atque ibi primum quis esset palam expromere ausum. — 1. τὴν τε] τὴν δὲ cod. — 2. ὡς περὶ μόνου] scribendum esse pulo ὡς περιμανῆ. — 3. Alteram hanc narrationem, non ab ipso Diodoro, sed ab excerptore priori subjunctam esse, inde patet, quod in hac Andrisci historiam auctor persequitur usque ad annum 149, quo Romani arma contra Andriscum Macedonia: urbibus politum moverunt. Hoc alienum prorsus erat a historia Demetrii Soteris. Contra vix dubium est quin Diodorus, postquam priorem in rebus anni 153 memoraverat, alteram attulerit ad res anni 149, sicuti Livius quoque de misso Romam Andriscus ad annum 153 egit (libro 47), alteram Diodori narrationem ex eodem fonte narravit in rebus anni 149 (libro 49). Hæc posterior narratio in editis Diodori collocanda est post XXXII, 15, uti ex comparata Livii epitomi. 49 colligitur. — 4. λογοποιεῖ] vel λογοποιεῖ. Codex: λογοποιεῖ. — 5. τῷ Κρητῷ] τῷ τῷ (sic) Κρητῷ codex. Cretenses milites Perseus fugæ comites habuit. V. Diodor. XXXI, 21, 1. — 6. τὸν Περσέα διασφραγεῖν] τὸν Περ-

πράξει. Οἱ δὲ ἐγγελάσαντες ἐκέλευον ἀραιῖναι τὸν ἄνθρωπον πλανῆσθαι. Ὁ δὲ λαβὼν τὴν ἀρεσιν ἐπιλοτιμήθη τὴν τοῦ δράματος συντέλειαν πρὸς τέλος ἀγαγεῖν. Ἄει δὲ λαμπρότερον εἰς τὴν βασιλικὴν εὐγένειαν διατιθέμενος, ἐξηπάτησεν πολλοὺς καὶ αὐτοὺς Μακεδόνας. Ἐχὼν δὲ σύνεργον Νικόλαόν τινα ψάλτην, Μακεδόνα τὸ γένος, ἐπέθετο παρ' αὐτοῦ παλλακίδα γεγεννημένην Περσείως τοῦ βασιλέως, ὄνομα Καλλιππᾶν, συνοικεῖν (8) Ἀθηναίῳ τῷ Περγαμηνῷ. Πρὸς ταύτην οὖν διελθὼν καὶ τραγωδήσας τὴν ἑαυτοῦ πρὸς Περσέα συγγένειαν, εὐπόρησε παρ' αὐτῆς ἐφόδια καὶ στολὴν βασιλικὴν καὶ διάδημα καὶ β' παιδᾶς πρὸς τὰς χρεῖας εὐθέτους· ἤκουσε δ' αὐτῆς ὅτι καὶ Τήρης ὁ βασιλεὺς τῶν Θρακῶν ἔχει γυναῖκα Φιλίππου τοῦ βεβασιλευκότος (9) θυγατέρα. Ἀπὸ δὲ τούτων τῶν ἀφορμῶν μετειωρισθεὶς προῆγεν εἰς Θράκην. Ἐν παρόδῳ δὲ καταντήσας εἰς Βυζάντιον ἐτιμήθη. Καὶ ταύτης τῆς ἀφροσύνης ἔδωκαν οἴκασ τοῖς Ῥωμαίοις Βυζάντιοι. Πλειόνων (10) δὲ πρὸς αὐτὸν συρρέοντων, ἦκεν εἰς Θράκην πρὸς Τήρην. Ὁ δὲ τοῦτον (11) τιμήσας ἔδωκεν αὐτῷ στρατιώτας ρ', καὶ διάδημα περιέθηκεν. Διὰ δὲ τούτου καὶ τοῖς ἄλλοις δυνάσταις συσταθεὶς ἔλαβε παρ' αὐτῶν ἄλλους ρ'· καὶ πορευθεὶς πρὸς Βαρσαβάν τὸν Θρακῶν βασιλεῖα ἔπεισεν αὐτὸν συγκοινωνῆσαι τῆς στρατείας καὶ καταγαγεῖν αὐτὸν εἰς Μακεδονίαν ἀμφισβητοῦντα τῆς τῶν Μακεδόνων βασιλείας ὡς οὖσης πατρίδας. Ὑπὸ δὲ Μακεδόνων (12) καταπολεμηθεὶς ὁ Ψευδοφίλιππος ἔφυγεν εἰς Θράκην. Ἰάλος ἐγκαταῆς ἐγένετο τῶν κατὰ Μακεδονίαν πόλεων.

XVII. Ὅτι ὁ Σκιπίων εἰς λόγους συνελθὼν τῷ Φαμέᾳ καὶ μεγάλας αὐτῷ προτείνων ἐλπίδας, ἔπεισεν ἀποστῆναι τῶν Καρχηδονίων μεθ' ἱππέων χιλίων καὶ διακοσίων.

XVIII. Ὅτι ὁ Ψευδοφίλιππος Τελεστὴν προεχειρίσατο στρατηγόν. Ὁ δὲ ταῖς ἀπὸ τῶν Ῥωμαίων ἐλπίσι ψυχαγωγούμενος ἀπίστη μετὰ τῶν ἱππέων καὶ πρὸς

minem et facessere juberent. Dimissus itaque Andriscus consummare comœdiam et ad finem perducere instituit. Et in diem magnificentius se ad regiam nobilitatem componens, multos et ipsos Macedones decipiebat. Adjutore utebatur Nicolao quodam psalte, qui genere Macedo erat. Ex eo comperit Callippam, olim Persei regis pellicem, nunc versari cum Athenæo Pergameno. Igitur ad hanc sese contulit, et quum fabulam de cognatiene sibi cum Perseo intercedente recitasset, pecuniam ab eo accepit et stolam regiam et ad ministeria pueros duos. Porro e Callippa audivit Tereum Thraciæ regulum duxisse Phillippi regis filiam. Hinc in majorem spem erectus, in Thraciam proficiscitur. Iter faciens Byzantium devertit, ubi honores ei habuerunt. Cujus imprudentiæ pœnas Byzantini Romanis dederunt. Pluribus subinde ad eum confluentibus, tandem in Thraciam venit ad Tereum. Is honorifice excepto milites centum dedit et diadema imposuit. Ejusdem opera Andriscus cum ceteris regulis congressus alios centum milites ab eis obtinuit. Denique ad Barsabam Thraciæ regem profectus est, eique persuasit, ut expeditioni socium se adjungat, ipsumque de paterno regno Macedoniae contendente[m] reducat. — Ceterum Pseudophilippus a Macedonibus prælio vicinus fuga in Thraciam se recepit. Postea tamen urbibus Macedoniae politus est.

XVII. Scipio, in colloquium cum Phamea congressus, quum magnas ei spes obtendisset, persuasit ut ab Carthaginiensibus deficeret cum equitibus mille et ducentis.

XVIII. Pseudophilippus Telesen exercitus ducem constituerat. Is vero spe, quam Romani monstraverant, allectus, defecit cum equitibus et ad Cæcilium transit.

είων διαστραφεῖν codex. — 7. αὐτοῖς] αὐτῷ codex. — 8. συνοικεῖν] συνοικεῖν cod. Athenæus fuit frater Attali. — 9. βεβασιλ.] βασιλ. codex. — 10. πλειόνων] τελειόνων codex. — 11. τοῦτον] τοῦτων (sic) codex. — 12. Μακεδόνων] Μακεδόνας codex. In postremis addidi particulam δὲ post vocem τέλος.

XVII. Fol. 182, 25 — 27 verso. — Φαμέα] Φανέα codex; Φαμέας Suidas s. v. et v. εὐψυχος, locum afferens probabiliter e Polybio (v. XXXVI, 6, 1) petiitum, et Euparcius p. 94, 1J ed. Bonn, ubi Phameæ de Scipione dictum; Φαμαίας Appianus et Dio Cassius; *Phameas* in edit. Livii. His obsecutus dedi Φαμέας, quamquam per se nomen Φανέας (aliis modo Φανείας modo Φανίας; de quarum formarum solenni confusione nullus est Ebert. in Diss. Sic. p. 77 sqq.) nihil offendit, immo cum simili cognomine Annonis, qui Λευκός vocabatur, apte componi potest. Ceterum Phameas est Ἰμολίων ὁ τῶν Καρχηδονίων ἱππαρχος, ᾧ Φαμαίας ἐπώνυμον ἦν (Appian. Pun. 97), υἱὸς ἐπιτῶν καὶ θρασύτερος ἐξ μάχης (id. c. 100 cl. 104), qui Numidarum more hostem lacessens multum Romanis dedit negotii. De ejus cum Scipione colloquio et defectione suavis idem Appianus c. 107 et 108, unde hæc arripo: Τῶν δὲ Λαρκῶν οἱ μὲν εἰν τοῖς αὐτῶν ἡτομόλησαν, καὶ ἐγένοντο πάντες ἐξ διακοσίου καὶ διαχιλίου ἱππέας· τοῖς δὲ ἄνω κατὰ δύσιν, ᾧ Δευκός ἦν ἐπίκλησις. Fortasse etiam apud Diodorum pro χιλίων erat διαχιλίων. Cf. Liv. Ep. 50: Item *Phameas Himilconi, præfecto equitum Carthaginiensium, viro fortis, et ejus præcipua opera Pœni utebantur, persuasit ut ad Romanos cum exercitu suo transiret.* Cf. Dio Cass. lib. XXI, tom. II, p. 10 et 334 ed. Gros. Quæmadmodum Phameas ad Romanos defecit, sic paullo post Bithyas, Numidarum ductor, qui cum Gufussa a Romanorum partibus steterat, ad Carthaginienses transfugit (Appian. Pun. 111). Has fortunâ lanceas, puto, indicat Diodori fragmentum Vaticanum p. 91 (Diodor. XXXII, 16): Ὅτι ἡ τύχη καθάπερ ἐπίτηδες ἀγνωστοῦσα τὰς συμμαχίας ἐναλλάξ τοῖς διαπολεμοῦσι παρεῖχτο. Quare sententia hæc (nostro fragmento jungenda) transponi debet post lib. XXXII, c. 17, ubi (ex Photii Exc.) de morte Masinissæ sermo est. Nam Masinissa jam defunctus erat, quo tempore Phameas defecit, quamquam utrumque pertineat ad an. 149 exeuntem (Manilio cons.); Bithyas autem transfugit æstate anni 148 (Calpurnio Pisone cons.).

XVIII. Fol. 182, 28 r. — 148, 2 r. De sævitia Pseudophilippi victoris cf. Diodor. XXXII, 9, ubi nostra sunt inse-

Καικίλιον ἀπεχώρησεν. Ὁ δὲ Ψευδοφιλιππος ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν ἀγανακτήσας, τὴν τε γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Τελεστοῦ συλλαβὼν ἐτιμωρήσατο.

XIX. Ὅτι Πτολεμαῖος ὁ Φιλομήτωρ ἦκεν εἰς Συρίαν συμμαχῆσων Ἀλεξάνδρῳ διὰ οἰκειότητα. Καταγνοὺς δὲ αὐτοῦ τῆς ψυχῆς παντελῆ ἀδυναμίαν, καὶ προσποιθεὶς ἐπιβουλεύεσθαι τὴν μὲν θυγατέρα Κλεοπάτραν ἀπήγαγε πρὸς Δημήτριον, καὶ συνθέμενος φιλίαν ἐνεγύησεν αὐτῇ ταύτην. Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰέρακα καὶ Διόδοτον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατεγνωχότες, τὸν δὲ Δημήτριον φοβούμενοι διὰ τὰς εἰς τὸν πατέρα γεγεννημένας ἀμαρτίας, ἀνέσπειραν τοὺς Ἀντιοχεῖς πρὸς ἀπόστασιν, καὶ τὸν Πτολεμαῖον εἰς τὴν πόλιν δεξάμενοι διάδημα περιέθηκαν (2), καὶ τὴν βασιλείαν ἐνεγέρσαν. Ὁ δὲ τῆς μὲν βασιλείας οὐκ ὀρεγόμενος, τὴν δὲ Κοίλην Συρίαν ἐπιθυμῶν προσκτῆσασθαι, συνέθετο πρὸς Δημήτριον κοινοπραγίαν (3) ἰδίᾳ κυριεύειν Πτολεμαῖον τῆς [Κοίλης] Συρίας, τὸν δὲ Δημήτριον τῆς πατρῴας βασιλείας.

XX. Ὅτι Ἀλεξάνδρος ἠττηθεὶς μετὰ φ' τὴν φυγὴν ἐπειήσατο τῆς Ἀραβίας εἰς τὰς καλουμένας Ἀβας, πρὸς Διοκλέα τὸν δυνάστην, πρὸς δὲ τὴν καὶ τὸν υἱὸν Ἀντιόχον προεκτεθειμένος, ὄντα νέπιον. Εἴθ' (1) οἱ περὶ τὸν Ἰλιάδην καὶ Κάσιον (2) ἡγεμόνες, οἱ συνῆσαν (3) Ἀλεξάνδρῳ, λάθρα διεπρεσβεύσαντο περὶ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας (4), ἐπαγγελόμενοι δολοφονήσειν τὸν Ἀλεξάνδρον.

Quare iratus Pseudophilippus uxorem ac liberos Telestis comprehendi et supplicio affici jussit.

XIX. Ptolemæus Philometor in Syriam venit ut operam ferret Alexandro cognato suo. Sed ubi cognovit ejus summam animi imbecillitatem, simulans insidias sibi struclas, Cleopatram filiam ad Demetrium abducit, et juncia amicitia huic filiam suam despondet. Interea Hierax et Diodotus de rebus Alexandri desperantes, simulque Demetrium metuentes propter ea quæ in patrem ejus prava commiserant, Antiochenses ad defectionem excitant, et Ptolemæo in urbem recepto diadema imponunt regnumque ei offerunt. At Ptolemæus regnum minime appetens, verum Cælesyriam ditioni suæ adjungere cupiens, ita cum Demetrio de pacis est, ut ipse Cælesyriam obtineret, Demetrius autem regno paterno poliretur.

XX. Alexander Bala prælio victus, cum quingentis suorum fugam intendit urbem Arabiæ versus, quam Abas vocant, ad principem Dioclem, apud quem etiam filium Antiochum, teneræ adhuc ætatis, deposuerat. Postea Heliades et Casius duces, qui cum Alexandro erant, clancularias de sua ipsorum securitate legationes miserunt, dolo se Alexandrum occisuros esse promittentes. Quorum petitioni

renda. De victoria quam de Romanis sub P. Juventio prælore reportavit, v. Polyb. XXXVII, 1 d; Liv. Ep. 50 extr. Res pertinet ad an. 148. — προσχειρίσατο] προχειρήσατο codex.

XIX. Fol. 183, 2 — 14 r. Contra Alexandrum Islam, qui Cleopatram Ptolemæi Philometoris filiam duxerat (170 a. C. Maccab. I, 10, 57), e Creta proficiscitur regnum paternum recuperaturus Demetrius (Nicator), filius Demetrii Solcis (165 ær. Sel., 148 a. C.; Maccab. I, 10. Josephi. XIII, 4). Tum in Syriam cum exercitu accurrit Ptolemæus, de cujus consiliis a Diodoro differt auctor Maccab. I, 11, 1 seq., qui ita narrat: Καὶ ὁ βασιλεὺς Αἰγύπτου ἤθροισε δυνάμεις πολλὰς... καὶ πλοῖα πολλὰ· καὶ ἐξήτησε κατακρατῆσαι τῆς βασιλείας Ἀλεξάνδρου ἐλπί, καὶ προσθῆναι αὐτὴν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. Καὶ ἐξῆλθεν εἰς Συρίαν λόγοις εὐρητικοῖς, καὶ ἤνοιγον αὐτῷ οἱ ἀπὸ τῶν πόλεων, καὶ συνήντων αὐτῷ... Ὅς δὲ εἰσεπορεύετο εἰς τὰς πόλεις ὁ Πτολεμαῖος, ἀπέτασσε τὰς δυνάμεις φρουρὰν ἐν ἐκάστη πόλει.... Ὁ δὲ βασιλεὺς Πτ. ἐκυρίευσσε τῶν πόλεων τῆς παραλίης ἕως Σελευκείας τῆς παραθαλασσίας, καὶ διελογίζετο περὶ Ἀλεξάνδρου λογισμοὺς πονηροὺς. Καὶ ἀπέστειλε πρέσβεις πρὸς Δημήτριον τὸν βασιλεῖα, λέγων· « Ἀσῦρο, συνδύωμάθα πρὸς ἐαυτοὺς διαθήκη, καὶ δώσω σοι τὴν θυγατέρα μου ἣν ἔχει Ἀλέξανδρος, καὶ βασιλεύσεις τῆς βασιλείας τοῦ πατρός σου. Μεταμιέλωμαι γὰρ τοὺς αὐτῷ τὴν θυγατέρα μου, ἐξήτησε γὰρ ἀποκτείναι με. » Καὶ ἐβόησεν αὐτὸν χάριν τοῦ ἐπιθυμῆσαι αὐτὸν τῆς βασιλείας αὐτοῦ κτλ. Contra Josephus XIII, 4, 6 narrat revera Ptolemæum Alexandri petiitum esse insidiis, quas ægre rex effugerit. (Paucissimis rem tangunt Liv. Ep. 52; Appian. Syr. 67; Justin. XXXV, 2.) — 2. διὰ ὁ ἡμα περιέθηκαν] Cf. Josephi. XIII, 4, 7: Δύο περιτίθεται διαδήματα, ἐν μὲν τῇ τῆς Ἀσίας, ἕτερον δὲ τῇ Αἰγύπτου. Eodem modo Maccab. I, 11, 13. De Cælesyria Ptolemæo data nihil legitur in Maccab et Josepho. Apud Maccab. tamen ex reliquo narrationis tenore sponte hoc suppleveris. Apud Josephum discrete Ptolemæus αὐτῷ ἐρασκεν ἀρκεῖν τὴν τῆς Αἰγύπτου βασιλείαν, nulla addita clausula. Hæc sicuti quæ fr. XX leguntur de clade et fuga Alexandri, pertinent ad annum 146 a. C. (172 ær. Sel. Maccab. I, 11, 9.). — 3. κοινεπρ.] καινοπρ. codex. Deinde suppleni v. Κοίλης.

XX. Fol. 183, 14 — 22 r. Eadem (exceptis verbis postremis Ἀλέξανδρος μὲν οὖν... ἀνῆρέθη) leguntur in Exc. P. ot i p. 519 (Diodor. XXXII, 10). Prima verba Photii sunt: Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ μὲν τῆς μάχης μετὰ φ' τὴν φυγὴν ἐποιήσατο (in cod. Escor. est ἐποιήσαντο) κτλ. — 1. εἴτα Phot. — 2. καὶ Κάσιον] hæc om. Photius. Primum scriba dextera βάσιον, quod deinde correxit. — 3. συνῆσαν].. νῆσαν codex, relicto duarum litterarum spatio. — 4. ἀσφαλείας] Photius perpetuam ἀγαμονίας. — Clades et fuga Alexandri pertinent ad annum 146, uti certissime constat. Verum Diodorus hæc non narravit ad annum 146, sed ita haud dubie rem instituit, ut postquam susceptam Demetrii contra Alexandrum expeditionem (Ol. 157, 4— 1/2 s. C.) narrasset, statim reliquam hujus belli historiam usque ad cladem fugamque Alexandri subjungeret. Sæpius eo modo Diodorus narrationem disponit coque chronologiam suam alioquin parum accuratam multo etiam imprecisioram reddit. Nostro autem loco res eo probatur, quod quæ sequuntur in Exc. Photianis de Masinissæ et de Prusis sine ad an. 149 (157, 4) referri solent. Reate igitur in editis Diodori quæ de Baia e Phot. Exc. narrantur, statim posi ea posui, quæ de Philippi Macedonis post victoriam crudelitatem ex Exc. De virtut. exstant. Eandem rerum seriem præbent nosira fragm. XVIII et XIX. Ceterum ordinem fragmentorum nunc nostrorum Excerptorum ope accuratius in nonnullis resingere possumus. Nimirum in libro XXXI espita ordinanda sunt hunc in modum: CARTHAGO: cap. 1 — VIII; XIV et XV (quatenus ad Exc. Vatican. pertinent); De insid. fr. XVII. — MACEDONIA: Cap. IX; De ins. fr. XVIII. — STRIA: De ius. fr.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ἦν τὸ μὲν γένος Βουβωνεὺς (2), ἀξίωμα δὲ μέγιστον ἔχων τῶν περὶ τοὺς τόπους τούτους κατοικούντων, διὰ τε τὴν ἐπιφάνειαν στρατηγὸς αἰρούμενος. Ἐπὶ πολὺ δὲ ἰσχύων, σωματοφύλακας ἔσχε καὶ φανερῶς ἑαυτὸν ἀνέδειξε τύραννον. Μετὰ δὲ τινὰς χρόνους ἀδελφὸς αὐτοῦ Σσμίας (3), σπεύδων εἰς ἑαυτὸν περιστῆσαι τὴν δυναστείαν, καὶ πιστευόμενος, ὥς ἂν ἀδελφὸς, ἀνείλε τὸν Μοκλίτην (Μολκίστην?), καὶ τὴν τυραννίδα διεδέξατο. Οἱ δὲ υἱοὶ τοῦ σφαγέντος, ἀντίκαιδας ἔτι τὴν ἡλικίαν ὄντες, ὑπὸ τινος συγγενοῦς ἀπήχθησαν εἰς τὴν Τερμησσὸν (4) λαθραίως. Ἐν ταύτῃ δὲ τραφέντες καὶ γεννηθέντες ἐνήλικοι τὸν τε πατρῶν ζῆλον μετήλθον, καὶ τὸν τύραννον ἀνελόντες δυναστεύειν οὐ προείλοντο, τῇ δὲ πατρίδι τὴν δημοκρατίαν ἀπεκατέστησαν.

XXIII. Ὅτι Γαλαστὴς τις, Ἀθαμῶν τὸ γένος, υἱὸς δὲ Ἀμυνάνδρου τοῦ βεβασιλευκῆτος Ἀθαμῶνων, γένει καὶ πλούτῳ καὶ ἐξῆς πολὺ προέχων τῶν ἄλλων, ἐγένετο φίλος Πτολεμαίου τοῦ Φιλομήτορος· ἐν δὲ τῇ πρὸς Δημήτριον μάχῃ (1) τῶν δυνάμεων τῶν ἀπὸ Ἀλεξανδρείας ἡγεμῶν ἐγεγόνει. Οὗτος μετὰ τὴν ἔτταν καὶ τελευταίαν Πτολεμαίου ἐλθὼν εἰς διαβολὰς ψευδεῖς, ὥς ἔκουσῶς τοῖς πολεμίοις καταπρόεμενος τὰ πράγματα, καὶ τοῦ διαδεξαμένου τὴν βασιλείαν Πτολεμαίου τὰς ἐωρσὰς ἀφελομένου καὶ χαλεπῶς διακειμένου πρὸς αὐτὸν, φοβηθεὶς ἀπεχώρησεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐκπεσόντων δὲ καὶ ἄλλων πολλῶν ἐκ τῆς Αἰγύπτου διὰ τὴν πρὸς τοὺς ὀφωνιαζομένους στρατιώτας στάσιν, ἀνέλαβε τοὺς φυγάδας. Φήσας δὲ ἐν παρακαταθήκῃ τὸν βασιλεῖα Πτολεμαίων τὸν Φιλομήτορα δεδωκέναι παιδίον (2) αὐτῷ τρέφειν ἐκ τῆς Κλεοπάτρας ἐπὶ βασιλείᾳ, καὶ τούτῳ διάδημα περιθεῖς, καὶ συναγωνιστὰς ἔχων πολλοὺς φυγάδας, παρισκευάζετο κατάγειν ἐπὶ τὴν πατρῶν βασιλείαν τὸν παῖδα.

bonensis, inter regionis hujus incolae magnae vir aestimationis, propter nominis celebritatem dux exercitus creatus est. Tum vero viribus praepollens custodes corporis assumpsit et palam se tyrannum exhibebat. Sed haud ita multo post frater ejus Semias in se transferre principatum moliens, fide quam fratri frater habebat, abusus Molcestem occidit et tyrannide positus est. At filii Molcestae, puerilem aetatem nondum egressi, a cognato quodam clam Termessum abducti sunt. Ibi educati postquam adoleverant, redeuntes caedem paternam ulsi sunt nece tyraani, ac principatum recusantes imperium populare patriae reddiderunt.

XXIII. Galastes, Athaman, Amynandri Athamanum regis filius, genere, divitiis ac nominis claritate inter populares insignis, familiaris fuerat Ptolemaei Philometoris et in praelio contra Demetrium commisso Alexandrinorum agmen duxerat. Is post cladem et obitum Ptolemaei calumniarum mendacis circumventus est. Dicebant eum de industria res elabi sibi passum hostibus prodidisse. Quare Ptolemaeus (Physcon), fratris in regno successor, dona ei ademii, ac pessime in eum affectus erat. Itaque metuens sibi Galastes in Graeciam sibi, ubi alios multos qui seditione contra milites stipendiatos facta Aegypto putari, recepit. Et Ptolemaeum Philometorem dicens custodiae suae commisisse puerulum e Cleopatra natum, quem educaret et ad regnum eveleret, diadema huic imposuit, et magno exulum numero adjutus in regnum paternum reducere tentabat.

Μοκλίτης. — 2. Βουβωνεὺς] Cf. Stephan. Byz. : Βουβῶν, πόλις Λυκίας. Βουβῶν γὰρ καὶ Βάβουρα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Βαλβούρου καὶ Βουβῶνος· οὗτοι δὲ λησταὶ πόλεις ἔκτισαν ἑμῶν ὀνόμας. Ὁ πολίτης ὤρειος Βουβῶνιος· εἰρηται δὲ Βουβωνεὺς· χαίρουσι γὰρ οἱ Λύκιοι τῷ τύπῳ. Bubonem urbem in Lyciae Eparchia memorat etiam Hierocles Synecidem. p. 395, 25 in tom. III Constant. Porphyg. ed. Bonn. ; Plinius XXXV, 17, 57 ; Ptolemaeus V, 3. Situs urbis ignotus ; patet tamen ex nostro loco, ubi Pisidiae urbs adscribitur, in consiliis Lyciae et Pisidiae esse ponendam. — 3. Σσμίας] Fuerit Σσμίας vel Σμμίας. — 4. Τερμησσὸν] Τέρμησον codex. Illud etiam Dindorf. in Diodor. XVIII, 46, 3. 47, 3 ex nonnullis libris recepit. Plurimi codd. Τερμησσόν. Cf. de varia nominis scriptura Forbiger. Geogr. II, p. 328.

XXIII. Fol. 183, 30. v. — 184, 14 r. De Amynandro Athamanum rege bene consistit e Polybio, Livio, aliis. Ei Galastam filium falsae e nostro loco discimus. Ipsius Galastae mentio fit etiam in Exc. De virtut. (Diodor. XXXIII, 24), ubi postquam de Physcone omnibus invisio dictum, additur : ὁ δὲ στρατηγὸς Ἰέραξ (de hoc cf. Posidonius fr. 7) ἐν τοῖς πολεμίοις ἔργοις θυμωστὸς ὢν... συνέσχε τὴν τοῦ Πτολεμαίου βασιλείαν. Τούτου γὰρ ἀπορομένου χρημάτων, καὶ τῶν στρατιωτῶν βουλομένων ἀφίστασθαι πρὸς Γαλαστὴν διὰ τὸ μὴ κομίζεσθαι τοὺς μισθοὺς ἐκ τῆς ἰδίας οὐσίας, ὀφωνιάσας τὴν δύναμιν, διακωλύσατο τὴν ἄλλην μεταβολήν. Verum quae h. l. narrantur post ea quae nostro fr. leguntur, facta esse tum ipsa res snadet, tum series Excerptorum. Nam in Exc. De virt. antecedit fragm. de sepultura Viriathi ; in nostris sequitur fr. de eade ejusdem (an. 140 a. C.). Igitur series est : fr. XXII de Galaste rebelle ; fr. XXIII de caede Viriathi ; lib. XXXIII, c. 22 de sepultura Viriathi ; c. 23 de Hierace impediante ne milites ad Galasten (bellum contra regem jam gerentem) delicerent. Praeterea patet nostra accidisse non ita multum post mortem Philometoris (146). Adeo ut detectio Galastae pertinere videatur ad an. 145. Itaque collocanda post lib. XXXIII, c. 6, ubi : ὁ Πτολεμαῖος... ἐξ ἀνομημάτων ἤρξατο μεγάλων διοικεῖν τὰ κατὰ τὴν βασιλείαν. Πολλοὺς μὲν γὰρ κτλ. Quorum exemplum etiam nostra erant. — 1. πρὸς Δημήτριον μάχῃ] Hoc negligentius dictum. Profectus sane Philometor est eo consilio, ut pro Alexandro contra Demetrium pugnaret, verum, ut supra ex Diodoro vidimus, mutavit rex sententiam, et cum Demetrio contra Alexandrum pugnavit ; quo praelio vulneratus paucis diebus post mortuus est. Neque denique clade affectus, sed victoria positus est. Fortasse tamen agmen quod Galastes duxerat Alexandrinorum, inferius fuerat. — 2. παιδίον] Secundum Justinum XXXVIII, 8 Ptolemaeus Philometor mortuus liliam parvulum reliquit, quem Physcon primo statim regni anno de medio sustulit. *Lactus igitur hoc solo, ait, quod sine certamine fraternalium regnum recepisset, in quod subornari a matre Cleopatra et favore principum fratris filium cognoverat,*

XXIV. Ὅτι Αὐδάς καὶ Διτάλκτες (1) καὶ Νικορόντης ἐκ πόλεως Ὀρσωνος, οἰκίῳι δὲ ἀλλήλων καὶ φίλοι (2), θεωροῦντες τὴν περὶ τὸν Ὑριάθον ὑπεροχὴν κατακονουμένην ὑπὸ Ῥωμαίων, καὶ περὶ αὐτῶν (3) δεῖσαντες, καταθέσθαι τινὰ χάριν τοῖς Ῥωμαίοις ἐκρίναν (4), δι' ἧς ἑαυτοῖς περιποιήσασθαι τὴν ἀσφάλειαν. Ὀρῶντες γὰρ τὸν Ὑριάθον ἐπιθυμοῦντα καταλύσασθαι τὸν πόλεμον, ἐπηγγέλαντο πείσειν Καιπίωνα συνθέσθαι τὴν εἰρήνην, ἐὰν αὐτοῖς ἀπολύσῃ πρεσβευτὰς περὶ διαλύσεων. Προθύμως δὲ τοῦ δυνάστου συγχωρήσαντος, οὗτοι μὲν συντόμως (5) γενόμενοι πρὸς τὸν Καιπίωνα, βεβήλως ἐπεισαν δοῦναί σφισιν αὐτοῖς τὴν ἀσφάλειαν ἐπαγγελιομένοις δολοφονήσῃν τὸν Ὑριάθον. Δόντες οὖν καὶ λαβόντες περὶ τούτων πίστις, ταχέως ἐπανῆλθον εἰς τὴν παρεμβολήν· εἰπόντες δὲ πεπεικέναι τοὺς Ῥωμαίους περὶ τῆς εἰρήνης, εἰς ἐλπίδας ἀγαθὰς ἔγαγον τὸν Ὑριάθον, σπεύδοντες τῆς ἀληθοῦς ἐννοίας ἀπαγαγεῖν αὐτῷ τὴν διάνοιαν ὡς κορρωτάτῳ. Πιστευόμενοι (6) δὲ αὐτοῦ διὰ τὴν φιλίαν νυκτὸς ἤλαθον εἰς τὴν σκηνὴν παρεισελθόντες, καὶ τοῖς ξίφεσι διαχρησάμενοι τὸν Ὑριάθον πληγαῖς εὐκαίροις, ἐκ τῆς παρεμβολῆς ἐκπηδήσαντες παραχρῆμα διὰ τῆς ὄρεινῆς ἀνοδίας χρησάμενοι ὀισώθησαν πρὸς Καιπίωνα.

XXV. Ὅτι κατὰ τὴν Συρίαν Διόδοτος ὁ Τρύφων ἐπικαλούμενος, ἐνηρηκὸς Ἀντίοχον τὸν Ἀλεξάνδρου τὸν ἐπὶ βασιλείᾳ τρεφόμενον, παῖδα τὴν ἑλικίαν ὄντα, περιέθετο διάδημα τῆς βασιλείας, καὶ κρατήσας ἔρημον, αὐτὸν ἀνηγόρευσε βασιλέα, καὶ [κατὰ] (1) τῶν σατραπῶν καὶ τῶν στρατηγῶν τῶν (2) ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ γένους πολεμῖν ἐπειρᾶτο. Περὶ μὲν γὰρ τὴν Μεσοποταμίαν ἦν Διονύσιος ὁ Μῆδος, περὶ δὲ τὴν Κοίλην Συρίαν οἱ περὶ τὸν Σαρπηδόνα (3) καὶ Παλαμήδην, ἐν δὲ τῇ παρὰ θάλατταν Σελευκίᾳ (4) Αἰσχρίων, ἔχων

XXIV. Audax et Dilalces et Nicorontes ex Orsone oppido, necessitudine et amicitia inter se juncti, ubi animaverterunt fastigium Viriathii accidi armis Romanorum, de sua salute auxilium gratiam aliquam apud Romanos ineundam esse statuerunt, qua securitatem sibi conciliarent. Itaque videntes Viriathum belli solvendi cupidum, promiserunt persuasuros se Cæpioni, ut pacem componeret, si ipsis de hac re legatio demandaretur. Lubenter id principe concedente, citato itinere ad Cæpionem profecti, facile persuadent ut cædem Viriathii pollicentibus securitatem spondeat. Fide data et accepta, in castra propere redeunt, et nuntiantes de pace ineunda se Romanis persuasisse, in bonam spem Viriathum adducunt, et a vero ipsorum consilio quam longissime animum ejus avertere student. Quorum fidei quum Viriathus se committeret ob amicitiam, noctu clam in tentorium ingrediuntur, gladiisque letalia infligentes vulnera trucidant eum, dein ex castris se proripientes per invia montanorum ad Cæpionem salvi perveniunt.

XXV. In Syria Diodotus cognomento Tryphon postquam Antiochum Alexandri filium, regis dignitati destinatum, teneræ ætatis puerum, interfecerat, sibi diadema imposuit, et submoto illo ab omnibus deserto, se ipse regem declaravit. Deinde contra satrapas et duces e regia familia oriundos bellare tentabat. Nam in Mesopotamia Dionysius Medus erat, in Cælesyria Sarpedon et Palamedes, in Seleucia maritima Æschion, qui secum habebat reginam Cleopatram,

ceterum infestus omnibus, statim ubi Alexandriam ingressus est, fautores pueri trucidari jussit. Ipsum quoque die nuptiarum, quibus matrem ejus in matrimonium recipiebat, inter apparatus epularum et solennia religionum, in complexu matris interfecit. Num igitur dixit Galæstes interfecit illum non vere fuisse Philometoris filium, sed hunc a patre sibi traditum esse, ut tueretur eum et ad regnum conservaret? An etiam alterum filium Philometori Cleopatram peperisse contendebat? In medio hæc relinquenda. Si velus Josephi interpretis fidem meretur, plures Philometori filii erant. Nam Contra Apion. lib. II, c. 5 in latinis (græca perierunt) legitur: *Ptolemæus... egressus est de Cyrene eo animo, ut Cleopatram e regno ejiceret, et filios regis, ut ipse regnum injuste sibi applicaret.* Ceterum Philometoris filius, cui Galæstes regnum recuperare studebat, intelligendus fortasse est Ptolemæus ille, qui in Papyro Anastasio medius inter Ptolemæum Philometorem et Pt. Physconem recensetur. Cf. tamen Letronnius *Inscr. gr. de l'Ég.* I, p. 53 sqq.

XXIV. *Fol.* 184, 15 r. — 184, 4 v. Inere locum ante lib. XXXIII, c. 22, ubi de sepultura Viriathii sermo est. Res pertinet ad an. 140 a. C. Diodorus quidem in Exc. Vat. p. 98 (XXXIII, 21) Popilium consulum (consul vero erat an. 139) ad colloquium Viriathum convenisse narrat; quamquam res aperte pertinet ad Servilianum consulum anni 142. Verum ejusmodi consulum confusio crebra admodum apud Diodorum est; eamque magnam partem jam in fontibus suis reperit. Certe mirum est in errore modo memorato cum Diodoro facere Dionem Cassium in Exc. Ursin. 163 (tom. II, p. 58 ed. Gros., quem vide) et Sexl. Aurelium. — 1. Διτάλκτες] διτάγκτες codex, in quo τὰ γ litteris minoribus scriptum est, haud dubie quod scriba ductus litterarum in exemplari describendo assequi non potuerat. Appianus Hisp. c. 74 percussores Viriathii nominat Αὐδάκα, Διτάλκωνα καὶ Μίνουρον, quæ nominum formæ sane genuintiores esse videntur. In ipsa narratione differt Appianus, secundum quem Audax ejusque socii διαφθαρέντες ὑπὸ τοῦ Καιπίωνος δώροις τε μεγάλοις καὶ ὑποσχέσει πολλῆς, ἠπέστησαν αὐτῷ πτενεῖν τὸν Οὐριάθον. Orsonem Bæticæ urbem Appianus memorat c. 16 et 65. — 2. φίλοι] φίλου cod. — 3. αὐτῶν] αὐτῶν codex. — 4. ἐκρίναν] ἐκρινεν cod. Mox excidisse videtur verbum δύναιτο. — 5. συντόμως. — 6. πιστευόμενοι] πιστευόμενος codex. De re cf. Appian. 74: *Τοῖς φίλοις ἔξην καὶ νυκτερεύοντι ἐντυγχάνειν.*

XXV. *Fol.* 184, 4—13 v. — 1. κατὰ] supplevi vocem. — 2. τῶν ἀπὸ] τοῦ ἀπὸ codex. — 3. De hoc Sarpedone cf. fontem Diodori, Posidonium (fr. 10) ap. Athenæum VIII, p. 333, B. — 4. ἐν Σελ.] Cf. Joseph. XIII, 7, 1: *Τὴν δὲ βασιλείαν λαβὼν ἐπέδυσσε τὴν ὑπόκρισιν, καὶ ὁ ἀληθὴς Τρύφων ἦν.* Τοῖς οὖν ἐχθροῖς διὰ ταῦτα ἐποίησε κρείττονας· τὸ μὲν γὰρ

μεθ' ἑαυτοῦ τὴν βασιλίαν Κλεοπάτραν, Δημητρίου
δὲ γυναῖκα, τοῦ ζωγρηθέντος ὑπ' Ἀρσάκου (6).

uxorem autem Demetrii illius, quem Arsaces vivum ce-
perat.

XXVI. Ὅτι συνετίθεντο πρὸς ἀλλήλους οἱ δοῦλοι (1)

XXVI. Servi in defectionem et eandem dominorum con-

στρατιωτικὸν αὐτὸν μισθὸν ἀφίστατο πρὸς Κλεοπάτραν τὴν Δημητρίου γυναῖκα τότε ἐν Σελευκείᾳ μετὰ τῶν τέκνων ἐγκλεισμέ-
νην. — 5. Ἀρσάκου] Ἀρσακίου codex. Jam quod tempora attinet, patet Diodorum statuisse Antiochum a Diodoto sive Try-
phone occisum esse quum Demetrius Nicator jam captus ab Arsace esset. Hausisse vero sua Diodorus putandus est ex Po-
sidonio, ex Aramea urbe, sicuti Diodotus, oriundo. Hunc enim in Postpolybianis ducem sequitur, adeo ut eum vel in Si-
cula historia ad verbum fere exscripserit. Quanta vero in Syriis maxime rebus Posidonii auctoritas esse debeat, liquet. Porro
cum Diodoro reliqui scriptores faciunt omnes, exceptis libris Maccabæorum, quibus insistens Clintonus F. H. III,
p. 326 sqq. tempora Demetrii et Diodoti hunc in modum disposuit :

A. ScL	A. C.	
167.	146 Nov.	Demetrius regnum occupat. Juxta eum Antiochus et Trypho.
170.	142 Feb.	Antiochus a Tryphone interfectus (Macc. I, 13, 31 41).
170.	142	Demetrius Judæis libertatem concedit (id. ibid.)
172.	140	Dem. expeditio Parthica (Macc. I, 14, 1).
174.	139 Nov.	Trypho interfectus (Macc. I, 15).
175.	138 Nov.	Demetrii captivitas.

Annus quo captus sit Demetrius non tradit quidem auctor Maccab. ; sed patet e reliquis numeris eum captum esse post
interfectum Antiochum. Contra Josephus XIII, 5, 11. 6, 1 : (Δημήτριος) ἐπολέμησε πρὸς τὸν Ἀρσάκην καὶ τὴν στρατιὰν ἀπα-
σαν ἀποβαλὼν αὐτὸς ζῶν ἐλήθη... Τρύφων δ' ἐπειδὴ τὰ περὶ τὸν Δημήτριον ἔγνω τοιοῦτο λαβόντα τὸ τέλος, οὐκ ἔτ' ἦν Ἀντιόχῳ
βέβαιος, ἀλλ' ἐπιβούλευεν ὥστ' αὐτὸν ἀποκτείναν τὴν βασιλείαν αὐτὸς κατασχέιν. Idem XIII, 7, 1 : Μετ' οὐ πολὺ δὲ τῆς αἰχμα-
λωσίας τοῦ Δημητρίου τὸν Ἀλεξάνδρου υἱὸν Ἀντίοχος ἀπέκτεινε. Justinus XXXVI, 1 : *Ad postremum lamen capitur (De-
metrius), tractusque per ora civitatum, populis, qui desciverant, in ludibrium favoris ostenditur. Missus
deinde in Hyrcaniam, benigne. habetur. Dum hæc aguntur, Interim in Syria Trypho qui se tutorem Antiocho,
Demetrii privigno, substitui a populo laboraverat, occiso pupillo regnum Syriæ invadit. Eodem modo Appianus
Syr. 67. 68 de Tryphone agit post narratam expeditionem Demetrii Parthicam. Livius in Epit. 52 postquam res Syriæ et
deinde res Ægypti ad an. 146 pertinentes commemoraverat, denuo ad Syriam rediens, ideoque haud dubie res anni 145
asserens, dicit : Demetrius ob crudelitatem, quam per tormenta in suos exercebat, a Diodoto quodam, uno ex sub-
jectis, qui Alexandro filio bimulo admodum regnum asserebat, bello superatus Seleuciam confugit. L. Mummius
de Achæis triumphavit (145 a. C.). Idem Epit. 55 in rebus anni 137 (Hostilio Mancino cons.) : Alexandri filius, rex
Syriæ, DECEM ANNOS ADMODUM HABENS, a Diodoto qui Tryphon cognominabatur, tutore suo, per fraudem occisus est,
corruptis medicis, qui eum calculi dolore consumi ad populum mentili, dum secant, occiderunt. In his Dukerus
et Delrius verba bimulum admodum in puerum admodum mutari volunt, Clintonus vero alterum potius : decem annos
admodum, corruptum esse putat, quoniam sec. libros Maccab. Antiochus jam an. 142 interfectus sit. Quasi Liviana ex-
genda essent ad narrationem Maccabæorum. Deinde non attendentes quo loco hæc Livius ponat, non viderunt optime
omnia concinere. Nam qui bimulus erat anno 145, is decem annos natus erat anno 137 a. C. Eundem computum Dio-
dori fuisse dubium non est, quum aliis locis comprobetur eodem usus esse fonte. Clintonis calculos vel series fragmento-
rum in Diodoro non admittit. Consentit etiam Eusebius p. 188, qui Demetrii expeditionem Parthicam assignat Ol. 160, 2.
139 ; deinde ad Ol. 160, 4. 137 in Canone annotat : Tryphon quum se Syriæ dominum fecisset, Antiochum Alexandri
filium de medio sustulit. Tum et ipse ociter perit. Periisse vero debet eodem anno 137 vel initio anni 136, cui pri-
mum annum Antiochi Sidelæ Eusebius assignat. Regno politus Tryphon, ut senatus benevolentiam captaret, Victoriæ
auream populo Romano misit, teste Diodoro in Exc. Legat. p. 629. Hunc locum, cui Nostra præfigenda sunt, in editione
Parisina posui lib. XXXIII, 17, extra ordinem chronologicum. Etenim sequitur in eisdem Excerptis fragmentum de cele-
berrima illa Scipionis ad Alexandrinos etc. legatione. Hanc vero Scipionem non oblitisse post annum 143 a. C. Clintonus vele-
rique chronologi statuunt. Nam Cicero Acad. II, 2, 5, P. Africani historię, ait, loquuntur in legatione illa nobili quam
ANTE CENSURAM (an. 142 a. C. Fasti Capitol.) obiit, Panælium unum omnino comitem fuisse. Quod quin recte se ha-
beat quamquam in Epitome Diodori dubitavi, tamen sola fragmentorum Diodoreorum serie refelli non poterat, præsertim
quum sæpius Siculus noster ordinem chronologicum relinquat, ideoque de Diodoti primis conatibus ad an. 145 loquens
historiam ejus universam persecutus esse potuerit. Nunc vero quovis pignore contendam Ciceroniana illa corrupta esse et
pro ante censuram scribendum esse ante consulatum (137 a. C.) vel (quod Dübnerus meus proponit) a censura, adeo ut
legatio incidat in annum 136 vel 135. Nam primum ipse Cicero De Republ. VI, 11 (2) ita habet : Quum autem Cartha-
ginem deleveris, triumphum egeris, censorque fueris et obieris legatus Ægyptum, Syriam, Asiam, Græciam, del-
gere iterum consul absens, bellumque maximum conficies, Numantiam excindes. In his legatio inter censuram et
consulatum ponitur media. Alterum argumentum peto ex Historiis Posidonii, qui Lælli discipulus uberrime legationem per-
secutus est libro septimo (v. Athenæus XII, p. 549, D ; Posid. fr. II). Ita autem Posidonius in Historiis agit, ut singulis li-
bris unius fere anni res pertractet. Jam vero quæ e libro quinto asseruntur pertinent ad res anni 138, quo captus est De-
metrius ; et quæ e libro octavo de Siculo servorum bello leguntur, referenda sunt ad annum 134. Igitur ex his colligitur
legationem pertinere ad annum 136 vel, quod malim, ad an. 135. Eodem ducit series fragmentorum Diodori. Itaque Ex-
cerpta Leg. de Tryphone et de Scipione (XXXIII, c. 17 et 18) transponenda sunt ad finem libri XXXIII (cujus postremum
fragmentum pertinet ad an. 137) vel ad initium libri XXXIV)cujus primum fr. est anni 134).*

XXVI. Fol. 184, 13 v. — 185, 2 r. Eadem in brevius, uti solet, contrahens Photius in Exc. Diodor. XXXIV,
2, 10 : ...συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους ὑπὲρ ἀποστάσεως καὶ εἰρήνης τῶν κυρίων. Καὶ πρὸς τὸν Εὐνοῦν ἐβόησαν ἡρώτων εἰ συγχω-
ρεῖται κατὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς τὸ βεβουλευμένον. Ὁ δὲ μετὰ τερατείας, ὡς εἰώθει, συντιθεμένος ὅτι συγχωροῦσι, παραγρημα κεί-
θαι ἔχουσαι τῆς ἐγχειρήσεως. Εὐθὺς οὖν τετρακοσίους τῶν ὁμοδούλων συνήθροισαν, καὶ ὡς ἂν ὁ καιρὸς ἐβίδον, καθοπλισθέντες

περὶ ἀποστάσεως καὶ φόβου τῶν κυρίων. Παραθόντες δὲ πρὸς τὸν Εὐνούου, οὐκ ἄπωθεν διατρίβοντα, ἤρωτων, εἰ συγχωρεῖται παρὰ τῶν θεῶν αὐτοῖς τὸ βιβουλεύμενον. Ὁ δὲ τετρατευόμενος μετ' ἐνάουσιασμοῦ, καὶ περὶ τίνων ἤκουσι [ἀκούσας] διεσάρησεν ὅτι διδώσιν αὐτοῖς οἱ θεοὶ τὴν ἀπόστασιν, ἐὰν μηδεμίαν ὑπερβολὴν ποιησάμενοι παραγρήμα (μέν) ἐγχειρήσωσι ταῖς ἐπιβολαῖς· ὑπὸ γὰρ τῆς πεπρωμένης (2) αὐτοῖς κεκυρωῖσθαι τὴν πατρίδα τὴν Ἐνναν, οὕσαν ἀκρόπολιν ὅλης τῆς νήσου. Τοιούτων λόγων ἀκούσαντες καὶ διαλαβόντες ὅτι τὸ δαιμόνιον αὐτῆς συνεπιλαμβάνεται τῆς προαιρέσεως, οὕτως παρέστησαν ταῖς ψυχαῖς πρὸς τὴν ἀπόστασιν, ὥστε μηδεμίαν ἀναβολὴν τῶν δεδογμένων ποιῆσθαι. Εὐθὺς οὖν τοὺς μὲν δεδαιμένους ἔλυον, τῶν δὲ ἄλλων τοὺς πλησίον διατρίβοντας (3) συλλαβόμενοι περὶ ὧν συνήθρισαν ἐπὶ τινος ἀγροῦ πλησίον ὄντος τῆς Ἐννης. Συνθέμενοι δὲ πρὸς ἀλλήλους καὶ πίστει ἐπισφαγίων ἐνόρχους νυκτὸς ποιησάμενοι καθωπλίσθησαν, ὥς ποτ' ἂν ὁ καιρὸς συνεχώρει· πάντες δὲ τὸ κράτιστον τῶν ὅπλων, τὸν θυμὸν, ἀνελάμβανον (4) κατὰ τῆς ἀπωλείας τῶν ὑπερηφάνων κυρίων, καὶ τούτων ἀρηγίτω Εὐνούου. Καὶ παρακαλοῦντες ἀλλήλους περὶ μέσας νύκτας εἰσέπεισον εἰς τὴν πόλιν καὶ τούτους ἀνήρουν.

XXVII. Ὅτι πολλοὺς ἔχον τοὺς συναγωνιστὰς ἀντιτάττετο ὁ Γράχχος, καὶ αἰεὶ καὶ μᾶλλον ταπεινούμενος, καὶ παρὰ προσδοκίαν ἀποπίπτων, εἰς λύτταν τινὰ καὶ μανιώδη διάθεσιν ἐπέπιπτε. Συνγαγὼν γὰρ τοὺς συνωμότας εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν, καὶ μετὰ τοῦ Φλάκκου συνεδρεύσας ἔκρινε τοῖς ὅπλοις δεῖν κρατεῖν τῶν ἀντιπρῆκτόντων καὶ τὰς χεῖρας τοῖς τε ἀρχουσι καὶ τῇ συγκλήτῳ προσφέρειν. Διὸ παρεκελεύσατο πᾶσιν ὑπὸ ταῖς τριβέναις (1) φέρειν ξίφη, καὶ συνακολουθοῦντας αὐτῷ τὸν νοῦν προσέχειν τοῖς παραγγελλομένοις. Ὀπίμου δὲ βουλευομένου ἐν τῷ Καπιτωλίῳ (2) περὶ τοῦ συμφέροντος, ὤρμησεν ἐκεῖσε μετὰ τῶν κτηκτῶν. Ἐβρών δὲ τὸν νεῶν προκατειλημμένον καὶ πλῆθος τῶν ἀρίστων ἠθροισμένον, ἀπεχώρησεν εἰς τὴν ὀπίσω τοῦ νεῶν στοὰν ἀδημονῶν καὶ ποινηλατούμενος. Οὕτω δ' αὐτοῦ παριστρηκότος, Κόϊντός (3) τις συνθήειαν ἔχων πρὸς αὐτὸν, προσέπεισε τοῖς γόνασιν αὐτοῦ δεόμενος μηδὲν βίαιον ἀνήκειστον πράξαι κατὰ τῆς πατρίδος. Ὁ δὲ τυραννικῶς ἤδη διεξάγων, αὐτὸν μὲν προέωσε κρηνῆ ἐπὶ τὴν γῆν, τοῖς δὲ ἀκολουθοῦσι προσέταξε διαχειρίσασθαι καὶ ταύτην ἀρχὴν ποιήσασθαι τῆς κατὰ τῶν ἐναντιουμένων τιμωρίας. Ὁ δὲ ὕπατος καταπλαγὲς τὸν τε φόβον ἐδῆλωσε τῇ συγκλήτῳ καὶ τὴν κατ' αὐτῶν ἐπίθεσιν. Ζήτει ἐν τῷ περὶ συμβολῆς πολέμων.

spirarunt. Igitur Eunum laud procul inde degentem conveniunt aciscitantes num quod consiliis jam agitent dii permitlant. Is postquam audiverat quibus de rebus ventisrent, cum verborum praestigiis et furore lymphatico respondet permittens deos defectionem, si nulla mora interposita statim rei exsequendae manum admoveant: a satis patriam ipsis esse destinatum Ennam, lotius insulae acropolin. Quibus auditis, existimantes ipsum numen coeptis suis opitulaturum, tanto animorum ardore rem aggressi sunt, ut promptissime quae decreverant exsequerentur. Confestim igitur vinclos exsolverunt, et ex reliquis eos qui in propinquo degebant assumentes circa quadringentos in agrum quendam prope Ennam situm congregarunt. Ibi de rebus agendis deliberantes, mutuaque sibi fidem sacramento super hostilis edito noctu spondentes, armarunt se prouti quisque tunc poterat; omnes autem armorum praestantissimo, animi audacia, ad caedem dominorum insolentium erant instructi. Eunus his dux erat. Et invicem se exhortantes circa mediam noctem in urbem irrumpunt, dominosque occidunt.

XXVII. Quoniam multos socios habebat, restitit C. Gracchus; et in diem magis depressus et spe sua frustratus in furorem et quasi rabiem quandam incidit. Nam conjuratos in domum suam convocavit, et cum Flacco deliberatione habita, armis adversarios vincendos esse ac vim manuum consulibus et senatui admovendam decrevit. Jussit igitur ut omnes sub toga gladios gestantes ipsumque comitantes, ad mandata essent intenti. Et quo tempore Optimus de his quae e republica forent in Capitolio deliberabat, ascendit eo Gracchus caterva stipatus conjuratorum; sed templum praecoccupatum et optimatum permultos eo convenisse videns, in porticum, quae pone templum est, abscessit conscientia ausi perturbatus pernisque exagitatus. Dum sic quasi aestro immisso concitatur, Quintus Anyllus, quo familiariter uti solebat, ad genus ejus provolutus precatur, ne quid violenti et immedicabilis in patriam velit committere. Ille vero tyrannice jam se gerens, pronum in humum protrudit et comitantibus imperat, ut trucident hominem et hoc pernarum ab adversariis sumendarum faciant initium. Consul vero perterritus eandem hanc atque insidias quae ipsis struerentur, senatui renuntiavit. *Quaere in Excerptis De commissione bellorum.*

εἰς τὴν Ἐνναν τὴν πόλιν εἰσπίπτουσιν, ἀρηγουμένου αὐτῶν καὶ τοῦ κυρὸς τὰς φλόγας τετρατευομένου τοῦτοιοῦ τοῦ Εὐνούου. Ταῖς δ' οἰκίαις ἐπισηλθόντες πλείστον φόβον εἰργάσαντο, μηδ' αὐτῶν τῶν ὑπομαζίων φειδόμενοι. — 1. δοῦλοι] δουλοῦ codex. Μοχ surpreni ἀκούσας; contra μὲν particulam uncis inclusi. — 2. πεπρωμένης] πεπομένης cod. — 3. διατρίβοντας] διατρίβοντας cod. — 4. ἀνελάμβανον] ἀνελάμβανεν cod.; ποχ ὑπερηφάνων cod.

XXVII. Fol. 185, 3 — 21 r. Cf. Plutarch. C. Gracch. 13 sq. p. 1002 ed. Didot., ubi tamen aliter res exponitur, et opinatio alius est quasi color et ingenium narrationis. Ad Diodorum proxime accedit Appianus Bell. Civ. 1, 24, unde Diodorea in nonnullis supplere licet: Ὁ δὲ Γράχχος καὶ ὁ Φούλβιος ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐξέπιπτον, μεμνησὶν ἐοικότες ἐψεῦσθαι τὴν βουλήν ἐρασκον κτλ. — Fragmentum inserendum ante XXXIV, 29 (121 a. C.). — 1. τριβέναις] πβ. col. — 2. ἐν τῷ Καπ.] εἰς τὸ καπιτώλιον cod.

XXVIII. Ὅτι ἦεν εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τοῦ βασιλικοῦ γένους ὑπάρχων Ἰογόρθας ἕτερος, ἀντιποιοῦμενος τῆς Νομαδικῆς βασιλείας. Εὐδοκιμοῦντος δὲ αὐτοῦ καθ' ὑπερβολὴν, ὁ Ἰογόρθας μισθωσάμενός τινες στραγεῖς τοῦτον μὲν ἐδολοφόνησεν, αὐτὸς δὲ οὐδενὸς κωλύοντος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν βασιλείαν.

XXIX. Ὅτι ὁ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος ἐν Σελευκείᾳ τῇ πόλει ὧν συγκεκλεισμένος, ὑπὸ τινος τῶν φίλων ἐπιβουλεύθεις, τὸν μὲν ἐπιβουλεύσαντα συλλαβὴν ἐτιμωρήσατο, εἰς δὲ τὸ λοιπὸν οὐ τοῖς τυχοῦσι φίλοις ἑαυτὸν ἐπίστευεν.

XXX. Ὅτι πολλαὶ (1) ἐπαναστάσεις ἐγένοντο οἰκετῶν. Πρώτη μὲν ἦ περὶ τὴν (2) Νουκερίαν· τριάκοντα οἰκετῶν συνωμοσίην ποιησαμένων καὶ ταχὺ κολασθέντων· δευτέρα δὲ (3) ἦ περὶ τὴν Καπύην, διακοσίων οἰκετῶν ἐπαναστάντων καὶ ταχὺ κολασθέντων (4)· τρίτη δὲ ἀπόστασις ἐγένετο παράδοξος καὶ πολὺ τὰς εἰθισμένας διαλλάττουσα (5). Ἦν γὰρ τις Τίτος μὲν Οὐέτιος ἵππεὺς δὲ (6) Ῥωμαίων, ὃς ἔχων πατέρα μεγαλόπλουτον, καὶ νέος ὧν παντελῶς, εἰς ἐπιθυμίαν ἦλθε ἀλλοτρίας θεραπαινίδος, κάλλει διαφερούσης. Ἐπιπλαχεῖς (7) δὲ αὐτῇ καὶ συμβίωσας ἱκανὸν τινα χρόνον εἰς ἔρωτα παράδοξον ἐνέπεισε καὶ διάθεσιν μανίαν παρεμφερῆ. Διὰ γὰρ τὴν φιλοστοργίαν ἐπιβαλόμενος ἐξαγοράσαι τὴν παιδίσκη, τὸ μὲν πρῶτον ἔσχε τὸν δεσπότην αὐτῆς ἀντιπράττοντα, μετὰ δὲ ταῦτα τῷ μεγέθει τῆς τιμῆς προτρεψάμενος ἐξηγόρασεν αὐτὴν ταλάντων Ἀττικῶν ἑπτὰ, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῆς τιμῆς εἰς τακτὸν χρόνον συνέθετο. Πιστευθεὶς δὲ τοῦ χρήματος διὰ τὴν τοῦ πατρὸς εὐπορίαν, ἀπήγαγε τὴν θεραπαινίδα, καὶ καταδύς εἰς τινα τῶν πατρικῶν ἀγρῶν ἐξεπλήρου τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν. Ὡς δὲ ὁ συγκεκλειμένος τοῦ χρέους χρόνος διῆλθεν, ἦχον οἱ πεμφθέντες εἰς τὴν ἀπαίτησιν. Ὁ δὲ εἰς τὴν τριακοστὴν ἡμέραν ἀναβαλόμενος τὴν ἀπόδοσιν, καὶ τὸ μὲν χρῆμα οὐ δυνάμενος πῶρσαι, τῷ δὲ ἔρωτι δουλεύων, ἐπεχείρησε πράξει παραλογωτάτῃ (8).

XXVIII. Romam venit e regia familia ortus Jugurtha alter, regnum Numidarum sibi vindicaturus. Qui quum multa gratia apud Romanos pollere cœpiasset, Jugurtha per sicarios mercede conductos interficiendum curavit. Ipse, nomine prohibente, in regnum suum reversus est.

XXIX. Ptolemæus senior, dum in Seleucia urbe inclusus tenebatur, amici cujusdam insidiis appetitus, hunc quidem comprehensum supplicio affecit, in posterum vero haud obviis quibusque se commisit.

XXX. Complures tunc seditiones servorum exarserunt. Prima Nuceriæ fuit, ubi triginta servi conjurationem inter se fecerunt, sed innox pœnas dedere. Secunda exstitit Capuæ, ubi servi ducenti rebellarunt, at mox item puniti sunt. Tertia a reliquis quæ fieri solebant plane differens mirum in modum accidit. Titus quidam Vettius erat, eques Romanus, patre natus ditissimo. Is, juvenis admodum, famulæ alienæ, insigniter formosæ, amore captus est. Et amplexu ejus politus et per tempus aliquod cum ea consuescens, mirifice puellam et ad insaniam usque deperire cœpit. Qua amoris vehementia impulsus quum redimere puellam vellet, initio dominum obstrepentem habuit, mox magnitudine prelii eum demulcens emit puellam talentis Atticis septem, certumque solvendæ pecuniæ diem constituit. Fidem conciliabat patrimonium. Itaque servam abduxit, et in unum ex agris paternis se abscondens libidinem satiauit. Mox quum dies pecuniæ solvendæ adesset, venerunt qui pretium exigent. Ille in trigesimum inde diem solutionem remisit. Et quum etiam tunc solvendo non esset, simulque amoris vi subactus teneretur, facinus tandem insolens aggres-

XXVIII. Fol. 185, 22 — 26 r. Ἰογόρθας ἕτερος] *Massivam* appellat Sallust. Jug. 35; Liv. Ep. 64. Fragmentum pone post lib. XXXIV, c. 35 (110 a. C.).

XXIX. Fol. 185, 26—29 r. ὁ πρεσβύτερος Πτολεμαῖος] Ptolemæus VIII Soter II, filius Ptolemæi VII Soteris I, frater major Alexandri I. Is regno pulsus (107 a. C.), e Cypro, quam oblinebat, in Syriam trajecit, ut Antiocho Cyziceno contra Antiochum Grypum auxiliaretur (103 a. C.). Quæ in Syria gesserit Ptolemæus narrat Josephus XIII, 12, 3. Verum de rege in Seleucia urbe obsesso nihil ibi traditur. De temporibus ejus v. disputationem Letronni in *Inscripl. gr. de l'Égypte*. tom. 1, p. 53 seqq. Inserere fragmentum post XXXIV, 39.

XXX. Fol. 185, 30 r. — 185, 24 v. Diodorus de Siculo bello servorum, quod gestum est inde ab anno 102 a. C. expositurus, præmisit nonnulla de similibus rebellionibus, quæ alibi ante Siculam illam iisdem fere temporibus exarserint. Eundem locum etiam Photius p. 529 excerpit (Diodor. XXXVI, 2 p. 550 ed. Didot.). Notabo varietatem lectionis. — 1. Photius plenius ita: Πρὸ δὲ τῆς κατὰ τὴν Σικελίαν τῶν δούλων ἐπαναστάσεως ἐγένοντο κατὰ τὴν Ἰταλίαν πλείους ἀποστάσεις ὀλιγοχρόναι καὶ μικραὶ, καθάπερ τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος τὸ μέγεθος τῆς ἐσομένης κατὰ τὴν Σικελίαν ἐπαναστάσεως. Πρώτη μὲν κτλ. ut apud nostrum. — 2. τὴν] om. Phot. — 3. δὲ] om. Phot. — 4. καταλυθέντων Photius, melius. — 5. τρίτη δὲ... διαλλάττουσα] Photius breviter: Τρίτη δὲ παράδοξος γέγονε τις. Et deinde: Ἦν Τίτος Μενούτιος, οὐκίς γὰρ τις. Pro Μενούτιος ipse Photius in seqq. habet Οὐέτιος. Unde priore loco reponendum esse μὲν Οὐέτιος recte monuit Wesaclingius. Ceterum pro Τίτος in nostro codice est τύγος μὲν οὐτίος. — 6. Photius: ἵππεὺς μὲν Ῥωμαίων, μεγαλοπλούτου δὲ πατρὸς παῖς. Οὗτος ἠράσθη θεραπαινίδος ἀλλοτρίας κάλλει διαφ. — 7. Photius συμπλαχεῖς; (vocab. rarius ἐπιπλαχεῖς eodem sensu e Posidonio habes ap. Athen. p. 211, F. Eodem fonte utitur Diodorus. Vide Posidon. fr. 15) δ' αὐτῇ καὶ εἰς ἔρωτα παράδοξον αὐτῆς ἐμπεισὼν ἐξηγόρασεν αὐτὴν, οὕτως τοῦ τε μανιώδους ἔρωτος βιαζομένου καὶ τοῦ κυρίου τῆς κόρης τὴν πῶρσιν μόλις καταπέυσαντος, ταλάντων Ἀττικῶν ἑπτὰ, καὶ χρόνον ὥρισε καθ' ἃν ἀποτίσει τὸ χρέος. Ἐπιστεύετο δὲ διὰ τὴν πατρῴαν περιουσίαν. Ἐνστάνας δὲ τοῦ δροσθέντος, καὶ μὴ ἔχων ἀποδοῦναι, πάλιν ἔταξε τριάκοντα ἡμερῶν προθεσίμην. Ὡς δὲ καὶ ταύτης ἐπιστάσης, οἱ μὲν ἀπήντων, ὁ δὲ οὐδὲν πλέον εἶχεν ἀνείν, ὁ δ' ἔρωτος ἤκμαζεν, ἐπεχείρησε πράξει παραλογωτάτῃ. Ἐπιβουλεύει μὲν γὰρ τοῖς

Διὰ γὰρ τοῦ πάθους τὴν ὑπερβολὴν καὶ τὴν ἐκ τῆς ἐπιβολῆς ἐπακολουθοῦσαν αἰσχύνην, ἐξετράπη πρὸς διαλογισμοὺς παιδαριώδεις καὶ πολλῆς ἀφροσύνης μεστούς. Πρὸ ὀρθαλμῶν γὰρ λαμβάνων τὸν ἐσόμενον τῆς ἱρωμένης διαχωρισμὸν, τοῖς μὲν ἀπαιτοῦσι τὴν τιμὴν ἀνελπίστον ἐπιβουλὴν συνεστήσατο (θ). **

XXXI. ** ἰφρόνει ὡς δὲ ἔνιοι, ὅτι κατὰ διαθήκην τῷ ἐτέρῳ υἱῷ τὰ πλεῖω κατέλιπε τῆς οὐσίας, τοῖς ὄλοις ἐκινδύνευεν· ὁ γὰρ νεανίσκος τόλμη καὶ προπετεία διαφέρων, περιθέμενος διάδημα καὶ βασιλεία Μακεδόνων ἑαυτὸν ἀναδείξας, παρεκάλει πολλοὺς ἀρίστασθαι Ῥωμαίων καὶ τὴν προγεγεννημένην Μακεδόσιν πατρίον βασιλείαν ἀνακτᾶσθαι. Πολλῶν δὲ συντρεχόντων, ὡς ἀρπαγῆς ἐσομένης, ὁ δὲ Ἐξήκιστος ἀγωνιάσας ἐξέπεμψέ τινα τὸν διασαφῆσοντα Γεντίῳ τῷ στρατηγῷ τὴν περὶ τὸν υἱὸν ἀπόνοιαν. Διεπέμψατο δὲ [καὶ] πρὸς Κότυν (ι) τὸν βασιλεῖα Θρακῶν, ἀξίων μεταπέμψασθαι τὸν νεανίσκον, καὶ πείσαι τῆς ἐπιβολῆς ἀποστῆναι. Ὁ δὲ ἔχων φιλίαν πρὸς Εὐφῆνην μετεπέμψατο αὐτὸν, καὶ παρακατασχῶν ἡμέρας τινὰς παρέδωκε τῷ πατρί· καὶ ἀπελύθη τῶν διαβολῶν.

XXXII. Ὅτι ὁ Σερτώριος θεωρῶν ἀκατάσχετον οὔσαν τὴν ὀρμὴν τῶν ἐγγυρῶν (ι), πικρῶς (2) προσεφέρετο τοῖς συμμάχοις, καὶ τοὺς μὲν κατατιωμένους ἀπέκτεινεν, τοὺς δὲ εἰς φυλακὴν παρεδίδου, τῶν δὲ εὐπορωτάτων ἐδήμειε τὰς οὐσίας, πολὺν δὲ ἄργυρον καὶ χρυσὸν ἀθροίσας, οὐκ εἰς τὸ κοινὸν τοῦ πολέμου ταμιεῖον κατετίθετο, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐθυσάριζεν· οὔτε τοῖς στρατιώταις ἐχορήγει τὰς μισθοφορίας, οὔτε τοῖς ἡγεμόσι μετεδίδου τούτων, οὔτε τὰς κεφαλικάς κρίσεις μετὰ συνᾶδρου καὶ συμβούλων (3) ἐποιεῖτο, διακούων δὲ ἰδίᾳ καὶ μονοκριτῆν ἑαυτὸν ἀποδείξας ἐποιεῖτο τὰς ἀποφάσεις· εἰς τε τὰ σὺνδειπνα τοὺς ἡγεμόνας οὐκ ἤξιον παραλαμβάνειν, οὐδὲ φιλοφροσύνας οὐδεμιᾶς μετεδίδου τοῖς φίλοις, καθόλου δὲ διὰ τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐπίδοσιν τῆς περὶ αὐτὸν ἐξουσίας ἀποθηριωθεὶς τυραννικῶς ἄπασιν προσεφέρετο. Καὶ ἐμισήθη μὲν ὑπὸ τοῦ πλῆθους, ἐπεβουλεύθη δὲ ὑπὸ τῶν φίλων. Ἡ δὲ ἀναίρεσις αὐτοῦ συνετελέσθη τοιῶδέ τινα τρόπῳ. Τῶν ἡγεμόνων οἱ μέγιστον ἔχοντες ἀξίωμα, Περπέννας καὶ Ταρκύνιος, συμφρονήσαντες ἀλλήλοις, ἔγνωσαν ὡς τύραννον ὄντα τὸν Σερτώριον ἀνελεῖν. Προστάτης δὲ τῆς ἐπιβουλῆς αἰρεθείς ὁ Περπέννας ἐκάλεσεν ἐπὶ

sus est. Nam affectus exsuperantia pudorque inceptum subsecutus in cogitationes avertit pueriles mollaque plenas desipientiae. Etenim ante oculos sibi ponens instantem puellae amatae discessum, insperatas pretium exigentibus struxit insidias.**

XXXI. ** cogitabat; sicuti vero nonnulli referunt, propterea quod alteri filio majorem bonorum partem testamento legaverat, totis periclitatus est. Nam juvenis, qui insignis erat audaciae et temeritatis, assumpto diademate regem se Macedoniae declarans multitudinem exhortabatur, ut a Romanis deficerent, pristinumque regnum majorum suorum recuperare tentarent. Multisque spe rapinae confluentibus, trepidans Execestus ad Gentium (*Genuclium*?) praetorem legavit, qui de filii ausis insanis certiore faceret. Porro ad Cotyn Thracum regem misit petens ut juvenem ad se arceseret, eique persuaderet ut a caeptis desisteret. Cotys igitur, amicitia Euphenae junctus, arcesivit puerum, et postquam per dies aliquot in domo sua detinuerat, patri tradidit, qui ita criminatione exemplus est.

XXXII. Animadvertens Sertorius impetum indigenarum non jussu cohiberi, multa cum severitate socios tractare cepit. Criminibus obnoxios alios interficiebat, alios dabat in custodiam; ditissimorum bona publicabat; collecti argenti et auri vim magnam non in publicum belli aerarium deponebat, sed suos in usus convertebat; nec militibus erogabat stipendia, neque ducibus opum copiam faciebat; in causas capitales non in synedrio cum senatoribus, sed privatim inquirebat, et solus unus sedens iudex dicebat sententiam; porro ad convivia duces adhibere dedignabatur, neque ullum humanitatis officium amicis praestabat; ac omnino offeratus eo quod in pejus vergere res ejus ceperant, tyranni in modum erga omnes se gerebat. Quare apud multitudinem in odio erat, ab amicis vero insidiis petebatur. Caedes ejus confecta est hunc in modum. Perpernas et Tarquinius, qui plurimum inter duces poterant, conspirantes Sertorium utpole tyrannum interficiendum esse decreverunt. Exsequendis consiliis praefectus Perpernas

ἀπαιτοῦντας, ἑαυτῷ δὲ μοναρχικὴν ἐξουσίαν περιέβηκε. Sequentia apud ipsam Photium legas. — 8. παραλογωτάτη] sic Photius; παραλόγη ταύτη cod.

XXXI. Fol. 185, 24 v. — 186, 5 r. Fragmentum initio mutilum in codice ab antecedentibus nullo modo separatur, quasi ad eandem pertineret historiam. Folium excidisse videtur. De re mihi non constat. In simili argumento versari videtur. — 1. Κότυν] Κότην cod.

XXXII. Fol. 186, 5 — 26 v. De caede Sertorii (72 a. C.) vide Plutarch. Sertor. extr. et Appian. B. Civ. I, 113. Insero hunc locum aucti sequens fragmentum post XXXVII, 22. — 1. τῆς ὀρμῆς τῶν ἐγγυρῶν] sc. πρὸς ἀπόστασιν. Nimirum collegae Sertorii seditionis Perpernae sermonibus excitati, φανερώς μὲν οὐκ ἀρίσταντο, δεδοικότες αὐτοῦ τὴν δύναμιν, κρύφα δὲ τὰς τε πράξεις ἀμφισβητοῦσαν καὶ τοὺς βαρβάρους ἐκάκουν κολάζοντες πικρῶς καὶ βασμολογοῦντες, ὡς Σερτωρίου καλεῖοντος. Ἐξ ὧν ἀποστάσεις ἐγένοντο καὶ ταραχαὶ περὶ τὰς πόλεις. Οἱ δὲ πεμπόμενοι ταῦτα θεραπεύειν καὶ ἐπιπραίνειν ἐπανήρχοντο κλείονας ἀξιοφροσύνῃ πολέμους καὶ τὰς ὑπαρχούσας νιξηκότες ἀπειθείας, ὥστε τὸν Σερτώριον ἐκ τῆς προτέρας ἐπεικειας καὶ κριότητος μεταβάλλοντα περὶ τοὺς ἐν Ὀσκη τρεφομένους παρανομήσαι παῖδας τῶν Ἰβήρων, τοὺς μὲν ἀνελόντα, τοὺς δὲ ἀποδόμνον. Haec sicut quae Plutarchus (l. l. c. 25, 3) de mutata Sertorii mente affert. Uberior et Diodoro, uti solet, similior Appianus Bell. Civ. I, 113, p. 336 ed. Didot., ubi ipse tu videas. — 2 πικρῶς] πικρός cod — 3 συμβούλων] συμβολῶν cod.

δεικνον τον Σερτώριον, και τους συνιστορας συμπαραλαβεν επι την Ιστιασιν. Καταντήσαντος δε του Σερτωρίου, και των κοινοπραγούντων συνεπιθεμένων, ο Σερτώριος ανακλιθείς αναμέσον Ταρκυνίου και Αντωνίου, υπό τούτων έσφάγη.

XXXIII. "Οτι ο Μιθριδάτης εξ έπιβουλης παρ' ολίγον εκινδύνευσεν υποχείριος γενέσθαι τοις Κυζικηνοίς. Συναγωνιζόμενος γάρ τις εν ταίς μεταλλείαις Ρωμαίος εκατοντάρχης έπεβάλετο τούτο τελείσαι. Διά γάρ τας παρ' άμφοτέροις μεταλλείας συνεχώς γινομένων συμπλοκων και συλλόγων, εις γνώσιν ήλθε τοις του βασιλέως δια τας συνεχείς προς αυτούς όμιλίαις. Μονωθείς δε ποτε κατά την εν τοις όρύγμασι φυλακην και υπό τινος των έπιστατούντων εν τοις έργοις καταπειραθείς περι προδοσίας, προσεδέξατο τους λόγους προσποιητικώς. Άπενεχθέντος δε του πράγματος προς τον βασιλέα, εκείνος μόν επιθυμών κυριεύσαι της πόλεως, δωρεάς έπηγγείλατο, και συνέθετο καιρόν, εν ω τον σύλλογον έδει γενέσθαι. Του δε Ρωμαίου πίστει των έπαγγελιών ζητούντος, απέλυσεν ο βασιλεύς τους υπέρ αυτού συνθησομένους. "Ο δε ούκ έφρυσεν (1) άλλως πιστεύσειν, εάν μη παρὰ του βασιλέως λάβη τους όρκους. "Ο δε ούκ ήγειτο βασιλικής αξίας οικειον είναι συγκαταβαίνειν εις τα όρύγματα. Έπει δε ο προδότης ούκ έφρυσεν άλλως υπακούεσθαι, η δε έπίθεσις του κυριεύσαι της πόλεως συνείχεν, ήναγκάσθη συγκαταθέσθαι τοις αξιουμένοις ο Μιθριδάτης. Και συνέθη τον βασιλέα γενέσθαι υποχείριον, ει μη των φίλων τις ευστόχως καταμαντευσάμενος την έπιβουλήν, κατεσκεύασε σύμμετρον μηχανην δυναμένην δξέως ανοίγεσθαι τε και κλείεσθαι και ταύτης εις το όρυγμα τεθείσης και του Μιθριδάτου μετά των φίλων συνεμβάντων, ο εκατοντάρχης (2) τους μέλλοντας μεθ' έαυτου τω βασιλει τας χειρας προσφέρειν (3) [εις τας χειρας] το ξίφος σπασάμενος ώρμησεν επί τον βασιλέα· ο δε φθάσας συνέκλεισε την θύραν, και τον κίνδυνον εξέφυγεν.

XXXIV. "Οτι των Αντιοχέων τινές καταφρονήσαντες Αντιόχου του βασιλέως δια την ήτταν, άνέσειον τα πλήθη και συνεβούλευον εκ της πόλεως μεταστήσασθαι. Γενομένης δε στάσεως μεγάλης και του βασιλέως επικρατήσαντος, οι αίτιοι της στάσεως φοβηθέντες έφυγον εκ της Συρίας, και καταντήσαντες εις Κιλικίαν έπεβαλοντο κατάγειν Φίλιππον, ος ήν υιός Φιλίππου του γεγονότος εξ Αντιόχου του Γρυποϋ. Υπακούσαντος δε του Φιλίππου και καταντήσαντος προς Άζιζον τον Άραβα, άσμένως τούτον προσδεξάμενος Άζιζος, και περιθείς διάδημα επί την βασιλείαν κατήγαγεν. — "Οτι (1) τας ολας ελπίδας έχων εν τη του Σαμψιγέραμου

est. Is igitur ad convivium vocat Sertorium, simulque concios ad comessationem adhibet. Ubi advenerat Sertorius, conjurati simul adorti eum Inler Tarquinium et Antonium decumbentem confodiunt.

XXXIII. Parum absuit quin Mithridates insidias captus in Cyzicenorū venisset potestatem. Rem aggressus est centurio Romanus, qui in cuniculis agendis operam Cyzicenis præstabat. Scilicet quum ab utrisque cuniculi agerentur et continui essent congressus et colloquia, factum est ut Romanus ille notus lleret militibus Mithridatis. Et quondam dum solus ad custodiam cuniculorum relictus est, a Mithridatico quodam operibus præfecto de proditiōne compellatur. Romanus admittere se proposita simulat. Re ad regem delata, is potiundæ urbis cupidissimus dona pollicetur, tempusque constituit, quo ad colloquium conveniant, et Romano fidem promissorum postulante, misit qui ipsius loco paciscerentur. At centurio haud se fidem habiturum esse dicebat nisi ab ipso rege jusjurandum accepisset. Rex vero aestimabat haud esse dignitatis regis in cuniculos descendere; attamen quoniam proditor alias obtemperare nolebat et capiendæ urbis stimulat desiderium, coactus Mithridates est, ut postulatis adstipularetur. Nec jam dubium erat quin in manus hostibus rex venisset, nisi ex amicis quidam insidias subesse feliciter divinasset. Is igitur justæ magnitudinis machinam construxit, quæ quam celerissime et aperiri et claudi poterat. Hac in cuniculo collocata, in eamque ingresso cum amicis Mithridate, centurio adduxit qui una secum manum regi injecturi erant, strictoque gladio in Mithridatem irruit. At antevertens ille claudit portam periculumque effugit.

XXXIV. Antiochenses quidam Antiochum regem propter cladem acceptam contemnentes, multitudinem excitabant atque urbe regem pellere moliebantur. Verum quum ingentem, quæ exarserat, seditionem rex compescuisset, auctores ejus perterriti e Syria aufugerunt, et in Ciliciam profecti Philippum, qui Philippi Antiocho Grypo nati filius erat, in regnum reducere voluerunt. Obtemperans Philippus ad Azizum Arabem sese contulit, qui haud invitus eum excepit, diademate ornavit et in regnum reducere instituit. Antiochus autem omnes spes in Sampsigerami societate re-

XXXIII. Fol. 186, 27 r. — 186, 22 verso. De Mithridate Cyzicum obsidente (an. 73) vide Appian. Bell. Mith. c. 72 sqq.; Memnon. Hist. Heracl. cap. 40. De re nostro fr. narrata aliunde non constat. Ceterum ex Appiano c. 75 et 76 discimus Mithridatem cuniculis mœnia urbis suffodisse, Cyzicenos vero suffodisse aggeres hostiles: Μιθριδάτης επί τὸ Διόνυμον ὄρος ὑπερκειμένον ἀνήει, καὶ χῶμα ἀπ' αὐτοῦ εἰς τὴν πόλιν ἔχου, κύργου τε ἐπίστη, καὶ ὑπονόμοις τὸ τεῖχος ἀνεκρήμνη. Et cap. 76: Διεκρητέροι δ' ὁμοῦ Μιθριδάτης Δοπίων ἐτι τὴν Κύζικον ἀρήσειν τοῖς χῶμασι τοῖς ἀπὸ τοῦ Διόνυμου. "Ὡς δὲ καὶ ταῦτ' ὑπεσείροντο οἱ Κυζικηνοί, δρασμὸν δ' Μ. ἐβούλευε. — 1. έφρυσεν codex li. l. et mox iterum. — 2. εκατόνταρχος li. l. cod. — 3. εις τας χειρας ex antec. male repetita. Fortasse excidit participium, εισαγαγών [εισεκαθίσας conj]. Dübnerus; egregie].

XXXIV. Fol. 186, 22 r. — 187, 10 r. — 1. "Οτι τὰς ολας] vox "Οτι novi excerpti, in eadem re versantia, initium indicare

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

κούσαντος, υποκριθείς ως φίλον συνέλαβε τὸν βασιλέα· καὶ τότε μὲν δήσας παρεφύλαττεν, ὕστερον δὲ ἀνεῖλεν. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἄζιζος κατὰ τὰς γενομένας ἐπὶ μερισμῷ τῆς Συριακῆς βασιλείας συνθήσεις, ἐπέβαλετο δολοφονῆσαι τὸν Φίλιππον· ὃ δὲ προαισθόμενος τὴν ἐπιβουλήν, ἐφυγεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

XXXV. Ὅτι κατὰ τὴν Ῥώμην Κατίλινας τις κατάχρεως (1) καὶ Λέντος, ὃ ἐπικαλούμενος Σούρας, ἀθροίσαντες ὄχλον (2) ἀπόστασιν ἐμελέτησαν κατὰ τῆς σύγκλητου τοῦ ἑδὲ τινι τρόπῳ. Μελλούσης τινὸς ἑορτῆς εἶναι, καθ' ἣν ἔθος ἦν τοὺς πατρωνευομένους ὑπὸ τῶν ἐν ὑπεροχαῖς ὄντων ξένια πέμπειν, καὶ διὰ ταύτην αἰτίαν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἀνεῶνθαι τὰς οἰκίας συνέβαινε, συνέθεντο οὖν κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν εἰσπέμπειν εἰς τὰς τῶν ἐπιβουλεωμένων οἰκίας τοὺς προσάξοντας αὐτοῖς τὰς χεῖρας· οὗς εἶδει τὴν μὲν φαντασίαν χάριν τῆς τῶν ξενίων εἰσφορᾶς ἀνυπόπτως εἰσελθόντας, καὶ ἀδότηως παρεζωσμένους ξίφη, καὶ κατ' ὀλίγους ἐφ' ἑκάστη οἰκίᾳ μεμερισμένους, ὑφ' ἑνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν ἄπασαν σχεδὸν τὴν σύγκλητον ἀνελεῖν. Τοῦτον δὲ τὸν τρόπον διεσκευασμένης τῆς ἐπιβουλῆς, παραδόξως διεσώθησαν. Ὅντων γὰρ πλειόνων ἢ τεσσαρακοσίων τῶν ἐπὶ τὴν σφραγὴν τεταγμένων, ἕνα τούτων διακείμενον ἑρωτικῶς πρὸς τινὰ παιδίσκην καὶ ὑπὸ ταύτης παραθεωρούμενον πλεονάκις λέγειν [φασὶν ὅτι] (3) μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἔσται τοῦ πνεύματος αὐτῆς κύριος. Τῆς δὲ θαυμαζούσης τὸ βῆθαι καὶ μὴ δυναμένης νοῆσαι τὴν αἰτίαν τῆς ἀμύλλης, τὸν μὲν νεανίσκον μένειν ἐπὶ τῆς ἀνατάσεως (4), τὴν δὲ κατὰ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ μέθην, υποκριναμένην κεχαρισμένης ἑμιλίας (5) ἀξιοῦν δηλώσαι, τίνα ποτὶ νοῦν ἔχει τὸ βῆθαι· τὸν δὲ διὰ τὸν ἑρωτα βουλόμενον ταύτῃ χαρίσασθαι, πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν μηνῦσαι. Τὴν δὲ προσποιηθεῖσαν μετ' εὐνοίας καὶ χαρᾶς δεδέχθαι τὸν λόγον, σιωπῆσαι· τῇ δὲ ὑστεραία πρὸς τὴν τοῦ ὑπάτου Κυκέρωνος γυναῖκα κατάντησασαν, καὶ κατ' ἰδίαν διαλεχθεῖσαν περὶ τούτων, ἀπαγγεῖλαι τοὺς βῆθοντας λόγους ὑπὸ τοῦ νεανίσκου. Καὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ φανερὰν γενέσθαι τὴν τεύτων συνωμοσίαν. Τὸν δὲ τὰ μὲν ἀνατάσει καὶ φόβῳ, τὰ δὲ παρακλήσει φιλάνθρωπῳ χρησάμενον μαθεῖν ἀκριβοῦς παρ' αὐτῶν τὴν ὅλην ἐπιβουλήν.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΣΙΚΕΛΙΩΤΟΥ.

simulabat, eum comprehendit, et tunc quidem in custodiam dedit, deinde vero interfecit. Similiter etiam Azizus ex pactis quae de dividendo regno Syriae fecerant, Philippum clam occidere voluit. At Philippus insidias odoratus fuga evasit Antiochiam.

XXXV. Romae Catilina aere alieno pressus et Lentulus cognomento Sura plebeiorum turbam congregantes contra senatum movere seditionem moliebantur hunc in modum. Instabat dies festus, quo clientes dona mittere patronis solebant; et propterea per totam noctem domus apertae erant. Illa igitur opportunitate utendum esse statuerunt, ut in aedes eorum, quibus insidias struebant, percussores immitterent, qui sub specie ferendorum donorum citra suspicionem ingressi et latenter gladiis cincti atque ita distributi, ut pauci singulis domibus assignarentur, uno eodemque temporis momento totum pacis senatum trucidarent. Insidiarum ratione sic composita, praeter opinionem senatores servati sunt. Etenim quum supra quadringentos caedi peragenda praefecti essent, accidit ut unus eorum a puella quam deperiebat despectus iterum ac saepius ei diceret: « Paucis diebus post anima tua in mea erit potestate. » Admirante illa dictum ac causam certaminis frustra quaerente, juvenem in minace oratione sua perseverasse, puellam vero inter amplexus et amoris ebrietatem simulate gratis blandimentis usam rogasse, ut sensum dicti illius sibi exponeret. Illum cedentem amoris et amicæ gratificaturum totam rem, quae esset, aperuisse. Puellam simulantem gratum sibi et gaudio sermonem esse, tunc quidem lacuisse, postridie vero uxorem Ciceronis consulis convenisse ac solam cum sola colloctam dixisse ei quales juvenis ille sermones protulisset. Atque sic conjurationem esse patefactam. Consulem vero partim minis et metu, partim comi exhortatione conjuratos adduxisse, ut de omni insidiarum ratione certiores facerent.

FINIS HISTORIAE DIODORI SICULI.

λαρχος. At nomen Ἄζιζος habes XX, 7, 8. Alterius Arabis nomen apud Josephum XVIII, 5, 4 et XIX, 8, 1 est Σαμψιγράμος, quod reperui n. l., ubi codex: Σαμψυκράμος. — Insero fragmentum ante lib. XL, c. 2.

XXXV. Fol. 187, 10 r. — 187, 8 verso. — De re constat abunde. Locum n. pone ante lib. XL, c. 5, ubi item de Catilina sermo est. — 1. κατάχρεως] κατάχρεων cod. — 2. ὄχλον] ὄχλων cod. — 3. φασὶν ὅτι] supplevi — 4. ἀνατάσεως] ἐναστάσεως cod. Mox pro αὐτοῦ malim αὐτῆς. — 5. κεχαρ. ἑμιλίαις]. Κεχαρισμέναις ἑμιλίαις codex.

ΠΟΛΥΒΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΙΤΟΥ.

[ΕΚ ΒΙΒΑ. ΙΕ'.]

* * * Μετὰ δὲ τρεῖς ἢ τέτταρας [ἡμέρας] ἐν τῷ μεγίστῳ περιστύλῳ τῆς αὐλῆς οἰκοδομήσαντες βῆμα συνεκάλεσαν τοὺς ὑκασπιστάς καὶ τὴν θεραπείαν, ἅμα δὲ τοῦτοις τοὺς πεζῶν καὶ τοὺς ἰππέων ἡγεμόνας. Ἀθροισθέντων δὲ τούτων, ἀναβάς Ἀγαθοκλῆς καὶ Σωσίβιος ἐπὶ τὸ βῆμα πρῶτον μὲν τὸν τοῦ βασιλέως καὶ τὸν τῆς βασιλίσσης θάνατον ἀνθωμολογήσαντο, καὶ τὸ πένθος ἀνέφηναν τοῖς πολλοῖς κατὰ τὸ παρ' αὐτῶν ἔθος· μετὰ δὲ ταῦτα διάδημα τῷ παιδὶ περιθέντες ἀνέδειξαν βασιλέα, καὶ διαθήκην τινὰ παρανέγνωσαν πεπλασμένην, ἐν ᾗ γεγραμμένον ἦν, ὅτι καταλείπει τοῦ παιδὸς ἐπιτρόπους ὁ βασιλεὺς Ἀγαθοκλῆς καὶ Σωσίβιον· καὶ παρακάλουν τοὺς ἡγεμόνας εὐνοεῖν καὶ διαφυλάττειν τῷ παιδὶ τὴν ἀρχήν. Ἐπὶ δὲ τοῦτοις δύο κάλπιδας ἀργυρᾶς εἰσήνεγκαν, ὡς τῆς μὲν μιᾶς ἐχούσης τὰ τοῦ βασιλέως ὄσθα, τῆς δ' ἑτέρας τὰ τῆς Ἀρσινόης. Ἔχε δὲ ἡ μὲν μία κατ' ἀλήθειαν τὰ τοῦ βασιλέως, ἡ δ' ἑτέρα πλήρης ἦν ἀρωμάτων. Ταῦτα δὲ ποιήσαντες εὐθέως ἐπετέλουν τὴν ἐκφοράν. Ἐν ᾧ καιρῷ πᾶσι τὰ κατὰ τὴν Ἀρσινόην συνέβη γενέσθαι δῆλα. Τοῦ γὰρ θανάτου φωτισθέντος, ὁ τρόπος ἐπεζητεῖτο τῆς ἀπωλείας· οὐκ οὔσης δὲ προφάσεως ἀλλῆς οὐδαιμίας, τῆς ἀληθινῆς φήμης προπεπτωκυίας, ἀκμήν δ' ἀμφισβητουμένης, τὸ κατ' ἀλήθειαν γεγονός ἐν ταῖς ἐκάστων γνώμαις ἐκσφραγίσθη· διὸ καὶ συνέβη μεγάλην γενέσθαι τὴν σύγχυσιν τῶν ὄχλων. Τοῦ μὲν γὰρ βασιλέως οὐδεὶς οὐδένα λόγον ἐποιεῖτο, παρὶ δὲ τῆς Ἀρσινόης ἀνανευόμενοι τινες μὲν τὴν ὀρφανίαν αὐτῆς, ἔτιοι δὲ τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐν

[E LIBRO XV.]

*** Tribus vel quattuor diebus post exstructo in maximo aulae peristyllo suggestu, convocarunt scutatos et palatii custodes una cum ducibus peditum equitumque. Qui postquam convenerant, Agathocles et Sosibius consensu suggestu primum obitum regis et reginae confessi publice luctum ediderunt, uti mos est Aegyptiis; deinde diadema puero imponentes regem declararunt, et fictum recitarunt testamentum, in quo scriptum erat, regem tutores pueri relinquere Agathoclem et Sosibium; denique duces exhortati sunt ut benevoli puero regnum tutarentur. Post haec duas urnas argenteas attulerunt, quarum alteram regis ossa, alteram Arsinoes continere dicebant. Et sane altera revera regis ossa continebat, altera autem plena erat aromatum. Quo facto statim funera celebranda instituerunt. Tum vero omnibus quae Arsinoe acciderint, patefacta sunt. Nam morte ejus in lucem prolata, de ratione qua perierit inquirere coeperunt. Nec ullo praetextu suppente, famaue veri prolapsa, etsi controversa adhuc, vera rei gestae ratio in omnium animis consignata est. Hinc summa apud multitudinem conturbatio. Nam regem quidem nemo quidquam curabat, Arsinoes vero recordantes alii orbitatem, alii quas per vitam passa sit injurias et contumelias, et praeter haec vitae

Codicis fol. 188, 15 v. — 190, 7 v. Fragmentum hoc, justo initio ac fine carens, insertum legitur primo fragmento Dionysii Halicarnassensis, in quo de Spurio Maelio sermo est. Polybio vindicandum esse dubitari nequit. Nam particulam ejus in editis Polybii (XV, 25, 3) legere est. In Dionysii autem Excerpta irrepsisse videtur, quod codex, ex quo Noster sua descripsit, etiam Polybianas Eclogas continebat, quarum unum folium culpa ejus, qui volumen conglutinavit, in Dionysii fragmenta est transpositum. Simili modo in codice Turenst, qui Eclogas De vitiis et virtutibus exhibet, ordo foliorum perturbatus est (V. E. Gros. Dion. Cass. Introduct. tom. I, p. LVII sqq.). — Versatur narratio in exponendis turbis, quae necem Arsinoes et Ptolemæi Philopatoris sub initio regni Ptolemæi Epiphanis subsecutae sunt. De Philopatoris annis postremis Polybius dixerat libro XIV, cujus partem jam Constantiniiani excerptores desiderasse videntur. Nam in cod. Turenst ad Polyb. XIV, 12 ed. Didot. notantur haec: Ζῆται· ἐνέλειπε γὰρ φύλλα μὴ, ἐν οἷς περὶ τοῦ Πτολεμαίου καὶ Ἀρσινόης. Nostra e libro XV petita sunt jungendaque iis, quae ex Exc. Ant. leguntur XV, c. 26—26.

1. Supplevi ἡμέρας. Intelligendi videntur tres vel quattuor dies post mortem Philopatoris. Justinus XXX, 2: *Agathocles regis lateri junctus civitatem regedal; tribunatus, praefecturas et ducatus mulieres ordinabant; nec quisquam in regno suo minus quam ipse poterat; quum laterim relicto quinquenni ex Eurydice (deb.: Arsinoe) filio moritur. Sed mors ejus, dum pecuniam regiam mulieres rapiunt, et imperium, inita cum perditissimis societate, occupare conantur, diu occultata fuit.* Ptolemæus Epiphanes παραλαβὴν τὴν βασιλείαν παρὰ τοῦ πατρὸς die XVII mensis Mechir (d. XVII Mart.) an. 204 a. C. Eodem igitur die pater obierat vel obiisse dicebatur. V. Letronn. *Inscript. gr. de l'Ég.* tom. I, p. 262 sq.; tom. II, p. 537 sqq. De Agathocle, Cenanthes f., fratre Agathocleæ, Philopatoris amicæ, v. Polyb. XIV, 11; Justin. I. I. De Sosibio, viro vafro et nequissimo, multus est Polybius libro quinto passim. Interfectus

τῷ ζῆν ὕβριν ἦν (1) ὑπέμεινε καὶ τὴν αἰκίαν, σὺν δὲ τούτοις τὸ περὶ τὴν τελευταίαν ἀτύχημα, εἰς τοσαύτην παράστασιν ἐνέπιπτον καὶ δυσθυμίαν, ὥστε πλήρη γενέσθαι τὴν πόλιν στεναγμοῦ, δακρύων, οἰμωγῆς ἀκαταπαύστου. Ταῦτα δ' ἦν τοῖς ὀρθῶς λογιζομένοις οὐχ οὕτω τῆς πρὸς Ἀρσινόην εὐνοίας τεκμήρια, πολὺ δὲ μᾶλλον τοῦ πρὸς τοὺς περὶ Ἀγαθοκλέα μίσους. Ὁ δὲ προειρημένος, ἐπειδὴ τὰς ὑδρείας εἰς τοὺς βασιλικούς οἴκους ἔθηκε, παραγγείλας ἀποθέσθαι τὰ φαῖα (2), πρῶτον μὲν διμήνου τὰς δυνάμεις ὠψονίασεν, πεπεισμένος τὸ παρὰ τοῖς πολλοῖς (3) μῖσος ἀμβλύνειν διὰ τῆς πρὸς τὸ λυσιτελεῖν ὁρμῆς αὐτῶν· εἶτα ἐνεξώρχισε τὸν ἄρχον, ὃν ἦσαν ὀμνύναί εἰθισμένοι κατὰ τὰς (4) ἀναδείξεις τῶν βασιλέων· ἐξαπέστειλε δὲ καὶ Φιλάμμωνα, τὸν ἐπιστάντα τῷ τῆς Ἀρσινόης φόνῳ, ποιήσας αὐτὸν Λιβυάρχην τῶν κατὰ Κυρήνην τόπων· τὸ δὲ παιδίον ἐνεχείρισεν τοῖς περὶ τὴν Οἰνάνθη καὶ Ἀγαθόκλειαν. Μετὰ δὲ ταῦτα Πέλοπα μὲν ἐξέπειμψε τὸν Πέλοπος εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς Ἀντίοχον τὸν βασιλέα παρακαλέσοντα συντηρεῖν τὴν φιλίαν καὶ μὴ παραβῆναι τὰς πρὸς τὴν τοῦ παιδὸς πατέρα συνθήκας· Πτολεμαῖον (5) δὲ τὸν Σωσιβίου πρὸς Φίλιππον, τὰ τε περὶ τῆς ἐπιγαμίας συνθησόμενον καὶ παρακαλέσοντα βοηθεῖν, εἰν ὀλοσχερέστερον αὐτοῦς Ἀντίοχος ἐπιβάληται παρασπονδεῖν. Προχειρίσατο δὲ καὶ Πτολεμαῖον τὸν Ἀγισάρχου πρεσβευτὴν πρὸς Ῥωμαίους, οὐχ ὡς ἐπισπεύσοντα τὴν πρεσβείαν, ἀλλ' ὡς ἂν ἄψῃται τῆς Ἑλλάδος καὶ συμμίξῃ τοῖς ἐκεῖ φίλοις καὶ συγγενέσιν, αὐτοῦ καταμενοῦντα· πράκειτο γὰρ αὐτῷ πάντας τοὺς ἐπιφανεῖς ἄνδρας ἐκποδῶν ποιῆσαι ἐξ ἀπιστίας. [Ἐξαπέστειλε] (7) δὲ καὶ Σκόπαν τὸν Αἰτωλὸν ἐπὶ ξενολογίαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, πλῆθος χρυσοῦ συνθεῖς εἰς τὰ προδόματα. Λύω γὰρ ἔσχε προθέσεις ὑπὲρ ταύτης τῆς ἐπιβολῆς· μίαν μὲν ἀποχρῆσθαι τοῖς ξενολογηθεῖσιν εἰς τὸν πρὸς Ἀντίοχον πόλεμον, ἄλλην δὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ προὔπαρχοντάς οἱ (8) ξένους ἐπὶ τὰ κατὰ τὴν χώραν φρούρια καὶ τὰς κατοικίας ἀποστεῖλαι, τοῖς δὲ παραγενομένοις ἀναπληρῶσαι καὶ καινωποιῆσαι τὴν θεραπείαν καὶ τὰ περὶ τὴν αὐτὴν φυλακεία, παραπλησίως (9) δὲ καὶ τὰ κατὰ τὴν ἄλλην πόλιν, νομίζων τοὺς δι' αὐτοῦ ξενολογηθέντας καὶ μισθοδοτούμενους, τῶν μὲν προγεγονότων μηδενὶ συμπαθήσοντας διὰ τὸ μηδὲν γινώσκειν, ἐν αὐτῷ δὲ τὰς ἐλπίδας ἔχοντας, καὶ

exitum infelicem, in tantum inciderunt maerorem et tristitiam, ut suspiriis, lacrimis, lamentatione urbs repleretur. Quæ quidem recte putantibus non tantum benevolentiae erga Arsinoen signa erant, sed inulto magis Agathoclis odium testabantur. Ceterum Agathocles, postquam urnas in sepulcra regia deposuerat, luctum deponi iubens, primum quidem bimestre stipendium copiis erogavit, persuasus sic odium multitudinis obtundi, quod commodis suis consulere properet; deinde Jusjurandum praeivit, quod jurare in regis inauguratione solebant. Philammonem vero, qui caedem Arsinoes peregerat, ablegavit in Libyæ regionem Cyrenaicam, cujus praefectum constituit; puerum regem Oenanthæ et Agathocleæ tradidit; post hæc Pelopem Pelopis filium in Asiam misit ad Antiochum, quem exhortaretur, ut amicillam servaret neque pacta transgrediretur cum patre pueri iniita. Ptolemæum Sosibii filium ad Philippum legavit, ut de affinitate contrahenda transigeret et de ferendo auxilio, si forte majori conatu Antiochus violato fœdere ipsos aggressurus foret. Porro Ptolemæum Agesarchi filium ad legationem Romam mittendam designavit, non quod eum legati munus prompte exsecuturum esse, sed quod in Græciam appulsum, ubi cognatos suos et amicos convenerit, mansurum apud eos fore putabat. Scilicet hoc Agathocles agebat, ut insignes viros omnes amoveret; diffidebat enim. Denique Scopam Ætolium in Græciam ad conscribendos mercenarios misit magna vi auri ad mantissas solvendas instructum. Qua in re duplex erat ei consilium: nam primum collectis copiis ad bellum cum Antiocho gerendum uti volebat, deinde vero mercenarios veteres, quos hucusque usurpaverat, in castella et colonias Ægypti amandare, recens conscriptis autem explere et renovare tum palatii custodes tum reliqua Alexandriæ orbis praesidia moliebatur; existimans milites ab ipso conscriptos et stipendiatos, quos antea facta, utpote ignota ipsis, nullo modo affecerint, et qui in ipso spes repositas habeant,

demum ab Agathocle (Polyb. XV, 25, 1). — 2. ὕβριν ἦν] ἦν ex margine codicis intuli. — 3. τὰ φαῖα] ταφεία codex. — 4. τοῖς πολλοῖς μῖσος] Inter πολλοῖς et μῖσος codex habet vocem expunctam δυνάμεις. Mox novum vocabulum occurrit: ἐνεξώρχισε. — 5. εἰθισμένοι κατὰ τὰς] εἰθισμένοι καταστάς codex; idem mox: φιλαμμῶνα.. ἀρσινόης.. λικυαρχὴν.. οἰνάνθην.. ἀγαθοκλείαν. De Pelope legato aliunde non constat. De pactis quæ Ptolemæus Philopator, prælio ad Raphiam commisso victor (217 a. C.), cum Antiocho Magno iniit, vide Polyb. v, 87. De fœdere quod, morte Pt. Philopatoris composita, Antiochus cum Philippo Macedone de dividendo regno Ægypti fecit, v. Polyb. XV, 21; III, 2, 8: Συμφρονήσαντες Ἀντίοχος καὶ Φίλιππος ἐπὶ διαίρεσιν τῆς τοῦ καταλαλεϊμένου παιδὸς ἀρχῆς ἤρξαντο κακοπραγμονεῖν. Liv. XXXI, 14; Justin. XXX, 2 extr. — 6. De moribus hujus Ptolemæi Sosibii (a Macedonia legatione reducis vide Polyb. XVI, 22, 3 sqq. Mox προχειρήσατο codex habet pro προχειρίσατο. De Ptolemæo Agesarchi f., viro prudente ac strenuo, vide Polyb. XXVII, 12. Hic est Ptolemæus qui res Pt. Philopatoris literis mandavit. — 7. ἐξαπέστειλε] h. vocem supplevi. Scopas e Polybio notissimus. Quænam sub Ptolemæo Epirhane egerit vide lib. XVI, 39, coll. XVI, 8. Nex ejus narratur XVIII, 36 sqq. — 8. προὔπ. οἱ] προὔπ. καὶ codex, quod si genuinum est, excidit vocabulum, μισθοφόρους vel simile quid. — 9. παραπλησίως δὲ καὶ τὰ κατὰ] παραπλήσια ὡς δὲ καὶ κατὰ codex. Mox pro ἔχοντας mallem ἔξοντας.

τῆς σωτηρίας καὶ τῆς ἐπανορθώσεως ἱστούμενος ἔχειν συναγωνιστὰς καὶ συνεργούς πρὸς τὸ παραγγελλόμενον. Ταῦτα δ' ἐγενήθη πρότερα τοῦ παρὰ Φιλίππῳ διαβουλίου, ὡς ἐδηλώσαμεν (10) ἀλλ' ἐκείνων κατὰ τὴν τῆς διηγήσεως τάξιν προτέρων λαμβανομένων, ἀναγκαῖον ἦν οὕτως ταῦτα χειρίζειν, ὥστε πρότερον ἐξηγῆσθαι τὰς ἐντεύξεις καὶ τοὺς χρηματισμοὺς τῶν πρεσβευτῶν καὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῆς ἐξαποστολῆς. Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς (11) ἐπεὶ τοὺς ἐπιρρανεστάτους τῶν ἀνδρῶν ἐκποδῶν ἐποίησε, καὶ τὸ πολὺ τῆς τοῦ πλήθους ὀργῆς παρακατέσχε τῇ τῶν ὀψωνίων ἀποδόσει, παρὰ πόδας εἰς τὴν ἐξ ἀρχῆς συνήθειαν ἐπανῆλθε. Καὶ [τὰς μὲν τῶν φίλων χώρας ἀνεπλήρωσε, παρεισαγαγὼν ἐκ τῆς διακονίας καὶ τῆς ἄλλης ὑπηρεσίας τοὺς εἰκαιστάτους καὶ θρασυτάτους· αὐτὸς δὲ τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτὸς ἐν μέθῃ διέτριβε, καὶ ταῖς τῇ μέθῃ παρεπομέναις ἀκρασίαις, οὐ φειδόμενος οὐτ' ἀκμαζούσης γυναικὸς, οὐτε νύμφης, οὐτε παρθένου· καὶ πάντα ταῦτα ἐπραττε μετὰ τῆς ἐπαχθεστάτης φαντασίας. Ὅθεν πολλῆς μὲν καὶ παντοδαπῆς γιγνομένης δυσαρρεστήσεως, οὐδεμιᾶς δὲ θεραπείας οὐδὲ βοθητικῆς προσαγομένης, τὸ δ' ἐναντίον αἰεὶ προσεπαγομένης ὕβρεως, ὑπερηφανίας, βραθυμίας,] ἀνεθυμιάτο πάλιν ἐν τοῖς πολλοῖς τὸ προὔπαρχον μῖσος, καὶ πάντες ἀνενοῦντο τὰ προγεγενημένα περὶ τὴν βασιλείαν [ἀτυχήματα] διὰ τοὺς ἀνθρώπους τούτους. [Τῷ δὲ μηδὲν ἔχειν πρόσωπον ἀξιοχρεῶν τὸ προστησόμενον, καὶ δι' οὗ τὴν ὀργὴν εἰς τὸν Ἀγαθοκλέα καὶ τὴν Ἀγαθοκλειαν ἀπερείσσονται, τὴν ἡσυχίαν ἦγον,] ἔτι μίαν ἐλπίδα ἔχοντες καὶ (12) παραδοκοῦντες, τὴν κατὰ τὸν Τληπόλεμον, καὶ ταύτῃ προσανέχοντες. Ὁ δὲ Τληπόλεμος, ἕως μὲν ὁ βασιλεὺς ἔζη, τὰ καθ' αὐτὸν ἐπραττεν· ἅμα δὲ τῷ μεταλλάξαι ἐκείνον, ταχέως ἐξομαλίσας τὰ πλήθη, στρατηγὸς πάλιν ἐγενήθη τῶν κατὰ Πηλούσιον τόπων. Καὶ τὰς μὲν ἀρχὰς ἐποίειτο τὴν ἀναφορὰν τῶν πραττομένων ἐπὶ τὸ τοῦ βασιλέως συμφέρον, πεπεισμένος ὑπάρξειν τι συνέδριον, ὃ τὴν τε τοῦ παιδὸς ἐπιτροπείαν ἔξει καὶ τὴν τῶν ὄλων προστασίαν ὡς δ' ἑώρα τοὺς μὲν ἀξιόους ἐπιτροπῆς ἀνδρας ἐκποδῶν γεγονότας, τῆς δὲ τῶν ὄλων ἀρχῆς κατατολμῶντα τὸν Ἀγαθοκλέα, ταχέως ἐφ' ἑτέρας ἐγένετο γνώμης. Καὶ (13) ὑπορούμενος τὸν προεστῶτα κίνδυνον διὰ τὴν ὑποκειμένην αὐτοῖς ἐχθρὰν, τὰς τε δυνάμεις περὶ αὐτὸν ἤθροίξε καὶ περὶ πόρον ἐγένετο χρημάτων, ἵνα μηδενὶ τῶν ἐχθρῶν εὐχαιρῶτος ᾖ. Ἄμα δὲ καὶ τὴν τοῦ παιδὸς ἐπιτροπείαν καὶ τὴν τῶν ὄλων προστασίαν εἰς ἑαυτὸν ἤξειν (*) οὐκ ἀπήλπικε, νομίζων καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν μὲν κρίσιν αὐτὸς ἀξιοχρεώτερος

promptus ad exsequenda imperata se habiturum esse salutis suæ et successus socios et adjuutores. Ceterum gesta hæc omnia sunt ante Philippi decretum, uti supra indicavimus. Verum quum ex distributione nostræ narrationis Philippi res in superioribus jam exposuerimus, fieri non potuit quin legatorum cum regibus congressus et data eis responsa ante nominationem eorum atque emissionem narraremus. Agathocles vero postquam celeberrimum quemque e medio removerat, ac multitudinis furorē stipendiorum pensione compresserat, e vestigio ad pristinos mores rediit : ac dignitates omnes palatii, quæ tunc vacabant, amicis suis concessit, producto ex ultimis ac servilibus ministeriis levissimo quoque atque impudentissimo. Ipse dies noctesque in vino atque his quæ vinum consequi solent, libidinibus agebat, nec nuptis nec sponsis nec virginum pudori parcens : atque hæc cuncta cum intolerabili superbia factitabat. Quare quum præsentem rerum statum universi ægre ferrent, nullum autem solatium ac remedium adhiberetur, contra potius insolentia, superbia ac desidia quotidie inualesceret, rursus pristinum vulgi odium exarsit, cunctique calamitates regni ab his hominibus superioribus temporibus profectas in memoriam revocabant. Sed quum idoneus vir decesset, cujus ductu atque opera iram suam in Agathoclem et Agathocleam effunderent, interim quiescebant, unicam spem adhuc in Tlepolemo habentes, quia se tantisper sustentabant. Tlepolemus ille, dum Philopator rex vivebat, suas res privatas curaverat; quum primum autem is fato defunctus esset, demulcens multitudinem iterum dux exercitus in regione Pelusiaca creatus est. Et initio quidem ita egit, ut ad regis commoda omnia dirigeret; censebat enim collegium constitutum iri, cui tutela pueri et summa rerum administratio demandaretur. Sed ubi vidit dignos suscipiendæ tutelæ viros e medio removeri, summamque rerum audacter affectare Agathoclem, mox sententiam mutavit. Ac suspicans periculum, quod ex simultate cum Agathocle sibi intercedente proditum foret, copias circa se congregabat cogendisque pecuniis operam dabat, ut a nemine facile subigi posset. Simul vero non desperabat fore, ut tutelam pueri summamque rerum administrationem ad se pertraheret : nam vel suo ipsius iudicio se magis quam Agathoclem ad quodvis negotium esse ido-

10. De hac legatione statim post mortem regis ad Antiochum missa in antecedentibus sermonem fuisse etiam ex superstitibus Excerptis eorumque serie colligitur. Vide lib. XV, 20 (Exc. Antiq.). Ad Philippi consilia, a Polybio severe castigata, referendum quoque est Exc. Vatican. (XV, 24), ubi nostro loco respondent hæc : Ἐπεὶ κάσας καθ' ἑκαστον ἱστος τὰς κατάλληλα πράξεις γενομένας κατὰ τὴν οἰκουμένην ἐξηγοῦμεθα, δῆλον ὅτι ἀναγκαῖον ἔστι καὶ τὸ τέλος ἐπ' ἐπίων πρότερον ἐκφέρειν τῆς ἀρχῆς κτλ. — 11. Quæ sequuntur, inde ab Ἀγαθοκλῆς usque ad καὶ ταύτῃ προσανέχοντες, leguntur etiam in editis (libro XV, 25, 3—8), sed multo plenius. Etenim ea omnia quæ unclis inclusi, in nostro codice desunt. — 12. ἔχοντες καὶ] hæc duo vocabula in editis desunt; absque damno. — 13. καὶ] particulam huc transpositam ex seqq., ubi codex præbet : ἔχοντες καὶ τὰς τε δυνάμεις. — * ἤξειν] cod. ἔχειν.

ὑπάρχειν Ἀγαθοκλέους πρὸς πᾶν ἔτι μᾶλλον (14), πυνθανόμενος δὲ καὶ τὰς ὑφ' αὐτὸν ταττομένας δυνάμεις καὶ τὰς κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐπ' ἐκείνῃ τὰς ἐλπίδας ἔχειν τοῦ καταλύειν τὴν Ἀγαθοκλέους ὕβριν. Οὕτως δὲ περὶ αὐτὸν οἷα εἶρηκα διαλύψαι, ταχέως τὰ τῆς διαφορᾶς αὐξήσιν ἔλαβε, συνεργούντων ἀμφοτέρων πρὸς τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν. Ὁ μὲν γὰρ Γληπόλεμος ἐξιδιάζεσθαι σπεύδων τοὺς ἡγεμόνας καὶ ταξίαρχας καὶ τοὺς ἐπὶ τούτων (15) ταττομένους, συνῆγε πότους ἐπιμελῶς, καὶ παρὰ τὰς συνουσίας τὰ μὲν ὑπὸ τῶν πρὸς χάριν λεγόντων ἐκκηλούμενος (16), τὰ δὲ ὑπὸ τῆς ἰδίας ὀρμῆς, ἅτε νέος ὢν καὶ παρὰ τὸν οἶνον γενομένης τῆς ὀμιλίας, ἐρρίπτει λόγους κατὰ τῆς συγγενείας τῆς τῶν περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα, τὰς μὲν ἀρχὰς αἰνιγματώδεις, εἰτ' ἀμφιβόλους, τὸ δὲ τελευταῖον ἐκτρανεῖς καὶ τὴν πιερωτάτην ἔχοντας λοιδορίαν· ἐπεχείτο (17) γὰρ τοῦ θρανογράφου καὶ τῆς καλλωπιστρίας (18) καὶ τῆς κουρίδος, ἔτι δὲ τοῦ παιδαρίου τοῦ πάντα πεποιηκότος καὶ πεπονθότος παρὰ τοὺς πότους, ὅτε ὦνοχόει τῷ(*) βασιλεῖ παῖς ὢν. Ἐπὶ δὲ τούτοις αἰεὶ τῶν συμπαρόντων γελώντων, καὶ συμβαλλομένων τι πρὸς τὸν γλευασμὸν, ταχέως εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα τὸ πρᾶγμα παρεγενήθη. Γενομένης δ' ἔχθρας ὁμολογουμένης, εὐθέως δ' Ἀγαθοκλῆς διαβολὴν εἰσήγαγε κατὰ τοῦ Γληπολέμου, φάσκων αὐτὸν ἀλλοτριάζειν τοῦ βασιλείως καὶ καλεῖν Ἀντίοχον ἐπὶ τὰ πράγματα· καὶ πολλὰς εἰς τοῦτο τὸ μέρος ὑπὸ πειθανότητος, τὰς μὲν ἐκ τῶν συμβαινόντων παρεκδεχόμενος καὶ διαστρέφων, τὰς δὲ ἐκ καταβολῆς πλάττων καὶ διασκευάζων. Ταῦτα δ' ἐπολεῖ βουλόμενος τὰ πλήθη παροξύνειν κατὰ τοῦ Γληπολέμου· συνέβαινε δὲ τούναντίον. Πάλαι γὰρ ἐπὶ τῷ προειρημένῳ τὰς ἐλπίδας ἔχοντες οἱ πολλοὶ καὶ λίαν εὐδώς ἐώρων ἐκκαιομένην τὴν διαφορὰν. Ἐγένετο δ' ἡ καταρχὴ τοῦ περὶ τὰ πλήθη κινήματος (19) διὰ τινὰς τοιαύτας αἰτίας. Νίκων (20) δ' συγγενὴς τῶν περὶ τὸν Ἀγαθοκλέα, ζῶντος ἔτι τοῦ βασιλείως καθεστάμενος ἦν ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ, τότε δὲ τῶν ***.

nam censebat, tum vero comperiebat et quibus ipse praesesset, et qui Alexandriae degerent milites in ipso spes de comperenda Agathoclis insolentia repositas habere. Talia quum agitare consilia, mox in majus auctum dissidium est, sua utroque ad hoc contribuente. Nam Tlepolemus duces, centuriones ceterosque ordinum praefectos conciliare sibi studens ad computationes sedulo convocabat, et inter confabulationes partim ab assentatoribus excitatos partim suo ingenio indulgens (quippe juvenilis adhuc aetatis erat et ad pocula sermones nectebantur), dicteria jaciebat in familiam Agathoclis primum obscuriora, mox ambigua, tandem aperta et acerbissimi plena convicii. Sic pocula implebat ebibebatque in honorem pictoris parietum et mulieris comtricis et tonstricis, porro in honorem pueri, qui regis in computationibus pincerna nihil non fecerit fierique sibi passus sit. Haec quum risu convivae exciperent et de suo aliquid cavillationi adjicerent, cito ad Agathoclem res pervenit. Quoniam igitur in confesso similtas erat, statim Agathocles calumniari Tlepolemm corpit, dictitans eum a rege alienum esse et Antiochum ad regnum arcessere. Ac multa ad persuadendum argumenta in promptu habebat, quae vel ex iis quae revera accidebant detorquendo eruebat, vel a fundamento ipse confingebat adornabatque. Consilium vero erat, ut sic multitudinem contra Tlepolemm exacerbaret: at contrarium prorsus evenit. Nam vulgus, quod jam dudum in Tlepolemo spes collocaverat, lubenter admodum exardescentem istam similtatem spectabat. Initium vero molus populi factum est ob causas hujusmodi. Nico, affinis Agathoclis, rege superstite, classi praefectus fuerat, tunc vero ***.

14. [ἔτι μᾶλλον] Sic codex. Quae si sana sunt, scribe πρὸς πᾶν, ἔτι μᾶλλον δὲ πυνθανόμενος κτλ. Alium non corrupta potius esse mihi videntur, reponendumque: πρὸς πᾶν ὅ τι μᾶλλον. — 15. ἐπὶ τούτων] scribendum potius ἐπὶ τούτοις, eos qui post βασιλάρχας locum obtinent, εκατοντάρχας etc. — 16. ἐκκηλ.] ἐκκηλ. codex. Ceterum dubites an non fuerit ἐκκαιομένης, vox bene nota. Contra verbum ἐκκηλῶ nusquam, quantum scio, occurrit, nisi quod apud Hesychium: ἐξεκελέμησεν, ἐξηλῆσεν, ἐβέλεν, Casaubonns reponi vult ἐξεκλήσεν. — 17. ἐπεχείτο] dictum est, ut ἐπιχειρόμενος τοῦ Δημητρίου ap. Phylarchum in Athen. Deipnos. VI, p. 261, B, pro quibus Plutarchus in Demetr. 25: ἐπιχύσεις λαμβάνοντας Δημητρίου. De voce θρανογράφος hucusque ex uno constabat Hesychio, qui θρανογράφος esse dicit τοὺς εὐπρεπεῖς τοιογράφους. Proprie sunt pictores qui coloribus ornant τοὺς θράνους, l. o. sec. Pollucem X, 49, τὰ εὔλα τὰ καταλείοντα τοὺς κλινθίνους τοίχους. — 18. καλλωπιστρίας] sic scripsi pro κοῖ. ἀμμωνκιστρίας, quamquam non defore spero, qui nescio quam Ammonis ministram expiscandam esse putent. — * ὦνοχόει τῷ] codex ὦνοχοῖτο — 19. κινήματος] κινήματος codex. — 20. Νίκων] Exstat hujus Niconis mentio in editis (XV, 33, 7), ubi una cum matre Agathoclis et sororibus reliquisque cognatis a plebe trucidatus esse dicitur.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ.

[EK BIBL. IB'.]

Ἵτι λιμοῦ κατὰ τὴν Ῥώμην γενομένου ἰσχυροῦ, ἀνὴρ τις οἴκου τε οὐκ ἀφανοῦς καὶ χρήμασιν ἐν τοῖς μάλιστα δυνατὸς, Σπόριος Μάλλιος (1), εὐδαίμων ἐπικλησιν ἐπὶ τῆς πολλῆς εὐπορίας, νεωστὶ μὲν παρειληφώς τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς, ἡλικίαν δὲ (1*) καὶ τάξιν ἔχων ἱππικὴν, οἷα μῆτε ἀρχὰς παραλαμβάνειν μῆτε ἄλλαν κοινὴν ἐπιμέλειαν μηδεμίαν, λαμπρὸς εἰ καὶ τις ἄλλος τὰ πολεμικὰ (2), καὶ πολλοῖς κεκοσμημένος ἀριστείοις, κράτιστον ὑπολαβὼν καιρὸν ἐπιθίσει τυραννίδος, ἐπὶ δευμαγωγίαν τοῦ πλήθους ἐτρέπετο, τὴν βασιλικὴν τῶν ἐπὶ τυραννίδα φερουσῶν ὁδῶν. Ἐχων δὲ πολλοὺς ἑταίρους καὶ πελάτας, ἄλλους ἄλλη διεπέμψε, χρήματα δούς ἔκ τῶν ἰδίων ἐς συναγυρμούς (3) τροφῆς· καὶ αὐτὸς εἰς Τυρρηνίαν (4) ᾤχετο. Ἐν βραχεῖ δὲ χρόνῳ δι' ἑαυτοῦ τε καὶ τῶν ἑταίρων πολλὴν κατακομίσεις ἀγορᾶν, διεμέτρει (5) τοῖς πολίταις, ἀντὶ δώδεκα δραχμῶν διδράχμου ἀπομετρῶν τὸν μῦδιον· ὅσους δὲ αἰσθοῖτο παντάπασιν ἀδυνάτους καὶ μὴδ' (6) ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας τροφῆς ἔχοντας προέσθαι τὸ διάφορον ἀνευ τιμῆς χαριζόμενος. Ταύτη τῇ φιλοφροσύνῃ τὸν δῆμον ἀναλαβὼν καὶ θυμωσθὴν ὄσῃ ἀπενεγκάμενος ᾤχετο πάλιν ἐμπορευσόμενος ἐτέρας ἀγορὰς· καὶ καρῆν οὐ διὰ μακροῦ ποταμηγοῦς (7) ἄγων σκάφας πολλὰς πάνυ μετὰ τροφῆς· καὶ τὸν αὐτὸν τρόπον τοῖς [πολίταις] ἐμέτρει. Οἱ δὲ πατρίσιοι ταῦτα πράττοντα ὁρῶντες αὐτὸν ὑποψίας τε ἐλάμβανον τῆς ἀγῆν φιλοτιμίας τοῦ ἀνδρός, οὐδὲν ἀγαθοῦ ἀπολαύσειν οἰόμενοι, καὶ συνιστάμενοι κατὰ τὴν ἀγορᾶν ἐσχόπουν ὅτινα γρητὸν τρόπον εὐπρεπέστερον ἀνευ κινδύνου παῦσαι τούτων αὐτὸν τῶν πολιτευμάτων, κρύφα μὲν τὸ πρῶτον καὶ κατ' ὀλίγους συνιόντες καὶ διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἔπειτα καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ καταβοῶντες, ἐπειδὴ βαρῦς τε (8) καὶ ἀφόρητος ἦν, ἔργῳ τε πράττων ὑπερφανίας

[E LIBRO XII.]

Fame per urbem saeviente, vir generis haud obscuri et opibus quam maxime pollens, Spurius Maelius, cui Felicis cognomentum ob bonorum abundantiam, nuper hereditate paterna potitus, in ætatis flore constitutus, ordinal equestri adscriptus, neque magistratu neque alio quovis munere publico unquam functus, ceterum si quis alius re bellica clarus multisque virtutis præmiis ornatus: is igitur, egregiam tyrannidis affectandæ occasionem sese nactum ratus, gratiam et auctoritatem popularem captare cepit: quæ quidem via omnium facillime ad tyrannidem ducere solet. Ilaque quum multos familiares et clientes haberet, alios dimisit, qui pecunia ejus privata frumentum coemerent; eodemque ipse consilio in Etruriam profectus est. Et quum brevi magnam annonæ copiam tum sua tum sodalium opera in urbem convexisset, inter cives eam dimetiebatur, prelio modii a duodecim drachmis ad duas reducto; quotquot vero prorsus egenos noverat et qui ne quotidiani quidem victus impensam facere possent, his sine pretio gratificabatur. Quia humanitate postquam populi favorem sibi conciliaverat et mirum quantum nominis celebritatem nactus erat, denuo ad annonam quærendam profectus est, nec multo post rediit naves fluviatiles ducens multo repletas frumento, quod sicuti antea civibus dimetiebatur. Hæc videntes patricii nimiam viri ambitionem suspectabant, nec boni quidquam inde sibi evasurum augurabantur. Et coeuntes in foro dispiciebant num qua ratione speciosa absque periculo avertere Spurium a ceptis istis possent. Congressus illi primum clandestini erant et paucorum inter se colloquia, deinde vero etiam ex aperto agere et clamoribus Spurium accusare: nimirum molestus admodum et plane intolerabilis evaserat, tum

1. *FoL* 186, 1 r. — 192, 8 r. Quæ hoc loco de Sp. Mælio narrantur, Titus Livius exponit lib. IV, c. 16 sqq.; succinctius de hisdem e Dionis Cassii libris deperditis agit Zonaras VII, 20; paucis rem tangunt complures, ut Cicero *De rep.* II, 27, 29; Cato 16, 56; *Pro Milon.* 27, 72; in *Caillin.* I, 1, 4; *Philipp.* II, 44, 114; *Lael.* II, 36. Florus I, 26, 7, alii. Cf. etiam de *Æquimello* Cicero *De divin.* II, 17; *Pro domo* 38, 101; *Valerius Max.* VI, 3, 1. Dionysius eandem quam Livius narrationem sequitur, verum multo fusius rem tradit, et præter narrationem, quæ ipsi videbatur verisimilima esse, aliam subjungit ex probatissimis auctoribus, L. Cincio Alimento et Calpurnio Pisone, repetitam. Quam si nosset Niebuhrus (*Rom. Gesch.* II, p. 470 sqq.), multo etiam confidentius memoriam Sp. Mælli ab affectatæ tyrannidis crimine purgare, ac patriciorum potius odio virum oppressum dicere sustinisset. — Fragmentum nostrum e libro XII deproscriptum esse non est cur pluribus ostendam.

1. Μάλλιος] eodex modo Μάλλιος modo Μάλιος. Eodem modo codices Zonarsæ. — 1*. δὲ] τε codex. — 2. πολεμικὰ] codex πολιμια, quod etsi excerptor pro πολεμικὰ usurpare potuit, a Dionysio tamen alienum est. Deinde codex καὶ κοσμημένης pro κεκοσμημένης. — 3. ἐς συναγ.] ἐκ συναγυρμῶς codex. — 4. Τυρρηνίαν] τυραννίαν codex. — 5. διεμέτρει] διεμέρει codex. — 6. μὴδ'] μὴδ' codex. — 7. ποταμηγοῦς] ποταμιγοῦς codex. Mox inserui γ. πολίταις. — 8. τε] ἐτι codex. Fort. erat βαρῦτα-

μεστά, καὶ λόγους διεξιὼν αὐθάδεις ὑπὲρ ἑαυτοῦ· ὅς γε πρῶτον μὲν καθιζόμενος ἐπὶ βήματος περιφανοῦς, ὡσπερ ἔθος ἐστὶν τοῖς τὰς ἀρχὰς ἔχουσιν, ἐχρημάτιζε τοῖς προσιοῦσιν δι' ἡμέρας περὶ τὴν σιτοδοσίαν, ἐκβαλὼν τῆς τιμῆς ταύτης τὸν ἀποδειχθέντα ὑπαρχον ὑπὸ τῆς βουλῆς· ἔπειτα [ὅ] συνεχεῖς ποιούμενος ἐκκλησίας, οὐκ ὄν ἐν ἔθει Ῥωμαίοις ἰδιώτην ἐκκλησίαν συναγαγεῖν, πολλὰ μὲν τοῦ Μινυκίου κατηγορεῖ πρὸς τὸν δῆμον, ὡς ὄνομα φέροντος ἀρχῆς μόνον, ἔργον δὲ οὐδὲν ἀποδειξάμενου τοῖς πένησιν ὠφελίμων· πολλὰ δὲ τοὺς πατρικίως διδραλλε πρὸς τὸν δῆμον, ὡς ταῦτα πράττοντας (9) ἐξ ὧν ὀλίγος τε καὶ οὐδενὸς ἀξίος ὁ δῆμος ἐσται, καὶ οὐδὲ ἐπὶ σιτοδείᾳ φροντίδα τῶν ἀπόρων ἔχοντας οὐδεμίαν οὔτε κοινῇ πάντας οὔτε ἰδίᾳ τοὺς δυνατοὺς, πάντων (10) μάλιστα δέον αὐτοὺς χρήμασι τε καὶ σώμασιν, ὡσπερ αὐτὸς δὴ, κακοπαθεῖν, καὶ πάντοθεν ἐπεισάγειν τῇ πόλει τὰς ἀγοράς· ἤξιόν τε πρὸς τὰ τῶν ἄλλων ἔργα πατρικίων τὰ ὑφ' ἑαυτοῦ πραττόμενα ἐξετάζειν, ὡς πολὺ καὶ τὸ πᾶν ἀλλήλων διαφέροντα. (11) Ἐκείνους μὲν γὰρ οὐδὲν ἐκ τῶν ἰδίων εἰς τὸ κοινὸν ἀναλίσκοντας ἔτι καὶ τὴν δημοσίαν γῆν σφετερισάμενους πολλὴν (12) ἤδη καρποῦσθαι χρόνον, ἑαυτὸν δὲ τῶν δημοσίων οὐδὲν ἔχοντα ἔτι καὶ τὴν πατρίαν καταχορηγεῖν οὐσίαν εἰς βοήθειαν τῶν ἀπόρων· καὶ ἐκείδαν τὰ ὄντα καταναλώσει, δανείσματα ποιῆσθαι παρὰ φίλων, οὐδὲν (13) ἀντικαταλλαττόμενον τῆς τοσαύτης φιλοτιμίας ὅτι μὴ τὴν πολιτικὴν εὐνοίαν, ἧς οὐδὲ τὸν ἐξ ἀνθρώπων πλοῦτον ἡγεῖσθαι τιμιώτερον. Οἱ δὲ περὶ αὐτὸν συνεστῶτες αἰεὶ σωτῆρα καὶ πατέρα καὶ κτίστην ἀπεκαλοῦν (14) τῆς πατρίδος· καὶ τὴν μὲν ὑπατικὴν ἐξουσίαν ἐλάττωνα χάριν ἢ κατὰ τὸ μέγεθος τῶν ἔργων αὐτοῦ γενήσεσθαι δοθεῖσαν ἀπέφαινον, ἄλλη δὲ τινὲ μελῶν καὶ λαμπρᾶ τιμῇ κοσμεῖν ἤξιόν αὐτὸν, ἦν καὶ τὸ γένος ἔξει τὸ ἐξ ἐκείνου. Ὡς δὲ καὶ τὴν τρίτην ἐξοδὸν ποιησάμενος ἐπὶ τὰ παραθαλάττια τῆς Ἰταλίας, ἐκ τε Κύμης καὶ τῶν περὶ Μίσσηνον λιμένων σιτηγούς δλακάδας ἄγων πολλὰς κατέπλευσεν εἰς Ὀστίαν, ὅ τῆς Ῥώμης ἐστὶν ἐπίνειον, καὶ κατέπλησε (15) ταῖς τροφαῖς τὴν πόλιν, ὡς μηδὲν ἔτι τῆς ἀρχαίας εὐετηρίας διαφέρειν, ἅπας δὲ δῆμος ἔτοιμος ἦν, εἰ γένοιτο τῆς ψύφου κύριος ἐπ' ἀρχαιρεσίαις, εἴτε ὑπατείαν εἴτε ἄλλην τινὰ τιμὴν μετίοι, μηδενὸς ἐπιστρεφόμενος (16) μήτε νόμου κωλύοντος μήτ' ἀνδρὸς ἐναντιουμένου, χαρίζεσθαι. Ταῦτα ὁρῶντες οἱ προεστηκότες τῆς ἀριστοκρατίας, καὶ οὔτε ἐπιτρέπειν ἀξιούντες οὔτε κωλύειν δύναμιν ἔχοντες, ἐν πολλῇ πάντες ἦσαν ἀθυμία· καὶ ἔτι μᾶλλον διεταράχθησαν, ἐπειδὴ κωλυόντων ἐκκλησίας συναγεῖν αὐτὸν καὶ δημηγορεῖν τῶν τε δημάρχων καὶ ὑπάτων, συστραφεῖς δὲ δῆμος ἐκείνους μὲν ἐξέβαλεν ἐκ

factorum arrogantia, tum sermonibus quos de se jaclabat superbissimis. Nam conspicuo sedens in suggestu, uti publici magistratus solent, quotidie accedentibus de frumentorum largitione responsa dabat, ejecto quasi L. Minucio, qui senatus decreto praefectus annonae creatus erat; deinde crebras conciones habens (quanquam conciones habere apud Romanos non licet privato), multis Minucium apud populum accusabat, utpote qui nomen tantum magistratus praese ferret, opus pauperibus utile edidisset nullum; multa etiam in patricios sevit, quippe qui id agerent ut ad paucitatem populum redigerent ac potestatem ejus frangerent, qui in tanta annonae caritate pauperum curam ne minimam quidem haberent, neque in communi omnes, neque privatim divites; quanquam omnium maxime hos potissimum deceret opibus suis et personis, uti ipse videlicet, nihil non pati, ut undique frumenta in urbem introducerentur. Denique studia patriciorum cum suis ipsius rebus gestis comparans, quam diversa et plane contraria sibi essent demonstrare instituebat. Illos enim non modo de suis in rem publicam nihil expendere, sed etiam publicos usurpare agros, ex hisque a multo inde tempore fructus percipere; se vero non modo nihil boni publici habere, sed paternas etiam opes erogare in auxilium indigorum; et exhausta benevolentiam pecunias mutuas ab amicis esse sumpturum, nec quidquam pro tanta liberalitate se petere praeter populi benevolentiam, quam omnibus divitiis humanis praefereendam esse censeret. Tum circumstantes servatorem et patrem et conditorem patriae appellitare, atque consularem potestatem dicere minorem fore quam pro accepti beneficii magnitudine gratiam; aliis quibusdam majoribus splendidioribusque ornandum honoribus esse, qui etiam ad prosperam ejus essent perventuri. Ubi deinceps etiam tertio itinere in maritima Italiae suscepto, e Cumae et Miseni portibus cum frumentariis navibus plurimis in Ostiam, quod Romae navale est, innavigaret, ac tanta annonae copia urbem replet, ut nihil pristinae proventus felicitatis amplius desideraretur: tum vero populus universus pollicebatur, quando in magistratum electione penes ipsum suffragia essent, sive consularem sive aliam quamcumque Spurius dignitatem ambiret, hanc se, nihil curantem neque leges vetantes neque homines obstrepentes, ei gratificaturum esse. Haec videntes optimatum principes quum neque concedere vellent neque possent impedire, in summa omnes perplexitate versabantur. Ac mox in majus aucta animorum consternatio est, ubi tribunos consulesque, ne conciones Maenius haberet prohibitueros, e foro plebs tumultuans ejecit, eoque multam

ρος ἔτι. Dein cod. ὑπεριφανίας. — 9. πράττοντας] πράττοντες et mox ὀλίγους codex. — 10. πάντων] παντός codex. — 11. Post vocem διαφέροντα in eadem linea sequuntur: μετὰ δὲ τρεῖς ἢ τέτταρας et reliqua Polybiana, quae dedimus supra. Continentur haec nostri codicis lineis 53, quae in codice, ex quo nostra descripta sunt, unum implebant folium. Codex Escor. singulis foliis lineas sexaginta continet. — 12. πολλὴν] πολλήν... ἐπὶ τὸν δὲ τὴν δημοσίαν.. καταχορηγεῖν cod. — 13. οὐδὲν] οὐδὲν h. l. codex. — 14. ἀπεκα.] ἀποκ. codex; μοι ἐλάττωνα id. — 15. κατέπλησε] ὡστίαν.. ἐπίνειον.. κατέπλησε codex. — 16. ἐπιστρεφόμενος] ἐπιτρέποντος cod.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ὁ δὲ τὸν ἱππάρχην * ἐκέλευσεν ἔχοντι (24) τοὺς ἱππεῖς ἔχειν ὡς αὐτὸν περὶ μέσας νύκτας τοῖς δὲ βουλευταῖς, εἰς τὸ Καπιτώλιον ἔωθεν εἶσι συλλέγεσθαι τῷ τε Μινουκίῳ τὸν τε μηνυτὴν ἄγοντι καὶ τὰς ἄλλας ἀποδείξεις κομίζοντι πρὸς τὸ βῆμα παρῆναι· ἅπασιν δὲ φυλάττειν ἀπόρρητα πρὸς τοὺς ἔξω τοῦ συνεδρίου τὰ βουλευόμενα· μίαν εἶναι λέγων ἀσφάλειαν, εἰ μηδὲν ὁ Μάλλιος ἀκούσειε τῶν περὶ αὐτοῦ λεγομένων τε καὶ πραττομένων. Διατάξας δὲ τὰλλα ὄσων εἰδεῖτο, μέχρι δύσεως ἡλίου πάντας ἐν τῷ βουλευτηρίῳ κατασχών, σκότους ὄντος ἤδη διέλυσε τὸν σύλλογον. Ὡς δὲ μέση νύξ ἐγένετο, προελθὼν ἐκ τῆς οἰκίας ἐξῆσι (25) περὶ τὸν ὄρθρον τοὺς ἐπιλέκτους ἀμροτέρων τῶν ὑπάτων ἐπαγόμενος καὶ αὐτοὺς τοὺς ὑπάτους. Οὗτοι μὲν οὖν τὸ Καπιτώλιον ἅμα τοῖς βουλευταῖς ἔωθεν κατελιηφότις ἐφρούρου· ὁ δὲ Μάλλιος οὐδὲν ἀκηκοὺς τούτων, ἡμέρας γενομένης, προελθὼν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐχρημάτιζε τοῖς δεομένοις ἐπὶ τοῦ βήματος καθεζόμενος. Καὶ μετ' οὐ πολὺ παρῆν ὁ ἱππάρχης Σερουίλιος πρὸς αὐτὸν ἄγων τοὺς ἀκμαιωτάτους τῶν ἱππέων, ἔχοντας ὑπὸ (26) τοῖς ἱματίοις ἔφη. Καὶ στὰς πλησίον αὐτοῦ λέγει· « Ὁ δικτάτωρ σε καλεῖται, Μάλλιε, πρὸς αὐτὸν ἔχειν. » Κἀκεῖνος ὑποτυχών, « Ποῖος, ἔφη, καλεῖται με, Σερουίλιε, δικτάτωρ πρὸς αὐτὸν ἔλθειν; ὅπου καὶ πότε γεγόμενος; » Καὶ ἅμα διαταραχθεὶς περιέβλεψεν εἰς τοὺς περὶ τὸ βῆμα. Ἀρσείας δὲ ἅπαντας κατασχούσης διὰ τὸ μηδένα γινώσκειν τὰ πραχθέντα ὑπὸ τῆς βουλῆς, λέγει πάλιν ὁ Σερουίλιος· « Εἰσηγγέλθης γῆρας εἰς τὴν βουλὴν, ὦ Μάλλιε, νεωτέροις ἐπιχειρεῖν πράγμασιν, ἴσως οὐκ ἀληθῶς· οὐδενὸς γὰρ ἄξιον ἀπὸ τῆς αἰτίας προκαταγινώσκειν· ταύτην ἐξετάσαι τὴν μήνυσιν ἢ βουλή προελομένη, δικτάτωρ ἐφῆσε δεῖν τοῖς πράγμασιν, ὡς οὐ τὸν ἐλάχιστον τῶν κινδύνων τρέχουσα· καὶ ἀπέδειξε τῆς ἐξουσίας ταύτης κύριον Λεύκιον Κοῖντιον Κικιννάτον, ὃν οἶσθα δὴ πού καὶ σὺ κράτιστον ὄντα τῶν πατρικίων καὶ οἷς ἤδη ταύτην ἀνεπιλήπτως τετελεκότα τὴν ἀρχήν. Οὗτος δ' ἀνὴρ δικαστήριόν σοι καθίσαι καὶ λόγον ἀποδοῦναι βουλόμενος, ἀπέσταλκεν ἡμᾶς, ἐμὲ τὸν ἱππάρχον ἅμα τοῖσδε τοῖς ἀνδράσι, ἄζοντάς σε ἀσφαλῶς ἐπὶ τὴν ἀπολογία. Εἰ δὲ μηδὲν ἀδικεῖν πίποιθας, ἴθι καὶ λέγε τὰ δίκαια περὶ σαυτοῦ πρὸς ἀνδρὰ φιλόπολιν, ὃς οὔτε διὰ τὸν κοινὸν φθόνον οὔτε δι' ἄλλην ἀδικον πρόφασιν οὐδεμίαν ἐμποδῶν ποιῆσαι σε (27) βουλήσεται. » Ὁ δ' ὡς ἔχουσεν, ἀνεπήδα τε καὶ μεγάλα ἀναβοήσας, « Ἄνδρες, ἔφη, δημοστικοί, βοηθεῖτέ μοι συναρπαζομένῳ διὰ τὴν πρὸς ὑμᾶς εὐνοίαν ὑπὸ τῶν δυνατῶν· οὐ γὰρ ἐπὶ εἰρήνῃ καλοῦμαι πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐπὶ θάνατον καλοῦμαι. » Βοῆς δὲ γενομένης καὶ θορύβου

equitum magistrum delegit Servilium, eumque jussit cum equitibus convenire se circa noctem mediam; senatores autem a primo mane congregari in Capitolium; Minucium vero cum delatore criminis documentisque ad tribunal adesse; cunctos denique cavere, ne in vulgus arcana hanc senatus decreta emanarent; nam hanc unam securitatem fore dixit, si nihil eorum quae dictis facti. quae contra Maesium agerentur, ille comperiret. Deinde reliqua, quibus opus erat, disposuit, et ad solis usque occasum in curia omnes detinens tandem abortis jam tenebris concionem dimisit. Nocte media quum Servilius ad dictatorem se contulisset, ipse primo diluculo foras progressus viros selectos consulis utriusque et consules ipsos secum abduxit. Illi igitur una cum senatoribus Capitolium primo mane occupatum custodiebant. Maesius autem, omnium horum ignarus, ubi dies illuxerat, in forum prodiit, ac responsa dabat petentibus sedens in suggestu. Nec multo post ad eum venit magister equitum Servilius cum flore equitatus, qui sub veste gestabant gladios. Ac propius accedens, « Dictator, inquit, te, Maesi, ad se venire jubet. » Ad haec respondens ille: « Quisnam, Servili, me dictator vocat? ubinam est ille et a quo inde tempore? » Simulque perturbatus oculis circumstantem percurrit coronam. Ex qua quum nemo visceret, quod a senatu facta omnes ignorarent, rursus Servilius ait: « Heri tu, Maesi, ad senatum delatus es, utpote res novas moliens; falso fortasse; nam ex accusatione nihil praesudicandum est. De hac delatione senatus inquirere statuens dictatore opus esse censuit, quippe haud minimo constitutus in periculo. Eamque potestatem commisit L. Quinctio Cincinnato, quem tu quoque nosti procul dubio praestantissimum esse patriciorum, ac bis jam munere hoc summa cum laude perfunctum. Is igitur, ut iudicium tibi sistat, ac defendendi te facultatem praebet, nos misit, me scilicet ac viros hosce, ut ad causam dicendam secure te adducamus. Jam si nullus tibi sceleris conscius es, venias et causam dicas coram viro, qui, quum civium commodis studeat, neque ob communem qua premeris invidiam neque alio ullo praetextu e medio te removere voluerit. » Quibus auditis exsiliens Maesius, summa voce, « Viri populares, clamavit, mihi succurrite, qui ob meam in vos benevolentiam ab optimatibus corripior. Neque enim in iudicium a dictatore, sed ad necem vocor. » Editoque circa suggestum

iam trepidis rebus damno dedecore reipublicae esset, dictator a consule dicitur: ipse deinde C. Servilium magistrum equitum dicit. — 24. ἔχοντι] quod non mutandum esse in ἔχοντα, sequens suadet dativus τοῖς δὲ βουλευταῖς. Itaque lacunam notavi. Ac omnino male contracta est narratio Dionysii, qui et dictatoris nomen certe et creati ab eo magistrī equitum non potuit omittere. Sed haec excerptor ad insidias suas properans nihil curavit. Contra si quid librarius peccaverit, suppleendum τὸν ἱπ. ἀποδείξας vel καλέσας ἐκέλευσε vel tale quid. — 25. ἐξῆσι] ἐξ(ε) cod. Ceterum locus noster male truncatus est. Circa mediam noctem Servilius ad dictatorem se conferre jussus erat, ut supra vidimus. Hoc ipsum b. l. commemoratum erat. In seq. scripta ἔωθεν pro ἔξωθεν, quod codex praebet. — 26. ὑπὸ] ἐπὶ cod. — 27. ποιῆσαι σε] ποιήσεσθαι codex.

πυλλοῦ περὶ τὸ βῆμα, συγγυοὺς δὲ πλείους εἰσὶν τῶν βοηθούντων οἱ συλλαμβάνειν μέλλοντες αὐτὸν, καὶ οὐ μακρὰν ἐτέρους ὑποκαθιῆσθαι ἐν δπλοῖς, καταπηδᾷ ταχέως ἀπὸ τοῦ βήματος καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐγώρει δρόμῳ, σπεύδων εἰς τὴν οἰκίαν καταφυγεῖν. Καταλαμβανόμενος δὲ ὑπὸ τῶν ἱππέων εἰς ἐργαστήριον εἰστρέχει μαχειρικόν, καὶ κοπίδα τῶν κρεοκόπων ἀρπάσας παλεῖ τὸν πρῶτον αὐτῷ προσελθόντα· ἔπειτα πολλῶν ἐπιπεσόντων ἀθρόον, ἀμυνόμενος καὶ βραχὺν ἀντιστῶν χρόνον, ἀπεκόπη ὑπὸ τινος τὸν βραχίονα καὶ πίπτει καὶ κατακοπεῖ ὡς περ θηρίον ἀποθνήσκει. Μάλλιος μὲν δὴ μεγάλων ὀρεγθεῖς πραγμάτων, καὶ μικροῦ πάνυ δεήσας τῶν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν κατασχεῖν, οὕτως ἀζήλου καὶ πικρᾶς καταστροφῆς ἔτυχεν. Ἐξενεχθέντος δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν τοῦ νεκροῦ, καὶ γεννηθέντος πᾶσι φανεροῦ, δρόμος ἦν καὶ βοή καὶ θόρυβος ἀπάντων τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν, τῶν μὲν οἰκτειρόντων, τῶν δὲ ἀγανακτούντων, τῶν δὲ ὁμοσε τοῖς δεδρακόσι (28) γιωρεῖν ἰσπουδακότιν. Τοιαύτης ταρχῆς γενομένης, μαθὼν δὲ δικτάτωρ δὲ διαπέπρακται τοῖς ἱππεῦσι τὸ προσταχθὲν ἔργον, κατέβαινε ἀπὸ τῆς ἀκρας εἰς τὴν ἀγορὰν, τοὺς τε βουλευτὰς ἱπαγόμενος ἀπαντας καὶ τοὺς ἱππεῖς περὶ ἑαυτὸν ἔγων γυμνὰ φάινοντας ξίφει καὶ δημηγορήσας (29) ἐπ' ἐκκλησίας ἀπέλυσε τὸν ὄχλον. Τῶν δὲ δημοτικῶν οἱ [μὲν οὐ] (30) συμβουλευσάντες τῇ καταλύσει τῆς πολιτείας ἡγανάκτου καὶ δι' ὀργῆς τὴν ἐπιχείρησιν τοῦ ἀνδρὸς ἐλάμβανον· οἱ δὲ κοινωνήσαντες τῆς συναιμοσίας (31) ἀπειμένοι τοῦ φόβου χίρειν τε προσεποιούντο καὶ τὸ συνέδριον τῶν βουλευμάτων ἐπήνουν· ὀλίγοι δὲ τινες ἐξ αὐτῶν οἱ πονηρότατοι λογοποιεῖν ἰτολμῶν ἐν ταῖς (32) ἐξῆς ἡμέραις, ὡς ἀνηρπασμένου πρὸς τῶν δυνατῶν τοῦ Μάλλιου, καὶ διαστασιάζειν τὸν δῆμον ἐπιχείρουν, οὐς ἀφανεῖ θανάτῳ διαχρησάμενος ὁ δικτάτωρ, ἐπειδὴ κατέπαυσε τοῦ θορύβου, τὴν ἀρχὴν ἀποτίθεται.

Οἱ μὲν δὲ τὰ πιθανώτατά μοι (33) δοκοῦντες γράφειν περὶ τῆς Μάλλιου τελευτῆς, οὕτω παραδεδώκασι. Λεγέσθω δὲ καὶ ὁ δοκῶν ἦττον εἶναι μοι πιθανὸς λόγος, ὃ κέχρηται Κίχκιος (34) καὶ Καλπούρνιος, ἐπιχόριοι συγγραφεῖς· οἱ φασιν οὕτε δικτάτορα ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀποδειγθῆναι τὸν Κοῖντον, οὕτε ἱπάρχην ὑπὸ τοῦ Κοῖντου τὸν Σερούλιον. Γενομένης δὲ τῆς μτυνύσεως ὑπὸ τοῦ Μινουκίου, τοῖς παρόντας ἐν τῷ συνεδρίῳ πιστεύσαντας ἀληθῆ τὰ λεγόμενα εἶναι, καὶ (35) γνώμην

clamore et tumultu, ubi animadvertit majorem eorum qui correpturi quam qui defensuri essent numerum, ac jamjam alios in armis submitti, illico de suggestu desiliens per forum cursu se abripuit, ut domum aufugeret. Et quum in eo esset, ut ab equitibus deprehenderetur, in lanii officinam se recipit, ibique primum ad se accedentium arrepto ferit cultro; deinde autem aliis confertim adorientibus, postquam defendens se aliquantisper restitisset, tandem, quum brachium ei ab aliquo praecisum esset, cadit et prostratus belluae in modum conficitur. Maelius igitur rem magnam sane aggressus, ubi haud multum aberat, quin regnum apud Romanos usurparet, tam miserandum tamque acerbum vitae exitum nactus est. Elatum vero in forum cadaver quum in omnium venisset conspectum, discursatio erat et clamor et tumultus versantis ibi multitudinis; alii vicem viri lugebant, alii indignabantur, alii manum conserere cum auctoribus caedis properabant. Dum ita tumultuantur, dictator postquam rescivit peregrino equites imperata, in forum descendit cum senatu universo et cum equitibus, qui nudos tenebant gladios. Populumque in concionem vocavit et allocutus eum dimisit. Ceterum e plebe qui conjurationis de everlenda republica non fuerant participes, conamen indigne ferentes Maelio succensebant; socii vero captorum, quod metu liberati essent, gaudium simulantes decreta senatus collaudabant; quanquam pauci quidam eorum nequamissimi per dies subsequentes fictis sermonibus Maelium ab optimatibus oppressum contendere, plebemque ad rebellionem excitare audebant. Hos in occulto tollendos curavit dictator, ac sedato tumultu magistratum deposuit.

Igitur qui verisimillima mihi videntur de fine Maelii scripsisse, hunc in modum rem tradiderunt. Verum apponam etiam narrationem, minus illam, opinor, probabilem, qua Cincius Alimentus et Calpurnius Piso, Romani scriptores, utuntur. Dicunt hi neque dictatorem a senatu Quinctium creatum, neque magistrum equitum a Quinctio Servilium delectum esse; sed re a Minucio delata, senatores in curia praesentes, quum veram esse delationem nihil

28. τοῖς δεδρακόσι] τῶν δεδρακότιν cod. — 29. Ipsam dictatoris orationem excerptor omisit. Desumpta ex ea sunt quae leguntur in Dionysii Exc. Valican. De sentent. in Collect. Vat. II, p. 465 ed. Mai. τ' ἔχων κατ' ἑαυτὸν ἀνθρώπους ἐξ ἀπάσης συνιδεγμένους κακίας, οὓς εἰστίξεν ὡς περ θηρία κατὰ τῆς πατρίδος. Εἰ μὲν οὖν ὑπέκχυσέ μοι, καὶ παρέσχεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς νόμοις μένοντα, μετίστην ἂν τοῦτ' αὐτῷ παρέσχε βοήθην εἰς τὴν ἀπολογίαν, καὶ τεκμήριον οὐκ ἐλάχιστον ἦν τοῦ μὴ βεβουλεῦσθαι κατὰ τῆς πατρίδος· ἔνθ' ὑπὸ τῆς συνιδήτῳ ἐλαυνόμενος, ὃ πάσχουσιν ἀπαντες οἱ τὰς ἀνοσίους βουλὰς κατὰ τῶν ἀναγκαιοτάτων σφίσι ποιησάμενοι, τοῦτο ἔκαθε, φυγεῖν [τε] τὸν ἐλεγχον ἔγνω καὶ τοὺς ἤκοντας ἐπ' ἀπὸν ἱππεῖς μαχειρικῆ κοπίδι παλῶν ἀπῆλυνε. Cf. Livius IV, 15: *Tumultuantem deinde multitudinem incerta existimatione facti ad concionem vocari jussit; et Maelium jure caesum pronuntiavit, etiam si regni crimine insons fuerit; qui vocatus a magistro equitum ad dictatorem non venisset. Se ad causam cognoscendam consedis; qua cognita, habiturum fuisse Maelium similem causae fortunam. Vim parantem, ne judicio se committeret, vi coercitum esse, etc.* — 30. μὲν οὐ] supplevi. — 31. κοινωνήσαντες ὅν τῆς καὶ τὸ συνωμ. codex., expronctis verbis ὅν. καὶ. τὸ. — 32. ἐν ταῖς] ἐν ταῖς ἐν ταῖς cod. — 33. μοι] μου cod. — 34. κέχρηται Κίχκιος] κέχρηται κίχκιος καὶ καλπούρνιος cod. — 35. καὶ] Iluc transposui particulam, quae in codice legitur

ἀποδειξαμένου τῶν πρεσβυτέρων τινός, ἀκριτον ἤ μὴν (36) ἀποκτείνει τὸν ἄνδρα, παραγρῆμα πεισθέντας, οὕτω τὸν Σερουλίον ἐπὶ τοῦτο τάξει τὸ ἔργον, νέον ὄντα καὶ κατὰ χεῖρα γενναῖον. Τοῦτον δὲ φασὶ λαβόντα τὸ ξιφίδιον ὑπὸ μάλης, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Μάλλιον πορευόμενον ἐκ τῆς ἀγορᾶς καὶ προελθόντα εἰπεῖν, ὅτι βούλεται περὶ πράγματος ἀπορρήτου καὶ μεγάλου διαλεχθῆναι πρὸς αὐτόν. Κελεύσαντος δὲ τοῦ Μαλλίου μικρὸν ἀποχωρῆσαι τοὺς ἑγγύς αὐτῷ παρόντας, ἐπειτὴ μόνωθέντα τῆς φυλακῆς ἔλαβεν, γυμνώσαντα τὸ ξίφος βῆβαι κατὰ τῆς σφαγῆς. Τοῦτο δὲ πράξαντα ἐρόμεν χωρεῖν εἰς τὸ βουλευτήριον, ἔτι φυγαθημένων τῶν συνέδρων, ἔχοντα τὸ ξίφος ἡμαγμένον, κεκραγότεν πρὸς τοὺς διώκοντας, ὅτι κελευσθεὶς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνήρηκε τὸν τύραννον. Ἀκούσαντες δὲ τὸ τῆς βουλῆς ὄνομα τοὺς ὠρμηκότες παῖειν τε καὶ ψάλλειν αὐτόν, ἀποτραπέσθαι μὴδὲν, εἰς αὐτόν παρνομήσαι. Ἐκ τούτου καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τὸν Ἄλαν αὐτῷ τιθῆναι λέγουσιν, ὅτι τὸ ξίφος ἔχων ὑπὸ μάλης ἦλθεν ἐπὶ τὸν ἄνδρα· ἄλλας γὰρ καλοῦσι Ῥωμαῖοι τὰς μάλας.

Ἀναιρεθέντος δὲ τοῦ ἀνδρός καθ' ἑκάτερον τρόπον, συνελθοῦσα ἡ βουλή τὴν τε οὐσίαν αὐτοῦ εἶναι δημοσίαν ἐψηφίσατο, καὶ τὴν οἰκίαν ἕως ἐδάφους κατασκαρῆσαι. Οὗτος ὁ τόπος ἔτι καὶ ἐμὲ ἦν ἰν πολλαῖς ταῖς περὶ οἰκίαις μόνος ἀνειμένος ἔρημος, καλούμενος ὑπὸ Ῥωμαίων Αἰκουμήλιον, ὡς ἂν ἡμεῖς εἴποιμεν ἰσόπεδον μένον· αἶκον γὰρ ὑπὸ Ῥωμαίων τὸ μηδεμίαν ἔχον ἐξοχὴν καλεῖται. [Τόπος οὖν Μήλιον ἐξ ἀρχῆς κληθεὶς, ὕστερον] συμφθαρέντων (37) ἀλλήλοις κατὰ τὴν μίαν ἄγορὰν τῶν ὀνομάτων, αἰκουμήλιον ἐκλήθη. Τῷ δὲ τὴν κατὰ τοῦ Μαλλίου μήνυσιν ἀποδόντι Μινουκίῳ στάσιν ἀνδριάντος ἐψηφίσατο ἡ βουλή.

II. Ὅτι Κοίντου Σερουλίου τὸ τρίτον καὶ Γαίου Μαρκίου Ρουτίλου [τὸ τέταρτον] ὑπατευσόντων (1), κίνδουνοι τὴν Ῥώμην χαλεποὶ καὶ ἀπροσδόκητοι κατέσχον, οὓς εἰ μὴ θεῖα τις πρόνοια διεσκεῖδασε, οὐεὶν κακῶν θάτερον ἂν αὐτῇ συνέπεσεν, ἢ ὅσων αἰσχίστην ἐνέγκαι ξενοκτονίας, ἢ φόνων ἀψαθαι πολιτικῶν. Ἀρ' ἦς ὁ αἰτίας εἰς τούτους ἦλθε τοὺς κινδύνους, μικρὰ τῶν πρόσθεν ἀναλαβὼν δι' ὀλίγων πειράσομαι διελθεῖν. Ἐν τῷ παρελθόντι ἐνιαυτῷ τὸν Σαυνιτικὸν πόλεμον ὑπὲρ ἀπάσης Καμπανίας ἢ τῶν Ῥωμαίων πόλεος ἀραμένη καὶ τρισὶ νικήσασα μάχαις τοὺς ἀντιταχθέντας, ἐβούλετο μὲν ἀπάσας ἀγειν τὰς δυνάμεις, ὡς οὐδενός ἔτι κινδύνου ταῖς πόλεσι καταλειπομένου. Δεομένων δὲ τῶν Καμπανῶν μὴ καταλιπεῖν αὐτοὺς συμμάχων ἐρήμους, ὡς ἐπιθησομένων σφίσι τῶν Σαυνιτῶν, εἰ μηδεμίαν ἔχοιεν ξενικὴν βοήθειαν, ἔγνω τὸν ἀπαλλάξαντα τοῦ πολέμου τὰς πόλεις ὑπατον Μάρκον Οὐαλέριον, ὅσων ἂν αὐτοὶ βουληθῶσι τρέφειν, στρατιὰν ἐν ταῖς πόλεσι καταλιπεῖν.

dubitassent, atque e senioribus quidam hominem indicata causa occidendum proposuisset, statim persuasos Servillo, viro juveni manuque strenuo, rem exsequendam demandasse. Hunc vero aiunt, gladiolo sub ala occultato, ad Mallium e foro discedentem venisse, et propius aggressum dixisse de re arcana magnique momenti se velle cum eo colloqui. Tum Maelio iubente adstantes paullulum recedere, ubi solum et custodia desertum nactus esset, strinxisse gladium et in jugulum defixisse. Quo perpetrato, eum cursu in curiam, consistente adhuc senatu, sese contulisse, manu tenentem ferrum cruentum, et persequentibus alta voce clamantem Jussu senatus se peremisse tyrannum. Audito autem nomine senatus, irruentes qui ferirent eum pulsarentque, a cepto destitisse, ne quid contra leges committerent. Hinc etiam *Ahalæ* cognomen ei dicunt inditum, quod sub *ala* gladium habens ad Maelium accessisset; nam *alas* Romani dicunt, quod Græci μάλας vocant.

Interfecto Mælio, sive hac sive illa ratione res acciderit, conveniens senatus decrevit, ut bona ejus publicarentur, domus solo æquaretur. Atque locus, quo ea steterat, etiam mea adhuc ætale inter multas ardes, quæ circumcirca sunt, solus relinquitur desertus, et a Romanis *Æquimellium* vocatur. Nimirum *æquum* apud Romanos dicitur id quod non habet eminentiam. Itaque locus, quem pridem *Mælium* vocarunt, deinceps corruptis invicem et in unum conflatis nominibus, *Æquimellium* appellatus est. Præterea senatus decrevit, ut delatori Mælli Minucio poneretur statua.

II. Q. Servilio III et C. Marcio Rutilo IV consulibus, in grave periculum Roma præter expectationem conjecta est, quod nisi divina quaedam providentia dissipasset, ex duobus malis accidisset ei alterum: aut enim hospitium famam tulisset turpissimam, aut civili se corde contaminasset. Unde vero in tantum devenerit periculum, re paullo altius repetita, brevi tentabo enarrare. Anno præcedente Romani, bello contra Samnites pro Campania universa suscepto, quum tribus prællis hostes debellassent, omnem exercitum domum reducere voluerant, quod nullum amplius periculum Campanorum oppidis esset timendum. Rogantibus autem Campanis, ne sociorum perisidio destitutos se relinquerent, quippe quos, nisi peregrinum auxilium tutaretur, denuo Samnites aggressuri forent: decrevit senatus, ut consul Marcus Valerius, qui bello urbes liberaverat, quantam ipsi Campani vellent alere exercitus

ante οὕτω τὸν Σερουλίον. — 36. ἢ μὴν] ἡμὲν cod. — 37. συμφθαρ.] συμφθαρ. ἔτι ἀλλήλοις cod. Includa supplevi e Dionysii Exc. Vat. p. 486: τὸ ἰσόπεδον Αἰκουμήλιον Ῥωμαῖοι καλοῦσεν· αἶκον γὰρ τὸ μηδεμίαν ἔχον ἐξοχὴν λέγουσι. Τόπον οὖν τινὰ, Μήλιον ἐξ ἀρχῆς κληθέντα, ὕστερον συμφθαρέντων ἀλλήλοις κατὰ τὴν μίαν ἐξοχὴν τῶν ὀνομάτων, Αἰκουμήλιον ἐκάλεσαν.

II. Fol. 193, 8 r. — 194, 13 verso. De re vid. Livius VII, 38 et Appianus Samnit. fr. 1, p. 14 ed. Dindorf. Cf. Niebuhr. R. Gesch. III, p. 72 sq. — 1. τὸ τρίτον... ὑπατευσόντων] codex: τὸ τρίτον ὑπατευσόντος καὶ γαίου μαρκίου ρουτίλου ὑπα-

Γενουμένους δὲ τῆς ἐξουσίας ταύτης κύριος ὁ ἑπατοῦς, ὅσοις ἦν βουλομένοις ὀφώνια καὶ μισθοὺς φέρεσθαι τῆς φυλακῆς, τούτους καθίστησιν ἐν ταῖς πόλεσιν. Ἐν οἷς ἦν τὸ πλεῖον μέρος ἀνεστῶτων καὶ καταχρέων καὶ τὴν οἰκίαν πενίαν καὶ ἀγνωσίαν ἀσμένως ἀποδιδρασκόντων. Τούτους οἱ Καμπανοὶ ταῖς οἰκίαις ἀναλαμβάνοντες, τραπέζαις τε ὑπεδέχοντο λαμπραῖς καὶ ταῖς ἄλλαις ἐξένιζον φιλοφροσύναις. Πολυτελεῖς δὲ καὶ ἀβροδίατοις ἱκανῶς Καμπανίαν οἰκοῦσι καὶ νῦν ἐστὶ καὶ τότε ἦν ὁ βίος, καὶ πάντα τὸν λοιπὸν ἔσται χρόνον· πολὺκάρπον τε πεδιάδα καὶ πολὺβοτον καὶ πρὸς ὑγίαν ἀνθρώποις γεωργούσιν ἀρίστην οὔσαν. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἀγαπητικῶς οἱ φρουροὶ τὴν φιλοξενίαν τῶν ἀνθρώπων ἐλάμβανον· ἔπειτα διαφθειρόμενοι τὰς ψυχὰς ὑπὸ τοῦ κόρου τῶν ἀγαθῶν πονηροὺς ὑπολογισμοὺς κατὰ μικρὸν ἐλάμβανον· καὶ συνιόντες ἀλλήλοις ἔλεγον, ὡς ἀνοήτων ἀνθρώπων ποιήσουσιν ἔργον, εἰ τοσαύτην καταλιπόντες εὐδαιμονίαν ἐπὶ τὸν Ἰν Πρώμῃ βίον ἀνακάμψουσιν, ἐνθα λυπρὰ μὲν ἡ γῆ, πολλὰ δὲ εἰσφορὰ, πολέμων δὲ καὶ κακῶν ἀνάπαυσις οὐδεμία, τὰ δὲ τῶν κοινῶν πόνων ἄλλα παρ' ὀλίγοις, οἱ δὲ ἀσθενεῖς τοῖς βίοις καὶ τῶν καθ' ἡμέραν ἀναγκαίων ἀποροῦντες, καὶ ἔτι μᾶλλον οἱ τὰ χρεῖα μὴ δυνάμενοι διαλύσαι τοῖς συμβαλοῦσι· καὶ τὴν ἀνάγκην ἀποχρῶσαν εἶναι σύμβουλον τῶν συμπερόντων σφίσι ἀποφαίνοντες ἀνευ τοῦ καλοῦ· οὐδ' εἰ πάντες νόμοι τε καὶ ἄρχοντες τὰς ἐσχάτας τιμωρίας ἀπειλοῖεν αὐτοῖς, Ἰν Καμπανοῖς ἔτι μεθήσεσθαι τῆς παρούσης εὐδαιμονίας ἔλεγον, καὶ τελευτῶντες εἰς τοσαύτην ἀπόνοιαν ἦλθον, ὥστε καὶ λέγειν ἐτόλμων, « Τί θαὶ καὶ δράσομεν δεινὸν, ἰὰν Καμπανοὺς ἐκβαλόντες τὰς ἐκείνων πόλεις κατὰσχῶμεν; Οὗτοι γὰρ αὐτοὶ πρότερον οὐκ ἐκ τοῦ πεδίου (2) κτησάμενοι τὴν γῆν κατέσχον, ἀλλὰ ἐπιξενωθέντες Τυρρηνοῖς (3) τοῖς κατοικοῦσιν αὐτὴν, καὶ τοὺς ἄνδρας πάντας διαφθείραντες, τὰς τε γυναῖκας αὐτῶν καὶ τοὺς βίους καὶ τὰς πόλεις καὶ τὴν περιμάχητον χώραν παρέλαβον, ὥστε σὺν ζήκῃ πείσονται πᾶν ὅτι ἂν πάθωσιν (4) αὐτοὶ τῆς πικρᾶς κατανομίας κατάρξαντες καθ' ἑτέρων. Τί θαὶ καὶ τὸ κωλύσαν ἡμᾶς ἔσται ταῦτα μέχρι τοῦ παντὸς χρόνου καρποῦσθαι τὰγαθὰ; Σαυνῖται μὲν γὰρ καὶ Σιτικτοὶ καὶ Λύσονες (5) καὶ πάντες οἱ περίοικοι τοσοῦτον δεήσουσι Καμπανοῖς τιμωροῦντες ἐφ' ἡμᾶς στρατεύειν (6), ὥστε ἀποχρῆν ὑπολήφονται σφίσι εἰ τὰ ἑαυτῶν ἰάσωμεν ἑκάστοις ἔχειν. Ῥωμαῖοι δὲ ἴσως μὲν καὶ κατ' εὐχὴν δεῖξονται τὸ πρῶτον, ἀπασαν ἀξιοῦντες Ἰταλίαν ταῖς αὐτῶν ἀποικίαις κρατεῖσθαι· εἰ δὲ ἀγανακτεῖν προσποιούμενοι, πολεμίους ἡμᾶς κρίναντες (7), οὐ τοσαῦτα δεινὰ διαθήσουσιν, ὅσα πείσονται πρὸς ἡμῶν· χώραν τε γὰρ αὐτῶν δεήσομεν, ὅσον ἂν ἡμῖν δοκῇ, καὶ δεσμώτας ἐκ τῶν ἀγρῶν λύσομεν καὶ θεράποντας ἐλευθερώσομεν καὶ μετὰ τῶν ἐχθίστων αὐτοῖς Οὐολούσκων τε καὶ Τυρρηνοῦν καὶ Σαυνιτῶν καὶ

partem in urbibus relinqueret. Consul igitur ejus rei ordinandæ arbiter factus, præsidarios oppidis imposuit quicumque victum et stipendia custodiæ mereri cuperent. Pars major eorum homines erant aris et focis carentes et obrati et paupertatem domesticam et obscuritatem haud inviti deserentes. Hos Campani domibus suis mensisque splendidis excipiebant et in reliquis hospitali liberalitate beabant. Etenim sumptuosa admodum et delicatula Campaniæ incolis vita et nunc est et tunc erat et in omne futurum erit tempus. Nimirum plantitiem colunt ubertate fructuum pascorumque abundantia insignem aerisque temperatura hominibus saluberrimam. Initio igitur gratis animis præsidarii prodigam hominum hospitalitatem accipiebant, deinde vero bonorum fastidio corrupti prava paulatim inibant consilia. Congredientes inter se dicitare cœperunt, dementiae fore opus, si ipsi tanta vitæ felicitate relicta Romanam reverterentur, ubi solum esset aridum, ubi tributorum pensiones multæ, a bellis malisque requies nulla, ubi ærumnarum pro patria exantillarum præmia redirent ad paucos, ubi inopia victus quotidiani laborarent re fruentes lenui, et magis adhuc qui scœnera creditoribus solvere non possent: vel necessitate adigi se declarabant, ut cominodis suis consulere, honesti ratione seposita. Quapropter etiamsi leges omnes et magistratus extremas sibi pœnas minitarentur, haud se renuntiaturos presentis qua in Campania gauderent felicitati. Postremum eo processerunt vecordiae et audaciæ, ut « Quid demum, dicerent, adeo atrox commitemus, si Campanis ejectis urbes eorum occupaverimus? Nam ipsi olim non de suo penu acquirentes terram hanc occuparunt, sed a Tyrrhenis incolis hospitio recepti, viris cunctis trucidatis, uxores eorum et opes et urbes et expelendam istam omni contentione regionem sibi vindicaverunt. Igitur jure merito quæque patientur, quoniam ipsi priores in alios jus et æquum violarunt. Quid denique impediet quominus per omne tempus bonis his fruamur? Samnites certe, Saticeni, Ausones, reliqui populi finitimi tantum aherit ut Campanis auxiliantes expeditionem contra nos suscipiant, ut æqui boni sint facturi, si sua quibusque habere et possidere sinamus. Romanis vero fortasse etiam ex voto res venerit, quippe qui universa Italia coloniarum opera potiri molliuntur: sin iram simulantes hostium locos habuerint, non tantis nos afficient damnis, quanta a nobis ipsi accipient: nam ditionem eorum vastabimus pro lubitu, victos in agris exsolvemus, servos in libertatem vindicabimus, cum hostibus eorum acerbissimis, Volscis, Tyrrhenis, Samnitibus, nec non cum Latinis, qui nunc

τιμωρίων — 2. num ἰδίον? — 3. τυρρηνοῖς cod. — 4. fortassis πρὶξωσιν. — 5. αὐσωνες cod. — 6. ἐφ' ἡμᾶς τε στρατεύειν cod. — 7. κρίναντες] verbum excidit, aut scr. κρίνωσιν.

τῶν ἔτι ἐνδοικστῶς ἀπρωμένων Λατίνων στῆσόμεθα ἠναγκασμένοις δ' ἀνθρώποις καὶ τὸν ἔσχατον περὶ ψυχῆς τρέφουσι δρόμον οὔτ' ἀπορον οὐδὲν οὔτ' ἀντίπαλον. Ἐποιαῦτα διαλεγόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ὀλίγοι μὲν τὰ πρῶτα, ἔπειτα πλείους ἔγνωσαν ἐπιχειρεῖν ταῖς πόλεσι, καὶ δι' ὄρκων ἐδόδοσαν ἀλλήλοις τὸ πιστόν. Ἐφθάσε δὲ τὴν ἐπιχείρησιν αὐτῶν εἰς ἔμφαντις ἀγαθοῦσα μῆνυσις, ἣν τῶν συνωμοσάντων τινὲς ἐποιήσαντο πρὸς τὸν ἕτερον τῶν ὑπάτων Μάρκιον, ὃν τὸν κατὰ Σαυνιτῶν πόλεμον ὁ κλῆρος ἀπέβαινον, ἥδη παρείληφότε (8) τὰς Ἰν τῇ Ῥώμῃ καταπραΰσεως ἐνδύμεις, καὶ ὄντι ἐν δόμῃ. Ὁ δὲ ὑπάτος ἀπροσδοκῆτος καὶ δεινοῦ πράγματος ἀκούσας ἔκρινε μὴ λείπειν τὸ πρῶτον μὴ εἰδέναι δοκεῖν, ἀλλὰ δι' ἀπάτης τινὸς καὶ στρατηγίας κωλύσει τὰ συμβεβηκότα ταῖς πόλεσι. Ἀποσταῖλας ὁρῶν τινὰς ἄμα τοῖς μνηστῆσι κατασκευαστοὺς εἰς τὰς πόλεις πρὶν αὐτὸν (9) ἔλθειν, προεισεύασε λέγεσθαι πρὸς τοὺς ἐν ταῖς παραχειμασίαις, ὅτι τὰς μὲν φρουρὰς ἔγνω καταλιπεῖν ἐν ταῖς πόλεσι τὰς τότε οὔσας, ἔπειτα γε (10) βουλομένοις ἔστιν τοῖς Καμπανοῖς αὐτὰς μένειν, τῇ δὲ οἰκοθὲν ἀριγμένη σὺν αὐτῷ δυνάμει πολεμεῖν πρὸς Σαυνίτας παρασκευάζεται. Καὶ ἔπεισεν ἅπαντας ταῦτα ὑπολαβεῖν. Ἀρξόμενος δὲ εἰς τὴν Καμπανίαν μετὰ τῆς στρατιᾶς ἀπάσης εἰς ἐκάστην παρέει πόλιν, καὶ τοὺς ἐν ταῖς φρουραῖς ἀνακαλούμενος διέκρινεν ἀπάντων τοὺς μετασχόντας τῆς συνωμοσίας, ἔπειτα φιλανθρώπως ἐκάστοις διαλεγόμενος, ὅς μὲν ἀπέλυσε τῶν σημείων, ὡς ἂν χαρίζομενος τὴν ἄφρασιν τῆς στρατείας, ὅς δὲ τῷ πρεσβευτῇ καὶ τῷ χιλιάρχῳ παραδούς ὡς ἐπὶ χρείας ὁρῶν τινὰς στρατιωτικὰς ἀπέλυσε (οὔτοι δ' ἦσαν οἱ πονηρότατοι καὶ οὐχ ὑπομένοντες ἀφείσθαι τῆς στρατείας), ἐντειλάμενος τοῖς ἀγούσι αὐτοὺς εἰς Ῥώμην διακομίσαι καὶ φυλάττειν Ἰν ἀδελφοῖς φυλακῆσι, χωρήσαντας ἄλλους ἀπ' ἄλλων, ἕως ἂν αὐτὸς ἀφίκηται. Τοῖς δὲ ἀνδράσι ἐνθυμουμένοις ὅτι πάντες οἱ κορυφαῖοτατοι τῆς συνωμοσίας οἱ μὲν ἀπολύονται τῶν σημείων, οἱ δ' ἀποστέλλονται ὀλίγα τῶν ἄλλων ὀποιδῆποτε, λογισμὸς εἰσῆλθε περιφανῆ γεγονέναι σφῶν τὴν συνωμοσίαν, καὶ μετὰ ταῦτο εἶος, εἰ χωρὶς ἀλλήλων γένοιτο καὶ τὰ ὄπλα θείην, μὴ δίκας ὑπόσχωνται εἰς Ῥώμην ἀπαχθέντες. Συνιόντες δὲ κατ' ὀλίγους ἐσκόπουν τί γρῆ πράττειν. Ἐπειτα γνώμην τινὸς εἰσηγησαμένου (11) περὶ ἀποστάσεως, ἐπαινέσαντες τὸ βούλευμα, καὶ πίστει ἀπορρήτους ἐν ἀλλήλοις ποιησάμενοι, τῆς στρατιᾶς ἀφειμένοι περὶ Ταρρακινὰ πόλιν (12) ἐν ἐπιτηδείαις χωρίοις παρ' αὐτὴν τὴν ὁδὸν στρατοπεδεύοντα. Ἐπειθ' οἱ μετὰ τῷ πρεσβευτοῦ καὶ τῶν χιλιάρχων ἀποστελλόμενοι τοῦ ἡγεμόνα καταλιπόντες, ἔστιν ὃ ὅς καὶ τῶν ἀγόντων σφῶν στρατιωτῶν πείσαντες ἀποστῆναι, περὶ τὸν αὐτὸν ἰδρύνεται τόπον. Ὡς δὲ ἀπαξ οὔτοι τὰς παρόδους κατελάθοντο, πολλοὶ προσήσαν αὐτοῖς ὁσιμέραι. Καὶ γὰρ

inter utramque partem fluctuant, jungeinus societatem. Denique viris, quos in extremo vitae periculo positos Necessitas agitat, nihil non peritium, nihil non est superabile. Hujusmodi utentes sermonibus primum pauci, mox complures urbibus vi potiundum esse decernunt ac fidem suam sacramentis invicem obligant. At exitum consiliorum praevertit delatio conjuratorum quorundam, qui totum negotium Marcio consuli patefecerunt. Huic enim bellum Samniticum sorte evenerat, ac tum cum copiis Romae recens conscriptis jam erat in itinere. Consul, comperta re gravissima et inopinata, non evulgandam sed dissimulandam esse censebat, ut fraude quadam et artificio imperatorio impendentem urbibus tempestatem dissiparet. Itaque subornavit nonnullos, qui in urbes dimissi ante ipsius adventum inter hibernantes ibi milites rumorem spargerent, decrevisse consulem, ut praedictarum in iisdem quique urbibus anno sequenti manerent, siquidem Campani manere eos vellent, bellum vero contra Samnites cum copiis gesturum esse, quas Roma secum eduxisset. Effecitque ut omnibus id persuaderetur. Deinde ubi ipse Campaniam venit cum toto exercitu, singulas urbes circumibat, et nominatim praedictarios evocans distinguebat inter eos, qui conjurationis participes erant; blandisque unumquemque verbis alloquens, alios sacramento exsolvebat, quasi gratificans eos militia eximeret, alios legato et tribuno tradens per speciem militarium usum ablegabat (et hi quidem omnium sceleratissimi erant, nec exauctorari volebant); jusserat autem ut Romam ducerentur, ibique alii ab aliis segregati clandestinis custodiis observarentur, usque dum ipse advenisset. Ceterum conjurati reputantes principes ipsorum omnes partim militia exsolvi, partim huc illuc dimitti, perspexerunt consilia sua emanasse, timorque animos incessit, ne, si hoc pacto separati essent armaque possident, Romam abducti judicia et poenas essent subituri. Coeuntes igitur nonnulli dispiciebant quid faciendum esset. Tum proponente quodam de defectione sententiam, collaudantes id consilium et fidem mutuo sibi in occulto obstringentes, relictis castris laud procul a Tarracina urbe in locis idoneis ad ipsam viam considunt. Deinde ii qui cum legatis et tribunis ablegati erant, duces suos deserentes et ex ipsis ducibus nonnullos suadendo ad defectionem pertrahentes, eundem circa locum castra metantur. Qui quum semel transitus occupassent,

8. παρείληψεν ὅτι εντ. — 9. αὐτοῖς cod. — 10. ἐπεὶ δὲ cod. Μοx malim ἔπεισαν. — 11. τινὸς εἰσηγησαμένου cod. — 12. Ταρρακινὰ πόλιν cod. Ad h. l. spectat Steph. Byz. : Ταρρακινὰ (l. Ταρρακινὰ), πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος πεντεκαιδεκάτη Ῥωμ.

(13) ἐγένετο περὶ αὐτοὺς καρτερὰ. Ἐπειτα τὰ δεσμωτήρια ἀπάντων (14), ὅσα κατὰ τοὺς ἀγροὺς ἦν, ἔλυετο καὶ συνέρρει.

III. Οἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων ὑπατοὶ πᾶσαν τὴν μεταξὺ γῆν ἀεὶ οὐκ ἐπιθόντες, τῶν μὲν οὐκ ἐναντιουμένων, τῶν δὲ συμπεμπόντων (πολλὰ δ' εἰσὶ δυσχωρία κατὰ τὴν ἐκ Ῥώμης εἰς Καμπανίαν ἀγούσαν ὁδὸν ὄρεσι καὶ τέλμασι καὶ θαλάτταις καὶ ποταμοῖς ναυσιπόροις διακλειόμεναι, ἃς οὐ βράδιον ἦν διελθεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων προκαταληφθείσας), καὶ τινα καὶ ποταμὸν, ὃς διὰ τῆς Κασιληνῶν χώρας καὶ πόλεως φέρεται, ἅ τῆς Καπύης ἀπέχοντα στάδια, Οὐλτουρνὸν (1) ὄνομα, τεττάρων οὐκ ἑλάττω πλέθρων ὄντα τὸ πλάτος, ξυλίνῃ γεφύρᾳ διαδάντες, ἦν ἐν τρισὶ κατασκευάσαν ἡμέραις, διεξήσαν (2), ἵνα τοῖς μὲν τὰ σφέτερα φρονούσι Καμπανῶν θάρσος, εἰς τὰ κράτιστα προσηρημένοις, ἐγγένηται, τοῖς δὲ τάναντία, δέος. Καὶ προελθόντες ἐπέκεινα τῆς πόλεως, ἀπὸ μ' σταδίων Καπύης, στρατοπεδεύονται ἐν ὑψηλῷ τόπῳ θέντες τὸν χάρακα. Ἐνθα ὑπομένοντες τὰς παρὰ Σαυιτιῶν ἀγοράς τε καὶ συμμαχίας ἐκαραδόχουν. Οἱ δὲ ἄρα ὑπισχυόντο μὲν αὐτοῖς κλείω τῶν ἱκανῶν, ἐπήρχουν δ' οὐδὲν ὅ τι καὶ λόγου ἄξιον· στρατιάν τε γὰρ ἰκαστὴς πόλεως ἀσκηπτόμενοι κατέτριβον τοὺς χρόνους. Ἀπογνόντες δὲ τῆς ἐκείθεν ἐπιουρίας, καὶ τὰς μὲν ἑαυτῶν δυνάμεις ἐρῶντες οὐδὲν ἰσχύος ἐκ τοῦ χρόνισμοῦ προσλαμβάνουσας, τὰς δὲ τῶν πολεμίων μακρῶ πλείους γινομένας, ἐπὶ τὰ ἔργα χωρεῖν ἔγνωσαν. Ἐνθυμούμενοι δ' ὅτι πολλὴ τῆς στρατιᾶς ἐστὶν τὸ δυσάγωγον καὶ ταῖς ἐπιταγαῖς τῶν ἡγεμόνων ἀπειθὲς (3), ὡς ἰν ἄλλαις τε πολλαῖς πείραις ἐδύλωσε καὶ τὰ τελευταῖα ἰν τῇ Καμπανικῇ παρτριμασίᾳ ἀπ' ἧς εἰς τοσαύτην ἀπόνοιαν ἔλθον αὐτῶν τινὲς, ὅσπερ καὶ πόλεσιν ἐπιθέσθαι, καὶ τὸν ὑπατον καταλιπεῖν καὶ κατὰ τῆς πατρίδος ὅπλα ἀναλαβεῖν, τοῦτους ὄντο δαῖν πρῶτον ἀποδείξει σωφρονεστέρους, δεινότερον ποιήσαντες αὐτοῖς τὸν ἀπὸ τῶν ἡγεμόνων λόγον ἢ τὸν ἀπὸ τῶν πολέμων (4) κίνδυνον. Ταῦτα διανοηθέντες ἐκκλησίαν συνῆγον· καὶ λέγει Μάλλιος. Ζήτει ἰν τῷ Περὶ στρατηγημάτων καὶ δημοηγοριῶν, ὑπὲρ τοῦ [υἱοῦ τοῦ] ὑπάτου Μάλλιου τοῦ μονομαχήσαντος (5).

IV. Ὅτι περὶ τὴν Ῥηγίνων πόλιν πάθος γίνεται

alii multi quotidie se adjungebant. Jamque valida admodum numero manus erat. Mox etiam exastula quotquot eorum in agris erant soluta ad eos confluebant.

III. Consules Intermediam regionem universam securi permearunt, aliis nihil hostile suscipientibus, aliis etiam prosequentibus exercitum. Quanquam perdifficilis via est quæ Roma in Campaniam ducit, intercepta montibus, locis palustribus et marinis, fluviumque navigabilibus: quos si hostis preoccuperet, transitu consules facile prohibuisset. Deinde Volturnum fluvium, qui Casiliorum agros et oppidum perfluit, triginta Capua stadiis distantem, trium plethrorum latitudine haud minorem, ponte ligneo, trium opere dierum, transierunt, ut qui cum ipsis faciebant Campanis fiduciam, utpote potiora amplexis, adderent, iis vero, qui hostium se partibus addixerant, incuterent metum. Et ultra urbem progressi usque ad quadraginta a Capua stadia, in loco edito castra metantur, et confidentes ibi commentum manumque auxiliarem a Samnitibus sociis expectabant. Illi vero quum plus quam opus erat promississent, nihil tamen quod esset operæ pretium præstabant, et copias e singulis oppidis colligendas causantes ducebant tempus. Desperantes deinde de Samnitum auxilio, videntesque ipsorum exercitui nihil virium cunctando accedere, dum hostium numerus magnopere augetur, operi jam manum admovere decreverunt. Ceterum reputantes disciplinam militarem valde relaxatam esse, adeo ut ægre multi jussibus ducum obtemperarent (id quod tum aliis occasionibus, tum nuper apparuerat in hibernis Campanis, ubi eo demeritæ nonnulli processerant, ut urbes invadere et deserto consule in patriam arma vertere tentarent): ante omnia milites ad severiorem disciplinæ observantiam reducendos efficiendumque censebant, ut ducum reprehensionem quam hectorum subire pericula gravius haberent. Hunc in finem concione convocata, Manlius dixit **.

Quære in Excerptis De strategematis et De concionibus, de Manlii consulis filio, qui certamine singulari pugnavit.

IV. Rheginorum urbe in gravem incidit calamitatem. et

ἱστοριολογίας. — 13. Lacunam notavi. Sensus expressi verbis Livii. — 14. ὑπαντῶν codex. Finitis narrationis desideratur, sicuti etiam sequentis fragmenti initium.

III. Fol. 193, 13 v. — 195, 11 r. Fragmentum acephalum, neque spatio vacuo neque alio signo ab antecedentibus in codice separatum. Scriba librum ob oculos habuit, in quo unum saltem folium vel exciderat vel transpositum erat. Res pertinet ad historiam belli Latini, quod T. Manlio Torquato III et P. Decio cons. (414 a. U. 310 a. C.) gestum est. Quæ ex Livio (VIII, 6), multo brevius quam Noater rem exponente, conferri possunt, quum paucis contineantur, appropinquat: *Consentit et senatus bellum; consulesque, duobus scriptis exercitibus per Mursos Pelignosque profecti, adjuncto Samnitium exercitu, ad Capuam, quo jam Latini sociique convenerant, castra ponunt. Agitatum etiam in concilio est, ut, si quando unquam severo ullum imperio bellum administratum esset, tunc uti disciplina militaris ad priscos redigeretur mores.* — 1. οὐλτουρνῶν codex. — 2. διεξήσαν codex. — 3. ἀπειθὲς codex. — 4. πολέμων] πόλεων codex. — 5. Inclusa supplevi. V. Livius VIII, 8.

δεινόν, ὃν καὶ περὶ Μεσσήνην ἐγένετο τὴν ἰν Σικελίᾳ, μεγάλης φυλακῆς καὶ προνοίας ἀξίον ἀπάσαις ταῖς πόλεσιν. Ἀνάγκη δὲ τὰς αἰτίας καὶ τὰς προράσεις τῶν κατασχόντων αὐτὴν κακῶν προειπεῖν. Ὅτε Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι δυνάμει πολλαῖς ἐπὶ Θουρίους στρατεύσαντες τὴν τε χώραν αὐτῶν ἐξεπόρθησαν, καὶ τὴν πόλιν περιγαρακώσαντες ἐπολιόρχουν ἐφ' οὓς ἀπεστάλη Ῥωμαίων δύναμις, ἧς ἡγεῖτο Φαβρίκιος ὁ Ἰπάτος φοβηθέντες οἱ Ῥηγῖνοι μὴ καὶ ἐπὶ σφᾶς οἱ βάρβαροι, Ῥωμαίων ἀπολυθέντων (1), στρατιὰν ἀποστείλωσι, καὶ τὴν Ταραντίνων πόλιν ἐν ταῖς ὑποψίαις (2) ἔχοντες, ἰδεήθησαν τοῦ Φαβρικίου δύναμιν τῆ πόλει λιπεῖν πρὸς τὰς αἰφνιδίους τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, καὶ εἰ τις ἰκτῶν Ταραντίνων ἐπιβουλῆσιν ἀπροσδόκητος γένοιτο καὶ λαμβάνουσιν Καμπανούς μὲν ὀκτακοσίους, Σιτικινοὺς (3) δὲ τετρακοσίους, ὧν ἀπάντων ἡγεῖτο Δέκιος, Καμπανὸς τὸ γένος. Οὗτος δ' ἀνὴρ ἔτε κατάγοιτο παρὰ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν ἐπιχωρίων, Ἰσιτιάσεις τε λαμπρὰς κατὰ τὴν φιλοφροσύνην τῶν ξένων ἐστιώμενος, [καὶ] κατασκευὰς οἰκιῶν λαμπρὰς καὶ βαθυπλούτους παρὰ πολλοῖς ὄρων, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐμακάριζε τοὺς Ῥηγῖνους τῆς εὐδαιμονίας, ἐπειθ' ὡς ἀναξίους (4) ἐφθόνηι, τελευτῶν δὲ ὡς πολεμίοις ἐπιβουλεύειν ἤρξατο καὶ προσλαβὼν κοινῶν (5) τῶν ἀπορρήτων βουλευμάτων τὸν γραμματέα, πανούργον ἀνδρα καὶ πάσης πονηρίας ἀρχιτεκτόνα, πρὸς αὐτοῦ πάντας Ῥηγῖνους ἀποκτείνει, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν αὐτῶν τὴν μὲν αὐτὸς κατασχεῖν, τὴν δὲ τοῖς στρατιώταις διαλεῖν (λέγοντος ὅτι [καὶ] Μεσσήνην ὀλίγῳ πρότερον εἶλον) πεισθεῖς (6), καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπιχειρήσεως σὺν αὐτῷ βουλευσάμενος, τοὺς ταγματάρχας (7) καὶ τοὺς ἐπιφανεστάτους τῶν στρατιωτῶν εἰς τὸ συνέδριον ἐκάλεσεν. Δειθεῖς δὲ ἀπάντων ἀπορρήτους φυλάξαι τοὺς λόγους, κίνδυνον ἔφη μέγαν αὐτῷ ἐπικριμασθέντα πολλῆς πάνυ φυλακῆς καὶ ταχείας δεόμενον, ὡς τοῦ καιροῦ μὴ διδόντος ἀναστροφῆν. Πειπυσμένους γὰρ τὴν Πύρρου διάβασιν τοὺς ἐπιφανεστάτους Ῥηγῖνων κρύφα διαπέμπεσθαι πρὸς αὐτὸν, ὑπισχνουμένους κατασχεῖν τὴν πόλιν, καὶ παραδώσειν ἐκείνῳ τὴν πόλιν. Ἐτι ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, παρῆν τις ἐγκάθετος, αὐχμηρὸς, ὡς (8) ἐξ ὁδοῦ, γράμματα ὑπ' αὐτοῦ Λεικίου κατασκευασμένα κομίζων, ὡς παρὰ ξένου δὴ τινος ἰδίου, ἐν οἷς ἐδηλοῦτο μέλλειν ὁ βασιλεὺς ἀποστέλλειν ἐπὶ τὸ Ῥηγῖον φ' στρατιώτας ὡς καταληφθόμενος τὴν πόλιν, ἀνοίξειν ὑπεσχημένων αὐτοῖς Ῥηγῖνων τὰς πύλας. Τινὲς μὲν λέγουσι τὸν γραμματοφόρον ὑπὸ Φαβρικίου τοῦ Ἰπάτου κατὰ σπουδὴν ἀπεστάλθαι, τὴν δ' ἐπιστολὴν ταῦτα περιέχειν ἄ μικρῷ πρότερον ἔρην, καὶ παραινεῖν

qua Messana in Sicilia affecta est similem, summo illam studio cunctis urbibus praecavendam. Necessarium vero est ut prius de origine et causa malorum, quae Rheginorum urbem occuparunt, exponam. Quo tempore Lucani et Bruttii multis cum copiis contra Thurios profecti, agros eorum vastabant, urbemque obsidione cinctam tenebant, contra obsessores autem Romanorum exercitus sub Fabricio consule missus erat: veriti Rhegini ne in ipsos quoque barbari, regressis Romanis, arma moverent, et praeterea Tarentinos suspectantes, rogarunt Fabricium ut militem praesidiarium apud se relinqueret ad arcendas barbarorum incursiones repentinas, et si quibus Tarentinorum insidiis ex improviso appeterentur. Accipiunt Campanos octingentos et Silicinos quadringentos, quibus omnibus praecerat Decius, Campanus genere. Is quoties apud cives urbis clarissimos deverteret, convivis splendidissimis pro hospitali eorum liberalitate exceptus, domorumque apparatus sumptuosos et perditiles apud multos videns, in illo quidem beatos praedicabat Rheginos, mox vero ut indignis tantae felicitatis invidebat, postremo quasi hostibus insidias struere instituebat. Socium clandestini consilii scribam sibi junxit, virum improbum, omnisque nequitiae architectum. Quo hortante ut Rheginos omnes occideret, eorumque opes partim sibi vindicaret, partim inter milites distribueret, et dicente Messaniorum quoque urbe paullo ante eodem modo Campanos politos esse: persuasus Decius, postquam de ratione rei gerendae cum eo deliberaverat, centuriones et ex militibus praecipuos in concilium vocat. Congressos omnes rogat, ut sermones iam habendos legant silentio; magnum dicit sibi impendere periculum, in quo summa et celeritate opus sit, tempore moram excludente. Etenim de Pyrrhi adventu certiores factos Rheginorum principes ad eum clam misisse, qui pollicerentur se truculato praesidio urbem ei tradituros esse. Dum haec Decius exponit, ecce venit nuntius subornatus, pulvere quasi ex itinere squalidus, literas, quas ipse Decius fabricaverat, ut ab hospite quodam Decii missas afferens. Scriptum in his erat regem milites quingentos Rhegium iam missurum, qui urbem occupent, Rheginis portas apertas pollicitis. Nonnulli narrant nuntium illum a Fabricio prope missum esse, epistolam vero continuisse ea quae modo dixi, et exhortatam esse Decium ut Rheginos praeverteret.

IV. Pol. 194, 11 r. — 196, 10 verso. — Brevius et in nonnullis paullo aliter rem narrant Polybius I, 7, 7; Diodorus XXII, 1; Appianus Sann. c. 9; Livii Epil. lib. XII. XIII. — 1. ἀπολυθέντων codex. Possis etiam ἀπελθόντων. — 2. τῆ ὑποψίαις cod. — 3. σικινούς codex. — 4. ἀξίους cod. — 5. κοινῶν; codex. — 6. codex: ὀλίγῳ πρότερον. ὑφ' οὗ πεισθεῖς. quod si recte se habet ὑφ' οὗ π., in anteced. pro πρὸς αὐτοῦ fuerit: παραινούντος αὐτοῦ vel tale quid. — 7. γραμματάρχας codex. — 8. ὡς] ὅς codex.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ποὶ τῶν ἀνοσίων βουλευμάτων εἶναι κοινονοῦς, δεσμίους εἰς Ῥώμην ἤγαγεν· οὗς ἐν ἀγορᾷ μάστιξιν αἰκισάμενοι, ὡς ἦν πάτριον ἐπὶ τοὺς κακούργους κείμενον, ἀπέκτειναν τῶν πελέκει τὰς κεφαλὰς ἀποκοπέντας, ἐκτὸς Δεκίου καὶ τοῦ γραμματέως. Οὗτοι δὲ παρακρουσάμενοι τοὺς φυλάττοντας, ἢ χρήμασιν ὠνησάμενοι τὸ μὴ μεθ' ἕβρεως ἀποθανεῖν, ἑαυτοὺς διεχειρήσαντο. Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τούτοις.

quidquam præter arma auferentes abduxit. Ex quibus selectos viros principes, quos socios scelestorum consiliorum fuisse reliqui declarabant, in vincula conjecit Romanique ablegavit, ubi ex lege in maleficos obtinente in foro flagris caesi ac deinde securi truncati sunt omnes, præter Decium et scribam, qui, sive deceptis custodibus sive necem ignominiosam pretio redimentes, sibi ipsi manum intulerunt. Atque de his hæcenus.

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΡΩΜΑΙΚΗΣ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ.

FINIS ARCHEOLOGIE ROMANÆ.

Digitized by Google

Digitized by Google

LIBER PRIMUS.

INDE AB INCUNABULIS ARTIS HISTORICÆ USQUE AD FINEM BELLI PELOPONNESIACI.

520—404 A. C.

NOMINA AUCTORUM.

CADMUS MILESICUS.	[XANTHUS LYDIUS.]
[HECATÆUS MILESICUS.]	[HELLANICUS MYTILENEUS.]
DIONYSIUS MILESICUS.	[ANTIOCHUS SYRACUSANUS.]
HIPPYS RHEGINUS.	GLAUCUS RHEGINUS.
EUGEON SAMIUS.	HERODORUS HERACLEENSIS.
DEIOCHUS PROCONNESIUS.	SIMONIDES CEUS.
EION PROCONNESIUS.	XENOMEDES CHIUS.
EUEMUS PARIUS.	ION CHIUS.
DEMOCLES PYGELENSIS.	STESIMBROTUS THASIVS.
AMELESAGORAS CHALCEDONIUS.	HIPPIAS ELEUS.
[ACUSILAUS ARGIVUS.]	DAMASTES SIGEENSIS.
[PHERECYDES LEBIUS.]	ANAXIMANDER MILESICUS.
[CHARON LAMPSACENUS.]	CRITIAS ATHENIENSIS.

Fragmenta auctorum quorum nomina uncis inclusimus in primo hujus collectionis volumine leguntur.

CADMUS MILESIUS.

Suidas : Κάδμος ὁ Μιλήσιος, εὐρετὴς γράμματων.

Ἐν ἐπιγράμματι Ζήνωνος (v. Diog. L. VII, 30).

Εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ βόσος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος κείνος, ἀρ' οὐ γραπτὰν Ἑλλάς ἔχει σελίδα.

Κάδμος, Πανδίωνος, Μιλήσιος, ἱστορικός, ὃς πρῶτος κατὰ τινὰς συγγραφήν ἐγράψε καταλογάδην, μικρῶν νεώτερος Ὀρφέως. Συνέταξε δὲ Κτίσιον Μιλήτου καὶ τῆς ὅλης Ἰωνίας ἐν βιβλίῳ δ'.

Ὅτι τὸν Κάδμον φασὶ πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι τὰ γράμματα, ἀπερ πρῶτοι Φοίνικες ἐφεύρον.

Κάδμος, Ἀρχελάου, Μιλήσιος, ἱστορικός νεώτερος. Τινὲς δὲ Λυκῖνον Κάδμον ἀνέγραψαν. Ἴσως οὖν ἐστὶν ἕτερος. Ἐγράψε δὲ ταῦτα Ἀύσιον ἐρωτικῶν [παθῶν] ἐν βιβλίῳ δ', καὶ Ἀττικῆς ἱστορίας ιε'. Cf. Eudocia p. 267.

Diversa plane Suidam temere miscere in hac glossarum sarragine sæpenumero viri docti monuerunt : scilicet Cadmum literarum inventorem dici Milesium, quum Phœnix sit; Cadmo historico autem assignari ætatem, quæ tribuenda sit filio Agenoris (V. Clinton. F. II. tom. II, p. 454). Igitur, misso Suida, de temporibus scriptoris nostri audiamus Josephum C. Apion. I, c. 2 extr. : Οἱ μὲντοι τὰς ἱστορίας ἐπιχειρήσαντες συγγράφειν παρ' αὐτοῖς (sc. τοῖς Ἑλλησι), λέγω δὲ τοὺς περὶ Κάδμον τὸν Μιλήσιον καὶ τὸν Ἀργεῖον Ἀκουσίλαον, καὶ μετὰ τοῦτον εἰ τινες ἄλλοι λέγονται γενέσθαι, βραχὺ τῆς τῶν Περσῶν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐιστρατείας τῆς γρόνῳ προὔλαβον (Exscripsit hæc Euseb. Pr. Ev. X, 7, p. 478 A). Accuratius rem definire licet, atque Hecatæo et Pherecyde Syrio Cadmus paullo antiquior fuisse dicendus est, si fidem merentur ii, qui Cadmum, non vero Hecatæum aut Pherecydem, prosam orationem vel historiam pedestri sermone conscriptam primum condidisse ferunt. Sic præter Suidam (l. l.) Plinius H. N. V, 31 : *Nec Miletus fraudanda cive Cadmo, qui primus prosam orationem condere instituit.* Hinc sua habet Solinus c. 49 : *Miletus, Ionice caput, Cadmi olim domus, sed ejus qui primus invenit prosæ orationis disciplinam.* Aliter Plinius lib. VII, 56 : *Prosam orationem (συγγραφήν) condere Pherecydes Syrius instituit Cyri regis ætate, historiam Cadmus Milesius.* Eodem modo inter Pherecydem Syrium et Hecatæum distinguit Suidas v. Ἐκαταῖος : Ἐκ. πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγεν, συγγραφήν δὲ Φερεκύδης. Atque hoc quidem recte se habere, falso autem ad Pherecydem et Cad-

num translatum esse videtur, ut scilicet conciliarent inter se quæ Suidas refert v. Φερεκύδης : Πρῶτον δὲ (Φερεκύδην) συγγραφήν ἐξενεγκεῖν πεζῶν λόγων τινὲς ἱστοροῦσιν, ἐτέρων τοῦτο εἰς Κάδμον τὸν Μιλήσιον φερόντων.

Scriptis Cadmus, testante Suida, Origines Miletii et totius Ionice libris quattuor. At supposititia haberi quæ sub Milesii nomine in vulgus divendebantur, docemur a Dionysio Hal. in Jud. de Thuc. c. 23 : Οὔτε γὰρ ἐισωζόνται, αἰτ, τῶν πλειόνων αἱ γράφαί μέγρι τῶν καθ' ἡμᾶς γρόνων, οὐθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν ὡς ἐκείνων οὔσαι τῶν ἀνδρῶν πιστεύονται, ἐν αἷς εἰσιν αἱ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀρισταίου τοῦ Προκοννησίου καὶ τῶν παραπλησίων τούτους. Et recte quidem judicasse eos, quorum sententiam Dionysius laudat, nullus dubito. Eodem facit quod Bion Proconnesius, auctor perantiquus, τὰ Κάδμου τοῦ παλαιοῦ μετέγραψε κεφαλαιούμενος, uti Clemens ait Alex. Strom. VI, p. 267. Nam vetustissimum logographum tam prolixè rem tractasse, ut opus paullo post a Bione in compendium redigeretur, haud facile quisquam crediderit; immo, si veri aliquid subest verbis Clementis, ita potius statuendum, ut libros istos Pseudo-Cadmeos ex Bionis aliorumque scriptis conflatos esse putemus.

Præter Dionysium Cadmi mentionem faciunt Strabo et Diodorus. Quorum ille (I, p. 18) : Πρῶτα, inquit, ἡ ποιητικὴ κατασκευὴ παρῆλθεν εἰς τὸ μέσον καὶ εὐδοκίμασαν· εἶτα ἐκείνην μιμούμενοι, λύσαντες τὸ μέτρον, τὰλλα φυλάξαντες τὰ ποιητικά (*), συνέγραψαν οἱ περὶ Κάδμον καὶ Φερεκύδην καὶ Ἐκαταῖον εἶτα οἱ ἕστερον, ἀφαιροῦντες αἰεὶ τι τῶν τοιούτων, εἰς τὸ νῦν εἶδος κατήγαγον, ὡς ἂν ἀπὸ ὕψους τινός. Cf. Eustath. ad Hom. II. p. 9, 8 ed. Rom. (**).

Diodorus vero hæc (I, 87, 3. Excerptis Theo-

(*) Parum accurate hoc dictum esse atque refragari testimoniis Ciceronis (De orat. II, 13), Dionysii Hal. (De Thuc. c. 23), Demetrii (De eloc. § 12), tum alii monuerunt, tum fusius explicat Nitzsch. De Hist. Hom. I, p. 85 sqq., 91. sqq. Ibidem post Dahlmannum contra eos disputat, qui omnes historicos Herodoto antiquiores, etiam sæpius argumenta vere historica vel historica mythicis mixta ab iis tractata sunt, uno logographorum nomine comprehendunt. Ceterum cf. Creuzer. Hist. Kunst. p. 265 sqq.

(**) Strabo XIV, p. 635 claros Milesios recensens postquam nominaverat Thaletem, Anaximandrum, Anaximenum pergit : Ἐπὶ δ' Ἐκαταῖος, ὃ τὴν ἱστορίαν συντάξας· καθ' ἡμᾶς δὲ Ἀσχίνης ὁ βήτωρ κτλ. Ibi ante καθ' ἡμᾶς extitisse Κάδμου mentionem opinantur Coray ad h. l. et Gruskurd. in versione Strabonis germanica, uti disco ex Forhigero Handb. d. all. Geogr. I, p. 48.

phylact. Simoe. p. 186 ed. Paris.) : Τινές δ' ἐπι-
 ἐκλόμενοι λέγειν περὶ τῶν ἐπιζητουμένων (sc. περὶ
 τῆς ἀναβάσεως τοῦ Νείλου καὶ τῶν πηγῶν etc.) πολὺ
 τῆς ἀληθείας διήμαρτον. Οἱ μὲν γὰρ περὶ τὸν Ἑλλά-
 νικον καὶ Κάδμον, ἔτι δ' Ἐκαταῖον, καὶ πάντες οἱ τοιοῦ-
 τοι, παλαιοὶ παντάπασιν ὄντες, εἰς τὰς μυθώδεις ἀπο-
 φάσεις ἀπέκλιναν.

Ex Diodori loco colligere possis aut alia quædam
 præter Κτίσιν Ἰωνίας Cadmo Milesio attributa esse,
 aut Naucratiin Milesiorum coloniam de Nilo disse-
 rendi præbuisse opportunitatem. Sed quoniam et
 Strabo et Diodorus Cadmi non meminerunt nisi in
 universum de antiquissimis historicis loquentes,
 minime liquet num ipsi libros Cadmi, qui tunc
 ferebantur, inspexerint, an solam nominis famam
 seculi sint.

Quæ quum ita habeant, quæritur nec temere
 quæritur, num omnino unquam vixerit Cadmus hi-
 storicus, an merum sit inventum, eorum scilicet,
 qui ex Cadmo literarum inventore (*) finxerint an-
 tiquissimum scriptorem. Quam quidem quæstionem
 jam veteres agitasse haud obscure innuunt Pli-
 niana ista : *Nec Miletus fraudanda cive Cadmo.*
 Nomen sane per se nihil habet offensionis. Nam
 ex Herodoto novimus *Cadmum*, Scythæ filium, Co-
 orum tyrannum (**); porro *Eucadmum*, statuarium
 Atheniensem, affert Pausanias X, 19, 4 (cf. Mül-
 ler. *Archæol.* § 112, 1). At dubitationem movet,
 quod literarum inventori et antiquissimo scriptori
 idem sit nomen, eademque secundum nonnullos
 fuerit patria. Nihil enim est cur Suidam turpi la-
 psum errore putemus *Cadmum* τὸν τῶν γραμμάτων
 εὑρετὴν *Milesium* dixisse pro *Phœnice*. Nam eodem
 modo Scholiasta ad Dionys. Thrac. in Bekk. An.
 p. 781, 30 : Οἱ μὲν, αἰτ, Προμηθία λήγουσι τούτων
 (sc. τῶν γραμμάτων) εὑρετὴν, ἄλλοι δὲ Φοίνικα τὸν
 τοῦ Ἀγγλίου παιδαγωγόν, ἄλλοι δὲ τὸν Μιλήσιον
 Κάδμον κτλ. ubi quum de Græcis literarum inven-
 toribus sermo sit, nemo grammaticum erroris in-
 cusaverit. Similiter apud eundem schol. p. 784 li-
 teræ Phœniciz a Phœnice loco prope Ephesum silo
 nomen habere dicuntur. Nimirum literarum cogni-
 tio Phœnicum commerciis primum venit ad Græcos
 Asiæ Minoris; inter Iones primi exstiterunt Græ-
 corum scriptores; jam qui primi Græcorum exco-
 luere literas, etiam invenisse gloriati sunt. Quare
 antiqua veræ originis memoria cum recentiore
 commento apud complures ita coaluit, ut ex Phœ-

nice evaderet Phœnix locus Ephesinus (*), ut
 Phœnix Cadmus abiret in Cadmum Milesium. Deinde
 ulterius harum rerum fabri progressi sunt. Etenim
 qui primus invenit literas, non potuit non scripsisse
 opera. Sic (ut unum tangam ex mythologumenis
 historiz literariz) Phœnix, Agenoris filius, cui
 Lydi et Iones secundum Apostolium (XX, 29) li-
 terarum inventionem tribuunt, Φοινικαῖος γράμ-
 μασι τὴν ἀριθμητικὴν φιλοσοφίαν συνεγράψατο, teste
 Cedreno p. 19. Ad eundem modum etiam Cadmo
 nostro Milesio opus aliquod assignaverint. Neque
 illud Suidæ πρῶτος συγγραφήν ἔγραψε καταλογαῶν
 μικρῶ νεώτερος Ὀρφέως negligentiz vel acrisiz
 grammatici imputaverim, qui eo potius aliena
 junxisse mihi videtur, quod Κτίσιν Μιλήτου κτλ.
 tanquam opus a Cadmo Orphei fere æquali pro-
 fectum posuerit. Id enim ab iis demum Cadmo da-
 tum esse puto, qui quum Pherecydem et Hecataem
 primos pedestris orationis scriptores vulgo haberi
 viderent, istud de Cadmo commentum ad veræ hi-
 storiz et chronologiz similitudinem revocare alla-
 boraverunt, ideoque principem inter logographos
 locum Milesio suo tribuere. Ex eodem studio expli-
 canda quæ leguntur in Villoison. An. Gr. II, p. 187 :
 Οὐ γράμματα εἶχον οἱ Ἕλληνες, ἀλλὰ διὰ Φοινικῶν
 γραμμάτων ἔγραφον τὰ αὐτῶν Ἑλληνικά γράμματα·
 καὶ γὰρ αὐτὰ τὰ Φοινικαῖα τοῖς ὀνόμασιν, ὡς καὶ τὰ
 Ἑβραϊκά, κατὰ μίμησιν τῶν Ἑβραίων, τοῖς Φοίνιξιν
 εὑρέθη. Παλαμῆδης δ' ὕστερον ἐλθὼν, ἀρξάμενος ἀπὸ
 τοῦ ἀλφα, δέκα ἐξ ὀνόμα τοῖς Ἕλλησιν εἴρε στοιχεῖα...
 Προσέθηκε δὲ αὐτοῖς Κάδμος ὁ Μιλήσιος γράμματα
 τρία, θ, φ, χ... Μετὰ ταῦτα Σιμωνίδης ὁ Κιῖος ἐλθὼν
 προσέθηκε δύο, η καὶ ω, Ἐπίχαρμος δὲ ὁ Συρακούσιος
 τρία, ζ, ξ, ψ. Καὶ οὕτως ἐπληρώθησαν τὰ εἴκοσι τέσ-
 σαρα. Patet *Cadmum Milesium* h. l. a logographo
 non diversum esse, neque alienum ab inventore li-
 terarum, nisi quod inventi magnitudine tanto infe-
 rior est, quanto ætale est junior. Ac nescio an si-
 mili modo explicandus sit junior ille Cadmus Mile-
 sius historicus, quem Suidas Ἀύσιον ἐρωτικῶν παθῶν
 ἐν βιβλίοις ὄ scripsisse dicit. Qui quidem titulus tum
 per se suspectus est (**), tum male quadrat cum Hi-

(*) Nonnulli, uti Homerum Atheniensem fecerunt, sic
 Phœniciz literas in Attica ab Actæone inventas et de Phœ-
 nice ejus filia nominatas dixerunt. V. Scammonis *ἱστορ. ἐπι-
 ρημάτων* fr. 2. Reliqua commenta recensere ad me nihil
 attinet.

(**) « Vellem Gaisfordius) argumenta istorum librorum
 verbo tetigisset; nam quod in Latinis erat *scripsit reme-
 dia amoris*, alius crederit ab homine Græco talia pro-
 venisse. Suspicio esse reponendum Συλλογὴν ἐρωτικῶν ἔ, «
 ΒΕΡΝΗΑΝΟΥ. Codices nihil suppeditant; λ. ἐρ. βιβλίων ὄ cod. B C;
 λ. ἐρ. βιβλίων ἰδ' ed. Mediol.; λ. ἐ. παθῶν sine librorum
 nota cod. V; λ. ἐ. παθῶν ἐν βιβλ. τέτταρα cod. A; vulgo
 λ. ἐ. παθῶν ἐν βιβλίοις ἰδ'.

(*) De mythico hoc Cadmo literarum inventore, ut alios
 mittam, vide Movers. in egregio libro, qui inscribitur *Re-
 ligion d. Phœnizier*, Bonn. 1841, p. 518 sqq.

(**) V. Herodot. VII, 63 coll. VI, 23 sq.; Suidas v. Ἐπι-
 χαρμος; Hippocrat. Epist. 7. De temporibus ejus et familia
 v. Müller. *Dor.* I, 170; II, 147, 1; 353, 1; 509, 36.

CADMUS MILESIUS.

storis Atticis, quæ eidem auctori ascribuntur. Quare nisi putaveris Attica quoque argumenti erotici fuisse, ut aliorum Rhodiaca, Milesiaca, Babylo- niaca etc., proclivis conjectura est, pro Λύτιν etc. olim fuisse Κτίσιν ἰωνικῶν (*) πόλεων ἐν βιβλ. δ', ideoque Suidam corruptum titulum ponere ejus- dem operis, quod perverse dederat Pandionis filio (**), Orphei coætaneo. Sed de his fortasse aliter sta- tui possit.

Monendum enim est de verbis : Τινὲς δὲ Λυκίον Κάδμον ἀνέγραψαν. Eudocia habet καὶ Λυκίον καὶ Κάδμον; ante Κάδμον particula καὶ est etiam in ed. Mediól. (Hinc Bernhardius dedit : Τ. δὲ καὶ Λυκ. Κάδμον ἔγραψαν.); cod. V : Λυκίον Κάδμον. Subesse Bernhardio videtur : τινὲς δὲ Λυκίου Κάδμον νέον (sive νεώτερον) ἀνέγραψαν. Küsterus pro Λυκίον le- gendum proposuit Λύκιον. (***) Ac sane patriam, non vero patrem indicari literæ superstites arguunt. Lenissima mutatione scribi possit : Τ. δ' Ἐλευσίων

(*) Propius ad ductus literarum accederet si quis pro ἰρω- τιῶν scribi vellet κρητικῶν. Idem deinde apud Suidam pro Λυκίον reponeret Λύκιον.

(**) Pandionis patris nomen clarissimum fictum esse jam monuit Welckerus in Seeböhl's Archiv 1830, p. 70.

(***) Küsteri conjecturam si probaveris, putari possit Suidam Κάδμον Λύκιον, i. e. ἕξος Λυκίας in Lyciæ et Phry-

Κάδμον. Eleusinio præterea bene convenirent Hi- storiz Atticæ (Cf. Athidem Melesagoræ, qui item Eleusinius a nonnullis dicebatur). Sed dubitationem movent particule καὶ ap. Eudociam et in edit. Med., atque ο supra scriptum in cod. V. Ex comparatis lectionibus καὶ Κάδμον et Κάδμον, erueris καὶ Κῶιον, sive is Cadmus fuerit ex Herodoto notus sive alius. Ex Κ. Λύκίον vel ex ΛΥΚίον item aliquis eli- ciat ΚΑΙ Κῶιον, atque duplicem ejusdem nominis mentionem e nota marginali in textum irrepsisse statuat. Sed hoc violentius. Igitur scripserim Τινὲς δὲ καὶ Ἐλευσίων καὶ Κῶιον ἀνέγραψαν. Tum Eleusinio tribuerim Atticas historias. Cadmo autem ex Asele- piadarum insula oriundo alterum opus vindicare- rim, quod Suidas nominat Αύσις (ιάσις?) ἔρωτι- κῶν (πυρωτικῶν?) παθῶν, quodque ad artem me- dicam pertinuisse conjeceris. Cadmum hunc esse illum Herodoti minime contendo, etsi Hippolochus quoque, cum quo Cadmus Coorum civitate ali- quantum præfuisse dicitur (in Hippocrat. Ep. 7), erat Asclepiada (*). At satis est, opinor, conje- cturarum.

giæ confiniis, quem in Lexicis auctorum suorum notatum invenerit, virum esse censuisse.

(*) Epicharmum quoque poetam, qui cum Cadmo in Si- ciliam transiit, medicum fuisse constat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Auctorem satis vetustum Hecatæus et Hellanicus comites arguunt; nec quidquam obstat quin hæc ex historia belli Medici fluxerint.

Num Περιήγησιν οἰκουμένης Dionysius Milesius scripserit, necne, demonstrari quidem nequit; sed quum eodem fere tempore alter Milesius in eodem argumento egregiam posuerit operam, non probabile est eadem paullo post tractasse Dionysium. Suidæ vero auctoritas pæne nulla est. Is enim non Milesio tantum Periegesin attribuit, sed etiam Dionysio Corinthio, addens: ταῦτα δὲ εὔρον καὶ ἐν Διονυσίῳ τῷ τὰ Λιθιακὰ γράψαντι· πότερος οὖν αὐτῶν οὐκ οἶδα. Idem paullo post Periegesin dat Dionysio Samio vel Rhodio, hærens incertus; nam subiicit: ὑπολαμβάνω δὲ ὅτι Διονύσιος ὁ Περιηγητὴς Βυζάντιος ἦν διὰ τὸν ποταμὸν Ῥήβαν (v. 794 ed. Bernh.). Verisimillimum igitur est omnibus his locis eam quam etiamnum habemus Dionysii Periegesin designari. Vid. Bernhardt. ad Dion. Per. p. 489 sqq.; Schirlitz. *Ueber des Dionys. Per. Zeitalter u. Vaterland*, in Seebodii *N. Archiv f. Phil. u. Pæd.* 1828, II, p. 33 sqq.

Sequuntur apud Suidam Τρωικῶν βιβλία γ' et Μυθικά, de quibus utpote *Milesii* Dionysii operibus aliunde non constat. Contra *Argonautica* D. *Milesii* apud schol. ad Apollon. Rhod. memorantur locis sex. Idem alibi simpliciter laudat *Argonautica* Dionysii non addita notitia patriæ. Duobus denique locis ad *Argonautarum* historiam pertinentibus citatur Dionysius *Mytilenæus*. Num igitur duorum Dionysiorum *Argonautica* scholiasta adhibuit? Immo, utrumque unum esse eundemque hominem, eum scilicet quem Diodorus libro tertio et quarto ducem sequitur, ex comparatis inter se fragmentis, quæ ad calcem hujus disputationis subjunximus, patet luculentissime. Jam si indolem rerum narratarum spectas, videbis eam a simplicitate nascentis logographiæ alienissimam esse atque Alexandrinam istant redolere ætatem, quæ in Euhemeristica fabulas tractandi ratione mirum quantum sibi placuit (*). Igitur quæ apud scholiastam Apol-

(*) Primus ad hoc attendit Heynius (De font. Diodori p. 57 ed. Bip.), quanquam is Milesium Dionysium a Diodoro adhibitum esse putavit. « Dionysius Milesius, ait, improbo studio fabulas ad historiarum formatum revocare, rerum vere gestarum speciem his induere, mythosque scriptoris pragmatici more tractare instituit, ita ut ad verisimilitudinem et ad probabilitatis historicæ speciem esigeret ea, quæ a poetis seu antiquis scriptoribus essent narrata. Quo quidem consilio nihil potuit esse ineptius, nihil ad ipsas historias perniciosius. » Subjungit in nota: « Haud dissimile mihi vix satis probabile visum, jam Herodoteæ ætate de tabulis veterum scriptorum aliquem argila hac subtilitate agere instituisse. Rerum tamen argumentis et scriptorum auctoritati refragari non licet. » Cf. idem p. 69.

lonii ex Dionysio leguntur omnia referenda sunt ad Mytilenæum, qui in Milesium abiit vel librario-rum acrisia, vel ipsius fraude Mytilenæi, ut qui non solum Xanthi Lydi, sed etiam Dionysii Milesii nomen mentitus esse videri possit. — Rem conficiant quæ Suidas de Mytilenæo tradit:

Διονύσιος Μυτιληναῖος, ἑποποιός (*). Οὗτος ἐκλήθη Σχυτοεραχίων καὶ Σχυτεύς. Τὴν Διονύσου καὶ Ἀθηνᾶς στρατείαν (**). Ἀργοναῦται (Ἀργοναυτικά Eudoc.) ἐν βιβλίῳ εἰς ταῦτα δὲ ἐστι πιζά. Μυθικά πρὸς Παρμένοντα (***)).

Igitur et Ἀργοναυτικά et Μυθικά expressis verbis assignantur Mytilenæo. Τρωικά, h. l. a Suida ommissa, Diodorus dabit.

Diodorus III, 52, 3, Amazonum historiam expositurus: Οὐ μὴν ἀλλ' ἡμεῖς εὐρίσκοντες πολλοὺς μὲν τῶν ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ συγγραφέων, οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ τῶν μεταγενεστέρων μνήμην πεποιημένους αὐτῶν, ἀναγράφειν τὰς πράξεις πειρασόμεθα ἐν κεφαλαίοις ἀκολουθῶς Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ τὸν Διόνυσον καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιότατοις χρόνοις πραχθέντων.

Idem III, 66, 5: Ἴνα μὴδὲν παραλείπωμεν τῶν ἱστορημένων περὶ Διονύσου, διεξιμένον ἐν κεφαλαίοις τὰ παρὰ τοῖς Λίβυσι λεγόμενα καὶ τῶν Ἑλληνικῶν συγγραφέων ὅσοι τοῦτοις σύμφωνα γεγράφασι καὶ Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰς παλαιὰς μυθοποιίας. Οὗτος γὰρ τὰ τε περὶ τὸν Διόνυσον καὶ τὰς Ἀμαζόνιας, ἔτι δὲ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰλιακὸν πόλεμον πραχθέντα καὶ πολλὰ ἕτερα συντίταχται, παρατιθεῖς τὰ ποιήματα τῶν ἀρχαίων, τῶν τε μυθολόγων καὶ τῶν ποιητῶν. (****)

(*) De ætate D. Myt. v. Sueton. De illustr. gr. c. 7: *M. Antoninus Gniphos... institutus Alexandriae, ut aliqui tradunt, in contubernio Dionysii Scylobrachionis; quod equidem non temere crediderim, quum temporum ratio vix congruat.* Nempe paullo antiquiorem sulæ pulat; nec sine causa, siquidem Dionysius jam ab Apollodoro laudetur (V. fr. Dion. 1), adeoque jam circa 150 a. C. floruisse debeat. Cf. Nitzsch. *Hist. Hom.* p. 90. Plura de Dion. Myt. ap. Welckerum in Seebodii *Neuem Archiv* 1830, p. 70 sqq. (coll. nostris *Fragm. Hist.* p. XXI), et in *Cycl. Hom.* p. 73 sq.

(**) Num verbis τὴν Διον. κ. Ἀθ. στρατείαν ea designat quæ Diodorus deorum et Gigantum bellum exponens habet lib. III, c. 70 (διηρημένης... συνάψαι μάχην)? At hæc singularis libri argumentum præbere non potuerunt. Fortasse primum caput erant τῶν περὶ Διόνυσον, nisi poliuta Ἀθηνᾶς στρ. corrupte posita pro Ἀμαζόνων στρ., sicuti apud Diodorum l. l. junguntur τὰ περὶ τὸν Διόνυσον καὶ Ἀμαζόνιας.

(***) Παρμένοντα] Fortasse Παρμενίωνα. Parmenionem quendam Mytilenæum Olympionicam (Ol. 117) habet Diodor. XIX, 77, 1. Ceterum cf. quæ ad hunc l. disputat Bernhardt.

(****) Bernhardt. ad Dionys. Per. p. 471: « Quod Diodorus Dionysium sequi se profitetur, qui Bacchi et Amazonum expeditiones et Iliacum bellum citatis antiquorum carmi-

Postremo loco inter scripta D. Milesii ponitur Κύκλος Ιστορικός ἐν βιβλ. ζ' vel ε'. Dionysii κυκλογράφου scriptis apud veteres mentio fit, atque cycli laudantur liber primus, quintus et sextus, in quo inter alia de Ulixē apud Polyphēmum versante sermo erat. Igitur fabulas Græcorum ex ordine exposuisse atque in νόστοις heroum, quæ ad Trojam pugnaverant, substituisse videtur. Verum Dionysius iste Athenæo non est Milesius, sed *Samius*. Milesius D. tanquam cycli auctor nusquam memoratur, contra Samium tanquam mythographum ex ipso novimus Lexico Suidiano.

Suidas : Διονύσιος Μουσωνίου Ῥόδιος ἢ Σάμιος, ἱστορικός. Ἦν δὲ καὶ ἱερεὺς τοῦ ἐκείσε ἱεροῦ τοῦ Ἡλίου. Ἱστορίας τοπικὰς, βιβλία β'. [Οἰκουμένης περιήγησιν.] Ἱστορίας παιδευτικῆς βιβλία ι'. [Ἰπολαμβάνω δτι Διονύσιος ὁ Περιηγητῆς Βυζάντιος ἦν διὰ τὸν πατέρα Ῥόδιον.]

Recte, puto, Welckerus *Cycl.* p. 75 contendit Κύκλον ἱστορικὸν (***) idem opus esse cum Ἱστορίᾳ παιδευτικῇ atque numerum librorum alterutro loco depravatum esse. Scilicet quemadmodum de Apollodori Bibliotheca poeta (v. *Fragm. Hist.* p. XXXVII) dicit : αἰώνων σπείραμα ἀφυσσάμενος ἀπ' ἐμοῦ, παιδείης μύθους γνῶνι παλαιγενέας κτλ., sic etiam ὁ Κύκλος Dionysii ἱστορίαν παιδευτικὴν, i. e. veteres fabulas in usum juventutis adornatas exhibebat. Idem opus a Socrate in *Histor. Eccl.* III, 23 dicitur Στέφανος et cum aliis libris, qui argumento et tractationis genere similes

nibus fabulosisque commentis exposuerit etc., quis est quin etiam Suida colato D. agnoscat Mytilenarum, cui et studia ejusmodi conveniunt et argutula doctæ Alexandriae subtilitas et industria, Milesium vero, qui neque compilare neque crepundia possit otiosioris ævi digerere, ab isto literarum instituto penitus abhorruisse intelligat? — Qui vero fuerint ἀρχαῖοι ἱστορικοί, quorum auctoritate suam de Amazonibus, Baccho etc. doctrinam commendare studeat, id liquet ex Diodoro IV, 77 : Τὸν δ' οὖν Λίον φασὶ τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι συνταξάμενον τὰς τοῦ πρώτου Διονύσου πράξεις καὶ τὰς ἄλλας μυθολογίας ἀπολιπεῖν ἐν τοῖς Ἰπομνήμασιν. Ὁμοίως δὲ τοῖς τοῖς Πελασγικοῖς γράμμασι τὸν Ὀρρέα καὶ Προναπίδην τὸν Ὀμήρου διδάσκαλον, εὐφυῆ γεγονότα μελοποιόν· πρὸς δὲ τοῖς τοῖς Θυμνήτην τὸν Θυμοῖτου τοῦ Λαομέδοντος, κατὰ τὴν ἑλικίαν γεγονότα τὴν Ὀρρέως, πλανηθῆναι κατὰ πολλοὺς τόπους τῆς οἰκουμένης, καὶ παραβαλεῖν τῆς Λιβύης εἰς τὴν πρὸς Ἰσπερην χώραν [τῆς οἰκουμένης] ὡς Ὀκεανὸς διάσασθαι δὲ καὶ τὴν Νύσαν, ἐν ᾗ μυθολογοῦσιν οἱ ἐγχώριοι ἀρχαῖοι τραφεῖναι τὸν Διόνυσον, καὶ τὰς κατὰ μέρος τοῦ θεοῦ τούτου πράξεις μαθόντα παρὰ τῶν Νυσαίων συντάξασθαι τὴν Φρυγίαν ὀνομαζομένην ποιήσιν, ἀρχαίως τῆ τε διαλέκτῳ καὶ τοῖς γράμμασι χρῆσάμενον. Deinde secundum Thymetelem istum Bacchi Africani historia narratur uberrime.

(***) Ne hæreas in voce ἱστορικός de fabulari usurpata argumento. « Veteres ipsi fabulam ab historia nullo nisi arbitrii sui discrimine disjunxerunt. » *Nitzsch. Hesi. Rom.* I, 67.

omnibusque noti erant, componitur. Verba sunt : Ὡν (deorum Græcorum) τοὺς ἀρρενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἔρωτας εἰ ἀναριθμησίμην, μακρὸς ἡμῖν ἔσται ὁ τῆς παρεκβάσεως λόγος· ἀρκέσει δὲ τοῖς ταῦτα γνῶναι ἐθέλουσιν ὁ Ἀριστοτέλους Πέπλος καὶ Διονύσου (sc. Διονυσίου) Στέφανος καὶ Ἰηγήνευ ὁ Πολυμνήμων καὶ τῶν τοιούτων τὸ πλῆθος.

De ætate Dionysii et de indole Cycli vide notam ad *fragm.* 10, p. 10. — Varias virorum doctorum sententias collegit Welcker. I. I. p. 429 sqq.

DIONYSIUS MYTILENÆUS.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

LIBER PRIMUS

Schol. Apollon. Rh. I, 1289 : Διονύσιος ὁ Μιτυληναῖος συμπεπλευκέναι φησὶ τὸν Ἡρωῖα (Hercules) τοῖς ἀριστεύουσιν ἔως Κόλχων, καὶ τοῖς περὶ Μηδείαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσονι. Ὁμοίως καὶ Δημάρατος.

Apollochor. I, 9, 19, 7 : Δημάρατος δὲ αὐτὸν εἰς Κόλχους πεπλευκέναι παρέδωκε. Διονύσιος μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἡγεμόνα φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν γενέσθαι.

Demaratus (in *Τραγωιδουμένοις*) rem adornaverit ut Theocritus XIII, 75, ubi Hercules post Hylam omnissum e Mysia πεσῶν εἰς Κόλχους ἔειπε. Apud Diodorum IV, 44, 5, quæ de Hyla et Hercule narratur, tanquam nonnullorum sententia interpolantur (sc. ex Dionysio vet. mythographos laudante). Idem cum Mytilenæo optime consentiens cap. 41, 3 : Τοὺς οὖν ἀριστεῖς συνελθόντας ἐλέσθαι σφῶν αὐτῶν στρατηγὸν Ἡρακλέα, προκρίναντας κατ' ἀνδρείαν. Ceterum hæc omnia a prisea traditione aliena sunt.

2.

Schol. Apoll. Rh. I, 54, Ἀμφιρύσιοι : [ὁ δὲ Ἀμφιρύσιος ποταμὸς Θεσσαλίας] γράφεται καὶ [Ἀμφίρυτος] διὰ τοῦ β, ὡς Διονύσιος.

Verba uncis inclusa et hic et in seqq. *fragm.* e codice Paris. advocata sunt, in quo h. l. abest mentio Dionysii.

3.

Idem II, 207 : Διονύσιος δ' ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶν ἀναίρεθῆναι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡρακλείους, ἰδόντος τοῦς [Φινείως] παῖδας ἐν ἐρημίᾳ, καὶ μαθόντος ὅτι

ὕπὸ Φινείως ἦσαν ἐκβεβλημένοι κατὰ διαβολὴν Σκυθικῆς γυναικός, ἣν γεγαυήκει ὁ Φινεύς, παραιτησάμενος Κλεοπάτραν. Γεγόναι δὲ τοῦ Φινείως καὶ πρεσβύτερος κατήγορος παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ· διόπερ Ἡρακλῆς ἀναιτίους εὐρύον τοὺς παῖδας, κατήγαγεν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν· Φινέα δὲ ἀνθιστάμενον καὶ θελήσαντα καταποντίσαι τὸν ἕτερον τῶν παίδων, λακτίσας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

Eandem historiam plenius habes ap. Diodor. IV, 41, unde Dionysii mythos tractandi rationem discere licet. Antiquiorum nemo ita rem narravit.

4.

Idem III, 200 : Ταύτην (sc. τὴν Κίρκην) Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν θυγατέρα Αἰήτου καὶ Ἐκάτης τῆς Περσείως, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας λέγει. Ἠλίω γὰρ φησὶν υἱὸς γενέσθαι οὗτος ἐν τοῖς τόποις ἐκεῖνοις· οἷς ὀνόματα ἦν Περσὸς καὶ Αἰήτης· τούτους δὲ κατασχεῖν τὴν γῆραν καὶ Αἰήτην μὲν Κόλχους καὶ Μαιώτας, Περσέα δὲ τῆς Ταυρικῆς βασιλεύσαι καὶ [τὸν Περσέα πρεσβύτερον ὄντα] γῆμαι γυναῖκα τῶν ἐγχωρίων τινά, καὶ γενέσθαι αὐτῷ [ἐξ αὐτῆς] θυγατέρα, ἣ ὄνομα Ἐκάτη. Οἱ δὲ ἐκ νύμφης τινός ἐγχωρίας τὴν Ἐκάτην φασὶν αὐτῷ γενέσθαι, ἀνδρικὴν περὶ τὰ κυνηγετικά, καὶ [περὶ τὰς καλουμένας Ἐκάς διατρίβουσαν] πρώτην θανασίμους ῥίξας εὐρεῖν, καὶ ἐμπειροτάτην γεγονέναι τῶν τε ἐγλητηρίων καὶ τῶν ἰᾶσθαι δυναμένων, καὶ τὸν ἐαυτῆς πατέρα φαρμάκοις ἀποκτεῖναι. Ταύτην γῆμασθαι πεμφθεῖσαν εἰς Κόλχους Αἰήτη τῷ πατρὸς ἀδελφῷ· ἀφ' ἧς γενέσθαι Κίρκην καὶ Μηδείαν. Ἦν δὲ Κίρκην, πρεσβυτέραν οὖσαν, ὑπερβαλέσθαι τὴν ἐαυτῆς μητέρα, τὰ μὲν διακούσασαν παρ' αὐτῆς, τὰ δὲ καὶ αὐτὴν ἐφευρηκυῖαν, πολλὰ καὶ δεινὰ [φάρμακα]. Μηδείαν δὲ, νεωτέραν μὲν Κίρκης, οὐχ ἡττωμένην δὲ αὐτῆς. Ταῦτα μὲν Διονύσιος.

Hecaten Medæ et Circes matrem esse denuo ex Dionysio τῷ Μιλησίῳ narrat schol. ad III, 242. Eadem exponit Diodor. IV, 43, nisi quod omittit egregia ista de Hecate ab Hecis loco nomen adeptæ, et liberis addit *Ægialeum*, quem vulgo dicunt *Asyrtum* (Metapontium Dicæogenes ap. schol. Eur. Med. 167). Cum Dionysio faciunt Cicero de Nat. D. III, 19 et Justin. XLII, 3. Ceterum cf. O. Müller. *Min.* p. 280.

5.

E LIBRO SECUNDO.

Idem IV, 177 : Διονύσιος ὁ Μιτυληναῖος ἀνθρωπὸν φησὶ γεγενῆσθαι παιδαγωγὸν τοῦ Φριξοῦ ὀνόματι Κριόν.

Idem IV, 119 : Διονύσιος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικαῖς λέγει Κριόν γεγονέναι Φριξῷ παιδαγωγόν· ὃν πρῶτον ἀισθόμενον τὴν ἐκ τῆς μητρὸς ἐπιβουλήν, ὑποθέσθαι

φυγεῖν, ὑφ' οὗ καὶ σωθάντος τοῦ νεανίου, διαδεδοσθαι ὡς ἄρα ἐπὶ κριοῦ μέχρι Κόλχων διασωθείη, ὁ Φριξός. Eadem ex Dionysio ἐν Ἀργοναυτικαῖς schol. ad II, 1144.

Idem I, 256 : Α. ἐν β' Κριόν φησὶ Φριξοῦ τρωφία γενέσθαι, καὶ συμπεπλευκέναι αὐτῷ εἰς Κόλχους. Διὸ καὶ μυθεύεται τὰ περὶ τῆς τοῦ κριοῦ θυσίας αὐτοῦ.

Vide Diodor. IV, 46, ubi et hæc et alia ejusdem farinae. Cf. Palæphat. Incredib. c. 32. Quam aliter de ariete hoc narrat Hecataeus (fr. 337), Milesii Dionysii æqualis. Cum Dionysii pædagogo conferri meretur Characis (fr. 12) liber pergameneus. Cf. Welcker. De cycl. p. 83, Müller., *Min.* p. 171 sq., *Eum.* p. 139 sq.

6.

Idem IV, 223 : Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ἀπρακτὸν ἀναχωρήσαι φησὶ τὸν Αἰήτην σὺν ὀρχήματι, κηνοχοῦντος Ἀψύρτου· Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος φησὶν ὅτι καταλαβὼν τὴν ναῦν ὁ Αἰήτης, παραταξάμενος τῶν ἀριστέων, Ἴριον ἀνειλεν [Σθενέλου υἱόν], Εὐρυσθέως ἀδελφόν, καὶ αὐτὸς πολλοὺς ἀπέβαλε.

Idem IV, 228 : Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος φησὶν ὅτι Αἰήτης ἐδίωξεν αὐτούς· οἱ δὲ ἀριστεῖς ἠγωνίζοντο ἀκοντίζοντες, οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰήτην ἱππευον. Ἐνθα καὶ Ἴριον τελευτήσαι, τὸν Σθενέλου μὲν υἱόν, Εὐρυσθέως δὲ ἀδελφόν· καταβαλόντα γὰρ οὗτος τῶν περὶ Αἰήτην ἱππέων, περικατάληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, περιστάντος αὐτὸν βρόχῳ. Ἦν δὲ τοῖς ἐξῆς φησὶν ὡς οἱ Κόλχοι εἰς φυγὴν ἐτρέπησαν.

Aciculu describit Diodor. IV, 48, ubi libri pro Iphi perperam exhibent Iphitum.

7.

Idem IV, 1153 : Ἰστέον ὅτι Τιμαίου (fr. 8) λέγοντος ἐν Κερκύρα τοὺς γάμους (Iasonis et Medæ) ἀγῆσθαι, Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν, ἐν Βυζαντίῳ φησὶν.

Diodorus IV, 49, reditum Argon. paucis absolvens nuptias non commemorat, appulisse tamen Argonautas dicit Byzantium, βασιλεύσαντος τότε τῆς γῶρας Βύζαντος.

8.

Idem I, 1116 : Πεδίον Νηπείας ἐστὶ περὶ Κύζικον τὴν δὲ Νήπειαν Διονύσιος ὁ Μιλήσιος πεδίον τῆς Μυσίας φησὶν εἶναι· ὁ γὰρ βασιλεὺς τῶν Μυσῶν θυγατέρα Ἰάσου ἐγγυμὲν Ὀλυμπος Νήπειαν ὄνομα· καὶ κατόκησεν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ, ὃ νῦν [ἀπὸ ταύτης] καλεῖται Νηπείας πεδίον.

V. interpretes ad Hom. II. II, 828; Marquardt. *Cyzicus u. sein Gebiet* p. 20 sq. Locum ex Argonauticis petitum esse non assevero; Dionysium vero hujus loci eundem habeo cum eo, quem reliquis locis scholiasta laudat.

9.

Idem II, 965 : Αιονύσιος ἐν δευτέρῳ κατὰ Λιβύην αὐτῆς (Amazones) ἠκηκέναι φησί· βῶμα δὲ διενεγκούσας καὶ τρεψζμένους τοὺς ἐμόρους, ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην, καὶ πολλὰς αὐτόθι πόλεις κτίσαι ὑποτάξαι τε αὐταῖς τὸ Ἀτλαντικὸν ἔθνος, ὃ ἦν δυνατώτατον τῶν τῆς Λιβύης.

Libycarum Amazonum historiam novimus ex Diodoro (III, 52 sqq.), qui auctorem suum disertis verbis nominat cap. 51, 3. Ceterum verba ἐν δευτέρῳ non ad Amazonica refero, sed ad Argonautica ex quibus reliqua sua scholiasta petivit. Ibi Dionysius in transcurso suam de Amazonibus doctrinam tetigisse et vulgari traditioni opposuisse videtur.

(10).

Idem II, 904 : Ὅτι κατεπολέμησεν Ἰνδοὺς ὁ Διονύσιος Διονύσιός φησι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν πρώτῳ Θεαιχικῶν ἐπιγραμμάτων καὶ Κλείταρχος ἐν ταῖς περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαις. Hoc num ad Mitylenæum an Samium Dionysium referendum sit, nescio. Iliad. probabilius.

Scytobrachionis mentionem Müllerus latere putavit in Tzet. ad Lyc. 1247 : Καὶ Διονύσιός φησιν ὁ Σκυωναῖος (sic duo codd., vulgo Σκυμναῖος)· Μὰ τὰς Θεοίνου καὶ Κορωνίδας κόρας. Igitur ex Μυθικοῖς, quæ versibus concepta erant, petita forent. Ego de Dionysio Sinopensi, poeta comico, cogitari malim.

11.

Ex Τρωικῶν libris fluxerit Schol. Hom. II, III, 40 : Διονύσιός φησιν ὁ Σκυτοβραχίων Δάρδανον ἀπὸ Ἑλένης καὶ Πάριδος εἶναι. Vide Wolf. Prolegg. p. 194. et Welcker Cycl. p. 86 ; scilicet post III, 40 D. novum versum inseruit : Μηδέ τι γούνασιν ὄσιν ἐπίσασθαι φίλον υἱὸν Δάρδανον.

DIONYSIUS RHODIUS

SIVE SAMIUS.

ΚΥΚΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ.

I.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Eur. Phœn. 1116 : Αιονύσιος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Κύκλου βύρσαν αὐτὸν (Argum) ἠμριέσθαι φησί, καὶ κύκλῳ τὸ σῶμα ὅλον ὠμματῶσθαι. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησιν

Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον εἶ κραιπρόν τε μέγαν τε, τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὠρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα.

ἀκάματον δὲ οἱ ὤρσε θεὰ μένος, οὐδὲ οἱ ὕπνος πίπτειν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.

« Legebatur ἐν τῷ ἐνδοκιάτῳ, qui error natus erat e scriptura T Q I A. Veram lectionem ex Aug. restituit Valcken. Taur. ἐν τῷ αἴτου κύκλῳ. — Aug. et Taur. φυλακὴ δ' ἔχεν (Taur. ἔσχευ) ἔμπεδος αἰεὶ, quod verum videtur. Paulo ante Aug. πίπτει ἐπὶ βλεφάρων. Taur. : οἱ ὕπνος ἐπιβλεφάροισι. Etiam Junt. Basil. βλεφάροισι. » MATTHIÆ. — Versus Ægimii ipse Dionysius laudaverat. Ex eodem fluxerint versus quatuor Iliadis parvæ, quos schol. Vatic. in Eur. Rhœs. 823 his introducit verbis : Τινὲς οὐχ ἴππους, ἀλλὰ χρυσῆν ἄμπελόν φησι δεδῶσθαι ὑπὲρ Γανυμήδους, καθάπερ ἐν Κύκλῳ λέγει... Vox Διονύσιος excidisse videtur, monente Welckero in Cycl. p. 72. — De Argo cf. Welcker. Trilog. p. 129.

2.

Schol. Eur. Phœn. 670 : Αιονύσιος δὲ ἔθνος Βοιωτῆας αὐτοὺς (τοὺς Σπαρτούς) φησιν. Hæc Samio vindico, quia reliqua, quæ scholiasta Eur. ex Dionysio affert, ad Samium referuntur. De re cum Dionysio consentit Hippias Delius ap. schol. Ap. Rb. III, 1079.

3.

Schol. Eur. Orest. 988 : λόγισμα] ἀκολουθεῖν δοκεῖ τῷ τὴν Ἀλκμαωνίδα πεποιηκότι εἰς τὰ περὶ τὴν ἄρνα, ὡς καὶ Αιονύσιος ὁ κυκλογράφος φησί. Φερεκύδης δὲ... (v. fr. 93), ὃ δὲ τὴν Ἀλκμαωνίδα γράψας τὸν ποιμένα προσπαγόντα τὸ ποιμνίον τῷ Ἀτρεΐ ἀνταποκαλεῖ. Igitur Euripidis meminit Dionysius, quod Milesius D. facere non potuit. Rectissime enim monet Nitzschius Hist. Hom. I, p. 89 : « Illud ὡς καὶ Δ., si excerptorum sermonem satis teneo, ita interpretandum est, ut scholiastæ omnem de Euripide et Alcmæonide annotandi causam materiamque e cyclographi volumine subnatam esse putemus. — Idem (scholiasta) quos ad Andromed. 698 Alcmæonidis versus affert, non magis ex ipso carmine, sed ex cyclographi paginis adsevit. »

4.

Schol. Pind. Nem. III, 101 : Διονύσιος ἐν πρώτῳ Κύκλῳ Θερίμαχον καὶ Δηικόωντα (sc. Ἡρακλέος ἐκ Μεγάρων παῖδας ἀναγράφει). Εὐριπίδης δὲ προστίθησιν αὐτοῖς καὶ Ἀριστοτέλημον. « Deperditum drama spectat. » Bacchi.

5.

E LIBRO QUINTO.

Clemens Al. Protr. c. 4, p. 14, 11 Syll. (tom. I, p. 41 Klotz.) : Πολλοὶ δ' ἂν τὰς πού θουμάσιον

εἰ μάθοιεν τὸ Παλλάδιον τὸ εἰσπετιές καλούμενον, δὲ Διομήδης καὶ Ὀδυσσεὺς ἱστοροῦνται μὲν βραλίεσθαι ἀπὸ Ἰλίου, παρακαταθέσθαι δὲ Δηιορῶντι, ἐκ τοῦ Πέλοπος ὁστῶν κατεσκευάσθαι, καθάπερ τὸν Ὀλύμπιον ἐξ ἄλλων ὁστῶν Ἰνδοῦ θυρίου. Καὶ δὴ τὸν ἱστοροῦντα Διονύσιον ἐν τῷ πέμπτῳ μέρει τοῦ Κύκλου παρίστημι.

De Palladio ex ossibus Pelopis confecto cf. Schol. II. IV, 92; Tzetzes ad Lyc. 53, 911, Posthom. 575; Pausan. V, 13, 5; Welcker. Cycl. p. 79.

6.

Schol. Pind. Pyth. I, 109 : Φησὶ γὰρ Διονύσιος χρησιμοῖς Ἀπόλλωνος ἀκολουθησάμενον τὸν Φιλοκτήτην ἀρυπνῶσαι, τὸν δὲ Μαχάονα ἀραιόντα τοῦ ἄλκου τὰς διασαπίσας σάρκας καὶ ἐπικλύσαντα οἴνω τὸ τραῦμα ἐπιπάσαι βοτάνην, ἣν Ἀσκληπιὸς εἴληχε παρὰ Λεῖρῶνος, καὶ οὕτως ὑγιασθῆναι τὸν ἦρωα.

Eadem, sed brevius, ex Dionysio refert Tzetzes ad Lyc. 911.

7.

E LIBRO SEXTO.

Athenaeus XI, p. 477, E : Διονύσιος δ' ὁ Σάμιος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Κύκλου τὸ Ὀμηρικὸν κισσύβιον κυμβίον ἐξη, γράφων οὕτως : « Καὶ αὐτὸν Ὀδυσσεὺς ὄρων ταῦτα πρῶτον, πληρώσας τοῦ οἴνου κυμβίον εἰδώσι πιεῖν. »

Idem XI, p. 481, E : Διονύσιος δ' ὁ Σάμιος ἐν ἑκτῷ περὶ τοῦ Κύκλου τὸ αὐτὸ οἰεταὶ εἶναι κισσύβιον καὶ κυμβίον. Φησὶ γὰρ, ὡς Ὀδυσσεὺς, πληρώσας κυμβίον ἀκράτου, ὤρεξε τῷ Κύκλωπι.

Περὶ τοῦ Κύκλου dictum negligentius, ut Διόδωρος περὶ τῶν Βιβλιοθηκῶν, XII, p. 541, Κλέαρχος περὶ Βίων etc. Quod non animadvertentes nonnulli Dionysium de cyclo epico scripsisse putarunt. V. Welcker. l. l. p. 80 sq.

8.

Schol. Hom. Od. XIII, 85 : Σκύλλα θυγάτηρ μὲν ἦν Φορκύου καὶ Ἑκάτης τὸ μὲν μέγεθος θαυμαστή· εἶχε δὲ πόδας μὲν δώδεκα, κεφαλὰς δὲ εἴς, ἐν ἑκάστῳ δὲ στομάτων τρεῖς στόμους ὀδόντων, ὀφθαλμοὺς δὲ πυροειδείς. Καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα ἐκρύπτετο αὐτῆς ἐν τινὶ σπηλαίῳ κατὰ βύθου βεβλημένον, συμφυῖς οὔσα τῇ πέτρῃ· τὰς δὲ κεφαλὰς αὐτῆς εἶχεν ἔξω περιμήκειας ὥστε εὐνασθαι ἀπὸ τῆς πέτρας εἰς τὴν ναῦν φθάνειν. Ταύτην λέγεται τὸν Ἡρακλῆα ὁπότε τὰς Ἰνρυόου βοῦς ἦγεν, ὡς εἶδεν ἀπληστευομένην, ἀνελεῖν· τὸν δὲ πατέρα διὰ πυρὸς ἀναγκάσαι πάλιν αὐτὴν ἀναζητῆσαι. Ἡ ἱστορία παρὰ Διονυσίου.

9

Tzetzes ad Lyc. 912 : Ἐνθα νῦν ἡ Χώνη ἐστὶ, χωρίον ἦν πρῶτον λεγόμενον Οἰνωτρία, ὅπου ὁ Φύλο-

κτήτης κατώκησε μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν, καθὼς Διονύσιος καὶ Δίων ὁ Κοκκειανὸς καὶ πάντες οἱ τὰ τῶν Ῥωμαίων γράψαντες ἱστοροῦσι.

De Dionysio Halicarnassensi aliquis cogitaverit; sed is de hac re nihil; intellige cyclographum, quem in proxime antecedentibus Tzetzes laudaverat (fr. 6). Atque Rhodium auctorem in eo quoque agnosco, quod Philocteta ap. Tzet. l. l. Rhodiis in Italia contra Pallenenses colonos opitulans cecidisse dicitur. Ex eodem Dionysio, opinor, fluxere quæ ad v. 927 de sacro Philoctetæ narrantur. Ceterum de Chone vid. Antiochus fr. 6; Apollodorus fr. 173; Servius ad Virg. Æn. III, 402.

10.

Tzetzes Chil. XII, 179 :

Καὶ ὁ Ὀρφεὺς ἰσόχρονος τῷ Ἡρακλεῖ ὑπάρχει,
πρὸ χρόνων ὄντας ἑκατὸν τοῦ Τρωικοῦ πολέμου.
Ὡς δὲ Ὀρφεὺς ἐν Λιθικοῖς περὶ αὐτοῦ μὴ λέγει,
Ἐλένου τι βραχύτερον ὑπερον εἶναι λέγει·
τούτου μὲν ἔτι γενεῆ Ὀμηρος ὑστερίζει,
ὁ κατὰ Διονύσιον ἔνδρα τὸν κυκλογράφον
ἐπὶ τῶν ἐνὸ στρατειῶν λεγόμενος ὑπάρχειν,
ἠθθαϊκῆς Ἑλλήνων τε τῆς διὰ τὴν Ἑλένην.
Διόδωρος τε σύντροχα λέγει Διονυσίῳ,
καὶ Ἱεροὶ μυριοὶ δέ.

Eadem repetit Tzetzes ad Hesiod. p. 15 Gaisf. Cum his coherent quæ afferuntur in Cramerii An. Gr. Parisin. vol. II, p. 227, 27 : Διόδωρος ἀποδείκνυσι τοῦτον (sc. τὸν Ὀμηρον) πρὸ τῆς Ἡρακλειδῶν καθόδου τετελευτηκότα. Erat hæc Cratetis sententia (vid. nostra Fragm. chronol. p. 196 ell. Nitzsch. Hist. Hom. II, p. 91, Welcker. p. 203), Dionysius, opinor, discipulus fuit Cratetis. Diodorus autem libro III, 67, de ætate Homeri cum Apollodoro facit; cyclographum igitur secutus sit libro sexto, pro fontium varietate pugnantia inter se referre haud veritus. At ne credas Dionysium cyclographum eundem esse cum Mytilenæo, quem libris III et IV Diodorus ducem habuit (Sic Loheck. Aglaoph. 990 sq.) Nam lib. III. 67, 2, Thamyris et Orpheum et Herculem Lini discipulos fuisse, ideoque iisdem vixisse temporibus, dicit. His contraria sunt quæ ex sebo-liis Tzetze ad Alleg. Hom. (in codice Paris. N. 2705) excerpit Dübnerus meus, Welckerus (l. l. p. 193) publici fecit juris. Etenim Tzetzes ad Diodorum provocans scribit hæc : Ἀηροῦσιν [οἱ] εἶπον δτι ὁ Ὀδυσσεὺς Τηλέμαχος ὑστερον ἦν Ὀμηρος, ὡς ὄηλον ἐκ τοῦ χρόνου Προναπίδου τοῦ Ὀμήρου διδασκάλου, δς ἦν τρίτος ἀπὸ Κάδμου, Ὀμηρος δὲ τέταρτος. Ὁ Θάμυρις δὲ πάλιν παλαιὸς ἦν ἰσόχρονος Κάδμου, πάππος Ὀρφέως. Ὀρφεὺς δὲ Μενίππης ἦν υἱὸς τῆς Θαμυρίδος θυγατρὸς, καὶ ἀλλυγορικῶς τῆς Καλλιότης υἱὸς λέγεται. Secundum hæc igitur Orpheus non aqua-

lis, sed nepos est Thamyridis; Diodorus vero si utrumque attulit, alteram sententiam procul dubio memoravit libro sexto. — Præterea ad hoc velim attendas, quod Diodorus postquam lib. III et IV præcipuas Græcorum fabulas exposuerat, libro V autem insulas earumque ιστορίας τοπικάς (nescio an magnam partem sec. ιστορίας τοπικάς Dion. Samii) percurrerat, deinde libro sexto denuo ad mythicam historiam redeat, nec pauca eorum, quæ jam dixerat, tangat iterum. Hæc novum scriptoris arguunt consilium, novumque, cujus vestigia legerit, auctorem, Dionysium scilicet cyclographum.

Proœmio libri VI Diodorus suam de diis doctrinam explicat, quam confirmat ex Euhemeri historia sacra, et prodigiosis Homeri, Hesiodi, Orphei fabulis opponit. Sed hos ipsos poetas in sequentibus duces se narrationis secuturum esse profitetur. Ita enim Excerpt. lib. VI, 2, 11: Καὶ περὶ μὲν Εὐημέρου... ἀρχαιοθησόμεθα τοῖς ῥηθεῖσι, τὰ δὲ πρὸς τοῖς Ἑλλήσι μυθολογούμενα περὶ θεῶν ἀκολουθῶς Ἡσιόδῳ καὶ Ὀμήρῳ καὶ Ὀρφεὶ πειρασόμεθα συντόμως ἐπιδραμεῖν. His absolutis, heroum Gr. historiam usque ad Trojana tempora pertexit, id quod ex fragmentis quisque intelligit. Igitur quum libris antecedentibus (III et IV) celeberrimas Græcorum fabulas prolixè quidem, sed sine ullo ordine exposuisset (sicuti Dionysius Mytil. peculiaribus scriptis singulas fabulas tractaverat), jam continuam quandam historiam ex ordine, quem epica Græcorum carmina suppeditabant, duce Samio Dionysio, dedisse videtur. Ex antecedentibus vero facile colligas cyclum hunc epicum minime fuisse eum, quem proprie dicimus Homericum, sed ex diversissimis elementis conflatum et variis Euhemeristicæ sapientiæ floribus distinctum. Sic ap. Diodorum VI, 3, ea quæ feruntur de equis Achillis loquela præditis, inde explicari vult, quod equi isti olim Titanes fuerint. Alexandrinam ætatem produnt quæ (VI, 3) de serto Ariadnes ex gemmis Indicis composito leguntur. Euhemeri sectatorem agnoscis in historia de Pico præstigiis mysticis abutente ad stuprandas mulieres, quæ ideo ex diis gravidas se fieri putant. — Ceterum quæ de diis Diodorus præmisit, ea non ex Cyclo sumpserit, sed ex ejusdem, nisi fallor, Diony-

sii Samii Περὶ θεῶν opere, quod, Suida teste, triginta tres libros complectebatur.

ΠΕΡΙ ΘΕΩΝ.

11.

. Suidas. Νύμφαι, σκύληκες εἰ ἐν τοῖς τῶν μελισσῶν κυττάροις, δευρὶ τῶν περοποιεῖν ἀρξίζονται· οἱ δ' ἀπλῶς τοὺς περωτοὺς σκύληκας, Σάμιοι. Καὶ τὸ ἀνὰ μέσον τῶν γυναικείων αἰδοίων νύμφην καλοῦσι. Καὶ τῶν βόδων αἱ κάλυκες αἱ μεμυκνύζαι, νύμφαι. Καὶ αἱ Μῶσαι δὲ ὑπὸ Λυδῶν νύμφαι. Ὅτι δὲ πάντων τῶν καρπῶν αἱ ἐκφύσεις οὕτω, δῆλον. Περὶ δὲ τῶν θεῶν Διονυσίου πᾶσα ιστορία συνῆχται ἐν τριάκοντα καὶ τρισὶ βιβλίοις. Totus hic locus fluxerit ex Dionysii Περὶ θεῶν opere, in quo non minus quam Apollodorus, in suis Περὶ θεῶν libris ad etymologica auctor attenderit.

Præter hæc ad Dionysium Samium a nonnullis referebantur Βασσαρικά, ab aliis Dionysio Afro tributa. Eustath. ad Dionys. Perieg. p. 81 ed. Bernhardy: Ἐὰ δὲ Βασσαρικά διὰ τὴν τραγύτητα οὐκ ἄξια τούτου (Διονυσίου Λέου), εἰς τὸν Σάμιον ἀνηνέχθησαν Διονύσιον. Cf. Bernhardy ad Dion. p. 492 et 515, ubi fragmenta Bassaricorum ex Stephano Byz. collecta babes (coll. Schirlitz. in *Sceboles Archiv* 1830, II, p. 42). Idem Bernhardy ad Suidam v. Διον. Μουσωνίου Rhodium nostrum *Solis sacerdotem* eundem esse suspicatur cum *Heliopolita*, quem dicit Artemidor. in *Onirocrit.* II, 66, p. 243 Reiff.: Φησὶ γὰρ τὸ ζῆον (χελιδόνα), θάνατόν τε σημαίνει ἀώρων σωματίων, καὶ πένθος καὶ μεγάλην τινὰ λύπην ἀπὸ τοιούτων γὰρ κακῶν καὶ τὴν ὄρνιν ταύτην λόγος ἔχει γενέσθαι. Φησὶ γὰρ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος δεῖν ταῖς ιστορίαις πείθεσθαι, καὶ Διονύσιος ὁ Ἡλιουπολίτης κ. τ. λ. (Cf. Tertullian. De anim. c. 46.) Quare apud Diogen. L. I, 38 (γεγόνασι καὶ ἄλλοι Θελαῖ πάντε... πέμπτος, νεώτερος, ἄδοξος, οὗ μέμνηται Διονύσιος ἐν Κριτικαῖς) legendum putat Δ. ἐν Ὀνειροκριτικαῖς. Reinesius voluit ἐν Κρητικαῖς. Vulgatam ad Dionysium Halicarnassensem referendam esse opinatus est Fabricius.

HIPPYS RHEGINUS.

Ex Asia insulisque Ionicis jam trajiciendum est in Italiam et Siciliam, ubi faustus multarum rerum conensus ad colenda studia historica Græcos excitavit. Quid quod, si Suidam audiamus, vel ante Hecataeum Milesium Messenius historiographus floruit, POLYZELUS, pater Ibyci.

Ἴβυκος, αἰτ, Φυζίου, οἱ δὲ Πολυζήλου τοῦ Μεσσηνίου ἱστοριογράφου (sic codd. optimi; τοῦ Μ. τοῦ ἱστ. editt.).

Verum sphalma grammatici Polyzelum Rhodium, senioris ævi historicum, cum Ibyci poetæ patre confundentis neminem latet. Bothius librarius culpam esse putans vulgatam lectionem mutari voluit in Μεσσηνίου, οὗ τοῦ ἱστορ. Quæ est emendatio paullo frigidior.

Certius constat de *Theogene et Hippye Rheginis*. Quorum ille quanquam injuria historicorum numero accensetur, tamen quæ de eo referuntur per pauca indicare h. l. liceat.

Tatian. Or. adv. Gr. c. 48 (ex eo Euseb. P. E. X, 11, p. 491): Περὶ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου, καθ' ἐν ἔχμαζε, προηγήνευσαν οἱ πρεσβύτατοι Θεαγέντης τε ἔ Ρηγίνος, κατὰ Καμύσσην γεγονώς (Ol. 62, 2-64, 3), Στρωσίμβροτος τε ὁ Θάσιος καὶ Ἀντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Ἡρόδοτος τε ὁ Ἀλικαρνασσεύς καὶ Διονύσιος ὁ Ὀλύμπιος· μετ' ἐκείνους Ἐφρορος ὁ Κυμαῖος κτλ. — Hinc Scaliger in Ὀλ. ἀναγρ. ad Olymp. 63 notavit: Θεαγέντης ὁ χρονολόγος ἔχμασεν.

Schol. Aristoph. Av. 822: Εἰσὶ δὲ ἄλλοι εὖς Θεαγέντης, εἰς μὲν ὁ περὶ Ὀμήρου (ὁ εἰς Ὀμηρον schol. Pac. 928) γράψας, ἕτερος δὲ ὁ περὶ μαλακίας σκωπτόμενος. In schol. Pat. l. l. duo hi in unum conflantur. Inde pendet Suidas v. Ἐκάτιον, Θεαγέντης, Ὑγνεία.

Schol. ad Dionys. Thrac. gramm. in Bekk. Anecd. Gr. p. 729: Ἡ δὲ περὶ Ἑλληνισμῶν (sc. γραμματικῆ ἴστιν), ἥτις καὶ νεωτέρη ἴστιν, ἀρξιαμένη μὲν ἀπὸ Θεογένους (sic sæpius hoc nomen scribitur), τελειοθῆσα δὲ παρὰ τῶν Περιπατητικῶν, παρ' Ἐξίφάνους (lege Πραξιφάνους) τε καὶ Ἀριστοτέλους.

Princeps est eorum, qui apologiam sive allegoricam fabularum Homer. interpretationem scripserunt. Schol. Ven. ad Il. 20, 67, p. 533, 30 Bekk.: Οὗτος μὲν οὖν τρόπος ἀπολογίας ἀρχαῖος ὢν πάνυ καὶ ἀπὸ Θεαγένους Ῥηγίνου, δε πρῶτος ἔγραψε περὶ Ὀμήρου. Cf. sch. ad Il. I, 381. Eundem, putat, inquit Schol. Leid. ad Il. 19, 129 in Vulckenarii Opuse. II, p. 127, ubi, postquam de Gigantum bello exposuerat, addit: Ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδου καὶ

Θεογένου (Θεοπόμπου; voluit Welcker Cycl. p. 29) (*).

Ceterum num recte Theagenes Cambysis æqualis fuisse dicatur, in tanta testimoniis penuria neque negare licet neque affirmare. Quanquam facile accidisse Theageni credas, quod accidit Hecatanico, Pherecydi, Antiocho Syracusano, Xenophani, qui omnes a nonnullis justo antiquiores esse putabantur. Ut ut est, Stesimbrotum certe Periclis cœvum ætate superavit. Atque « ex testimoniis (Nitzschius-H. Hom. II p. 85 ait) efficitur, hunc omnium quotquot fama nobilitavit Homeri interpretum primum exstitisse, quem eundem primum grammaticum dicas licet, quum vere omnis grammaticæ, quæ poetarum scriptorumque interpretatione censetur, hoc fuerit principium, ut poetæ nobilissimi auctoritas, tum reprehensionibus affligi cœpta, enarrationis artificio vindicaretur, h. e. allegoria tum physica tum ethica. Theagenis liber sine dubio mature neglectus est præ subsequentium allegoricorum sapientia; nam cognitio

(*) Theagenes, quem de forma grammatica laudat Elym. M. v. βεβηκῶ, non est Rheginus, uti Vossio p. 302 videtur, sed probabiliter is, quem cum Herodiano, Tryphone, aliis recenset Anonym. De artium et disc. invent. in cod. Coisl. (Fabric. B. Gr. IX, p. 601 ed. pr.); fortassis Cnidius, Herodis Attici magister (Philostr. Vit. Herod. II, 1, 14). — Porro errat Clintonus (F. II. tom II, p. 369), qui Theagenem Rheg. significari putat a Tzetze ad Lyc. 177, quo loco is ἱστορικώτερον se in fabularum interpretatione esse dicit Alexandro Polyhistoro, Apollodoro, Ῥηγίνου τοῦ Πολυμνήμονος, Artemone Pergameno et Casandro Salaminio (corrige: Hegerandro Salaminio. Cf. fragm. Hegerandri Delphi). V. Welcker. Cycl. p. 134. Elenim Πολυμνήμων libri titulus est. Suidas: Ῥηγίνος, γραμματικός, ἔγραψε τὸν λεγόμενον Πολυμνήμονα. Cf. Eudocia p. 371 et Nicephorus II. Eccl. X, 36, tom. II, p. 89 Paris. Quanquam recte fortassis statuas Ῥηγίνος non esse nomen hominis, sed patriæ, sicuti v. c. Heraclides Tarentinus in Geoponicis, ap. Galenum, alios, simpliciter dicitur *Tarentinus*. Iste Πολυμνήμων a Socrate II. Eccl. III, 23 componitur cum Στεφάνῳ Dionysii Samii, et cum Πέλλῳ Aristoteli, qui libri ejusdem sunt indolis. *Rhegini* de diis doctrinam Euhemeristicam pluribus exponit Malala p. 54, 7, Rhegino adjuvans Diodorum. Apud Tzetzen Hist. I, 470 in fabula de Atrei ariete levis: Πρόβατα χρυσόχρῳον ποῦ φέρει τῆς ἰρίαν Ῥηγίνος τὸν Ἰσίγονον εἰσφέρει γεγραπῶτα. Igitur Isigono Rheginus junior. Etiam Mirabilia collegisse in multorum suo opere videtur: nam Tzetzes Hist. VII, 614 de Indicis miraculis et mendaciis loquens recenset Ctesiam, Iambulum, Isigonum, Rheginum. Cf. etiam Plot. cod. 158. Primo ante Christum seculo vel serius vixisse mihi videtur. — Alius, nisi fallor, Rheginus, laudatur in Stolzei Floril. I, p. 54, 258, S. Maximo tom. II, p. 264, A. Melissa I, 53. — De Theogene Macedonicorum auctore dicemus infra. — Alios hujus nominis auctores v. ap. Sueton. Aug. c. 94; Alexandr. Aphrodis. II, 89 in Gaze vers.; Galen. IV, p. 178.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

De re vide Müller. *Min.* p. 273 et qui ibi laudantur. Sumpserit hæc ex ἀναγραφαῖς Κορινθίων. Græciam adisse Hippyn arguunt etiam Argolica, ex quibus quæ referuntur (fr. 8), vix aliunde nisi ex ore sacerdotum Æsculapii accepit. Idem in Chronicis seriem Sacerdotum Junonis Argivæ enotare haud omiserit. Atque ex Hippye, nisi fallor, petita sunt, quæ Hellanicus in Sacerdotibus Jun. (fr. 26) distincte tradit de temporibus migrationum Sicularum.

4.

Zenob. III, 42 : Δῶρον δ' ὅ τι δῶ τις ἐπαίνει : Ἀὕτη κόμμα ἐστὶ γρηγοῦ τοῦ δολέντος Μυσκελλῶ νῦν Ῥυπί, καθ' ὃν δὴ χρόνον Κρότωνα οὐκ εἰδούλετο οἰκίζειν, [ἀλλὰ] Σύβαριν, ὡς φησὶν Ἴππυς (codd. Ἴππιός) ἐν τῷ Περὶ χρόνων. Φησὶ δὲ οὕτως ἔχειν τὸν χρῆσμον·

Μυσκελλῶ βραχύνωτε, παρέκ θεὸν ἄλλα ματεῶν κλάματα θρηύσεις· δῶρον δ' ὅ τι δῶ (ὅ τίς δῶ?) τις ἐπαίνει. Ἴππυς Ῥυπίων oriundus Myscellus etiam Straboni VIII, p. 387. In Excerpt. Vatican. Diodori (VIII, 17), ubi fusius res exponitur, corrupte M. Ἀγχιός ἐκ Κρήτης. — Κλάματα posui ex Diodoro l. l. ubi κλάματα (κλάσματα Strabo) μαστεύεις, δῶρον δ' διδῶ θίος εἶναι. Zenobii. codd. ἄλλα, quod Leutsch. mutavit in οὐδ' ἄλλα, conferri juhens schol. ad Hom. Od. p. 455: — Tempus rei Ol. 17, 3 sive 710 a. C. sec. Timæum ap. Dionys. Hal. II, p. 361; Ol. 18, 1 sec. Euseb. Chron. V. Fischer. Tab. chron.

(5.)

Antigonus Hist. Mir. c. 121 (133) ed. Westerm. : Ἴππυς (codd. Ἴππων) δὲ ὁ Ῥηγῖνος [περὶ τῶν λεγομένων τόπων φθεῖρειν τὰ ἐμπύπτοντα] τοιοῦτόν τι γράφει· φησὶν ἐν Ἀθήναις ἐπὶ βασιλείᾳ Ἐπαινέτου (Ὀλυμπιάδος ἑκτῆς καὶ τριακοστῆς, ἐν ἧ Ἀρυτάμας Λάκων νικᾷ στάδιον) τῆς Σικελίας ἐν Παλίκοις οἰκοδομηθῆναι τόπον, εἰς δὲ ὅστις ἀν εἰσελθῆναι, εἰ μὲν κατακλιθεῖν, ἀποθνήσκειν, εἰ δὲ περιπατοῖν, οὐδὲν πάσχειν.

Hæc Westermannio (Paradoxogr. p. XX) et Prellero (De Hellanico p. 38) a nostro aliena vi-

4.

Dono, quod datur, esto contentus : Particula oraculi Myscello dati Rhypis oriundo, quo tempore non Crotonem voluit coniere sed Sybarin, ut Hippys tradit in Chronicis. Is oraculum ita habere dicit :

Myscelle gibbose, contra del voluntatem alia petens,
ejulatus quærens; donum quod datur, ratum habe.

5.

Hippys Rheginus tale quid tradit : Athenis ait sub Epæneto archonte (Olymp. 46, quo Chrysomachus stadio vicat) Palicorum sanum in Sicilia edificatum esse, in quod

dentur tum propter nomen Ἴππων, tum propter mentionem Olympiadis. Sed de Hippone aliquo mirabilium vel historię scriptore non constat. Olympiadis notitia ab alio addi potuit, fortasse a Mye excerptore. Ne dicam de Charonis historiis Xenophontisque Hellenicis, excitasse sufficiat Diodorum (II, 30), qui Dejoem *secundum Herodotum* Ol. 17, 2 regnum adeptum esse docet. Ne archontis commemorationem Hippysi abjudicem, moveor voce βασιλέως, quæ antiquum auctorem et exterum hominem prodit. Quodsi recte statui, colligas inde, Athenis Hippyn per tempus aliquod versatum esse. Ceterum cum Corsinio ex Eusebii Chronicis emendandum est Ὀλυμπ. ἑκτῆς καὶ τετρακοστῆς, ἐν ἧ Χρυσόμαχος. De Epæneto archonte præter Nostrum nemo. Verba : Περὶ τῶν λεγομένων κτλ. ex margine in textum irrepsisse puto. — Ædificium ad Palicorum fontes exstructum Aristoteles Mir. Ausc. c. 58 dicit δεκάκλινον, decem toros longum. In universum de Palicorum historia adi G. Hermannum in dissertatione De Æschyli Ætneis (1837), coll. Prellero ad Polemon. fr. p. 127 seq.

6.

Plutarch. De Orac. def. c. 23 p. 422 E. : Ἴππυς δὲ ὁ Ῥηγῖνος (οὗ μέμνηται Φανίας ὁ Ἐρέσιος) ἱστορεῖ δόξαν εἶναι ταύτην Πέτρωνος καὶ λόγον, ὡς ἑκατὸν καὶ ὀγδοῦνκοντα καὶ τρεῖς κόσμους ὄντας, ἀπτομένους δ' ἀλλήλων κατὰ στοιχεῖον· ὅ τι δὴ τοῦτ' ἐστὶ, κατὰ στοιχεῖον ἀπεισθαι, μὴ προσδιασφῶν, μηδ' ἄλλην τινὰ πιθανότητα προσάπτων.

Brevis hujusmodi notitia cadit in libros Chronicorum, in quibus literariam historiam, eam maxime, quæ ad Italos poetas et philosophos spectat, non neglectam fuisse probabile est. Plura de mundis illis triquetra figura positus, ita ut in quovis latere essent sexaginta, in quovis angulo unus, lege apud ipsum Plutarchum l. l.

ingressum, si decubuerit, inori, si ambulaverit, pati nihil.

6.

Sed Hippys Rheginus, cujus meminit Phanias Eresius, hanc ait opinionem ac sententiam esse Petronis, Mundos esse centum octoginta tres, qui sese invicem elemento attingant : quid autem sit contactus ratione elementi, non explicat, neque quicquam aliud adjicit, quod rem probabilem faciat.

[ΣΙΚΕΛΙΚΑ.]

7.

Athenæi Epit. p. 31, B : Ἴππος (libri Ἰππίας) δὲ δὲ Ῥηγίνος τὴν εἰλεὸν καλουμένην ἀμπελον βιβλίαν φησὶ καλεῖσθαι· φησὶ Πόλλιν τὸν Ἀργεῖον, ὃς ἐβαπτίλευσε Συρακουσίων, πρῶτον εἰς Συρακούσας κομίσαι ἐξ Ἰταλίας. Ἐῖη ἂν οὖν ὁ παρὰ Σικελιώταις γλυκὺς καλούμενος Πόλλιος ὁ Βίβλιος οἶνος.

Χρησμάς [pro his lib. C. : ἐν τῷ γρητμῶ, φησὶν, ὁ θεὸς τῦτομάτισε].

Πίν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀθηλὸνα ναίεις,
οὐδ' ἱερὴν Ἰπέραν, ὅθι γ' ἀτρυγον οἶνον ἔπινες.

Excerptorem plura omisisse patet. Ἰππος] libri Ἰππίας, sic *Hippis et Hippias* in libris Plinii H. N. XXXV, 40, 35; cf. Polemon. fr. 63. Argivus ille rex Syracusarum excerptori deheri videatur, quoniam ita Pollux On. VI, 17 : Καὶ πρὸς καὶ γλυκὺς καὶ Πόλλιος (οἶνος)· ἔστι δὲ ἐκ Συρακουσῶν, Πόλλιος δ' αὐτὸν ὁ Ἀργεῖος πρῶτος ἴσχευασεν, ἀφ' οὗ καὶ τοῦνομα· ἢ ἀπὸ τοῦ Συρακουσίων βασιλέως Πόλλιος, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει. Cf. *Ælian. V. H. XII, 31* : Ἐκλήθη δὲ (ὁ Πόλλιος οἶνος) ἀπὸ τινος ἐγγυρίου βασιλέως. Sed bene se habere verba Athenæi, oraculum indicio est, quod Calaurizæ mentionem faciens, cum antecedentibus cohærere aliquo modo debet. Nec aliter Aristoteles siatuerit, qui de eodem oraculo et de vino Anthedonio in *Træzeniorum Republ.* (ap. Athenæum l. l. et Plutarch. Qu. Gr. c. 19) locutus est.— Secundum auctorem *Etym. M.* vitis ex *Thracia* in Siciliam transplantata est ὑπὸ Πόλλιδος τοῦ Σικυωνίου τυράννου, quod Müller. (*Dor. II, 109*) mutari jubet in τοῦ Συρακουσίου τ. Aliunde de Pollide hoc non constat; antequam in Siciliam trajiceret, in Calauria sive Anthedone habitasse videtur,

SICULA.

7.

Hippys Rheginus vitem, quam εἰλεὸν, *torluosam*, vocant, eandem *Bibliam* nominari tradit, atque a Polli Argivo, qui Syracusis regnavit, primum ex Italia Syracusas apportalam esse. Fuit igitur dulce illud vinum, quod *Pollium* Siculi appellant, idem atque *Biblinum*.

ARGOLICA.

8.

Ad hoc persuadendum etiam Hippys scriptor idoneus fuerit. Etenim narrat Rheginus historicus bocce : Mulier, inquit,

fortasse unus ex gente Temeridarum, ad quam Bacchiadæ pertinebant. Pollin *Argivum*, qui una cum legatis Corinthiorum et Lacedæmoniorum ad Persarum regem profectus sit, memorat Thucydides II, 67. Alium P. Spartiatam, Dionysii tyranni amicum, assertit Plutarch. Dion. c. 5. — Fragmentum nunc recte tribuerim Sicilicis nescio; legi potuit tum in *Χρονικοῖς*, tum in *Ἀργολικοῖς*.

[ΑΡΓΟΛΙΚΑ.]

8.

Ælian. N. A. IX, 33 : Qui lumbrico laborant, malo laborant ope mortali quod curari nequeat. Τεκμηριῶσαι τοῦτο καὶ Ἰππος (Ἰππίας, Ἰππους var. l.) ἱκανός. Ὁ δὲ λέγει ὁ συγγραφεὺς ὁ Ῥηγίνος, τοιόνδε ἔστιν· γυνὴ εἶχεν ἐλμινθα, καὶ ἴασασθαι αὐτὴν ἀπίπτον οἱ τῶν ἰατρῶν δεινοί· οὐκοῦν εἰς Ἐπίδουρον ἦλθεν, καὶ εἶδε τοῦ θεῶν ἐξάντης γενέσθαι τοῦ συνείκου πάθους. Οὐ παρῆν ὁ θεός· οἱ μέντοι ζάκοροι κατακλίνουσιν τὴν ἀνθρωπικὴν ἔνθα ἴασθαι ὁ θεὸς εἰώθει τοὺς δεομένους· καὶ ἡ μὲν ἀνθρωπὸς ἔσυχάζει προσταχθεῖσα, [καὶ] οἱ γὰρ μὴν ὑποδραῶντες τῷ θεῷ τὰ εἰς τὴν ἴασιν αὐτῇ ἐποίουν· καὶ τὴν κεφαλὴν μὲν ἀπὸ τῆς δέρης ἀφαίρουσι, καθήσκει δὲ τὴν χεῖρα ὁ ἕτερος, καὶ ἐξαιρεῖ τὴν ἐλμινθα, θηρίου μέγα τι γρητμᾶ· συναρμόσαι δὲ καὶ ἀποδοῦναι τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν ἀρμονίαν οὐκ εἶδύνατο οὐκέτι. Ὁ τοίνυν θεὸς ἀφικνεῖται, καὶ τοῖς μὲν ἐχαλέπτηεν, ὅτι ἄρα ἐπέθεντο ἔργῳ δυνατωτέρῳ τῆς ἐκτυτῶν σοφίας· αὐτὸς δὲ ἀμάχῳ τινὶ καὶ θεῖα δυνάμει ἀπέδωκε τῷ σκήνει τὴν κεφαλὴν, καὶ τὴν ξέντην ἀνέστησεν.

Ex Argolicis hæc petita esse res narrata satis arguit.

ex lumbrico laborabat adeo ut de curatione ejus desperarent medici peritissimi. igitur Epidaurum profecta, dicit, ab hoc malo ut liberaretur, supplicabat. At deus ipse (Æsculapius) tum non aderat; sacerdotes tamen eam eo in loco, ubi deus roeleri supplicibus solebat, quiescere primum jusserunt; et dum mulier quiesceret, illi quidem subministrantes deo ea, quæ sanationem allatura videbantur, fecerunt. Et capite resecto, unus manum immittens lumbricum, feram sane ingentem, exemit. At caput in locum suum et pristinam compagem reponere non potuit. Interim deus revertitur, illisque increpatis, quod rem supra artem suam aggressi fuissent, ipse vi divina et ineffabili caput suo corpori restituit, et nullerem sanavit.

EUGEON SAMIUS.

Dionysius Hal. de Thuc. judic. c. 5 : Ἀργεῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἐν οἷς ἐστὶν Εὐγείων τε ὁ Σάμιος καὶ Δημόκριτος ὁ Προικοννήσιος καὶ Εὐδοκίμος ὁ Πάριος καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγελεύς καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος ὁ τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος καὶ ὁ Λαμψακηνὸς Χάρων καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελτσαγόρας.

Eugeon Samius fortasse antiquissimus fuit (*) eorum qui Ὄρους Samiorum condere instituerunt. Idem argumentum quum deinceps alii complures tractandum sibi sumserint, vides qui factum sit, ut Eugeonis memoria nunc crassa prematur caligine. Nominis alteram formam exhibet Suidas, qui : Εὐγαίων, ὄνομα κύριον, et inter barytona Theognostus in Cramerii Anecd. Gr. vol. II, p. 29, 3. Eadem leviter corrupta est in Photio v. Νηίς.

[ὌΡΟΙ ΣΑΜΙΩΝ.]

1.

Phot. Lex. v. Νηίς : Καὶ ἐν Σάμῳ δὲ θηρία γενέσθαι (sc. φασίν), ὧν φηγομένων βήγνυσθαι τὴν γῆν· ἐκλαοῦντο δὲ νηία (scr. νηίδες), οκεῦται ὡν (ὡς ἐνταίων Suidas.; scr. ὡς Εὐγαίων).

Rem præter Eugeonem narrant Heraclides Ponticus in Samiorum Rep. init., et Euphorion in Ὑπομνήμασιν ἱστορικαῖς ap. Ælian. II. A. XVII, 28, ubi νηίδες in νηάδας abierunt. Uterque ex Nostro hausserit, neque est cur audiamus Küsterum et Meinekium (ad Euphor. p. 77), qui Euphorionis nomen ap. Photium et Suidam reponi jusserunt. Ælianum negligenter exscripsit Apostolius XI, 12. — Fabulæ ansam dederunt ossa bestiarum antediluvianarum, innuente Euphorione l. l., qui ὅσα ἔτι καὶ νῦν αὐτῶν δείκνυσθαι μεγάλα ἀσφισσάτω. Cf. Panofka, Res Samior. p. 10.

Ex Eugeone fortasse fluxerunt quæ leguntur apud Herodian. II. μὲν. λέξ. p. 7, 9 : Ἀλλὰ καὶ ἡ νέα νῆ

(*) Simonidi Amorgino, iambographo, tribuitur Σαμίων ἀρχαιολογία (Suidas v. Συμμία; Ρόδιος ubi v. interpretes); quibus verbis indicatur carmen elegiacum res Samiorum describens, cui a Grammaticis archaeologiae nomen a re inditum est, uti recte censent Panofka Res Sam. p. 24 not.; Welcker. Simonid. Amorg. Reliqu. p. 7; Osann. in Rhein. Mus. 1843 p. 500, ubi conferri jubet Hal. Litt. Zeit. 1823 p. 788., Zeitschrift f. Alterthumswiss. 1846 p. 306.

[ANNALES SAMIORUM.]

1.

In Samo feras fuisse tradunt, tantæ vocis, ut clamando rumpent terram. Appellabantur Neides, ut Eugeon narrat.

αἰρημένον ἐν Σαμίων ὄροις (vgo ὄροις). « Τῆ δὲ νῆ τῶν Πυθογειτινίων (?) τις τὸν θυρτὸν ἐλάμβανε. » Et p. 39, 32 : Ὑλτ, ἐν Σαμίων ὄροις (vgr. ὄροις). « Καὶ οὐδένα κατέδησεν τῶν τῆς ὕλης μετασχεῖν. » Priore loco scripseris τοῦ Πυθογειτινίωνος, quum res mensis nomen flagitare videatur. Aliunde de Pythogitnionem non constat; certe non meminit ejus C. Fr. Hermann. in Griech. Monatskunde. Componendus fuerit cum Atticorum Metagitnionem, quem Apollini sacrum fuisse indicat Suidas v. s. : ἐν δὲ τούτῳ Ἀπολλωνι Μεταγειτινίῳ θύουσι. Idem in Samio mense ipsum nomen arguere videtur. Sacra ista Apollinea si ipso mensis initio instituebantur, hæc fortasse verbis τῶν Πυθογειτινίων intelligenda sunt, nec quidquam mutandum.

2.

Homeri et Hesiodi Certam. p. 34 in Βιογραφή. Westermanni : Ἑλλάνικος μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθης τὸν πατέρα αὐτοῦ Μαίονα λέγουσιν, Εὐγαίων δὲ Μέλητα, Καλλικλῆς δὲ Διμσαγόραν, Δημοκρίτος δὲ Τροϊζήνιος Δαήμονα ἔμπορον.

Εὐγαίων] Meinek. Anal. Alex. p. 61. Εὐμαίων vulgo.

3.

Suidas : Αἰσωπικ. Σάμιος ἢ Σαρδιανός· Εὐγαίτων δὲ Μεσημβριανὸν εἶπεν· ἄλλοι, Κετυζία Φρύγα.

Εὐγαίτων] Εὐγαίων correx. Cuper. Obs. IV, p.

56. — Μεσημβριανὸν] μεσημβριαν cod. A. Μεσημβριανός V. E. D. et edd. ante Küsterum. Unas cod. Paris. Μαρημαριανόν, pro quo Hemsterhusius reponi voluit Ἀρμοριανόν, collato Planude init. Vit. Æsopi : Τὸ μὲν γένος ἐξ Ἀμορίου τῆς Φρυγίας κατῆγε τῆς μεγάλης ἐπικλήσειν. — Thracem gente Æsopum præter Eugeonem facit sebol. Aristoph. Av. 471 et Heraclides in Samiorum Pol. : Ἦν δὲ Θράξ τὸ γένος, ἡλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἴδομονος τοῦ κωροῦ. Cf. Suidas l. l. : Οὐκέτι δὲ γενέσθαι (Αἰσωπὸν φασί) Ξάνθου τοῦ Λυδοῦ· ἄλλοι, ἀνδρὸς τινος Σαμίου Ἰάδομονος, εὐτινος καὶ τῆς Ῥοδῶπις δούλη τῆν· ἦν ἑταίραν γενομένην Θραῖσαν τὸ γένος, Χάραξος ὁ ἀδελφὸς Σαπφῶς ἑλαβε γυναῖκα. — Quæ Grauert (Bernhardy ait) De Æsopo p. 67 fuit opinio, Μεσημβριανὸν eum esse qui e terra versus meridiem sita originem duxerit, eam dudum, puto, auctor ipse rejecit. »

2.

Eugeon patrem Homeri dicit Meletem.

3.

Æsopum Eugeon Mesembrianum dicit.

DEIOCHUS ET BION PROCONNESII.

Deiochus, qui Dionysio l. l. (v. p. 16) Proconnesius (*) dicitur, Stephano Byzantio (fr. 8) est Cyzicenus, quod eatenus rectum esse videtur, quatenus bonam vitæ partem Cyzici Deiochum transe-gisse probabile est. Proconnesus postea in Cyziceno-rum potestate erat. — Nomen modo scribitur Διόλοχος, modo Διόλογος. Huic favet præter Dionysium scholion Apoll. Rh. I, 139, ubi omnes libri conspi-rant; in reliquis locis codex Parisinus septies (**) habet Διόλογος, quod eodem redit, bis vero Διόλοχος (**); scholia vulgata ubique tuentur formam Διόλοχος; atque sic etiam Stephanus l. l. Igitur quum scri-ptorum auctoritate res dirimi vix possit, in fra-gmentis ubique servavi scripturam, quam præhent scholia vulgata. Quanquam formam Διόλογος cum Clintono (F. H. p. 381) et Dindorfio (St. Thes. v. Εύζαίων) et Westermanno (ad Voss. II. p. 22) veriore esse censeo (***). Idem nomen occurrit in Homeri Il. O, 341; idem apud Q. Smyrnæum Posth. I, 529 pro corrupto Διόλογος novissimus edi-tor restituit. — Scripsit Deiochus opus Περὶ Κυζι-κου, quorum liber primus laudatur fragm. 8.

Fragmenta præter unum omnia pertinent ad eam Cyzicenzæ historiæ partem, quæ cum Argo-nantarum expeditione conjuncta est. — Apollonius Rhodius cum Deiocho consentit fr. 4, 6, 7; dissentit 1, 3, 5, coll. 2.

(*) Προκοννήσιος in Dionysio l. l. ed. Krüger. Numi constanter Προκόννησος. Vide Marquardt. *Cyzicus* p. 18; Beckii. C. Inser. I, p. 18.

(**) I, 968. 976. 989. 1061. 1065. 1065. II, 98.

(***) I, 987. 1037.

(****) Schneklewin. In *Zeitschrift f. Alterthumsw.* 1843, p. 918 (uti disco ex Creuzero *Hist. Kunst* p. 61) apud Dionysium Διόλοχον legendum, atque hunc Proconnesium historiographum distinguendum esse ab juniore Deiocho Cyzi-ceno opinatur. Quod vix cuiquam persuaserit.

ΠΕΡΙ ΚΥΖΙΚΟΥ.

EX LIBRO PRIMO.

1.

Schol. Apoll. Rh. I, 139 : Ἄλλοι φησὶ καὶ Θέστορα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις· Διόλογος δὲ καὶ Ἀμφιάραον.

2.

Idem I, 961 : Argonautas Cyzicum appellentes Cyzicus rex et Doliones φιλότῃτι ἀντίσαντες... εὐξείνως ἀρίσαντο. Ita Apollonius.] Διόλογος τοὺς μὲν Δολίοντες οὐκ ὀνομάζει, τὸν δὲ Κύζικον φησὶ πυθόμενον τὴν τῶν ἀριστέων γενεάν ξενίσαι. — Dolionum non meminit Deiochus, utpote populi Cyzicenis sub-jecti. V. Marquardt. *Cyzicus u. sein Gebiet* (Ber-*lin* 1836) p. 42.

3.

Idem I, 966 : Ἐνθ' οἱ γ' Ἐχθασίῳ θωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι, Εἰσάμενοι παρὰ θῖνα] Ἀπὸ τῆς ἐκθάσεως τῆς νεῶς ἐπὶ τὴν Δολιονίαν. Διόλογος δὲ τὸ ἱερὸν οὐκ Ἐχθασίῳ Ἀπόλλωνος φησὶν εἶναι, ἀλλ' Ἰσσονίου Ἀπόλλωνος. Σωκράτης δὲ ἐν ταῖς Ἐπικλήσεσι Κυζι-κηνῶ Ἀπόλλωνος φησὶ καλεῖσθαι.

Cf. Marquardt. l. l. p. 130.

4.

Idem I, 976 : Κλείτη, θυγάτηρ Μέρπος, Περ-κωσίῳ τὸ γένος, μάντευς, ἦν Κύζικος ἐγγυμην, ὡς ἱστο-ρεῖ Διόλογος καὶ Ἐφορος.

Cf. Valer. Fl. III, 10; Conon 41; Parthenius Erot. 26. Aliam traditionem sequitur Euphorio, sec. quam Cyzicus moritur μελλόγαμος, nec Clite sponsus est, sed Larissæ Piasii filiz. Vide Parthen. l. l. et schol. Apoll. I, 1063 emendatum a Meinekio ad Euphor. p. 60 (coll. p. 180). Cf. Mar-*quardt*. p. 41.

5.

Idem I, 987 : Χυτὸς λιμὴν ἐν Κυζίκῳ οὕτω κα-λούμενος. Ἐπεχείρησαν γὰρ οἱ Πελασγοὶ γῶσαι αὐτὸν,

DE CYZICO.

E LIBRO PRIMO.

1.

Alii Thestorem, Delochus etiam Amphiaræum cum Argo-nautis navigasse aiunt.

2.

Delochus Doliones non nominat, Cyzicum vero ait, de genere principum edoctum, hospillo Argonautas excepisse.

3.

Deiochus sanum (quod in Dolioniam appellentes Argo-nautæ dedicarunt) non Apollinis Ecbasil, sed Apollinis Iassonii fuisse tradit.

4.

Clite, Meropis filia, Perrosii genere, vatis; eam uxorem duxit Cyzicus, uti tradunt Deiochus et Ephorus.

5.

Χυτὸς λιμὴν, *aggestus portus*, ad Cyzicum. Hunc Pelasgi

ὡς φησι Δηλόλογος, κατὰ ἔθος τὸ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ἐφ' ὧν ἐξεβίβληντο. Οὗτος δὲ (sc. Ἀπολλώνιος) ὑπὸ τῶν Γηγενῶν φησι κελῶσθαι αὐτὸν, ποιητικῶς.

Id. 989 : Γηγενεῖς· Δηλόλογος Θεσσαλοὺς ἵνα φησὶν ἔγχειρογάστορας. Τοὺς δὲ γηγενεῖς (sc. Ἀπολλώνιος) φησὶ τοῖς Ἀργοναύταις ἐπιβουλεύσαι, ἐκακοῦντας ληστὰς ἵναί.

Cf. v. 996 : Μυθικῶς φησὶν (ὁ Ἀπολλώνιος) ὑπὸ Ἡρας ἐφ' Ἡρακλεῖ τετράρθαι τοὺς Γηγενεῖς. Ὁ δὲ μῦθος ἀπὸ τοῦ Νημεαίου λέοντος αὐτοὺς γενεῖ. Πολύγνωστος δὲ ἐν τοῖς Περὶ Κυζικοῦ ληστὰς αὐτοὺς λέγει.

Codex Parisin. Γηγενεῖς : Τούτους Δίοςχος μὲν Θεσσαλοὺς εἶναι φησι ἔγχειρογάστρας (sic), ἐπιβουλεύσαι δὲ τοῖς Ἀργοναύταις διὰ τὸ νομίσαι ληστὰς ἵναί. Πολύγνωστος δὲ ἐν τοῖς Περὶ Κυζικοῦ ληστὰς φησὶν αὐτοὺς εἶναι. Ὁ δὲ μῦθος ἀπὸ τοῦ Νημεαίου λέοντος αὐτοὺς γενεῖ, καὶ ὑπὸ Ἡρας ἐφ' Ἡρακλεῖ τετράρθαι φησὶν.

Χυτὸς λιμὴν] Hoc ei nomen dederunt opera Pelasgica prope portum olim exstructa et in peninsula, quæ ostio portus præextenditur. Rudera etiamnum supersunt. Vide Sestini *Lettere odeporiche* (*Livorno* 1785), tom. 1, p. 19; Marquardt. p. 14 et 44. Pelasgos intellige Thessalicos, qui ab Æolidis patria pulsati in Cyzicenam regionem migraverant, ibique urbem Cyzicum condiderant. Cf. Müller. *Min.* p. 243. 254, 5. 287. Horum pars, (Θεσσαλοὶ ἔγχειρογάστορες) veteris injuriæ a Thessalis, Æoli prosapia, sibi illatæ memores, et rapinas eorum metuentes, portum obstruere moliti sunt. Ceterum confer fabulam simillimam ap. Stephan. Byz v. Βέσβιος ex Agathocle (Περὶ Κυζίκου fr. 3). — Ἐγχειρογάστορες] οἱ ἀπὸ τῶν χειρῶν γαστριζόμενοι καὶ τῇ γαστρὶ πορίζοντες. Λέγονται δὲ καὶ γαστρογάστρες, *Hexych.* Plura v. in Steph. Thes. v. Ἐγχειρογάστρω.

De *Polygnoto* sive *Polygnasto*, qui item Περὶ Κυζίκου scripsisse dicitur, aliunde non constat. — Νημεαίου λέοντος] conf. Herodori fr. 10. 45.

6.

Argonautæ Cyzico aucti mox orta tempestate noctu ad oram Dolionum, quant modo relique-

struere aggressi sunt, ut Deiochus refert, propter odium in Thessalos, qui Thessalia eos ejecerant.

Deiochus (Pelasgos illos, quos Apollonius poetice γηγενεῖς appellat) Thessalos ἔγχειρογάστορας, i. e. qui manibus propriis victum sibi parant, dicit.

6.

De pugna illa Deiochus quoque narrat. Verum de Cyzici interfectione et de toto isto prælio non convenit inter scriptores. Etenim Ephorus Doliones Pelasgos, qui hostili erant in Thessaliæ et Magnesiæ incolæ animo, propterea quod pulsati ab his olim fuerant, noctu eos ex insidiis aggressos esse

rant, nescii rursus appulerunt. Doliones bostes adesse rati ex gente Macronum latrociniis dedita, manum cum iis conserunt. Cadunt multi, inter eos rex Cyzicus. Ita Apollonius. Ad hæc schol. vet. I, 1037 :

Περὶ τῆς μάχης καὶ Δηλόλογος ἱστορεῖ. Περὶ δὲ τῆς τοῦ Κυζίκου ἀναίρεσεως καὶ τῆς ὅλης μάχης οὐ συμφωνεῖται. Ἐφορος (fr. 104) μὲν γὰρ τοὺς Δολίονας, Πελασγοὺς ὄντας, καὶ ἐθρωδῶς διακειμένους πρὸς τοὺς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μαγνησίαν κατοικοῦντας, διὰ τὸ ἀπελασθῆναι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιθέσθαι αὐτοῖς νύκτωρ, γράφει ἐν τῇ ἐνάτῃ. Ἠκολούθησε δὲ Ἀπολλώνιος Δηλόλογος.

Quæ hunc in modum corrumpit schol. cod. Parisin. : Περὶ τῆς ἀναίρεσεως τῶν Δολίωνων διαφωνεῖται. Δηλόλογος μὲν γὰρ φησι τοὺς Δολίονας, Πελασγοὺς ὄντας καὶ μισοῦντας τοὺς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μαγνησίαν οἰκοῦντας, διὰ τὸ ἀπελασθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ἐπιθέσθαι νύκτωρ τοῖς Ἀργοναύταις.

Doliones, hujus tractus populus antiquissimus, a Pelasgis e Thessalia advenis subacti iisque tributarii erant. Quare Deiochus (fr. 2) rationem eorum non habuit. Apollonius igitur si Pelasgos Cyzicenos Doliones dicit, agit poetam. Ac verisimile est ex Apollonio nomen transiisse in scholion, non ex Ephoro, quem itaque hoc certe loco acrisiæ crimine liberaverim. Ceterum cf. Müller. *Min.* Excurs. I. Marquardt. p. 42. Cum Ephoro cf. Callisthenes fr. 43.

7.

Idem I, 1061 : Τοῦ δὲ Λαιμωνίου πεδίου (in quo Cyzici sepulcrum) μέμνηται Δηλόλογος, περὶ τοῦ τάφου Κυζίκου δ' αὐτός. Cf. Marquardt. p. 135.

8.

Idem I, 1063 : Περὶ δὲ Κλείτης φησὶ Δηλόλογος ὑπὸ λύπης τελευτῆσαι.

Idem I, 1065 : Εὐάνθης (Νεάνθης?) δὲ καὶ Δηλόλογος ἱστοροῦσιν ὅτι ἀπήγετο ἡ Κλείτη, καὶ ὅτι ἐκ τῶν δακρύων ταύτης κρήνη ἐν Κυζίκῳ ἐγένετο κληθεῖσα ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτῆς Κλείτη.

tradit libro nono. Contra Apollonius Deiochi narrationem secutus est.

7.

Campi prætensis meminit Deiochus. Idem de sepulcro Cyzici exponit.

8.

Cliten præ mœrore vitam finisse auctor est Deiochus.

Euanthes (Neanthes?) et Deiochus Cliten strangulasse se narrant, atque ex lacrimis Clites fontem Cyzici ortum esse, qui de nomine ejus oppelletur.

De hoc, ut videtur, fonte Plinius H. N. XXX, 16 : *Cyzici fons cupidinis vocatur, ex quo potantes amorem deponere Mucianus credit.* Isidorus Origgen. XII, 13, 3 : *Cyzici fons amorem Veneris tollit.* Cf. Marquardt. p. 14.

9.

Idem II, 98 : Ἀπολλώνιος μὲν ἐμπαίνει ὡς ἀντρημίνον τὸν Ἄμυκον· Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Πείσανδρος (fr. 13) φασὶν εἶναι Ἰδῆσεν αὐτὸν ὁ Πολυδεύκης. Διήλογος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου καταπαυτευθῆναι φησὶ εἶναι αὐτὸν ὑπὸ Πολυδεύκου.

EX LIBRO INCERTO.

10.

Stephan. B. : Ἀμψακός, πόλις κατὰ τὴν Προποντίδα, ἀπὸ Ἀμψάκης ἐπιχωρίας τινὸς κόρης· ἔστι δὲ Φωκαίων κτίσμα, παλαιὰ Πιτύουσα (Πιτυοῦσσα) λεγόμενη, ὡς Διήλογος ὁ Κυζικηνός. Cf. Charon. fr. 6; Apollonius Rhod. I, 933, ubi Argonautæ antequam Cyzicum pervenerint (v. 936), ζαθέην Πιτυαίην πρᾶτερναυγασσάμενοι dicuntur (v. schol. ad b. 1); Orphic. Argonaut. p. 488; Plinius V, 32, 4; Forbiger. *Alt. Geogr.* II, p. 130 sq.

Deiochi nomen pro Daimachi ap. Euseb. P. E. p. 464 Colon. reponendum esse putavit Clinton. F. H. p. 381 Krüg.; sine idonea causa. V. quæ diximus de Ephoro in *Fragm. Hist.* tom. I, p. LXIV.

BION PROCONNESIUS.

Proconnesio iungamus Proconnesium, de quo hæc Diogenes Laert. IV, 58 : Ἰερόνασι δὲ Βίωνες δέκτ· πρῶτος, ὁ Φερεκύδης τῷ Συρίῳ συναμαρσας, οὗ φέρεται βιβλία δύο· ἔστι δὲ Προκοννήσιος. Συρίῳ

9.

Deiochus libro primo de Cyzico Amycum pugilatu a Poluce devictum esse tradit.

E LIBRO INCERTO.

10.

Lampacus, urbs ad Propontidem sita, nomen habet a Lampace, indigena quadam puella. Condita est a Plocenibus, olimque Pityusa nominabatur, uti auctor est Deiochus Cyzicenus.

dixerit solemniter confusione pro Λερίῳ. Num genuina fuerint isti Bionis libri, dubitatum esse arguit vox φέρεται. Ceterum Bion Proconnesius is est, quem Clemens (Strom. VI, p. 267, conf. supra p. 1) Amelesagoræ scripta expilasse atque Cadmi libros in compendium redegeisse dicit. — Unum habeo locum, quem ex nostri Bionis opere petitum esse puto.

1.

Plutarch. Thes. c. 26 : Philochorus una cum Hercule Theseum contra Amazonas navigasse narrat. Plurimi vero, uti Pherecydes, Hellenicus (fr. 76), Herodotus, ἕτερον φασὶν Ἡρακλῆους ἰδιόστολον πλεῦσαι τὸν Θησεῖα, καὶ τὴν Ἀμαζόνα λαβεῖν αἰγμάλωτον, πιθανώτερα λέγοντες: Βίων δὲ... καὶ ταύτην παρακρουσάμενον οἴχεσθαι λαβόντα· φύσει γὰρ οὔσας τὰς Ἀμαζόνας φιλιάνδρους, οὔτε φυγεῖν τὸν Θησεῖα προσβαλόντα τῇ γείρα, ἀλλὰ καὶ ξένια πέμπειν· τὸν δὲ τὴν κομιζουσαν ἐμβῆναι παρακαλεῖν εἰς τὸ πλοῖον· ἐμβάσης δὲ, ἀναγῆναι. Nescio quo nomine hæc Bioni Solensi, qui Αἰθιοπικᾶ scripsit, tribuerit Vossius l. l. p. 409.

(2).

Athenæus II, p. 45, C : Ἔστι δὲ ἡ κρήνη (quam sec. Theopompum vino miscuit Midas Silenum captivus), ὅς φησι Βίων, μέση Μυτιλήων καὶ Παιονίων, Ἰννα καλουμένη. — Hæc ad Proconnesium refert Schweighæuser. in Indice ad Athen. v. Βίων. Dubia res est. Laudat Athenæus Bionem Borystheniten (p. 162, D; 421, E, F), et Solensen auctorem Æthiopicōn, de quo suo dicemus loco. — De Mida Thraciæ rege v. Conon. Narrat. c. 1. Cum Mida rege etiam fons iste ex Thracia migravit in Phrygiam. V. not. Schweigh. ad b. l.

1.

Ilium narrat Theseum Amazonem abduxisse dolo circumventam. Nempe Amazones, quum propter intolem suam virorum amantissimæ essent, minime fugisse Theseum ad terram earum appellentem, Immo munera ei misisse hospitalia. Hunc vero Amazonem, quæ ferebat ea, invitas e ut in navem ingrederetur; dein, quum ingressa esset, solvisse.

(2).

Fons iste Inna appellatur, situsque est inter terras Mædorum et Pæonum.

AMELESAGORAS CHALCEDONIUS.

Eudemum Parium ex uno novimus Dionysio l. l. (v. p. 16). « Apud Clementem Strom. VI, p. 267 memoratur Eudemus *Naxius*, quem historiam edidisse ait, sed eam ex Melesagora transcripsisse. Porro vel ignoratur hujus ætas, vel idem est atque Eudemus Parius. Mibi quidem idem videtur: nempe vicinitas loci fecerit, ut alii Naxium, alii Parium vocarent. » Hæc Vossius (Hist. Gr. p. 440) recte, uti videtur. Verba Clementis hæc sunt: Μελεσαγόρου γὰρ ἔκλειψε Γοργίας ὁ Λεοντίνος καὶ Εὐδήμος ὁ Νάξιος οἱ ἱστορικοί. Miror Gorgiam historicum, atque eodem jure etiam Eudemum rerum scriptoribus accenseri suspicans nescio an Εὐδήμος, nomen frequentissimum, corruptum sit ex Εὐήνω, Pario sophista, Socratis, ut nonnulli dicebant, magistro. Num quid historici argumenti Euenus, Philisti historici, ut quibusdam placuit, præceptor, scripserit, dicere non habeo, neque tamen res ab ingenio sophistarum abhorret.

Clem. Al. Strom. l. l. : Τὰ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πῆζον λόγον καὶ ὡς ἴσται ἐξήνεγκαν Εὐμηλός τε καὶ Ἀκουσίλαος. Ad quæ Westermannus (in Voss. Hist. p. 6) : « Hoc loco aut de alio Eumelo cogitandum, aut Εὐμηλός in Εὐδήμος mutandum est. » Non credo: imo ex nostro loco et ex verbis Pausaniæ II, 1, 1: Εὐμηλός. ἧς καὶ ἔπη λέγεται ποιῆσαι, φησὶν ἐν τῇ Κορινθίᾳ συγγραφῇ (εἰ δὲ Εὐμήλου γε ἡ συγγραφή) Ἐφύραν κτλ., patet prosarium opus sub Eumeli nomine circumlatum esse, uti recte statuit Markscheffel. in Hesiodi etc. fragm. p. 223 sqq. Reliquias hujus operis vide ap. eundem p. 397 sqq. (*)

(*) « Varias historiolas ex Eudemo nescio quo narrat Ælianus in Historia Animalium, ut III, 21, de leone leanaque ursam mirifice ulciscens ob catulorum cædem; item IV, 8, de supplicio quod pullus sumserit de equisone, quia equam iniuraret; et ejusdem libri cap. 45 de leone ulciscente canis contubernalis sui cædem ab ursæ patralam, et cap. 43 de feris Libycis undecimam quamque prædæ partem reliquentibus intactam; et c. 56 de vitulo marino, qui amore exarsit spongas piscantis; et V, 7 de simia a summæ arboris ramo dependente atque ita se tuente adversus felis (Adde III, 20 et Apostol. V, 96. IX, 27. XII, 9. XX, 39). » Voss. p. 440 ed. Westerm. Quæ omnia fluxerint ex opere Ætanel simili. Certe a Nostro historico aliena esse subitari vix potest. Quanquam ad hunc ista retulisse vi-

DEMOCLES PYGELENSIS.

« Quartus (eorum quos Dionysius Hal. l. l. recenset) est Democles ὁ Φυγελεύς, ut quidem in omnibus Dionysii codicibus legitur; sed vera lectio est Φυγαλεύς. Nam de prima quidem syllaba discrepant scriptores, quia alii Φυγάλεια malunt, ut Polyh. IV, 3, 5, alii Φιγάλεια, ut Rhianus in Messeniæ Stephano testè, alii item Φιγαλία, ut est apud eundem Stephanum, alii Φιγαλία, ut est apud Athen. XI, p. 465, D; 479, C. Sed tamen de secunda vocali omnes conspirant. » Hæc Vossius (De Hist. gr. p. 22 ed. Westrm.), cujus decreto viri docti acquieverunt. Sed mirum est inter Ionicos nascentis historiographiæ scriptores repente exsurgere virum e media oriundum Arcadia. Accedit quod de rebus Ionice Democles scripsit, uti colligis ex unico, quod superest, fragmento. Igitur si quid mutandum, scripserim Πυγελεύς (v. Xenoph. Hell. I, 2, 2; Theopomp. fr. 62; Strabo XIV, p. 639; Stephan. Byz. v.). Sed ne hoc quidem necessarium est. Nam Πύγελα oppidum ab aliis minus ionice sed decentius nominatur Φύγελα. Vid. Scylax p. 221 ed. Claus., Mela I, 17, 2 et Plinius II. N. V, 29, 31, ubi hæc: *In ora quæ Trogilia appellatur, Cessus aninis. Regio omnibus Ionibus sacra, et ideo Panionia appellata. Juxta a fugitivis conditum (uti nomen indicio est) Phygela fuit et Marathesium oppidum.*

1.

Strabo I, p. 58: Μιμνήσεται δὲ (Δημήτριος ὁ Σχίζιος) πρὸς ταῦτα τῶν ὑπὸ Δημοκλέους λεγομένων, σεισμούς τινας μεγάλους, τοὺς μὲν παλαιὸν περὶ Λυδίαν γενομένους καὶ Ἰωνίαν μέχρι τῆς Τρωάδος ἱστοροῦντος, ὅρ' ὧν καὶ κῶμαι καταπόθησαν καὶ Σίπυλος κτεστράφη κατὰ τὴν Ταντάλου βασιλείαν καὶ ἐξ ἐλαῶν λίμναι ἐγένοντο, ** τὴν δὲ Τροίαν ἐπέκλυσε κῶμα.

deur Crenzerus in Hist. Kunst, p. 274, ed. 1845, obi de Eudemo Pario habet hæc: « Fragmente sehr viele, aber zum Theil dem Eudemos von Naxos angehörig, und dann wohl zu unterscheiden vom Peripatetiker Eudemos, der sehr oft angeführt wird. » Peripateticum Rhodium, qui physica, mathematica et astrologica scripsit, cum Nostro baud facile confundere licet. De reliquis Eudemis rhetoribus, medicis, aliis, qui a nobis prorsus alieni sunt, vide Fabricium in Bibl. Gr.

1.

Memorat Demetrius Scepsius ea quæ a Democle narrantur, terræ nimirum quosdam ingentes motus, qui olim in

Lydia fuerunt et Ionia usque ad Troadem, quibus et pagis sunt absorpti et Sipylus eversa regnante Tantalo, et ex paulibus lacus magni facti, ** Trojamque fluctus inundavit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

λάνικος καὶ Ἐκαταῖος καὶ Ἀνδροτίων καὶ Φιλόχορος. De fide quæ habenda sit his patrum ineptiis, recte judicial Siebelis. ad Philochor. p. 7 not., neque dubia esse res potest, modo conferas quæ de aliorum furtis auctorum ab eodem Clemente in medium proferuntur. — Ceterum opus quod Antigonus vidit, non ita multum ante Ptolemæi Philadelphi et Euergetæ tempora in lucem editum esse mihi persuasum est. Clinton. F. H. tom. III, p. 299 (*Supplement to part II*) Amelesagoram Atheniensem, Atthidis auctorem (quem recte etiam apud Apollodorum agnoscit fr. 2) Clidemo juniorem fuisse suspicatur, quia scilicet Clidemus eorum, qui Atthides scripserunt, δ ἀρχαιότατος esse Pausaniæ dicitur. Vera haud dubie sententia est, quanquam debili nititur argumento, quum Ἀθίς, librorum titulus, pateat latissime. Vide Fragm. Histor. tom. I, p. LXXI.

ΑΤΘΙΣ.

Antigonus Hist. Mir. c. 12 : Ἀμελτσαγόρας δὲ δ Ἀθηναῖος δ τὴν Ἀθίδα συγγεγραπὸς οὐ φησι κορώνην προσίπτασθαι πρὸς τὴν ἀκρόπολιν, εὐδ' ἔχοι ἂν εἰπεῖν ἑωρακῶς οὐδεὶς. Ἀποδίδωσι δὲ τὴν αἰτίαν μυθικῶς· φησὶ γὰρ Ἡραίστῳ ἐοθίσις τῆς Ἀθηνᾶς συγκατακλιθεῖσαν αὐτὴν ἀρανισθῆναι, τὸν δὲ Ἡραίστον εἰς γῆν πεσόντα προΐσθαι τὸ σπέρμα, τὴν δὲ γῆν ὑστερον αὐτῷ ἀναδοῦναι Ἐργχθόνιον, δν τρέφειν τὴν Ἀθηνᾶν καὶ εἰς κίστην καθεῖρξαι καὶ παραθέσθαι ταῖς Κέκροπος παισίν,

ΑΤΘΙΣ.

1.

Amelesagoras Atheniensis, Atthidis auctor, nunquam cornicem dicit in acropolin aivolare, neque quocumque hoc se vidisse posse contendere. Causam rei affert ex fabulis petitam. Dicit enim Minervam Vulcano datam, quum concumbere ille cum ea vellet, repente e conspectu sublatam esse, Vulcanum vero humum prolapsum semen emisisse, terramque postea edidisse Erichthonium. Hunc educaturam Minervam cistæ inclusum tradidisse Cecropis filius, Agraule et Pandroso et Heræ, iussistoque ne cistam aperirent, usque dum ipsa esset reversa. Dein quum abisset, ut montem, qui propugnaculum acropoli esset, afferret, Cecropias filias

Ἀγραύλῳ καὶ Πανδρόσῳ καὶ Ἑρῆ, καὶ ἐπιτάξαι μὴ ἀνοίγειν τὴν κίστην, ἕως ἂν αὐτὴ ἔλθῃ. Ἀφικομένην δὲ εἰς Πελλήνην φέρειν ὄρος, ἵνα ἔρυμα πρὸ τῆς ἀκροπόλιος ποιήσῃ· τὰς δὲ Κέκροπος θυγατέρας τὰς δύο, Ἀγραυλον καὶ Πάνδροσον, τὴν κίστην ἀνοίξαι καὶ ἰδεῖν δράκοντας δύο περὶ τὸν Ἐργχθόνιον· τῇ δὲ Ἀθηνᾶ φερούσῃ τὸ ὄρος, δ νῦν καλεῖται Λυκαβητὸς, κορώνην φησὶν ἀπαντῆσαι καὶ εἰπεῖν δτι Ἐργχθόνιος ἐν φανερωῖ, τὴν δὲ ἀκούσασαν ρίπτει τὸ ὄρος ὅπου νῦν ἐστὶ, τῇ δὲ κορώνῃ διὰ τὴν κακαγγελίαν εἰπεῖν, ὡς εἰς ἀκρόπολιν οὐ θέμις αὐτῇ ἐστὶ ἀρξίσθαι.

De eadem re dixisse Andronem ἐν τῇ δ' τῶν πρὸς Φιλίππον θυσιῶν liquet ex Apollonii Hist. Mir. c. 8. De cornice nunquam in acropolin volante cf. Ælian. V, 8 et Plinius H. N. 10, 12. De reliquis cf. interpr. ad Apollodor. III, 14, 6.

2.

Apollodor. III, 12, 3, 12 : Æsculapius resuscitavit Γλαῦκον τὸν Μίνως, ὡς Μελτσαγόρας λέγει. Eadem schol. Eur. Alc. 1, ubi scriptoris nomen est Ἀμελτσαγόρας. Apollodori libri Μνητσαγόρας et Μνησιγόρας; correxit Heyne.

3.

Hesych. ἐπ' Εὐρυγύῃ ἀγῶν] Μελτσαγόρας τὸν Ἀνδρόγειον Εὐρυγύην εἰρησθαί φησι τὸν Μίνωα, ἐφ' ᾧ τὸν ἀγῶνα τίθεισθαι ἐπιτάριον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ. Καὶ Ἡσιόδος (fr. 87 ed. Didot.) · α Εὐρυγύης δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων. v. Creuzer. *Symbolik*, tom. IV, p. 120.

duas, Agraulum et Pandrosum, cistam aperuisse duosque conspexisse serpentes, spiris suis Erichthonium involventes. Minervæ autem asportanti montem, qui Lycabettus nunc vocatur, cornicem obviam factam nuntiasse Erichthonium in aperto esse. Quo audito Minervam montem quo loco nunc est abjecisse, cornici autem propter infaustum istum nuntium edixisse, ne unquam in acropolin venire liceret.

2.

Glaucum Minois filium Æsculapius in vitam revocavit, uti tradii Melesagoras.

3.

Melesagoras Androgeon, Minois filium, Eurygyen vocatum esse ait, in cuius honorem ludi funebres Athenis celebrantur in Ceramico.

GLAUCUS RHEGINUS.

DEMOCRITUS ABDERITA.

Glaucus, ὁ Ῥηγῖνος (fr. 5), ὁ ἐξ Ἰταλίας (fr. 2), Democriti æqualis vel suppar (fr. 5), auctor συγγραμμάτων τινος Περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν καὶ μουσικῶν (fr. 2), vel Ἀναγραφή ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν, quod opus nonnulli ab Antiphonte Rhamnusio compositum esse putabant. Plutarch. Vit. X. Or. 1, 19, p. 833, D : Νομίζων δὲ (ὁ Ἀντιφῶν) τὴν τέχνην (τὴν ποιητικὴν) ἐλάττω ἢ καθ' αὐτὸν εἶναι, ἐπὶ ῥητορικὴν ἀπετρέπη. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ τὸ Γλαύκου τοῦ Ῥηγῖνου Περὶ ποιητῶν βιβλίον εἰς Ἀντιφῶντα ἀναφέρουσιν (*).

Verum Rhegini hominis scriptum esse, inde conjicias quod reliquæ ejus longe plurimæ ad Italos atque Siculos homines pertineant, ad Stesichorum (fr. 3), Xenocritum (fr. 4), Empedoclem (fr. 6), Pythagoreos Democriti magistros (fr. 5). Ceterum quum Glaucum Teius memoretur apud Aristotelem (Rhet. III, 1), Teio Rhegium profectum esse statuit Menagius (**), ad Diog. L. VIII, 52. Verum unde constat Teium eundem cum Rhegino fuisse? Majori cum probabilitatis specie

(*) Antiphontis librum Περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτεύσαντων laudat Diog. L. VIII, 3 : Ἐγένετο οὖν (ὁ Πυθαγόρας) ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπνικα καὶ Πολυκράτης αὐτὸν Ἀμάσιδι συνέστησεν ἐπὶ ἐπιστολῆς, καὶ ἐξέμαθε τὴν φωνὴν αὐτῶν, καθά φησιν Ἀντιφῶν ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτεύσαντων. Sed hunc Antiphontem non Rhamnassium esse, verum recentiorem quemdam recte procul dubio statuit Petrus van Spaan vel potius Ruhnkentius in Dissert. De Antiphonte Rhamn. in Oratt. Att. tom. I, p. 22 ed. Dobson.

(**) Verba Aristotelis sunt : Ἄλλοι οὖν εἰσι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν ἐστὶ τὸ τοιοῦτον (sc. ἡ ὑπόκρισις) ὥσπερ καὶ περὶ τὴν ποιητικὴν· ὅπερ ἑτέροι τινες ἐπραγματεύθησαν καὶ Γλαύκων ὁ Τήσιος. Idem Menagius cum Glaucum Rhegino confudit Glaucum Olympionicam. Is erat τὸ γένος Καρύστιος. V. Harpocrat. v. Γλαῦκος et Euseb. Exc. in Cram. Anecd. Paris. II, p. 152. Miror etiam Valesium, qui (ad Harpocrat. v. Γλαῦκος) cum Rhegino nostro componit Glaucum Arabicorum scriptorem, cujus scripsit Stephanus Byzantius. De ceteris Glaucis adi Fabricium in Iliti. Gr. et Ionsium Scr. hist. Phil. p. 29 ed. Dohrn.

statuas Rhegio Glaucum Athenas profectum inter magistros fuisse Antiphontis, in cujus usum libellum suum De poetis atque musicis conscripserit. Nec diversus fortasse ab eo est Glaucum, quem Plato in Ione p. 530, D (v. Stesimbroti vit. not. 4) una cum Stesimbroti atque Metrodoro, Homeri interpretibus, nominat. Certe Glaucum (non Glaucum) cum Stesimbroti componit schol. ad Hom. Il. λ', 635 (vide Stesimbr. fr. 19). At idem schol. ad. Il. 1, 1 : Οἱ περὶ Γλαύκωνα τὸν Ταρσέα κήριον δεύειν τὸ ὄνομα (μῆνιν), adeo ut de his certius nihil asseverare ausim. Cf. Welcker Cycl. p. 135.

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ.

1.

Harpocrat. Μουσαῖος... Περὶ μὲν Μουσαίου Ἀριστοξένος ἐν τοῖς Πραξιδάμαντιοῖς φησὶν εἶναι ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήχασιν τὸν ἄνδρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἰλευσίνας. Εἰρήχασιν δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Γλαῦκος.

2.

Plutarch. De Mus. c. 4 : Ἔσκε δὲ κατὰ τὴν τέχνην τὴν κιθαρωδικὴν ὁ Τέρπανδρος διηνοχόμενος· τὰ Πύθια γὰρ τετράκις ἐξῆς νενικηκώς ἀναγέγραπται· καὶ τῆς χρόνους δὲ σφόδρα παλαιός ἐστι· πρεσβύτερον γοῦν αὐτὸν Ἀρχιλόχου ἀποφαίνει Γλαῦκος ὁ ἐξ Ἰταλίας ἐν συγγραμμάτι τινι τῷ Περὶ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν τε καὶ μουσικῶν· φησὶ γὰρ αὐτὸν δευτέρον γενέσθαι μετὰ τοὺς πρώτους ποιήσαντας ἀλωοδίαν. Vide Müller. Dor. II, p. 317, 3; Bode Cesch. d. Hell. Dichtk. II, 1, p. 40 sqq.

3.

Id. ibid. c. 7 : Ὅτι δ' ἐστὶν Ὀλύμπου ὁ ἀρμάτιος νόμος, ἐκ τῆς Γλαύκου ἀναγραφῆς τῆς ὑπὲρ τῶν ἀρχαίων ποιητῶν μάθοι ἂν τις καὶ εἰτι γνοίη, εἰτι Στρασί-

DE POETIS ET MUSICIS.

1.

De Musæo Aristoxenus in Praxidamantiis dicit secundum nonnullos ex Thracia oriundum virum, secundum alios indigenam Eleusinium esse. Præter Aristoxenum de eo tum alii dixerunt tum Glaucus.

2.

Apparet Terpandrum citharistica arte excelluisse; nam

qualer vicisse Pythia deinceps scribitur in tabulis. Admodum vero antiquus est; nam Glaucus Italus quodam in libro De veteribus poetis et musicis priorem eum Archilochum pronuntiat: ait enim eum secundum existisse post eos qui primi tibi canere instituerunt.

3.

Olympi esse Harmatium nomen ex Glauci Veterum poetarum recensione cognosci potest; tum etiam hoc Stesi-

χορος ὁ Ἰμερτίος οὐτ' Ὀρφέα, οὐτε Τέρπανδρον, οὐτ' Ἀρχιλόγον, οὐτε Θαλήταν ἐμιμήσατο, ἀλλ' Ὀλύμπου, γρησάμενος τῶ ἀρματῶ νόμῳ καὶ τῶ κατὰ δάκτυλον εἶδει, ὃ τινες ἐξ ὀρθίου νόμου φασὶν εἶναι. Ἄλλοι δὲ τινες ὑπὸ Μυσῶν εὐρῆσθαι τοῦτον τὸν νόμον· γεγονέναι γάρ τινας ἀρχαίους αὐλητὰς Μυσοῦς.

4.

Id. ib. c. 10. Καὶ περὶ Θαλήτα δὲ τοῦ Κρητὸς, εἰ παιάνων γεγένηται ποιητὴς, ἀμφισβητεῖται. Γλαῦκος γὰρ μετ' Ἀρχιλόγον φάσκων γεγενῆσθαι Θαλήταν, μιμιμῆσθαι μὲν αὐτὸν φησι τὰ Ἀρχιλόγου μέλη, ἐπὶ δὲ τὸ μακρότερον ἐκτείνει, καὶ Μάρωνα (!) καὶ Κρητικὸν ῥυθμὸν εἰς τὴν μελοποιίαν ἐνθεῖναι· οἷς Ἀρχιλόγον μὴ κεγρῆσθαι, ἀλλ' οὐδ' Ὀρφέα, οὐδὲ Τέρπανδρον· ἐκ γὰρ τῆς Ὀλύμπου αὐλησεως Θαλήταν φασὶν ἐξεργάσθαι ταῦτα, καὶ δοῦναι ποιητὴν ἀγαθὸν γεγονέναι. Περὶ δὲ Ξενοκρίτου, ὃς ἦν τὸ γένος ἐκ Λοκρῶν τῶν ἐν Ἰταλῖα, ἀμφισβητεῖται εἰ παιάνων ποιητὴς γέγονεν· ἡρωικῶν γὰρ ὑποθέσεων πράγματα ἔχουσιν ποιητὴν γεγονέναι φασὶν αὐτὸν· διὸ καὶ τινες διθυράμβους καλεῖν αὐτοῦ τὰς ὑποθέσεις· πρῶτον δὲ τῆ ἡλικίᾳ φησὶν ὁ Γλαῦκος Θαλήταν Ξενοκρίτου γεγονέναι.

V. Müller. Dor. II, p. 322; Ulrici *Gesch. d. Gr. Poes.* II, p. 213 et quos laudat Bode *Gesch. d. Gr. Poesie* I. I.

5.

Diogen. L. IX, 38, de Democrito : Τῶν Πυθαγορικῶν τινὸς ἀκοῦσαι φησὶν αὐτὸν Γλαῦκος ὁ Ῥηγῖνος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς γρόνους αὐτῷ γεγονώς. Φησὶ δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Κυζικηνὸς Φιλολάῳ αὐτὸν συγγεγονέναι.

Apollodoro cum Glaucō satis convenit, ratione habita temporum, quam negligunt qui ipsius Pythagoræ discipulum Democritum perhibent (v. Diogen. I. I., et Duris ap. Porphy. Vit. Pyth. p. 181. Cf. Mullach. in *Fragm. Democrit.* p. 50 sqq. Ceterum non est cur dubitemus hæc ex Glauci Περὶ ποιητῶν καὶ μουσικῶν libro desumpta esse; ipse Democritus Περὶ ῥυθμῶν καὶ ἀρμονίας et Περὶ ποιήσεως scripserat. V. Mullach. I. I. p. 147.

chorum Himeræum neque Orphei neque Terpandri fuisse imitatore, neque Archilochi neque Thaletæ, sed Olympi; usum nomo Harmatto, et ea specie quæ dactylo procedit, quam alii de Orthio nomo esse volunt. Alii quidam a Mysis inventum notum illum volunt.

4.

De Thaletæ etiam Cretense dubium est an Pæanas scripserit. Nam Glaucus post Archilochum fuisse Thaletam affirmans, imitatum eum odas Archilochi fatetur, prolixius tamen extendisse, et Maronem [*Pæonem?*] ac Cretensem rhythmum odarum poesi inseruisse, quibus neque Orpheus usus fuerit, neque Terpander, neque Archilochus: hæc enim ex Olympi tibina musica aivul Thaletam depromisse, hœniquæ poetæ laudem invenisse. De Xenocrito præterea

6.

Diog. L. VIII, 51, de Empedocle : Εἷς ἐξ Ἑουρίους αὐτὸν νεωστὶ παντελῶς ἐκτισμένους Γλαῦκος ἐλθεῖν φησὶν. Verba sunt Apollodori (fr. 87). Cf. Sturz. et Karsten. ad *Emp. fragm.* p. 14.

DEMOCRITUS ABDERITA.

Inter scripta Democriti (*) recensentur nonnulla, quorum argumentum historicum fuisse videri possit. Etenim Diogenes L. IX, 48, in catalogo operum Democriteorum, quem Thrasyllus construxit, suo loco ponit Ἰπομνημάτων ἠθικῶν η'. Sic enim legendum esse facile largior Mullachio (*Democriti Fragm. Berol.* 1843, p. 124). Librorum

(*) Pauca interponere liceat de anno Democriti natali. Scilicet natus est philosophus secundum Apollodorum a. 460, sec. Thrasyllum a. 470, sec. Diodorum (XIV, 11) a. 494 ante Chr. Hæc sententiarum discordia quæ multas vexavit componenda est hunc in modum. E Diogene L. IX, 14 (v. Apollodori *Chronicorum fragm.* 84) constat Democritum tempora sua defuisse ita, ut annos numeraret ab æra Trojana. Ipsum Democritum bellum Trojanum assignasse annis 1154—1144 ex legibus antiquæ chronologiæ aliisque quibusdam indiciis recte statuisse mihi videor in *Fragm. Chronol.* p. 123 (Cf. Mullach. p. 35). Jam Apollodorus Trojanam æram ponit in an. 1183; Thrasyllus vero in an. 1193 (uti patet ex Clem. Alex. I, p. 147 Sylb.; cf. *Fragm. Chronol.* p. 128). igitur uterque scriptor a Trojana æra ad natum Democritum numerat annos 723. Eodem anno 723 si addideris Diodori anno 494 a. C., nancisceris annum 1217, qui est æræ Trojane longe celeberrimæ. ipse Democritus inde a sua æra Trojana ita numerare non potuit (id quod nemo non intelligit), sed is qui primus posuit annos illos 723, differentie, quæ est inter diversas epochas belli Trojani, justam habuit rationem. Hic qui fuerit, incertum quidem est, probabile tamen fuisse auctorem Diodori, quoniam a Trojana anni 1217 antiquiorum auctorum esse solet. Ac revera anno fere 494 Democritum natum fuisse, suæque itinera ante Herodotum absolvisse (cf. Dahlmann. *Forschungen* etc. II, 1, p. 54) ut statuamus multa nos adducere debent. Sed hæc jam nihil ad nos pertinent. Hoc tantum addo, annum natalem Anaxagoræ ab Apollodoro (fr. 81, coll. 84) computatum esse e loco Democriti ap. Diogen. IX, 41, ideoque ab anno, quem Democriti natalibus auctor assignat. In alia omnia abit Mullach.

Locris Italicis oriundo, controversia est, an is Pæanas composuerit; ferunt enim eum carmina scripsisse, quorum heroica fuerint res gestas habentia argumenta; eaque ob hanc causam fuisse a quibusdam ditthyrambos nominata. Eundem Glaucus Thaletæ posteriorem fuisse scribit.

5.

Pythagoricorum quempiam audisse Democritum Glaucus Rheginus narrat, qui iisdem atque ille temporibus vixit. At vero etiam Apollodorus Cyzicenus cum Philolao eum consuetudinem habuisse.

6.

Empedoclem Thurios venisse, quum recens condita urbs esset, tradidit Glaucus.

titulis enumeratis, Diogenes addit hæc : Τάττουσι δέ τινες κατ' ἰδίαν ἐκ τῶν Ὑπομνημάτων καὶ ταῦτα :

1. Τὸ περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων.
2. Περὶ τῶν ἐν Μερῶν ἱερῶν γραμμάτων (*).
3. Περὶ ἱστορίας.
4. Χαλδαϊκὸς λόγος.
5. Φρύγιος λόγος.
6. Περὶ πυρετοῦ καὶ τῶν ἀπὸ νόσου βησσόντων (?).
7. Νομικὰ αἵτια.
8. Χερνικὰ ἢ προβλήματα.

De his Mullachius p. 101 : « In commentariis ethicis plures erant de peregrinis gentibus disputationes, quas nonnulli, ut ex Diogene discimus, a reliquo commentariorum corpore secernentes, peculiare libellos judicabant, atque nomine argumenti naturæ conveniente appellabant » (conf. idem p. 124). Quod non persuasit mihi vir doctissimus. Immo, quum Ὑπομνήματα diversi generis commentationes completerentur, unumquemque librum pro peculiari opere habere licebat, atque octo tituli, quos Diogenes affert, respondent libris octo Ὑπομνημάτων. — Ceterum quamvis de argumentis paucissima eademque satis obscura a veteribus tradantur, vel ex levibus his vestigiis colligo Ὑπομνήματα non fuisse Democriti, sed senioris hominis factum sub philosophi nomine in vulgus editum.

Plinius H. N. XXIV, 102, p. 36 Tauchn. : *Democriti certe Chirocmeta esse constat. At in his ille post Pythagoram magorum studiosissimus quanto portentosiora tradit? In sequentibus ex eo libro multa affert de herbis vi magica præditis. — Patet eundem librum indicari, quem Χερνικὰ appellat Diogenes (**). Verus titulus qui fuerit non quero; at nemo negabit alienissima a vetere philosopho esse monstra illa narrationum, quarum per multa de arte et doctrina magica ex Democrito asseruntur (v. Mullach. p. 73 sqq.). Etenim Pythagoras, Empedocles, Democritus, Plato ad hanc magicen descendam navigavere, exiliis verius quam peregrinationibus susceptis. Hanc reversi prædicavere : hanc in arcanis habuere. Democritus Apollobechen Coptiten (***) et Dardanum e Phæ-*

(*) In Allobrandiniana edit. est : Περὶ τῶν ἐν Μερῶν ἑκκενοῦ περιπλοῦς; reliquæ edit. omnes ita habent, ut supra posuimus.

(**) Adde Vitruv. IX, 3 : *Nullas res attendens, admiror etiam Democriti de rerum natura volumina et ejus commentarium, quod inscribitur Χειροκμήτων, in quo utebatur annulo, signans cera molli quæ esset expertus (sc. quorum vim magicam expertus esset). De titulo vide quæ probabiliter disputat Salmasius ap. Mullach. p. 126 sq.*

(***) Apollonidem Nicenum corr. Reinertius in Suppl., quod a vero abhorret.

nice illustravit, voluminibus Dardani in sepulcrum ejus petitis; suis vero ex disciplina eorum editis : quæ recepta ab aliis hominum atque transiisse per memoriam æque ac nihili in vita mirandum est. In tantum fides istis fasque omne deest, adeo ut ii, qui cetera in viro illo probant, hæc ejus esse opera infitentur., Hæc Plinius XXX, 2, p. 251 Tauchn.

Auctor horum mendaciorum præ ceteris fuit Bolus Mendesius, de quo ita Suidas :

Βῶλος, Δημοκρίτειος, φιλόσοφος. Ἱστορίαν καὶ τέχνην ἱατρικὴν ἔχει ἐκ ἰάσεις φυσικὰς ἀπὸ τινῶν βοήθημάτων τῆς φύσεως.

Βῶλος Μενδήσιος, Πυθαγόρειος. Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγόντων. Περὶ θυμασιῶν. Φυσικὰ [δυναμερὰ] ἔχει δὲ περὶ συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν. [Περὶ] λίθων κατὰ στοιχεῖον. Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου καὶ σελήνης καὶ ἀρκτοῦ καὶ λύχνου καὶ ἱριδος. Cf. Eudoc. p. 93 et 94.

Fallitur Suidas inter Bolum Democriteum et Mendesium distinguens. Unus uterque et idem. Columella VII, 5 : *Sed Ægyptii gentis auctor memorabilis Bolus Mendesius, cujus commenta, quæ appellantur græce ὑπομνήματα, sub nomine Democriti falso produntur, etc., etc.* (sequitur locus de pustulosarum ovium curatione). Horum parum memor Columella alio loco pro Bolo ponit Democritum. Ita enim XI, 3 : *Sed Democritus in eo libro qui inscribitur Περὶ ἀντιπαθῶν, affirmat has bestiolas (erucas) enecari, si mulier, quæ in menstruis est, solutis crinibus et nudo pede unamquamque aream ter circumeat : post hoc enim decidere omnes vermiculos et ita emori.* (*)

Jam nullus dubito quin liber Democriteus Περὶ ἱστορίας idem sit cum eo, quem Bolus scripsit Περὶ τῶν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἱστοριῶν εἰς ἐπίστασιν ἡμᾶς ἀγόντων, sive De utilitate quam ex lectione historiarum capimus. Porro nescio an liber Περὶ σημείων τῶν ἐξ ἡλίου κτλ. lateat in titulo, quem Diogenes habet, νομικὰ αἵτια, i. e. ἀστρονομικὰ αἵτια : argumentum cum magorum doctrina conjunctissi-

(*) Ex loco Columellæ patet Küsterum ad locum Suid. recte lacunam statuuisse, et supplevisse [περὶ] λίθων, quum Bernhardius jungat περὶ σ. κ. α. λίθων. — Idem περὶ ἀντιπ. opus laudatur a schol. ad Nicandr. Ther. v. 764, ubi pro Βῶλος vulgo legitur Πῶλος. Similiter abili in Ortu ap. Galen. De antidot. II, 7, in Dolus ap. Columell. p. 344 et 444 ed. Commelin., in Eubolus ap. Varron. R. R. I, 1, quæ citat Mullach. p. 156. Theophrasto juniorem fuisse docemur a Stephan. Byz. v. Ἀψυνίως : ἔστι δὲ καὶ εἶδος φυτοῦ, περὶ οὗ Βῶλος ὁ Δημοκρίτειος, δτι Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν ἐνάτῳ τὰ πρόβατα ἐν τῷ Πόντῳ τὸ ἀψύνθιον νεμόμενα οὐκ ἔχαιν χολήν. Apud Varronem l. l. ordo auctorum est : Euphorio, Eubolus, Lysimachus, Mnascis; igitur sub primis Ptolemæis vixisse videtur.

num. Ac quum *Bolum* apud Varronem in *Eubolum* corruptum videamus, facilis conjectura est a Bolo nostro non diversum esse Eubulum, qui historiam Mithræ consignavit. Hieronymus Adv. Jovin. : *Eubulus quoque qui historiam Mithræ multis voluminibus explicavit, narrat apud Persas tria genera magorum, quorum primos, qui sint doctissimi et eloquentissimi, excepta farina et olere nihil amplius in cibo sumere.* Eundem Eubulum auctorem narrationis de antro Nympharum laudat Porphyrius.

Restant libri de literis sacris, quos item de doctrina magorum fuisse censeo. Tractatum Περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων respicit Clemens Alex. Strom. I, p. 131 Sylb. (356 Pott.) : Δημόκριτος τοὺς Βαβυλωνίους λόγους ἠθικοὺς πεποίηται· λέγεται γὰρ τὴν Ἀκικάρου στίλβην ἐρμηνευθεῖσαν τοῖς ἰδίοις συντάξει συγγράμματα. — De Acicaro parum liquet. Idem tamen sine dubio est qui Ἀκίχαρος ap. Diog. L. V, 50. Ita enim Theophrastus inscripserat librum, quem Diogenes cum ejusdem scriptis περὶ αὐξήσεως, περὶ δίκανικῶν λόγων, περὶ διαβολῆς, ἐπιστολαῖς componit (*). Apud Strabonem XVI, p. 762 Ἀγαίκαρος Bosporanus sapiens cum gymnoso-

(*) Num forte eandem inscriptionem (Ἀκίχαρος vel Ἀχαίκαρος) habebant epistolæ Theopompī, quas ἀρχαϊκὰς vel ἀχαικὰς vulgo inscriptas dicunt? (v. Fragm. Histor. p. LXXIII).

phistis Indorum, cum magis Persarum, cum Chaldæis Assyriorum, aliis comparatur. Quod Bosporanus, non vero Babylonius dicitur, nihil moror, memor eorum, quæ de patria Zoroastris diversissima circumferebantur. Fortasse Acicarus idem est ac Azonacus, quem Zoroastri magistrum fuisse dicit Plinius XXX, 2 (1). Quemadmodum igitur hic Babylone suæ sapientiæ monumenta stelæ insculpserat, sic idem alius ejusdem generis homo in Meroe fecisse putandus est. Suspicio eum fuisse istum Apollobechen Coptiten, quem Democritus sicuti Dardanum (in Φρυγίᾳ λόγῳ?) illustrasse credebatur. Simile argumentum tractasse Χαλδαϊκὸν λόγον sponte intelligitur. Obscurum vero quid tractaverit auctor in libro περὶ πυρετοῦ κτλ.; siquidem probabile est etiam hujus libri cum reliquis cognationem aliquam fuisse. Ut ut est, hoc satis, puto, intelligitur ὑπομνήματα Democriti, vel ejus potius, qui philosophi nomen mentitus est, nihil continuisse, quod vere historicum fuerit. Cum stela Acicari jure tuo conferas eam, ex qua deorum historiam descripsit Evemerus.

(*) Movers. *Phœnizien* tom. I, p. 97 (Bonn. 1841) pro Ἀκικάρου scribendum proponit Μακάρου, quod nomen Herculis erat apud Phœnices et Ægyptios. Confert vir doctissimus Theophilum Ad Autolyca. III, 2 : Τι ὠφείλησαν Πυθαγόραν τὰ ἀδύτα καὶ Ἡρακλείου στήλαι;

HERODORUS HERACLEENSIS.

Herodorus, ὁ Ἡρακλειώτης, ὁ μυθολόγος, ὁ τοῦ Βρύσηνος τοῦ σοφιστοῦ πατήρ. Ita Aristoteles (fr. 12, 11, 10). Bryson (*) Heracleensis cum Socratis discipulis Aristippo et Antisthene componitur a Theopompo apud Athenæum XI, p. 508, D : Θεόπομπος ὁ Χίος ἐν τῷ κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς, • Τὸν πολλοὺς, ἤτοι, τῶν διαλόγων αὐτοῦ ἀγρίους καὶ ψευθεῖς ἂν τις εὖροι • ἄλλοτριούς δὲ τοὺς πλείους, ὄντας ἐκ τῶν Ἀριστίππου διατριβῶν, ἐνίοις δὲ καὶ τῶν Ἀντισθένης, πολλοὺς δὲ καὶ τῶν Βρύσηνος τοῦ Ἡρακλειώτου. • Igitur Herodorus æqualis fuit Socratis. Accuratiores dici nequeunt. Quodsi ex indole operum conjecturam facere liceret, Herodorum post Pherecydem et Hellanicum scripsisse diceret. Etenim dum hi aut omnem Græcorum mythologiam aut civitatis alicujus res ad cœtera usque tempora paucis persequi solent, Herodorus mixto genere singulas quasdam fabulas cum patriæ historia arte conjunctas et uberrime exposuit et ita, ut præter rerum enarratorem etiam virum philosophiæ aliarumque scientiarum disciplinis imbutum se ostenderet. Sed hæc nihil nisi hoc probare mihi videntur, iisdem temporibus diversa plane scribendæ historiæ genera locum habuisse, alterum evanescens juxta alterum jam primum efflorescens.

Opera quæ nulla dubitatione assignari Herodoro possint, habemus duo. Primum, quo res Herculis auctor narravit, inscriptum erat Ὁ κατ' Ἡρακλῆα λόγος (**). Libri ejus laudantur quintus (fr. 18), decimus (fr. 20), decimus septimus (fr. 31), in quo inter alia de puero sermo erat, quam talitro Hercules occiderit. Unde conjicias totum opus constituisse libris circiter viginti. — Alterum de Argonautis erat, quod item inscriptum fuerit ὁ κατὰ τοὺς Ἀργοναυτὰς λόγος, quamquam is titulus nusquam occurrit : laudantur modo Ἀργοναυτικά (fr. 40, 44, 45), modo Ἀργοναῦται (fr. 42, 56). Præterea citatur Herodorus vel Ἡρόδοτος ἐν Οἰδίπυδι ap. schol. Pind. ad Nem. III, 25 (fr. 6), et ἐν Πιλοπίδῃ ap. eundem ad Pyth. XI, 25 (fr. 61). Ac dixisse Herodorum de fabulis Thebanis et Argivis

constat aliunde; sed num id fecerit in amplissimo illo de rebus Herculis opere, digressionibus referto, an peculiaribus libellis, difficile dictu est. Periculum etiam ne Herodoro nostro quæ aliena ab eo sunt obtrudamus. Primum enim quum Ἡρόδοτος sæpenumero abierit in Ἡρόδοτος, facile adducimur ut quæcunque apud Herodotum Halicarnassensem non leguntur, ea Herodori esse putemus. Attamen plures fuerunt Herodoti, quorum unus, Olophixius, de diis et sacrificiis scripsisse perhibetur. Deinde vero a nostro haud dubie diversus laudatur apud Olympiodorum in Hist. Byz. ap. Phot. cod. 80, p. 61 Bekk. (Corp. Scriptt. Byz. tom. I, p. 463) : Ταύτην (Oasin Ægypti) καλεῖ Ἡρόδοτος μακάρων νῆσους, Ἡρόδοτος δὲ ὁ τὴν Ὀρζέως καὶ Μουσαίου συγγράψας ἱστορίαν, Φαιακίᾳ ταύτην καλεῖ (Vide Loheck. Aglaoph. p. 338). Num is grammaticus ille et glossographus, quem una cum Apione sæpius memorat Eustathius et schol. ad Homerum? Sed etiam de hoc magna dubitatio est. Certe Valckenarius (Opusc. II, p. 151) et post eum Ritschelus (Ueber d. Bibl. Alexandr. p. 143 sqq., ubi vide locos vett.) pro Herodoro ap. Eustathium ubique reponendum esse Heliodorum statuunt admodum probabiliter.

Fontes, ex quibus Herodorus uberrimas suas narrationes maximam partem hauserit, non tam logographorum opera fuisse puto quam carmina epica, quibus ætas non pepercit. Ceterum Hellanico similis est eo, quod multum attendit ad geographica, uti patet ex iis quæ de populis Iberiæ tradidit Heracleus libro decimo (fr. 20). Alia ejusmodi digressio in Argonauticis fuit de moribus Macronum, qui Ponti oras accolunt (fr. 46). Geographum fortasse etiam in eo agnoscis, quod Argonautas eadem qua venerant via rediisse statuit. Quamquam hoc vel inde explicaris, quod Herodorus eam potissimam expeditionis partem, quæ cum patriæ historia conjuncta erat, tractandam sibi sumpserit, reliqua nihil curans absolverit paucissimis.

Porro tempora rerum accurate distinxisse Herodorus videtur. Sic chronologia utitur contra eos, qui Theseum Herculis socium in expeditione contra Amazones fuisse dixerant (vid. fr. 16, 26, 27). In his convenit ei cum Hellanico (conf. fragm. Hist. I, p. XXVIII), ut probabile sit utrumque ex iisdem Junonis sacerdotum ἀναγραφαῖς tempora Herculis constituisse. Verum quanto acrius impugnavit eos, qui in Thesei gratiam veterem Herculis

(*) Eiusdem Brysonis meminit Aristot. Elench. Sophist. c. 11, § 11, ibique Alexander Aphrodis. p. 25, B, et 30, A, B, Aristot. Analyt. Poster. I, 9, ibique Philoponus p. 28, II, et 33; Aristot. Rhetor. III, 2, 4. ibique schol. Stephani in Cramer's Aneccl. Paris. II, p. 303, 8. Plura vide ap. Schweighæus. ad Athen. I. I. tom. VI, p. 328 seq.

(**) Ἡρ. ἐν ε' τοῦ κατ' Ἡρακλῆα λόγου, Schol. Hesiod. (fr. 19); Ἡρ. ἐν βιβλίῳ περὶ τοῦ κατ' Ἡρακλῆα λόγου, Tatian. (fr. 10); Ἡρ. ἐν ιζ' τοῦ κατ' Ἡρακλῆα λόγου, Alben. (fr. 31); ἐν ι' τῶν κατ' Ἡρακλῆα Stephani. (fr. 20).

historiam immutaverint, tanto magis ipse sibi in Ponticis suis commentis indulsisse videtur. Huc pertinent Cerberus ad Heracleam ex Orco extractus (fr. 25) et magister Hercules Scythicus (fr. 4) : adde narrationem (fr. 16) qua jura Heracleensium in vicinas urbes ex Herculis historia quodammodo repetuntur. Similia sunt quibus patrias religiones cum historia Argonautarum conjungit (fr. 57—59). Milesiorum urbi, alteri quasi Heracleotarum metropoli, gratificatur fr. 43, ubi vide.

Hactenus de vi, quam patria auctoris in tractationem fabularum exercuerit. Haud minoris ad hanc rem momenti fuerunt quæ vigeant tunc Athenis studia philosophorum sophistarumque. Anaxagoræ æqualem et fortasse discipulum arguunt quæ multa disputavit de mundis meteoris. Occasionem rei præbuit leo Nemeæus e luna, uti ferebant, delapsus. Quæ fama quum ex antiquissima Græcæ religionis memoria derivanda sit, utinam plura ejusmodi servata haberemus. At reliqua diversi plane generis sunt. Etenim vetustas fabulas in communis vitæ historias detrahit, viam præiens, quam postea Ephorus, alii terebant. Legas quæ exponuntur de Prometheo (fr. 23), de Laomedonte (fr. 19), de ariete Pelopidarum (fr. 61), de Hercule philosopho (fr. 24). Eorum nonnulla ita comparata sunt ut etiam nunc dubitem, num recte ad Nostrum referantur. Contra Cerberi fabulam in honorem, opinor, patriæ interpretamentis suis non deformasse videtur, etsi de hac jam Hecataeus judicium suum interposuerat. — Dialecti Ionice vestigia exstant in fragm. 14 et 20.

Ο ΚΑΘ' ΗΡΑΚΛΕΑ ΛΟΓΟΣ.

Schol. ad Apollon. Rhod. I, 747 : Ἡ Τάφος νῆσος ἐστὶ μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν ὤκησαν Τηλεβοῖαι, οἱ πρότεροι τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκοῦντες, ἄνδρες ληστρικότατοι τὸν τρόπον. Καὶ εἰς Ἄργος ἐπελθόντες τὰς τοῦ

Ἡλεκτρώωνος βόας ἀπήλασαν τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης. Γενουμένης δὲ μάχης, καὶ ὁ Ἡλεκτρώων καὶ οἱ τούτου παῖδες ἀνηρέθησαν. Διὸ Ἀλκμήνη μετέστη, καὶ ἀνεκήρυξεν τὸν ἐαυτῆς γάμον τῷ τιμωρησομένῳ τὸν πατρῷον φόνον. Τιμωρησάμενος δὲ Ἀμφιτρώων ἐγγίμην. [Ἡ ἱστορία σαφῶς παρ' Ἡσιόδῳ. Περὶ δὲ τῆς μάχης] Ἡρόδωρος ἱστορεῖ, ὅτι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας τίσσασαρες παῖδας ἐγένοντο, Ἀλκαῖος, Σθένελος, Μήστωρ, Ἡλεκτρώων, καὶ κρινὴν ἱσχνὴν τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν Περσέως θάνατον. Μήστωρος δὲ θυγάτηρ Ἴπποθόη, ἥ καὶ Ποσειδῶνος Πτερέλας τοῦ δὲ, Τηλεβοῖας καὶ Τάφος. [Ὡς δὲ τινες, Πτερέλα τοῦ Τηλεβοῦ ἐγένοντο παῖδες οἱ καλούμενοι Τηλεβοῖαι.] Ἐλθόντες δὲ ἀπὸ τῶν Ἡλεκτρώων τὰ τῆς μάμμης ἐαυτῶν [τῆς μητρὸς] Ἴπποθόης. Ἀντιστάντες δὲ αὐτοῖς οἱ Ἡλεκτρωονίδαι ἀνηρέθησαν ὑπ' αὐτῶν, Πτερέλας παῖδες Τηλεβοῖας καὶ Τάφος· ἀπ' ὧν ἡ νῆσος. Τηλεβοῖαι οὖν οἱ Τάφισι, ἥτοι ὅτι τῆλε οἰκοῦντες ἀπὸ Ἄργους τὰς βόας ἀπήλασαν, ἢ ἀπὸ Τηλεβοῦ τοῦ Πτερέλα τοῦ βασιλέως υἱοῦ, οὗ ἀδελφός· Τάφισ· ἀπ' οὗ καὶ ἡ νῆσος.

Ἡ ἱστορία... μάχης] Hæc non sunt in cod. Paris. qui post ἐγγίμην pergit : Ἡρόδωρος δὲ γρησι. Müller. Dor. II, p. 464 proponit : ἡ ἱστορ. σ. κ. Ἡσιόδῳ περὶ τ. μάχης. Ἡρόδωρος δὲ ἱστ. Quod non placet; imo in isto Ἡσιόδῳ ipse noster Herodorus latet, uti colligo ex Natali Com. p. 677, qui eadem narrans ait : *Etenim ut scriptum fuit ab Herodoto (Herodoro), qui bellum istud descripsit, quattuor filii ex Andromeda Perseoque nati sunt etc.* — Τῆς μητρὸς) recte omisit cod. Paris., ubi totus locus multo concinnius habet ita : Τοῦ δὲ Τηλεβοῖας καὶ Τάφος. Ἀπὸ μὲν τοῦ Τάφου ἡ νῆσος ἐκλήθη Τάφος μία ὧσα τῶν Ἐχινάδων, εἰς ἣν ὤκουν· ἀπ' ἀμφοτέρων δὲ Τάφισι καὶ Τηλεβοῖαι οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον. Ἐλθόντες οὖν τοῦ Πτερέλου παῖδες ἦσαν παρὰ τοῦ Ἡλεκτρώωνος τὰς τῆς μάμμης αὐτῶν Ἴπποθόης γρήματα. Ὡς δὲ ἐνέστη Ἡλεκτρώων, αὐτὸν τε οἱ Τηλεβοῖαι καὶ τοὺς υἱοὺς ἀνείλον, καὶ τοὺς βόας ἐκείθεν τοῦ Ἡλεκτρώωνος ἀπήλασαν. Ἡτοι οὖν ἀπὸ Τηλεβοῦ τοῦ Πτερέλου Τηλεβοῖαι ἐκλήθησαν, ἢ ἀπὸ τοῦ τῆλε τὰς βόας ἀπέλασαν τοῦ Ἡλεκτρώωνος. Ceterum cf. Apollodor. II, 4, 4, ubi genealogia : Mnestor, Hippothoe,

DE REBUS HERCULIS.

1.

Taphum; insulam ex Echinadibus unam, Teleboæ incoluerunt, qui antea Acarnaniam inhabitaverant, viri prædonum more viventes. Hi Argos profecti boves Electryonis, qui pater erat Alcmenes, abegerunt, et commisso prælium Electryo tum filii ejus interfecti sunt. Quapropter Alcmeno relicta patria Thebas sedem transtulit, atque nuptias promisit ei, qui eandem parerant ulturus foret. Id quum præstitisset Amphitryo, duxit uxorem. Distincte hæc narrantur apud Herodorum qui Isia referi ita : Per-

seus, ait, ex Andromeda quattuor suscepit filios, Alcum, Stbenelum, Mestorem, Electryonem, qui post obitum patris regnum tenebant commune. Mestor filiam habuit Hippothoen; quæ Neptuno peperit Pterelaum, patrem Teleboæ et Taphi. (Secundum alios Teleboas pater fuit Pterelai, atque hujus filii Teleboæ, quos dicunt.) Hi igitur Argos venientes bona Hippothoæ ab Electryone repelierunt, et resistentes Electryonidas occidere. — A Pterelai filiis Teleboæ et Tapho colonis frequentata Taphus insula; ejus incolæ Teleboæ vocati, vel quod procul habitantes boves abegerint, vel a Teleboæ Pterelai regis filio, cujus frater Taphus nomen dedit insulæ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

inspexerit. Jam si conferas verba Apollodori l. I., ubi : τετραπηνυχίον μὲν γὰρ εἶχε τὸ σῶμα, πυρὸς δὲ ἐξ ὀμμάτων διαμπιν αἶγλην, totum locum ex schol. Pindari, Tzetze et Apollodoro turbulenter conflatum esse, jure tuo dixeris. Sin contra veri speciem Natalis ex fontibus hausit, qui nos jam latent, ap. schol. Pind. pro Ἡρ. γοῦν ἐν Οἰδίποδι scribendum putes Ἡρ. x. Ἴων ἐν Ὀμφάλῃ et similiter ap. Nativalem. Nam in Omphale fabula satyrica Herculem voracissimum tribus dentium ordinibus ab Ione instructum fuisse pæne certum est. Quod scenico- rum commentum memorare et improbare Herodorus potuit. Sed hæc mittamus. — Heynius ad Apollodorum l. I. Herodorum Herculis rebus fortasse alias fabulas Thebanas attexuisse censet. Similiter statuit Weichert. (*Ueb. d. Leb. u. Ged. d. Apoll. Rh.* p. 161), qui eum librum, qui de Hercule Thebis commorante egit, Οἰδίπους, illum vero, in quo de Herculis rebus in Peloponneso gestis sermo erat, Πελοποιία inscriptum esse putat. Scilicet ap. eundem schol. Pindari ad Pyth. XI, 25 (fr. 61) de Orestis ætate laudatur Herodorus ἐν Πελοποιίᾳ (ἐν Πίλοπι cod. Gotting.). Sed hæc ad inscriptiones librorum Heracleæ referri quomodo possint, non video. Res ab antiquo scriptore prorsus aliena.

Ceterum Herodorum qui Pelopææ gentis fabulas narravit *Heracleensem* esse liquet ex Athenæo (v. fr. 61). Quidni idem separatim fabulas Thebanas tractaverit libro Οἰδίπους inscripto? Rem quam maxime suadet Apollodorus III, 5, 6, 2, ubi : Ἡρόδωρος (sic Ægius; nostri libri Ἡρόδοτος) δὲ δ' (sic scribendum pro vulg. δύο) μὲν ἄρβενας, τρεῖς δὲ θηλείας sc. Niobæ liberos fuisse dicit. Eadem sch. Eur. Phœn. 628, ubi v. Valck. Aut igitur præteriens Herodorus in OEdipo de Hercule locutus est; aut verba ἐν Οἰδίποδι corrupta sunt ex ἐνὶ ποδί a scholiasta, cui liber Herodori de Thebanis fabulis scriptus obversabatur.

Herodotus, quem de Leone Sardense excitat Tzetzes, Halicarnassensis est Kiesslingio, cui Tzetzes ea significasse videtur, quæ leguntur ap. Herodot. I, 84 et IX, 83. Quod quomodo fieri potuerit, haud percipio. Imo serior quidam grammaticus vel rerum miraculosarum scriptor fuisse videtur; ideam procul dubio, quem assert Stephanus v. Ἀνδανίξ : Τεῦτον (sc. Aristomenem Messenium) οἱ Λακεδαιμόνιοι πολλάκις αὐτοὺς νικήσαντα θανατάσαν-

τες, ὡς μόλις ἐκράτησαν ἐν τοῖς Μεσσηνιακοῖς, ἀνατεμόντες ἐσχόπουν εἰ παρὰ τοὺς λοιποὺς ἐστὶ τι, καὶ εὖρον σπλάγγνον ἐξηλλαγμένον καὶ τὴν καρδίαν δασεῖαν, ὡς Ἡρόδοτος καὶ Πλούταρχος καὶ Ῥιανός. (Mülleri sententia *Dor.* I, 142 stare vix potest.) Eadem narrat Valerius Maximus I, 8 eodem loco, quo de dentibus Prusiz filii in unum concretis (quos Tzetzes quoque l. I. memorat) verba facit.

Memoratur a Steph. Byz. et Suida (v. Ὀλορύξιος) Herodotus quidam, qui περὶ νυμφῶν καὶ θεῶν [ιερῶν Suid.] scripsisse dicitur.

7.

Athenæus XIII, p. 556, F : Ἐν ἑπτὰ ἡμέραις πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεστίου κόρας, ὡς Ἡρόδωρος ἱστορεῖ.

Quinquaginta diebus sec. Apollodorum II, 4, 4, 10.

8.

Schol. Pind. Nem. III, 104 : Ἡρόδωρος δὲ καὶ οἷς φησι μανῆναι τὸν Ἡρακλέα (sc. post eadem liberorum et deinde post eadem Iphiti).

9.

Tatianus ap. Justin. Martyr. p. 267 : Πῶς οὐκ ἂν ἡλίθιον πείθεσθαι τοῖς Ἡρόδωρον (libri Ἡροδότου) βιβλίοις περὶ τοῦ κατ' Ἡρακλέα λόγου, γῆν ἄνω κηρύττουσιν, κατεληλυθέναι τε ἀπ' αὐτῆς λέοντα τὸν ὑπ' Ἡρακλείως φονευθέντα;

Nemea insignis fuit cultu Junonis (Müller. *Dor.* II, p. 442), quæ h. l. nihil differt a Luna. Quare ipsa Nemea dicitur Lunæ filia et Jovis (schol. Pindar. argum. Nem. p. 425 Boeckh.). De leone Eriomenides ap. Ælian. N. A. XII, 7 : Σιλήνης = Ἡ δεινὸν φρεῖξασ' ἀπειτίσατο θῆρα λέοντα Ἐν Νεμεῖ ἀνάγουσ' αὐτὸν διὰ ποτιάν Ἡραν = Schol. Apoll. Rh. I, 498 : Ἐτὴν δὲ σελήνην Ἄναξαγόρας χώραν πλαταίαν ἀπορξίνει, ἐξ ἧς δοκεῖ δ Νεμεαῖος λέων πεπτωκέναι. Euphorion ap. Plutarch. Symp. V, 3, p. 677, A (fr. 47 Meinek.) leonem istum dicit Μήνης παῖδα χάρωνα (Χάρων δ λέων κατὰ Μακεδόνας sch. ad Lycophr. 455). Cf. Hygin. fab. 30; Plutarch. De facie lun. c. 24; id. De fluv. 18; Lactant. ad Statii Theb. II, 68; Servius ad Virgil. Georg. III, 591; Nigidius ap. schol. German. p. 52; Stephan. Byz. v. Ἀπέσας ὄρος τῆς Νεμεῖας, ὡς Πίνδαρος καὶ Καλλιμάχος ἐν τρίτῳ, ἀπὸ Ἀπέσαντος ἤρωτος

7.

Septem diebus Hercules Thebæ filias quinquaginta devirginavit.

8.

Bis insanit Hercules.

9.

Quomodo non stultum foret Herodori de Herculis historia libris credere terram superiorem prædicantibus ac inde delapsum leonem, quem Hercules occidit.

βασιλεύσαντος τῆς γῆρας, ἢ διὰ τὴν ἀρεσιν τῶν ἀρμάτων ἢ τοῦ λέοντος· ἐκεῖ γὰρ ἐκ τῆς σελήνης ἀρείθη. Cf. Plutarch. De flux. c. 4 : Τὸ μὲν Ἀπαίσαντον (mons Argolidis) ἐκαλεῖτο πρότερον Σελήναϊον. Ἦρα γὰρ παρ' Ἡρακλέους οἴκας βουλομένη λαθεῖν σύνεργον παρελάθει τὴν Σελήνην· ἢ δ' ἐπωδαῖς χρησαμένη μάχοις ἀρροῦ χίστην ἐπλήρωσεν, ἐξ ἧς γεννηθέντα λέοντα μέγιστον Ἴρις ταῖς ἰδίαις ζώμαις ἐπισφίγγασα κατήνευκεν εἰς ὄρος Ὀρέλτιον· ὃ δὲ ποιμένα τινὰ τῶν ἐγχιωρίων Ἀπαίσαντον σπαράξας ἀνεῖλεν· κατὰ δὲ θεῶν πρόνοιαν ὁ τόπος Ἀπαίσαντος ἀπ' αὐτοῦ μετωνομάσθη· καθὼς ἱστορεῖ Δι. μ. ὁδοκός ἐν α' Ἡρακλείας.

Ceterum locus noster complura de mundis metiōροις disserendi ansam dedisse videtur. Spectant huc :

10.

Aristoteles H. A. VI, 5 : Ὁ δὲ γῦψ νεοττεύει μὲν ἐπὶ πέτραις ἀπροσβάτοις· διὸ σπάνιον ἰδεῖν νεοττιῶν γυπὸς καὶ νεοττούς· καὶ διὰ τοῦτο καὶ Ἡρόδωρος ὁ Βρύσσωνος τοῦ σοφιστοῦ πατήρ ἠρῶσιν εἶναι τοὺς γυπας ἀφ' ἑτέρας γῆς ἀδύλου ἡμῖν, τοῦτό τε λέγων σημειῖον ὅτι οὐδεὶς ἐώρακε γυπὸς νεοττιῶν, καὶ ὅτι πολλοὶ ἐξάστῃς φαίνονται ἀκολουθοῦντες τοῖς στρατεύμασιν.

Vulg. Ἡρόδοτος Βρύσσωνος (alii Βρίσσωνος vel Ἀρίσσωνος) corr. Bochart. Hieroz. II, 2, 26. V. Schneider. ad h. l.

Id. ibid. IX, 12, 2 : Γυπὸς δὲ λέγεται ὑπὸ τινῶν ὡς οὐδεὶς ἐώρακεν οὔτε νεοττὸν οὔτε νεοττιῶν· ἀλλὰ διὰ τοῦτο Ἡρόδωρος ὁ τοῦ Βρύσσωνος τοῦ σοφιστοῦ πατήρ ἀπὸ τινος ἑτέρας εἶναι μετιώρου γῆς ἔλεγεν, τεκμηρίον τοῦτο λέγων καὶ τὸ φαίνεσθαι ταχὺ πολλοὺς· ὅθεν δὲ, μηδενὶ εἶναι ὄφλον.

Eadem ex Aristotele negligenter excerpit Apollonius Hist. mirab. c. 48 (42 ed. Westerm.). Cf. Plinius H. N. X, 7 : *Vulturum nidus nemo attingit;*

10.

Vultur in saxis Inaccessis nidum ponit; quo fit ut raro visus sit vulturis nidus et pulli. Ac propterea Herodorus Brysonis sophistæ pater ait vultures venire e terra altera ignota nobis, eo argumento, tum quod nemo vulturis nidum conspexit, tum quod magno numero repente apparent sequentes exercitus.

Vulturis nec pullum nec nidum a quoquam visum aiunt. Propterea Herodorus, Brysonis sophistæ pater, dicebat ipse e superiore quadam terra adventare; illo etiam usus argumento, apparere extemplo multos; sed quibus e locis, constare nulli.

An quia avium omnium minime vultur frequenter conspicitur ariet? Non enim facile in pullos vulturis incidit; sed ex remotis locis alicunde subito advolant: unde sequitur, eorum conspectu aliquid portendi. An hoc quoque ab Hercule didicerunt? si tamen verum est quod Herodorus scripsit, Herculem In auspicio capi endo maxime delectatum fuisse

ideo etiam fuere qui putarent illos ex adverso orbem avolare.

Plutarch. Qu. Rom. 93, p. 286, B : *Cur ad aueripicia maxime usi sunt vulturibus?*... ἢ ὅτι τῶν ὀρνίθων ἤμιστα συνεχῆς καὶ συνήθης οὗτος; οὐδὲ γὰρ νεοττιῶν γυπὸς ἐντυχεῖν βραδίως ἔστιν, ἀλλὰ πόρρωθεν ποθεν ἐξαπίνης καταίρουσι. Διὸ καὶ σημειώδης ἡ ὄψις αὐτῶν ἔστιν. Ἦ καὶ τοῦτο παρ' Ἡρακλέους ἔμαθον; εἰ λέγει ἀληθῶς Ἡρόδωρος, ὅτι πάντων μάλιστα γυψίν ἐπὶ πράξεως ἀρχῇ φανεῖσιν ἔχειεν Ἡρακλῆς, ἡγούμενος δικαιοτάτον εἶναι τὸν γυπα τῶν σαρκοφάγων ἀπάντων· πρῶτον μὲν γὰρ οὐδενὸς ἀπτεται ζῶντος οὐδ' ἀποκτίνουσιν ἐμψυχον οὐδὲν, ὡς ἀετοὶ καὶ ἰέρακες καὶ τὰ νυκτινομα· χρῆται δὲ τοῖς ἄλλοις ἀποθανούσιν. Ἐπειτα καὶ τούτων τὰ δμῶζυλα παρίησι· πετεινοῦ γὰρ οὐδεὶς ἐώρακε γευόμενον, ὡς ἀετοὶ καὶ ἰέρακες μάλιστα τὰ συγγενῆ διώκουσι καὶ κόπτουσι. Καίτοι κατ' Αἰσχύλον,

Ὅρμηθος ὄρνις πῶς ἐν ἀγνεύοι φαγῶν;

Ἀνθρώποις τε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἀελαεῖστατός ἐστιν, οὔτε καρπὸν ἀφανίζων, οὔτε φυτὸν, οὔτε ζῶον ἡμερὸν κακουργῶν. Εἰ δὲ, ὡς Αἰγύπτιοι μυθολογοῦσι, θῆλυ πᾶν τὸ γένος ἔστι, καὶ κυίσκοντα δεγόμενοι καταπνέοντα τὸν ἀπγλώτην, ὥσπερ τὰ δένδρα τὸν ζέφυρον, καὶ παντάπασιν ἀπλανῆ τὰ σημεῖα καὶ βέβαια γίνεσθαι πιθανόν ἐστιν ἀπ' αὐτῶν· ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις αἰ περὶ τὰς ὀργείας σοθήσεις, εἰ δὲ ἀρπαγαὶ καὶ φυγαὶ καὶ διώξεις πολὺ τὸ θορυβῶδες καὶ ἀκατάστατον ἔχουσι.

Plurima horum repetit in Romulo c. 9. — Cum postremis confer quæ in margine cod. Antigonii Hist. mirab. l. l. leguntur: οὐς (sc. τοὺς γυπας) καὶ ἀσυνδράστως φασὶν ὡς τὰ πολλὰ τίχτεσθαι. Aristot. Mir. ausc. c. 60 : Οὗτοί (οἱ γυπες) εἰσιν ἄγονοι. De his quoque verba fecisse Herodorum atque aliis exemplis rem comprobare studuisse colligo ex sequentibus.

vulturibus oblatis, quod hæc omnium volucrum carolvarum iustissimam censeret: primum, quia nihil animalium tangit aut necat; id quod aquilæ faciunt, accipitres, et quæ noctu volant aves; sed solis vescitur cadaveribus. Deinde quod suæ quoque naturæ et generis cadavera præterit: nemo enim unquam vidit a vulture avem gustari, quum aquilæ et accipitres maxime insectentur et occidunt aves: ut vero, ut est apud Æschylum,

Incesta avis at oportet, si volucrum voret.

Præterea hæc avis minime omnium aliarum homini nocet, quum neque fruges perdat, neque plantas, neque ullum mansuetum animal lælat. Denique, si verum est quod Ægyptii perhibent, totum vulturum genus esse femininum, et concipere subsolani flatu excepto, sicut arbores Favonii admissio spiritu; omnino probabile est præsentia ab his duricia, firma esse et erroris vacua: quum in aliis agitatione circa coltum, tum rapinæ, fuge, insectationesque multum tumultuationis et incertitudinis exhibent.

11.

Aristot. De generat. an. III, 5 : Καὶ οἱ ἄλλοι περὶ τῆς κυήσεως τῶν ἰχθύων τὸν αὐτὸν λόγον καὶ τεθρυλημένον, ὅνπερ καὶ Ἡρόδοτος ὁ μυθολόγος, ὡς κυήσομενων τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ἀνακάπτειν τὸν θορὸν, οὐ συνορῶντες ὅτι τοῦτ' ἐστὶν ἀδύνατον. — Libri omnes Ἡρόδοτος, quantum ex Bekkeri edit. intelligere licet.

12.

Id. ibid. c. 6 : Φασὶ γὰρ τὴν μὲν ὕδραν καλλοί, τὸν δὲ τρόχον Ἡρόδοτος ὁ Ἡρακλειώτης, δύο αἰδοῖα ἔχειν, ἄρρην καὶ θήλειον, καὶ τὸν μὲν τρόχον αὐτὸν αὐτὴν ὀχεύειν, τὴν δὲ ὕδραν ὀχεύειν, καὶ ὀχεύεσθαι παρ' ἑαυτοῦ.

13.

Schol. Platon. Phæd. p. 381 Bekk. : Ἡρόδοτος καὶ Ἑλλάνικος (fr. 40) φασιν ὡς ὅτι τὴν ὕδραν Ἡρακλῆς ἀνήρει τὴν Ἡραν αὐτῷ καρκίον ἐχορμῆσαι, πρὸς δύο δὲ οὐ δυνάμενον μάχεσθαι, σύμμαχον ἐπικλήσασθαι τὸν Ἰόλειον, καὶ ἐντεῦθεν βηθῆναι τὴν παροῖον.

Eadem Apollodorus II, 5, 2, 5. De proverbio πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς v. Pherecydes fr. 36 (ubi pro Κώμαρχος scribendum videtur Κλέαρχος), Ister fr. 46, Dino fr. 4, Duris Περὶ αγώνων fr. Alia dat Leutsch. ad Zenob. V, 49.

14.

Schol. Apoll. Rh. I, 127 : Περὶ δὲ τοῦ κάπρου καὶ Ἡρόδοτος φασιν, ὅτι ἐπὶ τὰς πύλας τῶν Μυκηνῶν κομίσας αὐτὸν ἀπέθετο. Cf. Apollodor. II, 5, 4, 9.

15.

Hercules ad balteum Hippolytes apportandum missus [ἄθλος δὲ ἦν οὗτος ἕνατος sch. Ap. Rh. II, 778; sic etiam Apollod.] in Mysiam venit ad Lycum, Dascyli filium, regem Mariandynorum. Huic contra Bebryces auxilians Mygdonem regem, fratrem Amyei, atque terram hosti ademptam dedit Lyco. Is Herculi gratum facturus totam hanc regionem appellavit Heracleam. Sic Apollodorus II,

11.

Vel piscatores stultam illam et vulgarem rationem de conceptione piscium asserunt, quam etiam Herodorus mythographus scribit, quasi seminis devoratu pisces impleantur: nec vident id fieri non posse.

12.

Hyænam complures aiunt, trochum Herodorus scribit duplex genitale habere, maris ac feminæ, et trochum se ipsam inire, hyænam inire et iniri annis alternis.

13.

Herodorus et Hellanicus narrant Herculi hydram necaturo Junonem cancrum immisisse; illum igitur, pugne contra duos sustinendam imparem, auxilio advocasse Iolaum,

5, 9, 6, quem Heracleensem auctorem secutum esse res ipsa suadet.

Schol. Apoll. Rh. II, 786 ad verba αὐτὰρ δμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῶ ὑπὸ πατρὶ (sc. Δασκύλῳ) δάμασσειν (Ἡρακλῆς) καὶ Φρύγας). Τινὲς γράφουσι Μυγδόνας [ἀντὶ τοῦ καὶ Φρύγας], ἵνα ἦ, δμοῦ Μυσοῦς καὶ Μυγδόνας ὑπέταξε τῷ πατρὶ μου. Ὅτι δὲ Φρύγας ἐχειρώσατο τοῖς Μαρνανδύνοῖς, καὶ Νύμφις ἱστορεῖ. Διὸ καὶ οὕτω γράφει· εἰ δὲ γράφαιτο Μυγδόνας, ἦτοι τοὺς Βέβρυκας ἀπὸ Μυγδόνος βασιλέως αὐτῶν οὕτω κέκληκεν· ἢ βηθῆναι ὅτι Μοίριδι (leg. vid. Ἡροδώρῳ) κατηκολούθησεν. οὗτος γὰρ Μυγδόνας ἐφῆσε καταπολεμῆσαι τὸν Ἡρακλῆα.

Iterum de Bebrycibus et Mariandynis Herodorus dicit in rebus Argonautarum, qui paullo post Herculem huc appulerunt. Vid. fr. 49. — De pugna Herculis contra Γηγυεῖς, qui prope Cyzicum habitabant, cf. fr. 45. — De tempore expeditionis v. sqq.

16.

Plutarch. Thes. c. 26 : Οἱ δὲ πλείους, ὧν ἐστὶ καὶ Φερεκύδης καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἡρόδοτος, ὑστερόν φασιν Ἡρακλῆος ἰδιόστολον πλεῦσαι τὸν Θησέα καὶ τὴν Ἀμαζόνα (Ἀντιόπην) λαβεῖν αἰγμάλωτον, πιθανώτερά λέγοντες· οὐδεὶς γὰρ ἄλλος ἱστώρηται τῶν μετ' αὐτοῦ στρατευσάντων Ἀμαζόνα λαβεῖν αἰγμάλωτον.

De re v. Welck. Cycl. p. 315 sq. — Πιθανώτερά λέγοντες] sc. quam Philochorus (fr. 49), Diodorus (IV, 6), Hyginus (fab. 30), alii, qui Theseum comitem fuisse Herculis ab eoque Antiopen tamquam γέρας ἀριστίων accepisse narrant. Chronologiam Herodori accuratius dat Apollodorus (v. infra fr. 27.); ex qua Theseus quo tempore Hercules contra Amazones egressus est, puerulus adhuc erat.

Tzetzes ad Lyc. 1332 : Ἡρόδοτος (libri Ἡρόδοτος) δὲ ὁ Ποντικός τότε (in expeditione Amazonum: contra Athenienses) φησὶ Θησέα λαβεῖν τὴν Ἀντιόπην ἢ μυχρομένην (μοιχευομένην libri duo) μετ' αὐτοῦ καὶ ὑπὸ Μόλπιδος (libri duo Μολπουδίας, i. e. Μολπαδίας) τῆς Ἀμαζόνος ἀκοντισθεῖσάν τε καὶ πεσοῦσαν, ἢ πρὸς τὴν εἰρήνης τοῖς Ἀθηναίοις ἐλθεῦσαν.

atque hinc dici proverbium (Contra duos ne Hercules quidem).

14.

Herodorus quoque dicit Herculem usque ad portas Mycenarum aprum Erymanthium portasse ibique deposuisse.

15.

Herodorus (?) dicit Herculem debellasse Mygdones.

16.

Herodorus Ponticus tunc ait Theseum perdidisse Antiopen, sive quod una cum Theseo pugnans a Molpide Amazone jaculo transfixa cecidisset, vel ubi de pace legata ad Athenienses cum muneribus hospitalibus venisset.

Locus sensu caret. Scribendum proponerem Θη· σία ἀποβαλεῖν, deinde ἢ πρέσβιν κ. τ. λ. de Antiopae intelligerem belli componendi causa in Amazonum castra profecta, deinde reversa cum donis et pacis conditionibus, quarum una fuisset, ut Antiopen Theseus dimitteret. At vercor ne perdamus operam. Totus locus fluxisse videtur ex Plutarcho obiter inspecto; qui in Thesco. c. 26 statim post Herodori fragmentum modo ascriptum, e Bione narrat Antiopen non fugisse Theseum προσβαλόντα τῆ γῶρᾳ, ἀλλὰ καὶ ξένια πέμπειν, τὸν δὲ τὴν κομίζουσαν ἐμβῆναι παρακαλεῖν εἰς τὸ πλοῖον· ἐμβάσης δὲ ἀναχθῆναι. Deinde cap. 27 dicit: Ἐνιοὶ δὲ φασὶ μετὰ τοῦ Θησείως μαχομένην πεσῖν τὴν ἀνθρωπον ὑπὸ Μολπαδείας ἀκοντισθεῖσαν. Hæc suo more in unum Tzetzes conglutinavit. Idem valet de sequentibus.

Tzetzes ad Antichom. p. 238 ed. Jacobs.: Ἡρόδωρος (corrupt. Ἡρόδοτος) ὁ Ποντικός καὶ Μενεκράτης ὁ περὶ Νικαίας ἱστορήσας τῆς [ἐν Βιθυνίᾳ] πόλιος ἱστορεῖ, ὡς Θησεύς ἔχον τὴν Ἀντιόπην καὶ περὶ τοῖς ἐν Νικαίᾳ διέτριψε τόπους, κ. τ. λ.

Hæc negligenter exscripta sunt ex Plutarch. Thes. c. 26, ubi ea quæ ex Menecrate narrantur, præcedit locus Herodori supra ascriptus. Omnino Herodorus res Thesei nounisi obiter tetigisse videtur, eo maxime, opinor, consilio ut Atticos impugnet, qui in gloriam regis Atheniensis veteres fabulas, imprimis Herculis, adulteraverint. Cf. fr. 34.

17.

Plutarch. Thes. 29: Πολλῶν δὲ τότε τοῖς ἀρίστοις ἀθλῶν γενομένων, Ἡρόδωρος μὲν οὐδενὸς οἰεται τὸν Θησέα μετασχεῖν, ἀλλὰ μόνοις Ἀκπίθαις τῆς Κενταυρομαχίας. Cf. fr. 34.

Paullo post Plutarchus: Φιλόχορος δὲ καὶ σπονδᾶς περὶ νεκρῶν ἀναίρεσως γενέσθαι πρώτας ἐκείνας· οὗ δὲ Ἡρακλῆς πρῶτος ἀπέδωκε νεκροὺς τοῖς πολεμίοις ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλέους γέγραπται. Eadem tradiderit Herodorus, quem Plutarchus in suis de Hercule libris non neglexisse videtur, uti monent Heeren. De fontt. Plut. p. 17 et Müller. Dor. II, p. 464. Idem Müllerus Herodorum cum expeditione c. Amaz. conjunxisse putat Cerberum ad Heracleam ex Orco protractum. Rei indicia ego desidero. Apud Apollodorum Cerbero in lucem adducio Hercules seriem ærurnarum exanthlaverat. Quæ

17.

Quantquam nulla lune præstantissimi viris certamina erant, Theseus tamen, ut Herodorus ait, nullius erat particeps, nisi quod cum Lapillis contra Centauros pugnavit.

18.

Herodorus ait revera non ipsum Neptunum et Apollinem Trojam urbem cinxisse moribus, sed Laomedontem pe-

adornatio egregie convenit Heracleensi viro, hinc quoque gloriolam patriæ aspersuro.

18.

Ab Amazonibus rediens H. Trojam venit, ubi liberat filiam Laodamantis.

Tzetzes Lycophr. 522: Ἡρόδωρος (libri Ἡρόδοτος) δὲ ταῖς ἀληθείαις οὐ φησὶ τειγίσαι τὴν πόλιν (Trojam) Ποσειδῶνα καὶ Ἀπόλλωνα, ἀλλὰ Λαομέδοντα χρῆματα καταθέμενον ἐκ τῆς θυσίας αὐτῶν, ἀναλῶσαι ταῦτα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν.

Τειγίσαι scripsi pro vulgata κτίσαι. Cf. Anonym. De Incredib. c. 4: Ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει ἱερὸν Ἀπολλῶνας καὶ Ποσειδῶνος διαφερόντως τιμώμενον· ὅθεν συλῶν ὁ Λαομέδων ἀνήλισκε τὰ χρῆματα εἰς τὴν τοῦ τείχους κατασκευήν. Eadem Servius ad Æn. I, 610. Cf. Lobeck. Aglioph. p. 268.

19.

Schol. Hesiod. Op. et Dies 41: Μέμνηται δὲ τῆς ἀλίμου καὶ Ἡρόδωρος (liber Ἡρόδοτος) ἐν τῷ πέμπτῳ τοῦ κατ' Ἡρακλέα λόγου καὶ Πλάτων ἐν γ' τῶν Νόμων (lib. III init.).

Alimo sive famem arcente materia ex malvis et asphodelis composita (v. Steph. Thes. s. v. Ἄλιμος, Ἄλιφος, Μαλάχη, et Pselli fragm. ap. Westermann. Paradoxogr. p. 143) utebantur Epimenides (v. Hermippus fragm. et Plutarch. Conviv. c. 14), Pythagoras (Porphyr. c. 54) ejusque sectatores (Athen. p. 161, A). De sanctimonia malvarum (ex *heliotropiorum* genere) utpote σημαντριῶν τῶν συμπαθειῶν οὐρανίων πρὸς ἐπίγεια plura ex Pythag. placitis disputat Lobeck. Agl. p. 899. — Num ad horum philosophorum exemplum Herculem Herodorus efformavit, indignam beroc patrio censens quam vulgo ei assingunt voracitatem? Fortasse ex Herodoro fluxit quod Porphyr. l. l. c. 34 narrat: Alimum Herculi in deserta Libyæ penetraturo proviaticὸν a Cerere datum esse. Sed ipsam hanc expeditionem libro quinto narrare vix potuit Herodorus; si quidem recte se numerus habet.

20.

E LIBRO DECIMO.

Sequitur narratio de armentis Geryonis digressionibus geographicis distincta.

emiam ex sacris eorum in theauris repositam in maros exstruendos impendisse.

19.

Alimi sive materie famem pelientis Herodorus meminit libro quinto de rebus Herculis.

20.

Ibericæ s'nt duæ. Altera circa columnas Herculeas, ab

Constantin. Porph. De adm. Imp. c. 23 : Ἰθέριαι δύο, ἡ μὲν πρὸς ταῖς Ἡρακλείαις στήλαις, ἀπὸ Ἰθέρως ποταμοῦ, οὗ μένηται Ἀπολλόδορος ἐν τῇ περιγῆς β' (fr. 111)... Ταύτης δὲ πολλά φασιν ἔθνη διακριῖσθαι, καθάπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν καθ' Ἡρακλῆα γέγραπεν ἱστορίᾳ, οὕτως : « Τὸ δὲ Ἰθηρικὸν γένος τοῦτο, ὅπερ φησὶ οἰκεῖν τὰ περὶ τὴν διάπλου, εὐοριστὰ ὀνόμασιν ἐν γένος ἔον κατὰ φύλα. Πρῶτον μὲν οἱ ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητες ὀνομάζονται, ἀπ' ἐκείνων δὲ ἔδη πρὸς βορέαν ἰόντι Ἰλῆτες, μετὰ δὲ Ταρτίσιοι, μετὰ δὲ Ἐλευσίριοι, μετὰ δὲ Μαστινοί, μετὰ δὲ Καλπιανοί, ἔπειτα δὲ ἔστ' ὁ Ῥοδανός. »

Ἡρόδοτος Bandurius pro Ἡρόδοτος. — Ἐλευσίριοι.. μαστινοί... κελπιανοί, ἔπειτα δὲ ἡ διορίσαντος libri; correxit Berkel. ad Steph. Byz. v. Ἰθέριαι δύο, ubi eadem leguntur omnia, quae deinceps descripta ex parte iterum afferuntur :

St. Byz. : Κυνητικὸν, Ἰθηρίας τόπος πλησίον ὠκεανοῦ. Ἡρόδοτος δεκάτῃ τῶν καθ' Ἡρακλῆα.

Idem : Ἰλῆτες, ἔθνος Ἰθηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας. Ἡρ. δεκάτῃ.

De re v. Ukert. Geogr. II, 2, p. 245—251.

21.

Rediens Hercules Italiam peragravit. V. Apollodor. II, 5, 10, 10, ubi geographica quaedam ex more Herodotico intexuntur. Expressis verbis Herodorum laudat Stephanus.

Stephan. Byz. : Πευκέτιοι, ἔθνος περὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Τὸ Ἰθηνικὸν Πευκετιεύς. Ἡρόδοτος δὲ καὶ Πευκετιῆς αὐτοὺς καλεῖ.

[22.]

Post haec ad Hesperidum roma apportanda emissus permeavit Libyam (Apollodor. II, 5, 11, 4).

Steph. Byz. : Καλαμίνθη, ἔστι καὶ Καλαμίνθη, πόλις Λιβύης. Ἐκαταῖος Περιηγήσει (fr. 312). Κρεῖττον οὖν ὡς Ἡρόδοτος [Ἡρόδοτος?] διὰ τοῦ ε, πόλις Φοινίκων.

23.

Schol. Apoll. Rh. II, 1248 : Ἡρόδοτος ξένος

περὶ τῶν δεσμιῶν τοῦ Προμηθεῖος ταῦτα εἶναι γὰρ αὐτὸν Σκυθῶν βασιλέα φησὶ, καὶ μὴ δυνάμενον παρῆγειν τοῖς ὑπηκόοις τὰ ἐπιτήδεια, διὰ τὸ τὸν καλούμενον Ἀτλάν ποταμὸν ἐπικλύζειν τὰ περὶ αὐτοῦ, δεῦναι ὑπὸ τῶν Σκυθῶν ἐπιφανέντα δὲ Ἡρακλῆα, τὸν μὲν ποταμὸν ἀποστρέψαι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διὰ τοῦτο μεμυθεῖσθαι εἶναι ἀνθρώπων τὸν ἀετὸν Ἡρακλῆα· τὸν δὲ Προμηθεῖα λῦσαι τῶν δεσμιῶν.

Itae quoque Herodoro inventori accepta referenda erunt; eadem in usus suos converterunt Agratae in Scythicis ap. schol. Ap. Rh. I. I., et auctor Diodori I, 19, nisi quod huic Ἀτλάντος est Nilus fluvius, et Prometheus praefectus provinciae Aegypti.

(24.)

Clem. Alex. Strom. I, c. 15. p. 360 Pott., 132, 9 Sylb. : Ἡρόδοτος δὲ τὸν Ἡρακλῆα μάντιν καὶ φυσικὸν γενόμενον ἱστορεῖ παρὰ Ἀτλαντος τοῦ βαρβάρου τοῦ Φρυγῶς διαδέχεσθαι τοὺς τοῦ κόσμου κίονας, αἰνιττομένου τοῦ μύθου τὴν τῶν οὐρανίων ἐπιστήμην μαθήσει διαδέχεσθαι.

Eodem modo statuunt Xenagoras ap. schol. Aristoph. Nub. 397, et sch. Ap. Rh. IV, 254, Diodor. III, 59, Cic. Tusc. V, 3, Plin. II. N. II, 6.

Craun. Anecd. Paris. II, p. 381 : Ἐγέννησε δὲ Ζεὺς καὶ ἕτερον υἱὸν ὀνόματι Ἡρακλῆ μετὰ Ἀλκυόνης τῆς Θηβείας, ὃς ἐκλήθη τριόπερος, etc., etc. ὃν γράφουσι ὄρνθιν λέοντος φοροῦντα καὶ βόπαιον φέροντα, τρεῖς μῆλα κρατοῦντα· ἅπερ τρεῖς ἀρεταί αὐτὸν ἐμυθολόγησαν, τῷ βόπαιῳ φοιεύσαντα τὸν δράκοντα· τοῦτέστι νικήσαντα τὸν πολυπόικilon τῆς πικρᾶς ἐπιθυμίας λογισμὸν διὰ τοῦ βόπαιου τῆς φιλοσοφίας, ἔχοντα περιεὶθλιον φρόνημα ὡς ὄρνθιν λέοντος· καὶ οὕτως ἀφειλετο τὰ μῆλα, ὅπερ ἐστὶ τρεῖς ἀρεταί, τὸ μὴ ὀργίζεσθαι, τὸ μὴ φιλαργυρεῖν, τὸ μὴ φιλήδονεῖν· διὰ γὰρ τὸ βόπαιον τῆς καρτερικῆς ψυχῆς, καὶ τῆς ὄρνθιν τοῦ θρασυτάτου σώφρονος λογισμοῦ, ἐνίκησε τὸν υἱὸν τῆς φούλης ἐπιθυμίας φιλοσοφίας μέχρι θανάτου, καθὼς Ἡρόδοτος : (Ἡρόδοτος Lobek. Agl. p. 1310) ὁ σοφώτατος

23.

Herodorus novo plane modo de vinculis Promethei narrat haec : fuisse Prometheum regem Scytharum; eumque, quum propter regionem Aquilae fluvii equis submersam sulcatis ad vitam necessaria praebere non poluisset, in vincula a Scyllis conjectum esse. Adventasse deinde Herculem et averso in mare fluvio (unde sanguis orta de aquila ab Hercule interfecta), vinculis Prometheum liberasse.

24.

Herodorus narrat Herculem, valicinandi arte et rerum naturalium scientia imbutum, apud Atlantem barbarum Phrygium mundi columnas excepisse dici, significante ita fabula acceptam Atlantis disciplinae celestium scientiam.

Ibere flumine sic dieta, cujus meminit Apollodorus lib. II. Descriptionis terrae... Hanc in multas gentes dividi perhibet Herodorus libro decimo Historiae quam de Hercule conscripsit. a Gens haec Iberica, ait, quam dico maritima tractu habitare, quamvis una gens sit, diversis tamen nominibus secundum tribus distincta est. Ac primum quidem qui ultimi versus occasum habitant, Cynetes appellantur; ab his versus aquilonem tendenti occurrunt Gletes, deinde Tartessii, deinde Elbyssini, tum Calpiani, post hos est Rhodanus. »

21.

Pencilil, populus circa mare ionium. Gentile Πευκετιεύς; Herodorus vero Πευκετιῆς eos nominal.

22.

Calamenthe, urbs Libyae, sed rectius apud Herodorum (?) per i scribitur, Calaminthe : urbs Phoenicum.

συνεγράψατο, δε καὶ ἄλλους Ἡρακλείς ἱστορεῖ γεγονῆ-
σθαι ἱπτά. Eudem Cedrenus p. 18, C. — Ceterum
hæc a nostro Herodoro aliena esse nullus dubito.

25.

Schol. ad Apollon. Rhod. II, 354 : Ἄκρα κατὰ
τὴν Ἡράκλειαν, ἣν Ἀγερούσιον καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι.
Ἡρόδωρος δὲ καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ Ξενίῳ ἐκείνη φασὶ
τὸν Κέρβερον ἀντὶχθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐμέσαι
χολήν ἐξ ἧς φυτῆναι τὸ καλούμενον ἀκόνιτον φάρμακον.
Ἄνδρων δὲ etc. (v. fr. Andronis).

Cf. Schol. Nicandr. Alexiphil. v. 13 : Τὸ ἀκόνι-
τὸν φασιν ἐκ τοῦ ἐμέτου τοῦ Κερβέρου φυτῆναι ἱστορεῖ-
ται γὰρ τὸν Κέρβερον ἐξ ἄδου ἀνενεχθέντα μὴ δύνασθαι
ὑπηρεῖναι τὰς αὐγὰς τοῦ ἡλίου καὶ ἐμέσαι καὶ ἐκ τοῦ
ἐμέτου γενέσθαι τὴν βοτάνην. Ἀχέρων δὲ ποταμὸς ἐν
Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, ἐνθα τὸν τοῦ Ἄδου κύνα ὁ Ἡ-
ρακλῆς ἐξήγαγε, καὶ ὁ λόφος Ἀκόνιτος λέγεται.

Collem istum Ἀκόνιας dicit Promotus Ms. ap.
Schneider. ad Nicandri Alex. p. 623. Aliis, ut
Stephano Byz., urbs dicitur Ἀκόνια. De aconito v.
locos vett. in Steph. Thes. s. v. De Cerbero ad
Heracleam protracto cf. Diodor XIV, 31, Dionys.
P. 788, ibique Eustath. et Bernhardt, Spanheim.
ad Callim. Del. 291, Salmasius Plin. Exere. p. 620.
Numism Heracleæ, in quo Hercules Cerberum ad
Cereris statuam afferens cernitur, habes ap. *Mion-*
net. N. 160. Eodem pertinet Cerberus Heracleen-
sium donarium Olympiæ ap. Pausan. V, 26, 2. Vide
Müller. *Dor.* II, p. 465. coll. I, p. 410, ubi de inte-
riore fabulæ ratione disputatur. Ex fama de faucibus
Her. infernalibus totam illam regionem subterra-
neis ignibus olim expositam fuisse conjicit Meinck.
ad Euphor. fragm. 28 (ex Xenio, in quo Thesei
et Pirithoi ad inferos descensum narrasse poeta
videtur). Cf. Nymphis fr. 2.

26.

Schol. Sophocl. Trachin. 253 : Πραθεὶς Ὀμφάλη
ἐνιαυτὸν ἐξέπλησιν] Ὁ δὲ Ἡρόδωρος (libri Ἡρόδοτος)
τρία ἔτη λέγει (τὸν ἐνιαυτὸν addit cod. R.). Trium
annorum ἐνιαυτὸν intelligo veterem trieteridem Bac-
chicam, quæ tertiam partem constituit majoris cy-
cli, ante ceteros ἐνιαυτοῦ nomine in fabulis vett.
occurentis. — Tempus rei significat Apollodorus.

25.

Promontorium est prope Heracleam quod Acherusium
dicunt. Herodorus et Euphorion in Xenio dicunt ibi Cer-
berum ab Hercule ex inferis eductum esse ac bilem vo-
muisse, ex qua aconitum, quæ vocatur planta, nata sit.

26.

Hercules venditus Omphalæ servit per trium spatium
annorum.

27.

Apollodor. I, 9, 19, 5 : Ἡρόδωρος δὲ αὐτὸν
(Ἡρακλῆα) οὐδὲ τὴν ἀργὴν φησι πλεῦσαι τότε (sc. μετὰ
τῶν Ἀργοναυτῶν), ἀλλὰ παρ' Ὀμφάλη δουλεύειν.

Idem II, 6, 3, 5 : Καθ' ὃν δὲ χρόνον ἐλάτρευε
παρ' Ὀμφάλη, λέγεται τὸν ἐπὶ Κολχους πλοῦν γενέσθαι,
καὶ τὴν τοῦ Καλυδωνίου κάπρου θήραν, καὶ Θησίαν
παραγενόμενον ἐκ Τροίης εἰς Ἴσθμὸν καθῆραι. —
Cf. fr. 38.

Servitii tempore peracto, Trojam Hercules ex-
pugnat; deinde Co insula devastata, Gigantibusque
debellatis, expeditionem suscipit contra Augeam,
cui auxiliantur Molionidæ.

28.

Athenæus II, p. 57, F : Οὐκ εἶδ' οὐδὲ Νειοκλῆς ὁ Κρο-
τωνιάτης ἔφη, ἀπὸ τῆς σελήνης πεσεῖν τὸ ὄν, ἐξ οὗ τὴν
Ἑλένην γεννηθῆναι τὰς γὰρ σεληνίτιδας γυναῖκας ἑρ-
τοκεῖν, καὶ τοὺς ἐκεῖ γεννωμένους πεντεκαίδεκαπλασίω-
νας ἡμῶν εἶναι, ὡς Ἡρόδωρος ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ.
Ἴδουκος δὲ ἐν πέμπτῳ μελῶν περὶ Μολιονιδῶν φησι.

Ἴους τε λευκίππους κούρους
τέκνα Μολιόνας κτάνον
ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνιγυλοῦς.
ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠκυ ἀργυρέῳ.

Locum Herodori ex Molionidarum historia peti-
tum esse censeo. Mulierem σεληνίτιδα dixit Molio-
nem, i. q. σελήνην, a verbo μολεῖν, ut Ἴω ab ἰέναι.
Molionidæ quindecies majores fuerunt Hercule,
sicuti τετραπηνυαῖος Hercules cum Antæo compo-
nitur ἑξακονταπηνυαῖος. Quibus numeris alludi putō
ad rationes quæ cyclis quattuor annorum interce-
debant cum cyclis annorum sexaginta. Ac bene
notandum est, his ipsis Molionidis devictis πεντα-
τηρίδα Olympicam ab Hercule institui. Ad chrono-
logicam fabulæ significationem spectant etiam tre-
centi et sexaginta viri Cleonæi, qui Herculi auxi-
liantes a Molionidis interfecti et Nemeæ (de ejus
cultu cf. fr. 10) divinos honores adepti sunt. Vide
Ælian. V. H. IV, 5, schol. Pind. Ol. XI, 29. De
vulgari Molionidarum historia v. interpretes ad
Apollodor. II, 7, 2. Pherecyd. fr. 36 et quæ ad
h. l. congesit Sturz. p. 178. Welckero ad Schwenk.
Etymol. Audeut. p. 307 sq. Molionidarum sa-

27.

Herculem Herodorus omnino non cum Argonautis navi-
gasse, sed eo tempore apud Omphalæ servitutem serviisse
affirmat.

28.

Imperite Neocles Crotoniata dicit e luna decidisse ovum,
e quo nata Helena sit; lunares enim feminas ova parere
et quæ ibi generentur quindecuplo majores esse nobis,
teste Herodoro Heracleense.

bulæ subesse videntur lapides molares. Assentitur Schneidewin. ad Ibyci fragm. et qui ibi laudantur.

29

Schol. Pind. Ol. V, 10 : Βωμούς ἕξ.] Ἡρόδωρος φησι τὸν Ἡρακλῆα ἐν Ὀλυμπίᾳ ἰδρύσασθαι δώδεκα θεῶν ἀγάλματα, συμβώμους ἐπὶ αὐτοὺς ποιῆσαι ἕξ βωμούς κατασκευάσαντα. Ἄλλως Ὀλυμπίασι βωμοὶ εἰσιν ἕξ δίδυμοι τοῖς δώδεκα θεοῖς ἀνιδρυμένοι, ἑνὸς ἑκάστου βωμοῦ δύο θεοὶς καθωσιωμένοι· πρῶτος Λιὸς καὶ Ποσειδῶνος, δεύτερος Ἡρας καὶ Ἀθηνᾶς, τρίτος Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, τέταρτος Χαρίτων καὶ Διονύσου, πέμπτος Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ἕκτος Κρόνου καὶ Ῥέας, ὡς φησὶν Ἡρόδωρος.

Ἱστορεῖ περὶ τῶν ἕξ βωμῶν Ἡρόδωρος γραμματικῶς· Ἑλλῶν δὲ εἰς τὴν Ἥλιν τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ἱερὸν ἰδρύσατο Διὸς Ὀλυμπίου, καὶ Ὀλυμπίαν τοῦ θεοῦ διώκον τὴν χώραν ἔθετο· ἔθυσε δὲ αὐτῷ αὐτόθι. Καὶ ἄλλως θεοὶς βωμούς ἕξ τῷ ἀριθμῷ, συμβώμων τῶν ἑβθεῶν, καὶ πρῶτον μὲν τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, ὃν σύμβωμον ἐποίησε τὸν Ποσειδῶνα· β' Ἡρας καὶ Ἀθηνᾶς, γ' Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος, δ' Χαρίτων καὶ Διονύσου, ε' Ἀρτέμιδος καὶ Ἀλφειοῦ, ς' Κρόνου καὶ Ῥέας.

• Quod postremo loco posui scholion est cod. Vratislaviensis A., quod verba Herodori licet mutila accuratius exprimere videtur. Cod. δὲ οὗ pro Διὸς ἔθεντο, et bis σύμβολ' pro συμβώμ. Pro β' erat καὶ ante Ἡρας. ΒΟΚΕΚΗ. Scripserim ἔθυσε δὲ αὐτῷ τῷ Διὶ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς, καὶ ἐποίησε βωμούς κ. τ. λ. — Ex Herodoro sua habere videtur Apollodor. II, 7, 2, 5, ubi v. interpretes, Παρῆλ. ad Pind. l. l. et Olymp. IX, 59.

Post hæc Hercules Pylum et Lacedæmonem expugnat, Augem vitiat, Oënei liliam in matrimonium poscit, cum Calydoniis bellum gerit *contra Thestias*. Apollodor. II, 7, 6. Huc refero locum sequentem.

30.

Stephan. Byz. : Κασσώπη, πόλις ἐν Μολοσσοῖς. Τὸ

29.

Herodorus de sex aris Olympiæ narrat hæc : In Elidem veniens Hercules sanum, quod Olympiæ est, Jovi Olympio consecravit, ac regionem de nomine dei vocavit Olympiam. Porro sacra fecit tum Jovi tum reliquis diis, hisque aras exstruxit numero sex, ita quidem inter duodecim deos distributas, ut binis dedicatæ essent singulæ. Prima erat Jovis Olympii, cui socius adjunctus Neptunus; altera Junonis et Minervæ; tertia Mercurii et Apollinis; quarta Gratiarum et Bacchi; quinta Dianæ et Alphei; sexta Saturni et Rheæ.

30.

Cassope, urbs Molossorum. Gentile Cassopæus et Cassopius. Herodorus vero Cassopos eos dicit, male, ut videtur.

ἰθνηκὸν Κασσωπαῖος καὶ Κασσωπίος. Ἡρόδωρος δὲ Κασσωπούς αὐτοὺς φησιν, ἴσως κακῶς.

31.

E LIBRO XVII.

Athenæus IX, p. 411, A : Τὸν δὲ τῷ χειρὶ βάναντα παῖδα, διδόντα κατὰ χειρὸς Ἡρακλεῖ ἑδωρ, ὃν ἀπέκτεινεν ὁ Ἡρακλῆς κονδύλη, Ἡρόδωρος δ' ἐν ἑπτακαιδεκάτῃ τοῦ καθ' Ἡρακλῆα λόγου Εὐνομον (sc. φησὶ καλεῖσθαι).

Eadem Apollodor. II, 7, 6, 3, ubi Eunomus dicitur Architelis f. et propinquus Oënei. Nonnen in Ἐννομος abiit ap. schol. Lycophr. 50 et Tzet. Hist. II, 456, in Εὐρύνομος ap. Diodor. IV, 36, 2. Κύαθος a munere dicitur a schol. Apoll. Rh. I, 1212, ubi pater est Architeles, et ap. Nicandrum in Oëtaicis (ap. Alben. l. l.), ubi pater est Pyles, frater Antimachus. Hellanico (fr. 3) fuit aut Χερίας aut Ἀρχίας; nam alterum ex altero natum. Præfero Χερίας.

Calydone relicta, Hercules Trachinem profectus *Dryopes* debellat. Apollodor. II, 7, 7.

32.

Steph. Byz. : Δρυόπη... ὁ καλὶτῆς Δρυοπαῖος, ὡς Ἡρόδωρος, ὃν παρατίθησι Ἐπαφρόδιτος.

33.

Schol. Eurip. Hippolyt. 545 : Ἡρόδωρος δὲ φησιν, ὅτι τοῦ τῆς Ἰόλης γάμου προκειμένου τοξείας ἐπάθλου, Ἡρακλῆα νικήσαντα ἀπαξιοῦσθαι τοῦ γάμου· διὸ καὶ κατὰ κράτος ἔλειν τὴν Οἰχάλλαν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς ἀνελεῖν, Εὐρυτον δὲ φυγεῖν εἰς Εὐβοίαν.

De causa belli eadem Apollodor. II, 6, 1, 2; alios duces secutus est II, 7, 7, 7, ubi Hercules præter fratres Ioles ipsum etiam patrem necat. Oëchaliam Eubææ dicit Apollod., uti auctor Ἀλώσεως Οἰχάλ. et Hecatæus; de urbe Peloponnesi (non de Thessalica, ut Welckero *Cycl.* p. 231 placet,) cogitasse

31.

Puero illi, qui quum Herculi aquam manibus lavandis ministrans ipsum aqua conspersisset, talitro interfectus est ab Hercule, Herodorus libro de Herculis historia decimo septimo *Eunomi* nomen fuisse dicit.

32.

Dryope Civis Dryopæus, ut Herodorus, quem apponit Epaphroditus.

33.

Herodorus ait Ioles nuptias, quæ certaminis de sagittandi peritia præmium *ab Euryto* propositæ erant, Herculi victori recusatas esse : quare hunc per vim Oëchaliam cepisse et fratres Ioles occidisse, Eurytum vero fuga evasisse in Euboram.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

[39.]

Idem I, 23 : Ἡρόδωρος δύο εἶναι Ὀρφεῖς φησὶν ὧν τὸν ἕτερον συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις. Ζητεῖται δὲ διὰ τί Ὀρφεὺς ἀσθενὴς ὧν συνέπλει τοῖς ἥρωσιν· ὅτι μάντις ὧν ὁ Χείρων ἔχρησε μὴ δύνασθαι τὰς Σειρῆνας παρελθεῖν αὐτοὺς Ὀρφέως μὴ συμπλέοντος. Οὕτως Ἡρόδωρος. Eadem tangit schol. ad I, 31.

Quam sec. Herodorum Ponticum Argonautæ eadem qua venerant via redierint, Sirenibus locus dari vix potest. Quare fragmentum ex Herodoro, qui de Orphico scripsit, fluxisse videtur. De re vide Lobeck. Aglaoph. p. 357 coll. p. 338.

40.

Idem I, 71 : Ἐριδῶτης.] Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς τοῦτον Εὐρυβάτην (Εὐρυβώτην cod. Par.) καλεῖ, καὶ φησὶν αὐτὸν Ἰαλίοντος υἱόν. Cf. Valer. Flaccus I, 402; Hygin. fab. 14.

41.

Idem I, 139 : Ἀπολλώνιος Ἄθαντος φησὶ νομισθῆναι τὸν Ἴδμονα. Συμμεμνησθῆναι δὲ αὐτῷ καὶ Ἡρόδωρος. Cf. Pherecyd. fr. 70; Orpheus Argon. 185; Hygin. fab. 14; Valer. Fl. I, 228.

42.

Idem I, 211 : Ζήτης καὶ Κηλαῖς] Τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φησὶν· οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὅς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος, Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων.

43.

Idem I, 186 : Ab Apollonio inter Argonautas recensetur Neptuni filius ὁ πτολίεθρον ἀγαθοῦ Μιλήτοιο νοσφισθείς Ἐργίνος. Ad hæc schol. : Ὁ δὲ Μίλητος, ἀπ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξανθίου τοῦ

39.

Herodorus duos fuisse Orpheos statuit, quorum alter navigasset cum Argonautis. Quæritur autem cur Orpheus, vir debilis, heroibus istis socius adjunctus sit. Scilicet Chiron vates prædixerat non posse eos Sirenes prætervehi sine Orphico. Ita Herodorus.

40.

Eriboten Herodorus in Argonauticis Euryboien vocat filiumque Teleontis fuisse dicit.

41.

Idmonem Apolline genitum pro Abanlis filio habitum esse præter Apollonium etiam Herodorus testatur.

42.

Zetes et Calais secundum Herodorum e Dauidæ profecti cum Argonautis navigarunt.

43.

Miletus, a quo urbs Miletus nomen habet, Euxanthii

Mίνως ἦν οἱ δὲ φασὶν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόγου· ἐκλήθη δὲ Μίλητος, ὅτι ἐκρύβη ἀπὸ τῆς μητρὸς ἐν μίλακι.

Καὶ Ἀριστόκριτος φησὶν ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόγου, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος, καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα. Τὸν δὲ Κλέογον ἀνελεῖσθαι, καὶ ὀνομάσαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον. Τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα, καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνως, ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον· ἀπ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ [ἐκεῖ] Μίλητος· καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβάς εἰς τὴν Κάρϊαν, ἐκτίσασκε πόλιν, Μίλητον ἀπ' ἑαυτοῦ καλέσας. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἡρόδωρος (vulg. Ἡρόδοτος).

Erginus Argonauta ex vetere fabula est celeberrimus iste Orchomenius ex Bœotia. Vide Pindar. Ol. IV, 31. Milesius est etiam ap. Hygin. fab. 150 et Orph. Argon. 150, coll. Apollodor. I, 9, 16, 8. Idem primus dixerit Herodorus, eaque occasione de Mileto quædam intexuisse videtur. Orchomenium Erginnum sec. Apollodorum, Herodori sectatorem, (II, 4, 11) et Diodorum (IV, 10), Hercules juvenis interfecerat. Milesium vero Herodorus Erginnum fecisse videtur gratificaturus Mileto, quæ quasi communis metropolis colebatur urbium Ponticarum, inter easque etiam Byzantii, Amisi et Heracleæ (v. Müller. *Min.* p. 291). Heracleenses autem summo opere honorabant Tiphys gubernatorem, cui in munere successit, sec. Herodorum, Erginus (v. fr. 60).

44.

Idem I, 773 : Ὅτι δὲ ἐμύγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις Ἡρόδωρος ἱστορεῖ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. De re v. Müller. l. l. p. 302 sq.

45.

Idem I, 943 : Ἰηγενέες : Τούτων καὶ Ἡρόδωρος μνημονεύει ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς· καὶ ὅτι ἐπολέμησαν Ἡρακλεῖ. Οἱ μὲν οὖν γηγενεῖς παρὰ Κύζικον οἶκον, οἱ

Minoe nati filius erat. Alii Apollinis eum et Ariæ Cleochi filio dicunt. Miletus vero nominatus est eo quod ἐν μίλακι sive in smilace mater eum occultaverat. Aristocritus quoque dicit Ariam Cleochi filiam natum ex Apolline liliam in smilacem exproculisse: verum Cleochum sustulisse infantem, et de smilace (μίλακος) nominasse Miletum. Hunc delude, ubi ad virilem pervenisset ætatem, Minois invidia præsum migrasse in Samum insulam, ubi etiam locus quidam Miletus de nomine ejus dielus sit. Inde in Cariam transgressum urbem condidisse, quam de se vocaverit Miletum. Eadem testatur Herodorus.

44.

Consuevisse Argonautas cum Lemniis mulieribus Herodorus narrat in Argonauticis.

45.

Gegenum, i. e. Terrigenarum, Herodorus quoque in Argonauticis mentionem facit, eosque etiam contra Herculem

δὲ Δολίονες παρὰ τὸν Ἴσθμόν. Cf. fr. 16. Herodori fortasse sunt quæ ad v. 996 notantur, sc. γηγενεῖς oriundos ἀπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος. V. Deiochi fr. 5.

46.

Idem I, 1024 : Μακρῶν : Ἦσαν δὲ ἀστυγείτορες τῶν Δολιόνων οἱ Μάκρωνες. Οἱ δὲ ἔθνος Βεργείων φασὶ τοὺς Μάκρωνας, οἵτινες αἰεὶ πολεμοῦσι τοῖς Κυζικηνοῖς· ἦσαν δὲ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἡσυχρότερες, ὡς ἱστοροῦσι Φιλοστράτος τε καὶ Ἡρόδωρος, οἱ τὰ περὶ τῶν βίων αὐτῶν γεγραφότες.

Cod. Paris. : Εἰσὶ δ' οἱ καὶ Βεργείων ἔθνος φασὶ τοὺς Μάκρωνας, οἵτινες αἰεὶ πολεμοῦσι Κυζικηνοῖς, διαφοροὶ ὄντες καὶ ἡσυχρότερες καλῶς τὰ πολεμικὰ, ὡς φησὶ Φιλοστράτος κ. τ. λ.

47. Id. II, 532 : Argonautæ in Hiero ad ostium Ponti sacra faciunt diis duodecim. Ἡρόδωρος δὲ ἐπὶ τοῦ [αὐτοῦ] βωμοῦ φησὶ τεθυκέναι τοὺς Ἀργοναύτας, ἐφ' οὗ Ἄργος ἑφρίξου ἐπανιῶν ἐτεθύκει. Aliter Timosthenes l. l. De re vide Müller. *Min.* p. 289 et qui ibi laudantur.

48.

Idem II, 684 : (Postquam per Symplegades salvati evaserunt, illucescente die appellunt in Thynidem insulam desertam. Tum Argonautis apparuit Apollo ex Lycia ad Hyperboreos tendens. Quia igitur mane (ἡῶς) deus apparuerat, insulam, suadente Orpheo, appellarunt ἐωίου Ἀπόλλωνος. Ita Apollonius.) Ἡρόδωρος οὖν φησὶν εἶναι τὸν Ἀπόλλωνα προσαγαρευέσθαι, καὶ βωμὸν αὐτοῦ εἶναι ἐν τῇ νήσῳ, ἐν κατὰ δὲ φησὶ ἐπεφάνη αὐτοῖς, ἀλλὰ καθὼς οἱ Ἀργοναῦται δὲ φησὶ εἰς αὐτὴν κατέπλευσαν.

Deinde Argonautæ Acherontem Bithyniæ fluvium ingressi ad Lycum regem veniunt.

bellum gressisse dicit. Ceterum Gegenes ad Cyzicum habitabant, Doliones vero ad Isthmum.

46.

Macrones Dolionum finitimi, quos nonnulli gentem Bechirum esse dicunt, continuis bellis Cyzicenos lacebant. Etenim in rebus bellicis exercitatissimi erant, ut narrat Philostephanus et Herodorus, qui eorum vivendi rationem descripserunt.

47.

Herodorus in eadem ara dicit sacra fecisse Argonautas, in qua Argus Phrixi filius e Colchide rediens sacrificasset.

48.

Herodorus dicit Eoum sive matutinum Apollinem cognominari atque aram ejus in insula esse, non quod summo mane apparuerit ipsis, sed quod matutino tempore Argonautæ ad insulam appulerint.

49.

Lycum, Mariandyorum regem, illum esse : iunt Da-

49.

Idem II, 752 : Φασὶ δὲ αὐτὸν (sc. Λύκον τὸν τῶν Μαριανδυνῶν βασιλέα) υἱὸν εἶναι Δασκύλου τοῦ Ταντάλου, καὶ Ἀνθεμοεισίας τῆς Λύκου τοῦ ποταμοῦ (ὡς μαρτυρεῖ καὶ Νύμφης ἐν τῷ α' τῆς Ἡρακλείας, καὶ Ἡρόδωρος παριστορῶν)· ὑπεδέξατο δὲ τοὺς ἦρωας, ὡς τινες, διὰ τὸ τὸν Πέλοπα, τὸν θεῖον αὐτοῦ, τιμηθῆναι παρὰ τῶν Ἑλλήνων· εἶμα δὲ καὶ διὰ τὸν Ἀμύκκου καὶ τῶν Βεβρύκων φόνον· ἐλθροὶ γὰρ ἦσαν τοῖς Μαριανδύνοισι οἱ Βέβρυκες.

50.

Idem II, 901 : Itercontinantes Argonautæ per Acherontem fluv. mare repetunt. Ἐτυχόν γὰρ μέχρι ἑσταδίων ἀναπλεύσαντες, διὰ τοῦ Ἀχέροντος καθαρμισάμενοι, ὡς φησὶ καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις.

51.

Idem III, 594 : Ὅτι δὲ χρησμὸς ἦν Αἰήτη δεδομένος, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων ἀπολέσθαι, καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ἱστορεῖ· τούτου ἕνεκα καὶ τὴν ζεύξιν τῶν ταύρων λέγει αὐτὸν ἐπινοῆσαι.

(52.)

Idem II, 1211 : Draco, qui vellus custodiebat, (Apollonius ait) in Caucasio editus est e terra, quæ sanguinem de capite Typhonis fulmine Jovis percussi distillantem exceperat. Saucius Typhon fugam arripuit pervenitque usque ad οὐρεα καὶ πεδῖον Νυσήιον, ἐνθ' ἔτι νῦν περ κείται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὑδασι λίμνης. Ad hæc scholiasta : Ἴδ' αὐτὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος καὶ Ἡρόδωρος φησὶν· ἐνθα καὶ περὶ τῆς Νύσσης ἱστορεῖ, λέγων,

scyli Tantaloli et Anthemoisæ Lyco fluvio ortæ. Quod te-latur Nymphis libro primo de Heraclea, et præteriens memorat Herodorus. Ceterum Argonautas comiter excepit Lycus, ut nonnulli dicunt, propterea quod Pelops avunculus ejus apud Græcos honorabatur; simul vero etiam propterea quod Amyci et Bebrycum eadem peregerant: hostes enim Mariandyorum Bebryces erant.

50.

Ad quinque stadia in Acherontem fluvium proVecti Argonautæ ancoram jecerant; quod Herodorus quoque in Argonautis dicit.

51.

Oraculo Ætæ prædictum fuit fore ut a sua sobole pernicis ipsi pararetur. Quod Herodorus quoque in Argonautis narrat, eamque ob causam etiam consilium istud de bobus aratro jungendis ab eo excogitatum esse dicit.

(52.)

Eandem de Typhone etiam Herodorus (?) narrat, ubi de Nysa loquens hos poetæ versus adducit :

Ἔστι δὲ τις Νύσα, ὑπατον κίρας ἀνθίον ὄλη,
πρὸς Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτιοι βόρων.

Ὁ δὲ Καύκασος διήκει ἀπὸ τῆς Ἀρμενίων γούρας ἕως
Κόλχων· ἡ δὲ Σερβωνίς λίμνη διάκειται περὶ τὸ Πη-
λούσιον τῆς Αἰγύπτου.

Hæc sunt excerptoris male contrahentis, aut
scribæ qui nomen laudati poetæ corruperit. Eos-
dem versus ex hymno in Bacchum petitos ter lau-
dat Diodorus (I, 15, 7; III, 66, 3; IV, 2, 4; cf.
Wesseling. tom. II, p. 556 ed. Bip.) ex Dionysio
scilicet Mytilenæo, quem Apollonii scholiasta sæ-
pius excitat, cujusque mentionem excidisse pulem.
Sin versus Herodorus attulit, quæritur an non sit
auctor libri περὶ Ὀρφέως. Ceterum cf. Weichert.
l. I. p. 165 sq.

53.

Schol. Apoll. Rh. IV, 87 : Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος
μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τοῦ Αἰήτου οἴκου πε-
ποίηκε ὑπισχνουμένην τὸ κῶας τῷ Ἰάσονι· ὁ δὲ τὴ
Ναυπακτικὰ γράψας συνεχρέουσαν αὐτὴν ποιεῖ τὸ
κῶας κατὰ τὴν φυγὴν, ἐν τῷ οἴκῳ κείμενον τοῦ Αἰήτου·
ὁ δὲ Ἡρόδωρος, μετὰ τὴν ἀνάλευξιν τῶν Ἀργοναυτῶν
ἀποσταλῆναι τὸν Ἰάσονα ὑπὸ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὸ κῶας·
τὸν δὲ πορευθέντα φονεῦσαι τε τὸν δράκοντα καὶ τὸ
κῶας ἀπενεγκεῖν πρὸς Αἰήτην· τὸν δὲ δόλῳ καλέσαι
αὐτοὺς ἐπὶ δεῖπνον.

De dracone a Iasone interfecto cf. Pherecyd.
fr. 72. — Μετὰ τ. ἀν. τῶν Ἀργοναυτῶν] vix sana;
suspicor μ. τ. ἀν. τ. ἀγρίων ταύρων, postquam tau-
ros istos iugo submiserat.

54.

Idem IV, 86 : Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νυκτός φησι
πεφευγῆναι τὴν Μήδειαν ἐπὶ τὴν ναῦν, Αἰήτου συνέ-
δριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἑρῶων· ὁ δὲ
τὰ Ναυπακτικὰ πεποιητικῶς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησι τὸν Αἰή-

την κατακοιμηθῆναι, ἐπιθυμήσαντα τῆς αὐτοῦ γυναίκε
[Εὐρυλύτῃ] συγγενέσθαι, διδειπνηκότων παρ' αὐτῶν
τῶν Κόλχων καὶ κοιμωμένων· εἰὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν
ναῦν ἐμπρῆσαι·

Δὲ τότε ἄρ' Αἰήτη πόθον ἐμβαλε δὲ Ἀφροδίτη
Εὐρυλύτης φιλότητι μιγήμεναι, ἥς ἀλόχοιο,
κτιζομένη φρεσὶν ἦσιν, ὅπως μετ' ἀέθλων Ἰήσων
νοστήσῃ οἰκόνδε σὺν ἀγγεμάχοις ἐτάροισιν.

Ὁ δὲ Ἰδμων συνῆκε τὸ γεγονός, καὶ φησι·

Φευγίμεναι μεγάροιο θεῶν διὰ νύκτα μελαιναῖν·

τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοφροσίην ἀκούσασαν, ἀναστῆ-
σαν ἐξορμησάσιν. Λέγει δὲ καὶ Ἡρόδωρος ταῦτα.

55.

Idem IV, 259 : Ἡρόδωρος (ἐν τοῖς Ἀργοναύ-
ταις) φησι διὰ τῆς αὐτῆς θαλάσσης ἐπανελθεῖν, οἱ ἦς
καὶ ἐπορευθῆσαν εἰς Κόλχους.

Cum Herodoro faciunt Sophocles, Callimachus et
Diodorus lib. IV, vel potius Dionysius. V. Müller.
Min. p. 295.

56.

Idem II, 815 : Περὶ τοῦ ἐν Μαρνανδουνοῖς γενομέ-
νου θανάτου τοῦ Ἰδμονος καὶ Ἡρόδωρος ἱστορεῖ ἐν
τοῖς περὶ Ἡρακλείας, ὡς Προμαθίδας (vg. Προμηθί-
δας) εἶπε, καὶ Νύμφης ἐν τῷ (malim τοῖς, ut in cod.
Paris.) Ἡρακλείας, ὡς Ἰδμων ὑπὸ σὺς ἐπλήγη.

Περὶ Ἡρακλείους legi vult Heynius ad Apollodor.
tom. II, p. 357. Quod non est necessarium. Res
narrata proxime spectat ad Heracleam urbem, atque
totum hunc locum fusius sine dubio Herodorus
exposuit. Cf. Apollod. I, 9, 23, 1.

57.

Idem II, 848 : Περὶ δὲ τὸν ἀγριέλαιον τὸν ἐπιπε-
φυκότα τῷ Ἰδμονος τάφῳ ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τοῖς Μεγα-
ρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς τὴν πόλιν χτίσαι· λέγει δὲ τὴν Ἡρά-

Est Nysa quædam, mons altissimus, floridus sive,
Phenice procul, prope fluentis Ægypti (Nili).

Caucasus vero pertinet ab Armeniorum terra usque ad Col-
chos; Serbonis autem lacus situs est ad Pelusium Ægypti.

53.

Herodorus narrat post tauros (ab Argonautis) aratro
junctos Iasonem ad vellus ab Æete missum esse; ac profe-
clum occidisse draconem et vellus apportasse ad Æeten;
regem vero dolum meditantem Argonautas vocasse ad con-
vivium.

54.

Naupacticorum auctor a Venere ait Æeten cum Eury-
lyte uxore coire cupientem fuisse consopitum, Colchis qui
apud eum cœnaverant item somno oppressis. Elenim navem
Argonautarum Æetes incendere volebat.

Tum igitur Æetæ desiderium injecit Venus divina

Eurylyten concubitu amplectendi uxorem suam,
curans animo suo, ut post certamen Iason
reverteretur domum cum cominus pugnantibus sociis.

Idmon vero rem intellexit, jussitque

fugere domo celerem per noclem et atram.

Tum Medeam pedum strepitu audito, surrexisse et egres-
sam esse. Eadem Herodorus narrat.

55.

Herodorus in Argonautis dicit rediisse eos e Colcbide per
Idem mare, quo exierint.

56.

De Idmone ab apro apud Mariandynos interfecto etiam
Herodorus narrat quo loco de Heraclea verba facit, ut
Promathidas ait, et Nymphis in opere de Heraclea.

57.

Circa oleastrum in Idmonis tumulo natum deus oraculo

κλαιαν· ἐν γὰρ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἡρακλειωτῶν ὑπάρχει ὁ τάφος (ὡς φησὶν Ἡρόδοτος), ἐφ' οὗ ἐστὶν ὁ ἀγρίε-
λαιος. De re exponit Müller. *Min.* p. 293. Cf. Pro-
mathidas fr. 3.

58.

Idem II, 854 : Ὅτι ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ τέθνηκεν καὶ ὁ Τίφους, εἶπε Νύμφης. Ἡρόδοτος δὲ φησὶν ὅτι οὐκ ἀπιόντων εἰς Κόλχους τέθνηκεν ὁ Τίφους, ἀλλ' ὑποστρε-
φόντων.

59.

Idem II, 895 : Ἡρόδοτος Ἐργίνον φησὶ κυβερ-
νῆσαι τὴν Ἀργὴν μετὰ τὸν θάνατον Γίγυος. Pro Er-
gino est Ancus ap. Apollonium et Apollodo-
rum.

60.

Athenaeus p. XI, 504, B : Λυσανίας φησὶν ὁ Κυρη-
ναῖος Ἡρόδοτον εἰρηκέναι· « Ἐπεὶ δὲ θύσαντες πρὸς
εἰπνον καὶ κρατῆρας καὶ εὐχὰς καὶ παιᾶνας ἱερά-
κοντο. » Sedes hujus fragmenti incerta.

ΠΕΛΟΠΕΙΑ.

61.

Athenaeus VI, p. 231, C : Τὴν Ἀτρείωκ ἐὶ χρυσῆν
ἄρνα, περὶ ἣν γέγονασιν ἡλίου τε ἐκλείψεις καὶ βασι-
λίων μεταβολαί, ἐτι τε τῆς τραγωδίας ἡ πολλῆ, φιάλην
ἀργυρᾶν φησὶ γεγονέναι Ἡρόδοτος ὁ Ἡρακλειώτης,
ἔχουσαν ἐν μίσῳ ἄρνα χρυσῆν. Ceterum de his etiam
sermo esse potuit, ubi de vellere aureo Argonau-
tarum dixit.

jussit Megarensibus et Boeolis ut urbem conderent, scilicet
Heracleam; nam in foro Heracleensium, Herodoro leste, tu-
mulus Idmonis est, et in tumulo oleaster.

58.

In Heracleensium regione diem obiisse Tiphyn dicit Nym-
phis. Herodorus vero non abeuntibus ad Colchos Argonautis
sed inde redeuntibus Tiphyn mortuum esse tradit.

59.

Post Tiphys obitum Erginum Argo navem gubernasse
dicit Herodorus.

60.

Lysanias Cyrenaeus Herodorum dixisse ait : « Ubi vero
peractis sacris ad cenam et pocula et preces et pcanas se
converterunt. »

PELOPEA.

61.

Alci aureum agnum, cujus causa et solis deliquium fuit,
et regna mutata sunt, et multae aliae incidere trage-

62.

Schol. Pindar. Pyth. XI, 25 : Φειρεκύδης (fr.
96) δὲ Λαοδάμειαν λίγων αὐτῆν (nutricem Orestis).
τὸν ταύτης φησὶ παῖδα ἀνηρῆσθαι ὑπὸ Αἰγίσθου νομι-
ζόμενον Ὀρέστην εἶναι· τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα
εἶναι τριῶν ἐτῶν, ὡς Ἡρόδοτος ἐν Πελοπίᾳ (Ἡρό-
δοτος ἐν Πίλοπι cod. Gætting.). De Laodamia cum
Pherecyde facit Stesichorus ap. schol. Aeschyl.
Coeph. 731.

De libro Οἰδίπους inscripto vide not. ad
fr. 6.

INCERTA.

64.

Schol. Odys. V, 96 : Φόρκυς δαίμων θαλάσσιος,
τὸ πρότερον διατρίβων πρὸς τῷ Ἀρυμνίῳ λεγομένῳ
ὄρει τῆς Ἀχαιᾶς, οἰκῶν τε τὴν Φόρκυκος ἀπ' αὐτοῦ
καλουμένην βῆσσαν. Κάτω (κάτω εἰπ. Barn.) φανέν
αὐτῷ καταλιπεῖν τὰς τρίβους ταύτας, ἀφίκετο εἰς τὴν
Κεφαλληνίαν, καὶ τόπον ἐκλεξάμενος ἐπιτήδειον αὐτῷ
ἐνταῦθα ὤκησεν. Λέγεται δὲ Ἄμμος ὁ τόπος. Προσορ-
μίσας [δὲ] εἰς τὸν τῆς Ἰθάκης λιμένα, ἤξιωσεν αὐτὸν
ἀφ' ἑαυτοῦ προσαγορεύεσθαι Φόρκυκος. Ἡ δὲ ἱστορία
παρὰ Ἡροδότῳ (Ἡροδότῳ?).

Joann. Damasc. ap. Gaisf. in ed. Stobaei Floril.
tom. IV, Append. p. 40 : Ἡροδότου· Νέος ὢν ἐν
πολυτελείῃ βρώμασι καὶ ποτοῖς ἐτι δὲ ἀφροδισίοις ἀνα-
τρεφόμενος, λέληθεν ἐκυτὸν ἐν τῷ θέρει τὴν χλαῖναν
κατατρίβων.

die, phialam argenteam fuisse ait Herodorus Heracleota,
cujus in medio aurea agni fuisse imago.

62.

Pherecydes nutricem Orestis dicit Laodamiam. Hujus
filium ait interfectum ab Aegistho, qui cum Orestem esse
opinatus sit; ipsum vero Orestem, quo tempore subductus
est, tres annos natum fuisse, ut Herodorus in Pelopea.

INCERTA.

64.

Phorcys, deus marinus, primitum degebat ad Arymnium
montem Achaiae, vallemque inhabitabat, quae Phorcynus
ab ipso appellata est. Postea, quum hanc regionem relin-
quere placuisset, venit in Cephalleniam, ubi delecto idoneo
loco, qui Ammus dicitur, sedem sedit. Appellens vero in
Iliacae portum, eum de suo nomine Phorcynus appellari
voluit. Historia haec legitur apud Herodorum.

SIMONIDES CEUS.

Suidas : Σιμωνίδης Κεῖος, θυγατριδοῦς κατὰ τινὰς τοῦ προτέρου (Simonidis Leoprepidae), ὃς ἐπεκλήθη Μελικέρτης. Γέγονε δὲ πρὸ τῶν Πελοποννησιακῶν καὶ γέγραφε Γενεαλογίαν ἐν βιβλίοις γ', Εὐρήματα ἐν βιβλίοις γ'. Postrema : εὐρήματα κτλ. omittit Eudoc. p. 383.

ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. II, 866 : Ὅτι Ποσειδῶνιος καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ὁ Σάμιος Ἀγκαῖος ἦν παῖς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν μετὰ τὴν Τίφυος τελευταίην, καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ γενεαλογεῖ.

2.

Etym. M. Ἰτωνίς. Φησὶ δὲ ὁ γενεαλόγος Σιμωνίδης Ἰτώνου θυγατέρας γενέσθαι δύο, Ἀθηνᾶν καὶ Ἰοδάμαν, αἷ ἐξηλωκυίας τὴν ὀπλομαχικὴν εἰς ἔριν τὴν εἰς ἀλλήλας χωρῆσαι καὶ ἀναιρεθῆναι τὴν Ἰοδάμαν ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. Sequuntur versus Apollon. Rhod. I, 550. Eadem, nominato auctore, narrat Tzetzes ad Lycophr. Pro ἀλλήλας libri ἀλλήλους, quod mutavimus, quamquam dubitante Tafelio in Steph. Thes. tom. I, p. 1527, C.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

3.

Schol. Apoll. Rh. I, 763 : Φρίξος Μινυῆιος] ὁ Ἰώλκιος· τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινύαι ὄκουν, ὡς φησι Σιμωνίδης ἐν Συμμίκτοις. Num ad Nostrum hæc pertinent? De re cf. Müller. *Min.* p. 248, 5.

GENEALOGIÆ.

1.

Neptuni et Astypalæe Phœnice natæ filium fuisse Aucæum Samium, qui post Tiphys obitum Argo navem gubernavit, eodem modo atque Apollonius narrat Simonides Genealogiarum scriptor.

2.

Simonides genealogus Itoni filias dicit fuisse duas, Minervam et Iodamam. Has armis tractandis operam dantes ex amulatione devenisse ad rixam, in qua Iodama a Minerva occisa esset.

4.

E LIBRO QUARTO.

Etym. Gud. p. 276, 41 : Ἰλέος ὁ Αἴαντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑπὸ Ἡσιόδου (fr. 48 ed. Didot.) ...

Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐβλήσεν ἀναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων καὶ οἱ τοῦτ' ὄνομ' ὄνομ' ἔμμεναι, οὐνεκ νύμφην εὐρόμενος ἔλεον, μίχθη ἐρατῇ φιλόττι, ἤματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμήτοις πόλιος ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Ταῦτα παρατίθεται ἐν ὄ Σιμωνίδης.

Simonides haud dubie est auctor Συμμίκτων, ut bene statuit Marckscheffel. in Hesiod. fragm. p. 401 coll. 329, ubi simul errorem notat Weichertii (*Leb. d. Apoll.* p. 403), qui ap. schol. Paris. Apoll. Rhod. IV, 1212 Simonidem *genealogum* laudari pulavit.

Simonides quidam, quinquennium in Meroe moratus, qui de Æthiopia scripsit, memoratur Plinio N. N. VI, 35, p. 388 Tahr.; quo vixerit tempore incertum; attamen Aristocreonte, Bione, Basili qui idem argumentum tractabant, junior fuisse videtur.

Simonides, qui Dionis res gestas prodidisse dicitur ap. Diogen. L. IV, 1, 5, esse debet *Timonides*, quem vide.

Simonides Magnesius, poeta epicus, qui carmine scripsit res gestas Antiochi M. (Suidas s. v. coll. Meinek. ad Euphor. p. 17); porro *Simonides Carystius s. Eretriensis*, poeta, qui de Græcorum in Aulide conventu deque Iphigenia scripsit (Suidas s. v.), ad nos nihil pertinent.

MISCELLANEA.

3.

Iolcum Mlnyæ habitaverunt, sec. Simonidem in Miscellanea.

4.

E LIBRO QUARTO.

Ilei, patris Ajacis, nomen ab Hesiodo ita derivatur :

Ileum, quem sane amavit rex Jovis filius Apollo, et ipsi hoc indidit nomen habendum, quia nympham inveniens propitiam, mixtus est jucundo amore die illo, ubi murum bene constructæ urbis excelsum fecit Neptunus et Apollo.

Hæc apponit Simonides libro quarto.

XENOMEDES CHIUS.

Xenomedes Chius a Dionysio Hal. (De Thuc. c. 5) cum Hellanico et Damaste inter eos recensetur, qui sint ὀλίγω πρῆσβύτεροι Πελοποννησιακῶν καὶ μέχρι τῆς Θουκυλίδου ἡλικίας παρεκτείναντες. Paucissima, quæ ætatem tulerunt, fragmenta argumenti sunt mythologici.

Lucianus Herodot. c. 4 (p. 243 Didot.) habet hæc: Herodotus, ait, Olympiæ historias suas recitans brevissimo tempore magnam gloriam adeptus est: ὅπερ ὕστερον κατανοήσαντες ἐπίτομόν τινα ταύτην ἔδον ἐς γυνῶσιν Ἰππίας τε ὁ ἐπιγῶριος αὐτῶν σοφιστῆς καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος καὶ Ἀναξίμενης ὁ Χῖος καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγανθῖνος καὶ ἄλλοι συγχοὶ λόγους ἔλεγον αἰεὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀρ' ὧν γινώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγγίγοντο. Ibi pro Ἀναξίμ. ὁ Χ. scribendum esse puto Ξενομήδης tum propter patriæ mentionem, tum propter ætatem virorum, quibuscum componitur. Nitzschius Hist. Rom. II, p. 88, de *Lampsaceno* Anaximene Philippi et Alexandri temporibus florente cogitari vult. — Ζηνίς ἢ Ζηνεύς ὁ Χῖος ἐν τῷ Περὶ πατρίδος laudatur ap. Athenæum XIII, p. 601, F. Aliunde de eo non constat. Suspiciari possis latere mentionem Xenomedis. Vide Scriptores ætatis incertæ s. v. *Zenis*.

1.

Schol. Aristoph. Lysistr. 447: νῆ τὴν Ταυροπόλον] Οὕτω τὴν Ἀρτεμιν ἐκάλεον, τὴν δὲ αἰτίαν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ Περὶ θεῶν (fr. 40) ἐκτίθεται· ἔστι δ' ὅτι καὶ τὴν Ἀθηνᾶν οὕτω καλοῦσιν, ὡς Ξενομήδης ἱστορεῖ.

2.

Schol. Victor. ad II. Π'. 328: Ἀμισοδάρου] Οὗτος Καρίας δυνάστης, οὗ τὴν θυγατέρα ἔγημε Βελλεροφόντης, ὡς Ξενομήδης (Ξενομήδης cod.) ἔφη.

3.

Etym. Gudinn. p. 257 v. Θέλγειν: Ἐνομήδης ἐτυμολογεῖ ὁ τὰ Θεῖα γράψας (sc. τοὺς Τελγῖνας ἀπὸ

τοῦ θέλγειν), παρά φησι καὶ τοὺς Τελγῖνας ὥστε θελγῖνες φησὶ, ἐνόητα τοῖς ὕδασι τῆς φύσεως καὶ ἀνά ἐποίουν ἕως φυτῶν βλασκίνοντες.

Eadem brevius Etym. M. p. 425, 8: Ἐνομήδης δὲ ὁ τὰ Θεῖα γράψας καὶ τοὺς Τελγῖνας ἐτυμολογήσας εἶπεν, ὅτι θελγῖνες ἦσαν. Ξενομήδης corrigiit W. Dindorf. in Add. ad Lobeck. Agl. p. 1358. Locum corruptissimum ita fere resarciri velim: παρά φησι· « Καὶ τοὺς Τελγῖνας, ὥστε θελγῖνες, θέλγειν τινὲς φησι τὰ θάλλοντα, ἃ τοῖς ὕδασι τῆς Στυγὸς καταρραίνοντες αὐτὰ ἐποίουν, ἕως φυτῶν βλασκίνοντες. Ex eodem fonte hausit Suidas v. Θέλγειν· Καὶ Τελγῖνές θελγῖνές τινὲς εἰσι· τὰ γὰρ θάλλοντά φησι βλασκίνοντες τοῖς ὕδασι τῆς φύσεως αὐτὰ ἐποίουν, ἕως φυτῶν βλασκίνοντες· ubi pro φύσεως reponendum στυγὸς primus monuit Junius in Catalog. p. 205. Cf. Zenob. V, 41: Τῷ τῆς στυγὸς ὕδατι τὴν γῆν καταβρέοντες ἄρνον [καταρραίνοντες ἄκαρπον Lobeck. Agl. p. 1191] ἐποίουν. Eadem narrat Nonnus Dion. XIV, 36. Cf. Strabo XIV, p. 601. Welckerus *Trilog.* p. 187 ap. Etym. Gud. legi voluit: Ἐνομήδης [nomen hoc auctoris ignotum]... καὶ τοὺς Τελγῖνας (ὥστε θελγῖνές φησι) ἐνόητα (ἐνόητας?) τοῖς ὕδασι τῆς φύσεως· καὶ αὐτὰ ἐποίουν ἕως φυτῶν βλασκίνοντες.

Ceterum, nisi sorte pro Ἐνομήδης scribi malis Ἐπιμενίδης, quaeritur an non ad Xenomedem pertineat *Historia Telchiniaca*, de cuius auctore fama erat incerta.

Athenæus VIII, p. 282, F: Ὁ τὴν Τελχινιακὴν ἱστορίαν συνθεὶς εἶτε Ἐπιμενίδης ἔστιν ὁ Κρής ἢ Τηλεκλειδῆς εἶτε ἄλλος τις, ἱεροῦς φησὶν εἶναι ἰχθύας δελφῖνας καὶ πομπίλους· ἔστι δ' ὁ πομπίλος ζῆρον ἐρωτικὸν ὡς ἂν καὶ αὐτὸς γεγωνὴς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ αἵματος θυμα τῆ Ἀφροδίτης.

« Teleclidi comico hæc temere tribui jam Meinekias monuit Scen. Quæst. I, p. 30; ne ab Epimenide illo vetere scripta putemus obstat scribendi genus et nominis ἱστορίας usus novitius. » Lobeck. l. l. Postremo argumento non multum tribuerim.

1.

Tauropolium vocabant Dianam. Causam rei exponit Apollodorus libro de diis. Est etiam ubi Minervam sic vocant, ut Xenomedes narrat.

2.

Amisolaris Cariarum regulus fuit, cuius filiam duxit Bellephontes, ut Xenomedes tradit.

3.

Xenomedes, qui de rebus divinis scripsit, Telchinum nomen a θέλγειν voce deducit. « Et Telchines, inquit, quas θελγῖνας (præstigiatores), θέλγειν sive præstigiatoris artibus corrumpere dicunt ea quæ florent; scilicet Stygias aquas liaspergentes arida reddunt, adeoque vel plantas fascinant. »

ION CHIUS.

Vitam Ionis, poetæ, philosophi, nec non historici, enarrarunt fragmentaque composuerunt C. Nieberdingius (Lips. 1836) et E. Kœpkins (Berolin. 1836). Nos tempora auctoris constituisse et quæ ad scripta ejus historica pertinent attulisse habebimus satis.

Ion Chius, natus Orthomene, quem Xuthi cognomine lepide Athenienses ornasse videntur (sch. Ar. Pac. 835; Suidas et Harpocrat. v. Ἴων), puerulus admodum, παντάπασι μαιράκιον, Athenas profectus convivio interfuit apud Laodamantem (fr. 1.) Ibi inter pocula Cimon strategema naravit, quo usus sit Byzantii (Ol. 76, 3. a. C. 470). Aliique a convivis sermones habebantur, e quibus nos colligimus Themistoclem testarum judicio tum nondum fuisse patria ejectum. Quod quum, recte subductis calculis, factum sit Olymp. 77, 4, de tempore convivii satis constat, neque longe a vero aberraveris, si natales Ionis referendas esse censeas ad Olymp. 74 (484—481). Ingenium adolescentis Athenis formatum et excultum esse, quamquam id nemo tradit, pro certo affirmare amsim. Olymp. 79, 1 (464). Ionem in urbe adfuisse intelligitur ex loco Plutarchi (fr. 7). Magni rei momenti fuerit, quod juveni contigit, ut Æschyli poetæ consuetudine uteretur et familiaritate. — Fabulam docere cœpit Olympiade 82 (452—449), cujus anno postremo Cimon Nostro carissimus fato defunctus est. Non ita multo post quum optimatum factione oppressa penes populum atque Periclem summa rerum esse cœpit (inde ab Ol. 84, 1. 444 a. C.), Ion in patriam rediisse videtur, ubi Ol. 84, 4 (441) Sophocles Lesbum proficiscens eum convenit (fr. 1). Quamdiu tum in Chio insula degerit, non liquet. Reversum Athenas videmus Ol. 87, 4 (429), quo tragœdia cœlavit cum Euripide et Iophonte (Argum. ad Eur. Hippol.). Idem annus fatalis fuit Pericli. Olymp. 89, 3 (421) Ion ad beatos jam abierat, paullo antea, ut videtur, defunctus sexagenarius. Etenim in Pace fabula, quam hoc anno scenæ Aristophanes commisit, famulus Trygæi quærit, num sit verum post mortem nos stellas fieri; affirmante rem Trygæo, famulus (v. 835):

Καὶ τίς ἐστὶν ἀστὴρ νῦν ἐκεῖ;

Ille vero:

Ἴων ὁ Χίος, ὅσπερ ἐποίησεν πάλαι
ἐνθάδε τὸν Ἀοῖον ποθ' ὡς δ' ἤλθ', εὐθὺς
Ἀοῖον αὐτὸν πάντες ἐκάλουν ἀστέρη.

Ad hæc scholiasta: Ἴων ὁ Χίος, διθυράμβων καὶ τραγωδίας καὶ μελῶν ποιητής. Ἐποίησε δὲ ὠδὴν, ἤ ἄρχή· ἂ Ἀοῖον ἀεροφοῖταν ἀστέρα μείναμεν, ἀελίου λευκῆ πτέρυγι πρόδρομον. Ἐφαίνεται δὲ τετελευτηχῶς ἐκ τούτων. Παίζων οὖν ὁ Ἀριστοφάνης ἀοῖον αὐτὸν φησὶν ἀστέρα κληθῆναι· περιβόητος δὲ ἐγένετο.

Tydeus, Chius, τῷ Ἴωνος, memoratur Thucydidi VIII, 38. Num is poetæ an alias Ionis filius fuerit, nescio.

De scriptis Ionis ap. eundem scholiastam l. l. sequuntur hæc: Ἐγραψε δὲ καὶ κωμωδίας (?) καὶ ἐπιγράμματα (καὶ παιᾶνας καὶ ὕμνους καὶ σχολιά καὶ ἐγκώμια καὶ ἐλεγεία, καὶ καταλογάδην τὸν Πρεσβευτικὸν λεγόμενον, ὃν νόθον ἀξιούσι εἶναι τινες, καὶ οὐκ αὐτοῦ· φαίνεται [φέρειται Dind.] δὲ αὐτοῦ καὶ Κτίσις [sc. Χίου], καὶ Κοσμολογικός, καὶ Ὑπομνήματα, καὶ ἄλλα τινά. Καὶ πάνυ δόκιμος ἦν. Φασὶ δὲ τὸν ἑμοῦ διθύραμβον καὶ τραγωδίαν ἀγωνισάμενον ἐν τῇ Ἀττικῇ νικῆσαι, καὶ εὐνοίας χάριν προῖκα Χίον αἶνον πέμψαι Ἀθηναίους. [Σωκράτους δὲ τοῦ φιλοσόφου ἔστιν εἰς αὐτὸν λόγος λεγόμενος Ἴων]. Μέννηται αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Χωλιάμβοις, ὅτι πολλὰ ἔγραψεν.)

In Aldinum hæc transcribens Musurus nonnulla mutavit, alia assuit ex Suida v. Ἴων. V. Dübner. Uncis inclusa absunt a cod. Ravennate.

Harpocratio v. Ἴων: Ἐγραψε δὲ μέλη πολλὰ καὶ τραγωδίας καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν τριαγμὸν ἐπιγράφόμενον, ὃπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαι φησὶν ὡς Ἐπιγένους.

Quod interponitur de Platonis Ione (Ephesius erat homuncio) (*), scioli cujusdam debetur stupori. Haud minus erravit Suidas (coll. Eudoc. p. 248) v. Ἴων, ubi: Ἐγραψε περὶ μετεώρων καὶ συνθέτους λόγους. Nata hæc ex scholio Ar. l. l. male intellecto. — Ceterum vides opera, quæ pedestri oratione Ion scripsisse ferebatur, si non omnia, nonnulla certe, jam ante Callimachi ætatem subditicia habita esse. Ac sane mira varietas argumentorum, quæ Ion poeta tractasse dicitur, ab ingenio ævi Sophoclei abhorrere videtur. Sed semper hærebit dubitatio, quum ad liquidum res perducere ob fragmentorum paucitatem vix unquam possit.

De πρεσβευτικῷ λόγῳ aliunde non constat. — Quod Τριαγμὸν (vel Τριαγμοῦς. V. fragm. 13),

(*) Alius Ion, Platonis disc., ὁ Κανὼν cognomine, apud Lucian. Conviv. c. 7, p. 722 ed. Didot., Philopseud. c. 6. p. 181.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

των δ' ὁ Σινωπεὺς ἐν ταῖς Περὶ Ἴωνος τοῦ ποιητοῦ φιλοπέτην φησὶ γενέσθαι καὶ ἐρωτικώτατον τὸν Ἴωνα. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐν ταῖς ἐλαγείαις ἔρᾳν μὲν δμολογεῖ Χρυσόλλης τῆς Κορινθίας, Τελέου δὲ θυγατρὸς, ἧς καὶ Περικλέα τὸν Ὀλύμπιον ἔρᾳν φησὶ Τηλεκλειδῆς ἐν Ἡσιόδοις. Sed ejusmodi machinis haud opus est. Legas fragm. 19, ubi Spartana virtus et brevilocuentia summis laudibus extolluntur, atque illud (7), quo de Cimone egit qui Lacedæmoniis contra Helotes opitulandum esse suasit, ne clauda fiat Græcia; neque quemquam fugiet Ionem partibus optimatum lavisse, qui semper in Lacedæmonios propensiores, Periclis erant adversarii. Qua ex parte similis fuit amici sui Sophoclis (v. Hermann. ad Œdip. p. 39). In Chio patria rerum administrationem tum penes optimates fuisse commode monet Roscher. *Clio*, I, p. 292.

• Jam quod attinet orationis colorem atque delectum rerum narrandarum, vel in paucis quæ habemus reliquiis poetæ symposiaci ingenium agnoscimus suave et jucundum. Conviviorum descriptiones et sermones ad pocula habiti bonam operis partem absumpserint. Similiter in libro De Chii originibus præ ceteris Œnopionis fabulam et quæ alia ad vini culturam et usum pertinet ἀνὴρ φιλοπότης exposuisse videtur. — Dialecti ionicæ reliquias satis luculentas præbet fragmentum primum.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ.

Athenæus XIII, p. 603, E : Φιλομειράς δὲ ἦν ὁ Σοφοκλῆς, ὡς Εὐριπίδης φιλογύνης. Ἴων γοῦν ὁ ποιητῆς

COMMENTARIUM.

ΕΠΙΔΗΜΙΑΙ.

1.

In adolescentulorum amorem pronus etiam fuit Sophocles, ut in mulierum Euripides. Ion quidem poeta, in libro qui inscribitur Epidemias, hæc scribit : « Cum Sophocle poeta in Chio congressus sum, quum exercitus imperator Lesbium navigaret, viro jocosus inter pocula et urbane factus. Convivio illum excipiebat Hermesilaus, et privatim hospes, et Atheniensium publicus. Ad ignem stabat puer vinum ministrans, [rubicunda] facie insignis : quem ille compellens, « Vis, inquit, suaviter me bibere? » Adnuente puero : Igitur lente mihi, ait, et admove poculum et aufer. Tum multo etiam magis erubescente puero, ei qui juxta ipsum accubebat, ait Sophocles : Quam pulcre istud dixit Phrynichus !

Splendet in purpureis genis lumen amoris.

ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Ἐπιδημίαις γράφει οὕτως : « Σοφοκλεῖ τῷ ποιητῇ ἐν Χίῳ συνήντησα ὅτε ἐπλεῖ εἰς Λέσβον στρατηγὸς, ἀνδρὶ παιδιώδῃ παρ' οἶνον καὶ δεξιῶν. Ἐρμησίλει δὲ, ξένου οἱ ἰόντος καὶ προξένου Ἀθηναίων, ἐστιῶντος αὐτὸν, ἐπεὶ παρὰ τὸ πῦρ ἑστῆος ὁ τὸν οἶνον ἐγγέων παῖς [ἐρυθρὸς interponit Schwgl.] εἶν δῆλος ἦν, εἶπέ τε, Βούλει με ἡδέως πίνειν; φάντος δ' αὐτοῦ, Βραδέως τοίνυν καὶ πρόσφερε μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Ἔτι πολὺ μᾶλλον ἐρυθρίασαντος τοῦ παιδὸς, εἶπε πρὸς τὸν συγκατακείμενον, Ὡς καλῶς Φρύνιχος ἐποίησεν, εἶπας :

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῆσι φῶς ἔρωτος.

Καὶ πρὸς τὸδε ἠμειψήθη ὁ Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυθραῖος γραμμάτων εἶν διδάσκαλος : « Σοφὸς μὲν ὅτ' σὺ γε εἶ, ὦ Σοφοκλεῖς, ἐν ποιήσει· ὁμως μόντοι γε οὐκ εὖ εἴρηκε Φρύνιχος, πορφυρέας εἰπὼν τὰς γνάθους τοῦ καλοῦ. Εἰ γὰρ ὁ ζωγράφος χρώματι πορφυρέῳ ἐναλείψει τουδὶ τοῦ παιδὸς τὰς γνάθους, οὐκ ἂν ἐτι καλὸς φείνοιτο. Οὐκάρτα δὲ τὸ καλὸν τῷ μὴ καλῷ φαινόμενῳ εἰκάζειν. » Ἀναγελάσας ἐπὶ τῷ Ἐρετριεῖ Σοφοκλῆς : « Οὐδὲ τὸδε σοὶ ἀρέσκει ἄρα, ὦ ξένη, τὸ Σιμωνίδειον, κάρτα δοκῶν τοῖς Ἕλλησιν εὖ εἰρησθαι :

Πορφυρίου ἀπὸ στόματος λίσσᾳ φωνῶν παρήνο;

οὐδ' ὁ ποιητῆς, ἔφη, λέγον γρυσοκόμαν Ἀπολλωνῆα; Χρυσείας γὰρ εἰ ἐποίησεν ὁ ζωγράφος τὰς τοῦ θεοῦ κόμας, καὶ μὴ μελαίνας, χειρὸν ἂν ἦν τὸ ζωγράφημα. Οὐδὲ ὁ φῶς ῥοδοδάκτυλον; Εἰ γὰρ τις εἰς ῥόδεον χρωμα βάψει τοὺς δακτύλους, πορφυροβάφου χειρας καὶ οὐ γυναικὸς καλῆς ποιήσει. » Γελασάντων δὲ, ἔ μὲν Ἐρετριεὺς ἐνωπήθη τῇ ἐπιραπίσει, ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῷ λόγῳ εἶχετο. Εἶρετο γὰρ μιν, ἀπὸ τῆς κύλικος κάρφος τῷ μικρῷ δακτύλῳ ἀφαιρετέοντα, εἰ καθορᾶ τὸ κάρφος. Φάντος δὲ καθορᾶν, Ἄπο τοίνυν φύσησον αὐτὸ, ἵνα μὴ πλύνοιτο ὁ δάκτυλος εὖ. Προσαγαγόντος δ' αὐτοῦ τὸ πρόσωπον πρὸς τὴν κύλικα, ἐγγυτέρῳ τὴν κύλικα τοῦ ἐκτυτοῦ στόματος ἦγεν, ἵνα εἴη ἡ κεφαλή τῇ κεφαλῇ

Ad hoc dictum respondit Eretricus aut Erythraeus ludimagister : Sapiens tu sane es, Sophocles, in poesi : verumtamen non bene dixit Phrynichus, purpureas esse dicens formoso puero genas : quod si enim pictor colore purpureo inungeret pueri hujus genas, non amplius formosus adparet. Non utique oportet pulcrum cum eo quod pulcrum non est comparare. Ibi risum non tenens Sophocles, interrogavit Eretricum : Ne istud quidem, hospes, tibi placet Simonidem, quod sane bene dictum videtur Græcis?

Purpureo ab ore emittens vocem virgo :

nec poeta qui auricomum dixit Apollineum? Nam si aureas pictor comas faceret deo, non nigras, pejor etiam futura erat pictura. Nec is qui rosas-digitis (Eoa) dixit? Nam si quis rosco colore mulieris tingeret digitos, purpurarie manus faceret, non formosæ mulieris. Tum orlo risu omnium, Eretricus quidem castigatione ista repressus est, Sophocles vero ad sermonem cum puero institutum rursus se conver-

δασσώτερά γένεταί. Ὡς δ' ἦν οἱ κάρτα πλῆσιόν, προσλαβὼν τῇ χειρὶ ἐπίλησεν. Ἐπιπροτῆσαντων δὲ πάντων σὺν γάλωτι καὶ βοῇ, ὡς εὐσηπῆγάγετο τὸν παῖδα, Μελετώ, εἶπε, στρατηγεῖν, ὦ ἄνδρες· ἐπειδὴ περ Περικλῆς ποιεῖν με εἶρη, στρατηγεῖν δ' οὐκ ἐπίστασθαι. Ἄρ' οὖν ὡς κατ' ὀρθὸν μοι πέπτωκε τὸ στρατήγημα; Τοιαῦτα πολλὰ δεξιῶς ἐλέγετε καὶ ἔπρησεν, ὅτε πῖνοι ἢ πράσσοι. Τὰ μέντοι πολιτικὰ οὔτε σοφὸς οὔτε βρακτῆριος ἦν, ἀλλ' ὡς ἂν τις εἰς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων.

Λάμπει] λάμπειν Athen. p. 564, F, ubi eundem versum excitat. — Ἀναγελάσας] Coray. εἰκίζειν ἄν. γελάσας libri. κορρυβίου ἀπὸ] ἀπὸ metri causa deleri vult Bæckh. De metr. Pind. p. 175. — Ποιήσαι] ποιήσει vel ποιήσειεν ἄν proponunt Jacobs. et Dindorf. — Πράσσοι] καίτοι vult Tour. Emencl. II, p. 542, probante Schweigh.

Ὅτε ἐπλεῖ εἰς Α. στρατηγός] Sophocles unus fuit ex decem ducibus, quos Athenienses contra Samios rebellantes miserunt cum navibus sexaginta. Testem ex per multis unum citasse sufficiat Androtionem ap. schol. Aristid. tom. III, p. 485 ed. Dindf. (v. Supplem. ad fragm. Andr.). E navibus illis 60 nonnullæ e Samo dimissæ sunt in Chium Lesbumque, ut auxilia inde adveherent (Thuc. I, 116); harum dux fuit Sophocles, ut ex n. l. colligitur. V. Aug. Seidler. Dissert. De tempore quo primum acta est Antigone p. 49.; Bæckh. Abhandl. d. Berlin. Acad. 1824, p. 44. 53; Schæll., Sophocles, sein Leben u. Wirken p. 158. Rem ita esse negat Franc. Ritter (Vorgehliche Strategie d. Sophocles gegen Samos, im Rhein. Mus. 1843, p. 187 sqq.). Nam dimissis in Chium navibus, contra Samios ad Tragam ins. pugnatum est Περικλέους δεκάτου στρατηγούτος. Ita Thucyd. l. l. Porro in fragm. nostro Sophocles ait Περικλῆς ἔφη, dicere solebat. Sic loqui non potuit e Samo veniens. Ac profecto non de bello Samio auctor, sed de illo cogitari voluit, quod Ol. 88, 1 et 2 (428 et 427) Athen. contra Lesbios gesserunt. Tum videro Sopho-

cles septuagenarius neque ducis munere fungi potuit, neque puerum formosum exosculatus fuerit. Deinde in fragm. nostro legitur ὡς βρακτῆριος ἦν, igitur mortuus Sophocles, quum tamen quindecim annis post Ionis obitum diem obierit. Postremo Ion de vivente adhuc Sophocle nullo modo dixisset: ἦν ὡς ἂν τις εἰς τῶν χρηστῶν Ἀθηναίων. — Quæ quum ita sint, sequitur librum Ἐπιδημία in scriptum esse supposititium; neque ille diversus fuit a Πρεσβευτικῷ, quem spurium esse jam inter vet. nonnulli contenderunt. Hæc fere Ritterus. Quam firma sint argumenta tu videas. De significatione vocis χρηστῶν n. l. bene monet C. F. Hermann. Qu. Ovidiod. p. 30, n. 63.

2.

Athenæus III, p. 93, A: Τῶν ἐπὶ γυμνῶν μνημονεύει Ἴων ὁ Χίος ἐν Ἐπιδημίαις. Probabiliter de convivio quodam agens.

3.

Athenæus III, p. 107, A: Ἐξῆς εἰσεκομίσθη ταγηνιστὰ ἦπατα, περιελημένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλω... Καὶ ὁ Χίος ἐν Ἴων ἐν ταῖς Ἐπιδημίαις ἔφη: « Τῷ ἐπίπλω ἐπιχλύψας.»

Ex iisdem ἐπιδημίαις fluxerint sequentia.

4.

Plutarchi. Cimone. c. 9: Συνδειπνήσαι δὲ τῷ Κίμωνί φησιν ὁ Ἴων παντάπασι μεράκιον ἤκων εἰς Ἀθήνας ἐκ Χίου παρὰ Λαομέδοντι· καὶ τῶν σπονδῶν γενομένων παρακληθέντος ἄσαι καὶ ἄσαντος οὐκ ἀτῶν ἐπαινεῖν τοὺς παρόντας ὡς δεξιώτερον Θεμιστοκλέους· ἐκείνον γὰρ ἄδειν μὲν οὐ φάναι μαθεῖν οὐδὲ καθαρίζειν, πόλιν δὲ ποιῆσαι μεγάλην καὶ πλουσίαν ἐπίστασθαι· τῶν τεύθειν, οἷον εἰκὸς ἐν πότῳ, τοῦ λόγου βυέντος ἐπὶ τὰς πράξεις τοῦ Κίμωνος καὶ μνημονευομένων τῶν μεγίστων, αὐτὸν ἐκείνον ἐν διελευσίν στρατήγημα τῶν ἰδίων ὡς σοφώτατον. (2) Ἐπεὶ γὰρ ἐκ Σηστοῦ καὶ Βυ-

2.

Chamarum (conchyliorum generis) meminisset Ion Chius in Epidemia.

3.

Illata deinde sunt frisa in sartagine jecinora, ἐπίπλω (omento) quod vocatur involuta... Ion quoque Chius in Epidemia dixit: « Epiplo oblexit.»

4.

Ion se, quum adolescens admodum ex Chio Athenas venisset, crenavisse apud Laomedontem cum Cimone ait: Jussumque hunc peractis libationibus canere, præstitisse id non ineleganter, eamque ob rem ab illis qui aderant laudatum utpote Themistocle exercitatiores. Is enim non se canere aut ludere fidibus didicisse aiebat, sed urbis ad magnitudinem et divitias evadendi artem callere. Exinde, ut inter pocula fieri assolet, deducto ad res Cimone gestas ser-

lit. Quem ubi vidit festucam e calice minimo digito tollere parantem, iuterrogavit, an festucam conspiceret? Quumque ille, conspiceret se, respondisset; — Flatu igitur, inquit, eam expelle, ne digitum madescias. Ut vero faciem ad calicem admovit puer, propius ille ori suo calicem admovit, quo caput capiti propius esset: quo ubi fuit proximum, manu prebensum osculatus est. Tum plaudentibus omnibus cum risu, clamantibusque quam lepide deceptum puerum ad se perluxisset: Meditor, inquit ille, o viri, artem Imperatoriam, quoniam Pericles me dixit versus quidem non condere, artem ducis bellici non callere. Nonne igitur satis bene mihi cessit hoc strategema? Talia multa scilicet dixit scitque, quum biberet hilaritatisque sese daret: verum ad gerendam rempublicam nec solertiae satis in eo fuit, nec industriæ; sed erat velut unus e probis commodisque civibus Atheniensibus.

ζαντίου πολλούς τῶν βερβάρων αἰχμαλώτους λαβόντες οἱ σύμμαχοι τῷ μὲν Κίμωνι διανεῖμαι προσέταξαν, ὁ δὲ χωρὶς μὲν αὐτούς, χωρὶς δὲ τὸν περὶ τοῖς σώμασι κόσμον αὐτῶν ἔθικεν, ἡτιῶντο τὴν διανομὴν ὡς ἄνισον. Ὁ δὲ τῶν μερίδων ἐκέλευσεν αὐτούς ἐλίσθαι τὴν ἑτέραν, ἣν δ' ἂν ἐκεῖνοι καταλίπωσιν ἀγαπήσειν Ἀθηναίους. (3) Ἡροφύτου δὲ τοῦ Σαμίου συμβουλεύσαντος αἰρεῖσθαι τὰ Περσῶν μᾶλλον ἢ Πέρσας, τὸν μὲν κόσμον αὐτοὶ ἔλαβον, Ἀθηναίους δὲ τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέλιπον. (4) Καὶ τότε μὲν ὁ Κίμων ἀπῆει γελοῖος εἶναι δοκῶν εἰδυομεύς, τῶν μὲν συμμάχων ψέλια χρυσᾶ καὶ μανιάκας καὶ στρεπτοὺς καὶ κίνδους καὶ πορφυράν φερομένων, τῶν δ' Ἀθηναίων γυμνὰ σώματα κακῶς ἡσχημένα πρὸς ἐργασίαν παραλαβόντων. (5) Μικρὸν δὲ ὕστερον οἱ τῶν ἐπλωκότων φίλοι καὶ οἰκεῖοι καταβαίνοντες ἐκ Φρυγίας καὶ Λυδίας ἐλυτροῦντο μεγάλων χρημάτων ἕκαστον, ὥστε τῷ Κίμωνι τεσσάρων μηνῶν τροφᾶς εἰς τὰς ναῦς ὑπάρξαι καὶ προσέτι τῇ πόλει χρυσίον οὐκ ὀλίγον ἐκ τῶν λύτρων περιγενέσθαι.

In idem fere tempus incidit, nisi fallor, quod narrat Plutarchus De profect. in virt. c. 8 : Αἰσχύλος μὲν γὰρ Ἰσθμοῖ θεώμενος ἄνθρα πικρῶν, ἐπεὶ πληγέντος τοῦ ἑτέρου τὸ θέπτρον ἐξέκραγε, νύξας Ἴωνα τὸν Χίον, Ὁρᾶς, ἔρη, οἶον ἢ ἀσκησίς ἐστιν; ὁ πεπληγὼς σιωπᾶ, οἱ δὲ θεώμενοι βοῶσι. Quod in ὑπομνήμασι memorare Ion vix omiserit.

5.

Plutarch. Pericl. c. 5, 3 : Ὁ δὲ ποιητὴς Ἴων μωθωνικὴν φησὶ τὴν δαιλίαν καὶ ὑπότυπον εἶναι τοῦ Περικλέους καὶ ταῖς μεγαλοχίαις αὐτοῦ πολλὴν ὑπερο-

more, maximisque earum commemoratis, unum ait ab ipso suorum strategematum recitatum, quod prudentissimum ipse iudicaret. (2) Socios quum a Sesto et Byzantio multos barbaros cepissent, partitionem sibi commisisse. Tum se ab una parte captivis, ab altera vestibus et instrumento omni eorum posito, quum inique in divisione versatus diceretur, optionem sociis dedisse utram ipsi vellent partem eligendi, reliqua Athenienses contentos futuros. (3) Auctore Herophylo Samio, uti Persarum pollus bona quum corpora acciperent, illi ornamenta accipere, Atheniensibus captivos reliquerunt : (4) quum quidem ipse in praesentia risui haberetur, quod inepte praedam partitus esset : nempe sociis armillas aureas et torques et candyas et tunicas purpureas auferebant, quum Athenienses nuda corpora, eaque male ad laborem instituta acciperent. (5) Paulo post captivorum amicos et propinquos ex Phrygia et Lydia adventantes, singulos captivorum magna redemisso pecunia, ita ut quattuor mensium stipendia in classem inde nactus, ac praeterea ex prelio redemptionum multum auri in aetarium sit relatum.

Aeschylus Isthmici certaminis spectator, quum unus pugilum plagam accepisset, theatrumque clamorem sustulisset, latere Ionis Chii fesso, ut is animadverteret : Viden', inquit, exercitatio quid possit? tacet lectus, spectatores vociferantur.

ψίαν ἀναμεμῖχθαι καὶ περιζρόνησιν τῶν ἄλλων· ἐπαινεῖ δὲ τὸ Κίμωνος ἐμμελὲς καὶ ὑγρὸν καὶ μεμουςωμένον ἐν ταῖς περιφορῆς. (4) Ἄλλ' Ἴωνα μὲν ὡς περ τραγικὴν διδασκαλίαν ἀξιοῦντα τὴν ἀρετὴν ἔχειν τι πάντως καὶ σατυρικὸν μέρος εἶμεν· τοὺς δὲ τοῦ Περικλέους τὴν σεμνότητα δοξοκομίαν τε καὶ τυφὸν ἀποκαλοῦντας ὁ Ζήνων παρεκάλει καὶ αὐτούς τι τοιοῦτο δοξοκοπεῖν, ὡς τῆς προσποιήσεως αὐτῆς τῶν καλῶν ὑποποιούτης τινὰ λεληθότως ἕλγον καὶ συνήθειαν.

6.

Plutarch. Cimon. c. 5 : Ἦν δὲ καὶ ἰδέαν οὐ μεμπτός (ὁ Κίμων), ὡς Ἴων ὁ ποιητὴς φησιν, ἀλλὰ μέγας, οὐλῆ καὶ πολλῇ τριγλί κομῶν τὴν κεφαλὴν.

7.

Plutarch. Cimon. c. 16. Lacedaemonii post Spartam terrae motu concussam ab Helotibus et Messeniis laccessiti, misso Periclida legato Atheniensium implorant auxilium [Ol. 79, 1. 464 a. C.]. Non esse his obtemperandum probare populo stultet Ephialtes; sed pervincit sententia Cimoniais. Ὁ δ' Ἴων ἀπομνημονεύει καὶ τὸν λόγον, ὃ μάλιστα τοὺς Ἀθηναίους ἐκίνησε παρακαλῶν μῆτε τὴν Ἑλλάδα χωλὴν μῆτε τὴν πόλιν ἑτερόζυγα περιδεῖν γεγεννημένην.

8.

Plutarch. Pericl. c. 28 : Θευμαστόν ἐστι καὶ μέγα φρονῆσαι καταπολεμήσαντα τοὺς Σαμίους φησὶν αὐτὸν (τὸν Περικλῆ) ὁ Ἴων, ὡς τοῦ μὲν Ἀγαμέμνονος ἔτεσι ἕκκα βάρβαρον πόλιν, αὐτοῦ δὲ μνησὶν ἑννέα τοὺς

5.

Ceterum Ion poeta Periclem in consuetudine superbum fuisse arrogantemque ait, ipsiusque jactantiam multo aliorum contemptu ac superbia permixtam : contra Cimonia in convictu suavitatem gratiosamque comitatem laudat. (4) Sed Ionem nos missum facimus, qui in virtute tragicam aliquam et satyricam disciplinam requisiverit; eos autem qui Periclis gravitatem arrogantiae et fastus nomine notabant, Zenon hortabatur, ut ipsi quoque eiusmodi arrogantium in sibi sumerent : scilicet eam simulationem occulte studium quoddam atque consuetudinem honestatis ingeneraturam.

6.

Forma quoque spectabilis Cimon erat, uti Ion poeta dicit; nam magnus erat statura, et crispa multaque caesarie caput exornatus.

7.

Ion etiam orationem commemorat, qua maxime moverit Athenienses, exhortans ne Graeciam claudam esse sinerent, neque urbem, quae alteram jugi partem traheret, negligerent.

8.

Mirum quantum superbis Periclem post debellatos Samios Ion tradit, quum Agamemnonem dixisset post decem demum annoe urbem barbaram, ipsum vero novem mem-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

οὐ πλείω τριῶν sc. τὸ πλῆθος ἔφη εἶναι τῶν ὄντων. Diog. Laert. VIII, 8 : Ἴων δὲ ὁ Χίος ἐν τοῖς Τριαγμοῖς φησὶν αὐτὸν (sc. τὸν Πυθαγόραν) ἔνια ποιήσαντα ἀνευγαεῖν εἰς Ὀρφέα. Eadem Clem. Alex. Strom. I, p. 333, A. Apud Suidam et Eudoc. v. Ὀρφεὺς hunc in modum corrupta sunt : Ὀρφεὺς ἔγραψε Τριαγμούς· λέγονται δὲ εἶναι Ἴωνος τοῦ τραγικοῦ. — Ad eundem librum referenda sunt quæ de tribus elementis ex Ione leguntur ap. Jo. Philopon. in Aristot. Π. γεν. καὶ φθορ. fol. 46, b : Πῦρ καὶ γῆν ὁ Παρμενίδης ἐπέθετο· ταῦτα δὲ μετὰ τοῦ ἀέρος Ἴων ὁ Χίος, ὁ τραγωδιοποιός. — Apud Stobæum (Ecl. Phys. I, p. 552 Heer.) Ion dicitur lunam habere σῶμα τῆ μὲν ἡλιοειδές, διαυγές, τῆ δ' ἀφειγγές. Hæc sunt quæ ex philosophicis Ionis scriptis innotuerunt. Cf. Nieberding. p. 92 sqq.; Kærpe p. 79 sqq.

ΧΙΟΥ ΚΤΙΣΙΣ.

13.

Pausan. VII, 4, 8 : Ἴωνι δὲ τῶ ποιήσαντι τραγωδίαν ἐστὶν ἐν τῇ συγγραφῇ τοιαύτα εἰρημένα· Ποσειδῶνα εἰς τὴν νῆσον ἔρημον οὖσαν ἀφικέσθαι, καὶ νύμφη τε ἐνταῦθα συγγενέσθαι καὶ ὑπὸ τὰς ὠδῖνας τῆς νύμφης χιόνα ἐξ οὐρανοῦ πεσεῖν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τούτου Ποσειδῶνα τῷ παιδὶ ὄνομα θέσθαι Χίον· συγγενέσθαι δὲ αὐτὸν καὶ ἑτέρα νύμφη καὶ γενέσθαι οἱ παῖδας Ἀγελόν τε καὶ Μέλανα· ἀνά χρόνον δὲ καὶ Οἰνοπίωνα εἰς τὴν Χίον κατᾶραι ναυσὶν ἐκ Κρήτης, ἐπεσθαι δὲ οἱ καὶ τοὺς παῖδας Γάλον καὶ Εὐάνθην καὶ Μέλανα καὶ Σάλαγόν (?) τε καὶ Ἀθάμαντα (?). Ἀφίκοντο δὲ καὶ Κᾶρες εἰς τὴν νῆσον ἐπὶ τῆς Οἰνοπίωνος βασιλείας καὶ Ἀβαντες εἰς Εὐβοίας. Οἰνοπίωνος δὲ καὶ τῶν παίδων ἔλαβεν ὕστερον Ἀμφικλος τὴν ἀρχήν· ἀρίκειτο δὲ εἰς Ἰστιαίας ὁ Ἀμφικλος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ κατὰ μάντευμα ἐκ Δελφῶν. Ἐκτωρ δὲ ἀπὸ τοῦ Ἀμφικλοῦ τετάρτη γενεᾷ, βασιλείαν γὰρ ἔσχε καὶ οὗτος, ἐπολέμησεν Ἀεάντων καὶ

Καρῶν τοῖς οἰκοῦσιν ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τοὺς μὲν ἀπέκτεινεν ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς δὲ ἀπελθεῖν ἠνάγκασεν ὑποσπόνδους. Γενομένης δὲ ἀπαλλαγῆς πολέμου Χίοις, ἀφικέσθαι τηλικαῦτα εἰς μνήμην Ἐκτορα ὡς σφῆς καὶ Ἴωσι δέοι συνθεῖν εἰς Πανιώνιον· τρίποδα δὲ ἄθλον λαβεῖν αὐτὸν ἐπὶ ἀνδραγαθία παρὰ τοῦ κοινῶ φησι τοῦ Ἴωνων. Τοσαῦτα εἰρηκότες εἰς Χίους Ἴωνα εὐρισχόν· οὐ μόντοι ἐκεῖνό γε εἶρηκε καθ' ἧντινα αἰτίαν Χίοι τελοῦσιν εἰς Ἴωνας.

Τῆς νύμφης χιόνα] Cf. Hecatæi fr. 99. Plinius H. N. V, 31 : *Metrodorus et Cleobulus Chium a Chione nymphea, aliqui a nive* (sc. appellatam esse dicunt). — Οἰνοπίωνα] Plutarch. Thes. c. 20 : Ἐνιοὶ δὲ καὶ τεκεῖν ἐκ Θησιέως Ἀριάδην, Οἰνοπίωνα καὶ Στάφυλον, ὧν καὶ ὁ Χίος Ἴων ἴστι, περὶ τῆς ἐκ τοῦ πατρίδος λέγων· « Τὴν πότε Θησιίδης ἔκτισεν Οἰνοπίων (eleg. fr. 51 Kærpk.). » Cf. Welck. Cycl. p. 155. Vulgo OEnopides est Bacchi vel Rhadamanthi filius; v. Diodor. V; 79, 1; Schol. Apoll. Rh. 3, 996. Plura de OEnopione præbent Interpret. ad Diodor. l. l., ad Apollodor. I, 4, 4, ad Pausan. l. l.; Vælcker. *Mythol. d. Lap. Gesch.* p. 112 sqq. — Quod totum locum attinet, Pausanias nihil nisi summa quædam capita ex Ionis libro enotasse videtur, neque id satis accurate, ni fallor. Confusam esse narrationem recte monet Hermann. *Gr. Staatsalterth.* § 77, 11.

14.

Athenæus X, p. 426, E : Ἡ δ' οὖν κρᾶσις αὕτη παρὰ τὸ ἔθος ὡσα ἐπέμνησε τάχα καὶ τὴν θρυλουμένην παροιμίαν·

Ἡ πάντα πίνειν, ἢ τρεῖς, ἢ μὴ τέτταρα.

Ἡ γὰρ δύο πρὸς πάντα πίνειν φασὶ δεῖν, ἢ ἓνα πρὸς τρεῖς. Περί δὲ ταύτης τῆς κρᾶσεως Ἴων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Περί Χίου φησὶν, ὅτι εὐρών ὁ μάντις Παλαμίδης ἐμαντεύσατο, πλοῦν ἐπεσθαι τοῖς Ἑλλήσι, πίνουσι τρεῖς πρὸς ἓνα κυάθους.

DE CHII ORIGINIBUS.

13.

Ion vero, tragædiarum scriptor, historiarum monumentis mandavit, Neptunum in desertam aliquando insulam *Chium* venisse; in ea cognitam ab ipso nympham quandam et ea parturiente e caelo nivem (*Græcis chiona*) effusam; a quo rei eventa nomen filio Chio imposuisse Neptunum. Eundem ex alia quadam nymphâ filios Agelum et Melanem suscepisse. OEnopionem postea e Creta in Chium insulam appulsiæ et cum eo una filios Talum, Euanthem, Melanem, Salagum et Athamantem (*Staphylum et Thoantem*). OEnopione regnante Cares eodem venisse et Abantes ex Eubæa: successisse deinde in regnum OEnopioni et filiis Amphiclium, advenam hominem ab Histiaæ Eubææ, ex Apollinis Delphici oraculo. Quarta post Amphiclium ætale Hector (nam et hic rex fuit) cum Caribus et Abantibus insulæ inquilinis bellavit, et eorum parte justo puelio fusa, reliquos in de-

ditionem acceptos e sedibus suis expulit. Compositis demum Chii rebus in memoriam Hecclori rediit commune sacrum fieri a suis oportere cum universo Ionum conventu; et ab eo conventu tripodem illi, ut idem refert, virtutis præmium delatum. Hæc de Chiis Ionem tradidisse comperi, quum causam tamen ille non exposuerit quamobrem cum Ionibus cepti fuerint Chii censerent.

14.

Hæc mixtio quum sit contra morem, in memoriam fortasse revocavit convivis tritum sermone proverbium :

aut quinque bibere, vel tria, aut non quattuor.

Nam aut duas partes cum quinque aiunt oportere bibere, aut unam cum tribus. De hac vero mixtione dicit Ion poeta in libro de Chio, eum qui illam invenisset Palamedem vatem, vaticinatum esse Græcis, commodam iis fore navigationem, si tres cum uno cyathos biberent.

15.

Etym. M. : Λόγχαε τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν. Ἴων ἐν Χίου κτίσει (sic Bentl.; Κίου κτίσει libri). Ἐκ τῆς τέως λόγχης λόγχαε ποιῶν. »

Cf. Hesych. v. Λόγχη et Δίλογχον : Δίλογχον τὴν Βένδιν Κρατίνος ἐν Θράτταις ἐκάλεσεν, ἦτοι ὅτι δύο τιμὰς ἐκληρώσατο οὐρανίαν τε καὶ γηθονίαν. λόγχαε γὰρ ἐκάλουσιν τοὺς κλήρους, κτλ. Quid Ion spectaverit obscuro.

16.

Phrynichus. p. 312. ed. Lob. : Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἴωνά τινα συγγραφέα φασὶν εἰρηκέναι, ἡμεῖς δὲ τοῦτο παρακαταθήκην ἐροῦμεν, ὡς Πλάτων καὶ Θουκυδίδης καὶ Δημοσθένης.

Num hæc ad Ionem nostrum, tamquam συγγραφέα grammatico non notum, an ad alium quemvis Ionicum scriptorem pertineant, queri possit. Herodotum istis verbis notari putat Dindorf, in Thes. Gr. v. Παραθήκη. De quo dubitaverim.

17.

Suidas et Photius : Ὑμεῖς, ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι οὔτε τέταρτοι. Χρησμοῦ κομμάτιόν ἐστι παροιμιαζόμενον οὕτως (initium oraculi excidit) :

Ἴππον Θεσσαλικὴν, Λακεδαιμονίην τε γυναῖκα,
ἄνδρες δ' οἳ κίνουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης·
ἀλλ' ἔτι καὶ τοῦδ' εἰσὶν ἀμείνονες οἷτε μεταξὺ
Τίρυνθος ναίουσι καὶ Ἀρκαδίης πολυμήλου,
Ἄργεῖοι λινοθύρηκες, κέντρα πτολίμοιο.
Ὑμεῖς δ' Αἰγίεις οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι,
οὔτε δωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

Ἱστορεῖ δὲ Μνασείας, ὅτι Αἰγίεις οἱ ἐν Ἀχαΐᾳ καταναυμαγήσαντες Αἰτωλοὺς καὶ λαβόντες πεντηκόντορον αὐτῶν δεκάτην Πυθοῖ ἀνατιθέντες ἡρώτων τίνες κρείττους εἶεν τῶν Ἑλλήνων· ἡ δὲ Πυθίς ἔχρησεν αὐτοῖς τὰ πρακείμενα. Καὶ Ἴων δὲ Αἰγιεῦσαι δοθῆναι τὸν χρησμόν Ἱστορεῖ. Τινὲς δὲ οἴονται Μεγαρεῦσιν εἰρησθαι αὐτὸν καὶ προφέρονται. Ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι κτλ., ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγραμματίοις (26 ed. Bentl.)

15.

Λόγχαε Iones dicunt partes. Ion De Chill originaibus : « Ex una que per tempus fuerat parte partes complures scere. »

16.

Παραθήκην Hippiam et Ionem scriptorem quendam dixisse aiunt, nos id παρακαταθήκην vocamus, ut Plato et Thucydides et Demosthenes.

17.

[Inter omnes terras præstat Pelagicum Argus]
inter equas Thessalicæ præstant, inter feminas Lacedæmonias,
inter viros il qui aquam bibunt pulchræ Arethuse;
sed præstantiores etiam hiæc sunt qui inter

Eadem narrant Tzetz. Chil. IX, hist. 291, v. 864 sqq.; Schol. Theocrit. XIV, 48; Eustath. ad Il. B, 574 p. 292, 6, ubi tamen Ionis non fit mentio. Tzetzes l. l. :

Μνασείας δὲ ὁ Παταρεῖς ἐν τοῖς αὐτοῦ βιβλίοις αὐταῖς φησὶ τοὺς Αἰγίεις τοὺς ἐν τῇ Ἀχαΐᾳ, τοὺς Αἰτωλοὺς νικήσαντας μάχῃ τῇ κατὰ στόλον ναῦν τούτων πεντηκόντορον Πυθοῖ ἀναθεμένους, καὶ ἐπαρθέντας ἐκ' αὐτῆ πυνθάνεσθαι τῇ νίκῃ νίκων Ἑλλήνων κρείττονες τελοῦσιν ἐπ' ἀνδρείᾳ; Τὴν δὲ Πυθίαν πρὸς αὐτοὺς τότε τὰ ἔπη γάνει· « Γαίης μὲν πάσης τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἀμεινον, Ἴπποι Θεσσαλικάι, Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες κτλ. » Τοῦτον ὃν ἔφην τὸν χρησμόν κατ' ἔπος οὕτω λέγει Μνασείας Αἰγιεῦσαι μὲν αὐτοῖς χρησμοδοθῆναι· ὁ δὲ Καλλίμαχος αὐτοῦ τοῖς λόγοις ἀντιπίπτων οὐκ Αἰγιεῦσιν εἰρηκεν, ἀλλὰ τοῖς Μεγαρεῦσιν.

Num Ionis mentio ap. Suidam recte se habeat, dubito. Apud Tzetzem in fine narrationis iterum memoratur Mnaseas. Quare nescio an ap. Suidam. ΚΑΙ ΙΩΝΔΕ, ortum sit ex compendio scripturæ ΚΑΙ ΜΝΑΣ. Præter laudata cf. Stephan. v. Αἰγιον; Apostol. I, 80; Diogenian. I, 80; Arsen. 26; Zenob. I, 48, ubi Leutschius hæc : « Oraculum integrum exstat apud schol. ad Theocrit. XIV, 73, Anth. Palat. XIV, 73, ubi vid. Jacobsius : quod quum alii Megarensibus (Cf. Wüstemann. ad Theocr. l. l.), alii Ægiensibus (Strab. X, 1, 13, p. 449) datum esse contenderent, factum est ut scriptores eo utentes modo ad hunc modo ad illum populum referrent. Libanius Epist. 1516 : ἀλλὰ νῦν ὁ μὴ ἐκείνων (sc. τῶν νόμων) μετέχων Αἰγιεῖς ἀτεχνῶς, οὔτ' ἐν λόγῳ οὔτ' ἐν ἀριθμῷ· utrumque nominat Plutarch. Symp. V, 7 : τῶν δὲ Δημοκρεταίων, ἔφη, εἰδῶλων, ὥσπερ Αἰγίων ἢ Μεγαρέων ἀριθμὸς οὐδαίς οὐδὲ λόγος, ubi male Reiskius Αἰγινητῶν legi voluit (Cf. Müller. Æginet. p. 140), quamvis ap. Eustath. Opusc. p. 257, 70 Taf. legatur : Δι᾿ ἐφαίνεται δὲ κατὰ τινα παροιμιακὸν Αἰγινητὴν (μαλιστα μὲν οὖν Αἰγία) οὔτε δεύτερος καὶ οὔτε τρίτος ἢ ἄλλος παλλοστός· add. Alciph. Epist. III, 34 : ἡμῶν ἢ Μεγαρέων ἢ Αἰγίων οὐδαίς λόγος. Alludit Demosth. Pro coron. § 309. »

Tyrnthem habitant et Arcadiam ovibus divitem.
Argivi luteos thoraces gestantes, aculei bellorum.
At vos, Ægienses, neque tertii estis neque quarti
neque duodecimi, nec omnino in numerum et rationem ve-
(nulla.

Narrat vero Mnaseas (libro De oraculis) Ægienses Achais qui in prælio navali contra Ætolos communis victoriam reportassent, decimam prædæ Delphis dedicantes interrogasse quinquam Græcorum essent præstantissimi. Responditque Pythia quæ modo apposuimus. Ac Ion (Mnaseas?) quidem Ægiensibus oraculum datum narrat, contra alii Megarensibus ita responsum esse aiunt, leguntque : « At vos, Megarenses, neque tertii estis, etc., » quemadmodum etiam Callimachus in Epigrammatis statuit.

STESIMBROTUS THASIIUS.

Stesimbrotus, Periclis et Thucydidis æqualis (*), Thaso oriundus, maximam vilæ partem Athenis transegisse videtur, ubi mercede docuit ex more sophistarum. Famam viri testantur nomina discipulorum, Nicerati Xenophontei (***) et Antimachi (****), poetæ doctissimi, quem inter alia etiam carminum Homericorum editionem curasse et de patria genereque Homeri disseruisse scimus. In his exemplum secutus est Stesimbroti, qui post Theagenem primus ponitur eorum, quos Tatianus (Or. adv. Gr. c. 48; v. pag. 12) de Homeri temporibus, genere, poesi egisse dicit. Operæ pars longe major in eo posita erat, ut fabulæ et reconditiores poetæ sententiæ ἀλληγορικῶς et πραγματικῶς explicarentur. Id tum reliquiæ (fr. 19) comprobant, tum vero innuunt loci Platonis (****) et Xenophontis (Conv. III, 6), ubi Stesimbrotus cum Glauco et Anaximandro componitur (v. Wolfi. Prolegg. p. 161). Adde possis Protagoram, Hippiam, Metrodorum et totam sere quæ tum pullulare Athenis cæperat turbam sophistarum. Horum permulti ea via incenserint, quam de ethica carminum Hom. interpretatione monstraverat Anaxagoras (v. Lobeck. Aglaoph. p. 157; Nitsch. Hist. Hom. II, p. 86). Sed quamvis etiam Stesimbrotus *ethicas* s. *morales* maxime allegorias in Homero reperisse sibi videatur, tamen num in his Anaxagoræ, Periclis familiaris, se addixerit, vehementer dubito.

Alterum opus Stesimbrotus composuit Περὶ τελετῶν sive *De mysteriis*, quæ item latum campum præbebant interpretationi symbolicæ (Lo-

(*) Περὶ τῶν αὐτῶν ἡμοῦ τι χρόνον τῷ Κίμωνι γεγονῶς (fr. 4 ex Plutarch. Cim. c. 4); Cimon moritur a. 449 a. C. — Κατὰ τοὺς αὐτοὺς αὐτῷ (Περικλεῖ) χρόνους γινόμενος (fr. 10 ex Allhen. XIII, p. 589, D). — Librum de Themistocle, Thucydidæ et Pericle composuit post a. 430, quo filius Periclis Xanthippus peste abreptus est. Vide fr. 11. — Alium Stesimbrotum, Epaminondæ f., memorat Plutarch. Par. Min. c. 12.

(**) Xenophon Symp. III, 6: Postquam de rhapsodorum insipientia locutus erat Socrates, non absque ironia Nicerato dicit: Σὺ δὲ Στησιμβρότω τε καὶ Ἀναξίμανδρῳ καὶ ἄλλοις πολλοῖς καλῶ δέδωκας ἀργύριον, ὥστε οὐδὲν σὲ τῶν πολλοῦ ἀξίων λελήθης.

(***) Suidas v. Ἀντίμαχος. Cui cur fidem denegaverit Schellenberg, ad Antimach. p. 18, causam idoneam non videt.

(****) Platon. Ion. p. 550, D. Ion ad Socratem dicit: Οἶμαι κάλλιστ' ἀνθρώπων λέγειν περὶ Ὁμήρου, ὡς οὔτε Μτροδόωρος ὁ Λαμψακηνὸς οὔτε Στησιμβρότος ὁ Θάσιος ἢτε Γλαύκων οὔτε ἄλλοι οὐδεὶς τῶν πώποτε γενομένων ἔσχει εἰπεῖν οὕτω καλλῶς καὶ καλῶς διανοίῃς περὶ Ὁμήρου, ὅσας ἐγώ.

beck. Agl. p. 150 sqq.). Qua quomodo usus sit auctor non constat. — Laudantur denique nonnulla item argumenti mythologici (fr. 16-18), quæ utrum ex scriptis recensitis fluxerint, vel ad alia hodie ignorata pertineant, incertum est. — Jam si in his maxime studiis Stesimbrotus versatus esse in iisque quasi habitasse videtur, non totum tamen se iis dedit; nam præter fabulas etiam sui ævi historiam tractavit, eo tamen sibi similis, quod uti mythos interpretando, sic historiam deformando ad usus suos et consilia accommodaverit.

Etenim scripsit Stesimbrotus librum Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Θεουκυδίδου καὶ Περικλέους, testante Athenæo XIII, p. 589, D (fr. 10). Quæ præterea de hoc opere comperta habemus, omnia uni debentur Plutarcho, qui Pericleæ ætatis scriptorem non negligendum duxit, etsi bene vidit non majorem ejus quam comicorum ejusdem temporis poetarum esse auctoritatem. Χαλεπὸν καὶ δυσθῆρατον ἱστορίᾳ τὰ ληθῆς, δταν... ἢ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιωτικῆς ἱστορίας τὰ μὲν ρθόνους καὶ δυσμεινίαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακείους λαμάνηται καὶ διαστρέφη τὴν ἀλήθειαν. Ita Plutarchus (Per. c. 13) comicos et Stesimbrotum perstringens, qui de Periclis ἀσελγείᾳ immania mendacia sparserant. Ac Stesimbrotus quidem nefandum cum uxore filii commercium ei assinxerat (fr. 9, 10). Eundem Periclem alio loco (fr. 11) per dies integros de ineptiis cum Protagora disputantem introducit. Haud meliores mores tribuit Themistocli, cujus historiam miro commento adulteravit (fr. 12). Contra Cimonem tanquam priscae virtutis exemplum representasse videtur. Absunt a Cimone στωμυλία ἰστα et δεινότης, quas jactat vulgus Atheniensium, non callet musicam et quæ ejusdem generis artes sunt; sed vir est γενναῖος καὶ ἀληθῆς, Spartanorum simplicitatem præ se ferens aliisque commendans, denique tantum non Hercules τὰ μέγιστ' ἀγαθῶς (fr. 3). Patet Cimonem justo rudiorem fingi, ut omni modo opponatur Pericli. Similiter efformaverit Thucydidem, Melesiae f., Cimonis affinem, perpetuum Periclis adversarium, accusatorem Anaxagoræ (Diog. L. II, 39), præstantissimum factionis aristocraticæ instrumentum (v. Sintenis, ad Plut. Per. c. 11, p. 117 sq.). Procul dubio Stesimbrotus unus fuit eorum, qui optimatum partibus addicti Themistoclis et Periclis institutis disciplinam publicam corruptam et antiquam morum austeritatem in effrenem populi licentiam dissolutam, Thucydidem denique, virum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

c. Cat. maj. et a Critia ap. Ælian. X, 17, quæ neque cum exheredatione conveniunt nec cum abdicatione, siquidem consentaneum est abdicatos bonorum non fuisse participes paternorum. Cf. Petit. Legg. Ath. II, 4, p. 157. = *Sintenis*.

2.

Idem ibid. c. 24, 5 : Themistocles ad Admetum regem Molossorum confugit. Ἐπι δ' αὐτῷ τὴν γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας ἐκκλέψας ἐκ τῶν Ἀθηναίων Ἐπικράτης δ' Ἀγαρνεὺς ἀπέστειλεν, ὃν ἐπὶ τούτῳ Κίμων ὕστερον κρίνας ἐθανάτωσεν, ὡς ἱστορεῖ Σησίμβροτος. Ἢτ' οὐκ αἰδ' ὅπως ἐπιλαθόμενος τούτων ἢ τὸν Θεμιστοκλέα ποιῶν ἐπιλαθόμενον πλεῦσαι φησιν εἰς Σικελίαν καὶ παρ' Ἰέρωνος αἰτεῖν τοῦ τυράννου τὴν θυγατέρα πρὸς γάμον, ὑπισχνούμενον αὐτῷ τοὺς Ἕλληνας ὑπηκόους ποιῆσαι, ἀποστρεφόμενος δὲ τοῦ Ἰέρωνος οὕτως εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῆραι. Ταῦτα δ' οὐκ εἰκός ἐστιν οὕτω γενέσθαι.

Fictum esse iter Siculum et ad Persici similitudinem adornatum arguit probatorum scriptorum silentium et Thucydideæ narrationis diversitas. (Quæ reliqua Plutarchus (quem vide) opponit, nullam habent vim.) Attamen non invenit rem Stesimbrotus, sed Timocreonis Rhodii, nisi sefellit conjectura, commento usus est. Etenim Timocreon, Suida teste, ἔγραψε κωμῶδιαν ἐς Θεμιστοκλέα καὶ Σιμωνίδην; scimus Themistoclem utpote μηδίζοντα et pecunia corrumpi se passum a Timocreonte perstringi (Plut. Them. 21); similiter propter tyrannorum studium sordidamque avaritiam traducitur Simonides, uti constat; ista vero lucri cupiditas quammaxime apparuit in poeta aulico, Hieronis consiliario. Igitur quum Simonides post mortem Pausaniæ et condemnationem Themistoclis Syracusis degeret, scenam in qua adversarios suos μηδίζοντας componeret Timocreon aulam Hieronis tyranni selegisse, atque eum in finem iter istud excogitasse videtur. — Præterea iter Siculum

2.

Eodem Themistocli Epicrates Acharnensis uxorem et liberos ejus misit, quos furtim Athenis adduxerat : ejusque facti causa post a Cimone in judicium pertractum hunc et morte affectum, Stesimbrotus scribit. Idem, nescio quo pacto, horum oblitus, aut oblitum fuisse Themistoclem judicans, postea scribit, eum inde in Siciliam navigasse, pollicitumque Hieroni tyranno, si filiam suam matrimonio sibi jungeret, velle se Græcos in potestatem ejus religere, recusanteque Hierone, in Asiam abiisse. Hæc ita acta fuisse, non est verisimile.

3.

Stesimbrotus Thasius, qui iisdem fere quibus Cimon temporibus vixit, neque in musica eum, neque ulla alia liberali disciplina, quæ tum apud Græcos passim in usu erant, institutum fuisse affirmat : a facundia etiam Attica leporeque dicendi plane fuisse alienum : indole fuisse admodum

memoratur ab auctore Epistol. Themist. IX, ita tamen ut rationes chronologicæ turbatæ siut. De his fusius dixi in Comment. De Æschyli Sept. c. Theb. (Gætting. 1836), p. 27 sqq.

3.

Idem Cimon. c. 4, 6 : Σησίμβροτος δ' ὁ Θάσιος περὶ τὸν αὐτὸν ὄμιον τι χρόνον τῷ Κίμωνι γεγονώς φησιν αὐτὸν οὔτε μουσικὴν οὔτε ἄλλο τι μάθημα τῶν ἐλευθερίων καὶ τοῖς Ἕλλησιν ἐπιχωριαζόντων ἐκδιδάχθῆναι, δεινότητός τε καὶ στοιμυλίας Ἀττικῆς ὄλων ἀπηλλάχθαι, καὶ τῷ τρόπῳ πολὺ τὸ γενναῖον καὶ ἀλθῆς ἐνυπάρχειν καὶ μᾶλλον εἶναι Πελοποννήσιον τὸ σῆμα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνδρός,

Φαῖλον, ἀκομψον, τὰ μέγιστ' ἀγαθόν,

κατὰ τὸν Εὐριπίδειον Ἡρακλέα· ταῦτα γὰρ ἔστι τῶν ὑπὸ τοῦ Σησίμβροτου γεγραμμένοις ἐπεικεῖν.

Idem Stesimbrotus subesse videtur sequentibus : Εἰσὶ δ' οἱ τὴν Ἐλπινίχην οὐ κρύφα τῷ Κίμωνι, φανερώς δὲ γημαμένην συνοικῆσαι λέγουσιν, ἀξίου τῆς εὐγενείας νυμφίου διὰ τὴν πενίαν ἀποροῦσαν· ἐπεὶ δὲ Καλλίας τῶν εὐπόρων τις Ἀθήνησιν ἐρασθεὶς προσῆλθε τὴν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς καταδίκην ἐκτίνειν ἔτοιμος ὢν πρὸς τὸ δῆμόσιον, αὐτὴν τε πεισθῆναι καὶ τὸν Κίμωνα τῷ Καλλίᾳ συνοικίσει τὴν Ἐλπινίχην.

οὔτε μουσικὴν] Longe aliter Ion. fr. 4.

4.

Ib. c. 14 : Ἐπεὶ δὲ τῶν Περσῶν τινες οὐκ ἐβούλοντο τὴν Χερσονήσον ἐκλιπεῖν, ἀλλὰ καὶ τοὺς Θρᾷκας ἀνωθεν ἐπεκαλοῦντο καταφρονούντες τοῦ Κίμωνος μετ' ὀλίγων παντάπασι τριήρων Ἀθήνηθεν ἐκπεπλευχότος, ἐρμήσας ἐπ' αὐτοὺς τέσσαρσι μὲν ναυσὶ, τριτκαίδεκα τῆς ἐκείνων λαβὴν, ἔξελάσας δὲ τοὺς Πέρσας καὶ κρατήσας τῶν Θρακῶν, πᾶσαν ἠκεῖνωσατο τῇ πόλει τὴν Χερσονήσον. (2) Ἐκ δὲ τούτου Θασίους μὲν ἀποστάν-

generosa atque aperta, animoque magis Peloponnesio quam Attico, et quod de Hercule Euripides dicit,

Incultum, ineptum, in maximis rebus bonum :

hoc enim nobis licet addere iis quæ Stesimbrotus scripsit.

Sunt qui non furtim Elpinicam cum Cimone, sed palam contractis nuptiis consuetudinem habuisse dicant, quum ob paupertatem nullum sua nobilitate dignum inveniret maritum : quum autem Callias, unus ex locupletibus Atheniensibus, amore ejus captus accessisset, paratus mulctam Milliadi irrogatam ærario publico pendere, et ipsam assensisse et Cimonem eam Calliæ nuptum dedisse.

4.

Quum Persarum quidam Chersoneso decedere nollent, sed Thraces supra accolentes sibi asciscerent, spreto Cimone, qui cum perpaucis triremibus Athen' solverat, facto in eos impetu, quattuor suis navibus tredecim ipsorum naves cepit, ejusque Persis et superatis Thracibus, totam Cher-

τας Ἀθηναίων καταναυμαγήσας, τρεῖς καὶ τριάκοντα ναῦς ἔλαβε καὶ τὴν πόλιν ἐξεπολιόρησε καὶ τὰ γρυσεία τὰ κέραν Ἀθηναίοις προσεκτέησεν καὶ γώρν, ἧς ἐπὶ ἄρχον Θάσιοι, παρέλαβεν. (3) Ἐκείθεν δὲ βραδίως ἐπιβῆναι Μακεδονίας καὶ πολλὴν ἀποτεμῆσθαι παρασχόν, ὡς ἐδοκεῖ, μὴ θελήσας, αἰτίαν ἴσχε δώροικ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Ἀλεξάνδρου συμπεπαισθαι, καὶ οἰκὴν ἔφυγε, τῶν ἐχθρῶν συστάντων ἐπ' αὐτόν. (4) Ἀπολογούμενος δὲ πρὸς τοὺς δικαστάς, οὐκ Ἰώνων ἔφη προξενεῖν οὐδὲ Θεσσαλῶν, πλουτίων ὄντων, ὥσπερ ἑτέρους, ἵνα θεραπεύωνται καὶ λαμβάνωσιν, ἀλλὰ Λακεδαιμονίων, μιμούμενος καὶ ἀγαπῶν τὴν παρ' αὐτοῖς εὐτέλειαν καὶ σωφροσύνην, ἧς οὐδένα προτιμᾶν πλοῦτον, ἀλλὰ πλουτίων ἀπὸ τῶν πολεμίων τὴν πόλιν ἀγάλλεσθαι. (5) Μνησθεὶς δὲ τῆς κρίσεως ἐκείνης ὁ Στησίμβροτος φησὶ τὴν Ἐλπινίχην ὑπὲρ τοῦ Κίμωνος δεομένην ἔλθειν ἐπὶ τὰς θύρας τοῦ Περικλέους (οὗτος γὰρ ἦν τῶν κατηγορῶν ὁ σφοδρότατος), τὸν δὲ μειδιᾶσαντα, « Γραῦς εἶ, φάνει, γραῦς, ὦ Ἐλπινίχη, ὡς τὴν καυῦτα διαπραττεσθαι πράγματα. » πλὴν ἴν γε τῇ οἰκῇ πρῶτατον γενέσθαι τῷ Κίμωνι καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ἀπαξ ἀναστῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον.

Eadem, non nominato Stesimbrotos, iterum tangit Plutarch. in Pericle c. 10, ubi fortasse etiam antecedentia : ἔνιοι δὲ φασιν... δύναμιν ὑπάρχειν ex eodem fonte fluxerunt.

5.

Plut. Cim. 16, 1 : Ἦν μὲν οὖν ἀπ' ἀρχῆς φιλολάων (ὁ Κίμων) καὶ τῶν γε παίδων τῶν διδύμων τὸν ἕτερον Λακεδαιμόνιον ὠνόμασε, τὸν δ' ἕτερον Ἡλείον, ἐκ γυναικὸς αὐτῷ Κλειτορίδης γενομένου, ὡς Στησίμ-

βροτος ἱστορεῖ· δι' ὃ πολλάκις τὸν Περικλέα τὸ μητρῶνον αὐτοῖς γένος ὀνειδίζειν.

Aliter rem narrat Diodorus Periegeta quæm vide ap. Plutarch. l. l.

5. 6

Idem ib. c. 16, 5 : Ἐπειτα δυνατώτεροι γενόμενοι καὶ τὸν Κίμωνα τοῖς Σπαρτιάταις οὐκ ἠρέμα προσκείμενον βραῖντες ἔχθοντο. Καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπὶ παντὶ μεγαλύνων τὴν Λακεδαίμονα πρὸς Ἀθηναίους καὶ μάλιστα δε τῶν μεμρόμενος αὐτοῖς ἢ παροξύνων, ὡς φησι Στησίμβροτος, εἰώθει λέγειν, « Ἀλλ' οὐ Λακεδαιμόνιοι γε τοιοῦτοι. » Ὅθεν φρόνον ἑαυτῷ συνῆγε καὶ εὐσημένειάν τινα παρὰ τῶν πολιτῶν.

7.

Idem in Pericle c. 26, 2 : Ἐπεὶ δὲ μείζων ἕτερος στόλος ἦλθεν ἐκ τῶν Ἀθηναίων καὶ παντελῶς κατεκλείσθησαν οἱ Σάμιοι, λαβῶν δὲ Περικλῆς ἐξήκοντα τριήρεις ἐπλευσεν εἰς τὸν ἕξω κόλπον, ὡς μὲν οἱ πλείστοι λέγουσι, Φοινισῶν νεῶν ἐπικουρῶν τοῖς Σχολοῖς προσφερομένων, ἀπαντῆσαι καὶ διαγωνίσασθαι πορρωτάτω, βουλόμενος, ὡς δὲ Στησίμβροτος, ἐπὶ Κύπρον σταλλόμενος· ὅπερ οὐ δοκεῖ πιθανὸν εἶναι. Ὅποτέρῃ δ' οὖν ἐγρήσατο τῶν λογισμῶν ἀμαρτεῖν ἔδοξε.

Caunum versus in Cariam contendit Pericles sec. Thucyd. I, 116, 3. Neque Diodorus XII, 27, 5, Cypri mentionem facit.

8.

Id. ib. c. 8, 9 : Ὁ δὲ Στησίμβροτος φησὶν δε τοὺς ἐν Σάμῳ τεθνηκότας ἐγκομιάζων ἐπὶ τοῦ βήμα-

κωσιον Atheniensium ditionis fecit. (2) Inde Thasios, qui ab Atheniensibus defecerant, navali pugna vicit, captis tribus et triginta hostium navibus, urbem expugnavit, aurique metalla, quæ il in opposita continente possederant, Atheniensibus propria reddidit, agrumque, cui imperabant, Thasios ademitt. (3) Inde quum facile in Macedoniam irumpere, agrumque sibi vindicare posset, quia id facere poterat, culpatus est a rege Alexandro donis acceptis ita egisse, coalitioneque inimicorum facta, in jus pertractus est. (4) Apud iudices causam suam agens : Non Ionibus, inquit, neque Thessalis divitibus patrocinator, id quod alii faciunt, ut ab iis colantur muneribusque afficiantur, sed Lacedæmonii, imitans eorum diligensque frugalitatem et temperantiam, quæ ego ante omnes divitias pono; lætor tamen, quod hostilibus bonis urbem ditaverim. (5) Stesimbrotus ubi hujus iudicii meminit, Elpinicem ait deprecatum pro fratre ad Periclem (is enim erat accusatorum vehementissimus) accessisse : eumque subridentem respondisse : Vetula jam es, o Elpinice, et proveciori ætate, quam ut hujusmodi res conficere possis. Verumtamen in iudicio eum in Cimonem fuisse benignissimum, semelque tantum, ut accusatione sibi mandata desungeretur, surrexisse.

5.

Fuit autem jam inde ab initio Lacedæmoniorum studiosus.

Et narrat Stesimbrotus, duobus eum gemellis sibi ex Clitoria uxore natis, alteri Lacedæmonio, Eleo alteri nomen posuisse, ideoque his Periclem sæpe maternum genus exprobravisse.

6.

Aucti jam opibus (Athenienses), quum Cimonem laud obscure Spartanis addictum cernerent, moleste id tulerunt. Passim enim Spartanorum laudes coram Atheniensibus prædicabat et præcipue, ut ait Stesimbrotus, sicubi eos reprehenderet aut cohortaretur, dicere solebat : At vero Lacedæmonii non tales sese gerunt. Ea re in offensam invidiamque civium incurrit.

7.

Sed postquam alia classis major Athenis venit, unilique jam septis Samiis, cum tricemibus sexaginta mare exterius petiit, ut Phœnicum navibus (hæc enim est majoris partis auctorum sententia) auxilio Samiis venientibus occurreret, ac quam longissime ab insula depugnaret, Stesimbrotus in Cyprium eum navigare voluisse ait, quod non videtur verisimile : utraqueque ejus fuerit ratio, constat in eo peccasse ipsum.

8.

Stesimbrotus refert eum, quum in Samo mortuos pro con-

τος ἀθανάτους εἶπε γεγονέναι καθάπερ τοὺς θεούς· οὐ γὰρ ἐκείνους αὐτοὺς βροῦμεν, ἀλλὰ ταῖς τιμαῖς, ἃς ἔχουσι, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς, ἃ πρέχουσιν, ἀθανάτους εἶναι περὶ μαιρόμεθα· ταῦτ' οὖν ὑπάρχειν καὶ τοῖς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἀποθανοῦσιν.

9.

Plutarch. Pericl. c. 13, 14 : Οἱ κωμικοὶ πολλὴν ἀσέλγειαν αὐτοῦ (Περικλέους) κατεσχέδασαν... Καὶ τί ἄν τις ἀνθρώπους σατυρικοὺς τοῖς βίοις καὶ τὰς κατὰ τῶν κρειττόνων βλασφημίας ὡσπερ δαίμονι κακῷ τῷ φθόνῳ τῶν πολλῶν ἀποθύνοντας ἐκείστοις θαυμάσειεν, ὅπου καὶ Στησίμβροτος ὁ Θάσιος δεινὸν ἀσέβημα καὶ μυθῶδες ἐξενεγκεῖν ἐτόλμησεν εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ υἱοῦ κατὰ τοῦ Περικλέους; Οὕτως εἶκει πάντῃ χαλεπὸν εἶναι καὶ δυσθήρατον ἱστορίᾳ τἀληθῆς, ὅταν οἱ μὲν ὑστεραν γεγυρότες τὸν χρόνον ἔλωσιν ἐπιπροσθεῖντα τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων, ἢ δὲ τῶν πράξεων καὶ τῶν βίων ἡλικιωτικῆς ἱστορίᾳ τὰ μὲν φθόνοις καὶ δυσμενεῖαις, τὰ δὲ χαριζομένη καὶ κολακεύουσα λυμαίνεται καὶ διαστρέφῃ τὴν ἀλήθειαν.

10.

Athenæus XIII, p. 589, D, E, de Pericle : Ἦν δ' οὗτος ἀνὴρ πρὸς ἀρροδίσιζ πάνυ καταφερέης· ὅστις καὶ τῆ τοῦ υἱοῦ γυναικὶ συνῆν, ὡς Στησίμβροτος ὁ Θάσιος ἱστορεῖ, κατὰ τοὺς αὐτοὺς αὐτῷ χρόνους γενόμενος καὶ εἰρακῶς αὐτὸν, ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Περὶ Θεμιστοκλέους καὶ Θουκυδίδου καὶ Περικλέους.

11.

Plutarch. Pericl. c. 36, 2 : Ὁ γὰρ πρεσβύτατος αὐτοῦ τῶν γνησίων υἱῶν Ξάνθιππος φύσει τε δαπανηρὸς ὢν καὶ γυναικὶ νέᾳ καὶ πολυτελεῖ συνοικῶν, Τισάν-

τione laudaret, dixisse, immortales eos esse factos ac deorum similes; ut enim hos non videntur homines, sed ex honoribus tantum ac bonis quæ largiuntur, esse judicent immortales; ita his quoque evenisse, qui pro patria occubuerint.

9.

Comici nullis conviciis Periclem insectati sunt. Quamquam quid attinet admirari homines in titulo vitæ satyricos, quique obtreccionem potentium invidiæ vulgi, tanquam malo alicui genio, consecrare solerent, quando Stesimbrotus etiam Thasius atrox et fabulosum scelus Periclis in filii uxorem perpetratum ausus fuit comminisci? Adeo difficilis investigatio res est historia vera, quum posterioribus præteritum tempus cognitionem rerum præcipiat; qui vero æquales sunt ejus, cujus vitam aut acta describunt, ii partim invidia odioque, partim gratificandi studio et adulatione corrupti, veritati officiant.

10.

Pericles ad rem veneream admodum proclivis fuit: qui etiam cum filii sui uxore rem habuit, ut tradit Stesimbrotus Thasius, qui iisdem temporibus vixit, illumque viderat,

δρου θυγατρὶ, τοῦ Ἐπιλύκου, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίθειαν γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγῶντος. Πέμψας οὖν πρὸς τινὰ τῶν φίλων ἔλαβεν ἀργύριον ὡς τοῦ Περικλέους καλεῦσαντος. (3) Ἐκείνου δ' ὑστερον ἀπαιτοῦντος, ὃ μὲν Περικλῆς καὶ δίκην αὐτῷ προσέλαχε, τὸ δὲ μαιράκιον ὃ Ξάνθιππος ἐπὶ τούτῳ χαλεπῶς διατεθεὶς ἐλοιόδορει τὸν πατέρα, πρῶτον μὲν ἐκτρέφον ἐπὶ γέλωτι τὰς οἴκοι διατριβὰς αὐτοῦ καὶ τοὺς λόγους, οὓς ἐποίει μετὰ τῶν σοφιστῶν. (4) Πεντάβλου γὰρ Χαρίππου ἀκοντίῳ πατάξαντος Ἐπίτιμον τὸν Φαρσάλιον ἀκουσίως καὶ κατακτείναντος, ἡμέραν ὅλην ἀναλῶσαι μετὰ Προταγόρου διαπορρῶντα, πότερον τὸ ἀκόντιον ἢ τὸν βαλόντα ἢ τοὺς ἀγωνοθέτας κατὰ τὸν ὀρθότατον λόγον αἰτίους χρῆ τοῦ πάθους ἡγεῖσθαι. (5) Πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὴν περὶ τῆς γυναικὸς διαβολὴν ὑπὸ τοῦ Ξανθίππου φησὶν ὁ Στησίμβροτος εἰς τοὺς πολλοὺς διασπρῆναι καὶ ὄλωκε ἀνήκεστον ἄγρι τῆς τελευτῆς τῷ νεανίσκῳ πρὸς τὸν πατέρα παραμῆναι τὴν εἰσφοράν· ἀπέθανε γὰρ ὁ Ξάνθιππος ἐν τῷ λοιμῷ νοσήσας.

Τισανδρος] sic pro vulgata Τισανδρος scribendum, uti monet Sintenis., laudato Andocide Or. de pace § 29 et 147.

12.

Fulgent. Vocum antiqq. interpret. init. : Sandapilam antiqui dici voluerunt feretrum mortuorum, id est loculum; non in quo nobilium corpora, sed in quo plebeiorum atque damnatorum cadavera portabantur: sicut Stesimbrotus Thasius de morte Poly-cratis Samiorum regis scripsit dicens: Posteaquam de cruce depositus sandapila etiam deportatus est. — Pro Thasius codd. nonnulli Stasius. Quem habuerit Fulgentius Stesimbroti interpretem latinum quaero. Non magis constat de opere, ubi hæc Ste-

in libro cui titulus est De Themistocle et Thucydide et Pericle.

11.

Legitimorum enim ipsius filiorum natu maximus Xanthippus, homo tum natura sumptuosus tum mulieris juvenis et prodigæ maritus (erat hæc filia Tisandri, neptis Epilyci), patris parsimoniam argre ferens, tenuiter ei sumptus et non confertim suppeditantis, misit qui ab amico quodam quasi jussu Periclis pecuniam peteret. (3) Eo deinde datam pecuniam reposcente, Pericles in judicium vocavit. Hæc Xanthippus adolescens indigno ferens, patrem conviciis insectatus est, primo per risum evulgans ejus studia domestica sermonesque cum rhetoribus habitos. Nempe quum Charippus quinquertio Epitimum Pharsalium jaculo imprudens confixisset, Periclem cum Protagora totum diem absumpsisse disceptando: jaculumne, an qui id jecisset, an vero præfecti ludorum rectius dicerentur causam ei casu præbuisse. Præterea calumniam de uxore sua in vulgus sparsam a Xanthippo Stesimbrotus ait, omninoque implacabilem discordiam usque ad mortem ei cum patre permanuisse: peste enim periit Xanthippus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

fiant. Ea sine controversia Strabonis opinio fuit omniumque qui Cabiros divinarum ceremoniarum ministros fuisse statuerunt, Corybantum, Dactylorum, Curetumque similes, h. e. deorum majorum paredros. Stesimbrotus vero contrarium dicit, eos esse deos sacrorum principes praesidesque. Unde intelligi oportet eum Cabiros nequaquam in numero daemoneum terrestrium et gregariorum duxisse, sed deorum consentium ordini adscriptos putasse, sive ille Mercurium Proserpinamque animo complexus est, sive alios caelicolarum, qui in progressu sermonis e penetralibus evocabantur. » Lobeck Aglaoph. p. 1216. Cum his conf. quae disputat Welck. *Trilog.* p. 235, 233. — ὄρους. Καβείρου mons ignotus. Servius ad *Aen.* VI, 785: *Berecynthium, castellum Phrygiae juxta Sangarium, ubi Mater deum colitur.* Plura v. ap. Lobeck. l. l.

15.

Apostol. *Prov.* XIX, 65: Τυφλότερος ἀσπάλακος· τοῦτο τὸ ζῷον οὐκ ἔχει ὀφθαλμούς· φησὶ δ' αὐτὸ Στησίμβροτος ὑπὸ τῆς Γῆς τυφλωθῆναι διὰ τὸ φθεῖρειν τοὺς καρπούς.

Eadem Arsenius, Photius, Suidas s. v. Cf. Leutsch. ad Diogenian. VIII, 309, ubi de talpa laudat Schneider, ad Aristot. *H. A.* IV, 8, 9, *Aelian.* *H. A.* XI, 37. — Haec quoque in libris De mysteriis legi poterant.

16.

Etyim. M. p. 277, v. Διόνυσος: Οἱ μὲν Διόνυξον αὐτὸν ὀνομάζουσιν, δτι σὺν κέρασι γεννώμενος (δτι κερατοφόρος ἐξελθὼν Tzetz. *Lyc.* 209) ἐνύξαι τὸν Διὸς μηρὸν, ὡς Στησίμβροτος. Vide Steph. *Thes.* v. Διόνυξος.

refert opinionem, qui sacrificia Samothracica instituta esse dicit in honorem Cabirorum qui nomen habeant a monte Berecynthiae Cabiro.

15.

Talpa caecior. Hocce animal non habet oculos. Id a Terra caecum redditum propterea quod fruges perdat, tradit Stesimbrotus.

16.

Dionysum alii *Dionyxum* vocant, quod cornibus instructus dum a Jove ederetur femur ejus pupugerit, ut Stesimbrotus ait.

17.

Schol. *Apoll. Rh.* I, 1304: Στησίμβροτος δὲ φησὶν (Boreadas ab Hercule interfectos esse) δτι διαφορὰν ἰσχὸν πρὸς τὸν Ἡρακλῆα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεῦσι.

ΠΕΡΙ ὍΜΗΡΟΥ.

18.

Iriart. Vit. Hom. p. 233: Ἀντίμαχος Κολοφώνιον, Στησίμβροτος δὲ Σμυρναῖον (τὸν Ὅμηρον γεγονέναι φησὶ). V. Nitzsch. *Hist. Hom.* II, p. 86; Welck. *Cycl.* p. 143.

Schol. ad *Hom.* II. A, 636: Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης πλείον ἔον (sc. τὸ δῖπας in anteced. descriptum), Νέστωρ δ' ὁ γέρον ἀμογητὶ ἄειρεν]. Cur Nestorem potissimum poeta dixerit, quaerunt. Στησίμβροτος μὲν φησὶν, ἵνα δοκῆ, εἰκότως πολλὰ ἔτη βεβιωκέναι· εἰ γὰρ παραμόνιος ἡ ἰσχὺς, καὶ οὐχ ὑπὸ γήρωσ μειράνται, καὶ τὰ τῆς ζωῆς εὐλογον εἶναι παραπλήσια· Ἀντιφάνης δὲ, οὐ περὶ τῆς κατὰ γαῖρα βαρύτητος λέγει, ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐμεθύσκατο σημαίνει, ἀλλ' ἔπερι βαδῖως τὸν οἶνον Γλαῦκος δὲ, δτι κατὰ διάμετρον ἐλάμβανε τὰ ὦτα, ἐκ μέσου δὲ πᾶν εὐφορον. Eadem, sed manca, in *Cramerii Anecd.* Paris. vol. III, p. 16, 14.

Id. ib. Φ, 76: Ἀποροῦσι πῶς ὁ Ἰκετεύων (Lycos vitam ab Achille precans) πρὸς τὸν Ἀχιλλῆα ἔρη· « Πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτῆν. » Τὸ γὰρ λέγειν, καθάπερ Στησίμβροτος, δτι οἱ βάρβαροι ἀλφίτα οὐκ ἐσθίουσιν, ἀλλ' ἄρτους κριθίνους, ψιῦδες. Eadem in *Cramerii An. Par.* III, p. 27, 13.

Id. ib. Ο', 193, γὰρ δ' ἴτι κτλ.] Κράτης ἐν β' Ὀμηρικῶν καὶ Στησίμβροτος οὕτως ἐξέασται:

17.

Stesimbrotus ait Boreadas ab Hercule interfectos esse quod rixa lis esset cum Hercule de donis, quos a Iasone principes acceperant.

DE HOMERO.

18.

Antimachus Homerum fuisse Colophonium, Stesimbrotus Smyrnaeum dicit.

Gorgiam Leontinum a Clemente Alexandrino Ἱστορικόν appellari supra vidimus (p. 20); ibidem suspicati sumus Eudemum Parium, qui cum Gorgia componitur, non diversum esse ab Eueno sophista. Uterque Amelesagoram Atticarum fabularum narratorem expilasse dicitur. Quod ad declamationes spectare videtur, quales erant Gorgiæ Ἀπολογία ἐπὶ Παλαμίδου et Ἑλένης ἰγνώμιον. Aliæ a Gorgia orationes habitæ sunt, quibus vere historicum argumentum suberat: Λόγον Ὀλυμπικὸν dico, Λόγον ἐπιτάφιον, nec non Ἐγνώμιον εἰς Ἡλείου. (Vide Geel. Hist. crit. Sophist. in Actis Nov. societ. Rheno-Traj. 1823; II, p. 31, Foss. De Gorgia, Halæ 1828.) Ejusdem de Homeri genere sententiam servavit Auctor Vit. Hom. Iriart. (v. fragm. Damastis); ejus de tragœdia iudicium habes ap. Plutarch. De glor. Athen. p. 348. Porro in Cimonis Vita Plutarchus c. 10: Γοργίας δὲ Λεοντῖνος φησὶ τὸν Κίμωνα τὰ γρήματα κτᾶσθαι ὡς μὲν γρῶντο, γρῆσθαι δὲ ὡς τιμῶντο. Verum ejusmodi res quavis occasione proferri potuerunt, neque ullum librum, quem historicum dicere liceat, a Gorgia scriptum esse accepimus. Idem valet de Prodicō (*) et Protagora (**). Atque omnino triumviri veteris sophisticæ principes, ut propiores sapientiæ philosophicæ, sic ab historicis doctrinis alieniores fuisse videntur. Horum autem successores quum humani generis disciplinas ad unam omnes attingerent et in usus suos converterent, cum eloquentia etiam eruditionem historicam sociare summopere studuerunt. Inter eos eminet Hippias Eleus, sophistarum uti

(*) Aristot. Rhet. II, 23: ἄλλος (τόπος) ἀπὸ τοῦ ὀνόματος... ὡς Κόνων Θρασύβουλον Θρασύβουλον, καὶ Ἡρόδικος Θρασύμαχον, αἰὶ Θρασύμαχος εἰ, καὶ Πῶλον, αἰὶ σὺ πῶλος εἰ. Ad hæc Schol. δὲ Ἡρόδικος Ἀθηναῖος Ἱστορικός. At de Atheniense H. nihil constat. In aprico est sophistam intelligi, vel Herodicum Selymbrianum, medicum artisque gymnasticæ magistrum (Plato Phædr. p. 227, D, Protag. 316, E, Rep. 406 A, v. Geel. l. 1.; C. Hermann. ad Lucian. De conscr. list. c. 35, p. 267. Alius Herodicus, Gorgiæ frater, memoratur Platoni in Gorg. p. 411, B.); vel pro Ἡρόδικος scribendum Πρόδικος, ut censet Spengel. Συγγ. τ. γ. p. 91, assentiente Welkero in Rhein. Mus. tom. 1, p. 563 sq. Prequens horum nominum confusio. Cf. Welk. Cycl. p. 255.

(**) Commentarios historicos (Memoirische Arbeiten) a Protagora compositos esse pulat Roscher. (Cllo p. 294), laudato Plutarcho Consolat. ad Apollon. c. 33, ubi est Protagoræ locus de animi constantia et altitudine quam post amissos filios Pericles ostenderit. Sed hæc percommode referas ad librum Περὶ ἀρετῶν (Diog. L. IX, 51. Geel. l. 1. p. 84), in quo præcepta exemplis philosophus illustraverit. Aliis rebus historicis locum dedit liber Περὶ πολιτείας.

arrogantissimus, sic facile doctissimus: σωρὴν καὶ ἰσμὸν σοφίας dicit Themistius Or. XXIX, p. 345, D.

Suidas: Ἱππίας, Διοπίθου, Ἡλείου, σοφιστῆς καὶ φιλόσοφος, μαθητῆς Ἡγησιδάμου, ὃς τέλος ἐβίβητο τὴν αὐτάρχειαν. Ἐγράφε πολλά.

Geel. l. 1. p. 181: « De Hippiæ ætate nihil amplius affirmare licet, nisi eum fuisse Protagora multo juniorem (*): hoc ipse testatur apud Platōnem Hipp. maj. p. 96, C. Suida teste, in Ἱππίας, audivit Hegesidemum (**), de quo horum temporum philosopho vel sophista, nos ne fando quidem audivimus; vero simile quidem est, cum sui æqualibus sophistis versatum esse, quibuscum sane divertebat apud Calliam Atheniensem; vid. Plat. Protag. p. 195, E. Credendum est eum musicam a Lampro, rhetoricam ab Antiphonte Rhamnusio didicisse: Athenæus enim (X, p. 506, F), Ἐν δὲ τῷ Μενεξένῳ, inquit, οὐ μόνον δὲ Ἱππίας δὲ Ἡλείος γλευάζεται, ἀλλὰ καὶ δὲ Ραμνούσιος Ἀντιφῶν καὶ δὲ μουσικὸς Λάμπρος. In Platōnis autem Menexeno Hippiæ nomen nusquam occurrit; sed Socrates rhetorum laudationes orationesque funebres videns, se has etiam facere posse gloriatur, quippe musicam edoctum a Conno, rhetoricam ab Aspasia: Οὕτω μὲν οὖν τρεφόμενον ἄνδρα (inquit p. 236, A) οὐδὲν θαυμαστὸν δεῖν εἶναι λέγειν· ἀλλὰ καὶ θοσις ἐμοῦ κάκιον ἐκπιδεύθη, μουσικὴν μὲν ἐπὶ Λάμπρου παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ἐπὶ Ἀντιφῶντος τοῦ Ραμνουσίου, δημοκ καὶ οὗτος οἷός τ' εἶη Ἀθηναῖος ἐπαινῶν εὐλοχιμαεῖν. Quodsi Athenæus tam certo scivit, Hippiam a Platōne tacite designari, necesse est aliunde illi innotuerit, hos præceptores Hippiam habuisse.

« Minus frequenter Athenis commorabatur, in quam urbem se raro venire simulat, propter infinium legationum obeundarum laborem. Vid. Hipp. maj. p. 95, D; Xenophon. Mem. IV, 4: Διὰ χρόνον ἀρικόμενος δὲ Ἱππίας Ἀθήναζε περιγίνετο τῷ Σοικράτει. Itaque veteres sophistas per Græciam circumvagantes sectatus sit, aut alios etiam artium magistros, jam tum in quovis genere orientes, diligenter audiverit, e quorum institutione, quum

(*) Uxor Hippiæ fuit Plathane, ex eaque tres genuerat filios, quorum nato miulmus Aphareus. Hunc adoptavit, Plathanenque viiuam Isocrates jam senex uxorem duxit, teste Plutarch. Dec. Orat. IV, §. 41, p. 1022 ed. Didot. (Cf. Westermann. Gesch. d. gr. Bereds. § 48, 8.) Igitur Hippias Platōne multo antiquior esse non potuit.

(**) Hegesidemum quendam Cythaium laudat Plin. H. N. IX, 8, de Delphinum erga homines amore. Eadem Solin. c. 18.

felicissima valeret memoria (Plato Hipp. maj. p. 97, E (*); Philostrat. V. Sophist. p. 597), ita profecerit, ut omnem artium disciplinarumque ambitum complecteretur, neque eas tantum, quæ sola vi ingenii excolerentur, verum etiam quæ manuum artificio exercerentur, probabiliter novisset (Hipp. min. p. 230, B, et 231, G (**)) coll. Philostr. l. l.). Quo factum est ut a civitate sua idoneus haberetur aliquam reipublicæ curam gerendo (**), sæpiusque legatus tum ad alias urbes, tum imprimis Lacedæmonem mitteretur. Plato l. l. Ac per ipsam quidem harum legationum opportunitatem, suam doctrinam divenditabat: Athenis, ubi a Platone (***) et Xenophane sermonem cum Socrate habens fingitur; in Sicilia, ubi e regione quadam Inyca, magna institutionis mercede poscenda, ingentem pecuniam coegit (Plato l. l. 96, C, et Philostrat. l. l.); Lacedæmone, ubi quum homines minus avidos harum deliciarum deprehenderet, magis austero utebatur dicendi genere gravioribusque loquendi argumentis, rerum publicarum genera recensens, de coloniis operibusque publicis disputans: Περὶ τῶν γενῶν, ἃ Σώκρατες, τῶν τε ἐρώων καὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κατοικήσεων, ὡς τὸ ἀρχαῖον ἐκτίσθησαν αἱ πόλεις, καὶ συλλήβδην πάσας τῆς ἀρχαιολογίας ἡδίστα ἀκροῦνται (***), ὅσπερ ἔγωγε εἰς αὐτοὺς ἐνάγκασμαι ἐκμεμαθηκῆναι καὶ μεμελετηκῆναι

(*) Ἀπὸ ἀκούσας πνευτήκοντα ὀνόματα ἀπομνημονεύω.

(**) Socrates ad Hippiam: Ἐρησθα δὲ ἀφικέσθαι πότι εἰς Ὀλυμπίαν, ἃ εἶχες περὶ τὸ σῶμα ἅπαντα, σαυτοῦ ἔργα ἔχων. Πρῶτον μὲν δακτύλιον (ἐντεύθεν γὰρ ἤρχου) ὅν εἶχες, σαυτοῦ ἔχειν ἔργον· ὡς ἐπιστάμενος δακτυλίου γλύφειν· καὶ ἄλλην σφραγίδα, σὲν ἔργον, καὶ στήλεγγίδα, καὶ λήκυθον, ἃ αὐτὸς εἰργάσσω· ἔπειτα ὑποδήματα ἃ εἶχες, ἔρησθα αὐτὸς σκυτοτομήσαι, καὶ τὸ ἱμάτιον ὑρήναι, καὶ τὸν χιτωνίσκον· καὶ (ὃ γε πᾶσιν ἰδοῦσιν ἀτοπώτατον, καὶ σοφίας πλείστης ἐπίδειγμα) ἐπειδὴ τὴν ζώνην ἔρησθα τοῦ χιτωνίσκου, ἣν εἶχες, εἶναι μὲν οἷαι αἱ Περσικαὶ τῶν πολυτελῶν, ταύτην δὲ αὐτὸς κλέσαι. Πρὸς δὲ ταῦτοις ποιήματα ἔχων εἶθεῖν, καὶ ἐπη καὶ τραγωδίας· καὶ διθυράμβους καὶ καταλογάδην πολλοὺς λόγους καὶ παντοδαποὺς συγκειμένους· καὶ περὶ τῶν τεχνῶν ἐπὶ ὧν ἄρτι ἐγὼ εἶπον, ἐπιστήμων ἀφικέσθαι διαφερόντως τῶν ἄλλων, καὶ περὶ ῥυθμῶν καὶ ἀρμονιῶν καὶ γραμμάτων ὀρθότητος. Modo tenens Socratem esse, qui hæc jactet. Cf. Cicero De orat. III, 37.

(***) Hippias maj. p. 95, D (285): Ἡ γὰρ Ἥλιος, Hippias inquit, ὅταν τι δῆται διαπραξασθαι πρὸς τινα τῶν πῶλεων, αἰεὶ ἐπὶ πρῶτον ἐμὲ ἔρχεται τῶν πολιτῶν, αἰρουμένη πρῶτον, ἔργουμένη δὲ δικαστὴν καὶ ἀγγεῖον ἰκανώτατον εἶναι τῶν λόγων, οἱ ἂν παρὰ τῶν πῶλεων ἐκάστῳ λέγονται.

(****) Athenæus V, p. 218, C: Ὁ δὲ Πλάτων καὶ τὸν Ἥλεῖον Ἰππίαν συμπαρόντα ποιεῖ ἐν τῷ Πρωταγόρῃ, μετὰ τικῶν ἰδίων πολιτῶν· οὓς οὐκ εὐκὸς ἐν Ἀθήναις ἀσφαλῶς διατρίβειν πρὸ τοῦ τὰς ἐνιαυσίας ἐπὶ Ἰσάρχου (Ol. 89, l. a. C. 424) Ἐλαφθολιῶνος συνταλεσθῆναι σπονδίας. Sequentia ap. ipsum legas.

(*****) Philostrat. V. Soph. p. 495 dicit Hippiam in ceteris Græciæ urbibus sermones instituisse de geometria, astronomia, musica, historia naturali, pingendi arte: ἐν

πάντα τὰ τοιαῦτα. Hæc ipse Hippias ap. Plat. p. 97, E (275). *

Hactenus de vita Hippiaz. Quæ præterea de vanitate viri et jactantia deque placitis ejus et dicendi genere ex dialogis Platonis erui possunt, apud ipsum Geelium legere est. Cf. Brandis. *Gesch. d. Philos.* tom. I, p. 545, et Heindorf. et Stallbaum. ad Platon. Hipp. maj.

Scripta, quæ Hippiaz Eleo tribuuntur, novimus duo, *Συναγωγὴν* (fr. 1) et *Ἀναγραφὴν Ὀλυμπιονικῶν* (fr. 2). His addendæ sunt *Ἐθνῶν ὀνομασίαι* (fr. 3), si quidem recte conjeci apud schol. Ap. Rh. III, 1079 pro *Ἰ. δ Ἀγλιος* scribendum esse *Ἰ. δ Ἥλιος*. Similiter Osannus l. l. pro Hippia *Thasio* ap. Aristotelem reponi vult *Eleum* (*).

— Quæ ex *Συναγωγῇ* Athenæus citat, ea sunt de Thargelia, cunno celeberrimo. Hinc si concludere aliquid licet, *Συναγωγὴν* fuisse putaverim τῶν ἐνδοξῶν γυναικῶν (**). Accedit quod ejusmodi libri indoles bene quadrat cum Catalogo Olympionicarum et cum opere de Nominibus populorum. Neque aliena hujus generis argumenta a studiis sophistarum fuisse vel inde colligas, quod Polus quoque Catalogum eorum, qui ante Trojam pugnarunt, texuisse ferebatur (v. fragm. Damastæ). Aliter statuit Bode (*Gesch. d. ep. Dichtk.* p. 28), qui Hippiam in *Συναγωγῇ* de pulchro et venusto disputasse censet. Contra Osannus l. l. declamationes ab Hippia paratas et scriptas postea ab aliquo collectas, eamque collectionem *Συναγωγὴν* inscriptam esse statuit. Tu videas. — Quæ reliqua ex Hippia afferuntur, certis libris vel declamationibus assignare non licet.

Λακεδαιμόνιοι δὲ γένη τε διέειπε πόλεων καὶ ἀποικίας καὶ ἔργα, ἐπὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τὸ βούλεσθαι ἄρχειν τῆ ἰδέῃ ταύτῃ ἔχαιρον. De his Lacedæmoniorum deliciis cf. Osann. *Heitragge z. Gesch. d. gr. u. r. Lit.* II, p. 26; Idem in *Rhein. Mus.* 1843, p. 495 sq.: *Der Sophist Hippias als Archæolog.*

(*) Aristot. *Poet.* c. 25 (26 Herm.) Hippiaz *Thasii* emendationes affert duorum locorum Homeri (*Iliad* β', 15 et ψ, 328. Cf. Wolf *Prolegg.* p. 168, ubi Hippiaz acumen Loyolæ artibus dignum tribuit). Aliunde de Thasio isto non constat. Eleum vero multum in Homeri carminibus versatum esse scimus (V. Cic. *De orat.* III, 12, et quæ disputat Spengel. *Art. script.* p. 60). Quare Osannus l. l. p. 310 nomen ΗΛΙΟΣ abiisse censet in ΘΑΛΙΟΣ. Id quod veri simillimum. Corruptio tamen antiqua, ut patet ex Alexandro Aphrodis. ad Aristot. *Eleuch.* *Sophist.* IV, 8 (ubi Ar. eadem repetit non nominato auctore) fol. 12. — Præterea memoratur Hippiaz *Erythraeus*, locustæ ætatis scriptor, qui patriæ historiam composuit (*Athen.* p. 258, P). De hoc, suo loco.

(**) Sic Istri *Συναγωγὴ* citatur simpliciter, quam alii plenius dicunt Σ. Ἀττικὴν vel τῶν Ἀτθίδων. Quamquam idem etiam *Συναγωγὴν* τῶν Κρητικῶν θυσιῶν scripserat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Hæc ex proemio declamationis alicujus. — Lobeck. Aglaoph. p. 337 : « Horum auctorem cum esse qui præfertur, nihil dubitat Ebertus (Diss. Sic. p. 8), equidem præstare nolim. » Judicii causam non perspicio. Ceterum locus L. ad judicandam rationem qua argumenta sua tractarint sophistæ, apprime accommodatus.

7.

Argument. ad Sophoclis Œd. Tyr. : Ἴδιον δὲ τι πεπόνθασιν οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ τοὺς πρὸ τῶν Τρωικῶν βασιλεῖς τυράννους προσαγορεύοντες, ὅψέ ποτε τοῦδε τοῦ ὀνόματος εἰς τοὺς Ἕλληνας διαδοθέντος, κατὰ τοὺς Ἀρχιλόγου χρόνους, καθάπερ Ἰππίας ὁ σοφιστὴς φησιν. — Cf. Suidas v. Τύραννος.

Primum tyrannum inuivit Gygen (Ἀρχιλόγος δὲ Πάριος κατὰ τὸν αὐτὸν, sc. quo Gyges regnavit, χρόνον γενόμενος Herodot. I, 12). Clem. Alex. Strom. I, p. 389 Syll. : Εὐφορίων ἐν τῷ περὶ Ἀλκυονίδων κατὰ Γύγην αὐτὸν (Ὀμηρον) τίθησι γεγονέναι ὅς βασιλεύειν ἤρξατο ἀπὸ τῆς ἡ' Ὀλυμπιάδος· ὃν καὶ φησὶ πρῶτον ὀνομάσθαι τύραννον. Cf. Ebert. Sicul. p. 1 et 9 sqq.

8.

Vit. Homeri ed. Iriarte p. 233 : Ἰππίας καὶ Ἐφορος Κυμαῖον (τὸν Ὀμηρὸν φησὶ γεγονέναι).

Eleum Hippium, neque alium, intelligendum esse recte contendit Welcker. Cycl. p. 143, not. 167. — Fortasse hæc petita sunt ex oratione de studiis quibus juvenem incumbere decet, quam habuerat Lacedæmone. V. Plato Hipp. maj. p. 97, F (286), ubi Hippias loquitur hunc in modum : Περὶ δὲ ἐπιτηδεύματων καλῶν καὶ ἐναγχοῦ αὐτόθι (Spartæ) ἡδονήματα διεξιῶν ἃ χρὴ τὸν νέον ἐπιτηδεύειν. Ἔστι γὰρ μοι περὶ αὐτῶν πάγκαλος λόγος συγχεόμενος, καὶ ἄλλως εὖ διακείμενος καὶ τοῖς ὀνόμασι. Πρόσχημα δὲ μοί ἐστι καὶ ἀρχὴ τοιαύτη τις τοῦ λόγου· ἐπειδὴ ἡ Τροία ἦλθω, λέγει ὁ λόγος ὅτι Νεοπτόλεμος Νίστορα ἔροιτο ποῖά ἐστι καλὰ ἐπιτηδεύματα, ἃ ἂν τις ἐπιτηδεύσας νέος ὦν δοκιμώτατος γένοιτο. Μετὰ ταῦτα δὴ λέγων

7.

Notandum est poetas posthomericos reges antetrojanos appellare *tyrannos*, quum sero demum hocce nomen apud Græcos percubuerit, Archilochi temporibus, uti Hippias sophista tradit.

8.

Hippias et Ephorus Homerum Cumanum fuisse perludent.

9.

Lycurgum Hippias sophista dicit bellicosissimum atque perilla imperatoria insignem fuisse.

10.

Aristoteles et Hippias tradunt Thaletem etiam rebus ina-

estivum ὁ Νίστωρ καὶ ὑποτιθέμενος αὐτῷ πάμπολλα νόμιμα καὶ πάγκαλα. Deinde dicit : in eadem oratione καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ παντοδαπὰ ἐπιδείδειται καὶ περὶ ποιητῶν καὶ ἄλλων καὶ περὶ Ὀμήρου. — Ex hoc loco sua effinxit Philostratus Vit. Soph. I, 11, p. 495 : Ἔστι δὲ αὐτῷ (Ἰππία) καὶ Τρωικὸς διάλογος, οὗ λόγος ὁ Νίστωρ ἐν Τροίᾳ κ. τ. λ. V. Geel. p. 191, Osaun. l. 1. p. 508.

9.

Plutarch. Lycurg. c. 23 : Αὐτὸν δὲ τὸν Λυκούργον Ἰππίας μὲν ὁ σοφιστὴς πολιμικώτατον φησὶ γενέσθαι καὶ πολλῶν ἐμπειρὸν στρατηγῶν.

10.

Diogen. L. I, 25, de Thalete : Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Ἰππίας φασὶν αὐτὸν καὶ τοῖς ἀψύχοις μεταδοῦναι ψυχὰς, τεκμαίρομενον ἐκ τῆς λίθου τῆς μαγνήτιδος καὶ τοῦ ἡλέκτρου. V. Brandis. Gesch. d. gr. Philos. I, p. 119.

11.

Schol. Arat. Phæn. 172 : Ἰππίας δὲ καὶ Φερικύδης (fr. 46) ζ (Hyadas esse dicunt).

12.

Schol. Pind. Pyth. IV, 288 : Ταύτην (Phrixī novercam) ὁ μὲν Πίνδαρος ἐν ὕμνοις Δηιωτικῶν φησιν, Ἰππίας δὲ Γοργῶπιν. Cf. Pherecyd. fr. 52, ubi pro *matrem* scribe *novercam*.

13.

Stobæus Flor. XXXVIII, 32, ex Plutarcho : Ἰππίας λέγει δύο εἶναι φθόνους, τὸν μὲν δίκαιον, ὅταν τις τοῖς κακοῖς φθονῇ τιμωμένοις, τὸν δὲ ἀδίκον, ὅταν τοῖς ἀγαθοῖς· καὶ διπλᾶ τῶν ἄλλων οἱ φθονεροὶ κακοῦνται· οὐ γὰρ μόνον τοῖς οικείοις κακοῖς ἄχθονται, ὡς περὶ ἐκείνοι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς. Cf. Æschyl. Agam. 843.

nimatis animas tribuisse, et argumentum ejus sententiæ petiisse a magne lapide et ab electro.

11.

Hippias et Pherecydes septem Hyadas esse dicunt.

12.

Phrixī novercam Pindarus in Hymnis Demoticen, Hippias Gorgopin esse dicit.

13.

Hippias ait duo esse genera invidiæ : alterum justæ, si quis malis et tamen honoratis invidet ; alterum injustæ, si quis bonis invidet. Ac duplici malo invidi afficiuntur ; nam non solum sua damna dolent, uti reliqui, sed etiam bona aliena.

14.

Idem ibid. XLII, 10, ex eodem Plutarcho: Ἰππίας φησὶν ὅτι δεινόν ἐστιν ἡ διαβολία, οὕτως ὀνομάζων, ὅτι οὐδὲ τιμωρία τις κατ' αὐτῶν γέγραπται ἐν τοῖς νόμοις, ὥσπερ τῶν κλεπτῶν· καὶ ἄριστον δὲ κτήμα τὴν φιλίαν κλέπτουσι, ὥστε ἡ ἕβρις κακοῦργος οὔσα, δικαιότερα ἐστὶ τῆς διαβολῆς, διὰ τὸ μὴ ἀφανῆς εἶναι.

15.

Phrynichus p. 312: Παραθήκην Ἰππίαν καὶ Ἴωνά τινα συγγραφεὶς φασὶν εἰρηκέναι, ἡμεῖς δὲ τοῦτο παρακαταθήκην ἐροῦμεν, ὡς Πλάτων καὶ Θουκυδίδης καὶ Δημοσθένης.

14.

Hippias ait, inq. na malum esse calumniam, propterea quod nulla legibus in calumniatores scripta sit poena, siculi est in fures: nam amicitiam, quod bonum est optimum, suffragantur, adeo ut insolentia, etsi multorum malorum causa, tamen justior sit calumnia, quia non est clandestina.

15.

Παραθήκην Hippiam et Ionem scriptorem quendam dixisse aiunt; nos id dicimus παρακαταθήκην (*depositum*), ut Plato, Thucydides et Demosthenes.

DAMASTES SIGEENSIS.

Dionys. Hal. Jud. de Thuc. c. 5 : Ὀλίγω πρῶ-
σβύτεροι τῶν Πελοποννησιακῶν καὶ μέχρι τῆς Θουκυ-
δίδου παρεκτείναντες ἡλικίας Ἑλλάνικός τε ὁ Λίσβιος
καὶ Δαμάστης ὁ Σιγείους, καὶ Ξενομήδης ὁ Χίος καὶ
Ξίνθος ὁ Λυδὸς καὶ ἄλλοι συγνοί.

Suidas : Δαμάστης, Σιγείους ἀπὸ Σιγείου τῆς Τρωά-
δος, Διωξίππου υἱὸς, γεγονῶς πρὸ τῶν Πελοποννησια-
κῶν, σύγγραμος Ἡροδότῳ, [τῶν πλουσιωτάτων,] ἱστο-
ρικός. Γέγραψε Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων, Περὶ
γονέων καὶ προγόνων τῶν εἰς Ἴλιον στρατευσαμένων
βιβλία δύο, Ἐθνῶν κατάλογον καὶ πόλεων, Περὶ ποιη-
τῶν καὶ σοφιστῶν, καὶ ἄλλα συχνά. Γέγονε δ' Ἑλλανί-
κου μαθητής.

[Πλουσιωτάτων] Mss. Paris., editt. Mediolan. et
Veneta; παλαιοτάτων editt. Basil. et Genev. —
σύγρ. Ἡρ.· χρησιγράφος, γέγραψε κτλ. Eudoc.
p. 127.

Idem : Πῶλος, Ἀκραγαντίνος, βήτωρ, μᾶλλον δὲ
σοφιστής τῶν παλαι, διδάσκαλος Λικυμνίου, ἔγραψε
Γενεαλογίαν τῶν ἐπὶ Ἴλιον στρατευσάντων Ἑλλήνων
καὶ βαρβάρων, καὶ πῶς ἕκαστος ἀπῆλλαξε· τινὲς δὲ
αὐτὸ Δαμάστου ἐπιγράφουσι. Νεῶν κατάλογον. Περὶ
λέξεως. Cf. Eudocia p. 355.

Agathemerus I, 1 : Ἀναξίμανδρος ὁ Μιλήσιος,
ἀκουστῆς Θαλέω, πρῶτος ἐτόλμησε τὴν οἰκουμένην ἐν
πίνακι γράψαι. Μεθ' οὗ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος, ἀνὴρ
πολυπλάνης διηκρίβωσεν ὥστε θαυμασθῆναι τὸ πρᾶγμα.
Ἑλλάνικος γὰρ ὁ Λίσβιος ἀνὴρ πολυῖστωρ, ἀπλάστως
παρέδωκε τὴν ἱστορίαν. Ἔτα Δαμάστης ὁ Κιτιεύς (scr.
ὁ Σιγείους) τὰ πλεῖστα ἐκ τοῦ Ἑκαταίου μεταγράψας
Περὶ πλουτῶν ἔγραψε.

Porphyrus lib. I Φιλολ. ἀπορροσ. ap. Euseb. Pr.
E. p. 466 : Τὰ βαρβαρικά νόμιμα Ἑλλανίκοι ἐκ τῶν
Ἡροδότου καὶ Δαμάστου (vulg. Δαμάσου); συνῆκται.

Avicennus Orae mar. 42 veteres geographos recen-
sens post Hecatæum, Hellanicum, Phileam et
ignotum aliunde Pausimachum Samium ponit
Damastem nobili natum Sige.

Damastes (*) Sigeensis Herodoti æqualis fuisse di-
citur; equidem supparem potius dixerim, quan-
doquidem discipulum esse volunt Hellanici, vicini
Lesbii. Nihil tamen premo verba grammatici, quum
fama ista inde orta esse possit, quod in operibus
suis Damastes Hellanici maxime vestigia legerit.
Idque fragmentis comprobatur (fr. 1. 5. 6).

(*) De Damaste vel Damaso, fratre Democriti, Dama-
sippi filio, v. Mullach. Fragm. Democrit. p. 36 sqq. — Alium
Damastem habes in Plutarcho (Thea. c. 11). — *Damasos*
varios v. in Steph. Thea. s. v.

Nobilis generis divitias testari videtur Suidas ver-
bis τῶν πλουσιωτάτων : nam alterius lectionis (τῶν
παλαιοτάτων) auctoritas est pæne nulla, quamquam
acquiescendum ea putavit vir doctus in Museo crit.
Cantabrig. tom. II, p. 108. At nemo negabit verbis
τῶν πλουσ. insoliti aliquid inesse; accedit quod omit-
tuntur ab Eudocia. Nescio an ex antecedentibus τῶν
Πελοποννησιακῶν parum distincte scriptis nata sint.
Corrupta esse et loco mota etiam Bernhardus cen-
set. « Jam in continuis, ait, liber Περὶ τῶν ἐν Ἑλλ.
γεν. quum argumentum aut obscurum ostendat aut
incredibile, placet inscriptionem sic resarciri, περὶ
τῶν ἐν Ἑλλάδι γενομένων ἀρχαιοτάτων [γενῶν vel
ἔθνῶν]. Atque haud scio an infra posita ἔθνῶν κατάλο-
γον καὶ πόλεων huc referenda sint. » Hæc ille; atque
laborare titulum π. τ. ἐν Ἑλλ. γεν. mihi quoque per-
suasum est, quum Ἑλληνικῆς ἱστορίας vix quisquam
eo modo indicaverit. Deletis γενομένων περὶ, scri-
pserim περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι γονέων etc., quibus oppo-
sita erat altera operis pars de *Barbaris*, qui ante
Trojam pugnaverint. Hujus enim mentionem Sui-
das, quum s. v. Δαμάστης omiserit, v. Πῶλος me-
minisse non neglexit. — Opus quoniam duobus li-
bris absolutum est, Damastes breviter rem tractas-
se ac fila genealogica texuisse habuerit satis. De
eodem loco postea amplissimum opus composuit
Demetrius Scopsius, quem secutus est Apollodo-
rus Atheniensis. Ceterum quæ factum sit ut Da-
mastis liber ab aliis Polo, Gorgiæ discipulo, ad-
scriberetur, haud liquet. Argumentum ejus accom-
modatum sane erat, quo tractando eruditionem so-
phista ostenderet.

Sequitur ap. Suid. v. Πῶλος, Νεῶν κατάλογος,
qui cum antecedente opere non potuit non con-
junctus esse; v. Δαμάστης sequitur Ἐθνῶν κατάλογος
καὶ πόλεων : suspicaris νεῶν κατάλογος· περίπλους; at
domanda conjectandi prurigo : nam recte hæc sese
habere videntur, quum Damastes Περὶ ἔθνῶν citetur
Stephano Byz. (fr. 1.) Ab hoc libro non diversus
qui ab Agathemero memoratur Περὶ πλους. — Ad
librum Περὶ ποιητῶν καὶ σοφιστῶν retuli fragm. 8 de
majoribus Homeri. Inter ea, quæ deinceps a Sui-
da ponuntur ἄλλα συχνά, fuerint libri Περὶ εὐρη-
μάτων (fr. 9) et chronologica quædam, si quidem
recte Damastes ab Eudocia χρονολόγος appellatur.
Fragmentum habemus de die quo Troja expugnata
sit. Fortasse etiam in libro De poetis ad chronolo-
gicum maxime rerum ordinem (secundum seriem
sacerdotum Junonis Argivæ?) recte constituendum
auctor attenderat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

deux faits distincts, d'où est résulté un rapprochement inexact : au lieu de dire que, selon Scylax, la largeur du détroit des colonnes est égale à celle du Bosphore, il aurait dû dire que la largeur de ce détroit, selon Damastes, était égale à celle que Scylax donnait au Bosphore. Les citations des anciens, si souvent faites de mémoire, présentent des erreurs bien plus fortes que ce malentendu. »

5.

Valerius Max. VIII, 13, 6 : *Hellanicus vero ait, quosdam ex gente Epiorum, quæ pars est Ætolice, duccenos explere annos; eique subscribit Damastes, hoc amplius affirmans, Lictorium quendam ex his, maximarum virium staturæque præcipuæ, trecentessimum annum cumulasse.*

6.

Plinius VII, 49, p. 37 Tchin. : *Hellanicus quosdam in Ætolia Epiorum gentis duccentos (sc. annos) explere. Cui adstipulatur Damastes (nonnulli libri Damiades), memorans Pictorem ex iis præcipuum corpore viribusque, etiam trecentos vixisse.*

[ΧΡΟΝΙΚΑ.]

7.

Plutarch. Camill. c. 19 : Thargelion mensis Barbaris infaustus est. Eo mense Persæ ad Granicum victi, καὶ Καρχηδόνιοι περὶ Συρακίαν ὑπὸ Τιμολέοντος ἡττῶντο τῇ ἐβδόμῃ φθίνοντος, περὶ ἣν δοκεῖ καὶ τὸ Ἴλιον ἀλῶναι, ὡς Ἐφορος καὶ Καλλισθένης καὶ Δαμάστις καὶ Φύλαρχος (fr. 66) ἱστορήκασιν.

In his aliter statuit ac Hellanicus (fr. 144). Cf. not. ad M. Par. p. 568. Fluxit numerus ex Iliade parva. Vid. Callisthenes fr. 15.

8.

Dionys. Hal. A. R. I, c. 72 : Ὁ τὰς ἱερείας τὰς ἐν Ἄργει καὶ τὰ καθ' ἑκάστην πραγθέντα συναγαγὼν Αἰνεῖν φησὶν ἐκ Μολοσσῶν εἰς Ἰταλίαν ἔλθόντα μετ' Ὀδυσσεύος, οἰκιστὴν γενέσθαι τῆς πόλιος ὠνομάσαι

[CHRONICA.]

7.

Carthaginienses a Timoleonte in Sicilia victi sunt Thargelionis die ante finem mensis septimo; circa eundem diem etiam Troja capta esse videtur, ut Ephorus, Callisthenes, Damastes et Phylarchus tradiderunt.

8.

Is qui sacerdotes Junonis Argivæ recensuit et quæ sub uniuscujusque sacerdotio gaste sint, congegit, Æneam dicit e Molossis in Italiam cum Ulyssæ profectum urbis conditorem exatilisæ, quam de Romæ, unius ex Iliadibus mulleribus, nomine nuncupaverit. Hanc enim celeras Trojanas impu-

δ' αὐτὴν ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἰλιάδων Ἰώμας. Ταύτην δὲ λέγει τὰς ἄλλας Τρωάσι παρακαλουσμένην, κοινῇ μετ' αὐτῶν ἐμπρῆσαι τὰ σκάφη, βαρυνομένην τῇ πλάνῃ. Ὁμολογεῖ δ' αὐτῶ καὶ Λαμαστίης ὁ Σιγυεὺς (vlg. Σιγυεύς) καὶ ἄλλοι τινές.

Eadem ex Dionysio Euseb. Arm. p. 204 Mai., ex Eusebio Syncell. p. 192. Apud Syncell. in codd. Λαμαστίς Σιγυεύς vel Αἰγυεύς; ap. Euseb. *Damastes Sidetes*. — Ἐκ Μολοσσῶν] ἐκμολωτῶν, ἐκμολύτον codd. Syncell.; *captivum* (αἰχμαλώτων) vertit Goar. — Ὁ τὰς ἱερείας. συναγαγὼν] se. Hellanicus. Ad Molossos Æneas venit ex Thracia, uti colligis ex Hellanico (fr. 127 extrem).

[ΠΕΡΙ ΕΥΡΗΜΑΤΩΝ.]

9.

Plinius H. N. VII, 57, de rerum inventoribus : *Biremem Damastes Erythraeos fecisse, tremelem Thucydides Aminoclem Corinthium.*

In indice auctorum Plinian. Damastis nomen occurrit ad libr. IV. V. VI. VII. Num περὶ εὐρημάτων Damastes data opera scripsit?

ΠΕΡΙ ΠΟΙΗΤΩΝ ΚΑΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

10.

Vit. Homer. cod. Matrit. ed. Iriart. p. 233 : Ἀναξιμένης καὶ Δαμάστις καὶ Πίνδαρος Χίον τὸν Ὀμηρον ἀποβαίνοντα καὶ Θεόκριτος δ' ἐκ Δαμάστις καὶ δέκατον αὐτὴν ἀπὸ Μουσαίου φησὶ γεγονέναι.

Proclus Vit. Hom. p. 25 in Biogr. Westermani : Ἑλλάνικος καὶ Δαμάστις καὶ Φερεκύδης εἰς Ὀρρέα τὸ γένος παράγουσιν αὐτοῦ. Μαίονα γὰρ φασὶ τὸν Ὀμήρου πατέρα, καὶ Δίον τὸν Ἡσιόδου γενέσθαι Ἀπελλίδος, τοῦ Μελανωποῦ, τοῦ Ἐπιφραδέος, τοῦ Χαριφήμου, τοῦ Φιλοτερπέος, τοῦ Ἰδμονίδα, τοῦ Εὐκλέους, τοῦ Δωρίωνος, τοῦ Ὀρφέως. Γοργίας δ' ὁ Λεοντίνος εἰς Μουσαίον αὐτὸν ἀνάγει.

Non ubique igitur Pherecydes, Hellanicus et Damastes inter se consensere, nisi forte in cod. Matrit. Damastes perperam citatur pro Gorgia Leon-

lisse ut una cum ipsa naves incenderent, lalligatam scilicet itineris erroribus. Consentit Hellanico etiam Damastes Sigeeus et alii nonnulli.

DE POETIS ET SOPHISTIS.

10.

Anaximenes et Damastes et Pindarus Homerum Chium esse exhibent; item Theocritus. Ac Damastes quidem eum esse decimum a Musæo dicit.

Hellanicus et Damastes et Pherecydes Homerum genus ab Orpheo deducunt. Etenim Mæonem dicunt Homerum, et Diom Hesiodi patrem filios fuisse Apellidam, Melanopem, Epiphradem, Chariphem, Philoterpam, Idmonidem, Euechris, Corionta, Orphed.

tino. Nam ubi *Musæum* expectas, Proclus ponit *Dorionem*; eodem loco Ἀρής nominatur ap. Characem, Ὀρτης in Certam. Hom. et Hesiodi. Quæ nomina ex uno eodemque corrupta esse videntur. Welckerus (*Cycl.* p. 149, ubi vide) statuit indicari

iis gentes quibus singuli Homerum vindicare studuerint, Dores, Thraces, Odrysas(?); *Musæum* vero iis deberi, qui cum Atheniensium civitate genealogiam Homeri conjunxerint. Cf. idem p. 192, 176; Nitzsch. *Hist. Hom.* II, p. 88.

ANAXIMANDER MILESIUS.

Suidas : Ἀναξίμανδρος, Ἀναξιμάνδρου, Μιλήσιος, ὁ νεώτερος, ἱστορικός γέγονε δὲ κατὰ τοὺς Ἀρταξέρξου χρόνους τοῦ Μνήμονος κληθέντος. Ἐγραψε Συμβολῶν Πυθαγορείων ἐξήγησιν· ὅσον ἴσθι τὸ Ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν· Μαγείρα πῦρ μὴ σκαλεύειν· Ἀπὸ ἑλακτῆρου ἄρτου μὴ ἰσθίειν· καὶ τὰ λοιπά. Cf. Eudocia. (Artaxerxes Mnemon regn. 405—359 a. C.)

Diogen. L. II, 2 : Præter Anaximandrum philosophum γέγονε καὶ ἄλλος Ἀναξίμανδρος ἱστορικός, καὶ αὐτὸς Μιλήσιος, τῆ Ἰάδιδ γεγραπώς.

Anaximander h. l. fortasse non diversus est ab illo, quem cum Stesimbrotto inter magistros Nice-rati nominat Xenophon *Conviv.* III, 6. Stesimbrotto tamen juniorem fuisse, ut qui sub Artaxerxe adhuc floruisse dicatur, facile colligas.

Præter symbolorum Pythagoricorum interpretationem scripsisse videtur Historiam mythicam, si quidem recte huc referendam esse censemus quam Athenæus laudat Anaximandri Ἡρωολογίαν.

ΗΡΩΟΛΟΓΙΑ.

1.

Athenæus XI, p. 498, A : Ἡσίοδος ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμποδίας ἐν τῷ π σκύπρον λέγει... Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀναξίμανδρος ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ, λέγων ὧδε· « Ἀμφιτρυῶν δὲ τὴν λείην δασάμενος τοῖς συμμάχοις, καὶ τὸν σκύπρον ἔχων ὃν εἶλετο αὐτῷ. » Καὶ πάλιν· « Τὸν δὲ σκύπρον Ἐγλειόῃ δίδωσι Ποσειδῶν, παιδί τῷ Ἰαυτοῦ· Ἐγλειόῃ δὲ Πτερέλειῳ· τοῦτον ὄλων ἀπέπλεον. »

Cf. Herodori fr. 1. — ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ] idem libri titulus reponendus apud Hecataem fr. 354.

2.

Bekker. *Anecd.* p. 783 : Pythodorus et Phil-

lis Delius a Danao literas in Græciam asportatas esse dicunt. Ἐπιμαρτυροῦσι τούτοις καὶ οἱ Μιλησιοὶ συγγραφεῖς Ἀναξίμανδρος καὶ Διονύσιος καὶ Ἐκτατίσιος, οὓς καὶ Ἀπολλόδορος ἐν Νεῖων καταλόγῳ παρατίθεται. Sine dubio Milesius junior intelligendus. Cf. Nitzsch. *H. Hom.* I, p. 79,

(3).

Fulgentius *Myth.* I, 14 : *Apollini novem deputant Musas, ipsumque decimum Musis adjiciunt : illa videlicet causa, quod humanæ vocis decem sint modulamina, unde cum decachorda Apollo pingitur cithara. Sed et lex divina decachordon dicit psalterium. Fit igitur vox quattuor dentibus e contra positis, quos lingua percutit : e quibus si uno minus fuerit, sibilum potius quam vocem reddat necesse est. Duo labia velut cymbala, verborum commoda modulantia : lingua, ut plectrum, quæ curvamine quodam vocalem format spiritum ; palatus, cujus concavitas profert sonum ; gutturalis fistula, quæ tereti meatum spiritalem præbet excursu ; et pulmo qui velut acervus follis concepta reddit ac revocat. Habes ergo novem Musarum vel Apollinis ipsius redditam rationem, sicut in libris suis Anaximander Lampsacenus et Leophantes (?) Heracleopolites exponunt ; et quod alii firmant, ut Pisander physicus, et Euximenes (i. e. Eumerus) in libro Θεολογουμένων.*

« Vel Anaximandrum Milesium vel Anaximenem Lampsacenum dicere voluerit. » Voss. p. 54. Ad Anaximandrum Xenophontis l. l., mythorum interpretem, refert Lobeck. *Aglaoph.* p. 157.

ΗΡΩΟΛΟΓΙΑ.

1.

Hesiodus libro *Melampodias* secundo σκύπρον (pro σκύπον) dicit .. Similiter Anaximander in *Heroologia*, ubi ait : « Ἀμφιτρυῶ, πρᾶδα inter socios divisa, scypphum (pocu-

lum), quem abstulerat, sibi retinuit. » Et iterum : « Scypphum Teleboæ dat Neptunus filio suo, Teleboas vero Pterelæo ; quo ille ablato, navem solvit. »

2.

De literis a Danao in Græciam allatis assentiuntur Milesii scriptores Anaximander, Dionysius et Hecataeus.

CRITIAS ATHENIENSIS.

De Critia, Atheniensi, Callæschri filio, Gorgiæ et Socratis discipulo, poeta, rhetore, philosopho, scriptore Rerum publicarum, qui princeps triginta virorum eecidit Ol. 94, 2 (403), egerunt Weber. (*De Critia tyranno* Programm. Gymnas. Mæno-Francof. 1824, 4), N. Bach. (*De Critiæ tyr. politiis elegiacis*. Programm. Vratislav. 1826, 4; et *Critiæ carminum etc. quæ supersunt*, Lips. 1827, 8) et qui nuper historiam poeseos Gr. conscripserunt Ulricius et Bodens. Ad hos igitur lectorem relego. Nos eatenus tantum Critiæ locum damus, quatenus qui postremus est inter poetas elegiæ politicæ, idem agmen ducit eorum, qui soluta oratione de institutis et moribus Græciæ civitatum libellos composuerunt. Nam quod Alexander Aphrodisiensis (ap. Philopon. ad Aristot. De anima p. 8, C) dicit Critiam tyrannum nihil scripsisse præter πολιτείας ἐμμέτρους (sic appellat elegos argumenti politici), id eadem iudicii levitate contendit qua Critiam tyrannum diversum esse censuit a Critia sophista. Vide Bach. l. l. p. 25 sqq. Pauca quæ ex Πολιτείας ætatem tulerunt, omnia pertinent ad Respublicas Lacedæmoniorum, Thessalorum, Atheniensium. Neque de aliis eum scripsisse veri simile est.

ΛΑΚΕΔΑΜΟΝΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

Clemens Alex. Strom. VI, p. 264 Syllb. : Κριτίας γράφει « Ἄρχομαι δὲ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου, πῶς ἂν βελτιστός τὸ σῶμα γένοιτο καὶ ἰσχυρότατος, εἰ δὲ φυτεύων γυμνάζοιτο καὶ ἰσθίοι ἐβρωιμένως καὶ ταιλαιπωροῖη τὸ σῶμα, καὶ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τοῦ μέλλοντος ἴσσεσθαι ἰσχύοι τὸ σῶμα καὶ γυμνάζοιτο. »

Probabile est hæc ex Lacedæmoniorum Rep. petita esse. Quod si verum, cf. Plutarch. Lyc. c. 14; Xenophon Resp. Laced. I, 4; Cicero Tuscul. II, 15, 36; Müller. Dor. II, p. 276.

LACEDÆMONIORUM RESPUBLICA.

1.

Critias scribit : « Incipio autem ab ortu hominis, quem admodum fuerit corpore præstantissimus et fortissimus, si is qui gignit exerceatur et strenue comedat et corpus subigat laboribus, materque futuri infantis sit robusto corpore et se exercent. »

2.

Suos quæque civitas in bibendo mores habet, ut Critias docet in Lacedæmoniorum Republica dicens : « Chius quidem

2.

Athenæus XI, p. 463, E : Τρόποι εἰσὶ πόσεων κατὰ πόλεις ἴδιοι, ὡς Κριτίας παρίστησιν ἐν τῇ Λακεδαιμονίων Πολιτεία διὰ τούτων.

« Ὁ μὲν Χίος καὶ Θάσιος ἐκ μεγάλων κυλικῶν ἐπιδήξια, ὁ δὲ Ἄττικὸς ἐκ μικρῶν ἐπιδήξια, ὁ δὲ Θεσσαλικὸς ἐκπίωματα προπίνει, ὅτῳ ἂν βούλωνται, μεγάλα. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὴν παρ' αὐτῷ ἕκαστος πίνει, ὁ δὲ παῖς οἰνογοῖ, ὅσον ἂν ἀποπίη. »

Cf. Athenæus X, p. 432, D : Κριτίας ἐν τοῖς Ἐλεγείοις (fr. 2 ed. Bach.) :

Καὶ τόδ' ἔθος Σκάρτη μελέτημά τε κείμενόν ἐστι,
πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,
μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,
μήτ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κυκλοῦν Θασίου
ἄγχα. * *

* * * Αὐτὴ χεῖρ Ἀσιατογενῆς,
καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδήξια, καὶ προκαλεῖσθαι
ἔξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλει.

Εἰτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσα; τε λύουσι
εἰς αἰσχρὰς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον
τεύχουσιν· πρὸς δ' ὁμ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίξει·
λῆσται δ' ἐκτίκει μνημοσύνην πραπίδων·
νοῦς δὲ παρέσφαλται· ὁμῶς δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
ἔθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβῆς ἑατάνη.

Οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον,
ὥστε φρέν' εἰς ἱλαρὰν ἀσπίδα πάντ' ἀπάγειν,
εἰς τε φιλαρροσύνην γλώσσαν μέτριόν τε γέλωτα.

Τοιαύτη δὲ πόσις σώματι τ' ὠφέλιμος
γνώμη τε κτήσει τε· καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης
πρὸς θ' ὕπνον ἑρμύσται, τὸν κημάτων λιμένα,
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ἰγίειαν,
καὶ τὴν εὐσεβῆς γείτονα σωφροσύνην.

Ἐξῆς τε πάλιν φησίν.

Αἱ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλικῶν προπόσεις, παραχρῆμα
τέρψασαι, λυποῦτ' εἰς τὸν ἀπαντα χρίνον.

Ἡ Λακεδαιμονίων δὲ διαίτ' ὁμαλῶς εἰσάκειται,
ἔσθαι καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φρονεῖν
καὶ τὸ κοιεῖν εἶναι δυνατούς· οἷα ἴσ' ἀπότακτος
ἡμέρα οἰνώσαι σῶμ' ἀμέτρους πότοις.

3.

Athenæus XI, p. 483, B : Κριτίας δὲ ἐν Λακεδαιμονίων πολιτεία γράφει οὕτως· « Χωρὶς δὲ τούτων τὰ σμικρότατα ἐς τὴν διαίταν ὑποδήματα ἄριστα, Λακω-

et Thasius majoribus poculis ad dextram; Atticus vero minoribus ad dextram; Thessalus pocula magna propinat cui-cunque libuerit. Apud Lacedæmonios vero quisque bibit poculum sibi appositum (sibi quisque bibit, non in aliorum salutem); pater autem ministrans tantum vini infundit quantum quisque bibere solet. »

3.

Critias in Lacedæmoniorum Republica scribit ita : « Præter hæc minimo sumptu parabiles caleci optimi, Laco-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

[ΑΘΗΝΑΙΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.]

8.

Ælian. V. H. X, 17 : Λέγει Κριτίας Θεμιστοκλῆα τὸν Νεοκλέους, πρὶν ἢ ἀρξασθαι πολιτεύεσθαι, τρία τάλαντα εἶναι τὴν οὐσίαν τὴν πατρῶν· ἐπεὶ δὲ τῶν κοινῶν προίστη, εἶτα ἐρυγε καὶ ἐδημεύθη αὐτοῦ ἡ οὐσία, κατεφωράθη ἑκατὸν τάλαντων πλείω οὐσίαν ἔχων. Ὁμοίως δὲ καὶ Κλέωνα πρὸ τοῦ παρελθεῖν ἐπὶ τὰ κοινὰ μηδὲν τῶν οὐκείων ἐλεύθερον εἶναι· μετὰ δὲ πεντήκοντα τάλαντων τὸν οἶκον ἀπέλιπεν.

9.

Plutarch. Cimon. c. 16 : Lacedæmonii ab Heiotibus et Messeniis pressi, misso Periclida Atheniensium auxilium implorant. Ἐπιάλτου δὲ κωλύοντος καὶ διαμαρτυρομένου μὴ βοηθεῖν, μηδ' ἀνιστάσθαι πόλιν ἀντίπαλον ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἀλλ' εἶναι κείσθαι καὶ περὶ θῆναι τὸ φρόνημα τῆς Σπάρτης, Κίμωνά φησι Κριτίας τὴν τῆς πατρίδος αὐξήσειν ἐν ὑστέρω θέμενον τοῦ Λακεδαιμονίων συμφέροντος, ἀναπέσαντα τὸν ὄπλιμον ἐξελεῖν βοηθοῦντα μετὰ πολλῶν ὀπλιτῶν. Cf. Ion. Tragic. 7.

De Cimone verbum Critiæ offert Plut. l. l. c. 10 : Κριτίας ἐν τοῖς Ἐλεγείοις εὐχεται·

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κίμωνος,
νίκαι δ' Ἀγησίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

Sequentia ex libro περὶ ποιητῶν καὶ σοφῶν, qualem etiam Antiphon scripsisse ferebatur, petita esse videntur.

10.

Mallius Theodorus De Metr. p. 19 ed. Heusinger. :

[ATHENIENSIVM RESPUBLICA.]

8.

Critias dicit Themistoclem Neoclis filium, antequam rempublicam administrare cœpisset, trium solum talentorum rem, hæreditatem paternam, habuisse. Postquam vero republicam præfuisset, et dein exularet, ac bona ejus publicarentur, repertus est amplius centum talentorum facultates habere. Similiter etiam de Cleone, antequam ad rempublicam accederet, nihil rerum ejus familiarium fuisse liberum : post vero quinquaginta talentorum rem reliquit.

9.

Ephialte repugnante obtestanteque ne iis succurrerent Athenienses, neque urbem Albenis arculam erigerent, sed jacere eam faslumque Spartanum calcari sinerent, Cimonei ait Critias, patriæ incremento utilitati Lacedæmonio-

Metrum dactylicum hexametrum inventum primitus ab Orpheo Critias asserit, Democritus a Musæo.

11.

Philostat. V. Soph. p. 480 : Οἶδα γὰρ ὅτι καὶ Κριτίαν τὸν σοφιστὴν οὐκ ἐκ πατέρων, ἀλλ' Ὁμήρου ὅτι μόνον ἐπιμηθεύοντα, ἐπειδὴ θαῦμα ἐηλώσειν ἔμελλε πατέρα Ὁμήρου ποταμὸν εἶναι.

οὐκ ἐκ πατ.] οὐ τῶν ἐτέρων πατέρων? — Weber. Comment. de Critia p. 23 : « Philostratus dicit quorum vitas delineaverit, eos non additis patrum nominibus induxisse, nisi Homerum, quod miraculo fore duceret, patrem Homeri fluvium esse; in quo facile vides deridere voluisse Critiam eorum absurdam sedulitatem, qui uniuscujusque magni hominis etiam memorabilem quendam patrem velent. » — De Melete fluvio Homeri patre v. Plutarch. Hom. Vit. 2, et plura ap. Welcker. Cycl. p. 153.

12.

Ælian. V. H. X, 13 : Αἰτιᾶται Κριτίας Ἀρχιλοχον, ὅτι κάκιστα ἑαυτὸν εἶπεν. « Εἰ γὰρ μὴ, φησὶν, ἐκεῖνος τοιαύτην εὐχὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξήνεγκεν, οὐκ ἂν ἐπυθόμεθα ἡμεῖς, οὔτε δτι Ἐνιπόυς υἱὸς ἦν τῆς δούλης, οὔθ' δτι καταλιπὼν Πάρον διὰ πέναν καὶ ἀπορίαν ἦλθεν εἰς Θάσον, οὔθ' δτι ἐλθὼν τοῖς ἐνταῦθα ἐχθρὸς ἐγένετο, οὔδ' ἂν δτι ὁμοίως τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθροὺς κακῶς εἰλεγε. Πρὸς δὲ τούτοις (ἦ, δ' ὅς) οὔτε δτι μοιχὸς ἦν, ἤδειμεν ἂν, εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, οὔτε δτι λάγνος καὶ ὑβριστής, καὶ, τὸ ἔτι τούτων ἀτίμωτον, δτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν. » Οὐκ ἀγαθὸς ἄρα ἦν ὁ Ἀρχιλοχος μάρτυς ἑαυτοῦ, τοιοῦτον κλέος ἀπολιπὼν, καὶ τοιαύτην ἑαυτοῦ φήμα. Ταῦτα οὐκ ἐγὼ Ἀρχιλοχον αἰτιῶμαι, ἀλλὰ Κριτίας.

rum posthabito, populo diversum persuasisse, nullisque cum armatis ad opem ferendam exivisse.

11.

Critiam quoque sophistam memini patrem nullius mormorare, præter unius Homeri, et hoc quidem propterea, quod rem miram, nempe fluvium Homero patrem fuisse, memoriae tradere volui.

12.

Critias reprehendit Archilochum, quod ipse de se pessime sit locutus. « Nisi enim, inquit, ipse de se talem famam in Græcos extulisset, nunquam utique nos scivissemus neque eum Enipûs servæ filium fuisse, neque, relicta Paro propter paupertatem rerumque penuriam, in Thasum venisse, neque etiam quod, eo quum venisset, hominum latus loci inimicus evaserit, neque vero quod æqualiter tam amicis quam inimi-

De Anacreonte Critiæ fragmentum poeticum habes ap. Athenæum XIII, p. 600, F (fr. 7. ed. Bach.).

13.

Schol. Eurip. Hippol. 263 : Ἐνὸς τῶν ἑπτὰ σοφῶν

ἔστι τὸ ἀπόφθιγμα Μηδὲν ἄγαν, ἕπερ Χίλωνι ἀνατιθέασιν, ὡς Κριτίας καὶ Πίνδαρος. — Ceterum num hæc ex prosariis scriptis Critiæ fluxerint an ex poeticis, incertum.

cismale dixerit. Ad hæc, inquit, neque adulterum eum fuisse scivissemus, nisi ab ipso didicissemus; neque libidinosum neque lascivum neque (quod est etiam illorum omnium turpissimum) sententiam abjecisse eum. » Nequaquam igitur bonus sibi ipse testis exstitit Archilochus; qui tale dedecus

talemque famam sibi reliquit. Hoc nomine non ego Archilochum accuso, sed Critias.

13.

Unius ex septem sapientibus dictum est illud « Ne quid nimis; » quod Chiloni tribuunt, ut Critias et Pindarus.

Digitized by Google

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

THEMISTOGENES. SOPHÆNETUS. CRATIPPUS.

THEMISTOGENES SYRACUSANUS.

Xenophon in Hellenicis (III, 1, 2) ubi ad ea tempora devenit, quibus Cyrus contra fratrem expeditionem parabat, his utitur verbis : Ὡς μὲν οὖν Κύρος στρατεύματά τε συνέλεξε, καὶ ταῦτ' ἔχων ἀνέβη ἐπὶ τὸν ἀδελφόν, καὶ ὡς ἡ μάχη ἐγένετο, καὶ ὡς ἀπέθανε, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπεσώθησαν οἱ Ἕλληνες ἐπὶ θάλατταν, Θεμιστογένει τῷ Συρακούσιῳ γέγραπται.

Quæ ita Schneiderus intellexit, ut Xenophontem suam Cyri Anabasin tum nondum scripsisse et propterea ad aliud opus lectorem ablegasse censeret. At Anabasin Xenophontis ante Hellenica esse editam hodie satis liquet. Itaque hanc ipsam verbis laudatis indicari tum per se probabile est, tum testatur Plutarchus De glor. Athen. c. 1, p. 423 ed. Didot. : Ξενοφῶν μὲν γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία, γράψας ἃ ἐστρατήγησε καὶ καθώρθωσε, καὶ Θεμιστογένει (sc. ἐστ.) περὶ τούτων συντετάχθαι τὸν Συρακούσιον, ἵνα πιστότερος ἢ διηγούμενος ἑαυτὸν ὡς ἄλλον, ἐτέρῳ τῶν τῶν λόγων δόξαν χαριζόμενος. Οἱ δ' ἄλλοι πάντες ἱστορικοὶ, Κλειτόδημοι, Δίλλοι, Φιλόχορος, Φύλαρχος, ἀλλοτρίων γεγονάσιν ἔργων, ὥσπερ ὄραμάτων, ὑποκριταὶ, κτλ.

Adde schol. inedit. cod. Paris. 2565 : Ξενοφῶν ἐπέγραψε τὴν Κύρου ἀνάβασιν Θεμιστογένει Συρακούσιῳ, καὶ ἐπεκράτησεν δημοκ καὶ πάλιν Ξενοφῶντος καλεῖσθαι. Hunc locum Küsterus enotavit ad Suidam, qui sic habet : Θεμιστογένης, Συρακούσιος, ἱστορικός. Κύρου ἀνάβασιν, ἥτις ἐν τοῖς Ξενοφῶντος ἐφέρεται καὶ ἄλλα τινὰ περὶ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. Olim post Ξενοφῶντος legebatur Ἑλληνικαῖς, quod codicum auctoritate Küsterus delevit.

Ex allatis maximi momenti sunt Suidiana illa, quibus Themistogenem præter Anabasin etiam alia quædam de patria sua composuisse dicitur. Unde hoc certe colligitur non fictitium esse nomen Themistogenis. Quanquam aliunde de hoc auctore non constat. Ceterum num quid et quidnam ei cum Xenophontis Anabasi commune fuerit, quæstio est in veras retrusa conjecturas.

Familiarem fuisse Xenophontis, ejusque de Cyri expeditione commentarios partim in ordinem redegisse partim vero consummatos vulgasse censet Jacobsius (Opusc. VI, p. 60), uti disco ex Bernhardy ad Suid. l. l., eandem sententiam amplectente. Themistogenis opus a Xenophonte diversum fuisse, neque ultra Græcorum ad mare adventum (Xen. An. IV extr.) pertinuisse censet Creuzerus in *Hist. Kunst.* p. 230. Quid Dindorfius in præfat. ad Anab. p. VII et Krüger. De vit. Xenoph. p. 14 judicaverint, nescio, quum libris iis caream.

SOPHÆNETUS STYMPHALIUS.

Sophænetus, tanquam auctor historiae de Cyri expeditione, quattuor locis laudatur apud Stephanum Byzantium. Idem est, nisi egregie fallor, cum Sophæncto Stymphalio, Cyri minoris hospite (Xenoph. Anab. I, 1, 11), qui mille pedites gravis armaturæ ad fratrem Artaxerxis adduxit (Ib. I, 2, 9), inter duces redeuntium Græcorum nativus maximus, plus semel ille a Xenophonte memoratus (II, 5, 37. IV, 4, 19. V, 3, 1. V, 8, 1).

ΚΥΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΙΣ.

Steph. Byz : Χαρμάνδη, πόλις πέραν τοῦ Εὐφράτου, Σοραινέτος ἐν Κύρου ἀναβάσει. Ἐπὶ δὲ Βαβυλωνίαις πύλαις πέραν τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ πόλις ὠκιστοδύναμη Χαρμάνδη. Cf. Xenoph. An. I, 5, 10. Præter Xenophontem et Sophænctum alius nemo hujus urbis mentionem facit. V. Mannert. *Geogr.* V, 5, p. 241; Forbiger. *Geogr.* II, p. 637.

2.

Idem : Φύσκος, πόλις Λοκρίδος... Καρίας... Μακεδονίας... Ἔστι καὶ ποταμὸς Φύσκος, καθὰ φησιν Σοραινέτος ἐν Κύρου ἀναβάσει. De Physco amni As-

CYRI ANABASIS.

1.

Charmanda, urbs trans Euphratem sita. Sophænctus in

Cyri Anabasi : « Ad Babylonias portas trans Euphratem fluvium urbs incolebatur Charmanda nomine. »

2.

Est etiam fluvius Physcus, cujus meminit Sophænctus in Cyri Anabasi.

sytiæ, qui in Tigrim influit, cf. Xenoph. Anab. II, 4, 25. De Physco Macedoniæ cf. not. ad Antigeneis fr. 2 in Scriptor. Rer. Alex. p. 157.

3.

Idem : Καρδούχοι, ἔθνος Μηδίας, ὡς Ξενοφῶν ἐν Ἀναβάσει γ' (c. 5, 9) : « Ἐς Καρδούχους ἄγει. » Τούτους δὲ ἴφρασαν οἰκεῖν ἀνὰ τὰ ὄρη καὶ πολεμικῶς εἶναι καὶ βασιλείως οὐκ ἀκούειν. Καὶ Σορσίνοτος ἐν Κύρου ἀναβάσει φησὶ περὶ αὐτῶν.

4.

Idem : Τάοχοι, ἔθνος ἐνδοτέρῳ τοῦ Πόντου. Καὶ ἡ γῶρα οὕτω. Τούτους τινὲς Τάους καλοῦσιν, ὡς Σορσίνοτος ἐν τῇ Ἀναβάσει φησὶ. Cf. Xenophon Anab. IV, 4, 18; 6, 5; 7, 2; V, 5, 17.

CRATIPPUS.

Cratippus suppar fuisse dicitur Thucydidi, opusque scripsisse ea complectens quæ Thucydides in suis commentariis omiserat. Κράτιππος δὲ συναμαρῶν αὐτῷ καὶ τὰ παραλειφθέντα αὐτοῦ συναμαρῶν. Sic Dionysius Hal. De Thuc. c. 16, p. 847. De eodem Cratippo locus est Plutarchi De glor. Alben. c. 1, p. 345, E, ubi hæc : Ἄν γὰρ ἀνέλεγε τοὺς πράττοντας, οὐκ ἔξειε τοὺς γράζοντας. Ἄνελε τὴν Περικλέους πολιτείαν, καὶ τὰ ναύμαχα πρὸς Ῥίῳ Φορμίωνος τρόπαια, καὶ τὰς περὶ Κύθηρα καὶ Μέγαρα καὶ Κόρινθον ἀνδραγαθίας Νικίου, καὶ τὴν Δημοσθένους Πύλον, καὶ τοὺς Κλέωνος τετρακοσίους αἰγμαλώτους, καὶ Τολυίδαν Πελοπόννησον περιπλέοντα, καὶ Μυρωνίδην νικῶντα Βιωτοὺς ἐν Ολιφύτοις : καὶ Θουκυδίδης σοὶ διαγέγραπται. Ἄνελε τὰ περὶ Ἑλλάσποντον Ἀλκιβιάδου νεανειύματα, καὶ τὰ πρὸς Λέσβον Θρασύλλου, καὶ τὴν ὑπὸ Θηραμένους τῆς ὀλιγαρχίας κατάλυσιν, καὶ Θρασύβουλον καὶ Ἀρχίνον (*), καὶ τοὺς ἀπὸ Φύλης ἐξεσπόμενα κατὰ τῆς Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας ἀνισταμέ-

(*) Ἀρχίνον pro vulgato Ἀρχιππον reposuit Krüger. Historiogr. Dion. Hal. p. 102, laudians Vit. dec. Oral. p. 835, F, Echm. C. Ctesiph. p. 62, 8 ed. Bekk., isocrat. C. Callim. Init.

3.

Carduchi, Mediæ populus. Sophænetus quoque de his loquitur.

4.

Taochos nonnulli Taos appellabatur, uti Sophænetus in Cyri Anabasi.

CRATIPPUS.

Si desint qui res gerani, nullus erit historię scriptor. Aufer Periclis administrationem reipublicæ, et de navalis prælii victoria ad Rhiium a Phormione erectum tropæum, tum

νους, καὶ Κόνωνα πάλιν ἐμβιβάζοντα τὰς Ἀθήνας εἰς τὴν θάλατταν : καὶ Κράτιππος ἀνήρηται.

Igitur non solum prætermissa a Thucydide Cratippus supplevit, sed opus ejus etiam continuavit, neque substitit in fine belli Peloponnesiaci, sed ulteriora etiam persecutus est ad ea usque tempora, quibus Athenienses potestatem maritimam Cononis opera recuperarunt, et post tantas calamitates denuo rerum aliquatenus polita sunt. Ejus conversionis momentum in prælio positum, quo ad Cnidum classis Lacedæmoniorum deleta est (Ol. 96, 3; a. C. 394). Cratippus igitur historiis suis comprehendit illud septemdecim annorum spatium, quod Theopompus quoque in Hellenicis tractandum sibi sumpsit (V. Fragm. Hist. tom. I, p. LXVIII). Τὴν ὑπὸ Θηραμένους τῆς ὀλιγαρχίας κατάλυσιν (Ol. 92, 2; a. C. 411) ipse Thucydides jam exposuerat lib. VIII, 89 sqq. Eadem æstate, qua oligarchia Athenis antiquata est, gesta sunt quæ ad Mytilenen et contra Eresum egit Thrasyllus. Quæ quum paucis Thucydides absolverit (VIII, 100), uberius exposuisse videtur Cratippus, fortasse ex Lesbo oriundus; certe qui unus præter Nostrum mihi innotuit Cratippus, Mytilenæus est philosophus Pompeio carissimus (Plutarch. Pomp. 75, Brut. c. 28, Cicero fr. Tim. c. 1, Ælian. V. H. VII, 21). — Τὰ περὶ Ἑλλάσποντον Ἀλκιβιάδου νεανειύματα, quæ primo loco memorat Plutarchus, ad ea quæ Thucydides narrat VIII, 45 sqq. referti vix possunt. Quare chronologicum rerum ordinem in enumerandis locis historię non observatum esse statui debet, idque confirmant quæ Thucydidei operis capita in antecedentibus recensentur. Alio autem Plutarchi loco docemur Cratippum vel ex iis, quæ libro sexto (cap. 27 sqq.) Thucydides narraverat, nonnulla retractasse.

I.

Etenim Plutarchus Vit. Orat. II, 1, p. 834 : Μετὰ δὲ ταῦτα αἰτιαθεὶς (Ἀνδοκίδης) ἀσεβείην, ὡς καὶ αὐτὸς τοὺς Ἑρμῆς περικόψας καὶ εἰς τὰ τῆς Δήμητρος ἀμαρ-

Niciæ apud Cythera et Megara et Corinthum egregia facinora, Pylum Demosthenis, Cleonis captivos quadringentos, et Tolunidam qui circum Peloponnesum naviget, Myronidem qui Bæotos vincat apud Cænorphyta : jam deleveris Thucydidem. Tolle Alcibiadis conatus audaces apud Helleponium, Thrasylli ad Lesbum, et eversam a Theramene paucorum in republica potestatem, Thrasylbulum et Archinum, ac septuaginta islos qui a Phyla profecti contra principatum Spartanorum insurrexerunt, et Cononem Athenienses rursum in mare deducentem : sustuleris Cratippum.

1.

Postmodo violatæ religionis postulatus quod et ipse de eorum esset censu, qui statuas Mercurii truncassent et ar-

τῶν μυστήριζ * διὰ τὸ πρότερον ἀκόλαστον ὄντα, νύκτωρ κωμάσαντα, θραῦσαι τι τῶν ἀγαλμάτων τοῦ θεοῦ, καὶ εἰσαγγελθέντα, ἐπειδὴ οὐκ ἤβουλήθη, δν ἐζήτουν αἱ κατηγοροὶ, δοῦλον ἐκδοῦναι, διαβληθῆναι, καὶ πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς δευτέρας γραφῆς ὑποπτον γενέσθαι· ἦν μετ' οὐ πολὺν χρόνον τοῦ ἐπὶ Σικελίαν στόλου συνέβη γενέσθαι. Κορινθίων εἰσπεμφάντων ** Λεοντίνους τε καὶ Αἰγισταίους ἀνδρας ἰδίᾳ, μελλόντων βοηθεῖν αὐτοῖς τῶν Ἀθηναίων, νύκτωρ τοὺς περὶ τὴν ἀγορὰν Ἑρμᾶς περιέκοψαν, ὡς Κράτιππος φησὶ [τρος ἀμαρτῶν μυστήρια] κριθεὶς ἐπὶ τούτοις ἀπέφυγεν ἐπὶ τῶ μηνύσειν τοὺς ἀδικούντας.

Quæ h. l. e Cratippo afferuntur in textum irrepserunt e scholio margini adscripto. Verba τρος ἀμαρτῶν μυστήρια repetita sunt ex iis quæ præcedunt parenthesisin : Δήμη]τρος ἀμ. μυστήριζ. Præterea ipsum scholium mancum est; nam ista : Κορινθίων εἰσπεμφάντων Λεοντίνους κτλ. sensum non fundunt. Quæ debeat esse sententia ex Plutarcho liquet, qui in Vita Alcib. c. 18 habet : Ἐλέχθη μὲν οὖν, ὅτι Κορίνθιοι διὰ τοὺς Συρακουσίους ἀποίκους ὄντας, ὡς ἐπισχέσειας ἰσομένης πρὸς τῶν οἰωνῶν ἢ μεταγνώσεως τοῦ ποίεμου, ταῦτα δρᾶσειαν. Cf. Schol. ad Aristoph. Thesmoph. 1094, sive Philochorus fr. 110. Hinc Westermannus in Bioγρ. p. 238, n. 1. scriptum fuisse censet hunc fere in modum : Κορινθίων εἰσπεμφάντων [τοὺς δρᾶσοντας διὰ τοὺς Συρακουσίους ἀποίκους ὄντας. οὗτοι οὖν, τῶν ἐν Σικελίᾳ Ἑλλήνων ὑπὸ τῶν Συρακουσίων κακῶς δ.α.τιθέντων, περὶ βοηθείας δὲ πεμφάντων] Λεοντίνων τε καὶ Αἰγισταίων ἀνδρας ἰδίᾳ, κτλ.

De his disserendi occasionem præbuisse Alcibiadem post reditum a mutilatorum Hermarum conjurationisque crimine se purgaturum (Xen. Hell. I, 4, 13) suspicatur Krügerus l. l.

Præterea Cratippus duobus laudatur locis, quorum alter de causis est, cur imperfectum opus Thucydides reliquerit, alter de regione, ubi diem scriptor obierit.

cana Cereris vulgasset (quod is homo alloqui intemperans noctu per comessionem aliquando quandam Mercurii fragisset statuum : et quum servum eum, quem actores ad questionem exposcebant, dedere nolisset, male ex ea re audiret, itaque secundo crimini occasionem exhiberet : quæ posterior actio adversus eum suscepta est parvo tempore ab expeditione classis in Siciliam ab Atheniensibus missæ. Etenim Corinthii in urbem induxerant, [qui hermas truncarent, propter Syracusanos imperum colonos; hi enim quum reliquos Sicilia Græcos opprimerent, et propterea Leontini et Segestani auxilium contra eos Atheniensium implorarent, Athenienses vero jam optulaturi illis essent : tum Corinthii rem impedituri noctu Mercurios, qui apud forum erant collocati, mutilaverunt, ut ait Cratippus) ob iure in iudicium pertractus est, absolutus tamen, quod professus est se criminis auctores indicaturum.

2.

Dionys. Halic. De Thuc. c. 16 : Πολλὰ καὶ ἄλλα τις ἂν εὔροι εἰς ὅλης τῆς ἱστορίας ἢ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυγχεῖν καὶ μήτε πρόσθεσιν δεχόμενα μήτ' ἀφαιρέσειν, ἢ βαθύμως ἐπιτετροχασμένα καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, μάλιστα δ' ἐν ταῖς ἐπιμηγορίαις καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ῥητορίαις. Ὡν προνοούμενος εἶκεν ἀτελεῖ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κράτιππος δ συναγαγὼν αὐτῶ καὶ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν γέγραπεν, οὐ μόνον ταῖς πράξεσιν αὐτὰς ἐμποδῶν γεγενῆσθαι λέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀγλήρως εἶναι. Τοῦτό γέ τοι συνέντα αὐτὸν ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας φησὶ μηδεμίαν τάξαι ῥητορείαν, πολλῶν μὲν κατὰ τὴν Ἰωνίαν γενομένων, πολλῶν δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὅσα διὰ λόγων καὶ ἐπιμηγοριῶν ἐπράχθη. Εἰ γέ τοι τὴν πρώτην καὶ τὴν ὀγδοὴν βέβλον ἀντιπαρεξετάξοι τις ἀλλήλαις, οὔτε τῆς αὐτῆς ἂν προαιρέσεως ὁόξειεν ἀμφοτέρας ὑπάρχειν οὔτε τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Ἢ μὲν γάρ, ὀλίγα πράγματα καὶ μικρὰ περιέχουσα, πλῆθει τῶν ῥητορειῶν, ἢ δὲ, περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις, ἐπιμηγορικῶν σπανίζει λόγων.

De his Krügerus l. l. p. 262 : • Dionysius postquam dixit Thucydidis historię partem egregie elaboratam esse, partem inprimisque conciones et colloquia omni arte carere, hoc modo pergit : Ὡν προνοούμενος... γέγραπεν. Hæc qui sola legerit, nihil aliud significare posse putabit quam hoc : Thucydidem orationibus, quas non satis elaborasset, secundas curas adhibere constituisse, id tamen non factum esse, relictamque ejus historiam imperfectam, propterea, ut videtur, quod auctor, priusquam illud consilium exsequeretur, diem supremam obierit. Idque inprimis ad octavum librum referremus, in quo nonnisi quædam quasi semina orationum sparsa sunt, putaremque huic quoque scriptorem inserturum fuisse orationes, si

2.

Multa præterea per totam Historiam Thucydidi licet invenire, quæ aut summa cura elaborata sunt, ut neque addi quidquam neque detrahi possit, aut tam negligenter atque quasi cursu scripta, ut ne minimam quidem speciem præ se ferant eximie illius in dicendo facultatis; idque potissimum in concionibus, in colloquiis aliisque rhetoricis. Quod sentiens Thucydides imperfectam videtur historiam reliquisse, ut tradit etiam Cratippus, qui æqualis ejus fuit et ab eo ommissa collegit. Dicit enim orationes illas non modo rebus ipsis esse impedimento, verum etiam auditoribus molestas : idque sentientem Thucydidem nullas in ultima historię parte orationes adjunxisse, etsi multa in Ionia ac multa Athenis evenissent, quæ habitis sermonibus et orationibus tractata essent. Quodsi quis primum cum octavo libro conferat, eum intellecturum non ejusdem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Κἄν ἀληθεύειν νομίζῃ Κράτιππος αὐτόν] Zopyrum Cratippo Thucydidis æquali antiquiorem non novimus; immo hominem senioris ætatis historicum vel grammaticum esse, Demetrio Phalereo et Philochoro juniorem, ex iis quæ Marcellinus narrat, quisque intelligit. Aut igitur Dionysius de ætate Cratippi erravit, aut Marcellinus ineptit. Hoc volunt plurimi; fuisse in Didymo dicunt tale quid : *quanquam Cratippum Zopyrus testem adducit, vel quanquam eadem retulit Cratippus.* Meierus (De Andocid. Or. c. Alcib. 6, 13, p. 62.) pro Κράτιππος scribi vult Ἑρμιππος. Ego memor eorum, quæ supra de Cratippi ingenio vidimus, ne *Dionysius* de temporibus Cratippi turpiter lapsus sit maximopere vereor. Offendit porro quod Marcellinus quanquam ex auctoribus hausit, quibus notus erat Cratippus, tamen ejus non meminit inter eos, qui Thucydideas historias continuaverint. Neque Dionysius Cratippum τὰ παραλειθόντα Θουκυδίδου συναγαγεῖν dixisset, si ab eo historiam usque ad prælium Cnidium deductam esse novisset. Quid igitur faciendum loco Plutarchi? Cratippo auctori tribuisse videtur quæ erant Cratippi editoris et commentatoris. Nimirum ita rem sese habere suspicor : Edidit Cratippus opus historicum quod Thucydidis historias una cum Hellenicis Theopompi complectebatur : ita tamen, ut postrema Thucydidei operis retractaret simulque e suo penu adderet quæ deinceps gesta sunt, usque ad finem belli Peloponnesiaci. Nam hæc Theopompus breviter uno libro absolverat; contra sequentium

annorum undecim historiam totidem libris descripserat plenissime. Ac scimus secundum nonnullos Hellenicis Theopompi nonnisi undecim libros tribui. — Ita si statuimus, et recte se habent verba Dionysii δ τὰ π. Θ. συναγαγών, et facile intelligitur, quomodo fieri potuerit ut ea, quorum prima tantum pars Cratippi, altera vero Theopompi erat, omnia sub unius Cratippi nomine a Plutarcho minus attento asserrentur (*).

Cur vero belli Peloponn. historiarum Cratippus junxerit sequentium res temporum, divinare fortasse licet ex Dionysio. Is enim (in Ep. ad Pomp. cap. 3, 4 sqq.) Thucydidem ait ingratum tractasse argumentum, patriæque gloriæ male consuluisse nihil narrantem nisi τὰ οὐκ ἐπὶ καὶ εὐνὰ πάθη. Κρεῖττον δ' ἦν, pergit, διεξιθόντα τὰ πάντα τελευτῆν ποιήσασθαι τῆς ἱστορίας τὴν θαυμασιωτάτην καὶ μάλιστα τοῖς ἀκούουσι κεχαρισμένην. Atque talem finem ipse Dionysius Thucydidi propositurus fuisset τὴν κάθοδον τῶν συγγῶν τῶν ἀπὸ Φύλης, ἀφ' ἧν ἡ πόλις ἀρξασμένη τὴν ἐλευθερίαν ἐκομίσαστο. Similiter Cratippus judicaverit, terminum narrationis ponens Cononis victorias, novæ Atheniensibus et insperatæ auctores potentiae.

(*) Sukias. Σχόλιος σοφιστῆς, γεγονώς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος· ἔγραψεν ... περὶ Θουκυδίδην καὶ Ἀκουσίλαον καὶ ἄλλους ὑπομνήματα. — « Mirationem facit obsoleti scriptoris (Acusilae) memoria, quanquam nemo paullo prudentior impletur Sturzium, qui de Argivo mythographo cogitaverit. » Hæc *Bernhardy*. Num legendum καὶ Κράτιππον?

ARISTIPPUS CYRENÆUS.

Diogenes L. II, 83, Aristippi (*) Socratici scripta recensens : Τοῦ δὲ Κυρηναίου φιλοσόφου φέρεται βιβλία, τρία μὲν ἱστορίας τῶν κατὰ Λιβύην, ἀπεσταλμένα Διονυσίῳ (Siciliæ tyranno). De his aliunde non constat. Aliud philosophi opus, quod etsi non potest historicum dici, multa tamen ex historia repetita continuit, inscriptum erat : Περὶ τῆς παλαιᾶς τρυφῆς. Id sæpius laudat Diogenes (**), verum in

(*) Alius Aristippus est Arcadicorum auctor, de quo dicemus suo loco.

(**) Diogen. L. I, 96 de Periandro : Φησὶ δὲ Ἀριστιππος ἐν πρώτῳ Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς περὶ αὐτοῦ τάδε, ὡς ἄρα ἐρασθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ Κράτεια, συνῆν αὐτῷ λάθρα· καὶ οὗτος ἤδeto. Φανεροῦ δὲ γενομένου, βαρῆς πᾶσιν ἐγένετο διὰ τὸ αἰνῆν ἐπὶ τῇ τρυφῇ. Multis hæc exponit Parthenius. Erot.

Idem V, 3 : Ἀριστιππος δ' ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ παλ. τρυφῆς φησὶν ἐρασθῆναι τὸν Ἀριστοτέλην καλλιχίδος τοῦ Ἑρμίου.

Idem II, 23, de Socrate : Οὗ (sc. Ἀλκιβιάδου) καὶ ἐρασθῆναι φησὶν αὐτὸν Ἀριστιππος ἐν τετάρτῳ Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς. Eadem Athenæus XIII, p. 566, D.

Idem II, 48, de Xenophonte : Καὶ αὐτὸν φησὶν Ἀριστιππος ἐν τετάρτῳ Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς ἐρασθῆναι Κλεινίου· πρὸς ὃν καὶ ταῦτα εἰπεῖν· Νῦν γὰρ ἐγὼ Κλεινίαν ἤλιον μὲν θεώμαι ἡ τάλαντα πάντα ἐν ἀνθρώποις καλά. Τρυφὸς δὲ τῶν ἄλλων πάντων δεξιόμην ἂν ἡ Κλεινίου ἐνός διτος γενέσθαι. Ἀχθομαι δὲ καὶ νυκτὶ καὶ ὕπνῳ, ὅτι ἐκεῖνον οὐχ ὄρω· ἡμέρα δὲ καὶ ἡλίου τὴν μεγίστην χάριν οἶδα, ὅτι μοι Κλεινίαν ἀναφαίνουσι.

Idem III, 29, de Platone : Ἀριστιππος δ' ἐν τῷ τετάρτῳ Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς φησὶν αὐτὸν Ἀστίρας μειρακίου τινός, ἀστρολογεῖν συνασκομιμένου, ἐρασθῆναι· ἀλλὰ καὶ Λίωνος τοῦ προειρημένου.

Idem IV, 19, de Polemone Atheniense : Ὡς εἶπαι δὲ, ὁ Πολέμων κατὰ πάντα ἐξήλωκε τὸν Ξενοκράτην· καὶ ἐρασθῆναι αὐτοῦ φησὶν Ἀριστιππος ἐν τετάρτῳ Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς.

Idem V, 39, de Aristotele : Οὗ (θεωραστοῦ) καὶ τοῦ υἱέος Νικομάχου φησὶν ἐρωτικῶς διατεθῆναι, καίπερ ὅσα διδάσκαλοι, Ἀριστιππος ἐν τετάρτῳ Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς.

scriptorum recensu non assert, nisi forte dixeris idem esse, cujus titulos Diogenes l. l. ponit hos : Πρὸς τοὺς ἐπιτιμῶντας ὅτι κέκτηται οἶνον παλαιὸν καὶ ἑταίρας. Πρὸς τοὺς ἐπιτιμῶντας ὅτι πολυτελεῶς ὄψωνεῖ (V. Voss. Hist. Gr. p. 54). Utut est, recte Luzacius Lectt. Att. p. 108 : « Ab ejusmodi viro, qualem Aristippum modo dicebamus, qui moribus erat facilis, comis, humanus, quanquam in vita desultorius, sibi que ac suis præceptis minime constans, — a tali, inquam, viro proficisci neutiquam potuerunt commentarii Περὶ παλαιᾶς τρυφῆς, probrorum in summos sapientiæ magistros vivendique præceptores pieni; quos libros tanquam Aristippi plus semel in testimonium Diogenes quidem vocal Laertius, sub tanti tamen viri nomine suppositos esse censet Bruckerus (Hist. Phil. I, p. 592) ab omnibus impudentibus, qui suos ipsi mores illius auctoritate tegere vellent : cui equidem plane assentior, etiamsi Baylius (Lex. v. *Aristote*) ceterique fidem istorum libellorum sine ulla fraudis suspicionem fuerint secuti. Præterquam enim quod calumniæ in philosophos aliarum sectarum principes alienæ videantur fuisse ab illius persona, qui, ab ἀγελάστῳ Aristoxeno similibusque valde diversus, delectationem amabat et gaudia, jocosque excipiebat jocis, non maledictis et injuriis; ipsa insuper temporum ratio, tali in causa argumentum certissimum, non patitur ut turpia de moribus Aristotelis prodere, aut Polemonem sædo amore a severissimo Xenocrate dilectum, Socratis auditor scribere potuerit, diu ante demortuus, quam florent in schola Aristoteles et Xenocrates. »

TIMONIDES.

DIONYSIUS TYRANNUS.

Suidas : Διονύσιος (senior), Σικελίας τύραννος, ἔγραψε τραγωδίας καὶ κωμωδίας καὶ ἱστορικά (καὶ μισθοφορικά καὶ ἕτερα' cod. Bruxell.). De tyranno historico aliunde non constat. Vereor ne error subsit. Dionysius quidam Siculus (modo recte hæc nomina se habeant) historiunculam quandam ex Σικελικῆς Aristidis Milesii (fr. 20) petiisse dicitur ap. Plutarch. Par. min. c. 1.

HERMIAS METHYMNÆUS.

Diodorus XV, 37, 3, ad annum Charisandri archontis, Olymp. 101, 1, a. C. 376 : Τῶν δὲ συγγραφέων Ἑρμίας ὁ Μηθυμναῖος τὴν Τῶν Σικελικῶν σύνταξιν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατέστροφε, γράψας βίβλους δέκα, ὡς δὲ τινες διακροῦσι, δώδεκα. Fortasse Hermias noster cognatus erat Hermizæ Atarnensium principis, Platonis discipuli, Aristotelisque, uti constat, familiaris.

1.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus X, p. 438, C : Ἑρμίας δ' ὁ Μηθυμναῖος ἐν τρίτῃ Σικελικῶν φιλοπότην ζῆσι γενέσθαι Νικοτέλη τὸν Κορίνθιον.

Nicoteles Corinthius dux fuit Syracusanorum, quem Aristus dominatum Dionysii senioris confirmandi causa Syracusas a Lacedæmoniiis missus, una cum aliis quibusdam tyranni adversariis interficien-

1.

SICULA.

E LIBRO TERTIO.

Hermias Methymnæus Siculorum libro tertio Nicotelem Corinthium potatorem fuisse dicit.

2.

DE APOLLINE GRYNEO.

E LIBRO SECUNDO.

Apud Naucratis, ut scribit Hermias libro secundo De Gryneo Apolline, cœnant in Prytaneo natalitii Vestæ prytanidis et festis Bacchanalibus itemque in pagani (vel connessatoris) Apollinis solennitate; ingredientes omnes can-

dum curavit (Olymp. 94, 1, a. C. 404). Diodor. XIV, 10, 3. Hæc igitur quoniam libro tertio narravit Hermeas, nihil nisi Dionysii historiam tractasse videtur. Quam tamen ad finem non perduxit; nam regnavit tyrannus inde ab anno 406 ad an. 367. Reliquam partem alius absolverit, sicuti Dionysii junioris historiam a Philisto inchoatam continuavit Athanas. Hinc factum est, puto, ut alii decem, alii duodecim operis libros esse dicerent.

2.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΡΥΝΕΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus IV, p. 149, D : Παρὰ δὲ Ναυκρατίταις, ὡς φησὶν Ἑρμίας ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Περὶ τοῦ Γρυνείου Ἀπολλωνος, ἐν τῷ πρυτανείῳ δειπνοῦσι γενεθλίοις Ἑστίας πρυτανίτιδος καὶ Διονυσίοις, ἔτι δὲ τῇ τοῦ κωμαίου Ἀπολλωνος πανηγύρει, εἰσιόντες πάντες ἐν στολαῖς λευκαῖς, ἃς μέχρι καὶ νῦν καλοῦσι πρυτανικὰς ἐσθῆτας. Καὶ κατακλιθέντες ἐπανίστανται εἰς γόνατα, τοῦ ἱεροκλήρυκος τὰς πατέρας εὐχὰς καταλέγοντος συσπένδοντες. Μετὰ δὲ ταῦτα κατακλιθέντες λαμβάνουσιν ἕκαστος οἴνου κοτύλας δύο, πλὴν τῶν ἱερέων τοῦ τε Πυθίου Ἀπολλωνος καὶ τοῦ Διονύσου· τούτων γὰρ ἕκατέρῳ διπλοῦς ὁ οἶνος μετὰ καὶ τῶν ἄλλων μερίδων εἶδεται. Ἐπειτα ἕκαστῷ παρατίθεται ἄρτος καθαρὸς, εἰς πλάτος πεποιημένος, ἐφ' ᾧ ἐπίκειται ἄρτος ἕτερος, ὃν κριβανίτην καλοῦσι, καὶ κρέας βειον καὶ λεκάριον πτισάνης ἢ λαγάνου τοῦ κατὰ καιρὸν γινομένου, ὡς τε δύο καὶ τυροῦ τροπαλῆς σῦκά τε ξηρά καὶ πλακοῦς καὶ στέφανος. Καὶ ὅς ἂν ἔξω τι τούτων ἱεροποιὸς παρασκευάσῃ

didis induti stolis, quas etiamnum prytanicas vestes appellant. Et postquam accubuerunt, surgentes rursus in genua procumbunt, una cum sacro præcone libantes patrias preces præcunte. Dein postquam iterum accubuerunt, accipiunt quisque vini cotylas duas, exceptis Pythii Apollinis et Bacchi sacerdotibus, quorum utrique duplex vini pariter atque ceterorum portio datur. Tum unicuique panis adponitur purus, in latitudinem formatus, cui alius impositus panis est, quem furnaceum vocant, et caro suilla et paiella ptisanæ aut oleris quod fert anni tempestas, et ova duo et casei recentis frustum sicique sicæ et placenta et corona. Quicumque sacrificator præter ista aliquid parat, is a magistratibus mulctatur. Quin nec aliis, qui in prytaneo vescuntur, quidquam cibi forinsecus præter ista (eo die) licet inferre: sed hæc sola consumunt, et reliquias sanulis in-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

videtur usque ad mortem Timoleontis (Ol. 110, 4, a. C. 387), ad cuius fata postrema pertinet fragm. 3. Ipsum auctorem Dionis et Timoleontis æqualem vel supparem fuisse non dubito. Quæ fuerit fides scriptoris, quid ei debeat Diodorus, sciri nequit.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus III, p. 98, B : Τοιοῦτοί τινές εἰσιν... πολλῶν ὀνομάτων ποιηταί, καὶ πολλοῖς παρασάγγαις ὑπερδραμόντες τὸν Σικελιώτην Διονύσιον, ὃς τὴν μὲν παρθένον ἐκάλει μὲν ἄνδρον, ὅτι μένει τὸν ἄνδρα, καὶ τὸν στῦλον μὲν ἐκράτην, ὅτι μένει καὶ κρατεῖ, βάλαντιον δὲ ἀκόντιον ὅτι ἐναντίον βάλλεται, καὶ τὰς τῶν μυῶν διεκδύσεις μυστήρια ἐκάλει, ὅτι τοὺς μῦς τηρεῖ. Ἄθανις (sic) δ' ἐν πρώτῳ Σικελικῶν τὸν αὐτὸν φησι Διονύσιον καὶ τὸν βῶν γάρ ὅταν καλεῖν, καὶ τὸν γοῖρον ἱερόν.

Igitur ad res Dionysii senioris Athanas evagatus est. De purpurato novorum vocabulorum architecto v. Meinek. ad Euphorion. p. 163 sq. ibique laudatos.

2.

Plutarch. Timoleon. c. 23, 4 : Post pulsum Dionysium, Timoleon Syracusarum urbem priene de-

que Heynius in errorem induxit in Fragm. Hist. p. XLVIII, col. 2, lin. 16, ubi deleas verba « quos neque Diodorus XV, 94 in computum suum refert. » Ceterum quum Cicero et Dionysius Halicarn. (v. Fragm. Hist. l. l.) non nisi duas partes Commentariorum Philisti notisse videantur, probabile est libros duos de Dionysio jun. cum libris Athanæ in unum corpus fuisse conjunctos.

SICULA.

1.

E LIBRO PRIMO.

Tales sunt... multorum vocabulorum fabricatores multorum parasangis superattus Siculum Dionysium, qui virginem vocabat μὲν ἄνδρον, eo quod virum expectet; columbam, μὲν ἐκράτην, quod maneat et sustineat; jaculum, βάλαντιον, quod contra jaciatur; murium latebras, μυστήρια, quod iures servent. Albanus vero primo libro Rerum Sicularum narrat, eundem Dionysium etiam bovem vocare solitum γάρ ὅταν (terrae aratorem), porcum vero (a sono quem grunniendo edit) iacchum.

2.

Jam ad Timoleonem ex Italia etiam Siciliaque magnus hominum numerus confluxerat. Proinde quum ad millia, ut Albanus tradit, sexaginta multitudo excrevisset, agros Timoleon divisit, ædes mille talentis vendidit; simul et Syracusanis, qui erant superstites, facultatem suas domos

sertam novis colonis frequentavit. Corintho et ex reliqua Græcia advenere hominum decem millia. Ἡδὴ δὲ καὶ τῶν ἐξ Ἰταλίας καὶ Σικελίας πολλοὶ τῷ Τιμολεόντι συνελθύθεισαν καὶ γενομένοις αὐτοῖς ἑξακισμυρίοις τὸ πλῆθος, ὡς Ἄθανις εἴρηκε, τὴν μὲν γῶραν διένειμε, τὰς δὲ οἰκίας ἀπέδοτο γιλίων ταλάντων, ἅμα μὲν ὑπολειπόμενος τοῖς ἀρχαίοις Συρακοσίοις ἐξοικισθῆναι τὰς αὐτῶν, ἅμα δὲ γρημάτων εὐπορίαν τῷ δήμῳ μηχανώμενος οὕτω πενομένῳ καὶ πρὸς τὰλλα καὶ πρὸς τὸν πόλεμον, ὥστε καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἀποδοῦσθαι, ψήφου διαφερομένης ὑπὲρ ἐκάστου καὶ γινομένης κατηγορίας, ὥσπερ ἀνθρώπων εὐθύνας διδόντων ὅτι φησι τὸν Γέλωνος ἀνδριάντα τοῦ παλαιῦ τυράννου διετριῆσαι τοὺς Συρακοσίους, κατχειροτονουμένων τῶν ἄλλων, ἀγχιμένους καὶ τιμῶντας τὸν ἄνδρα τῆς νίκης, ἣν πρὸς Ἰμέρα Καρχηδονίους ἐνίκησεν. Cf. Diodor. XVI, 82, Cornel. Nep. Timol. 3. De Gelonis monumento v. Diod. XI, 38. — Ἄθανις] « Plutarchi vetus interpres *Athanes* legit, quod codd. quidam ratum habent, ut Xylander et Bryanus admonerunt. Ille ergo cum Diodoro nihil admodum pugnat. » *Wesseling.* ad Diod. l. l.

3.

Plutarch. Tim. c. 37, 3 : Ἡδὴ πρῆσβύτερος ὢν (Τιμολεῶν) ἀπημβλύθη τὴν ὄψιν, εἶτα τελείως ἐπὶ ῥώθῃ μετ' ὀλίγον, οὔτε αὐτὸς ἐαυτῷ πρόρρασι παρσάγγων οὔτε παροινηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης, ἀλλὰ συγγενικῆς τινας, ὅς ἴοικεν, αἰτίας καὶ καταβολῆς ἅμα τῷ γήρῳ συνεπιθεμένης. (1) Λέγονται γὰρ οὐκ ὀλίγοι τῶν κατὰ γένος αὐτῷ προσήκόντων ὁμοίως ἀποβαλεῖν τὴν ὄψιν ὑπὸ γήρως ἀπομαρανθεῖσαν. (2) Ὁ δὲ Ἄθανις ἐτι συνεστῶτος τοῦ πρὸς Ἰππωνά πολέμου καὶ Μάμερχον ἐν Μυλαῖς ἐπὶ στρατοπέδου φησὶν ἀπογλαυκωθῆναι τὴν ὄψιν αὐτοῦ καὶ πᾶσι φανερὰν γενέσθαι τὴν πύρωσιν, οὐ

redimendi concedens, et populo pecuniæ copiam conficiens. Tanta enim laborabant paupertate, ut ad alios ac belli imprimis sumptus coacti sint etiam statuas divendere, suffragiis de una qualibet lalis, accusataque ea, ut tanquam homines iudicio damnatæ mulctarentur; quo quidem tempore solam Gelonis statuam, antiqui tyranni, ceteris omnibus venditis a Syracusanis servatam esse, quem bonorem Geloni habuerunt ob victoriam, quam de Carthaginiensibus ad Himeram fluvium obtinuit.

3.

Proveclus jam ætate visus obscuritate laboravit ac postmodo sensim prorsus captus est luminibus, non quod ullam ipse sibi ejus mali causam attulisset, aut a fortuna ludibrio habitus videretur, sed ingenerato, ut videtur, eo malo causaque, quæ deinde suo tempore erupit. (4) Nam haud pauci ejus cognatorum similiter seruntur ætate oculorum, usum emarcescentem amisisse. (5) Athanis auctor est, bello adhuc contra Mamercum et Hipponem durante, apud Mylas ei carcitalem accidisse, eumque casum nemini obicium fuisse; neque tamen eum propterea obsidionem so-

μὴν ἀποστῆναι διὰ τοῦτο τῆς πολιτείας, ἀλλ' ἐμείναντα τῷ πολέμῳ λαβεῖν τοὺς τυράννους· ὡς δὲ ἐπὶ νῆλθιν εἰς Συρακούσας, εὐθὺς ἀποθίσθαι τὴν μοναρχίαν καὶ παραιτεῖσθαι τοὺς πολίτας, τῶν πραγμάτων εἰς τὸ κάλλιστον ἔχόντων τέλος.

Cf. Cornel. Nep. Tim. c. 3 : *Quam primum potuit, imperium deposuit et privatus Syracusis, quod reliquum vitae fuit, vixit... Hic quum aetate jam provecutus esset, sine ullo morbo lumina oculorum amisit.*

TIMONIDES LEUCADIUS.

Dion iis, quæ Speusippus amicus de Syracusanorum in tyrannum animo retulerat, in spem erectus, reverti Syracusas patriamque in libertatem vindicare decrevit. Συνέπραττον δὲ καὶ τῶν πολιτικῶν πολλοὶ καὶ τῶν φιλοσόφων, ὅ τε Κύπριος Εὐδοκίμος, εἰς δὲ Ἀριστοτέλης ἀποθανόντα τὸν Περὶ ψυχῆς διάλογον ἰποίησε, καὶ Τιμωνίδης ὁ Λευκάδιος (Plutarch. Dion c. 22). Timonides (*) igitur Dionem in Siciliam secutus est, rebusque ab eo gestis non solum oculatus testis interfuit (Τιμωνίδης πραττομέναις ἐξ ἀρχῆς ταῖς πράξεσι ταύταις μετὰ Δίωνα παραγενόμενος, fr. 2), sed suas etiam in iis partes habuit. Nam ubi Dion contra mercenarios Dionysii pugnans vulnus acceperat, recedens ipse Timonidem militum Syracusanorum ducem constituit (ἐκείνοισι ἔγεμόνα Τιμωνίδην ἐπίστησεν Plut. l. l. c. 30). — Quæ viderat Timonides Academicus, ea literis consignata misit ad Speusippum.

Diogenes L. IV, 5 : Πρὸς τοῦτον (sc. Σπεύσιππον) γράζει καὶ Τιμωνίδης (scrib. Τιμωνίδης) τὰς ἱστορίας, ἐν αἷς κατατάττει τὰς πράξεις Δίωνα (τε καὶ Βίωνα). Postrema ex corruptela nominis Δίωνα nata fuerint. — Ceterum ἱστορίαι, quas Diogenes dicit, non

(*) Pro Timonides corrupte legitur Simonides fr. 3. Τιμωνίδης ἐν α' τῶν Σικελικῶν laudatur ap. Schol., Apoll. Rhod. l. 1, 1217. Latere in his Timonidis mentio putari possit. Sed probabilius pro Σικελικῶν scrib. esse Σκυθικῶν, quum Scythica a Timonacte composita esse constet, ipsaque fragmentum sit de fabula Colchica.

vise, sed in bello perseverasse, tyrannosque in suam redeisse potestatem : inde Syracusas reversum, statim Imperio se abdicasse et deprecatum esse civis rebus optimo in statu collocatis.

DE REBUS DIONIS.

1.

Caduceatores a Dionysio devenerunt cum epistolis, quas ad Dionem scripserant mulieres propinquæ. Una vero inscriptionem habebat : Patri ab Hipparino. Id nomen fuit Dionis filio, licet Arctæum illum dicit Timæus ex matris

opus vere historicum, sed epistolæ fuisse videntur. Neque aliud indicant verba Plutarchi (fr. 2) : Τιμωνίδης γράφων πρὸς Σπεύσιππον... ἱστορεῖ. Num genuinæ fuerint istæ epistolæ nos jure quaerimus, etsi quaestionem dirimere non licet. Plutarchus quidem de fide earum non magis dubitat, quam de auctoritate epistolarum Platoniarum, ex quibus petita sunt tantum non omnia, « quæ de Platonis cum Dione amicitia, de philosophi in Siciliam peregrinationibus ac cum Dionysio conventu narrantur » (Heeren. De fontt. Plut. p. 53). Ac ejusmodi fontium indolem tota Dionis vita, laud magno judicii acumine conscripta, prodit manifesto.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΔΙΩΝΑ.

1.

Plutarch. Dion. c. 31 : Post victoriam a Dione de Dionysio reportatam (cf. Diodor XVI, 12.) : Κήρυκες παρὰ τοῦ Διονυσίου κατέβηον, ἐπιστολάς πρὸς Δίωνα παρὰ τῶν οικέων γυναικῶν κομίζοντες. Μία ἦν ἔξωθεν ἐπιγεγραμμένη· Τῷ πατρὶ παρ' Ἰππαρίνου τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ τοῦ Δίωνα υἱῷ. Καίτοι φησι Τιμίας (fr. 129), Ἀρεταῖον αὐτὸν ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἀρέτης καλεῖσθαι. Τιμωνίδης δὲ μᾶλλον, ὡς ὀλομαι, περὶ γε τούτων πιστευτέον, ἀνδρὶ φίλῳ καὶ συστρατιώτῃ Δίωνα (Olymp. 105, 4. a. C. 357). Quæ seruiantur ap. Plut. ex eodem Timonide fluxerint.

2.

Idem ibid. 35, de morte Philisti : Ἐφορος (fr. 152) μὲν οὖν φησιν, ὡς ἀλισχημένης τῆς νεώς, ἐαυτὸν ἀνέλοι Τιμωνίδης δὲ, πραττομέναις ἐξ ἀρχῆς ταῖς πράξεσι ταύταις μετὰ Δίωνα παραγενόμενος, καὶ γράφων πρὸς Σπεύσιππον, τὸν φιλόσοφον, ἱστορεῖ, ζῶντα ληφθῆναι, τῆς τριήρους εἰς τὴν γῆν ἐκπεσούσης, τὸν Φίλιστον· καὶ πρῶτον μὲν ἀποδύσαντας αὐτοῦ τὸν θώρακα τοὺς Συρακουσίους, καὶ γυμνὸν ἐπιβιβαμένους τὸ σῶμα, προπηλακίζειν, ὄντος ἤδη γέροντος ἔπειτα τὴν κεφαλὴν ἀποταμῆν καὶ τοῖς παισὶ παραδόναι τὸ σῶμα, κελύσαντας εἰλεῖν διὰ τῆς Ἀχραδίνης, καὶ καταβλεῖν εἰς τὰς Λατομίας (Olymp. 106, 1. a. C. 356.).

Arctæ nomine nuncupatum. Verum in his Timonidi potius, nico quidem iudicio, qui amicus Dionis et comilito fuit, credendum est.

2.

Ephorus tradit Philistum, nave ejus capta. Ipsum sibi manum intulisse; Timonides vero, qui inde ab initio rebus bisce interfuit, in epistola ad Speusippum philosophum scribit, Philistum, triere ejus ad terram illisa, vivum esse comprehensum; ac primum quidem Syracusanos libore exutum nudum ostendentes omni contumelia affectisse virum senilis jam ætatis; deinde capite abscisso pueris tradidisse corpus jubentes ut per Achradinam tractum in lapicidinas abjicerent.

Similia Timæus declamitat ap. Plut. l. l., et Tzetzes Hist. X, vs. 830 sqq. Cf. etiam Timæi sectatorem Diodorum XVI, 16, 3.

(3.)

Schol. Theocrit. I, 63 : Σιμωνίδης δὲ ἐν τῷ περὶ Σικελίας Αἴτην φησὶ κρῖναι Ἡρακλειστον καὶ Διμήτηραν περὶ τῆς γῶρας ἐρίσαντας.

Τιμωνίδης scribendum censet Westermannus ad Voss. Hist. Gr. pag. IX. (Σίληνος voluit Dorvill.) At dubia res, quum argumentum fragmenti et titulus libri male conveniant epistolis Timonidis. Fortasse cogitandum de Simonidis poetæ carmine Siciliæ laudes celebrante.

3.

Simonides-de Sicilia loquens .Etnam iudicem sedisse,

quum Vulcanus et Ceres de terræ hujus possessione litigarent.

DIONYSODORUS. ANAXIS. ZOILUS. CEPHISODORUS. DEMOPHILUS. THEOCRITUS.

DIONYSODORUS ET ANAXIS BŒOTI.

Diodorus XV, 95, 5 (ad annum Nicophemi archontis, Ol. 104, 4. a. C. 360, qui proxime antecedit annum, quo Philippus imperio potitus est) : Τῶν δὲ συγγραφέων Διονυσόδωρος καὶ Ἀναξίς οἱ Βοιωτοὶ τὴν τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορίαν εἰς τοῦτον τὸν ἐνιαυτὸν κατεστρόφασι τὰς συντάξεις.

Διονυσόδωρος] sic L. Dindorf. pro vulg. Διονυσιόδωρος. Cf. G. Dindorf. in Steph. Thes. v. Διονυσόδ. — « Post ἱστορίαν supple ἀναγράψαντες. » RHODOMANNUS; « nisi minore molimine malueris τῆς.. ἱστορίας κ. τ. σ. » WESSELLING. τῶν Ἑλληνικῶν ἱστοριῶν pro τὴν τῶν Ἑ. ἱστορ. REISIC. Dindorfius vulgatam retinuit, quum similiter lib. XIV, 107, 7 libri præbeant : Καλλισθένης τὴν τῶν Ἑλληνικῶν σύνταξιν... τὴν ἱστορίαν ἤρκεται γράφειν. Quanquam sic Diodorum locutum esse persuadere mihi non potui.

De vita Dionysodori nihil constat. Vixisse eum Philippi et Alexandri temporibus ex termino, quem historiis suis posuit, conjeci. Ac nescio an noster sit quem unum aliunde novi Dionysodorum Thebanum. Is olim ludis Olympicis (sicuti Duris Samius) victoriam reportaverat; postea quum Alexander jam in Asiam trajecerat, unā cum Iphicrate, ducis celeberrimi filio, legationem pro civibus obiit ad Darium Codomannum. Quo ad Issum devicto, Dionysodorus captivus ad Alexandrum adductus, verum incolumis a rege generosissimo dimissus est. Refert hæc Arrianus Exp. II, 15, 5.

Fragmentum, quod certo iudicio vindicare possum Dionysodoro, non habeo. Varios ejus nominis scriptores, ad nos nihil pertinentes, vide ap. viros doctos ad Suidam s. h. v. p. 1398 ed. Bernhardt. Ad Bæotum fortasse referas Schol. Apoll. Rhod. I, 917, ubi tribus Cabiris ab aliis addi dicit quartum Cadmilum (sive Casmilum), δὲ Ἑρμῆς ἐστίν, ὡς Διονυσόδωρος (v. Lob. Aglaoph. p. 1221, Müller. Min. p. 455); sed probabilius hæc ad D. Træzenium grammaticum referunt Lobeck. l. l. et Schneidewin. Præfat. ad Paræm. p. VII, qui eidem præter alia etiam collectionem epistolarum Ptolemæi Lagi assignat (Lucian. Pro lapsu inter salt. c. 10, p. 206 Didot.). His addiderim schol. Eurip. Hippolyt. 122 : Περὶ τὴν Τροϊζηνίαν τίς ἐστὶ πέτρα, ἐξ ἧς τὸ κχταφερόμενον ὕδωρ βάπτει τὰς ὑδρίας, ὡς Διονυσόδωρος ἐν τῷ Περὶ ποταμῶν λέγει. Num idem sit Træzenius cum eo, quem laudant Diog. L. II, 42 et schol. Hom. II. II, 111, tu videas.

Nihilo notior est *Anaxis*. Fortasse eundem *Anaxilaum* dicit Dionysius H. Antiq. R. I, 2 : Ὅτε διαβολὰς καθ' ἐτέρων ἐγνωκὼς ποιῆσθαι συγγραφέων, ὡσπερ Ἀναξίλαος καὶ Θεόπομπος ἐν τοῖς προοιμίοις τῶν ἱστοριῶν ἐποίησαν. Sed malim intelligi Anaximenem, virum uti constat maledicentissimum. A A et M litteræ facillime confunduntur. Ceterum Anaxilaum laudat etiam Diogen. L. I, 107 (Ἀναξίλαος δ' Ἀρχάδα sc. Mysonem sapientem esse dicit V. Müller. Dor. II, p. 29). Hunc eundem cum Anaxilao Dionysii esse placuit Vossio p. 484. Anaxilaum me-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

δους δὲ χαλκοῦς καὶ ποτήρια ὀλίγα· γεγενῆσθαι γὰρ ὀλιγοδίαιτον καὶ τρυφῆς ἀλλότριον. • Hunc eundem esse cum discipulo Isocratis suspicatur Westermannus ad Vossium p. 413, 14.

DEMOPHILUS.

De Demophilo, Ephori Cumani filio, qui opus quod imperfectum pater reliquerat, absolvit dictum est in Vita Ephori p. LXI, not. 1.

Locisibi laudatis adde schol. Ven. Hom. II. XIII, v. 301. ubi postquam eodem modo atque in schol. vulg. e Pherecyde (fr. 102 a.) narraverat Phlegyes Thebanis infensos post mortem Zethi et Amphionis sub Eurymacho rege Thebas cepisse, addit hæc : Καὶ ἔρημον γενέσθαι τὴν πόλιν μέχρι τῆς Κάδμου ἀξίξεως. Ἐπὶ πλείον δὲ περὶ αὐτῶν (sc. τῶν Φλεγυῶν) διείλεται Ἐφορος, ἀποδεικνύς ὅτι τὴν Δαυλίδα καὶ οὐ τὴν Γυρτῶνα (Γύρτονα cod.) ᾤκησαν ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Φωκείῃσι τὸ ὑβρίζειν φλεγυῶν λέγεσθαι. Ἔστι δὲ ταῦτα ἐν τῇ τριακοστῇ τῇ Δημόφιλου. Πάλαι δὲ διεφέροντο Φωκεῖς πρὸς Θεσσαλοῦς διὸ καὶ τὰς Θερμοπύλας ᾤκησαν Φωκεῖς· εἰσοδὸν γὰρ ἔχουσι ἀπὸ Θεσσαλίας. Locum hunc insere post Ephori fragm. 152 libri XXX.

Alius Demophilus laudatur ap. Joann. Lydum De mens. IV, 2, p. 248 ed. Ræth. : Ὁ γὰρ μὲν Αἰμιόφιλος πρῶτον αὐτὸν (sc. Ἰανὸν) βούλεται οἴκους καὶ πυλεῶνας κατασκευάσαι καὶ ἀπὸ τῆς Ἰανούας (θύρας) Ἰανουάριον ὀνομασθῆναι, ἔχειν δὲ αὐτὸν καὶ ἀδελφὴν Κασαμήνην. Quomodo de Demophilo Ephori f. cogitare Ræther. potuerit, haud capio. De Jani inventis, deque sorore ejus et uxore Camise (sic) Athenæus narrat ex *Draconis* Corcyraei opere Περὶ λίθων. Nostro loco auctoris nomen aut corruptum fuerit, aut intelligendus est Damophilus, philosophus et sophista, sub Marco Antonino florens, qui librum de *Vita veterum et alia multa* scripsit, teste Suida s. v.

THEOCRITUS CHIUS.

Suidas : Θεόκριτος, Χίος, ῥήτωρ, μαθητὴς Μετροδώρου τοῦ Ἰσοκρατικοῦ, ἔγραψε Χρείας ἀντεπολιτεύσατο δὲ Θεοπόμπῃ τῇ Ἱστορικῇ. Φέρεται δὲ αὐτοῦ Ἱστορία Λιβύης καὶ Ἐπιστολαὶ Θαυμάσιαι [καὶ λόγοι πανηγυρικοὶ addit Eudocia p. 232].

Strabo XIV, p. 645 : Ἄνδρες δὲ Χίοι γεγόνασιν ἐλλόγιμοι, Ἴων δὲ ὁ τραγικὸς καὶ Θεόπομπος ὁ συγγραφεὺς καὶ Θεόκριτος ὁ σοφιστὴς· οὗτοι δὲ καὶ ἀντεπολιτεύσαντο ἀλλήλοις. Scilicet Theopompus aristocraticæ, Theocritus vero democraticæ et antimacedonicæ factionis caput. Atque hic quidem ex homine

pauperrimo suis artibus evaserat ditissimus pravæque indulgens luxuriæ: Olim ex vasis fictilibus usque sæpe mutilis bibebat, nunc abundat suppellectile aurea. Ita Theopompus ad Alexandrum scribit (v. Theop. fr. 276). Ceterum ingenio valebat ὁ θσιος σοφιστὴς (Clem. Alex. Parænes. p. 45) et magis etiam lingua salsissima, qua dilacerare adversarios suos consueverat. Dieteria quædam apponere liceat.

Plutarch. De educ. p. 11, A : Ἀλεξάνδρου γὰρ πορφύρας ἐσθῆτας κελεύσαντος κατασκευάζειν τοὺς Ἑλληνας, ἵνα ἐπανελθῶν τὰ ἐπινίκια τοῦ πολέμου τοῦ κατὰ τῶν Βαρβάρων θύσει· καὶ τῶν ἔθνων κατὰ κεφαλὴν εἰσφερόντων ἀργυρον, Πρῶτον μὲν, ἔφησεν (sc. Θεόκριτος ὁ σοφ.) ἡμῖσθῆτον, νῦν δὲ ἡσθηταὶ σαφῶς, ὅτι ὁ πορφυρεὸς Ὀμήρου θάνατος οὕτως ἐστίν. Ἐξ ὧν ἐχθρὸν ἐκτίσαστο τὸν Ἀλεξάνδρον.

Eadem Athenæus XII, p. 540, A, sic : Ἐγραψεν Ἀλεξάνδρος ταῖς ἐν Ἰωνίᾳ πόλεσι, καὶ πρώτοις Χίοις, ὅπως αὐτῷ πορφυραν ἀποστελώσιν. ἠθέλε γὰρ τοὺς ἐταίρους ἀπαντας ἀλουργὰς ἐνδύσαι στολάς. Ἀναγνωσθείσης δὲ τῆς ἐπιστολῆς Χίοις, παρὼν Θεόκριτος ὁ σοφός (*), νῦν ἐγνωκέναι ἔφη τὸ παρ' Ὀμήρου εἰρημῆνον, Τόνδ'·

ἔλλαθε πορφυρεὸς θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

Plutarch. De exil. p. 603, C : Ἀριστοτέλην λελευδότηκε Θεόκριτος ὁ Χίος, ὅτι τὴν παρὰ Φιλίππῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ ἐλάτταν ἀγαπήσας·

[Ἐρμείου εὐνούχου ἰδ' Εὐβούλου ἄμα δούλου σῆμα κενὸν κενόφρων τεύξεν Ἀριστοτέλης, ὅς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρός φύσιν] εἶλετο ναίειν, ἀντ' Ἀκαδημείας βορβόρου ἐν προχοαῖς.

* Ἔστι γὰρ ποταμὸς περὶ Πέλλην, ὃν Μακεδόνες Βόρβορον καλοῦσι.

Uncis inclusa supplevi ex Euseb. Pr. Ev. XV, 1, p. 793. Duo versus priores etiam Diogen. L. V, 11 affert ex *Ambryone* ἐν τῷ περὶ Θεοκρίτου. Cf. Jacobs. Anthol. XIII, p. 958.

Stobæus Serm. XXXVI, p. 217, 44 Gesn. : Θεόκριτος Ἀναξιμένους λέγειν μέλλοντος, Ἄρχεται, εἶπε, λέξεων μὲν ποταμὸς, νοῦ δὲ σταλαγμός.

Athenæus I, p. 21, C : Ἐρμιππος δὲ φησι Θεόκριτον τὸν Χίον ὡς ἀπαίδευτον μέμφεσθαι τὴν Ἀναξιμένους περιβολήν.

Stobæus Serm. CXXIII, p. 617, 49 : Θεόκριτος ἐν περιδείπνῳ τοῦ πενήτου λαϊμάργωγος ἐσθιοντος, Θάρρει βέλτιστε, εἶπεν· οὐ σοὶ μόνῳ ταῦτα γέγονεν. • Verba tum ad convivium commune, tum ad communem mortis conditionem referri possunt. • Ges-

(*) Apud Arrian. Exp. Al. IV, 13, 4 iuter pueros Hermolao conjurationis socios memoratur Anticles *Theocriti* filius. Quodsi is noeter est Theocritus Chius, vel hinc facile intelligitur cur infensissimo in Alexandrum animo fuerit.

NEB. Eadem paullo aliter Athen. VIII, p. 344, B, quibus subjicit : Τοῦ αὐτοῦ (sc. Διοκλέους τοῦ ὀφθαλμοῦ) καὶ τὸν ἀγρὸν καταβεβρωχότος εἰς ὀφθαλμὸν, ἰπειδὴ, θερμὸν ποτε καταβροχθίσας ἰχθύν, ἔφησε τὸν οὐρανὸν κατακαυθῆναι, λοιπὸν, ἔφησεν, ἴσθι, ὁ Θεόκριτος, σοὶ καὶ τὴν θάλασσαν ἐκπιεῖν, καὶ ἴση τρίξ τὰ μέγιστα ἡρηνικῶς, γῆν καὶ θάλασσαν καὶ οὐρανόν.

Plura ejus generis vide ap. Stobæum Serm. 2, 4, 21, 38, 81, Plutarch. Moral. p. 534, C; 631, F, Macrob. Sat. VII, 3.

Plutarch. Moral. p. 633, C : Θεόκριτον τὸν Χίαν ἀπέκτεινεν (Antigonus rex altero carens oculo), ὅτι, φήσαντός τινος, εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἂν τοῦ βασιλέως παραγένηται, σωθῆναι. Ἀλλὰ μοι, εἶπεν, ἀδύνατον ἐπίθης σιωτηρίαν. — Idem ib. p. 11, A : Ἀντίγονον δὲ τὸν βασιλέα τῶν Μακεδόνων ἑτερόφθαλμον ὄντα, τὴν πῆρυσιν προφέρων εἰς οὐ μετρίαν ὀργὴν κατέστησε. Τὸν γὰρ ἀρχιμάγειρον Εὐτροπίωνα γεγεννημένον ἐν τάξει [ἐκπέμφας], παραγενέσθαι πρὸς αὐτὸν ἡξίου, καὶ λόγον δοῦναι καὶ λαβεῖν ταῦτα δὲ ἀπαγγέλλοντος ἐκαίνου πρὸς αὐτὸν, καὶ πολλάκις προσιόντος, Εὐ οἶδα, ἔφησεν, ὅτι ὡμὸν με θέλεις τῷ Κύκλωπι παραθεῖναι ὀνειδίζων, τὸν μὲν, ὅτι πηρὸς, τὸν δὲ, ὅτι μάγειρος ἦν κάκιστος, Τοιγαροῦν, εἰπὼν, τὴν κεφαλὴν οὐχ ἔξεις, ἀλλὰ τῆς ἀθυροστομίας ταύτης καὶ μανίας δώσεις δίκην, ἀπύγχεις τὰ εἰρημῆνα τῷ βασιλεῖ καὶ ἔ μὲν πέμφας ἀνεῖλε τὸν Θεόκριτον.

Igitur, si fides habenda hisce narratiunculis, mortuus est Theocritus ante an. 301 a. Chr. (*). — Quod scripta ejus attinet, Χρεῖαι sive *Acute dieta* haud dubie non sunt, quæ literis consignaverit Theocritus, sed quæ jecerit, alius vero collecta sub titulo Χρεῖαι Θεοκρίτου in vulgus ediderit. — Historiam Libycam vel a Sulda dubitanter Theocrito sophistæ tribui indicatur vocula φέρται. Ac sane res a demagogo aliena esse videtur. Afferuntur tamen ex Theocrito, quæ in Libycis historiis apte locum habere potuerunt.

Fulgentius Mythol. 1, 26 : *Theocritus antiquitatum historiographus refert Phorcum fuisse regem, qui tres filias locupletes dereliquit. Quarum Medusa major, quæ fuerat locuples, regnumque incolendo fructificandoque ampliaverat; unde et Gorgon dicta est, quasi georgon: nam γιωργοὶ græce cultores dicuntur. Serpentino vero capite ilco dieta est, quod*

(*) Nescio an Theocriti nomen corruptum sit ap. Athenarum p. 14, E, ubi : Διαβόηται δὲ ἐπὶ σφαιρικῇ δημοσίῳτις ὁ Θεόκρινος τοῦ Χίου σοφιστοῦ ἀδελφός. Nomen notum requiritur; de Theognide sophista allum silentium.

astutior fuerit. Cujus regnum opimum Perseus incidens ipsam quidem interemit. Ideo volaticus dicitur, quod navibus venerit. Cujus capite, i. e. substantia ablata, ditior factus non parva regna obtinuit. Denique et Atlantis regnum incidens, quasi per Gorgonis caput, id est per substantiam ejus, eum in montem fugere compulit. Unde in montem conversus esse dicitur.

Hoc egregiæ doctrinæ specimen *Theolyti Methymnæi*, qui Ἔρωτος (Annales) conscripsit, esse putavit Schweighæuser. ad Athen. tom VI, p. 91. Non credo, præsertim quum ἔρωτοι Theolyti vix alii nisi Λισθίων fuerint. Probabilius fragmentum referes ad ἐπιστολάς θρυμαστάς, sive epistolas de rebus mirabilibus (cf. ἐπιστολάς ἐρωτικὰς Ζωναί, μαγειρικὰς Μελεσερμί. Vide Ebert. Diss. Sicul. p. 175), quæ indole similes fuerint τοῖς Ἀπίστοις Παλαρφατί. Sed eodem jure hæc in Libyæ historia legi poterant. Ut ut est, noli cogitare de Chio Theocrito. Nomen procul dubio corruptum est ex Θεόκρηστος, cujus Libyca aliunde novimus.

ΘΕΟΧΡΗΣΤΟΥ ΛΙΒΥΚΑ.

LIBER PRIMUS.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 1750 : Εὐφρημος ἔθηκε τὴν Λακωνικὴν παρὰ τὸν αἰγιαλόν. Εἰς δὲ τις αὐτὰ τῶν ἀπογόνων Σήσαμος ἀπέκτισε Θήραν· εὐ ἀπόγονος γέγονεν Ἀριστοτέλης, ὃς τῆς περὶ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο. Ἰστορεῖται ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαϊς ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, καὶ παρὰ Ἀλεξάνδρῳ ἐν πρώτῳ [περὶ] Κυρήνης.

De re exponunt interpretes ad Pind. Pyth. IV. 57 sqq. et O. Müller. *Min.* p. 350 sqq. — Uti Acesander, sic etiam Theochrestus, nisi fallor, genere Cyrenæus fuit; idque colligo ex Pausan. VI, 12, 7, qui duos Theochrestos Cyrenæos, avum et nepotem, memorat. Ætas historici definiri nequit. Eisdem Theochresto tribuo librum de Rebus mirabilibus, ex eoque petita fuerint, quæ servavit Plinius II. N. XXXVII, 11, 1, p. 104 Techn. : *Theochrestus Oceano id (electrum) exæstuante ad Pyrenæi promontoria ejici: quod et Xenocrates credidit, qui de iis nuperrime scripsit.* Hæc est sententia eorum, qui in Rhodano fluvio Eridanum cernere sibi videbantur. Tu adi Welckerum in *Trilog.* p. 569 sq.

THEOCHRESTI LIBYCA.

LIBER PRIMUS.

Euphremus in Laconica ad oram maritimam habitavit. Unus ex posteris ejus Sesamus coloniam in Tberam insulam

duxit. Hujus & prosapia oriundus Aristoteles, qui coloniz in Cyrenaicam deducendæ præfuit. Narrantur hæc apud Pindarum, accuratius vero apud Theochrestum libro primo Libycorum, et apud Acesandrum libro primo de Cyrenis.

DINO. HERACLIDES.

ARISTAGORAS.

DINO.

Dino (*), *Clitarchi celebrati auctoris pater* (Plinius H. N. X, 70. Vid. fr. 2), qua usus sit patria, nemo tradit (Conjecturam de hac re proponi in Vita Clitarchi). Neque aliud quidquam de vita ejus satisque in notitiam nostram pervenit.

Quod condidit opus Περσικῶν satis amplum in tres, uti videtur, partes sive συντάξεις distributum erat (**). Rationem divisionis divinare facilius quam demonstrare. Scilicet quum argumentum historiarum natura sua tripartitum sit, prima earum pars Assyriorum, Medorum altera, tertia Persarum res continuisse videtur. — Quousque narrationem auctor deduxit? Fragmentum ultimum (30) rem indicat, quæ pertinet ad annum 350 a. C., quo Ægyptum Ochus recuperavit Num ruinas imperii Persarum Dino viderit, quæro.

Auctoritate Dino laud exigua fruebatur. Certe plurimum ei in rebus Persarum credidit Cornelius Nepos (fr. 27). Plutarchus quoque uti Ctesiae infensor est, sic lauisse Dinoni videtur (Cf. Heeren. De fontt. Plut. p. 95). Ceterum sunt quæ adinonere nos possint, ne nimiam de auctoris virtutibus opinionem animo concipiamus. Quæ de Semiramide narrantur (fr. 1) quum longe absint a Ctesiae miraculis, probabiliora nonnullis visa sunt; nos jejunius junioris ætatis commentum cum antiquiore permutatum esse facile agnoscimus. Ephori æqualem fabulas in historias traducere studuisse non

(*) Memorantur : Dino, Lacedæmonius polemarchus in Leucrico prælio occisus, Xenophon. Hell. V, 4, 33; VI, 4, 14. D. Nicostrati et Arethusi frater, ap. Demosthen. p. 1248, 9. — Dino quidam Eucratis pater ap. Lucian. Philopseud. c. 17. — Dino, Dinonis f., ab Agathocle Ptolemæi Epiphaniis tutore interfectus, Polyh. XV, 23 a. — Dino Rhodius, Persei regis partibus contra Romanos lavens, Polyh. XXVII, 6; XXVIII, 2, 3; 15, 4; XXIX, 5, 2; XXX, 7, 10, XXX, 8. — Dino statuaris ap. Plin. H. N. 31, 19.

(**) Laudatur Dino ἢ δις τὴν πρώτην τῆς δευτέρας συντάξεως de Hercule Idæo, fr. 4; ἢ πρῶτη τῆς τρίτης συντάξεως de magis, fr. 8. Deinde : ἢ πέμπτη τῶν Περσικῶν τῆς πρώτης συντάξεως de Amyti Xerxis filia, fr. 21, ubi ex nostra divisione scribendum est τῆς τρίτης συντάξεως. Si recte se habet istud τῆς πρώτης, statuendum foret, in prima parte historiam Persarum, in altera et tertia, quæ ad religionem, mores, Instituta eorum pertinent, esse exposita. Quamquam ejus generis distinctiones ab antiquioribus scriptoribus alienæ esse solent.

mirum est. Interdum vero Dino vetera figmenta tueri conatus est eo, quod ex notis Europæ regionibus in Indiam transplantaret, commodissimum miraculorum receptaculum. Huc pertinet fragm. 3 de Sirenibus. Aliud exemplum fabularum in novam formam detortarum præbet fragm. 4 de Hercule Idæo. De magorum doctrinis et vaticiniis admodum multus fuisse debet (v. fr. 5. 8. 9. 10). Memorabile illud quod fr. 7 legitur de rhapsodis Medorum; quanquam ipsa historiuncula græcum hominem redolet longissime; nam lusus verborum Κυρῶν et Κῆρος neminem fugit. Ceterum Dinonis narratio de Persarum imperii origine cum iis quæ ex Ctesia tradita sunt, in summa re conciliari facile potest. Verum anteponenda Ctesiana iis, quæ fragm. 11 a Dinone vel ejus auctore contra omnem veri similitudinis speciem in honorem Ægyptiorum excogitata et a Lycea Naucratis Ægyptiorum scriptore avide arrepta sunt. Præ chronologiæ addictum se ostendit fr. 20; incredibile prorsus est quod fr. 29 traditur de regno Artaxerxis Memnonis : sed in hoc fortasse librariorum negligentia, qui annorum numerum corruerint, accusanda est. In reliqua Artaxerxis historia Ctesiae auctoritas, etsi is oculatus testis rebus interfuerat, plerumque tamen repudiata est, idque in rebus levissimis (fr. 22. 23. 26), quas cur contra verum Ctesias tradiderit causa ne fingi quidem probabiliter potest. Novisse Dinonem et manibus trivisse opus Ctesiae non dubito : immo plurima eorum, quæ in Vita Artaxerxis Plutarchus contra fidem Cnidiæ morumque probitatem assert, ex Dinone nostro fluxisse arbitror. Vereorque ne hoc obloquendi et detrectandi studio auctoritatem Dino apud multos sibi pepererit. Sed hæc utcumque sese habeant, vel reliqua ita comparata sunt, ut Dinonem non tam propter acumen judicii, quam propter rerum narratarum abundantiam et orationis fortasse elegantiam placuisse censem, neque a patre prorsus absuisse, quæ in filio, celebratissimo auctore, ab omnibus reprehenduntur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

carere statuat, quemadmodum feminam juniorem in insula Sumatra sine cornu vidit *Marsden*. p. 135 vers. germ. — ζς τετραχ.] • Suem Barbyrusam interpretatur *Erleben*, comparans Plin. VII, 52, s. 78. Aprus cornatos in Circo visos memorat Calpurn. Ecl. VII, 58. Aprum Æthiopicum dentibus quattuor exsertis armatum interpretatur *Pallas* Præfat. ad Miscell. Zool. (Lugdun. Batav. 1778), quem sequitur *Camper*. • SCHNEIDER. • Cf. *Cretschmar Atlas zu Eduard Rüppels Reisen* p. 66, qui aprum Æliani non dubitat esse eum, quem *Cuvier Phacochoère d'Éthiopie*, ipse *Phacochoeres Æliani* nuncupavit. Idem esse censet Buceron corniculatum ap. Vaillant. • JACOBS. — De ovibus v. Diodor. III, 8, ibique Wesseling. Eam ovem Cretschmar l. l. interpretatur ovem tragelaphum *Godofredi* (de S.-Hilaire).

3

Plinius II. N. X, 70 : *Nec Sirenes impetraverint fidem, licet affirmet Dino, Clitarchi celebrati auctoris pater, in India esse, mulcerique earum cantu, quos gravatos somno lacerent. Quæ fuerint istæ Sirenes, ex Clitarchi filii narratione (Clit. fr. 18) colligere licet.*

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΝΤΑΞΙΣ.

ΜΗΔΙΚΑ.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Suidas Οὐδὲ Ἡρακλῆς πρὸς δύο.] Τοὺς [γὰρ] Μολιονίδας ἐφυγε. Δείνων δὲ ἐν δευτέρῳ τῆς δευτέρας συντάξεως Ἡρακλῆα τὸν Ἰδαῖον Δάκτυλον, καταδείξεντα τὰ Ὀλύμπια, πρὸς δύο διαπυκτεύσαντα ἕτηθῆναι.

Γὰρ] addidi ex Photio et Arsenio p. 394. Eadem Apostol. Prov. p. 180. — Δείνων] Libri Δίων. Dionem Chrysostomum intelligi voluit Rei-

mar. in Dion. Cass. tom. II, p. 1521. Rulinken. in Adversar. ad schol. Platon. Phæd. p. 89, C, Duridis nomen latere censuit, Hullmann. ad Durid. fr. p. 168 cogitavit de Dione τῷ ἐπὶ φιλοσοφίᾳ διαβοήτῳ (Suidas v. Τὸ Δίωνος γρῶ). Verum in quem quadrent ista ἐν δευτέρῳ τ. δ. συντάξ. neminem novi præter Dinonem. Qua occasione is in res Herculis excurrerit nescio; num in Medorum historia de origine Lydorum Heraclidarum exponens? Fabularum novatorem arguit Hercules Idæus Dactylus pro Thebano positus. De Dactylo Idæo Olympiorum institutore v. Euseb. Arm. p. 134 ed. Mai. In universum v. Lobeck. Aglaoph. p. 1168 sqq. De proverbio cf. Herodori fragm. 14.

5.

E LIBRO QUINTO.

Diogenes Laert. I, 8, de Magis : Τὴν δὲ γρητικὴν μαντείαν οὐδ' ἔγνωσαν, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Μαγικῷ καὶ Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν, δὲ καὶ μεθερμηνευόμενον φησὶ τὸν Ζωροάστριν ἀστροθύτην εἶναι φησὶ δὲ τοῦτο καὶ Ἑρμόδωρος.

6.

Idem IX, 50 : Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος, ἦ, ὡς Ἀπολλόδωρος (fr. 86) καὶ Δείνων (scr. Δείνων) ἐν τοῖς Περσικοῖς, Μαιανδρίου. Mentio philosophi cum disputatione de religione Asiaticorum conjuncta esse potuit.

7.

Athenæus XIV, p. 633, C : Ὅμηρος γοῦν φησὶν ἐπ' Ἀχιλλέως • « Ἄσιδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν ἡρώων » καὶ τὸν Φήμειον δὲ φησὶν, ὅτι

πολλὰ βροτῶν θελκτῆρια οἶδεν,
ἔργ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε, τὰ τε κλείουσι αἰοῖοι.

Τὸ δὲ ἔθος τοῦτο καὶ παρὰ τοῖς βαρβάροις ἐσώζετο, ὡς φησὶ Δείνων ἐν τοῖς Περσικοῖς. Τὴν γοῦν Κύρου τοῦ πρώτου ἀνδρείαν καὶ τὸν μέλλοντα πόλεμον ἔσε-

ALTERA PARS.

DE REBUS MEDORUM.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Contra duos ne Hercules quidem] Scilicet Molionidas fugit. Dino vero libro secundo partis secundæ Herculem, Dactylum Idaeum, ludos Olympicos instituentem, quum contra duos pugilatu certaret, victum esse tradit.

5.

E LIBRO QUINTO.

Præstigiis utentis divinationis ignaros (Magos) Aristoteles ait in libro quem inscripsit Magicum, et Dino in quinto

Historiarum libro; qui Zoroastrem quoque ex interpretatione nominis sui astrorum asserit fuisse cultorem. Quod ipsum etiam Hermodorus tradit.

6.

Protagoras Artemonis, vel, ut Apollodorus et Dino in Persarum historia, Μαιανδρίλῆος.

7.

Homerus de Achille dicit

Canebat gloriosa virorum facta beroum,
et Phemium ait

piurium mortaliū oblectamenta novissæ,
gesta virorum deorumque, quæ celebrant cantores.

idem mos apud barbaros etiam servabatur, ut ait Dino in Persicis. Cyril certe superioris virtutem et futurum cum

εἶναι πρὸς Ἀστυάγην προεἶδοντο αἱ ὠδαί. « Ὅτι γὰρ (φησὶν) ἐγγήσατο τὴν εἰς Πέρσας ἀποδημίαν ὁ Κύρος· ἐγγεῖναι δ' αὐτοῦ πρότερον ἐπὶ τῶν βαβυλωνίων, εἴθ' ὕστερον ἐπὶ τῶν ἑλλήνων, καὶ ἀπῆλθεν· εὐωχουμένου οὖν τοῦ Ἀστυάγου μετὰ τῶν φίλων, τότε Ἀγγάρης ἔνομα, (οὗτος δ' ἦν τῶν ὠδῶν ὁ ἐνδοξότατος,) ἤδεν εἰσακλήθει τά τε ἄλλα τῶν εἰθισμένων, καὶ τὸ ἴσχυρον εἶπεν, ὡς ἀρεῖται εἰς τὸ ἔλος θηρίον μέγα, θρασύτερον βὸς ἀγρίου· ὃ ἂν κυριεύσῃ τῶν καθ' αὐτὸν τόπων, πολλοῖς μετ' ὀλίγον βαδύως μαχεῖται. Ἐρομένου δὲ τοῦ Ἀστυάγου, ποῖον θηρίον; ἔφη Κύρον τὸν Πέρσην. Νομίσας οὖν ὀρθῶς αὐτὸν ὑπωπτευκέναι, καὶ μεταπειμπόμενος οὐδὲν ὤνησεν. »

ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΤΑΞΙΣ.

ΠΕΡΣΙΚΑ.

8.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Nicand. Ther. 613 : Μάγοι δὲ καὶ Σκύθαι μυρρινῶν μαντεύονται ξύλῳ· καὶ γὰρ ἐν πολλοῖς τόποις βάβδοις μαντεύονται. Δείνων δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως καὶ τοὺς μάντις φησὶ Μήδους βάβδοις μαντεύεσθαι.

Δίνων Schneider. e codice Gotting. correxit pro vulg. Δίων; idem jam Gale voluerat ad Iamblich. De mysteriis p. 238. Reposui Δείνων.

9.

Clem. Alex. Protr. I, c. 5, p. 19 Sylb. : Θύειν ἐν ὑπαίθρῳ τούτους (sc. τοὺς Πέρσας καὶ τοὺς Μήδους καὶ τοὺς μάγους) ὁ Δείνων (vulg. Δίνων) λέγει, θειῶν ἀγέλατα μόνον τὸ πῦρ καὶ τὸ ὕδωρ νομίζοντας. Cf. Diogenis Cyz. fr. 4.

Astyage bellum præviderunt cantores. « Nam quum iter in Persas, ait, Cyrus suscepisset (etenim primum satellilibus, et deinde militibus ibi luerai præfectus ac deinde discessit), convivante Astyage cum amicis, iulro vocatus cantorum nobilissimus, Angares nomine, cantavit et alia usitata, et ad extremum dixit : « Dimittitur in paludem fera ingens apro ferocior, quæ postquam locis circa se silis fuerit potita, breve post tempus adversus multos facile pugnabit. » Interrogante vero Astyage, qualem feram diceret, respondit : « Cyrum Persam. Igitur recte eum suspicatum esse existimans rex, misit qui revocarent Cyrum, sed nihil profecit. »

TERTIA PARS.

DE REBUS PERSARUM.

8.

E LIBRO PRIMO

Magi et Scythæ myrrhino vaticinantur ligno. Ac multis

10.

Cicero De divinal. I, c. 23 : *Quid ego quæ Magi Cyro illi principi interpretati sunt, ex Dinonis Persicis [libris] proferam? Nam quum dormienti ei sol ad pedes visus esset, ter eum, scribit, frustra appetivisse manibus, quum se convolvens sol elaberetur et abiret : ei Magos dixisse (quod genus sapientum et doctorum habebatur in Persis) ex triplici appetitione solis, triginta annos Cyrum regnaturum esse portendi. Quod ita contigit. Nam ad septuagesimum pervenit, quum quadraginta natus annos regnare cepisset.*

11.

Athenæus XIII, p. 560 E : Δείνων δ' ἐν τοῖς Περσικοῖς, καὶ Λυκίᾳ ὁ Ναυκρατίτης ἐν τρίτῃ Αἴγυπτιακῶν, τὴν Νειτῆτιν Κύρω πεμφθῆναι φασὶν ὑπὸ Ἀμασίδος· ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσην, ὃν ἐκδικοῦντα τῇ μητρὶ ἐπ' Αἴγυπτον ποιήσασθαι στρατεῖαν.

Commentum hoc Ægyptiorum, quibus solatium erat· domator altero parente Ægyptius. Aliter Herodot. III, 1 et Ctesias (fr. 37) ap. Athen. I, 1, secundum quos Nitetis pellex fuit Cambysæ. Ceterum v. Dahlmann. Herodot. p. 148 sqq. Cf. Nectanebum Alexandri M. patrem in Pseudocallisthene.

12.

Athenæus XIV, p. 652, B : Σφόδρα τῶν ἰσχυρῶν ἐθαυμάζοντο αἱ Ἀττικαί. Δείνων γοῦν ἐν τοῖς Περσικοῖς φησὶ· « Παρετίθεντο δ' ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς βασιλείας ὄσα ἢ γῆ, βρώματα φέροι, ἧς ἀρχεὶ βασιλεὺς, ἀφ' ἐκάστου ὄσον ἀπαρχήν. Ξενικῶν δὲ οὐδενὶ οὔτε βρώματι οὔτε ποτῶν ὄρετο δεῖν ὁ Ξέρξης (sic Ruhnk. et Valcken.; ὁ ἐξ ἀρχῆς libri; ὁ ἐξ ἀρχῆς βασιλεύσας Τουρ.; ὤοντο δεῖν οἱ ἐξ ἀρχῆς Coraes) τοὺς βασιλεῖς χρῆσθαι· ὅθεν καὶ νόμος τις ὕστερον ἐγένετο. Εἰσενέγκαντος γάρ ποτε τῶν εὐνεύγων τινὸς ἐν ταῖς λοιποῖς

in loels vaticinantes virgils uluntur. Dino libro primo partis tertie Melos quoque magos virga vaticinari tradit.

9.

Dino Persas Medosque magos sub divo sacra facere ait, deorum simulacra sola ignem et aquam stalucentes.

11.

Dino in Persicis et Lyceas Naukratita libro tertio Ægyptiacorum Nitetin Cyro missam dicit ab Amaside, ex eaque natum esse Cambysem, qui ut matrem ulcisceretur, expeditionem adversus Ægyptios suscepisset.

12.

Singulari in pretio habebantur Atticæ Caricæ. Dino itaque in Persicis scribit : « Apponebant mensæ regis, primitiarum Instar, quæcumque cibaria fert terra regis potestate subjecta : peregrino vero neque cibo neque potu utendum regi censuit Xerxes : unde etiam ad posteros illud institutum duravit. Quum enim eunochorum quidam inter reliqua bellaria caricæ apposisset Allieas, interrogavit

πραγμάσιν ἰσχύας Ἀττικῆς, ἐρωτῆσαι, ποῶ καὶ εἶεν. Ἐπεὶ δὲ ἐπέθετο ἐξ Ἀθηνῶν, τοῖς ἀγορασταῖς ἐκέλευεν (τοὺς ἀγ. ἐκώλυεν? Schw.) ὠνεῖσθαι, ἕως ἂν ἐξουσία γένηται αὐτῷ λαμβάνειν ὅταν ἐθέλη, καὶ μὴ ἀγοράζειν. Λέγεται δὲ τὸν εὐνοῦχον ἐπίτηδες τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα αὐτὸν ὑπομνήσῃ τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας στρατείας. »

Eadem de Xerxe rege narrat Plutarch. Regg. Aporhthegm. p. 173, C, non nominato auctore.

13.

Schol. Theocrit. II, 107 : Ὅτι δὲ αἱ Ἀττικαὶ ἰσχυαὶ ἤδειαι, καὶ Δείνων μαρτυρεῖ.

14.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XI, p. 503, F : Δείνων ἐν τρίτῳ Περσικῶν φησὶν οὕτως : « Ἔστι δὲ ποτίβαζις, ἄρτος κρήβητος καὶ πύρινος ὀπτὸς, καὶ κυπαρίσσου στέφανος, καὶ οἶνος κεκραμένος ἐν ὣῳ χρυσοῦ, οὗ αὐτὸς βασιλεὺς πίνει. »

His reliqua fragmenta quæ sunt de moribus Persicis subjungo.

15.

Athenæus II, p. 67 A, B : Κτησίας δ' ἐν Καρμανίᾳ φησὶ γίνεσθαι ἑλαιὸν ἀκάνθινον, ὃ χρῆσθαι βασιλέα· δὲ καὶ καταλέγων ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν πόρων τρίτῳ βιβλίῳ πάντα τὰ τῷ βασιλεῖ παρασκευαζόμενα ἐπὶ τὸ δεῖπνον οὔτε πεπύρεως μέμνηται οὔτε ὄρους, ὃ μόνον ἀριστόν ἐστι τῶν ἡδυσμάτων. Ἀλλ' ἂν μὴν οὐδὲ Δείνων ἐν τῇ Περσικῇ πραγματείᾳ· δὲ γέ φησι καὶ ἄλλα Ἀμμωνιακὸν ἀπ' Αἰγύπτου ἀνακείμεσθαι βασιλεῖ, καὶ ὕδωρ ἐκ τοῦ Νείλου.

Ἀμμωνιακὸν L. consentiente Eustathio p. 1550, 2. Ἀμμωνιακούς V.

16.

Plutarch. Alex. c. 36 : Δείνων δὲ φησὶ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Ἰστροῦ μετὰ τῶν ἄλλων μεταπιμπομένους εἰς τὴν γάζαν ἀποτίθεισθαι τοὺς βασιλεῖς, ὅσον ἐκβεβαιουμένους τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς καὶ τὸ κυριεῦεν ἀπάντων. Cf. Brisson. I, c. 83.

17.

Athenæus XIII, p. 556, B : Παρὰ δὲ Πέρσαις ἀνέγεται ἡ βασιλεία τοῦ πλήθους τῶν παλλακίδων, διὰ τὸ ὡς δεσπότην ἀρχεῖν τῆς γαμετῆς τὸν βασιλέα, ἐτι δὲ καὶ διὰ τὸ τὴν βασιλίδεα, ὡς φησὶ Δείνων ἐν τοῖς Περσικοῖς, ὑπὸ τῶν παλλακίδων θρησκείεσθαι· προσκυνοῦσι γοῦν αὐτήν.

18.

Athenæus XII, p. 514, A : Καὶ τὸ παράσημον δὲ δ' ἐπιτίθεντο τῇ κεφαλῇ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς, οὐδ' αὐτὸ ἠρνεῖτο τὴν τῆς ἡδουκαθείας ἀπόλαυσιν. Κατεσκευάζετο γάρ, ὡς φησὶ Δείνων, ἐκ σμύρνης καὶ τοῦ καλουμένου λαθύζου. Εὐώδης δ' ἐστὶν ἡ λάθυζος, καὶ πολυτιμότερον τῆς σμύρνης. Ὅποτε δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄρματος κατίοι, φησὶ, βασιλεὺς, οὔτε καθήλλετο ὀλίγου ὄντος ἐπὶ τὴν γῆν τοῦ ὕψους, οὔτε διὰ χειρῶν ἐριδόμενος, ἀλλ' αἰεὶ αὐτῷ χρυσοῦς ὀφθαλμὸς ἐτίθετο, καὶ τούτῳ ἐπιβαίνων κατήει· καὶ ἡ βασιλείς διφροφόρος εἰς τοῦτο εἶπετο.

Quæ sequuntur vide in fragm. Heraciidis Cumanii.

rex cujates illæ essent : quumque intellexisset ex Alienis esse, veluit ne postinac obsonatores emerent, donec ipsi potestas foret sumendi, si vellet, non emptas. Aiunt autem consulto id eunuchum fecisse, quo in memoriam revocaret regi expeditionem adversus Athenas suscipiendam.

13.

Dulces esse caricas Atticas Dino quoque testatur.

14.

E LIBRO TERTIO.

Dino libro tertio Rerum Persarum ita scribit : « Est autem Polibazis panis hordaceus et triticeus coctus, et cupressina corona, et vinum mixtum in aureo ovo, de quo Ipse rex bibit. »

15.

Ctesias ait in Carmania oleum e spina fieri, quo utatur rex. idem libro tertio de tribulis quæ in Asia penduntur, omnia recensens quæ ad ornatum regi parantur, nec piperis mentionem facit, nec aceti, quod est tamen unum omnium condimentorum optimum; sed ne Dino quidem in Persica historia, qui tamen et salem Ammoniacum ex

Ægypto ad regem mitti solitum commemorat et aquam ex Nilo.

16.

Dino narra aquam quoque ex Nilo et ex Istro haustam inter cetera reges afferri jussisse et in thesaurum condidisse, ut testarentur regni magnitudinem seque omnium dominos esse.

17.

Apud Persas regina multas pellices tolerat, quia rex uxori veluti dominus imperat, nec non propterea, quod, uti Dino in Persicis refert, reginam venerantur pellices atque adorant.

18.

Et ipsum insigne, quod capiti impositum gestabant Persarum reges, voluptatis studium quo tenebantur declarat. Instructum enim erat, ut ait Dino, ex myrrha et ex labyzo, quæ vocatur : est autem labyzus fragrantissima, et pretiosior myrrina. Quoties vero de curru, inquit, descenderet rex, neque desilicbat, etiamsi exigua foret a terra altitudo, neque manibus assistantium iunitchatur, sed semper apponebatur aurea sella, cui ille insistens descendebat; cuius rei causa semper gestator regis selle sequebatur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

αναφρατήσας ὁ βασιλεὺς καὶ εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόν-
τας, ὡς βέλτιόν ἐστι μὴ ζῆν, ἀντεξήλαυε τῷ Κύρῳ
προπειτῶς καὶ ἀπερισχέπτως εἰς ἐναντίᾳ βέλῃ φερο-
μένη, καὶ βάλλει μὲν αὐτὸς ἀκοντίῳ, βάλλουσι δ' οἱ
περὶ αὐτόν. Πίπτει δ' ὁ Κύρος, ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι,
πληγείσ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ὡς δ' ἕτεροί τινες, Καρὸς
ἀνθρώπου πατάξαντος, ᾧ γέρας ἔδουκε τῆς πράξεως
ταύτης ὁ βασιλεὺς ἀλεκτρυόνα χρυσοῦν ἐπὶ ὀφθαλμοῦ
αἰεὶ πρὸ τῆς τάξεως ἐν ταῖς στρατείαις κομίζειν· καὶ
γὰρ αὐτοὺς τοὺς Κάρους ἀλεκτρυόνας οἱ Πέρσαι διὰ
τοὺς λόφους, οἷς κοσμοῦσι τὰ κράνη, προσηγόρευον.

25.

Plutarch. Artox. c. 13, de praelio ad Cunaxa com-
misso : Ἐξελθλάκει δ', ὡς ὁ Κτησίας φησὶν, ἐπὶ τὴν
μάχην τεσσαράκοντα μυριάσιν· οἱ δὲ περὶ Δείνωνα
καὶ Ξενοφῶντα πολὺ πλείονας γενέσθαι λέγουσι τὰς
μεμαχημένους. Cf. Ctesiae fragm. p. 72.

26.

Plutarch. Artox. c. 19, de Parysatide Statiram
veneno interfectura : Θεράπειαν εἶχε πιστὴν καὶ
δυναμμένην παρ' αὐτῆς μέγιστον ὄνομα Γίγιν· ἣν ὁ μὲν
Δείνων ὑπουργῆσαι τῆς φαρμακείας φησὶ, συγγνώμη δὲ
μόνον ἀκούσαν ὁ Κτησίας. Τὸν δὲ δόντα τὸ φάρμακον
οὗτος μὲν ὀνομάζει Βελιτάραν, ὁ δὲ Δείνων Μελάνταν.

Γίνεται δὲ μικρὸν ἐν Πέρσαις ὄρνιθιον, ᾧ περιττώ-
ματος οὐδὲν ἐστίν, ἀλλ' ὄλον διάπλεον πιμελῆς τὰ ἐν-
τός· ἣ καὶ νομίζουσι ἀνέμιον καὶ δρόσιον τρέφεσθαι τὸ
ζῷον· ὀνομάζεται δὲ βυντάκης. Τοῦτό φησιν ὁ Κτη-
σίας μικρὰ μαχηρίδι κεχρισμένη τῷ φαρμάκῳ κατὰ
θάτερα τὴν Παρύσατιν διαιροῦσαν ἐκμάζει τῷ ἑτέρῳ
μέρει τὸ φάρμακον, καὶ τὸ μὲν ἄχραντον καὶ καθαρὸν
εἰς τὸ στόμα βαλοῦσαν αὐτὴν ἐσθίειν, δοῦναι δὲ τῇ
Στατείρᾳ τὸ περαρμαγμένον· ὁ δὲ Δείνων οὐ τὴν Πα-

ρύσατιν, ἀλλὰ τὸν Μελάνταν τέμνοντα τῷ μαχηρίδι
τὰ φαρμασσόμενα τῶν κρεῶν τιθέναι κατὰ τὴν Στα-
τειραν. Cf. Ctesiae fr. 45, p. 76.

27.

Cornel. Nepos Conon. c. 5 : *Clam dare operam
cepit (Conon), ut Ioniam et Aioliam restitueret
Atheniensibus. Id quum minus diligenter esset vela-
tum, Tiribazus, qui Sardibus praeerat, Cononem
evocavit, simulans ad regem eum se mittere velle
magna de re. Hujus nuntio parens quum venisset,
in vincula coniectus est, in quibus aliquamdiu fuit.
Inde nonnulli eum ad regem abductum ibique per-
isse scriptum reliquerunt. Contra ea Dinon histori-
cus, cui nos plurimum de rebus Persicis credimus,
effugisse scripsit; illud addubitat, utrum Tiribazo
sciente, an imprudente sit factum.*

Reliqua quae de Conone Persarum navarcho Cor-
nelius habet, ex eodem Dinone maximam partem
fluxisse ex nostro loco licet augurari.

28.

Plutarch. Artox. c. 21 : Ὁ δ' Ἀνταλκίδας Σπαρ-
τιάτης ἦν, Λέοντος υἱός, καὶ σπουδάσας βασιλεὶ διε-
πράξατο τὰς ἐν Ἀσίᾳ πόλεις Ἑλληνίδας ἀπάσας καὶ
νήσους, ὅσαι προσκυροῦσιν Ἀσίᾳ, παρῆναι Λακεδαιμο-
νίους αὐτῷ κεκτῆσθαι φόρων ὑποτελεῖς, εἰρήνης γενο-
μένης τοῖς Ἕλλησιν, εἰ δὲ τὴν τῆς Ἑλλάδος ὕβριν καὶ
προδοσίαν εἰρήνην καλεῖν, ἥς πόλεμος οὐδεὶς ἀκλειέστα-
ρον ἤνεγκε τέλος τοῖς ἡρατῆθεῖσι. Διὸ καὶ τοὺς ἄλλους
Σπαρτιάτας αἰεὶ βέλτεροί τε οὖσαν ὁ Ἄρτοξέρξης καὶ νο-
μίζων, ὡς φησὶ Δείνων, ἀνθρώπων ἀπάντων ἀναιδεστά-
τους εἶναι, τὸν Ἀνταλκίδα ὑπερηγάπησεν εἰς Πέρσας
ἀναβάντα. Καὶ ποτε λαβὼν ἕνα τῶν ἀθινῶν στεφάνων
καὶ βύβας εἰς μύρον τὸ πολυτελέστατον ἀπὸ δλίπνου

mandanda est oblivioni : Cyrum admissio iterum in Ar-
toxerxem ejus concussum delurbasse. Ad tertium incursum
irritatus rex, praesentemque affatus, Salius sibi esse non vi-
vere, infestus equum in Cyrum concitat, temere et caeco
impetu in diversa tela ruentem : feritque Cyrum ipse jaculo,
ferit etiam cohors ejus. Ibi Cyrus, ut nonnulli dicunt,
cecidit ielu regis : ut alii, ab homine Care percussus. Quem
praemio rex hujus facinoris donavit, ut in bello gillum
aureum ex summa lancea perpetuo ante signa ferrei. Etenim
ipsos Caras Persae gallos, cristarum causa quibus exornant
galeas, appellabant.

25.

Eduxerat Artoxerxes, ut Ctesias auctor est, in aciem
quadringena millia. Dino et Xenophon nullo plures fuisse
qui conflixere, memorant.

26.

Ancillam habebat fidam, quae plurimum apud ipsam po-
terat, Gigim dictam : quam administram veneni Dino
iradit fuisse, consciam modo invitam Ctesias. Illum qui
venenum dedit, hic Belitaram appellat, ille Melantam.

Nascitur apud Persas exigua avis, quae omni caret excre-
mento habetque intestina omnia adipe diffusa : unde vento
arbitrantur et rore hoc animal vivere ; rhyntaccus dicitur.
Hanc autumat Ctesias cultello quem allero latere illeveral
toxico, dissecuisse Parysatidem, atque infecisse alteram
partem veneno, partem sinceram et puram ori ingestam
ipsam mandasse, Statirae sero dedisse virulentam. Dino
non Parysatidem, sed Melantam medicatas carnes secuisse
cultro et Statirae apposuisse tradit.

28.

Fuit Antalcidas Spartiates, Leontis filius. Hic regis stu-
diosus, effecit ut ei urbes Graecas et Insulas quae contri-
buuntur Asiae, permitterent Lacolæmonii, vectigales possi-
dere pace cum Graecis facta, si probrum Graeciae et proditio
pax appellanda est, qua bellum nullum facidiorem victis at-
tulit exitum. Unde Artoxerxes qui a ceteris Spartiatis
semper fuit aversus, homines numerans eos esse, ut ait
Dino, omnium impudentissimos, profectum in Persidem
impense complexus est Antalcidam, coronamque unam ex
floribus factam in pretiosissimum demersit unguentum,

ἔπειθε τῇ Ἀνταλκίδῃ· καὶ πάντας ἐθαύμασαν τὴν φι-
λοφροσύνην. Ἦν δ', ὡς εἴκειν, οὗτος ἐπιτήδειος ἐντυ-
φρῆται καὶ τοιοῦτον λαβεῖν στέφανον ἐξορχησάμενος ἐν
Πέρσαις τὸν Λεωνίδα καὶ τὸν Καλλικρατίδαν.

29.

Lucian. Macrob. c. 15 (p. 641 Didot.) : Ἄρτο-
ξέρξης δ' Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κῦρος δ' ἀδελφὸς
ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νόσῳ
ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ὡς δὲ Δείνων ἱστο-
ρεῖ, τεττάρων καὶ ἐνετήκοντα.

Ex Dinone Plutarch. Artox. c. 30 extr. : Προσ-
πιτόντος αὐτῷ (Ἄρτοξέρξη) τοῦ περὶ τὸν Ἀρσάμην
πάθους οὐδ' ὀλίγον ἀντέσχεν, ἀλλ' εὐθὺς ὑπὸ λύπης καὶ
δυσθυμίας ἀπεσέεσθη, βιώσας μὲν ἐνετήκοντα καὶ τέσ-
σαρα ἔτη, βασιλεύσας δὲ δύο καὶ ἐξήκοντα [num. δύο
καὶ τεσσαράκοντα? Vide Clinton. F. Hell. p. 316].

30.

Plutarchus De Isid. et Os. c. 31 (p. 363, C) :
Ægyptii asinum putant animal impurum et plane
δειμονικὸν et Typhoni simile tum ob inertiam et
petulantiam tum ob colorem. Διὸ καὶ τῶν Περσικῶν
βασιλέων ἐχθραίνοντες μάλιστα τὸν Ὀχόν ὡς ἐναγῆ
καὶ μιαρὸν, ὄνον ἐπωνόμασαν. Κάκεινος εἰπὼν, Ὁ μὲν-
τοι ὄνος οὗτος ὑμῶν κατευωχῆσεται τὸν βούν, ἔθυσεν τὸν
Ἄπιν, ὡς Δείνων ἱστορήκεν.

Ægyptum Ochus recuperavit a. 350 a. Chr.
(v. Clinton, p. 376).

HERACLIDES CUMANUS.

Dinoni subjungo Heraclidem Cumanum, incertæ
ætatis scriptorem, etsi ex ordine, quo nomina au-
ctorum ap. Plutarch. Themist. c. 27 (v. Dinon.
fr. 6) se excipiunt, probabile est eum non modo
Dinone, sed etiam Clitarcho fuisse juniorem.

Diogenes Laert. V, 93 Heraclidas suos recensens,

eamque ex cœna Antalcidæ misit : quem favorem omnes
admirati sunt. Ceterum erat, meo iudicio, dignus ille
quicum rex ageret licenter, et qui talem coronam acce-
peret, qui inter Persas Leonidam et Callicratidam igno-
miniose prodidit.

29.

Artaxerxes Mnemo, contra quem Cyrus frater exercitum
duxit, Persis imperans morbo vitam finivit annos natus
octoginta sex, uti vero Dino tradit, nonaginta quattuor.

30.

Itaque etiam de Persicis regibus maxime exool Ochum,
ut scelestum et impurum, Asinum appellarunt Ægyptii; et
Ochus hoc fatus : At enim hic Asinus vestrum borem
epulabitur, Apim nactavit : ut narrai Dino.

post duos Ponticos ponit alteros duos Cumanos (*).
Τρίτος, αἰτ, Κυμαῖος γεγραπὸς Ἰερσικὰ ἐν πέντε βι-
βλίοις τέταρτος, Κυμαῖος, ῥήτωρ Τέγνας συγγεγραπὸς
(De hoc cf. Westermann. Gesch. d. Bereds. § 78,
1). Deinceps ponuntur Heraclides Calatianus sive
Alexandrinus (quem sub Ptolemæo Philometore
circa Ol. 150 vixisse novimus ex Suida s. v. Ἡρα-
κλειδῆς Ὁξυρυγγίτης) et Heraclides Alexandrinus,
qui Περσικὰ ἰδιώματα scripsit. Hunc, quem postre-
mum nominavi, non diversum esse a Cumanio Per-
sicorum auctore suspicor.

Opus de rebus Persarum compositum in duas
partes Heraclides distribuisse videtur. Prior Πα-
ρασκευαστικά inscripta, duos minimum libros com-
plexa distincte et uberrime exposuit quæcunque
ad ἰδιώματα, i. e. ad mores, ritus, instituta Persa-
rum spectabant (fr. 1—5); in posteriore ipsam
regum historiam explanavit (fr. 6—7).

ΠΕΡΣΙΚΑ.

1.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣΤΙΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XII, p. 514, B; Φυλάσσουσί τε αὐτὸν (sc.
regem Persarum) καὶ τριακόσιαι γυναῖκες, ὡς ἱστορεῖ
δ' Κυμαῖος Ἡρακλειδῆς ἐν πρώτῃ Περσικῶν. Αὗται δὲ
τὰς μὲν ἡμέρας κοιμῶνται, ἵνα νυκτὸς ἐγρηγορῶσι, τῆς
δὲ νυκτὸς ἄδουσαι καὶ ψάλλουσαι διατελοῦσι, λύχνων
καιομένων. Χρῆται δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς
διὰ τῆς τῶν μηλοφόρων αὐλῆς. Ἦσαν δὲ οὗτοι τῶν ὀ-

(*) Allos duos Heraclidas Cumanos memorat Herodotus
I; 158 et V, 121. Persicorum auctor fortasse fuit Hera-
clides Cumanus, qui Heracleæ Ponticæ præfectus est ab Ar-
sinoe, quæ et hanc urbem et Tium et Amastrim ab Amastri
Persa conditam a Lysimacho accepit (Memnon. c. VII).
Paullo post mortem Lysimachi ab Heracleensibus liberta-
tem recuperantibus Heraclides urbe ejectus est.

PERSICA.

1.

PRÆPARATORIA.

E LIBRO PRIMO.

Custodiunt regem Persarum trecentæ mulieres, ut narrat
Cumanus Heraclides primo libro Persicorum. Hæc interdum
dormiunt, noctu vero vigilant : et per noctem perpetuo
canunt citharamque pulsant, ardentibus lucernis. Sæ-
pius autem familiariter his utitur rex per melophorum
aulam. Erant autem hi satellitum quoddam genus, omnes
origine Persæ, aurea mala hastis præfixa gestantibus; mille
numero, pro fortitudinis laude ex illorum decem millium
Persarum numero delecti, qui *Immortales* vocantur. Ho-

ρυζόρων καὶ τῶν γένει πάντες Πέρσαι, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες, χίλιοι τὸν ἀριθμὸν, ἀριστίνδην ἐκλεγόμενοι ἐκ τῶν μυρίων Περσῶν τῶν ἁθανάτων καλουμένων. Καὶ εἶη διὰ τῆς τούτων αὐλῆς πεζός, ὑποτιθεμένων ψιλοταπίδων Σαρδανῶν, ἐφ' ὧν οὐδεὶς ἄλλος ἐπέβαινε, ἢ βασιλεὺς. Ὅτε δὲ εἰς τὴν ἐσχάτην αὐλὴν ἔλθοι, ἀνάβαινε ἐπὶ τὸ ἄρμα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐφ' ἵππου· πεζός δὲ οὐδέποτε ἑωράθη ἔξω τῶν βασιλείων. Εἰ δὲ ἐπὶ θήραν εἴησι, καὶ αἱ παλλακίδες αὐτῷ συνεξήσαν. Ὁ δὲ θρόνος, ἐφ' ᾧ ἐγρημάτιζε καθήμενος, χρυσοῦς ἦν, ὃν περιεστῆκισαν τέσσαρες κιονίσκοι λιθοκόλλητοι χρυσοῖ, ἐφ' ὧν διετέτατο ἱμάτιον ποικίλον πορφυροῦν.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus IV, p. 145, A : Ἡρακλείδης δ' ὁ Κυμαῖος, ὃ τὰ Περσικὰ συγγράψας, ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐπιγραφομένων Παρασκευαστικῶν, « Καὶ οἱ θεραπεύοντες (φῆσι) τοὺς Περσῶν βασιλεῖς δεῖπνοῦντας ἅπαντες λελουμένοι διακονοῦσιν, ἐσθῆτας καλὰς (λευκὰς Ἐρ.) ἔχοντες, καὶ διατρέβουσι σχεδὸν τὸ ἡμισυ τῆς ἡμέρας περὶ τὸ δεῖπνον. Τῶν δὲ τοῦ βασιλέως συνδείπνων οἱ μὲν ἔξω δεῖπνοῦσιν, οὓς καὶ ὄραν ἔξιστι παντὶ τῷ βουλομένῳ, οἱ δὲ εἰσὼ μετὰ βασιλέως. Καὶ οὗτοι δὲ οὐ συνδείπνοῦσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἔστιν οἰκῆματα δύο καταντικρὺ ἀλλήλων, ἐν ᾗ ὁ βασιλεὺς τὸ ἀριστον ποιεῖται, καὶ ἐν ᾗ οἱ σύνδειπνοι. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκείνους ὄρᾳ διὰ τοῦ παρακαλύματος τοῦ ἐπὶ τῇ θύρᾳ· ἐκεῖνοι δ' αὐτὸν οὐχ ὄρωσιν. Ἐνί-

στε μέντοι, ἐπειδὴν ἑορτῇ ἦ, ἐν ἐνὶ οἰκῆματι ἅπαντες δεῖπνοῦσιν, ἐν ᾗ καὶ ὁ βασιλεὺς, ἐν τῷ μεγάλῳ οἴκῳ. Ὅταν δὲ ὁ βασιλεὺς πότον ποιῆται, (ποιεῖ δὲ πολλακίς,) συμπόται αὐτῷ εἰσιν ὡς μάλιστα δώδεκα. Καὶ ὅταν δεῖπνήσωσιν ὁ τε βασιλεὺς αὐτὸς καθ' αὐτὸν καὶ οἱ σύνδειπνοι, καλεῖ τοὺς συμπότας τούτους τις τῶν εὐνούχων. Καὶ ὅταν εἰσέλθωσι, συμπίνουσι μετ' αὐτοῦ, οὐ τὸν αὐτὸν οἶνον κάκεινοι· καὶ οἱ μὲν χαμαὶ καθήμενοι, ὁ δ' ἐπὶ κλίνης χρυσοπόδος κατακείμενος· καὶ ὑπερμεθυσθέντες ἀπέρχονται. Τὰ δὲ πλεῖστα ὁ βασιλεὺς μόνος ἀριστᾶ καὶ δεῖπνεῖ. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ συνεῖπνεῖ, καὶ τῶν υἱῶν ἐνιοί. Καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον ἄδουσί τε καὶ ψάλλουσιν αἱ παλλακαὶ αὐτῷ· καὶ μία μὲν ἐξάρχει, αἱ δ' ἄλλαι ἀθρόως ἄδουσι. Τὸ δὲ δεῖπνον, φῆσι, τοῦ βασιλέως καλούμενον ἀκούσαντι μὲν δοῖται μεγαλοπρεπῆς ἵνασι, ἐξεταζόμενον δὲ φανεῖται οἰκονομικῶς καὶ ἀκριβῶς συντεταγμένον, καὶ τοῖς ἄλλοις Πέρσις τοῖς ἐν οὐνασθείᾳ οὔσι κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Ἔστι μὲν γὰρ τῷ βασιλεὶ χόλια ἱερεῖα τῆς ἡμέρας κατακοπτόμενα. Τούτων δ' εἰσὶ καὶ ἵπποι, καὶ κάμηλοι, καὶ βόες, καὶ ὄνοι, καὶ ἔλαροι, καὶ τὰ πλεῖστα πρόβατα· πολλοὶ δὲ καὶ ὄρνιθες ἀναλίσκονται, οἳ τε στρουθοὶ οἱ Ἀράβιοι, (ἔστι δὲ τὸ ζῶον μέγα,) καὶ χῆνες καὶ ἀλεκτρυόνες. Καὶ μέτρια μὲν αὐτῶν παρατίθεται ἐκάστῳ τῶν συνδείπνων τοῦ βασιλέως, καὶ ἀποφέρεται ἕκαστος αὐτῶν, ὃ τι ἂν καταλίπηται ἐπὶ τῷ ἀρίστῳ. Τὰ δὲ πλεῖστα τούτων τῶν ἱερείων καὶ τῶν σιτίων, οὓς τρέφει βασιλεὺς τῶν τε δορυφόρων, καὶ τῶν πελταστῶν, τούτοις ἐκφέρεται εἰς τὴν αὐλὴν· οὗ οἱ ἐδέατροι ἅπαντα μερίδας ποιήσαντες τῶν κρεῶν καὶ τῶν ἄρτων ἴσας διαιροῦνται. Ὅσπερ δὲ οἱ μισθο-

rum igitur per aulam transibat rex pedibus, substratis glabris tapetibus Sardianis, super quibus nemini alii præter regem Incedere licebat. In extremam aulam ubi perveniebat, rex currum conscendebat; aliquando eliant equum: sed pedibus Incedens nunquam conspiciebatur. Venatum vero exeuntem pellices comitabantur. Thronus, in quo sedens jus dicebat aut responsa dabat legationibus, aureus erat: circa quem quattuor stabant columellæ aureæ gemmisque distinctæ; superne præfentum erat purpureum aulæum variegatum.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Herakles Cumanus, is qui Res Persicas conscripsit, secundo libro eorum quos inscripsit Præparatorios: « Qui cœnantibus Persarum regibus ministrant, Inquit, omnes id manus obeunt loti, pulcris (vel candidis) vestibus Induti: et dimidia fere dici parte circa cœnam occupantur. Convivarum autem regis alli foris cœnant; quos spectare, quicumque vult, potest: alli vero Intus cum rege. At ne hi quidem cum ipso cœnant: sed sunt duo conclavia ex adverso alterum alteri posita, quorum in uno rex cibum capit, in altero convivæ: et illos quidem rex videt, per velum januæ obductum; illi vero Ipsum non vident. Nonnunquam launen, quum incidit festus dies, in uno eodemque conclavi cœnant hi, in quo et rex, in conclavi majore. Quum vero computationem rex instituit (id quod sæpius facit), com-

potant cum eo duodecim maxime. Nempe postquam cœnatum, cœnata rex, cœnatumque ipsi, tum advocat hos computationes unus ex eunuchis. Qui ubi regem conveniunt, bibunt cum eo; nec vero idem vinum hi atque ille; et hi quidem humi sedentes, rex vero in lecto recumbens aureis pedibus instructo: denique supra modum temulentis discedunt. Plerumque vero rex solus et prandet et cœnat: interdum vero uxor cum eo cœnai, et liberorum nonnulli. Et inter cœnandum canunt et citharamque pulsant pellices, quarum una molos præit, tum celeræ canunt confertim. Cœna autem, Inquit, quæ Regis vocatur, magna esse videbitur si quis de ea fando audivit: sin diligentius Inquisiverit, prudente quadam frugalitate securate dispensatam reperiet; pariterque aliorum Persarum cœnam, in imperio aliquo constitutorum. Etenim mille quidem quotidie victimæ regi cœduntur: in quibus sunt et equi, et cameli, et boves, et asini, et cervi, et plurima pars oves; consumuntur vero multæ etiam aves, struthiones Arabici, (vastæ corporis animans est) et anseres et galli gallinacel. Et horum quidem modica pars apponitur cuique convivarum regis, et domum auferendum quisque curat quicquid ipsi de prandio superest. Plurima vero pars istarum victimarum ciborumque in usum satellitum et pelastarum, quos alit rex, in aulam defertur: ibi epularum præfecti, carniæ et panum æquas facientes partes, omnia distribuunt. Quemadmodum enim mercenarii milites in Græcia pecu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

censeam [hujus quoque historiam Cumano auctori vindicaverim] Dario filio ab Artoxerxe patre datum, sed mox ereptam esse, pergit hunc in modum :

Ὁ δὲ (sc. Δαρείος) ἔνεγκεν οὐ μετρίως, εἰτ' ἔρωτι τῆς Ἀσπασίας περιπαθῆς γεγονώς, εἴτε ὑβρίσθαι καὶ κεχλευάσθαι νομίζων ὑπὸ τοῦ πατρὸς. Αἰσθόμενος δ' αὐτὸν οὕτως ἔχοντα Τηρίδαζος ἔτι μᾶλλον ἰξετράχυνεν ἐν τοῖς ἐκείνου συνιδῶν τὰ καθ' αὐτόν. Ἦν δὲ τοιαῦτα. Πλειόνων οὐσῶν βασιλεῖ θυγατέρων ὠμολόγησεν Φαρναβάζω μὲν Ἀπάμαν δώσειν γυναῖκα, Ῥοδογούνην δ' Ὀροίτη, Τηριθάζω δ' Ἀμυστριν. Καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις ἔδωκε, Τηριθάζον δ' ἐφεύσατο γήμας αὐτὸς τὴν Ἀμυστριν· ἀντ' ἐκείνης δὲ τῷ Τηριθάζω τὴν νεωτάτην Ἀτσαταν ἐνηγγύησεν. Ἐπεὶ δὲ καὶ ταύτην ἐρασθεὶς ἔγημεν, ὡς εἴρηται, παντάπασι δυσμενῶς πρὸς αὐτὸν δὲ Τηριθάζος ἔσχεν, οὐδ' ἄλλως στάσιμος ὦν τὸ ἦθος, ἀλλ' ἀνώμαλος καὶ παράφορος.

ARISTAGORAS MILESIUS.

Ἀρισταγόρας Μιλήσιος, fr. 11; οὐ πολλῶν νεώτερος Πλάτωνος, fr. 6. Porlasse oriundus ex familia notissimi istius Aristagoræ, qui Milesiorum fuit procurator. — De Aristagora comico v. Meinek. Hist. Com. I, p. 218.

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

Steph. Byz. : Ἐρμοτυμβεῖς, μοῖρα τῶν μαχίμων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῃ. Οἱ αὐτοὶ καὶ Λαθαρεῖς (sc. Καλασίριες). Cf. Herodot. II, 164 : Οἱ δὲ μάχιμοι αὐτῶν καλεῖνται μὲν Καλασίριες τε καὶ Ἐρμοτύβεις. V. Steph. Thesaur. v. Καλασίρις et Ἐρμοτύβεις; Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. 729. Jablonskius Voce. Ægypt. p. 69, 101 seq.

ÆGYPTIACA.

E LIBRO PRIMO.

Hermotymbies, pars bellatorum in Ægypto, ut Aristagoras tradit libro primo De rebus Ægyptiorum. Idem etiam Calaeiries dicuntur.

2.

Tacompeus, vicus in finibus Ægyptiorum et Æthiopum ad Philam insulam, ut Aristagoras libro primo De rebus Ægyptiorum.

2.

Idem : Τάκομψος, κώμη ἐν τοῖς ὄρεισις Αἰγυπτίων καὶ Αἰθιοπίων πρὸς τῇ Φίλα νήσῳ, ὡς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακῶν πρώτῃ. Herodot. II, 29, 3 : Τακομψώ. Sic etiam Mela I, 9, 2; Tacompeus, sicuti Noster, Plinius VI, 29, 35; Μετακομψώ Ptolemæus IV, 5. Cf. St. Byz. v. Κομψώ.

3.

E LIBRO SECUNDO.

Idem : Νικίου κώμη Αἰγύπτου. Ἀρ. Αἰγυπτιακῶν δευτέρῃ. Ὁ οἰκῆτωρ Νικιώτης, ὡς φησὶν Ὀρος ἐθνικῶν πρώτῃ. Cf. Ptolem. IV, 5 : Προσιωπίτης νομὸς καὶ μητρόπολις Νικίου. Suidas : Νικίου κώμη περὶ Αἰγύπτου. v. Holstenius ad Steph. Byz.

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Idem : Ψεβώ, χώρα ἐνδοτέρα Αἰθιοπίας, περὶ ἧς Ἀρισταγόρας ἐν Αἰγυπτιακοῖς ταῦτε γράφει : « Οὗτοι δὲ φησὶν εἶναι χώραν ἀπέχουσαν Αἰθιοπίας δὲ μὲν πέντε κίλουμένην Ψεβώ. » Ἀρτεμίδωρος ἐν ὄγδῳ Γεωγραφουμένων λίμνην εἶναί φησι. Cum Artemidoro facit Strabo p. 832, qui lacum Ψεβώα dicit. Cf. Forbiger. Geogr. II, p. 806.

5.

Idem : Ἑλληνικὸν καὶ Καρικόν, τόποι ἐν Μίμφιδι, ἀφ' ὧν Ἑλληνομιμφίται καὶ Καρικομιμφίται, ὡς Ἀρισταγόρας. Cf. Steph. B. v. Καρικόν, τόπος ἰδιάζων ἐν Μίμφιδι, ἐνθα Κἄρες οἰκῆσαντες, ἐπιγαμίας πρὸς Μιμφίτας ποιησάμενοι, Καρομιμφίται ἐκλήθησαν. Hinc nostro quoque loco Καρομιμφίται reponendum putares; sed idem Steph. etiam Καρικοτειχίτας memorat v. Καρικὸν τεῖχος.

3.

E LIBRO SECUNDO.

Niclu vicus Ægypti. Aristagoras De reb. Æg. libro secundo.

E LIBRIS INCERTIS.

4.

Psebo, regio interioris Æthiopiæ, de qua Aristagoras in Ægyptiacis hæc scribit : « Hi enim dicunt regionem esse, quæ distet ab Æthiopia quinque dierum itinere, nomenque ei esse Psebo. » Artemidorus libro octavo Geographicorum lacum esse dicit.

5.

Hellenicum et Caricum, loci Niempitidis, a quibus Hellenomemphitæ et Caricomemphitæ, ut Aristagoras.

6.

Idein : Γυναικόπολις, πόλις Φοινίκων. Ὁ πολίτης Γυναικοπολίτης. Ἔστι καὶ ἄλλη Αἰγύπτου. Ἀρισταγόρου δὲ, οὐ πολλῶ νεώτερος Πλάτωνος, φησὶν ὅτι οὕτως ὠνομάσθη διὰ τρεῖς αἰτίας· ἢ ὅτι πολεμίων ἐπιπεσόντων καὶ τῶν ἀνδρῶν ἐν γεωργίαις ἀπόντων τὰς γυναῖκας κρατῆσαι τοῦ πολέμου· ἢ ὅτι γυνὴ τις νομάρχου, περισπωμένων τῶν παιδῶν αὐτῆς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, ἅμα τοῖς παισὶν ὀπίσθασιν κατεδίωξε τὸν βασιλέα, καὶ ἐνίκησε· ἢ ὅτι τῶν Ναυκρατιτῶν ἀναπλεόντων τὸν ποταμὸν καὶ κωλυμένων ὑπὸ τῶν λοιπῶν Αἰγυπτίων ἀποβαίνειν, οὗτοι καταπληγέντες ὑπὸ ἀνανδρίας οὐ διεκώλυσαν. Ταῦτα καὶ Ἀρτεμίδωρος φησιν. Gynæcopolim Æg. Strabo quoque memorat p. 803.

7.

Plutarch. De Is. et Os. c. 5, p. 431 Did. : Οἱ δὲ ἱερεῖς οὕτω δυσχεραίνουσι τὴν τῶν περιττωμάτων φύσιν, ὥστε μὴ μόνον παραιτεῖσθαι τῶν ὀσπρίων τὰ πολλὰ, καὶ τῶν κρεῶν τὰ μῆλεια καὶ βεῖα, πολλὰν ποιοῦντα περίττωσιν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλας τῶν σιτίων ἐν ταῖς ἀγναίαις ἀφαίρειν· ἄλλας τε πλείονας αἰτίας ἔχοντας, καὶ ποτικωτέρους καὶ θρωτικωτέρους ποιεῖν ἐπιθήγοντας τὴν ὄραξιν. Τὸ γὰρ, ὡς Ἀρισταγόρος ἔλεγε, διὰ τὸ πηγνυμένοις πολλὰ τῶν μικρῶν ζώων ἐναποθνήσκειν ἐλισσόμενα μὴ καθαρῶς λογίζεσθαι τοῦ· ἄλλας, εὐθὺς ἐστι.

8.

Ælianus N. An. XI, 10 : Στοιχεῖ δὲ αὐτοῦ (Apidis tauri) καὶ γνωρίσματα λέγει μὲν καὶ Ἡρόδοτος καὶ Ἀρισταγόρος· οὐχ ὁμολογοῦσι δὲ αὐτοῖς Αἰγύπτου.

Ἡρόδοτος : « nemppe III, 28, quem locum ex stautis et signis superstitionibus illustravit Caylus. *Rec. d'Ant.* I ad tab. 12. Cf. Jablonsky. *Panth.* II, p. 183; Wesseling. ad Diodor. I, 85. » *Jacobs.* Adde Creuzerum *Commentat. Herodot.* p. 132 sqq. (Excurs. ad Her. I. I. ed. Bæhr. tom. II, p. 640) et qui ibi laudantur.

6.

Gynæcopolis, urbs Phœnicum. Civis Gynæcopolita. Est etiam alia ejus nominis urbs Ægypti, cujus appellationis Aristagoras, Platone paullo junior, tres affert causas. Aut enim nomen istud nactam esse propterea, quod hostibus eam aggredientibus dum viri in agris abessent, mulieres pugna superiores evasiscent; aut quod uxor quædam nomarchi regem, qui filios ipsius abstrahere voluisset, una cum filiis in secula devicisset; aut quod quum Naucratis per Nilum fluvium classe ascendentes ne in terram egredientur reliqui Ægyptii prohibuissent, hi (Gynæcopolita) exterriti muliebri ignavia non repulissent eos. Atque hoc Artemidorus quoque narra.

9.

Plinius H. N. XXXVI, 12, 17 : Qui de his scripserint (sc. de pyramidibus), sunt Herodotus, Euhemerus, Duris Samius, Aristagoras, Dionysius, Artemidorus, Alexander Polyhistor, Butorides, Antisthenes, Demetrius, Demoteles, Apion. Inter omnes eos non constat a quibus factæ sint, justissimo casu oblitteratis tantæ vanitatis auctoribus. Aliqui ex his prodiderunt in raphanos et allium ac cæpas mille sexcenta talenta erogata.

« Ex istis ætalem scimus Herodoti, Eumeri, Duridis Samii, Artemidori Ephesii, Alexandri Polyhistoris et Apionis. Quum vero in sex istis recensendis temporum ratio a Plinio servetur, facile mihi persuadeo, idem in sex alteris observasse. Quod si est, vixerit Aristagoras inter Duridem Samium et Artemidorum Ephesium vel alterutrius fuerit æqualis. Floruit autem Duris Samius sub Philadelpho, Artemidorus Ephesius, uti et qui proxime sequitur Alexander Polyhistor, Lathyri tempore floruerunt. Quod de Aristagora diximus, idem locum habet in Dionysio, quisquis ille est; nam qui sit difficile dictu est, quum usque adeo multi laudentur ejus nominis scriptores. Similiter colligere licebit, Butoridem, Antisthenem, Demetrium, Demotelem nec Ptolemæo Lathyro antiquiores esse, nec juniores Tiberio Cæsare, cujus ætate vixit Apion. » Vossius p. 400. Quæ quamvis magnam probabilitatis speciem præ se ferant, præferendum tamen disertum testimonium Stephani, qui Aristagoram Platone non multo juniorem fuisse dicit (fr. 6). Mullo minus chronologicum ordinem Plinius curavit in Indice lib. XXXVI, ubi nominum series hæc est : Alexander Polyhistor, Apion, Plistonicus, Duris, Herodotus, Euhemerus, Aristagoras, Dionysius, Artemidorus, Butorides, Antisthenes, Demetrius, Demoteles, Lyceas. Ceterum *Euhemerus* de pyramidibus dixerit in Ἱερῶν ἀναγραφῶν. Operis vere historici ab Eumero compositi certiora vestigia

7.

Sacerdotes autem ita abhorrent ab excrementorum natura, ut non legumina nullo pleraque aversentur, et carnes ovillas ac sullas, quæ multum supervacanei gignunt; sed saltem quoque cibis detrahant quo tempore sancte ac pure vivunt: quum aliis hoc de causis, tum quod sal appetitu exacuendo magis bibulos et voraciores reddit. Stultum est enim saltem propterea pro immundo haberi, quod, ut Aristagoras ait, dum Is cogitur, multa animalcula deprehensa et immoriantur.

8.

Signa et notas Apidis tauri Herodotus quoque et Aristagoras explicant, cum quibus lænem non consentiunt Ægyptii.

nusquam inveni. (*) De *Dionysio* quid dicam non habeo.

De *Butoride* aliunde non constat. *Antisthenes* num *Rhodius* historiographus an alius fuerit in medio relinquendum. Qui deinceps nominatur *Demetrius* idem fuerit cum eo, cujus meminit *Athenæus* XV, p. 680, A; ubi postquam ex *Ægyptiacis* *Helianici* (fr. 150) narraverat in *Tindii* oppidi templo nasci acacias quibus coronas semper florentes imponissent dii πυθόμενοι βασιλεύειν τὸν Βάβυλιν, ὃς ἐστὶ Τυρῶν, subjicit hæc: Δημήτριος δ' ἐν τῷ Περὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον περὶ Ἀβυδὸν πόλιν τὰς ἀκάνθας ταύτας εἶναί φησι, γράφων οὕτως: « Ἐχει δὲ καὶ ὁ κάτω τόπος καὶ ἀκανθάν τινα δένδρον, ὃ τὸν καρπὸν φέρει στρογγύλων ἐπὶ τινῶν κλωνίων περιπερῶν. Ἄνθει δ' οὗτος, ὅταν ὦρα ᾖ, καὶ ἐστὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καλλιπεργές. Λέγεται δὲ τις μῦθος ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ὅτι οἱ Αἰθίοπες, στελλόμενοι εἰς Τροίαν ὑπὸ τοῦ Τιθωνοῦ, ἐπεὶ

(*) Quæ de *Euemero* noiani hæc sunt: *Ælian.* V. II. II, 32; *Arnob.* IV, 15; *Athenæus* p. 658, E; *Augustin.* C. D. VII, 27; *Cicero* N. D. I, 42, Off. III, 28; *Clemens* Protr. c. 2, p. 7, 12 Sylb.; (*Columnella* IX, 2;) *Etym.* M. v. βρότος p. 215, 37; *Euseb.* P. E. p. 59 (ex *Diodoro* VI, 2, p. 309 ed. Didot.), 428, B; 653, B; *Festus* p. 552, 9; *Hygin.* Poet. astron. II, 13, 14, p. 377, 379, 416; *Joseph.* C. Ap. I, 23; *Jo. Laur.* *Lydus* De mens. p. 274 ed. Hase; *Lactant.* De f. rel. I, 11 et 14; *Minucius Felix* in Octav. p. 160; *Plutarch.* De Is. c. 23, p. 360, B, De plac. phil. I, 7, p. 880, D; *Polyh.* 34, 5, 9; *Proverb.* cod. Boull. p. 199; *Servius* ad *Virg.* Georg. II, 139; *Sext.* Empir. C. M. p. 311, B; 317, C; *Strabo* I, p. 47; II, p. 102, 104; VII, p. 299; *Theophil.* Ad Autol. III, 6; (*Varro* R. R. I, 48). Cf. *Serwin.* in *Mém. de l'Acad. des inscr.* tom. VIII, p. 107 sqq.; *Fournmont* ibid. tom. XV, p. 265 sqq.; *Foucher.* ibid. tom. XXXIV, p. 435 sqq., 462 sqq. et XXXV, p. 1 sqq.; *Creuzer.* *Symbolik* I, 1, p. 113 sqq.; *Böttiger* *Kunstmythologie* p. 187 sqq.; *Hæck.* *Creta* tom. III, p. 326 sqq.; *Lobeck.* *Aglaopharm.* p. 140 sqq.; *Craner.* *Grundlinien z. Gesch. des Verfalls d. röm. Staatsreligion*, 1837, p. 22 sqq.; *Droysen.* *Hell.* II, p. 20, 52. *Clinton.* F. H. III, p. 481. *Voss.* I. I. — *Euemeras* quidam de *Marsya* fluvio laudatur ap. *Plutarch.* De *Ilur.* 10, 2.

ἤκουσαν τὸν Μίμωνα τετελευτηκέναι, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ τοὺς στεφάνους ἀνέβαλον ἐπὶ τὰς ἀκάνθας. Ἔστι δὲ παραπλήσια τὰ κλώνια στεφάνοις, ἀφ' ὧν τὸ ἄνθος φύεται. »

Ad quem locum *Schweighæuser.* in ind. auct. : « *Dalecampio* est *Demetrius* *Scepsius*. Videndum vero ne intelligendus sit *Demetrius Byzantinus*, quem in recensu variorum *Demetriorum* septimo loco nominavit *Diogenes Laert.* (V, 83) : ἑβδόμος, Βυζάντιος, ἐν τρισκαίδεκα βιβλίοις γεγραφοῖς τὴν Γαλατῶν διάβασιν ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, καὶ ἐν ἄλλοις ὁκτὼ τὰ περὶ Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαῖον, καὶ τὴν Αἰεὺς ὑπ' αὐτῶν διοίκησιν. Nisi intelligi potius debeat *D. Callatianus*, qui sicut περὶ Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, sic fortasse etiam τὰ κατ' Αἴγυπτον est persecutus. Poterat etiam suspicari aliquis *Phalereum* *Demetrium*, quum in *Ægypto* versaretur, nonnihil τῶν κατ' Αἴγυπτον scripto mandasse; sed talis scripti ab illo editi nusquam mentio facta reperitur. »

10.

Diogenes L. Proæm. § 11 de *Ægyptiorum* philosophia theologica. Vide fragm. 7 *Hecatæi* *Abderitzæ*.

11.

Diog. L. I, 72 : Βραχυλόγος τε ἦν (sc. ὁ Χίλων)· ἔθεν καὶ Ἀρισταγόρας ὁ Μιλήσιος τοῦτον τὸν τρόπον Χειλώνειον καλεῖ. Βράγγου δὲ εἶναι, ὃς τὸ ἱερὸν ἔκτισε τὸ ἐν Βραγγίδαις. Cf. *Suidas* Χίλων, ubi eadem. Num hæc ex opere de Mileto patria an ex alio scripto fluxerint nescio. Eundem vero hunc *Aristagoram* habeo cum eo, cujus de theologia *Ægyptiorum* loquens *Diogenes* (fr. 10) meminit. Neque alienum *Aristagoram* a philosophiæ studiis fuisse vel illud subindicare videtur, quod cum *Platone* apud *Stephan.* *Byz.* (fr. 6.) componitur.

11. Breviloquentiæ *Chilon* studebat. Quare *Aristagoras* *Milesius* hunc loquendi modum *Chilonicum* dicit. Idem *Chilo-*

nem fuisse tradit *Blivum* *Branchi*, qui templum, quod in *Branchidis* dicunt, condidit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Scripta Aristotelis, quibus argumenta historica tractantur :

1. Πολιτεῖαι. Fr. 1—241.
2. Νόμιμα βαρβαρικά. Fr. 242—253.
Ῥωμαίων νόμιμα. Fr. 242—245.
Τυρηνῶν νόμιμα. Fr. 246.
3. Δικαιώματα πόλιων β'. Fr. 254, 255.
[Περὶ τῶν Σόλωνος ἀξόνων σ'. Anonym. Menagii.] Cf. fr. 12.
4. Ἀλέξανδρος ἢ ἐπὲρ ἀποικιῶν. Diog. I. V, 22. Anonym. Menag. Nihil superstes (*).
5. [Ἐδρήματα.] Fr. 256—260.
6. Ὀλυμπιονίχαι. Fr. 261—264.
7. Πυθιονίχαι. Fr. 265.
8. Νίχαι Διονυσιακῶν. Fr. 266.
9. Διδασκαλίαι. Fr. 267—272.
10. Περὶ ποιητῶν βιβλ. γ'. Fr. 273—280.
11. Παροιμίαι, βιβλ. α'. Fr. 281.
12. [Πέπλος.] Fr. 282—288.

ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ.

TESTIMONIA.

Diogen. L. V, 27 in Aristotelis scriptorum catalogo : Πολιτεῖαι πόλεων δυοῖν δεύσαι ἐξήκοντα καὶ ἑκατὸν, καὶ ἑξῆς δημοκρατικαί, ὀλιγαρχικαί, ἀριστοκρατικαί καὶ τυραννικαί.

Anonymus Menagii (p. 404 in Biogr. Westermanni) inter scripta Ar. recenset : Πολιτείας πό-

(*) De Aristotelis opere Περὶ Ἀλεξάνδρου, quod nunquam fuit, vide Introductionem in Pseudocallisth. p. XXVII, et Præfat. in Scriptor. Rex. Alex. p. v. — Vulgo etiam Κτίσεις inter Aristotelis opera recensentur ex Plutarcho, Non posse suav. vivi sec. Epic. c. 10, p. 1093 (p. 1337 ed. Didot) : Ὅταν δὲ μὴτὲν ἔχουσα λυπηρὸν ἢ βλαβερὸν ἱστορία καὶ διήγησις ἐπὶ πράξεσι καλαῖς καὶ μεγάλας προσλάβῃ λόγον ἔχοντα δύναμιν καὶ χάριν, ὡς... γὰρ περιόδους Εὐδοξας ἢ κτίσεις καὶ πολιτείας Ἀριστοτέλης ἢ βίους ἀνδρῶν Ἀριστόξενος ἔγραψεν, οὐ μόνον μέγα καὶ πολὺ τὸ εὐφραῖνον, ἀλλὰ καὶ καθαρὸν καὶ ἀμεταμέλητόν ἐστιν. At procul dubio κτίσεις non sunt distinguendæ a πολιτεῖαις, in quibus etiam de originibus civitatum sermonem factum fragmenta docent luculentissime. — Mitto denique opus Aristotelis Περὶ Ποταμῶν, cujus librum quartum laudat Plutarch. De fluv. extrem. Certe quod Plutarchus l. l. refert, a nostro philosopho alienum. — Opus Περὶ νήσων e Plinio IV, 12 effluxit Fabricius Bibl. gr. II, p. 194.

Aristotelis Rerump. Reliquias collegit C. F. Neumann. Heidelberg. 1827. Qui quidem libellus nullius nobis usus esse potuit. Tam supina est auctoris negligentia.

λεων ἰδιωτικῶν (ἰδίως τυραννικῶν conj. Fabricius) καὶ δημοκρατικῶν καὶ ὀλιγαρχικῶν ῥητῶν.

[Ammonii s. Philoponi] Vit. Arist. p. 401 in Biogr. Westerm. : Ἀμέλει καὶ συνώδευσεν αὐτῷ (Ἀριστοτέλης Ἀλεξάνδρῳ) μέχρι καὶ ἔσω τῶν Βαρυμάνων, ἐνθ' ἔστησε (sic) τὰς σφέ' πολιτείας.

Ejusdem Vitæ Interpret. latina ed. Nunnesius p. 14 (Helmstadii 1664. 4) : *Juvene autem existente Alexandro et militante contra Persas, eundo cum eo nec tum abstinuit philosophari Aristoteles; tunc enim composuit historiam ducentarum et quinquaginta politiarum.*

Herbelot. in Bibliothèque Orientale p. 971 : « *KETAB SIASSAT SLMODEN*, titre du livre des républiques d'Aristote traduit en arabe, dans lequel, suivant Hagi-Khalsah, il fait mention de cent quatre-vingt onze villes ou républiques différentes et de leur état démocratique. »

Cicero De Fin. V, 11 : *Ab Aristotele omnium fere civitatum non Græciæ solum, sed etiam barbariæ mores, instituta, disciplinas, a Theophrasto etiam leges cognovimus.*

Jam quod numerum Politiarum attinet, ut nunc se res habet, acquiescendum est in testimonio Diogenis et Anonymi Menagii. In Vita Ammonii et Nunnesii numerus 255 vel 250 corruptus esse videtur ex 155 vel 150. Quid de Arabis numero 191 statuendum sit, in medio relinquamus. Fortasse eo comprehenduntur populi, quorum instituta in Νόμοις Βαρβαρικοῖς auctor recensuerat. Ceterum quum Simplicius in Prolegg. ad Categg. (*) ita mentionem Πολιτειῶν injiciat, ut inter *genuinas et spurias* distinguendum sit, vel hinc patet alios alium Politiarum numerum laudare potuisse. — In fragmentis nostris recensuimus Politias *nonaginta quinque*. Inter eas expressis verbis citantur *quadraginta quinque*; ex argumentis fragmentorum, quibus libri notitia non additur, eruimus alias Politias *sedecim*; denique inter civitates, octoginta fere numero, quæ in Politicorum libris commemorantur, *triginta quattuor* occurrunt, quarum in fragmentis nostris nulla fit mentio, quum tamen omitti inter Πολιτείας vix potuerint, immo Πολιτειῶν opus quasi promptuarii eorum omnium, quibus præcepta in Politicis illustrantur, fuisse sit censendum. Ecce nomina civitatum atque ordinem quo in fragmentis nostris se excipiunt. Scilicet quum ipsius Aristotelis adorna-

(*) l. l. p. 2 : Aristotelis perspicua scripta sunt τὰ μετέωρα, τὰ τοπικά καὶ αἱ γνήσιαι αὐτοῦ πολιτεῖαι.

tio nos lateat, misso omni artificio, ita fecimus, ut præmissis Atheniensium et Lacedæmoniorum et Cretensium civitatibus nobilissimis, reliquas subjungeremus more periegetarum. Eas Politias, quæ non expresse laudantur, sed a nobis ex argumentis fragmentorum constitutæ sunt, parentheses signis (), eas autem, quarum mentio ex Aristotelis Politicorum opere petita est, uncis [] inclusimus.

1. Ἀθηναίων. fr. 1—74.
2. Λακεδαιμονίων. fr. 75—88.
3. [Κρητῶν.] fr. 88 a.

PELOPONNESUS.

4. Τεγετῶν. fr. 89—90.
5. [Μαντινείων.] fr. 90 a.
6. [Ἰραϊείων.] fr. 90 b.
7. Κοινὴ Ἀρχάδων πολιτεία. fr. 91.
8. Ἡλείων. fr. 92. 93.
9. Τροιζηνίων. fr. 94. 95.
10. (Ἐπίδαυριών.) fr. 97.
11. (Ἄσιναίων.) fr. 98.
12. Ἀργείων. fr. 99.
13. Αἰγινητῶν. fr. 100.
14. Ἀχαιῶν.
15. Σικυωνίων. fr. 101.
16. Πελληναίων. fr. 102.
17. [Κορινθίων.] fr. 102 a.

EUBŒA. HELLAS.

18. Μεγαρέων. fr. 103. 104.
19. (Χαλκιδίων.) fr. 105—108.
20. [Ἐρετριέων.] fr. 109.
21. [Ἐστιαϊέων.] fr. 109 b.
22. [Ὀρειτῶν.] fr. 109 b.
23. (Θηβαίων.) fr. 110—114.
24. Ὀρχομενίων. fr. 115—116.
25. (Ὀρωπίων.) fr. 117.
26. Ὀπουντίων. fr. 118—123.
27. Φωκίων. fr. 124—126.
28. Αἰτωλῶν. fr. 127.
29. Ἀχαρνάνων. fr. 128.
30. Λευκαδίων. fr. 128.
31. Ἰθακησίων. fr. 129—133.

EPHUS. CORCYRA.

32. Ἡπειρωτῶν. fr. 134.
33. Ἀμβρακιωτῶν. fr. 135. 136.
34. [Μολοσσῶν.] fr. 137.
35. Κορυραίων. fr. 138.
36. [Ἐπίδαμνίων.] fr. 140.
37. [Ἀπολλωνιατῶν.] fr. 141.

THESSALIA. MACEDONIA. THRACIA.

38. Μηλίων. fr. 142. 143.

39. Κοινὴ Θεσσαλῶν πολιτεία. fr. 145—148.
40. [Λαρισσαίων.] fr. 149—51.
41. [Φαρσαλίων.] fr. 152.
42. Βοτταίων. fr. 157.
43. [Ἀφυτιέων.] fr. 158.
44. [Χαλκιδίων.] fr. 159.
45. [Ἀμφιπολιτῶν.] fr. 160.
46. [Βυζαντίων.] fr. 162.
47. [Ἀπολλωνιατῶν ἐν Πόντῳ.] fr. 163.
48. [Ἰστριέων.] fr. 163.

INSULÆ MARIS ÆGÆI.

49. Δελίων. fr. 164—166.
50. Κυδνίων. fr. 167.
51. (Τηνίων.) fr. 167 a.
52. (Μηλίων.) fr. 167 b.
53. [Θηραίων.] fr. 141.
54. Ναξίων. fr. 168.
55. Παρίων.
56. Τενεδίων. fr. 169. 170.
57. Σαμοθράκων. fr. 171.
58. [Μυτιληναίων.] fr. 172.
59. [Ἀντισσαίων.] fr. 173.
60. [Χίων.] fr. 174.
61. Σαμίων. fr. 175—183.
62. [Κάων.] fr. 184.
63. [Ῥοδίων.] fr. 185.

ASIA.

64. (Σινοπέων) fr. 186.
65. Κιανῶν. fr. 187.
66. [Ἡρακλεωτῶν.] fr. 188.
67. [Ἀρυδηνῶν.] fr. 189.
68. (Ἄντανδρίων) fr. 190.
69. Ἀδραμυττηνῶν fr. 191.
70. Κυμαίων. fr. 192—194.
71. [Ἐρυθραίων.] fr. 195.
72. [Κλαζομενίων] fr. 196.
73. Κολοφωνίων. fr. 197.
74. [Μαγνήτων.] fr. 198 a.
75. Μιλησίων. fr. 199—201.
76. (Ἰασίων.) fr. 201 a.
77. [Κνιδίων.] fr. 202.
78. Λυκίων.
79. Κυπρίων. fr. 203—205.

AFRICA.

80. Κυρηναίων. fr. 206—208.
81. [Καρχηδονίων.] fr. 209. 210.

SICILIA.

82. Ἀκραγαντίνων. fr. 211—215.
83. Ἰμεραίων.
84. Γελώνων. fr. 216.
85. Συρακουσίων. fr. 218—224.

86. [Λεοντίων.] fr. 225.

87. [Καταναίων.] fr. 226.

88. [Ζαγκλαίων] fr. 227.

ITALIA.

89. (Ῥηγίνων.) fr. 228.

90. (Λοκρῶν.) fr. 229—231.

91. Ταραντίνων. fr. 232—233.

92. (Κροτωνιατῶν.) fr. 233 a.

93. (Σιριτῶν.) fr. 234.

94. (Συβαριτῶν καὶ Θουρίων.) fr. 235—237.

GALLIA.

95. Μεσσαλιωτῶν. fr. 238—241.

Post hæc alia nonnulla apponam, quæ ad rationem qua adornatum opus Aristotelicum fuerit, referenda esse videri possint. Ac primum quidem ap. Photium (fr. 132) laudatur Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ μβ'. Igitur hæc si recte habeat (*), Ithacensium respublica erat quadragesima secunda vel totius operis, vel certe ejus seriei, quam Photius ob oculos habebat. — Deinde vero Harpocratio v. Μύριοι ἐν Μεγάλῃ πόλει (fr. 91) dicit : Διείλεκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ κοινῇ Ἀρχάδων πολιτείᾳ ἀρχόμενος τοῦ βιβλίου. Quæ aut ita sunt intelligenda, ut initio certi cujusdam Πολιτειῶν libri de confœderatæ Arcadiæ constitutione auctor dixerit, aut statuendum est βιβλίον illud nihil nisi τὴν κοινὴν Ἀρχάδων πολιτείαν continuisse. Neque hoc adeo veri dissimile est. Nam similiter Cicero de Diczarchi politiis loquens (Ep. ad. Att. II, 2) dicit : « Περὶ τῶν Περσῶν ἐν τῇ Ἰθακῇ ἐπιπέσειν ἔβλεπον, καὶ τῶν Ἰθακῶν ἐπιπέσειν ἔβλεπον, καὶ τῶν Ἀρχάδων ἐπιπέσειν ἔβλεπον. » Ac quum omnino constet scripta veterum in minuta volumina dispesci solita esse, tanto facilius id fieri poterat in iis operibus, ubi sicuti in nostro singulæ partes arctiore vinculo conjunctæ inter se non erant. Simulque inde liquet quam facile genuinis addi spuria potuerint.

Ceterum sec. Diogenem Laertium l. I. Aristoteles politiis suas ita distribuerat, ut ex ordine seorsum diceret de democraticis, de oligarchicis, de aristocraticis, etc. Jam vero quum pleræque civitates aliis temporibus aliam reipublicæ formam habuerint, num putemus Aristotelem ejusdem civitatis historiam ita discerpisse, ut aliam ejus partem alio libro tractaret? Nemo ullus, puto, tale quid sibi persuaserit. Nam uti cadit hoc in theoreticum opus Politicorum, sic ab historica nostra πραγματεία prorsus est alienum, adeo ut suspicio nasca-

(*) Verbum φησι vel tale quid latere suspicatur Grasshof. in *Jahn's Jahrb.* 1829, p. 141. Conferri potest fr. 29 ex Harpocratiōne, ubi codex A Bekkeri habet : Ἀριστοτέλης ἐν τῇ α' Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

tur, an non Politica cum Politiis Diogenes confuderit. Sin veri quid Laertii testimonio subest, ita egerit Aristoteles, ut historiam quidem cujusvis civitatis universam omnesque quas quæque subiecit reipublicæ formas eodem recenseret loco, totam politiam vero democraticarum vel aristocraticarum classi vindicaret, prouti vel hæc vel illa reipublicæ forma prævaleret. Quæ quidem ordinatio ut plurimum concidebat cum ea distributione quam stirpes atque gentes Græcorum suppeditabant. Plura ex his v. in præf. ad Heraclidem.

Jam quomodo in singulis civitatibus Aristoteles rem tractaverit, id fingere ratione summo philosopho digna, quam ex reliquiis demonstrare facilius est. Neque enim ullum majoris ambitus fragmentum transnavit, sed minutissima tantum frustula grammaticorum maxime et lexicographorum diligentia nobis servata sunt. Quorum ex comparatione hoc tamen colligas, initium auctorem in singulis rebuspublicis fecisse ab exponendis civitatum initiis, populi originibus, fabulisque quæ cum his conjunctæ erant. Cujusmodi argumentis bona pars fragmentorum absumitur. Indole autem ab narrationibus logographorum atque Κρίσεων scriptorum nihil differunt. Eandem plane fabulæ illæ præ se ferunt simplicitatem atque antiqui ævi cruditatem; nullo crisco suco, qualem Ephorus, alii iis adhibuerunt, adulteratæ sunt. Non excludunt hæc aere atque perspicax de iis rebus judicium; at indicia ejus in reliquiis nostris non occurrunt. Ceterum si genuinis politiis mixtæ sunt spuria, quod sane nihil mirarer, vestigia earum in iis maxime politiis agnoverim, in quibus de mythicis rebus longus sermo fuisse videtur.

Igitur ab civitatum initiis e terræ, soli, stirpis varietate repetendis profectus Aristoteles historiam earum exposuisse eatenus videtur, quatenus cum reipublicæ constitutione ejusque mutationibus conjuncta erat. Quæ quidem pars pro gravitate sua quasi cardo totius operis esse debuit. At reliquiæ nostræ de his sunt tenuissimæ; adeo ut plurima quæ eo spectent, e Politicorum opere advocanda sint. Ceterum quanta diligentia et ἀκριβείᾳ auctor versatus sit in recensendis rerumpublicarum institutis, magistratibus, œconomia et disciplina publica, re militari, commerciis, mensuris, nummis, et quæ huc alia pertinent, ex fragmentis reipubl. Atheniensium et Lacedæmoniorum (quibus præ ceteris adde fr. 99. 101. 116. 207. 212. 228. 232) intelligere adhuc licet. Hand minore cura mores vitæ privatæ persecutus fuerit. Notanda denique proverbiorum ex historia vel ex moribus institutisve explicandorum frequentia (fr. 110. 139. 143. 167a. 168. 170. 176. 181. 193).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

εἶναι, καὶ δόσιων καὶ ἱερῶν ἐξηγητὰς τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὥσπερ εἰς Ἴσον κατέστησε, δόξη μὲν εὐπατριδῶν, γρῆα δὲ γεωμόρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ὑπερέχειν δοκούντων. Ὅτι οἱ πρῶτος ἀπέκλινα πρὸς τὸν δῆλον, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, καὶ ἀφῆκε τὸ μοναρχεῖν, εἶκοι μαρτυρεῖν καὶ Ὅμηρος ἐν νεῶν καταλόγῳ μόνους Ἀθηναίους ὄντων προσαγορεύσας.

V. Hermann. § 97; Schœmann. I. I. p. 164 sq., et De comitiis init. Cf. Heraclides Pont. fr. 1, 1.

De avo Thesei Pittheo v. fr. 96. Photius Lex. p. 192, 13 v. Κυσολάκων: Μελαίνη (Ἑλένη correx. Ruhnken. in Auct. ad Hesych.) γὰρ Θεσεύς οὕτως (sc. tanquam παιδικῶς) ἐγρήσατο, ὡς Ἀριστοτέλης. Verum ibi ex Hesychio v. Κυσολάκων pro Ἀριστοτέλης reponendum Ἀρίσταρχος, monente Ruhnkenio I. I. — Codri Aristoteles verbo meminit in Pol. V, 8, 4, ubi ait: Ad regiam dignitatem erecti sunt οἱ μὲν κατὰ πόλεμον κωλύσαντες δουλεύειν, ὥσπερ Κόδρος.

3.

Schol. in Platon. Axioch. p. 465 Bekk: Ἀριστοτέλης φησὶ, τοῦ δλου πλῆθους διηρημένου Ἀθῆναιων εἰς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημιουργοὺς, φυλάς αὐτῶν εἶναι τέσσαρας, τῶν δὲ φυλῶν ἐκάστης μοίρας εἶναι τρεῖς, ἅς τριτῦας τε καλοῦσι καὶ φρατρίας, ἐκάστης δὲ τούτων τριάκοντα εἶναι γένη, τὸ δὲ γένος ἐκ τριάκοντα ἑκάστου ἀνδρῶν συνεστάναι. Τούτους δὲ τοὺς εἰς τὰ γένη τεταγμένους γεννήτας καλοῦσιν.

Εἰς τε τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς δημ.] Num in his vere Aristotelica scholiasta dederit necne, difficile est dijudicatu. Putari enim possit memorasse Aristotelem potius tres populi ordines Eupatridarum, Geomorum et Demiurgorum, de quibus Plutarch. Thes. c. 25 (fr. 2), et Pollux VIII, 111: Τρία δὲ ἦν τὰ ἔθνη πάλαι, Εὐπατρίδαι, Γεωμόροι, Δημιουργοί. V. Schœmann. De comitt. Athen. p. IV; Ilgen. De trib. Ath. p. 62; Hermann. I. I. § 98, 8, cui recte se habere verba scholiastæ videntur; Schœmann. Antiq. p. 166 sqq.

incondita evaderet et confusa, sed primus discrevit eorum patricios, agricolas et opifices. Atque quum patriciis jus concessisset res divinas cognoscendi, magistratus ex suo ordine creandi, et ut leges docerent, sacra et caerimonias reliquis civibus interpretarentur, quasi ad æquabilitatem constituit rempublicam, quod dignitate patricii, utilitate agricolæ, artifices numero viderentur præcellere. Nam eum primum suls e in plebem, ut auctor est Aristoteles, propensum et dominatum deposuisse, testari Homerum quoque in Navium Catalogo (v. 517) apparet, qui solos Athenienses populum vocal.

3.

Aristoteles dicit, universam populi multitudinem in

De ceteris conf. Pollux VIII, 111: Ὅτε μέντοι τέτταρες ἦσαν αἱ φυλαί, εἰς τρία μέρη ἐκάστη διήρητο, καὶ τὸ μέρος τοῦτο ἐκαλεῖτο τριτῦς καὶ ἔθνος καὶ φρατρία· ἐκάστου δὲ ἔθνους γένη τριάκοντα ἐξ ἀνδρῶν τούτων, ἃ ἐκαλεῖτο τριακάδες (v. Schœmann. Ant. p. 209). Καὶ οἱ μετέγοντες τοῦ γένους, γεννῆται καὶ δημογάλακτες, γένει μὲν οὐ προσήκοντες, ἐκ δὲ τῆς συνόδου οὕτω προσαγορευόμενοι. Τρία δὲ ἦν τὰ ἔθνη πάλαι, εὐπατρίδαι, γεωμόροι, δημιουργοί.

Harrocration: Γεννῆται οἱ τοῦ αὐτοῦ γένους κοινωνοῦντες· διηρημένων γὰρ ἅπαντων τῶν πολιτῶν κατὰ μέρη, τὰ μὲν πρῶτα καὶ μέγιστα μέρη ἐκαλοῦντο φυλαί, ἐκάστη δὲ φυλὴ τριῶν διήρητο, καὶ ἐκαλεῖτο ἑκάστον μέρος τούτων τριτῦς καὶ φρατρία, πάλιν δὲ τῶν φρατριῶν ἐκάστη διήρητο εἰς γένη λ', ἐξ ὧν αἱ ἱερωσύναι αἱ ἐκάστοις προσήκουσαι ἐκληροῦντο. Ἔστι δὲ παρὰ πολλοῖς τῶν ῥητόρων τὸ ὄνομα, ὡς καὶ Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Εὐβουλίδην ἐπέσει (§ 67). Ἰσαῖος δ' ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου (§ 13. 15. 17) τοὺς συγγενεῖς γεννήτας ὠνόμασεν· οὐχ οἱ συγγενεῖς μέντοι ἀπλῶς καὶ οἱ ἐξ αἵματος γεννῆται τε καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους ἐκαλοῦντο, ἀλλ' οἱ ἐξ ἀρχῆς εἰς τὰ καλούμενα γένη κατανεμηθέντες. Φιλόχορος δὲ ἐν τῇ δ' (fr. 91) φησὶ πρότερον δημογάλακτας ὀνομάζεσθαι οὓς νῦν γεννήτας καλοῦσιν.

4.

Harrocration: Τριτῦς ἐστὶ τὸ τρίτον μέρος τῆς φυλῆς· αὕτη γὰρ διήρηται εἰς τρία μέρη, τριτῦς καὶ ἔθνη καὶ φρατρίας, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία. Eadem Photius.

[Aristot. Pol. II, 9, 9: Δράκοντας δὲ νόμοι μὲν εἰσι, πολιτεία δ' ὑπαρχούση τοὺς νόμους ἔθηκεν· ἴδιον δ' ἐν τοῖς νόμοις οὐδὲν ἐστὶν ὅτι καὶ μνείας ἀξίον πλὴν ἢ χαλεπότης διὰ τὸ τῆς ζημίας μέγεθος. Ceterum hunc locum spurium esse recte censet Gœttingius.]

5.

Idem: Ἐπὶ Παλλάδιῳ. Δικαστήριον ἐστὶν οὕτω καλούμενον, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων

Attica in rusticos et operarios divisam esse; tribus eorum esse quattuor (Geleontes, Hopletes, Argadenses, Ægicorenses); tribuum singularum ternas esse partes, quas Trittyes sive Phratrias appellant, phratriæ uniuscujusque gentes esse tricenas; singulas gentes virorum (patrumfamilias) esse tricenorū; eos autem qui ad unam eandemque gentem pertineant, appellari γεννήτας.

4.

Trittyes tribus tertia pars est; nam tribus in tres dividitur partes, quas trillys sive gentes sive phratrias dicunt, uti tradit Aristoteles in Alben. Rep.

5.

Ad Palladium. Judicium est sic vocatum, uti etiam

πολιτεία, ἐν ᾗ δικάζουσιν ἀκουσίου φόνου καὶ βουλεύ-
σιως οἱ ἐφέται. Ἔσχε δὲ καὶ τὸ δικαστήριον τὴν τοῦ
Παλλάδιου ἐπωνυμίαν, καὶ οἱ δικασταὶ τὴν τῶν ἐφε-
τῶν ἐντεύθεν. Ἀγαμέμνωνος μετὰ τῶν Ἀργείων σὺν
τοῦ Παλλάδιῳ προνεχθέντος Ἀθήναις ἐξ Ἰλίου, Ἀημο-
φῶν ἀρπάζει τὸ Παλλάδιον, καὶ πολλοὺς τῶν διωκόντων
ἀναιρεῖ. Ἀγαμέμνων δὲ δυσχεράνας δίκην τὸν ἀρπά-
σαντα ἀπαιτεῖ, καὶ συνίσταται τὸ δικαστήριον (sic
libri duo; celt. κριτήριον) ἐπὶ πενήκοντα μὲν Ἀθη-
ναίων, πενήκοντα δὲ Ἀργείων, οὓς ἐφέτας ἐκάλεσαν
παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν (plurimi libri ἀμφοτέρων,
Suidas παρ' ἀμφοτέρων) ἐξεθῆναι αὐτοῖς τὰ τῆς κρί-
σεως.

Quae de origine nominum afferuntur, non ex
Aristotele, sed e Clitodemo hausta esse videntur,
quum hunc testem laudet Suidas v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ
eadem iisdem fere verbis afferens. Vide not. ad
Clitodemi fr. 12. Cf. Phanodemi 12, Pollux VIII,
118. De re v. Hermann. l. 1. § 104; O. Müller.
Eumenid. p. 155; Schæmann. *Antiq.* p. 290.

6.

Idem : Βουλεύσεως ἐγκλήματος ὄνομα ἐπὶ δυσὶν
παττόμενον πραγμάτων· τὸ μὲν γὰρ ἔστιν ὅταν ἐξ ἐπι-
βουλῆς τις τινὲ κατασκευάσῃ θάνατον, εἴαν τε ἀποθάνῃ
ὁ ἐπιβουλεύθεις εἴαν τε μή· τὸ δ' ἕτερον ὅταν τις ἐγγε-
γραμμένος ὡς ὀφείλων τῷ δημοσίῳ δικάζῃται τινὲ ὡς
οὐ δικαίως αὐτὸν ἐγγεγραπτόν. Τοῦ μὲν οὖν προτέρου
μάρτυς Ἰσάιος ἐν τῷ πρὸς Εὐκλείδην, ἐπὶ Παλλαδίῳ
λέγων εἶναι τὰς δίκας, Δείναρχος δὲ ἐν τῷ κατὰ Πι-
σίου ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτείᾳ τῷ Ἰσαίῳ συμφωνεῖ.

Harpocrationem exscripsit Suidas s. v. Cf. *Lexic.*
Rhetor. in Bekk. An. p. 220.

7.

Idem : Ἐπὶ Δελφίνῳ. Δικαστήριόν ἐστιν οὕτω
καλούμενον Ἀθήνησι. Δικάζονται δὲ ἐνταῦθα οἱ ὁμο-
λογοῦντες μὲν ἀπεκτονέσθαι, δικαίως δὲ πεποιηθέναι
ταῦτο λέγοντες, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀριστοκρά-

τους (§. 74) ὀηλοὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων
πολιτεία. Cf. id. v. Δελφίνιον; Pausan. I, 28; Pol-
lux VIII, 119; Bekker. *Anecd.* I, p. 255; Hermann.
§ 104, 15; Müller. *Eumenid.* p. 151 sqq.

[Arist. Pol. IV, 13, 2 : Τέταρτον δὲ (φονικοῦ εἶ-
δος), ὅσα τοῖς φεύγουσι φόνου ἐπὶ καθόδῳ ἐπιφέρεται,
ὅσον Ἀθήνησι λέγεται καὶ τὸ ἐν Φρεαττοῦ δικαστή-
ριον.]

[Arist. Pol. IV, 9, 10 : Optimos legislatores
esse ait τῶν μέσων πολιτῶν· Σόλων τε γὰρ ἦν ἐκ τού-
των (ὀηλοὶ δ' ἐκ τῆς ποιήσεως), etc.]

[Id. Pol. II, 9, 2 : Σόλων δ' ἔνοι μὲν οἶονται νο-
μοθέτην γενέσθαι σπουδαίων· ὀλιγαρχίαν τε γὰρ κατα-
λῦσαι λίαν ἀκρατον οὔσαν, καὶ δουλεύοντα τὸν δῆμον
παῦσαι, καὶ δημοκρατίαν καταστήσαι τὴν πάτριον,
μῖξαντα καλῶς τὴν πολιτείαν. εἶναι γὰρ τὴν μὲν ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴν ὀλιγαρχικὴν, τὸ δὲ τὰς ἀρχὰς αἰ-
ρετὰς ἀριστοκρατικὴν, τὰ δὲ δικαστήρια δημοτικὴν.
Ἔοικε δὲ Σόλων εἰκῆνα μὲν ὑπάρχοντα πρότερον οὐ
καταλῦσαι, τὴν τε βουλὴν καὶ τὴν τῶν ἀρχῶν αἴρεσιν,
τὸν δὲ δῆμον καταστήσαι, τὰ δικαστήρια ποιήσας ἐκ
πάντων. Διὸ καὶ μέμφονται τινες αὐτῷ· λῦσαι γὰρ θάτε-
ρον, κύριον ποιήσαντα τὸ δικαστήριον πάντων, κληρω-
τὸν δὲ ἐπεὶ γὰρ τοῦτ' ἴσχυεν, ὡσπερ τυράννῳ τῷ δῆμῳ
χρηζόμενοι τὴν πολιτείαν εἰς τὴν νῦν δημοκρατίαν κατέ-
στησαν. Καὶ τὴν μὲν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴν Ἐφιάλτης
ἐκόλουσε καὶ Περικλῆς, τὰ δὲ δικαστήρια μισθοφόρα
κατέστησε Περικλῆς, καὶ τοῦτον δὲ τὸν τρόπον ἕκαστος
τῶν δημογωγῶν προῖγαγεν αὐξῶν εἰς τὴν νῦν δημοκρα-
τίαν. Φαίνεται δ' οὐ κατὰ τὴν Σόλωνος γενέσθαι τοῦτο
προαίρεσιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ συμπτώματος· τῆς ναυαρχ-
χίας γὰρ ἐν τοῖς Μηδικοῖς ὁ δῆμος αἰτίας γενόμενος
ἐφρονηματίσθη, καὶ δημογωγούς ἐλαβε φαύλους, ἀν-
τιπολιτευομένων τῶν ἐπεικῶν, ἐπεὶ Σόλων γε εἶοικε
τὴν ἀναγκαιοτάτην ἀποδιδόναι τῷ δῆμῳ δύναμιν, τὸ τὰς
ἀρχὰς αἰρεῖσθαι καὶ εὐθύνειν· μηδὲ γὰρ τούτου κύριος
ἦν ὁ δῆμος δοῦλος ἂν εἴη καὶ πολέμιος. Τὰς δὲ ἀρχὰς
ἐκ τῶν γνωρίμων καὶ τῶν εὐπόρων κατέστησε πίσας,
ἐκ τῶν πεντακοσιομεδίμων καὶ ζευγυτῶν καὶ τρίτου

Aristoteles in Athen. Rep. tradit, in quo de eade incon-
sulto commissā et de insidiis vitæ alterius structis Ephetae
judicant. Tribunal vero Palladii, iudices autem ephetarum
nomen naeti sunt hanc ob causam : nimirum quum Aga-
memno et Argivi Troja redeuntes cum Palladio Athenas
appulissent, Demophon Palladium rapuit, et multos in-
sequentium occidit. Propterea indignatus Agamemno puniri
raptores postulat. Ac constituitur iudicium ex quinquaginta
Atheniensibus totidemque Argivis; quos iudices Ephe-
tas ab ἐφεθῆναι voce nominarunt, quod ab utraque litigan-
tium parte iudicium iis permissum est.

6.

Βουλεύσεως. Est nomen actionis, quæ duobus in crimi-
nibus locum habebat. Unum est, quum quis vitæ alicujus

insidiatus esset, sive moreretur is qui insidiis appetitus
erat, sive non; alterum est, quum qui in tabulis publicis
peraril debitor esset inscriptus, actionem contra aliquem
institueret, contendens nomen suum in tabulis injuste ab eo
inscriptum esse. De priore crimine, ut Isæus in oratione
contra Euclidem testatur, ad Palladium iudicabatur; con-
tra Dinarchus in oratione adversus Pistiam in Areopago
dicit. Isæo assentitur Aristoteles in Rep. Atheniensium.

7.

Ad Delphinium. Athenis erat hoc nomine forum iudicia-
rium, in quo causam dicebant, qui eadem commisisse
saterentur, sed jure id fecisse se contenderent, ut testatur
Demosthenes oratione contra Aristocralem, et Aristoteles
Rep. Athen.

τέλους τῆς καλουμένης ἰππάδος· τὸ δὲ τέταρτον θητικόν, οὐκ οὐδεμιᾶς ἀρχῆς μετῆν.]

8.

Photius Lex. : Ναυκραρία· τὸ πρότερον οὕτως ἐκάλουν, ναυκραρία καὶ ναύκραρος· ναυκραρία μὲν ὁποῖόν τι ἢ συμμορία καὶ ὁ δῆμος, ναύκραρος δὲ ὁποῖόν τι ὁ δήμαρχος, Σόλωνος οὕτως ὀνομάσαντος, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ, καὶ ἐν τοῖς νόμοις δὲ ἄν τις ναυκραρίας ἀμφισβητῆ καὶ τοὺς ναυκράρους τοὺς κατὰ ναυκραρίαν· ἕστερον δὲ ἀπὸ Κλεισθένους δῆμοι εἰσι, καὶ δῆμαρχοι ἐκλήθησαν. Ἐκ τῆς Ἀριστοτέλους πολιτείας, ὅν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν ὁ Σόλων, φυλαὶ δὲ ἦσαν τέσσαρες, καθάπερ πρότερον, καὶ φυλοβασίλεις τέσσαρες· ἐκ δὲ τῆς φυλῆς ἐκάστης ἦσαν νενεμημέναι τριτῦες μὲν τρεῖς, ναυκραρίαι δὲ δώδεκα καθ' ἐκάστην. Ὁ Κλεισθένης ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν ὅτι Κλεισθένους δέκα φυλάς ποιήσαντος ἀντὶ τῶν τεσσάρων, συνέβη καὶ ἐς πεντήκοντα μέρη διαταχθῆναι αὐτάς. Ταῦτα δὲ (διαταχθῆναι αὐτοὺς δὲ cod.) ἐκάλουν ναυκραρίας, ὡς περ νῦν εἰς τὰ ἑκατὸν μέρη ἐιζιρευθέντα καλοῦσι συμμορίας.

Locus mancus. Verba καὶ ἐν τοῖς νόμοις... ναυκραρίαν sensum non fundunt. Siebelis ad Clitodem. p. 37 interpretatur sic : « Solon dixerat ναυκραρίας εἰ ναυκράρους, quanquam dubitari possit an hoc in legibus fecerit. » Id vero vel sententiæ causa ferri nequit. Fortasse fuit : Καὶ ἐν τοῖς νόμοις λέλεχται : « εἴαν τις ναυκραρίας κτλ. » * ». adeo ut ipsa legis cuiusdam Soloneæ verba citentur. In sequentibus nomen Aristotelis temere repetitum esse censeo. Scripserim ita : ἐκ τῆς πολιτείας ὅν τρόπον διέταξε τὴν πόλιν ὁ Σόλων, φυλαὶ μὲν ἦσαν τέσσαρες, vulgata interpretanda foret : *Ex Ar. rep. Athen., quo loco rationem exponit qua Solon remp. adornaverit (affero hæc) : etc.*

Cf. Pollux VIII, 108 : Οὗτοι (sc. δῆμαρχοι) οἱ κατὰ δῆμους ἀρχόντες· ἐκκαλοῦντο τῶς ναύκραροι, ὅτε καὶ οἱ δῆμοι ναυκραρίαι. Ναυκραρία δ' ἦν τῶς φυλῆς δυοκαίδεκατον μέρος. Καὶ δώδεκα ναυκραρίαι ἦσαν, τέσσαρες κατὰ τριττὴν ἐκάστην. Ἦς δ' εἰσφορὰς τὰς

κατὰ δῆμους διεχειροτόνου οὗτοι, καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν ἀναλώματα. Ναυκραρία δὲ ἐκάστη δύο ἰππείας παρεῖχε, καὶ ναῦν μίαν, ἀφ' ἧς ἴσως ὠνόμασται. Ceterum de demarchis cf. infra fr. 18.

9.

Harpocration v. Ἰππίας : Ἰσαῖος ἐν τῷ περὶ τοῦ Ἀπολλοδώρου κλήρου· « Ἀπεγράφατο μὲν τίμημα μικρὸν ὡς ἰππάδα τελῶν. » Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτεία φησὶν ὅτι Σόλων εἰς ὃ διεῖλε τέλη τὸ πᾶν πλῆθος τῶν Ἀθηναίων, πεντακοσιομεδίμους καὶ ἰππείας καὶ ζευγίτας καὶ θῆτας. [τῶν οὖν ἰππέων αἱ ἰππάδες.]

Postrema unus habet cod. D. et Photius s. v., ubi simul alteram legis glossam e nostra male intellecta ortam, secundum quam Solon quinque classes fecisset, quarum postrema ἰππίας ἐκαλεῖτο. De voce ἰππίας, *census equestris*, cf. Isæus p. 67, 23; Plutarch. Solon. c. 18.

10.

Harpocration v. Θῆτες καὶ θητικόν : Εἰς τέσσαρα διηρημένης παρ' Ἀθηναίους τῆς πολιτείας οἱ ἀπορώτατοι ἐλέγοντο θῆτες καὶ θητικὸν τελεῖν. Οὗτοι δὲ οὐδεμιᾶς μετεῖχον ἀρχῆς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης δηλοῖ ἐν Ἀθηναίων πολιτεία· ὅτι δὲ οὐκ ἐστρατεύοντο, εἶρηκε καὶ Ἀριστοζάντης ἐν Δαιταλεῦσιν. Cf. Photius et Suidas s. v. Aristot. Pol. II, 10, 3. Pollux VIII, 129 sq. : Τιμήματα δ' ἦν τέτταρα· πεντακοσιομεδίμων, ἰππέων, ζευγίτων, θητικῶν. Οἱ μὲν [πεντακοσιομεδίμνοι] ἐκ τοῦ πεντακοσίων μεδίμων μέτρα ὑγρά καὶ ξηρά ποιεῖν κληθέντες· ἀνήλισκον δ' εἰς τὸ δημόσιον τάλαντον· οἱ δὲ τὴν ἰππάδα τελοῦντες ἐκ μὲν τοῦ δύνασθαι τρέφειν ἵππους κεκλῆσθαι δοκοῦσιν· ἐποιοῦν δὲ μέτρα τριακόσια, ἀνήλισκον δὲ ἡμιτάλαντον· οἱ δὲ τὸ ζευγίσιον τελοῦντες ἀπὸ διακοσίων μέτρων κατελέγοντο, ἀνήλισκον δὲ μνῆς ἑξήκ· οἱ δὲ τὸ θητικόν, οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔργον, οὐδὲ ἀνήλισκον οὐδέν. Plutarch. Solon. c. 18; Boeckh. Staatshaush. II, p. 30; Hermann. § 108; Schœmann. p. 174.

8.

Antea (ante Clisthenis tempora) dicebant : naucraria et naucrarus (pro : demus et demarchus). Naucraria enim est idem fere quod symmoría et demus, naucrarus idem fere quod demarchus, Solone sic nominante, ut Aristoteles dicit; in legibus quoque naucrarias et naucraros singularum naucrariarum memoratos invenias. Postea vero inde a Clisthene naucrarias vocantur demí, et naucrari demarchi. Ex ratione qua Solon rempublicam adornaverat, tribus erant quattuor, sicuti antea; itemque tribuum reges item quattuor; singularum vero tribuum ternæ erant trillyes et naucrariæ duodenæ. Postea, ubi Clisthenes (teste Clidemo libro tertio) decem tribus prioribus istis quattuor substituisset, simul etiam in quinquaginta

divisæ sunt partes, quas naucrarias appellabant, ut partes centum, in quas nunc dividuntur, symmorías vocant.

9.

Solon omnem Atheniensium populum in quattuor classes e censu descriptas divisit, in Pentacosiomedimnos, Equites, Zeugitas et Thetas.

10.

Republica apud Athenienses, in quattuor classes divisa, tenuissimi θῆτες (mercenarii, opifices) et θητικὸν τελεῖν (mercenariorum vel opificum classi accenseri) dicebantur. His magistratu fungi non licebat, ut Aristoteles declarat in Rep. Athen; nec militabant, ut Aristophanes quoque in Datalensibus ait.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

13.

Harpocration v. Λίθος : Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Κόνωνος (§ 26) . « Τῶν τε παρόντων καθ' ἓνα ἑμῖν οὕτως καὶ πρὸς τὸν λίθον (in nostris libris βωμόν) ἄγοντες καὶ ἐξορχοῦντες » . Ἐοίκασι δ' Ἀθηναῖοι πρὸς τινι λίθῳ τοὺς δῆκους ποιῆσθαι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθ. πολιτεία καὶ Φιλόχορος (fr. 65) ἐν τῷ γ' ὑποστημίνουσιν. Eadem Suidas et Photius in Lex. Cf. Plutarch. Solon. c. 25 : Κοινὸν μὲν οὖν ἔμμενεν δῆκον ἢ βουλή, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν, ἴδιον δ' ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν (cf. fr. 30) ἐν ἀγορᾷ πρὸς τῷ λίθῳ καταφατίζων, εἴ τι παραβαίῃ τῶν θεσμῶν, ἀνδριάντα χρυσοῦν ἰσομέτρητον ἀναθήσειν ἐν Δελφοῖς. V. Meursius Lectt. Attic. I, 6; Zoega De obelisc. p. 209, n. 6.

Philochorus Atthidis libro tertio egit de Solonis temporibus. De iisdem dixerit Aristoteles eo loco, quem grammaticus innuit.

14.

Plutarch. Solon. c. 32, 4 : Ἢ δὲ δὴ εἰασπορὰ κατακαυθέντος αὐτοῦ (τοῦ Σόλωνος) τῆς τέρας περὶ τὴν Σαλαμινίων νῆσον, ἔστι μὲν διὰ τὴν ἀτοπίαν ἀπίθανος παντάπασι καὶ μυθώδης· ἀναγέγραπται δ' ὑπὸ τε ἄλλοις ἀνδρῶν ἀξιολόγων καὶ Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου.

Idem de Lycurgo in Creta mortuo narrat Aristocrates ap. Plutarch. Lyc. c. 31.

15.

Schol. Aristoph. Acharn. 233 : Οἱ Παλληνεῖς ὄσμὸς ἐστὶ τῆς Ἀττικῆς, ἐνθα Πεισιστράτῳ βουλομένῳ τυραννεῖν καὶ Ἀθηναῖοις ἀμυνομένοις αὐτὸν συνέστη πόλεμος... Μέννηται δὲ τούτου καὶ Ἀνδροτίων (fr. 42) καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία. De re vide Herodot. I, 62.

13.

Demosthenes in oratione contra Cononem : « Et unumquemque nostrum qui aderamus sic ad saxum adduxerunt et iurejurando adegerunt. » Videntur Athenienses ad quoddam casum jurare soliti fuisse, ut ex Aristotele in Atheniensium Rep. et ex Philochoro in Atthidis libro quarto colligere licet.

14.

Cremati Solonis cineres sparsos esse apud Salaminem insulam tantum habet absurdum, ut omnino fidem non mereri, sed commentum judicari possit : tamen id factum scripsere tum alii fide digni auctores, tum Aristoteles etiam philosophus.

15.

Pallenensium demus Atticus est, in quo Pisistratus, quum (tertio) tyrannide poliri vellet, et Athenienses rejuisuri eum manum conseruerunt. Meminit hujus rei Androtion et Aristoteles in Rep. Atheniensium.

16

Schol. Aristoph. Lys. 665 : Λυκόποδες ἰκάλουν, ὡς μὲν Ἀριστοτέλης, τοὺς τῶν τυράννων δορυφόρους. Τοὺς γὰρ ἀχμάζοντας τῶν οἰκετῶν ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος φυλακῇ ἔβαλλον (sc. ἔλαβον e Suida)· λυκόποδες δὲ ἰκαλοῦντο, ὅτι διὰ παντὸς εἶχον τοὺς πόδας λύκων δέρμασι περικεκαλυμμένους, ὥστε μὴ ἐπικαίεσθαι ἐκ τοῦ περιέχοντος· τινες δὲ λυκόποδες, διὰ τὸ εἶχειν ἐπὶ τῶν ἀσπίδων ἐπίσημον λύκον. Ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἐρητοὺς νῦν λεγομένους Ἀλκμαζωνίδας· οὗτοι γὰρ πόλεμον ἀράμενοι πρὸς Ἰππίαν τὸν τύραννον καὶ τοὺς Πισιστρατίδας ἰταίχισαν τὸ Λειψύδριον.

Λειψύδριον, γοιρίον τῆς Ἀττικῆς περὶ τὴν Πάρνηθον, εἰς ἃ συνῆλθόν τινες ἐκ τοῦ ἄστεος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία.

Eadem Suidas v. Λυκόποδες. Initio fr. verba ὡς μὲν Ἀριστ. Suidas non exhibet. — περὶ τὴν Πάρνηθον] Ita Dindorf. e cod. Rav.; τὸ ὑπεράνω Πάρνηθος libri duo; τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος Suidas. Herodot. V, 62 : Ἀλκμαζωνίδαι πειρώμενοι κατιέναι τε καὶ ἐλευθεροῦν τὰς Ἀθήνας, Λειψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης ταίχισαντες. De hac Pæonia regione ad radices Parnethis v. C. O. Müller zur Karte des nordl. Griechenlands p. 36, et Bæhr ad Herodot. I. I. — De nomine λυκόποδες cf. Photius, Hesych. et Etym. M. s. v. Ceterum apud Aristophanem metri causa Hermannus et Dindorfius reposuerunt λυκόποδες.

17.

Schol. Aristophan. Lys. 1153 : Ἀριστοτέλης φησὶ μετὰ τὸν Ἰππάρχου θάνατον χρησμὸν γενέσθαι τοῖς Λάκωσιν καταλύειν τὴν τυραννίδα, τῆς Πυθίας, ὡς οἱ Ἀλκμαζωνίδαι ἐμισθώσαντο τὸν ἐν Δελφοῖς νεῶν οἰκοδομεῖν, συνεχῶς τῷτο γρώσῃ αὐτοῖς μαντευομένοις, ἕως πρότερον μὲν Ἀγγιμόλιον ἐπειψαν κατὰ θάλασσαν, ἀποκρουθέντος δὲ αὐτοῦ ὀργισθέντες οἱ Λάκωνες

16.

Λυκόποδες appellabantur, ut Aristoteles tradit, satellites tyrannorum. Servos enim robustos ad corporis custodiam adhibere solebant, qui Lycopodes appellabantur, quod pedes pellibus lupinis perpetuo tectos haberent, ne ab aere adurerentur, vel quod in clypeis lupum pro insigni gererent. Aristophanes vero sic Alcmaeonidas vocat, qui quum bellum Hippiae tyranno et reliquis Pisistratidis intulissent, Lipsydrium munierunt. — Lipsydrium vero est Atticæ locus ad Parnethem montem, quo ex urbe quidam convenerunt, ut scribit Aristoteles in Rep. Atheniensium.

17.

Aristoteles dicit post mortem Hipparchii oraculum datum esse Lacedæmoniis, quo tyrannidem Pisistratidarum evertere juberentur. Pythiam enim, quum Alcmaeonidae templum Delphicum reedificandum conduxissent, hoc semper responsum dedisse, quoties Lacedæmonii oracu-

Κλειμένη τὸν βασιλέα σὺν μείζονι ἐξέπεμψαν στολῶ, καὶ νικήσας τοὺς Θετταλοὺς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἀττικὴν καὶ τὸν Ἰππίαν συνέκλεισεν εἰς τὸ Πελαργικὸν (ἢ Πελασγικὸν) τεῖχος, ἕως οἱ παῖδες τῶν τυράννων ἐξιόντες ἐάλωσαν. Fusius rem narrat Herodotus V, 62 sq.

[In Aristot. Pol. de Pisistratidis leguntur hæc, V, 4, 5: Qui tyrannidem occuparunt, plerumque τοῦτο ἔδρων ὑπὸ τοῦ δήμου πιστευθέντες· ἡ δὲ πίστις ἦν ἢ ἀπέχθεια ἢ πρὸς τοὺς πλουσίους· ὡς Ἀθήνησι τε Πεισίστρατος στασιάσας πρὸς τοὺς πειδιακούς. V, 9, 4: Καὶ τὸ πένητας ποιῖν τοὺς ἀρχομένους, τυραννικόν... Παράδειγμα δὲ τούτου... καὶ τοῦ Ὀλυμπίου ἢ οἰκοδόμησις ὑπὸ τῶν Πεισιστρατιδῶν. V, 9, 21: Φασὶ δὲ καὶ Πεισίστρατον ὑπομείναι ποτε προσκλυθέντα δίχην εἰς Ἄρειον πάγον. V, 8, 21: Μάλιστα δὲ συμβαίνει τοῖς θυμοῖς ἀκολουθεῖν διὰ τὴν ὕβριν, οἱ ἦν αἰτίαν ἢ τε τῶν Πεισιστρατιδῶν καταλύθη τυραννίς καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων. V, 8, 9: Conspiratio contra Pisistratidas facta est διὰ τὸ προπιλακίσει μὲν τὴν Ἀρμόδιου ἀδελφὴν, ἐπηρεάσαι δ' Ἀρμόδιον· ἔ μὲν γὰρ Ἀρμόδιος διὰ τὴν ἀδελφὴν, ὁ δ' Ἀριστογείτων διὰ τὸν Ἀρμόδιον. V, 9, 23: Τρίτη (quod ad tempus per quod steterit) δ' ἡ (τυραννίς) τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀθήνησιν· οὐκ ἐγένετο δὲ συνεχῆς· οἷς γὰρ ἔφυγε Πεισίστρατος τυραννῶν· ὥστε ἐν ἔτεσι τριάκοντα καὶ τρισὶν ἑπτακάδεκα ἔτη τούτων ἐτυράννευσαν· ὀκτωκάδεκα δὲ οἱ παῖδες· ὥστε τὰ πάντα ἐγένετο ἔτη τριάκοντα καὶ πέντε.]

[Clisthenis Aristoteles meminit in Pol. III, 1, 10: Κλεισθένης μετὰ τὴν τῶν τυράννων ἐκβολὴν πολλοὺς ἐφυδέτευσε ξένους καὶ δούλους μετοίκους. Id. VI, 2, 11, Clisthenis instituta perapta esse dicit ad condendam eam rempublicam, in qua omnes civis administrationis participes sint.]

18.

Schol. Aristoph. Nub. 37: Ἀριστοτέλης δὲ περὶ Κλεισθένης φησὶ· « Κατέστησε καὶ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· καὶ γὰρ τοὺς δήμους ἀντὶ τῶν ναυκραριῶν ἐποίησεν. »

Harrocration v. Ναυκραρικά: Ἀριστοτέλης δ' ἐν

lum consulere. Tandem eos misisse primum quidem mari Anclimolium; deinde, Anclimollo repulso, Iratos emisisse cum majori exercitu regem Cleomenem. Hunc, Thecalis (qui Pisistratidis auxilia ferebant) praelio victis, in Atticam invasisse, atque Hippliam muro Pelasgico inclusum obsedissee usquedum filios Pisistratidarum exeuntes cepissent.

18.

Aristoteles de Clisthene dicit: « Constituit demarchos eadem munia quæ olim ναυκρῶν οὐβουτες; etenim demos ναυκρῶν loco fecerat. »

Demarchus magistratus quidam erat. (Cujusvis pagi

τῆ Ἀθηναίων Πολιτεία φησὶ· « Κατέστησαν δὲ δημάρχους τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· δημίους (δημαίους codd. A.: utriusque pro δήμους) ἀντὶ τῶν ναυκράρων (ἢ ναυκραριῶν) ἐποίησαν. »

Idem v. Δημάρχος: Ἄρχων τις ἦν ὁ δήμαρχος (ἐκάστου δήμου τῶν ἐν Ἀθήναις ὁ κατάρχων δήμαρχος ἔλεγτο codd. D. E. et Suidas s. v)· οὗτοι δὲ τὰς ἀπογραφὰς ἐποιούνητο τῶν προσόντων (sic D. E.; ἐποιούνητο ἐν N.) ἐκάστῳ δήμῳ χωρίων· ἔτι δὲ καὶ τὰ ληξιαρχικὰ γραμματεῖα παρὰ τούτοις ἦν, καὶ συνῆγον τοὺς δήμους ὁπότε δεήσαιεν, καὶ ψῆφον αὐτοῖς ἐδίδοσαν (καὶ ἐνεχύραζον δὲ οὗτοι add. codd. D. E. et Suidas). Τούτους δὲ φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία ὑπὸ Κλεισθένης κατασταθῆναι, τὴν αὐτὴν ἔχοντας ἐπιμέλειαν τοῖς πρότερον ναυκράροις· ὅτι δὲ ἐνεχυρίαζον οἱ δήμαρχοι, ἐηλοῖ Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνῆς καταλαμβανούσαις.

Eadem Suidas. Cf. supra fr. 8; Eudocia p. 108; Lex. Rhet. in Bekk. Anecd. p. 237, 8; 242, 16; Pollux VIII, 108. Hesych. s. v. Δημάρχοι, Δημάρχον, Ναύκλαροι; Meier. De bonis damn. p. 80, 202, 204; Bœckh. Oecon. Athen. I, 275 sq.; II, p. 47; Hermann. § 99, 5; 111, 4.

19.

Pollux III, 17: Ὁ δὲ πάππου ἢ τίθης πατήρ, πρόπαππος· τάχα δὲ τοῦτον εἶποις τριτοπάτορα, ὡς Ἀριστοτέλης. V. Lobeck. De tritopat. in Misc. crit. I, 3, p. 520.

Schol. Aristophan. Vesp. 578: Ἀριστοτέλης δὲ φησιν ὅτι ψῆφῳ οἱ ἐγγραφόμενοι ἐοικιμάζονται οἱ νεώτεροι μὴ ἐτῶν ἑπ' (ἐ' Aldin.) εἶεν.

« Ψῆφον intellige gentiliciorum et curialium iudicium, non publicorum in dicasteriis forensibus: οἱ ἐγγραφόμενοι sunt ii, qui olim in κοινὸν γραμματεῖον relati erant. » Bœckh. De ephibia Attica in Indice lectionum univers. Berolin. æstiv. 1819, p. 4. — (u') Schœmannus Antiq. p. 208: « Quod autem nonnulli eos qui parvuli inscripti essent, postquam ad pubertatem pervenissent, circiter quinto decimo ætatis anno iterum producendos, examinandos et

Attici princeps vocabatur demarchus.) Ili agros et loca ad singulos pagos pertinentes inscribebant, tabulas lexarchicas custodiebant, pagosque, quum res postularet, convocabant. Hos Aristoteles ait in Athen. Rep. Clisthenem instituisse eadem habentes munia quæ antea habuerant ναυκρῶν.

19.

Avi vel avie pater, est proavus, quem etiam τριτοπάτορα, tertium patrem, dicere liceret, secundum Aristotelem.

Aristoteles dicit examen subire et gentiliciorum suffragiis approbandos esse juvenes, qui exacto vitæ anno duodevicesimo in demi sui albo inscribantur.

in tabulis quibusdam inscribendos fuisse volunt, hac de re, quum veteres probatique testes silcant, nobis non satis liquere profitemur. = Cf. eundem Schœmannum l. l. p. 198.

20.

Harprocratation v. Περίπολος : Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία περὶ τῶν ἐφῆβων λέγων φησὶν οὕτως : Τὸν δεῦτερον ἐνιαυτὸν ἐκκλησίας ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένης ἀποδείξάμενοι τῷ δήμῳ περὶ (lege παρὰ τοῦ δήμου ex Suida) τὰς τάξεις καὶ λαβόντες ἀσπίδα καὶ ἄσπερον παρὰ τοῦ δήμου περιπολοῦσι τὴν γῆραν καὶ διατρέβουσιν ἐν τοῖς φυλακτηρίοις. = Παρατηρητέον οὖν ὅτι μὲν ὁ Ἀριστοτέλης ἐνα φησὶν ἐνιαυτὸν ἐν ταῖς περιπολοῖς γίνεσθαι τοὺς ἐφῆβους, ὁ δὲ Αἰσχίνης (Περὶ παραπροσβ. § 167) δύο.

Eadem Suidas et Photius. Verba ἀποδείξάμενοι ... τάξεις καὶ omill. cod. D. et Photius. V. Bœckh. l. l. p. 5 sqq.; Clinton. F. H. tom. II, p. 362. Hermann. § 123, 8; Schœmann. Antiq. p. 198 sq. Ceterum errat procul dubio grammaticus ex loco allato colligens Aristotelem putasse juvenes per unum tantum annum circuitorum munere functos esse. Verba τὸν δεῦτερον ἐνιαυτὸν intellexerit annum secundum τῆς ἡμέρας, per eumque juvenes peripolos fuisse putaverit. Intelligenda autem verba sunt de concione quæ habebatur exeunte τῆς ἡμέρας biennio, quod excipiebat alterum biennium τῶν περιπολῶν.

21.

Idem : Ὅτι νόμος ἐστὶν ὑπὲρ μ' ἔτη γενομένου χρηρηγῶν παισίν, Αἰσχίνης τε ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου (c. 5) φησὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία. Photius et Suidas eadem, testium nominibus ommissis.

22.

Idem : Πρόεδροι ἐκλεγροῦντο τῶν (ὑπὸ τῶν em. Vales. cum Lex. Rhet.) πρυτανίων καθ' ἑκάστην πρυτανείαν (l. ἐκκλησίαν) εἰς εἴς ἑκάστης φυλῆς πλὴν

20.

Περίπολος, circuitor. Aristoteles in Rep. Atheniensium, de ephēbis verba faciens sic ait : = Allero anno concione in theatro convocata, ephēbi, clypeo et hasta pro concione accepta, terram Allicam perlustrant et in castellis versantur. = Observa Aristotelem putare ephēbos per annum in excubiis mansisse, Æschinem per biennium.

21.

Lex jubet ut puerorum choragi annum ætatis quadragesimum excesserint, uti Æschines in oratione contra Timarchum dicit, et Aristoteles in Rep. Atheniensium.

22.

Proedri a prytanibus, quoties nova habebatur ecclesia,

τῆς πρυτανευούσης, οἵτινες τὰ περὶ τὰς ἐκκλησίας ἐνέγκουν. Ἐκλεγροῦντο δὲ πρόεδροι, ἐπειδὴ περὶ πρόεδρου τῶν ἄλλων ἀπάντων. Πολλάκις δ' ἰσθὶ τοῦνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσιν, ὡς καὶ παρὰ Δημοσθένει ἐν τῷ κατ' Ἀνδροτίωνος καὶ Αἰσχίνῃ ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. Ὅτι δ' ὁ καλούμενος ἐπιστάτης κληροῖ αὐτοῦς, εἴρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία.

Καθ' ἑκάστην πρυτανείαν] κ. ἐ. ἐκκλησίαν em. Luzaeus De Socrate cive p. 97, quod probatur ex Lex. Rhet. p. 290. Photius quoque duabus glossis v. Πρόεδροι eadem proferens, in altera habet ἐκκλησίαν, dum in altera est πρυτανείαν. Cf. schol. ad Demosthen. e cod. Bavarico, Orat. Gr. tom. II, p. 104 ed. Reisk.; schol. ad Æschin. C. Ctesiph. p. 247 sq. ed. Bekk. Pollux VIII, 96 : Ὅταν εἰ πρυτάνεις τὸν ὄψιμον ἢ τὴν βουλήν συναγάωσιν, οὗτος (ὁ ἐπιστάτης) εἰς ἑκάστης φυλῆς πρόεδρον ἐνα κληροῖ, μόντην τὴν πρυτανεύουσαν ἀρμείς. Suidas v. Πρόεδροι. Recentiorum libros laudat Hermann l. l. § 127. Schœmann. Antiq. p. 217, 9; De comitiis p. 85.

22 a.

Harprocratation : Πρυτανείας Ἀντιφῶν ἐν τῷ πρὸς Νικοκλῆα. Ἔστι δὲ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἢ πρυτανεία ἢ τοι λς' ἢ λς', καὶ ἑκάστη φυλῆ πρυτανεύει. Διελέχεται δὲ περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία. Cf. Suidas v. Πρυτανείας.

23.

Idem : Ἐπιστάτης. Δύο εἰσὶν οἱ καθιστάμενοι ἐπιστάται, ὁ μὲν ἐκ πρυτανίων κληρούμενος, ὁ δὲ ἐκ τῶν προέδρων, ὧν ἑκάτερος τίνα ἐπιλέξουσιν διοικεῖ διεθῆλωκεν ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία.

Cf. Pollux VIII, 96 : Ἐπιστάτης δ' ἐστὶν εἰς τῶν πρυτανίων, ὁ κληροῖ λαχῶν. Δις δὲ οὐκ ἐξέστι γενέσθαι τὸν αὐτὸν ἐπιστάτην. ἔχει δὲ οὗτος τῶν ἱερῶν τὰς κλεις, ἐν οἷς τὰ χρήματα καὶ τὰ γράμματα. Sequuntur quæ in antecedente fragm. adscripsi. — Suidas v. Ἐπιστάτης : Τῶν πρυτανίων εἰς ὁ λαχῶν ἐπιστάτης ἐλέγγοτο. Δις δὲ τὸν αὐτὸν ἐπιστῆσαι οὐκ ἐξῆν. Φυλάσσει δὲ τοῦ ἱεροῦ τὰς κλεις, ἐν ᾧ τὰ δημόσια χρήματα,

sorte legabantur, ex qualibet tribu unus (excepta ea quæ prytaniam gerebat) : qui curabant ea quæ ad comitia populi pertinebant. Appellabantur autem πρόεδροι, quod primam præ reliquis sedem tenebant. Frequens nomen est apud oratores, ut apud Demosthenem in orat. contra Androktionem et apud Æschinem contra Ctesiphontem. Eum autem qui vocabatur ἐπιστάτης, proedros sorte legisse Aristoteles in Atheniensium rep. dicit.

23.

Duo constituti sunt Epistolæ, unus e prytanibus sorte lectus, alter ex proedris. De functionibus et horum et illorum exposuit Aristoteles in Rep. Atheniensium.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

λοις, καὶ οἱ μὲν βούλονται διανεμεσθαι τὰ κοινὰ, οἱ δὲ μὴ, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις προκαλούμενοι εἰς δατητῶν ἀφρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Cf. Pollux VIII, 136.

Etym. M. : Δατητής, παρὰ Ἀττικοῖς ὁ διανεμητής. Ἀριστοτέλης.

Lex. Rhetor. p. 567, 28 : Εἰς δατητῶν [ἀφρεσιν], πρόκλησις νεμείσεως ἢ κληρονομίας ἢ κοινοῦ τινὸς ἀγορασμοῦ. [δατηται γὰρ] ἐπὶ τῶν διανεμόντων τὰ κοινὰ τισιν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. « Δίκαι λαγχάνονται πρὸς τὸν ἄρχοντα ἄλλαι τινές καὶ ἡ εἰς δατητῶν ἀφρεσιν, ὅταν [ὁ μὲν θέλη, ὁ δὲ] μὴ θέλη τὰ κοινὰ ὄντα νέμεσθαι. »

Sic locum constituit Meierus (Fragm. Lex. Rhet. Hal. 1844, p. 13). Codex : Εἰς δατητῶν πρόκλησις... ἀγορασμοῦ ἐπὶ τῶν... λαγχάνονται πρὸς τὸν ἄρχοντα ἀλλ' εἰ τις καὶ εἰς δατητῶν ἀφρεσιν, ὅταν μὴ θέλη κοινὰ τὰ ὄντα νέμεσθαι. Præterea Meierus : « Pro ἀγορασμοῦ, quod hic non emendi actum, sed rem emptam significat, malis forsitan ἄλλου, verum ea voce comprehenduntur omnia quæcumque non hereditate ad duorum pluriumve commune dominium perveniant; etenim post hereditatem emptio in primis causa communis dominii esse solet. »

Ceterum de archontis officiis ita Pollux VIII, 89 : Ὁ δὲ ἄρχων διατίθῃσι μὲν Διονύσια καὶ Θαρρηλία μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν. δίκαι δὲ πρὸς αὐτὸν λαγχάνονται κακόσεως, παρανοίας, εἰς δατητῶν ἀφρεσιν, ἐπιτροπῆς ὄρφανῶν, ἐπιτρόπων καταστάσεις, κλήρων καὶ ἐπικλήρων ἐπιδικασίαι. ἐπιμελεῖται δὲ καὶ τῶν γυναικῶν, αἱ ἂν φῶσιν ἀπ' ἀνδρὸς τελευτῆς κύειν. καὶ τοὺς οἴκους ἐμισθοῖ τῶν ὄρφανῶν. Ἔστι δὲ ἐπώνυμος οὗτος, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ὁ χρόνος ἀριθμεῖται.

27 b.

Hierocratio : Ἐπιμελητής τῶν μυστηρίων παρ' Ἀθηναίους ὁ λεγόμενος βασιλεύς... Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶν οὕτως. « Ὁ δὲ βασιλεύς πρῶτον μὲν τῶν μυστηρίων ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, οὗς ὁ δῆμος χειροτόνει (1. χειροτονεῖ), β' μὲν ἐξ Ἀθηναίων ἀπάντων, ἓνα δ' ἐξ Εὐμολπιδῶν, ἓνα δ' ἐκ Κηρύκων. »

munem rem dividere volebant, litem intendebant iis qui recusabant, in jus vocantes ad divisorum electionem. Lysias in oratione contra Alexidemum, si modo genuina est, et Aristoteles in Rep. Athen.

Δατητής apud Atticos vocatur divisor, teste Aristotele.

Aristoteles in Republ. Atheniensium : « Actiones ad archontem pertinent tum allæ quædam tum ea quæ dicitur : « ad divisorum electionem, » si alter vult, alter non vult ea quæ communia sunt dividere. »

27 b.

Curator mysteriorum apud Athen. erat ὁ βασιλεύς (rex

Cf. Pollux VIII, 90 : Ὁ δὲ βασιλεύς μυστηρίων προέστηκε μετὰ τῶν ἐπιμελητῶν, καὶ Ἀθηναίων καὶ ἀγώνων τῶν ἐπὶ λαμπάδι. καὶ τὰ περὶ τὰς πατρίους θυσίας διοικεῖ. Δίκαι δὲ πρὸς αὐτὸν λαγχάνονται ἀσεβείας, ἱεροσύνης, ἀμφισβητήσεως. καὶ τοῖς γένεσι καὶ τοῖς ἱεροῖσι πᾶσιν αὐτὸς δικάζει, καὶ τὰς τοῦ φόνου δίκας εἰς Ἄρειον πάγον εἰσάγει, καὶ τὸν στέφανον ἀποθέμενος σὺν αὐτοῖς δικάζει. Προαγορεύει δὲ τοῖς ἐν αἰτία ἀπέχεσθαι μυστηρίων καὶ τῶν ἄλλων νομίμων. δικάζει δὲ καὶ τὰς τῶν ἀψύχων δίκας. Τὴν δὲ συνοικοῦσαν αὐτῷ βασιλίσσαν καλοῦσιν.

28.

Hierocratio : Πολέμαρχος, ἀρχή τις ἦν παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλουμένη. Ἔστι δὲ εἰς τῶν ἐννέα ἀρχόντων. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ διεξιελθὼν ὅσα διοικεῖ ὁ πολέμαρχος, « Πρὸς ταῦτα, φησὶν, αὐτὸς τε εἰσάγει δίκας τὰς τε ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων τοῖς μετοίκους, καὶ τὰλλα ὅσα τοῖς πολίταις ὁ ἄρχων, ταῦτα τοῖς μετοίκους ὁ πολέμαρχος. »

Eadem, missa Aristotelis mentione, ex Hierocr. Suidas et Photius v. Πολέμαρχος; hinc migrarunt in schol. Aldin. ad Aristoph. Vesp. 1042.

Eundem Aristotelis locum iterum Hierocratio tangit v. Ἀπροστασίου : Ἀπροστασίου δίκη τίς ἐστι κατὰ τῶν ἀπελευθερωθέντων δεδομένη τοῖς ἀπελευθερώσασιν, ἂν Ἀριστῶνται τε ἀπ' αὐτῶν ἢ ἕτερον ἐπιγράφονται προστάτην, καὶ ἂ κελεύουσιν οἱ νόμοι μὴ ποιῶσιν. Καὶ τοὺς μὲν ἀλόντας εἰ δούλους εἶναι, τοὺς δὲ νικήσαντας τελέως ἤδη ἐλευθέρους... Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ περὶ τοῦ πολεμάρχου γράφει τοῦτ' « Οὗτος δὲ εἰσάγει δίκας τὰς τε τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου καὶ κλήρων καὶ ἐπικλήρων. » Cf. Idem. v. Ἡγεμονία δικαστηρίου.

Cf. Pollux VIII, 91 : Ὁ δὲ πολέμαρχος οὕει μὲν Ἀρτέμιδι ἀγροτέρᾳ καὶ τῷ Ἐνυαλίῳ, διατίθῃσι δὲ τὸν ἐπιτάριον ἀγῶνα τῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντων, καὶ τοῖς περὶ Ἀρμόδιον ἐναγίζει. Δίκαι δὲ πρὸς αὐτὸν λαγχάνονται μετοίκων, Ἰσοταλῶν, [Ἐένων, add. Meier.] προξένων. καὶ διανέμει τὸ λαχὸν, ἐκάστη φυλῇ τι μέρος. τὸ μὲν δικιτταῖς παραδιδούς, εἰσάγων δὲ δίκας ἀποστασίου, ἀπροστασίου, κλήρων, μετοίκων. — Photius

sacrorum). Aristoteles in Rep. Athen. sic ait : « Rex curat primum mysteria cum curatoribus, qui a populo creantur numero quattuor, duo ex omnibus civibus Atheniensibus, tertius ex Eumolpidis, quartus e Cerycibus. »

28.

Polemarchus, magistratus erat Athenis, unus de novem archontibus. Aristoteles in Rep. Atheniensium, quæ polemarchus administrat persecutus : « Ad hæc, inquit, Polemarchus introducit causas detrectati et neglecti patrocini et hereditatum et pupillarum heredum inquilinis; et omnino quodcumque archon civibus, id præstat inquilinis polemarchus. »

v. Πολίμαρχος (glossa altera) : Οὗτος τὸ μὲν παλαιὸν τῶν ἐν πολέμοις ἡγεῖτο· ἀφ' οὗ καὶ τὴν κλῆσιν ἔχει· ὕστερον δὲ τῆς ἡγεμονίας ἐκείνης ἀφαιρέθεις, προαιστέκει μὲν τῶν τε ξένων καὶ τῶν μετοίκων· οὐκ ἤμειψε δὲ τὴν κλῆσιν. Vide Schœmann. l. l. p. 244, 7. 260, 29; Hegmann. § 138, 8.

29.

Harprocration : Θεσμοθέται... Ἀρχὴ τίς ἐστὶν Ἀθήνησιν ἢ τῶν θεσμοθετῶν ἐξ τῶν ἀριθμῶν ὄντων· εἰσὶ δὲ ἰκ τῶν καλουμένων θ' ἀρχόντων. Καλοῦνται δὲ οὕτως, ὅτι τῶν νόμων τὴν ἐπιμέλειαν εἶχον· θεσμοὶ δὲ ἐκαλοῦντο οἱ νόμοι, ὡς προείπομεν (v. Θεσμός). Ὅτι δὲ τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ' ἐνιαυτὸν ἕκαστον, εἶρηκεν Αἰσχίνης τε ἰν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (§ 58) καὶ Θεόφραστος ἰν γ' Νόμων. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ (ἰν τῇ α' Ἀθ. cod. A) Ἀθηναίων πολιτεία διίρχεται ὅσα οὗτοι πράττουσιν.

30.

Lex. Rhetor. p. 670, 15 : Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις. Κατὰ Ἀριστοτέλην οἱ θεσμοθέται ἐκ τῶν θ' ἀρχόντων, αὐτοὶ ἐξ ὄντες· οἱ δὲ λαχόντες ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν πεντακισίων καὶ τοῦ δικαστηρίου δοκιμάζονται, πλὴν τοῦ γραμματέως, ἐρωτώμενοι τίνες αὐτῶν πατέρες, ὁμοίως καὶ ὀήμων τίνων εἰσὶ, καὶ εἰ ἐστὶν αὐτοῖς Ἀπόλλων πατρῷος καὶ Ζεὺς Ἰρκίος, καὶ εἰ τοὺς γονίας εὖ ποιούσι, καὶ εἰ τὰ τέλη τελοῦσι, καὶ εἰ τὰς ὑπὲρ τῆς πατρίδος στρατείας ἰστρατεύσαντο· πάντα οὖν [adde ταῦτα] ἀνάκρισιν εὐλόγως ὠνόμασαν.

Cf. Pollux VIII, 85 : Ἐκκαλεῖτο δὲ τις Θεσμοθετῶν ἀνάκρισις, εἰ Ἀθηναῖοι εἰσὶν ἑκατέρωθεν ἰκ τριγωνίας, καὶ τὸν δῆμον πόθεν, καὶ εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς πατρῷος καὶ Ζεὺς Ἰρκίος, καὶ εἰ τοὺς γονίας εὖ ποιούσι, καὶ εἰ ἰστράτευνται ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καὶ εἰ τίμημα ἐστὶν αὐτοῖς. Ἐπηρώτα δὲ ἡ βουλή, ὦμνον δὲ οὗτοι πρὸς τῇ βασιλείῳ στοῦ ἢ ἐπὶ τοῦ λίθου (cf. fr. 13), ὑφ' ᾧ τὰ ταμεία (sic cod. Schotti; reliqui ἐφ' ᾧ τε), συμπυλάξουσιν τοὺς νόμους, καὶ μὴ δωροδοκήσουσιν, ἢ χρυσῶν ἀνδριάντα ἀποτίσαι· εἴτα ἐντεῦθεν εἰς τὴν ἀρόπολιν ἀναλθόντες ὦμνον ταῦτά. V. Dinarch. C. Aristog. § 17. — « Pro ὑπὸ βουλῆς codex Lex.

29.

Thesmothetæ, Atheniensium magistratus, numero erant sex, ex novem archontibus, quos dicunt. Nomen inde sortili sunt, quod legum curam habebant; nam θεσμοί, ut ante diximus, appellabantur leges. Hi quotannis leges emendabant, ut docuit Æschines in oratione adv. Ctesiphontem et Theophrastus in libro tertio de Legibus. Munia eorum recenset Aristoteles in Rep. Atheniensium.

30.

Secundum Aristotelem Thesmothetæ ex novem archontibus erant sex numero (non annumerato scriba). Qui sorte creati a senatu quingentorum et a dicasterio examen subibant, quo interrogabantur, quinam eorum patres, cujus-

Rhet. ὑπὲρ β. — Verba κλῆν τοῦ γραμματέως γενεο-canda videntur post αὐτοὶ ἐξ ὄντες : quo eam nunc leguntur loco, turbant sententiam; postremum post πάντα οὖν desideres ταῦτα. Jam vero quod apud Dinarchum est, εἰ τὰ ἱερὰ πατρῶα ἐστὶν, explicationem accipiant ab iis, quæ hic grammaticus et Pollux habent : εἰ Ἀπόλλων ἐστὶν αὐτοῖς πατρῷος καὶ Ζ. Ἰ.; contra ea Pollucis εἰ τὸ τίμημα ἐστὶν αὐτοῖς, explicatio est ejus, in quo cum hoc lexico Dinarchus conspirat, εἰ τὰ τέλη τελεῖ; denique Dinarchi εἰ τὰς στρατείας ὑπὲρ τῆς πόλεως ἰστράτευνται, verius videtur quam aut Pollucis εἰ ἰστρατεύοντο [ἰστράτευνται dedit Bekker.] ὑπὲρ τῆς πατρίδος, aut hujus grammatici τὰς ὑπὲρ πατρίδος στρ. ἰστρατεύσαντο. » M. H. Meier. Fragm. lex. Rhet. Hal. 1844.

31.

Harprocration. v. Δωροξενία : Καὶ Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία περὶ τῶν θεσμοθετῶν λέγων γράφει τοῦτ' : « Εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας καὶ δωροξενίας, ἂν τις δῶρα δὸς ἀποφύγη τὴν συκοφαντίαν (scr. τὴν ξενίαν). »

Idem v. Παράστασις verba Aristotelis plenius exhibet ita : « Εἰσὶ δὲ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας καὶ δωροξενίας, ἂν τις δῶρα δὸς ἀποφύγη τὴν ξενίαν, καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ψευδοκλητίας καὶ βουλευστος καὶ ἀγραφίου (ἀργυρίου cod. plurimi, γραφίας Suidas) καὶ μοιχείας. » Eadem Suidas v. Κατάστασις. Alia supplentur e Photio.

Lex. Rhetor. (ad calcem Photii Lex.) p. 674, 8 : Ξενίας γραφὴ καὶ δωροξενίας διαφέρει. Ἀριστοτέλης ἰν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία φησὶ, περὶ τῶν θεσμοθετῶν διαλεγόμενος : « Εἰσὶ δὲ καὶ γραφαὶ πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις τίθεται, ξενίας καὶ δωροξενίας· ξενίας μὲν εἰάν τις κατηγορηται ξένος εἶναι, δωροξενίας δὲ εἰάν τις δῶρα διδούς ἀποφύγη τὴν ξενίαν. »

Πρὸς αὐτοὺς, ὧν παράστασις] Meier.; codex : περὶ αὐτοῖς ὧν περιστάσεις. Verba ξενίας μὲν... δωροξενίας δὲ apud Harprocrationem librarius omisit, patet quoniam erroris genere. Pro διδούς ex Harprocratione reponendum δὸς censet Meierus. Idem : « Si

nam demi essent, num Apollo ipsis esset Patricius et Jupiter Herceus, num parentes suos bene haberent, censumque solverent, et pro patria militassent. Hæc omnia ἀνάκρισιν (inquisitionem) merito nominabant.

31.

Aristoteles in Rep. Atheniensium de Thesmothetis dicens scribit hæc : « Actiones apud eos intenduntur in quibus Parastasis sive sacramenta deponerentur, peregrinitatis, peregrinitatis dono tentatæ (et illius quidem, si quis peregrinus esse accusatur, hujus vero, si quis dona dando hanc peregrinitatis actionem devitare studet), falsæ relationis, ementitæ citationis, insidiarum, delicti nominis et adulterii. »

cui displiceat, inquit, τὴν ξενίαν, et malit pro eo rescribi τὴν ξενίας, uti Lex. Rhetor. p. 238, 26 in simili causa habet ἀγῶνα ξενίας, is teneat ξενίαν eadem breviloquentia dictum videri pro ἀγῶνα ξενίας, ut προξενία et ἀτέλεια pro ψήγισμα προξενίας, ἀτελείας dicebatur. •

Cf. Hagnocratio v. Ἠγεμονία δικαστηρίου: Ἄλλαι πρὸς ἄλλους τῶν ἀρχόντων ἐλαγχάνοντο δίκαι, τὰς δὲ ἀπενεχθείσας αἱ ἀρχαὶ κατὰ τὸν αὐτῆς ἐκάστη νόμον εἰσῆγον εἰς δικαστήριον ἡγουμένη καὶ προσετίωσεν, οἷον πρὸς μὲν τὸν ἀρχοντὰ αἱ τῶν ὄρσανων καὶ τῶν ἐπικληρῶν, πρὸς δὲ τὸν βασιλέα αἱ τῆς ἀσεβείας, πρὸς δὲ τὸν πολέμαρχον τοῦ ἀποστασίου καὶ ἀπροστασίου, πρὸς δὲ τοὺς θεσμοθέτας αἱ τῆς ξενίας τε καὶ δωροξενίας καὶ συκοφαντίας καὶ δώρων καὶ ψευδεγγραφῆς καὶ ὑβρεως καὶ μοιχείας καὶ βουλευσεως καὶ ἄλλων. Quæ item exscripsit Suidas s. v. Plura de Thesmotheis ex eodem haud dubie Aristotele, dat Pollux VIII, 87, 88: Οἱ μὲν θεσμοθέται προγράφουσι πότε δεῖ δικάζειν τὰ δικαστήρια· καὶ τὰς εἰσαγγελίας εἰσαγγέλλουσι εἰς τὸν δῆμον καὶ τὰς χειροτονίας, καὶ τὰς προβολὰς εἰσάγουσι καὶ τὰς τῶν παρανόμων γραφάς· καὶ εἴ τις μὴ ἐπιτήδειον νόμον γράψῃ, καὶ στρατηγοῖς εὐθύνας. Γίνονται δὲ γραφὰὶ πρὸς αὐτοὺς ξενίας, δωροξενίας, δώρων, συκοφαντίας, ψευδοκλητείας, ψευδεγγραφῆς, βουλευσεως, ἀγραφίου, μοιχείας· εἰσάγουσι δὲ καὶ δοκιμασίαν ταῖς ἀρχαῖς, καὶ τοὺς ἀπεψήγισμένους, καὶ τὰς ἐκ τῆς βουλῆς καταγνώσεις, καὶ δίκας ἐμπορικὰς καὶ μεταλλικὰς, καὶ ἐὰν δοῦλος κακῶς ἀγορεύῃ τὸν εὐθέρον, καὶ ταῖς ἀρχαῖς ἐπικληροῦσι τὰ δικαστήρια τὰ ἴδια καὶ τὰ δημόσια· καὶ τὰ σύμβολα τὰ πρὸς τὰς πόλεις κυροῦσι, καὶ δίκας τὰς ἀπὸ συμβολῶν εἰσάγουσι, καὶ τὰς τῶν ψευδομαρτυρίων τῶν ἐξ Ἀρείου πάγου. Cf. Photius p. 670, 14 ed. Porson., Bekker. Anecd. I, p. 264.

32.

Lex. Rhetor. p. 672, 2: Κυρία ἢ ἐκκλησία· Δημήτριος δὲ Φαληρεὺς ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ τῆς Ἀθηναίων νομοθεσίας * * (15 fere litt. spatium) πλεῖστα ἐχρημάτιζεν ἢ μέγιστα τῶν κοινῶν· ἀλλ' ἐντῆν τὸν δεδεμένον φησὶν· εἰκότως δ' ἂν τις αὐτῷ ἐπιτιμήσειεν· εἰ (τί?) γὰρ ἂν πότε κυρίας ἐκκλησίας τοὺς Ἀθηναίους νομίσειεν ἐν * * (10 fere litt.) ἐμίσειεν * * (10 fere litt.). Ἄμεινον οὖν Ἀριστοτέλει [πεῖθεσθαι]· τὰς γὰρ ἀρχὰς ἐν ταῖς κυρίαῖς ἐκκλησίαις φησὶν [ἐπι]χειροτοναῖσθαι, καὶ τὰς εἰσαγγελίας [τὸν βουλόμενον ποιῆσθαι sive εἰσαγγέλλειν], καὶ τὰ ἄλλα (τὰς ἄλλας cod.) τῶν ἀναγκαίων χρηματίζειν· [χρηματίζειν δὲ] καὶ περὶ

σίου, [καὶ περὶ τῆς] φυλακῆς τῆς χώρας, καὶ τὰς ἀπογραφὰς τῶν δημευομένων ἀναγιγνώσκειν καὶ τὰς λήξεις (δείξεις cod.) τῶν κλήρων· ἐπὶ δὲ τῆς ὄστρακοφορίας προχειροτονίαν δίδουσαι, εἰ δοκεῖ ἢ μὴ [εἰσφέρειν τὸ ὄστρακον].

Ad hæc Meierus p. 21: « Initio malo κυρία ἐκκλησία. — Demetrii Phalerensis orationi integritatem reddant acutiores; quæ enim ipse perspexisse mihi videor, perpauca sunt, veluti quod rescripserim: πλεῖστα ἐγρ. καὶ μέγιστα; deinde restituam: ἐπιτιμήσειεν· τί γὰρ ἂν ποτε... νομίσειεν. Quum vero χρηματίζειν primum in prytaues cadat, id est in prytanum proedros, quatenus hi potissimum cum populo agebant (sic enim concilianda videtur lex ap. Dem. C. Mid. p. 517, qua prytaues jubentur χρηματίζειν, cum ipsius oratoris explicatione, qui τοὺς προϊδρους χρηματίζειν dicit, ut hic definite dixerit, quod in lege minus accurate significatum sit; cf. Schœmann. Antiq. p. 221, 4), dein in senatum quingentorum (sic Demosthen. De cor. p. 285, 1: Πρὶν ἐκείνην (i. e. τὴν βουλήν) χρηματίσαι καὶ προβουλεύσαι. Lycurg. C. Leocr. § 37, βουλήν... χρηματιοῦσαν περὶ φυλακῆς. Pollux. VIII, 144, ἢ βουλή, ἐχρημάτισεν), denique, certe apud grammaticos, populus ipse, quatenus cum eo in concione agebatur, χρηματίζειν dicatur (Pollux VIII, 96): satis apparet quod subjectum ad ἐχρημάτισεν desideretur, non posse esse nisi aut τὴν βουλήν aut τὸν δῆμον, quorum ut hoc præferam, ipsius lemma glossæ persuadet: spatium igitur XV literarum sic suppleverim [φησὶν· ὁ μὲν γὰρ δῆμος]. Verum etiam in verbis ἀλλ' ἐντῆν τὸν δεδεμένον, φησὶν, ubi malim certe τὸν τε δῆμον, gravius latet ulcus neque minima labe; quæ enim post φησὶν leguntur, non Demetrii sunt, sed ad Demetrium refellendum pertinent. » — Ego Demetrium tale quid dixisse suspicor: [Κυρία ἐκκλησία, οὐκ ἐν τῇ] πλεῖστα ἐχρημάτιζον ἢ μέγιστα τῶν κοινῶν, ἀλλ' ἐν τῇ τὰς τῶν δημευομένων [ἀπογραφὰς ἀνεγιγνώσκον καὶ τὰ μισθώσιμα ἐμίσειεν]· εἰκότως δ'... ἐπιτιμήσειεν· τίς γὰρ ἂν ποτε κυρίας ἐκκλησίας [καλέσει] τοὺς Ἀθηναίους νομίσειεν [ἐν αἷς τὰ μισθώσιμα] ἐμίσειεν [καὶ * * *]. Ἄμεινον οὖν κτλ. — Pergit Meierus: « Feliciori mihi contigit esse in Aristotelis fragmento sanando, quod ut hodieque restituendum videtur, ita jam ante aliquot annos (in Proœmio tabulis scholarum univ. Hal. præmisso, 1835-36) significavi rescribendum esse. • Sequitur locus Aristotelis ita constitutus, uti a nobis exaratus est. Lacunæ signa in codice sunt nulla.

32.

Præstat Aristoteli fidem habere. Is enim dicit in κυρίαῖς ἐκκλησίαις magistratus confirmari (si bene rem gesserint; sin minus, abrogari), et causas de criminibus publicis ad

populum deferri, deque reliquis necessariis agi, et de frumentis, de custodia regionis, et libellos publicorum recitari et sortes hereditatum, et decerni num ostracismi habendi causa sit necne.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

scipionis parte impositum, de quo ornamenti genere cf. Herodot. I, 195; et exstant hodieque, præcipue in vasis quæ dicuntur Etruscis, scipionum in hunc modum ornatorum exempla. Huic igitur scipionis glandulæ inscripta erat dicasterii nota. » SCHWEMMANN L I p. 15. — παραλαμβάνει σύμβολον] Cf. schol. ad v. 277 : Εἰσελθοῦσιν ἐκάστῳ σύμβολον εἶδοται δημόσιον παρὰ τῆς ἐπὶ τούτῳ εἰληχίας ἀρχῆς, ἐν ᾗ οἱ ἐξιόντες καὶ τοῦτο προφέροντες λαμβάνουεν τὸν δικαστικὸν μισθόν. — Cf. Hermann. § 134; Schwaemann. Antiq. p. 265.

35.

Harpocratio : Διαμετρημένη ἡμέρα· μέτρον τι ἐστὶν ὕδατος πρὸς μεμετρημένον ἡμέρας διάστημα βέρον. Ἐμετρεῖτο δὲ τῷ Ποσειδεῶνι μηνί· πρὸς δὲ τοῦτο (ὡς δὲ τούτῳ Suidas; ὡς etiam Harpocr. cod. antiquissimus) ἔγωνίζοντο οἱ μέγιστοι καὶ περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνες. Διενέμετο δὲ τρία (εἰς τρία alii codd.) μέρη τὸ ὕδωρ, τὸ μὲν τῷ διώκοντι, τὸ δὲ τῷ φεύγοντι, τὸ δὲ τρίτον τοῖς δικάζουσι. Ταῦτα δὲ σαφέστατα αὐτοὶ οἱ ῥήτορες διεδηλώκασιν, ὡς περ καὶ Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος (p. 587, cap. 63). Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ διδάσκει περὶ τούτων. Σχεπτέον δὲ τὸ παρ' Ἰσαίου ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου, πῶς (δὲ cod. E.) μεμετρημένης τῆς ἡμέρας ὅτε μὲν φησι χωρὶς ὕδατος γίνεσθαι τοὺς ἀγῶνας, ὅτε δὲ πρὸς ὕδωρ.

Ex Harpocratioe sua habet Suidas s. v. Cf. Pollux IV, 166; schol. ad Demosthen. De corona p. 265 ed. Bekker.; Xenophon. Hellen. I, 7, 24; Hermann. l. l. § 142, 5. Rhetorum locos notavit Küsterus ad Suidam l. l.

36.

Harpocratio v. **Τετραπημένη** : Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ γράφει ταυτί· « Ψῆφοι δὲ εἰσι χαλκαῖ, ἀλίσκον ἔχουσαι ἐν τῷ μέσῳ, αἱ μὲν ἡμίσειαι τετραπημέναι, αἱ δὲ ἡμίσειαι πλήρεις. Οἱ δὲ λαχόντες

35.

Διαμετρημένη ἡμέρα. Est mensura quedam aquæ ad definitum diel spatium fluxus : quæ mense Posideone mensurabatur. Ad aquam istam iudicia de causis maximi momenti habebantur. Aqua autem in tres dividebatur partes, quarum una actori, altera reo, tertia iudicibus assignabatur. Id luculentissime ipsi rhetores declarant, uti v. c. Aeschines in oratione contra Ctesiphontem. Aristoteles vero de his exponit in Rep. Atheniensium.

36.

Aristoteles in Rep. Atheniensium scribit hæc : « Sunt autem calculi ærei, auliscum in medio habentes, quorum dimidia pars perforata, dimidia solida. Ceterum illi quibus hoc demandatum est, postquam perforata utrimque causa

ἐπὶ τὰς ψῆφους, ἐπειδὴν εἰρημένοι ὦσιν οἱ λόγοι, παραδιδόασιν ἐκάστῳ τῶν δικαστῶν β' ψῆφους, τετραπημένην καὶ πλήρη, φανεράς δρᾶν τοῖς ἀντιδίκους, ἵνα μήτε πλήρεις μήτε πάντῃ τετραπημένας λαμβάνωσιν. »

37.

Lex. Rhet. p. 670, 30 : Ἰσαί αἱ ψῆφοι αὐτῶν ἐγένοντο δὲ Ἰσαί ψῆφοι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ· « Καὶ ἦσαν τοῦ μὲν διώκοντος αἱ τετραπημέναι, τοῦ δὲ φεύγοντος αἱ πλήρεις ὑποτίρω δ' ἐν πλείους γίνονται, οὗτος ἐνὶ καὶ ὅτε δὲ Ἰσαί, ὁ φεύγων ἀπέφυγεν· » ὡς καὶ Θεοδέκτης ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογία.

Meierus : « Malim Ἰσαί αἱ ψῆφοι αὐτῶν ἐγένοντο. » Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθ. πολιτείᾳ· « Καὶ ... ἀπέφυγεν. » Οὕτως καὶ Θεοδέκτης, ut Ἰσαί ἐγένοντο lemma constituent derivatum ex Aeschin. C. Ctesiph. § 252, verba autem καὶ... ἀπέφυγεν ipsius sint Aristotelis. » Ceterum cf. Hermann. l. l. § 143; O. Müller. Addeud. ad edit. Aeschyl. Eumenid.

38.

Schol. Aristophan. Equit. 1150 : Κημὸς δ' ἐπὶ τοῦ καδίσκου εἰς δὴ τὰς ψῆφους καθέσσαν ἐν τοῖς δικαστηρίοις... Ὑστερον δὲ ἀμφοτέρω δύο ἴσταντο ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ὁ μὲν χαλκοῦς, ὁ δὲ ξύλινος· καὶ ὁ μὲν κύριος ἦν, ὁ δὲ ἄκυρος. Ἐγὼ δὲ καὶ ὁ χαλκοῦς, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης, διερρινημένον ἐπίθεμα, εἰς τὸ αὐτὴν μόνην τὴν ψῆφον καθέσθαι. Cf. Hesych. : Κημὸς, τὸ ἐπιτιθέμενον τῇ τῶν δικαστῶν ὑδρὶ πεπλαγμένον πῶμα, παρόμοιον γώνη. Photius et Suidas : Κ., πλέγμα κωνοειδές, δι' οὗ καθιᾶσιν οἱ δικασταὶ τὴν ψῆφον. In medio operculo erat foramen tantum, quantum ad excipiendum calculum sufficiebat; ipsi foramini vero superimpositum erat quasi infundibulum, ut tutius et commodius calculi injici possent. Ita bene Grashof. in censura libri Neumanniani in Jahn. Jahrb. 1829, II, p. 160. Cf. Steph. Thes. v. Κημὸς.

est, singulis iudicibus binos tradunt calculos, perforatum et solidum, idque adversariis inspectantibus, ne iudices vel ambos solidos vel ambos perforatos accipiant. »

37.

Aristoteles in Rep. Athen. : « Calculi accusantis perforati, rei vero solidi erant. Cui plures erant, is vincebat; sin æquales, reus absolvebatur. »

38.

Κημὸς erat super urna, in quam calculi a iudicibus injiciebantur. Postea duas in iudiciis collocabant amphoras, alteram æneam, alteram ligneam; illa rata, hæc irrita. Anea quoque, ut Aristoteles dicit, operculum habet perlimatum in tantum, ut foramen ipsum solummodo calculum immitti sinat.

39.

Hagrocration : Διαιτηταί... Εἰσὶ δὲ οἱ διαιτηταί ἕτεροι τῶν δικαστῶν· οὗτοι μὲν γὰρ ἐν δικαστηρίοις ἐδίκαζον ἀποδεδειγμένοι καὶ τὰς ἀπὸ τῶν διαιτητῶν ἐφεισίμους ἔκρινον, οἱ δὲ διαιτηταί πρότερον κλήρω λαχόντες ἢ ἐπιτρέψαντων αὐτοῖς τῶν κρινομένων τοῖς κρινομένοις διήκουν. Καὶ εἰ μὲν ἤρεσκε τοῖς ἀντιδίκοις, τέλος εἶχεν ἡ δίκη· εἰ δὲ μὴ, τὰ ἐγκλήματα καὶ τὰς προκλήσεις καὶ τὰς μαρτυρίας, ἔτι δὲ καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἄλλας πίστεις ἐκατέρων ἐμβαλόντες εἰς καθίσκους καὶ σημηνάμενοι παρεδίδοσαν τοῖς εἰσαγωγέωσι τῶν δικῶν. Λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Cf. Pollux VIII, 126 : Διαιτηταί δὲ ἐκ τῶν ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονότων ἐκλήρουντο, καὶ ἐπικληροῦντο αὐτοῖς αἱ δίκαι· καὶ ἀτιμία ἀφώριστο τῶ μὴ διαιτήσαντι τὴν ἐπικληρωθεῖσαν δίκαιαν· τῶν δ' ἐν ἱεροῖς πάλαι οὐδεμία δίκη πρὶν ἐπὶ διαιτητῆς εἰσέγχετο· ἔλεγον δὲ ἐπιτρέψαι δίκαιαν, καὶ ἡ δίκαια ἐκαλεῖτο ἐπιτροπή· ἢ δὲ ἐφείσει αὐτῶν εἰ εἰς δικαστήριον ἐγίγνετο, εἰς ἔκρινον τὰς ψήφους ἐμβαλόντες ἰδίᾳ ἑκατέρως τῶ φεύγοντος καὶ τοῦ διώκοντος κατεστημαίνοντο· ἐλάμβανον δὲ οἱ διαιτηταί δραχμὴν παρὰ τοῦ κρίνοντος τὴν κλωυμένην παράστασιν, ἐγγράφαντος αὐτοῦ ἐν γραμματεῖᾳ τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ τίμημα· ἐλάμβανον δὲ καὶ ἑτέραν ὑπὲρ τῆς ἀντωμοσίης. Schol. in Platon. p. 457 Bekk.; Bekker. Anecd. I, p. 235. Hermann. l. l. § 145; Schœmann. Antiq. p. 266 et 284 sq.

40.

Schol. Aristoph. Vesp. 1437 : Ὁ ἐχίνος, ἄγχος τι χαλκοῦν ἢ καὶ ἐκ κεράμου, εἰς ὃ καθίσταν οἱ διαιτηταί τὰ γραμματεῖα τῶν μαρτυριῶν, ἃ τινες ἐμαρτύρησαν, καὶ κατασημηνάμενοι μετὰ ταῦτα, εἰ ἐγκληθεῖν ἢ δίκαια, τοῖς δικασταῖς ἐπεδίδουν. Τοῦ δ' ἄγχους τούτου καὶ Δημοσθένης μνημονεύουσι καὶ Ἀριστοτέλης. Scholiastam exscripserunt Photius et Suidas s. v.

Hagrocration : Ἐχίνος ἐστὶ μὲν ἄγχος τι, εἰς ὃ τὰ γραμματεῖα τὰ πρὸς τὰς δίκαις ἐτίθεντο· Δημοσθένης ἐν τῇ πρὸς Τιμόθεον μνημονεύει τοῦ ἄγχους τούτου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

39.

Arbitri a iudicibus diversi fuerunt; nam iudices in assignatis foris iudicaverunt, litesque ab arbitris ad se translatas discreteverunt; arbitri vero ante sorte lecti quam illi, quorum de re agitur, se iis permitterent, arbitrium reddiderunt, et si litigantibus placuisset, sine illi imposuerunt; sin minus, crimina et citationes et testimonia et leges et alias utriusque probationes in echinum coniectas atque obsignatas liliū introductoribus tradiderunt. De quibus Aristoteles disserit in Rep. Atheniensium.

40.

Echinus, vas æneum vel etiam sigulinum, in quod depo-

Confer Polluc. VIII, 17; Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 258, 3; Stephan. Thesaur. s. v; Hermann. § 141, 12; Schœmann. p. 281.

41.

Hagrocration : Κατὰ δήμους δικαστάς. Περὶ τῶν κατὰ δήμους δικαστῶν, ὡς πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, καὶ κατὰ δήμους περιόντες ἐδίκαζον, εἴτα ἐγένοντο τεσσαράκοντα, εἶρηκεν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

Pollux VIII, 100 : Οἱ δὲ τεσσαράκοντα πρότερον μὲν ἦσαν τριάκοντα, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, τὰ δὲ ὑπὲρ ταῦτα, διαιτηταῖς παρεδίδοσαν. Μετὰ δὲ τὴν τῶν τριάκοντα ὀλιγαρχίαν μίσει τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τριάκοντα τεσσαράκοντα ἐγένοντο. Cf. Aristot. Pol. IV, 13, 2. Hermann. § 146.

41 a.

Pollux VIII, 62 : Ἐφείσει δὲ ἐστὶν, ὅταν τις ἀπὸ διαιτητῶν ἢ ἀρχόντων ἢ δημοτῶν ἐπὶ δικαστῆν ἐγῆ, ἢ ἀπὸ βουλῆς ἐπὶ δήμον, ἢ ἀπὸ δήμου ἐπὶ δικαστήριον, ἢ ἀπὸ δικαστῶν ἐπὶ ξενικὸν δικαστήριον· ἐφείσιμος δ' ἄνομάζετο ἡ δίκη· αὗται δὲ καὶ ἐκκλητοὶ δίκαι ἐκκλουῦντο. Τὸ δὲ παρακαταβαλλόμενον ἐπὶ τῶν ἐφείσεων, ὅπερ οἱ νῦν παραβόλιον καλοῦσι, παράβολον Ἀριστοτέλης λέγει.

42.

Hagrocration : Ἐπιμελητῆς ἐμπορίου.. Ἀριστοτέλης· « Ἐμπορίου δ' ἐπιμελητῆς εἰ κληροῦσιν, τούτοις δὲ προστέτακται τῶν τε ἐμπορίων ἐπιμελεῖσθαι, καὶ τοῦ σίτου τοῦ καταπλέοντος εἰς τὸ Ἀττικὸν ἐμπόριον τὰ β' μέρη τοὺς ἐμπόρους ἀναγκάζειν εἰς τὸ ἄστυ κομίζειν. » Eadem in Bekk. Anecd. I, p. 255, ubi post δέκα τὸν ἀριθμὸν adduntur : ἑκάστου ἕτους καθιστάμενοι. Cf. Bœckh. Oecon. Civil. Athen. tom. I, p. 50 sq. Hermann. 136.

43.

Hagrocration : Ἀγορανόμοι, οἱ τὰ κατὰ τὴν

tum quum in iudicium res vocaretur, iudicibus tradebant. Vals hujus mentionem faciunt et Demosthenes et Aristoteles.

41.

De iudicibus κατὰ δήμους, qui primum triginta, deinde quadraginta fuerunt, et singulos pagos obeuntes jus dicebant, Aristoteles scripsit in Rep. Athen.

42.

Aristoteles : « Decem emporii curatores sorte legunt, quibus id negotii datum est, ut emporiorum curam habeant et frumenti, quod in Atticum emporium advehatur, duas partes in urbem mercatores deferre cogant. »

ἀγορὰν ὡς αὖτε διοικῶντες ἄρχοντες... Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ κληροῦσθαί φησι ε' μὲν εἰς Πειραιᾶ, ε' δὲ εἰς ἄστυ. In Blancardi editione perperam legitur : ι' δὲ εἰς ἄστυ, quæ lectio neque in codd. Bekkeri invenitur, neque aliunde se commendat. V. Bæckh. C. Inscr. I, p. 337 B. Cf. schol. Aristoph. Av. 723; Theophrast. ap. Photium et Suidam v. Κατὰ τὴν ἀγορὰν; Hermann. 150, 9; Schæmann. p. 246.

44.

Harpocration : Σιτοφύλακες ἄρχη τις τῶν Ἀθηναίων ἦεν ἐπιμελιτοδπως ὁ σίτος δικαίως πραθήσεται καὶ τὰ ἄλφιστα καὶ οἱ ἄρτοι. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ι', [ι'] μὲν ἐν ἄστει, ε' δ' ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

[ι'] addidit Valesius. Apud Photium postrema exhibentur ita : Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν πάλαι μὲν ι', [ι'] ἐν ἄστει, ε' δὲ ἐν Πειραιεῖ, ὑστερον δὲ λ' μὲν ἐν ἄστει, ε' δὲ ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀρ. ἐν Ἀθ. πολ. Cf. Polluc. VI, 36 et Bekk. Anecd. I, p. 300. Bæckh. Oecon. Athen. I, 91; Hermann. 150, 11.

45.

Idem : Μετρονόμοι. Ἀρχή τις Ἀθηναίων ἐστὶν τῶν μετρονόμων, ὡς Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Καλλισθένου. Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν ι', εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ ι', ε' δ' εἰς ἄστυ, εἶχον δὲ τὴν ἐπιμελίαν ὅπως δίκαια εἴη τὰ μέτρα τῶν πωλούντων, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ δηλοῖ.

ι' μὲν εἰς Πειραιᾶ, θ' (ἐννέα, quod natum ex ε') δὲ εἰς ἄστυ cod. D. Paris. Ita etiam Suidas s. h. v., ubi tamen unus liber pro θ' habet ι'. Photius s. v. : Ἦσαν δὲ τὸν ἀριθμὸν δεκαπέντε μὲν εἰς Πειραιᾶ, ἐννέα δὲ εἰς ἄστυ, et altera glossa : ἄρχοντες ἦσαν δέκα τὸν ἀριθμὸν, ὧν πέντε μὲν ἐν ἄστει, πέντε δὲ ἐν Πειραιεῖ. Hoc etiam in Lex. Seg. ap. Bekk. Anecd. p. 278, 25. — Ceterum dubitari vix potest cum Bæckhio, Oecon. Civ. Ath. I, p. 52, scribendum esse ap. Harpocrat. εἰς μὲν τὸν Πειραιᾶ πέντε, δέκα δ' εἰς ἄστυ. Cf. Hermann. l. l. 152, 12.

43.

Agoronomi, magistratus qui res in foro venales administrant. Aristoteles in Rep. Atheniensium sorte eligi dicit, quinque in Piræo, et quinque in urbem.

44.

Sitophylaces, magistratus erat Athenis, qui curabat ut frumentum, farinae et panes justo pretio venderentur; eorumque quindecim erant, decem in urbe, quinque in Piræo, ut Aristoteles in Rep. Athen. monet.

45.

Metronomi, magistratus Athenis, qui mensuris præfecti, teste Dinarcho in oratione adversus Callisthenem. Erant autem quindecim, decem (quinque) in Piræo, quinque

46.

Harpocration : Ἀστυνόμος. Δημοσθένης κατὰ Τιμοκράτους (§ 112, p. 735, 10). Δέκα φησὶν εἶναί τοὺς ἀστυνόμους Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ε' μὲν ἐν Πειραιεῖ, ε' δ' ἐν ἄστει. Τούτοις δὲ φησὶ μέλειν περὶ τε τῶν αὐλητρίδων καὶ ψαλτρίων καὶ τῶν κοπρολόγων καὶ τῶν τοιούτων. Cf. Aristot. Polit. VI, 4, 6; Bæckh. C. I. 1, p. 337; Schubart. De ædil. p. 88; Hermann. 150, 7; Schæmann. p. 246.

47.

Phot. Lex. : Πεζᾶς μύσγους· ἀντὶ τοῦ ἑταίρας· ἐλέγοντο γὰρ τινες οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείᾳ· τὰς χωρὶς ὀργάνων. Κάνθαρος Συμμυρία· αὐλητρίδων πεζῶν· καὶ Εὐπολις Κόλαξι. Huc perlinet quæ in sequentibus p. 405, 1 alieno loco s. v. Πεζή leguntur : Τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς, ἀλλ' ἀνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς, πεζᾶς καλοῦσιν. Cf. Hesych. : Πεζᾶς μύσγους· οὕτως ἐκάλουν τὰς μισθαρούσας ἑταίρας χωρὶς ὀργάνου. Etym. M. p. 658, 36 : Πεζαὶ ἑταίραι αἱ χωρὶς ὀργάνων εἰς τὰ συμπόσια φοιτῶσαι. Cf. schol. Eur. Alc. 460.

47 a.

Etym. M. Ἱεροποιοί (coll. Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 265 et Photius s. v.), κληρωτοὶ ἄρχοντες εἰσὶ δέκα τὸν ἀριθμὸν, οἳ τὰ τε μαντεύματα ἱεροθετοῦσι (ἱεροθυτοῦσι, Lex. Rhet. et Phot.), πᾶν τι καλλιερεῖσαι δέη, καλλιεροῦσι μετὰ τῶν μάντεων, καὶ θυσίας τὰς νομιζομένας ἐπιτελοῦσι καὶ τὰς πενταετηρίδας ἀπάσας, πλὴν Παναθηναίων. Ταῦτα Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ. Deinde citato Demosthene p. 47, 13, addit : Μὴ ἀγνοῶμεν δὲ ὅτι καὶ ἄλλοι εἰσὶν ἱεροποιοὶ τῶν σεμνῶν θεῶν τὸν ἀριθμὸν δέκα (οἳ τὸν ἀριθμὸν εἰσὶν ἀόριστοι Phot.). Idque confirmat citato Demosthene p. 552, 6 et Dinarcho. Cf. Pollux VIII, 107 : Δέκα ὄντες (sc. οἱ ἱεροποιοὶ) οὗτοι ἔθυσον θυσίας τὰς πενταετηρίδας, τὴν αἰς Δῆλον, τὴν ἐν Βραυρωνί, τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν (Ἡρακλειῶν?), τὴν Ἐλευσινάδε. Hermann. Staatsalt. 150, 1; Göttesdienstliche Alterth. 11, 10. 62, 11 et 13. De Dionysiῶν ἐπιμελητῶν v. fr. 27 b.

(decem) in urbe; curabantque ut mensuræ vendentium justæ essent, quod Aristoteles quoque in Rep. Athen. docet.

46.

Decem esse astynomos Aristoteles dicit in Athen. Rep., quinque in Piræo, quinque in urbe; curæ illis esse dicit tibicinas, psaltrias, stercorilegos et horum similes.

47.

Πεζᾶς μύσγους meretrices quasdam appellabant, ut Aristoteles in (Athen.) Rep. dicit, eas scilicet, quæ absque musicis instrumentis artem suam quasi nudam exercebant.

47 a.

Sacrifici, magistratus sorte lecti decem numero, qui vaticiniorum causa sacra instituunt, et si litare oporteat,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

putata, colligitur hinc Aristotelis librum de republica Atheniensium esse post id tempus editum, quo Alexander eos sibi arrogaret natales. Verum quod Aristoteles ut Dinarchus et Philochorus Paralum et Ammoniada novisse dicuntur, si ita accipiendum est, quasi vero Salaminiam non noverint, recte coniecisse putandus est idem Grashofius Ammoniada non novam navem sacram fuisse, sed nomen id Salaminiae esse datum, ita ut quo tempore Ammonis fuerit, non fuerit Salaminia; atque eodem sane illud facere videtur, quod Protogenes pictor, qui circa Olymp. 104 natus et post Olymp. 119 obiisse videtur, quum Athenis propylæon pingeret, Paralum et Ammoniada ibi fecit, non omissurus Salaminiam, si Salaminia eo tempore fuisset. Neque vero contra eam conjecturam pugnat, quod in inscriptionibus quibusdam, quæ ad rem navalem Atheniensium spectant, — Bœckhius eas a. 1840 edidit et elegantissimæ doctrinæ plenissimo commentario instruxit (*Urkunden über d. Seewesen d. att. Staats*) — Salaminia navis et triremis et quadriremis commemoratur, Ammonis non commemoratur. Etenim ex illis inscriptionibus quarta, quippe quæ aut Ol. 105, 4 aut 106, 1 scripta videatur, hic ne in censum quidem venit; itaque agitur tantum de inscriptione XIV quæ Ol. 113, 4, et de inscriptionibus XV et XVI quæ Ol. 114, 2 scriptæ sunt; statuendum erit igitur Salaminiae nomen innox revocatum esse datumque sive rursus ipsi Ammonidi sive alii navi, quorum hoc probabilius est: neque quidquam est quod nos cogat, ut Salaminiam navem inscriptionum illarum pro nave sacra et publica habeamus. » Hæc doctissimus Meierus. Cf. ejusdem dissertationem de Paralo in *Ersch. u. Gruber. Encycl. sec. II, vol. XI*, et Bœckh. l. l. p. 78. Veterum testimonia collecta habes in Stephan. Thes. v. Πάραλος.

50.

Harpocration : Ἀποδέχται· ἀρχὴ τις ἐστὶ παρ' Ἀθηναίους οἱ ἀποδέχται, ἧς πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ βήτορες καὶ οἱ κωμικοί. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Ἀθηναίων

50.

Ἀποδέχται, receptores, magistratus fuit apud Athenienses, ejus oratores et comici subinde meminerunt. Aristoteles vero in Rep. Atheniensium ostendit denos fuisse, qui acceptis tabulis publicis, nomina debitorum post pecunie solutionem, in senatu coram senatoribus debebant, tabulasque iterum ærario tradebant. Idem reliqua eorum munera quæ fuerint exponit. Ceterum apodectæ in locum colacretarum a Clisthene subrogati, ut Androtion libro secundo testatur.

51.

Πωληταὶ et πωλητήριον. Erant Athenis πωληταὶ certus quidam magistratus, decem numero viri, ex singulis tri-

πολιτεία δεδῆλωνεν, ὡς δέκα τε εἶσαν, καὶ ὡς παραλαβόντες τὰ γραμματεῖα ἀπαλείφουσι τὰ καταβαλλόμενα χρήματα τῆς βουλῆς ἐναντίον ἐν τῷ βουλευτηρίῳ, καὶ πάλιν ἀποδίδουσι τὰ γραμματεῖα τῷ δημοσίῳ· καὶ ἀπλῶς ἂ πράττουσι διασαφεῖ. Ὅτι δὲ ἀντὶ τῶν κωλακρετῶν οἱ ἀποδέχται ἐπὶ Κλεισθένους ἀπεδείχθησαν, Ἀνδροτίων ἐν τῷ δευτέρῳ (fr. 3).

Eadem ex parte Suidas s. v., Etym. M. p. 124, Zonaras p. 234. Cf. Aristot. Polit. VI, 5, 4; Bekker. Anecd. I, 98, 427; schol. ad Æschin. C. Ctesiphont. p. 252 ed. Bekk. Pollux VIII, 97: Ἀποδέχται δὲ ἦσαν δέκα, οἱ τοὺς τε φόρους καὶ τὰς εἰσφοράς καὶ τὰ τέλη ὑπεδέχοντο καὶ τὰ περὶ τούτων ἀμειψιζόμενα ἐδίκαζον. Εἰ δέ τι μείζον εἶη, εἰσῆγον εἰς δικαστήριον. Bœckh. *Staatsk.* I, p. 171 sqq.; Hermann. § 151, 14; Schæmann. p. 249.

51.

Idem : Πωληταὶ καὶ πωλητήριον. Οἱ μὲν πωληταὶ ἀρχὴ τις ἐστὶν Ἀθηναίων δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες, εἰς ἐκ τῆς φυλῆς ἐκάστης· διοικοῦσι δὲ τὰ πιπρασκόμενα ὑπὸ τῆς πόλεως πάντα, τέλη καὶ μέταλλα καὶ μισθώσεις καὶ τὰ δημευόμενα. Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ' Ἀρισταγόρας β'. Διαίλεκται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτεία. Πωλητήριον δὲ καλεῖται ὁ τόπος, ἐνθα συνεδρεῦουσιν οἱ πωληταί. Ἰσαῖος ἐν τῷ κατ' Ἐλπαγόρου πολλάκις.

Eadem Suidas et Photius s. v., missa testium mentione. Pollux VIII, 99: Πωληταὶ τὰ τέλη πιπράσκουσι μετὰ τῶν ἐπὶ τὸ θεωρικὸν ἡρημένων, καὶ τὰς τῶν ἐξ Ἀρείου πάγου μετὰ τὸν πρότερον λόγον φυγόντων οὐσίας, καὶ τὰ δεδημευμένα. Πρυτανεύει δὲ ἐξ αὐτῶν εἷς, ὃς τὰ πωλούμενα βεβαιοῖ. Ἀπήγοντο δὲ πρὸς τούτους καὶ οἱ μετοίκιον μὴ τιθίντες. Bœckh. l. l. p. 167. Hermann. § 151. 115, 9.

52.

Idem : Εὐθύνας· Λυσίας ἐν τῷ κατὰ Νικιδίου, εἰ γνήσιος. Εὐθύνης (εὐθύνη λ. Β. C.) ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίους· εἰ τὸν ἀριθμὸν ἦσαν ἄνδρες, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἀρξάντες ἢ διοικήσαντες τι τῶν δημοσίων τὰς εὐθύνας. Διαίλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτεία.

bubus unus : qui omnia quæ a civitate vendebantur administrabant, ut vectigalia, metalla, redempturas et quæ publicabantur. Hyperides in secunda adversus Aristagoram. De iisdem disseruit Aristoteles in Rep. Athen. Πωλητήριον vero appellatur locus, ubi πωληταὶ considerare solent. Isæus in or. contra Elpagoram frequenter ejus meminit.

52.

Εὐθύνας. Lysias oratione adversus Nicidium, si genuina est. Nomen magistratus apud Athenienses fuit. Erant autem euthyni decem numero, apud quos qui legatione functi erant, aut magistratum gesserant, aut aliquid rerum publicarum administraverant, rationes reddebant. Disserit de iis Aristoteles in Rep. Atheniensium.

53.

Harpocratio : Λογισταὶ καὶ λογιστήρια, ἀρχὴ τις παρ' Ἀθηναίους οὕτω καλουμένη· εἰσι δὲ τὸν ἀριθμὸν ε', οἱ τὰς εὐθύναις τῶν διοικημένων ἐκλογίζονται ἐν ἡμέραις λ', ὅταν τὰς ἀρχὰς ἀποθῶνται οἱ ἄρχοντες· Δημοσθένης ἐν τῷ ὑπὲρ Κτησιφῶντος (§ 117). Διέλεται περὶ τούτων Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ἐνθα δείκνυται ὅτι διαφέρουσι τῶν εὐθυνῶν... Λογιστήρια δ' ἰστί τὰ τῶν λογιστῶν ἀρχεῖα, ὡς Διναρχος ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους καὶ Ἀνδοκίδης ἐν τῷ περὶ τῶν μυστηρίων (§ 37).

Diversos ab euthynis fuisse logistas hoc uno traditur loco Harpocratiois vel Aristotelis. Quare G. Hermannus (*Bæckh's Behandlung d. griech. Inschriften* p. 220 sqq.) ad Photium, Etym. M. et Zonaram v. Εὐθῦναι provocans, aliaque argumenta petens ex numero, munere et electionis modo, quæ eadem sint apud utrosque, corruptum esse locum Harpocratiois, scribendumque οὐ διαφέρουσι censuit. At nihil esse mutandum, recteque Aristotelem distinxisse contra Hermannum docuit Bæckhius in *Rhein. Mus.* 1827, 1, p. 58-97. Cf. idem *Staatshaushaltung d. Athen.* 1, p. 204 sqq. C. Hermann. *Staatsalterth.* § 154; Schæmann. *Antiq. jur. publ.* p. 240; Westermann. in *Pauly's Realencycl.* v. Λογισταί.

54.

Lex. Rhetor. p. 672, 20 : Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ οὕτω λέγει· « Λογισταὶ δὲ αἰροῦνται δέκα, παρ' οἷς διαλογίζονται πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ τὰ τε λήμματα καὶ τὰς γεγενημένας δαπάναις. Καὶ ἄλλοι δέκα συνήγοροι, οἷτινες συνανακρίνουσι τούτοις. Καὶ οἱ τὰς εὐθύναις δίδόντες παρὰ τούτοις ἀνακρίνονται πρῶτον, εἴτα ἐφίενται εἰς τὸ δικαστήριον, εἰς ἓνα καὶ ᾗ'.

Sic Meierus; libri : Καὶ ἄλλοις... συνηγόροις... συνανακρίνουσι... ἀνακρίνοντες. Siglo φ' in codice supra scriptum est α', quod pertinet ad vocem ἓνα Grashofius scribi voluit εἰς ἀφ' (1501).

Meierus ad h. l. : « Aristotelem in libro de rep. Atheniensium de logistis et euthynis ita disseruisse, ut euthynos diversos esse doceret ab logistis, constitit jam ex Harpocrat. v. Εὐθῦναι et Λογισταί. Verum ipsa verba Aristotelis hic demum lexicographus promittit, neque vero stat promisso; nam

quum Aristotelem eodem loco probabile sit tum de logistis et de euthynis, tum de euthynorum assessoribus atque de synegoris egisse, hic locus omissis euthynis et euthynorum paredris ad solos logistas et synegoros pertinet. Verum etsi non integer videtur locus esse, tamen vel sic quædam continet, quæ aliunde non didiceris. Primum enim quum Lex. Rhet. p. 276, 17, quocum ad verbum conspirat Etym. M. p. 569, 31, logistas *sortito* factos esse contendat (ἀρχοντίς εἰσι κληρωτοί), reliqui autem grammatici de modo, quo illi facti sint, taceant omnino (nam quod Pollux VIII, 99 videbatur docere sortitione *ab senatu quingentorum* instituta logistas esse factos, id jam intelleximus esse nibili atque ex librariorum tantum Pollucis socordia ortum male ad logistas referentium, quod ille de ἀντιγραφεῖσι docuerit), nunc ex Aristotele discimus eos *suffragiis* creatos esse : λογισταὶ αἰροῦνται; Aristoteli autem quis dubitaverit plus tribuere quam incerto illi grammatico, cui Lex. Rhet. et Etym. M. sua debent? Hujus auctoritati satis erit tribuisse, si concesseris logistas antiquitus suffragiis, postea sorte factos esse. Jam vero, quod olim Bæckhius sola conjectura assecutus erat, apud logistas λογισμὸν, id est rationes pecuniæ publicæ acceptæ et expensæ redditas esse, euthynos autem in reliquis muneris publici partes inquisivisse (cf. Bæckhii Comment. De logistis et euthynis p. 73), id jam Aristoteles eatenus certe confirmat, quod apud logistas ab omnibus magistratibus rationes acceptæ et expensæ pecuniæ redditas esse scribit. — Qui autem sequitur de synegoris locus, eum corruptum esse ex ipso initio apparet; fortasse scribendum est : δαπάναις καὶ [τούτοις ἐβοήθουν] ἄλλοι [τε καὶ ὃ καὶ οἱ] δέκα συνήγοροι, οἷτινες συνανακρίνουσι τούτοις [τούς ὑπευθύνους]· καὶ [γὰρ] οἱ τὰς εὐθύναις δίδόντες παρὰ τούτοις ἀνακρίνονται πρῶτον. Cf. Lex. Rhet. in Bekk. An. p. 301, 4 : Συνήγοροι ἄρχοντίς ἦσαν κληρωτοί, οἱ τοῖς λογισταῖς ἐβοήθουν πρὸς τὰς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων εἰς ἀρχήν. Judicium autem, quod de euthynis magistratum judicaverit, fuisse unius et quingentorum judicium, id vero etiam novum accedit, quod ex hoc demum loco discimus; cf. Schæmann. De lit. Attic. p. 136. »

53.

Λογισταὶ et λογιστήρια. Logistæ magistratus quidam apud Athenienses. Decem erant, qui rationes rerum administrationum subducebant intra triginta dierum spatium postquam magistratus munere deceaserant. Demosthenes in oratione contra Ctesiphontem. Disserit de his Aristoteles in Rep. Athen., ubi demonstratur logistas diversos esse ab euthynis. Logisteria vero sunt curiæ logistarum, ut Dinarchus in or. contra Timocratem et Andocides or. de mysteriis.

54.

Aristoteles in Rep. Athen. Ita loquitur : « Logistæ suffragiis creantur decem, apud eosque rationes pecuniæ acceptæ et expensæ a magistratibus reddebantur. Adjunctos habebant decem synegoros sive assessores, qui cum logistis rationes ipsas subjectas examinabant. Apud hos igitur primum rationes magistratus reddebant, deinde (si expurgare se non poterant) ab iisdem deducebantur in judicium quod erat virorum unius et quingentorum. »

55.

Schol. Aristoph. Vesp. 691 : Ἐλάμβανον οἱ ῥήτορες δρχ/μῆν, οἷα συνηγόρουσ ὑπὲρ τῆς πόλεως ἢ ὑπὲρ ἄλλου τινός. Ἐκ τούτου δὲ φαίνεται οἷα μισθοφόρος ἦν ἡ ἀρχή. Κληρωτοὺς δὲ γενομένους δέκα συνηγόρους Ἀριστοτέλης φησίν. Non eos tamen συνηγόρους intellige de quibus scholiasta h. l. loquitur (hi enim χειροτονητοί), sed eos de quibus Bekk. Anecd. I, 301 : Συνήγοροι ἄρχοντες ἦσαν κληρωτοί, οἱ τοῖς λογισταῖς ἰσοθέουσι πρὸς τὰς εὐθύναις τῶν ἀρχόντων τινὰ ἀρχήν. Cf. fr. antecedens.

56.

Harpocration : Ἴππαρχος. Λέγεται δὲ παρ' Ἀθηναίους Ἴππαρχος καὶ ὁ τῶν ἱππέων ἀρχων· δύο δ' ἦσαν οὗτοι, ὡς Δημοσθένης ἰν' ὁ Φιλιππικῶν φησὶ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ.

57.

Idem : Φύλαρχός ἐστιν ὁ κατὰ φυλὴν ἐκάστην τοῦ ἱππικοῦ ἀρχων, ὑποτεταγμένος δὲ τῷ ἱππάρχῳ, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ φησὶ. Cf. Pollux VIII, 87. Hermann. 152, 2; Schœmann. p. 256.

58.

Idem : Στρατηγοί. Οἱ καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν χειροτονούμενοι στρατηγοὶ δέκα ἦσαν, ὡς μαθεῖν ἐστίν... ἐκ τῆς Ἀθηναίων πολιτείας Ἀριστοτέλους.

59.

Idem : Στρατεία ἐν τοῖς ἐπωνύμοις. Αἰσχίνης ἰν' τῷ περὶ τῆς παραπρεσβείας (§ 168). Τίς ἦν ἡ ἐν τοῖς ἐπωνύμοις στρατεία, δεδήλωκεν Ἀριστοτέλης ἐν Ἀθηναίων πολιτείᾳ λέγων· « Εἰσὶ γὰρ ἐπωνύμοι δέκα μὲν οἱ τῶν φυλῶν, δύο δὲ καὶ τεσσαράκοντα οἱ τῶν ἡλικιῶν. Οἱ δὲ ἐφηβοὶ ἐγγραφόμενοι, πρότερον μὲν εἰς λελευκωμένα γραμματεῖα ἐνεγράφοντο, καὶ ἐπεγράφοντο αὐτοῖς ὁ τε ἀρχων, ἰπ' οὗ ἐνεγράφησαν, ὁ καὶ ἐπώνυμος ὁ τῷ προτέρῳ εἶτε λειτουργηκῶς·

νῦν δὲ εἰς τὴν βουλὴν ἀναγράφονται. » Καὶ μετ' ὀλίγα· « Χρῶνται δὲ τοῖς ἐπωνύμοις καὶ πρὸς τὰς στρατείας, καὶ ὅταν ἡλικίαν ἐπέμψωσι, προγράφουσι ἀπὸ τίνος ἀρχόντος ἐπωνύμου μέχρι τίνος δεῖ στρατεύεσθαι. » Διελεχται περὶ τούτων καὶ Φιλόχορος ἰν' ὁ τῆς Ἀθηναίων.

λειτουργηκῶς ex conj. Kayseri ad Philostrate. non notavi quo loco. δεδεικτικῶς B. D., δεδεικτικῶς G., δὲ δεικτικῶς A. C.; δεδιητηκῶς Gæsiæna. ἐπιδηδηκῶς in edit. Blancardiana. Præterea loci partem accuratius præbet Harpocrat. v. Ἐπωνύμοι: Δίττοι εἰσιν οἱ ἐπωνύμοι, οἱ μὲν ἰ' τὸν ἀριθμὸν, ἀφ' ὧν αἱ φυλαὶ, ἕτεροι δὲ β' καὶ μ', ἀφ' ὧν αἱ ἡλικίαι προσαγορεύονται τῶν πολιτῶν καθ' ἕκαστον ἔτος, ἀπὸ ἰη' ἑτῶν μέχρις ξ'. Ceterum vid. Bœckh. Index lectt. lib. Berolin. 1819—20, p. 7 sqq.; C. Inscr. I, p. 113, 156; Schœmann. l. l. p. 254; Hermann. § 152, 13; Siebelis ad Philochor. p. 42.

60.

Harpocration : Ἀδύνατοι, οἱ ἐντὸς τριῶν μῶν κεκτημένοι τὸ σῶμα πεπηρωμένον (adde ἔχοντες, vel scilicet. πεπηρωμένοι). Ἐλάμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ὑπὸ τῆς βουλῆς β' ὄβολους τῆς ἡμέρας ἐκάστης, ἢ ὄβολόν, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἰν' Ἀθηναίων πολιτείᾳ, ὡς δὲ Φιλόχορος (fr. 67) φησὶν, ὅ' ἔραγμας κατὰ μῆνα.

Cod. E : κεκτημένοι οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα... βουλῆς οἱ μὲν φασὶν ἐκάστης ἡμέρας ὄβολους δύο, οἱ δὲ ὄβολόν. Apud Zonaram a. v. : Ἐλάμβανον... οἱ μὲν ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας ὄβολους δύο, οἱ δὲ ὄβολόν.

Suidas : Ἀδύνατοι, οἱ πεπηρωμένοι τὸ σῶμα· ἔλαμβανον δὲ οὗτοι δοκιμασθέντες ἀπὸ τῆς βουλῆς (τῶν πεντακοσίων ex seqq. addit Bernhardy.) οἱ μὲν [πεντακόσιοι] ἐκάστης ἡμέρας ὄβολους δύο, οἱ δὲ ὄβολόν. Φιλόχορος κτλ., ut ap. Harp. Eadem Zonaras p. 42, Favorinus et Plesych. — Bekker. An. I, p. 345 : Ἀδύνατοι, οἱ μέρος τι βεβλαμμένοι τοῦ σώματος, ὡς μηδὲ ἐργάζεσθαι· οἱ καὶ ἐχορηγοῦντο τὰ πρὸς

55.

Aristoteles decem (logistarum) assessores sorte legi dicit.

56.

Hipparchi sive equitum præfecti duo erant apud Athenienses, ut Demosthenes in Philippica quarta dicit et Aristoteles in Athen. Rep.

57.

Phylarchus, qui suæ tribus equitatu præfectus est, subditus erat Hipparcho, ut Aristoteles in Rep. Athen. dicit.

58.

Imperatores quoque anno eligebantur decem, ut discere est ex Aristotelis Rep. Athen.

59.

Militia in Eponymis, cujus meminil Æschines in oratione

De falsa legatione, quid ait declarat Aristoteles in Rep. Athen. inquit : « Eponymorum duo sunt genera : nam decem numero sunt tribuum ; duo et quadraginta sunt ætatum. Ephebi vero, antea quidem in albo inscribebantur ac notabatur archon anni, quo inscriberentur, et eponymus anni antecedentis ; nunc vero in senatu inscribuntur. » Et paullo post : « Utuntur autem eponymis etiam ad militiam, et quom juvenutem emittunt, a quo archonte eponymo usque ad quem stipendia merere oporteat adscribunt. » Dissertit de his etiam Philochorus Atticis libro quarto.

60.

Invalidi, intra tres menses possidentes et corpore mutilati. Hi a senatu approbati vel duos obolos vel unum obolum quotidie accipiebant, ut Aristoteles in Rep. Athen. ait.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

κλτρωταί τε ἦσαν ἐκ παλαιοῦ καὶ δι' αὐτῶν οἱ δοκιμασθέντες ἀνέβαινον εἰς Ἄρειον πάγον. Διὸ καὶ μᾶλλον ἰσχύσας ὁ Περικλῆς ἐν τῷ δήμῳ κατεστasiaσε τὴν βουλὴν, ὥστε τὴν μὲν ἀφαιρεθῆναι τὰς πλείστας κρίσεις δι' Ἐφιάλτου, Κίμωνα δ' ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξοστρακισθῆναι, πλούτῳ μὲν καὶ γένει μηδενὸς ἀπολειπόμενον, νίκας δὲ καλλίστας νενικηκότα τοὺς βαρβάρους καὶ γρημάτων πολλῶν καὶ λαφύρων ἑμπεπληκότα τὴν πόλιν.

Demonides hic idem cum Damonide, Damonis (musici) patre, quem Ὁσθιν esse dicit Stephan. Byz. s. v. Ὁσθ. Confusio demorum Οἴης et Ὁσθι facillima; v. Sintenis ad I. Plut. Ceterum cf. Aristot. Pol. II, 9, 3.

67.

Plutarch. Pericl. 10 : Ἐφιάλτην μὲν οὖν φοβερὸν ὄντα τοῖς ὀλιγαρχικοῖς καὶ περὶ τὰς εὐθύνας καὶ διώξεις τῶν τὸν δῆμον ἀδικούντων ἀπαράιτητον ἐπιβουλεύσαντες οἱ ἔχθροὶ δι' Ἀριστοδίκου τοῦ Ταναγρικοῦ, κρυφίως ἀνεῖλον, ὡς Ἀριστοτέλης εἶρηκεν. Ignorari caedis auctores dicunt Antiphon De caede Herodis § 77, et Diodorus XI, 77.

Idem ibid. c. 28 de Periclis in Samios crudelitate nihil tradere Aristotelem dicit, quod Plutarchus monet contra Duridem (fr. 60); idem c. 26 Periclem a Melisso p̄aelio navali victum ex Aristotele narrat. V. Resp. Samiorum.

68.

Schol. Aristoph. Vesp. 684 : Τοῦτο δὲ (sc. τὸ δικαστικόν) ἄλλοτε ἄλλως εἰδίδοτο, τῶν δημαγωγῶν τὰ πλήθη κολακευόντων, ὡς φησὶν Ἄρ. ἐν Πολιτείαις. — Cf. schol. ad Plut. 329 : Οὐχ ἴστατο τοῦ δικαστικοῦ ὁ μισθός, ἀλλὰ κατὰ καιρὸν μετίβαλλον. Cf. schol. Ran. 140, Av. 1541, Vesp. 88. 300. 609 etc. Aristot. Polit. IV, 4, 5; V, 9, 3. Bæckh. Staatsh. I,

sacrorum, neque polemarchus sorte erat lectus; nam hi magistratus sorte antiquitus obveniebant, ac qui se in his obeundis probassent, ii in senatum Areopagiticum cooptabantur. Ceterum populi auxilio Pericles senatum istum factione sua vicit effecitque opera Ephialtis, ut ei major pars iudiciorum adimeretur, Cimonque tanquam Laedæmoniorum fautor, et infensus populo, ostracismo urbe exigeretur: qui et divitiis et genere nemini secundus, victorias de barbaris pulcherrimas reportaverat, urbemque magna pecunie et spoliis copia repleverat.

67.

Aristoteles auctor est Ephialti, quod esset iis qui paucorum in republica principatui studebant, formidabilis, inque eorum qui plebem læsissent criminibus deferendis nimis rigidus, inimicos insidias struxisse opera Aristodici Tanagræi-clam occidisse.

68.

Merces judicialis aliis temporibus alia dabatur, demagogis

p. 250; Hermann. § 134, 19; Schæmann. p. 310. 69.

Zenob. VI, 29 : Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους· Κλέαργός φησιν ὅτι Καλλικράτης τις ἐγένετο ἐν Καρύστῳ πλουσιώτατος. Εἴ ποτε ἐθαύμαζόν τινα οἱ Καρύστιοι ἐπὶ πλούτῳ ὑπερβολικῶ, λέγον, Ὑπὲρ τὰ Καλλικράτους. Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ, Καλλικράτην τινὰ πρῶτον τῶν δικαπτῶν τοὺς μισθοὺς εἰς ὑπερβολὴν αὐξῆσαι· ὅθεν καὶ τὴν παροιμίαν εἰρησθαι.

Eadem Diogenian. VIII, 62, Apostol. XIX, 86, Plutarch. Prov. 111, Arsen. 458, Suidas, Photius.

70.

Plutarch. Nicias c. 2 : Ἔνιστιν οὖν περὶ Νικίου πρῶτον εἰπεῖν ὃ γέγραφε Ἀριστοτέλης, ὅτι τρεῖς ἐγένοντο βέλτιστοι τῶν πολιτῶν καὶ πατρικῆν ἔχοντες εὐνοίαν καὶ φιλίαν πρὸς τὸν δῆμον, Νικίας ὁ Νικηράτου καὶ Θουκυδίδης ὁ Μελησίου καὶ Θηραμίνης ὁ Ἄγωνος.

70 a.

Schol. ad Lucian. Tim. c. 30 : Ἐπέστη Κλέων καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ, ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης, προσθεὶς ἄρχοντα Εὐθύνον (Ol. 88, 3). Ἀριστοτέλης δὲ καὶ περιζωσάμενον αὐτὸν λέγει δημαγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων.

Quæ Hemsterhusio et Siebelisio (v. Philochor. fr. 106) ita transponenda videbantur: ὡς Φιλ. προσθεὶς ἄρχ. Ε. καὶ Ἀριστοτέλης. Ἀριστοφάνης κ. τ. λ. Istud προσθεὶς ad Philochorum pertinere largior. Nominum transpositionem ne certam dicam, sequens obstat fragmentum parile. Schol. Luc. ob oculos habuerit commentatorem Aristophanis. Pro Euthyno (v. Clinton. ad Ol. 88, 3) expectabas Stratoclem (Ol. 88, 4).

populi benevolentiam blandiendo captantibus, ut Aristoteles in opere de Rebus publicis.

69.

Aristoteles in Athen. Rep. dicit Callicratem quendam primum iudicium mercedem immodice auxisse, indeque ortum proverbium *Ultra quam Callicrates*.

70.

De Nicia primum commemorare licet, quod scripsit Aristoteles; nimirum tres ait optimos fuisse cives patriæ: amore et in populum benevolentia insignes, Niciam Nicæ-rati, Thucydidem Melisii et Theramenem Agnonis filium.

70 a.

Obstitit Cleon, ne pax cum Lacedæmoniis fieret, ut Philochorus ait. Aristophanes et Philochorus factum id esse memorant sub archonte Euthyno. Aristoteles etiam præcinctum in concione dixisse ait, temeritatem ejus nolans.

71.

Schol. Aristoph. Ran. 1532 : Ἀριστοτέλης φησὶ, Μετὰ τὴν Ἰν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν Λακεδαιμονίων βουλομένων ἐκ Δακελείας ἀπιέναι ἐφ' ὅς ἔχουσιν ἐκότεροι καὶ εἰρήνην ἀγειν (ἐπὶ τοῦ Καλλίου), Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδέξασθαι, ἔλθων εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θώρακα ἐνδεδουκός, οὐ φάσκων ἐπιτρέψαι ἂν μὴ πάσας ἀφῶσι τῆς πόλει οἱ Λακεδαιμόνιοι. Verba ἐπὶ τοῦ Καλλίου (Ol. 93, 3. 406) aptius proponerentur post μετὰ τὴν Ἰν Ἀργ. μάχην, monente Cobet. Observ. crit. in Platon. com. p. 168, quem laudat Dübnerus ad h. l.

[Arist. Pol. V, 2, 8 : Καὶ Ἰν Ἀθήναις ἀτυχούντων περὶ οἱ γνώριμοι ἐλάττους ἐγένοντο διὰ τὸ ἰκ καταλόγου στρατεύεσθαι ὑπὸ τὸν Λακωνικὸν πόλεμον.]

72.

Hagrocration v. Λεκάζων : Ἀριστοτέλης δ' ἐν Ἀθηναίων πολιτεία ἄνυτον φησὶ καταδειξαι τὸ ἐκαάζειν τὰ δικαστήρια. Cf. Meier. et Schœmann. l. l. p. 150; Hermann. § 163, 8. 169, 1.

73.

Hagrocration v. Τετρακόσιοι : Οἱ τετρακόσιοι πρὸ ἐπὶ ἐτῶν κατέστησαν τῶν τριάκοντα τυράννων παρ' Ἀθηναίους, οἵτινες τέσσαρας μῆνας ἤρξαν τῆς πόλεως, ὅς φησιν Ἀριστοτέλης Ἰν Ἀθηναίων πολιτεία.

Eadem Photius et Suidas s. v. — πρὸ ἐπὶ ἐτῶν] sic cod. N.; πρὸς ἐπὶ cett. Cf. Clinton. F. H. ad an. 411. Krüger. Historiogr. p. 362 seq. Hermann. 166.

[Arist. Pol. V, 3, 8 : Ἐπὶ τῶν τετρακοσίων τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν (sc. οἱ τὴν πολιτείαν κινεῖν βουλομένοι) φάσκοντες τὸν βασιλέα γρήματα παρέξειν πρὸς

τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους, ψευδάμενοι δὲ κατέχειν ἰπειρῶντο τὴν πολιτείαν. — Pol. V, 5, 4 : Ἐγγίνεται δημαγωγός κἂν πάνυ ὀλίγοι ὦσιν, ὅσον Ἰν τοῖς τριάκοντα Ἀθήνησιν οἱ περὶ Χαρικλῆα ἰσχυρῶν τοὺς τριάκοντα δημαγωγοῦντες, καὶ ἐν τοῖς τετρακοσίοις οἱ περὶ Φρύνιχον τὸν αὐτὸν τρόπον.]

74.

Schol. Aristophan. Vesp. : Δρακοντίδης· ἴσθι γὰρ οὗτος ὁ τὸ περὶ τῶν τριάκοντα ψήφισμα περὶ ὀλιγαρχίας γράψας, ὅς Ἀριστοτέλης Ἰν Πολιτείας. Cf. Xenophon. Hist. Gr. II, 3, 2. Hermann. 168, 5.

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

75.

Schol. Pindar. Isthm. VII, 18 : Εἰσὶν Αἰγείδαι φρατρία Θεβαίων, ἀφ' ἧς ἤκόν τινες εἰς Σπάρτην, Λακεδαιμονίοις βοηθήσοντες ἐν τῷ πρὸς Ἀμυκλαιεὺς πολέμῳ, ἡγεμόνι χρησάμενοι Τιμομάχῳ, δε πρῶτος μὲν πάντα τὰ πρὸς πόλεμον διάταξε Λακεδαιμονίοις, μεγάλων δὲ παρ' αὐτοῖς ἡξιώθη τιμῶν, καὶ τοῖς Ἰακινθίοις δὲ ὁ χάλκεος αὐτῷ θώραξ προτίθεται, τοῦτον δὲ Θεβαῖοι ὄπλον ἐκάλουν. Ταῦτα ἱστορεῖ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων Πολιτεία.

Ἀριστοτέλης φησὶν ὅτι πολεμοῦντες οἱ Λάκωνες Ἀμυκλαιεῦσιν, ὡς ἐπύθοντο παρὰ θεοῦ τοὺς Αἰγείδας συμμάχους λαβεῖν, εἰς Ἀθήνας ἐπορεύοντο· καταλύσαντες δὲ Ἰν Θήβαις, εὐνοχομένης τῆς τῶν Αἰγείδων φρατρίας ἐκλήθησαν· ἀκούσαντες δὲ μετὰ δεῖπνον εὐχομένου τοῦ ἱερέως δίδοναι τοῖς Αἰγείδαις τοὺς θεοὺς τὰ ἀγαθὰ, καὶ συμβαλόντες τὸν χρησμὸν, ἐντεῦθεν ἔλαβον τὴν συμμαχίαν.

Plura de his narrat Ephorus (fr. 11 et 13) ap. schol. Pind. Pyth. V, 101. Ceterum veram gentis

71.

Aristoteles dicit post praelium navale ad Arginusas sub Callia archonte commissum quum Lacedæmonii Decælea excedere vellent ea conditione, ut retinerent utriusque quæ jam possiderent, et pacem agere, Cleophon populo suavit ne has conditiones admitterent, ebrius et loratus in concionem veniens, jactansque minime se ut Decælea decedant Lacedæmonii concessurum, nisi reliquas quoque urbes universas Atheniensibus reddiderint.

72.

Aristoteles in Atheniensium Rep. ait Anytum corrupendorum judiciorum auctorem fuisse.

73.

Quadringenti apud Athenienses septem annis ante triginta tyrannos constituti fuere, qui menses quattuor civitati præfuerunt, ut tradit Aristoteles in Rep. Atheniensium.

[Temporibus quadringentorum virorum populum deceperunt, quum dicerent, regem Persarum pecuniam ad bellum cum Lacedæmonii susceptum suppeditaturum, et per hoc mendacium rempublicam retinere in sua potestate conati sunt. — Existit enim demagogus etiam si pauci admodum sint

quibus blandiatur : verbi gratia, Athenis in triginta viris Charicles cum assentis viguit ac valuit, dum triginta viris assentabatur : et in quadringentis Phrynichus eodem modo.]

74.

Dracontides decretum de triginta virorum dominatione scripsit, ut tradit Aristoteles in opere de Rebuspublicis.

LACEDÆMONIORUM.

75.

Ægidæ, gens Thebanorum; ex qua nonnulli Spartam venerunt, ut Lacedæmoniiis opitularentur in bello contra Amyclæenses. Ducein Ægidæ isti habuerunt Timomachum, qui primus omnia quæ ad bellum pertinent Lacedæmoniiis ordinavit; quapropter magnis apud eos affectus est honoribus. Hyacinthis festo æneus ei thorax publice exponitur, quem ὄπλον Thebani κατ' ἐξοχὴν vocabant. Narrat hæc Aristoteles in Rep. Lacedæmoniorum.

Aristoteles dicit Lacedæmonios contra Amyclæenses bellum gerentes, quum oraculo elocti essent Ægidæ socios ipsis assumendos esse, primum profectos esse Athenas,

Ægidarum rationem hisce Lacedæmoniorum narrationibus vel Pindari ætate valde obscuratam esse fusius exponit O. Müller. *Min.* 351 sqq., *Dor.* I, 61. 354, quem semel in *Rep.* Lacedæmoniorum laudasse sufficiat.

76.

Plutarchus *Lyc. c.* 1, 1 : Περὶ Λυκούργου τοῦ νομοθέτου καθόλου μὲν οὐδὲν ἔστιν εἰπεῖν ἀναμφισβήτητον, οὗ γε καὶ γένος καὶ ἀποδημίας καὶ τελευτῆ καὶ πρὸς ἄλλοις ἢ περὶ τοὺς νόμους αὐτοῦ καὶ τὴν πολιτείαν πραγματεία διαφόρους ἔσχηκεν ἱστορίας, ἥμιστά δὲ οἱ χρόνοι, καθ' οὓς γέγονεν ὁ ἀνὴρ, δημολογοῦνται. Οἱ μὲν γὰρ Ἰφίτῳ συναχθῆναι καὶ συνδιαθεῖναι τὴν Ὀλυμπιακὴν ἐκχειρίαν λέγουσιν αὐτόν· ὧν ἔστι καὶ Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος τεκμήριον προσφέρων τὸν Ὀλυμπίασι δίσκον, ἐν ᾧ τοῦνομα τοῦ Λυκούργου διασώζεται καταγεγραμμένον. Potuerunt hæc etiam in Olympionicis legi.

77.

Idem *ib.* 31, 3 : Ὁ δὲ (sc. Λυκούργος) οὐ γράμματα καὶ λόγους, ἀλλ' ἔργῳ πολιτείαν ἀμίμητον εἰς πῶς προενεγκάμενος καὶ τοῖς ἀνύπαρκτον εἶναι τὴν λεγομένην περὶ τὸν σοφὸν διάθεσιν ὑπολαμβάνουσιν ἐπιδείξας ὅλην τὴν πόλιν φιλοσοφοῦσαν, εἰκότως ὑπερῆρε τῆ δόξῃ τοὺς πρόποτε πολιτευσαμένους ἐν τοῖς Ἑλλήσι. Δι' ὅπερ καὶ Ἀριστοτέλης ἐλάττονας σχεῖν φησὶ τιμᾶς ἢ προσῆκον ἦν αὐτὸν ἔχειν ἐν Λακεδαίμονι, καίπερ ἔχοντα τὰς μεγίστας· ἱερόν τε γὰρ ἔστιν αὐτοῦ καὶ θύουσι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὡς θεῷ.

deinde Thebis, quo devortherant, ad convivium gentis Ægidarum invitatos esse; ibi quum post cœnam sacerdotem audissent, precantem ut Ægdis bona dii darent, oraculi sensu perspecto, hinc socios sibi accessivisse.

76.

Nihil omnino, quod non in dubium vocetur, de Lycurgi legislatoris vita dici potest. Nam quum de genere, peregrinatione, obituque ejus, præterea de legum ejus ac reipublicæ institutione diversæ narrationes extant: tum vero quo tempore vixerit, minime omnium in cōfesso est. Alii enim Iphiti temporibus claruisse, eumque in Olympiacis feriis instituendis adjuvisse tradunt; estque hujus sententiæ etiam Aristoteles philosophus, Indicti loco discum Olympicum adducens, in quo nomen Lycurgi incisum adhuc exstet.

77.

Lycurgus non libros de republica, sed re ipsa civitatem nulla imitatione æquandam protulit in lucem: atque is qui opinantur virum sapientem non re vera exstare posse, ubi oculos posuit totam urbem sapientiæ studio occupatam; quare merito omnibus illis, qui unquam apud Græcos rempublicam attigerunt, gloria longe anteponitur. Ideoque et Aristoteles ait minores eum apud Spartanos, quam quos par erat, honores adeptum, quum sit quidem ornatus maximis. Templum enim ei positum est, sacrificaturque ipsi quotannis tanquam deo.

78.

Idem *ib.* 5, 9 : Αἰωρουμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνουσα νῦν μὲν ὡς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ἔρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσορροπήσασα, τὴν ἀσφαλεστάτην τάξιν ἔσχει καὶ κατάστασιν· αἰεὶ τῶν ὀκτώ καὶ εἴκοσι γερόντων τοῖς μὲν βασιλεῦσι προστιθεμένων, ὅσον ἀντιβῆναι πρὸς δημοκρατίαν, αὐθις δὲ ὑπὲρ τοῦ μὴ γενέσθαι τυραννίδα τὸν δῆμον ἀναρρωνύντων. Τοσοῦτους δὲ φησὶ κατασταθῆναι τοὺς γέροντας Ἀριστοτέλης, ὅτι τριάκοντα τῶν πρώτων μετὰ Λυκούργου γενομένων, δύο τὴν πρᾶξιν ἐγκατέλιπον ἀποδειλιάσαντες. Ὁ δὲ Σφαῖρος ἐξ ἀρχῆς φησὶ τοσοῦτους γενέσθαι τοὺς τῆς γνώμης μετασχόντας.

79.

Id. *ib.* 6, 2. Lycurgo Pythia jubet: « Διὸς Ἑλλανίου καὶ Ἀθανᾶς Ἑλλανίας ἱερόν ἱδρυσάμενον, φυλάς φυλάξαντα καὶ ὠβάς ὠβάξαντα, τριάκοντα γερουσίαν σὺν ἀρχαγέταις καταστήσαντα, ὥρας ἐξ ὥρας ἀπελλάξιν μετὰ Βαβύκας τε καὶ Κναχιῶνος, καὶ οὕτως εἰσφέρειν τε καὶ ἀρίστασθαι· δάμω δὲ κυρίαν ἡμῖν καὶ κράτος. » Ἐν τούτοις τὸ μὲν φυλάς φυλάξει καὶ ὠβάς ὠβάξει διελεῖν ἔστι καὶ κατανεῖμαι τὸ πλῆθος εἰς μερίδας, ὧν τὰς μὲν φυλάς, τὰς δὲ ὠβάς προστιγόρευκεν. Ἀρχαγέται δὲ οἱ βασιλεῖς λέγονται. Τὸ δὲ ἀπελλάξιν ἐκκλησιάζειν· ὅτι τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Τὴν δὲ Βαβύκαν καὶ τὸν Κναχιῶνα νῦν Οἰνοῦντα πρᾶσχορεύουσιν· Ἀριστοτέλης δὲ τὸν μὲν Κναχιῶνα ποταμὸν, τὴν δὲ Βαβύκαν γέφυ-

78.

Nam respublica fluctuans ac nunc apud reges ad tyrannidem, nunc apud multitudinem ad populare imperium vergens, senatu quasi saburra interjecto, æquo momento utrinque divisa tutissimam adeptæ est ordinationem: quum octo et viginti senes semper in eo regibus auxilio sint, ne ad populum summa rerum deferatur; rursusque populum corroborent, ne ad tyrannidem res deveniat. Numeri autem eam rationem Aristoteles affert, quod quum Lycurgus triginta instituisset, duo ex his præ metu ordinem deseruerint. At Sphærus initio tantum octo et viginti fuisse ait qui sententiam dicerent.

79.

« Jovis Hellanii et Minervæ Hellaniæ templum ædificet: populum in phylas et ohas dividat, triginta senatores cum archagetis constituat: subinde Inter Babycem et Cnacionem concionem populi convocet, illaque de rebus referat aut antiquet; populo autem jussus erit et auctoritas. » His oraculi verbis φυλάς φυλάξει et ὠβάς ὠβάξει significat dividere et distribuere populum in partes, quarum alteras φυλάς, alteras ὠβάς appellant: reges autem Archagetæ dicuntur, quasi duces: et concionem habere Græce hic exprimitur ἀπαλλάξιν, propterea quod ad Apollinem Pythium reipublicæ initium et causam referebat. Babycam et Cnacionem, Cœnuntem hodie nominant: Aristoteles vero Cna-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

hofii in *Jahns Jahrb.* 1829, II, p. 275, qui eos τὸ ἄγμα τῆς πρώτης μόρας (Xen. R. Lac. 13, 6) constituisse censet. Verendum tamen ne aliena auctor Photii miscuerit. Certe Thucydides (V, 72) non de Lacedæmoniorum, sed de Argivorum quinque lochis loquitur. Müllerus *Dor.* II, p. 238, λόγους eosdem habet cum μόραις.

85.

Plutarch. Cleomen. c. 9: Ἔστι δὲ Λακεδαιμονίαις οὐ φόβου μόνον, ἀλλὰ καὶ Θανάτου καὶ Ἰέλωτος καὶ τοιούτων ἄλλων παθημάτων ἱερά. Τιμῶσι δὲ τὸν φόβον, οὐχ, ὥσπερ οὓς ἀποτρέπονται δαίμονας, ἠγαύμενοι βλαβερόν, ἀλλὰ τὴν πολιτείαν μάλιστα συνέχεσθαι φόβῳ νομίζοντες. Διὸ καὶ προεκήρυττον οἱ ἔφοροι τοῖς πολίταις εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, κείρεσθαι τὸν μύστακα καὶ προσέχειν τοῖς νόμοις, ἵνα μὴ χαλεποὶ ᾖσιν αὐτοῖς, τὸ τοῦ μύστακος, εἶμαι, προταίνοντες, ὅπως καὶ περὶ τὰ μικρότατα τοὺς νέους πειθαρχεῖν ἐθίζωσι. Cf. Müller. *Dor.* II, p. 125 sq.; Plutarch. *De sera num. vind.* c. 4, p. 350.

86.

Schol. Aristophan. Acharn. 320: Ἀριστοτέλης δὲ φησὶν ἰν Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ χρῆσθαι Λακεδαιμονίους φοινικίδι πρὸς τοὺς πολέμους, τοῦτο μὲν ὅτι τὸ τῆς χροῆς ἀνδρικόν, τοῦτο δὲ ὅτι τὸ τοῦ χρώματος αἱματώδες τῆς τοῦ αἵματος ῥύσεως ἐθίζει καταφρονεῖν. Cf. schol. in Pac. 1173.

Mæris Atticist.: Φοινικίς, Ἰνδύμα Λακωνικόν, ὅποτε εἰς πόλεμον ἴοιεν, διὰ τὸ δημοχροεῖν τῷ αἵματι. Ἀριστοτέλης ἐν πολιτείᾳ λέγει (adde Λακεδαιμονίων).

Cf. Suidas v. Φοινικίδα et Καταξάνειν. *Ælian.* V. H. VI, 6; *Valer. Max.* II, 6; *Plutarch. Institt. Lacon.* 24. Purpuræ copiam suppeditavit Cythera insula: de qua *Stephanus* v. Κύθηρα: Ἐκαλεῖτο δὲ Πορφυροῦσσα διὰ τὸ κάλλος τὸ παρὰ τῶν πορφυρῶν (διὰ τὸ καλλίστας εἶναι πορφυρῆς *Eustath.* ad *Dion.* 499 et ad *Odys.* O, 432, e *Stephano*), ὡς Ἀριστοτέλης. Cf. *Plinius* IV, 12: *In Laconico Taganussa, Cothon, Cythera cum oppido, antea Porphyris appellata.*

Post locum Aristotelis de sagis purpureis Laced. *Neumannus* ponit hæc ex *Ammonio De diff. verb.* v. Χλαμύς: Χλαμύς καὶ χλαῖνα διαφέρει· ἡ μὲν γὰρ χλαῖνα τετράγωνον ἱμάτιον· ἡ δὲ χλαμύς εἰς τέλειον

85.

Apud Lacedæmonios non solum Metus, sed etiam Mortis et Risus et aliorum simillium affectuum sana sunt. Venerantur autem Metum non tanquam noxium, ulli eos colimus demones, quorum iram avertere studemus, sed rempublicam quam maxime contineri metu existimantes. Quare etiam ephori, ut Aristoteles ait, magistratum ineuntes edicunt civibus, ut mystacem tondeant, et ad leges attendant, ne eæ ipsis sint difficiles, atque illud de mystace, propterea,

περὶ τὰ κάτω συνῆκται· καὶ τοὺς χρησαμένους (sc. scriptores istis vocibus utentes) πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι προσάγεται (sc. Αἰδύμος) Ἀριστοτέλην. Hæc ex *Politiis* petita esse negaverim cum *Grashofio* (in *Jahns Jahrb.* 1829, II, p. 161), qui locum refert ad Ἀπορήματα Homericæ, collato schol. II. B, 183. Fortasse pro Ἀριστοτέλης reponendum Ἀρίσταρχος.

87.

Eustathius ad II. I, 129 p. 741, 16 R.: .. Ἀἴλιον Διονύσιον, ὃς καὶ τὸν τῆς παροιμίας Λέσβιον ᾠδὸν Τέρπανδρον φησὶ ἢ Εὐαινετίδην ἢ Ἀριστοκλείδην· καὶ Ἀριστοτέλης ἰν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ τὸ Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν τὸν Τέρπανδρον φησὶ δηλοῦν. Ἐκκαλοῦντο δὲ, φασὶ (φησὶ?), καὶ ἕτερον εἰς τὴν ἐκείνου τιμὴν πρῶτον μὲν ἀπόγονοι αὐτοῦ, εἶτα εἰ τις ἄλλος παρεῖν, Λέσβιος, εἴθ' ὅπως οἱ λοιποὶ, μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν, τὸν ἀπλῶς δηλαδὴ Λέσβιον.

Cf. *Proverb. Bodlejan.* 627: Μετὰ τὸν Λέσβιον ᾠδὸν· ἐπὶ τῶν τὰ δεύτερα καθημένων· Λακεδαιμόνιοι γὰρ Τέρπανδρον Λέσβιον διὰ πολλῆς ἄγοντες τιμῆς τοὺς ἐξ ἐκείνου πρώτους εἰς τὸν μουσικὸν ἀγῶνα εἰστήγον, εἶτα τοὺς λοιπούς. *Zenobius* V, 9: Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν· παροιμία ταττομένη ἐπὶ τοῖς τὰ δεύτερα φερομένοις, ἐξ αἰτίας τοιαύτης· Λακεδαιμόνιοι στασιάζοντες μετεπέμψαντο κατὰ χρησμόν τοῦ θεοῦ ἐκ Λέσβου τὸν μουσικὸν Τέρπανδρον· ἐλθὼν δὲ ἐκείνος καὶ τῇ μουσικῇ χρώμενος, ἔρμωσεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς, καὶ τὴν στάσιν ἐπαυσεν. Εἶποτε οὖν μετὰ ταῦτα μουσικοῦ τινος ἤχουον οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπερῶνουν· « Μετὰ Λέσβιον ᾠδὸν. » Μένεται τῆς παροιμίας ταύτης *Κρατῖνος* ἐν *Χείρωπι*. *Eadem Apostolius* XII, 70, alii proverbiorum collectores. V. *Leutsch. et Schneidewin. ad Paræmiogr.* I, p. 118. *Plutarch. De sera num. vind.* c. 13. *De Terpandro etiam Heraclides* dixit in *Laced. Rep. fr.* 2, 6. Cf. *Müller. Dor.* II, 320; *Plehn. Lesbiac.* p. 146. *Allatas proverbii explicationes* rejecit *Bergk* Comment. de reliquiis vet. Com. Att. p. 229.

Fortasse e Lacedæmoniorum vel ex Arcadum Rep. fluxere quæ de vi quam musica in sedandos animos exerceat, ex Aristotele asserti *Suidas*: Νόμοι καθαρχηδικοί· Ἀπόλλων, φασὶ, μετὰ λύρας κατέδειξε τοῖς ἀνθρώποις νόμους, καθ' οὓς ζήσονται, πρῶτων τε

pulo, jubent, ut vel circa res minimas ad obedientiam juvenes assuesciant.

86.

Aristoteles in *Lacedæmoniorum Rep.* dicit Lacedæmonios sagis purpureis in bello uti, tum quod color iste virile quiddam habeat, tum quod sanguinis coloris similis assuesciant viros ad fluxum sanguinis contemnendum.

87.

Aristoteles in *Lacedæmoniorum Rep.* proverbium *Post Lesbium cantorem* de *Terpandro* intelligendum esse dicit.

ἄμα τῷ μέλει τὸ κατ' ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς θηριώδες, καὶ εὐπρόσιτον τῇ τοῦ ρυθμοῦ ἡδύτητι ποιῶν τὸ παραγγελλόμενον, καὶ ἐκλήθησαν νόμοι κιθαρωδικοί. Ἐκεῖθεν ἐὰ σειμολογικῶς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, νόμοι καλοῦνται οἱ μουσικοὶ τρόποι, καὶ οὐστίνας ἄδομεν. Eadem fere Etym. M. p. 607.

88.

Zenobius II, 24 : Ἄ φιλοχρηματία Σπάρταν ἔλπει, ἄλλο δὲ οὐδέν· αὕτη λέλεκται ἐπὶ τῶν ἐξ ἅπαντος κερδαίνειν προαιρουμένων. Μετενέγκται δὲ ἀπὸ χρημοῦ θεθέντος Λακεδαιμονίοις, ἐν ᾧ ἔχρησε τότε ὁ θεὸς ἀπολεῖσθαι τοὺς Λακεδαιμονίους, εἴταν ἀργύριον καὶ χρυσὸν τιμήσωσι. Μένεται τοῦ χρημοῦ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λακεδαιμονίων πολιτείᾳ.

« εἰλοι constanter Parcemiographi. Recte Plutarch. aliique ὀλίγῃ vid. Bernhardy ad Suidam. » ΣΧΗΜΑΤΩΝ. Cf. Diogenian. II, 36; Plutarch. Prov. 43; Apostol. V, 11; Arsen 87; Plutarch. Lacon. Institt. p. 239 E; Diodor. Exc. Vat. (VII, 14, 5 ed. Didot.); schol. Arist. Pac. 623; Suidas v. Δειρωνόζενοι; Cicero De offic. II, 22, 7; Plutarch. Agid. 9; Institutt. Lacon. c. 42, p. 239, E; Olympiodor. in Platon. Alcib. I. commentar. p. 164.

[ΚΡΗΤΩΝ.]

[88 a.]

[Arist. Pol. II, 7, 1 : Ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεργος μὲν ἐστὶ ταύτης (τῆς Λακωνικῆς), ἔχει δὲ μικρὰ μὲν οὐ χεῖρον, τὸ δὲ πλεῖον ἤττον γλαυρυῶς· καὶ γὰρ εἶπε καὶ λέγεται δὲ τὰ πλεῖστα μεμιμῆσθαι τὴν Κρη-

τικὴν πολιτείαν ἢ τῶν Λακωνίων· τὰ δὲ πλεῖστα τῶν ἀρχαίων ἤττον διήθρηται τῶν νεωτέρων. Φασὶ γὰρ τὸν Λυκοῦργον, εἰς τὴν ἐπιτροπείαν τῆν Χαριλάου τοῦ βασιλέως καταλιπὼν ἀπεδήμησεν, τότε τὸν πλεῖστον διατρίψαι χρόνον περὶ τὴν Κρήτην διὰ τὴν συγγένειαν· ἀποικοὶ γὰρ οἱ Λύκτιοι τῶν Λακωνίων ἦσαν· κατέλαβον δ' οἱ πρὸς τὴν ἀποικίαν ἔλθόντες τὴν τάξιν τῶν νόμων ὑπάρχουσαν ἐν τοῖς τότε κατοικοῦσιν· εἰς καὶ νῦν οἱ περίοικοι τὸν αὐτὸν τρόπον χρῶνται αὐτοῖς, ὡς κατασκευάσαντος Μίνω πρώτου τὴν τάξιν τῶν νόμων. (2) Δοκεῖ δ' ἡ νῆσος καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν τὴν Ἑλληνικὴν περὶ κέναι καὶ κείσθαι καλῶς· πάση γὰρ ἐπίκειται τῇ θαλάσῃ σχεδὸν τῶν Ἑλλήνων ἰδρυμένων περὶ τὴν θαλάσσαν πάντων· ἀπέχει γὰρ τῇ μὲν τῆς Πελοποννήσου μικρὸν, τῇ δὲ τῆς Ἀσίας τοῦ περὶ Τριόπιον τόπου καὶ Ῥόδον. Διὸ καὶ τὴν τῆς θαλάσσης ἀρχὴν κατέσχευε ὁ Μίνως, καὶ τὰς νήσους τὰς μὲν ἐχειρώσατο, τὰς δ' ὤκισε· τέλος δὲ ἐπιθέμενος τῇ Συκελίᾳ τὸν βίον ἐτελεύτησεν ἐκεῖ περὶ Κάμικον. (3) Ἐχει δ' ἀνάλογον ἢ Κρητικὴ τὰς πρὸς τὴν Λακωνικὴν γεωργουσί τε γὰρ τοῖς μὲν εἰλωτες, τοῖς δὲ Κρησὶν οἱ περίοικοι· καὶ συσσίτια παρ' ἀμφοτέροις ἐστὶ· καὶ τό γε ἀρχαῖον ἐκάλουν οἱ Λακωνες οὐ φιδίτια, ἀλλὰ ἀνδρία, καθάπερ οἱ Κρητες, ἧ καὶ δῆλον εἶπε ἐκεῖθεν ἐλήλυθεν. Ἔτι δὲ τῆς πολιτείας ἡ τάξις· οἱ μὲν γὰρ ἔφοροι τὴν αὐτὴν ἔχουσι δύναμιν τοῖς ἐν τῇ Κρήτῃ καλουμένοις κόσμοις, πλὴν οἱ μὲν ἔφοροι πέντε τὸν ἀριθμὸν, οἱ δὲ κόσμοι δέκα εἰσὶν. Οἱ δὲ γέροντες τοῖς γέρουσιν, οὓς καλοῦσιν οἱ Κρητες βουλήν, ἴσοι. Βασιλεία δὲ πρότερον μὲν ἦν, εἴτα κατέλυσαν οἱ Κρητες· καὶ τὴν ἡγεμονίαν οἱ κόσμοι τὴν κατὰ πόλεμον ἔχουσιν. (4) Ἐκκλησίας δὲ μετέχουσι πάντες·

88.

Avaritia Spartam perdet, aliud nihil. Hoc proverbium de iis dicitur, qui ex omni re questum facere student. Translatum est ab oraculo Lacedæmonius dato, quo valentinus deus est tum Lacedæmonios perditum iri, quum argentum et aurum in honore habere cœperint. Meminit oraculi Aristoteles in Lacedæmoniorum Republica.

CRETENSIVM.

88 a.

Cretensium autem respublica ad Spartanam proxime quidem accedit : sed quum habeat pauca quædam non deteriora, plurima tamen habet minus exculta minusque exposita. Videtur enim, et vero ita dicitur, Lacedæmoniorum respublica plerisque in rebus Cretensem esse æmulata. Antiquitas autem ut plurimum minus est elaborata et perfecta, quam recentiora inventa solent esse. Alium enim Lycurgum, quum relicta Charilæ regis tutela peregre abiisset, plurimum temporis in insula Creta commoratum esse propter cognationem. Coloni enim erant Lyctii a Lacedæmonibus profecti. Repererunt autem hi, qui in coloniam deducti sunt, incolas tum legibus et institutis utentes, quibus res eorum primus Minos ordinaverat : quocirca etiam nunc vicini eodem modo

lis utuntur. (2) Videtur autem insula et ad imperium Græciæ facta natura et commode a modum sita. Omni enim mari propinqua imminet, et Græci fere omnes circa mare sedes fixerunt. Abest enim hac parte quidem non longe a Peloponneso, illa autem ab Asiæ regione quæ est circum Triopium et Rhodum. Quapropter et maris imperium obtinuit Minos, et insulas alias cepit, alias colonis frequentavit. Ad extremum autem bello Siciliæ illato, illic ad Camicum excessit e vita. (3) Cretensis autem reipublicæ descriptio atque ordinatio Laconicæ respondet. Agros enim colunt hi quidem Helotes, illis autem Perioeci quos appellant : et convivia publica sunt apud utrosque. Ac prisca sane temporibus nominabant illa Lacones non Pheiditia, uti nunc, sed Andria, quemadmodum Cretenses : ex quo etiam perspicuum est, ab his orta esse. Præterea etiam reipublicæ administrandæ descriptio. Ephori enim eandem Lacedæmonie potestatem obtinent, atque in Creta ii qui dicuntur Cosmi : nisi quod ephori numero sunt quinque, cosmi decem : senatores autem senatoribus, quos Cretes Bulan, hoc est consilium, appellant, numero sunt pares. Porro etiam regibus antea Cretenses paruerunt ; postea vero regalem potestatem sustulerunt, et cosmi in bello principem locum imperiumque obtinent. (4) Concionis porro omnes sunt quidem participes, sed pene illam nullius rei gerendæ potestas est, præterquam earum rerum, quæ se-

κυρία δ' οὐδενός ἐστιν ἀλλ' ἢ συνεπιφύρῃσαι τὰ δόξαντα τοῖς γέροισι καὶ τοῖς κόσμοις. Τὰ μὲν οὖν τῶν συσσιτίων ἔχει βέλτιον τοῖς Κρησὶν ἢ τοῖς Λάκωσιν· ἐν μὲν γὰρ Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον· εἰ δὲ μὴ, μετίχθιν νόμος κωλύει τῆς πολιτείας, καθάπερ εἴρηται καὶ πρότερον. Ἐν δὲ Κρήτῃ κρινοτέρως· ἀπὸ πάντων γὰρ τῶν γινομένων καρπῶν τε καὶ βοσκημάτων, καὶ ἐκ τῶν ὀσμωσίων καὶ φόρων, οὗς φέρουσιν οἱ περίοικοι, τέτακται μέρος τὸ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰς κοινὰς λειτουργίας, τὸ δὲ τοῖς συσσιτίοις, ὥστε ἐκ κοινοῦ τρέφεσθαι πάντας καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ ἀνδρας. (5) Πρὸς δὲ τὴν ὀλιγοσιτίαν ὡς ὠφελίμων πολλὰ περιλοσόφηκεν ὁ νομοθέτης, καὶ πρὸς τὴν διάζευξιν τῶν γυναικῶν, ἵνα μὴ πολυτεχνῶσι, τὴν πρὸς τοὺς ἄρρενας ποιήσας ὀμιλίαν, περὶ ἧς, εἰ φαύλως ἢ μὴ φαύλως, ἕτερος ἐστὶ τοῦ διασκέψασθαι καιρός. Ὅτι δὲ τὰ περὶ τὰ συσσίτια βέλτιον τέτακται τοῖς Κρησὶν ἢ τοῖς Λάκωσι, φανερόν. Τὰ δὲ περὶ τοὺς κόσμους ἔτι χειρόν τῶν ἐφόρων· ὁ μὲν γὰρ ἔχει κακὸν τὸ τῶν ἐφόρων ἄρχεῖον, ὑπάρχει καὶ τούτων· γίνονται γὰρ οἱ τυχόντες· ὁ δ' ἐκεῖ συμφέρει πρὸς τὴν πολιτείαν, ἐνταῦθ' οὐκ ἐστίν. Ἐκεῖ μὲν γὰρ, διὰ τὸ τὴν ἀρεσιν ἐκ πάντων εἶναι, μετέχθιν ὁ δῆμος τῆς μεγίστης ἀρχῆς βούλεται μένειν τὴν πολιτείαν· ἐνταῦθα δ' οὐκ ἐξ ἀπάντων ἀροῦνται τοὺς κόσμους, ἀλλ' ἐκ τιῶν γενῶν, καὶ τοὺς γέροντας

ἐκ τῶν κεκοσμηκότων. (6) Περὶ ὧν τοὺς αὐτοὺς ἂν τις εἴποι λόγους καὶ περὶ τῶν ἰν Λακεδαίμονι γινομένων· τὸ γὰρ ἀνυπεύθυνον καὶ τὸ διὰ βίου, μείζον ἐστὶ γέρας τῆς ἀξίας αὐτοῖς, καὶ τὸ μὴ κατὰ γράμματα ἄρχειν, ἀλλ' αὐτογνώμονας, ἐπισφαλές. Τὸ δ' ἡσυχάζειν μὴ μετέχθιν τὸν δῆμον, οὐδὲν σημεῖον τοῦ τετάχθαι καλῶς· οὐδὲ γὰρ λήμματός τι τοῖς κόσμοις, ὥσπερ τοῖς ἐφόροις, κόρρω γ' ἀποικοῦσιν ἐν νήσῳ τῶν διαφθερούτων. Ἦν δὲ ποιοῦνται τῆς ἀμαρτίας ταύτης ἰατρείαν, ἄτοπος καὶ οὐ πολιτικὴ, ἀλλὰ δυναστευτικὴ. (7) Πολλὰ γὰρ ἐκβάλλουσι συστάντες τινὲς τοὺς κόσμους ἢ τῶν συναρχόντων αὐτῶν ἢ τῶν ἰδιωτῶν. Ἐξέστι δὲ καὶ μετὰ τοῖς κόσμοις ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν. Ταῦτα δὲ πάντα βέλτιον γίνεσθαι κατὰ νόμον ἢ κατὰ ἀνθρώπων βούλησιν· οὐ γὰρ ἀσφαλές ὁ κανὼν. Πάντων δὲ φαυλότατον τὸ τῆς ἀκοσμίας τῶν δυνατῶν, ἣν συνιστᾷσε πολλάκις, ὅταν μὴ δίκας βούλωνται δοῦναι· ἢ καὶ δῆλον, ὡς ἔχει τι πολιτείας ἢ τάξις, ἀλλ' οὐ πολιτεία ἐστίν, ἀλλὰ δυναστεία μᾶλλον. Εἰώθασι δὲ διαλαμβάνοντες τὸν δῆμον καὶ τοὺς φίλους μοναρχίαν ποιεῖν καὶ στασιάζειν καὶ μάχεσθαι πρὸς ἀλλήλους. (8) Καίτοι τί διαφέρει τὸ τοιοῦτον ἢ διὰ τινὸς χρόνου μηκέτι πόλιν εἶναι τὴν τοιαύτην, ἀλλὰ λύεσθαι τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν; Ἔστι δ' ἐπικίνδυνος οὕτως ἔχουσα πόλις τῶν βουλομένων ἐπιτιθεσθαι καὶ δυναμένων· ἀλλὰ, καθάπερ

natoribus et cosmis decretæ sunt, suffragio comprobandarum. Jam vero quod ad convivia publica attinet, melius illa instituta sunt apud Cretenses, quam apud Lacones. Lacedæmone enim confert quisque per capita id quod præscriptum ac præscriptum est: quod si non fecerit, per legem reipublicæ esse particeps non potest, quemadmodum et ante dictum est. Cretenses vero communius, id est popularius. Nam ex omnibus fructibus et pecoribus natis, et ex vectigalibus reipublicæ et tributis, quæ periœci pensitant, pars certa præfinita est ad res divinas faciendas et publicorum munerum functiones; altera ad convivia publica, ita ut de publico omnes et mulieres et pueri et viri alantur. (5) Jam vero ad victus parsimoniam cibique paucitatem, ut rem utilem, et ad seminarum disjunctionem, ne nimis multos filios pariant, masculorum consuetudine introducta (recte, an secus, alius erit disputandi locus,) multa sapienter et acute excogitavit lator legis. Quod igitur attinet ad convivia publica, melius ea esse descripta atque ordinata apud Cretenses, quam apud Lacedæmonios, perspicuum est. Sed quæ ad cosmos spectant, ea etiam deterius habent, quam ephorum institutio. Nam quod mali est in ephorum imperio, hoc est etiam in horum potestate: creantur enim homines forte oblati: quod autem illic ad reipublicæ statum utile est, hic non est. Illic enim propterea, quod electio sit ex omnibus, populus, qui imperii maximi sit particeps, rempublicam manere studet: hic autem non ex omnibus eliguntur cosmî, sed ex quibusdam generibus: senatores autem ex iis, qui cosmorum munere functi sunt. (6) De quibus eadem quis dicere possit, ac de iis qui Lacedæmone creantur. Nam rationum referendarum iudicio non teneri, et per totam vitam gerere magistratum, major est honos, quam pro eorum dignitate;

cumque non ex præscripto juris scripti imperare, sed suo arbitrio magistratum gerere, periculosum est. Quod autem quiescit populus, etiamsi hujus magistratus non sit particeps, nullum est argumentum reipublicæ bene ordinatæ. Nam neque ulla cosmî, ut ephoris, quæstus faciendi ex magistratu facultas datur, ut qui in insula longe absint ab iis qui corrupturi sint. Quam autem adhibent ad hoc erratum corrigendum ac sanandum medicinam, quum absurda sit, tum ne civilis quidem est, sed potentie unius aut paucorum consentanea. (7) Sæpenumero enim nonnulli aut ex collegis aut privatis collisione facta cosmos ejiciunt. Licet etiam iis ante tempus abdicare se magistratu. Hæc igitur omnia præstat fieri ex lege, quam ex hominum voluntate: non est enim tanta hæc regula. Omnium autem remediorum pessimum est magistratus hujus amplissimi vacuitas, quam sæpenumero potentes indicunt, quum iudicium subire aut penas dare nolunt. (Alii: quam sæpenumero induunt, quum potentium iudicia subire nolunt.) Ex quo intelligere licet, in hac reipublicæ administrandæ descriptione aliquid esse politie, quanquam hæc non est politia, sed potius paucorum potentatus aut dynastia. Consueverunt autem populo in partes distracto et assumptis amicis sub unius imperium totam reipublicam subjungere, et seditionem excitare, et inter se digladiari ac decertare. (8) At quid hoc aliud esse dicas, nisi per aliquod tempus civitatem plane tollere et civilem societatem dissolvere? Est autem tum periculo proxima sic affecta civitas, quum qui volunt in reipublicæ statu invadere, si etiam possunt. Sed, quemadmodum dictum est, natura loci eam tuetur et servat: insulæ enim longinquitas peregrinos melius arceat quam lex apud Lacedæmonios. Itaque periœci manent in officio apud Cretas: Helotes vero sæpenumero a Lacedæmoniiis desciscunt

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

90.

Plutarch. Qu. Gr. c. 5, p. 292, B : « Τίνες οἱ παρὰ Ἀρχαίσι καὶ Λακεδαιμονίοις χρηστοί; » Λακεδαιμόνιοι Τεγεαταῖς διαλλαγέστες ἐποίησαντο συνθήκας, καὶ στέλγην ἐπ' Ἀλφειῷ κοινὴν ἀνέστησαν, ἐν ἣ μετὰ τῶν ἄλλων γέγραπται, Μεσσηνίους ἐκβαλεῖν ἐκ τῆς χώρας, καὶ μὴ ἐξεῖναι χρηστοὺς ποιεῖν. Ἐξηγούμενος οὖν δ' Ἀριστοτέλης τοῦτό φησι δύνασθαι τὸ μὴ ἀποκτινύναι βοηθείαι χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῶν Τεγεατῶν.

Idem Qu. Rom. c. 52, p. 277, C : Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Ἀρχαίων πρὸς Λακεδαιμονίους συνθήκαις γεγράφθαι φησὶ, μηδένα χρηστὸν ποιεῖν βοηθείαι χάριν τοῖς λακωνίζουσι τῶν Τεγεατῶν· ὅπερ εἶναι, μηδένα ἀποκτινύναι. Priore loco reponendum esse ex altero μηδένα χρηστὸν ποιεῖν pro μὴ ἐξεῖναι χρηστοὺς ποιεῖν censet Grashofius, ipsum, puto, Plutarchum correcturus. Cf. Hesych. v. Χρηστός.

[MANTINEΩΝ.]

[90 a.]

[Arist. Pol. VI, 2, 2 : Περὶ ἐνίοις δήμοις, κἂν μὴ μετέχωσι τῆς αἰρέσεως τῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ τινὲς αἰρετοὶ κατὰ μέρος ἐκ πάντων, ὥσπερ ἐν Μαντινείᾳ, τοῦ δὲ βουλευέσθαι κύριοι ᾧσιν, ἰκανῶς ἔχει τοῖς πολλοῖς. Καὶ δεῖ νομίζειν καὶ τοῦτ' εἶναι σχῆμά τι δημοκρατίας, ὥσπερ ἐν Μαντινείᾳ ποτ' ἦν.]

Democraticam reip. formam olim ap. Mant. viguisse Schneiderus nescio quo jure colligi posse opinatur ex Thuc. V, 47 (Ol. 89), ubi in Mantinensium oratione : ἐν δὲ Μαντινείᾳ οἱ δημιουργοὶ καὶ ἡ βουλὴ etc. Ceterum jure respuit sententiam Sanctocrucii.

90.

Qui sunt apud Arcades et Lacedæmonios χρηστοί, id est boni? Lacedæmonii Tegeatis reconciliati, sædus pepigerunt et communem columnam ad Alpheum posuerunt : in qua inter alia fœderis capita hoc scriptum erat, Μεσσηνίους regione pellunto, neminem bonum factunto. Hoc Aristoteles interpretans ait eo significari, Tegeatarum neminem debere interfici, qui auxilii causa Laconicis rebus studeret.

In fœdere Arcadum cum Spartanis facto scriptum esse Aristoteles testatur, Neminem Tegeatarum debere bonum reddi (id est interfici), si auxilii causa rebus Lacedæmoniorum studeat.

[MANTINENSIIUM.]

[90 a.]

[Nam apud nonnullos populos, etiamsi non habeant universi jus mandandorum magistratum, sed aliqui per vices lecti, ut Mantineæ, si modo penes eam consultandi sit po-

[ΗΡΑΙΕ. Ν.]

[90 b.]

[Arist. Pol. V, 2, 9 : Μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ ἀνευ στάσεως διὰ τὰς ἐριθείαις, ὥσπερ ἐν Ἠραίᾳ· ἐξ αἰρετῶν γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίησαν κληρωτὰς, ὅτι ἤροῦντο τοὺς ἐριθευομένους.] Heræa urbs Arcadiæ. Cf. Müller. Dor. II, p. 444.

ΚΟΙΝΗ ΑΡΚΑΔΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

91.

Harpocraton : Μύριοι ἐν Μεγάλῃ πόλει Δημοσθένης ἐν τῷ κατ' Ἀισχίνου (περὶ παραπρ. p. 344, 13). Συνεδριὸν ἐστὶ κοινὸν Ἀρχαίων ἀπάντων, οὗ πολλάκις μνημονεύουσιν οἱ ἱστορικοί. Διεῖλεται δὲ περὶ αὐτῶν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κοινῇ Ἀρχαίων πολιτείᾳ, ἀρχόμενος τοῦ βιβλίου. Eadem usque ad vocem ἱστορικοὶ Photius, Suidas, Favorinus p. 128, 47. Cf. Xenophon Hellen. VI, 5, 3; Diodorus XV, 59; Pausanias VIII, 27; Polyb. IX, 21; Strabo VIII, 595; Manso Sparta III, 2, p. 82; Tittmann. Gr. Staatsverf. p. 691; Cortum p. 128. Ceterum quomodo intelligendum sit illud ἐν κοινῇ Ἀρ. πολ., argumentum fragmenti docet; neque monuisse, nisi Grashofius p. 291 putaret primum Aristotelem in universum de Arcadia dixisse, atque ad hanc partem titulum nostrum pertinere; deinde vero singulas quasque Arc. respublicas recensitas esse.

De Arcadibus in unam Megalopolis civitatem congregatis intelligendus etiam est locus Arist. Polit. II, 1, 5 : Διώσει δὲ τῶν τοιούτων καὶ πόλις ἔθνους, ὅταν μὴ κατὰ κώμας ᾧσι κεχωρισμένοι τὸ πλῆθος, ἀλλ' οἷον Ἀρχαῖδες.

testas, hoc uno est contenta multitudo. Atque hanc figuram quandam esse democratiae oportet existimare, qualis erat olim Mantineæ.]

[HERÆENSIUM.]

[90 b.]

[Mutantur porro respublicæ etiam sine seditione per ambitum, quemadmodum in Heræa. Nam idcirco magistratus, qui antea suffragio deferebantur, sortito mandari cepti sunt : quia ellegebant homines ambitu grassantes.]

COMMUNIS ARCADUM RESPUBLICA.

91.

Decies mille viri in urbe Megalopoli. Demosthenes in oratione contra Æschinem. Est commune totius Arcadiæ concilium, cujus sæpe mentionem faciunt historici. Dissertit de his etiam Aristoteles in Comuni Arcadum republica, statim initio libelli.

ΗΛΕΙΩΝ.

92.

Hagrocration : Ἑλληνοδίκαι : Ἀριστοτέλης Ἡλείων πολιτεία τὸ μὲν πρῶτον φησιν ἓνα καταστῆσαι τοὺς Ἡλείους Ἑλληνοδίκην, χρόνου διελθόντος β', τὸ δὲ τελευταῖον θ'.

De numero Hellenodicarum variis temporibus vario vide Bœckh. ad Pindari schol. p. 95. Locos veterum qui huc pertinent collectos et exscriptos habes in Stephan. Thesaur. s. h. v. Cf. fragm. Aristodemi Elei.

(93.)

Strabo VIII, p. 345 : Νυνὶ δὲ περὶ τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ Καυκίωνων ταῦτα προσιστορητέον. Οἱ μὲν γὰρ ἄλην τὴν νῦν Ἡλείαν, ἀπὸ τῆς Μεσσηνίας μέχρι Δύμης, Καυκωνίαν λεχθῆναι φασιν. Ἀντίμαχος οὖν Ἐπειοὺς καὶ Καύκωνας ἅπαντας προσαγορεύει· τινὲς δὲ, ἄλην μὲν μὴ κατασχεῖν αὐτοὺς, δίχα δὲ μεμερισμένους οἰκεῖν, τοὺς μὲν πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ κατὰ τὴν Τριφυλίαν, τοὺς δὲ πρὸς τῇ Αὔμῃ κατὰ τὴν Βουπρασίδα καὶ τὴν κοίλην Ἥλιον. Ἀριστοτέλης δ' ἐνταῦθα μάλιστα οἶδεν ἰδρυμένους αὐτοὺς. Καὶ δὴ τοῖς ἕρ' Ὀμήρου λεγομένοις ὁμολογεῖ μᾶλλον ἢ ὑστάτη ἀπόφασις· τό τε ζητούμενον πρότερον λαμβάνει λύσιν. Reliqua apud ipsum legas Strabonem. Num recte ad Respublicas locus referatur dubium est. Ad Ὀμηρικὰ ἀπορτήματα referri malim.

[93 a.]

[Arist. Pol. VI, 2, 5: Ἔστι δὲ καὶ ἄν λέγουσιν Ὀξύλου νόμον εἶναι τοιοῦτόν τι δυνάμενος, τὸ μὴ δαίνειν εἰς τι μέρος τῆς ὑπαρχούσης ἑκάστῳ γῆς.] De Oxylo Eleorum rege v. Pausanias V, 3. De lege aliunde non nota v. Müller. Dor. II, p. 200.

ELEORUM.

92.

Aristoteles in Eleorum Republ. dicit primum quidem unum tantum Hellenodicam Eleos instituisse, postea duos, postremo novem.

(93.)

De Cauconibus Triphyliae hæc nunc addenda sunt. Eleonim nonnulli Eleam universam Cauconiam appellatam esse dicunt. Itaque Antimachus Epeos et Caucones omnes appellat; alii vero non totam Eleam eos tenuisse volunt, sed bifariam divisos habitasse, alteros ad Messeniam in Triphylia, alteros ad Dymen in Bupraside et in Cava Elide. Aristoteles vero hoc postremo maxime loco eos consediase novit. Quæ quidem sententia magis convenit cum verbis Homeri; atque sic etiam quod antea quærebatur, jam explicationem invenit.

[93 a.]

[Est etiam lex, quam ab Oxylo latam esse dicunt, agrum ferori ad certam partem addicere velans.]

[93 b.]

[Idem Pol. V, 5, 8 : Καταλύονται δὲ καὶ ἔταν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ ἑτέραν ὀλιγαρχίαν ἐμποιῶσι· τοῦτο δ' ἐστίν, ἔταν, τοῦ παντὸς πολιτεύματος ὀλίγου ὄντος, τῶν μεγίστων ἀρχῶν μὴ μετέχωσιν οἱ ὀλίγοι πάντες· ἔπερ ἐν Ἥλιδι συνέβη ποτέ· τῆς πολιτείας γὰρ οἱ ὀλίγων οὐσῆς, τῶν γερόντων ὀλίγοι πάμπαν ἐγίνοντο, διὰ τὸ αἰδέους εἶναι ἐνεθήκοντα ὄντας, τὴν δ' ἀρεσιν δυναστευτικὴν εἶναι καὶ ὁμοίαν τῇ τῶν ἐν Λακεδαιμόνι γερόντων.]

* De Eleorum statu reip. parum aut nihil scripta vet. tradunt, præter unum Thucydidem, V, 47, ubi obiter memorantur in Eleorum δημοκρατία οἱ δημιουργοὶ καὶ οἱ τὰ τέλη ἔχοντες καὶ οἱ ἐξηκόσιοι. Sed ad illud ipsum factum, quod Aristoteles commemorat, spectare videtur id quod narrat obiter Plutarchus in Præc. Polit. [c. 10] : Καὶ βουλὴν τινεὶς ἐπαχθῆ καὶ ὀλιγαρχικὴν κολούσαντες, ὥσπερ Ἐριάλτης Ἀθήνησι καὶ Φορμίων παρ' Ἠλαίοις, ἐύναμιν ἄμα καὶ δοξάν ἔσχον. * SCHNEIDER ad h. l. Cf. Müller. Dor. II, p. 97. 74. 141.

De Eleo Neptuni et Eurypylos filio, Epei et Alexidis patre, Aristoteles ἐν Πέπλῳ laudatur ap. Etym. M. v. Ἥλις V. infra.

ΤΡΟΙΖΗΝΙΩΝ.

94.

Athenæus I, p. 31, C : Ὀνομάζετο δὲ παρὰ Τροϊζηνίοις, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ αὐτῶν Πολιτεία, ἀμπελος Ἀνθηδονιάς καὶ Ὑπεριάς ἀπὸ Ἀνθου τινὸς καὶ Ὑπέρου, ὡς καὶ Ἀλθηφιάς ἀπὸ Ἀλθηφίου τινὸς, ἐνὸς τῶν Ἀλφείου ἀπογόνων.

Hinc sua Suidas v. Ἀλθηφιάς et Zonar. p. 126.

[93 b.]

[Dissolvitur etiam oligarchia, quum in oligarchiam alteram oligarchiam inducunt, quod sit, quum, ad paucos contracta reipublicæ administratione, amplissimorum magistratum omnes pauci non sunt participes : quod aliquando in Elide accidit. Nam quum respublica a paucis administraretur, pauci omnino fiebant senatores, et quia perpetui erant, numero nonaginta, et quia electio erat dynastica atque ei similis, qua senatores Lacædæmone leguntur.]

TROEZENIORUM.

94.

Apud Trozenios, ut Aristoteles in Rep. eorum tradit, nominabatur vitis Anthedonias et Hyperias ab Antho quodam et Hypere, sicuti etiam Althephas ab Althephio quodam, uno ex Alphei posteris.

95.

Plutarch. Qu. Gr. c. 19, p. 295, D : « Τίς ἢ Ἀνθηδών, παρὶς ἧς ἡ Πυθιάς εἶπε »

Πίν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνια ναίεις ;
 Ἡ γὰρ ἐν Βοιωτοῖς οὐκ ἔστι πολύοινος. • Τὴν Καλαυρίαν Ἐιρήνην τοπαλαῖον ὠνόμαζον ἀπὸ γυναικὸς Ἐιρήνης, ἧν ἐκ Ποσειδῶνος καὶ Μελανθείας τῆς Ἀλφειοῦ γενέσθαι μυθολογοῦσιν. Ὑστερον δὲ τῶν περὶ Ἀνθην καὶ Ὑπέρην αὐτόθι κατοικούντων, Ἀνθηδονίαν καὶ Ὑπέρειαν ἐκάλουν τὴν νῆσον. Ἐἶχε δὲ ὁ χρησμὸς οὕτως, ὡς Ἀριστοτέλης φησί :

Πίν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνια ναίεις,
 οὐδ' ἱερὰν Ὑπέρην, ὅθι γ' ἀτρυγον οἶνον ἔπινες.

Ταῦτα μὲν δ' Ἀριστοτέλης. Ὁ δὲ Μνασιγείτων φησὶν, Ὑπέρητος ἀδελφὸν ὄντα τὸν Ἀνθον, εἶτι νῆπιον ἀπολέσθαι, καὶ τὴν Ὑπέρην κατὰ ζήτησιν αὐτοῦ πλανωμένην, εἰς Φερὰς πρὸς Ἀκαστον (ἢ Ἀδραστον) ἔλθειν, ὅπου κατὰ τύχην ὁ Ἀνθος ἐδούλευεν οἰνοχοεῖν σταγμένως. Ὡς οὖν εἰσιτῶντο, τὸν παῖδα προσφέροντα τῇ ἀδελφῇ τὸ ποτήριον, ἐπιγνῶναι, καὶ εἰπεῖν πρὸς αὐτὴν ἡσυγῆ :

Πίν' οἶνον τρυγίαν, ἐπεὶ οὐκ Ἀνθηδόνια ναίεις.

Ἐιρήνην] Idem tradunt Photius et Steph. Byz. v. Καλαυρία. Nomen ab asylo celebratissimo derivandum esse videtur; cf. Strabo p. 374. — Hyperes rex Tyrinthis et Anthus sive Anthes, Neptuni et Alcyones (Lycaonis f. sec. St. Byz. v. Ὑπερήσια) filii, et conditores Hyperæ et Anthiæ. Pausan. II, 30, 7. Alius Hyperes, Melanis et Eurycleæ s. Thessalus, Pheris habitavit ad Hyperiam fontem. Nominum et locorum cognationem quandam indicat narratio Mnasigitonis, ex qua Pheris Hyperes fratrem invenit.

Quid Aristoteles narraverit, ex Plutarcho haud intelligis. Potuit eadem fere tradere quæ Mnascas, ita quidem ut statuamus Pythiam fratrem querenti respondisse : Reperies ubi quis his te compellet verbis : πίν' οἶνον etc. Alium tamen fuisse narrationis tenorem colligi possit ex Athenæo p. 31, B, ubi postquam ex Hippy (fr. 7) retulerat Bibliam vi-

tem a Pollide Argivo, Syracusanorum principe, in Siciliam asportatam esse, abrupte subjicitur ab excerptore oraculum nostrum πίν' οἶνον κ. τ. λ. et deinceps locus fr. 94 adscriptus. Quæ quum coherere inter se aliquo modo debeant, Pollux vero (VI, 16; vide fr. 5 Hippyis) refert τὸν Πόλιον οἶνον nomen habere ἀπὸ τοῦ Συρακουσίων βασιλέως Πόλλιδος, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει : probabile est hæc quoque cum iis quæ Plutarchus ex Aristotele affert conjungenda esse. Itaque oraculum illud Pollidi Argivo, postquam Syracusas jam abierat, nescio qua occasione datum fuerit, idque in causa fuisse videtur, cur vitem Pollis ex Anthedonia s. Calauria (ex Italia, ut Hippy tradidisse dicitur) in Siciliam transplantandam curaret. Sec. Etym. M. vitem illam ex Thracia in Siciliam transplantatam a Pollide esse ad Hippyis fragm. 7 monui; addo auctorem hujus narrationis haud dubie cogitasse de Thracica Anthedone, Anthedonis Bæotix metropoli (De Anthē Thrace poeta, Lini æquali, v. Müller, *Min.* p. 388) Ceterum alii scriptores fortasse de Bæotica Anthedone cogitarunt. Hæc enim a Dicæarcho εὔοινος dicitur. Unde tamen minime sequitur Plutarchum, qui de sua ætate loquens Anthedonem non esse πολύοινον dicit, erroris incusandum esse, uti fecit Müllerus *Min.* p. 29, et qui cum sequuntur, Fuhrius et Marcius ad Dicæarchum. — Mnasigiton idem est cum Mnesigitone, quem una cum Aristotele laudat Plinius VIII, sect. 57 : *Quadrirremem Aristoteles Carthaginienses, quinqueremem Mnesigiton Salaminios, sex ordinum Xenagoras Syracusios (primos fecisse aiunt) : ab ea ad decemremem Mnesigiton Alexandrum Magnum instituisse.* Aliunde virum non novi.

96.

Plutarchus Thes. c. 3 : Πέλοψ γὰρ οὐ χρημάτων πλήθει μᾶλλον ἢ παιδῶν μέγιστον ἴσχυσε τῶν ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδόμενος θυγατέρας τοῖς ἀρίστοις, πολλοὺς δὲ ταῖς πολιταῖαις υἱοὺς ἰχνασπέρας ἀργόντας. ὧν εἷς γενόμενος Πιπθεὺς ὁ Θεσείως πάππος πόλιν μὲν οὐ μεγάλην τὴν Τροιζηνίων

95.

Quænam est Anthedon, de qua Pythias dixit,

Fæcatum bibe vinum, ut non Anthedone degens?

neque enim Bæoliæ Anthedon vini ferax est multi. Calauria antiquitus dicta fuit Irene a femina Irena, quam fabulantur natam Neptuno et Melanthis Alpei filia. Postmodo quum Anthes Hyperesque cum suis ibi habitarent, insula dicta fuit Anthedonia et Hyperia. Oraculum, ut Aristoteles tradit, tale fuit :

Fæcatum bibe vinum, ut non Anthedone degens,
 aut Hyperæ sacra, quod ibi sine sæce bibias.

Mnasigilo aulem scribit, Anthum Hyperetis fratrem etiam.

num infantem fuisse amissum, Hyperenque vagantem ejus querendi causa, Pheras ad Acastum (aut Adrastum) venisse, ubi tum forte Anthus servus a poculis erat : hunc in convivio sororem, cui poculum præbebat, agnovisse, et clam ei dixisse :

Fæcatum bibe vinum, ut non Anthedone degens.

96.

Pelops non pecuniæ magis vi quam liberorum plurimum inter Peloponnesios pollebat reges, quod et filias multas summis viris collocasset, et multos filios in civitatum principatum genuisset : ex quibus unus Pittheus Thesei avus, oppidum non amplum quidem illud Træzeniorum incolis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τας αὐτοὺς Δρυόπος τοῦ Ἀρκάδος κατοικήσαντος ἐνταῦθα, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, ἢ Ἡρακλέους ἐκ τῆς περὶ τὸν Παρνασσὸν Δωρίδος ἐξελίξαντος αὐτούς.

Loquitur Strabo de Asine Argolidis propè Her-
mionem sita, unde pulsī ab Argivis Dryopes alte-
ram condiderunt Asinam prope Cardamylen in
Messenia. Pausan. IV, 34, 6. (Δρυόπων δὲ Ἐρμιόνη
τε καὶ Ἀσίνη ἢ πρὸς Καρδαμύλη τῆς Λακωνικῆς. Hero-
dot. VIII, 73, ubi ceteros vett. locos congressit
Bæhr.) Cf. Müller. *Dor.* I, 84, 155; II, 436. 455.
Theopomp. fr. 191. — De Arcadica Dryopum ori-
gine cum Aristotele facit schol. Apoll. Rhod. I,
1283, ubi genealogia hæc est: Lycaon, Dia, Dryops.
Hinc sua Tzetzes Lycophr. 480. Etym. M. p. 288,
32. Antiquiorem traditionem habes apud Phere-
cydem fr. 33. Cf. Müller. *Dor.* I, p. 41.

ΑΡΓΕΙΩΝ.

99.

Pollux On. X, 179: Εἴη δ' ἂν καὶ φεῖδων τε ἀγ-
γαῖον ἐλαιηρὸν ἀπὸ τῶν Φεῖδωνίων μέτρων ὠνομασμέ-
νον, ὑπὲρ ὧν ἐν Ἀργείων πολιτείᾳ Ἀριστοτέλης λέγει.
De vasculo illo aliunde non constat. De Phidone
v. quos laudavimus ad Marm. Par. ep. 30.

[99 a.]

[Arist. Pol. V, 8, 4: Φεῖδων μὲν περὶ Ἄργος καὶ
ἕτεροι τύραννοι κατέστησαν, βασιλείας ὑπαρχούσης.

Pol. V, 2, 8: Ἐν Ἄργει τῶν ἐν τῇ ἐβδόμῃ ἀπο-
λομένων ὑπὸ Κλειομένους τοῦ Λάκωνος ἠναγκάσθησαν
παραδίδεσθαι τῶν περιούκων τινάς. Cf. Müller *Dor.*
II, 56. Niebuhr. *R. G.* I, p. 127, not. 243.

Pol. V, 2, 4: Διὸ ἐναγχοῦ εἰώθασιν ὀστρακίζειν,
ὅσον ἐν Ἄργει καὶ Ἀθήνησιν.

Pol. V, 3, 5: Ἐν Ἄργει οἱ γνώριμοι εὐδοκιμη-

σαντες περὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ μάχην τὴν πρὸς Λακε-
δαιμονίους ἐπεχείρησαν καταλύειν τὸν ὄμιον.]

ΑΙΓΙΝΙΩΝ.

100.

Athenæus VI, p. 272, D: Ἀριστοτέλης δ' ἐν Αἰ-
γινήτων πολιτείᾳ καὶ παρὰ τούτοις φησὶ γενέσθαι ἑπτὰ
καὶ τεσσαράκοντα μυριάδας δούλων.

Schol. Pind. Ol. VIII, 30: Οὕτω γὰρ ἐπλήθουναν
οἱ Αἰγινήται, ὡς τεσσαράκοντα ἑπτὰ μυριάδας οἰκετῶν
κτήσασθαι.

Clintonus in F. Hell. tom. II, p. 423, delendum
censet vocem τεσσαράκοντα et hoc loco et in iis,
quæ antecedunt apud Athenæum de servis Corin-
thiorum (ex Timæo fr. 43).

[100 a.]

[Arist. Pol. V, 5, 6: Oligarchiæ sæpe evertun-
tur ab oligarchis, qui quum vita luxuriosa patri-
monium perdiderint, novis rebus student. Καὶ ἐν
Αἰγίνῃ δ' τὴν πρᾶξιν τὴν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχεί-
ρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν διὰ τοιαύτην αἰτίαν.
Cf. Müller *Æginet.* p. 115; *Dor.* II, p. 146.

Pol. IV, 4, 1: Τὸ ἐμπορικὸν ἐν Αἰγίνῃ καὶ Χίῳ
(πολύσχλόν ἐστιν).]

ΣΙΚΥΩΝΙΩΝ.

101.

Pollux IX, 77: Τὸ μέντοι τῶν ὀβολῶν ὄνομα οἱ
μὲν εἶπε παλαιὸν βουπόρις ὀβελοῖς ἔγρωντο πρὸς τὰς
ἀμοιβὰς, ὧν τὸ ὑπὸ τῇ δρακί πλῆθος ἰδοῦμαι καλεῖσθαι
δραχμή· τὰ δὲ ὀνόματα καὶ τοῦ νομίσματος μεταπε-
σόντος ἐς τὴν νῦν χρῆσαν ἐνέμειναν ἐκ τῆς μνήμης τῆς
παλαιᾶς. Ἀριστοτέλης ταῦτον λέγων ἐν Σικυωνίων πο-

deduxerit, ut Aristoteles tradit, aut quos e Doride circa
Parnassum terra Hercules eiecerit.

ARGIVORUM.

99.

Fuerit etiam phidon vas quoddam olei certam mensuram
continens, a Phidone mensuris denominatum, de quibus
in Argivorum Republica exponit Aristoteles.

[99 a.]

[Phidon Argis, et alii alibi, regnum quod prius erat in
tyrannidem converterunt.]

[Argis, quum ii qui erant in Hebdoma, a Cleomene La-
cedæmonio essent interfecti, coacti sunt Argivi nonnullos
ex vicinis imperio suo subditis, quos Peræcos nominant,
in civitatem assumere.]

[Quocirca in nonnullis locis solent (præstantiores viros)
ostracismo ad certum tempus relegare, ut Argis et Athenis.]

[Argis optimales, magna in proelio adversus Lacedæmo-
nios ad Mantineam commisso parva gloria, conati sunt de-
mocratiam de medio tollere.]

ÆGINETARUM.

100.

Aristoteles in Æginetaram Republica etiam apud hos
quadringenta septem millia servorum fuisse dicit.

[100 a.]

[Etiam in Ægina is qui negotium prodendæ urbis Claretii
egerat, propter talem causam rempublicam mutare cona-
tus est.]

[Magna turba est mercatorum in Ægina et Chio]

SICYONIORUM.

101.

Quod nomen obolorum attinet, nonnulli dicunt olim
longis obolis (quasi veribus quibus figuntur frusta bubula)
usos esse in permutationibus; eorum obolorum multitudi-
nem quanta pugillo (δρακί) comprehendere posset, δραχμήν
appellatam esse; ista vero nomina etiam tum, quum nu-
mismata id in præsentem usum transmutatum esset, ex pri-
stina memoria remansisse. Aristoteles vero eadem dicens
in Republica Sicyoniorum, nonnihil tamen innovat, dum

λιτεία σμικρόν τι καινοτομεί, ὀφειλοὺς αὐτοὺς τέως ἐνομάσθαι λέγων, τοῦ μὲν ὀφείλειν δηλοῦντος τὸ αὐξίν, αὐτῶν δὲ διὰ τὸ εἰς μῆκος ἠϋξῆσθαι ὡς κληθέντων· ὅθεν καὶ τὸ ὀφείλειν ὀνομάσθαι φησὶν οὐκ οἷδ' ἔπος· ἐπὶ μὲντοι τῶν ὀφελῶν ὑπελλάχθαι τὸ φ εἰς τὸ β κατὰ συγγένειαν.

Cf. Eustathius ad Il. A, p. 136, ubi ait olim ὀβολὸν et ὀβελὸν ejusdem significationis fuisse, ap. posteriores diversa plane his vocibus indicari, scilicet ὀβελὸν significare *veru*, ὀβολὸν δὲ σιδηροῦν τι ἔλασμα λέγον, σχῆμα μὲν πως ἔχον ὀβελού, ὡ μὲντοι εἰς πάντη ὅς ῥα λῆγον· οὕτω δὲ ἀδρόν ἦν τῆ παχύτητι ἐκείνο ἔλασμα τοῦ ὀβολοῦ ὥστε ὀβελὸι ἐξ τῆν δράκα ἐπλήρουν. Καὶ τοῦτο ἐλέγετο δραχμή, ὀβολῶν τοιούτων ἐξὰρ, δρων ἐπιδεδράχθαι δύναται χεῖρ. Etymp. M. v. Ὀβολός: Οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ὀβελός, ἡμεῖς δὲ ὀβολός· πάντων δὲ πρῶτος Φεῖδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ. Καὶ διὰ τὸ νόμισμα ἀναλαβὼν τοὺς ὀβελίσκους ἀνέθηκε τῆ ἐν Ἀργεῖ Ἡρα· ἐπειδὴ δὲ τότε οἱ (ἐξ?) ὀβελίσκοι τὴν χεῖρα ἐπλήρουν, τουτέστι τὴν δράκα, ἡμεῖς, καὶ περ μὴ πληροῦντες τὴν δράκα τοῖς ἐξ ὀβολοῖς, δραχμὴν αὐτὴν λέγομεν, παρὰ τὸ δράξασθαι. Plutarch. Lysandr. 17. Etymp. M.: Ὀφείλω σημαίνει τὸ αὐξω, διαβάλλω· ἐξ οὗ πλεονασμῶ τοῦ ι γίνεται ὀφείλω· ὅθεν καὶ ὀφείλιμα τὸ αὐξανόμενον ἐν τῶ τόκῳ δάνειον. Idem: Ὀβελίσκος οἰονεὶ ὀφελίσκος τις ὢν, ὃ εἰς μῆκος ὀφειλλόμενος· ὀφείλειν γὰρ τὸ αὐξίν· καὶ ὀβελός· σημαίνει δὲ ἀμφοτέρω τὰς σούβλας.

[101 a.]

[Arist. Pol. V, 10, 3: Μεταβάλλει καὶ εἰς τυραννίδα τυραννίς, ὡσπερ ἡ Σικυῶνος ἐκ τῆς Μύρωνος εἰς τὴν Κλεισθένης.

Pol. V; 9, 21: Πασῶν ὀλιγοχρονιώτεραι τῶν πολιτειῶν εἰσὶν ὀλιγαρχία καὶ τυραννίς· πλείστον γὰρ ἐγένετο χρόνον ἢ περὶ Σικυῶνα τυραννίς ἢ τῶν Ὀρθαγόρου καὶ αὐτοῦ Ὀρθαγόρου. Ἔτη δ' αὐτῆ διέμεινεν ἑκατόν· τούτου δ' αἴτιον, ὅτι τοῖς ἀρχομένοις ἐχρῶντο μετρίως, καὶ πολλὰ τοῖς νόμοις ἐδούλευον· καὶ διὰ τὸ πολεμικὸς γίνεσθαι Κλεισθένης οὐκ ἦν εὐκαταφρόνητος· καὶ τὰ πολλὰ ταῖς ἐπιμελείαις ἐδύμαζον.

ὀφείλοῦς εὐς (obolus sive obelus) per tempus aliquod appellatus esse dicit: etenim ὀφείλειν significare *augere*, ab eoque ὀφείλοῦς dictos esse, quod forma eorum in longitudine se extendens augeatur; ab ὀφείλειν etiam τὸ ὀφείλειν verbum derivare, nescio quomodo. Ceterum in voce ὀβελός litteram φ in cognatam litteram β abiisse.

[101 a.]

[Mutatur etiam in tyrannidem tyrannίς, quemadmodum Sicyone Myronis tyrannίς in illam Clisthenem mutata est.]

[Ex omnibus rebuspublicis oligarchia et tyrannίς citissime delentur. Diutissime enim stetit ea quæ Sicyone fuit Orthagoræ liberorum et ipsius Orthagoræ tyrannίς: snnos enim centum permansit. Cujus rei causa est quod subjectos moderate tractabant et plurimum legibus serviebant. Et

γουν. Λέγεται γοῦν Κλεισθένης τὸν ἀποκρίναντα τῆς νίκης αὐτὸν ὡς ἑστεράνωσεν· ἔνιοι δ' εἰκόνα φασὶν εἶναι τοῦ κρίναντος οὕτως τὸν ἀνδριάντα τὸν ἐν τῆ ἀγορᾷ καθήμενον.]

ΑΧΑΙΩΝ.

Ex *Achaorum* Ἀχαιῶν πολιτεία plura excerptis: e Sopatrum lib. XII tradit Photius Bibl. cod. 161.

ΠΕΛΛΗΝΕΩΝ.

102.

Hagprocration: Μαστῆρες· Ὑπερίδης ἐν τῶ πρὸς Πάγκαλον· Ἔοικεν ἀρχὴ τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τοῦ δήμου, ὡς οἱ ζητηταὶ καὶ οἱ ἐν Παλλήνῃ μάστροι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῆ Πελληνέων (sic Valesius; Πελληνίων libri) πολιτεία. Eadem Photius, ubi cod. vitiose Μαστείρες, et Suidas, apud quem: καὶ οἱ ἐν Πέλλῃ μάστροι. Μαστροί etiam apud Photium scribitur. Aristotelis mentionem ex more omittunt et Photius et Suidas. Cf. alteram glossam Photii: Μαστῆρες, οἱ τὰ φυγαδευτικὰ γρήματα εἰσπράττοντες· οἰονεὶ ζητηταὶ τῶν φυγαδευτικῶν γρημάτων τῶν ἀειφυγίαν φυγαδευθέντων. [Ἐκλήθησαν δὲ μάστροι ἀπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν ἐν τοῖς μάστοις τῶν ὄρων ζητούντων τὰ θηρία, Lex. Rhiet. in Bekk. An. p. 279, 6]; Hesychius: Μάστροι, παρὰ Ῥοδίους (?) βουλευτῆρες (βουλευταὶ [οἱ καὶ] μάστροι conjecit Bernhardt ad Suid. v. Μαστῆρες). Idem: Μαστῆρ (μάστῆρ?), ἐπιζητῶν, ἐρευνητής, ἐπίσκοπος. Ceterum de ζητηταῖς v. Hermann. *Staats-Altth.* § 133, 2; Schœmann. *Antiqq.* p. 257, 7; 231, 6; 249, 6, et quos laudant. — Formam Πελληνίων grammatico concesserim, quamquam Aristoteles scripserit Παλληνέων. Stephan. v. Παλλήνη: Ἡ μὲν Παλλήνη δύο μόνα ἔθνη εἶχει, τὸ εἰς εὐς καὶ τὸ διὰ τοῦ ἰος, ἢ δὲ Παλλήνη διὰ τοῦ α τέσσαρα, Παλληνεὺς, Παλλήνιος, Παλληναῖος, Παλληνίτης. Ceterum Παλληναίων habes in codd. Cicero. Ad Att. II, 2, quo loco docemur Dicæarchum quoque de Rep. Pellenensium scripsisse.

Clisthenes, quia bellicosus erat, non fuit contemptui habitus: item populares indulgenter habebant, ipsorum rebus consulendo. Dicitur enim Clisthenes eum qui victoriam ab ipso abjudicaret, corona donasse; nonnulli autem statuam illam in foro sedentem ejus qui ita judicavit, simulacrum esse dicunt.]

PELLENESIUM.

102.

Μαστῆρες, inquisitores, magistratus quidam constitutus ad pecunias publicas colligendas, velut ζητηταὶ et apud Pellenenses μάστροι, ut tradit Aristoteles in Rep. Pellenensium.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Ἄντων ἦν ὄνομα τῷ ἔραστῃ, τῷ δὲ ἐρωμένῳ Φιλιστος, ὡς ἐν τοῖς Αἰτίοις Διονύσιος ὁ ποιητῆς ἱστορήσας.

Allata procul dubio e nostro Aristotele fluxerunt, quanquam alius Aristoteles, Chalcidensis patria, de rebus Eubææ librum scripserat, teste Harpocrate v. Ἄργουρα : Ἔστι δὲ πόλις τῆς Εὐβοίας ἐν τῇ Χαλκιδικῇ κειμένη, ὡς Ἀριστοτέλης ὁ Χαλκιδεύς ἐν τῷ Περὶ Εὐβοίας (Cf. Steph. Byz. s. v. : Τόπος Εὐβοίας, οὗ δοκεῖ τὸν Πανόπτην Ἐρμῆς πεφρονεύχεναι. Apollodor. fr. 152). Schol. Apollon. Rh. 1, 558 : Σουίδας καὶ Ἀριστοτέλης, οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι, et alii (quos v. in fr. 6 Dionysii Chalcidensis) de matre Achillis aliter ac vulgo fit statuunt. Fortasse Aristoteles Chalcidensis erat Pepli auctor.

[108.]

[Arist. Pol. V, 3, 6 : Ἐν Χαλκίδι Φόξον τὸν τύραννον μετὰ τῶν γνωρίμων ὁ δῆμος ἀνελὼν εὐθὺς εἶχετο τῆς πολιτείας.

V, 10, 3 : (Μεταβάλλει) καὶ εἰς ὀλιγαρχίαν (τυραννίς), ὡσπερ ἡ ἐν Χαλκίδι ἡ Ἀντιλέοντος.]

De oligarchia Chalcidensium cf. fr. 109.

[ΕΡΕΤΡΙΩΝ.]

[109.]

[Arist. Pol. IV, 3, 2 : Ἐπὶ τῶν ἀρχαίων χρόνων ὄσαι πόλεις ἐν τοῖς Ἰπποῖς ἢ δύναμις ἦν, ὀλιγαρχίαι παρὰ τούτοις ἦσαν. Ἐγρῶντο δὲ πρὸς τοὺς πολεμίους

Dionysius poeta in Ætîis, Antonein amatoris, amasil nomine Philistum prodit.

[Argura, Eubææ urbs in Chalcidensium regione, ut Aristoteles Chalcidensis ait in libro De Eubæa.]

[108.]

[Chalcide populus, quum Phoxum tyrannum cum illustribus et claris viris sustulisset, continuo se ad politiam contulit atque applicavit.]

[Transfertur tyrannis et in oligarchiam, ut in Chalcide tyrannis Antileontis.]

[ΕΡΕΤΡΙΕΝΣΙΩΝ.]

[109.]

[Priscis illis temporibus, quibus civitatibus potentia in equitatu consistebat, apud has erant oligarchiæ. Utebantur autem equis in hostes quos habebant finitimos, v. g. Eretrienses et Chalcidenses, et Magnetes qui Marandrum accolebant et multi alii Asiæ populi.]

[Oriuntur etiam seditiones ex mutuis offensis quas pauci dominantes inter se exercent, dum matrimonii iudiciorumve causa similitates per factiones suscipiunt, v. gr. ex causa nuptiali seditiones quas ante diximus, ortæ sunt.

Ἰπποῖς πρὸς τοὺς ἀστυγαίτονας, οἷον Ἐρετριεῖς καὶ Χαλκιδεῖς καὶ Μάγνητες οἱ ἐπὶ Μαιάνδρῳ καὶ τῶν ἄλλων πολλοὶ περὶ τὴν Ἀσίαν.

Pol. V, 5, 10 : Γίνονται δὲ στάσεις καὶ ἐκ τοῦ περιωλεῖσθαι ἑτέρους ὑφ' ἑτέρων τῶν ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ αὐτῶν, καὶ καταστασιάζεσθαι κατὰ γάμους ἢ δίκας· οἷον ἐκ γαμικῆς μὲν αἰτίας αἱ εἰρημέναι πρότερον· καὶ τὴν ἐν Ἐρετρίᾳ δ' ὀλιγαρχίαν τὴν τῶν Ἰππέων Διαγόρας κατέλυσεν ἀδικηθεὶς περὶ γάμον.] Cf. de Eretria fr. 106.

[ΩΡΕΙΩΝ.]

[109 a.]

[Arist. Pol. V, 2, 9 : Μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ ἀνευ στάσεως... δι' ὀλιγαρχίαν, ὅταν λάσωσιν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς κυρίας παριέναι τοὺς μὴ τῆς πολιτείας φίλους, ὡσπερ ἐν Ὀρεῖ κατελύθη ἡ ὀλιγαρχία τῶν ἀρχόντων γενομένου Ἡρακλεοδώρου, ὃς ἐξ ὀλιγαρχίας πολιτείαν καὶ δημοκρατίαν κατεσκεύασεν.]

[ΕΣΤΙΑΙΩΝ.]

[109 b.]

[Id. Pol. V, 3, 2 : Ὀλως δὲ αἱ τῶν γνωρίμων στάσεις συναπολαύειν ποιῶσι καὶ τὴν ὅλην πόλιν· οἷον ἐν Ἐστιαίᾳ συνέβη μετὰ τὰ Μηδικὰ, δύο ἀδελφῶν περὶ τῆς πατρῴας νομῆς διενεχθέντων· ὁ μὲν γὰρ ἀπορώτερος, ὡς οὐκ ἀπορρίνοντος θατέρου τὴν οὐσίαν οὐδὲ τὸν θησαυρὸν, ὃν εὔρεν ὁ πατήρ, προσήγατο τοὺς δημοτικούς, ὃ δ' ἕτερος ἔχων οὐσίαν πολλὴν τοὺς εὐπόρους.]

Oligarchiam porro Eretriensem, quam equites obtinebant, Diagoras sustulit, accepta injuria in negotio matrimonii.]

[ΟΡΙΤΑΡΩΝ.]

[109 a.]

[Mutantur porro respublicæ etiam sine seditione per incuriam, quum eos qui a reipublicæ forma alieno sunt animo ad amplissimos magistratus pervenire sinunt : quemadmodum Orei sublata oligarchia est eo quod Heracleodorus in prætorum collegium cooptatus fuerat, qui ex oligarchia politiam et democratiam fecit.]

[ΗΕΣΤΙΑΕΝΣΙΩΝ.]

[109 b.]

[Omnino autem optimatum seditiones totam civitatem in eandem fraudem trahunt : quale illud est quod Hestiaræ accidit post bellum Medicum, nato inter duos fratres de honorum paternorum divisione dissidio. Nam is, cujus res familiaris erat angustior, quum alter rem a patre relictam non exhiberet, neque thesaurum, quem pater invenerat, proferret, populares sibi adjunxit ; alter rei familiaris copia abundans, locupletes.]

ΘΗΒΑΙΩΝ.

110.

Zenob. VI, 17 : Τί οὐκ ἀπήγξω, ἵνα Θήβη-
σιν ἤρωες γένη; Ταύτης Πλάτων ἰν Μενέλειο μί-
μνται. Φασὶ δὲ εἶν ἐν Θήβαις οἱ ἑαυτοὺς ἀναιροῦντες
οὐδεμιᾶς τιμῆς μετεῖχον. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ φησι
περὶ Θηβαίων τὸ αὐτὸ τοῦτο, εἶτι τοὺς αὐτόχειρας ἑαυ-
τῶν γινομένους οὐκ ἐτίμων. Τὸ οὖν ἵνα ἤρωες γένη
κατ' εὐφρημισμὸν εἴρηται. Eadem Plutarch. pro. 47,
Suidas, Photius.

111.

Plutarch. Pelopid. c. 18, ubi de ἱερῶ λόγῳ The-
banorum sermo est : Ἐνιοὶ δὲ φασὶν ἐξ ἑραστῶν καὶ
ἑρωμένων γενέσθαι τὸ σύστημα τοῦτο.... Λέγεται δὲ
καὶ τὸν Ἰόλειον τοῦ Ἡρακλέους ἑρώμενον ὄντα κοινω-
νεῖν τῶν ἀθλῶν καὶ παρατρίζειν. Ἀριστοτέλης δὲ καθ'
αὐτὸν ἔτι φησὶν ἐπὶ τοῦ τάξου τοῦ Ἰόλειου τῆς καταπι-
στῶσεως ποιῆσθαι τοὺς ἑρωμένους καὶ τοὺς ἑραστάς.
Εἰκὸς οὖν καὶ τὸν λόγον ἱερὸν προσαγορεύεσθαι, καθότι
καὶ Πλάτων ἰνθιον φίλον τὸν ἑραστὴν προσειπε. De
Iolai tumulo, gymnasio, ludis v. Pausan. IX, 23.
Bœckh. ad Pindar. Olymp. VII, 23. IX, 99, coll.
Puth. IX, 99; Nem. IV, 20, ibique schol. — De
ἱερῶ λόγῳ v. quos laudat Hermann. Antiq. gr.
§ 181, 2, coll. Müller. Dor. II, 297.

[112.]

[Arist. Pol. II, 9, 6 : Ἐγένετο δὲ καὶ Φιλόλαος
ἔ Κορινθίος νομοθέτης Θηβαίος. Ἦν δ' ὁ Φιλόλαος τὸ
μὲν γένος τῶν Βακχιαδῶν, ἑραστῆς δὲ γενόμενος
Διοκλέους τοῦ νικήσαντος Ὀλυμπίας, ὡς ἑκαῖνος τὴν

πολιν ἔλιπε, διαμισήσας τὸν ἑρωτὰ τὸν τῆς μητρὸς
Ἀλκυόνης, ἀπῆλθεν εἰς Θήβας, κάκει τὸν βίον ἐτελεύ-
τησαν ἀμρότεροι· καὶ νῦν ἔτι δεικνύουσι τοὺς τάφους
αὐτῶν ἀλλήλοις μὲν εὐσυνόπτους ὄντας, πρὸς δὲ τὴν
τῶν Κορινθίων γῶραν τοῦ μὲν συνόπτου, τοῦ δ' οὐ συν-
όπτου. Μυθολογοῦσι γὰρ αὐτοὺς οὕτω τάξασθαι τὴν
ταφὴν, τὸν μὲν Διοκλίαν, διὰ τὴν ἀπέχθειαν τοῦ πά-
θους, ὅπως μὴ ἀποπτος ἔσται ἡ Κορινθία ἀπὸ τοῦ
γῶματος, τὸν δὲ Φιλόλαον, ὅπως ἀποπτος. ἤρξαν
μὲν οὖν διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν παρὰ τοῖς Θηβαίοις,
νομοθέτης δ' αὐτοῖς ἐγένετο Φιλόλαος περὶ τ' ἄλλων
τινῶν καὶ περὶ τῆς παιδοποιίας, οὗς καλοῦσιν ἑκαῖνοι
νόμους θετικούς· καὶ τοῦτ' ἐστὶν ἰδίως ὑπ' ἑκαῖνου
νενομοθετημένον, ὅπως ὁ ἀριθμὸς σώζεται τῶν κλη-
ρων.] V. Müller. Min. p. 407 sq., Dor. II, p. 200.

[113.]

[Id. Pol. V, 5, 10 : Ἐκ δὲ δικαστηρίου κρίσειως
ἢ ἐν Ἡρακλείᾳ στάσις ἐγένετο καὶ ἰν Θήβαις ἐπ' αἰτία
μοιχείας, δικαίως μὲν στασιωτικῶς δὲ ποιησαμένων
τὴν κόλασιν, τῶν μὲν ἰν Ἡρακλείᾳ κατ' Εὐρυτίωνος,
τῶν δ' ἰν Θήβαις κατ' Ἀρχίου· ἐπιλονεῖκησαν γὰρ αὐ-
τοὺς οἱ ἑθροὶ, ὥστε δεθῆναι ἰν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύρῳ.]

• Perizonius huc retulit narrationem Æliani
V. H. XI, 7 : Συνέβη τινὰ μοιχὸν ἀλῶναι ἰν Θεσπιαῖς,
εἶτα ἤγετο διὰ τῆς ἀγορᾶς δεδεμένος· ἀπειλοντο οὖν
αὐτὸν οἱ ἑταῖροι· ἐξήρθη οὖν στάσις καὶ συνέπεσε γε-
νέσθαι φόνους πολλούς. Is præterea nomen urbis in
alterutro scriptore vitiosum esse suspicatur. Potest
tamen fieri ut Archias fuerit Thebanus, Thespiis
autem in adulterio deprehensus et punitus fuerit. •
SCHNEIDER.

THEBANORUM.

110.

Quidni te suspendisti, Thebis ut heros fias? Hujus
Plato in Menelao meminit. Referunt enim Thebis mortem qui
sibi conscisceret, insanam habitum. Idem de Thebanis Ari-
stoteles quoque commemorat, nempe qui sibi manus attu-
lissent, nullo in honore fuisse. Illud itaque, ut heros
fias, per euphemismum dictum est.

111.

Nonnulli tradunt cohortem eam ex iis constalam qui se
mutuo amarent... Ferunt etiam Iolaum Herculis amicum
una cum eo certamina obisse, auxiliumque tulisse amanti.
Et Aristoteles sua etiam ætate ait apud sepulcrum Iolai ama-
tores et amicos mutua se fide obligare. Consentaneum
itaque est, ea ratione cohortem sacram nominatam qua
Plato amatorem divini amici nomine insignit.

[112.]

[Fuit et Philolaus Corinthius Thebanis legum auctor.
Frat autem Philolaus ex Bacchiadarum genere; sed quum
Dioclis ejus, qui vicit Olympia, amator esset, ille autem

insanum matris Halcyonæ amorem aspernatus ac detesta-
tus urbem reliquisset, Thebas una cum eo profectus est,
ibique ambo mortui sunt, atque etiam nunc eorum sepul-
cra ostendunt, ita posita, ut alterum quidem ex altero
facile conspici possit; sed Corinthiorum agro alterum sit
in conspectu positum, alterum non sit. Fabulantur enim
eos ita sua sepulcra fieri ac locari jussisse: Dioclem qui-
dem propter odium casus infandæ, ut ne ex sepulcri agere
ager Corinthius prospici posset; Philolaum autem ita, ut
posset. Habitabant igitur propter talem causam apud Theba-
nos. Leges autem iis scripsit Philolaus, quum de quibusdam
illis rebus, tum de adoptione liberorum, quas vocant illi
leges adoptivas. Atque hoc proprie legibus illis constitutum
est, ut bonorum, quæ cuique sorte obligissent, numerus
servaretur.]

[113.]

[Sed illo quæ Heracles exarsit, ex judiciali sententia
orta est; et ea quæ Thebis, ex eo, quod ob crimen adul-
terii pœnas justas quidem, sed factiose sumpsissent, Hera-
cleenses quidem de Eurytionæ, Thebani autem de Archia:
odio enim suo pervicerunt ejus inimici, ut in foro vinculus
numellæ adstringeretur.]

[114.]

[Id. Pol. VI, 4, 5 : Ἐὶν δὲ μετάδοσιν γίνεσθαι (δαι) τῷ πλήθει τοῦ πολιτεύματος ἦτοι... τοῖς τὸ τίμημα κτωμένοις, ἢ καθάπερ Θηβαίοις, ἀποσχομένοις χρόνον τινὰ τῶν βαναύσων ἔργων.

Pol. III, 3, 4 : Ἐν Θήβαις δὲ νόμος ἦν τὸν δέκα ἐτῶν μὴ ἀπεσχημένον τῆς ἀγορᾶς μὴ μετέχειν ἀρχῆς.

Pol. V, 2, 6 : Διὰ καταφρόνησιν δὲ καὶ στασιάζουσι καὶ ἐπιτίθενται... Ἰν ταῖς δημοκρατίαις οἱ εὖποροι καταφρονήσαντες τῆς ἀταξίας καὶ ἀναρχίας, οἷον καὶ ἐν Θήβαις μετὰ τὴν ἐν Οἰνοφύτοις μάχην κακῶς πολιτευομένων ἢ δημοκρατία διεφθάρη.]

ΟΡΧΟΜΕΝΙΩΝ.

115.

Tzetzes ad Hesiod. Proem. p. 7 sq. ed. Gsfd. : Ἀριστοτέλης γὰρ ὁ φιλόσοφος (μᾶλλον δὲ οἶμαι ὁ τοῦ Πέπλους συντάξας) ἐν τῇ Ὀρχομενίων πολιτείᾳ Στησίχορον τὸν μελοποιὸν εἶναι φησὶ υἱὸν Ἡσιόδου, ἐκ τῆς Κλυμένης αὐτῷ γεννηθέντα τῆς Ἀμφιφάνους καὶ Γανύκτορος ἀδελφῆς, θυγατρὸς δὲ Φηγιέως. — Κλυμένης.] Mss. κτημένης. • Emendavimus post Wyttenbach. ad Plutarch. p. 162 ex Proclo ad Ἐργ. 268. • GAISP.

Proclus ad Hesiod. Op. et D. 631 : Ἀοίκητον δὲ αὐτὸ (Ascrum oppidulum) ὁ Πλούταρχος ἱστορεῖ καὶ τότε εἶναι, Θεσπιέων ἀνελόντων τοὺς οἰκοῦντας, Ὀρχομενίων δὲ τοὺς σωθέντας δεξαμένων· ὅθεν καὶ τὸν θεὸν Ὀρχομενίοις προστάξαι τὰ Ἡσιόδου λείψανα λαβεῖν, καὶ θάψαι παρ' αὐτοῖς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησὶ, γράφων τὴν Ὀρχομενίων πολιτείαν.

Cf. Tzetzes l. l. : Ὀρχομενίοι δὲ ὑστερον κατὰ χρησμὸν ἐνεγκόντες τὰ Ἡσιόδου ὅστ' ἑτάπτουσι Ἰν μέσῃ τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐπέγραψαν ταῦτα·

Ἄσκη μὲν πατρίς πολυλήϊος, ἀλλὰ θανόντος
ὅστ' ἑτάπτουσι γῆ Μινυῶν κατέχει

[114.]

[Communicari cum multitudine reipublicæ administratio debet ut, quemadmodum antea dictum est, cum his qui censum justum nacti fuerint, aut more Thebanorum cum iis, qui certo tempore ab opificiis abstinerint.

Thebis lex erat, ne, qui non decem annos foro rerum venalium abstinuisset, magistratum capere posset.

Propter contemptum seditionem excitant et impetu facto in alios invadunt... in democratiis locupletes contemplatione et perturbatione rerum imperilique : cujusmodi quiddam et Thebis accidit post pugnam in Cenophytis commissam : quo tempore, quod respublica male administraretur a populo, democratia funditus oppressa est.]

ORCHOMENIORUM.

115.

Aristoteles philosophus (vel potius, mea quidem sententia, Pepli auctor) in Orchomeniorum Republica Stes-

Ἡσιόδου, τοῦ πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἐστίν,
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασάνοις σοφίης.

Ἐπέγραψε δὲ καὶ Πίνδαρος· Χαῖρε δὲς κτλ. Pausan. IX, 38, 3, ubi idem epigramma assertur.

Appendix Proverb. IV, 92, p. 456 ed. Leutsch. et Schneidew. : Τὸ Ἡσιόδειον γῆρας : Ἀριστοτέλης Ἰν Ὀρχομενίων πολιτείᾳ δὲς τεθάρθαι φησὶ τὸν Ἡσιόδον, καὶ ἐπιγράμματος τοῦδε τυχεῖν·

Χαῖρε δὲς ἠδύσας καὶ δὲς τάφου ἀντιβολήσας,
Ἡσιόδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης·

παρόσον τὸ τε γῆρας ἀπέβη, καὶ δὲς ἐτάφῃ.

Pindaro epigramma tribuit cum schol. etiam Suidas. V. Bæckh. Explic. Pindar. p. 554. Ceterum Tzetzes quum epigramma ex Aristotelis libris De rebuspublicis allatum reperiret, ejusmodi epigrammata vero sciebat legi in Peplo Aristotelis, pro judicii levitate sua putavit ipsum istud de Hesiodo epigramma e Peplo petatum esse. Ac nescio an revera etiam in Peplo legere erat. Certe novit epigramma nostrum Pepli auctor, qui ita consarcinavit epitaphium Ascalaphi :

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλίμοιο,
ὅστ' ἑτάπτουσι γῆ Μινυῶν κατέχει.

Ceterum recte, puto, Tzetzes Pepli auctorem a Rebuspublicarum scriptore diversum esse censet. Quanquam aliter visum Schneidewino (Philologus, fasc. 1 init.)

116.

Pollux X, 165 : Καὶ ὅταν ἐν Ἀχαρνέουσιν εἶπη Ἀριστοφάνης ἀχάνας χρυσίου, τὸ ἀγγεῖον Ἰσως Περσικόν· ἐνιοὶ δὲ τὴν θεωρικὴν κίστην οὕτω κεκλήσθαι νομίζουσιν· Ἰν δὲ Ἀριστοτέλους Ὀρχομενίων πολιτείᾳ μέτρον ἰσὶ τετταράκοντα πέντε μεδίμνους χωροῦν Ἀττικούς.

chorum lyricum ait filium esse Hesiodi e Clymene natum, Amphiphanis et Ganyclois sorore, Phegeique filia.

Ascrum etiam tunc desertam fuisse Plutarchus narrat, incolis a Thespiensibus trucidatis, illisque qui stragem effugerant, ab Orchomeniis in urbem receptis. Unde etiam deum Orchomeniis imperasse, ut Hesiodi reliquiis polirentur easque apud ipsos sepulcro conderent. Tradit hoc etiam Aristoteles, qui Orchomeniorum rempublicam scripsit.

Aristoteles in Orchomeniorum rep. Hesiodum dicit his sepultum, atque hocce nactum epigramma esse :

Salve, iterum pubescens ac bis condite, silve,
Hesiodo, humane qui modus es sophiæ.

116.

Achane in Aristotelis Republica Orchomeniorum mensura est, quæ continet quadraginta quinque modios Atticos.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

λεγόμενος βασιλεύς οὐκ ἔστιν εἶδος, καθάπερ εἶπομεν, πολιτείας· Ἰν πάσαις γὰρ ὑπάρχειν ἐνδέχεται στρατηγίαν αἰδίων, ὅσον ἐν δημοκρατίᾳ καὶ ἀριστοκρατίᾳ, καὶ πολλοὶ ποιῶσιν ἓνα κύριον τῆς διοικήσεως· τοιαύτη γὰρ ἀρχὴ τίς ἐστι καὶ περὶ Ἐπίδαμνον, καὶ περὶ Ὀποῦντα δὲ κατὰ τι μέρος Δαττον.]

[Id. ib. I, 4, 4 : Ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν, ἔτι δὲ τοὺς παλαιούς κλήρους διασώζειν.] Num de Opuntiiis an de Epizephyriis potissimum auctor cogitaverit, incertum. Lex utrorumque ingenio accommodata. Huc posui locum, quia alio loco (II, 9, 5) Aristoteles de Italis Locris loquens expresse appellat Epizephyrios; tertio loco (V, 6, 7), qui ad Locros Epizephyrios pertinet, simpliciter quidem Locri nominantur, sed res narrata talis est, ut distinctionis nota non opus esset. Ceterum cf. Müller. Dor. II, p. 200, 229.

ΦΩΚΕΩΝ.

124.

Clem. Al. Strom. I, p. 334 B. p. 144, 35 Sylb. : Ἐξήχιστός τε ὁ Φωκίων τύραννος δύο δακτυλίους φορῶν γεγοητευμένους, τῷ ψόφῳ τῷ πρὸς ἀλλήλους διησθάνετο τοὺς καιροὺς τῶν πράξεων. Ἀπέθανεν δὲ ὁμοῦ δολοφονηθεὶς καίτοι προσημήναντος τοῦ ψόφου, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης Ἰν τῇ Φωκίων πολιτείᾳ.

[125.]

[Aristot. Pol. V, 3, 4 : Ἐν Φωκεῦσιν ἐξ ἐπικλήρου στάσεως γενομένης περὶ Μνασίαν τὸν Μνήσωνος πατέρα καὶ Εὐθυκράτη τὸν Ὀνομάρχου, ἡ στάσις αὕτη ἀρχὴ τοῦ ἱεροῦ πολέμου κατέστη τοῖς Φωκεῦσιν.]

quam speciem. In omnibus enim rebus publicis contingere potest, ut sit imperium belli perpetuum, veluti in democratia et in aristocratia; et multi uni totius rei bellicae administratione potestatem deferunt. Tale enim quoddam imperium habet civitas Epidamniorum et Opuntiorum, haec tamen aliqua ex parte angustus.]

PHOCENSIUM.

124.

Excestus, Phocensium tyrannus, duos gestans incantatos annulos, e sonitu, quem collisi inter se edebant, sciebat tempora rerum gerendarum: nihilominus obiit dolo interfectus, quamvis id ei praenuntiasset sonitus, ut ait Aristoteles in Rep. Phocensium.

[125.]

Quam apud Phocenses ex puella patri diviti supersediti inter Mnaseam Mnasonis patrem et Euthycratem Onomarchi seditio coorta esset, haec sedillo belli sacri Phocensibus origo fuit.

[126.]

Delphis orta ex affinitate dissensio fons et principium

[126.]

[Idem. Pol. V, 3, 3 : Ἐν Δελφοῖς, ἐκ κηδείας γενομένης διαφορῆς, ἀρχὴ πασῶν ἐγένετο τῶν στάσεων τῶν ὑστερον· ὁ μὲν γὰρ οἰωνισάμενός τι σύμπτωμα, ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὴν νύμφην, οὐ λαβὼν ἀπῆλθεν· οἱ δ' ὡς ὑβρισθέντες ἐνέβαλον τῶν ἱερῶν χρημάτων θύοντας, κάπειτα ὡς ἱερόσυλον ἀπέκτειναν. Cf. Plutarch. Praec. Pol. c. 32, 15 : Ἐν Δελφοῖς ὁ μέγιστος λέγεται γενέσθαι νεωτερισμὸς ὑπὸ Κράττητος, οὗ μέλλων θυγατέρα γαμεῖν Ὀργίλαος ὁ Φαλίδος, εἶτα τοῦ κρατῆρος αὐτομάτως ἐπὶ ταῖς σπονδαῖς μέσου βραχέντος, οἰωνισάμενος, καὶ καταλιπὼν τὴν νύμφην, ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πατρὸς· ὁ δὲ Κράτης ὀλίγον ὑστερον θύουσιν αὐτοῖς ὑποβαλὼν χρυσίον τι τῶν ἱερῶν, κατεκρήμισε τὸν Ὀργίλαον καὶ τὸν ἀδελφὸν ἀχρίτους, καὶ πάλιν τῶν φίλων τινὰς καὶ οὐκείων, ἐκτεύοντας ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Προναίας, ἀνείλε· πολλῶν δὲ τοιούτων γενομένων ἀποκτείναντες οἱ Δελφοὶ τὸν Κράττητα καὶ τοὺς συστασιάσαντας, ἐκ τῶν χρημάτων, ἐναγικῶν προσαγορευθέντων, τοὺς κάτω ναοὺς ἀνωκοδόμησαν.]

ΑΙΤΩΛΩΝ. ΑΚΑΡΝΑΝΩΝ. ΛΕΥΚΑΔΙΩΝ.

127.

Strabo VII, p. 321 : Ὅτι δὲ πλάνητες (οἱ Λελεγες) καὶ μετ' ἐκείνων (τῶν Καρῶν) καὶ χωρὶς, καὶ ἐκ παλαιοῦ, καὶ αἱ Ἀριστοτέλους Πολιτεῖαι δηλοῦσιν· Ἰν μὲν γὰρ τῇ Ἀκαρνάνων φησὶ, τὸ μὲν εἶχειν αὐτῆς Κούρητας, τὸ δὲ προσεσπέριον Λελεγας, εἶτα Τηλεβόας· Ἰν δὲ τῇ τῶν Αἰτωλῶν, τοὺς νῦν Λοκροὺς Λελεγας καλεῖ· κατασχεῖν δὲ καὶ τὴν Βοιωτίαν αὐτοὺς φησὶν· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Ὀπουντίων καὶ Μεγαρέων· Ἰν δὲ τῇ Λευκαδίων καὶ αὐτόχθονα τινὰ Λελεγα ὀνομάζει, τούτου δὲ θυγατριδοῦν Τηλεβόαν.

omnium, quae posterius coortae sunt, seditionum fuit. Sponsus enim nescio quid sinistra sibi portendi omine forte oblato auguratus, quum ad sponsam venisset, ea repudiala discessit. Illi vero ut contumeliam acceptam ulciscerentur, interea dum ille sacrificaret, de suppellectile sacra aliquid in canistra ejus occulte conjecerunt, deinde eum, ut sacrilegum, necaverunt.

ÆTOLORUM, ACARNANUM, LEUCADIORUM.

127.

Multum vagatos esse Leleges vel una cum Caribus vel abeque his inde ab antiquissimis temporibus etiam Aristoteles in Politis declarat. Etenim in Acarnanum rep. ait, partem Acarnaniae Curetes tenere, occidentalem Leleges, deinde Teleboas. Porro in Ætolorum rep. qui nunc Locros dicuntur Leleges nominal; eosdem etiam Boetiam tenuisse ait. Similiter in Opuntiorum et Megarensium rebusp. In Leucadiorum vero rep. etiam autochthonem quendam Lelega commemorat, ejusque e filia nepotem Teleboam, hujus

τῷ δὲ παίδας δύο καὶ εἴκοσι Τηλεβόας, ὧν τινὰς οἰκῆσαι τὴν Λευκάδα.

[128.]

[Aristot. Pol. I, 4, 4 : Apud plures lege sancitum est τοὺς παλαιούς κλήρους διασώζειν· Τοῦτο δὲ λυθὲν καὶ περὶ Λευκάδα δημοτικὴν ἰποίησε λίαν τὴν πολιτείαν αὐτῶν· οὐ γὰρ ἔτι συνέβαιναν ἀπὸ τῶν ὠρισμένων τιμημάτων εἰς τὰς ἀρχὰς βαδίζειν.]

V. Müller. *Dor.* II, p. 155.

ΙΘΑΚΗΣΙΩΝ.

129.

Etym. M. v. Ἀρκείσιος, ὁ ἦρας, ὁ πάππος Ὀδυσσεύς. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Ἰθακησίων Πολιτείᾳ, τὸν Κέφαλον οἰκοῦντα ἐν ταῖς ἀπ' αὐτοῦ κληθείσαις Κεφαλληνίας νήσοις, ἀπαιδὰ ἐπιπολὺ ὄντα, ἐρόμενον τὸν θεόν, κλειυσθῆναι ὥς ἂν ἐντύχη θῆλει συγγενέσθαι. Παραγενόμενον δὲ εἰς πατρίδα καὶ ὁμῶς ἐντυχόντα ἀρχτῷ, κατὰ γρηγορὸν συγγενέσθαι. Τὴν δὲ ἐγκύμονα γενομένην, μεταβαλεῖν εἰς γυναῖκα, καὶ ταχεῖν παῖδα Ἀρκείσιον, ἀπὸ ἀρχτου.

Eadem ex Aristotele sine dubio narrantur in Heraclid. Pont. Pol. 37. De Cephalo cf. Heyn. ad Apollodor. II, 4, 7, et Müller. *Dor.* I, 232 sq.

130.

Eustath. ad Odys. XVI, 118, p. 1796, 41 : Ἰστέον ἔτι γενεαλογοῦσι Διὸς μὲν καὶ Εὐρυοδείας Ἀρκείσιον, αὐτοῦ δὲ καὶ Χαλκομεδούσης Λαέρτην, τοῦ δὲ καὶ Ἀντικλείας Ὀδυσσεύς, οὗ καὶ Πηνελόπης Τηλέμαχον, αὐτοῦ δὲ καὶ Πολυκάστης, τῆς Νέστορος, Περσέπολιν. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ καὶ Ἑλλάνικος (fr. 141) δὲ Τηλέμαχόν φησι Νausικαίαν γῆμαι τὴν Ἀλκινόου καὶ γεννησάει τὸν Περσέπολιν. Eadem tan-

denique filios viginti duos Teleboas, quorum nonnulli Leucadem frequentaverint.

[128.]

[Apud plures lege sancitum est, ut veteres sortes conserventur. Quo more soluto etiam apud Leucadios respublica in democraticam plane formam abiit. Jam enim non amplius fiebat ut ex eo censu, quem jussit lex, ad munera magistratus eligerentur.]

ITHACENSIUM.

129.

Aristoteles in Ithacensium rep. narrat Cephalum in Cephalentis, quæ ab ipso dominantur, insulis habitantem, quum diu liberorum expertus esset, consuluisse deum, qui imperasset ei ut cum femina, quæ primum fieret obviam, coiret. Reversum in patriam ursæque obviam factum, ex jussu oraculi iniisse eam. Hanc autem uterum gerentem in mulierem esse mutatam genuisseque filium, qui ἀπὸ ἀρχτου sive ab ura nominatus sit Arcisius.

130.

Nimirum genealogiam ita constituunt, ut Jovis et Euryo-

git Etym. M. p. 144, 24 v. Ἀρκείσιος. Sec. Hesiod. fr. 100 Perseptolis est filius Telemachi et Polycastes Nestore patæ.

131.

Tzet. ad Lycophr. 799 : Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν Ἰθακησίων πολιτείᾳ, Εὐρυτάνας ἔθνος εἶναι τῆς Αἰτωλίας, ὀνομασθῆν ἀπὸ Εὐρύτου, παρ' οὗ εἶναι μαντεῖον Ὀδυσσεύς. Τὸ δ' αὐτὸ καὶ Νίκανδρός φησιν ἐν Αἰτωλικῷς.

132.

Photius Lex. v. Σκύταλη, postquam de scytalæ apud Lacedæmonios usu dixit, addit : Ἐχρῶντο δ' αὐτῷ (deb. αὐτῇ) καὶ ἄλλοι, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἰθακησίων πολιτείᾳ μβ'. E Photio eadem Suidas, ubi legitur καὶ ἀλλοίως, ὡς Ἀρ. E Suida Musurus intulit in schol. Aldin. Arist. Ran. 1283. Videri possit Ithacensium Rempublicam in opere Aristotelico fuisse quadragesimam secundam. Grashofius pro μβ' olim fuisse putat φησὶ (aptius conjiceret μνημονεύει). Litera μ siglum suprascriptum habet in cod. Gal. Photii et in Suidæ cod. v°.

133.

Plutarch. Qu. Gr. c. 14, p. 294, D : « Τίνες οἱ παρ' Ἰθακησίοις Κολιάδαι; καὶ τίς ὁ Φάγιλλος; » Τῷ Ὀδυσσεὶ μετὰ τὴν μνηστοροφονίαν οἱ ἐπιτίθδσιοι τῶν τεθνηκότων ἐπανέστησαν, μεταπέμψθεις δ' ὑπ' ἀμφοτέρων διαιτητῆς Νεοπτόλεμος, εἰδικαίωσε τὸν μὲν Ὀδυσσεῖα μεταναστῆναι καὶ φεύγειν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου καὶ Ἰθάκῃς ἐρ' αἵματι, τοὺς δὲ τῶν μνηστήρων ἑταίρους καὶ οἰκείους ἀποφέρειν ποινὴν Ὀδυσσεὶ τῶν εἰς τὸν οἶκον ἀδικημάτων καθ' ἕκαστον ἐνικυτόν. Αὐτὸς μὲν οὖν εἰς Ἰταλίαν μετέστη· τὴν δὲ ποινὴν τῷ υἱεὶ καθιερώσας, ἀποφέρειν ἐκέλευσε τοὺς

diæ sit filius Arcisius, hujus et Chalcomedusæ Laertes, hujus et Anticleæ Ulysses, hujus et Penelopes Telemachus, hujus et Polycastes, Nestoris filius, Perseptolis. Aristoteles vero in Ithacensium rep. et Hellenicus Telemachum aiunt Nausicaam duxisse Alcinoi filiam, ex eaque genuisse Perseptolin.

131.

Aristoteles in Ithacensium rep. dicit Eurytanes populum esse Ætolie, ab Euryto nominatum, apud eosque esse oraculum Ulyssis.

132.

Scytala præter Lacedæmonios etiam alii utebantur, ut Aristoteles ait in Ithacensium rep.

133.

Quinam sunt apud Ithacenses Colladæ, et quis Phagillus? Adversus Ulysses procorum ab ipso necatorum necessarii seditionem moverunt. Arbitrascitos ab utraque parte Neoptolemus, judicavit debere Ulysses ut sanguine inquinatum exulare Cephalenia, Zacyntho atque Ithaca: socios autem et familiares procorum quotannis pro damno rei familiari Ulyssis illato, ei pendere mulctam. Itaque

Ἰθακησίους. Ἦν δ' ἄλφιστα, οἶνος, κηρία, ἔλαιον, ἄλας, ἱερσία πρεσβύτερα φαγῶν· φάγιλον δέ φησιν Ἀριστοτέλης τὸν ἀμὸν εἶναι. Τοὺς δὲ περὶ Εὐμαίων ἐλευθερώσας ὁ Τηλέμαχος, κατέμιξεν εἰς τοὺς πολίτας, καὶ τὸ γένος ἐστὶ Κολιαδῶν ἀπ' Εὐμαίου, καὶ Βουκολιῶν ἀπὸ Φιλοτίου.

ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ.

134.

Steph. Byz. : Ἀμύνται, ἔθνος Θεσπρωτικόν. « Μέγνος πνιόντες Ἀμύνται »· καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Ἡπειρωτῶν πολιτείᾳ. *Populus aliunde non notus. Versus particulam vindicaverim Rhiano, qui laudatur in proxime antecedentibus v. Ἀμυμνοί, ἔθνος Ἡπειρωτικόν. Quamquam facile suspiceris Ἀμύμνους et Ἀμύντας esse eosdem. Ceterum omnes codd. πνείοντες Ἀμύντου.*

ΑΜΒΡΑΚΙΩΤΩΝ.

135.

Stephan. Byz. : Δεξαμεναί, μέρος τῆς Ἀμβρακίας, ἀπὸ Δεξζμενοῦ τοῦ Μεσόλου παιδὸς καὶ Ἀμβρακίας τῆς θυγατρὸς Φόρβαντος, τοῦ Ἡλίου. Τὸ ἔθνικόν Ἀδεξαμεναῖος, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Ἀμβρακιωτῶν πολιτείᾳ.

[136.]

[Aristot. (Pol. V. 8, 9 : Ἐπεβούλευσαν δὲ καὶ Περιάνδρῳ τῷ ἐν Ἀμβρακίᾳ τυράννῳ διὰ τὸ συμπύοντα μετὰ τῶν παιδικῶν ἐρωτῆσαι αὐτὸν εἰ ἤδη ἔξ

Ulysses in Italiam commigravit, mulctam filio dedicavit, eique ab Ithacensibus solvi jussit : erat autem farina, vinum, favi mellis, oleum, sal, et victimæ adultiores phagillis. Ceterum Aristoteles *phagillum* ait esse agnum. Porro Eumæum cum suis Telemachus libertate donatum civibus inseruit : estque ab Eumæo Coliadarum genus, a Philactio Bucoliorum.

EPIROTARUM.

134.

Amyntæ, populus Thesproticus. Aristoteles in Epirotarum rep.

AMBRACIOTARUM.

135.

Dexamenæ, Ambraciæ pars, a Dexameno Mesoli et Ambraciæ Phorbante patris filio. Gentile Dexamenæus, ut Aristoteles ait in Ambraciotarum rep.

[136.]

[Insidie etiam Periandro Ambraciæ tyranno structæ sunt propterea, quod inter concipitandum, quum una esset puer, quem ille in deliciis habebat, quævisisset ex eo, essetne jam ex se prægnans?]

αὐτοῦ κύει. Eadem Plutarchus in Amatorio, c. 23, 5.

Pol. V, 3, 6 : Ἐν Ἀμβρακίᾳ... Περιάνδρον συνεκβαλὼν τοῖς ἐπιθεμένοις ὁ δῆμος τὸν τύραννον, εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. V. Müller. *Dor.* II, p. 155.

Pol. V, 2, 9 : Μεταβάλλουσι δ' αἱ πολιτεῖαι καὶ ἀνευ στάσεως... διὰ τὸ παρὰ μικρόν· λέγω δὲ παρὰ μικρόν, ὅτι πολλάκις λανθάνει μεγάλη γινομένη μετάβασις τῶν νομίμων, εἴταν παρορῶσι τὸ μικρόν, ὥσπερ ἐν Ἀμβρακίᾳ μικρόν ἦν τὸ τίμημα, τέλος δ' οὐθενὸς ἦρχον ὅς ἐγγύς ὢν ἢ μηθὲν διαφέρων τοῦ μηθὲν τὸ μικρόν.]

[ΜΟΛΟΤΤΩΝ.]

[137.]

[Aristot. Pol. V, 8, 5 : Ad regiam evecti dignitatem sunt alii ob alias causas, alii κτίσαντες ἢ κτησάμενοι χώραν, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμονίων βασιλεῖς καὶ Μακεδόνων καὶ Μολοττῶν.

Pol. V, 9, 1 : Διὰ γὰρ τοῦτο (sc. διὰ τὸ τὴν βασιλείαν ἀγεῖν ἐπὶ τὸ μετριώτερον) καὶ ἡ περὶ Μολοττοὺς πολὺν χρόνον βασιλεία διέμεινε.]

De ære Dodonæo Aristotelem laudat Suidas v. Δωδωναῖον χαλκ. Quare Dodonæorum rempublicam finxit Neumannus. At comparato Stephano Byz. v. Αωδώνη, docemur Aristoteli substituendum esse Aristidem τὸν τὰ τοῦ Πολέμωνος μεταγεγραφότα.

[Ambracia: populus postquam Periandrum tyrannum una cum illis, qui primi eum invaserant, exegerat, ad se reipublicæ administrationem pertraxit.]

[Mutantur reipublicæ etiam sine seditione... paulatim: dico autem paulatim, quum sæpe fallat civium animadversionem magna institutorum reipublicæ mulatio quæ fit, dum in re parva connivent et negligentes se præbent: quemadmodum Ambraciæ census erat parvus eorum qui reipublicæ præerant; ad extremum autem nullius census homines ad magistratus provehebantur: proinde quasi parvum censum habere proximum sit aut nihil plane differat ab eo, quod est nullum habere.]

[ΜΟΛΟΣΣΩΝ.]

[137.]

[Ad regiam evecti dignitatem sunt alii ob alias causas, alii aut urbe condita, aut propagatis imperii finibus, quemadmodum Lacedæmoniorum et Macedonum et Μολοσσῶν reges.]

[Propter hanc causam (quod regia potestas ad mediocritatem magis adducta erat) regnum Μολοσσῶν diu incolume mansit.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ταῖς κατὰ μῦρον· ἀντὶ γὰρ τῶν φυλάρχων βουλὴν ἐποίησαν· εἰς δὲ τὴν Ἡλιαίαν ἐπάναγες ἴσθιν ἔτι τῶν ἐν τῷ πολιτεύματι βαδίζειν τὰς ἀρχάς, δταν ἐπιήρηζται ἀρχή τις· ὀλιγαρχικὸν δὲ καὶ ὁ ἀρχῶν ὁ εἰς ἦν ἐν τῇ πολιτείᾳ ναύτη· πανταχοῦ γὰρ διὰ τὸ ἀνισον ἡ στάσις. Verba ἐπάναγ. ἴσθιν ἔτι τῶν ε. τ. π. β.: vario modo interpretati sunt viri d. Vid. præter Aristot. interpretes Schneiderum, Coraen, Gœttingium, Hilarium, Stabrium, Kortüm (*Zur Gesch. hell. Staatsverf.* p. 118), Müller. *Dor.* II, p. 156, coll. Wachsmuth. *Antiqq.* I, 2, p. 93; Tittmann. *Staatsverf.* p. 492.

II, 4, 13 : Ἄλλ' εἴπερ δεῖ δημοσίους εἶναι τοὺς τὰ κοινὰ ἐργαζομένους, δεῖ καθάπερ ἰν' Ἐπιδάμῳ τε καὶ ὡς Διόφαντός ποτε κατεσκεύαζεν Ἀθήνησι, τοῦτον ἔχειν τὸν τρόπον. V. Müller. l. l. p. 27.

[ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ.]

[141.]

[Aristot. *Pol.* IV, 3, 8 : Ἐν Ἀπολλωνίᾳ τῇ ἐν τῷ Ἴονίῳ καὶ ἐν Θήρᾳ... ἐν ταῖς τιμαῖς ἦσαν οἱ διαφέροντες κατ' εὐγένειαν καὶ πρῶτοι κατασχόντες τὰς ἀποικίας, ὀλίγοι ὄντες πολλῶν.] V. Müller. *Dor.* II, p. 156.

ΜΗΛΙΑΕΩΝ.

142.

Suidas s. v. Τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα : Φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μηλιάων πολιτείᾳ τοὺς παῖδας γυμνοὺς ἐκφέρειν (i. περιφέρειν) μέχρις ἑτῶν 15' καὶ καταφιλεῖν αὐτοὺς ἰν' τοῖς συμποσίοις.

Cf. *Prov. Vatican.* Append. IV, 5 : Μηλίοις ἀνεῖλεν ὁ θεὸς, φιλεῖν τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα· μέχρις οὖν ἑτῶν δέκα ἕξ (δ' ἢ ε'?) γυμνοὺς περιέφερον τοὺς παῖδας, καὶ καταφιλοῦν ἐν Ὀλυμπίᾳ (?).

Res obscuræ. Μηλιάων πολιτεία, glossa *Suidæ* p. 828 ed. Bernhardt.

Et Epidamni mutata est reipublicæ administrandæ forma ex parte quadam. Nam pro phylarchis senatum sic populum fecerant. In Helicæam vero (i. e. in βουλῆς ἰσθίης conclones, uti videtur) necesse adhuc erat, ut ex nobilioribus civibus illi, qui magistratu fungebantur, se conferrent, quando aliquis magistratus in demortui locum suffragio sufficiendus erat. Oligarchiæ autem conveniebat etiam prætor seu archon unus in hac republica : ubique enim propter inæqualitatem sedillo oritur.

Quodsi publicos servos esse oportet eos, qui communia artificia exercent, debet hoc ita se habere ut Dyrrhachii et ut aliquando Diophantus Athenis instituit.

[ΑΠΟΛΛΟΝΙΑΤΑΡΩΝ.]

[141.]

[In Apollonia ad mare Ionicum sita et in Thera honoribus pollebant qui præstabant nobilitate, quique primi colonias occuparant, pauci illi inter multos.]

143.

Phot. Lex. p. 594, 9 : Τὸ Μηλιακὸν πλοῖον τοῦτο ἐπὶ τῶν (παλαιῶν καὶ add. *Suidas*) ἀγαν βρόντων πλοίων ἀπὸ ἱστορίας τινὸς εἴρηται· φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης Ἴππότην εἰς ἀποικίαν (οἰκίαν *Vat. Prov.*) στελλόμενον τοῖς μὴ βουλευθεῖσιν αὐτῇ συμπλεῖν καταράσασθαι· ἐπειδὴ γὰρ προφασίζόμενοι, οἱ μὲν τὰς γυναῖκας αὐτοῖς ἀρρωστῆν, οἱ δὲ τὰ πλοῖα βεῖν, κατέμεινον, κατηράσατο μήτε πλοῖα στεγανὰ αὐτοῖς γενέσθαι ποτὲ καὶ ἐπὶ τῶν γυναικῶν κρατεῖσθαι αἰεὶ.

Eadem brevius, missa Aristotelis mentione, *Suidas* v. Μηλιακόν, *Apostol. Prov.* XIX, 89; *Prov. Vat. Append.* IV, 4. Aliter *Diogenian.* VIII, 31, p. 310 edd. L. et Schn. : Τὸ Μ. πλ. ἐπὶ τῶν ἀγαν βρόντων πλοίων. Κατηρήσαντο γὰρ Λακεδαιμόνιοι μηδέποτε στεγνὰ τὰ πλοῖα Μηλίων γενέσθαι· παραβάται γάρ. *Leutschius* l. l. laudat *Kriegkii* dissert. *geogr. De Maliensib.* p. 16. *De Hippote, Aletæ Corinthi conditoris patre, una cum Heraclidis in Peloponnesum trajiciente, v. Apollodor.* II, 8, 3; *Conon.* 26; *Pausan.* II, 4, 3. III, 13, 3; *schol. Theocrit.* V, 83; *Müller. Dor.* I, p. 84, 124. — Quamnam coloniam Aristoteles intellexerit, obscurum; de Cnido cogitaverim; ejus enim urbis conditor Ἴππότης ὁ ἀλήτης appellatur ap. *Tzetzen* ad *Lyc.* 1388, coll. *Diodoro* V, 9, 2. Vulgo Cnidus *Lacedæmoniorum* colonia dicitur; *Lacedæmonios* vero *Hippotæ* loco apud *Diogenianum* commemorari videmus. Utrumque igitur ita conjungere licet, ut coloniam ab iis maxime Doribus deductam statuamus, qui sub Hippota in regionibus circa Maliacum sinum olim habitaverant vel etiam ex iis in societatem colonizæ deducendæ a *Lacedæmoniis* advocati sunt. In *Maliensium* regionem migrarunt *Ænians*; hi insensu erant *Lacedæmoniis*; certe παλαιὰν ἔχθραν *Lacedæmoniorum* atque τῶν ἐπὶ τοῦ Μηλιῶς κόλπου *Οἰταίων* inemo-

MALIENSIIUM.

142.

Aristoteles in *Maliensium* rep. ait *Malienses* (quum dei oraculo carissimorum carissima dilligere jussi essent) liberos usque ad ætatis annum decimum sextum nudos circumferre, et deosculari in convivis.

143.

Maliacum navigium dicitur de vetusto et rimarum pleno navigio ab historia quadam. *Aristoteles* enim refert *Hippoten*, quum coloniam deducturus esset, imprecatum esse iis qui secum navigare recusassent. Nam quum alli uxorum infirmitatem, alii rimas navigiorum prætexentes domi manerent, *Imprecatus* iis est, ut nunquam firmis uterentur navigiis, seminarumque imperio semper subjecti essent.

erat Thucydides VIII, 3. Cf. Müller. *Dor.* I, 45. Ad hos igitur potissimum spectare proverbium nostrum et junctam ei historiunculam putaverim.

[144.]

[Aristot. *Pol.* IV, 10, 9 (10) : 'Ἐστὶ δ' ἡ πολιτεία παρ' ἐνίοις οὐ μόνον ἐκ τῶν ὀπλιτευόντων, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὀπλιτευομένων· Ἰν Μαλιεῦσι δὲ ἡ μὲν πολιτεία ἦν ἐκ τούτων, τὰς δὲ ἀρχὰς ἤρουντο ἐκ τῶν στρατευομένων.] V. Müller. *Dor.* I, p. 45.

ΚΟΙΝΗ ΘΕΤΤΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

145.

Ἡγεοκρατία v. Τετραρχία : Τετάρων μερῶν ὄντων τῆς Θετταλίας ἕκαστον μέρος τετράς ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἑλλάνικος ἐν τοῖς Θεσσαλικοῖς· ὄνομα δὲ φησιν εἶναι ταῖς τετράσι Θεσσαλιῶτιν, Φθιωτῖν, Πελασγιῶτιν, Ἐστιαῖωτιν· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Κοινῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ ἐπὶ Ἀλεῦα τοῦ Πύρρου διηρῆσθαι φησιν εἰς δ' μόρας τὴν Θετταλίαν... Ὅτι δὲ Φίλιππος καθ' ἑκάστην τούτων τῶν μοιρῶν ἀρχόντα κατέστησε, δεδηλώκασι ἄλλοι τε καὶ Θεόπομος ἐν τῇ μδ'.

Verba ἐν τῇ κοινῇ θ. π. eodem modo intelligenda esse censeo quo verba ἐν κοινῇ Ἀρχάδων πολ. fr. 91. Igitur dixit Aristoteles de Thessaliæ rep., qualem post eversas singularum urbium tyrannides Philippus constituerat in tetrarchias vetustis illis nominibus insignitas dividens, singulisque partibus suam præficiens archontem. Veterum locos qui huc pertinent diligenter collegit Schneider. ad *Pol.* Arist. p. 496 sqq.

145 a.

Athenæus XI, p. 499, B : Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Θετταλῶν πολιτείᾳ θηλυκῶς λέγεσθαι ὑπὸ Θετταλῶν τὴν λάγνον. Ita etiam Rhianus ap. Athen. I. I. Cf. *Mæris* p. 246 : Λάγνος ἀρρενικῶς Ἀττικοί, θηλυκῶς Ἑλληνας. Ceterum de λάγνῳ Aristoteles dixerit,

quatenus mensura quædam voce significatur. Athenæus I. I. : Λάγνον δὲ μέτρον λέγουσιν εἶναι ὄνομα παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν, ὡς γὰρ καὶ κοτύλης· χωρεῖν δ' αὐτὸ κοτύλας Ἀττικὰς δώδεκα. Καὶ ἐν Πάτραις εἰφρασι τοῦτ' εἶναι τὸ μέτρον τὴν λάγνον.. Cf. *Stephan.* *Thes.* s. v.

Ex Thessalorum Πολιτεία Sopater in *Historiarum* libro XII plura mutuatus est, teste Photio cod. 161.

146.

Philargyrus ad *Virg. Georg.* II, 97 : *Sunt et Amineæ*] *Amineos Aristoteles in Politicis hoc scribit Thessalos fuisse, qui suæ regionis vites in Italiam transtulerint, atque inde illis nomen impositum. Pro Politicis scr. Politis. Ceterum de Amineis Thessalis frustra quæsi. Num recte huc posuerim fragmentum, an ad Italas Resp. pertinuerit, nescio.*

[147.]

[Aristot. *Pol.* II, 6, 2 : Ἡ τε γὰρ Θετταλῶν πενσεταία πολλάκις ἐπέθετο τοῖς Θετταλοῖς, ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς Λάκωσι οἱ Ἑλλῶτες· ὡς περ γὰρ ἐφεδρεύοντες τοῖς ἀτυχήμασι διατελοῦσιν... καὶ τοῖς Θετταλοῖς κατ' ἀρχὰς ἀφίσταντο διὰ τὸ πολεμεῖν εἶτι τοῖς προσχώροις, Ἀχαιοῖς καὶ Περραιβοῖς καὶ Μάγνησιν.]

[148.]

[Idem *Pol.* VII, 11, 2 : Πρέπει δ' ὑπὸ τοῦτον τὸν τόπον (quem templo et syssitiis eligi vult) τοιαύτης ἀγορᾶς εἶναι κατασκευῆν ὅταν καὶ περὶ Θετταλίαν ὀνομάζουσιν, ἣν ἐλευθέραν καλοῦσιν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἣν δεῖ καθαρὰν εἶναι τῶν ὠνίων πάντων, καὶ μήτε βάνουσον μήτε γεωργὸν μήτ' ἄλλον μηδένα τοιοῦτον παραβάλλειν μὴ καλούμενον ὑπὸ τῶν ἀρχόντων.] *Similia de Persis loquens narrat Xenophon Cyrop.* I, 2, 3.

[144.]

[Constat autem respublica apud nonnullos non solum ex iis peditibus qui arma gerunt, verum etiam ex iis qui gesserunt. Apud Malienses autem respublica quidem ex his constabat, magistratus vero ex iis, qui militabant, legabantur.]

COMMUNIS THESSALORUM RESPUBLICA.

145.

Aristoteles in *Communi Thessalorum republica* sub *Aleua Pyrrhi filii Thessaliam in quattuor partes distributam esse ait.*

145 a.

Aristoteles in *Thessalorum rep.* τὴν λάγνον feminino genere dici apud Thessalos tradit.

[147.]

[Thessalici quoque penestes sæpe in Thessalos invaserunt, itemque Helotes in Lacedæmonios. Nam perpetuo veluti casibus eorum adversis insidiantes imminent... Apud Thessalos initio servi desciverunt propterea quod bellum etiam tum cum accolis Achæis, Perrhæbis, Magnetibus gerebant.]

[148.]

[Sub hoc autem loco (quem templis et syssitiis eligi vult) forum constituere oportet ei simile quod in Thessalia liberum appellant. Hoc autem est ejusmodi, ut nec rebus venalibus inquinari, nec opificibus aut agricolis et ceteris id genus patere debeat, nisi si quis fuerit a magistratibus accersitus.]

[ΛΑΡΙΣΣΑΙΩΝ.]

[149.]

[Idem Pol. V, 8, 12 : Συνεπέθετο δὲ (una cum Crataea Archelaum regem adortus est) καὶ Ἑλληνοκράτης ὁ Λαρισσαῖος διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· ὡς γὰρ χροῖμενος αὐτοῦ τῇ ἡλικίᾳ οὐ κατήγεν (ejectum in patriam reduxit) ὑποσχόμενος, δι' ὕβριν καὶ οὐ δι' ἐρωτικὴν ἐπιθυμίαν φετο εἶναι τὴν γεγεννημένην δμιλίαν.] De his aliunde non constat. Cf. fr. 154.

[150.]

[Pol. V, 5, 9, ubi de causis, ex quibus oligarchiae evertuntur vel pacis vel belli tempore : Ἐν δὲ τῇ εἰρήνῃ διὰ τὴν ἀπιστίαν τὴν πρὸς ἀλλήλους ἐγχειρίζουσι τὴν φυλακὴν στρατιώταις καὶ ἄρχοντι μεσιδίῳ, ὅς ἐνίοτε γίνεται κύριος ἀμφοτέρων. Ὅπερ συνέβη ἐν Λαρίσσει ἐπὶ τῆς τῶν Ἀλευσάδων ἀρχῆς τῶν περὶ Σίμων καὶ ἐν Ἀβύδῳ ἐπὶ τῶν Ἰταιριῶν, ὧν ἦν μία ἡ Ἰφιάδου.]

Pro Σίμων codd. Σάμον corr. Schlosser. Cf. Demosth. p. 241, 27; 1352, 33; 1382, 6. V. Bæckh. Expl. Pindar. p. 333; Meinek. Euphor. p. 133; Kortüm. Staatsverf. p. 79; Wachsmuth. Antiq. 1, 2 p. 374. De Iphiade cf. Aeneas Tact. c. 23, Demosth. p. 679, 18 et pen.

[151.]

[Idem Pol. V, 5, 5 : Ἢ δῆμαγωγία διττή· ἡ μὲν... δταν τὸν ὄχλον δῆμαγωγῶσιν οἱ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ ὄντες, οἷον ἐν Λαρίσσει οἱ πολιτοφύλακες διὰ τὸ αἰρεῖσθαι αὐτοὺς τὸν ὄχλον ἐδημαγῶγουν.]

[ΦΑΡΣΑΛΙΩΝ.]

[152.]

[Aristot. Pol. V, 5, 7 : Ὁμονοῦσα δὲ ὀλιγαρχία

οὐκ εὐδιάφορος ἐστὶ αὐτῆς· σημεῖον δὲ ἡ ἐν Φαρσάλῳ πολιτεία· ἐκείνοι γὰρ ὀλίγοι ὄντες πολλῶν κύριοι εἴσι διὰ τὸ χρῆσθαι σφίσι αὐτοῖς καλῶς.] V. Schneideri excursum ad h. l. p. 490 sqq.

Μαθωναίων πολιτεία laudatur in libris Athenæi VI, p. 236 E. At legendum est Ἀθηναίων πολ. fr. 47 b.

Sequentibus præmitto quæ de *Macedonibus* et eorum regibus apud Aristotelem in *Politiis* leguntur. Dixit de hisce in *Rep. Πελλαίων*.

[153.]

[Aristot. Pol. VII, 2, 6 : Ἦν δὲ ποτε καὶ περὶ Μακεδονίαν νόμος τὸν μηθὲνα ἀπενταγκότα πολέμιον ἄνδρα περιζῶσθαι τὴν φορβειάν.]

[154.]

[Idem Pol. V, 8, 11 : Πολλὰ δ' ἐπιθέσεις γεγένηται καὶ διὰ τὸ εἰς τὸ σῶμα αἰσχύνεσθαι τῶν μονάρχων τινός. Οἷον καὶ ἡ Κραταίου εἰς Ἀρχελάου· αὐτὸς γὰρ βαρέως εἶχε πρὸς τὴν δμιλίαν· ὥστε ἱκανὴ καὶ ἐλάττων ἐγένετο πρόφασις, διότι τῶν θυγατέρων οὐδεμίαν ἔδωκεν ὁμολογήσας αὐτῷ, ἀλλὰ τὴν μὲν πρότερον κατεχόμενος ὑπὸ πολέμου πρὸς Σίρραν καὶ Ἀρράβαιον ἔδωκε τῷ βασιλεῖ τῷ τῆς Ἑλιμαίας, τὴν δὲ νεώτερον τῷ υἱεῖ Ἀμύντᾳ, οἰόμενος οὕτως ἂν ἐκείνον ἥμισυ διαφέρεισθαι καὶ τὸν ἐκ τῆς Κλεοπάτρας· ἀλλὰ τῆς γε ἀλλοτριότητος ὑπῆρχεν ἀρχὴ τὸ βαρέως φέρειν πρὸς τὴν ἀφροδισιαστικὴν χάριν.] V. Schneider ad h. l. p. 338 et 5no sq. Cf. fr. 149.

[155.]

[Idem Pol. V, 8, 13 : Καὶ τῆς Ἀρχελάου δ' ἐπιθέσεως Δεκάμνιχος ἡγεμῶν ἐγένετο, παροξύνων τοὺς ἐπιθυμῶντας πρῶτος· αἴτιον δὲ τῆς ὀργῆς, ὅτι αὐτὸν

[LARISSEORUM.]

[149.]

[Archelaum cum Crataea adortus est etiam Hellanocrates Larissæus eandem ob causam. Ubi enim se ab illo, cui sæ ætatis florem fruendum dederat, ab exilio non reduci in patriam vidit, quod ille se facturum pollicitus erat, consuetudinem illam non ab amatoris cupiditate, sed a voluntate inferendi contumeliam profectam fuisse putavit.]

150.

[In pace oligarchia perit propterea quod mutuo fidem non habent, custodiam corporis externis militibus et archonti intermedlo committunt, qui fit interdum utriusque partis dominus. Hoc Larissæ accidit ex Aleudarum familia Simo principatum obtinente; et Abydi tempore factionum, quarum una erat Iphiadæ.]

[151.]

[Duplex popularis assentatio est: una quum plebi assentantur pauci dominantes, ut Larissæ politophylaces, quia ipsi a plebe legebantur, multitudini blandiebantur.]

[PHARSALIORUM.]

152.

[Consentiens autem et conspirans oligarchia non facile

ex se ipsa evertitur, argumento reipublicæ Pharsalicæ. Illic enim pauci in multos imperium tenent, quoniam se ipsi pauci bene gerunt.]

153.

[Olim apud Macedonas lex erat ut capistro cingentur qui nullum hostem occidissent.]

154.

[Mullæ etiam conspirationes factæ sunt in monarchos propter pudendas contumelias in corpus illatas, ut Crataea in Archelaum. Semper enim graviter ferebat veneram illius consuetudinem; itaque vel levior causa satis idonea visa est illa, quod nullam sibi ex filiabus, ut erat pollicitus, in matrimonium dedisset (sed majorem natu quidem, bello, quod cum Sirra et Arrabæo gerebat, implicitus, Elinææ regi despondit, minorem vero Amyntæ filio, existimans fore hoc pacto, ut minus ille dissentiret ab filio qui ipsi fuerat ex Cleopatra natus): sed alienationis origo fuit, quod graviter consuetudinem stupri tollisset.]

[155.]

[Conspirationis in Archelaum factæ Decamnichus dux fuit, qui primus ceteros concitavit, iratus, quod Euripidi poetæ traditus ab eo fuisset verberandus; Euripides autem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

Ῥηγίνος νομοθέτης Χαλκιδεῦσι, τοῖς ἐπὶ Θράκης, οὗ
περὶ τε τὰ φονικά καὶ τὰς ἐπικλήρους ἐστίν· οὐ μὴν
ἀλλ' ἰδίον γε οὐδὲν αὐτοῦ λέγειν ἔχοι τις ἄν.]

[AMPHIPOLITΩΝ.]

[160.]

[Ar. Pol. V, 5, 6 : Oligarchiæ conversiones fiunt, si qui ex oligarchis vita luxuriosa patrimonia consumpserint. Tum enim novis rebus student. Sic in Ἀμφιπόλει ὃ ὄνομα ἦν Κλεότιμος, τοὺς ἐποίκους τοὺς Χαλκιδέων ἤγαγε, καὶ ἐλθόντων διστασίασεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους.]

V, 2, 11 : Ἀμφιπολιταὶ δεξάμενοι Χαλκιδέων ἀποίκους ἐξέπεσον ὑπὸ τούτων οἱ πλείστοι αὐτῶν.] Simile quid ap. Thucyd. IV, 102.

[161.]

[Subjungo quæ de Thraciæ regibus leguntur ibid. V, 8, 12 : Πάρρων δὲ καὶ Ἡρακλείδης οἱ Αἴνιοι Κότυν διέφθειραν τῷ πατρὶ τιμωροῦντες. Ἀδάμας δ' ἀπέστη Κότυος διὰ τὸ ἐκτεμηθῆναι παῖς ὦν ὑπ' αὐτοῦ, ὡς ὑβρισμένος.]

Codd. Πάρρων, Πάρων, vitiose, uti videtur; Πύθων audit ap. Demosthen. p. 659, 27. 674, 21, Diog. L. III, 46, Plutarch. Præc. polit. c. 21, 7, p. 996 ed. Didot. et Adv. Colot. c. 32, 6, p. 1377, De Adamante non constat.

Id. ib. V, 8, 15 : Στύθης δ' Ἰσθμῶν Ἀμαδόκω στρατηγῶς ὦν (ἐπιτίθεται). V. Schneider. ad Xen. Hell. IV, 8, 56.]

[BYZANTIΩΝ.]

[162.]

[Aristot. Pol. IV, 4, 1 : Ἐν Τάραντι καὶ Βυζαντίῳ (sc. τὸ ἀλιευτικὸν πολὺσχλόν ἐστιν).]

leges condidit, veluti de cædibus et de puellis orbis, ad quas venit omnis paterna hæreditas. Nihil tamen quisquam ejus proprium referre possit.]

[AMPHIPOLITARUM.]

[160.]

[Oligarchiæ conversiones fiunt, si qui ex oligarchis vita luxuriosa patrimonium consumpserint. Tum enim novis rebus student : sic Amphipoli is cui nomen erat Cleotimo, Chalcidensium colonos in urbem adduxit, eosque in locupletes incitavit.]

Amphipolitæ, Chalcidensium colonis receptis, ab his ejecti sunt plerique.]

[161.]

[Python et Heraclides Enii Cotyn interemerunt, patris injuriam ulciscentes. Adamas autem a Coty defecit, tanquam contumelia accepta, quod puer ab eo exsectus fuisset.]

Southes Thrax quum esset imperator, in Amadocum bellum facit.]

V, 2, 10 : Καὶ Βυζαντίοις οἱ ἐποίκοι ἐπιβουλεύοντες φωραθέντες ἐξέπεσον διὰ μάχης.]

[ἈΠΟΛΛΩΝΙΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΠΟΝΤῳ.]

[163.]

[Aristot. Pol. V, 2, 11 : Ἀπολλωνιάται οἱ ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ ἐποίκους ἐπαγαγόμενοι ἐστασίασαν. Idem V, 5, 7 : In oligarchiis ii qui vita luxuriosa patrimonium perdidierint, δὲ μὲν ἐπιχειροῦσιν τι κινεῖν, δὲ δὲ κλέπτουσι τὰ κοινά· ὅθεν πρὸς αὐτοὺς στασιαζουσιν ἢ οὗτοι, ἢ πρὸς τούτους μαχόμενοι κλέπτοντας, ὅπερ ἐν Ἀπολλωνίᾳ συνέβη τῇ ἐν τῷ Πόντῳ.]

[ΙΣΤΡΙΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΠΟΝΤῳ.]

Aristot. Pol. V, 5, 2. V. Resp. Ἡρακλειωτῶν.

ΔΗΛΙΩΝ.

164.

Plinius H. N. IV, 12 : *Delus, quam Aristoteles ita appellatam prodidit, quoniam repente apparuerit enata.* Cf. Etym. M. ubi *Delum* nominatam dicit, ὅτι ἐξ ἀδήλου βάσεως ἐρριζώθη vel ὅτι κρυπτομένην ἐν τῇ θαλάσῃ ὁ Ζεὺς ἀνέδωκε καὶ δῆλῃν ἐποίησε.]

* Fabricius hoc Plinii loco commolus male in catalogum librorum perditorum Aristotelis opus Περὶ νήσων intulit. * ΝΕΥΜΑΝΝ.

165.

Athenæus VIII, p. 296, C : Ἀριστοτέλης ἐν Δελίῳ πολιτεία, ἐν Ἀήλῳ κατοικήσαντα μετὰ τῶν Νηρηϊδῶν Γλαῦκον τοῖς θελοῦσι μαντεύεσθαι.]

[BYZANTIORUM.]

[162.]

[Magna turba est piscatorum Tarenti et Byzantii. Quum Byzantii advenas receptos sibi insidiari comperissent, eos prælio commisso superatos exterminarunt.]

[APOLLONIATARUM PONTICORUM.]

[163.]

[Apolloniatae, qui in Ponto Euxino habitant, quum advenas quosdam invitassent, seditionem inter se concitarunt.]

In oligarchiis ii qui vita luxuriosa patrimonium perdidierunt, interdum aliquid novare conantur, interdum pecuniam publicam furantur, ex quo aut hi inter se dissident, aut qui his rempublicam depeculantibus adversantur : quod in Apollonia Pontica accidit.]

DELIORUM.

165.

Aristoteles in Deliorum rep. Glaucum in Delo habitantem cum Nereidibus vaticinari volentibus ait.]

166.

Diogenes Laert. VIII, 13 : Ἀμίλει καὶ βωμὸν προσκυνῆσαι (Πυθαγόραν φασὶν) μόνον ἐν Δῆλῳ τὸν Ἀπόλλωνος τοῦ γενέτορος, ὃς ἐστὶν ὀπισθεν τοῦ Κερατίνου, διὰ τὸ πυρὸς καὶ κριθᾶς καὶ τὰ κόπανα μόνα τίθεσθαι ἐκ' αὐτοῦ ἄνευ πυρὸς, ἱερεῖον δὲ μηδὲν, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν Δηλίων πολιτείᾳ.

Cf. Porphy. De abstin. II, 5 et 20; Iamblich. De vit. Pyth. c. 25 et 35; Cicero de Rep. III, 11; Philostrat. Vit. Apollon. init. De βαμῶν κερατίνῳ s. κερατίνῳ v. Callimach. Hymn. in Apoll. 62 sqq.; Plutarch. Moral. p. 983, E, Vit. Thesei c. 21.

ΚΥΘΝΙΩΝ

167.

Hierocration : Κύθνιοι. Δημοσθένης ἰν τῷ περὶ συντάξεως (§ 34). Κύθνος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυθνίων πολιτείᾳ.

Zenob. IV, 83 : Κυθνώλεις συμφοραὶ· τούτο εἰς παροιμίαν ἦλθε διὰ τὰ Κυθνίοις συμβάντα. Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης οὕτω κωμῶς αὐτοὺς διατεθῆναι ὑπὸ Ἀμφιτρυῶνος, ὥστε τὰς μεγάλας συμφορὰς Κυθνώλεις καλεῖσθαι.

• Pro vulgato Κυθνώδεις bis dedi Κυθνώλεις : v. Hesych. v. Κυθνώλης. Et sic scribendum docet Helladius Phot. Bibl. p. 1588 (533 Bekk.) • ΣΧΗΝΕΙ-
DEWIN. Cf. Steph. Th. v. Κυθνώλης. Photius l. I. : Ἄργους γὰρ ἦν χωρίον τι καλούμενον Κύθνιον, οὗ τοὺς ἀνδρας ποτὶ Ἀμφιτρυῶν ἀναίλα πάντας, πλὴν ὀλίγων πάνυ. De Cythno insula cf. Strabo X, p. 485; Steph. Byz. s. v.; Herodot. VII, 90; VIII, 67.

(ΤΗΝΙΩΝ.)

167 a.

Plinius H. N. IV, 21 : *Tenns... quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydrussam appellatam ait, aliqui Ophiussam.* Rem narrat etiam Steph. Byz. v. Τῆνος, subjiciens mirabile quoddam

166.

Pythagoram alunt in Delo solam Apollinis genitoris aram, quæ pone aram Ceratinam (corneam) est, adorasse, quod frumentum et hordeum et placentas solas illi absque usu ignis imponere soleant, ceterum nullas victimas, ut Aristoteles in Deliorum rep. testatur.

CYTHNIORUM.

167.

Cythnos, una ex Cycladibus insolis, ut Aristoteles ait in Cythniorum rep.

Κυθνώλεις συμφοραὶ. Hoc in proverbium sibi propter ea quæ Cythniis acciderunt. Dicit enim Aristoteles tam male eos tractatos ab Amphitryone esse, ut magnæ calamitates κυθνώλεις (quasi Cythnice) vocarentur.

Teni ins., ex Pseudo-Aristotelis Θυμασίοις ἀκού-
μασι. Noster locus ex eodem loco fluxerit, unde istud θαυμάσιον (c. 33). Qui sons num Πολιτεῖαι an aliud Aristotelis opus fuerit, quis affirmaverit?

(ΜΗΛΙΩΝ.)

167 b.

Plinius H. N. IV, 23 : *Melos, quam Aristoteles Zephyriam (appellat).* De hac quoque insula vide quæ in Mirab. Aristot. c. 44 leguntur.

[ΘΗΡΑΙΩΝ.]

Arist. Pol. IV, 3, 9. Vid. Resp. Apolloniatarum fr. 141.

(ΚΕΙΩΝ?)

Apud Photium cod. 161 Sopater adhibuisse ad consarcinandum librum decimum dicitur Aristotelis Rempublicam Κίων. Probabiliter scribendum est Κεῖων (cf. Heraclidis fr. 7); nisi mavelis Κιανῶν (v. fr. 187).

ΝΑΞΙΩΝ.

168.

Athenæus VIII, p. 348, A, postquam ex Clearcho et Theophrasto attulerat proverbium Οὐδείς κακὸς μέγας ἰχθύς vel Μέγας οὐδαὶς σαπρὸς ἰχθύς, perguit ita : Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ναξίων Πολιτείᾳ περὶ τῆς παροιμίας οὕτω γράφει· « Τῶν παρὰ Ναξίοις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστν ὤκουν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ κώμας. Ἐν οὖν ὁτὶ τινε τῶν κωμῶν, ἧ ὄνομα ἦν Λησταδαί, Τελεσταγόρας ὄκει, πλούσιός τε σφόδρα καὶ εὐδοκίμων καὶ τιμώμενος παρὰ τῷ δήμῳ τοῖς τ' ἄλλοις ἄπασι καὶ τοῖς καθ' ἡμέραν πεμπομένοις. Καὶ δεκαταβάτες ἐκ τῆς πόλεως δυσωνοῖντό τι τῶν πωλουμένων, ἔθος ἦν τοῖς πωλοῦσι λέγειν, ὅτι μᾶλλον ἂν προέλοιτο Τελεσταγόρα δοῦναι, ἢ τοσοῦτου ἀναδόσθαι. Νεανίσχοι οὖν τινες ὠνούμενοι μέγαν ἰχθύν, εἰπόντος

NAXIORUM.

168.

Aristoteles in Naxiorum Rep., ubi proverbii *Nullus piscis magnus est malus* meminit, hæc scribit : Eorum qui apud Naxios copia rei familiaris abundabant, alii habitabant in urbe, alii per vicos sparsim vitam agebant. In uno igitur ex vicis, cui Lestadæ nomen, habitabat Telestagoras, vir prædives et optimæ apud omnes famæ; quem honorabat populus quum aliis omnibus rebus, tum missis quotidie muneribus. Et si quando oppidani, in vicos degressi, emere aliquid rerum venalium vellent, sed minoris licitarentur quam par esset, solebant venditores respondere, malle se Telestagoræ dare quam eo pretio addicere. Aliquando igitur juvenes nonnulli magnam piscem mercantes, quum hunc illud respondis-

τοῦ ἀλιέως τὰ αὐτὰ, λυπηθέντες τῷ πολλάκις ἀκούειν, ὑποπιόντες ἐκώμασαν πρὸς αὐτόν. Δειξαμένου δὲ τοῦ Τελεσταγόρου φιλοφρόνως αὐτοῦς, οἱ νεανίσκοι αὐτόν τε ὕβρισαν καὶ δύο θυγατέρας αὐτοῦ ἐπιγάμους. Ἐφ' οἷς ἀγανακτήσαντες οἱ Νάξιοι καὶ τὰ δπλα ἀναλαβόντες ἐπῆλθον τοῖς νεανίσκοις· καὶ μεγίστη τότε στάσις ἐγένετο, προστατοῦντος τῶν Νάξιων Λυγδάμιδος, δε ἀπὸ ταύτης τῆς στρατηγίας τύραννος ἀνεφάνη τῆς πατρίδος.

[168 a.]

[Arist. Pol. V, 5, 1 : Αἱ δ' ὀλιγαρχίαι μεταβάλλουσι διὰ δύο μάλιστα τρόπους τοὺς φανερωτάτους, ἕνα μὲν, ἐὰν ἀδικῶσι τὸ πλῆθος· πᾶς γὰρ ἱκανὸς γίνεται προστατής· μάλιστα δ', ὅταν ἐξ αὐτῆς συμβῆ τῆς ὀλιγαρχίας γίνεσθαι τὸν ἡγεμόνα· καθάπερ ἐν Νάξῳ Λύγδαμικ, δε καὶ ἐτυράνησεν ὕστερον τῶν Νάξιων.]

De Lygdami cf. Polyæn. I, 23, 2, Herodot. I, 64, Plutarch. Apophth. Lac. 64.

168 b.

Plutarch. De virt. mul. c. 17, p. 254 : Νάξις καὶ Μιλησίοις συνέστη πόλεμος διὰ τὴν Ὑψικρέοντος τοῦ Μιλησίου γυναῖκα, Νεαίραν. Αὕτη γὰρ ἠράσθη Προμέδοντος Νάξιου, καὶ συνέπλευσεν, δε ἦν μὲν ξένος τοῦ Ὑψικρέοντος, ἐρασθείσα δὲ τῇ Νεαίρᾳ συνῆλθε, καὶ τὸν ἄνδρα φοβουμένην ἀπαγαγὼν εἰς Νάξον, ἰκέτιν τῆς Ἑστίας ἐκάθισαν. Τῶν δὲ Νάξιων οὐκ ἐκδιδόντων, χάριν τοῦ Προμέδοντος, ἄλλως δὲ ποιουμένων πρόφασιν τὴν ἰκεσίαν, ὁ πόλεμος συνέστη. Τοῖς δὲ Μιλησίοις ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ προθυμότερα τῶν Ἰώνων Ἐρυθραῖοι συνειμάχουν, καὶ μῆκος ἔσχε καὶ συμφορὰς ἤνεγκε με-

γάλας ὁ πόλεμος· εἴτ' ἐπαύσατο δι' ἀρετὴν γυναικὸς, ὡς συνέστη διὰ μοχθηρίαν. Διόγνητος γὰρ ὁ τῶν Ἐρυθραίων στρατηγός, ἔχων καὶ πεπιστευμένος ἔρυμα κατὰ τῆς Νάξιων πόλεως εὔπεφυκός καὶ κατασκευασμένος, ἤλασσε λείαν τῶν Νάξιων πολλήν, καὶ γυναῖκας ἐλευθέρους καὶ παρθένους ἔλαβεν. Ὡν μίας, Πολυκρίτης, ἐρασθείς, εἶχεν αὐτὴν οὐχ ὡς αἰχμάλωτον, ἀλλ' ἐν τάξει γαμετῆς γυναικὸς. Ἐορτῆς δὲ τοῖς Μιλησίοις καθηκούσης ἐν τῇ στρατιᾷ, καὶ πρὸς πόσιν ἀπάντων καὶ συνουσίας τραπομένων, ἠρώτησε τὸν Διόγνητον ἡ Πολυκρίτη, μή τι κωλύει περμάτων μερίδας ἀποπέμψαι τοῖς ἀδελφοῖς αὐτῆς. Ἐπιτρέψαντος δ' ἐκείνου καὶ κελύσαντος, ἐνέβαλε μολίβδινον γραμματίδιον εἰς πλακοῦντα, κελύσασα φράσαι τὸν κομίζοντα τοῖς ἀδελφοῖς, ὅπως αὐτοὶ μόνοι καταναλώσωσιν ἃ ἔπεμψε. Οἱ δ' ἐντυχόντες τῷ μολίβδῳ, καὶ τὰ γράμματα τῆς Πολυκρίτης ἀναγνόντες, κελυούσης νυκτὸς ἐπιθίσθαι τοῖς πολεμίοις, ὡς ὑπὸ μέθης διὰ τὴν εορτὴν ἐξημελημένων πάντων, προσήγγειλαν τοῖς στρατηγοῖς, καὶ παρώρμησαν ἐξελθεῖν μετ' αὐτῶν. Ἀλόντος δὲ τοῦ χοίριου, καὶ πολλῶν διαφθαρέντων, ἐξητήσατο τὸν Διόγνητον ἡ Πολυκρίτη παρὰ τῶν πολιτῶν, καὶ δέσωσεν. Αὕτη δὲ πρὸς ταῖς πύλαις γενομένη τοῖς πολιταῖς ἀπαντῶντας αὐτῇ, μετὰ χαρᾶς καὶ στεφάνων ὑποδεχομένου καὶ θαυμάζοντος, οὐκ ἤνεγκε τὸ μέγεθος τῆς χαρᾶς, ἀλλ' ἀπέθανεν αὐτοῦ πεσοῦσα περὶ τὴν πύλην· ὅπου τίθεται, καὶ καλεῖται βασκάνου τάφος, ὡς βασκάνῳ τινὶ τύχῃ τὴν Πολυκρίτην φθονηθεῖσαν ἀπολαῦσαι τῶν τιμῶν. Οὕτω μὲν οἱ Νάξιων συγγραφεῖς ἱστοροῦσιν· ἐ δ' Ἀριστοτέλης φησὶν, οὐδ' ἀλούσης τῆς Πολυκρίτης, ἄλλως δὲ πως ἰδόντα τὸν Διόγνητον ἐρασθῆναι, καὶ

set is piscator, ægre serentes æperius illud verbum a se audiri, jam bene adpoti ad eum perrexerunt comissabundi. Quos quum benigne excepisset Telestagoras, illi et ipsum contumelia affecerunt, duabusque sillabus nubilibus vim intulerunt. Quibus indignantes Naxii, arreptis armis, impetum in iuvenes fecere : et maxima tum exorta est seditio, in qua præerat Naxiis Lygdamis, qui ab hoc imperio tyrannus patriæ evasit.

[168 a.]

[Oligarchiæ commutantur duobus maxime modis manifestissimis : uno quidem, si multitudini injuriam inferant. Quivis enim ad ducendum populum est idoneus, præsertim si quis ex ipsis paucis imperantibus se ducem præbeat : quemadmodum in insula Naxo Lygdamis, qui postea Naxiorum tyrannus fuit.]

168 b.

Propter Næeram Hypsicreontis Milesii uxorem bellum inter Naxios et Milesios ortum fuit. Ea enim quum amaret Promedontem Naxium mariti sui hospitem, corpus cum eo miscuit, veritaque iram mariti, cum eo in Naxum navigavit. Eam Promedon supplicem Vestre collocavit. Naxiis autem mulierem sub præscriptione supplicationis in gratiam Promedontis non deditibus, bellum quod dixi conflatum est. Milesiis quum alii multi, tum Ionum studiosissime Erythræi auxilia tulerunt, bellumque hoc tractum

magnis calamitatibus, tandem virtute mulieris finitum est, sicuti corperat mulieris ob pravitatem. Diogenetus Erythraeorum dux munitionem quandam silii commissam tenebat, opportune admodum contra Naxiorum urbem sitam ; itaque et magnam Naxiis prædam abstulit, et mulieres ac virgines liberas. Harum unam, nomine Polycritam, amore captus, secum non ut captivam, sed uxoris loco habuit. Evenit ut in castris Milesiorum dies ageretur festus : ibi quum omnes poculis essent ac convivis dediti, rogavit Diogenetum Polycrita, ut liceret sibi fratribus partes placentarum mittere. Quumque is permitteret ac juberet, plumbeam tabellam placentæ inseruit, mandalo ei qui eam fratribus affererat, ut solos vesci juberet fratres illi quæ mitterat. Hi quum offendissent tabellam et legisset quæ scripserat Polycrita (hortabatur autem ut noctu hostes adorirentur, ob ebrietatem festo die contractam plane socordia dissolutos), rem ducibus Naxiorum significaverunt, et permoverunt ut secum exirent rei gerendæ causa. Occupato a Naxiis castello, multisque hostium interfectis, Diogeneto precibus Polycrita a civibus impetravit salutem. Ipsa autem civibus ad portam occurrentibus magno cum gaudio, colaudantibusque et æerta serentibus, magnitudine lætitiæ exanimata, in ipsa porta concidit mortua : atque ibi sepulta est, et monumentum ejus vocatur *Livoris tumulus* : quod invidia quadam fortunæ fascinata Polycrita putaretur

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ΣΑΜΟΘΡΑΚΩΝ.

171.

Schol. Apoll. Rhod. I, 917: 'Η δὲ Σαμοθράκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκωσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθράκης πολιτείᾳ· ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου τοῦ Ἐρμού καὶ Ῥήνης παιδὸς Σάμος προσωνομάσθη, κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ. Θρακῶν δὲ οἰκησάντων αὐτήν, ἐκλήθη Σαμοθράκη.

Λευκωσία schol. antiquiora, Λευκῶνια ap. Eustath. ad Il. p. 1340, 14. Λευκανία ap. Heraclid. Pont. c. 21. Similiter Italica insula aliis dicitur Λευκωσία, aliis Λευκασία, v. Steph. Thes. s. v. — De ratione nominum Σάος, Σάμος, Ῥήνη egit Welcker. *Æsch. Trilog.* p. 217 sq. cf. Müller *Min.* p. 450 sqq.

[ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΩΝ.]

[172.]

* [Aristot. Pol. III, 9, 6: Ἦρχον δὲ οἱ μὲν (sc. αἰσυμνήττι) διὰ βίου τὴν ἀρχὴν ταύτην, οἱ δὲ μέχρι τινῶν ὠρισμένων χρόνων ἢ πράξεων, ὅσον ἐβλοντό ποτε Μυτιληναῖοι Πιττακὸν πρὸς τοὺς φυγάδας, ὧν προεστήκεισαν Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκαῖος ὁ ποιητής. Διγλοὶ δ' Ἀλκαῖος ὅτι τύραννον ἐβλοντο τὸν Πιττακὸν ἐν τινι τῶν σχολιῶν μελῶν· ἐπιτιμᾷ γὰρ ὅτι « τὸν κακοπάτριδα Πιττακὸν πόλει τὰς ἀχόλῳ καὶ βαρυδαίμονος ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀολλῆες. »

Ib. II, 9, 9: Ἐγένετο δὲ καὶ Πιττακὸς νόμων δημιουργός, ἀλλ' οὐ πολιτείας· νόμος δ' ἴδιος αὐτοῦ τὸ τοὺς μεθύοντας, ἂν τυπτήσωσι, πλείω ζημίαν ἀποτί-

νειν τῶν νηφόντων· διὰ γὰρ τὸ πλείους ὑβρίζειν μεθύοντας ἢ νηφόντας οὐ πρὸς τὴν συγγνώμην ἀπέβλεψεν, ὅτι δεῖ μεθύουσιν εἶναι μᾶλλον, ἀλλὰ πρὸς τὸ συμφέρον (Surgia hæc esse videntur).

Ib. V, 8, 13: Πολλοὶ δὲ καὶ διὰ τὸ εἰς τὸ σῶμα αἰχισθῆναι· πληγαῖς ὀργισθέντες, οἱ μὲν διέφθειραν, οἱ δ' ἐνεχείρισαν, ὡς ὑβρισθέντες, καὶ τῶν περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ βασιλικὰς δυναστείας. Οἷον ἐν Μυτιλήνῃ τοὺς Πενθιλίδας Μεγακλῆς περιμόντας καὶ τύπτοντας ταῖς κορύναις, ἐπιθέμενος μετὰ τῶν φίλων ἀνεῖλε. Καὶ ὕστερον Σμέρδης Πενθίλον πληγὰς λαβὼν καὶ παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξελευσθεῖς διέφθειρε.

Ib. V, 3, 3: Περὶ Μυτιλήνην δὲ ἐξ ἐπικλήρων στάσεως γενομένης πολλῶν ἐγένετο ἀρχὴ κακῶν καὶ τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἀθηναίους, ἐν ᾧ Πάχης εἶλατο τὴν πόλιν αὐτῶν. Τιμοφάνους γὰρ τῶν εὐπόρων τινὸς καταλιπόντος δύο θυγατέρας, ὁ περιωσθεὶς καὶ οὐ λαβὼν τοῖς υἱεῖσιν αὐτοῦ Δόξανδρος ἤρξε τῆς στάσεως καὶ τοὺς Ἀθηναίους παρώξυνε, πρόξενος ὢν τῆς πόλεως.

Ib. III, 8, 4: Athenienses Lesbios, uti Samios et Chios ἐταπεινώσαν παρὰ τὰς συνθήκας.]

[ΑΝΤΙΣΣΑΙΩΝ.]

[173.]

[Aristot. Pol. V, 2, 11: Ἀντισσαῖοι τοὺς Χίων φυγάδας εἰσοδεξάμενοι διὰ μάχης ἐξέβαλον.]

[ΧΙΩΝ.]

[174.]

[Id. Pol. V, 5, 11: Πολλὰ δὲ καὶ διὰ τὸ ἄγαν ὀεσπο-

SAMOTHRACUM.

171.

Samothrace olim Leucosia appellabatur, uti narrat Aristoteles in Samothracum rep. Postea de Sao Mercurii et Rhenes filio Samos nuncupata est, interposita litera m. Quum vero Thracæ eam jam habitarent, vocata est Samothrace.

[MYTILENÆORUM.]

[172.]

[Æsymnetæ imperium obtinebant alii per omnem vitam, alii usque ad præfinitum tempus et ad certas res gerendas; verbi gratia, optarunt quondam Mytlenæi Pittacum adversus esules, quorum duces erant Antimenides et Alcæus poeta. Declarat autem Ipse Alcæus in quodam carmine scolio Pittacum a Mytlenæis tyrannum esse sumptum; iis enim vilio vertit quod perniciosum Pittacum, laudibus in cælum ferentes, universi afflictae et infelici civitati tyrannum imposuerint.

Fuit et Pittacus legum quidem opifex, sed non reipublicæ administrandæ. Lex autem ejus propria est, ut si quid ebrius peccaverit, graviores pœnas det, quam si siccus. Propterea enim quod frequentior ebriorum contumelia sit quam sobriorum, non tam ignoscendi rationem ab ebrietate repellendam spectavit quam utilitatem.

Multi etiam propterea quod corpore verbera pertulissent irati, tanquam accepta contumelia, summos magistratus et principes cum regia potestate aut occiderunt aut adorti sunt. Ut Mytilenis Megacles, facta cum amicis conspiratione, Penthilidas qui circumcunctes clavis quemque cædebant, interemit. Et postea Smerdis Penthilum, plagis ab eo acceptis et ab uxore extractus, necavit.

Mytlenæis nata ex puellis orbis et patrum locupletium hæredibus, seditio, multorum malorum et belli cum Atheniensibus suscepti, in quo Paches Atheniensium imperator urbem cepit, principium fuit. Nam quum Timophanes quidam, unus ex locupletibus, duas filias superstites reliquisset, Doxanderque qui eas filiis suis uxores poposcisset, repulsam tulisset, seditiois auctor fuit, et Athenienses contra patriam concitavit, quorum civitatis erat proxenus.

Athenienses Lesbios, ut Samios et Chios contra pacis depresserunt.]

[ΑΝΤΙΣΣΑΙΩΝ.]

[173.]

[Antissæi Chiorum exules in civitatem receptos signis collatis ejecerunt.]

[ΧΙΩΝ.]

[174.]

[Nullæ oligarchiæ, quia nimis erant sævæ, et domino-

τικὰς εἶναι τὰς ὀλιγαρχίας ὑπὸ τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ τινῶν δυσχερανάντων καταλύθησαν, ὡς περ ἢ ἐν Κνίδῳ καὶ ἢ ἐν Χίῳ ὀλιγαρχία.

Id. IV, 4, 1 : Τὸ ἐμπορικὸν ἐν Αἰγίνῃ καὶ Χίῳ (πολύογλόν ἐστιν).

Ib. III, 8, 4, v. fr. 172; V, 2, 11, v. fr. 173.

ΣΑΜΙΩΝ.

175.

Plinius H. N. V, 37 : *Ioniae ora habet... Samion : Partheniam primum appellatam Aristoteles tradit, postea Dryusam, deinde Anthemusam.* Cf. Heraclid. Resp. Sam. fr. 10, 1, Callimach. in Del. 45, Strabo X, p. 457; XIV, p. 637, Steph. Byz. v. Σάμος. Plura dat Panofka (Res Samiorum p. 8 sq.).

176.

Schol. Apollon. Rh. I, 188 : Παρθενίης Ἀγκαῖος Ἀριστοτέλης φησὶ περὶ Ἀγκαίου, θεοφιλογέωργος ὢν, καὶ φυτεύων ἀμπελῶνα, βαρὺς ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. Εἷς δὲ τῶν οἰκετῶν ἔφη μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐρθάκει, γαίρων ἐτρύγα, καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευε κεράσαι αὐτῷ. Μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι, ὑπεμνήσκειν αὐτοῦ τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἔφη· Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος ἄχρου. Τούτων ἔτι λεγομένων, ἤκέ τις ἀγγέλλων, ὡς ὑπερμεγέθης αὖς λυμαίνεται τὸν ὄρχατον. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σὺν ὤρμησε· καὶ πληγείς ὑπ' αὐτοῦ ἐτελεύτησεν. Ὄθεν ἢ παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν τι πραττόντων.

Tzetz. Γγc. 488 : Ὁ γὰρ Ἀγκαῖος οὗτος, υἱὸς ὦν Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας, τῆς Φοίνικος, ἐφύτευσεν ἀμπελον, κατὰ Ἀριστοτέλη τὸν τοῦ Πέπλου (τὸν Πέπλου codd. duo) συντάξαντα. Μάντις δὲ τις εἶπεν αὐτῷ, ὡς οὐ πίοι οἶνον ἐκ ταύτης. Ἐνηνοχίας δὲ τῆς ἀμπελου καρπὸν, ἀπέθλιψεν ὁ Ἀγκαῖος τὴν σταφυλὴν εἰς ἀγγεῖον, ἤγουν κύλικα, ὡς πίομενος, καὶ κατεγέλα τοῦ μάντιως, δεικνύων τὴν κύλικα· ὁ δ' ἔφη·

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλος ἄχρου.

Βοῆς δὲ γενομένης, ὡς σὺς λυμαινομένου τὴν χώραν, θείς τὴν κύλικα ὁ Ἀγκαῖος, ἐξῆλθεν ἐπὶ τὸν σὺν, καὶ πρῶτος ἀνηρέθη ὑπ' αὐτοῦ.

Peplum Aristotelis Tzetzes h. l. non meliore jure adduxerit quam supra fr. 115, etsi legi historia in Peplo poterat. Eadem narrat Heraclides Rep. Sam. fr. 10, 2. Schol. Hom. Od. X, 9; Zenob. V, 71; Diogenian. VII, 46; Gregor. Cyr. III, 38; Apostol. XVI, 28; Athenæus XI, p. 478, F.; Gellius N. A. XIII, 17; Stobæus Flor. CXI, 14; Boisson. An. II, 450, citante Leutschio in Pargæmiogr. tom. I, p. 148 sq.

Apud Heraclidem deinceps memoratur hirundo alba, quæ in Samo apparuerit. Prodigium hoc cum nescio qua historia conjunctum ex Aristotelis Rep. Samiorum, ut videtur, narrat Ælianus N. An. XVII, 20 : Ἀριστοτέλης λέγει γίνεσθαι (γενέσθαι?) ἰν Σάμῳ λευκὴν χελιδόνα.

177.

Ælianus N. An. XII, 40 : Τιμῶσι δὲ ἄρα Δελφοῖ μὲν λύκον; Σάμιοι δὲ πρόβατον... Τὰ δὲ αἷτια τῆς ἐκάστου τιμῆς εἰπεῖν οὐκ ἔστιν ἔξω τῆσδε τῆς σπουδῆς. Δελφοῖς μὲν χρυσίον ἱερὸν σεσυλημένον καὶ ἰν τῷ Παρνασσῷ κατορωρυγμένον ἀνίχνευσεν ὁ λύκος· Σάμιοις δὲ καὶ αὐτοῖς τοιοῦτο χρυσίον κλαπὲν πρόβατον ἀνεῦρε καὶ ἐντεῦθεν Μανδρόβουλος ὁ Σάμιος τῇ Ἡρᾷ πρόβατον ἀνάθημα ἀνήψεν. Καὶ τὸ μὲν Πολέμων λέγει τὸ πρότερον, τὸ δὲ Ἀριστοτέλης τὸ δεύτερον. De Iuro Delphico v. Pausanias X, 14, 4; de ove Samia cf. Clem. Alex. Protr. p. 11 Sylb. : Πρόβατον, ὅς φησιν Εὐφρόνων (fr. 123 ed. Meinek.), σέβουσι Σάμιοι. — ἐντεῦθεν] Aliter Ephorus (fr. 161), ubi Mandrobulus aureum arietem dedicasse dicitur propterea quod reperisset τὸ ἐν Σάμῳ γεωγάνιον. [Laudatur ibi Ἐφορος περὶ χωρίων θ', pro quo Boissonad. Epimer. Herodian. ingeniose proposuit Ἐφ. ἐν ἐπιχωρίῳ; sed delenda omnino v. περὶ χωρίων (καὶ χωρίον alius cod.). Aperte enim vox χωρίων irrepsit ex sequente glossa Harpocratonis : Γῆτιδον, τὸ χωρίον, pro quibus quattuor codd.

rum in servos imperiis similes, a quibusdam rempublicam communiter administrantibus, talem dominatum ægre ferentibus eversæ sunt, quemadmodum in Cnido et Chio accidit.

In Ægina et Chio mercatorum magna turba est.

SAMIORUM.

176.

Ἀναῖος, uti Aristoteles narrat, vir agriculturæ studiosus, quom vitem plantabat, durus instabat servis. Quorum unus dominum non fructurum fructu dixit. Anaëus vero, visis maturatis, lætus vindemiavit, Jussitque servo ut vinum ipsi misceret. Jamque ori poculum admoturus dictum ei in memoriam revocavit. Ille autem, *Mullum,*

inquit, *inter poculum est labraque summa.* Quibus dictis, ecce, accurrit aliquis nuntians hortum ab apro ingente devastari. Igitur Anaëus, misso poculo, contra aprum egreditur, ab eoque ictus perit. Inde proverbium de iis, quibus contra expectationem aliquid accidit, usurpatur.

177.

Lupum Delphi colunt, Samii ovem venerantur... Causas sulem quamobrem hujusmodi bestias divini cultus honore prosequantur, non alienum est explicare. Delphis aurum sacrum furto direptum et in Parnasso defossum, sicut dicit Polemo, investigavit lupus; Samiis item aurum furto sublatum ovis invenit; quare Mandrobulus Samius Junoni ovem consecravit, ut Aristoteles tradit.

turbate : γήπεδον, ἴσφορος καὶ χωρίον.] Cleophontis fabulam Μανδρόβουλος inscriptam memorat Aristoteles Soph. Elench. 15, 5 p. 174, 27 Bekk. (vide Fragn. poet. trag. p. 100 ed. Wagner.) Nostro loco nescio cur Prellerus ad Polem. p. 59 Aristoteli substituere voluerit Aristidem Milesium. Contra idem ap. Clem. Alex. Strom. 1, p. 352 pro Aristarcho et Theopompo, Pythagoram Tyrrhenum fuisse dicentibus, reponi vult Aristotelem et Theophrastum.

178.

Schol. Aristophan. Av. 471 : Διὰ σκουδῆς εἶχον τὸν Αἴσωπον. Καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ εἰπόντα φησὶν αὐτὸν μῦθον ἠὲδοκιμηθέναι. Cf. Heraclides in Samior. Rep. 10, ubi quæ de Asopo leguntur iisdem verbis etiam ap. schol. nostrum l. l. exstant.

179.

Zenob. VI, 12 : Τὸ περὶ Δρυῶν σκότος · Ἀριστοτέλης φησὶν ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ, Πριηνεῖας πολλὰς ὑπὸ Μιλησίων ἀναιρεθῆναι περὶ τὴν καλουμένην Δρυῶν · ὅθεν καὶ τὰς Πριηνεῖας γυναῖκας ὀνομάζουσι τὸ περὶ Δρυῶν σκότος. Cf. Apostol. Prov. XVII, 25.

Plutarch. Qu. Gr. c. 20, p. 295, F : « Τίς δ' λεγόμενος ἐν Πριήνῃ παρὰ Δρυῶν σκότος; » Σάμιοι καὶ Πριηνεῖς πολεμοῦντες ἀλλήλοις, τὰ μὲν ἄλλα μετρίως ἐβλάπτοντο καὶ ἐβλάπτον, μάχης δὲ μεγάλης γενομένης, χιλίους Σαμίων οἱ Πριηνεῖς ἀπέκτειναν · ἐβδόμῳ δὲ ὕστερον ἔπει Μιλησίοις συμβαλόντες παρὰ τὴν καλουμένην Δρυῶν, τοὺς ἀρίστους ὁμοῦ τε καὶ πρῶτους ἀπέβαλον τῶν πολιτῶν · ὅτε καὶ Βίας ὁ σοφὸς εἰς Σάμον ἐκ Πριήνης πρὸςθεύσας εὐδοκίμησε. Ταῖς δὲ Πριηνεῶν γυναῖξιν ὁμοῦ τοῦ πάθους τούτου καὶ τῆς συμφορᾶς ἐλεεινῆς γενομένης, ἀρὰ κατέστη καὶ ὄρκος περὶ τῶν μεγίστων, Ὅ παρὰ τῇ Δρυῶν σκότος, διὰ τὸ παῖδας αὐτῶν καὶ πα-

τέρας ἐκεί φονεθῆναι. V. Panofka Res Sam. p. 38. Meandrius Milesius fr. 6.

[180.]

[Aristot. Pol. V, 9, 4 : Καὶ τοὺς πένητας ποιεῖν τοὺς ἀρχομένους, τυραννικόν... Παράδειγμα δὲ τούτου... καὶ τὰ περὶ Σάμον ἔργα Πολυκράτεια.]

181.

Photius Lex. v. Σαμίων ὁ δῆμος ὡς πολυγράμματος... Οἱ γὰρ Σάμιοι καταπονηθέντες ὑπὸ τῶν τυράννων, σπάνει τῶν πολιτευομένων ἐπέγραψαν τοῖς δούλοις ἐκ πέντε στατήρων τὴν ἰσοπολιτείαν, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμίων πολιτείᾳ. Eadem Suidas s. v., Apostol. Prov. XVII, 25. Alias proverbii explicationes afferunt ex Duride et Andronis Tripode. Cf. Panofka 1, 1. p. 46. Fritsch. De Babylonii Aristophan. p. 18 sqq.

[182.]

[Aristot. Pol. V, 1, 11 : Ζαγκλαῖοι δὲ Σαμίους ὑποδιζάμενοι ἐξέπεισον καὶ αὐτοί.] V. Herodot. VI, 23, ibiq. intergr.

183.

Plutarch. Pericles c. 26. Pericles ex classe Atheniensium, quæ Samum obsidebat, sexaginta naves assumpsit, cum iisque Asiam versus contendit, ut Phœnicibus, qui Samiis auxilium laturo erant, occurreret. Πλεύσαντος δ' αὐτοῦ, Μελίσσος δ' Ἰθαγένους, ἀνὴρ φιλόσοφος, στρατηγῶν τότε τῆς Σάμου, καταφρονήσας τῆς ὀλιγότητος τῶν νεῶν ἢ τῆς ἀπειρίας τῶν στρατηγῶν, ἐπεισε τοὺς πολίτας ἐπιθέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις. Καὶ γενομένης μάχης νικήσαντες οἱ Σάμιοι καὶ πολλοὺς μὲν αὐτῶν ἀνὴρας ἐλόντες, πολλὰς δὲ ναῦς διαφθείραντες, ἐχρῶντο τῇ θαλάσῃ καὶ παρτίθεντο τῶν ἀναγκαίων πρὸς τὸν πόλεμον ὅσα μὴ πρότερον εἶχον (Ol. 84, 4. a. C. 441). Ὑπὸ δὲ τοῦ Μελίσσου καὶ Περικλῆα φησὶν αὐτὸν Ἀριστοτέλης ἠττηθῆναι ναυμαχοῦντα πρότερον.

178.

Aristoteles in Samiorum rep. Asorum fabulas narratam inclaruisse dicit.

179.

Aristoteles in Samiorum rep. dicit magnum Prieniensium numerum ab Milesiis occisum esse prope locum quem Quercum vocant atque hinc Prienienses mulieres per tenebras apud Quercum jurare.

Quid sibi volunt tenebræ apud Quercum, quæ Prienæ memorantur? Samii et Prienienses, bello commisso, medio-cribus invicem damnis se affecerunt : magno autem prælio commisso Prienienses mille Samios trucidaverunt septimoque post anno cum Milesiis pugna congressi ad locum qui Quercus dicitur, optimos primosque civium amiserunt : quo tempore Blas Priene in Samum missus legatus claruit. Quum autem Prienienses mulieres calamitas hæc graviter percussisset, exascratio et jusjurandum maximis de rebus constitutum est per tenebras apud Quercum : quod ibi liberi, parentes virique earum mortem oppetissent.

[180.]

[Etiam cives spoliare bonis tyrannicum est. Hujus rei exemplum... opera publica Sami a Polycrate facta.]

181.

Samiorum populus multiliteratus. Samii enim a tyrannis ad incitas redacti, ob civium penuriam servorum frontibus jus civitatis quinque stateribus venale inscripserunt, ut Ar. in Samiorum rep. tradit.

[182.]

Zanclæi, quum Samios in civitatem suam recepissent, ipsi ab eis expulsi sunt.

183.

Avecto Pericle Melissus Ithagensis filius, philosophus, tunc Samiorum prætor, sive ob navium paucitatem, sive ob ducum imperitiam contemptis hostibus, suis persuasit ut Athenienses adorirentur : factoque prælio, Samii victoria politi sunt, multis hostium captis, multis navibus perditis, et deinde mare tenentes, ad bellum necessaria, quibus

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

[ΗΡΑΚΛΕΩΤΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΠΟΝΤΩ.]

[188.]

[Aristot. Pol. V, 5, 5 : Demagogia facile laborant ex oligarchia, in quibus τὰ δικαστήρια μὴ ἐκ τοῦ πολιτεύματος ἐστίν· δημαγωγῶντες γὰρ πρὸς τὰς κρίσεις μεταβάλλουσι τὴν πολιτείαν, ὅπερ καὶ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ ἐγένετο τῇ ἐν τῷ Πόντῳ.]

V, 5, 2 : Ὅτε μὲν γὰρ ἐξ αὐτῶν τῶν εὐπόρων, οὗ τῶν ὄντων ὃ ἐν ταῖς ἀρχαῖς γίνεται κατάλυσις (sc. ὀλιγαρχίας), ἔταν ὀλίγοι σφόδρα ὥσιν οἱ ἐν ταῖς τιμαῖς, ὅσον ἐν Μασσαλίᾳ καὶ ἐν Ἰστρίῳ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι συμβέβηκεν· οἱ γὰρ μὴ μετέχοντες τῶν ἀρχῶν ἐκίνουν, ἕως μετέλαβον, οἱ πρεσβύτεροι πρότερον τῶν ἀδελφῶν, ἕστερον δ' οἱ νεώτεροι πάλιν· οὐ γὰρ ἀρχουσιν ἐνιαχοῦ μὲν ἅμα πατήρ τε καὶ υἱός, ἐνιαχοῦ δὲ ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ νεώτερος ἀδελφός. Καὶ ἐνθα μὲν πολιτικωτέρα ἐγένετο ἡ ὀλιγαρχία, ἐν Ἰστρίῳ δ' εἰς ὄψιμον ἀπετελεύτησεν, ἐν Ἡρακλείᾳ δ' ἐξ ἐλαττόνων εἰς ἑξακοσίδους ἦλθε.

V, 5, 11 : Ἐκ δὲ δικαστηρίου κρίσεως ἐν Ἡρακλείᾳ στάσις ἐγένετο κτλ. Vide Resp. Theban. fr. 113.

V, 4, a : Κατελύθη δὲ καὶ ἐν Ἡρακλείᾳ ὁ δῆμος μετὰ τὸν ἀποικισμὸν εὐθὺς διὰ τοὺς δημαγωγούς· ἀδικούμενοι γὰρ ὑπ' αὐτῶν οἱ γνῶριμοὶ ἐξέπιπτον, ἔπειτα ἀβροισθέντες οἱ ἐκπίπτοντες καὶ κατελύοντες κατέλυσαν τὸν δῆμον.

VII, 5, 7 : Πλήθους δὲ ὑπάρχοντος περιοίκων καὶ τῶν τὴν γῶρην γεωργούντων, ἀφθονίαν ἀναγκαῖον εἶναι

coloniam eo deduxit, uti tradit Aristoteles in Cianorum rep. Incoluere eam primum Mysi, deinde Cares, tertii Milesii.

[HERACLEOTARUM PONTICORUM.]

[188.]

[Demagogia facile laborant ex oligarchia ubi rebus iudicandis non praesunt ii qui rempublicam administrant. Colentes enim populum iudiciorum gratia reipublicae statum ulant, quod et Heracleae, quae in Ponto est, accidit.

Alterdum enim ab ipsis divitibus, non his tamen, qui proveci sunt ad magistratus, nascitur oligarchiae interitus, quum valde pauci sunt ii qui honoribus fungantur, ut Massiliae et Istri et Heracleae et in aliis urbibus accidit. Nam qui magistratum participes non erant, rebus novandis studuerunt, usque dum ipsi etiam participes facti sunt: fratres quidem maiores natu prius, posterius vero iterum minores. Non enim magistratum simul obtinent in nonnullis locis pater et filius: in quibusdam frater natu maior et minor. Atque Massiliae quidem reipublicae administratio politicae similior facta est, Istri vero in democratiam evasit. At Heraclea a paucioribus potentibus ad sexcentos translata est.

Sed illo, quae Heracleae exarsit, ex iudiciali sententia orta est.

Heracleae quoque popularis status dissolutus est statim post coloniam eo missam, culpa popularium ductorum.

καὶ ναυτῶν· ὀρώμεν δὲ καὶ τοῦτο καὶ νῦν ὑπάρχον τισὶν, ὅσον τῇ πόλει τῶν Ἡρακλεωτῶν· πολλάς γὰρ ἐκπληροῦσι τριήρεις κεκτημένοι τῷ μεγέθει πᾶν ἐτέρων ἐμμελεστέραν.]

[ΑΒΥΔΗΝΩΝ.]

[189.]

[Aristot. Pol. V, 5, 5 : Inter oligarchos facile demagogus existit ἐν θταῖς ὀλιγαρχίαις οὐχ ὄντοι (sc. οἱ ἐν ὀλιγαρχίᾳ ὄντες) αἰροῦνται τὰς ἀρχὰς ἐξ ὧν οἱ ἀρχόντες εἰσιν, ἀλλ' αἱ μὲν ἀρχαὶ ἐκ τιμημάτων μεγάλων εἰσὶν ἢ ἐταιριῶν, αἰροῦνται δ' οἱ ὀπλίται ἢ ὁ δῆμος, ὅπερ ἐν Ἀβύδῳ συνέβαινε.]

Id. V, 5, 9. V. Resp. Larissaeorum. fr. 150.]

(ANTANDRIΩΝ)

190.

Stephan. Byz. : Ἀντανδρός, πόλις ὑπὸ τὴν Ἰδὴν πρὸς τῇ Μυσίᾳ τῆς Αἰολίδος, ἀπὸ Ἀντάνδρου τοῦ στρατηγοῦ Αἰολέων... Ἀριστοτέλης φησὶ ταύτην ὠνομάσθαι Ἰδωνίδα διὰ τὸ Θραξίας Ἰδωνούς· ὄντας οἰκῆσαι καὶ Κιμμερίδα Κιμμερίων ἐνοικούντων ἑκατὸν ἔτη.

De Antandro, Pelasgorum Tyrrhenicorum urbe, v. Herodot. VII, 42; V, 26, Conon c. 41. Mela I, 18, 2. Müller. *Min.* p. 444, Welcker. *Trilog.* p. 201, n. 327. In universum cf. Strabo XIII, p. 606, Mannert *Geogr.* VI, 3, p. 418.

Nobiles enim injuria affecti exire e civitate coacti sunt: deinde qui ejecti fuerant, in unum contractis copiis, in civitatem ab esilio reversi, democratiam sustulerunt.

Si accolarum et agros colentium multitudo adsit, nautarum etiam copiam abundo suppetero necesse est, ut hac quoque memoria quibusdam usu venire novimus, ut Heracleotarum civitati, qui licet minorem aliis urbem habitent, multas tamen triremes complent.]

[ΑΒΥΔΕΝΟΡΟΝ.]

[189.]

[Inter oligarchos facile demagogus existit, in quibus non hi legendorum magistratum jus habent, ex quorum ordine sumuntur magistratus, sed magistratus quidem fiunt ex magnis censibus aut sodalitatibus, verum eligunt eo aut milites aut populus, quod Abydi contigit.]

(ANTANDRIORUM.)

190.

Antandrus, urbs sub Ida monte ad Mysiam Aelidis, nomen habet ab Antandro Aelum duce. Aristoteles tradit eam nominatam esse Edonidem, quod Edones Thraeces inhabitaverint, et Cimmericum, quod Cimmerici tenuerint eam per annos centum.

(ADRAMYTTHNΩN.)

191.

Steph. Byz. : Ἀδραμύττειον, πόλις τῆς κατὰ Καί-
κον Μυσίας... Κέκληται ἀπὸ Ἀνδραμύτου κτιστοῦ,
παιδὸς μὲν Ἀλυάττου, Κροίσου δὲ ἀδελφοῦ, ὡς Ἀριστο-
τέλης ἐν Πολιτείαις καὶ ἄλλοι, τινὲς δὲ ἀπὸ Ἑρμῶνος
τοῦ Λυδῶν βασιλέως· τὸν γὰρ Ἑρμῶνα Λυδοὶ Ἀδρα-
μυμ καλοῦσι Φρυγιστί. Cf. Strabo XIII, p. 623 sq.
Ἀδραμυμ Nicolaus (e Xantho) p. 453 Val. Sa-
dyattæ nothum dicit. Ἀδραμύων, ὃ Ἑρμῶν Hesych.;
Ἀδραμύτην Lydorum regem assert Athenæus XII,
p. 615, E. Ceterum de Adramyttio variisque no-
minis formis multi sunt interpretes ad Herodot.
VII, 42, Thucyd. V, 1. Cf. Poppo Prolegg.
ad Thuc. tom. II, p. 441; Eckhel. D. N. p. 448;
Creuzer. Fr. Hist. p. 188.

ΚΥΜΑΙΩΝ.

192.

Schol. Eur. Med. 19 : Αἰσυμνᾶν ἔστι τὸ ἡγεῖσθαι
καὶ ἄρχειν· ἰδίως δὲ φησὶν Ἀριστοτέλης ὑπὸ Κυμαίων
αἰσυμνήτην τὸν ἄρχοντα λέγεσθαι. Verba ἰδίως —
λέγεσθαι habet etiam Etym. M. p. 39, 15.

Argument. Sophocl. OEd. Tyr. : Ὅτι δὲ νιώτ-
ρον τὸ τοῦ τυράννου ὄνομα ἔγγλον· οὔτε γὰρ Ὀμηρος
οὔτε Ἡπίδοτος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραν-
νον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει· ὃ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν
Κυμαίων πολιτείᾳ τοὺς τυράννους φησὶ τὸ πρότερον
αἰσυμνήτας προσαγορεύεσθαι. Εὐφημότερόν γ' ἔκεινο
τοῦνομα. Cf. Aristot. Pol. III, 9, 5; Dionys. Hal. A.
R. V, 7, 3; Steph. Thes. v. Αἰσυμνήτης, Αἰσυμνάω;
Hermann. Antiqq. § 63.

(ADRAMYTTENORUM.)

191.

Adramyttium, urbs Mysiæ, quæ Caico proxima; nomen
habet ab Adramyto conditore, Alyattæ filio, fratre Cressi,
ut ait Aristoteles in Rebuspublicis et alii; nonnulli vero no-
minatam dicunt ab Hermone Lydorum rege: scilicet Her-
monem Lydi Adramytn vocant lingua Phrygia.

CUMANORUM.

192.

Αἰσυμνᾶν est imperare et regnare. Proprio aulem modo
Cumani αἰσυμνήτην summum magistratum vocant, teste
Aristotele.

Aristoteles in Cumanorum republica dicit tyrannos olim
αἰσυμνήτας appellatos esse, quoniam id nomen honestius.

193.

Blace ineptior dici nonnulli putant a Blace, loco prope
Cumam sito, cujus meminuit etiam Aristoteles.

193.

Apostolius Prov. V, 65 : Βλακὸς ἀχρηστότε-
ρος... Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πρὸς τῇ Κύμῃ χωρίου Βλακίας
(Βλακίας Etym. M.), ὃ μὲννηται καὶ Ἀριστοτέλης.
Eadem Etym. M. p. 199, 10. Cf. St. Thes. v. Βλάξ.
Attulerit hæc Aristoteles de pinguibus quæ Cu-
manis attribuebantur ingeniis loquens.

[194.]

[Aristot. Pol. II, 5, 12 : Ἐν Κύμῃ περὶ τὰ φο-
νικά νόμος ἔστιν, ἂν πλῆθὸς τι παράσχηται μαρτύρων
ὃ διώκων τὸν φόνον τῶν αὐτοῦ συγγενῶν, ἐνοχον εἶναι
τῷ φόνῳ τὸν φεύγοντα.

V, 4, 3 : Συνέβη δὲ ταῦτόν καὶ περὶ Κύμην ἐπὶ τῆς
δημοκρατίας, ἣν κατέλυσε Θρασύμαχος.] Antecedentia
v. in Rep. Megar. fr. 104. Ceterum dubitatum
est num ad Asiæ an Italiæ urbem hoc pertineat.

[ΕΡΥΘΡΑΙΩΝ.]

[195.]

[Aristot. Pol. V, 5, 4 : Καὶ ἐν Ἐρυθραῖς δὲ ἐπὶ
τῆς τῶν Βασιλιδῶν ὀλιγαρχίας ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις,
καίπερ καλῶς ἐπιμελουμένων τῶν ἐν τῇ πολιτείᾳ, ὁμοίως
διὰ τὸ ἔπ' ὀλίγων ἄρχεσθαι, ἀγανακτῶν ὁ δῆμος με-
τέβαλε τὴν πολιτείαν.]

[ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΩΝ.]

[196.]

[Idem ib. V, 2, 12 : Στασιάζουσι δὲ ἐνίοτε αἱ
πόλεις καὶ διὰ τοὺς τόπους, ὅταν μὴ εὐρυῶς ἔχη ἡ
χώρα πρὸς τὸ μίαν εἶναι πόλιν, οἷον ἐν Κλαζομεναῖς οἱ
ἐπὶ Χύτρῳ (Χύτρῳ Ephor. fr. 136; Χύτριον Strab.
p. 645) πρὸς τοὺς ἐν νήσῳ, καὶ Κολοφώνιοι καὶ Νο-
τιεῖς.]

[194.]

[Lex est Cumis de cardo, si quis accusator aliquem te-
stium numerum produxerit, qui sibi cognati sint, reum
cardis pena teneri.

Idem et Cumis accidit, qua in urbe democraticam Thra-
symachus funditus delevit.]

[ΕΡΥΘΡÆΟΡΟΝ.]

[195.]

[Erythris Basilidis oligarchiam oblinentibus, priscis
illis temporibus, quamvis rempublicam bene procurarent,
indigne ferens tamen populus, quod paucorum imperio
subjectus esset, reipublicæ statum mutavit.]

[ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΡΟΝ.]

[196.]

[Seditiones oriuntur interdum in civitatibus etiam de
ædibus, quum loci natura parum est ad urbem et civitatem
unam constituendam idonea: ut Clazomenis inter eas qui

ΚΟΛΟΦΩΝΙΩΝ.

197.

Athenæus XIV, p. 618, E : Ἦν δὲ καὶ ἐπὶ ταῖς εὐραῖς τις ἐπ' Ἠριγόνῃ, ἣν καὶ Ἀλῆτιν λέγουσιν ὡδὴν. Ἀριστοτέλης γοῦν ἐν τῇ Κολοφωνίων πολιτείᾳ φησὶν· « Ἀπέθανε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Θεόδωρος ὑστερον βιαίῳ θανάτῳ· λέγεται δὲ γενέσθαι τρυφῶν τις, ὡς ἐκ τῆς ποιήσεως δῆλόν ἐστιν· ἔτι γὰρ καὶ νῦν αἱ γυναῖκες ἄδουσιν αὐτοῦ μέλη περὶ τὰς εὐράς. »

Cf. Pollux IV, 55 : Ἦν τι δὲ καὶ ἀλλῆτις ἄσμεν ταῖς αἰώραις προσαδόμενον, Θεοδώρου ποίημα τοῦ Κολοφωνίου. De festi ratione v. Meursius Gr. ser. s. v. Αἰώρα, Welcker. Nachtrag s. Tril. p. 222 sqq.; Schwepck. Andeut. p. 48 sq.; Hermann. Gottesdienstl. Alterth. § 26 et 62.

[198.]

[Aristot. Pol. IV, 3, 9 : Ἐν Κολοφῶνι τὸ παλαιόν.. ἐκείτηντο μακρὰν οὐσίαν οἱ πλείους πρὶν γενέσθαι τὸν πόλεμον πρὸς τοὺς Λυδοὺς.] Alium Aristot. locum v. fr. 196.

[ΜΑΓΝΗΤΩΝ.]

[198 a.]

De Magnesiis ad Mæandrum quæ memorat Aristot. Pol. IV, 3, 2, vide fr. 109. De iisdem laudatur Ἀριστοτέλης ἢ Θεόφραστος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι apud Athenæum IV, p. 173, F, ubi postquam e Semo Delio narraverat Delios Delum venientibus præbere salem, acetum et oleum et ligna et

Chytrum incolebant, et insulanos, et inter Colophonios et Natienses.

COLOPHONIORUM.

197.

Erat etiam cantilena aliqua quam Alelam vocant et Oscillorum festis diebus canunt in honorem Erigonæ. Aristoteles in Colophoniorum rep. ait : « Mortuus vero est deinde ipse etiam Theodorus morte violenta. Dicitur autem fuisse homo luxuriæ indulgens, quod etiam ex carminibus ejus patet. Nam etiamnum mulieres carmina ejus canunt Oscillorum festis diebus. »

[198.]

[Colophone olim, antequam bellum adversus Lydos ortus esset, major pars civium magnas facultates possidebat.]

[MAGNESIORUM.]

[198 a.]

[Aristoteles vel Theophrastus in Commentariis, postquam de Magnetibus Mæandrum fluvium accolentibus dixit, esse eos Delphorum colonos, eandem operam præstantes facit peregrinos qui eos conveniunt. Verba ejus hæc sunt :

stragula, pergat : Ἀριστοτέλης δ' ἢ Θεόφραστος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι, περὶ Μαγνήτων λέγων τῶν ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ, δτι Αελφῶν εἰσιν ἄποικοι, τσσαύτας ἐπιτελοῦντας αὐτοὺς ποιεῖ χρεῖας τοῖς παραγινομένοις τῶν ξένων, λέγων οὕτως· « Μάγνητες, οἱ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ κατοικοῦντες, ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, Δελφῶν ἄποικοι, παρέχουσι τοῖς ἐπιδημοῦσι στέγην, ἄλας, ἄλαιον, ὄρεος, ἐπιλυχνον, κλίνας, στρώματα, τραπέζας. »

Quæ quidem Ὑπομνήματα cujusnam generis fuerint, nescio. Alter locus quem ex iisdem affert Athenæus XIV, p. 655, C, ad historiam naturalem pertinet.

(ΜΙΛΗΣΙΩΝ.)

199.

Parthenius Erot. c. 14 : Περὶ Ἀνθίως. Ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης καὶ οἱ τὰ Μιλησιακά. — Ἐκ δὲ Ἀλικαρνασσοῦ παῖς Ἀνθίως, ἐκ βασιλείου γένους, ὠμήρευσε πρὸς Φοβίῳ, ἐν τῶν Νηλεϊδῶν, τότε κρατοῦντι Μιλησίων. Τούτου Κλεόβοια, ἣν τινες Φιλαίχμην ἐκάλεσαν, τοῦ Φοβίου γυνή, ἐρασθεῖσα, πολλὰ ἐμηχανᾶτο εἰς τὸ προσαγαγέσθαι τὸν παῖδα. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἀπεωθεῖτο, ποτὲ μὲν φάσκων ὀρρωδεῖν, μὴ κατάδηλος γένοιτο, ποτὲ δὲ Δία ξένιον καὶ κοινὴν τράπεζαν προῖσχύμενος, ἢ Κλεόβοια κακῶς φερομένη, ἐν νῶ εἶχε τίσασθαι αὐτὸν, ἀνηλεῆ τε καὶ ὑπέραυχον ἀποκαλουμένη. Ἐνθα δὲ, χρόνου προϊόντος, τοῦ μὲν ἔρωτος ἀπυλλάχθαι προσεποιήθη· κέρδιχα δὲ τιθασὸν εἰς βαθὺ φρέαρ κατασοθήσασα, ἐδεῖτο τοῦ Ἀνθίως, ὅπως καταθῶν ἀνέλοιτο αὐτόν. Τοῦ δὲ ἐτοίμως ὑπακούσαντος διὰ τὸ μηδὲν ὑπορᾶσθαι, ἢ Κλεόβοια ἐπισείει στιβαρὸν αὐτῷ κίτρον. Καὶ ὁ μὲν παραχρῆμα ἐτεθνήκει, ἢ δὲ ἄρα

« Magnetes qui ad Mæandrum fl. habitant, deo consecrati, Delphorum coloni, peregrinantibus qui eos conveniunt, lectum præbent, salem, oleum, acetum, lucernam, stragulas, lectos, mensas. »

(MILESIORUM.)

199.

De Antheo. Narrat Aristoteles et scriptores rerum Milesiacarum. — Antheus regii generis ex Halicarnasso adolescens Phobio Nelidæ tunc Milesiis Imperanti obses datus fuit. In hujus amorem Cleobœa (quam quidam Philæchmen vocarunt) Phobii uxor illapsa, multa sane machinata est, quibus adolescentem illiceret. Quum autem ille eam aversaretur, aliquando quidem timorem prætexuit, ne videlicet manifestum id fieret, aliquando autem hospitii jus et communem mensam causatus est, tandiu ut Cleobœa ægre rem ferens, in animo haberet ulcisci eum, immitericordem ipsum et superbum vocans. Quare temporis progressu amorem in se extinctum simulabat, ac perdicem cicurem in profundum puteum demittens, Antheam rogavit ut descenderet atque extraheret illam. Ille itaque quæcumque prompte obediret (nihil enim mali suspicabatur), Cleobœa super eum dejecit ingens saxum, unde ille statim mortuus est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ΛΥΚΙΩΝ.

Λυκίων πολιτεία Aristotelis usus est Sopater libro duodecimo, teste Photio cod. 161.

ΚΥΠΡΙΩΝ.

203.

Harpocration : Ἄνακτες καὶ ἄνασσαι· οἱ μὲν υἱοὶ τοῦ βασιλέως καὶ οἱ ἀδελφοὶ καλοῦνται ἄνακτες, αἱ δὲ ἀδελφαὶ καὶ γυναῖκες ἄνασσαι· Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυπρίων πολιτεία.

Eadem Suidas et Etym. M. « Aristotelem in observatione tam pervulgata (vide vel Musgr. in Soph. OEd. R. 85) appellari potuisse miraremur, nisi de rationibus Cypriorum ἀνάκτων accurate nobis constaret ex Athenæo VI, p. 256 sive Eustathio in Il. N. p. 947 [c. Clearchi Gergithio]. » Bernhardt ad Suid.

[204.]

[Aristot. Pol. V, 8, 10 : Καὶ ἡ (ἐπίθεσις) τοῦ εὐνούχου Εὐαγόρα τῷ Κυπρίῳ (sc. δι' ὕβριν ἐγένετο)· διὰ γὰρ τὸ τὴν γυναῖκα παρελίσθαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἀπέκτεινεν ὡς ὕβρισμένος.] V. Diodor. 15, 47.

205.

Schol. Pindar. Pyth. II, 127 : Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Ἀχιλλεῖα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυρρίχῃ φησὶ κεχρησθαι, ἣν παρὰ Κυπρίους φησὶ Πρύλιν λέγεσθαι, ὥστε παρὰ τὴν πυρὰν τῆς πυρρίχης τὸ ὄνομα θέσθαι. V. Bœckh. De metris Pind. p. 271. Hœckh. Creta III, 345 sqq. Ceterum num recte hæc ad Cypriorum reimp. referantur, potest dubitari.

ΚΥΡΗΝΑΙΩΝ.

206.

Schol. Aristoph. Plut. 925 : Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν ἔλθων ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου.

cephæet, impetu facto eos adortus profligavit, rerumque potitus est. Imbecillum enim est omne quod discordat.]

CYPRIORUM.

203.

Filii regis et fratres appellantur ἄνακτες, sorores et uxores ἄνασσαι. Aristoteles in Cypriorum Rep.

[204.]

Propter illatam ipsi contumelliam etiam eunuchus ille Evagoram Cyprium adortus est. Nam propterea, quod uxor ipsi ab illius filio adempta esset, eum interfecit, tanquam contumelia accepta.]

205.

Aristoteles dicit primum Achillem ad Patroclis rogam pyrrhiche usum esse, quam saltationem Cypriis Prylin appellari ait. Pyrrichen vero nominatam esse a pyra illa sive rugo.

δὲν τιμήσαντες Λίβυες ἐχαρίσαντο αὐτῷ τὸ κάλλιστον τῶν λαγάνων τὸ σίλφριον, καὶ ἐν νομίσματι αὐτὸν ἐγάραξαν, τῇ μὲν βασιλείᾳ, τῇ δὲ σίλφριον παρὰ τῆς πόλεως δεγόμενον, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κυρηναίων πολιτεία. Ἐνθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν διαφόρων καὶ ἐξόχους τιμὰς δεγόμενων.... Βάττος, ὁ καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν Λιβύῃ Κυρήνην λεγομένην ἔκτισε κατὰ τὸν δρθέντα αὐτῷ παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος χρησμόν· καὶ οἱ πολῖται οἱ Κυρηναῖοι ἀνταπόδοσιν τῆς εὐεργεσίας βουλόμενοι χάρισσασθαι τῷ βασιλεῖ, ἐποίησαν [εἰκόνα, ὡς δὲ τινεῖς : hæc interponit Aldina] δακτύλιον, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὐτῶν προσφέρει τῷ βασιλεῖ τὸ σίλφριον· καὶ τὸ φύλλον δὲ αὐτοῦ καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ καυλὸς καὶ ὁ ὄσος καὶ ἀπλῶς τὸ πᾶν αὐτοῦ πολλῆς τιμῆς ἀξίον ἐστίν.

Cf. Suidas : Βάττου σίλφριον· ἐπὶ τῶν ἐπανίους τιμὰς λαμβανόντων· οἱ γὰρ Κυρηναῖοι ἐν τῶν Βάττων ἑξαίρετον ἔδωκαν τὸ σίλφριον καὶ τοῦ νομίσματος ἐπὶ μὲν θατέρου Ἀμμωνα, ἐπὶ δὲ θατέρου σίλφριον ἐτύπωσαν· οἱ δὲ ἐπὶ Λιβύης Ἀμπελιῶται εἰς Αεληρὸς ἀνέθεσαν καυλὸν σίλφριου. Hesych. : Ἀμμους, ὁ Ζεὺς· Ἀριστοτέλης. Apostol. V, 40; Arsenius 137; Bekker. An. I, p. 224; Appendix Prov. I, 51 ibid. Leutsch V. Thirige De reb. Cyrenæorum p. 30 sqq.

207.

Pollux IX, 62 : Ἦν μέντοι, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶν, ἐν Κυρήνῃ καὶ τετραστάτηρον καὶ στατήρ καὶ ἡμιστάτηρον χρυσᾶ νομίσματα. Cf. Pollux IX, 60 : Ἦν δὲ οὐ δραχμὴ νόμισμα μόνον, ἀλλὰ καὶ πέντηκοντάδραχμον καὶ πεντάδραχμον παρὰ Κυρηναίους, καὶ τετράδραχμον ἑκαλεῖτο καὶ τρίδραχμον καὶ δίδραχμον.

Apud Etym. M. p. 33, 3 : Αἰθέρ, παρὰ τὸ ἀεὶ θεῖν κυκλοφορικῶς, φησὶν Ἀριστοτέλης περὶ Κυρηναίων, legendum Ἀρ. περὶ οὐρανίων aut Ἀριστοτέλης ὁ Κυρηναῖος.

[208.]

[Aristot. Pol. VI, 2, 10 : Πρὸς δὲ τὸ καταστάναι

CYRENÆORUM.

206.

Battus a Thera, quæ insula e regione Crete sita est, profectus Cyrenas condidit. Quem quum in honore Libyes haberent, gratificati ei sunt pulcherrimum olerum, silphium, atque imaginem Battii in nummo expresserunt altera manu potestatem regiam, altera silphium ab urbe accipientem, ut Aristoteles tradit in Cyrenæorum rep. Hinc etiam proverbium (Βάττου σίλφριον) de his quibus eximii et insignes honores habentur, usurpari solet.

Ammon, i. e. Jupiter. Aristoteles.

207.

Erat etiam, ut Aristoteles tradit, Cyrenis quadristater et stater et semistater, aurea numismata.

[208.]

[Ad constituendam autem hanc democratiam (sc. in qua

τύτην τὴν δημοκρατίαν (sc. in qua omnes cives reip. administrationis participes sint), καὶ τὸν δῆμον ποιεῖν ἰσχυρὸν εἰώθασιν οἱ προσετώτες τῷ προσλαμβάνειν ὡς πλείστους, καὶ ποιεῖν πολίτας μὴ μόνον τοὺς γνησίους, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐξ ὁποτέρου οὖν πολίτου, λέγω δὲ ὄσον πατρός ἢ μητρός· ἅπαν γὰρ οἰκεῖον τοῦτο τῷ τοιοῦτῳ δήμῳ μᾶλλον. Εἰώθασιν μὲν οὖν οἱ δημαγωγοὶ κατασκευάζειν οὕτω· δεῖ μέντοι προσλαμβάνειν μέχρις ἂν ὑπερτείνῃ τὸ πλῆθος τῶν γνωρίμων καὶ τῶν μέσων, καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν· ὑπερβάλλοντες γὰρ ἀτακτοτέρην τε ποιούσι τὴν πολιτείαν, καὶ τοὺς γνωρίμους πρὸς τὸ χαλεπῶς ὑπομένειν τὴν δημοκρατίαν παροξύνουσι μᾶλλον· ὅπερ συνέβη τῆς στάσεως αἴτιον γενέσθαι περὶ Κυρήνην· ὀλίγον μὲν γὰρ πονηρὸν παρορθᾶται· πολὺ δὲ γινόμενον ἐν ὀφθαλμοῖς μᾶλλον ἔστιν. Ἔτι δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα κατασκευάσματα χρήσιμα πρὸς τὴν δημοκρατίαν τὴν τοιαύτην, ὡς Κλεισθένης τε Ἀθηναίων ἐγρήσατο, βουλόμενος αὐξῆσαι τὴν δημοκρατίαν, καὶ περὶ Κυρήνην οἱ τὸν δῆμον καθιστάντες· φυλαί τε γὰρ ἕτεραι ποιηταί πλείους καὶ φρατρίαι, καὶ τὰ τῶν ἰσίων ἱερῶν συνακτέον εἰς ὀλίγα καὶ κοινὰ, καὶ πάντα σοφιστέον, ὅπως ἂν ὅτι μάλιστα ἀναμιχθῶσι πάντες ἀλλήλοις, αἱ δὲ συνήθειαι διαλευχθῶσιν αἱ πρότερον.]

[ΚΑΡΧΗΔΟΝΙΩΝ.]

209.

[Aristot. Pol. II, 8 : Πολιτεύεσθαι δὲ δοκοῦσι καὶ Καρχηδόνοι καλῶς, καὶ πολλὰ περιττῶς πρὸς τοὺς ἄλ-

λους, μάλιστα δ' ἔνια παραπλησίως τοῖς Λάκωνσιν· αὗται γὰρ αἱ πολιτεῖαι τρεῖς ἀλλήλαις τε σύνεγγός πως εἰσὶ, καὶ τῶν ἄλλων πολὺ διαφέρουσιν, ἢ τε Κρητικῆ καὶ ἡ Λακωνικῆ καὶ τρίτῃ τούτων ἢ τῶν Καρχηδονίων. Καὶ πολλὰ τῶν τεταγμένων ἔχει παρ' αὐτοῖς καλῶς· σημείον δὲ πολιτείας συντεταγμένης τὸ τὸν δῆμον ἔχουσαν διαμένειν ἐν τῇ τάξει τῆς πολιτείας, καὶ μήτε στάσιν, ὅτι καὶ ἄξιον εἶπεν, γεγενῆσθαι μήτε τύραννον. (2) Ἔχει δὲ παραπλήσια τῇ Λακωνικῇ πολιτεία τὰ μὲν συστάσια τῶν ἑταιριῶν τοῖς φιδιτίοις, τὴν δὲ τῶν ἑκατὸν καὶ τεττάρων ἀρχὴν τοῖς ἐφόροις (πλὴν οὐ χειρὸν οἱ μὲν ἐκ τῶν τυχόντων εἰσὶ, ταύτην δ' αἰροῦνται τὴν ἀρχὴν ἀριστίνδην), τοὺς δὲ βασιλεῖς καὶ τὴν γερουσίαν ἀνάλογον τοῖς ἐκεῖ βασιλεῦσι καὶ γέρουσιν. Καὶ βέλτιον δὲ τοὺς βασιλεῖς μήτε κατὰ τὸ αὐτὸ εἶναι γένος, μήτε τοῦτο τὸ τυχόν, εἰ δὲ διαφέρον, ἐκ τούτων αἰρετοὺς μᾶλλον ἢ κατ' ἡλικίαν· μεγάλων γὰρ κύριοι καθιστῶτες, ἂν εὐτελεῖς ὦσι, μεγάλα βλάπτουσι καὶ ἔβλαψαν ἔδη τὴν πόλιν τὴν τῶν Λακεδαιμονίων. (3) Τὰ μὲν οὖν πλείστα τῶν ἐπιτιμηθέντων ἂν διὰ τὰς παρεκβάσεις κοινὰ τυγχάνει πάσαις ὄντα ταῖς εἰρημέναις πολιτείαις· τῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἰριστοκρατίας καὶ τῆς πολιτείας τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δ' εἰς ὀλιγαρχίαν. Τοῦ μὲν γὰρ τὰ μὲν προσάγειν, τὰ δὲ μὴ προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον οἱ βασιλεῖς κύριοι μετὰ τῶν γερόντων, ἂν δημογνωμονῶσι πάντες· εἰ δὲ μὴ, καὶ τούτων ὁ δῆμος· Ἄ δ' ἂν εἰσφέρωσιν οὗτοι, οὐ διακοῦσαι μόνον ἀποδιδόσσι τῷ δήμῳ τὰ δόξαντα τοῖς ἄρχουσι,

omnes cives reipublice administrationis participes sint) et populum validum efficiendum, solent populi duces quam plurimos asciscere non solum legitimos cives, sed etiam nobis et ex alterutro parente cive procreatos, hoc est, ex patre aut matre. Onne enim genus hoc hominum ad talem democratiam magis accommodatum est. Solent igitur demagogi hæc excogitare et machinari : sed oportet assumere usque eo, dum multitudo nobiles et medios superet, nec tamen ultra procedere convenit. Nam si modum superent, statum reipublice magis perturbant, magisque nobiles ira incendunt, quo minus statum popularem serant : quod Cyrenis causa fuit seditionis. Nam exiguum malum non animadvertitur : idem si fiat majus, magis in oculos incurrit. Præterea ad talem democratiam utilia sunt talia commenta atque inventa, quibus Clisthenes Athenis usus est, quom democratiam amplificare atque augere vellet, et h qui Cyrenis democratiam constituerunt. Nam et aliæ pluresque tribus et curiæ faciendæ sunt ; omnia denique artificia adhibenda sunt, ut quammaximè omnes inter se permisceantur, pristinae autem consuetudines et societates disjunganter atque aboleantur.]

[CARTHAGINIENSIVM.]

[209.]

[Existimantur autem etiam Carthaginienses reipublice administratione ratione uti recta, et multis in rebus eximia atque egregia, si cum aliis comparetur ; in nonnullis autem

Lacedæmoniorum reipublice consimili. Hæ enim tres reipublice quom inter se quodammodo sint similes, tum ab aliis longe differunt : Cretensis, inquam, et Laconica et tertia Carthaginiensis. Multaque eorum, quæ apud Carthaginienses constituta sunt, præclare se habent. Argumento autem est, hanc reipublicam bene esse descriptam, quod quom populum habeat rerum compotem, maneat in descriptione et ordinatione reipublice, neque aut scditio unquam in eo coorta sit, memoratu quidem illa digna, aut tyrannus exstiterit. (2) Habet autem hæc Laconice reipublice similia : primum sodalitiarum convivla, phiditiis ; deinde centum et quattuor virum imperium, ephororum potestati, et melius quidem institutum. Illi enim e vulgo sunt, hi autem ad hoc imperium eliguntur, ut quisque virtute et dignitate præstat. Postremo reges et senatum habet Lacedæmoniorum regibus et senatui respondentes. Et vero reges quidem rectius creant, neque ex eodem perpetuo genere neque ex quovis fortuna oblato ; sin præstant aliquod est, ex eo reges electio, non ætas facit. Nam magnarum rerum domini et compotes effecti, si sint vulgares homines atque abjecti, magna damna inferunt, et magna jam intulerunt Lacedæmoniorum civitati. (3) Plurima igitur eorum, quæ reprehendi possunt propter declinationem a recta ratione reipublice, communia huic fuerunt cum aliis rebuspublicis, quas commemoravimus. Eorum autem, quæ optimatum principatum et politiam finem sibi propositum habent, partim quidem ad populi potentiam, alia vero ad paucorum dominatum magis declinant. Reges enim

ἀλλὰ κύριοι κρίνουν εἰσὶ καὶ τῷ βουλομένῳ τοῖς εἰσφερο-
 μένοις ἀντειπεῖν ἔστιν, ὅπερ ἐν ταῖς ἑτέραις πολιτείαις
 οὐκ ἔστιν. (4) Τὸ δὲ τὰς πενταρχίας κυρίας οὐσας πολ-
 λῶν καὶ μεγάλων ὑπ' αὐτῶν ἀρετὰς εἶναι, καὶ τὴν τῶν
 ἑκαστὸν ταύτας ἀρεῖσθαι τὴν μεγίστην ἀρχὴν, ἐπὶ δὲ
 ταύτας πλείονα ἀρχεῖν χρόνον τῶν ἄλλων (καὶ γὰρ
 ἐξεληλυθότες ἀρχοῦσι καὶ μέλλοντες) ὀλιγαρχικόν, τὸ
 δ' ἀμίσθους καὶ μὴ κληρωτάς, ἀριστοκρατικόν θετίον,
 καὶ εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, καὶ τὸ τὰς δίκης ὑπὸ τῶν ἀρ-
 χείων πάντων δικάζεσθαι πάσας, καὶ μὴ ἄλλας ὑπ' ἄλ-
 λων, καθάπερ ἐν Λακεδαίμονι. (5) Παρεκβαίνει δὲ τῆς
 ἀριστοκρατίας ἡ τάξις τῶν Καρχηδονίων μάλιστα πρὸς
 τὴν ὀλιγαρχίαν κατὰ τινὰ διάνοιαν, ἣ συνδοκεῖ τοῖς πολ-
 λοις· οὐ γὰρ μόνον ἀριστίνδην, ἀλλὰ καὶ πλουτίνδην
 οἴονται δεῖν ἀρεῖσθαι τοὺς ἀρχόντας· ἀδύνατον γὰρ
 τὸν ἀποροῦντα καλῶς ἀρχεῖν καὶ σχολάζειν. Εἴπερ οὖν
 τὸ μὲν ἀρεῖσθαι πλουτίνδην ὀλιγαρχικόν, τὸ δὲ κατ'
 ἀρετὴν ἀριστοκρατικόν, αὕτη τις ἂν εἴη τάξις τρίτη,
 καθ' ἣν περ συντίτταται καὶ τοῖς Καρχηδονίοις τὰ περὶ
 τὴν πολιτείαν· αἰροῦνται γὰρ εἰς δύο ταῦτα βλέποντες
 καὶ μάλιστα τὰς μεγίστας, τοὺς τε βασιλεῖς καὶ τοὺς
 στρατηγοὺς. (6) Δεῖ δὲ νομίζειν ἀμάρτημα νομοθέτου
 τὴν παρέχουσαν εἶναι τῆς ἀριστοκρατίας ταύτην· ἐξ
 ἀρχῆς γὰρ τοῦθ' ὄραν ἔστι τῶν ἀναγκαιοτάτων, ὅπως

οἱ βέλτιστοι δύνωνται σχολάζειν, καὶ μηδὲν ἀσχημονεῖν
 μὴ μόνον ἀρχόντες, ἀλλὰ καὶ ἰδιωτεύοντες. Εἰ δὲ δεῖ
 βλέπειν καὶ πρὸς εὐπορίαν γὰρ σχολῆς, φῦλον τὸ
 τὰς μεγίστας ὠνητάς εἶναι τῶν ἀρχῶν, τὴν τε βασι-
 λείαν καὶ τὴν στρατηγίαν· ἐντιμον γὰρ δνόμος οὗτος ποιεῖ
 τὸν πλοῦτον μᾶλλον τῆς ἀρετῆς, καὶ τὴν πολὺν δλην
 φιλοχρήματον. (7) Ὅτι δὲ ἂν ὑπολάβῃ τιμίον εἶναι τὸ
 κύριον, ἀνάγκη καὶ τὴν τῶν ἄλλων πολιτῶν ἐδῶκεν ἀκο-
 λουθεῖν τούτοις· ὅπου δὲ μὴ μάλιστα ἀρετὴ τιμᾶται,
 ταύτην οὐκ ἴδόν τε εἶναι βεβαίως ἀριστοκρατικὴν πο-
 λιτείαν. Ἐθίζεσθαι δ' εὐλογον κερδαίνειν τοὺς ὠνουμέ-
 νους, ὅταν δαπανήσαντες ἀρχῶσιν· ἄτοπον γὰρ, εἰ πέ-
 ντης μὲν ὦν ἐπιεικῆς δὲ βουλήσεται κερδαίνειν, φαυλό-
 τερος δ' ὦν οὐ βουλήσεται δαπανήσας. Διὸ δεῖ τοὺς
 δυναμένους ἀρισταρχεῖν, τούτους ἀρχεῖν. Βέλτιον δ' εἰ
 καὶ προεῖτο τὴν εὐπορίαν τῶν ἐπιεικῶν ὁ νομοθέτης,
 ἀλλὰ ἀρχόντων γε ἐπιμελεῖσθαι τῆς σχολῆς. (8) Φαῦ-
 λον δ' ἂν ἐδῶκειν εἶναι καὶ τὸ πλείους ἀρχῆς τὸν αὐτὸν
 ἀρχεῖν, ὅπερ εὐδοκίμῃ παρὰ τοῖς Καρχηδονίοις· ἐν γὰρ
 ὑπ' ἑνὸς ἔργον ἀριστ' ἀποτελεῖται. Δεῖ δ' ὅπως γίνηται
 τοῦθ' ὄραν τὸν νομοθέτην, καὶ μὴ προστάττειν τὸν αὐτὸν
 αὐλεῖν καὶ στυτοτομεῖν. Ὡσθ' ὅπου μὴ μικρὰ πόλις,
 πολιτικώτερον πλείονας μετέχει τῶν ἀρχῶν, καὶ δη-
 μοτικώτερον· κοινότερόν τε γὰρ, καθάπερ εἶπομεν, καὶ

cum senatoribus potestatem habent aliud ad populum defe-
 rendi, aliud non deferendi, si quidem omnes inter se con-
 senserint; sin minus, peneq; populum arbitrium et potestas
 est. Quæ autem hi afferunt ad populum, non modo renun-
 tiant populo, ut audiat quæ fuerint a principibus civitatis
 decreta, verum etiam cuius de populo contra ea quæ asse-
 runtur, dicere licet: quod non fit in alteris rebus publicis.
 (4) Quod autem pentarchie, id est quinqueviratus, qui
 sunt multarum magnarumque rerum composites atque arbi-
 tri, et a se ipsi leguntur, et centumvirum magistratum, qui
 amplissimus est, eligunt; prætereaque quod pentarchie,
 seu qui pentarchiarum nomine magistratum gerunt, diutius
 gerunt magistratum quam ceteri (nam et munere egressi
 et egressuri magistratum quendam gerunt), hoc ad potentia-
 tum paucorum pertinet. Quod autem sine mercede et sine
 sortitione sunt, hoc ad optimatum principatum pertinere
 statuendum est, et si quid simile aliud est, ut illud quod
 tiles et controversiæ omnes ab omnibus, qui magistratum
 gerunt, disceptantur, non aliæ ab aliis, quemadmodum La-
 cedæmone. (5) Deslectit autem maxime ab optimatum
 principatu ad paucorum maxime potentatum Carthagi-
 niensium reipublicæ constitutio ex quadam opinione a mul-
 tis probata. Non enim virtutem solum, verum etiam divitias
 in eligendis magistratibus putant spectari oportere. Fieri
 enim non posse arbitrantur ut is, cui desunt rei familiaris
 facultates, otio necessario fruatur et recte fungatur magi-
 stratu. Si igitur magistratum electio e censu facta ad pau-
 corum potentatum pertinet; ex virtute vero, ad optima-
 tum principatum: hæc tertia fuerit reipublicæ admini-
 strandæ ratio ac descriptio qua Carthaginienses utuntur. In
 eligendis enim magistratibus, hisque maximis, regibus sci-
 licet et imperatoribus, hæc duos simul spectant. (6) tunc au-
 tem ab optimatum principatu declinatio latoris legis peccato

culpaque occidisse existimanda est. Nam statim ab initio hoc
 imprimis provideri debet, ut viri optimi otiosi possint cum
 aliqua dignitate, aut certe sine specie deformi atque iudicosa;
 idque non solum quamdiu publicam personam sustinent
 magistratumque gerunt, verum etiam quam vitam privatam
 degunt. Quodsi otiosi gratia etiam ad facultates et copias rei
 familiaris attendendus animus est, summos magistratus
 tamen, regnum et imperium bellicum, esse venales, ma-
 lum est. Efficit enim hæc lex, ut majore in pretio atque
 honore sint divitiæ, quam virtus, et ut tota civitas immo-
 derato pecuniæ studio sit dedita. (7) Quidquid autem ho-
 noratum principes civitatis existimarint, idem et reliquis
 civibus tale videatur necesse est. Qua autem in republica
 non maximo in honore pretioque virtus est, hæc respublica
 ad stabilem optimatum principatum nullo modo perve-
 nire potest. Consentaneum porro est eos, qui magistra-
 tus emerunt, quum impensam fecerint in magistratum, as-
 suescere quæstum facere. Omnium enim minime probabile
 est, si quidem pauper, sed tamen vir bonus, quæstus
 faciendi voluntatem habeat, hominem deteriore, qui
 sumptum fecerit, lucrari nolle. Quapropter oportet eos, qui
 optime præesse reipublicæ possunt, hos præesse. Præstabat
 autem, etsi impediendæ virorum bonorum indigentia nullam
 curam legislator habuerit, ac certe magistratum otio consu-
 lere ac prospicere. (8) Malum autem esse videtur etiam hoc,
 eundem hominem plures magistratus gerere: quod quidem
 apud Carthaginienses honorificum et gloriosum est. Nam
 unum opus ab uno optime perficitur. Oportet vero latorem
 legis, ut hoc fiat, operam dare, non ut idem et tibia ca-
 nat et sutoriam faciat, negotium dare. Itaque ubi non est
 parva civitas, civilis est plures esse magistratum parti-
 cipes, et magis populare. Nam quum hoc communis sit,
 quemadmodum diximus, tum unaquaque res et melius lit

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

κίαν, ὅπερ δύναται χαλκοῦν ἓνα· καὶ ἑξάντα, ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῖ, καὶ τριζάντα, ὅπερ τρεῖς, καὶ ἡμίλιτρον, ὅπερ ἕξ, καὶ λίτρον, ἣν εἶναι ὀβολόν· τὸ μέντοι δεκάλιτρον δύνασθαι μὲν δέκα ὀβόλους, εἶναι δὲ στατήρα Κορίνθιον. Pro ἑξάντα et τριζάντα libri ἕξ τάλαντα et τρία τάλαντα. Cf. Bentley De pecunia Sicula in Opusc. p. 416 sqq.; Müller. *Doz.* II, p. 214 sqq., Æginet. p. 91.

212.

Pollux IX, 87 : Τὸ μέντοι Σικελικὸν τάλαντον ἐλάχιστον ἴσχυεν· τὸ μὲν ἀρχαῖον, ὡς Ἀριστοτέλης λέγει, τέτταρας καὶ εἴκοσι τοὺς νοῦμμοις· τὸ δὲ ὑστερον, δυοκαίδεκα· δύνασθαι δὲ τὸν νοῦμμον τρία ἡμιβόλια. Cf. Bæckh. *Oecon.* Athen. I, p. 17. Wurm De ponder. num. rationibus p. 60, 136.

[213.]

[Aristot. *Pol.* V, 8, 4 : Φάλαρις ἐκ τῶν τιμῶν sc. ad tyrannidem evasit.]

214.

Diogen. Laert. VIII, 63 : Φησὶ δ' αὐτὸν (Ἐμπεδοκλία) καὶ Ἀριστοτέλης ἐλεύθερον γεγονέναι καὶ πάσης ἀρχῆς ἐλλότριον, εἶπε τὴν βασιλείαν αὐτῷ δεδομένην παρητήσατο, καθάπερ Ξάνθος (fr. 30) ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ λέγει, τὴν λιτότητα δηλονότι πλείων ἀγαπήσας. Cf. Eudoc. p. 107.

215.

Idem VIII, 74 : Περί τῶν ἐπῶν Ἐμπεδοκλοῦς Ἀριστοτέλης διαφέρεται· φησὶ γάρ ἑκαῖνος ἕξ ἐπῶν αὐτὸν τελευτήσαι. Eadem ex Apollodoro (fr. 87) repetit VIII, 52. Vide Karsten. *Empedoclis Pragm.* p. 9 et 45; Clinton ad *Ol.* 84, 1. Ceterum rectius fortasse hæc ex libro De poetis petita esse dixeris.

IMPERAIQN.

Vide Remp. Agrigentinarum, fr. 211.

212.

Siculum talentum quam minimum valuit; vetus quidem, ut Aristoteles tradit, viginti quattuor nummos, posterius vero duodecim; valere autem nummum tria semiobolia.

213.

[Phalaris ex honoribus summis ad tyrannidem evasit.]

214.

Fuisse vero Empedoclem inprimis liberum atque ab omni imperandi fastu remotissimum Aristoteles tradit, siquidem et regnum quum ipsi offerretur, constanter renuit (sicuti Xanthus in libro de eo tradit), frugalitatem acilicet regum deliciis præferens.

215.

De annis Empedoclis Aristoteles dissentit (a Favorino, qui 77 annos natum obiisse dixit). Is enim sexaginta annos natum obiisse ait.

ΓΕΛΩΩΝ.

216.

Schol. Pindar. *Pyth.* I, 89 : Φησὶ γάρ που καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Γελώων πολιτείᾳ, Γέλωνα τὸν τοῦ Ἱέρωνος ἀδελφὸν ὑδέρῳ νοσήματι τὸν βίον τελευτήσαι, αὐτὸν δὲ τὸν Ἱέρωνα, ἐν τῇ τῶν Συρακουσίων πολιτείᾳ, δυσουρία δυστυγῆσαι. Cf. Plutarch. *De Pyth.* orac. p. 403, C : Γέλων μὲν ὑδροπιῶν, Ἱέρων δὲ λιθιῶν ἐτυρήνευσεν. Diodor. XI, 38, 3, ὑπὸ ἀρρωστίας συνεχόμενος (Γέλων). V. Bæckh. ad Pindari l. I.

[217.]

[Aristot. *Pol.* V, 10, 4 : Ἐν Γέλωι εἰς τὴν Κλεάνδρου (τυραννίδα ἢ ὀλιγαρχίαν) μετέβαλε.]

ΣΥΡΑΚΟΥΣΙΩΝ.

218.

Pollux VI, 16, de Pollide Argivo, Syracusanorum rege. Vide fragm. 95 not.

219.

Photius Lex. : Καλλικύριοι, οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων ἐν Συρακούσαις γινόμενοι πολλοὶ τινες τὸ πλῆθος... (V. Τιμῆι fr. 56.) ... Ὀνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς ταῦτὸ συνελθεῖν παντοδακοὶ ὄντες, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν Συρακουσίων πολιτείᾳ, ὅμοιοι τοῖς παρὰ Λακεδαιμονίοις εἰλωσι, καὶ παρὰ Θεσσαλοῖς πενίσταις, καὶ παρὰ Κρησὶ κλαρώταις. [Καὶ παροιμία· Καλλικυρίων πλείους. Τοῦτο ἐλέγγο, εἰ ποτε πλῆθος ἤμελον ἐμψῆναι· οἱ γὰρ Καλλικύριοι δοῦλοι ἦσαν, πλείους τῶν κυρίων αὐτῶν, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἐξέβαλον. Hæc addit Suidas s. v.]

Cf. Photius v. Καλλικύριοι (quæ vocis forma præferenda) : Ἐν Συρακούσαις τινὲς ἐκλήθησαν οἱ ἀντὶ τῶν γεωμόρων μέρος καταλαβόντες τοῦ πολιτεύματος, οἷον εἰλωτες καὶ πενίσται τινές. Hesych. cui οἱ καλλικ. sunt εἰ ἐπεισελθόντες γεωμόροις. Zenob.

GELOORUM.

216.

Aristoteles in Geloorum rep. allubi dicit Gelonem Hieronis fratrem hydrope mortuum esse; Hieronem vero idem in Syracusanorum rep. refert urinæ difficultate laborasse.

[217.]

[Gelæ in Cleandri tyrannidem oligarchia versa est.]

SYRACUSANORUM.

219.

Callicyrri dicti inde sunt quod eodem confluerunt homines ex omni genere mixti, ut Aristoteles ait in Syracusanorum rep., similes Helotibus Lacedæmoniorum, Penestis Thessalorum, Clarotis Cretensium.

IV, 54; Favorin. v. Καλλικ.; Etym. Gudian. p. 165; Herodotus VII, 155; Eustath. II. p. 295, 31, ubi librorum errorem notat Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 214; Wesseling. ad Diodor. tom. II, p. 549; Welcker. Prolegg. ad Theogn. p. 19; Müller. Dor. II, p. 61 sqq.; Hermann. Antiqq. § 19.

[220.]

[Aristot. Pol. V, 3, 1 :]ίνονται μὲν οὖν αἱ στάσεις οὐ περὶ μικρῶν, ἀλλ' ἰκ μικρῶν· στασιάζουσι δὲ περὶ μεγάλων. Μάλιστα δὲ καὶ αἱ μικραὶ ἰσχύουσιν, ὅταν ἰν τοῖς κυρίοις γένωνται· ὅσον συνέβη καὶ ἐν Συρακούσαις ἐν τοῖς ἀρχαίοις χρόνοις· μετέβαλε γὰρ ἡ πολιτεία ἐκ δύο νεανίσκων στασιασάντων, ἐν ταῖς ἀρχαῖς ὄντων, περὶ ἐρωτικὴν αἰτίαν· θατέρου γὰρ ἀποδρμουῦντος, ἑταῖρος ὦν τις (ἄτερος ἑταῖρος ὦν Coray.) τὸν ἐρώμενον αὐτοῦ ὑπεποιήσατο· πάλιν δὲ ἐκεῖνος τούτῳ χαλεπήνας τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ἀνέπεισεν ὡς αὐτὸν ἐλθεῖν· ὅθεν προσλαμβάνοντες τοὺς ἐν τῇ πολιτεύματι διεστασίασαν πάντας.]

Narrat etiam Plutarchus Præcept. Pol. c. 32, 17, p. 1006. Rem ad turbas contra Geomorus a plebe excitatas refert Heyn. Opusc. II, p. 257. De Myletidis, quorum Thucydides (VI, 5) mentionem injicit, cogitavit Arnold. Gesch. v. Syracus, p. 30. Cf. Gæller. De situ Syr. p. 10.

[221.]

[Id. ib. V, 2, 6 :]Ἐν Συρακούσαις πρὸ τῆς Γέλωνος τυραννίδος (ἡ δημοκρατία κακῶς πολιτευομένων διεφθάρη).

V, 10, 3 : (Μεταβάλλει) καὶ εἰς δημοκρατίαν (ἡ τυραννίς), ὥσπερ ἡ τοῦ Γέλωνος ἐν Συρακούσαις.

V, 8, 19 : (Φθειρέται ἡ τυραννίς) ὅταν οἱ μετέ-

χοντες στασιάζουσιν, ὥσπερ ἡ τῶν περὶ Γέλωνα, καὶ νῦν ἡ τῶν περὶ Διονύσιον· ἡ μὲν Γέλωνος, Θρασυβούλου, τοῦ Ἰέρωνος ἀδελφοῦ, τὸν υἱὸν τοῦ Γέλωνος δεμαγωγῶντος καὶ πρὸς ἰδὸνὰς ὀρμῶντος, ἰν' αὐτὸς ἀρχιτῶν δ' οἰκείων συστησάντων, ἰνα μὴ τυραννίς ὄλως καταλυθῆ, ἀλλὰ Θρασύβουλος· οἱ δὲ συστάντες αὐτῶν ὄς καιρὸν ἔχοντες, ἐξέβαλον ἀπαντας αὐτούς. Διονύσιον δὲ Δίων στρατεύσας, κηδεστῆς ὦν, καὶ προσλαβὼν τὸν ὄημον, ἐκεῖνον ἐκβαλὼν διεφθάρη.

V, 9, 23 : 'Ἐτη δ' οὐδ' αὕτη (sc. ἡ περὶ Ἰέρωνα καὶ Γέλωνα τυραννίς) πολλὰ διέμεινε, ἀλλὰ τὰ σύμπαντα ἐνοῖν δέοντα εἴκοσι. Γέλων μὲν γὰρ ἑπτὰ τυραννεύσας, τῷ ὀγδοῦ τὸν βίον ἐτελεύτησε· δέκα δ' Ἰέρων, Θρασύβουλος δὲ τῷ ἐνδεκάτῳ μηνὶ ἐξέπεσεν.

V, 9, 3 : Inter ea, quibus tyranni securitati suæ consulere student, est etiam τὸ μὴ λαθάνειν πειρᾶσθαι ὅσα τυγχάνει τις λέγων ἡ πράττων τῶν ἀρχομένων, ἀλλ' εἶναι κατασκόπους, ὅσον περὶ Συρακούσας αἱ ποταγωγίδες καλούμεναι, καὶ τοὺς ὠτακουστάς ἐξέπειψεν Ἰέρων, ὅπου τις εἶη συνουσία καὶ σύλλογος.]

De Hieronis infirmitate v. fr. 216.

[222.]

[Id. ib. V, 8, 18 : Καὶ Συρακούσιοι κατὰ τὸν χρόνον, ὃν ἐπολιτεύοντο καλῶς, (πλείστας κατέλυσαν τυραννίδας).

V, 3, 6 : Ἐν Συρακούσαις ὁ δῆμος αἴτιος γινόμενος τῆς νίκης τοῦ πολέμου τοῦ πρὸς Ἀθηναίους, ἐκ πολιτείας εἰς δημοκρατίαν μετέβαλεν.

V, 8, 4 : Διονύσιος ἐν Συρακούσαις.. ἐκ δεμαγωγίας ad tyrannidem pervenit.

V, 5, 6 : Γίνονται δὲ μεταβολαὶ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ ὅταν ἀναλώσῃ τὰ ἴδια ζῶντες ἀσελγῶς· καὶ γὰρ οἱ τοιοῦτοι καινοτομεῖν ζητοῦσι, καὶ ἡ τυραννίδι ἐπιτί-

[220.]

[Oriuntur seditiones non de parvis rebus, sed ex parvis : dissident enim homines de rebus magnis. Maxime tamen acres sunt etiam parvas, quum in his, in quorum moderatione respublica vertitur, existunt : cujusmodi res olim accidit et Syracusis. Mutata enim est respublicæ forma ex duobus juvenibus magistratus gerentibus, quum inter eos ex amoribus dissensio orta esset. Altero enim absente quidam ejus sodalis puerum, ejus delicias, ad se pellexerat; ille autem reversus, huic iratus, contra ejus uxorem induxerat ut ad se veniret : ex quo, adjunctis sibi qui in republica versabantur, omnes cives ad seditionem concitarunt.]

[221.]

[Syracusis ante Gelonis tyrannidem (democratia male administrata funditus oppressa est).

In democratiam quoque (tyrannis) mulatur, quemadmodum Syracusana Gelonis.

Evertitur tyrannis... per sociorum seditionem, ut Gelonis et nuper Dionysii. Nam Gelonis quidem tyrannis eo eversa est, quod Thrasybulus, Hieronis frater, Gelonis filium demagogorum more blanditis delinabat et ad voluptates incitabat, ut ipse imperaret : necessariū autem ita res

composuerant, ut ne tyrannis funditus everteretur, sed solus Thrasybulus : cives vero et populus occasionem naeti, collisione facta, eos omnes exegerunt. Dionysium autem Dion, ejus affinis, coacta militum manu et populo sibi adjuncto, tyrannide dejecit, et ipse interfectus est.

Hieronis et Gelonis tyrannis annos haud multos stabilis permansit : sed anni sunt omnino decem et octo. Nam Gelo quum annos septem tyrannidem obtinisset, octavo excessit e vita; Hiero decimo anno; Thrasybulus undecimo mense exactus est.

Operam dant tyranni ut, quid subjectorum quisque dicat et agat, non ignoretur et exploratores habeant, quales erant Syracusis, quæ Polagogides appellabantur, et Otacustæ nive auscultatores, quos Hiero submittebat, ubicumque civium cætus et conventus erat.]

[222.]

[Syracusii quo tempore bene administrabantur (plurimas everterunt tyrannides).

Syracusis, quum in populo causa victoriæ belli cum Atheniensibus gesti constitisset, politia in democratiam mutata est. Dionysius Syracusis ex demagogo tyrannus evasit.

Fiunt oligarchiæ conversiones etiam, quum pauci, qui

θενται αὐτοί, ἢ κατασκευάζουσιν ἕτερον, ὡς περ Ἴππα-
ρίνος Διονύσιον ἐν Συρακούσαις.

V, 4, 6 : Διονύσιος κατηγορῶν Δαρνείου καὶ τῶν
πλουσίων ἠξιώθη τῆς τυραννίδος, διὰ τὴν ἔχθραν πιστευ-
θεὶς ὡς δημοτικὸς ὢν.

III, 10, 10 : Δεῖ γὰρ αὐτὸν μὲν (sc. τὸν μέλλοντα
βασилεύειν) ἔχειν ἰσχὺν, εἶναι δὲ τοσαύτην τὴν ἰσχὺν,
ὥστε ἐκάστου μὲν καὶ ἑνὸς καὶ συμπλειόνων κρείττω,
τοῦ δὲ πλήθους ἥττω, καθάπερ οἱ τ' ἀρχαῖοι τὰς φύλα-
κας ἐξίδουσαν, ὅτε καθισταῖεν τινα τῆς πόλεως ὃν ἐκά-
λουν αἰσυμνήτην ἢ τύραννον, καὶ Διονυσίῳ τις, ὅτ' ἤτει
τοὺς φύλακας, συνεβούλευε τοῖς Συρακούσαις διδόντι
τοσοῦτους τοὺς φύλακας.

V, 9, 5 : Ad ea, quibus tyrannidem tuentur
tyranni, pertinet etiam ἡ εἰσφορὰ τῶν τελῶν, οἷον
ἐν Συρακούσαις· ἐν πέντε γὰρ ἔτεσιν ἐπὶ Διονυσίου
τὴν οὐσίαν ἅπασαν εἰσενηνοχέοντι συνέβαινε. Similiter
Cypselus ap. Aristot. Oecon. II, c. 2.

I, 2, 2 : Ἐπιστήμη δ' ἂν εἴη καὶ δεσποτικὴ καὶ δου-
λική· δουλική μὲν, ὅταν περ ὃ ἐν Συρακούσαις ἐπαί-
δευεν· ἐκεῖ γὰρ λαμβάνων τις μισθὸν ἐδίδασκε τὰ ἐγ-
χύκλια διακονήματα τοὺς παῖδας.

I, 4, 7 : Ἐν Σικελίᾳ ἐξέτις τεθέντος παρ' αὐτῶν
νομίσματος συνεκρίπτο πάντα τὸν αἰῶνα ἐκ τῶν σι-
δηρείων, μετὰ δὲ ταῦτα ὡς ἀφίκοντο ἐκ τῶν ἐμπορίων
οἱ ἔμποροι, ἐπώλει μόνος, οὐ πολλὴν ποιήσας ὑπερβ-
λὴν τῆς τιμῆς, ἀλλ' ὅμοιως ἐπὶ τοῖς πεντήκοντα ταλάν-
τοις ἐπέλαβεν ἑκατόν. Τοῦτο μὲν οὖν ὁ Διονύσιος αἰ-
σθόμενος τὰ μὲν χρήματα ἐκέλευσεν ἐκκομίσασθαι, μὴ

reipublicam moderantur, patrimonia consumpserunt intem-
peranter vivendo. Etenim tales homines rebus novis student,
et aut ipsi tyrannidem occupant, aut alium tyrannum
parant, quemadmodum Hipparinus Dionysium Syracusis.

Dionysius, quum Daphnaeum et ceteros locupletes accu-
sasset, dignus tyrannide existimatus est, propter inimicitias
cum illis susceptas fidem apud populum consecutus, quasi
popularis esset.

Oportet enim ei (regi) vim quidem praesto esse, sed ta-
lem, ut validior sit quam singuli et unus et complures,
imbrecillior tamen quam universa multitudo. Quod faciebant
olim, si quem civitatis aemulicem, quemadmodum appel-
labant, aut tyrannum creabant: item Syracusanis Dionysio
custodes petenti tot numero quidam ut darent, suadebat.

Ad ea, quibus tyrannidem tuentur tyranni, pertinet
etiam tributorum exactio, ut Syracusis, ubi tyrannidem ob-
tinente Dionysio omnes opes civium quinque annorum spa-
tio tributi nomine collatae fuerunt.

Scientia esse videtur et servilis et herilis: servilis quidem,
qualis ea, quam ille Syracusanus tradebat. Illic enim quidam
mercede accepta pueros usitata et vulgaria ministeria docebat.

In Sicilia quidam numis apud se depositis ferrum
omne ex ferraris officinis coemit. Postea, ubi ex emporiis
convenerunt mercatores, ferrum omne solus vendebat,
non ita immoderate aucto pretio: verumtamen talentis
quingenta expensis, centum lucri fecit. Quod quum au-
disset Dionysius, pecuniae quidem secum exportandae ei

μέντοι γ' ἔτι μένειν ἐν Συρακούσαις, ὡς πόρους εὐρί-
σκοντα τοῖς αὐτοῦ πράγμασιν ἀσυμφόρους.]

223.

Athenaeus X, p. 435, E: Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῇ Συρα-
κουσίων πολιτείᾳ, καὶ συνεχῶς φησὶν αὐτὸν (sc. Διο-
νύσιον τὸν νεώτερον) εἶσθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα
μεθύειν· εἰς καὶ ἀμβλυωπότερον γενέσθαι τὰς ὄψεις.
Cf. Plutarch. Dion. c. 7.

Aristot. Pol. V, 8, 14: Καὶ Διονυσίῳ τῷ ὑστερῶν
Δίων ἐπέθετο διὰ τὸ καταφρονεῖν, ὄρων τοὺς τε πολίτας
οὕτως ἔχοντας καὶ αὐτὸν αἰεὶ μεθύοντα. Cf. Aelian.
VI, 12; Justin. XXI, 2.

[224.]

[Aristot. Pol. V, 8, 17: Ἐκεῖνος γὰρ (sc. ὁ Δίων)
μετ' ὀλίγων ἐστράτευσεν ἐπὶ Διονύσιον, οὕτως ἔχειν
φάσκων, ὡς, ὅπου περ ἂν δύνηται προελθεῖν, ἱκανὸν
αὐτῷ τοσοῦτον μετασχεῖν τῆς πράξεως, ὅσον εἰ μικρὸν
ἐπιβάντα τῆς γῆς εὐθὺς συμβαίη τελευτῆσαι, τοῦτον
καλῶς ἔχειν αὐτῷ τὸν θάνατον. De Dione cf. V, 8,
19 (fr. 221).

V, 2, 11: Συρακούσιοι μετὰ τὰ τυραννικὰ τοὺς
ξένους καὶ τοὺς μισθοφόρους πολίτας ποιησάμενοι ἐστα-
σίασαν καὶ εἰς μάχην ἤλθον.]

[LEONTINON.]

[225.]

[Aristot. Pol. V, 10, 4: Ἐν Λεοντίνοις εἰς τὴν Πα-
ναίτιου τυραννίδα (ἢ ὀλιγαρχία μετέβαλε).

potestatem fecit, verum Syracusis cum excedere jussit,
tanquam qui vias pecuniae faciendae reperisset suis rationi-
bus haud accommodatas.]

223.

Aristoteles in Syracusanorum rep. Dionysium juniorem
nonnunquam per nonaginta continuos dies ebrium fuisse
scribit; eoque etiam hebetatum illi oculorum usum.

In Dionysium posteriorem Dion propter contemptum
invasit, quum et cives ita affectos et ipsum semper esse
ebrium videret.

[224.]

[Ille (Dion) enim cum parva manu adversus Dionysium
se contulit, quum hoc animo se esse diceret, ut quocumque
progredi daretur, eatenus actionem susceptam perducere
satis esset habiturus, hoc est, praecelaram eam mortem non
recusaturus vel si statim sibi mori accideret, modo terram
illius ad breve tempus attigisset.]

Syracusani post exactos tyrannos, peregrinis et mercena-
riis militibus civibus factis, dissenserunt inter se, donec ad
pugnam ventum est.]

[LEONTINORUM.]

[225.]

[Apud Leontinos in Panaetii tyrannidem (oligarchia
versa est).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ita scribit c. 5, 4 : Οὐκ ὤκνησα καὶ λέγειν καὶ γράφειν, δεῖ τὴν ὑπ' Ἀριστοτέλους παραδιδόμενῃν ἱστορίαν περὶ τῆς ἀποικίας ἀληθινωτέρην εἶναι συμβαίνει τῆς ὑπὸ Τιμαίου λεγομένης. Σύνοιδα γὰρ τοῖς ἀνθρώποις δημολογοῦσιν εἶτι παραδόσιμος αὐτοῖς ἐστὶν αὕτη περὶ τῆς ἀποικίας ἢ φήμη παρὰ πατέρων, ἣν Ἀριστοτέλης εἴρηκεν, οὐ Τιμαίος. Καὶ τούτων γε τοιαύτας ἔφερον ἀποδείξεις κ. τ. λ. quæ apud ipsum Polybium legas. De re cf. Müller. *Dor.* II, 227 sq.

230.

Clemens Alex. Strom. I, p. 352 Sylb. : Χαμαιλέων δ' Ἡρακλεώτης ἐν τῷ Περὶ μέθης καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Λοκρῶν πολιτείᾳ Ζάλευκον τὸν Λοκρὸν παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς τοὺς νόμους λαμβάνειν ἀπομνημονεύουσι.

Schol. Pindar. Ol. XI, 17, de Locrorum civitate : Καίπερ τραχεῖα οὐσα εὐνομεῖται. Διὰ τί δὲ, φησὶν Ἀριστοτέλης. Ἐπειδὴ γὰρ ἐγρῶντο τῷ θεῷ, πῶς ἂν πολλῆς ταρχῆς ἀπαλλαγείην, ἐξέπεσεν αὐτοῖς χρησμὸς, ἑαυτοῖς νόμους τίθεσθαι, δεῖ καὶ τις ποιμὴν, ὄνομα δ' ἦν Ζάλευκος, πολλοὺς νόμους ἐνυθιείη τοῖς πολιταῖς εἰσενεγκεῖν δοκίμους· γνωσθεῖς δὲ καὶ ἐρωτηθεῖς, πόθεν εὖροι, ἐφῆσεν ἐνύπνιον αὐτῷ τὴν Ἀθηνᾶν παρίστασθαι· διὸ αὐτὸς τε ἠλευθέρωται καὶ νομοθέτης κατέστη. Cf. Plutarch. Mor. p. 543, A (p. 656 Didot). De Minervæ cultu Locrensi a Corinthiis Syracusanis derivando v. Müller. l. I. p. 228, 1. De Zaleuco vide eundem et quos laudat Hermann. l. I., § 89.

[231.]

[Aristot. Pol. II, 9, 5 : Νομοθέται δ' ἐγένοντο, Ζάλευκος Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις.

Ibid. ait nonnullos temere narrare Lycurgum et Zaleucum, Thaletis discipulos, Zaleuci Cha-

Nihil sum cunctatus et dicere et scribere narrationem ab Aristotele proditam memoriæ super deductione ejus colonizæ veriore esse ea quam affert Timæus. Compertum namque mihi est ipsos Locrenses fateri eam se a patribus traditam accepisse famam de sua colonia, quam habet Aristoteles, non quam habet Timæus.

230.

Chamæleon Heracleota in libro De ebrietate et Aristoteles in Locrorum rep. Zaleucum Locrum a Minerva leges suas accepisse memorant.

Locrorum civitas etsi aspera optime administrabatur. Causam rei tradit Aristoteles. Etenim quum deum interrogassent, quomodo magnis turbis liberari possent, editum eis oraculum est jubens ut ipsi sibi leges ferrent, quum et pastor quidam, Zaleucus nomine, multas leges posset civibus ferre optimasque. Cognitus vero atque interrogatus unde inveniret leges, dixit per quietem ipsi Minervam astare. Quare libertatem ei dederunt et legislatorem constituerunt.

[231.]

[Legum lator fuit Zaleucus Locris Epizephyriis.

Locrorum civitas interiit ex affinitate cum Dionysio contracta.]

rondam discipulum fuisse. Lex quædam Locrorum v. fr. 123.

Pol. V, 6, 7 : Ἡ Λοκρῶν πόλις ἀπώλετο ἐκ τῆς πρὸς Διονύσιον κηδείας.]

TARANTINON.

232.

Pollux IX, 80 : Καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ταραντίων πολιτείᾳ καλεῖσθαι φησὶ νόμισμα παρ' αὐτοῖς νοῦμμον, ἐξ' οὗ ἐντετυπῶσθαι Τάραντα τὸν Ποσειδῶνος, δελφῖνι ἐποχούμενον. Sequitur fr. 211.

Reliqua quoque quæ de Siculis et Italicis numis Pollux assert, haud dubie ex eodem fluxerunt Aristotele.

[233.]

[Aristot. Pol. IV, 4, 1 : Ἐν Τάραντι καὶ Βυζαντίῳ (τὸ ἀλιευτικὸν πολύσχλόν ἐστιν).

V, 2, 8 : Ἐν Τάραντι ἡττηθέντων καὶ ἀπολομένων πολλῶν γνωρίμων ὑπὸ τῶν Ἰαπύγιον μικρὸν ὕστερον τῶν Μηδικῶν δημοκρατία ἐγένετο ἐκ πολιτείας.

VI, 3, 5 : Καλῶς δ' εἰποι μίμεισθαι καὶ τὰ Ταραντίων· ἐκεῖνοι γὰρ κοινὰ ποιοῦντες τὰ κτήματα τοῖς ἀπόροις ἐπὶ τὴν γρῆσιν εὖνον παρασκευάζουσι τὸ πλῆθος. Ἔτι δὲ καὶ τὰς ἀρχὰς πάσας ἐποίησαν διττὰς, τὰς μὲν αἰρετάς, τὰς δὲ κληρωτάς, τὰς μὲν κληρωτάς ὅπως ὁ ὄμιος αὐτῶν μετέχη, τὰς δ' αἰρετάς ἵνα πολιτεύωνται βέλτιον.]

ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΩΝ.)

233 a.

Athenæus XII, p. 520, C : Εἰς τηλικούτον δ' ἦσαν τρυφῆς ἑλληκαότες (sc. οἱ Συβαρίται), ὡς καὶ παρὰ

TARENTINORUM.

232.

Aristoteles in Tarentinorum rep. monetam apud eos appellari nummum, in quo excusus est Taras Neptuni filius, delphini insidens.

[233]

[Magna turba piscatorum est Tarenti et Byzantii.

Tarenti quum nobiles multi ab Iapygibus victi perissent paullo post Medica, e politia facta est democratia.

Juvat etiam Tarentinos imitari, qui possessionum usu cum egentibus communicato multitudinis benevolentiam sibi comparant. Præterea magistratum omnium duo genera fecerunt, ut alii suffragio, alii sortitione mandarentur : sortitione, ut plebs eorum esset particeps; suffragio, quo melius respublica administraretur.]

(CROTONIATARUM.)

233 a.

Sybaritæ eo progressi sunt luxuriæ, ut equos etiam adulescerint inter ipsorum epula saltare ad tibizæ cantum.

τάς εὐωχίας τοὺς ἵππους ἐθίσαι πρὸς αὐτὸν ὀρχεῖσθαι. Τοῦτ' οὖν εἰδότες οἱ Κροτωνιάται, ὅτι αὐτοῖς ἐπολέμουν, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ διὰ τῆς Πολιτείας αὐτῶν, ἐνέδυσαν τοῖς ἵπποις τὸ ὀρχηστικὸν μέλος. Συμπαρῆσαν γὰρ αὐτοῖς καὶ αὐληταὶ ἐν στρατιωτικῇ σκιυῇ. Καὶ αὖθις αὐλούντων ἀκούοντες οἱ ἵπποι, οὐ μόνον ἐξωρχήσαντο, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀναβάτας ἔχοντες κτύπησαν πρὸς τοὺς Κροτωνιάτας. Similem historiam vide in Charonis Lamps. fr. 9. Ceterum verba διὰ τῆς πολιτείας αὐτῶν Athenæus fortasse de Sybaritarum Rep. intelligi voluit. De Milone Crotoniata v. fr. 262.

233 b.

• *Ælian. V. H. II, 26* : Ἀριστοτέλης λέγει ὑπὸ τῶν Κροτωνιατῶν τὸν Πυθαγόραν Ἀπολλῶνα Ὑπερβόρειον προσαγορεύεσθαι. Κακίαινα δὲ προσεπικέλετο τοῦ Νικομάχου· ὅτι τῆς αὐτῆς ἡμέρας ποτὲ, κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, καὶ ἐν Μεταποντίῳ ὤρθη ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐν Κρότωνι τῷ ἀγῶνι ἐξανιστάμενος· ἐνθα καὶ τῶν μητρῶν ὁ Πυθαγόρας παρέζηνε τὸν ἕτερον χρυσοῦν. Λέγει δὲ καὶ ὁ αὐτὸς, ὅτι ὑπὸ τοῦ Κώσα (ὑπὸ τοῦ κατὰ Σάμιον Apollon. De Pythag.) ποταμοῦ διαβαίνων προσεπρήθη· καὶ πολλοὺς φησὶν ἀκηκοῖναι τὴν πρόσρησιν ταύτην. De re v. interpretes. Dubitans hæc apposui, quum peculiari operè Aristoteles de Pythagora dixerit. V. Diog. L. V, 26; Jonsius Scriptt. hist. phil. p. 11, 1.

(ΣΙΡΙΤΩΝ.)

234.

Athenæus XII, p. 523, C : Οἱ τὴν Σίριν δὲ κα-

Id igitur quum nossent Crotoniatæ, quo tempore bellum illis inferebant (quod narrat etiam Aristoteles, ubi de eorum rep. verba facit), tibicines jusserant modos saltatorius præcinere equis. Alerant enim ipsis tibicines militari cullu. Et simul atque illos canentes audivere equi, non modo cepere saltare, verum etiam simul cum sessoribus ad Crotoniatas transfugerunt.

233 b.

Aristoteles dicit a Crotoniatis Pythagoram Apollinem Hyperboreum cognominari. Sed et hæc addit ille Nicomachides : Quod aliquando eodem die et eadem hora visus sit a multis et Melaponti et Crotone, ludis surgens : ubi etiam alterum Pythagoras semur ostendit aureum. Dicit idem ille, quod Cosam fluvium transiens appellatus sit ; et multos ait hanc appellationem audivisse.

SIBITARUM.

234.

Qui Sirin habitant, quam tenuerant primum qui e Troja venere, deinde (c. Ol. 25) Colophonii, ut ait Timæus et Aristoteles, in luxuriam mollitiemque prolapsi sunt nihilo minorem quam quæ Sybaritarum fuit. Apud illos enim proprius mos fuit floridas gestare tunicas, quas pretiosis mitris

τοιχοῦντες, ἢν πρῶτοι κατέσχον οἱ ἀπὸ Τροίας ἐλθόντες, ἕστερον δὲ Κολοφώνιοι, ὡς φησι Τίμαιος (fr. 62) καὶ Ἀριστοτέλης, εἰς τρυφὴν ἐξώκειλαν οὐχ ἤσσον Συβαριτῶν· καὶ γὰρ ἰδίως παρ' αὐτοῖς ἐπεχειρήσατο φορεῖν ἀνθινῶς χιτῶνας, οὓς ἐζώννυντο μίτραις πολυτελέσι, καὶ ἐκαλοῦντο διὰ τοῦτο ὑπὸ τῶν περιόκων μιτροχίτωνες, ἐπεὶ Ὅμηρος τοὺς ἀζώστους ἀμιτροχίτωνας καλεῖ. Hæc ad Colophoniorum Remp. retulit Schweighæuser, quem sequitur Neumannus. Fortasse memorabantur in Rep. Sybaritarum.

[ΣΥΒΑΡΙΤΩΝ ΚΑΙ ΘΟΥΡΙΩΝ.]

[235.]

[Aristot. Pol. V, 2, 10 : Στρατιωτικὸν δὲ καὶ τὸ μὴ δμόφυλον, ἕως ἂν συμπνεύσῃ· ὥσπερ γὰρ οὐδ' ἐκ τοῦ τυχόντος πλήθους πόλις γίγνεται, οὕτως οὐδ' ἐν τῷ τυχόντι χρόνῳ. Διὸ ὅσοι ἤδη συνοίκους ἐδέξαντο ἢ ἐποίκους, οἱ πλείστοι ἐστασίασαν, οἷον Τροϊζηνίους Ἀχαιοὶ συνώκησαν Σύβαριν, εἶτα πλείους οἱ Ἀχαιοὶ γενόμενοι ἐξέβαλον τοὺς Τροϊζηνίους· ὅθεν τὸ ἀγος συνέβη τοῖς Συβαρίταις. Καὶ ἐν Θουρίοις Συβαρίταις τοῖς συνοικήσασιν· πλεονεκτεῖν γὰρ ἀξιοῦντες ὡς σφετέρας τῆς χώρας ἐξέπεσον.]

[236.]

[Id. ib. V, 6, 6 : Συνίκη δὲ τὸ εἰρημένον ἐν Θουρίοις· διὰ μὲν γὰρ τὸ ἀπὸ πλείονος τιμήματος εἶναι τὰς ἀρχὰς εἰς ἑλαττον μετέβη καὶ εἰς ἀρχαῖα πλείω· διὰ δὲ τὸ τὴν χώραν ὅλην τοὺς γνωρίμους συγκατέσασθαι παρὰ τὸν νόμον (ἢ γὰρ πολιτεία ὀλιγαρχικωτέρη ἦν, ὥστε εἰδύναντο πλεονεκτεῖν)· ὁ δὲ ἔθνος

cingebant : quare a finitimis μιτροχίτωνες appellabantur, quum distinctos Homerus ἀμιτροχίτωνας vocet.

[SYBARITARUM ET THURIORUM.]

[235.]

[Ad seditionem excitandam valet etiam diversitas gentis et generis, donec animi consenserint. Quemadmodum enim non ex qualibet et fortuito oblata multitudo fit civilis, sic neque quovis tempore. Quapropter qui Inquilinos aut advenas in civitatem receperunt, ii sere omnes aut certe plurimi seditionibus conflictati sunt, e. e. cum Træzenis Achivi Sybarim condiderunt atque incoluerunt, deinde Achivi numero aucti Træzenios ejecerunt : unde scelus aut piaculum Sybaritæ conceptum est. Et Thuriis quum Sybaritæ populos una secum habitantes et in civitatem receptos injuste laderent, et majorem agri, tanquam sui, partem sibi assumerent, exacti sunt.]

[236.]

[Evenit autem id quod dictum est (sc. aristocraticam male mixtam in democraticam traduci), Thuriis. Nam quia magistratus ex nimis amplo censu constituebantur, mos lactum est ut imminueretur census, magistratum

γυμνασθεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τῶν φρουρῶν ἐγένετο κρείττων, ἕως ἀφείσαν τῆς γῶρας ἄσσοι πλείω ἦσαν ἔχοντες.] Cf. Th. Müller. De Thuriorum Rep. p. 17 sqq.

[237.]

[Id. Pol. V, 6, 8 : Μάλιστα ἐὲ λανθάνουσιν αἱ ἀριστοκρατίαι μεταβάλλουσαι τῷ λύεσθαι κατὰ μικρὸν· ὅπερ εἴρηται ἐν τοῖς πρότερον καθόλου κατὰ πασῶν τῶν πολιτειῶν, ὅτι αἴτιον τῶν μεταβολῶν καὶ τὸ μικρὸν ἐστίν· ὅταν γάρ τι πρόνται τῶν πρὸς τὴν πολιτείαν, μετὰ τοῦτο καὶ ἄλλο μικρῷ μείζον εὐχερέστερον κινουῖσιν, ἕως ἂν πάντα κινήσωσι τὸν κόσμον. Συνέβη δὲ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς Θουρίων πολιτείας· νόμου γὰρ ὄντος διὰ πέντε ἐτῶν στρατηγεῖν, γενόμενοι τινες πολεμικοὶ τῶν νεωτέρων, καὶ παρὰ τῷ πλήθει τῶν φρουρῶν εὐδοκίμοῦντες, καταφρονήσαντες τῶν ἐν τοῖς πράγμασι, καὶ νομιζόντες βραδίως κατασχέσειν, τοῦτον τὸν νόμον λύειν ἐπεχείρησαν πρῶτον, ὥστ' ἐξείναι τοὺς αὐτοὺς συνεχῶς στρατηγεῖν, ὁρῶντες τὸν δῆμον αὐτοὺς χειροτονήσοντα προθύμωκ. Οἱ δ' ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τῶν ἀρχόντων, οἱ καλούμενοι σύμβουλοι ὁρμήσαντες τὸ πρῶτον ἐναντιοῦσθαι συνεπίσθησαν, ὑπολαμβάνοντες τοῦτον κινήσαντας τὸν νόμον ἔασειν τὴν ἄλλην πολιτείαν, ὕστερον δὲ βουλόμενοι κωλύειν ἄλλων κινουμένων, εὐκᾶτι πλέον ἐπίσθον οὐθὲν, ἀλλὰ μετέβαλεν ἡ τάξις πᾶσα τῆς πολιτείας εἰς δυναστείαν τῶν ἐπιχειρησάντων νεωτερίζειν.]

vero sive curiarum numerus augetur; deinde autem, quod nobiles totius regionis agros præter legem coemerant et possidebant (nam eorum respublica ad oligarchiam inclinabat, atque idcirco facile poterant istiusmodi quaestum facere), mox populus, quum belli exercitiis vires auxisset, præsidii mercenariorum (quos *optimales civitati imposuerant*) superior factus est, victoriaque sua usus haud antes destitit, quam si qui plures quam ex lege licebat agros possidebant, agris istis cessissent.]

[237.]

[Maxime autem aristocratice latenter mutantur quum paulatim solvuntur, quod universe de omnibus rebuspublicis ante dictum est, exiguitatem mutationum esse causam. Quum enim aliquid eorum quæ ad rempublicam pertinent, neglexerunt, postea etiam aliud paullo majus faciunt mutant, donec omnem ordinem reipublicæ evertant. Evenit hoc etiam in Thuriorum republica: nam quum lex esset, ne quis iterum exercitum præcesset, nisi quinquennio intermisso, juvenes quidam bellicosi natura et apud præsidiarum multitudinem virtutis opinionem uscti, contemptis illis qui rebus gerendis erant præpositi, et putantes fore ut quod habebant in animo, facile obtinerent, hanc legem primum auferre conati sunt, ita ut iisdem liceret perpetuo exercitum ducere, quum populum viderent libenter sibi suffragaturum. Magistratus autem qui rei hujus curam gerebant, qui *Symbuli*, h. e. consultatores seu consiliiarii dicebantur, quum se primum illorum conatibus opposuissent, cesserunt

ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΩΝ.

238.

Harpocration v. Μασσαλία : Ἰσοκράτης μὲν φησιν ἐν Ἀρχιδάμῳ (§ 84) ὡς Φωκαεῖς φυγόντες τὴν τοῦ μεγάλου βασιλέως δεσποτείαν εἰς Μασσαλίαν ἀπέκτισαν· ὅτι δὲ πρὸ τούτων τῶν χρόνων ἦδ' ὑπὸ Φωκαέων ὕχιστο ἡ Μασσαλία, καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ δηλοῖ.

Truncata hæc apud Photium et Suidam s. v., qui post vocem ἀπέκτισαν non nisi hoc male subiiciunt : Μαρτυρεῖ δὲ τῷ λόγῳ καὶ Ἀριστοτέλης. De re præter Brücknerum (Histor. reip. Massil. p. 8 sqq.) v. Dederich. in Mus. Rhen. tom. IV, fascic. I. Cf. Cless. in *Pauly Realenc.* s. v. Massilia.

239.

Athenæus XIII, p. 5-6, A : Τὸ δμειον ἱστορεῖ γενέσθαι καὶ Ἀριστοτέλης, ἐν τῇ Μασσαλιωτῶν πολιτείᾳ γράφων οὕτως· « Φωκαεῖς οἱ ἐν Ἰωνίᾳ ἐμπορίᾳ χροῖμενοι ἔκτισαν Μασσαλίαν. Εὐξένος δ' ὁ Φωκαεὺς Νάνῳ τῷ βασιλεῖ (τοῦτο δ' ἦν αὐτῷ ὄνομα) τὴν ξένος. Οὗτος ὁ Νάνος, ἐπιτελῶν γάμους τῆς θυγατρὸς, κατὰ τύχην παραγενόμενον τὸν Εὐξένον παρακέκληκεν ἐπὶ τὴν θοίνην. Ὁ δὲ γάμος ἐγένετο τόνδε τὸν τρόπον. Ἐξεί μετὰ τὸ δεῖπνον εἰσελθοῦσαν τὴν παῖδα φίλην κεκερασμένην ᾧ βούλοιο δοῦναι τῶν παρόντων μνηστῆρων· ᾧ δὲ δοίη, τοῦτον εἶναι νυμφίον. Ἡ δὲ παῖς εἰσελ-

tamen, existimantes fore ut illi hac lege sublata a cetera republica sibi temperarent. Postea vero, quum aliarum rerum mutationi vellent obistere, nihil profecerunt, sed lotus ordo reipublicæ in dominationem eorum qui res novas moliti erant, transiit.]

MASSILIENSIIUM.

238.

Isocrates in Archidamo dicit Phocæenses Persarum regis imperium fugientes in Massiliam emigrasse. Ceterum jam ante hæc tempora Massiliam a Phocæensibus habitatam esse Aristoteles quoque in Massiliensium rep. tradit.

239.

Similem historiam narrat Aristoteles in Massiliensium rep. ita scribens : « Phocæenses Ioniar, mercaturam facientes, Massiliam condidere. Euxenus autem Phocæensis hospiti utebatur Nani : nomen id regi erat. Ille Nanus quum nuptias celebraret filiae suæ, Euxenum, qui tunc forte Massiliam advenerat, ad epulum vocavit. Agebantur autem nuptiæ tali modo : post cœnam oportebat virginem in cœnaculum intrare, et vini pateram cui vellet ex presentibus procis tradere; cui autem tradidisset, is sponsus erat. Ingressa igitur virgo, pateram sive casu sive alia de causa tradidit Euxeno : nomen virginis Pella erat. Ita quum accidisset, pater, ratus volente deo huic pateram esse tra-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

NOMIMA BARBARICA.

ΡΩΜΑΙΩΝ ΝΟΜΙΜΑ.

242.

Dionys. Hal. A. R. I, c. 72 : Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος Ἀχαιῶν τινος ἱστορεῖ τῶν ἀπὸ Τροίας ἀνακομισαμένων περιπλέοντας Μαλίαν, ἔπειτα χειμῶνι βιαίῳ καταληθόντας, τέως μὲν ὑπὸ τῶν πνευμάτων φερομένους πολλαχῆ τοῦ πελάγους πλανᾶσθαι, τελευτῶντας δ' ἔλθειν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς Ὀπικῆς, ὃς καλεῖται Λάτιον, ἐπὶ τῷ Τυρρητικῷ πελάγει κείμενος· ἀσμένους δὲ τὴν γῆν ἰδόντας, ἀνελεύσαι τε τὰς ναῦς αὐτοῖσι καὶ διατρίψαι τὴν χειμερινὴν ὥραν, παρασκευαζομένους ἕαρος ἀρχομένου πλείν· ἐμπρησθεισῶν δὲ αὐτοῖς ὑπὸ νύκτα τῶν νηῶν, οὐκ ἔχοντας ὅπως ποιήσονται τὴν ἄπαρσιν, ἀβουλήτῳ ἀνάγκῃ τοὺς βίους ἐν ᾧ κατήχθησαν χωρίῳ ἰδρύσασθαι· συμβῆναι δὲ αὐτοῖς τοῦτο διὰ γυναῖκας αἰχμαλιότους, ὃς ἔτυγον ἔχοντας ἐξ Ἰλίου, ταύτας δὲ κατακαῦσαι τὰ πλοῖα φοβουμένας τὴν οἰκαδὲ Ἀχαιῶν ἄπαρσιν, ὡς εἰς δουλείαν ἀφίξομένας. Cf. Hellenici fr. 53.

243.

Plutarchi. Qu. Rom. c. 6, p. 265, B : « Διὰ τί τοὺς συγγενεῖς τῷ στόματι φιλοῦσιν αἱ γυναῖκες ; - Πότερον, ὡς οἱ πλείστοι νομίζουσιν, ἀπειρημένον τὴν πίνευ οἶνον ταῖς γυναῖξιν ; ὅπως οὖν πιῶσαι μὴ λανθάνωσιν, ἀλλ' ἐλέγχωνται, περιτυγχάνουσαι τοῖς οἰκείοις, ἐνομισθῆ καταφιλεῖν ; ἢ δι' ἣν Ἀριστοτέλης ὁ φιλόσοφος αἰτίαν ἱστόρηκε ; τὸ γὰρ πολυθρύλλητον ἐκαῖνο καὶ πολλαχοῦ γενέσθαι λεγόμενον, ὡς ἔοικεν, ἐτολμήθη καὶ ταῖς Τρωάσι περὶ τὴν Ἰταλίαν. Τῶν γὰρ ἀνδρῶν, ὡς προσέπλευσαν, ἀποθάντων, ἐνέπρησαν τὰ πλοῖα, πάντως ἀπαλλαγῆναι τῆς πλάνης ὀρούμεναι καὶ τῆς θαλάττης· φοβηθεῖσαι δὲ τοὺς ἀνδρας, ἥσπασ-

ζοντο τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων, μετὰ τοῦ καταφιλεῖν καὶ περιπλέκεσθαι, τοὺς προστυγχάνοντας. Παυσανέων δὲ τῆς ὀργῆς καὶ διαλλαγέντων, ἔγρῶντο καὶ τοῦ λοιποῦ ταύτῃ τῆ φιλοφροσύνη πρὸς αὐτούς.

« Equidem cum doctissimo Niebuhrio in Romana Historia (I, p. 20) credo, Aristotelem non fusius de Romanorum rebus scripsisse, sed quasdam solum eorum leges moresque in magna illa Rerumpublicarum collectione tradidisse, quod duobus his fragmentis et Ῥωμαίων Νομίμοις a Menagii Anonymo laudatis, quibus neutiquam lectori illudere videtur, ut Fabricio Bibl. Gr. III. 7, p. 194, placuit, satis est apertum et perspicuum. Cf. Buhl. De deperditis Arist. scriptis comment. XV, p. 120. » Neumann.

244.

Plutarch. Camill. c. 22 : Ἀριστοτέλης δ' ὁ φιλόσοφος τὸ μὲν ἀλῶναι τὴν πόλιν (Romam) ὑπὸ Κελτῶν ἀκριβῶς ἔγλός ἐστιν ἀκριβοῦς, τὸν δὲ σώσαντα Λεύκιον εἶναι φησὶν· ἦν δὲ Μάρκος, οὐ Λεύκιος ὁ Κάμιλλος.

245.

Varro De ling. lat. VII, § 70, p. 351 (Turneb. ad luctum) : *Præfica, ut Aurelius scribit, mulier a luco quæ conduceretur, quæ ante domum mortui laudes ejus caneret. Hoc factitatum Aristoteles scribit in libro qui inscribitur Nomina Barbarica.*

ΤΥΡΡΗΝΩΝ ΝΟΜΙΜΑ.

246.

Athenæus I, p. 23, D : Ἀριστοτέλης ἐν Τυρρηνῶν νομίμοις· « Οἱ δὲ Τυρρηνοὶ δειπνοῦσι μετὰ τῶν γυναι-

INSTITUTA BARBARICA.

ROMANORUM INSTITUTA.

242.

Aristoteles philosophus Achæorum Troja redcuntium nonnullos Maleam circumnavigantes, quum vehementi tempestate opprimerentur, per aliquantum temporis ventorum vi huc illuc delatos per mare vagatos esse, tandem vero venisse in eum Opicæ locum, qui vocatur Latium, ad mare situm Tyrrhenicum. Terra conspecta lætos naves subluxisse, sibi que hiemis tempestatem transegisse, ut veris illio navigationem resumerent. Incensis vero noctu navibus, quum proficisci non possent, necessitate coactos esse ut vitæ scdem in locis istis, quo appulerant, figerent. Hoc autem iis accidisse facinore mulierum, quas captivas secum e Troja duxerant. Eas enim ignem navibus injecisse timentes servitutem quæ, reversis domum Achæis, ipsas maneret.

243.

Quare mulieres osculo salulant cognatos suos? An id

sentiendum est quod plerisque probatur? interdictum usu vini mulieribus fuisse; ac proinde ne latere posset si qua vinum bibisset, sed a familiaribus inter congressum deprehenderetur, osculandi morem fuisse institutum? An vero quam assert Aristoteles philosophus causam, ea recipienda est? Id enim quod sanæ pervulgatum est, multisque locis ascribitur, facinus Troadum, ab iis in Italia perpetratum fuit. Nam ibi quum post navium appulsum viri essent digressi, mulieres ignem navibus injecerunt, ut erroribus sinem imponerent ac navigationi: deinde sibi metuentes a maritis, cognatos et familiares, ut quisque se obtulerat, cum suavio sunt amplexæ; ira que placata, ut in gratiam fuit reditum, hoc deinde eis blandiendi genus retinuerunt.

245.

Aristoteles philosophus captam a Cellis esse Romam recte quidem accepit, servatorem autem urbis Lucium dicit, quum Marcus esset, non Lucius Camillus.

TYRRHENORUM INSTITUTA.

246.

Aristoteles in Tyrrhenorum Institutis: « Tyrrheni cæ-

κῶν ἀνακείμενοι ὑπὸ τῶ αὐτῶ ἱματίῳ. » Cf. Heraclid. Pont. fr.

247.

Pollux IV, 56 : Τυρρηνοὶ δὲ τῶ Ἀριστοτέλους λόγῳ οὐ πυκτεύουσιν ὑπ' αὐλῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ μαστιγοῦσι καὶ ὄψοποιοῦσι.

Plutarch. De cohib. ira c. 11, p. 460, C : Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ κατ' αὐτὸν ἐν Τυρρηνίᾳ μαστιγοῦσθαι τοὺς οἰκέτας πρὸς αὐλόν. Cf. Theopomp. fr. 222; Timæus fr. 18.

[247 a.]

[In Nozíμοις populorum Italiz inferioris haud dubie exposuit quæ paucis langit in Polit. VII, 9, 2 : Ἀρχαία δ' εἶοικεν εἶναι καὶ τῶν συσσιτίων ἡ τάξις, τὰ μὲν περὶ Κρήτην γενόμενα περὶ τὴν Μίνω βασιλείαν, τὰ δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν πολλῶ παλαιότερα τούτων. Φασὶ γὰρ οἱ λόγιοι τῶν ἐκεῖ κατοικούντων Ἰταλὸν τινα γενέσθαι βασιλέα τῆς Οἰνωτρίας, ἀφ' οὗ τὸ τε ὄνομα μεταβαλόντας Ἰταλοὺς ἀντ' Οἰνωτρῶν κληθῆναι, καὶ τὴν ἀκτὴν ταύτην τῆς Εὐρώπης Ἰταλίαν τοῦνομα λαβεῖν, ὅση τετύχηκεν ἐντὸς οὖσα τοῦ κόλπου τοῦ Σκυλλητικῆ καὶ τοῦ Λαμητικῆ· ἀπέχει δὲ ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων ὀδὸν ἡμισείας ἡμέρας. Τοῦτον δὲ λέγουσι τὸν Ἰταλὸν νομάδας τοὺς Οἰνωτροὺς ὄντας ποιῆσαι γεωργοὺς, καὶ νόμους ἄλλους τε αὐτοῖς θέσθαι, καὶ τὰ συσσίτια καταστῆσαι πρῶτον. Διὸ καὶ νῦν εἶτι τῶν ἀπ' ἐκείνου τινὲς γρῶνται τοῖς συσσιτίοις καὶ τῶν νόμων ἐπίοις. Ὄφκουν δὲ τὸ μὲν πρὸς τὴν Τυρρηνίαν Ὀπικοὶ, καὶ πρότερον καὶ νῦν καλούμενοι τὴν ἐπωνυμίαν Αὐσονες· τὸ δὲ πρὸς τὴν Ἰαπυγίαν καὶ τὸν Ἰόνιον Χῶνες (Χάονες codd.) τὴν καλουμένην Σύρτιν (I. Σίριν vel Σιρίτιν)· ἦσαν δὲ καὶ οἱ Χῶνες Οἰνωτροὶ τὸ γένος. Ἡ μὲν οὖν τῶν συσσιτίων τάξις ἐνταῦθα γέγονε πρῶτον. V. Niebuhr. H. R. I, p. 16. 59.]

248.

Apollonius Hist. Mirab. c. 11 : Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Νομίμοις βαρβάρικοις· « [Ἐν Λάτμῳ] τῆς Καρίας

nant cum mulieribus sub eadem veste decumbentes. »

247.

Tyrreni, secundum Aristotelem, ad tibias non modo pugilantur, sed flagris etiam credunt atque obsonia apparant.

Narrat Aristoteles suo etiam tempore servos in Etruria ad tibiarum cantum solitos flagris credi.

[247 a.]

[Conviviorum etiam publicorum institutum antiquum esse videtur; in Creta quidem ab ipsis Minois regis temporibus usurpator, in Italia vero multo vetustius est. Cujus gentis historie Italum quendam Cœnotriæ regnum obtinuisse tradunt, a quo Itali nomine mutato pro Cœnotris fuerint appellati, et oram illam Europæ, quæ inter Scylleticum et Laœticum sinum dimidiati diei itinere distan-

σκορπίοι γίνονται, οἱ τοὺς μὲν ξένους πατάξαντες οὐλίαν ἀδικοῦσι, τοὺς δὲ ἐπιχωρίους παρζυτὰ ἀποκτείνουσιν. » Cf. Ælian. N. A. V, 14; Solin. c. 30.

Verba ἐν Λάτμῳ addita sunt ex Antigon. Mirab. c. 16, qui eadem narrat, non memorans tamen operis titulum. Ceterum ex eodem Aristotele fluxisse puto quæ subjiciuntur ap. Antigonum : Τῶν δὲ Λιβύων καλοῦνται Ψύλλοι τινὲς, παρ' οἷς ἀνάπαλιν τι γίνεται τούτου· ὑπὸ γὰρ ἀσπίδων οὔτοι μὲν οὐδὲν πάσχουσι τυπτόμενοι, τῶν δὲ λοιπῶν οὐκ εἶστιν ὅστις διαφεύγει ὀγκυθεῖς. Si rem narratam spectas, non tam ex Νομίμων opere quam ex Θαυμασίων vel Παρζόξων libris fluxisse putaveris. Libros vero ita inscriptos Aristotelem composuisse demonstrari nequit. Laudatur quidem Ἀριστοτέλης ἐν α' Παρζόξων (de puella, cujus parentes fuerint asiata et juvenis Ephesius) apud Plutarch. Par. min. c. 29 et Apostol. XIV, 70; verum ibi reponendum ex Stobæo (Flor. 64, 37) et Arsenio (p. 385) est Ἀριστοκλῆς, qui etiam apud vet. schol. Pindari Olymp. VII, 66 in notissimum *Aristotelis* nomen abiit (v. Aristoclis fr. 1 et 2). Quod deinde attinet collectionem Mirabilium quæ sub Aristotelis nomine circumfertur, eam a philosopho nostro alienam esse satis constat (v. Westermann. in præf. ad Paradoxogr.). Quemadmodum vero auctor ejus multa sumpsit ex libris Aristotelicis qui ad naturalem historiam pertinent, sic alia ita sunt comparata, ut ex Νομίμων opere fluxisse videri possint. Ceterum ut de serpentibus istis sermonem Aristoteles injiceret, occasionem dederit nota Psyllorum gens Libyca. De aliis Libyæ gentibus eundem auctorem laudat Plinius.

249.

Plinius H. N. VII, § 2 : *Supra Nasamonos confinesque illis Machtyas Androgynas esse utriusque naturæ inter se vicibus coeuntes, Calliphanes tradit : Aristoteles adjicit dextram mammam iis virilem, lævam muliebrem esse. De Calliphane, Ari-*

tes continetur, Italiam fuisse nominatam. Hunc igitur Itstum ferunt Cœnotros e pastoribus agricolas fecisse, et quum alias eis leges tradidisse, tum vero convivia publica primum instituisse. Itaque nonnulli e posteris illius concœnationibus etiam nunc et legibus quibusdam utuntur. Accolebant autem mare Tyrrenum Opici, ut olim illa et nunc Ausones cognominati. Ad Iapygiam vero et mare Ionium Chones Sirin vocatam incolebant. Chones autem et ipsi genere erant Cœnotri. Concœnationum igitur institutum hinc primum natum est.]

248.

Aristoteles in Institutis Barbaricis : « In Latmo Cariaz scorpii nascuntur, qui peregrinos ferientes non magnopere lædunt, indigenas vero iclu suo statim necant. »

stotele (modo recte se habeat Aristotelis nomen) antiquiore, aliunde non constat, nisi quod nominatur in indice auctorum ad Plinii Hist. lib. III, V, VI.

Alius Libyæ gentis Aristoteles meminit in Polit. II, 1, 13: Ἐἶναι γὰρ (φασί) τισὶ τῶν ἄνω Λιβύων κοινὰς τὰς γυναῖκας, τὰ μὲντοι γενόμενα τέκνα διαίρεισθαι κατὰ τὰς ὁμοιότητας.

250.

Plinius H. N. VII, 2: *Aristoteles in cavernis vivere Pygmaeos tradit; cetera de his, ut reliqui.*

[251.]

[Aristot. Pol. VIII, 3, 4: Πολλὰ δ' ἐστὶ τῶν ἐθνῶν ἃ πρὸς τὸ κτείνειν καὶ πρὸς τὴν ἀνθρωποραγίαν εὐχερῶς ἔχει, καθάπερ τῶν περὶ τὸν Πόντον Ἀχαιοί τε καὶ Ἡνίοχοι καὶ τῶν ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν ἕτερα, τὰ μὲν ὁμοίως τούτοις, τὰ δὲ μᾶλλον· ἢ ληστρικὰ μὲν ἐστὶν, ἀνδρίας δὲ οὐ μεταιλήθρασιν.

Pol. VII, 2, 6: Ἐν δὲ Σκύθαις οὐκ ἔξῃν πίνειν ἐν ἑορτῇ τινὶ σκύρον περιφερόμενον τῷ μηθένα ἀπεκταγώτι πολέμιον.

Pol. II, 6, 6, Celtæ, ait, φανερώς τιτιμύχασιν τὴν πρὸς τοὺς ἄρρενας συνουσίαν, eamque ob causam non invaluit apud eos γυναικοκρατία, quæ apud bellicosas gentes frequentissima sit. Cf. VII, 2, 5.

Pol. VII, 2, 7: Ἐν δὲ τοῖς Ἰθηρσιν, ἔθνεϊ πολεμικῷ, τοσοῦτους τὸν ἀριθμὸν ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάρον ὄρους ἂν διαρθεῖρη τῶν πολεμίων.

De Ægyptiis quoque et de Persis in Νομίμοις βαρβαρικοῖς egisse Aristotelem non affirmo. Certe res publicæ eorum Aristotelis ætate satis notæ erant, ut de his quoque, sicuti de Carthaginensium rep., in Πολιτείαις agere posset. Verum quum certioribus iudiciis careamus, hic apponere liceat, quæ in Politicis de iis traduntur.

[251.]

[Sunt aulem multæ nationes ad cædes et humanarum carniū esum proclives, ut ex iis, quæ Pontum accolunt, Achæi et Heniochi, et ex mediterraneis gentes aliæ quædam his similes, etiam immaniores, quæ quum latrociniiis deditæ sint, a fortitudine tamen abhorrent.

Apud Scythas, qui nullum interemisset hostem, luic ex poculo quod in solemnī quodam epulo circumfercebatur, bibere non licebat.

Celtas ait palam consuetudinem cum masculis comprobasse, eamque ob causam non invaluisse apud eos potestatem mulierum, quæ apud bellicosas gentes frequentissima sit.

Apud Hispanos, gentem bellicosam, tot numero obeliscos circum cujusque tumulum defigebant, quot hostes interemisset.

[252.]

Civitatem per genera distingui et militarem manum ab agricolis diversam esse Ægyptiis auctor fuit Sesostris.

[252.]

Polit. VII, 9, 2: Τοῦ διαρῆσθαι χωρὶς κατὰ γένη τὴν πόλιν καὶ τὸ τε μάχιμον ἕτερον εἶναι καὶ τὸ γιωργούν Ægyptiis auctor fuisse dicitur Sesostris. Mox iterum hoc tangit VII, 9, 3, addens Sesostrim Minoe esse multo antiquiorem; Ægyptiosque omnium antiquissimos esse videri. Ceterum de Sesostride eodem modo statuerit atque Dicæarchus discipulus (ap. schol. Apoll. Rh. IV, 272), secundum quem Sesostris statim post Horum regnavit.

Pol. III, 10, 4: Ἐν Αἰγύπτῳ μετὰ τὴν τετρήμερον κινεῖν ἔξιστι τοῖς ἰατροῖς (sc. τὸν νόμον ἔγγραζον καθ' ὃν τὰς θεραπείας προσάγουσι. V. Diodor. I, 82; Herodot. II, 77).

Pol. V, 9, 4: Καὶ τὸ πένητας ποιεῖν τοὺς ἀργόμενους, τυραννικόν... παράδειγμα δὲ τούτου αἴ τι πυρμίδες αἱ περὶ Αἰγύπτον etc.]

[253.]

[Aristot. Pol. V, 8, 14: Αἱ δὲ (ἐπιθέσεις ἐγένοντο) διὰ καταρρόντησιν· ὡσπερ Σαρδανάπαλλον ἰδίων τις ζαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα οἱ μυθολογοῦντες λέγουσιν· εἰ δὲ μὴ ἐπ' ἐκείνου, ἀλλ' ἐπ' ἄλλου γε ἂν γένοιτο ἀληθές.]

Athenæus VIII, p. 335, F: Ὅν (Σαρδανάπαλλον τὸν Ἀνακυδαραξέω) ἀδιανοητότερον εἶναι κατὰ τὴν προσηγορίαν τοῦ πατρὸς Ἀριστοτέλης ἔφθ.

[Aristot. Pol. V, 8, 15: Κῦρος Ἀστυάγῃ (ἐπιτίθεται) καὶ τοῦ βίου καταρρονῶν καὶ τῆς δυνάμεως διὰ τὸ τὴν μὲν δύναιμι ἐξηγηκέναι, αὐτὸν δὲ τρυφῆν.

Ib. V, 8, 14: Ξέρξην Ἀρταπάνης (ἀνήρτης), φοβούμενος τὴν διαβολὴν τὴν περὶ Δαρεῖον, διὲ ἐπρέμασεν οὐ κελεύσαντος Ξέρξου, ἀλλ' οἰόμενος συγγνώσεσθαι, ὡς ἀμνημονοῦντα διὰ τὸ δαιπνεῖν.

Ib. VII, 2, 5, Persas inter eos recenset, qui quæ ad bellicam virtutem spectent, maximi faciant.]

In Ægypto post diem quartum movere licet medicis (legem scriptam secundum quam ægrotos curant).

Etiam cives spoliare bonis tyrannicum est. Hujus rei exemplum præbent pyramides Ægypti.]

[253.]

[Aliæ conspirationes fiunt contemptu, ut in Sardanapallum, quum quidam inter mulieres nentem conspexisset, si vera hæc sunt a fabularum scriptoribus tradita: sin aliter, in alio tamen vere potest accidere.]

Sardanapallum Anacyndaraxæ liliū esse ignotiorem secundum genitoris appellationem Aristoteles scribit.

[Cyrus Astyagen adortus est, dum ejus et vitam et exercitum contemnit: milites enim otium et inertia corruerat, ipse vero mollitia dissuebat.

Artabanes Xerxem interemit, criminationem a Dario timens, quem injussu Xerxis suspenderat, putans tamen se impune laturum, eo dante veniam, velut oblito propter cænam.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ΚΑΜΝΟΠΡΣΤΥΦ : *et duas ab Epicharmo additas, Θ X, quam a Palamede mavult.*

257.

Plinius ibid. : *Turres, ut Aristoteles, Cyclopes (sc. primi aedificarunt); Tiryntii, ut Theophrastus.*

Idem ibid. : *Æs conflare et temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delam Phrygem putat, ærariam fabricam alii Chalybes, alii Cyclopes.*

Idem ibid. : *Cyges Lydius picturam in Ægypto: in Græcia vero Euchir Dædali cognatus, ut Aristoteli placet; ut Theophrasto, Polygnotus Atheniensis (sc. invenit).*

Plin. H. N. VII, 57 (p. 50 Techn.) : *Quadrirremem Aristoteles Carthaginienses; quinquirremem Mnesigiton Salaminios (sc. primos fecisse dicunt.)*

257 a.

Schol. Pind. Pyth. II, 127 : *Ἀριστοτέλης δὲ πρῶτον Ἀχιλλεία ἐπὶ τῇ τοῦ Παιτρόκλου πυρᾷ τῇ πυρρίχῃ φησὶ κεχρησθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρῦλιν λέγεσθαι, ὥστε παρὰ τὴν πυρᾶν τῆς πυρρίχης τὸ ὄνομα θίσθαι.*

258.

Servius ad Virg. Georg. I, 19 : *unci puer monstrator aratri.] Alii Triptolemmum, alii Osirin volunt... Osiris significatur, ut Φιλοστέφανος (fr. 29) Περὶ εὐρημάτων, vel Epimenides, qui postea Buzuges dictus est, secundum Aristotelem. Cf. Heclych. : Βουζύγης· ἕρκος Ἀπτικὸς, ὁ πρῶτος βουὸς ὑπὸ ἀροτρον ζεύξας· ἐκαλεῖτο δὲ Ἐπιμενίδης· καθίστατο δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ὁ τοὺς ἱεροὺς ἀρότους ἐπιτελεῖν Βουζύγης. V. ibi interpretes, et Dindorf. et Hase in Steph. Thes. v. Βουζύγης; Creuzer Symb. II, p. 403; IV, p. 373; Hermann. Antiqq. sacræ § 60.*

(259.)

Anecd. Gr. Bekkeri p. 451, 31 : *Ἀσίας, ἡ κισθάρια, ἀπὸ Ἀσίου τινός, καὶ Ἀσία καὶ Ἀσιώνη· ἢ ἀπὸ Ἀσίας, τῆς μητρὸς Προμηθέως. Δοῦριν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ λέγειν, ὅτι ἐκλήθη Ἀσίας ἀπὸ τῶν χρωμένων Λεσβίων, οἵτινες οἰκοῦσι πρὸς τῇ Ἀσίᾳ· οἱ δὲ ἀπὸ*

257 a.

Aristoteles primum Achillem ad rogam Patrocli pyrrhichen saltasse ait, adeoque a pyra nomen pyrrhichen accepisse; eandem apud Cyprios prylin vocari.

259.

Asias, cithara, ul ex Duride Aristoteles (Aristocles) re-

Τυρρήνου Λυδοῦ, εὐρόντος πρώτου τὸ τρίγωνον δρυγόνον· οἱ δὲ ἀπὸ Τερπάνδρου.

Nisi scripseris Δοῦρις... Ἀριστοτέλη, aut cum Hüllemanno ad Durid. fr. 83 juniorem quendam Aristotelem intelligere velis, nomen Aristotelis corruptum esse statuendum est. Idque veri simillimum. Prellerus ad Polemonem scribi vult Ἀρισταίτης; ego malim Ἀριστοκλῆς. Aristocles Περὶ χορῶν scripsit, in quo opere multus fuit de instrumentis musicis (v. fr. 12); nomenque ejus haud semel in Aristotelis abiit.

De Corinthiis dithyrambi inventoribus v. fr. 275.

ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑΙ.

Ap. Diogenem Laert. V, 26, inter scripta Aristotelis recensentur : Ὀλυμπιονίχαι α' (Ὀλυμπιονίχας, βιβλίον α', ἐν ᾧ Μέναιχμον ἐνίκησεν An. Menagii); Πυθιονίχαι μουσικῆς, α'· Πυθικός, α'· Πυθιονικῶν ἑλεγχοί, α'· Νίχαι Διονυσιακαί (Διονυσιακῶν ἀστικῶν καὶ Ἀθηναίων Anonym. Menagii) α'· Περὶ τραγῳδιῶν α'· Διδασκαλαί, α'. Postrema duo male distingui videntur. Alterum pars fuerit alterius. Idem valere videtur de Πυθιονίχαις μουσικῆς, qui comprehensi haud dubie erant in uno isto libro, quem ἐλέγχους dicit; ab iisque non distinctus fuerit Πυθικός λόγος. Quod attinet verba Anonymi : Ὀλυμπιονίχας, βιβλίον α', ἐν ᾧ Μέναιχμον ἐνίκησεν, ea ita intelligo, ut Aristotelem in descriptione ludorum Olympicorum et in constituenda serie victorum adhibuisse statuum simile opus Menæchmi, ita ut notaret, quæ minus recte Menæchmus posuisse videretur. Menæchmus vero ille Sicyonius est, quem præter Alexandri historiam aliaque etiam Πυθικὸν (i. e. librum de ludis Pythiis eorumque victoribus) scripsisse scimus. V. fragm. Hist. Alex. p. 146, ubi Anonymi locus me fugit. Ceterum hæc si recte conjeci, sequitur Menæchmum, quem Suidas ἐπὶ ἐιαδόχων vixisse ait, jam Alexandri temporibus, atque antequam Aristoteles suum de Olympionicis librum composuit, hoc argumentum tractasse.

261.

Schol. Pind. III, 27 : Ἀριστοτέλης Λεύκαρον φησὶ τὸν Ἀχαρναῖνα πρῶτον ἐντεχνον τὸ παγκράτιον ποιῆσαι.

fert, nomen habet a Leablis, qui ea utebantur, prope Asiam habitantibus.

OLYMPIONICÆ.

261.

Aristoteles Leucarum Acarnana primum artem ad pancratium attulisse dicit.

262.

Schol. Theocrit. IV, 6 : Τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα... καὶ Ἀριστοτέλης πολυφάγον φησὶ· λέγει δὲ αὐτὸν εἶναι καὶ ἀνδρείον. De victoriis Milonis Olympicis v. Pausanias VI, 14, 5 sqq. Ceterum Milonis etiam in Rep. Crotoniatarum mentionem fecerit.

263.

Dioq. L. VIII, 51 : Λέγει δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις τὴν πρώτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα νενικηκέναι τὸν τοῦ Μέτωνος πατέρα (Empedoclem, a quo Empedoclis philosophi), μαρτυρεῖ γράμματος Ἀριστοτέλει. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς φησιν ὡς « Ἦν μὲν Μέτωνος υἱός, εἰς δὲ Θουρίους αὐτὸν νεωστὶ παντελῶς ἐκτισμένους ὁ Γλαῦκος ἔλθειν φησιν. » Ἐἴθ' ὑποβὰς, « Οἱ δ' ἱστοροῦντες ὡς πεφευγὸς οἴκοθεν εἰς τὰς Συρακούσας, μετ' ἐκείνων ἐπολέματι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, ἀγνοεῖν τελῶς ἔμοι δοκοῦσιν. Ἡ γὰρ οὐκέτ' ἦν, ἢ παντελῶς ὑπεργεγηρακῶς ὅπερ οὐ φαίνεται. Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτὸν, εἴτι δ' Ἡρακλειδῆς (vgo εἴτι τε Ἡράκλειτον), ἐξήκοντα ἑτῶν φησὶ τετελευτηκέναι. » V. Apollodor. fr. 87 ibique laudatos.

264.

Schol. Pindar. Ol. VII, 1 : Διαγόρα Ῥοδίῳ [πύκτῃ] νικήσαντι τὴν οὐδ' Ὀλυμπιάδα. Διαγόρας οὗτος υἱὸς μὲν ἦν Δαμαγήτου τοῦ Ῥοδίου, ἐνίκησε δὲ καὶ Πύθια καὶ Ἰσθμια. Περὶ δὲ τούτου τοῦ Διαγόρου εἶπε μὲν καὶ Ἀριστοτέλης (sc. ἐν Ὀλυμπιονίκαις) καὶ Ἀπόλλας· μαρτυροῦσι δὲ τοιαῦτα. Κατὰ γὰρ τὴν Ὀλυμπίαν ἔστηκεν ὁ Διαγόρας μετὰ τὴν Λυσάνδρου εἰκόνα, πηχῶν τεσσάρων δακτύλων πέντε, τὴν δεξιὰν ἀνατείνων χεῖρα, τὴν δὲ ἀριστεράν εἰς ἑαυτὸν ἐπικλίτων. Μετὰ δὲ τούτον ἴσταται καὶ ὁ Δαμάγητος, ὁ πρεσβύτατος τῶν παίδων αὐτοῦ, δεξὴν καὶ ἁμῶνυμος τῶν

πάππῳ, παγκράτιον προβεβλημένος, καὶ αὐτὸς πηχῶν τεσσάρων, ἐλάττων δὲ τοῦ πατρὸς δακτύλων πέντε (1). Ἐχόμενος δὲ τούτου ἔστηκε Δωριεὺς (2) ἀδελφός, πύκτης καὶ αὐτὸς προβεβλημένος. Τρίτος δὲ μετ' ἐκείνων Ἀκουσίλαος, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἱμάντα ἔχων πυκτικόν, τὴν δὲ δεξιὰν ὡς πρὸς προσευχὴν ἀνατείνων. Καὶ οὗτοι μὲν οἱ τοῦ νικηφόρου παῖδες ἐν στήλαις ἴστανται σὺν τῷ πατρί· μετ' ἐκείνους δὲ καὶ θυγατέρων αὐτοῦ νικηφόροι υἱοὶ δύο, Εὐκλῆς (3) πυγμαῖ νικήσας Ἀνδρῶνα καὶ μετ' ἐκείνον Πεισιρροθός. Καὶ λέγεται (4) κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν νικήσαντας τοὺς παῖδας κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῷ πατρί, περιλαβόντας [οὖν] τὸν Διαγόραν περιμένα τὸ στάδιον μακαριζομένους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Χρόνῳ δὲ ὑστερόν φησι καὶ τὴν τούτου θυγατέρα Καλλιπάτειραν (5) ἔλθειν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αἰτεῖν παρὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν ἐπιτρέψαι τὴν θέαν αὐτῇ, τοὺς δὲ κωλύειν φάσκοντας κατὰ νόμον γυναῖκα μὴ θεωρεῖν τὸν γυμνικὸν ἀγῶνα· τὴν δὲ φῆσαι πρὸς αὐτοὺς, οὐχ ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἄλλαις γυναῖξιν, ἀλλὰ φέρειν

« (1) Sic Vrat. A., vulgo τεσσάρων. — (2) vulgo Δωριεὺς. Corroxit Beckius, quem vide. Cf. praesertim Pausan. VI, 7 et V, 6; Thucyd. III, 8; Schneider. ad Xenoph. Hell. I, 1, 2. — (3) Sic dedi e Pausania, huc deducente etiam Vratist. A. Vulgo Εὐκλῶν. — (4) Vulgo : Πεισιρροθός καὶ Λελεγίτης κατὰ τὴν Ὀλ. νικήσαντες τοὺς παῖδας, et deinde post patri plene interpungebatur. Λελεγίτης qui sit, juxta ignorant omnes; praeterea verba κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν νικήσαντες τοὺς παῖδας etc. redire ad filium Diagorae animadvertit Bothius tom. I, p. 98, qui hanc ob causam ejici vult illa μετ' ἐκείνους δὲ Λελεγίτης. Ego quod Λελεγίτης plane abest a cod. Vrat. D et a narratione Pausaniae, reposui pro eo λέγεται et scripsi νικήσαντας; quo facto locus juste procedit, non impediendo interposito οὖν. Praeterea ex Vratist. A. scripsi Πεισιρροθός, qui Pausaniae est Πεισιδωρός [nunc ap. Pausan. repositum : Πεισιρροθός]. Vratist. A habet : θυγατέρων τε υἱοῦς Εὐκλείστατον, Καλλιανακτα καὶ Πεισιρροθον. Pergitur in Vratist. A : οὗτοι δὲ πολλὰς νίκας ἐκ τῶν Ὀλυμπίων ἔσχον δέκα, ἐκ τῶν Πυθίων δὲ ἑπτὰ, et cetera, quae ad vulgata revertuntur, sed immane quantum depravata. — (5) Ita

262.

Milonem Crotoniatem Aristoteles quoque voracem, simul vero etiam virum strenuum fuisse dicit.

263.

Eratosthenes quoque in Olympionicis ait Olympiade 71 Melonis patrem vicisse, testimonio usus Aristoteles. Apollodorus vero grammaticus in Chronicis sic ait : « Empedocles Melonis filius est, quem Thurius recens admodum conditos venisse Glaucus tradit. » Deinde paucis interjectis ait : « Qui vero narrant domo profugum venisse Syracusas et cum illis bellasse adversus Athenienses, prorsus ignari esse mihi videntur : aut enim tum jam mortuus erat, aut certe valde senex esse debebat, id quod non ita fuisse videtur; nam Aristoteles et Heraclides eum sexagesimo aetatis anno vita excessisse dicunt. »

264.

Diagorae Rhodio pugili] qui vicil Olymp. 79. Hic Dia-

goras filius erat Damageti Rhodii. Pythiis quoque et Isthmiis vicerat. Dixit de eo etiam Aristoteles et Apollas. Tradunt vero haec : In Olympia posita Diagorae statua post statuam Lysandri; cubitorum est quattuor et digitorum quinque, dextram manum extendit, laevam corpori acclinat. Post hunc stat Demagetus, filiorum natu maximus, avo cognominis, in pancratium projectus, ipse quoque cubitorum quattuor, sed patre minor digitis quinque. Prope hunc stat Dorieus frater, pugil, et ipse projectus. Tertius post hunc Acusilaus, laeva tenens lorum pugilis, dextram ut ad precessionem extendens. Atque hi quidem victoris filii in stelis stant cum patre. Post illos vero etiam filiarum filii victores duo, Eucles qui Andronem pugilatu vicit, et Pisirrhothus. Porro narratur filius, quum Olympiis eodem quo pater die vicissent, cingentes patrem stadium perambulasse ac beatos a Graecis esse praedicatos. Aliquo post tempore etiam filiam ejus Callipatram in Olympiam venisse ac petuisse ex Hellanodicis dicunt, ut spectare ludos ipsi permetterent. Quod quum recusarent

πλέον τι ταῖς προγονικαῖς ἀρεταῖς ἐπειρομένην· ἔσχε γάρ καὶ τὸν πατέρα καὶ τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Ὀλυμπιονίκας, Δαμάγητον, Δωριέα, Ἀκουσίλαον, καὶ ἐξ ἀδελφῆς παῖδα Εὐκλέα καὶ αὐτῆς υἱὸν Πεισίρροθον (σ)· καὶ δείξει τὰς τε τοῦ πατρὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν στήλας, καὶ οὕτω νικηθέντας τοὺς Ἑλλανοδίκας ἐπιχωρῆσαι (7) καὶ συνθήειαν νόμου διαλύσαι, καὶ τῇ Καλλιπατεῖρα τὴν θείαν ἐπιτρέψαι. Καὶ τὰ περὶ μὲν αὐτῶν τοσαῦτα.

Ex Olympionicis etiam ea petita esse suspicor quæ nunc leguntur in Pseudo-Aristot. Mir. Auscult. c. 52 (collat. schol. Aristoph. Plut. 586; schol. Theocrit. IV, 7; Suida v. Κότινος) de oleis Olympiis, e quibus victorum coronæ petebantur. Probabile est enim Aristotelem quoque, sicuti Eratosthenem, victorum catalogis disputationem de origine atque adoratione ludorum præmississe.

[264 a.]

[Aristoteles Pol. VIII, 4; 1: Ἐν γὰρ τοῖς Ὀλυμπιονικαῖς δύο τις ἂν ἢ τρεῖς εὖροι τοὺς αὐτοὺς νενικηκότας ἀνδρας τε καὶ παῖδας, διὰ τὸ νέους ἀσχοῦντας ἀφαιρεῖσθαι τὴν δύναμιν ὑπὸ τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων.]

ΠΥΘΙΟΝΙΚΑΙ.

265.

Plutarch. Solon. c. 11: Πεισθέντες γὰρ ὑπ' ἐκείνου (τοῦ Σόλωνος) πρὸς τὸν πόλεμον (contra Cirrhæos) ὤρμησαν οἱ Ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε μαρτυροῦσι καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ τῶν Πυθιονικῶν ἀναγραφῇ, Σόλωνι τὴν γνώμην ἀνατιθεῖς. Οὐ μέντοι στρατηγὸς ἐπὶ τοῦ vocal Pausan. et Vrat. A. Vulgo Ἀριστοπάς.—(σ) Hæc inde ab ἔσχε dedi e Vrat. A. Sed ἐξ ἀδελφῆς obscurum in cod. est.—(7) Ita correxit Heynius. Vulgo ἐπιχωρῆσαι. Vrat. A: συγχωρῆσαι. » Воескн.

dicentes lego vetitum esse, ne mulieres gymnicos ludos spectarent, tum vero illam dixisse, non se similem reliquis esse mulieribus, sed majus quid, gentis suæ virtutibus innixam. Habebat enim et patrem et fratres tres, Damagetum, Dorieum, Acusilaum, Olympionicas, et sororis item filium Eucleum, et suum ipsius Pisirrhothum. Ac monstrasse eam patris fratrumque stelas, atque ita victos Hellanodicas censisse, ac soluta legis consuetudine permisisse Callipatræ, ut spectatrix ludis interesset.

[264 a.]

[Inter Olympionicas duos tresve ad summum reperias, qui viri et iidem adolescentes fuerint victoria politi, propterea quod juniores, dum se necessariis exercitationibus dedunt, vires exhauriant.]

PYTHIONICÆ.

265.

Solonis auctoritate moti Amphictyones bellum contra Cirrhæos susceperunt, quod et alii testantur, et Aristoteles

τον ἀπεδείχθη τὸν πόλεμον, ὡς λέγειν φησὶν Ἑρμιππος Εὐάνθη τὸν Σάμιον.

265 a.

Hesychius: Βουθὸς περίφοιτῃ· παροιμία ἐπὶ τῶν ἐυήθων καὶ παχυφρόνων (παχυφρόνων Herod.), ἀπὸ Βούθου τινὸς μετενεχθεῖσα τοῦ Πύθια νικήσαντος, ὃν ἀναγράφει καὶ Ἀριστοτέλης νενικηκότα. Cf. Zenobius II, 66, Suidas, Herodian. Π. μον. λέξ. p. 42, 8, qui Cratinum ἐν Χείρῳσι mentionem proverbii fecisse aiunt.

265 b.

Schol. Pind. OL II, 87: Κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους (supple ἀναγραφὴν) Πυθιονικῆς μόνος Θήρων ἀναγράφεται. Alii etiam fratrem ejus Xenocratem Pythiis vicisse dicunt.

266.

Schol. Soph. OEd. C. 701: Ἀριστοτέλης καὶ τοῖς νικήσασιν τὰ Παναθηναῖα ἐλαίου τοῦ ἐκ τῶν μορίων γινομένου δίδοσθαι φησι. Hæc cum in Olympionicis vel Pythionicis vel in Νίκαις Διονυσιακαῖς data occasione allata sint, an etiam Panathenæicorum victorum catalogum Aristoteles composuerit, in medio relinquo.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ.

267.

Schol. Aristoph. Av. 281: Εἴη ἂν οὖν τὸν ἔποπα ἔσκειυοποιηκῶς (sc. ὁ Φιλοκλῆς) τῇ Πανδιονίδι τετραλογία, ἣν καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ταῖς Διδασκαλίαις ἀναγράφει. Ἔστι δὲ ὁ Φιλοκλῆς τραγωδίας ποιητῆς, καὶ Φιλοπειθούς υἱὸς ἐξ Αἰσχύλου ἀδελφῆς.

in Pythionicarum recensu, Solonem auctorem hujus sententiæ faciens. Non tamen, quod Euanthem scripsisse Samium Hermippus ait, dux huic bello præfectus est Solon.

265 a.

Buthus obambulat. Hoc proverbium usurpatur de stolidis ac simplicibus, ab athleta quodam Botho, qui Pythia vicerat, et quem Aristoteles quoque inter victores recenset.

265 b.

Secundum Aristotelis Pythionicarum recensum unus Theron Pythiis vicat.

266.

Aristoteles etiam iis, qui Panathenæis vicissent, oleum ex oleis sacris proveniens dari tradit.

DIDASCALIÆ.

267.

Pandionidem tetralogiam Philoclis poetæ tragici Aristoteles quoque in Didascalis recenset.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

[276.]

Plutarch. Vit. Hom. c. 3, p. 21 in Bioogr. Westerm. : Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ τρίτῳ Περὶ ποιητικῆς (πρώτῳ Περὶ ποιητῶν?) ἐν Ἴω φησὶ τῇ νήσῳ, καθ' ἓν καιρὸν Νηλεὺς ὁ Κόδρου τῆς Ἴωνικῆς ἀποικίας ἤγειτο, κόρην τινὰ τῶν ἐπιχωρίων γενομένην ὑπὸ τίνος δαίμονος τῶν συγχορευτῶν Μούσαις ἐγκύμονα, αἰδεσθεῖσαν τὸ συμβᾶν διὰ τὸν ὄγκον τῆς γαστρὸς ἐλθεῖν εἰς τι χωρίον τὸ καλούμενον Αἴγινα· εἰς δὲ καταδραμόντας ληστὰς ἀνδραποδίσαι τὴν προειρημένην, καὶ ἀγαγόντας εἰς Σμύρναν οὖσαν ὑπὸ Λυδοῖς τότε, τῷ βασιλεῖ τῶν Λυδῶν ὄντι φίλῳ τὸν ὄνομα Μαίονι χαρίσασθαι· τὸν δὲ ἀγαπήσαντα τὴν κόρην διὰ τὸ κάλλος, γῆμαι· ἣν διατρίβουσιν παρὰ τῷ Μέλῳ, καὶ συσχεθεῖσαν ὑπὸ τῆς ὠδίνος, ἐτυχεν ἀποκυῆσαι τὸν Ὀμηρον ἐπὶ τῷ ποταμῷ. Ὁν ἀναλαβὼν ὁ Μαίων ὡς ἴδιον ἄτρεφε, τῆς Κριθηίδος μετὰ τὴν κύησιν εὐθέως τελευτησάσης. Χρόνου δὲ οὐ πολλοῦ διαλθόντος καὶ αὐτὸς ἐτελεύτησε. Τῶν δὲ Λυδῶν καταπονομένων ὑπὸ τῶν Αἰολέων, καὶ κρινάντων καταλιπεῖν τὴν Σμύρναν, καὶ κηρυζάντων τῶν ἡγεμόνων τὸν βουλούμενον ἀκολουθεῖν ἐξιέναι τῆς πόλεως, ἐτι νήπιος ὢν Ὀμηρος προσηγορεύθη.

Γενόμενος δ' ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δόξαν ἐπὶ ποιητικῇ κεκτημένος ἤδη, ἀπηρώτα τὸν θεὸν, τίκων τ' εἴη γόνεων καὶ πόθεν· ὁ δὲ ἀνεῖλεν οὕτως·

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρὸς, ἢ σε θανόντα δέχεται· ἀλλὰ νέων ἀνδρῶν αἰνιγμα φύλαξαι.

Φέρεται καὶ ἕτερος χρῆσμός τοιοῦτος·

Ὀλβιε καὶ δύσδαιμον· ἔφυε γὰρ ἐπ' ἀμφοτέροισι· πατρίδα δίξῃαι· μητρὸς δὲ τοι, οὐ πατρὸς ἐστί

μητρόπολις ἐν νήσῳ ἀπὸ Κρήτης εὐρείης.

Μίνως γαίης οὔτε σχεδὸν οὔτ' ἀπὸ τηλοῦ.

Ἐν τῇ σὴ μοῖρ' ἐστὶ τελευτῆσαι βιότοιο,

εἴτ' ἀν' ἀπὸ γλώττης κείδων μὴ γνῆς ἐπακούσας

δυστήναιτον σχολιοῖσι λόγοις εἰρημένον ὕμνον.

Δοίαι γὰρ ζωῆς μοῖρας λάχες, ἣν μὲν ἀμυραν

ἡλίδαν ὄσων· ἣν δ' ἀθανάτοις ἰσόμοιρον,

καὶ ζῶν καὶ φθίμενος· φθίμενος δ' ἐτι πολλὸν ἀγῆρας.

Μετ' οὐ πολὺν δὲ χρόνον πλέων εἰς Θήβας ἐπὶ τὰ Κρόνια (ἀγίων δὲ οὗτος ἄγεται παρ' αὐτοῖς μουσικός), ἦλθεν εἰς Ἴον· ἐνθα ἐπὶ πέτρας καθιζόμενος ἐθεάσατο ἀλιεῖς προσπλέοντας, ὧν ἐπυθάνετο εἴ τι ἔχοιεν. Οἱ δὲ, ἐπὶ τῷ θηρᾶσαι μὲν μηδὲν, φθειρίζεσθαι δὲ διὰ τὴν ἀπορίαν τῆς θήρας οὕτως ἀπεκρίναντο·

Ὅσα' εἴομεν, λιπόμεσθ'· ὅσα δ' οὐκ εἴομεν, φερόμεσθα·

αἰνισσόμενοι ὡς ἄρα οὐκ εἴομεν τῶν φθειρῶν, ἀποκτείναντες κατέλιπον· οὐκ δ' οὐκ εἴομεν, ἐν τῇ ἐσθῆτι φέρομεν. Ὅπερ οὐ δυνηθεῖς συμβαλεῖν Ὀμηρος, διὰ τὴν ἀθυμίαν ἐτελεύτησε, θάψαντες δὲ αὐτὸν οἱ Ἰῆται μεγαλοπρεπῶς τοιόνδε ἐπέγραψαν αὐτοῦ τῷ τάφῳ·

Ἐνθαδε τὴν ἱερὰν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀλγῶν ἡρώων κοσμητόρα θεῖον Ὀμηρον.

ἐν τῷ τρίτῳ] Si recte statuunt hæc ex opere Περὶ ποιητῶν sumpta esse, legendum haud dubie ἐν τῷ πρώτῳ. Sin minus, videas ne Aristoteles iste sit Cyrenæus, quem περὶ ποιητικῆς scripsisse testatur Diogenes V, 35.

Cf. Vit. Homeri ed. Iriart, p. 233 : Τιμόμαχος δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐξ Ἴου τῆς νήσου (τὸν Ὀμηρὸν φασὶ γεγονέναι)... ἀποθανεῖν δὲ αὐτὸν φασὶ ἐν Ἴω τῇ

DE POETIS.

274.

Aristoteles libro tertio (primo?) De arte poetica (De poetis?) prodit in insula Ios, quo tempore Codrus Nelei filius coloniae in Ioniam ducendae praesuit, puellam a genio quodam ex eorum numero, qui cum Musis choros ducunt, compressam, quum facti eam propter intumescentem uterum pueret, concessisse in regionem quandam nomine Aeginam. Ibi a praedonibus, qui eo excursionem fecissent, captam ductamque in Smyrnam urbem illo tempore Lydis subjectam, Lydorum regi Maeoni, socio suo, dono datam, ab eoque pulchritudinis causa in matrimonium assumptam. Mox quum ad Meletem fluvium degens partus doloribus circumveniretur, accidisse ut Homerum juxta Ipsum fluvium pareret. Critheide continuo ex partu mortua, infantem susceptum et ut suum nutritum a Maeone : quem ipsum etiam haud multo post obiisse. Porro Lydi ab Aiolibus bello pressi quum Smyrnam relinquere decrevisset, eorumque principes per praedonem edixissent, ut quicumque ipsos sequi vellent urbe egrederentur, Homerum puerulum etiamnum disisse, se quoque velle ὀμπεῖν, id est sequi : inde pro Melesigene Homerum appellatum.

Adultus jam et poetica arte nomen consecutus, de pa-

rentibus et patria deum consuluit : isque sic respondit,

Insula Ios matris patria est, vita hæc quoque functura accipiet : sed tu juvenile ænigma caveto.

Allerum quoque oraculum tale fertur :

Felix et miser, ad sortem quia natus utramque perquiris patriam : matris tibi, non patris exstat patria, in undoso jacet hæc Ponto insula, Crete non adeo vicina et non longe usque remota. Hic te sala tua cogent decedere vita, quum pueri ignotis obscurum ambagibus olim ætatem involvent, tempus hunc evolvere poterit : quippe duplex vitæ fatum tibi contigit, orbem luminibus ; superis Musa immortalibus æquat, post mortem te vita manet æcura senectæ.

Non multo post tempore Thebas navigans ad Saturnalia, quod ibi certamen musicum celebratur, Iom venit. Ibi saxo insidens, piscatore vidit adnavigantes, eosque interrogavit, num quid haberent. Illi quod nihil cepissent, sed capturæ penuria et otio pediculos legissent, ita responderunt :

Non capta afferimus, fuerant quæ capta relictis,

ænigmate significantes, se quos cepissent pediculos, eos occisos reliquisse, quos vero non cepissent eos æ in vestibulis suis secum ferre. Quod quum Homerus conjectando assequi non posset, præ animi dolore mortuus est. Ienses

νήσω ἢ νόσω ἢ τῷ τῶν ἀλίστων αἰνίγματι, καὶ αὐτῶ ἐπιγραφῆναι τόδε·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἔρωων κοσμητόρα θεῖον Ὅμηρον.

Gellius N. A. III, 11 : *Aristoteles tradit ex insula Io natum (Homerum)*. Cf. Tzetzes schol. ad Exeg. II. p. 154 ed. Herm.

Cod. Parisin. 553 (a Welckero in Cycl. p. 158 laudatus) : Κατὰ δὲ Βαχυλίδην καὶ Ἀριστοτέλην τὸν φιλόσοφον Ἰήτης (Homerus erat). De his v. Welcker. I. I. p. 157 sqq. 167.

275.

Proclus Chrestom. ap. Phot. cod. 239 : Εὐρεῖσθαι δὲ τὸν διθύραμβον Πίνδαρος ἐν Κορίνθῳ λέγει, τὸν δὲ ἀρξάμενον τῆς ᾠδῆς Ἀριστοτέλης Ἀρίωνα λέγει· ὃς πρῶτος τὸν κύκλιον ἦγαγε χορόν. Cf. schol. Pindar. Ol. XIII, 25.

276.

Diogenes L. VIII, 57 : Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ Σοφιστῇ φησὶ πρῶτον Ἐμπεδοκλῆα ῥητορικὴν εὐρεῖν· Ζήνωνα δὲ διαλεκτικόν ἐν δὲ τῷ Περὶ ποιητῶν φησιν ὅτι καὶ Ὅμηρος ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ δεινὸς περὶ τὴν φράσιν γέγονε, μεταφορικὸς τε ὢν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι χρώμενος. Cf. de Empedocle Agrigentin. Resp. It. 214. 215.

277.

Diogenes L. III, 48 : Διαλόγους τοίνυν φασὶ πρῶτον γράφει Ζήνωνα τὸν Ἐλεάτην, Ἀριστοτέλης δὲ ἐν πρώτῳ Περὶ ποιητῶν Ἀλεξάμενον Στορέα ἢ Τήιον.

Athenaeus XI, p. 505, C : Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ Περὶ ποιητῶν οὕτως γράφει· « Οὐκοῦν οὐδὲ ἑμμέτρους τοὺς καλουμένους Σώφρονος μίμους μὴ φῶμεν εἶναι λόγους καὶ μιμήσεις, ἢ τοὺς Ἀλεξάμενον τοῦ Τηίου τοὺς πρῶτους γραφέντας τῶν Σωκράτικων διαλόγων, ἢ ἀντικρὺς φάσκων ὁ πολυμαθέστατος Ἀριστοτέλης πρὸ Πλάτωνος διαλόγους γεγραφέναι τὸν Ἀλεξάμενον.

eum magnifice sepeliverunt, hac addita sepulcro inscriptione :

Terra sacrum caput hic divini occultat Homeri
Heroum egregias qui dixit carmine laudes.

276.

Aristoteles in Sophista primum Empedoclem oratoriae inventorem ait, Zenonemque dialecticæ; in libro autem De poetis asserit Homericum Empedoclem, acutumque in dicendo fuisse, translationibus item ac ceteris poeticis figuris usum.

277.

Dialogos primum scripsisse aiunt Zenonem Eleatam : Aristoteles vero libro primo De poetis Alexamenum Storensem vel Teium ait.

Aristoteles in libro De poetis scribit : « Igitur ne metris quidem comprehensos Sophronis mimos qui vocantur, dicemus esse sermones, sive dialogos et imitationes, aut Alexameni Teii dialogos, qui ante Socraticos conscripti

278.

E LIBRO SECUNDO.

Macroh. V, 18 : « Morem vero Ætolis fuisse uno tantummodo pede calceato in bellum ire ostendit clarissimus scriptor Euripides tragicus : in cuius tragœdia quæ Meleager inscribitur, nuncius inducitur describens quo quisque habitu fuerit ex ducibus, qui ad agrum capiendum convenerant. In eo hi versus sunt : (V. fragm. Eurip. 531)... Non reticebimus rem paucissimis notam : reprehensum Euripidem ab Aristotele, qui ignorantiam istud Euripidis fuisse contendit : Ætolos enim non lævum pedem habere nudum, sed dextrum. Quod ne affirmem potius quam probem, ipsa Aristotelis verba ponam ex libro quem De poetis secundo subscripsit. In quo de Euripide loquens sic ait :

Τοὺς δὲ Θεστίου κούρους τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα φησὶν Εὐριπίδης εἰθεῖν ἔχοντας ἀνυπόδετον· λέγει γοῦν ὅτι

...τὸ λαῖον ἶχνος (ἦσαν) ἀνάρδυλοι ποδός,
τὸν δ' ἐν πεδίλοις ὡς εἰλαρρίζον γόνυ
ἔχοιεν, ὃς δὲ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος·

ὡς δὲ πᾶν τὸναντίον ἔθος τοῖς Αἰτωλοῖς· τὸν μὲν γὰρ ἀριστερὸν ὑποδέδονται, τὸν δὲ δεξιὸν ἀνυπόδετοῦσιν· δεῖ γάρ, οἴμαι, τὸν ἡγούμενον ἔχειν εἰλαρρόν, ἀλλ' οὐ τὸν ἐμμένοντα.

E LIBRO TERTIO.

279.

Diogenes L. II, 46 : Τούτῳ (τῷ Σωκράτει) τις, καθά φησιν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ Ποιητικῆς, ἐπιλονέικει Ἀντιόλοχος Λήμιος καὶ Ἀντιφῶν ὁ τερατοσκόπος, ὡς Πυθαγόρας Κύδων καὶ Ὀνάτας, καὶ Σάγαρις Ὀμήρω ζῶντι, ἀποθανόντι δὲ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, καὶ Κέρκωψ Ἡσιόδῳ ζῶντι, τελευτήσαντι δὲ ὁ προειρημένος Ξενοφάνης, καὶ Πινδάρῳ Ἀμφιμένης ὁ Κῶος, Θάλητι δὲ Φερεκύδης, καὶ Βίαντι Σάγαρις

sunt. » Quibus verbis perspicue declarat doctissimus Aristoteles ante Platonem dialogos scripsisse Alexamenum.

278.

Euripides Thestii filios venisse ait lævum pedem non calceatum habentes. Ita enim dicit :

... sinistri pedis vestigia nudi,
altero calceati erant, ut genu flexile haberent,
qui omnium Ætolorum mos est.

Verum contrarius plane mos apud Ætolos obtinet; nam pedem sinistram calceant, dextrum nudum relinquunt; ac omnino patet pedem ducentem, non vero alterum, levem esse debere.

279.

Fuit Socrati, ut refert Aristoteles tertio De poetica, cum Antiolechio Lemnio et Antiphonte prodigiorum interprete contentio; quemadmodum Pythagoræ cum Cydone et Onata; viventique Homero Sagaris æmulus fuit; vita autem functo Xenophanes Colophonius; Hesiodo item viventis

Πριηνεύς, Πιττακῷ Ἀντιμενίδης καὶ Ἀλκίσιος, Ἀναξάγορα Σωσίβιος, καὶ Σιμωνίδῃ Τιμοκρέων.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ.

Παροιμίαι α' inter scripta Ar. memorat Diogenes Laertius V, 26. Expressis verbis opusculum hoc nusquam laudatur. Putarique possit seriorem aliquem proverbialia quæ in Politiis (fr. 110. 139. 143. 167, a. 168. 170. 176. 181. 193.), Rhetoricis et Ethicis philosophus passim adducit, collegisse et sub Aristotelis nomine edidisse. At etiam data opera Aristotelem proverbialia tractasse liquet ex Athenæo II, p. 60, C, ubi ita : Κηφισόδωρος δ' Ἰσοκράτους μαθητὴς ἐν τοῖς κατὰ Ἀριστοτέλους (τέσσαρα δ' ἐστὶ ταῦτα βιβλία) ἐπιτιμᾷ τῷ φιλοσόφῳ, ὡς οὐ ποιήσαντι λόγου ἄξιον τὸ παροιμίας ἀθροῖσαι. — Cf. Aristotelis sententia ap. Synesium Encom. Calv. 59 ed. Turn. : Πῶς δ' οὐχὶ σοφὸν ἢ παροιμία, περὶ ὧν Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι παλαιᾶς εἰσι φιλοσοφίας ἐν ταῖς μεγίσταις ἀνθρώπων φθοραῖς ἀπολομένης ἐγκαταλείμματα περιωθέντα διὰ συντομίαν καὶ δεξιότητα. Cf. Schneidewin. Præfat. ad Paræmiogr. p. II. Ceterum fieri facile potest ut unus vel alter locus, quem Politiis attribui, e Proverbiorum libro petitus sit. Superest unus locus quem hic exhibebo :

280.

Eustathius ad Hom. Odys. V, 408 : Ὁ δὲ αὐτὸς (sc. Pausanias gramm.) λέγει καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ λοιμοῦ κατασχόντος καὶ κοράκων πολλῶν γενομένων τοὺς ἀνθρώπους θηρεύοντας αὐτοὺς καὶ περικαθάροντας ἐπαιδαῖς ἀφιέναι ζῶντας καὶ ἐπιλέγειν τῷ λοιμῷ· φεῦγ' ἐς κόρακας. Aliæ proverbii explanationes l. l. afferuntur, quarum una pertinet ad historiam Bæotiorum Thessalorum : Πausanias δὲ φησὶν ὅτι Βοιωτοῖς ἐγρησεν ὁ θεὸς ἐνθα λευκοὶ κόρακες αὐτοῖς ὀφθῶσιν, ἐκεῖ κατοικεῖν ἰδόντες οὖν φησι κόρακας πετομένους περὶ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, οὓς ἄχακοι παῖδες ἐγύψωσαν, ὤκησαν ἐκεῖ, καλέσαντες τὸ χωρίον Κόρακας, ὑστερον δὲ Αἰολεῖς ἐκβαλόντες αὐτοὺς Ἰπαικὸν ἐκεῖ τοὺς φυγαδευομένους. Cf. Photius et Suidas v. Ἐς κόρακας. Plura dat Leutschius ad Paræm. I, p. 78 sq. Cf. etiam Schneidewin. l. l. in præfat. p. III.

[ΠΕΠΛΟΣ.]

De libro Aristotelico, qui Πέπλος (vel Πέπλοι) inscribitur, testimonia exstant duo hæc :

Socrates Hist. Eccles. III, 23, p. 165 ed. Paris. 1686 : Οὐκ αἰσχύνονται πολλοὺς ἀνθρώπους ἀποθεώσαντες καὶ εἶθε γε κἂν χρῆστοὺς τὸν τρόπον ἢ δικαίους ἢ σώφρονας, ἀλλὰ ἀνάγνους, ἀδίκους, μέθη δεδουλωμένους, Ἡρακλῆας φημί καὶ Διονύσους καὶ Ἀσκληπιούς· καθ' ὧν συνεχῶς ἐν τοῖς αὐτοῦ λόγοις ὀμνίων Λιβάνιος οὐκ αἰσχύνεται· ὧν τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ θηλυκοὺς ἔρωτας εἰ ἀπαριθμησαίμην, μακρὸς ἤμιν ἔσται ὁ τῆς παρεκβάσεως λόγος· ἀρκίσει δὲ ταῦτα γνῶναι ἐθέλουσιν ὁ Ἀριστοτέλους Πέπλος καὶ ὁ Διονυσίου Στέρχνος καὶ Ῥηγίνου ὁ Πολυμνήμων καὶ τῶν ποιητῶν τὸ πλῆθος. Ex Socrate eadem repetit Nicephorus Hist. Eccl. X, 36, vol. I, p. 89 Paris. 1630.

Eustathius ad Il. B, p. 285, 24 Rom. : Ἱστορεῖ δὲ ὁ αὐτὸς Πορφύριος καὶ ὅτι Ἀριστοτέλης σύγγραμμα πραγματευσάμενος, ὅπερ ἐκλήθη Πέπλος, γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο καὶ νεῶν ἐκάστων ἀριθμὸν καὶ ἐπιγράμματα εἰς αὐτοὺς, ἃ καὶ ἀναγράφεται ὁ Πορφύριος ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον, ἀπλᾶ ὄντα καὶ οὐδέν τι παχὺ καὶ φλαγμαῖνον ἔχοντα· δίστιχα δὲ τὰ δλα ἐκείνα δῖχα τοῦ βηθέντος εἰς τὸν Αἴαντα.

Quibus testimoniis si junxeris fragmenta operis, colligas fabularem de diis et heroibus historiam in Peplo expositam esse prosa oratione, ita tamen ut singulorum heroum historię epigramma subjectum esset, patriam uniuscujusque et parentes mortisque genus paucis comprehendens. Versus isti memoriales fuisse in usum juventutis putandi sunt. Horum eos qui Homericis heroibus illustrandis essent excerpterat Porphyrius; ex Porphyrio deprompsit Eustathius, qui quam ipsum Aristotelis librum non vidisset, temere persuasisse sibi videtur epigrammata non nisi ad duces Homericos naviumque catalogum pertinuisse. Alia ejusdem Pepli epigrammata nescimus a quonam excerpta Stephanus invenit in codice Florentino. Alia Tzetzes in scholiis Homericis præbet. Hinc collecta deinde in Anthologias migrarant; nuperrime autem eximiam iis operam navavit Schneidewinus (in Philologo 1846 fasc. 1, p. 1 sqq.), idemque primus in rationem totius operis accuratius inquisivit.

Jam quod auctorem attinet, Schneidewinus p. 10 ita habet : « Pepli mentio non fit in indice scriptorum Aristotelis eo, quem Diogenes Laertius reliquit; verum rettulit in numerum Anonymus ab Ægidio Menagio primum editus apud Buhlium Arist. Opp. tom. I, p. 64 : Πέπλον. Idem iterum

æmulus Cercops; defuncto autem Xenophanes; Pindaro item cum Amphimene Coe contentio fuit, Thaleti cum Pherocyde, Biantique cum Salaro Prienæo; Pittaco cum Antimenide et Alcæo, Anaxagoræ cum Sosibio, Simonidique cum Timocreonte.

PROVERBIA.

280.

Aristoteles, Pausania teste, narrat, peste grassante quum corvi adessent permulti, homines eos cepisse et purgantes incantationibus dimississe vivos, simulque pesti disisse : Fuge ad corvos.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

De Eleusiniis ludis omnium vetustissimis v. schol. Pind. IX, 150; Etym. M. 743, 25; alii hunc honorem Panathenæis tribuerunt, ut Aristides Panathen. I, p. 308 Dindf. — Hollarus Photii p. 533, a, 29 de Astere vel Asterio gigante: Τὰ μικρὰ Παναθηναία ἐπὶ Ἐριχθονίου τοῦ Ἀμφικτύονος γεγόμενα ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ Ἀστερίου τοῦ γίγαντος. Hæc, suspicor, Meierum (in *Ersch. u. Grub. Encycl.* v. *Panathenæen* p. 278, notante Schneidewino) induxerunt, ut scribi vellet ὑπὸ Ἀθηναίων. Vulgo Pallantem gigantem, Crii filium, Minerva interfecisse dicitur. Pro Pallante Noster posuit alium Crii Titanis filium, quem Apollodorus *Astræum*, Aristoteles Asterem vel Asterium (cf. *Asteria Cœi Titanis f.*) dicit. — ἐπὶ Πέλοπι] « Olympia Herculem vocasse Pelopi tam singulare est, ut scholiastam ἐπὶ Ἀυγελῆς scribere volentem dormitasse arbitrer: aberrasse ad alteram fabulam docent vel Eustathiana Comment. Pindar. p. 26. » *Schneidewin*. Nihil erratum. Cf. Thrasyllus ap. Clement. *Strom.* I, p. 145 Sylb.: Τὸν Ὀλυμπίασιν ἀγῶνα, ὃν Ἡρακλῆς ἐθῆκεν ἐπὶ Πέλοπι. *Fragm. Chronol.* p. 121; *Vellej. Patere.* I, 3; *Hermann. Antiqq. sacr.* p. 243. Suspicionem movent qui deinceps memorantur ludi Troici ab Achille instituti. Inter ludos statis vicibus celebratos nusquam memorantur; sin fuisse putas, certe perobscuri erant, nisi fortasse Alexander demum splendorem iis addidit.

Tzetæ locos duos, quibus Pepli mentio injicitur, exhibuimus fr. 115 et 117.

283.

Clemens Protr. p. 8 Sylb.: Ἀπολλῶνα δὲ μὲν Ἀριστοτέλης πρῶτον Ἡρακλῆος καὶ Ἀθηναίων, δεύτερον ἐν Κρήτῃ τὸν Κορύβαντος, τρίτον τὸν Διὸς καὶ τέταρτον τὸν Ἀρκάδα τὸν Σιληνῶν νόμιος οὗτος κέκληται παρ' Ἀρκάσιν. ἐπὶ τούτοις τὸν Λίβυν καταλέγει τὸν Ἀμμωνος. Cf. *Cic. N. D.* III, 23. Hæc ad Peplum refert Schneidewinus, quamquam dubitans an recte nomen Aristotelis citetur. Sane argumentum fragmenti in Peplum cadere videtur. Simul vero vix quisquam dubitabit, quin a Stagirita hæc Stoicorum et grammaticorum Alexandrinorum ineptiæ alienæ sint. *Lobeckius Aglaoph.* p. 994 auctorem nostrum appellat *Aristotelem quendam*. Eundem

283.

Primum Apollinem Aristoteles Neptuni et Minervæ filium dicit, alterum Cretensem Corybantis, tertium Jovis, quartum Arcadem Sileni filium; hic Nomius apud Arcades vocatur. Præterea asserit Apollinem Libyn Ammonis filium.

285.

Nymphæ Aristæum educarunt eumque olearum culturam et mellificium docuerunt.

esse puto, cujus *Theologumena* laudantur fragmento sequente.

284.

• *Macrob. Saturn.* I, 18: *Hæc quæ de Apolline diximus, possunt etiam de Libero patre dicta æstimari. Nam Aristoteles qui Theologumena scripsit, Apollinem et Liberum patrem unum eundemque deum esse quum multis argumentis asserat, etiam apud Ligyreos ait in Thracia esse adytum Libero consecratum, ex quo rediuntur oracula; sed in hoc adyto vaticinaturi plurimo vino sumpto, uti apud Clarum aqua potata, effantur oracula. Apud Lacedæmonios etiam in sacris quæ Apollini celebrant Hyacinthia vocantes, hedera coronantur Bacchico ritu. Item Bœotii Parnasum montem Apollini sacratum esse memorantes, simul tamen in eodem et oraculum Delphicum et speluncas Bacchicas unde deo consecratas colunt. Unde et Apollini et Libero patri in eodem monte res divina celebratur.*

Huc referre etiam licet quæ de Apolline, vitæ cultioris auctore, ex Aristotele asserit *Suidas* et *Etym. M.* v. Νόμοι κιθαρωδικοί (v. fr. 87).

285.

Schol. Theocrit. V, 53: Αὐταὶ γὰρ (αἱ Νύμφαι) ἐκθρέψασαι τὸν Ἀρισταῖον, ἐδίδαξαν τὴν τοῦ ἐλαίου ἐργασίαν καὶ μέλιτος, ὡς φησὶν Ἀριστοτέλης. Hæc etiam in *Politiis* legi poterant, v. c. in *Rep. Ceorum*. Vide *Heraclid. Pont. fr.* 9.

286.

Schol. Theocrit. XVII, 9: Ἀριστοτέλης φησὶν ὑπὸ Ῥαδαμάνθους παιδευθῆναι τὸν Ἡρακλέα. Cf. *Herodot.* fr. 4.

(287.)

Schol. Theocrit. XV, 64: Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ Ἑρμιόνης ἱερῶν ἰδιώτερον περὶ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἡρας γάμου. Τὸν γὰρ Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἡρᾷ μιγῆναι, ὅτε αὐτὴν ἴδοι χωρισθεῖσαν ἀπὸ τῶν ἄλλων θεῶν. Βουλόμενος δὲ ἀφανῆς γενέσθαι καὶ μὴ ὀφθῆναι ὑπὸ αὐτῆς, τὴν ὄψιν μεταβάλλει εἰς κόκκυρα, καὶ καθέζεται εἰς ὄρος, ὃ πρῶτον μὲν Θρόναξ (Θόρναξ *Hemst.*) ἰκαλεῖτο, νῦν δὲ Κόκκυξ. Τὸν δὲ Δία χειμῶνα ποιῆσαι δεινὸν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ. Τὴν δὲ Ἡραν πορνεομένην μόντην, ἀφικέσθαι πρὸς τὸ ὄρος καὶ

286.

Aristoteles dicit Herculem a Rhadamanthe educatum esse.

(287.)

Aristoteles ubi de Hermiones sacris agit, peculiare quiddam de Jovis et Junonis nuptiis narrat. Etenim Jovem fabulatur voluisse cum Junone consuescere simulac eam a reliquis deabus separatam offenderet. Quum vero invisibilis esse neque conspici ab ea vellet, in cuculum se mutavit, conseditque in montem, qui olim Thornax vocabatur.

καθίζεσθαι ἐπ' αὐτό, ὅπου νῦν ἐστὶν ἱερόν Ἥρας τε-
λαίας. Τὸν δὲ κόκκυγα βιγῶντα καὶ περριχότα διὰ τὸν
χειμῶνα, καταπετασθῆναι καὶ καθισθῆναι ἐπὶ τὰ γό-
νατα αὐτῆς. Τὴν δὲ Ἥραν ἰδοῦσαν αὐτὸν οἰκτεῖραι
καὶ περιβαλεῖν τῇ ἀμπεχόντῃ. Τὸν δὲ Δία εὐθέως μετα-
βαλεῖν τὴν ὄψιν καὶ ἐπιλαβείσθαι τῆς Ἥρας. Τῆς δὲ τὴν
μίξιν παραιτουμένης διὰ τὴν μητέρα, αὐτὸν ὑποσχέ-
σθαι γυναῖκα ταύτην ποιήσασθαι. Καὶ παρ' Ἀργείοις,
οἱ μέγιστον τῶν Ἑλλήνων τιμῶσι τὴν θεὸν, τὸ ἄγαλμα
τῆς Ἥρας ἐν τῷ ναῷ καθήμενον ἐν θρόνῳ τῇ χειρὶ ἔχει
σκήπτρον, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ σκήπτρῳ κόκκυξ.

Ἀριστοτέλης] = Forte Ἀριστοράνης = *Warton*;
Ἀριστείδης conj. *Preller*. ad *Polemon*. p. 59. Equi-
dem Ἀριστοκλῆς reposuerim (V. not. ad fr. 5
Aristoclis). Idem etiam *Grashofio* in mentem ve-
nit (*J. Jahrb.* 1829 p. 143). Incerta tamen res

est, fierique potest ut recte nomen *Aristotelis* se-
habeat, atque caput majoris operis mythologici,
non peculiaris libellus significetur verbis: ἐν τῷ περὶ
Ἑρμιόνης ἱερῶν (sic *Toup.* et *Hemsterh.* pro ἱερῶ).
Sin peculiare opus erat, quæritur an non *Aristo-
telis Argivi* fuerit, sive ejus quem una cum *Dinia
Argivo* memorat *Plutarchus* in *Arato* (c. 3), sive
alius. — *Hermione*, si recte se nomen habet, fortasse
est *Ceres Herminione* (v. *Athen.* XIV, p. 624, 655;
Phot. v. Ἑρμιόνη. De *Cerere Hermione* ap. *Syracusanos*
v. *Hesych.* v. Ἑρμιόντ). *Preller.* pro Ἑρ-
μιόντης scribi vult Ἥρας, *Grashof.* proponit ἐν τῇ
περὶ Ἥρας καὶ Διὸς ἱερῶν διατριβῇ. Scilicet pro ἰδιώ-
τερον cod. *Florent.* habet ἡ διατριβῇ. — In extremis
codd.: παρ' Ἀργείοις δὲ οἱ μέγιστοι... τὸ δὲ ἄγαλμα.
Correxit Hemsterhusius.

tur, nunc appellatur *Coccyx*. Porro die isto *Jovem* narrat
ingentem excitasse tempestatem; *Junonem* autem solam
ad montem hunc venientem consedissee eo loco, ubi nunc
est sanum *Junonis Pronubæ*. Tunc cuculum tempestate
rigentem et trementem in genua *Junonis* devolasse ibique
consedissee. *Junonem* miseris veste eum sua lexisse. *Jo-*

rem statim mulata forma *Junonem* comprehendisse, eique
matris causa concubitus deprecanti promississe se uxorem
ipsam ducturum esse. Quare apud *Argivos*, qui præ ceteris
Græcis deam hanc colunt, signum *Junonis* in templo
throno insidens manu tenet sceptrum, sceptroque insidet
cuculus.

DIOSCORIDES.

Antequam ad discipulos Aristotelis transeamus, interponere liceat fragmenta Dioscoridis. Casu enim factum est ut ommissa sint in libro secundo, ubi Dioscorides cum reliquis Isocratis discipulis componendus erat. Etenim Dioscoridem (*) qui Λακωνικήν πολιτείαν (fr. 1—3) scripsit, eundem habeo, cujus libros Περὶ νομίμων citantur fr. 4. Hujus vero operis pars fuerint ea, quæ Περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω νόμων leguntur fragm. 5, ubi Dioscorides appellatur ὁ Ἰσοκράτους μαθητής. Quod si verum est, admitti nequit conjectura Jonsii (De scr. hist. phil. II, 6, 5), qui nostrum esse putat Dioscoridem (**) patrem Zenonis Tarsensis, qui a. 207 Chrysippo in schola successit (V. Clinton. ad h. a.); nam Isocrates mortuus est a. 338, Chrysippus vero natus est a. 260, quo tempore Noster jam senex esse debuit. Quare Chrysippi mentio in fragm. 5 non a Dioscoride profecta, sed ab Athenæo interposita esse putanda est. — Ceterum ita rem Dioscoridem in libris suis tractasse, ut quæ de institutis et moribus Græcorum exponeret, ad præcepta philosophiæ moralis revocaret, ex fragm. 5 patet luculentissime.

ΛΑΚΩΝΙΚΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

Plutarch. Lyc. c. 11, 7 : (Lycurgo Alcander

(*) Alios Dioscorides duodecim recenset Jonsius I, 5, 57. De varia nominis scriptura (Διοσκορίδης et Διοσκορίδης. Διοσκοουρίδας in inscript. Bæotica) vide Dindorf. in Steph. Thes. s. v.

(**) Libros quos ad hunc Dioscoridem scripsit Chrysippus vide ap. Diog. L. VII, 190. 193. 197. 198. 200. 202.

DE LACONICA REPUBLICA.

1.

Lycurgus ad memoriam ejus rei sancendam Minervæ templum posuit nomine Optiletidis : nam oculos Dorienses istius regionis ὀπίλους vocant. Auctores habeo, inter eosque Dioscoridem, qui de republica Spartana scripsit, qui lectum quidem oculum, non tamen eo captum Lycurgum asserant : quin imo gratiarum actionis nomine pro medela dæ sanum id ab eo exstructum.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Ceterum non Orthagorisci, ut ait Polemon, vocantur lactantes porcelli, sed orthragorisci, quod πρὸς τὸν ὄρθρον

oculum excusserat;) Τοῦ δὲ πάθους ὑπόμνημα Λυκοῦργος ἰδρύσατο τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ἣν Ὀπιλέτιν προσηγόρευσε· τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς ὀπίλους οἱ τῆδε Δωρεῖς καλοῦσιν. Ἐνιοὶ μὲντοι τὸν Λυκοῦργον, ὧν καὶ Διοσκορίδης ἐστὶν ὁ συντεταγμένος τὴν Λακωνικήν πολιτείαν, πλῆγῃναι μὲν φασιν, οὐ τυφλωθῆναι δὲ τὸν ὀφθαλμόν· ἀλλὰ καὶ τὸ ἱερὸν τῆ θεῶ τῆς ἀκίσεως χριστήριον ἰδρύσασθαι. De re v. Müller. Dor. I, p. 138 et 397.

E LIBRO SECUNDO.

2.

Athenæus IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὲν οὐδ' ὀρθραγορίσχοι λέγονται, ὡς φησὶν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθῆνοι χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσχοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκοουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείας καὶ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακωνικῆς πολιτείας.

3.

Plutarch. Agesil. c. 35 : Ὀλίγαις δὲ ἕσπερον ἡμέραις περὶ τὴν Μαντινικὴν ἐμαχίσαντο, καὶ τὸν Ἐπαμινώνδαν, ἤδη κρατοῦντα τῶν πρώτων, ἐτι δ' ἐγκείμενον καὶ κατασπεύδοντα τὴν δίωξιν, Ἀντικράτης Λακωνικὸν ὑποστὰς ἐπαίσει εἶρατι μὲν, ὡς Διοσκοουρίδης ἱστορήκει· Λακεδαιμόνιοι δὲ Μαχαιρίωνας ἐτι νῦν τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀντικράτους καλοῦσιν, ὡς μαχαίρα πατάξαντος. Οὕτω γὰρ ἐθαύμασαν καὶ ὑπερηγάπησαν αὐτὸν φόβῳ τοῦ Ἐπαμινώνδου ζῶντος, ὥστε τιμὰς μὲν ἐκείνῳ καὶ δωρεὰς ψηφίσασθαι, τῷ γένει δ' ἀτέλειαν, ἣν ἐτι καὶ καθ' ἡμᾶς ἔχει Καλλικράτης, εἰς τῶν Ἀντικράτους ἀπογόνων.

(sub diluculum) veneunt, ut Persæus tradit in Lacedæmoniorum Rep. et Dioscorides secundo Reipublicæ libro et Aristocles in priore librorum, quos et ipse de Lacedæmoniorum rep. scripsit.

3.

Paucis post diebus ad Mantineam pugnatum est. Ibi Epaminondam, quum primos in fugam coniectos insequeretur, Anticrates Laco sustinens hasta ferit, ut quidem Dioscorides narrat; nam Lacedæmonii eos qui ab Anticrate genus ducunt etiamnum Machæriōnas vocant; quod μαχαίρα, i. e. ense, Epaminondam percusserit. Adeo enim Epaminondæ terror carum Spartanis ejus percussorem reddidit, ut ei honores ac munera, posteritati immunitatem decreverint; qua etiam nostra ætate Callicrates unus de Anticratis posteris fruatur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

θαλάττη διὰ τῶν φιλάτων καὶ οἰκειοτάτων τέχνων, βασιλεὺς ὢν καὶ πολλοὺς ἔχων ὑπηκόους. Ὅσιωτάτη γὰρ αὕτη ἡ θυσία θεοῖς καὶ προσφιλεστέρα ἢ διὰ τῶν οἰκείων καὶ εὐνουστάτων ἀνδρῶν. — In postremis Athenæus : τὰς μαγειρικὰς μαγανείας καὶ τὰ, ὡς ὁ Μένανδρος φησιν, ὑποβινητιῶντα βρώματα, καὶ τὸ παρὰ πολλοῖς λασταυροκάκκαβον καλούμενον βρῶμα, ὡς φησι Χρῦσιππος, οὗ ἡ κατασκευὴ περιεργότερα. Quæ ipse Athenæus de suo addidit, sicuti mox Philochori locum interposuit. Elenim pergit Excerptor Athenæi c. 16 : Πρίαμος δὲ παρὰ τῆς ποιητῆς καὶ δνειδίζει τοῖς υἱοῖς ἀναλίσχουσι τὰ μὴ νενομισμένα,

Ἄρνῶν ἢ δ' ἱρίων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.

[Φιλόχορος δὲ ἱστορεῖ καὶ κεκωλύσθαι Ἀθηναίους ἀπέκτου ἀρνός μηδένα γεύεσθαι, ἐπιλιπούσης ποτὲ τῆς τῶν ζώων τούτων γενέσεως.] Ἑλλησποντον δὲ Ὅμηρος ἰχθυόεντα προσαγορεύων, καὶ τοὺς Φαίακας πλωτικωτάτους ποιῶν, καὶ ἐν τῇ Ἰθάκῃ εἰδῶς λιμένας πλείους καὶ νήσους προσειχὲς πολλὰς, ἐν αἷς ἰχθύων ἐγένετο πλῆθος καὶ ἀγρίων ὀρνίθων, καὶ εἰς εὐδαιμονίαν δὲ καταριθμῶν τὸ τῆν θάλασσαν ἰχθύς παρέχειν, ὁμοίως τούτων οὐδὲν οὐδένα ποιεῖ προσφερόμενον· καὶ μὴν οὐδ' ὀπίρην παρτίθουσι τινι, καίπερ οὕσαν πολλήν, καὶ ἥδιστα ταύτης μνημονεύων καὶ πάντα χρόνον παρασκευάζων ἀθάνατον. « Ὅγχνη γὰρ, φησὶν, ἐπ' ὀγχνη » καὶ τὰ ἐξῆς. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ στεφανουμένους οὐδὲ μυρουμένους ποιεῖ, ὡσπερ οὐδὲ θυμιῶντας, ἀλλὰ πάντων τούτων ἀπολύων τοὺς ἀνθρώπους εἰς εὐτέ-

λειαν καὶ αὐτάρχειαν ἐξαιρεῖται τοὺς πρὸ τοῦ. Καὶ θεοῖς δὲ ἀπλῆν ἀποδίδωσι δάιταν, νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν. Καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲ ποιεῖ τιμῶντας αὐτοὺς ἀπὸ τῆς διαίτης, ἀφελῶν λιθανωτὸν καὶ σμύρναν καὶ στεφάνους καὶ τῆν περὶ ταῦτα τρυφήν. Καὶ τῆς ἀπλῆς δὲ ταύτης διαίτης οὐκ ἀπλήστως ἀπολαύοντας παρίστανει, ἀλλ' ὡς οἱ κρᾶτιωτοι τῶν ἱατρῶν ἀφαιροῦσι τὰς πλησμονάς.

Αὐτὰρ ἐκεῖ κόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἱeron ἔντο,

καὶ τῆν ἐπιθυμίαν πληρώσαντες οἱ μὲν ἐξώρμων ἐπὶ μελέτην ἀθλητικῆν, δίσκοισι τερπόμενοι καὶ αἰγανέαις, τῇ παιδιᾷ τὰ πρὸς σπουδῆν ἐκμελετῶντες· οἱ δὲ κίθαριῶδων ἠκροῶντο τὰς ἔρωικὰς πράξεις ἐν μέλει καὶ ῥυθμῷ ποιούντων.

Διὸ οὐδὲν θαυμαστὸν, τοὺς οὕτω τεθραμμένους ἀφλεγμάντους εἶναι τὰ σώματα καὶ τὰς ψυχάς. Ἐνδεικνύμενος οὖν καὶ τῆν εὐταξίαν ὡς ὑγιεινὸν ἔστι καὶ εὐχρηστον καὶ κοινὸν, τὸν σοφώτατον Νέστορα πεποιτῆκε Μάχαονι τῷ ἱατρῷ τετρωμένῳ τὸν δεξιὸν ὤμον προσφέροντα οἶνον, ταῖς φλεγμοναῖς ἐναντιώτατον ὄντα — καὶ τοῦτον Πράμνειον, ἐν ἴδμεν παχὺν καὶ πολύτροπον — οὐ διψήσεως ἄχος, ἀλλ' ἐμφορήσεως ἔνεκα· πεπωκότι γοῦν παρακελεύεται συνεχῶς τοῦτο ποιεῖν· « Σὺ μὲν, φησὶ, καθήμενος πῖνε. » Καὶ ἐπιζύοντα τυρὸν αἰγείου, ἐπὶ δὲ κρόμιον ποτοῦ ὄψον, ἵνα πλείον πίνῃ, καίτοι ἀλλαγῶ λέγων τὸν οἶνον ἐκλύειν τῆν ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν. Περὶ δὲ τοῦ Ἑκτορος Ἑκάβῃ, οἰομένη μένειν αὐτὸν τὸ καταλειπόμενον τῆς ἡμέρας,

assam apponit, ab immoderatis nimirum cupiditatibus nos abducere studens; Nestorem etiam, quum juxta mare gratum Neptuno sacrificium institueret, liberoꝝ ministerio utentem facit, etiamsi multos haberet alios, ubi ait : *Sed age, alius quidem in campum ad bovem eat, etc.* Alcinoꝝ etiam Phæacibus deliciarum amantissimis epulum præbens, et Ulyssi, quem hospitio exceperat, hortos et domum victusque sui rationem ostendens tales apponit dapes. Ad hæc procos, homines petulantes et voluptatibus maxime deditos, nec pisces facit edentes, neque aves aut placentas mellillas : ut omnia gulæ irritamenta aboleret.

Priamus vero apud poetam objurgat etiam filios, quod ea, quæ nefas esset, absumerent :

agnorū atque hædorum publici raptores.

[Philochorus vero memoriæ prodidit, Athenis quoque, quum defecisset aliquando pecudum genus, vetitum fuisse ne quis intonso agno vesceretur.] Porro, licet Hellespontum piscosum nominarit Homerus, et Phæacas navigationi imprimis operam dantes fecerit, et in Ithaca insula plures portus noverit, multasque in propinquo insulas, in quibus piscium et silvestrium volucrium magna esset copia, atque etiam in parte quadam felicitatis illorum locorum numerarit, quod pisces mare præbeat; neminem tamen aliquid horum comedentem inducit. Sed ne poma quidem et id genus fructuum mensis imposita facit, quamvis nec deesset copia, et lubens eorum mentionem

fecerit poeta, et nullo tempore intermorientem eorundem proventum fuisse prodiderit, quum ait, *Pyra succedunt pyræis*, et quæ sequuntur. Porro nec coronis, nec unguentis, nec suffumentorum odoribus utentes facit. Sed omnibus his deliciis eximens homines, in libertatem ac vitam paucis contentam, præsertim reges vindicat. Atque etiam diis simplicem tribuit victum, nectar et ambrosiam. Et homines inducit de ipsorum victu illos honorantes, procul ablegans thura, myrrham, coronas, aliasque in hoc genere delicias. Ac ne ipso quidem illo victu immoderatus utentes inducit : sed, quod præstantissimi faciunt medici, nimiam detrahit plenitudinem.

Postquam exempta famæ epulis, mensæque remotæ,

postquam cibi potusque desiderium expleant, alii ad ludos athleticos exhibant, discis jaculisque se oblectantes, et ludicro illo certamine ad seria sæe exercentes : alii citharædos audiebant, heroum res gestas modis numerisque exsequentes.

Quare nil mirum, tali modo enutritos nec corporibus turgescere, nec animis. Significans igitur etiam, quam salubris sit, quamque late patentem utilitatem habeat moderata vita, sapientissimum Nestorem Machaoni medico, quum in dextero humero vulnus accepisset, vinum porrigentem inducit, quod est tumoribus inflammationibusque maxime contrarium, illudque *Pramnium*, quod novimus crassum esse multumque alere; et id quidem

παρακαλεῖ πιεῖν σπείσαντα, προτρεπομένη εἰς θυμὸν δῖαν. Ὁ δ' ὑπερτίθεται, πρὸς πρᾶξιν ἐξιών. Καὶ ἡ μὲν ἀπερισπᾶστοκ ἐπαινεῖ τὸν οἶνον, ὃ δὲ μετὰ ἀσθματος ἔχων ἀπωθεῖται· καὶ ἡ μὲν ἀξιοῖ σπείσαντα πιεῖν, ὃ δὲ καθημαγμένος ἀσιδὲς ἠγεῖτο. Οἶδε δὲ ὁ Ὅμηρος καὶ τὸ ὠφέλιμον καὶ τὸ σύμμετρον τοῦ οἴνου, οἷς τὸν χανδὸν ἔλκοντα αὐτὸν βλάπτεισθαι φησί. Καὶ κράσεων δὲ γένη διάφορα ἐπίσταται· οὐκ ἂν γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸ ζωρότερον κεραίρειν διέστειλε, μὴ οὔσης τινὸς καθημερινῆς κράσεως. Ἴσως οὖν οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτὸν εὐδιαφόρτον ἀνευ στερεμνίου σιτίου μίγματος, ὃ τοῖς ἰατροῖς διὰ τὴν τέχνην ἐστὶ δῆλον· τοῖς γοῦν κερδαικοῖς μετὰ οἴνου σιτῶδες ἀναμίσγουσιν τι πρὸς κατοχὴν τῆς δυνάμεως. Ἄλλ' ἐκεῖνος τῷ μὲν Μαχάονι μετ' ἀλφίτου καὶ τυροῦ δέδωκε τὸν οἶνον, τὸν δ' Ὀδυσσεὺς ποιεῖ συνάπτοντα τὴν ἀπὸ τῶν σιτίων καὶ οἴνων ὠφέλειαν·

Ὅς δὲ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορυσσάμενος καὶ ἐδωδης·

Τῷ δὲ κωθωνιζομένῳ δίδωσι τὸν ἔδύποτον, οὕτω καλέσας αὐτόν·

Ἐν δὲ πίθοι οἴνοιο παλαιοῦ ἔδυπότοιο.

Ποιεῖ δὲ Ὅμηρος καὶ τὰς κόρας καὶ τὰς γυναῖκας λυγούσας τοὺς ξένους, ὡς οὔτε φλεγμονὴν οὔτε ἀκρασίαν τῶν εὐβελιωκότων καὶ σωφρόνως ἀπτομένων. Ἀρχαῖον δὲ τοῦτο ἔθος. Λούουσι γοῦν καὶ αἱ Κωκᾶλου θυγατέρες, ὡς νενομισμένον, τὸν Μίνω παραγε-

νόμενον εἰς Σικελίαν. Ἦς μέθης δὲ κατατρέγων ὁ ποιητὴς, τὸν τηλικούτον Κύκλωπα ὑπὸ μικροῦ σώματος διὰ ταύτην ἀπολλύμενον παρίστησι, καὶ Εὐρυτίωνα τὸν Κένταυρον· τοὺς τε παρὰ Κίρκῃ λέοντας ποιεῖ καὶ λύκους, ταῖς ἔδοναῖς ἐπικολουθήσαντας. Τὸν δὲ Ὀδυσσεὺς σὺζει, τῷ Ἑρμοῦ λόγῳ πεισθέντα· διὸ καὶ ἀπαθὴς γίνεται. Ἐλπήνορα δὲ, πάροιον ὄντα καὶ τρυφερόν, κατακρημνίζει. Καὶ Ἀντίνοος δὲ, λέγων πρὸς Ὀδυσσεὺς « Οἶνός σε τρώει μελιηδὴς », αὐτὸς οὐκ ἀπείχετο τοῦ πώματος· διὸ καὶ τρωθεὶς ἀπώλετο, ἐτι κρατῶν τὸ ποτήριον. Ποιεῖ δὲ καὶ τοὺς Ἕλληνας ἐν τῷ ἀπόπλῳ μεθύοντας, διὸ καὶ στασιάζοντας· ὅθεν καὶ ἀπολλύνται. Ἱστορεῖ δὲ καὶ τὸν εἰνότατον Αἰνεΐαν τῶν Τρώων ἐν τῷ βουλεύεσθαι, διὰ τὴν ἐν τῇ μέθῃ παρρησίαν καὶ τὰς ἀπειλάς, ἃς Τρωσὶν ἐπέσχετο οἰνοποτάζων, ὑπομείναντα τὴν Ἀχιλλέως ὄρμην καὶ μικροῦ παραπολλύμενον. Καὶ Ἀγαμέμνων δὲ λέγει πρὸς αὐτοῦ·

Ἄλλ' ἐπεὶ ἄσάμην, φρεσὶ λευγαλέῃσι πηθήσας,
ἢ οἴνω μεθύων, ἢ μ' ἔβλαψαν θεοὶ αὐτοί.

εἰς τὴν αὐτὴν τιθεὶς πλάστιγγα τὴν μέθην τῇ μανίᾳ. — Οὕτω δὲ τὰ ἔπη ταῦτα προηγέχατο Διοσκουρίδης ὁ Ἰσοκράτους μαθητὴς. — Καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς δ' ὄνειδίζων τῷ Ἀγαμέμνονι, φησὶν·

Οἴνεβαρς, κύνες ἔμματα ἔχων.

non modo ut sitis remedium, sed quo sese largius etiam ingurgitet : certe postquam ille jam bibit, hortatur hic, ut assidue id agat : Tu, inquit, sede bibeque. Caseumque caprinum deradentem facit, insuperque *ceyam* adjicientem, quod *potioni* esset *obsonium*, quo copiosius biberet : quanquam alibi dicit, *vinum exsolvere tures, et enervare hominem*. Sed, quod ad Heclorem spectat, eum quidem Hecuba, reliquum diei in urbe manere cupiens, ad bibendum invitat libandumque, et ad lætilliam hortatur ; at ille, ad conflictum reversurus, in aliud tempus differt. Et hæc quidem indoesinenter laudat vinum ; at ille, anhelosus veniens, respuit. Et instat quidem hæc, ut libet bibatque ; at ille, utpote cruore respersus, fas esse negat. Novit vero Homerus modum etiam vini, et qualenus illud conducatur ; quandoquidem *avidius trahentibus nocere* ait. Atque etiam varia temperandi vini genera novit : non enim *meracius temperandum* dixisset Achilles, nisi fuisset quedam quotidiana temperatura. At fortassis nescivit poeta, si ille digere vinum ac divanescere, solidiore cibo non admixto ; quod medicis per artem compertum est. Itaque cardiacis hi vinum ita præbent, ut panem aut aliquem ex eo genere cibum admisceant, ad retinendam vini vim. At ille etiam Machaoni cum polenta et caseo dedit vinum ; Ulyssem vero tibi ac potitionis utilitatem conjungentem facit :

Quicumque vir vino satiatas et cibo.

Compotanti vero tribuit, quem *ducem* sive *suavem potum* vocat :

Ἢνι vero dolla vini veteris dulcis.

Apud eundem Homerum virgines atque feminae ho-

spites lavant ; nec illi, ut qui vitam recte instituerunt, libidine inflammantur ; et hæc illos modeste attrahant. Priscus enim ille mos fuit. Sane Cocali filia, pro consuetudine, Minoem lavant in Siciliam adventantem. Ebrietatem vero vituperans poeta, Cyclopem tam vastum ob eam singit ab homuncione pusillo interemptum, eademque de causa Eurytionem Centaurum periisse : et apud Circeam Ulyssis socios in leones et lupos mulatos facit, quoniam voluptates essent secuti ; Ulyssem vero servatum, quod Mercurii mandatis paruisset, qua prudentia illatus evasit. Jam Eripenor, vino madens et luxu solutus, præceps ruit : et Antinous, sic Ulyssem adlatus,

Vinum te lædit mellitum ;

quum ab ejus potu ipse non abstinisset, sauciatus interiit manu adhuc tenens poculum. Græcos etiam, quum classis solvenda esset, vinolentos describit, et idcirco seditiosos ; quod fuit illis exitiosum. Narrat idem, Æneam, Trojanorum omnium consultissimum, ob suam, quum vino madidus esset, in dicendo libertatem et audaciam, ac ea quæ inter pocula apud Trojanos minatus Græcis fuerat, Achillis impetum sustinentem pæne occubuisse. Et Agamemnonem alicubi de temulentia sic loquentem inducit :

Sed quoniam peccavi, animo obaccutus pernicioso,
sive ebrius, sive læsus caelesti numinis ira :

eadem in lance ponentem ebrietatem et animi furorem. (Sic enim versus illos protulit Dioscorides, Isocratis discipulus.) Et Agamemnoni Achilles sic conviciatur :

Vino gravis, cui caninus est oculus.

Hæc disputavit Thesalium sophistria.

Ταῦτ' εἶπε τὸ Θέσσαλον σόφισμα (i. e. Myrtilus, unus e dipnosophistis).

Ceterum etiam eorum quæ in sequentibus de vita heroum Homericorum permulta affert, magnam partem e Dioscuride fluxisse probabile est.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ.

6.

Diogenes L. I, 63 : Καὶ αὐτόν (τὸν Σόλωνα) φησι Διοσκουρίδης ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασιν, ἐπειδὴ δακρύοι τὸν παῖδα τελευτήσαντα, πρὸς τὸν εἰπόντα « Ἄλλ' οὐδὲν ἀνύτεις », εἰπεῖν, « Δι' αὐτὸ δὲ τοῦτο δακρύω, ὅτι οὐδὲν ἀνύτω ».

7.

Athenæus XI, p. 507, D : Ἦν δὲ ὁ Πλάτων πρὸς τῇ κακοθείᾳ καὶ φιλόδοξος, ὅστις ἐφησεν, Ἐσχάτον τὸν τῆς δόξης χιτῶνα ἐν τῷ θανάτῳ αὐτῷ ἀποδυόμεθα, ἐν διαθήκαις, ἐν ἐκκομιδαῖς, ἐν τάφοις· ὡς φησι Διοσκουρίδης ἐν τοῖς Ἀπομνημονεύμασι. Hæc Athenæus sumpsisse videtur ex Commentariis Hegesandri.

8.

Schol. Apoll. Rhod. I, 741 : Διοσκουρίδης δὲ ὑπὸ Ἀπολλωνος (τὴν λύραν δοθῆναι Ἀμφίονι λέγει).

MEMORABILIA.

6.

Dioscorides in Memorabilibus refert Solonem, quum lacrimaretur lugens defunctam filium, dicereturque a quodam, « At nihil proficis, » respondisse : « At propter hoc ipsum illacrimor quod nihil proficis ».

7.

Erat Plato non malevolus solum, Verum etiam gloriæ cupidus; is qui dixerat : « Extremam tunicam, gloriæ cupiditatem, in ipsa morte deponimus, in testamentis, in exsequiis, in sepulcrorum monumentis, » ut tradit Dioscorides in Memorabilibus.

8.

Dioscorides ait ab Apolline Amphionem lyra donatum esse.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

insulis fortasse juncti erant libri De urbibus Græciæ et Asiæ. Nam primum apud Stephanum Byz. legitur : Μοσόπια, ἡ Ἀττική· ὁ πολίτης Μοσόπιος... Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός ἐν πρώτῳ * Μοσόπιτης φησί. Quæ quidem ex geographico opere petita esse possunt. Neque tamen ea premerem, nisi alius locus exstaret apud Apollonium Hist. Mir. c. 19 : Ἡρακλείδης δὲ ὁ Κρητικός ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος φύεσθαι φησὶν ἀκάνθον καρποφόρον, ἧς τὸν καρπὸν εἰάν τις τρίψῃς μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος χρίσῃ τὸ αὐτοῦ ἢ ἄλλου σῶμα, χιμῶνος ὄντος, οὐκ ἐπαισθήσεται τοῦ ψύχους. (Eadem narrata habes in fragmento De Pelio monte, quod Dicæarcho tribui solet. V. annot. ad Dicæarchi fragm.) Qui Κρητικός ibi nominatur Heraclides, prorsus est ignotus. Quare corrigendum esse viri docti ad unum omnes censuerunt. Ac Deswertus (p. 101. 168) quidem et Roulezius scribendum putarunt ὁ Ποντικός. Quæ violentior est mutatio. Contra manu lenissima Olearius (ad Philostratum p. 612) refinxit ὁ κριτικός. Intellexit autem Heraclidem Lycium sophistam. Fabricius (B. Gr. VI, p. 369) et Bernhardus (ad Suid. v. Ἡρακλείδης) cogitarunt de Heraclide Pontico juniore, Didymi discipulo. Quamquam hujus non nisi poetica scripta novimus. Proferrī in medium etiam posset Heraclides Mopseates grammaticus (Steph. Byz. v. Μόψου ἑστία).

ἐκείνης εἶναι λόγοι πλείους, Φρυγίαν τε οὖσαν κεκληθῆσθαι Ἄρτεμιν, καὶ ταύτην παραγενομένην εἰς Δελφοὺς ἔσει·

* Ὁ Δελφοί, θεράποντες ἐκηβόλου Ἀπόλλωνος,
ἦλθον ἐγὼ χρῆσουσα Διὸς νόον αἰγιόχοιο,
αὐτοκασιγνήτην κεχλωμένην Ἀπόλλωνι.

* Ἔστι δὲ καὶ ἄλλη Ἐρυθραία Ἡροφίλη καλουμένη. Μέννεται τούτων Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐν τῷ Περὶ χρηστηρίων.

Schol. Hesiod. Scut. 70 : Πάγασος, πόλις τῆς Θεσσαλίας, τόπος ὀνομασμένος παρὰ τὸ ἵκηαι τὴν Ἀργὴν πεπηχθαι. Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ποντικός ἐν τῇ Περὶ χρηστηρίων τὸν ἐν Παγασαῖς Ἀπόλλωνα ὑπὸ Τροφονίου ἰδρῦσθαι φησί. (διὰ τὸ ἐν Παγ. Ἀπόλλωνος ὑπὸ Τροφονίου ἰδρὸν ἰδρῦσθαι cod. B. ap. Gaisf. l. e. « Sec. Heraclidem Pagasæ nomen habent inde quod architectus illo Troph. Apollinis templum ibi πεπηχθαι fertur. »)

Plutarch. De Is. et Ostr. c. 27, p. 361, F : Οὐ γὰρ ἄλλον εἶναι Σάραπιν ἢ τὸν Πλούτωνά φασι, καὶ ἴσιν τὴν Περσέφασσαν, ὡς Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοῖος, καὶ ὁ Ποντικός Ἡρακλείδης τὸ χρηστήριον ἐν Κανώβῳ Πλούτωνος ἡγουμένους εἶναι.

Schol. Pind. Ol. VII, 111 : Μαντεῖον ἦν ἐν Ὀλυμπίᾳ, οὗ ἀρχηγὸς γέγονεν Ἴαμος τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία, ἧ καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ Ἰαμίδαι χρῶνται. Ἀναλαβόντες γὰρ τὰ τῶν ἱερῶν δέρματα ἐπιτιθέασιν εἰς τὸ πῦρ καὶ αὐτῶ μαντεύονται... Ἡρακλείδης δὲ ἐν τῷ Περὶ χρησμάτων (scr. χρηστηρίων) τοῖς δέρμασι φησὶν αὐτοῖς μαντεύεσθαι ἀπορῶντας εἰς τὰς σχισμὰς τῶν δερμάτων, πότιρον εὐθεῖαι εἶσιν ἢ οὐ.

Zenob. II, 84 : Βοιωτοῖς μαντεύσαιο : αὕτη καταρατικὴ ἔστιν. Ἡρακλείδης γὰρ φησί, μαντευομένοις τοῖς Θεβαίοις περὶ πολέμου ἀπεκρίνατο ἢ προφήτης ἢ ἐν Δωδώνῃ, νίκην αὐτοῖς ἀσειθήσασιν εἶσεσθαι. Εἰς δὲ τῶν θεωρῶν ἀρκάσας Μυρτίλαν τὴν προφήτιν, ἐνέβαλεν εἰς θερμοῦ παρακείμενον λέβητα. Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὅτι Θεβαῖοι πολέμοισι Βόμβος (Βόμβρος Plut.)

At Welckerus (*Kleine Schriften* I, p. 455) κριτικοῦ cognomentum ipsi nostro Pontico philosopho, utpote etiam grammaticis scriptis claro, vindicandum esse statuit. Ego quidem nullus dubito quin libri Περὶ νήσων et Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων ad eundem auctorem pertineant. Auctor vero qui fuerit, dirimi vix potest. Ponticum philosophum voce κριτικός (si recte ita scribitur) designari parum est probabile; facilius crediderim apud Stephanum v. Ὀλίαντος aut juniorem quendam Heraclidem Ponticum intelligendum esse, aut alium Heraclidem cum notissimo Pontico nostro male confundi. Ceterum quum apud Harpocrationem v. Στρώμη laudetur Ἡρακλείδης ἢ Φιλοστέφανος ἐν τῷ Περὶ νήσων, atque Philostephanum constet scripsisse non solum Περὶ νήσων, sed etiam Περὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων, necnon *De Græciæ urbibus* (quamvis hic titulus nusquam disertis verbis apponatur) : oritur suspicio libros Περὶ νήσων et Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων, tamquam partes Περιηγήσεως conjungendos esse, atque Philostephanum Callimachium in suo opere Heraclidæ vestigia legisse, vel idem opus ab aliis Heraclidæ, ab aliis Philostephanos fuisse vindicalum.

Præter allata ex Heraclide Pontico alia complura, quæ ad historiam pertinent, absque librorum unde deprompta sint notitia asseruntur. Sic Plutarchus in Vita Solonis et Periclis (1) aliquoties

μάντις πλείους ἔφη νικήσειν, εἰ προθύσαιεν τῶν ἡγεμόνων ἕνα. Οἱ δὲ ἀποκτείναντες τὸν Βεμβὸν ἐνίκησαν. Eadem Plutarchi. Prov. 9. « Aliter Cod. Vatican. II, 67. Bodl. : Ἡσέθησαν γὰρ εἰς τὴν ἱερῶν ἐμβολόντες αὐτὴν εἰς τὸν ἐν Δωδώνῃ λέβητα ζέοντα, ἀρωτικῶς διατεθεισάν εἰς ἕνα τῶν θεωρῶν. Cf. Müller. *Mim.* p. 385. » Schneidewin.

(1) Plutarch. Solon. 1 : Τὴν δὲ μητέρα τοῦ Σόλωνος Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἱστορεῖ τῆς Πεισιστράτου μητρὸς ἀνεψίαν γενέσθαι.

Id. ib. 22, 4, de legibus Solonis : Ἐκαίνο δ' ἤδη σφοδρότερον, τὸ μηδὲ τοῖς ἐξ ἐταίρας γενομένοις ἐπάναγκες εἶναι τοὺς πατέρας τρέφειν, ὡς Ἡρακλείδης ἱστορεῖ ὁ Ποντικός. Ὁ γὰρ ἐν γάμψ παρορῶν τὸ καλὸν οὐ τέκνων ἕνεκα ἐγγλῶς ἔστιν, ἀλλ' ἡδονῆς ἀγόμενος γυναῖκα, τὸν τε μισθὸν ἀπέχει καὶ παρρησίαν αὐτῷ πρὸς τοὺς γενομένους οὐκ ἀπολείπειν, οἷς αὐτὸ τὸ γενέσθαι πεποίηκεν ὄνειδος.

Idem Solon. 31, 4 : Pisistratus plerasque Solonis leges retinuit, iisque novas nonnullas addidit, ὧν ἔστι καὶ ὁ τοὺς πηρωθέντας ἐν πολέμῳ δημοσίᾳ τρέφεσθαι κελεύων. Τοῦτο δὲ φησὶν Ἡρακλείδης καὶ πρότερον ἐπὶ Θερσίππῳ πηρωθέντι τοῦ Σόλωνος φηρισσαμένου, μμήσασθαι τὸν Πεισιστράτον.

Idem De glor. Athen. c. 3, p. 347 : Τὴν τοίνυν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἀπήγγειλεν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἱστορεῖ, Θέρσιππος ὁ Ἐρωεύς. Οἱ δὲ πλείστοι λήγουσιν Εὐκλέα.

Idem Sol. 32, 3 : Ἐξεβίωσεν δ' οὖν ὁ Σόλων ἀρχαίονος τοῦ Πεισιστράτου τυραννεῖν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἱστορεῖ, συχνὸν χρόνον, ὡς δὲ Φανίας ὁ Ἐρέσιος ἄλλοττονα θυεῖν ἔειπεν.

Idem Pericl. c. 27, 4 : Ἐφοροῦ δὲ καὶ μηχαναῖς χρῆσασθαι τὸν Περικλέα τὴν καινότητα θαυμάσαντα Ἀρτέμιονος τοῦ μηχανικοῦ παρόντος, ὃν χωλὸν ὄντα καὶ φορεῖν πρὸς τὰ κατε-

ad Nostrum provocat. Quæ res Deswertum movit, ut Heraclidem præter opus *Περὶ βίων* sive *De vitarum generibus*, quod inter physica scripta Diogenes recenset, etiam *Vitas clarorum virorum* scripsisse statuatur. Quod ut nequit pernegari, sic nihil est cur hanc sententiam amplectamur. Nam quantopere scripta Heraclidæ, ea maxime quæ ad moralem philosophiam spectant, rebus historicis referta fuerint, luculentissima docent exempla. Ipse Plutarchus in *Vita Camilli de Roma a Gallis capta* Heraclidem ἐν τῷ *Περὶ ψυχῆς* excitat (1). Alia de satis populorum deque vita virorum illustrium (inter eosque etiam Periclis) narrantur ex libris *Περὶ δικαιοσύνης* (2),

κείγοντα τῶν ἔργων προσκομιζόμενον ὀνομασθῆναι Περιφόρητον. Τοῦτο μὲν οὖν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐλέγχει τοῖς Ἀνακρίοντος ποιήμασι, ἐν οἷς ὁ Περιφόρητος Ἀρτέμιον ὀνομάζεται πολλάκις ἐμπροσθεν ἡλικίας τοῦ περὶ Σάμον πολέμου καὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων. Τὸν δ' Ἀρτέμιονά φησι τρυφερόν τινα τῷ βίῳ καὶ πρὸς τοὺς φόβους μαλακὸν ὄντα καὶ κατακλῆγα τὰ καλά μὲν οἷα καθίζεσθαι χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ δεῦν οἰκετῶν ὑπερεχόντων, ὥστε μηδὲν ἐμπιστεῖν τῶν ἀνωθεν· εἰ δὲ βιασθῆναι προελθεῖν, ἐν κλινιδίῳ κρεμαστέῳ παρὰ τὴν γῆν αὐτὴν περιφερόμενον κομίζεσθαι καὶ διὰ τοῦτο κληθῆναι Περιφόρητον.

Idem ib. c. 35, 6 : Pericles cum classe in Peloponnesum missus quum male res geassisset, accusatus est et pecunia mulctatus : ἐπιγράφη δὲ τῇ δίκῃ κατηγορῶς, ὡς μὲν Ἰδομενεὺς λέγει, Κλέων· ὡς δὲ Θεόφραστος, Σιμμίας· ὁ δὲ Ποντικός Ἡρακλείδης Λακρᾶτιδαν εἶρηκε.

(1) Plutarch. Camill. 22, 2 de Roma urbe a Gallis capta : Τοῦ μὲντοι πάθους αὐτοῦ καὶ τῆς ἀλώσεως Ἰοικεν ἐμυδρά τις εἶδος εἰς τὴν Ἑλλάδα φήμη διελθεῖν. Ἡρακλείδης γάρ ὁ Ποντικός οὐ πολὺ τῶν χρόνων ἐκείνων ἀπολειπόμενος ἐν τῷ *Περὶ ψυχῆς* συγγράμματι φησὶ ἀπὸ τῆς ἑσπέρας λόγον κατασχέειν, ὡς στρατὸς ἐξ Ἑπευροπέων ἔλθων ἐξωθεν ἰρήνη καὶ πόλιν Ἑλληνίδα Ῥώμην ἐκείνου καταφικμένην περὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν. Οὐκ ἂν οὖν θαυμάσαιμι μυθώδη καὶ πλασματιαν ὄντα τὸν Ἡρακλείδην ἀληθεῖ λόγῳ τῷ περὶ τῆς ἀλώσεως ἐπικομπάσαι τοὺς Ἑπευροπέους καὶ τὴν μεγάλην θάλατταν. Cf. Cic. De nat. deor. 1, 13 : Ex eadem Platonis schola Ponticus Heraclides puerilibus fabulis refersit libros.

Ex libro de Homero Plutarchus petiisse videtur quæ leguntur in Vit. Alexandri c. 26 : Εἰ δ' ὅπερ Ἀλεξανδρεὺς λέγουσιν, Ἡρακλείδης πιστεύοντες, ἀληθὴς ἐστίν, οὐκ οὐκ ἀργός, οὐδ' ἀσύμβολος αὐτῷ συστρατεύειν Ἰοικεν Ὀμηρος. Λέγουσι γάρ, ὅτι, τῆς Αἰγύπτου κρατήσας, ἐβούλετο πόλιν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον Ἑλληνίδα συνοικίσας, ἐπώνυμον ἑαυτοῦ καταλιπεῖν· καὶ τινα τόπον γνώμη τῶν ἀρχιτεκτόνων ὄσον οὐδέπω διεμετρεῖτο καὶ περιέβαλλεν. Ἐτα νύκτωρ κοιμώμενος, ὅφιν εἶδε θαυμαστήν· ἀνὴρ καλὸς εὖ μάλα τὴν κόμην, καὶ γεραρὸς τὸ εἶδος, ἐβόηεν αὐτῷ παραστάς λέγειν τὰ ἑπη τάδε·

Νῆσος ἔπειτ' ἀτις ἐστὶ καλυκλύστῳ ἐνὶ κόντῳ,
Αἰγύπτου προπάροιδε· Φάρον δὲ ἐκ κλήσουσιν.

Εἶδὼς οὖν ἑξαναστάς ἐβάδιζεν ἐπὶ τὴν Φάρον, ἢ τότε μὲν ἐτι νῆσος ἦν, τοῦ Κανωδικοῦ μικρὸν ἀνωτέρω στόματος, νῦν δὲ διὰ χύματος ἀνείληπται πρὸς τὴν ἠπειρον. Ὅς οὖν εἶδε τόπον εὐφυῆ διαφέροντα, (ταινία γάρ ἐστίν ἰσθμῷ πλάτος ἔχοντι σύμμετρον ἐπιεικῶς διεργουσα λίμνην τε πολλήν καὶ θάλασσαν ἐν λίμνῃ μεγάλῃ τελευτῶσαν,) εἰπὼν ὡς Ὀμηρος ἦν ἄρα τὰ τ' ἄλλα θαυμαστός, καὶ σοφώτατος ἀρχιτέκτων, ἐκέλευσε διαγράψαι τὸ σχῆμα τῆς πόλεως τῷ τόπῳ συναρμόττοντας.

(2) Athenæus XII, p. 523, F : Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός ἐν

Περὶ ἡδονῆς (1), *Περὶ ἐρωτικῶν* (2). Ac consentaneum est eodem modo historiarum exemplis col-

λευτέρῳ *Περὶ δικαιοσύνης* φησὶν· « Ἡ Μιλησίων πόλις περιπέπτωκεν ἀτυχίαις διὰ τρυφήν βίου καὶ πολιτικῆς ἔχθρας· οἱ τὸ ἐπιεικὲς οὐκ ἀγαπῶντες, ἐκ βίῳ ἀνείλον τοὺς ἐχθρούς. Στασιάζοντων γάρ τῶν τὰς οὐσίας ἔχόντων καὶ τῶν δημῶν, οὓς ἐκεῖνοι Γεργίθιας ἐκάλου, πρῶτον μὲν κρατήσας ὁ δῆμος, καὶ τοὺς πλουσίους ἐκβαλὼν, καὶ συναγαγὼν τὰ τέχνα τῶν φυγόντων εἰς ἀλωνίας, βούς συναγαγόντες συνηλοῖσάν καὶ παρανομοτάτῳ θανάτῳ διέφθειραν. Τοιγάρτοι πάλιν οἱ πλούσιοι κρητήσαντες, ἅπαντας, ὧν κύριοι κατέστησαν, μετὰ τῶν τέκνων κατεπίπτωσαν. Ὡν καιομένων φασὶν ἄλλα τε πολλὰ γενέσθαι τέρατα, καὶ ἑλπίαν ἱερῶν αὐτομάτην ἀναφθῆναι. Διόπερ ὁ θεὸς ἐπὶ καλὸν χρόνον ἀπῆλκυεν αὐτοὺς τοῦ μαντείου, καὶ ἐπερωτώντων, διὰ τίνα αἰτίαν ἀπελκύνονται, εἶπε·

Καὶ μοι Γεργίθιοι, τε φόνοσ μελεῖ ἀπολεμιστῶν,
πισσῆρων τε μόρος, καὶ δένδρεον αἰὲν ἀβαλλές. »

Idem XII, p. 521, E : Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ *Περὶ δικαιοσύνης* φησὶ· « Συβαρίται, τὴν Τύλνους τυραννίδα καταλύσαντες, τοὺς μετασχόντας τῶν πραγμάτων ἀναιροῦντες· καὶ φονεύοντες ἐπὶ τῶν βωμῶν ἀπῆντησαν. Καὶ ἐπὶ τοῖς φόνοις τούτοις ἀπιστράφη μὲν τὸ τῆς Ἡρακλείδης ἀγαλμα, τὸ δὲ ἔδαφος ἀνήκε πηγὴν αἵματος, ὥστε τὸν σύνεγγυς ἅπαντα τύπον κατεχάκωσαν θυρίσι, βουλόμενοι στήσαι τὴν τοῦ αἵματος ἀναφορᾶν. Διόπερ ἀνάστατοι ἐγένοντο καὶ διεφθάρησαν ἅπαντες, οἱ καὶ τὸν τῶν Ὀλυμπίων τὸν πάνυ ἀγῶνα ἀμαυρῶσαι ἐβέβησαντες. Καθ' ὃν γὰρ ἀγεται καιρὸν ἐπιτηρήσαντες, ἀθλῶν ὑπερβολῆ ὡς αὐτοὺς καλεῖν ἐπεχείρουν τοὺς ἀθλητάς. »

(1) Athenæus XII, p. 536, F : Περὶ δὲ Καλλίου καὶ τῶν τούτου κολάκων φθάνομεν καὶ πρότερον εἰπόντες· ἄλλ' ἔπει καὶ νῶς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐν τῷ *Περὶ ἡδονῆς* ἱστορεῖ περὶ αὐτοῦ, ἀνωθεν ἀναλαβὼν διεγῆσομαι. « Ὅτε τὸ πρῶτον εἰς Εὐβοίαν ἱστράτευσαν οἱ Πέρσαι, τότε, ὡς φασὶν, Ἐρετριεὺς ἀνὴρ Διόμνηστος κύριος ἐγένετο τῶν τοῦ στρατηγῶς χρημάτων. Ἐτυχε γάρ ἐν τῷ ἀγρῷ τῷ ἐκείνου σκηνῶν, καὶ τὰ χρήματα εἰς οἰκημᾶ τι θέμενος τῆς οἰκίας. Τελευτησάντων δὲ πάντων, διελαθεν ἔχων ὁ Διόμνηστος τὸ χρυσίον. Ἐπεὶ δὲ πάλιν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ἀπίστευεν εἰς τὴν Ἐρετρίαν στρατεύματα, προστάξας ἀνάστατον ποιῆσαι τὴν πόλιν, εἰκότως ὑπεξέθεντο ὅσοι χρημάτων ἠπόρουσαν. Οἱ οὖν καταλειμμένοι τῆς τοῦ Διομνήστου οἰκίας παρ' Ἰπκόνικον τὸν Καλλίου, τὸν Ἀμμωνα ἐπικαλούμενον, ὑπεξέθεντο τὰ χρήματα εἰς τὰς Ἀθήνας· καὶ ἀνασκευασθέντων ὑπὸ τῶν Περσῶν ἀπάντων τῶν Ἐρετριεῶν κατῆχον οὗτοι τὰ χρήματα πολλὰ ὄντα. Ὅστε Ἰπκόνικος, ὁ ἀπ' ἐκείνου γεγονώς τοῦ τὴν παρακαταθήκην λαβόντος, ἤτησεν Ἀθηναίους ποτὲ ἐν ἀκροπόλει τόπον, ἐν οἰκοδομήσεται τοῖς χρήμασι δκου κείσεται, λέγων ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ὄν, ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ πολλὰ χρήματα εἶναι· καὶ ἔδοσαν Ἀθηναῖοι. Νουθετηθεὶς δ' ὑπὸ τῶν φίλων, μετενόησε. Τούτων οὖν τῶν χρημάτων Καλλίας κύριος γενόμενος, καὶ πρὸς ἡδονὴν βιώσας· — ποῖος γάρ οὐ κόλακός ἢ τί πλῆθος οὐκ ἑταίρων περὶ αὐτὸν ἦσαν; ποῖος δὲ δακάνας οὐκ ὑπερεώρα ἐκείνος; ἀλλ' ὁμοῦ εἰς τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ ἡδονὴν βίος, ὥστε μετὰ γραιδίου βαρβάρου διετελεῖν ἠναγκάσθη, καὶ τῶν ἀναγκαιῶν τῶν καθ' ἡμέραν ἐνδεῆς γενόμενος, τὸν βίον ἐτελεύτησε. Τὸν δὲ Νικίου φησὶ τοῦ Περγασθῆεν κλοῦτον ἢ τὸν Ἰσχομάχου τίνες ἀπώλεσαν; Οὐκ Αὐτοκλήης καὶ Ἐπικλήης, οἱ μετ' ἀλλήλων ζῆν προελόμενοι καὶ πάντ' ἐν ἑλάττω κοιούμενοι τῆς ἡλικίας; Ἐπειδὴ δὲ πάντα κατανόησαν, κώνιον πίνοντες ἅμα τὸν βίον ἐτελεύτησαν. »

Idem XII, p. 525, F : Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ *Περὶ ἡδονῆς* Σαμίους φησὶ, καθ' ὑπερβολὴν τρυφήσαντας, διὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους μικρολογίαν, ὡσπερ Συβαρίταις, τὴν πόλιν ἀπολέσαι.

Idem XII, p. 533, C : Περικλῆα δὲ τὸν Ὀλυμπιὸν φησὶ Ἡρα-

illustratos fuisse libros Περὶ σωφροσύνης, Περὶ εὐσεβείας, Περὶ ἀνδρείας, Περὶ ἀρετῆς, Περὶ εὐδαιμονίας,

κλειδῆς ὁ Ποντικός ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς, ὡς ἀπήλλαξεν ἐκ τῆς οἰκίας τὴν γυναῖκα, καὶ τὸν μεθ' ἡδονῆς βίον προείλετο, ᾧ καὶ τε μετὰ Ἀσπασίας, τῆς ἐκ Μεγάρων ἑταίρας, καὶ τὸ πολὺ μέρος τῆς οὐσίας εἰς ταύτην καταάλωσε. Θεμιστοκλῆς δ', οὕτω Ἀθηναίων μεθυσκομένων οὐδ' ἑταίραις χρωμένων, ἐφρανόως τέρριπον ζεύξας ἑταιρίδων διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ πληθύνοντος ἑωθινὸς ἤλασεν.

Idem XII, p. 552, F : Ἡρακλείδης δὲ ὁ Ποντικός ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς Δεινίαν φησὶ τὸν μυροπόλτην, διὰ τρυφῆν εἰς ἔρωτα ἐμπεσόντα, καὶ πολλὰ χρήματα ἀναλώσαντα, ὡς ἔξω τῶν ἐπιθυμιῶν ἐγένετο, ὑπὸ λύπης ἐκταραχθέντα ἐκτίμνειν αὐτοῦ τὰ αἰδοῖα, ταῦτα πάντα κοιούσης τῆς ἀκολάστου τρυφῆς.

Idem XII, p. 554, E : Ἐν μανίᾳ δὲ τρυφῆν ἤλίστην γενομένην οὐκ ἔηλως ὁ Ποντικός Ἡρακλείδης διηγείται, ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς οὕτως γράφων· « Ὁ Αἰξωνίης Θρασύλαος, ὁ Πυθιῶν, ζιτιεῖται ποτὲ ὑπὸ μανίας τοιαύτης, ὡς πάντα τὰ πλοῖα τὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ καταγόμενα ὑπολαμβάνειν ἑαυτοῦ εἶναι, καὶ ἀπεγράφετο αὐτὰ, καὶ ἀπίστευτε, καὶ ζιφνεῖ, καὶ κτεκπλέοντα ἀπεδέχετο μετὰ χαρᾶς τοσούτης, ὅσην περ ἂν τις εἴη τοσούτων χρημάτων κύριος ὢν. Καὶ τῶν μὲν ἀπολεσμένων, οὐδὲν ἐπεζήτησε, τοὺς δὲ σωζομένους ἔχαιρε, καὶ διήγε μετὰ πλείστης ἡδονῆς. Ἐπεὶ δὲ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κρίτων, ἐκ Σικελίας ἐπιδημήσας, συλλαβὼν αὐτὸν παρέδωκεν ἰατρῷ, καὶ τῆς μανίας ἐπαύσατο, διηγείτο οὐδεπώποτε φάσκων κατὰ τὸν βίον ἡσθῆναι πλείονα· λύπην μὲν γὰρ οὐδ' ἠντινοῦν αὐτῷ παραγίνεσθαι, τὸ δὲ τῶν ἡδονῶν πλεῖθος ὑπερβάλλειν. »

Conferri etiam merentur haec ap. eundem XII, p. 512, A : Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός ἐν τῷ Περὶ ἡδονῆς τάδε λέγει· « Οἱ τύραννοι καὶ οἱ βασιλεῖς, τῶν ἀγαθῶν ὄντες κύριοι, καὶ πάντων εὐληρότεροι πείραν, τὴν ἡδονὴν προκρίνουσι, μεγαλοφυχοτέρας ποιούσης τῆς ἡδονῆς τὰς τῶν ἀνθρώπων φύσεις. Ἄπαντες γοῦν οἱ τὴν ἡδονὴν τιμῶντες καὶ τρυφᾶν προσηρημένοι μεγαλοφυχοὶ καὶ μεγαλοπρεπεῖς εἰσιν, ὡς Πέρσαι καὶ Μῆδοι. Μάλιστα γὰρ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν ἡδονὴν οὗτοι καὶ τὸ τρυφᾶν τιμῶσιν, ἀνδρειότατοι καὶ μεγαλοφυχοτάτοι τῶν βαρβάρων ὄντες. Ἔστι γὰρ τὸ μὲν ἡδέσθαι καὶ τὸ τρυφᾶν ἐλευθέρων· ἀνίσχονται γὰρ τὰς ψυχὰς καὶ αὐξοῦν· τὸ δὲ πονεῖν δούλων καὶ ταπεινῶν· οὐδὲ καὶ συστῆλλονται οὗτοι τὰς φύσεις. Καὶ ἡ Ἀθηναίων πόλις, ἕως ἐστύφα, μεγίστη τε ἦν καὶ μεγαλοφυχοτάτους ἔτρεφεν ἄνδρας. Ἀλουργῆ μὲν γὰρ ἠμπόισχοντο ἱμάτια, ποικίλους δ' ὑπέδυνον χιτῶνας, κορύμβους δ' ἀναδύμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόμας ἐφόρουσαν· ὀκλαδίας τε αὐτοῖς διέρρουσαν ἔφερον οἱ καίτες, ἵνα μὴ καθίζουσαν ὡς ἔτυχεν. Καὶ οὗτοι ἦσαν οἱ τοιοῦτοι, οἱ τὴν ἐν Μαραθῶνι νικήσαντες μάχην, καὶ μόνον τὴν τῆς Ἀσίας ἀπάσης δύναμιν χειρωσάμενοι. » *Sequentia ad nos nunc perlinentia ap. ipsum Athenaeum legas.*

(2) Athenaeus XIII, p. 602, A : Παιδῶν γὰρ παρόντων ἐραστῆς πᾶν ὅποιον εἴποιεν ἂν καθεῖν, ἢ δελοῦ ἐδίξεν ἀκινεργεῖσθαι παρὰ τοῖς παιδικοῖς. Ἐργῷ γοῦν τοῦτο εἰδείην ὁ συνταχθεὶς Θύβησιν ὑπὸ Ἐπαμινώνδου ἱερὸς λόχος, καὶ ὁ κατὰ τῶν ἱεριστρατιδῶν θάνατος ὑπὸ Ἀρμόδιου καὶ Ἀριστογείτονος γενομένος· περὶ Σικελίαν δ' ἐν Ἀκράγαντι ὁ Χαρίτωνος καὶ Μελαρικοῦ. Μελάρικο δ' ἦν τὰ παιδικὰ, ὡς φησὶν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐν τῷ Περὶ ἔρωτικῶν. Οὗτοι φανέντες ἐπιβουλεύοντες Φαλάριδι, καὶ βασιανίζομενοι ἀναγκαζόμενοι τε λέγειν τοὺς συνειζήτας, οὐ μόνον οὐ κατεῖπον, ἀλλὰ καὶ τὸν Φάλαριν αὐτὸν εἰς Μεσσηνίαν βασάνων ἤγαγον, ὡς ἀπολύσαι αὐτοὺς πολλὰ ἐπεινέσαντα. Διὸ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἠέθει ἐπὶ τούτοις ἀναβολὴν τοῦ θανάτου τῷ Φαλάριδι ἐχαρίσατο, τοῦτο ἔμφηνας τοῖς πυθνανομένοις τῆς Πυθίας, ὅπως αὐτῷ ἐπιθῶνται· ἔχρησέ τε καὶ περὶ τῶν ἀμφὶ τὸν Χαρίωνα, προτάξας τοῦ ἑξαμέτρου τὸ πεντάμετρον, καθάπερ ὕστερον καὶ Διονύσιος ὁ Ἀθηναῖος

Περὶ τῆς ἀρχῆς, Περὶ νόμων (*) καὶ τῶν συγγενῶν τούτοις (Diag. L. I. L.). Quorum in postremis fieri omnino non potuit quin de Solone sermo institueretur. Vellem tamen paullo accuratius indicasset Diogenes quænam fuerint τὰ συγγενῆ τούτοις. Fieri enim potuit, quod Kælerus suspicatur, quamquam parum probabile Welckero esse videtur, ut Diogenes, quæ est ejus hominis negligentia, Πολιτικῶν opus, quod nunc non nisi ex excerptorum titulo novimus, iis comprehenderit.

Primus excerpta ista una cum Æliani Varia historia edidit Camillus Peruscius, Romæ 1545, 4 hocce titulo : Ἐκ τῶν Ἡρακλείδου περὶ πολιτικῶν ὑπόμνημα, *Ex Heraclide de rebus publicis commentarium* (V. Fabricius B. Gr. V, p. 615; Freitag. Adpar. litterar. I, 217.

ἰποῖησε, ὁ ἐπικληθεὶς Χαλκοῦς, ἐν τοῖς Ὀργείοις. Ἔστι δὲ ὁ χρῆσμός ὅδε·

Εὐδαίμων Χαρίτων καὶ Μελάρικο ἐφύ, θείας ἀγνητῆρας ἑραμερίοις φιλέτατος.

Reliqua quæ ad historias vel geographiam spectant hæc sunt : Strabo VIII, p. 384 sq. de Helice urbe terræ molu diruta : Ἡρακλείδης δὲ φησὶ, καθ' αὐτὸν γενέσθαι τὸ πάθος νύκτωρ, ζώδεια σταδίου διεχούσης τῆς πόλεως ἀπὸ θαλάσσης, καὶ τούτου τοῦ χωρίου παντὸς σὺν τῇ κόλῃ καλυφθέντος· δισχιλίους δὲ παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πεμφθέντας, ἀνελεῖσθαι μὲν τοὺς νεκροὺς μὴ δύνασθαι, τοῖς δ' ὁμόροις νεῖμαι τὴν χώραν. συμβῆναι δὲ τὸ πάθος κατὰ μῆνην Ποσειδῶνος· τοῖς γὰρ ἐκ τῆς Ἐλικῆς ἐκπεσόντας Ἴωνας αἰτεῖν πέμψοντας παρὰ τῶν Ἐλικέων, μάλιστα μὲν τὸ βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος· εἰ δὲ μὴ, τοῦ γε ἱεροῦ τὴν ἀφίδρυσιν· οὐ δόντων δὲ, πέμψαι πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν· τῶν δὲ ψηφισαμένων, οὐδ' ὡς ὑπακούσαι· τῷ δ' ἔξῃ χειμῶνι συμβῆναι τὸ πάθος· τοὺς δ' Ἀχαιοὺς ὕστερον ζῶναι τοῖς Ἴωσι τὴν ἀφίδρυσιν.

Idem XIII, p. 604 : Ἐν δὲ τῇ Χρῴσῃ ταύτῃ καὶ τὸ τοῦ Σμινθέως Ἀπόλλωνος ἔστιν ἱερὸν, καὶ τὸ σύμβολον, τὸ τὴν ἐτυμότητα σώζον, ὁ μὲν ὑπόκειται τῷ ποδὶ τοῦ ἑσάνου. *Res causam mythicam proliquam nescio quos seculis exprobat, vidit : Ἡρακλείδης δ' ὁ Ποντικός πληθύνοντάς φησὶ μύας περὶ τὸ ἱερὸν νομισθῆναι τε ἱεροῖς, καὶ τὸ ἑσάνον οὕτω κατασκευασθῆναι βεβηκὸς ἐπὶ τῷ μυτ. Hæc probabiliter ex libro κτίσεις ἱερῶν ἱερίοις.*

Cf. Idem II, p. 98 : Ἡρακλείδην δὲ τὸν Ποντικὸν ἐν εἰαλόγῳ ποιεῖν ἀφιγμένον παρὰ Γάωνι μάγον τινὰ περιπλεῖσαι φάσκοντα (sc. Ποσειδῶνος λέγει). Idem denuo Strabo tangit p. 100.

Antigonus Histor. Mirab. 167 : Τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ἡρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὄρνιθων ὑπερβαίνειν, τὸ δὲ προσελθὼν ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τελευτῆν. Eadem Solon. c. 22 in Paradox. ed. Westerm. et Tzelt. ad Lyc. 704.

Tertullianus Opp. p. 346 Rigalt. de somniorum eventa disputans dicit : *Alexandrum qui scitunt leonem annuili recognoscunt ; Ephorus scribit (locus hic fugit editores fragm. Ephori). Sed et Dionysii Siciliae tyrannidem Himeræa quædam somniavit ; Heraclides prodidit.* Cf. Timæus ap. schol. Æschin. vol. I, p. 751 (locus in fragm. Tim. omissus) et qui Timæum presse sequitur Valer. Max. I, 7, 6.

(*) Ad hocce libros Περὶ ἀρχῆς α', Περὶ νόμων α' καὶ τῶν συγγενῶν τούτοις pertinent Ciceroniana (Legg. III, 6) : *Aristoteles illustravit omnem hunc civilem in disputando locum, Heraclidesque Ponticus, profectus ab eodem Platone.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

in libris omnibus quædam trajecta sunt et in alienam sedem migrarunt; alia in archetypo vel ad marginem vel inter versus pro var. lect. notata nunc deformant textum : exempla sunt fr. 38, fr. 17 extr., fr. 1, 3 et 10. Errori hæc merito imputantur : ab interpolationis protervitate prorsus vacant, doctæ quidem interpolationis et quæ fucum facere prudentibus possit. Pauca quædam ejusmodi simplicitatem et innocentiam glossatorum produnt, veluti fr. 1, 2 ad ἐπ' ἰση καὶ δμοία adjecterunt alteri μοίρα, alteri τιμή; fr. 18 quam Φᾶσιν τὸ εἰς ἀρχῆς Ἡνίοχοι κατώχουν sibi φασὶν audire viderentur, φασὶν ὡς τὸ κτλ. posuerunt etc. — Alter autem librarius (dicebam enim minimum duos archetypum codicem descripsisse) superstitione exemplar suum imitatus est, alter lectu difficiliora transmisit. Prioris familiæ codicum testes habemus tres, *ABC*, alterius reliquos, qui, ut fit in noviciis libris, singuli singulis erroribus inquinati sunt sibi peculiaribus. Prior familia eaque longe integrior conservavit quæ in altera desunt. V. fr. 9, 2. 11. 20. 22. 25. 27. 31, 1. 32, 2. Contra bis in priore intercepta sunt paucula, quæ deteriores custodierunt. V. fr. 8, 2. 3, 7. Similiter ubique discrimen utriusque familiæ mira scripturæ constantia proditur... Tamen prorsus respui deteriores codices non poterant : nam ad fidem librariorum qui meliores descripserant, non exiguus stupor accessit, unde sæpe numero *ABC* futilissima vitia offerunt, a quibus immunes sunt libri deteriores, quorum auctoritati haud raro obsequendum fuit. — Hactenus de ratione codicum Schneidewinus.

Restat ut videamus, quid de fragmentorum indole et origine viri docti censeant. Primus in hanc rem inquisivit KÆLERUS. Qui quæ verbosius disputavit, ea paucis comprehendam. Heraclide nostra, ait, diversi sunt generis : alia eorum fragmenta, alia epitomas dicere licet; in illis oratio disertior, has arguit sermo hiulcus, pessime nexus, subinde obscurus. Causa hujus inæqualitatis idonea vix inveniri potest in languore quo corripuntur librarii in describendo, diligentia paullatim deficiente; opera enim tam brevis scripti describendi non ita magna erat; et tum debuisset diligentia librarii minutatim magis magisque evanescere; sed hoc contra est. Porro in delectu rerum auctor libelli inepte egit; nam gravissima omittens in medium profert multa levissima et a Politiarum scriptore prorsus aliena, veluti geographica, biographica, mythologica, grammatica. Denique si seriem spectas qua singulæ politiæ se excipiunt, chaos habes confusum et indigestum. Frustra cogitas de ordine quodam chronologico, de gentili conjunctarum gentium affinitate, de mutua Politiarum

vicinarum similitudine. Tot tantæque turbæ quomodo ortæ sint, optime explicatur si statuamus fragmenta nostra cinnum esse ex pluribus iisque diversis libris coagmentatum. Priora quinque fragmenta vere politica fuerint; reliqua nisi omnia certe plurima, ex aliis Heraclidis Pontici libris deprompta esse videntur, scilicet ex opere Περὶ νόμων (fr. 7. 8. 9. 10. 12. 13. 19. 24. 26. 31. 32. 36. 37. 40), e Κτίσεων libris (fr. 18. 21. 25. 28. 30), e libro Περὶ ὀνομάτων et fortasse alia ex aliis scriptis. Pundum fragmentorum e politicis et geographicis operibus Heraclidis esse putat petitum; deinde ad marginem annotata ex aliis ejusdem auctoris libris esse censet similia quædam, quæ postea in contextum illapsa ordinem turbaverint. Titulum Περὶ πολιτειῶν, in ejusmodi rerum congeriem minime cadentem, a librario fictum esse postquam verus titulus (v. c. Συναγωγή ἱστοριῶν vel similis) excidisset. Denique auctorem Excerptorum fuisse suspicatur Heronem Atticum, quem Suidas Ἐπιτομὴν τῶν Ἡρακλίδου ἱστοριῶν confecisse testatur. Hactenus Kælerus. Qui quæ de oratione et de ordinis defectu monuit, ea in universum recte se habent. Reliqua justo pondere carent. Nam, ut hinc exordiar, Heraclides ille, cujus Historias Heron excerpisse dicitur, procul dubio non est Heraclides Ponticus, quem Ἱστορίης composuisse nemo tradit, sed Heraclides Lembus, amplissimi Historiarum operis auctor, intelligi debet, uti post Meursium statuerunt Roulezius (l. I. p. 27), Deswertus (l. I. p. 161), Welckerus (*Kl. Schriften* I, p. 458), alii. Quod deinde Kælerus statuit excerpta nostra ex pluribus scriptis conflata esse, etsi verum fuerit, non tamen ex eo hoc consequitur, quod multa in libello commemorantur, quæ ad res politicas haud proxime pertineant. Nam si fragmenta Politiarum Aristoteliarum pervolutaveris, videbis partem eorum majorem in iisdem plane rebus versari, quas in Heraclide Kælerus ex geographicis aliisque libris collectas esse censet. Quid quod haud pauca ejusmodi in Heraclide obvia apud alios scriptores ex Aristotelis Politis narrantur. Atque posterius hoc ipse etiam Kælerus animadvertit in Auctario annotationum aliquot annis post edito; neque tamen propterea sententiam mutavit, sed hoc tantum addidit, Heraclidem ex Aristotele multa in usus suos convertisse, aut ex eisdem cum Aristotele fontibus sua deprompsisse.

WELCKERUS (in *Rhein. Mus.* vol. V, 1837 p. 113 qq. et hinc in *Welckers Kl. Schriften* I, p. 451 sqq) cum Kælero eatenus facit, quatenus ipse quoque fragmenta nostra ex compluribus Heraclidis libris conflata esse putat. Libros vero istos duos potissimum fuisse vult, unum Περὶ νόμων

σων, alterum Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων (v. supra p. 198). Titulum Περὶ πολιτειῶν ab excerptore profectum videri, quum non probabile sit Heraclidem præter opus Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πόλεων seorsum etiam Πολιτείας scripsisse. Verum enimvero auctorem nostri libelli non ipsa Heraclidis opera usurpasse (id enim ordinis defectum non admittere), sed *avo medio*, quum integra Heraclidis opera dudum periissent, fragmenta eorum vel eclogas hic illic in variis libris dispersa collegisse.

. COMATUS I. I. p. ρνζ' ita habet : Ααλήσω περὶ τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ (Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ) τοῦ ἐπιγραφομένου Περὶ πολιτειῶν. Εἰς τὰ σωζόμενα καὶ ἐκδιδόμενα ἀπὸ τοῦτο λείψανα ὄν ἔχομεν πλείον παρὰ ἀληθινὰ λείψανα, καὶ σκεδόν

ἀντὶ φιλάτης
μορφῆς, σκοδοὶ τε καὶ σκιάν ἀνωρελῆ.

Et paullo post : Εἰς πολλὰ μέρη φαίνεται ὅτι ὅστις ἐπέτεμε τὸ σύγγραμμα ἢ συνήθροισε τὰ εὐρηθέντα λείψανα, ἔλλαξε καὶ τὴν φράσιν καὶ πῶτῃ καὶ τὴν ἐσκότισε μὲ τὴν ἀσάφειαν. Idem postea in Prolegomenis ad Aristotelis Politica (Paris 1821) p. γ' posuit hæc : Ἀπὸ τὰς τοῦ Ἀριστοτέλους πολιτείας πιθανὸν ὅτι συνηράνθη τὸ σύγγραμμα ἢ μᾶλλον μέρος συγγράμματος τοῦ Ἡρακλείδου περὶ πολιτειῶν καὶ αὐτὴ τοῦ Δαμασκηνοῦ Νικολάου ἢ Παραδόξων ἔθων συναγωγῆ. Similiter GRASSHOFFIUS in *Jahns Jahrb.* 1829, tom. X, 2, p. 172 : « Recensent hælt den Heraclides Ponticus für einen Compiler des Aristoteles, oder richtiger die unter seinem Namen vorhandenen Fragmente für eine mangelhafte Co'pilation aus den Politieen des Aristoteles. » Eandem sententiam etiam SCHNEIDWINUS amplectitur et additis argumentis comprobare studet. Etenim postquam genera rerum quæ in Aristotelis Πολιτειῶν fragmentis afferuntur, recensuit, ad Nostrum se convertens ait : « Illum quem conatus sum delineare Aristotelii operis habitum ornatumque qui mente comprehenderit, is ubi ad Heraclideum librum devertet, comparabitque libelli dotes cum Aristotelis illis, pusillum aliquem Aristotelem agnoscat. Tametsi quantum mutatum ab illo! Pro integro et valido corpore imago occursat marcida et semimortua : facies tamen voltusque ii, ut de pristina sanitate conjecturam capias. » —

« Gliscente multitudine librorum auctoque legendi cognoscendique labore quum antiquis hominibus multa multorum ampla volumina difficiliore tractatu et molestiora viderentur, inventi mature sunt qui majoris ambitus scripta in angustius coartarent itaque ad saporem vulgi redderent habilitiora. Suntque multi scriptores πολυγραφήτεροι

eo modo concisi. Et Aristotelii quidem libri quoniam fere grandiores erant, jam a discipulis excerpti cæpti sunt, v. Koppium Mus. Rhenan. III, 2 p. 101 sqq. Sic amplissima Politiarum volumina in pauca contulerat nescio quis Heraclides. Sed quoniam vel ea excerpta inferioris ætatis magistellorum captum excedebant, fuit qui Heraclideam rursus contraheret, homo nomine ignotus, sed imperitus profecto et antiquitatis vix mediocriter gnarus. Ei debetur quidquid hoc est libelli, quo fere librarii ultimas pagellas codicum Æliani Var. Hist. explere soliti sunt. Nunc ex hac pannorum exilitate Aristotelia opulentia ægre colligitur. Nempe pariter ex Paulli ramentis Verrii Flacci copix censentur. Sumamus, tam iniquam fortunam fuisse, ut vel Festi epitomen nobis invidisset, qua magnam partem servata lætamur : equis de Verrii Flacci copiosa et erudita disputatione ex Paulli penuria iudicium ferre auderet? Nunc hujus misellam brevitatem cum lautitia Festi comparantibus Verrii Flacci, a quo hæc defluerunt, lætissima ubertas quasi per nebulam aspicitur. Sic Heraclideorum excerptorum epitoma cum Aristotelis reliquiis collata quantam in integro opere fecerimus jacturam manifestum reddit. »

In sequentibus Schneidwinus postquam vitia recensuit, quibus Excerpta laborant, pergit hunc in modum : « Ita quum profecto non magnifice de excerptore sentiam, idem tamen descivisse illum ab instituto vel Aristotelis vel Heraclidis, disputationisque ordinem et rationem evertisse mihi non possum persuadere. Excerptorum enim est ubertatem librorum excerptorum extenuare, salvo ordine rerum. Ordo autem, quantum in paullo locupletioribus excerptis conspicitur, is est, ut præmissis antiquitatibus historiaque civitatum deinde ad instituta et mores et si qua præterea memorabilia inciderunt, fiat transitus. » Deinde ad summam rem accedens Schneidwinus evincere studet, quod hucusque non nisi posuit, scilicet Heraclidis fragmenta omnia ab Aristotele accepta esse. Id vero demonstrari ait eo, quod Heraclideam cum Aristotelis congruant ubicunque hæc cum illis componere adhuc liceat. Recensebo singula.

Fragm. 1, 1 Iones ab Ione nomen habent. Idem novimus ex Aristotele. — Fr. 1, 6 Pisistratus 33 annos regnavit. Consentit Aristoteles Pol. V, 9, 23. — Fr. 2, 4 Charilai regnum tyrannis appellatur, ut apud Aristot. Pol. V, 10, 3. Lycurgus κρυπτεῖν instituit, quod idem ex Aristotele narratur fr. 80. Lacedæmonii Terpandrum magnopere honorarunt, sicuti liquet etiam ex Aristot. fr. 87. — Fr. 3, 1 Minos primus Cretensium legislator. De eadem re Aristoteles Pol. II, 7. — Fr. 5, 2

nonnulla eorum quæ de Periandro narrantur iisdem fere verbis Diogenes Laertius refert addens κατὰ φησιν Ἐφορος καὶ Ἀριστοτέλης. — Fr. 7, 3 historia, qua origo locutionis proverbialis ἀποκροῦσθαι Τενεδίων πηλίκα illustratur, eodem plane modo ex Aristotele (fr. 170) assertur. — Fr. 10 quæ leguntur de Sami nominibus priscis, de Ancæo et de alba hirundine, eadem novimus ex Aristotele fr. 175 et 176. — Fr. 4, 1. De Batto Cyrenarum conditore Aristoteles quoque dixit fr. 206. — Fr. 16 quæ de Tyrrenorum luxuria sunt, narravit Aristoteles fr. 246 in Τυρρηνῶν νομίμοις. — Fr. 38, 1 de Cephalo historiuncula fluxit ex Aristotele. — Fr. 22 qui assertur versus Simonideus exstat etiam apud Aristotelem in Rhetor. III, 2. — Fr. 22 inscribitur in codd. Σαμοθράκη, non Σαμοθράκων. Schneidewinus reposuit Σαμοθράκης, quoniam Aristoteles (fr. 171) ἐν Σαμοθράκης πολιτείᾳ laudatur apud schol. Apoll. Rh. I, 917. — Denique Aphytæorum (fr. 39) et Argiliorum (fr. 42) civitates Thraciæ satis obscuræ cur memorentur in nostro libello facile intelligi monet, si teneamus esse fragmenta Aristotelis, hominis Stagiritæ.

His igitur enumeratis pergit Schneidewinus : « Ergo pro explorato habeatur Aristotelii operis has esse reliquias, mancas illas quidem multis nominibus, et si ad generosam prosapiam respexeris, frivolas, sed ut de pristino decore non absurda possit capi conjectura, et nobis sero natis in lucro deputandum sit, has tamen guttulas ex Aristotelio oceano superesse. Pristinum decus quum dico, qui Aristotelium exemplum expressisse repertus est, eum, nisi quid contra dicat, par est credere ad auctorem suum ita sese accommodasse, ut non temere nativam operis compagem disjiceret. Igitur qui ordinem civitatum apud Heraclidem mirabiliter confusum dicitant, ii reputabunt, quid secutus sit Aristoteles ipse, universe quidem constare (accepimus enim Aristotelem seorsum collocavisse civitates δημοκρατικός, ὀλιγαρχικός, ἀριστοκρατικός, τυραννικός. V. Diog. L. V, 27, coll. Vit. Menag. p. 404, 68 Westerm.); sed illud non æque compertum est ad cuiusnam ætatis statum civitatum direxerit iudicium, suæne an superioris, et, si hoc, ad cuius. Est hoc totum obscurum multisque et magnis, si rem scrutere subtilius, obsitum difficultatibus, nisi forte vanis conjecturis indulgere melli est. Ab Atheniensium quidem civitate exorsum Aristotelem crediderim et ipsum; pariter non absonum fuerit statuere, ad Lacedæmoniorum perrexisse, aristocraticarum nobilissimam urbem cum democraticarum nobilissima contendentem. Cui annexam Cretensem esse quis mirabitur in tanta utriusque institutorum similitudine? Post

has ratio deficit estque eo difficilius procedere ulterius, quia multæ dynastiæ evanuerunt. Mihi quæ sciri nequeunt, ne sciscitari quidem volupe est; tantum dicam, nisi quis eruerit Aristotelium ordinem, cavendum esse, ne Heraclideam seriem per temeritatem excerptorum vitiatam opinemur. »

Vides quantopere de libello nostro iudicia viro- rum doctorum discrepent. Eorum opinioni, qui fragmenta ex geographicis libris collecta putant, non est cur immoremur. Utrum vero ex uno eodemque Politiarum scriptore omnia fluxerint, an ex duobus, Aristotele et Heraclide Pontico, vel etiam ex compluribus, eclogæ congestæ sint, id sane in disceptationem venire potest. Nam quod Schneidewinus pro explorato ponit confidentius, id circumspiciat aliquis non nisi veri similitudinis speciem præ se ferre dixerit. Complura nostris inesse quæ Aristoteli debeantur, in propatulo est, neque quisquam negavit. Sic historias de Tenediorum rege (fr. 9) et de Arcisio (fr. 38) tantum non iisdem verbis ex Aristotele refert Stephanus Byzantius. Præterea quæ in Samiorum politia leguntur, item ex Aristotele exscripta esse probabile est; quamquam vel hoc minus confidenter dixerim, quoniam satis liquet fontem eorum esse Annales Eugeonis Samii, qui communis complurium fons esse poterat. Haud majoris momenti sunt quæ de Periandro apud Nostrum et Aristotelem leguntur. Nam eadem narravit Ephorus, quem una cum Aristotele laudat Diogenes Laertius. Ephori autem narrationem etiam in aliis Heraclideis agnoscimus. Sic quæ in Cretensium republica leguntur cum iis quæ ex Ephoro (fr. 64) Strabo refert, mirum in modum concinunt. Ex eodem fonte ea fluxerint quæ de Lycurgo χρυσία; auctore apud Nostrum notantur, præsertim quum Lacedæmoniorum instituta omnia vel certe longe plurima ad Lycurgum relata ab Ephoro esse inde patet, quod Ephorus (fr. 30) Hellenicum, ut qui secus fecerit, reprehendit. Denique Ephorus maxime notari videtur fr. 2 init. verbis : Τὴν Λακιδαιμόνιων πολιτείαν τινὲς Λυκούργῳ προσάπτουσιν πᾶσαν. Quidni igitur Heraclides hæc ex ipso Ephoro, sicuti Aristoteles, haurire potuit? Alia denique complura ejusmodi sunt, ut nemo ullus, qui Politias conscribere aggredieretur, omittere ea posset. Quo pertinent quod in Atheniensium politia Ionis ab Ione nomen habere dicuntur, quod in Lacedæmoniorum, Cretensium et Cyrenæorum Politias Terpandri, Minois et Batti mentio fit. Præterea non deest locus, ubi Heraclides ab Aristotele dissentit. Nam Heraclides (fr. 1, 8), sicuti Theopompus, ait Cimonem (cui librarii error Ephialten substituit) hortorum suorum copiam dedisse τοῖς

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Politiis momenti alicujus erant, non poterant non componi (*). Nunc vero excerpta nostra nihil nisi indigestam farraginem præbent. Ut pauca tangam, quid Thraces sibi volunt inter Tarentinos et Locros? cur Locri a Crotoniatis separantur Politias Cephallenum, Rhodiorum, Ephesiorum etc.? cur tam mire disjiciuntur Politias Ithacensium, Cephallenum, Molossorum? cur Græcis miscentur Barbari Tyrrheni, Phasiani, Athamanes, Thraces? Nonne veteres testantur Aristotelem seorsum de his exposuisse in Νόμοις βαρβαρικοῖς? An forte cum Schneidewino putemus fidem illorum testimoniorum Excerptis nostris labefactari et everti? Haud tu credes. Sed fac barbarorum Νόμιμα mixta et interposita Politias fuisse: nonne vel sic in serie fragmentorum ordo quidam et certa ratio desideratur?

Igitur quum series fragmentorum antiqua esse nequeat, neque ullo modo probabile sit exstitisse unquam Aristotelii operis exemplar, in quo sic omnia susque deque mixta fuerint: sponte venit suspicio turbas istas esse eclogariorum, qui Heraclideorum fragmentorum fundo Aristotelia multa temere admiscuerint. Nec desunt indicia. Sic (fr. 20) Locrorum politias inepte subjiciuntur Chalcidenses. Nimirum in fr. 20 extr. sermo est de Locro quodam quem mustelarum morsus ad insaniam mortemque violentam adegerint. His homuncio noster similem historiam appinxit de muribus, qui Chalcidenses adeo vexarunt, ut patriam relinquerent. Ne vero putemus historiolum non ex Politia aliqua, sed ex alio quovis scriptore assutam esse, illud obstat, quod aliud de more quodam Chalcidensium additur. — Quemadmodum Locros et Chalcidenses futili de causa conjungi videmus, sic Molossorum (fr. 17) et Cephallenum (fr. 38) Politias, quæ nunc longe separantur, in fonte, quem eclogarius adhibuit, apte connexas fuisse ex centone fragm. 17 adhærente colligitur. — Porro in Ithacensium rep. fragmentum de Cephalo, quod aperte ex Aristotele petatum est, in omnibus codd. ita exhibetur, ut inscriptio Ἰθακησίων sequenti demum segmini præfigatur. Unde colligas fragmentum Aristotelicum serius demum illatum et, uti fieri solet, non suo esse loco positum. Similiter fragm. 7, 3 Aristotelica historiuncula assuta esse videtur. Porro quæ ex Corcyræorum rep. (fr. 27) leguntur in plurimis codd. omittuntur; in duobus autem (A C), qui ea exhibent, diversis locis ponuntur. Quod item indicio est olim hæc eo loco, ubi de Italicis Politias sermo erat, ad marginem primum adscripta fuisse, deinde migrasse in con-

textum. Ex Schneidewini quidem sententia ea omnia quæ in codd. A B C leguntur, in reliquis autem codicibus desiderantur, a librariis horum ommissa sunt. Quod ut de corruptis quibusdam locis probabiliter statui potest, sic de ceteris parum verisimile est. Imo codices a b c etc. ex fonte fluxerint, qui nonnulla eorum quæ jam in A B C exstant, nondum novit. Sic non noverit quæ A C (in fragm. 11 extr.) de Phidone et Prometheo exhibent, quæ num loco suo posita sint et ad Cumæorum rep. pertineant, an aliunde huc delata sint, jure dubitatur. Porro huc pertinere videntur quæ ad finem reip. *Rheginorum* (fr. 25) in duobus tantum codd. leguntur: Ἐγένοντο. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι δυναστευτικοὶ παρὰ τοῖς Ῥηγίνοις. Quæ nescio an forte ita explicanda sint, ut illa Ἦσαν δὲ κατὰ serioris hominis additamentum fuerint; verbum Ἐγένοντο autem pertineat ad initium reip. Locrorum, quæ incipit verbis Ἐγένετο Λοκρός, pro quibus salva sententia legi etiam potest: ἐγένοντο Λοκροί. Sic apte Politias olim se excepissent. Nunc inter Locros et Rheginos interjiciuntur Minoi, Thraces, Corcyræi (in 2 codd.), Tarentini. Tarentini quidem loco non inepto ponuntur, sed quæ de iis afferuntur, lacero suo habitu simillima sunt notulæ marginali, quæ in contextum verborum irrepsit. — Locros excipere debebant Crotoniatæ (fr. 36), de quibus nihil nisi nominis origo proditur. Aptum hunc locum sciolus putavit, quo alia similia de origine nominis Ephesiorum, Phocæorum et de Rhodi nomine antiquo appingeret. Quibus eliminatis, ab historia de Phalaridis nequitia et nece proxime absunt gemina illa quæ de Cephallenum tyranno ejusque pœna traduntur. Hæc historiarum similitudo in causa fuit, ut Cephallenum resp. sejungeretur a Molossorum Politia, cui juncta olim fuerat. Ejusmodi similitudines etiam aliis locis captasse auctor noster videtur. Sic barbari illi qui Græcis interponuntur, Tyrrheni (fr. 16), Phasiani (fr. 18) et Lucani (fr. 20) eo sibi similes sunt, quod omnes φιλόξενοι fuisse dicuntur. Post Cumæorum Politiam, paucis interjectis, legitur quomodo adulteros Lepreatæ puniverint. Eandem fere pœnam Cumæos sanxisse constat. Suspiceris igitur hanc ipsam olim in Cumæorum Politia memoratam fuisse, eamque ab alio quodam Lepreatarum exemplo illustratam fuisse. Sed hæc hæc hactenus; nam de singulis quibusque ratio reddi jam non potest. Jam si quæris quænam fragmenta antiquum libelli Heraclidei fundum constituerint, quænam adventitia sint ex Aristotele vel aliis etiam scriptoribus: haud ita multum a vero aberrare mihi videor statuens Heraclideas esse Politias priores maxime atque uberiores, excepta Samia,

(*) Conjunctas esse quæ in eadem regione essent similes, vel ex titulis Ἀγαιῶν, Θεσσαλῶν καὶ etc. patet.

quam totam ex Aristotele fluxisse puto; cetera autem minuta frustula, quæ magnam partem ne titulis quidem in codd. insignita sunt, longe plurima ex Aristotele vel aliunde aggesta esse. Quibus resectis, tamquam Heraclidea retinebimus Politias: 1. Ἀθηναίων; 2. Λακεδαιμονίων; 3. Κρητῶν; 4. Κυρηναίων; 5. Κορινθίων; (6. Ἠλείων;) 7. Τενεῶν; 8. Παρίων; 9. Κελων; 11. Κυμαίων; 25. Ῥηγίων; (26. Ταραντίων;) 29. Λοκρῶν; 35. Κροτωνιατῶν; 36. Ἀκραγαντίων.

Atheniensium Politiam ceteris quasi honoris causa præpositam esse nihil habet offensionis. Quæ deinde sequuntur civitates omnes sunt origine Doricæ vel Æolicæ vel Dorico-æolicæ, atque moribus et institutis sibi similes. *Lacedæmonios* excipiunt *Cretenses*. Quod quam apte fiat, dicere putidum sit. Cum Cretensium et Lacedæmoniorum civitatibus, intercedente Thera insula, arctissime junctæ sunt *Cyrenæ*, urbs Æolico-dorica. Post hæc auctor in Peloponnesum redit. Supersunt excerpta Politicæ *Corinthiorum*, cui pauca verba de *Eleorum* rege subjiciuntur. Hæc etsi ad Peloponnesi civitatem pertinent, tamen quum reliquis frustulis hic illic interpositis simillima sint, ab Heraclideis excerptis aliena esse suspicor. Atque additamenti hujus irruptione factum esse videtur, ut titulus sequentis Politicæ *Tenediorum* exciderit. Porro ipsum Heraclidem a Corinthiis statim ad Tenedios transiisse propterea puto, quod ex Aristotele (fr. 169) novimus Teneatis agri Corinthii cognationem intercessisse cum Tenediis, idque quammaxime comprobari Apollinis (Sminthei) cultu apud utroque simillimo. Scilicet a Tenedo cultus ille in Corinthium agrum traductus est, unde postea una cum Archia Syracusas migravit (V. Strabo p. 380; Pausan. II, 5, 3; Müller. *Dor.* I, p. 218). Ipsa Tenedus e Troade, ubi Apollinis Sminthei cultus Creticus vigeat (Müller. l. l. p. 220), incolis frequentata est (Diodor. V, 83). Creticam vero severitatem præ se ferunt quæ de legibus Tenediorum in Excerptis nostris et alibi traduntur. Porro uti Tenediorum, sic etiam *Ceorum* instituta Creticæ originis esse nescio an recte statuit Müllerus (*Dor.* II, p. 226, 281). Certe legum morumque eadem prorsus indoles est, adeo ut ab Ionibus, quibus postea Cei accensebantur, deduci non possint. Cum Ceis apte componere licet *Pariis*. Nam quemadmodum

Creticam indolem ostendunt *Ceorum* instituta, et ex Arcadia agmen quoddam incolarum Aristæus in Ceum deduxisse fertur, sic de Paro insula Stephanus Byz. docet hæc: Ἰκείτο τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Κρητῶν καὶ τινῶν Ἀρκάδων ὀλίγων· τοῦνομα δὲ λέγεται ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρρασίου, ἀνδρὸς Ἀρκάδος, εἶχειν, ὡς Καλλιμαχος. — Quod si aliam quæras civitatem, cujus cives morum legumque simplicitate et severitate cum Spartanis, Cretensibus, Ceis, Tenediis componi possit, vix aptiorem antiquitas suppeditet quam Cymen Æolicam (v. Müller. l. l. p. 221, 225, 226.). Optime igitur in fragmentis nostris post Tenedios ponuntur Parii, Cei, Cumæi. Hos deinceps excipiunt Doricæ indolis civitates Italicæ et Siculæ, Rheginorum, Tarentinorum, Locrorum, Crotoniatarum, Agrigentinarum. Quibus addi potest Minoatarum urbs (fr. 28), Agrigentinarum colonia, Creticis legibus instructa; quamquam nunc extra seriem ante Locros in Excerptis ponitur.

Hæc igitur si recte dixi, Heraclides Politias distribuit secundum stirpes et cognationes populorum, vitæque publicæ et privatæ similitudinem. Quæ quidem norma ac ratio omnium commodissima erat. Nam mores et instituta, quæ ex primordiis et quasi e sanguine populorum enascuntur, præ ceteris indolem et ingenium singularum civitatum constituunt, et per omnes conversiones, quas rerum humanarum vicissitudo adducit, semper manent sibi similes. Eodem modo Aristoteles quoque in Politiarum opere rem egisse mihi videtur. Certe quo magis rem perpendo, tanto minus persuadere mihi possum, distincte et accurate loqui Diogenem Laertium, qui Aristotelem dicit seorsum tractasse civitates tyrannicas, democraticas etc. Nam in singulis Politicis omnem civitatum historiam, quantum ejus ad rem pertinebat, continua narratione pertractatam esse satis liquet. Dicit posset Aristotelem in Politiarum ordinatione respexisse ad statum rerumpublicarum, qui vel ipsius ætate vel alio certo quodam temporis puncto forte fortuna obtinisset. Verum hæc de trivio arrepta ratio est, quam cordatior nemo viro philosopho obtrudere ausit (*).

(*) Et vel eo talis opinio infringeretur, quod Træzeniorum Politiam Aristoteles (fr. 94) scripsisse dicitur.

I. ΑΘΗΝΑΙΩΝ.

Ἀθηναῖοι τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐγρῶντο βασιλεία· συνοικῆσαντος δὲ Ἴωνος αὐτοῖς, τότε πρῶτον Ἴωνες ἐκλήθησαν. Πανδίων δὲ, βασιλεύσας μετὰ Ἐρεχθίδα, διένειμε τὴν ἀρχὴν τοῖς υἱοῖς.

2. Καὶ διετίθουν οὗτοι στασιάζοντες. Θησεὺς δ' ἐκήρυξε καὶ συνεβίβασε τούτους ἐπ' Ἴση καὶ ὁμοία. Οὗτος ἔλθων εἰς Σκυρον ἐτελεύτησεν, ὥσθεις κατὰ πετρῶν ὑπὸ Λυκομήδους, φοβηθέντος μὴ σφετερίσῃται τὴν νῆσον· Ἀθηναῖοι δὲ ὕστερον περὶ τὰ Μηδικὰ μετεκόμισαν αὐτοῦ τὰ ὄστρα.

3. Ἀπὸ δὲ Κοδριδῶν οὐκέτι βασιλεῖς ἤροῦντο, διὰ τὸ δοκεῖν τρυφᾶν καὶ μαλακοὺς γεγονέναι. Ἴππομένης δὲ, εἰς τῶν Κοδριδῶν, βουλόμενος ἀπώσασθαι τὴν διαβολὴν, λαβὼν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ Λειμώνῃ, μοιχόν, ἐκαῖνον μὲν ἀνεῖλεν ὑποζεύξας τῷ ἄρματι, τὴν δὲ ἴππῳ συνέκλεισεν, ἕως ἀπόλληται.

4. Τοὺς μετὰ Κύλωνος διὰ τὴν τυραννίδα ἐπὶ τὸν βωμὸν τῆς θεοῦ πεφευγότας οἱ περὶ Μεγακλῆα ἀπέκτειναν· καὶ τοὺς δράσαντας ὡς ἑναγεῖς ἔλαυνον.

5. Σόλων νομοθετῶν Ἀθηναίους καὶ χρεῶν ἀποκοπὰς ἐποίησε, τὴν σεισάχθειαν λεγομένην· ὥς δὲ διώγλου αὐτῷ τινὲς περὶ τῶν νόμων, ἀπεδήμησεν εἰς Αἴγυπτον.

6. Πεισιστράτος, τριάκοντα καὶ τρία ἔτη τυραννήσας, γηράσας ἀπέθανεν. Ἴππαρχος δ' υἱὸς Πεισιστράτου παιδιώδης ἦν καὶ ἐρωτικὸς καὶ φιλόμουσος· Θεσ-

I. ATHENIENSIIUM.

Athenienses initio usi sunt imperio regio. Ubi Ion sedem apud eos fixit, tum primum Iones appellati sunt. Pandion rex, Erechthel successor, regnum inter filios dispartitus est.

2. Continua Athenienses laborabant seditione. Theseus vero praecognito convocatos conciliavit pari et aequo omnibus honore et jure proposito. In Scyrum profectus Theseus vitam finivit de rupe praecipitatus a Lycomedo metuente ne sibi insulam Theseus vindicaret. Postea Athenienses belli Medici temporibus ossa ejus Athenas reportarunt.

3. Ex Codridis reges amplius non volebant creare, quod luxu ii dissuere viderentur, et molles evadere. Quam calumniam volens diluere Hippomenes, unus ex Codridis, filia Limone cum adultero comprehensa, illum necavit curru junctum, filiam vero cum equo inclusit donec moreretur.

4. Cylonis socios, qui tyrannidem occupare tentaverant, ad deae aram supplices considerentes Megacles et qui cum eo faciebant interfecere. Quod qui patrarant, ut piaculo obnoxii, ab Atheniensibus urbe pulsi sunt.

5. Solon, Atheniensium legislator, novarum tabularum sive aëris remissionis auctor exstitit. Cui quum periculum crearent quidam propter leges ab ipso latis, profectus est in Aegyptum.

6. Pisistratus postquam per triginta tres annos tyrannidem tenuerat, senex mortuus est. Hipparchus, Pisistrati filius, iusus amans erat et amoribus deditus literarumque

SIGLA CODICUM : A. codex Parisinus 1657 ; B. Leidensis ; C. Vaticanus 998 ; P. editio princeps Camilli Perusci ; a. cod. Parisinus 1693 ; b. cod. Parisinus 1694 ; c. Basileensis ; d. Florentinus LX, 19 ; e. Florentinus LXX, 26 ; f. Sluiscanus ; g. Ambrosianus ; p. Vaticanus 1375.

« Ἐκ τῶν Ἡρακλείδου (Ἡρακλείδους d ; Ἡρακλείδων A C a) περὶ πολιτειῶν (πολιτείας AC) Ἀθηναίων (τῶν Ἀθηναίων a) libri. Sed A. verba ita distinguit : ἐκ τῶν Ἡρακλείδων· περὶ πολιτείας Ἀθηναίων ; in Pdgpr. recte capiti primo praerponitur Ἀθηναίων. » Schneidewin.

I, 1 : Συνοικῆσ. δὲ] δὲ om. a. Iones ab Ione vocatos esse ex Aristotele (fr. 1) tradit Harpocration. Ex Aristotele etiam nostram locum fluxisse censet Schneidewin. Res haec in nulla Athen. Politia non potuit commemorari. — Πανδίων] πανδίων C. — 2. Καὶ] om. A. — τούτους] τούτους sg. — ὁμοία] ὁμοία μοῖρα AB, ὁμ. : μοῖρα C, ὁμ. τιμῆ cett. « Restitui usitatam formulam deleto glossemate μοῖρα vel τιμῆ librorum : quam rationem aperte confirmat optimus codex (C), in quo μοῖρα idque a superioribus verbis separatum comparet. » Schneidewin. De re cf. Plutarch. Thes. 25 in Aristot. fr. 2. De Thesco in Scyro ins. mortuo v. id. ib. c. 35, Pausan. I, 17. — Λυκομήδους A. — περὶ τὰ Μηδικὰ] accuratius Plutarch. Thes. 36, 1 : μετὰ τὰ Μηδικὰ Φαίδωνος ἀρχόντος (Ol. 76, 1). Cf. id. Cimon. c. 8. — ὄστρα] APCP, ὄστρα cett. — 3. βασιλεῖς] βασιλεία A. — Ἴππομένης δὲ κτλ.] Ex his igitur Hippomenes postremus erat Codridarum, qui

βασιλεύσαι dicuntur. Cf. Photius v. Παρ' Ἴππον : Ἴππομένης τελευταῖος ἐβασίλευσεν. Pausanias I, 3, 2 regis titulum mansisse Codridis ait ἐκ Κλειδικόν. — Λειμώνη] λειμώνι a, λειμώνι p; Limone etiam Ovid. Ib 457; Λειμωνίς puella audit ap. Callimachum (fr. 457) in schol. Aeschin. In Timarch. § 182, p. 746 R. et ap. Arsenium p. 405. — ὑποζεύξας] libri addunt : μετὰ τῆς θυγατρὸς, glossema ad verba ἐπὶ τῇ θυγατρὶ, monente Kaelero. — ἀπόλληται] ἀπώλετο dedit Corayus. « Non opus : quod libri praebent hanc vim habet, ut duram vocem ipsam fluxum consilium declarantis patris audire videamur. » Schneidewin. Ceterum machi. supplicium praeter Heraclidem unus memorat Ovidius Ib. 335 : Tractus in Actaea fertur adulter humo. De nece filiae disertiora vide ap. Aeschinem l. I., Diodor. VIII, 24, Nicolaum Dam. fr. 35, Diogenian. III, 1, Apostol. XV, 86, Photium et Suidam v. Παρ' Ἴππον, Bekker. An. p. 295, 12. — 4. Κύλωνος] Κύλωνος B. Κύλωνος AC. — θεοῦ] θεᾶς CP ahp; ποχ μεγαλία. b. — 5. νομ. Ἀθ.] sic AC; νομοθέτης Ἀθηναίους B, νομοθέτης Ἀθηναίων cett.; ποχ καὶ χρ. ἀποκοπὰς ABC; χρ. ἀποκοπήν cett. — 6. τριάκοντα καὶ τρία] A; in reliquis deest καὶ, ut vid.; λς' c, λου (?) τρία d. Accuratius annos illos 33 definit Aristot. in Pol. V, 9, 23; cf. Arist. fr. 17. Cum nostro facit Justinus 8, 2 : Pisistratus... per XXXIII annos regnavit. V. Clinton. F. H. II, p. 218. — Θεσσαλός] Θεσσαλος g. Quod praerendum ex placito grammaticorum foret. Plerisque tamen locis nomen

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

κρίως ἄρξειν καὶ δῶρα μὴ λήψασθαι ἢ ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀναθήσειν. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὰ κατὰ τὰς θυσίας διοικεῖ, καὶ τὰ πολέμια * *.

II. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ.

Τὴν Λακεδαιμονίων πολιτείαν τινὲς Λυκούργου προσάπτουσι πᾶσαν. (2) Ὁ δὲ Ἀλκιμῶν οἰκέτης τὴν Ἀγησίδα, εὐφυῆς δὲ ὢν ἠλευθερώθη καὶ ποιητὴς ἀπέβη.

3. Λυκούργος ἐν Σάμῳ ἐγένετο καὶ τὴν Ὀμήρου ποιήσιν παρὰ τῶν ἀπογόνων Κρεοφύλου λαβὼν πρῶτος διεκόμισεν εἰς Πελοπόννησον. (4) Καταλαβὼν δὲ πολλὴν ἀνομίαν ἐν τῇ πατρίδι καὶ τὸν Χάριλλον τυραννικῶς ἄρχοντα, μετέστησε *, καὶ κοινὸν ἀγαθὸν τὰς ἐκχειρίας κατέστησε. Λέγεται δὲ καὶ τὴν κρυπτὴν εἰσηγήσασθαι, καθ' ἣν ἔτι καὶ νῦν ἐξιώντες ἡμέρας κρύπτονται τὰς δὲ νύκτας μεθ' ὄπλων [ἐκρήττονται], καὶ ἀναιροῦσι τῶν εὐλώτων δσοὺς ἂν ἐπιτήδειον ἦ.

6. Καθιστᾶσι δὲ καὶ ἐφόρους, καὶ μέγιστον οὗτοι δύνανται· οὐδενὶ γὰρ ὑπανίστανται πλὴν βασιλεῖ καὶ ἐφόρῳ. Ὅταν δὲ τελευτήσῃ βασιλεὺς, τρεῖς ἡμέρας οὐδὲν πωλεῖται, καὶ ἀχύροις ἢ ἀγορὰ καταπάσσεται.

6. Λακεδαιμόνιοι τὸν Λέσβιον ᾠδὸν ἐτίμησαν· τοῦτου γὰρ ἀκούειν ὁ θεὸς χρησιμωδουμένοις ἐκέλευεν.

mentum præstare solent, jure se in magistratu versaturos, dona non accepturos; sin minus, auream statuam dedicaturos. Rex quoque ad sacrificia spectant administrat, et bellica (*polemarchus*).

II. LACEDÆMONIORUM.

Quidam Lycurgum omnium institutorum reipublicæ Spartanæ auctorem agnoscunt. 2. Alcman quum verna esset Agesidæ, ac videretur ipsi præclari ingenii esse, manumissus est atque poeta evasit.

3. Lycurgus quo tempore in Samo insula commorabatur, Homeri poemata apud Creophyli posteros nactus est eaque primus in Peloponnesum apportavit. (4) Idem quum nulla scriptis legibus inique geri in patria et Charilaum tyrannice regnantem deprehenderet, præsentem reip. statum mutavit et inducias (Olympicas) communi omnium bono constituit. Idem perhibetur etiam cryptiam introduxisse, qua recepto etiamnum more exeuntes (juvenes) interdium occultantur: noctu vero cum armis prorumpentes quotquot helotum ex re esse videatur interficiunt.

5. Creant etiam ephoros, quibus summa in republica potestas. Nulli enim assurgunt (Lacedæmonii) præterquam regi et ephoro. Ubi rex moritur, triduo nihil venditur, et paleis forum conspergitur.

6. Lacedæmonii Lesbium cantorem (Terpandrum) permagni fecerunt; hujus enim audientes esse, oraculo quod a deo sibi expetiverant, jussi sunt.

πρὸς τῇ βασιλείῳ σταδῇ ἐπὶ τοῦ λίθου, ὅφ' ὅ τὰ ταμεία, συμπυλάειν τοὺς νόμους καὶ μὴ δωροδοκῆσαι ἢ χρυσοῦν ἀνδριάντα ἀποτίσαι. Plato Phædr. p. 235, D. — διοικεῖ] διοικεῖν A; διοικῶσαι δ; τὰ πολέμου bc; πολεμικά Kælerus præter necessitatem. V. Wesseling. ad Diodor. I, 54; Slurs ad Dion. Iorn. I, p. 81 extr.

II. 1: τὴν Λακ.] τὴν Λακεδαιμόνα ABC. — πᾶσι] inter eos fuit. Ephorus, monente Mullero Dor. II, p. 14. V. Ephori fr. 19, ubi Hellenicus reprehenditur Spartana instituta ad Proclum et Eurysthenem referens, Lycurgique ἔργα τοῖς μὴ προσήκουσιν ἀνατιθεῖς. — 2. Ἀγησίδα] C, Ἀγησίδου ceteri. — ἠλευθερώθη ABC. De re v. Welcker. Alcman. p. 6, Müller. Dor. II, p. 39, 50. Qua oblata occasione Heraclides præter ordinem chronologicum mentionem Alcmanis injecerit, haud liquet. Testimonio poetæ in expositione legitur Lycurgearum usum esse, eo fortasse loco, ubi τὰ ζεῖδικα olim ἀνδρεία dicta esse (ut ex Alcmane ducet Strabo X, p. 452 coll. Arist. Pol. II, 7) monuerit, atque tum ad res Alcmanis enarrandas digressum esse opinatur Schneidewin. In medio hæc relinquere præstat. — ἐγένετο] ἐτελεύτησε ABCP; reliqui ἐγένετο, nisi quod ἐγένετο est in a; ἀπέγνετο conj. Corayus, ἐπεδήμησε C. Hermann in Rhein. Mus. 1843 p. 600. « Quum infra (fr. 10, 4) verba ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησεν de Pherecyde dicta recurrant, nescio quo fortunæ ludibrio inde, ut fit, in partem librorum sese h. l. insinuassee videntur. » Schneidewin. — Κρεοφύλου] Κρεοφύλου Kæler. V. Welcker. Hom. Cycl. p. 219 sqq.; τῶν ἀπογ. om. C. — ἐν τῇ πατρίδι] om. AC. — τυραννικῶς A; τυραννικῶς a. Charilai imperium politice tyrannidem fuisse docet Aristoteles Pol. V, 10, 3; quamquam mores et ingenium Charilai (quæ nominis verior forma est) ob clementiam et mansuetudinem laudant. V. Plutarch. Lyc. c. 5, De adulat. c. 10; Muller. Dor. I, p. 138. — μετέστησε] excidit τὴν πᾶσι: τῶν. Quare lacunam notavi; mente supplere vocem

non sufficit. Plutarch. Lyc. c. 5: Ἐπανελθὼν πρὸς οὕτω διακειμένου; εὐθὺς ἐπαίρει τὰ παρόντα κινεῖν καὶ μεθιστάναι τὴν πολιτείαν. — τὰς ἐκχειρίας] τῆς ἐκ. conj. Kæler. Αἱ ἐκχειρίαὶ pro ἐκχειρία est etiam in libris Dionys. Hal. A. R. VIII, 2. Schneidewinus numerum pluralem de Olympica ἐκχειρία stans vicibus redeunte intelligendum esse monet, recteque addubitat sententiam Mulleri (Dor. I. I.), qui non de Olympica sed de Pythica quoque cogitandum esse censuit. Ceterum verba καὶ κοινὸν usque ad κατέστησεν desunt in cod. b. — τὴν κρυπτὴν] κρυπτὴ ἑστῆ μargo p. Vulgo κρυπταίαν dicunt; at κρυπτὴν formam ferri posse aliarum vocum analogia ostendunt Corayus et Schneidewinus. De cryptia tanquam Lycurgi Instituto cf. Aristotel. fr. 80. — ἡμέρας] ἡμέραν A. — ἐκρήττονται] Corayus, κρύπτονται ABCP, omittunt reliqui. κατέστησεν Schneidewinus proponit e Plutarch. Lyc. c. 28: Οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν εἰς ἀσυνδῆλους διασπαιρόμενοι τόπους ἀπέκρυπτον ἑαυτοὺς καὶ διεπαύοντο, νύκτωρ δὲ κατιόντες εἰς τὰς οὐδὺς τῶν εὐλώτων τὸν ἀλισκόμενον ἀπέσφαττον. — 5. ὑπανίστανται] ὑπανίστανται BCPp., ἐπίστανται A. Plutarchus Arrophth. Lac. p. 217, C, ita habet: Οἱ ἐφοροὶ τοῖς βασιλεῦσιν οὐκ ὑπανίστανται. Porro Xenophon Resp. Lac. 15, 6: Καὶ ἐφορὰ δὲ πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ ἐφοροὶ ἀπὸ τῶν ἐφορικῶν διζῶων, et Nicolaus Dan. ap. Stob. Flor. 44, 41: Ὑπανίστανται τῷ βασιλεῖ πάντες πλὴν τῶν ἐφόρων. Eandem sententiam etiam Heraclidem expressisse, excerptorem vero depravasse recte procul dubio statuit Schneidewinus. C. Sintenis, monente Schneidewino, scr. conj.: πλὴν βασιλεῖς (vel βασιλεὺς) καὶ ἐφόροι. — τρεῖς ἡμέρας] ABCP et margo p; τριῶν ἡμερῶν ceteri. De decem diebus loquitur Herodotus VI, 58. Cf. Xenophon. Hell. III, 3, 1; Muller. Dor. II, p. 98. — ἀχύρω ABC. — 6. χρησιμωδουμένου ABCP. — ἐκέλευεν δ. De Terpandro oraculi jussu a Lacedæmonis accito cf. Zenobius V, 9 (coll. Suida et Photio v. Μετὰ Λέσβιον), qui hanc li-

7. Πωλεῖν δὲ γῆν Λακεδαιμονίοις αἰσχρὸν νενόμισται· τῆς δ' ἀρχαίας μοίρας οὐδὲ ἔστιν.

8. Ἰὼν ἐν Λακεδαιμόνι γυναικῶν κόσμος ἀφήρηται, οὐδὲ κομᾶν ἔστιν, οὐδὲ χρυσοφορεῖν. Τρέφουσι δὲ τὰ τέκνα, ὥστε μηδέποτε πληροῦν, ἵνα ἐθίζωνται δύνασθαι πεινῆν. Ἐθίζουσι δὲ αὐτοὺς καὶ κλέπτειν, καὶ τὸν ἄλόντα καλᾶζουσι πληγαῖς, ἵν' ἐκ τούτου πονεῖν καὶ ἀγρυπνεῖν δύνωνται ἐν τοῖς πολέμοις. Μελετῶσι δὲ εὐθύς ἐκ παίδων βραχυλογεῖν, εἴτα ἐμμελῶς καὶ σκώπτειν καὶ σκώπτεσθαι. Εὐτελεῖς δὲ ταραὶ καὶ Ἰσαι πᾶσιν εἰσι. Πέττει δ' ἐν αὐτοῖς σῖτον οὐδεὶς· οὐδὲ γὰρ ἄλευρα κομίζουσι, σιτοῦνται δ' ἄλφιτα.

III. ΚΡΗΤΩΝ.

Τὴν Κρητικὴν πολιτείαν λέγεται πρῶτος καταστῆσαι Μίνως, πρακτικὸς τε ἄμα καὶ νομοθέτης σπουδαῖος γενόμενος· ἐποιεῖτο δὲ δι' ἐνάτου ἔτους τὴν ἐπανόρθωσιν τῶν νόμων. (2) Ὅτι δὲ ἀρχαιοτάτη τῶν πολιτειῶν ἢ Κρητικὴ, ἐμφαίνει καὶ Ὁμηρος, λέγων τὰς πόλεις αὐτῶν εὐναίεταώσας· καὶ Ἀρχιλόχος, ἐν οἷς ἐπισκώπτων τινὰ φησιν,

... νόμος δὲ Κρητικὸς διδάσκεται.

(2) Οἱ παῖδες οἱ ἐν Κρήτῃ μετ' ἀλλήλων δαιτιῶνται ἐν ἐνὶ ἱματίῳ θέρους καὶ χειμῶνος. Ἀθροίζονται δὲ ἀγέλαι τούτων, καὶ ἐφ' ἐκάστης ἀρχῶν γίνεται, ὃν καλοῦσιν ἀγελάτην· καὶ ἀθροίζει αὐτοὺς, ὅπου θέλει, καὶ ἐπὶ θήραν ἐξάγει. Καὶ τὰ πολλὰ κοιμῶνται μετ' ἀλλήλων. (1) Ποιοῦνται δὲ καὶ μάχας κατὰ νόμον πύξ τε καὶ ξύλοις, καὶ ὅταν συμβᾶλλωνται, αὐλοῦσί τινες αὐτοῖς καὶ κιθαρίζουσι. Καὶ πρὸς ἀνδρείαν καὶ καρτερίαν ἐθίζονται. Γράμματα δὲ μόνον παιδεύονται, καὶ ταῦτα μετρίως.

8. Ταῖς δὲ πρὸς τοὺς ἄρρενας ἱρωτικαῖς ὁμιλίαις δοίκασι πρῶτοι κεγρῆσθαι, καὶ οὐκ αἰσχρὸν παρ' αὐ-

7. Terram ullam vendere apud Spartanos omnino turpe habetur; veteris autem sortis terram vendere ne licet quidem, lege id vetante.

8. Feminis Spartanis ornatus omnis interdictus, neque licet iis se comere et aurum gestare. Puerus suos nutriunt citra repletionem, ut assuescant quum opus est famem tolerare. Assuescunt eos item ad furandum, et deprebensum flagris caedunt, ut hoc rudimento edocti labores et vigiliis bellicas sustinere possint. Quia etiam student inde a pueritia breviter dicere, praetereaue argute cavillari et excipere cavilla. Sepulturæ minime iis sumptuosæ et omnibus æquales. Triticum inter eos pinsitat nemo; neque enim farinam conferunt (ad syasitia), sed hordeo vescuntur.

III. CRETENSIIUM.

Minos fertur primus rempublicam Cretensem constituisse. Erat is non solum rebus gerendis idoneus, sed etiam legislator in primis æquus et bonus. Nonno quoque anno leges corrigere solebat. (2) Cretensium rempublicam antiquissimam esse testatur et Homerus (Il. B, 617), quum ait urbes eorum bene habitatas, et Archilochus ubi quendam cavillans ait:

Lex Cretensis docetur.

3. Pueri Cretenses simul degunt, unica veste æstate et hieme contenti. Congregantur autem per turmas, ac cuilibet turmarum præest magistratus, quem agelaten dicunt. Is cogit eos in unum ubi vult, atque ad venationem educit. Utpurimum una somnum capiunt. (4) Pugnant (pueri) inter se ex legis instituto pugnis et sustibus, quamque congregiuntur, sunt qui ipsis tibias acciunt et citharam pulsant. Ad fortitudinem ac tolerantiam assuescunt. Literas tantum discunt, et has quoque non nisi mediocriter.

5. Videntur autem primi (Cretenses) usi veneris congressibus cum masculis, neque turpe id apud eos habetur.

istoriam conjungit cum proverbio Μετὰ Λάσθιον ὤζον, cujus meminuit Aristoteles fr. 87, ubi vid. notam. Quare nostrum quoque locum ex eodem Aristotele fluxisse statuit Schneidewinus. — 7. νενόμισται] AC α θ εδεσ; νενόμισθαι cett. — τῆς δ' ἀρχ.] partic. δὲ inseruit Schneidewin. Cragius hunc locum ita exhibuit: αἰσχρὸν. νενόμισθαι τῆς ἀρχαίας μοίρας νενεμῆσθαι οὐδ' ἔστιν. Hinc Kælerus: αἰσχρὸν νενόμισται· τῆς ἀρχαίας μ. νενεμῆσθαι οὐδ' ἔστιν; Corayus: τῆς γὰρ ἀρχ. μ. ἐνανεμῆσθαι οὐδὲν ἔστιν. Hæc multos scellerunt. V. Müller. Dor. II, p. 195; Hermann. Antiq. Lacœ. p. 179; Schœmann. Hist. jur. publ. p. 117. — 8. κομᾶν] Cf. Müller. l. l. II, p. 269 sq. — κλέπτειν] Cf. id. ib. p. 310 sq. — τὸν ἄλόντα] τριακοσίους ἄλ. A (i. e. τ' ἄλόντα). — εὐθύς ἐκ παίδ.] ABC; ἐκ π. εὐθύς cett. — πέττειν] Cf. Dicaearch. ap. Athen. IV, p. 141, A; Plutarch. Alcib. 23; Müller. l. l. II, p. 275, 2. — ἄλφιτα] Post hæc in editionibus leguntur quæ apud nos exstant fr. 3 § 7 et fr. 26. Sic enim codices exhibent, nisi quod in cod. p. verba fr. 3, 7 (Ὅτι τοὺς ἰθώτας κατεβουλώσαντό ποτε Λακεδαιμόνιοι, θετταλοὶ δὲ τοὺς κενέστας **) leguntur etiam nostro loco. Deinde in cod. p sequitur spatium vacuum paginae, in margine vero exstat nota, quæ refertur ad verba, quæ ex Tarentinorum rep. leguntur fr. 26. Quomodo factum sit ut uterque locus ad

Lacedæmoniorum Remp. (a Perusco, ut videtur) referretur, patet. Scilicet quum loci hi in line manci sint, non perspexit auctor, quomodo alter ad Cretenses, alter ad Tarentinos pertineret; quare eos traduxit ad Remp. Lacedæmoniorum, quorum in utroque loco mentio sit.

III, 1: ΚΡΗΤΩΝ] κρητικὴ ab/g. — δι' ἐνάτου ἔ.] ἐνῆωρος βασιλευσ αὐτὸς Homer. Od. τ, 179. V. Müller. Dor. II, 96; Hæck. Creta. I, p. 215. — 2. τινὰ] τινὰς AB bc. — νόμος K. δ.] quo sensu hæc poeta dixerit non liquet. « Ego, Schneidewinus ait, in Ign. Liebelli sententiam inclino, qui (Archil. fr. 119) ad masculos amores Cretensium allusisse poetam ideoque de industria ambigue locutum conjicit, ita ut et de severitate legum et de amoribus posset cogitari. Id vel propter ἐπισκώπτων probable videtur, quum præsertim Κρητὰ τρόπον proverbio frequentaretur, i. e. παιδικοῖς χρῆσθαι. V. Hesych. s. v. » Kæleri et Corayi opiniones lubens omitto. — 3. ἐν ἐνὶ] Casaubonus; ἐν B; ἐνὶ reliqui. De his quæ § 3 — 5 narrantur, eodem fere modo, sed uberius, exponit Ephorus (fr. 64) ap. Strabon. X, p. 482, ut Noster ex Ephoro, aut uterque e communi hauserit fonte. Cf. Hæck. l. l. p. 98 sqq., Müller. Dor. 298 sqq. — 5. ὅταν δὲ κρ.] Lacunam ante hæc notavit Schneidewin. Quæ omisit exceptor supplere licet ex Ephoro l. l. : ἰδίον δ' αὐ-

τοῖς τοῦτο. * * Όταν δὲ κρατήσωσιν, ἀπάγουσιν εἰς ὄρος ἢ τοὺς ἑαυτῶν γῶρους, κακεῖ ἑστῶνται ἡμέρας ἑξήκοντα (πλείους γὰρ οὐκ ἔξεστι)· καὶ οἰῶσιν οἱ ὁ φιλήτωρ ἐσθῆτα καὶ ἄλλα δῶρα καὶ βοῦν.

6. Διαιτῶνται δὲ Κρήτες πάντες καθήμενοι θρόνοις. Ἄρχονται δὲ τῶν παρατιθεμένων ἀπὸ τῶν ξένων. Μετὰ δὲ τοὺς ξένους τῷ ἀρχοντι διδόσκει τέσσαρας μοίρας· μίαν μὲν, ἣν καὶ τοῖς ἄλλοις, δευτέραν δὲ ἀρχικὴν, τρίτην δὲ τοῦ οἴκου, τετάρτην δὲ τῶν σκευῶν. Καθόλου δὲ πολλὴ φιλάνθρωπία τοῖς ξένοις ἐστὶν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς προεδρίαν καλοῦνται.

7. * * Ὅτι τοὺς Ἑλλώτας κατεδουλώσαντο ποτε Λακεδαιμόνιοι, Θεσσαλοὶ δὲ τοὺς πενέστας * *

IV. ΚΥΡΗΝΑΙΩΝ.

Κυρήνην οἰκιστὴς Βάττος, ὃς ἑκαλεῖτο πρότερον Ἀριστοτέλης· τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης, ὄνομα τοῦτο ἔσχηκεν. Οὗτος ἦλθεν εἰς Δελφοὺς περὶ τῆς φωνῆς πεισόμενος· ἦν γὰρ ἰσχνόφωνος. Τοῦ δὲ θεοῦ κελεύοντος κτίζειν Λιβύην, τὸ μὲν πρῶτον ὁρμήσας ἠδυνάτησε * * *

2. Φερετίμα δὲ, ἡ μήτηρ Ἀρκεσιλάου, ἐβασίλευσε χαλεπὴ καὶ περιεργός. Πολεμοῦσα γοῦν πρὸς Βαρκαίους, λαβοῦσα τὴν Βάρκην, τοὺς μὲν ἄνδρας ἀνεσκολόπισε, τῶν δὲ γυναικῶν τοὺς μαστοὺς ἐξέτεμε· μετ' οὐ πολὺ δὲ ζῶσα κατεσάπη.

3. Βάττος δὲ ἐβασίλευσεν ὁ καλὸς καλούμενος, ἑξῆς ὧν ἀπὸ τοῦ πρώτου.

4. Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος, λευκὸς κόραξ ἐφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπὸν. Δημοκρατίας δὲ γενομένης, Βάττος εἰς Ἑσπερίδας ἐλθὼν ἀπέθανε· καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ λαβόντες κατεπόντισαν.

5. Νόμος ἦν τοὺς πολυδίκους καὶ κακοπράγμονας ὑπὸ τῶν ἐφόρων προάγεσθαι, καὶ ζημιῶν τούτους καὶ ἀτίμους ποιεῖν.

V. ΚΟΡΙΝΘΙΩΝ.

Κόρινθος Ἐφύρα πρότερον ἑκαλεῖτο μέχρι Κορίνθου, ἀπ' οὗ τοῦνομα ἔσχεν. Ἐβασίλευσε δὲ καὶ Βάχχις ὁ τρίτος, χωλὸς καὶ εὐτελής τὴν ὄψιν, καλῶς δὲ ἀρχῶν

Quodsi iis quos amare instituunt rapione politici sunt, abducunt eos in montem aut in agros suos, ibique convivantur ad dies sexaginta (ulterius enim non licet); atque dat amator puero vestem aliaque dona et bovem.

6. Cretenses omnes sellis insidentes cibum capiunt. Auspicantur autem a peregrinis epulas appositae distribuendo. Post eos archonti quattuor portiones largiuntur: unam sicuti reliquis, alteram utpote archonti, tertiam familiae ejus, quartam unde suppellectilem parat. Omnino autem Cretenses multam peregrinis humanitatem exhibent, primamque sedem iis deferunt.

7. Lacedaemonii Helotes olim in servitutem redegerunt, Thessali vero Penestae * *

IV. CYRENÆORUM.

Battus, Cyrenes conditor, prius Aristotelis nomine appellatus fuit. Postquam vero a Pythia Battus appellatus est, exinde id nominis retinuit. Venit enim Delphos oraculum de voce consulturus; scilicet linguam haesitantem habebat. Jubente deo in Libyam migrare, irrito id conatu initio tentavit. * * *

2. Pheretima, Arcesilai mater, regnavit, femina admodum crudelis, justum modum in omnibus excedens. Ea bellum faciens Barcaeis, quom Barcen occupasset, viros in crucem egit, mulieribus mammam amputavit. Ipsa vero non multo post viva putredine consumpta est.

3. Battus regnavit cognomento Pulcher, septimus videlicet a primo (Batto).

4. Arcesilao regnante, albus apparuit corvus, de quo grave ferebatur oraculum. Quum ad statum popularem respublica devenisset, Battus ad Hesperidas profectus ibi oppellit mortem; caput ejus in mare demerserunt.

5. Lex erat ut multas controversias moventes et malas causas agentes ab ephoris ad iudicium adducerentur, multaue iis irrogaretur, ac infames fierent.

V. CORINTHIORUM.

Corinthus prius Ephyra dicebatur usque ad tempora Corinthii regis, a quo deinde nomen sumpsit. Regnum tenuit etiam Bacchis tertius, qui etsi claudus et deformis, tamen

τοῖς τὸ περὶ τοὺς ἔρωτας νόμιμον. Οὐ γὰρ κειθὸς κατεργάζονται τοὺς ἐρωμένους, ἀλλ' ἄρπαγῆ κτλ. — οἱ ὁ φιλ.] sic A; reliqui om. ol. — 6. καθήμενοι] ἐγκαθήμενοι conj. Corayus. De re cf. Pyrgio ap. Athen. IV, p. 143, E. Müller. Dor. II, p. 270. — προεδρίαν] sc. in ludis et convivis. — 7. δι... πενέστας] om. ABC; in Pp. leguntur ad calcem fr. 2; in p. tamen etiam hoc loco exstant sed manu secunda inducta. * Sedes ipsa quam verba in libris tenent Heraclidem arguit de Clarotis Cretensum loculum esse. Ergo si non plura, certe Κρήτες δὲ τοὺς Κλαρώτας interiorunt. Rem confirmat Photius v. Κλαρώται· μέτοιχοι, ὡς Μαριχνύνοι ἐν Ἡρακλείῃ καὶ Ἐλλώτες ἐν Λακεδαίμονι καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ πενέστας καὶ καλικύριοι ἐν Συρακούσαις. » Schneidewinus, etiam alios laudans festes de re notissima.

IV. Vide Thirge, Res Cyrenes (Hafn. 1828); Boeckh. Expl. Pindar. p. 265 sqq.; Müller. Dor. II, p. 173 sqq.;

Min. p. 340, 359. — 1. τὸ μὲν πρῶτον] BCPq; τὸ πρῶτον μὲν A; τὸ πρῶτον reliqui. — ἠδυνάτησε] ἠδυνάτης ABC; ultima vocis litera siculi sequentia in codice archetypo madore vel vermibus absumpta fuisse videntur, monente Schneidewino. — 2. Φερετίμα] abcdsg; Φερετίμη reliqui. Sequens δὲ om. adfgp; in p ad marginem notatur. Pheritima est mater Arcesilai III, Historiam vide ap. Herodot. IV, 162. 202. 205; Polyæn. VIII, 47. — πολ. γοῦν] γοῦν om. A. — λαβοῦσα τὴν] λαβ. δὲ τὴν ABCPd. — 3. Βάττος] b et fortasse Bf; βάττος supra scripto η, d; Βήττος reliqui; paullo infra Βαττός ABC, Βάττος d, Βάττος b et margo p; Βήττος reliqui. — 4. Ἑσπερίδας] Ἑσπερίδα p. Ἑσπερίαν b. — 5. νόμος ἦν] ABC; v. δὲ ἦν reliqui.

V. Βάχχις] Clavier.; Βάχχιος Corayus; βαχχίος ABC; βαχχίος reliqui. — ὁ τρίτος] articulum om. ABCdef. Vulgo Bacchis est quintus rex Corinthiorum. Quare

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Ἄλόντος ἐξ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, καὶ τοῦ λαβόντος ἱρομένου τὸν βασιλέα, τί γρῆ ποιεῖν, ἀποκρίνασθαι, τῷ νόμῳ χρῆσθαι. Καὶ διὰ τοῦτο τοῦ νομίσματος αὐτοῦ ἐπὶ θάτερα πέλεκυς κεράρακται, ἐπὶ θάτερα δὲ ἐξ ἑνὸς αὐγένοσ πρόσωπον ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς. Καὶ ἐκ τούτου λέγεται ἐπὶ τῶν ἀποτόμων τὸ Ἀποκεκόρηαι Τενεδίω πελέκει.

VIII. ΠΑΡΙΩΝ.

Πάρον τὴν νῆσον ὤκισε Πάρος, ἐξ Ἀρκαδίας λαθὼν ἀγῶν.

2. Ἀρχιλοχὸν τὸν ποιητὴν * Κόραξ ὄνομα ἔκτεινε, πρὸς ὃν φασιν εἰπεῖν τὴν Πυθίαν, « Ἐξίθι νηοῦ. » Τοῦτον δ' εἰπεῖν, « Ἀλλὰ καθαρὸς εἰμι, ἀναξ· ἐν χειρῶν γὰρ νόμῳ ἔκτεινα. »

IX. ΚΕΙΩΝ.

Ἐκαλεῖτο μὲν Ὑδροῦσα ἡ νῆσος· λέγονται δὲ οἰκῆσαι Νύμφαι πρότερον αὐτὴν· φοβήσαντος δ' αὐτῆς λέοντος, εἰς Κάρυστον διαβῆναι. Διὸ καὶ ἀκρωτήριον τῆς Κέως Λέων καλεῖται. Κέως δ' ἐκ Ναυπάκτου διαβὰς ὤκισε, καὶ ἀπ' αὐτοῦ ταύτην ὠνόμασαν.

2. Ἀρισταῖον δὲ φασὶ μαθεῖν παρὰ μὲν Νυμφῶν τὴν προβάτων καὶ βῶν ἐπιστήμην, παρὰ δὲ Βρυσῶν τὴν μελιττουργίαν· φθορᾶς δὲ οὐσης φυτῶν καὶ ζώων, διὰ τὸ λείπειν ἐτησίας ***.

pus; τῶν βασιλέων τενεδία θεῖσθαι (θεῖσθαι B) AB; τῶν βασιλέων τένα δια θεῖσθαι C; τὸν βασιλέα Τέννην διαθεῖσθαι reliqui. Historiam ex Aristotele (l. 170) iisdem pæne verbis narrat Stephanus l. l.

VIII, 1. Cl. Stephan. Byz. v. Πάρος: ὤκιστο τὸ μὲν πρῶτον ὑπὸ Κρητῶν καὶ τινων Ἀρκαδίων ὀλίγων· τοῦνομα δὲ λέγεται ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρρασίου, ἀνδρὸς Ἀρκαδός, ἔχειν, ὡς Καλλιμαχος. — 2. « Signum lacunæ ut ponerem feci monitu C. Sintenis mei, qui « Κόραξ ὄνομα suspectæ mihi græcillalis est. Exciditne nomen ex Suida supplendum? » in schedis scripsit. Haud dubie peccatum librariis impulandum: excerptor, credo, τις suo defunctus erat; nomina enim propria plerumque delet. Plutarchus S. N. V. p. 560, E: ὁ ἀποκτείνων τὸν Ἀρχιλοχὸν ἐκαλεῖτο Καλλώνδας, ἣν δ' αὐτῷ Κόραξ ἐπώνυμον. Elianus Suidæ: Καλλώνδας μὲν ὄνομα, Κόραξ δ' ἐπώνυμον. » Schneidewin. Historiam præter nominalos narrant etiam Galenus Protrept. c. 10 (ubi Pythiæ verba: Μουσαίων θεράποντα κατέκτανες· ἐξίθι νηοῦ), Aristides tom. II, p. 297 Jebh., Dio Chrysostomus Or. 33 p. 396 F. Cf. Liebel. fragm. Archiloch. p. 44; Bode Ion. Dichtkunst p. 288. — ἐν χειρῶν] ἐχ. δ; ἐκ χειρῶν ABC; inox: γὰρ ὀμῶν ABC.

IX. Κέϊων Holstenius et Salmasius; Κέων codic.; ABde fg misso titulo hæc jungunt antecedentibus. — Ὑδροῦσα] Ὑδροῦσα Corayus. Hesych.: Ὑδροῦσα· οὕτως ἡ Κέως ἐκαλεῖτο. Plinius IV, 5, 20: Ceos, quam nostri quidam dixere Ceam, Græci et Hydrussam. Idem nomen olim fuerat Andro et Teno ins. V. Aristot. fr. 167 a, Eustath. ad Dion. 523. — οἰκῆσαι] οἰκίσαι BC. — Νύμφαι] Cf. Ovid. Heroid. XX, 221. — αὐτὴν] αὐτῇ deefg, αὐτοῦ d. — Κέως] π, Κέως ABC, Κῶ reliqui — Λέων] Eiusdem nom. promontoria Eubææ et Cretæ ap. Ptolem. 3, 15; 5, 15. « Heraclidea narratione scite usus est P. O. Brænstedius Itiner. Græc. I, p. 30 ad explicandam rationem leonis,

securi. Deprehenso vero ipsius filio, quum is qui ceperat interrogaret regem quid faciendum esset, jussisse illum, ut lege uteretur. Ac propterea in numis Tenediorum altera pars securim exaratam habet, altera autem ex uno collo prodeuntem faciem viri mullerisque. Hinc de rebus atrocibus dicere solent: Tenedia securi præcidere.

VIII. PARIORUM.

Parum insulam colonis frequentavit Parus ex Arcadia populum ducens.

2. Archilochum poetam (Callondas, cognomine) Corax interfecit, cui Pythia lectur dixisse: « Exi templo; » ille vero respondisse: « At purus sum; nam ex manuum jure eum interfeci. »

IX. CEORUM.

Ceus olim appellabatur Hydrusa, eamque prius Nymphæ incoluisse feruntur, quæ a leone exterritæ deinde in Carystum trajecerint. Quare etiam promontorium Cei Leon appellatur. Ceus vero e Naupacto transgressus incolis frequentavit insulam, quam de nomine ejus Ceum appellarunt.

2. Aristæum dicunt a nymphis didicisse oves bovesque educandi scientiam, a Brisis vero melliscium, quum aliquando propter deficientes Etesium status plantæ et animalia deperiissent.

quam eximie magnitudinis belluam non procul ab hodierna urbe Zea in cacumine montis reperit ex nativo saxo sculptam. Idem reliqua, quæ Heraclides de Ceorum rep. conlignavit, curiose expendit p. 37 sq. Leonem illum quid sibi vellet mythologi nostri rectius quam Aristoteles perspexerunt; v. quæ post Brænstedium censors operis illius disputarunt, Fr. Creuzerus Annal. Heidelberg. 1826, 7. p. 663 sqq., Bæckhius Annal. Litt. Berlin. 1827, 1 p. 11 sq. et Müllerus Annal. Gælling. 1826, n. 178 p. 1774 sq., quæ nunc repetita sunt in Scriptt. min. I, p. 54. Pulchre Creuzerus p. 681: Die Nymphæ fugaces sind lymphiæ tenues, die vor dem Læwen entflohenen Nymphen in heisser Jahreszeit verschwundene Quellen. Jener Læwenkoloss ist ein eidolon ἀποτρόπαιον, welches eine Schutzwehr sein sollte gegen den wüthenden Læwen am Himmel. » Schneidewinus. — Κέως] καὶ ὡς ABC. Cf. Steph. Byz. v. Κῶς. — ὠνόμασαν] ὠνόμασε C. — 2. Ἀρ. ἐξ] ABCP et margo p; reliqui ἐξ om. — παρὰ μὲν νυμφῶν] om. deefg; μὲν om. reliqui præter ABC; τὴν προβάτων AB; τῶν πρ. C; τὴν τῶν πρ. reliqui. — παρὰ δε... ἐτησίας om. codd. præter ABCP. De Brysis v. Etyim. M: Βρῖσαι, νύμφαι οὕτω καλούμεναι ἢ ὅτι βλίσσαι (καὶ γὰρ μελισσοουργίαν αὐταὶ τὸν Ἀρισταῖον ἐδίδαξαν) τροπὴ τοῦ λ. εἰς ρ, ἢ παρὰ τὸ βρῖσαι, ὃ ἐστὶν ἀνθεῖν τὴν εἰαίαν, ἢ τὴν ἐργασίαν καὶ αὐτὴν ὑπέδειξεν Ἀρισταίνετος (l. Ἀρισταῖος, vel potius ὑπέδειξαν Ἀρισταῖω) τὴν διὰ τῆς ἀμβροσίας. Eadem nutrices sunt Διονύσου Βρυσίου. V. Steph. Thes. s. v. Nostro loco post νυμφῶν nomen proprium excidisse, ita ut duo nympharum genera distinguerentur, censet Brænstedius l. l. — μελιττουργ.] Kælerus; μελιττοργ. codd. — λείπειν] Schneidewin.; δείκναι, superscripto πνεῖν, C; πνεῖν ABP p. — ἐτησίας] ἀνέμους addit A. Abruptam narrationem supplere licet ex Apollonio Rhod. II, 516 sqq., ubi Cycladum incolæ Apollinis jussu Aristæum e Thessalia advocasse narrantur λοιμοῦ

3. Ἀριστείδης ἐπεμελεῖτο γυναικῶν εὐκοσμίας. Καὶ τὸ παλαιὸν ἕδωρ ἔπινον οἱ παῖδες, καὶ αἱ κόραι μέχρι γάμου.

4. Ἐπὶ δὲ τοῖς τελευτῶσιν οὐδὲν ἔστι πένθος ἐν ἀνδράσι περὶ ἐσθῆτα ἢ κουράν· μητρὶ δὲ, νίου τελευτήσαντος, ἑνιαυτός.

5. Οὐσὴς δὲ ὑγιεινῆς τῆς νήσου καὶ εὐγέρων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ τῶν γυναικῶν, οὐ περιμένουσι γεραιοὶ τελευτᾶν, ἀλλὰ πρὶν ἀσθενῆσαι ἢ πρὸςθῆναι τι, οἱ μὲν μύκωνι, οἱ δὲ κωνεῖω ἑαυτοὺς ἐξάγουσιν.

X. ΣΑΜΙΩΝ.

Σάμιον τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐρήμην οὖσαν λέγεται κατέχευεν πλῆθος θηρίων μεγάλην φωνὴν ἀφιέντων· ἐκαλοῦντο δὲ τὰ θηρία νηίδες, ἢ δὲ νήσος Παρθενία, ἕτερον δὲ Δρυοῦσα.

2. Ἐβασίλευσε δ' αὐτῶν Ἀγκαῖος, ἀφ' οὗ τὰς ἀμπέλους ὁ θεράπων φυτεύων φησί· Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρου.

3. Ὅτι ἐν τοῖς Σαμίσις ἐφάνη λευκὴ χελιδὼν οὐκ ἐλάττων πέρδικος.

4. Φερεκύδης ὁ Σύριος ὑπὸ φθειρῶν καταβρωθὴς ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησεν, δεῖ καὶ ἐλθόντι Πυθαγόρῳ τὸν δάκτυλον διὰ τῆς ὀπῆς ἐδειξῆ περιεβλωμένον.

5. Αἰσωπὸς δὲ ὁ λογοποιὸς εὐδοκίμει τότε. Ἦν δὲ

3. Aristides curam gerebat mulierum decentiar. Et antiquitus aquam bibebant pueri et puellæ usque ad nuptias.

4. Defunctos viri non lugent neque veste neque tonsura; mater vero defunctum puerum luget per annum.

5. Porro quum salubris insula sit et ad magnam homines ætatem, mulieres maxime, perveniant, non expectant senes vitæ finem, sed antequam vires deficiant vel corporis pars aliqua debilitetur, hausto vel papavere vel cicuta se ipsi e vita educunt.

X. SAMIORUM.

Samium iullio, quum deserta adhuc esset, tenuisse narrant belluarum multitudinem, voces mittentium ingentes. Vocabantur belluæ Neides, insula vero Parthenia, et postmodum Dryussa.

2. Samiorum rex fuit Ancæus, a quo dictum proverbium: *Multa sunt inter poculum et summa labra.*

3. Apud Samios apparuit hirundo alba, perdice haud minor.

4. Pherecydes Syrius a pediculis devoratus in Samo diem obiit, quo tempore etiam Pythagoræ, qui visurus eum venerat, denudatum carne circumcirca digitum per portæ foramen ostendit.

5. Aisopus fabularum poeta tum florebat. Is Thifax

ἀλεξήτρα. Pergil poeta: Ἰππὸν δ' ὁ γε πατὴρ ἐρετμῆ Φθίν, ἐν δὲ Κίῳ κατενάσσατο, λαὸν ἀγείρας Παρράσιον... Καὶ βωμὸν ποιῆσαι μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο, Ἰερά τ' εὐ ἐρρεξεν ἐν οὐρεσιν ἀστέρι κίβω Σειρίω, αὐτῶ τε Κρονίδη Διὶ, τοῖο ἔ' ἔκησι Γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσια ἐκ Διὸς ἀδραὶ Ἡμπα τεσσαράκοντα· Κίῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆς Ἀντολίων προπάροισι Κυνὸς ζέζουσι θυηλάς. Cf. Clemens Alex. Strom. VI, p. 753 Pott. Probus ad Virgil. Georg. I, 14. Cicero De divin. I, 53: *Ceos accepimus ortum caniculæ quotannis solere servare conjecturamque capere, ut scribit Heraclides Ponticus, salubrisne an pestilens annus futurus sit.* Müller. Dor. I, p. 281. — 3. Ἀριστείδης] Atheniensem, qui res insularum curavit, Kælerus et Corayus intelligendum putarunt. At quæ Aristides ille in insulis agebat, alius plane generis erant. De Ceorum legislatore aliunde non noto cogitari debet, nisi forte reponendum est Ἀρισταῖος. — καὶ τὸ παλαιὸν] τὸ παλαιὸν ἀβρ; τὸ παρὸν csg; μοχ οἱ παῖδες αἱ κόραι csg. — Quod ad rem cf. Iugeni quam Locris, Ceorum cognatis, scripsit Zaleucus ap. Diodor. XII, 21. — 4. ἐπὶ δὲ τ. τελ.] ABC; ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ ἐπὶ τοῖς τελ. reliqui. — ἐν ἀνδράσι] om. ahfg. Cf. mos Locrorum in fragm. XXX. — 5. τελευτᾶν] τελευτῆν Pp. De re cf. Ælianus V. H. III, 87: *Νόμος ἴσθι Κείων· οἱ πάνυ παρ' αὐτοῖς γεγενηκότες, ὥσπερ ἐπὶ ξενίᾳ παρακαλοῦντες ἑαυτοὺς ἢ ἐπὶ τινα ἐορταστικὴν θυσίαν, συνελθόντες καὶ στεφανωσάμενοι πίνουσι κώνικον, δταν ἑαυτοῖς σπνεῖδῶσιν ὅτι πρὸς τὰ ἔργα τὰ τῇ πατρίδι λυσιστελοῦντα ἀχρηστέ εἰσιν, ὑποληρούσης ἤδη τι αὐτοῖς καὶ τῆς γνώμης διὰ τὸν χρόνον.* Strabo X, p. 485; Valer. Max. II, 6, 8; Stephan. Byz. v. Ἰουλίς.

X, 1. νηίδες] Fluxerit hoc ex Eugeonis Samii historiis quas vide p. 16. Prisca Sami nomina ex Aristotele (fr. 175) memorat Plinius. — 2. Ἀγκαῖος κτλ.] Hæc quoque ex Aristotele narrantur fr. 176 — περὶ (ὑπὲρ A) οὐ τὰς ἀμπέ-

λους... ἄκρου] ABC; ἐφ' οὗ ἢ Πολλὰ... ἄκρου παροιμία ἐρρέθη, reliqui. — 3. Cf. Ælianus Nat. An. XVII, 20: *Ἀριστοτέλης λέγει γίνεσθαι ἐν Σάμῳ λευκὴν χελιδῶνα· ταύτης γε μὴν ἴαν τις κενήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, γίνεσθαι μὲν αὐτὴν παραχρῆμα τυφλὴν. Μετὰ ταῦτα δὲ ἐξοματουῦται καὶ τὰς κόρας λελάμπρυνται καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ὄρα, ὡς ἐκεῖνός φησι.* Ad hæc Schneiderus: « Aristoteles. Hist. An. VI, 5 de hirundinum pullis generalim hoc tradit. Sed suspicor cum narratione Aristotelica errore Æliani coaluisse antiquam de Samo fabulam, quam reperio in fragmentis Heraclidis De politiis. » Cf. etiam Antigonus Mir. 120 ed. Westermann: « Οὗ τοῦ Σαμιακοῦς ὄρους συγγεγραμῶς ἐπὶ τῶν πρώτων κληθέντων μαθητῶν τῶν περὶ Ἡρόστρατον φησὶ χελιδῶνα λευκὴν φανῆναι. Ad hæc Schneiderwinus: « Cujus de corruptissimi loci emendatione mihi non liquet: hoc intelligo, Bockmannianum commentum τῶν περὶ Ἐρασίστρατον periclitantis vel eo refelli, quod ordo temporum ab Heraclide observatus eo admisso violaretur. » Quum non dubitandum sit, quin λευκὴ χελιδῶν illa pariter atque λευκὸς κόραξ Cyrenæorum (fr. 4, 4) Samiis nescio quam calamitatem significasse visa sit, quumque in antiquiora Pythagoræ tempora serie rerum repellamur, μαθηταὶ admonent me μυθητῶν illorum, quos regnante Polycrato sanctam insulam conturbare conqueritur Anacreon (fr. LI Bergk., quem vide p. 170. Rursus cum Ἡρόστρατον vocis elementa considero, de celeberrimo Junonio Samiorum nescio quid narratum fuisse subrepi opinio. Ergo felicioribus ingenis probabiliora extundenda relinquo. » — 4 δάκτυλον ἐδειξῆ περιεψ.] Hinc proverbium Χρὸς δὲ τ' α, quod excerptor memorare omiserit. Vide Diog. L. I, 118; Apostol. XX, 87; Gregor. Cyp. III, 100; Suidas v. Ἐπὶ λυγάζονται et Χρὸς. Cf. Ælian. V. H. IV, 28; Sturz. Vit. Pherecyd. p. 5 sqq. — 5. Ἦν δὲ Θράξ] Cf. Schol. Arist. Av. 571: Ἦν δὲ ὁ Αἰσωπὸς Θράξ· ἡλευθερώθη δὲ ὑπὸ Ἰόμιονος τοῦ κωροῦ.

Θράξ· τὸ γένος, ἠλευθερώθη, δὲ ὑπὸ Ἰδμόνος τοῦ κωφοῦ, ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δοῦλος.

6. Τὴν δὲ πολιτείαν τῶν Σαμίων Συλοσῶν ἠρήμωσαν, ἀπ' οὗ καὶ ἡ παροιμία, Ἐκῆτι Συλοσῶντος εὐρυχωρή. —

7. Θεογένης δὲ τῶν Σαμίων τις, εὐφυῆς μὲν, ἀλλως δὲ ἄσπιτος καὶ πονηρὸς, φεύγων πατρίδα, διατρίβων δὲ Ἀθήνησι παρ' Εὐριπίδου, καὶ τὸ γύναιον αὐτοῦ διαφθείρων, συνεργὸν αὐτὸν λαβὼν, πείθει τοὺς Ἀθηναίους δισχιλίους εἰς Σάμον ἀποστεῖλαι· οἱ δὲ ἑλθόντες πάντας ἐξέβαλον.

XI. ΚΥΜΑΙΩΝ.

Τηλεράνης ἐβασίλευσε ταύτης, ὃς ἐξεφύτευσε τὴν Κυμαίων χώραν. (2) Λυδοὶ δὲ χαλεπῶς δεσποζόμενοι πρὸς τινος, πυθόμενοι ἐν Κύμῃ εἶναι τινα, ἐπεμψαν εἰς βασιλείαν καλοῦντες· οὗτος δὲ ἐτύγγανεν ἐν ἀμαξοπηγοῦ δουλεύων. Δόντες οὖν οἱ Λυδοὶ λύτρα τούτῳ παρελάβον αὐτόν. Τῶν δὲ ἐν Κύμῃ τις ἐκδεδοικῶς ἀμαξαν αὐτῷ κατειγεν αὐτόν· παρακαλοῦντων δὲ πολλῶν μὴ κωλύειν, οὐκ εἶα, προσεπικερτομῶν καὶ λέγων περὶ πολλοῦ ποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ Λυδῶν βασιλέως εἰργασμένην ἔχειν ἀμαξαν.

3. Ἐρμολίχην δὲ γυναῖκα τοῦ Φρυγῶν βασιλέως Μίδα, φασὶ κάλλει διαφέρειν, ἀλλὰ καὶ σοφὴν εἶναι καὶ τεχνικὴν καὶ πρώτην νόμισμα κόψαι Κυμαίοις.

4. Ἔθος δὲ ἦν αὐτοῖς εἰς τὰ κλοπιμαῖα συμβάλλεσθαι τοὺς γείτονας. Διὸ καὶ ὀλίγα ἀπώλλυντο· πάντες γὰρ ὁμοίως ἐτήρουν. Καὶ Ἡσίοδος ἐντεῦθεν δοκεῖ λέγειν,

Οὐκ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.

ἐγένετο δὲ πρῶτον Ξάνθου δοῦλος. Quibus mox subjiciuntur quæ posui in Aristot. fr. 178; ut dubium non sit nostrum quoque locum a scholiasta et ab Heraclide petatum esse ex eodem Aristotele. De Thrace Æsopo cf. Eugæonis fr. 5. — Ἰδμόνος] Ἰδμόνος Cb, ἰδίμονος A, ἰσμονος d.; Herodoto (II, 134) est Ἰάδμων. — κωφός] v. Zündel. in Rhein. Mus. 1846, p. 446. — 6. ἀπ' οὗ καὶ ἡ] ABCP., ὅθεν ἡ reliqui. De Sylosoptie v. Herodot. III, 139; Strabo XIV, p. 638; Eustath. ad Ilion. 533; Zenobius III, 90; Panoška Res Sam. p. 45. Eadem historia suppediavit proverbium Ἡ Συλοσῶντος χλαμύς, de quo v. Diogenian. V, 14; Apostolius IX, 100 et XX, 75, coll. Suida v. Χλαμύς. Refere huc licet etiam proverbium Σαμίων ἀνθη ap. Plutarch. Prov. I, 61, ubi v. Leutsch. p. 330. — 7. Θεογένης δὲ] ABC; Ὅτι Θεογένης reliqui. — φεύγων] καὶ φεύγων AC. — πατρίδα] C, τὴν πατρίδα reliqui. — δισχιλίους] Athenienses bis mille colonos in Samum miserunt Ol. 107, 1. 352, archonte Aristodemio, uti testatur Philochorus (fr. 131) ap. Dionys. H. De Dio. tom. V, p. 664 R. Cf. Strabo XIV, p. 638, Æschin. Tim. p. 8, 18; Diogenes L. X, 1; Diodor. XVIII, 18, qui cleruchiam falso assignat anno 366, et schol. Æschin. p. 731 R., ubi res ponitur in an. 361. V. Westeling. ad Diodor. I. I., Corsini F. H. IV, p. 27; Clinton ad an. 352; Bœckh. Staatsh. I, p. 460; Panoška l. l. p. 97. Ex his sponte intelligitur Euripidem nostrum non esse poetam tragicum. Kœlerner et Schneidewinus cogitari posse statuunt de Euripide cujus meminerunt Pollux IX, 10 et Eustathius ad Il. p. 1289, 61: Ἐπεὶ τοῖς τετρακίοντα μετὰ τοῖς τριάκοντα προστάσειν Ἀθη-

genere fuit; ab Idmone domino, homine bardo, libertate donatus est. Antea Xanthi servus fuerat.

6. Samiorum civitatem Syloson desertam reddidit. Unde etiam proverbium: Sylosonis causa spatiosus campus est.

7. Theogenes Samius quidam, vir ingeniosus quidem, simul vero etiam luxuriosus pravisque moribus. Is patria pulsus quum Athenis viveret apud Euripidem, uxorem ejus corrupit, ipsamque socium sibi adjungens persuasit Atheniensibus, ut his mille in Samum transmitterent. Qui missi Samios universos insula ejecerunt.

XI. CUMANOBUM.

Cumanorum urbis rex fuit Telephanes, qui terram eorum arboribus conseruit. (2) Lydi sævo nescio cujusnam imperio pressi, quum de viro quodam Cumis commorante audivissent, miserunt qui eum ad regnum apud ipso capessendum advocarent. Servus ille erat apud currum fabrum. Soluta igitur Lydi redemptionis pretio acceperunt eum. At Cumanorum quidam, qui currum faciendum ei locaverat, retinebat hominem, et quamvis multis ne impedimento esset hortantibus, nihil tamen remisit, non absque irrisione dicentibus plurimi se facere currum possidere quem rex Lydorum fabricasset.

3. Hermodicen, Midæ Phrygum regis uxorem, formam venustate insignem simulque etiam sapientiæ et artium studiosissimam fuisse, primamque numos apud Cumanos cullisse perhibent.

4. Mos iis erat, ad reparanda quæ furto alicui subtracta essent, vicinos pecuniam conferre. Ita factum ut perpaucæ perderentur; omnes enim pariter observabant. Atque hinc, uti videtur, Hesiodus dicit (Op. et D. 348):

Nunquam bos perderetur, nisi malus esset vicinus.

νησι συντρέξιν Εὐριπίδης, εἰ τετρακίοντα συνηριθμήσειν ἀτραγάλων βολῆ, τὸν ἀριθμὸν τοῦτον Εὐριπίδην ὠνόμαζον. Viros 40 intellige demarchos, qui prius fuerant 30, deinde vero, odio triginta tyrannorum, 40 creabantur. V. Jungermann. ad Polluc. et quem Schneidewinus laudat, Vœmel. in Programm. mate gymn. Frankof. De Euripide talorum jactu. De Theogene Samio isto non constat. Plures ejus nominis viros morum pravitate infames distinguit scholiasta ad Aristophanem (v. Indicem Dübneri); de allo quodam Theogene Syro, qui in Samo ins. vixit et Cillicontem ullus est, v. schol. Ar. Pac. 363. — Ceterum etiam ea quæ Heraclides de Atticis colonis Samum missis narrat, proverbio ab excerptore omisso ansam deriderunt, ut monet Schneidewinus. Etenim de proverbio Ἀττικὸς πάροικος (cujus etiam Aristoteles Rhet. II, 21 meminuit) Zenobius II, 28 ita habet: Κραταρὸς ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον κεμφθέντων Ἀθηνησὶν ἐποίκων τὴν παροιμίαν εἰρησθαι (φησὶν). Ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμθέντες εἰς Σάμον κακεὶ κατοικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους ἐξέωσαν.

XI, 2. μὴ κωλύειν] om. abdeop. — 3. Ἐρμολίχην] Cf. Pollux IX, 83: εἶτε Φειδίων πρῶτος ἐκοψε νόμισμα, εἶτε Δημοδίχην ἡ Κυμαία συνοικήσασα Μίδα τῷ Φρυγί· παῖς δ' ἦν Ἀγαμέμνονος Κυμαίων βασιλέως. Hinc Δημοδίχην ap. Heraclidem reponi voluit Hemsterhusius, quod alibi nomen Ἐρμολίχην non occurrat. Quo res non dirimitur. Certe Ἐρμολίχος nomen habes in numo Samio. V. Steph. Thes. s. v. — Μίδα] AC; Μίδου reliqui. — σοφὴν εἶναι] σοφικὴν A. — 4. ἀπώλλυντο] α; ἀπόλλυνται AC, ἀπώλλυνται reliqui. De re cf. Müller. Dor. II, p. 221, ubi comparat aliam Cy-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τοῦ ζοάνου χρυσοῦν ἀρεϊόμενοι στέφανον, θυσίαν ἐτίθει-
σαν ἀντ' αὐτοῦ. Τῶν δὲ Κεφαλλήνων ἄλλον ἐπιθέντων,
τοῦτον ἀπέβαλεν ἡ θεὸς, καὶ γαμαὶ κείμενος εὐρέθη.
[Κεφαλλῆνες δὲ ἀπὸ τοῦ Κεφάλου ἐκλήθησαν.]

XVIII. ΦΑΣΙΑΝΩΝ.

Φᾶσιν τὸ ἐξ ἀρχῆς Ἰνίοχοι κατώκουν, φύλον ἀνθρω-
ποράγον καὶ ἐκδεῖρον τοὺς ἀνθρώπους, ἔπειτα Μιλί-
σιοι. Φιλόξενοι δ' εἰσὶν, ὥστε τοὺς ναυαγούς ἐφοδιάζειν,
καὶ τρεῖς μνάς δίδοντας ἀπολύειν.

XIX. ΑΜΟΡΓΙΩΝ.

Ἀμοργὸς εἶνον φέρει πολὺν καὶ ἔλαιον καὶ ὀπώρας.

XX. ΛΕΥΚΑΝΩΝ.

Οἱ δὲ Λευκανοὶ φιλόξενοι καὶ δίκαιοι. Ἐβασίλευσε
δὲ τούτων Λαμίσκος, δὲ εἶχε λύκου τὸν τρίτον δάκτυλον
τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ μεγάλου.

XXI. ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ.

Ἡ Σαμοθράκη τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἐκαλεῖτο Λευκανία,
διὰ τὸ λευκὴ εἶναι. ὕστερον δὲ, Θρακῶν κατασχόντων,
Θρακία. Τούτων δὲ ἐκλιπόντων, ὕστερον ἔτεσιν ἑπτα-
κασίαις, Σάμιοι κατώκισαν αὐτήν, ἐκπεσόντες τῆς οἰ-
κείας, καὶ Σαμοθράκην ἐκάλεσαν.

XXII. ΜΑΓΝΗΤΩΝ.

Μάγνητες δι' ὑπερβολὴν ἀτυχημάτων πολλὰ ἐκακώ-
θησαν· καὶ πού καὶ Ἀρχιλοχός φησι·

Κλαίω θαλασσῶν [ἢ τὰ Θασιῶν], οὐ τὰ Μαγνήτων κακὰ.

Ἴπποτρόφοι δ' εἰσὶν, ὃν τρόπον καὶ Κολοφώνιοι, πεδιάζα
χώραν ἔχοντες.

eadem linea jungit antecedentibus. — Μολοσσοὶ δὲ A; μοχ
τὸν τοῦ ζοάνου mavult Corayus. — θυσίαν] κυσίαν conj.
Kæler; recte refragantibus Schneidewino et Sinteni, qui
omnino nihil a Molossis fuisse impositum monstrari monet
voce ἄλλον. Ceterum de historia hac subobscura Kælerus :
« Nunc conjicere tantum possum narrare verba prodigium,
Imperium jamjam futurum Molossorum in Cephalles por-
tendens. » Dianam h. l. intelligo Λαζρίαν, quam in Cephal-
lenia ἑρὸν habuisse liquet ex Antonino Lib. c. 14. Cullus
hujus deæ ex Amphracia et Ætolia Palras transductus est,
tesle Pausania IV, 31, 7 et VII, 18, 8, quo posteriore loco
describitur sacrificii, quod Λαζρίᾳ offertur, rallo mira et
semibarbara. Tale sacrificium Dianæ prædatrixi Molossos
nostros præclones in Cephalenia instituisse auctor noster
narrasse mihi videtur. — ἐτίθεισαν] ἔθεισαν Coray. — Postrema
verba, quæ uncis distinxit Schneidewinus, arguunt Molot-
torum politiam olim adhiæsisse pol. Cephalenum, uti par
erat.

XVIII. Φᾶσιν τὸ ἐξ ἀρχῆς] Schneidewin.; φασὶ τὸ ὡς ἐξ ἄ.
Ab; φᾶσιν (φασὶν CPr.) ὡς τὸ ἰ. ἄ. reliqui. — ἐκδεῖρον] ἐκ-
δεῖρον abcddeg — μνάς] μῆνας AC. — ἀπολύειν] Coray., ἀπο-
κλείν cold.; ἰάν ἀποκλείν Kæler.; λαβόντας ἀποκλείν Sinteni.
De re cf. Nicolaus Dam. fr. 101; Müller. Min. p. 282.

XIX. ὀπώρας] A; ὀπώραν reliqui.

XX. οἱ δὲ Λ.] AC.; Λευκανοὶ reliqui. Cod. A hæc cum

nam auream spoliassent, sacrificium pro ea obtulerunt.
Cephalles autem quum aliam coronam imposuissent, re-
jecit eam dea humique jacens inventa est.

[Cephalles a Cephalo nomen adepti sunt].

XVIII. PHASIANORUM.

Phasin initio accoluerunt Heniochi, gens immanis, cui
homines excoriatos vorare in more positum erat : postea
Milesii. Hospitales autem sunt adeo, ut naufragis viaticum
præbeant, tresque minas iis dantes dimittant.

XIX. AMORGIORUM.

Amorgus abunde vinum producit, et oleum et fructus.

XX. LUCANORUM.

Lucani hospitales sunt et justitiam colunt. Regnavit apud
eos Lamiscus, qui tertium pedis digitum lupino similem
habebat.

XXI. SAMOTHRACIÆ.

Samothracia initio dicta Leucania, eo quod alba est :
postea, quum Thraces eam occupassent, Thracia; et hisce
deficientibus post annos septingentos, Samii sua patria
extortes eam frequentarunt, a quibus Samothracia dicta
est.

XXII. MAGNETUM.

Hi ob incredibilem superbiam magnitudinem multis modis
afflicti sunt. Archilochus quoque alicubi ait :

Deploro marium [Thasiorum], non Magnetum mala.

Quum campestem incolant terram, equorum nutriendor-
um curæ incumbunt, sicut etiam Colophonii.

antecolentibus jungit. De re cf. Ælian. V. II. IV, 1 : Λέγει
τις νόμος Λευκανῶν· ἴαν ἡλίου δύνατος ἀρίκηται ξένος καὶ
παρελθεῖν ἐβέλησεν εἰς στέγην τινός, εἶτα μὴ δέχεται τὸν ἄνθρω-
πον, ζημιούσθαι αὐτὸν καὶ ὑπέχειν δίνας τῆς κατοικείας, ἑμοὶ ἑο-
καί, καὶ τῷ ἀριγμένῳ καὶ τῷ ἑλίῳ Διί. — ἀπὸ τοῦ μεγάλου]
ACPr; in reliquis omittuntur, abundantque nisi cum
Kælero statuas nec digitos Lamisco fuisse.

XXI. Σαμοθράκης] Schneidewin. e schol. Apoll. sive
Aristot. fr. 171; Σαμοθράκη vgo. — Ἡ Σαμοθρ.] artic.
om. C. — Λευκανία] Λευκωσία sec. Aristotelem (fr. 171)
ap. schol. Apollon. Fragm. geogr. Matritens. ap. Iriarten
Codd. Matrit. I, 305 : Λεύκωρος ἢ νῦν Τένεδος, Ὑδροῦσα
ἢ νῦν Κίως, Λευκανία ἢ νῦν Σαμοθράκη. Hæc fortasse ex
ipso Heraclide. Schol. Ven. II. ω, 78 et Eustath. p. 1340,
11 : Σαμοθράκη Λευκωνία πρότερον ἐκαλεῖτο, εἶτα ὑπὸ Σα-
μίων οικισθεῖσα, ὧν τὰ σκάφη αὐτόθι ἀλιμάλωται θρῆσαι κα-
τέκυσαν, Σαμοθράκη ἀνὸμασται. Quæ genuina forma fuerit
dictu difficile. — λευκῆ] deg, λευκὴν reliqui. — Samii in
Samothraciam migrarunt annis 200 post Troica, teste Apol-
lodoro fr. 180. Cf. Müller. Min. p. 65. 452.

XXII. I. Μάγνητας] AC, οὔτοι reliqui. — καὶ πού καὶ]
A; ὄθεν καὶ cell. — φησὶ· κλαίω θαλ. οὐ τὰ] ACP et margo
p; φησὶ τὰ Μαγνήτων κακὰ reliqui. Versus Archilochus ap.
Heraclidem procul dubio corruptus; emendarunt eum viri
docti e Strabone XIV, p. 648, ubi : Ἀρχιλοχός ἐπ' ἴδη φαίνε-

2. Φάμις ἀρχῶν ἦν, καὶ τούτου τοὺς υἱοὺς ὡς ἱεροσύλους συνέλαβον θύοντας. Ὅπερ φασὶ καὶ περὶ Αἰσωπον γεγονέναι· καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἐπὶ ἱεροσυλίᾳ διεφθάρη, φιάλης χρυσῆς φωραθείσης ἰν τοῖς στρώμασιν αὐτοῦ.

XXXIII. ΑΘΑΜΑΝΩΝ.

Ἐν τῇ Ἀθαμάνων γῶνι γεωργοῦσι μὲν αἱ γυναῖκες, νέμονται δὲ οἱ ἄνδρες.

XXIV. ΚΥΘΗΡΙΩΝ.

Κυθήριοι δὲ ἄμφω τυρῶν γρῶνται καὶ σύκοις· φέρει γὰρ ἡ νῆσος πολλὰ καὶ μέλι καὶ οἶνον. Φιλάργυροι δὲ εἰσι καὶ φιλόπονοι τὰ μάλιστα.

XXV. ΡΗΓΙΝΩΝ

Ῥήγιον ἤκισαν Χαλκιδεῖς οἱ ἀπ' Εὐρίπου διὰ λιμὸν ἀναστάντες· παρέλαβον δὲ καὶ ἐκ Πελοποννήσου τοὺς Μεσσηνίους τοὺς ἐν Μακίστῳ τυγόντας διὰ τὴν ἕβριν τῶν Σπαρτιατίδων παρθένων. (2) Καὶ συνήκισαν πρῶτον παρὰ τὸν Ἰοκάστου τάφον, ἐνὸς τῶν Λιόλου παίδων, ἐν φασὶν ἀποθανεῖν πληγέντα ὑπὸ δράκοντος. (3) Καὶ χρησμὸν ἔλαβον, Ὅπου ἂν ἡ θήλεια τὸν ἄρρενα· καὶ ἰδόντες πρίνω περιπεφυκυῖαν ἄμπελον, τοῦτον εἶναι τὸν τόπον συνῆκαν. (4) Τὸ δὲ χωρίον, ἐν ᾧ τὴν πόλιν ἤκισαν, Ῥήγιον ἐκαλεῖτο ἀπὸ τινος ἐγχωρίου ἕρωος. (5) Πολιτείαν δὲ κατεστήσαντο ἀριστοκρατικὴν· γίλιοι γὰρ πάντα διοικοῦσιν, αἰρετοὶ ἀπὸ τιμημάτων. Νόμοις δὲ ἐχρῶντο τοῖς Χαρώνδου τοῦ Καταναίου. (6) Ἐτυράνησε δὲ αὐτῶν Ἀναξίλας Μεσσηνίος· καὶ νικήσας Ὀλύμπια ἡμίονοις, εἰστίασε τοὺς Ἕλληνας· καὶ τις αὐτὸν ἐπέσκηψεν εἰπὼν· Οὗτος τί ἂν ἐποίει νικήσας ἵπποις; Ἐποίησε δὲ καὶ ἐπινίκιον Σιμωνίδης·

Χαίρετ' ἀλλοπόδων θύγατραι ἵππων.

2. Phamis eorum princeps erat, cujus filios comprehenderunt, ut qui sacrilegium inter sacrificandum commisissent. Quod Æsopo quoque accidisse memorant. Nam is quoque tamquam sacrilegii reus necatus est, quum reperta esset in stragulis ejus aurea phiala.

XXIII. ATHAMANUM.

In ea regione quam Athamanes habitant, mulieres terram colunt, viri greges pascunt.

XXIV. CYTHERIORUM.

Cythierii obsonio utuntur caseo et ficibus; insula enim multa, tum alia tum mel et vinum producit. Sunt præterea avari et industrii quam maxime.

XXV. RHEGINORUM.

Rhegium condiderunt Chalcidenses, qui ab Euripo fame compulsi illuc migrarunt. Adjunxerunt autem sibi ex Peloponneso Messenios eos qui tum Macisti (quod Elidis oppidum est) morabantur ob violatas virginis Spartanæ exulantes. (2) Habitatunt autem in initio apud locati sepulcrum, qui unus filiorum Æoli erat, et quem ferunt a dracone lacsum Interisse. (3) Oraculum autem his redditum fuerat, ut ubi femina virum (complecteretur, ibi urbem conderent). Itaque videntes vitem implicitam llici, hunc locum sibi designatum esse intellexerunt. (4) Locus ubi urbem condiderunt, Rhegium dicebatur ab heroe quodam indigena. Rempublicam constituerunt aristocraticam; eliguntur enim ex censu mille viri qui omnia administrant. Legibus utebantur Charondæ Catanæi. (5) Tyrannidem apud eos gessit Anaxilas Messenius, qui quum in certamine Olympio mulabus victor exstitisset, Græcos convivio excepit. Unde jocum in eum jactans quidam dixit: « Et quid hic fecisset, si equis vicisset? » Epinicion ei fecit Simonides, quod sic incipit:

Salvete velocium equarum illæ.

ται γνωρίζων τὴν γενομένην αὐτοῖς (τοῖς Μάγνησι) συμφορὰν Κλαίειν τὰ Θασίων (sic Thyrgwill.; θάσσιον eisd. vel.; θάσσιον vel θείων codd.), οὐ τὰ Μαγνητῶν κακὰ. Schneidewinus, cui illud οὐ frigere videtur, scribendum proponit: Κλαίω τὰ Θασίων, οὐ τὰ Μ. κακὰ. Reliquorum conatus omitto. Ceterum ἀτυχήματα h. l. sunt ἀσειδμήματα, monente Schneidewino; v. Schweighæuser. Lex. Polyb. s. v. et Suidas s. v.: Τὰ Μαγνητῶν κακὰ ἐπὶ τῶν μεγίστων καὶ ἀλγεινοτάτων κακῶν, πρῶτον οὗτοι ἀσειδήσαντες; εἰς θεὸν πολλῶν κακῶν ἐπιειράθησαν.—2. Κολοφώνιοι] AC ul K. cett. —3. Φάμι:] Schneidew., Φάμις codd. Phamis Vulteius.—θύοντες ab.—ὄπερ] A; ἔ reliqui.—γεγονέναι] A, γενέσθαι reliqui. Quæ de Æsopo rancis tanguntur, fusius exponunt schol. Aristoph. Ve. p. 1446, Plutarch. De s. n. v. 12, p. 556, Libanius Decl. 39, p. 687, A. Æsopos Delphorum dolo et fraude tamquam sacrilegus condemnatus, facinusque Delphis iram divinam excitavit, natumque hinc proverbium Αἰσωπίου αἶμα (Zeeob. I, 47). Proius similia his fuisse quæ de Phamidis liliis auctor excerptoris nostri narravit, idque tamquam specimen quoddam Magnetum ἀτυχμάτων sive ἀσειδμήτων prolatum esse suspicatur Schneidewinus.

XXIII. Titulum om. *abce*. De re cf. Müller. *Min.* p. 254.

XXIV. Titulus deest in *abce*.

XXV, 1. Μακίστῳ] κακίστῳ AC. — Σπαρτιατίδων] *abde*. Σπαρτιάδων *ACP*. De re v. Strabo VI, p. 257; Müller. *Dor.* I, p. 148. 260; Schneidewinus De Diana Phacelitide et Oreste apud Rhegiacos et Siculos. Gættingæ. 1832. — 2. παρὰ τὸν] A; περὶ τὸν reliqui. — Λιόλου] Kæler., Λιόλου supra cripto *as*, C; Λιόλου *Pg*, Λιόλου reliqui. De Iolao Rhegii conditore v. Callimachus (fr. 202) ap. schol. Dionys. 461 et Tzet. *Lyc.* 45; Diodor. V, 8; Eustath. ad Dionys. 462. — χρησμὸν ἔλαβον] χρ. ἐποίησεν A. « χρησμὸν in ultima pagina C, cui unum vocabulum ἐποίησαν subscriptum est. Volueruntne χρησμὸν ἐπιποιεῖν? » Schneidew. Suspicor fuisse χρησμὸν ἔλαβον ἐπιποιεῖν; nam ejusmodi verbum desideratur. — τὸν ἄρρενα] *ACbedg*; τὸν ἄρρενα *a*; τὸ ἄρρενα *p*; τὸ ἄρρενα reliqui. Post ἄρρενα subintellige ὄπισθεν vel simile verbum obscenum. Oraculum plenius exhibet Diodorus (Exc. Vat.) VIII, 25, ubi vide. — πρίνω] ἱρινεῶ Diodorus habet l. l. — συνῆκαν] om. AC. — ἀπὸ τινος ἐγχ. ἕρωος] Vulgo aliter statuunt, ut constat. Vocem ἐγχωρίου om. A. — 3. πάντα] πάντες AC. — 5 εἰστίασε κτλ.] Non de Anaxi-

[Ἐγένοντο] Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι δυναστευτικοὶ παρὰ τοῖς Ῥηγίνοις.

XXVI. TARANTINON.

Ὅτε δὲ Λακεδαιμόνιοι Μεσσηνίοις ἐπολέμουν, αἱ γυναῖκες, ἀπόντων τούτων, παῖδάς τινας ἐγέννησαν, οὓς ἐν ὑποψίαις εἶχον οἱ πατέρες ὡς οὐκ ὄντας αὐτῶν, καὶ παρθενίας ἐκάλουν· οἱ δ' ἠγανάκτουν**

XXVII. KORKYRAION.

Κορκυραῖοι Διομήδην ἐπεκαλέσαντο· καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς δράκοντα ἀπέχτεινεν· οἷς καὶ συνεμάχησε στόλῳ πολλῷ εἰς Ἰαπυγίαν Ἑλλῶν πολεμοῦσιν πρὸς Βρεντεσίους· καὶ τιμῶν ἔτυχεν.

XXVIII. ΘΡΑΚΩΝ.

Γαμεῖ ἕκαστος τρεῖς καὶ τέσσαρες, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τριάκοντα· καὶ ὡς θεραπαινίδες χρῶνται. Καὶ ἐκ περιουσίας οἱ γάμοι, καὶ ἐκ περιόδου σύνεισιν αὐταῖς· καὶ λούει καὶ διακονεῖ. Καὶ πλείστα μετὰ τὴν χρῆσιν χαμαὶ κοιμῶνται. Κἂν δυσχεραίνῃ τις, οἱ γονεῖς ἀποδόντες δ' ἔλαβον, ἀπεκουσίαν τὴν θυγατέρα· τιμὴν γὰρ λαμβάνοντες συνάπτουσιν αὐτάς. Καὶ ἀποθανόντος τοῦ ἀνδρός, ὡσπερ τᾶλλα, οὕτω καὶ τὰς γυναῖκας κληρονομοῦσιν.

XXIX. MINΩΝ.

Μινώϊαν τὴν ἐν Σικελίᾳ Μακάραν ἐκάλουν πρότερον. Ἐπειτα Μίνως, ἀκούσας Δαίδαλον ἐνταῦθα, μετὰ

Fuerunt autem etiam alii apud Rheginos, qui principatum in republica sibi vindicarunt.

XXVI. TARENTINORUM.

Lacedæmonis bello adversus Messenios occupatis, uxores eorum liberos genuerunt, quos patres ut adulterinos suspectos habebant et Parthenias vocabant. Quod illi indigne tulerunt***

XXVII. CORCYRÆORUM.

Corcyraei Diomedem advocarunt, qui draconem apud eos venientem necavit. Quibus etiam auxiliatus est non exigua classe appellens in Iapygiam contra Brundusios bellum gerentibus, quo nomine honores ei decreti sunt.

XXVIII. THRACUM.

Quilibet Thracum tres quattuorve uxores ducunt, ac nonnulli etiam triginta, quibus tanquam ancillis utuntur. Nuptiæ (coltus) ex abundantia sunt, et ordine quodam quasi per circulum cum iis congregiuntur. Et quæ marito politur, lavat eum eique ministrat. Plurimæ earum, postquam iis mariti usi, humi dormire coguntur. Quodsi qua indigne id feral, poterunt parentes refundere pretium numeratum ac domum reducere filiam. Pretio enim accepto jungunt eas matrimonio, mortuoque viro, sicut res ceteræ, uxores quoque defuncti hæreditate acquiruntur.

XXIX. MINOORUM.

Minoam Siciliæ urbem prius Macaram nuncuparunt. Minos autem quum intellexisset Dædalum ibi esse, cum

lao, sed de filio ejus Leophrone rem narrat Athenæus I, p. 3, A: Τὴν πανήγυριν πᾶσαν σιτίσασσι Λεωφρώνων Ὀλυμπίαισιν, ἐπινίκιον γράψαντος τοῦ Κείου Σιμωνίδου. V. Schneidewinus Simonidis Reliqq. p. 24 seq. — θυγατρὲς] θυγατέρες libri, nisi quod θυγατέρων e. — ἐγένοντο] AC; om. reliqui; quæ deinde sequuntur ἦσαν δὲ κ. ἄ. δυναστευτικοὶ (δυναστικοὶ A) κ. τ. P. nonnisi in ACP et man. sec. in p. leguntur, reliqui item omittunt. Ceterum de victoria Anaxilæ cf. Aristoteles Rhet. III, 2, p. 117, 21 Bekk.: Ὁ Σιμωνίδης, ὅτε μὲν ἐξίδου μισθὸν ὀλίγον ἀπὸ τοῦ νικῆσας τοῖς ὄρευσιν, οὐκ ἤθελε ποιεῖν, ὡς δυσχεραίνων εἰς ἡμίονους ποιεῖν· ἐπεὶ δ' ἰκανὸν ἔδωκεν, ἐποίησε· Χαίρειν', ἀλλοποδῶν θυγατρὲς Ἰππων· καί τοι καὶ τῶν ὄνων θυγατέρες ἦσαν. Ad hæc Schneidewinus: « Lepidam narrationem ab Aristotele, ut sit, etiam in Rep. Rheginorum memoriæ proditam fuisse, meliores libri nobis persuadent, qui ex laciniis codicis archetypi non siverunt vel verbum perire. Nam deteriores quum in Ἰππων voce desinunt, religiosiores vel ἐγένοντο pinxerunt, quo conspecto statim divinare subiit, quid id rei esset. Namque, mihi crede, fraudi fuit librariis homæoteleuton: scripserat Aristoteles: καί τοι καὶ θυγατέρες ὄνων ἐγένοντο, quæ verba propter θυγατέρες Ἰππων omissa sunt. Ita singulari fortunæ favore sententia nostra de Aristotelia libelli origine firmamentum nanciscitur unde non exspectaveram. » Minus ingeniose sed fortasse rectius suspicaris ἐγένοντο esse alteram lectionem vocis sequentis ἦσαν.

XXVI. « Hoc loco codices ponunt quæ in edd. legebantur supra in line Lacedæmoniorum civitatis. In p ad marginem signum exstat, quo admoneatur de transpositione

verborum. In Cp præcedit Corcyraeorum resp., quæ in p exstat in margine inferiore. » Schneidewin. — Ὅτε δὲ A.] C; δὲ A. de; δὲ οἱ A. g; δὲ δὲ A. reliqui. — αἱ γυν.] Corayus; γυν. codd.; μοχ ὡς om. C. — παρθενίας] Coray. παρθένας A, παρθένους C, παρθενίους reliqui, ut videtur. — Mancam narrationem ex Ephoro ap. Strabon. VI, p. 280 aliisque multis facile supplere licet. Cf. Lorentzius De orig. vett. Tarentinorum. Berolin. 1837.

XXVII. Fragmentum hoc legitur in A C P et marg. p; reliqui omittunt. — πολεμοῦσι] AC, πολεμοῦσαν P p a b et reliqui, ut videtur. — Βρεντεσίους] P p, βρεντεσιούς A, βρεντεσιούς, corr. βρεντεσιούς C. — Tzelzes ad Lyc. 615 ex Timæo et Lyco narrat: Παργένετο (Διομήδης) εἰς Ἰταλίαν· ἐβρών δὲ τρικαῦτα τὸν Κολχικὸν δράκοντα λυμαινόμενον τὴν Φαιακίδα ἔκτεινε. Propterea quos apud Daunios in Italia honores obtinuerit, vide ibidem. In his igitur Dauniorum regio Phæacis appellatur, quod cur Tzelze errorem esse nihil est cur putemus. De Argonauticis fabulis in Corcyram ins. translatis v. G. Müller. De Corcyr. rep. p. 57. De Corcyraeorum contra Brundusios bello aliunde non constat. Vulgo Dauniis opitulatus esse Diomedes dicitur; horum socii fuerint Corcyraei, si sanus noster locus est. In universum de Diomedis fabulis variis v. Clausen. *Aeneas u. die Penaten* II, p. 1188 sqq.

XXVIII. Cod. C. jungit hæc antecedentibus: ἔτυχεν. Θρακῶν γαμεῖ ἕκαστος κτλ. De polygamia Thracum v. Menander ap. Strabon. p. 297 (Meinek. P. Com. IV, p. 232) et Herodotus V, 5 ibique interpretes.

XXIX. Titulum præter A om. abcg. — Μακάραν] forsasse

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

κτωρ, τὰς γαλᾶς δάκνειν αὐτὸν, καὶ πέρας διαποροῦντα ἐαυτὸν ἀνελεῖν.

XXXI. ΧΑΛΚΙΔΕΩΝ.

Κατοίκησαν δὲ καὶ Κλεωνὰς Χαλκιδεῖς ἐν τῷ Ἄθῳ, ἐξαναστάντες ἐξ Ἐλυμνίου, ὡς μὲν μυθολογοῦσιν, ἐπὶ μωῶν, οἳ τὰ τ' ἄλλα κατήσθιον αὐτῶν καὶ τὸν σίδηρον. (2) Νόμος δὲ ἦν Χαλκιδεῦσι μὴ ἄρξαι μηδὲ πρῆβειν νεώτερον ἐτῶν πεντήκοντα.

XXXII. ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ.

Ἐν Κεφαλληνίᾳ Προμνήσου υἱὸς ἐκράτησε, καὶ γαλεπὸς ἦν, καὶ ἑορτὰς πλείον ἐυεῖν οὐκ ἐπέτρεπεν, οὐδ' ἐν πόλει διαιτᾶσθαι πλείον ἡμέρας δέκα τοῦ μηνός. (2) Τὰς τε κόρας πρὸ τοῦ γαμίσκεσθαι αὐτὸς ἐγίνωσκεν. Ἀντήνωρ δὲ λαβὼν ξιφίδιον καὶ γυναικείαν ἐσθῆτα, ἐνδυσάμενος εἰς τὴν κοίτην ἀπέκτεινε· καὶ ὁ ὄντιμος αὐτὸν ἐτίμησε· καὶ ἡγεμόνα κατέστησε· καὶ ἡ κόρη, ὑπὲρ ἧς αὐτὸς εἰσήει, ἐπικλεῖς ἐγένετο.

3. Μαρτυρεῖται δὲ καὶ ἐκ Τυρρηνίας Ὅμηρος παραβαλεῖν εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Ἰθάκην, ὅτε καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς λέγεται διατθαρῆναι νοσήσας.

XXXIII. ΡΟΔΙΩΝ.

Ῥόδον τὴν νῆσον τὸ παλαιὸν κεκρύφθαι λέγουσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἀναφανῆναι δὲ ὕστερον ξηρανθεῖσαν. Ἐκαλεῖτο δὲ Ὀρριούσσα, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐόντων δεινῶν.

XXXIV. ΕΦΕΣΙΩΝ.

Ἐφεσον κληθῆναι φασιν ἀπὸ μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων· οἳ δὲ ἀπὸ τοῦ τὸν Ἡρακλῆα ταῖς Ἀμαζόσιν ἐφεῖναι τὰ ἀπὸ Μυκάλης ἕως Πιτάνης.

romani esse, adeo ut tandem animum despondens sibi ipsam manum inferret.

XXXI. CHALCIDENSIVM.

Condiderunt etiam Cleonas in Alho Chalcidenses, qui Elymno a muribus (ut fabula habet) pulsati sunt et reliquas eorum res et ferrum corrodentibus. (2) Lex autem apud Chalcidenses erat, ne magistratus vel legati munere fungeretur, qui annis quinquaginta minor esset.

XXXII. CEPHALLENVM.

In Cephallenia filius Promneus regnavit, bono inuitis et asper, qui civibus suis non nisi duo concessit festa, neque in urbe degero quoque mense ultra dies decem. (2) Puellas antequam nuptum darentur, ipse cognovit. Antenor autem quidam sumpto gladio et veste muliebri in cubile ingressus eum necavit. Quamobrem id honoris consecutus est, ut princeps a populo crearetur. Quin et puella, pro qua ille ad tyrannum ingressus, honoribus affecta est.

3. Testantur etiam Homerum ex Tyrrenia in Cephallenia et Ithacam trajecisse, quo tempore morbo correptus oculos amisisse dicitur.

XXXIII. RHODIORVM.

Rhodum insulam perhibent antiquitus in mari delituisse: postea arefactam emersisse. Dicta autem initio Ophiussa ob multitudinem serpentum, qui in ea exorti erant.

XXXIV. EPHESIORVM.

Ephesum dictam aiunt alii a nomine cuiusdam Amazonum, alii a verbo ἐφεῖναι, concedere, quod Hercules Amazonibus hanc regionem a Mycale ad Pilanen concesserit.

elbo (Timol. 6). Is num idem sit cum nostro non magis liquet quam quo pertineant ista: ἐπιτοκήσας τὸν τῶν Κορινθίων ἀπέφυγε στόλον. Attamen quum Locrensiū res cum rebus Dionysii tum senioris tum junioris arcte conjunctae essent, etiam Corinthiorum partes in iis quasdam fuisse a veri specie non abhorret. Cognationem quam Locrenses cum Dionysio contraxerant, rempublicam eorum perdidisse monet Aristoteles V, 6, 7 (fr. 231). De Dionysii junioris in Locrenses mulieres contumelia v. Clearchus ap. Athen. p. 541, C, Aelian. IX, 8. Ceterum mustelae nostri loci in causa fuerunt cur subjungeretur similis narratio de muribus Chalcidensium. — πέρας] AC; τῶλος reliqui. — διαποροῦντα] ἀποροῦντα C.

XXXI. Χαλκιδ.] Pp; om. cett. Etiam in seqq. usque ad fr. 37 in cod. a, usque ad fr. 38 in cod. b titulus est nullus. Ac similiter in reliquis codd., ut videtur. — ἐν τῷ Ἄθῳ] ACd; οἳ ἐν τῷ Ἄθῳ reliqui. — ἐξ... μυθολογοῦσιν] ACP et margo p.; om. reliqui. — De Cleonis in Alho monte v. Herodot. VII, 22; Thucyd. IV, 109; Strabo VII, p. 331. Elymnum, Stephano Byzantio teste, est νῆσος Εὐβοίης πόλις ἔχουσα. Callistratus ap. schol. Arist. Pac. 1126 dicit τόπον Εὐβοίας. Cf. Steph. Thes. s. v. Echymnia inter Strymonem et Alho sita memoratur ap. Melam II, II, 2, ubi corrigere Elymnum censuerunt Tzschuck. et Berkel. ad

Steph. I. I., seducti illi nostro loco, ubi edebatur ei ἐν Ἄθῳ.

XXXII. Κεφ.] om. Cabg; Κεφαλήνων d. — Κεφαλληνία] b, Κεφαλληνία cett. — Προμνήσου] Fuit Προμνήσου Steph. Byz.: Κράνιοι, πόλις ἐν Κεφαλληνίᾳ τῆς νήσου. Τετράπολις δὲ ἡ νῆσος ἀπὸ τῶν Κεφάλου καίδων, Προνήσου, Σάμου, Πήλεως (Πρωνοσσάμα σπηλῆως cod. Rhedig.), Κρανίου. Apud Strabonem X, p. 455 scribitur Πρωνήσος. Apud Thucyd. II, 30 incolae audiunt Προναῖοι, (πρόνναιοι, προναῖοι, πρόναιοι var. lect.); ap. Etym. M. p. 507, 28: Πρόνοοι; Lycophron 791 vocat Πρωνίους, Polybius V, 3, 3 Πρόννοους. — ἐπικλεῖς] Corayus; ἐπικλῆως; C; πικλῆως; ab; ἐπικλῆως; P et reliqui codd., ut videtur; ἐπικλῆως Blancard. ad Thom. Mag. p. 345, C. Sintonis et Schneidewinus. — 2. μαρτυρεῖται, bd; μαρτυρεῖ cell. — καὶ Ἰθάκην] ACP; om. reliqui. — ὅτε καὶ τοὺς] abgp; ὅτε τοὺς reliqui. De re v. Vit. Homer. Pseudo-Herodotea c. 7; Welcker. Cycl. p. 189, qui hunc centonem e Heraclidis libro Περὶ Ὀμήρου assutum esse opinabatur.

XXXIII. Ῥοδίω] Schneidewin. Ῥόδο; Peruscius. De re v. Pindar. Ol. VII, 114; Diodor. V, 56 ibique interpretes; Polyzeli Rhodii fr. I.

XXXIV. Ἐφεσίω] Schneidewin. Ἐφεσος; Peruscius. De re v. Stephanus Byz. v. Ἐφεσος; Etym. M. p. 402, 8; Pausanias VII, 2; E. Guhl. Ephesiaca p. 99.

XXXV. ΦΩΚΑΕΩΝ.

Φώκιαν οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου ἡγεμόνος ὠνομάσθαι, οἱ δὲ δεῖ φώκην εἰς τὸ ξηρὸν εἶδον ἐκβαίνουσαν.

XXXVI. ΚΡΟΤΩΝΙΑΤΩΝ.

Κρότων εἰς ἀρχῆς Κρότων ὤκισεν.

XXXVII. ΑΚΡΑΓΑΝΤΙΝΩΝ.

Ἀκραγαντίνος Φάλαρις ἐτυράννευσε παρνομία πάντας ὑπερβάλλων· οὐ γὰρ μόνον ἐφόνευσε πολλούς, ἀλλὰ καὶ τιμωρίας παρανόμοις ἐχρήσατο. Καὶ τοὺς μὲν εἰς λέβητας ζέοντας, τοὺς δὲ εἰς τοὺς κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἀπέστειλε, τοὺς δὲ καὶ εἰς χάλκοῦν ταῦρον ἐνέβαλλε καὶ κατέκαιεν. Ὅνπερ δὲ δῆμος ἐτιμωρήσατο· ἐνέπρησε δὲ καὶ τὴν μητέρα καὶ τοὺς φίλους. Μεθ' οὗ Ἀλκαμένης παρλαβε τὰ πράγματα· καὶ μετὰ τοῦτον Ἀλκάνδρος προέστη, ἀνὴρ ἐπιεικής. Καὶ εὐθένησαν οὕτως ὡς περιπόρφυρα ἔχειν ἱμάτια.

XXXVIII. ΙΘΑΚΗΣΙΩΝ.

Κεφάλῳ μαντευσαμένῳ περὶ παιδῶν ὁ θεὸς εἶπεν, ὅτι ἂν ἐντύχη [θήλει] πρῶτον συγγενέσθαι. Τὸν δὲ περιτυχεῖν ἄρχω, καὶ πλησιάζοντα γεννησάμενος * γυναῖκα, ἐξ ἧς τὸν Ἀρκείσιον φερωνύμως ὀνομασθῆναι λέγεται.

2. Πορθμεύς, Πυρρίας ὄνομα, ληστὰς διεπόρθμευσε, πρεσβύτην αἰχμαλώτον καὶ πῖτταν· καὶ ὠνεῖται ταῦτα παρὰ τῶν ληστῶν, δεηθέντος τοῦ πρεσβύτου. Ἦν δὲ ἐν τῇ πῖττῃ κεκρυμμένον χρυσίον. Πλουτήσας οὖν θῦσαι λέγεται τῷ πρεσβύτῃ βοῦν· διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ἦλθεν, « Οὐδεὶς πώποτε εὐεργέτῃ βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρρίας. »

XXXIX. ΑΦΥΤΑΙΩΝ.

Ἀφυταῖοι δίκαιως καὶ σωφρόνως βιοῦσι καὶ ἀλλοτρίων οὐ θιγγάνουσι, ἀνεωγμένων τῶν θυρῶν. Φασὶ δὲ ποτε ξένον πριάμενον οἶνον μὴ ἀναλαβεῖν, ἐπαί-

XXXV. PHOCAEENSIIUM.

Phocæam alii a Phoco principe nuncupatum censent : alii a phoca, quam in siccum egredientem viderint condilores.

XXXVI. CROTONIATARUM.

Crotonem Iulio condidit Croton.

XXXVII. AGRIGENTINORUM.

Phalaris Agrigentinus tyrannidem exercens immanitate omnes superavit. Nam non solum e medio multos sustulit, sed exquisitis etiam crudelibusque suppliciis usus est. Quosdam enim in lebeles ferventes, alios in (Æ/næ) crateres igneos ablegavit, alios denique in taurum æneum inclusos necavit. Tandem vero populo justas pœnas dedit, qui matrem quoque ejus et amicos cremavit. Post eum civitatem administravit Alcamenes, cui successit Alexander, vir probus. Atque ita creverunt ipsorum opes et potentia, ut vestes ferrent purpura undique prætexas.

XXXVIII. ITHACENSIIUM.

Cephalo oraculum de liberorum procreatione consulenti deus jussit, ut in quam primum incidisset, ei se misceret. Obviam vero factus est ursæ, quæ post concubitum evasit mulier. A cujus nomine ferunt Arcisium dictum.

2. Portitor quidam nomine Pyrrhias latrones transvexit, senemque captivum et picem. Hæc (senem et picem) emit a latronibus Pyrrhias sensu precibus adductus. Erat vero in pice aurum occultatum. Itaque eo ditatus sacrificasse fertur seni bovem. Unde proverbium natum : « Nemo præter Pyrrhiam benefactori suo bovem unquam immolavit. »

XXXIX. APHYTÆORUM.

Iuste et modeste vivunt Aphytaei (in Chersoneso Thracica), nec attingunt aliena, etsi janua omnium aperta. Aiunt peregrinum quondam vinum apud ipsos emplum non ave-

XXXV. Φωκαίων] Schneidew. Φώκια Peruscius. — Φώκιαν] ACdγ, Φωκίαν reliqui. — ὠνομάσθαι] C; ὠνόμασαν reliqui. — φώκην om. A; φωκίαν c. — De re cf. Stephan. Byz. v. Φώκια, Eckhel. Doctr. Num. 1, 2. p. 534 et F.G. Thierschen. Phocæica (Bonn. 1842) p. 74.

XXXVI. Κρότων.] Schneidew. Κρότων Perusc. De re v. Etym. M. p. 511, 12; Diodor. IV, 21; Schol. Theocrit. IV, 32; Tzet. Lyc. 1006; Ovid. Met. XV. 15; Servius ad Virg. Æn. III, 552.

XXXVII. Ἀκραγαντινοί] AC; Ἀκραγαντινῶν cell. — ἐτυράννευσε] AC; ἐτυράννησε reliqui. — ὑπερβάλλων] Pberp. ὑπερβαλῶν acdγ; ἐκβάλλων A, ἐκβαλῶν C. — ἐφόνευσε δ. — — παρανομίαις παρανόμοις A. — ἀπέστειλε A; ἀπίστειλε C. — ἐνέβαλλε] Schneidew.; ἐνέβαλεν καὶ κ. AC; ἐμβαλῶν κατέκαιεν reliqui. — Ἀλκαμένης] Ἀλκάμενος AC. De Alcмене et Alexandro aliunde non constat. Apud schol. Pindar. Ol. II, 82 et III, 68 Phalaridis tyrannidem sustulit Telemachus, quem excipiunt Emmenides (cujus loco Chalcicæus nominatur ap. schol. Ol. II, 82), Ænesidamus, Theron etc. Cf.

Hippostratus (fr. 5) ap. schol. Pind. Pyth. VI, 4. Plura dabit O. Siefert. *Acragas und sein Gebiet*. Hamburg. 1815.

XXXVIII. Ἰθακησίων.] titulum capitis non hoc loco ponunt, sed sequenti demum de Pyrrhia historiæ præfigunt. Cephalo confer quæ supra legimus fr. 17 extr. — Κεφάλῳ; μαντευσάμενος AC; Κέφαλον μαντευσαμένῳ de. — θήλει] inseruit Corayus ex Etym. M. 144, 25, ubi eodem fidei pæne verbis narratur ex Aristotelis (fr. 129) Rep. Ithacensium. Cf. Clausen *Æneas u. d. Penat.* II, p. 1138. — πλησιάζοντα γεννησάμενος] lacunam nolavi, quam ex Etym. M. verhis explere licet : πλησιάζοντα γεννησάμενος [τὴν δὲ ἐγκύμονα γενομένην μεταβαλεῖν τὴν μορφήν καὶ γενέσθαι] γυναῖκα. Kælerus scripsit : πλησιάζοντος γενέσθαι γυναῖκα, probante Corayo et Schneidewino, qui sic legi in cod. b putavit; quod non est. — τὸν Ἀρκ.] τενακείσιος ? — Πυρρίας] sic Plutarchus eandem narrans disertius in Qu. Gr. c. 36, ubi vide; Παρίας AC; Παρίας P, Παρίας reliqui; in sequentibus Πυρίας superscripto α, A; Παρίας C.

XXXIX. Ἀφυταῖοι] ACdγ. — Ἀφυταῖοι] ACdγ; om.

ξαντος τοῦ πλοῦ, καταλιπεῖν δὲ αὐτὸν ἐν τῇ ἀποστάσει οὐδενὶ παραδόντα, ὕστερον δὲ, κατ' ἄλλην ἐμπορίαν ἐλθόντα, εὑρεῖν τοῦτον ἄθικτον.

XL. IASEΩΝ.

Τούτοις οὐκ ἔξῃ ἐν γάμοις πλείους ἐστιᾶν δέκα καὶ γυναικῶν ἰσῶν, οὐδὲ γάμους ποιεῖν πλείον ἡμερῶν δύο. Ἐπεσχόπουν δὲ καὶ τοὺς ὄρφανούς, ὅπως παιδεύωνται, καὶ τὰς οὐσίας αὐτοῖς ἀπεδίδοσαν εἴκοσι ἐτῶν γινομένοις.

XLI. IKAPIΩΝ.

Ἰκαρος ἡ νῆσος Ἰχθυοῦσσα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ κάλλος τῶν ἐν αὐτῇ ἰχθύων· πρὸς τὴν Ἰκαρος παρέβαλεν, ἀφ' οὗ καὶ τοῦνομα ἔσχεν. Ὁ δὲ μῦθος περὶ αὐτὸν ἀπὸ Κρήτης φησὶν ἐλθεῖν· οἱ δὲ, ἀποδράντα μετὰ τοῦ πατρὸς ἐπὶ τριήρους, διὰ τὸ δεῖξαι τὴν εἰς τὸν λαβύρινθον εἰσοδὸν τῷ Θεσεῖ.

XLII. ARGILION.

Ἀργίλον τὸν μῦν καλοῦσι Θραῖκες· οὗ ὄρθέντος, πόλιν κατὰ χρησμὸν ἔκτισαν καὶ Ἀργίλον ὠνόμασαν.

XLIII. THESPIEΩΝ.

Παρὰ Θεσπιῦσιν αἰσχρὸν ἦν τέχνην μαθεῖν καὶ περὶ γεωργίαν διατρέχειν· καὶ διὰ τοῦτο πένητες οἱ πλείους ἦσαν, καὶ Θεβαίους, οὗσι φειδωλοῖς, πολλὰ ὤφειλον.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ ΗΡΑΚΛΕΪΔΟΥ.

xisse, quod navigatio acceleranda ipsi instaret. Relicto igitur in cella vino, quum id nemini commendasset, alteris reversus nudinis reperit illud intactum.

XL. IASENSIUM.

His non licebat ad nuptias invitare plures quam decem viros totidemque feminas, neque nuptiarum solennitatem ultra biduum extrahere. Advertentibus diligenter, quo orphani honeste educarentur, quibus patrimonium in manus tradebant simulatque vigesimum aetatis annum attingissent.

XLI. ICARIORUM.

Icarus insula antiquitus Ichthyusea dicebatur, quod pisces pulcherrimos gigneret. Ad hanc Icarus appulit, unde et nomen accepit. In fabulis est alis illum ex Creta huc delatum esse. Alii narrant illum fugientem triremi cum patre luc successisse, eo quod ille Theseo indicasset ingressum in Labyrinthum.

XLII. ARGILIORUM.

Thracas murem Argilum vocant. Itaque quod viso mure urbem ex oraculi monitu condidissent, Argilum eam dixerunt.

XLIII. THESPIENSIUM.

Apud Thespienses dedecus erat artem discere vel circa agros colendos occupari. Quamobrem plerique eorum egeni erant, et Thebanis parce degentibus multa debebant.

FINIS POLITIARUM HERACLIDIS.

reliqui. — ἐπιξάντος τοῦ πλ.] *abc*, ἐπιξάντος αὐτὸν τ. κλ. reliqui. — ἐλθόντος *C*. Cf. de Aphyllaris Aristot. fr. 158.

XL. δέκα] τῶν δέκα *b*. — ἰσῶν] ὁσῶν *C*. — γάμους] *A*; γάμον reliqui. — πλείον] *APabdgp*; πλίον cell. — δύο] ὀκτώ *AC*. — παιδαίονται] *AC*; παιδεύονται cell. — De frugalitate Iasensium cf. Strabo XIV, p. 658. (Aristot. fr. 201.)

XLI. Ἰκαρίων] Schneidewin.; Ἰκαρος vulgo; om. *Aabg*. — Ἰχθυοῦσσα] Coray. Ἰχθυοῦσα et Ἰχθύουσα codd. — τῶν ἐν αὐτῇ ἰχθ.] *AC*; τῶν ἐν αὐτῇ γινομένων ἰχθ. reliqui. De re cf. Steph. Byz. v. Ἰκαρος, Plinius H. N. IV, 23; Athenæus I, p. 30; D. — παρέβαλεν] παρέλαβεν *AC*; παρέβαλλεν *d*. — ὁ δὲ μῦθος] ὁ μῦθος *AC*. — αὐτὸν] αὐτὸς *C*. αὐτοῦς *A* — τριήρους] *abp*; τριήρων reliqui. — εἰς τὸν λαβ.] *AC*; εἰς λαβ. reliqui.

XLII. Ἀργ.] Schneidewin.; Ἀργίλος vulgo; om. *Aabg*. — Ἀργίλον] *AC*. — οὗ] οὗς *Aacdgp*. — « Succurrit, Schneidewinus monet, gemina historiola de Cretensibus, Sminthis conditoribus ap. schol. Ven. II, a, 39: Κρήτες ἀποικίαν στέλλοντες χρησμὸν ἔλαβον παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὅπου αὐτοῖς

ἐναντιωθῶσι γηγενεῖς — ἔλεγε δὲ περὶ μῦθῶν — ἐκεῖ κτίσαι τὴν πόλιν· οἱ δὲ ἀπέστειλαν τοὺς ἀποίκους. Ἐλθόντων δὲ εἰς τὸν Ἐλλήσποντον καὶ νυκτὸς ἐπιγενομένης μῆρας ἐποῦσαν αὐτῶν τοὺς τελαμῶνας τῶν ὀπλῶν. Πρῶτῳ δὲ ἀναστάντες καὶ θεασάμενοι τοῦτο σοφισάμενοί τε καθ' ἑαυτοῦς, ἔκτισαν ἐκεῖ πόλιν, ἥντινα ἐκάλουν Σμινθίαν· οἱ γὰρ Κρήτες τοὺς μῆρας σμίνθους καλοῦσιν. Prodi autem videtur scriptura non paucorum librorum οἱς ὄρθέντος κτλ., si per librariorum licuisset, paullo pleniorē nos fuisse narrationem Aristotelis lecturos. Paullulum inflexit historiolum Phavorinus et Stephanus Byz. s. v.: Ἀργίλος ἡ πρὸς τῷ Στρυμόνι ποταμῷ πόλις ὠνομάσθη δὲ ἐπειδὴ ὑπὸ Θρακῶν ὁ μῦς Ἀργίλος καλεῖται, σκαπτόντων δὲ εἰς τὸ θεμελίους καταβαλίσθαι πρῶτος μῦς ὤφθη. »

XLIII. Θεσπ.] om. *Aabg*. — γεωργίας *b*. De re cf. Di-cæarch. fr. 59, 25. Müller. *Min.* p. 400 — τέλος τοῦ (τῶν *g*) κτλ.] *cdg*; τέλος τῆς Αἰλιανοῦ ποιήσεως ἱστορίας *AC*; in *abp*. subscriptio non est.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

peratum esse, quod omne vitæ tempus philosophando transegerit, prorsusque neglexerit τὸν πρακτικὸν βίον, quem summi faciendum esse Dicæarchus contendit. Etenim ita Cicero Ad Att. II, 16 : *Nunc prorsus hoc statui, ut quoniam tanta controversia est Dicæarcho, familiari tuo, cum Theophrasto, amico meo, ut ille tuus τὸν πρακτικὸν βίον longe omnibus anteponat, hic autem τὸν θεωρητικὸν, utrique a me mos gestus esse videntur. Puto enim me Dicæarcho affatim satisfacisse; respicio nunc ad hanc familiam, quæ mihi non modo ut requiescam permittit, sed reprehendit quia non semper quiescerim.* Cf. idem ib. VII, 3 : *Ac primum illud, in quo te Dicæarcho assentiri negas, etsi cupidissime expetitur a me sit, et approbante te, ne diutius anno in provincia essem, tamen non est nostra contentione perfectum.* Idem ib. II, 20, et II, 12 : *Dicæarchum recte amas : luculentus homo est et civis haud paullo melior quam isti nostri ἀδικαιάρχοι.* Pluribus Cicero Dicæarchi sententiam de studiis rebus civilibus impendendis exposuisse videtur initio operis De Rep., uti ex comparato Lactantii Institutionum exordio probabiliter concludit Moserus (ad Cic. De Rep. p. LXXVII). Pertinent vero huc etiam ea quæ Plutarchus habet (An seni ger. resp. c. 26) : *Τὸς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπαταῖν φασί, ὡς Δεγε Δικαίρχος, οὐκέτι δὲ τοὺς εἰς τὸν ἀγρὸν ἢ πρὸς φῶλον βιάζοντας.* Cujusmodi philosophis deinde opponitur nobile Socratis exemplum, qui non modo philosophus, sed civis etiam optimus fuerit (v. fragm. ultim.). Similiter ipsum Dicæarchum de rebus civilibus meritum fuisse atque munera publica gessisse (Lacedæmone) ex allatis facile colligitur.

Præterea de vita Dicæarchi nihil accepimus, nisi quod apud Plinium (fr. 61) *regum cura montes emensus* esse dicitur. Hunc in finem Græciam ab eo peragratam esse pro certo sere ponere licet. Num longiora geographus itinera instituerit, in medio relinquendum. Quousque denique vitam produxerit, ne conjectura quidem assequi licet. Multa quidem de temporibus Dicæarchi Dodwellus sueta verbositate disputavit : verum usus eorum pæne nullus est. Nituntur enim hæc omnia locis quibusdam metricæ τῆς Ἑλλάδος ἀναγραφῆς, quæ Dicæarcho olim tribuebatur, quum Dionysii sit ævique infimi sætus, tum vero iudiciis nonnullis fragmentorum prosa oratione scriptorum, quæ poeticæ isti Ἀναγραφῆ in codd. subjunguntur. Verum etiam hæc utrum Dicæarchi sint, an alius scriptoris, incertissimum est. Faciamus tamen ea Dicæarchi esse, videamusque quid inde ad tempora auctoris constituenda consequeretur.

Primum igitur in fragmento (59), quod Pelii montis descriptionem continet, Demetrias urbs commemoratur. Quæ quo anno condita sit etsi accuratius non traditur, conditam tamen esse patet inter septennium istud, per quod regno Demetrius Poliorcetes potitus est (Ol. 121, 3—123, 3. 294—287). Sumamus annum medium 290 a. C. Jam si statuas, quod probabiliter statuere licet, Dicæarchum quo tempore Aristoteles mortuus est (Ol. 114, 3, 322), vitæ annum egisse minimum vicesimum quintum, adeoque natum esse circa 347 a. C. : sequitur eum anno 290 a. C. egisse annum quinquagesimum septimum. — Porro duobus locis (fr. 58) versus nonnulli e Posidippo Cassandrensi comico afferuntur. Posidippus vero, triginta fabularum auctor, docere cœpit anno tertio post mortem Menandri, sive Ol. 122, 4. 289 (Suidas v. Ποσίδ. Cf. Clinton. ad an. 289). Igitur si concedamus versus istos e primis Posidippi comædiis petitos esse, sequitur opus, in quo laudantur, a Dicæarcho inter sexagesimum demum et septuagesimum vitæ annum conscribi potuisse. Quum vero nihil cogat ut Dicæarcho fragmenta ista tribuantur, et per se probabilius sit laudari comicum non nunc primum surgentem a sene decrepito, sed florentem vel etiam jam mortuum ab æquali vel etiam juniore scriptore, vides chronologica momenta eo potius nos adducere, ut opus hoc Dicæarcho abjudicandum esse censeamus.

Hactenus de vita Dicæarchi. Jam quod scriptorem attinet, unanimi veterum consensu inter eos Dicæarchus recensetur, qui exquisitæ doctrinæ copia et varietate docendique facultate principem locum in republica literaria obtinuerint. Audiamus modo : *Dicæarchus doctissimus homo* (Varro De R. R. I, 1); *vir imprimis eruditus* (Plin. H. N. II, 65); *ιστορικώτατος* (Cic. Ad Att. II, 6); *deliciæ meæ Dicæarchus* (id. Tusc. I, 31); *peripateticus magnus et copiosus* (id. De off. II, 5); *Dicæarchus cum Aristoxeno, docti sane homines* (id. Tusc. I, 18); *Dicæarchum mehercule aut Aristoxenum diceris arcessi, non unum omnium loquacissimum et minime aptum ad docendum* (id. Ad Att. VIII, 4); *Semper habuit (Panætius sc.) in ore Platonem, Aristotelem, Xenocratem, Theophrastum, Dicæarchum, ut ipsius scripta decurrant, quos quidem tibi studiose et diligenter tractandos magnopere censeo* (id. De fin. IV, 28); *Mirabilis vir. ... Magnum acervum Dicæarchi mihi ante pedes extruxeram. O magnum hominem, et a quo multo plura didiceris quam de Procilio* (id. Ad Att. II, 2). — Reliquum est ut videamus quæ scriptorum illo, quem Cicero dicit, acervo.

A. SCRIPTA QUÆ AD HISTORIAM CIVILEM PERTINENT.

- I. ΒΙΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ βιβλ. γ' (fr. 1—19).
Περὶ τῆς ἐν Ἰλίῳ θυσίας (fr. 19).
- II. ΠΟΛΙΤΕΙΑΙ (fr. 20, 21).
Ἀθηναίων.
Κορινθίων.
Πελληναίων.
Σπαρτιατῶν.
- III. ΤΡΗΣΟΔΙΤΙΚΟΣ (fr. 22, 23). Scriptum politico-philosophicum de optima reip. forma.
- IV. ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ, quibus a locis, ubi instituti sermones esse fingebantur, tituli inditi erant. Portasse etiam ὁ Τριπολιτικὸς unus ex συλλόγοις istis fuit. V. not. ad fr. 23.
- V. ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΡΙΣΤΟΞΕΝΟΝ, in qua Dicaearchum doctrinam politicam cum doctrina harmonica comparasse suspicor. V. not. ad fr. 23 et 47.

B. SCRIPTA QUÆ AD LITERAS ET ARTES EARUMQUE HISTORIAM SPECTANT.

- VI. ΒΙΟΙ sc. φιλοσόφων (fr. 24—33), libris minimum duobus.
- [VII. ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ?] V. quæ post fr. 33 notavi.
- VIII. ΠΕΡΙ ΑΛΚΑΙΟΥ (fr. 34, 35). De vita et poesi Alcæi disputatio et in carmina ejus commentarius.
- IX. [ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ] (fr. 36—42).
α'. Ὑποθέσεις εἰς Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου μύθους (fr. 36—40).
β'. De Aristophane ejusque fabulis (fr. 41, 42).
- X. ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ (fr. 43—50). Qui titulus in Aristoph. schol. Aldinis male mutatus est in : Περὶ Μουσικῆς.
α'. Περὶ τῶν Διονυσιακῶν ἀγώνων (fr. 45).
β'. Παναθηναϊκός sc. ἀγών (fr. 46).
γ'. Ὀλυμπιακός (fr. 47).
Alia hujus operis capita latuerint in fr. 48—50.

C. SCRIPTA GEOGRAPHICA ET GEOMETRICA.

- XI. ΓΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (fr. 52—57).
- [XII. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΟΛΕΩΝ?] fr. 58—60.
Hunc titulum præfixi tribus Anonymi fragmentis, quæ Dicaercho tribui solent.
- XIII. ΟΡΩΝ ΚΑΤΑΜΕΤΡΗΣΕΙΣ (fr. 61—62).
Καταμετρήσεις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ὄρων.

D. SCRIPTA PHILOSOPHICA.

- XIV. ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ (fr. 63—69).
α'. Κορινθιακός βιβλ. γ' (fr. 63—65).
β'. Λεσβιακός βιβλ. γ' (fr. 66—69), a quo non diversus fuisse videtur liber :

Περὶ φθορᾶς sive *De interitu* (fr. 70).

XV. ΠΕΡΙ ΜΑΝΤΙΚΗΣ (fr. 71).

XVI. Εἰς τροφῶνιου καταβάσεις (fr. 72—74), quo opere locum e philosophia morali petatum auctor tractasse videtur.

INCERTÆ SEDIS FRAGMENTA 75, 76 et 51.

Fragmenta horum scriptorum exhibui omnium, quamquam ad nos proxime ea tantum pertinent, quæ primo loco posui historica et politica. Inter ea vero celeberrimum fuisse videtur opus Βίος Ἑλλάδος inscriptum, cujus sæpius apud veteres mentio fit, dum reliquorum nonnisi tenuissima notitia ad nos pervenit. Quænam indoles et adornatio hujus operis fuerit, e diserto testimonio non constat; ipsa vero fragmenta ejusmodi sunt, ut variis opinionibus locum dare possint. Nihilominus ratione satis probabili argumentum ejusque distributionem constituere licebit. Proficiscendum vero est ab eorum mentione operum, quæ eodem vel simili titulo inscripta fuisse accepimus. Quorum duo memorantur: unum quod Varro, Græcorum apud Romanos imitator, *De vita populi Romani*, alterum quod sicuti nostrum Βίος Ἑλλάδος inscriptum Iason Argivus sive, ut nonnulli opinabantur, Iason Nyseensis composuit. De Varronis scripto parum mihi liquet; de Iasonis Argivi opere dixi in *Fragmentis Scriptorum Alexandri* M. p. 160 sqq. Patet vero (e Suida v. Ἰάσων) Iasonem ita rem instituisse, ut libro primo exponeret τὴν ἀρχαιολογίαν Ἑλλάδος, secundo τὰ ἀπὸ τῶν Μηδικῶν, tertio τὰ κατ' Ἀλεξάνδρον, quarto τὰ μέχρι Ἀθηναίων ἀλώσεως τῆς γενομένης ὑπ' Ἀντιπάτρου τοῦ πατρὸς Κασσάνδρου. (*) Fragmenta huic operi expresse tributa non supersunt præter unum (ap. Stephan. Byz. v. Ἀλεξάνδρεια), quo Alexander urbem sui nominis conditurus, de loco ubi condenda sit oraculum

(*) Fuhrius, etsi titulum operis Iasonici commemorat, justam tamen ejus rationem non habuit. Neque A. Buttmanus in libello *De Dicaercho* ejusque operibus. Quamquam is fortasse alio loco pluribus de his disseruit. Etenim Fuhrius p. 96 Buttmanni de Varronis libro sententiam assert, quæ ex his ipsis, quæ Suidas de Iasone habet, efformata esse videtur. Ita enim Fuhrius: « Ex Buttmanni quidem sententia Varronis *De vita populi Romani* opus ita institutum fuit, ut in singulo quoque libro primum de re populi familiaris, deinde de vivendi ejus ratione et postremum de civili conditione, de artibus et literis sermo fuerit, ita nimirum ut hæc omnia qualia regum tempore fuerint primo libro, ab his inde expulsis usque ad primum bellum Punicum secundo, hinc ad tertium usque bellum Punicum tertio, et deinde usque ad auctoris ipsius aetatem quarto libro exposita fuerint. Bion contra nostri Dicaerchi alio plane modo dispositum et in primo tantum libro vitam Græcam secundum historicum ejus progressum descriptam fuisse; in duobus autem ceteris jam ob varietatem vitæ Græcæ, propter varias gentes et civitates aliam narrandi rationem necessariam factam esse Buttmannus arbitratus est. »

accepisse dicitur. Eadem eodem modo tamquam ab Heraclide Pontico prodita et deinde ab Alexandrinis adoptata refert Plutarchus in Alex. c. 26, ubi oraculi auctor, qui per somnum Alexandro apparuit, fuisse dicitur ἀνὴρ πολὺς εὖ μάλα τὴν κόμην, καὶ γερὰς τὸ εἶδος. Quibuscum si comparaveris Pseudocallisthenem (1, 30, 13 et 33, 13), liquet senem istum intelligi Serapin deum vel Ammonem, qui Alexandro post *sacra peracta* oraculi accipiendi causa in templo dei dormienti apparuerit. Hæc propterea commemoro, quod Iasonem multum ad sacrificia Alexandri attendisse docemur loco Athenæi XIV, p. 620, D, ubi: Ἰάσων δ' ἐν τρίτῳ περὶ τῶν Ἀλεξάνδρου ἱερῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φησὶν ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ ὑποκρίνασθαι Ἠγησίαν τὰ Ἡρόδοτου, Ἐρμόφαντον δὲ τὰ Ὀμήρου. Dubium vero vix est quin verba ἐν τρίτῳ non de peculiari opere sacrificia Alexandri exponente, sed de tertio Βίου Ἑλλάδος libro in Alexandri temporibus versante intelligenda sint.

His de Iasonis opere præmissis, quaerimus an non simili modo Dicæarchus in Βίῳ Ἑλλάδος rem instituerit. Quæ quidem suspicio tanto facilius nascitur, quum satis constet quantopere Adrianei seculi scriptores antiqua exempla vel apte vel inepte imitari soliti sint. Tantum vero abest ut fragmenta, quibus libri notitia addita est, refragentur huic sententiæ, ut egregie eam confirment.

Etenim *liber primus* Vitæ Græciæ laudatur locis tribus, quorum primus est (fr. 7) de Sesonchiosi Ægyptiorum rege et legislatore antiquissimo, alter vero (fr. 8) de Nino Ninives conditore et de Chaldo; tertius (fr. 12) de Doriensium tetrapoli. Nihil igitur obstat, quin liber primus τὴν ἀρχαιολογίαν Ἑλλάδος, ut de Iasonis libro primo loquens Suidas ait, continuerit. Præmissam vero his fuisse disputationem de societatis humanæ initiis et de antiquissimis orbis terrarum civitatibus, tum ex citatis modo tum ex aliis fragmentis sit manifestum. — *Liber secundus* nusquam citatur; nam quod apud schol. Apoll. Rh. (fr. 7) de Sesonchiosi non modo primum, sed etiam secundum Βίου librum laudatum legimus, aperto factum est errore. Pro ἐν β' reponendum ἐν βίῳ; omninoque scholium istud compluribus mendis laborat. — *Liber tertius* semel laudatur fragm. 18, ubi Darius Codomannus cum Philippo comparatur. Hinc igitur jure colligimus Dicæarchum, sicuti Iasonem, libro tertio egisse de temporibus Alexandri. Huc accedit quod uti Iason, sic etiam Dicæarchus de sacrificiis Alexandri sermonem instituit. Nam fr. 19 laudatur Dicæarchus ἐν τῷ περὶ τῆς ἐν Τλίῳ θυσίας (sc. Ἀλεξάνδρου). Quem quidem locum item ad tertium Βίου librum referendum esse puto.

Præterea Vita Græciæ non addito libri numero commemoratur locis quinque, quorum tres (fr. 1. 2. 5) aperte spectant ad librum primum. Citatur ibi Δικαίαρχος τὸν ἀρχαῖον βίον τῆς Ἑλλάδος ἀφηγούμενος (fr. 1); *Dicæarchus in libris antiquitatum et Græciæ descriptione* (fr. 2); *Dicæarchus qui Græciæ vitam qualis fuerit ab initio ostendit* (fr. 5). Reliqui duo ex secundo libro fluxerint. Eorum altero (fr. 15) narratur nimis aliquando invaluisse usum crotalorum aliorumque instrumentorum, quæ non sonos sed crepitus solummodo ederent; altero loco (fr. 16) Euripides Medea Neophronis usus esse dicitur. Hinc igitur colligimus in Βίῳ Ἑλλάδος auctorem nostrum non solum res civiles atque ea quæ ad politica proxime spectant exposuisse, sed artium quoque earumque historiarum rationem habuisse. Atque hæc quidem Græcus historicus idemque philosophus artiumque historiarum peritissimus, eo minus omittere poterat, quo major erat vis, quam vel levissimas circa musicæ usum innovationes in mores hominum vitamque publicam exercere veteres censebant, et quo arctius ea quæ in rebus scenicis Neophron ejusque imitator et æmulus Euripides immutarunt, cum seculi ipsorum moribus studiisque erant conjuncta. Modo caveas ne Dicæarchum in trium librorum opusculo singularum artium literarumque accuratam historiam ex professo persecutum esse opineris. Id enim peculiaribus fecit operibus, ex quibus in Βίῳ nostro ea tantum attulisse putandus est, quæ ad illustrandam Vitæ Græcorum historiam momenti alicujus essent.

Igitur ut paucis sententiam meam comprehendam, Dicæarchus in Βίῳ Ἑλλάδος, initio sumpto ab ipsis humani generis primordiis, primum exposuit rationem et quasi gradus, quibus ad cultiorem vitam paullatim homines progressi sint; deinde antiquissimas orbis terrarum civitates perlustravit, earumque historiam delineavit ad ea usque tempora, quibus vetustissima Græcorum memoria continetur. His præmissis, ad propositum propius accedens, vitam Græciæ, id est civitatum historiam, hominum in vita publica et privata mores et instituta, artium literarumque momenta præcipua, et horum omnium progressus et conversiones, libro primo deduxit usque ad magnum istud παράπτωμα bellorum Medicorum. Simili modo per secundum librum Græciam depinxit in unius societatis imaginem coalescentem, concordem, superbam, mox superbia discordem, bellis dilaceratam intestinis, denique imperata facientem regis peregrini. Liber tertius deinde argumentum habebat Græciam, qualem vidit auctor, et Alexandrum, qui genere Macedo, animo Græcus, fortuna et

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

pro his posuit Βίος Ἑλλάδος, Marcius deinde reliquique ita distinxerunt, ut metricis præfigerent titulum : Ἀναγραφή τῆς Ἑλλάδος, fragmenta vero prosaica inscriberent : Βίος Ἑλλάδος. — Patet itaque Dicæarchi nostri Βίον Ἑλλάδος non nisi opinionibus quibusdam virorum doctorum ad fragmenta illa translatum esse. In codice nihil nisi carminis titulus, Δικαιάρχου ἀναγραφή τῆς Ἑλλάδος, atque istud ἀναγραφή τ. Ἑ. optime cadit in trimetros illos tenuem nominum enumerationem exhibentes, non item in prosaica fragmenta. Nemo vero propterea, quod metricis prosaica generis diversissimi intexta sunt, utraque ejusdem esse auctoris putaverit. Quod ne scribam quidem statuisse contendere liceat : nam fieri potuit ut titulus exciderit, intercalarentur vero hæc prosaica, ex nescio quibusnam eclogis arrepta, vel scribæ negligentia et errore, vel etiam consilio, ut scilicet quæ ad easdem regiones pertinerent eodem loco exhiberentur.

Jam vero dudum constabat Dicæarchum, cui ista Ἑλλάδος ἀναγραφή ascribitur, non posse nostrum esse Aristotelicum, ac nuper denique Lehrsius demonstravit auctorem ejus esse Διονύσιον Καλλιζῶντος, quod nomen primæ literæ priorum versuum αζ, quibus præfatio continetur, indicant. Quomodo igitur fit ut pro Dionysio asseratur Dicæarchus? Variis modis efformare rem licet. Statui potest metrica esse Dionysii, prosaica vero Dicæarchi; scribam autem diversa hæc in titulo ita conglutinasse ut Dicæarchi nomen jungeret nomini operis, quod erat Dionysii. Alius putabit nomen Dionysii in fonte codicis nostri male exaratum vel corruptum fuisse; scribam vero quum Theophrastum initio carminis memorari videret, nec de alio atque notissimo Aristotelico cogitaret, inter Aristotelicos autem celebrem geographum Dicæarchum novisset, Dionysio substituisset Dicæarchum. Porro fieri potuit ut ipse Dionysius, postquam artificio nomen suum præfationi intexuisset, in titulo Dicæarchi nomen mentiretur, in eundemque finem etiam Theophrastum Aristotelicum sibi amicum affingeret. (Quamquam num revera Theophrastus Dicæarchi amicus fuerit, propter supra allata licet dubitare.)

Verum enimvero quodcumque horum verisimilius duxeris, in meras conjecturas æque omnia reclusa sunt. Nec ullum satis certum in codice exstat indicium, quo fisis fragmenta prosaica Dicæarchi esse, multo minus etiam ea e Vita Græciæ fluxisse contendere possis. Sed largiamur recte ad Dicæarchum referri. Num apte tum Βίῳ Ἑλλάδος vindicarentur? De quo antequam judicemus, novum hospitem introducamus. Videlicet duobus fragmentis codicis olim Pithæani jungi solet tertium de Pelio

monte, quod Fabricius edidit e codice Gudiano, itemque exhibet codex Parisinus N°. 571, fol. 430, ubi legitur post Stathmos Isidori, qui etiam in Pithæano libro reliquis duobus fragmentis præmittuntur. Titulo quidem caret fragmentum, dubium vero non est quin eidem auctori eidemque operi, cui reliqua duo, sit attribuendum. Etenim post absolutam Pelii montis descriptionem scriptor ait : Τὸ μὲν οὖν Πῆλιον καὶ Δρυμτριάδα συμβέβηκεν τοιαύτην εἶναι. Hinc igitur discimus in antecedentibus Demetriadem urbem (quæ etiam initio fragmenti commemoratur) descriptam esse, nec de montibus solum in integro opere sermonem fuisse. Deinde subjicitur alius fragmenti initium hocce : Ὅτι δὲ ἡ Ἑλλάς ἀπὸ Πελοποννήσου τὴν ἀρχὴν λαμβάνει μέχρι τοῦ Μαγνήτων ἀφορίζων στάμκου***. Id vero initium est fragmenti secundi codicis Pithæani, ubi sic : Τὴν μὲν οὖν Ἑλλάδος ἀπὸ Πελοποννήσου τὴν ἀρχὴν λαβὼν μέχρι τοῦ Μαγνήτων ἀφορίζων στάμκου κτλ. Patet hinc fragmenta nostra tria ex iisdem fluxisse eclogis; illud de Pelio monte medium inter altera duo locum occupasse, ideoque ex eodem opere peti- tum esse. Quæ quidem adornatio etiam in seriem geographicam optime cadit; nam primum fragmentum est de Attica, Bœotia, Eubœa; alterum de Thessaliæ Demetriade urbe et Pelio monte; tertio, quod ex fine operis peti- tum est, causas auctor exponit cur Thessaliam in Græciæ descriptione comprehenderit.

Jam quod indolem horum fragmentorum (58. 59. 60) attinet, id quod de Athenis et Bœotia urbibus est (fr. 58), locum habuisse in Βίῳ Ἑλλάδος propterea potuisse videatur, quod multum auctor ad mores et characterem cujusque urbis incolarum attendit. Quod vero fragmento tertio multis docemur Hellenes e Thessalia oriundos esse et Helladem principio nihil nisi urbem Thessaliæ fuisse, id si auctor in epilogo demum ad singularum urbium descriptionem, non vero in prima Βίῳ parte historica exposuisset, vereor ne perineptus homo esse censeretur. Hæc igitur vulgari opinioni contraria sunt. Multo magis offendit ampla illa descriptio Pelii montis, plantarum in ea obviarum, earumque proprietatum. Neque latuit Fuhrium et Osannum, quodsi simili ubertate de reliqua Græcia Dicæarchus egerit, fieri omnino non potuisse ut geographica hæc nihil nisi partem unius libri in Vita Græciæ effecerint. Cui incommodo ita mederi conantur, ut fragmentum hoc ex alio opere peti- tum esse dicant. Nimirum quum constet Dicæarchum montes inter eosque etiam Pelium emensum esse, huic Καταμετρήσιων operi fragmentum vindicant, incusant excerptorem qui quæ ad geometrica pertinuerint, omiserit, Dicæar-

ebum vero in Καταμετρήσεις etiam de plantis earumque viribus et de reliquis, quæ quisque mons memorabilia haberet, exposuisse statuunt. Verum hæc sunt desperantium consilia extrema, quæ codicum iudiciis condemnantur, atque eo diluuntur, quod Pelii descriptio juncta erat descriptioni urbis Demetriadis.

Igitur quæ hucusque disputavimus, in eam nos ducunt sententiam, ut geographica hæc fragmenta ab opere Βίος Ἑλλάδος inscripto aliena esse, et sicuti reliqua, quæ codices continent, ex opere vere geographico, Περὶ τῆς Ἑλλάδος πόλεων et similiter inscripto, petita censeamus. Opus hoc geographicum a Dicæarcho profectum esse, etsi res incertissima est, tamen propterea maxime suspicari licet, quod quæ de indole et moribus urbium in fragm. 58 multa exponuntur, apprime cadere videntur in eum auctorem, quem etiam in reliquis suis scriptis ad hæc maxime attendisse consentaneum sit. Quamquam si Dicæarchi opus est, a sene demum decrepito conscriptum esse debet.

Sin ex alio auctore petita fragmenta sunt, duo maxime offeruntur scriptores, quorum alterutri vindicanda esse putaveris, *Phileas Atheniensis* et *Heraclides criticus*. — De Philea Atheniensi propter ea cogitare licet, quæ leguntur in Dionysii Ἀναγρ. v. 33 :

Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ τῆς Ἀμβρακίας εἶναι δοκεῖ
μάλιστα συνεχῆς· τὸ πέρασ αὐτῆς δ' ἔρχεται
ἐπὶ τὸν ποταμὸν Πηνειόν, ὡς Φιλία εἰς γράζει,
ὄρος τε Μαγνήτων Ὀμόλην καλούμενον.
Τινὲς δὲ τὴν Μαγνησίαν τῆς Ἑλλάδος
λέγουσιν εἶναι, τὸν δὲ Φιλίαν ἀγνοεῖν
ἀποχωρίσαντα, τοῦτο δ' εἶναι συμφανές
τοῖς φιλομαθεῖν μάλιστα φιλοτιμουμένοις.

Noster vero ita (fr. 60 init. et fine) : Τὴν μὲν οὖν Ἑλλάδα μέχρι τοῦ Μαγνήτων ἀφορίζω [Ὀμόλιου καὶ τῶν Θεσσαλῶν. Hæc omittuntur initio fragm.] στάμπου (vel στομίου; sic codd. corrupte. Τεμπῶν plurimi corrigi volunt). Τάχα δὲ φήσουσι τινες ἡμᾶς ἀγνοεῖν τὴν Θεσσαλίαν τῆς Ἑλλάδος καταριθμοῦντας, ἀπειροὶ τῆς τῶν πραγμάτων ὄντες ἀληθείας.

Utroque loco Græcia pertinere dicitur usque ad Homolen sive Homolium (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, Strabo p. 443). Noster vero sententiam suam, qua Thessaliam in Græcia comprehendi vult, multis verbis probare studet, adeo ut tamquam primus ejus auctor citari a senioribus scriptoribus potuerit. Ceterum Phileas a Græcia excludit Magnesium, sive tractum illum litoralem, qui a Penei ostiis ad Pelium montem et sinum Pagaseticum excurrit. De his in fragmento nostro nihil legitur; demonstrari vero nequit Dicæarchum, quem dicere liceat, Magnesium Græciæ ascripsisse. Nam quod Demetriadem urbem in opere suo descripsit,

nihil probat, quoniam hæc in finibus Magnesium sita, sicuti Iolcus, modo Magnesium modo Pelasgiotidi tribuitur. (Cf. Müller. Z. Karte d. nördl. Gr. p. 7). Contra vero, si Magnesium in Græcia comprehendisset auctor, jure quæras, cur dixerit patere eam a Peloponneso boream versus usque ad Homolen montem (qui in finibus Thessaliæ et Magnesium ad Peneum fluvium situs est). Nonne simpliciter dicturus fuisset : usque ad Peneum fluvium et montium tractum, quos Cambunios vocamus? Hæc igitur suadent potius Noster non dissensisse a Philea. Sin vero expressam ejus rei mentionem desideras, accusare possem excerptorem, qui plura omiserit. Neque tamen est cur ad tale quid confugiamus. Quemadmodum enim nostro loco declaratur, quousque a meridie boream versus Græcia pateat, sic in antecedentibus auctor exposuisse putandus est, quousque pateat ab occasu orientem versus. Atque hac in expositione Homoles s. Homolii mentionem faciunt Dionysius et Scylax qui eundem Phileam exscripsit (*). Dicunt enim Græciam pertinere ab Ambracia usque ad Homoliam, in Magnesium finibus, docentes itaque eam partem quæ ab Homolio est usque ad mare, excludi. Hoc igitur loco etiam Noster de his pluribus monuerit, ideoque nostro loco Homolium tamquam terminum, de quo jam exposuerit, verbo commemorare habuerit satis. Jam vero si Magnesium exclusit, sequitur conjecturam eorum, qui pro τῶν Θεσσαλῶν στάμπου vel στομίου scribunt τ. Θ. Τεμπῶν, admitti non posse. Nam Homolium sec. Strabonem est κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ Πηνειοῦ διὰ τῶν Τεμπῶν διαβολῆς; itaque Tempe non forent Thessalorum, sed Magnetum. Quare latuerit aut τοῦ Θεσσαλῶν Ὀλύμπου, ita scilicet ut cum antiquioribus scriptoribus Olympus dicatur lotus ille montium tractus, qui Thessaliam et Macedoniam dispescit; aut scribendum : τῶν Θεσσαλῶν Γόννου sive Γόννων, quæ Thessaliæ urbs sicuti Homole, eo ipso loco sita est ubi Tempe vallis capit initium.

Nihil igitur impedire videtur quin nostra apte cum iis, quæ ex Philea traduntur, componi possint.

(*) Scylax § 33 : Ἐντιθέον (sc. ἀπὸ Ἀμβρακίας) ἀρχεται ἡ Ἑλλὰς συνεχῆς εἶναι μέχρι Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ Ὀμόλιου πόλεως (montem cognominem ponit Dionysius), ἡ ἐστὶ παρὰ τὸν ποταμὸν. Deinde § 66, postquam Magnesium oram perlustraverat, pergīt : Ἐν μεσογείᾳ δὲ ἐποικοῦσι Περραιβοὶ, Ἕλληνας. Μέχρι ἐνταῦθά (sc. usque ad Perrhæbiæ et Magnesium confinia) ἐστὶν ἀπὸ Ἀμβρακίας συνεχῆς ἡ Ἑλλὰς. Ἐπιεικῶς δὲ καὶ ἐπὶ θάλατταν πᾶσα Ἑλλάδι ὁμοίον ἐστὶν (legitur καὶ ἡ ἐπιθαλασσία πᾶσα ἐν Ἑλλ. ὁμοίως ἐστὶν). Postremὴ Ἐπιεικῶς κτλ. eadem indicantur, quæ Dionysius dicit inde a verbis Τινὲς δὲ καὶ τὴν Μαγνησίαν. Quæ Fulvius iis, quæ in antecedentibus de Philea traduntur, contraria putat, verifcatores negligentiae incusat, virosque doctos miratur, qui repugnantiam istam non viderint. Dormitavit Fulvius.

Præterea vero nihil habeo quod Phileam nostrorum fragmentorum fortasse auctorem esse indicet. Scimus Atheniensium hunc geographum a Macrobio (Sat. V, 20) scriptorem veterem dici et cum Ephoro componi; auctoremque esse Ἰσπ(πλων, qui passim a Stephano aliisque grammaticis et geographis laudantur. Indoles vero reliquiarum, ut ad simplicitatem et exilitatem antiquissimorum geographorum proxime accedit, sic prorsus aliena esse videtur ab ubertate et ingenio philosophico, quæ nostra fragmenta præ se ferunt.

Alter scriptor, cui fragmenta vindicari et majori quidem cum veri specie possent, Heraclides est. Etenim quæ de planta quadam Pelii montis leguntur in fragm. 59, § 5 (ubi v. not.), eodem plane modo iisdemque pæne verbis Apollonius De mirab. c. 19 narrat ex Heraclide τῷ Κρητικῷ (κρητικῷ correx. viri docti) ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. Qui quidem titulus quo alienior a re narrata esse videtur, eo melius in illud quadrat opus, ex quo nostrum de Pelio fragmentum desumptum est. Sed quisnam est ille Criticus? Si fragmentorum nostrorum auctor fuit, non potest esse Heraclides Ponticus, quem Welckerus intelligi voluit. Refragarentur enim tempora, quum natales Pontici minimum ad Ol. 100. 378 referendæ sint. Aliorum opiniones supra in præfatione ad Politias Heraclidis recensui. Equidem fateor me non nosse Heraclidem, cui κρητικῷ titulus conveniat; in mentem autem venit Megaclides peripateticus, qui De Homero ejusque carminibus scripsit, in eoque opere et de moribus et indole personarum Homericarum multa disseruisse videtur (*). Confusio vero nominum Megaclidis et Heraclidis facillima erat. Ceterum *Megacles* nomen Atticum est, uti constat; eodem redit forma patronymica *Megacli-*

(*) Laudatur Μεγακλείδης ἐν τοῖς περὶ Ὀμήρου ap. schol. Hom. II. π, 140; Eustath. in II. α, p. 84; Suidas v. Ἀθηναίας; Hesych. v. Ἀθηναῖ. Sæpius in schol. Hom. citatur absque mentione operis. Insigne fragmentum servavit Athenæus XII, p. 512, E, de ratione qua Herculis et Ulyxis mores et indolem poetæ efformaverint. Denique apud Talianum in Or. c. gent. c. 48 una cum Chamaeleonte aliisque Megaclides inter eos recensetur, qui de Homeri genere et ætate disputaverint; quo loco sine causa idonea Reinesius pro Μεγακλείδης reponi Ἡρακλείδης voluit. Cf. not. ad fragmenta Megaclia. Ceterum quum Eustathius, Suidas et Hesychius l. l. e Megaclide narrent viros Albenis oriundos Ἀθηναίους, feminas autem non Ἀθηναίας sed Ἀττικὰς nominari, nescio an cum his comparari possit similis nominum distinctio, quæ alibi vix obvia in geographico nostro fragmento (59) occurrit. Etenim dicit auctor: Τῶν δ' ἐνοικούντων (sc. Ἀθήνας) οἱ μὲν Ἀττικοί, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι.

(**) V. c. Megaclidem quendam Eleusinium (siculi etiam Phileam Eleusinium) memorat Demosthenes p. 1241, 27. 967, 21.

des (**). Atticum vero hominem in fragmentis nostris nescio an recte agnoscere mihi videor. Nam ut mittam laudes Athenarum magnificas, attendas quæso qua acerbitate Bæotos plerosque carpal, notetque eos qui in Bæotia quasi Athenienses se gerant. Ulterius hisce conjecturis immorari non est otium. Unum tamen addere mihi liceat.

In codice Pithæano longioribus scriptis Marciani, Artemidori et Scylacis, quæ primam codicis partem constituunt, præfiguntur tituli, et Scylacis operi præterea iterum titulus ad calcem appingitur. Contra quæ deinceps sequuntur minora fragmina Isidori Characeni, Pseudo-Dicæarchi sive Dionysii, Nostri Anonymi et Scymni Chii, titulos non nisi ad finem ascriptos habent, præter Anonymum nostrum, qui omni inscriptione caret. Attamen primo horum operum, Isidori scilicet, præmittuntur sub tituli forma mira hæcce :

Ἀθηναίου πόλεων σχώματα καὶ ὄδοι καὶ περίπλους.

Clarissimus Letronnius (in *Poëm. géogr.* p. 265), ut sensum verbis inferret, pro σχώματα legendum censuit ὀνόματα; Ἀθηναίου vero nomen esse geographi ignoti, quod una cum operis titulo scriba exhibuisset quidem, ipsum vero opus titulo non subiecisset (*). Verum etiamsi vocem ὀνόματα admittimus, tituli ratio mira semper est. Mihi manca et vehementer corrupta hæc esse videntur. Suspicio autem minoribus illis operibus titulum generalem præmissum fuisse, quo nomina auctorum, quorum frustula in postrema hac codicis parte exhibentur, continerentur. Primum nomen Isidori Characeni excidit, alterum nomen, quod erat Nostri anonymi, item excidit, servata tamen est mentio patriæ. Sequentia nomina propria Scymni Chii et Dicæarchi, quum pessime exarata reperiret scriba, ita corripit ut erueret voces quasdam in geographicis libris frequentissimas. Ulcus hoc ita exurere tento, ut refingam :

Ἀθηναίου πόλεων = (Μεγακλείδου?) Ἀθηναίου περὶ πόλεων, σχώματα καὶ ὄδοι = Σκύμνου τοῦ Χίου (i. e. Χίου), ὄδοι καὶ περίπλους = Δικαί. (i. e. Δικαίάρχου) Περίπλους.

(*) Letronnius l. l. : « Mais comment le titre de ce livre perdu se trouve-t-il ainsi placé avant les *Stathmes Parthiques*? Je pense que, dans le manuscrit original, après le périple de Scylax, venait cet ouvrage inconnu d'un Athénée qui ne l'est pas moins. Ce titre, placé au bas du verso de la page, était probablement suivi, sur la page suivante, de l'ouvrage même; mais cette partie du manuscrit ayant été enlevée ou perdue, il ne sera resté que le titre du livre. Alors un autre copiste, peut-être celui de notre manuscrit de Pithou, copia fidèlement la page terminée par le titre du livre d'Athénée; puis il y ajouta les *stathmes Parthiques* d'Isidore de Charax, qu'il trouvait dans un autre manuscrit, sans s'inquiéter si ce nouvel ouvrage avait ou non quelque rapport avec le titre qui le précédait. »

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ἢ τὸ μὴ ποιεῖν περιττώματα, ὧν διὰ παντὸς ἐκεῖνοι καθαρὰ τὰ σώματα ἐφύλαττον· οὔτε γὰρ τὴν τῆς φύσεως ἰσχυροτέραν τροφήν, ἀλλ' ἤς ἡ φύσις ἰσχυροτέρα, προσεφέροντο, οὔτε τὴν πλείω τῆς μετρίας διὰ τὴν ἐτοιμότητα, ἀλλ' ὡς τὰ πολλὰ τὴν ἐλάττω τῆς ἰκανῆς διὰ τὴν σπάνιν. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ πόλεμοι αὐτοῖς ἦσαν, οὐδὲ στάσεις πρὸς ἀλλήλους· ἄλλον γὰρ οὐθὲν ἀξιόλογον ἐν τῷ μέσῳ προκείμενον ὑπῆρχεν, ὑπὲρ οὗ τις ἂν διαφορὰν τοσαύτην ἐνεστήσατο, ὥστε τὸ κεφάλαιον εἶναι τοῦ βίου συνέβαινε σχολήν, βραθυμίαν ἀπὸ τῶν ἀναγκαίων, ὑγίειαν, εἰρήνην, φιλίαν. Τοῖς δὲ ὑστέροις ἐπιεμένοις μεγάλων καὶ πολλοῖς περιπίπτουσι κακοῖς ποθεινὸς εἰκότως ἐκεῖνος ὁ βίος ἐγίγνετο. Ἀηλοὶ δὲ τὸ λιτόν τῶν πρώτων καὶ αὐτοσχέδιον τῆς τροφῆς τὸ μεθύτερον ῥηθὲν Ἄλις δρυὸς, τοῦ μεταβάλλοντος πρώτου οἷα εἰκὸς τοῦτο φηγεζαμένου. Ὑστέρον δὲ νομαδικὸς εἰσῆλθεν βίος, καθ' ὃν περιττοτέραν ἤδη κτήσιν προσπεριεβάλλοντο καὶ ζώων ἤψαντο κατανοήσαντες ὅτι τὰ μὲν ἀσινῆ ἐτύγχανεν ὄντα, τὰ δὲ κακοῦργα καὶ χαλεπά· καὶ οὕτω δὴ τὰ μὲν ἐτιθάσεισαν, τοῖς δὲ ἐπέθεντο. Καὶ ἅμα ἐν τῷ αὐτῷ βίῳ συνεισῆλθε πόλεμος, καὶ ταῦτα, φησὶν, οὐχ ἡμεῖς, ἀλλ' οἱ τὰ παλαιὰ ἱστορία διεξεληθόντες εἰρήκασιν· ἤδη (ἐπειδὴ?) γὰρ ἀξιόλογα κτήματα ἦν ὑπάρχοντα· οἱ μὲν ἐπὶ τὸ παρελθεῖν φιλοτιμίαν ἐποιῶντο, ἀθροίζομενοί τε καὶ παρακαλοῦντες ἀλλήλους, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ διαφυλάξαι. Προϊόντος δὲ κατὰ μικρὸν ὕψω τοῦ χρόνου, κατανοοῦντες αἰεὶ τῶν χρησίμων εἶναι δοκούντων, εἰς τὸ τρίτον τε καὶ γεωργικὸν ἐνέπεσον εἶδος. Ταῦτι μὲν Δικαιάρχου τὰ παλαιὰ τῶν Ἑλληνικῶν διεξιόντος μακάριόν τε τὸν βίον ἀφηγουμένου τῶν παλαιωτάτων, ὃν οὐχ ἦττον τῶν ἄλλων καὶ ἡ ἀποχὴ τῶν ἐμφύχων συνεπλήρου. Διὸ πό-

λεμος οὐκ ἦν ὡς ἂν ἀδικίας ἐξεληλαμένης. Συνεισῆλθε δὲ ὑστέρον καὶ πόλεμος καὶ εἰς ἀλλήλους πλεονεξία ἅμα τῆ τῶν ζώων ἀδικία· ὁ καὶ θαυμαστὸν τῶν τολμησάντων τὴν ἀποχὴν τῶν ζώων ἀδικίας μητέρα εἶπειν, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς πείρας ἅμα τῷ φόνῳ αὐτῶν τρυφήν τε καὶ πόλεμον καὶ ἀδικίαν συνεισελθεῖν μηνυούσης.

De proverbio ἄλις δρυὸς vid. Zenob. II, 40 : Ἐπὶ τῶν ἐκ φαυλοτέρας διαίτης ἐρχομένων ἐπὶ βελτίονος εἴρηται ἡ παροιμία· ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον οἱ ἄνθρωποι βαλάνοις δρυὸς τρεφόμενοι, ὑστέρον εβρεθείσι τῆς Δήμητρος καρποῖς ἐχρήσαντο. Locis a Leutschio ac Schneidewino laudatis adde Porphy. l. I. II, 5; Euseb. Pr. Ev. III, p. 86 D; Cicero Ad Att. II, 19. ✓

2.

Hieronimus Adv. Jovin. IX, p. 230 ed. Reat. : *Dicaearchus in libris antiquitatum et Descriptione Graeciae refert sub Saturno, quum omnia humus sunderet, nullum comedisse carnem, sed universos vixisse frugibus et pomis, quae sponte terra gignebat.* Haec ex Porphyrio descripta esse recte censet Holstenius.

3.

Censorinus De die nat. c. 4 : *Alii semper homines fuisse nec umquam ex hominibus natos, atque eorum generi caput exordiumque nullum existisse arbitrati sunt; alii vero fuisse tempus quum homines non essent, et his ortum aliquando principiumque natura tributum. Sed prior illa sententia, qua sem-*

in olio degerent absque ulla cura atque laboribus ullis; et si elegantissimorum medicorum sententiae acquiescendum est, ut etiam non aegrotarent. Nullum enim eorum praecipuum est, quod magis ad sanitatem faciat, quam quum monent, dandam esse operam ut quam paucissima fieri potest excrementa gignantur: a quibus porro illi expurgata corpora perpetuo conservabant; quippe quum neque validius natura corporis sui, sed imbecillius, neque amplius quam moderatum esset ob paratam rerum copiam, imo minus plerumque ob penuriam, quam esset satis, alimentum sumerent. Quin neque bella neque seditiones inter ipsos erant, quum nullum praemium in medio propositum ejusmodi haberent, pro quo adipiscendo suscipere ullam contentionem quisquam vellet: ita ut summa totius eorum vitae nihil aliud esset, quam otium et quies a necessariis sibi suppeditandis, sanitas, pax, amicitia. Unde posteris qui propterea quod majora appetivissent, in multa mala incidant, desiderabilis hujuscemodi vita merito apparuit. Victus autem tenuitatem nullius apparatus indigam primorum illorum hominum satis declarat, quod dictum postea fuit, *Satis quercus*; quum ille qui primus parcae illius vitae mutationem est aggressus, dixisse id verisimile est. Simul autem cum eo verbo vita pastoricia introducta est. In qua et supervacaneas jam possessiones sibi comparabant,

et animalibus quoque manus inferre coeperunt. Quum enim alia ex iis innoxia, alia agrestia et malefica esse animadvertissent, ad cicuranda alia animum adjecerunt, alia violentia opprimere conati sunt. Atque ita simul cum ea vita bellum quoque introductum est. Atque haec, Dicaearchus inquit, nos non dicimus, sed illi qui pleraque diligenti inquisitione persecuti sunt. Quum enim jam satis multae possessiones essent, alii collecti et mutuo se invitantes sibi eas acquirere, alii sibi eas conservare contendebant. Quumquoque illa paullatim processisset tempus, ac tandem quidnam videretur esse utile, animadvertent, in tertium vitae genus agrorum colendorum tandem devenerunt. Atque haec sunt quae veteribus Graecorum rebus commemorandis Dicaearchus refert, dum beatam antiquorum illorum vitam praedicat, cui quidem non minorem quam alia, abstinentia quoque ab animalis profectum asserbat. Unde bellum nullum in ea erat, quum omni injustitia prorsus careret. Postea vero una cum injustitia in animalia et bellum et plus habendi inter ipsos contentio subintravit. Quia de causa non satis demirari pro merito possum eorum impudentiam, qui abstinentiam ab animalibus matrem injustitiae appellare non verentur: quum et historia et experientia una cum corde ipsorum et luxuriam et bellum et injustitiam in vitam hominum invasisse manifeste testentur.

per humanum genus fuisse creditur, auctores habet Pythagoram Samium et Ocellum Lucanum et Archytam Tarentinum omnesque adeo Pythagoricos. Sed et Plato Atheniensis et Xenocrates et Dicæarchus Messenius itemque antiquæ Academicæ philosophi non aliud videntur opinati. Aristoteles quoque Stagiritis et Theophrastus multique præterea non ignobiles Peripatetici idem scripserunt ejusque rei exempla dicunt, quod negent omnino posse reperiri, avesne ante an ova generata sint, quum et ovum sine ave et avis sine ovo gigni non possit. Itaque et omnium, quæ in sempiterno isto mundo semper fuerunt futuraque sunt, aiunt principium fuisse nullum, sed orbem esse quendam generantium nascentiumque, in quo uniuscujusque geniti initium simul et finis esse videatur. Cf. Lactantius II, 10; Stobæus Ecl. Phys. tom. I, p. 412.

Non nego quæstionem hanc a Dicæarcho in libris *De interitu* data opera esse tractatam; eandem vero rem etiam in *Vita Græciæ*, cujus initio de humani generis principiis apte sermo institui potuit, paucis esse explicatam, colligas si cum fragmentis 1 — 3 comparaveris Varronis locum jam apponendum.

4.

Varro *De re rust.* II, 1 : *Igitur, inquam, et homines et pecua quum semper fuisse sit necesse, natura, sive enim aliquod fuit principium generandi animalium, ut putavit Thales Milesius et Zeno Citius, sive contra principium horum exstitit nullum, ut credidit Pythagoras Samius et Aristoteles Stagiritis, necesse est humanæ vitæ a summa memoria gradatim descendisse ad hanc ætatem, ut scribit Dicæarchus, et summum gradum fuisse naturalem, quum viverent homines ex illis rebus, quæ inviolata ulro ferret terra, ex hac vita in secundam descendisse pastoritiam e feris atque agrestibus, ut ex arboribus ac virgultis decerpendo glandem, arbutum pomaque colligerent ad usum, sic ex animalibus, quum propter eandem utilitatem quæ possent silvestria deprehenderent ac concluderent et mansuescerent. In quibus primum non sine causa putant oves assumptas et propter placiditatem : maxime enim hæc natura quietæ et aptissimæ ad vitam hominum : ad cibum enim lacte et caseum adhibitum ; ad corpus vestitum et pelles attulerunt. Tertio denique gradu a vita pastorali ad agricul-*

6.

Partitio non suffocat. Dicæarchus libro *De rebus Græcorum* morem non fuisse ait antiquitus partiendo cibum; post tamen quum certis de causis deficere cœpissent edulia, dividendi mos invaluit, indeque tractum proverbium. Epulas enim communiter et non singulatim dispersitas initio potentiores eripiebant tenuioribus, qui propterea suffoca-

turam descenderunt, in qua ex duribus superioribus retinuerunt multa, et quo descenderant ibi processerunt longe, dum ad nos pervenirent.

Ut ex arboribus... sic etc.] sensus : « adeo ut, quemadmodum prima ætate ex arboribus etc., sic in secunda ex animalibus etc. » Quare scribendum puto : ut, ut, i. e. adeo ut, quemadmodum. Fuhrius p. 107 plura transponenda, alia mutanda in h. l. censet præter omnem necessitatem.

5.

Idem ibid. I, 9 : *Et quidem licet adjicias, inquam, pastorum vitam esse incentivam, agricolarum succentivam, auctore doctissimo homine Dicæarcho, qui Græciæ vitam qualis fuerit ab initio nobis ita ostendit, ut superioribus temporibus fuisse doceat quum homines pastoritiam vitam viverent, neque scient etiam arare terram uult serere arbores aut putare; ab his inferiore gradu ætatis susceptam agriculturam.*

6

Zenobius. V, 23 : *Μερὶς οὐ πνίγει· Δικαίργός φησιν ἐν τοῖς Περὶ τῆς Ἑλλάδος ἐν τοῖς δειπνοῖς μὴ εἶναι σύνθετος τοῖς ἀρχαίοις διανέμειν μερίδας· διὰ δὲ προφάσεις τινὰς ἐνδεστέρων γενομένων τῶν ἐδεσμάτων, κρατῆσαι τὸ ἔθος τῶν μερίδων, καὶ διὰ τοῦτο τὴν παροιμίαν εἰρησθαι. Τῶν γὰρ ἐδεσμάτων κρινῆ καὶ μὴ κατὰ μέρος τιθεμένων, τὸ πρότερον οἱ δυνατώτεροι τὰς τροφὰς τῶν ἀσθενῶν ἤρπαζον, καὶ συνέβηκε τούτους ἀποκνίγασθαι, μὴ δυναμένους ἑαυτοῖς βοηθεῖν. Διὰ τοῦτο οὖν ὁ μερισμὸς ἐπενοήθη. Cf. Apostol. XII, 69 et reliquos, quos laudat Leutschius ad h. l. Fragmentum ad antiquæ vitæ descriptionem cum Buttmanno retuli. Sin alio ex libro petitum malis, nihil refragor.*

7.

Apoll. Rhod. IV, 274 ait : *Vir Ægyptius Asiam et Europam peragravit, μυρία δ' ἄστη Νάσσατ' ἐποιχόμενος, τὰ μὲν ἢ κοπι ναιετάουσιν, ἢ καὶ οὐ πούλως γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών. Ad hæc scholion vulgatum : Σεσόγλωσις, Αἰγύπτου πάσης βασιλεὺς, μετὸ Ὑρον τὸν Ἰσίδος καὶ Ὀσίριδος παῖδα, τὴν μὲν Ἀσίαν ὁρμήσας πᾶσαν καταστρέψατο, ὁμοίως καὶ τὰ πλεῖστα τῆς Εὐρώπης. Ἀκριβέστερον εἴ ἐστι τὰ περὶ*

bantur, quod defendere se contra illos non possent. Quamobrem excogitata partitio est.

7.

Sesonchosis post Horum, Osiridis et Isidis filium, totius Ægypti rex, suscepta expeditione Asiam sibi subiecit universam, similiterque etiam Europæ partem majorem Quorum historia accuratius exponitur apud Herodotum...

αὐτοῦ παρὰ Ἡροδότῳ... Περὶ δὲ τῶν χρόνων, καθ' οὓς ἐγένετο Σεσόγῳσις, ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τοῦτο μόνον φησὶ, πολὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών· φησὶ δὲ Δικαίαρχος ἐν δευτέρῳ καὶ Ἑλληνικοῦ βίου Σεσογῳσίδι μεμεληκέναι· καὶ νόμους αὐτὸν θέσθαι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τὴν πατρῶαν τέχνην· τοῦτο γὰρ ᾗτο ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας· καὶ πρῶτόν φησιν (φησιν;) αὐτὸν εὐρηκέναι ἵππων ἄνθρωπον ἐπιβαίνειν. Οἱ δὲ ταῦτα εἰς Ὀρον ἀναφέρουσιν.

276. Ἡ καὶ οὗ : Ἡ γὰρ ἐκλελοίπασί τινες τῶν πόλεων, ἢ μετονομασθεῖσαι ἀγνοοῦνται ὑφ' οὗ τυγχάνουσιν ἐκτισμέναι· τούτου δὲ τὸν χρόνον αἴτιον γεγενῆσθαι. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ μετὰ τὸν Ἰσιδος καὶ Ὀσίριδος Ὀρον βασιλέα γεγονέναι Σεσόγῳσις λέγει, ὥστε γίνεσθαι ἀπὸ τῆς Σεσογῳσίδος βασιλείας μέχρι τῆς Νείλου ἔτη δισχιλία φ', ἀπὸ δὲ τῆς Νείλου βασιλείας μέχρι τῆς πρώτης Ὀλυμπιάδος ἔτη υλς', ὡς εἶναι τὰ πάντα ἁμοῦ ἔτη δισχιλία ἐννακόσια λς'.

Eadem e codice Parisino : Περὶ τοῦ Σεσογῳσίδος λέγει. Οὗνος γὰρ Αἰγύπτου πάσης βασιλεύσας μετὰ Ὀρον, τὸν Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος παῖδα, τὴν τε Ἀσίαν ὁρμήσας πᾶσαν κατεστρέψατο καὶ μέρη πλεῖστα τῆς Εὐρώπης. Ἀκριδέστερα (I.-ον) δὲ τὰ περὶ αὐτοῦ Ἡρόδοτος διηγεῖται... Περὶ δὲ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐγένετο ὁ Σέσωστρις, Ἀπολλώνιος δὲ τοῦτο μόνον φησὶ· πολὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών· Δικαίαρχος δὲ ἐν α' μετὰ τὸν Ὀσίριδος καὶ Ἰσιδος Ὀρον βασιλέα φησὶ γεγονέναι Σέσωστριν· ὥστε γίνεσθαι ἀπὸ μὲν τῆς Σεσώστριδος βασιλείας μέχρι τοῦ Νείλου ἔτη βφ', ἀπὸ [δὲ] τῆς Νείλου βασιλείας μέχρι τῆς α' Ὀλυμπιάδος ἔτη υλς', ὡς εἶναι τὰ πάντα ἁμοῦ ἔτη βτς λς'. Καὶ νόμους δὲ λέγει Δικαίαρχος αὐτὸν θετικέναι, μηδένα ἐκλείπειν τὴν πατρῶαν τέχνην· τοῦτο γὰρ ᾗτο ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας· καὶ πρῶτον δὲ εὐρηκέναι ἵππων ἐπιβαίνειν ἄνθρωπον. Ἄλλοι δὲ ταῦτα εἰς Ὀρον ἀναφέρουσιν καὶ τοῦτο δὲ φησὶ Δικαίαρχος ἐν β' Ἑλληνικοῦ βίου Σεσώστριδι μεμεληκέναι.

Ὁ γὰρ μὲν Ἀπολλώνιος εἰπὼν, τὰ μὲν οὗ ποθὶ ναιετᾶουσιν, ἐπίγαγεν ἡ καὶ οὗ· ὁ δὲ τῶν διὰ τούτου, οἱ μὲν τῶν πόλεων παντάπασιν ἐκλελοίπασιν, οἱ δὲ μετωνομάσθησαν, καὶ ἀγνοεῖται ὑφ' οὗ τυγχάνουσιν ἐκτισμέναι.

Quibus inter se comparatis, patet scholium Parisinum vulgato esse concinnius. Nam in vet. scholio verba ὁ μὲν Ἀπολλώνιος κτλ. et φησὶ δὲ Δικαίαρχος si

opponuntur sibi, nihil habent commune; si conjunguntur, conjunguntur inepte. Hoc certe vitavit Parisinus codex; cujus auctorem si Buttmannus sua e vulgatis nostris scholiis excerpisse putat, falsus est haud dubie. Utrisque scholiis uberior fons communis subesse debet. Quod non ex nostro quidem loco, verum ex aliis compluribus colligitur. Recte autem, mea quidem sententia, Buttmannus annotat hæc : « Quamquam sola illa temporum constitutio certis verbis horum compilatorum primo Vitæ Græciæ libro tribuatur, tamen cetera quoque, etsi secundo libro ab illis ascripta, ad primum librum pertinuisse non sine caussa suspicamur. » Contra Bunsenius *Ægypten* tom. III (*Urkundenbuch*) p. 72 : « Equidem recte sese habere librorum denominationem crediderim : nam in primo libro Dicearchus, antequam de ipsis Græcorum antiquitatibus et historicis et geographicis ageret, generis humani primordia veterumque populorum historiam videtur digessisse, in altero rem civilem ita tractasse, ut primum civitatis originem, deinde antiquissimas civitatum formas, tum Græcorum mores atque instituta ante oculos poneret. Quare illud fragmentum, quo regis definitur ætas, ex primo; quo instituta ad civium vitam pertinentia, ex altero desumptum est. » Quibus vereor ne in diversos libros dispescantur quæ ut revera conjuncta sunt, sic conjunctim philosophus exposuerit. Aliam difficultatem movent verba : φησὶ δὲ Δικαίαρχος ἐν δευτέρῳ καὶ Ἑλληνικοῦ βίου Σεσογῳσίδι μεμεληκέναι. Fuhrius p. 101 de his ita statuit : « In primo libro illa magis universa expositio chronologica et secundo singularis de vita Græca a Sesonchoside in Ægypto recepta relatio comprehensa fuit. In posteriore illa re tradenda Dicearchum crediderim demonstraturum fuisse quantopere peregrini vitam Græcam respexissent, neque contraria ratione cum Buttmano statuerim significare voluisse, quantum vita Græca peregrinis debuisset, quæ quidem plurimorum scriptorum Græcorum sententia est. Cf. Diodor. I, 30. » Quæ quidem Fuhrii sententia admitti nequit. Nam quid, quæso, Sesonchos anno 3722 a. C. e Græca vita in Ægyptiam transtulisse, quidnam respexisse putetur? Quocumque te vertas, e vulgata sensum commo-

Dicearchus vero in Vita Græciæ etiam civilem vitam curæ cordique fuisse Sesonchosi tradit : nam lege ab eo sanctum esse ait, ne quis desereret artem quam pater exercuerit : id enim avaritiæ esse initium putabat. Porro equos concendendi atque regendi scientiam eum primum docuisse dicit. Quamquam hoc alii ad Horum referunt.

Vel etiam non] Aut enim esse desierunt nonnullæ harum urbium, aut nomina quum mutaverint ignoratur a quonam sint conditæ. Illius vero causam fuisse dicit temporis lon-

ginitatem. Jam quod tempora allinet, quibus vixerit Sesonchos, Apollonius hoc tantum dicit : *satis enim nulla interest annorum series* : Dicearchus vero libro primo post Horum, Isidis et Osiridis liliū, regem fuisse Sesonchosin ait, adeo ut a Sesonchos regno usque ad Nili regnum sint anni 2500, a Nili autem regno usque ad primam Olympiadem anni 436, ideoque omne spatium usque ad Ol. I sit annorum 2936.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

quæ de Chaldæis retulerat ex Dicæarcho repetita esse. »

9.

Stephan. Byz. : Πάτρα, ἐν τῶν τριῶν τῶν παρ' Ἑλλήσι κοινωνίας εἰδῶν, ὡς Δικαίαρχος, ἃ δὴ καλοῦμεν πάτραν, φρατρίαν, φυλήν. Ἑκλήθη δὲ πάτρα μὲν εἰς τὴν δευτέραν μετάβασιν ἐλθόντων ἢ κατὰ μόνας ἐκάστῳ πρότερον οὖσα συγγένεια, ἀπὸ τοῦ πρεσβυτάτου τε καὶ μάλιστα ἰσχύσαντος ἐν τῷ γένει τὴν ἑπωνυμίαν ἔχουσα, ὅν ἂν τρόπον Αἰακίδας ἢ Πελοπίδας εἴποι τις ἄν. Φατρίαν (πατρίαν libri) δὲ συνέβη λέγεσθαι καὶ φρατρίαν, ἐπειδὴ τινες εἰς ἑτέραν πάτραν (φράτραν libr.) ἐδίδουσαν θυγατέρας ἑαυτῶν. Οὐ γὰρ εἶτι τῶν πατριωτικῶν ἱερῶν εἶχε κοινωνίαν ἢ δοθείσα, ἀλλ' εἰς τὴν τοῦ λαβόντος αὐτὴν συνετέλει πάτραν· ὥστε πρότερον πόθῳ τῆς συνόδου γιγνομένης ἀδελφαῖς σὺν ἀδελφῶ, ἑτέρα τις ἱερῶν ἐτέθη κοινωνικῆ συνόδος, ἣν δὴ φρατρίαν (πατρίαν libri) ὠνόμαζον· καὶ πάλιν, ὥστε πάτρα μὲν ὅνπερ εἶπαμεν ἐκ τῆς συγγενείας τρόπον ἐγένετο μάλιστα τῆς (τοῖς τγ.) γονέων σὺν τέκνοις καὶ τέκνοις (τέκνα τγ.) σὺν γονεῦσι, φρατρία δὲ ἐκ τῆς τῶν ἀδελφῶν. Φυλὴ δὲ καὶ φυλέται πρότερον (πρῶτον malebat Wachsm.) ὠνομάσθησαν ἐκ τῆς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ καλούμενα ἔθνη συνόδου γενομένης· ἕκαστον γὰρ τῶν συναλθόντων φύλον ἐλέγετο εἶναι. [Οἱ οἰκήτορες πάτριοι. Stephani vel excerptoris additamentum.] Locum hunc, uti dedimus, constituit Buttmannus pater in *Abhandl. d. Berliner Acad. d. Wissensch. hist. phil. Cl.* 1818-19. p. 12 sqq. Ceterum malim legere ὥστε πόθῳ τῆς συνόδου τῆς πρότερον γενομένης. Cf. Wachsmuthi. *Hellen. Alterth.* I, 1, p. 312, ex quo hæc annotat Fulvius p. 113 : « Wachsmuthius Dicæarchum conjunctiones minus historica ratione, quamquam historiam ea in re respexisset, quam philosophica considerasse et summas earum causas investigasse et κοινωνίας radices a familia usque ad civitatem persecutum esse statuit per tres gradus, quorum primus fuisset simplicissima ratio ἢ κατὰ μόνας, conjugium (coll.

Aristot. Polit. I, 1, 4. 6), alter ratio inter parentes et liberos (coll. Ciceron. De off. I, 17, ubi his in verbis Dicæarchus fortasse obversatus esset : *Prima autem societas in ipso conjugio est, proxima in liberis*) ; in tertio denique gradu summum societatis principium religionem fuisse animadvertit. » Cf. Hermann. *Staats-Alterth.* § 99, 6 ibique laudatos.

10.

Clemens Alex. Protrept. I, c. 2, p. 9, 13, Sylb. : Ἱεροκλήσιμος δὲ ὁ φιλόσοφος καὶ τὴν σχέσιν αὐτοῦ (sc. τοῦ Ἡρακλέους) ὑφ' ἑαυτοῦ τοῦ σώματος, μακρὸν, φριξότριχα, ῥωτικόν· Δικαίαρχος δὲ σχιζίαν, νευρώδη, μέλανα, γρυπὸν, ὑποχάροπον, τετανότριχα.

Cum Fulvius hæc ad Βίον Ἑλλ. retuli; num recte, ipse dubito. De re v. Müller. *Archæolog.* § 410. 331.

11.

Scholion ad II. ζ, vs. 396 : Ὑπὸ Πλάκῳ] Γράνικος, οἱ δὲ Ἀτράμους (Ἀτραμυς), Πελασγὸς τὸ γένος, ἀφικετό ποτε ὑπὸ τὴν ἐν τῇ Λυκίᾳ Ἰδὴν καὶ πόλιν κτίσας ἐκείσε ἀφ' ἑαυτοῦ προσηγόρευσε Ἀδραμύτιον. Γεννήσας δὲ θυγατέρα Θήβην τῷ ὀνόματι παρὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ γάμου ἔθετο γυμνικὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ταύτης γάμον τῷ ἀριστεύσαντι. Ἡρακλῆς δὲ κατ' ἐκαίνο καιροῦ φανεῖς ἔλαβε τὴν Θήβην γυναῖκα καὶ κτίσας πόλιν ὑπὸ τὸ Πλάκιον καλούμενον ὄρος τῆς Κιλικίας (al. cod. Λυκίας) Πλακίαν Θήβην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἐκάλεσεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Δικαίαρχου. Cf. ibid. : Ἀδραμύστις ὁ Πελασγὸς ἀφικόμενος εἰς τὴν Ἰδὴν τὴν ἐν Κιλικίᾳ (al. cod. Λυκίᾳ) κτίζει πόλιν Ἀδραμύστειαν καλούμενην. Ἐχὼν δὲ θυγατέρα Θήβην ἑπαθλον δρόμου αὐτὴν ὤρισε τῷ βουλομένῳ. Ἡρακλῆς δὲ ταύτην λαβὼν (ὑπὸ τὸ Πλάκιον τῆς Κιλικίας πόλιν κτίσας Θήβην αὐτὴν ὠνόμασεν· ἀλλ' Ἐριθήλας καὶ Λόβης οἱ Ἀστάκου ἀπαρχὰς εἰς Φοινίκην ἀπὸ Θήβης φέροντες ἐξώσθησαν καὶ οἰκήσαντες ἐκτίσαν αὐτὴν καθ' ὁμωνυμίαν) καὶ τὴν πόλιν Ὑπόπλακον Θήβην ὠνόμασεν, εἶτι ὑπέρκειται αὐτῆς πλάκῳδες ὄρος, συνεχεῖς ἔχον πέτρας

9.

Patra, Dicæarcho teste, designat unum ex tribus apud Græcos societatis generibus, quæ appellamus *patram*, *phratrîam*, *phylon*. Ac *patra* quidem oritur ubi societas, quæ antea in solo conjugio singulis quibusque erat, (procreatis liberis) ad secundum gradum pervenit; nomen vero habet ab eo qui in gente nato maximus simulque potentissimus est, quemadmodum *Æacidas* vel *Pelopidas* aliquis dixerit. *Phratrîa* autem sive *phratrîa* sit, ubi quis in aliam *patram* filiam suam matrimonio inducit. Tum enim non amplius suæ *patræ* sacrificiorum communitate puella elocata frullit, sed *patræ* accensetur ejus, qui uxorem duxit. Jam vero olim propter desiderium conventuum, quæ fratribus cum sororibus esse soliti erant, alia quædam sacrorum, ad quæ duæ hæc gentes convenirent, instituebatur communitas,

eaque *phratrîa* appellabatur. Igitur *patra*, sicuti diximus, orta est ex consanguinitate quæ parentibus cum liberis ac liberis cum parentibus intercedit, *phratrîa* autem ex consanguinitate frstrum sororumque; *phyle* autem et *phyletæ* (*tribus* et *tribules*) olim inde nominati, quod in civitates atque ἔθνη sive classes, quæ vocantur, coierunt.

10.

Dicæarchus ait *Herculem* fuisse quadrato et compacto corpore, nervosum, nigrum, naso aquilino, subcaesis oculis, promissis capillis.

11.

Granicus vel secundum alios *Atramyas*, *Pelasgus* genere, in *Lyciam* venit ad *Idam* montem, ubi urbem condidit, quam de suo nomine *Adramyttium* appellavit. Idem susceperat filiam, *Theben* nomine. Quæ quum adulta virgo

προσπιπτούσας ἀλλήλαις. Ἄλλοι δὲ οὗτοι παρὰ τοὺς Σύρους Κλιμας, ὑπὸ τὴν Ἴδην καὶ Πήδασον ὄντες. Ad Βίον Ἑλλ. hæc retulerunt Osannus et Fuhrius.

12.

Stephan. Byz. : Δώριον, πόλις μία τῶν τριῶν, ὧν Ὀμηρος μνημονεύει. « Καὶ Πτελεὸν καὶ Ἐλος καὶ Δώριον. » Δικαίαρχος δὲ τέτταρας ταύτας εἶναι φησι, καὶ Πτελέας, οὗ Πτελεὸν τὴν μίαν καλεῖ κατὰ τὸ πρῶτον τοῦ Βίου τῆς Ἑλλάδος βιβλίον. Τῶν δ' ἐν τῇ Πελοποννησίᾳ χύρᾳ Δωριέων κατοικούντων μέρος τι μετὰ τῶν ἐν ταῖς ἰσχάταις ***. Sequitur ingens lacuna, adeo ut incertum sit, num postrema nostra item ad Dicæarchum de migrationibus Doriensium exponentem pertineant. *Dorium* antiquum fuisse nomen ejusdem urbis, quæ aliis est Erineum, statuit Müller. *Dor.* I, 36 sqq. ubi vide. Cf. idem *Min.* p. 497 sq.

13.

Plutarch. Theseus c. 32, 6 : Ὁ δὲ Δικαίαρχος Ἐχεδήμου φησὶ καὶ Μαράθου συστρατευσάντων τότε τοῖς Τυνδαρίδασι (sc. Helenam ex Attica repetituris) ἐξ Ἀρκαδίας, ἀπ' οὗ μὲν Ἐχεδημίαν προσαγορευθῆναι τὴν νῦν Ἀκαδημίαν, ἀπ' οὗ δὲ Μαραθῶνα τὸν δῆμον, ἐπιδόντος ἑαυτὸν ἑκουσίως κατὰ τι λόγιον σφαγιάσασθαι πρὸ τῆς παρατάξεως.

« Ex verbis ἐξ Ἀρκαδίας, ut Dodwellus statuit, neutiquam certo efficitur Echemum et Marathum Arcades fuisse, quum ἐξ Ἀρκαδίας verba ad συστρατευσάντων arcissime referenda, quamquam ex fama aliunde nota Echemus rex Arcadiæ fuisse dicitur. Cf. Pausan. I, 41; VIII, 5. 45. 53. » Fuhrius. At Arcadem fuisse, eundemque procul dubio, cujus Pausanias aliique multi meminerunt, colligas e Stephano Byz. Ἐκαδήμεια ἢ Ἀκαδήμεια, ἀπὸ Ἀκαδήμου... οἱ δ' ὅτι Ἐχεμος δ' Ἀρκὰς συστρατεύσας τοῖς Διοσκούροις ὑποχείριον ἔσχε τὴν Ἀττικὴν.

De Marathone, qui e Peloponneso in Atticam venit, etsi a nostro propter temporum rationes distinguendo, v. Pausan. II, 1, 1.

14.

Schol. Pindar. Ol. VI, 7 : Δι' ἑμπύρων ἐν Ἡλιῶι Ἰαμίδαι ἐμαντεύοντο... Τοῦ δὲ μαντείου τοῦ ἐν Ἡλιῶι καὶ Δικαίαρχος μέμνηται. Hæc si ad Geographica referre malis, nihil refragor.

15.

Athenæus XIV, p. 636, C : Ἦν γὰρ δὴ τινα καὶ χωρὶς τῶν ἐμφυσωμένων καὶ χορδαῖς διειλημμένων ἕτερα ψόφου μόνον παρασκευαστικά, καθάπερ τὰ κρέμβαλα, περὶ ὧν φησὶ Δικαίαρχος ἐν τοῖς Περὶ τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου, ἐπιχωριάσαι φάσκων ποτὲ καθ' ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσοργεῖσθαι τε καὶ προσάδειν ταῖς γυναῖξιν ὄργανά τινα ποιά, ὧν ὅτε τις ἀπτοίτο τοῖς δακτύλοις, ποιῶν λιγυρὸν ψόφον· ὁηλοῦσθαι δ' ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἄσματι, οὗ ἐστὶν ἀρχή· « Ἀρτεμι σοὶ μὲν τι φρὴν ἐπίμερον ὕμνον ἴναι (ἴναι cod. A B) τε ὅθεν ἄδει τις ἀλλὰ χρυσοφανία κρέμβαλα χαλκοπάρα χειρῖν. »

Postrema, quum manca sint, Schweighæuserus ad metrum elegiacum revocavit hunc in modum :

Ἀρτεμι, σοὶ μ' ἐπι φρὴν ἐπ' ἐπίμερον ὕμνον Ἰνωθεν (?),
Ἄδ' ἐπι χρυσοφανῆ κρέμβαλα χαλκοπαγῆ
Χειρῖν...

Fiorillo ad Herod. Attic. p. 68 proponit : Ἀρτεμι σοὶ μ' ἐστὶ φρὴν ἐπίμερον ὕμνον ἴναι, ἕως ἄλλα τις χρυσοφαία κρέμβαλα χαλκοπάρα χειρῖν ἔχουσα ἰακχεῖ. Fuhrius ad Dicæarchi verba : ἐπιχωριάσαι καθ' ὑπερβολὴν respiciens, opinansque hanc sententiam in ipso carmine indicatam esse, hæc excudit : Ἀρτεμι, σοὶ μὲν φρὴν ἴταί τιν' ἐπίμερον ὕμνον Καὶ θεῖον [σύμνον, κρούσιον] δ' ἀειδέτω ἄλλα Χρυσοφανῆ χειρῖν τις κρέμβαλα χαλκοπάρα, i. e. Diana, tibi quidem animus cupit suavem et ex divina inspiratione profectum hymnum audire; alia au-

nubilis esset, pater ludum gymnicum celebravit, illique nuptias victori præmium constituit. Eo ipso temporis momento quum Hercules advenisset, is Theben uxorem accepit, ac deinde urbem sub Placio Lyciæ monte condens, Placiam Theben de uxore eam nuncupavit. Historia apud Dicæarchum legitur.

12.

Dorium, una ex tribus illis urbibus, quarum Homerus meminit : « *Et Pteleum et Helos et Dorium.* » Dicæarchus vero hasce (Doriensium) urbes quattuor esse dicit; idem *Pteleas*, non vero *Pteleum*, unam earum vocat in libro primo De vita Græciæ.

13.

Dicæarchus tradit, quum Echedemus et Marathus Tyn-
daridas ex Arcadia essent ad bellum illud sequuti, no-
men ab illo habuisse Echedemiam quæ nunc appellatur

Academia, ab hoc autem pagum Marathonem, quod ultro se ex quodam oraculo obtulisset ante sciem immolandum.

14.

Oracull quod in Elide est, Dicæarchus quoque mentionem facit.

15.

Erant præter instrumenta quæ instantur et quæ chordis distincta sunt, alia strepitum solummodo edentia, veluti crotala. De quibus Dicæarchus loquitur in libro De vita Græciæ, dicens frequentissimo et modum prorsus excedente usu fuisse olim certa quædam instrumenta, quorum ad sonum et saltarent et canerent mulieres; quæ instrumenta si digitis percuteret aliquis, argutum ederent sonum : eaque significari in Dianæ cantico, cujus est initium : « Diana, mihi animus est gratum tibi edere carmen, Interim tum hæc alia (mulier) aurata ænea cremibela pulset. » [*E versione Schweigh.*]

tem cantet, quæ crotala auro splendentia et genis æneis prædita manibus pulsant. » Metra lyrica subesse videntur, quæ refingi, quum ne sententia quidem aperta sit, haud facile poterunt. Pro ὕμνον editt. Ven. et Basil. exhibent ὕπνον; fortasse recte; nam ὕμνος vox in ἄσματι offendere possit. Fortasse igitur sententia latet hujusmodi : Ἄρτεμι, σοὶ μὴ τι φρὴν ἐφίμερον (ἐφήμερον edd. vett.) ὕπνον σισιέναι· τήλοθεν εὐδὴ τις [ὅταν ᾗδε τινάσσω] καλὰ χρυσυφανέα κρέμβαλα χαλκοπαρήια χερσίν, « i. e. poli jam dulcem inire somnum; procul absit dormiturus necesse est, quando ego hæc crotalas quatiam. »

16.

Argument. ad Eurip. Medeam : Τὸ δῶμα δοκεῖ ὑποβαλίσθαι (sc. ὁ Εὐριπίδης) παρὰ Νεόφρωνος διασχιυάσας, ὡς Δικαίαρχος τε Περί τοῦ Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν Ἰπομνήμασι. — Olim legebatur ὑποβαλέσθαι γενναιοφρόνας (παναιόφρονος in ed. Rom.) διασχ. Emendavit Elmslejus, suffragantibus Hermanno, Nækio, aliis. Cf. Diog. Laert. II, 134; Wagner. Fragm. Tragicorum p. 20 ed. Didot. Jam vero num putemus Dicearchum in Βίου libris tribus historiam tragicorum fabularumque scenæ commissarum data opera prosecutum esse? Non puto. Imo quum Neophronem constet antiquioris tragædiæ mores migrasse, ut qui primus pædagogos et servorum tormenta introduxerit (Suidas v. Νεόφρων); ejusmodi autem innovationes quum e vitæ publicæ historia explicandæ cum eaque componendæ sint : aptissime Neophronis ejusque sectatoris Euripidis mentio in Vita Græciæ fieri potuit.

17.

Plutarch. Agesil. c. 19, 5 : Ἐπεὶ δὲ ἀπενόστησεν οὐκ ἄνευ, προσφιλῆς μὲν ἦν εὐθὺς τοῖς πολίταις καὶ περίβλεπτος ἀπὸ τοῦ βίου καὶ τῆς διαίτης· οὐ γὰρ, ὡς περὶ οἱ κλειστοὶ τῶν στρατηγῶν, καινὸς ἐπανῆλθεν

16.

Medeam fabulam Euripides tractandam sibi sumpsisse videtur, argumenti adornationem fabulæque œconomiam a Neophrone mutuatus, teste Dicearcho in opere de Vita Græciæ et Aristotele in Commentariis.

17.

Agesilaus redux carus statim et in admiratione civibus suis propter mores vitæque rationem fuit. Non enim quod plerique omnes imperatores faciunt, ex peregrinatione alius, vel externis moribus motus domestica fastidians aspernansque reliit, sed perinde atque ii qui Eurotam nunquam transiissent, patrias consuetudines amplexus, non cenam immulavit, non lavacrum, non uxoris cultum, non armorum apparatus, non ædificia; quin et fores easdem reliquit, ita vetustas, ut eæ ipsæ videri potuerint, quas

ἀπὸ τῆς ξένης καὶ κεινημένος ὑπ' ἀλλοτρίων ἰθῶν καὶ δυσκολαίνων πρὸς τὰ οἴκοι καὶ ζυγομαχῶν, ἀλλὰ ὁμοίως τοῖς μηδεπώποτε τὸν Εὐρώταν διαβεβηχόσι τὰ παρόντα τιμῶν καὶ στέργων οὐ δεῖπνον ἠλλαξεν, οὐ λουτρὸν, οὐ θεραπείαν γυναικός, οὐχ ὄπλων κόσμον, οὐκ οἰκίας κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ τὰς θύρας ἀφῆκεν οὕτως οὐσας σφόδρα παλαιὰς, ὡς δοκεῖν εἶναι ταύτας ἐκείνας ἃς ἐπέθηκεν Ἀριστόδημος. Καὶ τὸ κἀναθρόν φησιν ὁ Ξενοφῶν οὐδέν τι σεμνότερον εἶναι τῆς ἐκείνου θυγατρὸς ἢ τῶν ἄλλων. Κἀναθρα δὲ καλοῦσιν εἰδῶλα γρυπῶν ξύλινα καὶ τραγελάφων ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς. Ὁ μὲν οὖν Ξενοφῶν ὄνομα τῆς Ἀγησιλάου θυγατρὸς οὐ γίγραρε· καὶ ὁ Δικαίαρχος ἐπηγανάκτησεν, ὡς μήτε τὴν Ἀγησιλάου θυγατέρα μήτε τὴν Ἐπαμινώνδου μητέρα εἶτι γινωσκόντων ἡμῶν. Ἡμεῖς δὲ εὐρομεν ἐν ταῖς Λακωνικαῖς ἀνγγραφαῖς ὀνομαζομένην γυναῖκα μὲν Ἀγησιλάου Κλεόραν, θυγατέρα δὲ Εὐπωλίαν καὶ Προλύταν.

Suspicio Dicearchum eadem fere atque Plutarchum l. l. narrasse de Agesilao ejusque familia, utpote qui in tanta morum Laconicorum mutatione priscam simplicitatem retinuerint. Quodsi est, aptissime fragmentum ad Vitam Græciæ refertur; facileque fieri potuit ut data hac occasione moneret non solum Agesilai filia, sed aliarum etiam nomina quæ ad celebratissimorum virorum historiam pertineant, ægre desiderari. Ceterum si malis hæc petita esse e libro, ubi de festis Spartanis sermo fuerit, sive ad Βίον Ἑλλάδος sive ad aliud opus referendo, erroris convinci vix poteris.

18.

E LIBRO TERTIO.

Athenæus XIII, p. 557, II : Φίλιππος δ' ὁ Μακεδῶν οὐκ ἐπήγετο μὲν εἰς τοὺς πολέμους γυναῖκας, ὡς περὶ Λαρκίος δ' ὑπ' Ἀλεξάνδρου καταλυθείς· ὅς περὶ τῶν ὄλων πολέμων τριακοσίας πενήκοντα περιήγετο παλλακὰς, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος ἐν τρίτῳ Περί τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου.

Aristodemus fecerat. Canathrum quoque filiam ejus nihilo quam aliorum filias pulchrius habuisse Xenophon scribit. Sunt autem canathra imagines gryphum et bircocervorum, in quibus filias vehunt in pompis. Nomen quidem filiae Agesilai non pertubuit Xenophon, et Dicearchus queritur neque Epaminondæ matris neque Agesilai filia nomen nobis notum esse. Verum nos in Laconicis commentariis reperimus Agesilam uxorem Cleoram, filias Eupoliam et Prolytam nominatas fuisse.

18.

Philippus Macedo in bellicis quidem expeditionibus secum non circumduxit mulieres, quod Darius fecit is qui ab Alexandro debellatus est; qui quum de summa imperii bellum gereret, trecentas et quinquaginta pellices secum circumduxit, ut tradit Dicearchus libro tertio De vita Græciæ.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

λιτικὸν non invenio et Epistolam ejus quam ad Aristoxenum misit.

23.

Atheneus IV, p. 141, A : Περὶ δὲ τοῦ τῶν φειδιτίων δείπνου Δικαίαρχος τὰδε ἱστορεῖ ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τριπολιτικῷ· « Τὸ δείπνον πρῶτον μὲν ἑκάστῳ χωρὶς παρατιθέμενον καὶ πρὸς ἕτερον κοινωνίαν οὐδεμίαν ἔχον· εἶτα μᾶζαν μὲν δεῖν ἂν ἕκαστος ἢ βουλόμενος, καὶ πιεῖν πάλιν, δεῖν ἢ θυμὸς, ἑκάστῳ κώδων παρακείμενος ἴστί· ὄψον δὲ ταῦτόν αἰεὶ πᾶσιν ἴστί, ὕειον κρέας ἐφθόν· ἐνίοτε δ' οὐδ' ὄψιμενοῦν πλὴν ὄψον τι μικρὸν ἔχον σταθμὸν ὡς τέταρτον [μνᾶς add. Cas.] μάλιστα, καὶ παρὰ τοῦτο ἕτερον οὐδὲν πλὴν ὃ γε ἀπὸ τούτων ζυμὸς, ἱκανὸς ὢν παρὰ πᾶν τὸ δείπνον ἅπαντας αὐτοὺς παραπέμπειν· κἂν ἄρα θλάξ τις ἢ τυρὸς ἢ σῦκον. Ἀλλὰ κἂν τι λάβωσιν ἐπιδόσιμον, ἔχθιν ἢ λαγῶν ἢ φάτταν ἢ τι τοιοῦτον, εἴτ' ὀξείως ἤδη δεδειπνηκόσιν ὑστερὰ περιφέρεται ταῦτα τὰ ἐπάϊκλα καλούμενα. Συμφέρει δ' ἕκαστος εἰς τὸ φειδίτιον ἀλγίτων μὲν ὡς τρία μάλιστα ἡμιμέδιμνα Ἄπτικᾶ, οἴνου δὲ χόας ἑνδεκάτινας ἢ ὀδώκα, παρὰ δὲ ταῦτα τυροῦ σταθμὸν τινα καὶ σύκων, ἴτι δὲ εἰς ὄψωνίαν περὶ ὀξεία τινὰς Αἰγιναίους ὀβολούς. » Cf. Persæus, Nicocles, Molpis, Sphærus, Phylarchus ap. Athen. l. l.; Müller. Dor. II, p. 201 sqq.

Photius Bibl. cod. 37 ed. Bekk. : Ἀνεγνώσθη Περὶ πολιτικῆς ὡς ἐν διαλόγῳ, Μηνᾶν πατρίχιον καὶ Θουμᾶν βερερενδᾶριον τὰ διαλεγόμενα εἰσάγων πρόσωπα. Περιέχει δὲ ἡ πραγματεία λόγους ἑξ, ἐν οἷς καὶ ἕτερον εἶδος πολιτείας παρὰ τὰ τοῖς παλαιοῖς εἰρημένα εἰσάγει, ὃ καὶ καλεῖ Δικαίαρχικόν. Ἐπιμύμπεται δὲ τῆς Πλάτωνος δικαίως πολιτείας· τὴν δ' αὐτοὶ πολιτείαν εἰσάγουσιν, ἐκ τῶν τριῶν εἰδῶν τῆς πολιτείας ὁεὸν αὐτὴν συγκεῖσθαι φασί, βασιλικῆ καὶ ἀριστοκρατικῆ καὶ δημοκρατικῆ, τὸ εἰλικρινὲς αὐτῆ, ἑκάστης πολιτείας συνεισπαγούσης, κακείνην τὴν ὡς ἀληθῶς ἀρίστην πολιτείαν ἀποτελοῦσης.

Hoc loco nitens Osannus (*Beiträge z. röm. u. gr. Lit.* tom. II, p. 9 sqq.) demonstrat Dicæarchum in Tripolitico egisse de optima civitatis forma ex monarchiæ, aristocratæ et democratæ principiis temperata. « Hoc civitatis genus, quod Cicero quoque (De Rep. I, 29; II, 39) omnium optimum

arbitratus est, γένος Δικαίαρχικόν nuncupatur, quod nomen a Dicæarcho ejus generis potissimo auctore ac laudatore tractum esse Osannus merito existimavit. Hanc autem suam sententiam, quam jam aliquot Pythagorei (v. Archytas ap. Stobæum Serm. 141) ante eum quamquam minus perspicue enuntiassent (*), Dicæarchum in Tripolitico ita exposuisse videri, ut non ex ratione solum firmaret, sed etiam, quemadmodum omnia ad usum revocasset, exemplis illustraret inter eaque imprimis rempublicam Spartanam memoraret et recenset. Ita factum esse ut phiditia in Tripolitico tam accurate describerentur, quoniam ea descriptio caput πολιτείας Σπαρτιατῶν sive, quod idem esset, partis quam nos dicereimus practicæ in Tripolitico effecisset. Denique Osannus Ciceronem Tripoliticum ab Attico ideo petiisse non sine magna veri specie conjicit, ut in componendo libro *De gloria* eo uteretur (**). » FURN. p. 29. Priorum interpre-

(*) « Polybium (VI, 3 et 10) idem γένος Δικαίαρχικόν, et, ut videretur quidem, secundum Dicæarchi Tripoliticum exposuisse Osannus existimavit. »

(**) « Osannus Ciceronem Tripoliticum ab Attico ideo petiisse conjicit, ut in componendo aliquo libro uteretur. Ciceronem autem eum librum, quem tunc in manibus haberet, dialogi forma conscribere eumque dialogum decem legatis Romanis, qui in Achaiam ad rerum statum componendum missi fuissent, demandare in animo habuisse. Librum autem illum *De gloria* fuisse videri : a) omnium enim Ciceronis scriptorum nullum et secundum argumentum et secundum tempus melius convenire, quam *De gloria*, quod anno 710 ab urb. cond. absolutum fuisset. Cf. Orell. fragm. Cic. 487. b) Conjici posse, in Tripolitico de civitatum origine sermonem fuisse, ejusdemque argumenti fragmentum ex Ciceronis libro primo *De gloria* superesse. cf. Orell. fragm. 488. c) Fragmentum ex libro *De gloria* : « *statuerunt æneum læenam* » ad Laïdia sepulchrum Corinthii exstructum idque læna et ariete celeberrimum referendum esse eaque verba ab uno decem legatorum pronuntiata fuisse videri. d) In secundi libri fragmento : « *in Tusculanum mihi nuntiabantur gladiatorii sibi* » rem quæ anno 709 gesta esset respici, eandem quam Cicero etiam Ep. ad Att. XIII, 37 memoraret : « *de gladiatoribus, de ceteris, quæ scribis ἀνεμοφόρητα, facies me quotidie certiore.* » e) Verbis Ad Att. XIII, 32 : « *videbis igitur, si poteris; ceteros, ut possimus κομπέυσαι καὶ τοῖς προσώποις* » operis de gloria rationem habitam esse et κομπέυσαι verbo ejus titulum jocosè significatum. »

TRIPOLITICUS.

23.

De Phiditiorum cæna Dicæarchus in libro cui titulus Tripoliticus, hæc scribit : « Primum quidem seorsum cæna singulis apponitur, nulla cum altero communicatione; deinde maza, quantum quisque cupit; et quo bibant quando volupe est, poculum unicuique apponitur. Obsonium vero semper universis idem, caro suilla elixa : nonnunquam vero nihil quidquam præter minutum aliquod obsonium, quod ad summum quartam libræ partem pendat; et nihil

insuper aliud nisi de carnibus istis jusculum, quod sufficiat ut per lotam carnem universos comitari possit; quodsi quid amplius, est oliva aliqua aut casus aut ficus. Ubi vero etiam auctarium aliquod acceperint, piscem aut leporem aut columbam aut aliquid simile, tum vero, postquam propere cænam sumpserunt, circumferuntur postremo hæc quæ *epaïkla* vocantur. Confert autem unusquisque in phiditium potentæ tres fere semimodios Atticos, vini congios undecim aliquot aut duodecim, et præter hæc casei aliquod pondus aut ficosum, denique ad emendum obsonium decem circiter obolos Æginenses. »

tum sententias, quas denuo refutare h. i. nihil attinet, vide ap. Osannum p. 8—14. Cf. Prolegg. ad Theopompi fr. p. LXXIV, not.

Ceterum complura argumenti politici composuisse scripta, quorum forma dialogica erat, titulus vero inditus a loco, ubi dialogus habitus esse fingebatur (sicut Λεσβιακός et Κορινθιακός λόγος in philosophicis Nostri scriptis), colligitur ex verbis Ciceronis in Ep. ad Atticum XIII, 30 : *Volo aliquem Olympiæ, aut ubi visum, πολιτικὸν σύλλογον, more Dicæarchi, familiaris tui.* Politici argumenti fuisse etiam censeo *Epistolam quam ad Aristoxenum Dicæarchus scripsisse a Cicerone dicitur.* Vide not. ad fragm. 17.

BIOI ΦΙΛΟΣΟΦΩΝ.

24.

E LIBRO PRIMO.

DE PLATONE.

Diogen. L. III, 4 : Εἰσι δ' οἱ καὶ παλαιῶσαι φασιν αὐτὸν (Πλάτωνα) Ἰσθμοῖ, καθὰ καὶ Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ Περὶ βίων. Λέγεται δ' ὅτι καὶ γραφικῆς ἐπιμελήθη καὶ ποιήματα ἔγραψε, καὶ πρώτῃ μὲν διθυράμβους, ἔπειτα δὲ καὶ μέλη, καὶ τραγωδίας.

ἐν α' Περὶ βίων] frequenti negligentia pro ἐν πρώτῳ βίων. — Titulus hujus operis alibi nusquam disertis verbis commemoratur. At sponte intelligitur reliqua quoque quæ de philosophorum vitis Diogenes aliique e Dicæarcho asserunt, ad βίων opus esse referenda. — Quæ de Platone præter laudata e Dicæarcho narrantur hæc sunt :

25.

Diogen. L. III, 38 : Λόγος δὲ πρῶτον γράψαι αὐτὸν (Πλάτωνα) τὸν Φαιδρον· καὶ γὰρ ἔχει μαιρα-

VITÆ PHILOSOPHOBUM.

24.

Nonnulli Platonem etiam luctatum esse dicunt ludis Isthmiis, sicuti inter alios dicit Dicæarchus Vitarum libro primo. Picturæ quoque fuisse studiosus ac poemata scripsisse, primo dithyrambos, deinde alia lyrica et tragædias, dicitur.

25.

Primum Plato Phædrum scripsisse fertur. Habetque quæstio illa nonnihil juvenile; Dicæarchus vero etiam universam Istius scriptiois rationem ut pulidam vituperat.

26.

Inter discipulos Platonis sunt etiam mulieres duæ, La-

κωνδὲς τι τὸ πρόβλημα· Δικαίαρχος δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς γραφῆς ἔλον ἐπιμέμμεται ὡς φορτικόν.

26.

Idem III, 46 : Μαθηταὶ δ' αὐτοῦ (Πλάτωνος)... καὶ γυναῖκες δύο, Λασθίνεια Μαντινικὴ καὶ Ἀξιοθία Φλιασία, ἣ καὶ ἀνδρεία ἠμπέσχετο, ὡς φησι Δικαίαρχος.

27

Plutarchus Qu. Conviv. VIII, 2, 2, p. 719, A, ubi sermo est de Platonico dogmate : Τὸν θεὸν ἀστρωμετρῆν. Ὅρα μὴ τί σοι προσῆκον ὁ Πλάτων καὶ οἰκεῖον ἀνιττόμενος λελήθεν, ἅτε δὴ τῷ Σωκράτει τὸν Λυκαῦργον ἀναμειγνύς οὐχ ἤττον ἢ τὸν Πυθαγόραν ἔμετο Δικαίαρχος· ὁ γὰρ Λυκαῦργος, οἶσθα δὲ πούθεν, ὅτι τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν ὡς ἐτυμοκρατικὴν καὶ ὀγκλικὴν οὖσαν ἐξέβαλεν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνος· ἐπεισήγαγας δὲ τὴν γεωμετρικὴν, ὀλιγαρχία σφίγγρονι καὶ βασιλείᾳ νομίμη πρέπουσαν· ἡ μὲν γὰρ ἀριθμῷ τὸ ἴσον, ἡ δὲ λόγῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμει, κτλ. Osannus I. I. p. 19 ante ὅμοιο Δικ. inserendam esse putat particulam ὡς, ita ut ad Dicæarchum pertineant non modo ea quæ dicuntur de Platonis sive Socratis sententia ex Pythagoræ placitis explicanda, sed etiam ea, quibus Platonis dogma cum Lycurgea doctrina componitur. Hoc si esset, recte haud dubie Osannus locum ad Tripoliticum referendum esse censeret. At cur vulgatam lectionem mutemus, causam satis idoneam non video. — Ceterum quomodo Dicæarchus Platonis sententiam e Pythagoreorum philosophia derivare voluerit, ipse Plutarchus paullo post (VIII, 2, 4, p. 719 sq.) exponere videtur, monente Osanno.

28.

DE SEPTEM SAPIENTIBUS.

Diog. L. I, 40, de septem sapientibus : Ὁ δὲ Δικαίαρχος οὔτε σοφοὺς οὔτε φιλοσόφους φησὶν αὐτοὺς γεγονέναι, συνετοὺς δὲ τινὰς καὶ νομοθετικούς.

sthena Mantineensis et Axiothea Phliasia, quæ etiam virilem vestem gerere solbat, teste Dicæarcho.

27.

Vide an te non scellerit Platonem aliquid tibi (sc. Tyn-dari Lacedæmonio) conveniens et domesticum hoc involucro significare voluisse, quippe qui Socratem Lycurgo junxerit eodem plane modo atque Pythagora: eundem junxisse Dicæarcho visus est. Nam Lycurgus arithmeti-cam proportionem, ut popularem et turbæ aptam, Lacedæmone eiecit; geometricam, ut quæ paucorum modesto imperio et legitimo regno conveniret, introduxit. Quippe illa numero æquale omnibus tribuit, hæc ratione cuique id quod meretur.

28.

Septem sapientes Dicæarchus neque sapientes neque philosophos fuisse dicit, sed viros prudentes et legislatorios.

Idem I, 41 : Στρεσιάζεται δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν... Δικαίαρχος δὲ τέσσαρας διμολογουμένους ἡμῖν παραδίδωσι, Θαλήν, Βίαντα, Πιττακὸν, Σόλωνα. Ἄλλους δὲ ὀνομάζει ἕξ, ὧν ἐκέλευσθαι τρεῖς, Ἀριστόδημον, Πάμφιλον, Χείλωνα Λακεδαιμόνιον, Κλεόβουλον, Ἀνάχαρσιν, Περίανδρον.

29.

DE PYTHAGORA.

Porphyg. Vit. Pyth. p. 34 : Ἐπεὶ δὲ τῆς Ἰταλίας Κροτιάς ἐν Κρότωνι ἐγένετο, φησὶν ὁ Δικαίαρχος, ὡς ἀνδρὸς ἀφικομένου πολυπλάνου τε καὶ περιττοῦ καὶ κατὰ τὴν ἰδίαν φύσιν ὑπὸ τῆς τύχης εὖ κεχορηγημένου (τὴν τε γὰρ ἰδέαν εἶναι ἐλευθέριον καὶ μέγαν, χάριν τε πλείστην καὶ κόσμον ἐπὶ τε τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ἤθους καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ἔχειν), οὕτως διατεθῆναι τὴν Κροτωνιατῶν πόλιν, ὡστ' ἐπεὶ τὸ τῶν γερόντων ἀρχεῖον ἐψυχαγώγησε πολλά καὶ καλὰ διαλεγθεὶς τοῖς νέοις πάλιν ἠβητικῶς ἐποίησατο παραινέσεις, ὑπὸ τῶν ἀρχόντων κελευσθεὶς· μετὰ δὲ ταῦτα τοῖς παισὶν ἐκ τῶν διδασκαλείων ἀθρόως συνελθοῦσιν, εἴτε ταῖς γυναῖξιν· καὶ γυναικῶν σύλλογος αὐτῷ κατεσκευάσθη.

30.

Gellius Noct. Att. IV, 11 : *Pythagoram vero ipsum sicuti celebre est Euphorbum primo se fuisse dictitasse : ita hæc remotiora sunt his, quæ Clearchus et Dicearchus memoriæ tradiderunt, fuisse eum postea Pyrandrum, deinde Callicleam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat Alce!*

Disensus etiam est de numero Sapientum. Dicearchus quattuor tamquam omnium consensu inter eos receptos præbet, Thaletem, Biantem, Pittacum, Solonem; præter hos alios sex nominal, ex quibus tres eligerentur, Aristodemum, Pamphilum, Chilonem Lacedæmonium, Cleobulum, Anacharsin, Periandrum.

29.

Pythagoras in Italiam profectus ubi Crotonem venerat, (Dicearchus ait), utpote vir qui in itineribus suis multa vidisset et insignis plane esset, præterea etiam naturam suam egregiis dotibus a fortuna instructam haberet (nam statura erat grandi et liberale et ingenuum quid præ se ferente, vocis etiam et morum ceterorumque multa gratia multumque decus erat), de Crotoniatarum urbe ita disposuit, ut postquam seniorum collegium nullis et egregiis verbis oblectasset, deinde ad juvenes adhortationes laceret jussu magistratum, post hæc etiam ad pueros e ludis confertim concurrentes, postremo ad feminas, atque colloquia cum mulieribus habenda instituit.

30.

Hesiodus, Dicearchus, Clearchus, Callimachus, alii nonnulli de Tiresia narrant hæc. Tiresiam, Eueris filium, aiunt, in Cyllene Arcadiæ monte cocuntes serpentes con-

Eodem loco Dicearchus narraverit, quæ de Tiresiæ et Cænei transformationibus ex eo refert Phlegon. Mirab. c. 4 : Ἱστοριῇ δὲ καὶ Ἡσιόδος καὶ Δικαίαρχος καὶ Κλείταρχος (I. Κλέαρχος) καὶ Καλλίμαχος καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ Τειρεσίου τάδε. Τειρεσίαν τὸν Εὐήρου ἐν Ἀρκαδίᾳ ἀνδρα ὄντα ἐν τῷ ὄρει τῷ ἐν Κυλλήνῃ ὄφεις ἰδόντα ὀχεύοντας τρώσαι τὸν ἕτερον καὶ παραγρῆμα μεταβαλεῖν τὴν ἰδέαν· γενέσθαι γὰρ ἕξ ἀνδρὸς γυναῖκα καὶ μιχθῆναι ἀνδρὶ. Τοῦ δὲ Ἀπόλλωνος αὐτῷ χρήσαντος, ὡς ἐὰν τηρήσας ὀχεύοντας ὁμοίως τρώσῃ τὸν ἕνα, ἔσται οἶος ἦν, παραφυλάξαντα τὸν Τειρεσίαν ποιῆσαι τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ βρηθέντα καὶ οὕτως κομίσασθαι τὴν ἀρχαίαν φύσιν. Διὸς δὲ ἐρίσαντος Ἥρας καὶ φαιμένου, ἐν ταῖς συνουσίαις πλεονεκτεῖν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀνδρὸς τῆς τῶν ἀφροδισίων ἡδονῆς καὶ τῆς Ἥρας φασκούσης τὰ ἐναντία, δόξει αὐτοῖς μεταπεμψόμενοις ἐρέσθαι τὸν Τειρεσίαν, διὰ τὸ τῶν τρόπων ἀμφοτέρων πεπειρᾶσθαι. Τὸν δὲ ἐρωτώμενον ἀποφῆναι, διότι μοιρῶν δέκα τὸν ἀνδρα τέρπεσθαι τὴν μίαν, τὴν δὲ γυναῖκα τὰς ἐννέα. Τὴν δὲ Ἥραν ὀργισθεῖσαν κατανύξαι αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ποιῆσαι τυφλὸν, τὸν δὲ Δία δωρήσασθαι αὐτῷ τὴν μαντικὴν καὶ βιοῦν ἐπὶ γενεᾷς ἑπτὰ.

Id. ib. c. 5 : Οἱ αὐτοὶ ἱστοροῦσι κατὰ τὴν Λαπίθων χώραν γενέσθαι Ἐλάτῳ τῷ βασιλεῖ θυγατέρα, ὀνομαζομένην Καινίδα· ταύτη δὲ Ποσειδῶνα μιγέντα ἐπαγγεῖλασθαι ποιῆσειν αὐτὴν ὅ ἂν ἐθέλῃ, τὴν δὲ ἀξιώσασαι μεταλλάξαι αὐτὴν εἰς ἀνδρα, ποιῆσαι τε ἄτρωτον. Τοῦ δὲ Ποσειδῶνος κατὰ τὸ ἀξιώθην ποιήσαντος, μετονομασθῆναι Καινέα.

Locum de Cæneo omisit Fuhrius; alterum de Tiresia Fuhrius ad Βίον Ἑλλάδος, Fabricius ad

spexisse et ex his alterum vulnerasse, eoque facto, mutata forma e viro evasisse mulierem et cum viro concubuisse. Deinde quum Apollinis oraculo edoctus esset se priscam formam recuperaturum, si iterum cuius serpentium tempore observato, alterum eorum vulneraret, fecisse eum quæ deus jussisset, atque ita pristina natura esse restitutum. Post hæc quum Jovi cum Junone altercatio esset, qua ipse contenderet, in coitu mulierem rei veneræ majorem quam virum percipere voluptatem, dum Juno contrarium affirmaret : placuisse ipsis accessitum interrogare Tiresiam, quippe qui utriusque rationis haud imperitus esset. Illum vero respondisse, si decem essent voluptatis partes, una earum frui virum, reliquis novem mulierem. Quapropter iratam Junonem oculos ei compunxisse, Jovem vero pro luminibus adeptis vaticinandi artem, vitamque per septem generationes ei concessisse.

Idem narrant in Lapitharum terra Elato regi filiam fuisse Carnidem nomine, cui Neptunus promisisset se concubitu positum facturum esse eam quodcumque ipsa juberet; hanc vero petisse ut in virum ipsam mutaret atque invulnerabilem redderet. Quod quum fecisset Neptunus, Carnidem deinceps mutato nomine appellatam esse Cæneam.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

dæmonium, discipulum Aristarchi, veram dubitationem movet, quod præter Suidam nemo ullus hujus Aristarchi mentionem facit; nec multum absum quin probem suspicionem Fubrii (p. 60) : « Ejusmodi grammaticum, ait, exstitisse si quis negaret et Suidam quod protulit Λακεδαιμόνιος et ἀκροατῆς Ἀριστάρχου omnino fuisse statueret, prima quidem specie temeritatis crimen subiret. At demonstrari fortasse potest, qui factum fuerit ut Suidas de grammatico Dicæarcho, eoque Lacedæmonio et Aristarchi discipulo cogitaret. Dicæarchus Messenius aliquantum temporis in Peloponneso (Cic. Ad Att. VI, 2) et, id quod quum per se tum ideo quod civitatem Spartanam descripserat colligere licet, etiam Spartzæ vixerat ibique, quemadmodum etiam ejus de Sparta liber publica recitatione eaque quotannis iustituenda dignus judicatus est, civitate Spartana donatus fortasse fuerat : unde Λακεδαιμόνιος appellari potuit. Quam egregie autem γραμματικῶς cognomen ad Peripateticum quadret, ex literis ejus et studiis satis perspicuum est. Accedit quod Suidas nostrum Dicæarchum, quo loco de eo verba facit, illo cognomine non affecit. Aristarchi autem auditorem eam potissimum ob causam statuere videtur, quod Dicæarchus — utrum autem ὡς ἐν παρόδῳ an ex professo ἢ fecerit non discerno — criticæ contextus Homericæ recensione studuerit. Id enim solum quod Dicæarchus lectionem proposuit vel commendavit, quam Aristarchus deinde comprobavit, ad credendum commovere vix potuit, Aristarchi auditorem illum fuisse. In aliis denique nominibus Suidas similiter ex uno duos effecit scriptores. • Simili modo judicial Osannus l. l. 117 sq.

Jam vero etiamsi pro certo ponamus Aristotelicum Dicæarchum ab Apollonio spectari, hoc lumen incertum manet, utrum peculiari opere Homerica sua protulerit, an per reliqua opera dispersa. Nihil profeceris e Plutarcho Non posse suav. vivi p. 1095, A : Οὐ γὰρ ἂν ἐπῆλθεν αὐτοῖς εἰς νοῦν βαλεῖσθαι τὰς τυφλὰς ἐκείνας καὶ κωδὰς ψηλαφῆσαι καὶ ἐπιτηδῆσαι τοῦ ἀκολάστου μεμαθηκόσιν, εἰ μηδὲν ἄλλο, γράζειν περὶ Ὀμήρου καὶ περὶ Εὐριπί-

δου, ὡς Ἀριστοτέλης καὶ Ἡρακλείδης καὶ Δικαίργος. Ex his enim non liquet num uterque titulus, περὶ Ὀμήρου καὶ περὶ Εὐριπίδου, an alter tantum ad Nostrum pertineat.

33 a.

Schol. Hom. Od. α, 333 e cod. Harl. 5674 in Cramerii Anecd. Paris. III, p. 422 : Αἰτιᾶται ἐκ τῶν ἐπῶν τούτων Δικαίργος τὴν παρ' Ὀμήρου Πηνελόπην.

Ἦ εἴ οἱ ὅτι δὴ μνηστῆρας ἀφίκετο διὰ γυκαϊκῶν, στή β' παρὰ σταθμὸν τέγος πύμα ποιητοῖο ἄντα παρειῶν

καὶ τὰ ἐξῆς. Οὐδαμῶς γὰρ εὐτακτον εἶναι φησι τὴν Πηνελόπην πρῶτα μὲν ὅτι πρὸς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς παραγίνεται νεανίσκοις, ἔπειτα τῷ κρηδέμῳ τὰ κάλλιστα μέρη τοῦ προσώπου καλύψασα, τοὺς ὀφθαλμοὺς μόνους ἀπολε[ίπει] θεωρεῖσθαι· περίεργος γὰρ ἡ τοιαύτη σχηματοποιία καὶ προσποίητος, ἥ τε παράστασις τῶν θεραπαινίδων ἐκάτερθεν εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν φαίνεσθαι καλὴν, ὡς ἀνεπιτήδευτον δείκνυσι. Φαμὲν οὖν ὅτι τὸ καθόλου ἔθος ἀγνοεῖν ἵσκειν ὁ Δικαίργος. Argumentum hujus fragmenti est ejusmodi, ut in Vitæ Græciæ parte ea, qua heroicæ ætatis mores describebantur, apte locum habere potuerit.

His subjicio quæ Osannus l. l. p. 118 e codice Italico tractatum De signis Aristarchi continente excerpit : Τὴν δὲ ποίησιν ἀναγινώσκεισθαι ἀξιῶ Ζώπυρος ὁ Μάγνης Αἰολίδι διαλέκτῳ· τὸ δ' αὐτὸ καὶ Δικαίργος.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΑΙΟΥ.

Opus De Alcæo, quantum e fragmentis colligitur, commentarius erat in Alcæi carmina exegeticus criticusque. Præmissa fuerit de vita et poesi Alcæi dissertatio.

34.

Athenæus XV, p. 668, E : Ὅτι δὲ ἰσπούδαστο παρὰ τοῖς Συκελιώταις ὁ κότταβος, ὄτλον ἐκ τοῦ καὶ οἰκήματα ἐπιτήδεια τῇ παιδιᾷ κατασκευάζεσθαι, ὡς ἱστορεῖ Αἰκαίργος ἐν τῷ Περὶ Ἀλκαίου.

33 a.

Reprehendit Dicæarchus Penelopen, qualis apud Homerum est, propter versus hosce :

Hæc vero quando jam ad procos venerat divina mulier,
stetit juxta postem domus affahre structæ,
genis (prætendens tenuia redimicula)

et quæ sequuntur. Minime enim decentem et modestam dixit se Penelopen præbere, quippe quæ primum quidem ad aulam portam juvenes conveniat, deinde autem velo venustissimam faciei partem obtegat, oculosque solos sinat

spectari. Ineptam enim talem habitus compositionem esse affectatamque. Porro quod ancilla ab utroque latere adstet, haud minimum eo facere ostendit, ut tanto magis Penelopæ venustas emineat. Nobis ignarus utique morum rationis esse Dicæarchus videtur.

DE ALCÆO.

34.

Insigne studium in cottabi ludum contulisse Siculos ex eo apparet, quod etiam conclavia huic ludo adaptata extruxerint, ut Dicæarchus tradit in libro De Alcæo.

Idem XI, p. 479, D : Ὁ καλούμενος κότταβος παρῆλθεν εἰς τὰ συμπόσια, τῶν περὶ Σικελίαν, ὡς φησι Δικαίαρχος, πρῶτον εἰσαγαγόντων. Verba sunt Hegesandri Delphi ab Athenæo laudati. Etiam reliqua Hegesandri quæ sequuntur apud Athenæum, e Dicæarcho fluxerint.

Id. XV, p. 666, B, C : Δικαίαρχος δ' ὁ Μισσηνίος, Ἀριστοτέλους μαθητής, ἐν τῷ Περί Ἀλκαίου καὶ τῆν λατάγην φησὶ εἶναι Σικελικὸν ὄνομα. Λατάγη δ' ἐστὶ τὸ ὑπολειπόμενον ἀπὸ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνιστραμμένη τῇ χειρὶ ἀνωθεν ἐρρίπτουσι οἱ παίζοντες εἰς τὸ κότταβειον. Cf. schol. Arist. Pac. 1242.

Idem XV, p. 667, B : Ἀγκυλοῦντα γὰρ δεῖ σφόδρα τὴν χεῖρα εὐρύθμως πέμπειν τὸν κότταβον, ὡς Δικαίαρχος φησιν.

35.

Idem XI, p. 460, F : Ἄξιον δὲ ἐστὶ ζητῆσαι, εἴ οἱ ἀρχαῖοι μεγάλοι ἔπινον ποτηρίοις. Δικαίαρχος μὲν γὰρ ὁ Μισσηνίος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητής, ἐν τῷ Περί Ἀλκαίου μικροῖς φησὶ αὐτοὺς ἐκπώμασι κεχρησῆσθαι καὶ ὑδαρίστερον πεπωκέναι.

36.

Idem III, p. 85, P : Καλλίας δ' ὁ Μυτιληναῖος ἐν τῷ Περί τῆς παρ' Ἀλκαίου λεπάδος παρὰ τῷ Ἀλκαίῳ φησὶν εἶναι ὠδὴν, ἥς ἡ ἀρχή·

Πέτρας καὶ πολιὰς θαλάσσης τέκνον·

ἥς ἐπὶ τῷ γέγραπται· « Ἐκ λεπάδιον χάνοις φρένας ἔθλασσία λεπάς. » Ὁ δ' Ἀριστοφάνης γράφει ἀντὶ τοῦ λεπάς χέλυς, καὶ φησὶν οὐκ εἶναι Δικαίαρχον ἐκδεξάμενον λέγειν τὰς λεπάδας· τὰ παιδάρια δὲ, ἢνίχ' ἂν εἰς τὸ στόμα λάβωσιν, αὐλεῖν ἐν ταύταις καὶ παίζειν, καθάπερ καὶ παρ' ἡμῖν τὰ σπυριμολόγια τῶν παιδαρίων ταῖς καλουμέναις τελλίνας.

Apud Alcæum Casaubonus scribendum suspicatur : ἐκ λυπάων δ' λαίνοι σε φρένας ἔθλασσία λεπάς vel λαίνοις φρένας ὡ θαλασσία λεπάς. Schweighæuse-

Cottabus qui vocatur in convivia transit, a Siculis primum, ut ait Dicæarchus, introductus.

Dicæarchus Messenius, Aristotelis discipulus, in libro De Alcæo ait, latagam quoque Siculum esse vocabulum. Est autem lataga residuus in poculo epoto liquor, quem contracta manu in altum jaciebant iuvenes, quo in cottabeum decideret.

Incurvata valde manu concinno quodam modo emittere cottabum oportet, ut Dicæarchus ait.

35.

Quærendum est an majoribus e poculis biberint prisci. Dicæarchus quidem Messenius, Aristotelis discipulus, parvis ait poculis eos usos esse dilutiusque bibisse.

36.

Callias Mytilenæus in scriptione De lepade apud Alcæum, esse ait apud Alcæum oden, cujus initium :

« Petre et cari maris progenies : »

gus : ἐκ λεπάδων χάνοις φρένας ἔθλασσία λεπάς vel χάνοις φρένας ὡ θαλασσία λεπάς. Blomfield. : ἐκ λυπάων σαίνεις.

DE POETIS DRAMATICIS.

ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ ΚΑΙ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΜΥΘΩΝ.

Sextus Empiricus Adv. math. III, p. 84, de significationibus vocis ὑπόθεσις agens : Τανῦν δὲ ἀπαρξέσει τριχῶς λέγεσθαι καθ' ἕνα τὸν τρόπον, ἢ δραματικῆ περιπέτεια· καθὼ καὶ τραγικῆν καὶ κωμικῆν ὑπόθεσιν εἶναι λέγομεν καὶ Δικαίαρχου τινὰς ὑποθέσεις τῶν Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους μύθων, οὐκ ἄλλο τι καλοῦντες ὑπόθεσιν ἢ τὴν τοῦ δράματος περιπέτειαν. Verba τινὰς ὑποθέσεις ita intelligenda ut significant : certus quidam liber, qui ὑποθέσεις inscribitur, non vero : nonnullæ ὑποθέσεις sive nonnullarum tantum fabularum ὑποθέσεις. Cogita de Didascalis, quales Aristoteles et alii scripserunt, singularum fabularum argumenta eorumque tractationem, atque tempora quibus doctæ et commissæ fabulæ sint, aliaque quæ ad historiam artis dramaticæ poetarumque pertinent exponentes.

DE SOPHOCLE.

37.

Vita Æschyli Robort. p. 11 : Τὸν τρίτον ἔποκριν τὴν αὐτὸς (sc. Αἰσχύλος) ἐξεῦρεν· ὡς δὲ Δικαίαρχος, Σοφοκλῆς.

38.

Argument. Sophocl. Aj. : Δικαίαρχος δὲ Αἰαντος θάνατον ἐπιγράφει, ἐν δὲ ταῖς Διδασκαλίαις (Aristotelis, opinor) ψιλῶς Αἰας ἀναγέγραπται.

39.

Argument. Sophocl. OEd. Tyr : Αἰὰ τί Τύραννος ἐπιγέγραπται ; Ὁ τύραννος Οἰδίπους ἐπὶ διακρίσει

cujus in fine sic scribi : « E patellis (e tristilla?) laxet tibi animum marina patella, » sed pro λεπάς (patella) Aristophanes χέλυς (testudo) scribit; atque non recte interpretantem Dicæarchum de patellis dicere; puerulos enim has in os sumentes canere eisdem et iulere, quemadmodum apud nos petulantes puerulos tellinis quæ vocantur.

DE POETIS DRAMATICIS.

37.

Tertium histrionem Æschylus, ex Dicæarchi vero sententia Sophocles introduxit.

38.

Dicæarchus fabulæ titulum ponit Mortem Ajacis, quam in Didascalis fabula simpliciter Ajax inscribitur.

39.

Cur Tyrannus Ædipus inscribitur? Ut ab altero Cædipode (in Colono) distingueretur. Lepide vero Tyrannum

θατέρου ἐπιγέγραπται. Χαριέντως δὲ Τύραννον ἄπαντες αὐτὸν ἐπέγραφον ὡς ἐξέχοντα πάσης τῆς Σοφοκλέους ποιήσεως, καίπερ ἠττηθέντα ὑπὸ Φιλοκλέους, ὡς φησι Δικαίαρχος. Vide Wagner. *Fragm. Tragic.* p. 61 et 64 ed. Didot.

DE EURIPIDE.

40.

Plutarch. *De El Delph. init.* p. 384, D : Στιγιδίοις τισὶν οὐ φαύλως ἔχουσιν, ὃ φίλε Σαραπίων, ἐνέτυχον πρῶτην, ἢ Δικαίαρχος Εὐριπίδην οἶσται πρὸς Ἀρχιέλων εἰπεῖν·

Οὐ βούλομαι πλουτοῦντι ζωρεῖσθαι πένης,
μή μ' ἄφρονα κρίνης, ἢ δίδουσι αἰτεῖν δοκῶ.

Versus ex Archelao fabula petiti esse videntur. V. Wagner in *Fragm. Eurip. fr.* 256 et pag. 671.

De Medea Neophronis, qua usus Euripides sit, Dicearchus in Βίῳ Ἑλλάδος (fr. 16) quædam monuerat. Accuratus de hac fabula in Didascaliis egerit. — Plutarchi locum, quo Dicearchi De Euripide scriptum indicatur, supra (fr. 35) jam apposuimus.

DE ARISTOPHANE.

41.

Schol. Platon. p. 331 ed. Bekk., de Aristophane : Τρεῖς δ' ἔσχεν υἱούς, Φίλιππον τὸν τοῖς Εὐβούλου δράμασιν ἀγωνισάμενον, καὶ Ἀραρῶτα ἰδίῳις τε καὶ τοῦ πατρὸς δράμασι διηγωνισμένον, καὶ τρίτον ἐν Ἀπολλόδωρος μὲν Νικόστρατον καλεῖ, οἱ δὲ περὶ Δικαίαρχον Φιλέταιρον.

42.

Argum. in Aristoph. *Ranas* : Τὸ δὲ δρᾶμα τῶν

omnes inscripserunt, utpote inter omnes Sophocleas fabulas principem locum obtinentem, et si Philocles victoriam de Sophocle tum reportaverit, teste Dicearcho.

40.

Incidi nuper, mi Sarapio, in versiculos quosdam nequam inegantes : quibus Dicearchus existimat Archelao fuisse ab Euripide compellatum :

Nolo tibi dare dona pauper diviti
desipere ne putes me, vel dando petere.

41.

Aristophanes comicus tres habuit filios, Philippum qui Eubuli fabulis certavit, Ararotem qui et suis et patris fabulis certavit, et tertium Nicostratum, uti Apollodorus, vel Philetærus, uti Dicearchus tradit.

42.

Ranæ fabula est ex bene et diligenter elaboratis ; docta sub Callia post Antigenem archonte, per Philonidem in Lenæorum festum. Aristophanes primus erat, secundas tulit Phrynichus Musis fabula, tertias Platon Cleophonte fabula. Ac tantopere Ranæ admirati sunt propter parabasin, in qua

εὖ καὶ φιλοπόνως πεποιημένων. Ἐδιδάχθη δὲ ἐπὶ Καλίπυ τοῦ μετὰ Ἀντιγίνης, διὰ Φιλωνίδου εἰς Ἀθήναια. Πρῶτος ἦν· δεύτερος Φρύνιχος Μούσαις, Πλάτων τρίτος Κλειοφῶντι. Οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη διὰ τὴν ἐν αὐτῶν παράβασιν, καθ' ἣν διαλλάττει τοὺς ἐντίμους τοῖς ἀτίμοις καὶ τοὺς πολίτας τοῖς φυγάσιν, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὡς φησι Δικαίαρχος.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ.

43.

Photius Lex. : Σχολιόν, ἢ παροίνιος ᾠδή. Ὡς μὲν Δικαίαρχος ἐν τῷ Περὶ μουσικῶν ἀγῶνων, ὅτι τρία γένη τῶν ᾠδῶν, τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ἀδόμενον, [τὸ δὲ] καθ' ἕνα ἕξῃς, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων, ὡς ἔτυχεν τῇ τάξει, ὃ δὲ καλεῖσθαι διὰ τὴν τάξιν σχολιόν· ὡς δὲ Ἀριστοξένος κτλ.

Verba τὸ δὲ supplevit Nækius. Eadem Suidas s. v. (unde Musurus intulit in schol. Aldin. ad Aristoph. *Ran.* 1329) et schol. ad Lucian. p. 116 ed. Jacobitz, ubi pro τρία γένη legitur δύο γένη; nimirum omissis verbis τὸ δὲ, nonnisi duo genera commemorari videbantur. Deinde apud schol. Lucian. titulus libri est Περὶ μουσικῆς, uti passim tituli in brevius contrahuntur. Eodem modo in seq. fragm. schol. Aldin. habent Περὶ μουσικῆς.

44.

Schol. Aristoph. *Nub.* 1364 : Δικαίαρχος ἐν τῷ Περὶ μουσικῶν ἀγῶνων· « Ἐτι δὲ κοινόν τι πάθος φαίνεται συνακολουθεῖν τοῖς διερχομένοις εἴτε μετὰ μέλους εἴτε ἀνευ μέλους, ἔχοντάς τι ἐν τῇ χειρὶ ποιῆσθαι τὴν ἀφήγησιν· οἳ τε γὰρ ἀδόντες ἐν τοῖς συμποσίοις ἐκ παλαιᾶς τινος παραδόσεως κλῶνα δάφνης ἢ μυρρίνης λαβόντες ἄδουσιν. » Titulus libri in codd. Raven. et

cives iis qui jure civili et honore privati et exules erant reconciliat, ut etiam denuo fabula docta sit, teste Dicearcho.

43.

DE MUSICIS CERTAMINIBUS.

Scolium, cantilena inter pocula cantari solita. Secundum Dicearchum in libro De musicis certaminibus, tria erant cantilenarum genera; unum earum, quæ ab omnibus canebantur simul; alterum earum, quæ a singulis canebantur secundum ordinem; tertium earum, quæ nonnisi a peritissimis canebantur ultro citroque, ordine incerto, unde σχολιόν (*obliquum, tortuosum*) hoc carminum genus nominatur.

44.

Dicearchus in libro De musicis certaminibus ait : Præterea natura quasi innatum esse videtur ut quiconque exponunt aliquid sive cantu sive absque cantu, manu aliquid tenentes narrationem faciant. Nam et qui in convivis canunt ex vetusta quadam traditione ramum lauri sive myrtum tenentes id faciunt.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Ναυσικάα ἀνατίθησιν, ὡς πολίτιδι χαριζομένη· Δικαίαρχος δὲ Σικυωνίος· Ἴππασος δὲ Λακεδαιμονίος ταύτην τε καὶ τὰ γυμνάσια πρώτοις.

49.

Plutarchus Theseus c. 21 : Ἐκ δὲ τῆς Κρήτης ἀποπλέων εἰς Δῆλον κατέσχε, καὶ τῷ θεῷ θύσας καὶ ἀναθεὶς τὸ Ἀφροδίσιον, ὃ παρὰ τῆς Ἀριάδνης ἔλαβεν, ἐχόρευσε μετὰ τῶν ἡϊθέων χορείαν, ἣν ἔτι νῦν ἐπιτελεῖν Δηλῖοις λέγουσι, μίμημα τῶν ἐν τῷ Λαβυρίνθῳ περιόδων καὶ διεξόδων, ἐν τινι ῥυθμῷ περιελξείας καὶ ἀνελξείας ἔχοντι γιγνομένην. Καλεῖται δὲ τὸ γένος τοῦτο τῆς χορείας ὑπὸ Δηλίων γέρανος, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαρχος. Ἐχόρευσε δὲ περὶ τὸν Κερατῶνα, βωμὸν ἐκ κεράτων συντηροσμένον εὐιονύμων ἀπάντων.

50.

Zenobius II, 15 : Ἀεὶ δὲ τὰ Τέλληνος· οὗτος δὲ Τέλλην ἐγένετο αὐλητῆς καὶ μελῶν ἀνυποτάκτων ποιητής. Μέμνηται αὐτοῦ Δικαίαρχος ὁ Μεσσήνιος. Cf. Apostol. I, 34; Libanius Ep. 548 : Οὐδὲ εἰ τὰ Τέλληνος ἄδοι τις, οἷός τε ἔσται πρὸς αὐτὸν σε μεταστῆσι. Plutarch. Apophthegm. p. 193, F : Ἦν δὲ αὐλητῆς ὁ μὲν Τέλλης κάκιστος, ὁ δὲ Ἀντιγενίδης κάλλιστος. Contra Zenob. I, 45 : Ἀεὶ δὲ τὰ Τέλληνος· ἐπὶ τῶν σκωπτικῶν τίθεται ἡ παροιμία. Τέλλην γὰρ αὐλητῆς ἐγένετο καὶ μελῶν ποιητής, παίγνιά τε κατέλιπεν εὐρυθμότατα καὶ χάριν ἔχοντα πλείστην καὶ σκώμματα κομψότατα. Vid. Leutsch. l. l. p. 35. — Subjungo aliud proverbium, cujus ubinam Dicæarchus ineminerit haud liquet.

51.

Zenobius III, 65 : Ἐν πίθῳ τὴν κεραμεῖαν μανθάνει· παροιμία ἐπὶ τῶν τὰς πρώτας μαθήσεις ὑπερβαίνοντων, ἀπτομένων δὲ εὐθείως τῶν μειζόνων, ὡς εἰ τις μανθάνων κεραμεύειν, πρὶν μαθεῖν πίνακας ἢ ἄλλο τι τῶν μικρῶν πλάττειν, πίθῳ ἐγχειροίη. Δικαίαρχος δὲ φησιν ἕτερόν τε δηλοῦν τὴν παροιμίαν, οἷον εἶ τὴν μελέτην ἐν τοῖς ὁμοίοις (l. οἰκίαις ex Hesy-

tura; Dicæarchus vero Sicyoniis; Hippasus autem et lujus et gymnasiolorum primos auctores Lacedæmonios perhibet.

49.

Solvens ex Creta Delum appulit, ubi rem divinam fecit Apollini, dedicaloque Veneris signo, quod ab Ariadna acceperat, tripudium saltavit cum impuberibus, quod hac etiam memoria ferunt Delios servare; quod in imitationem anfractuum Labyrinthi et ambagium ad modos quosdam musicos peragitur, qui implicationes et evolutiones referunt. Hoc genus saltationis *Γρις* dicitur a Delis, ut memoriam prodidit Dicæarchus. Saltavit autem circum aram *Ceratonem*, quæ ex cornibus erat, sinistris omnibus, compacta.

chio) ποιῆσθαι, ὡς κυβερνήτης ἐπὶ τῆς νηὸς καὶ ἡνίοχος ἐπὶ τῶν ἵππων. Proverbium permultis usurpatum. V. Schneidewin. ad h. l.

ΓΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΣ.

Argumenta eorum, quæ ex Periodo orbis terrarum pelita sunt, Fulvius paucis comprehendit hunc in modum : « Dicæarchus terram globosam esse statuit (fr. 53). — Terra habitabilis dimidio longior quam latior est (fr. 54). Terram per lineam cum æquatore ἐκ παραλλήλου currentem eamque per Herculis columnas, Sardiniam, Siciliam, Peloponnesum, Cariam, Lyciam, Pamphylia, Ciliciam, super Taurum ad Imaum ducentem in duas dimidias partes divisit. Ab hac inde linea et a locis ibi positis situm reliquorum locorum definire vel etiam, si Ukerti aliorumque conjecturam sequi libet, eos locos, distantiarum viarumque directionis in itineribus indicatæ ratione habita, in suas tabulas referre conatus esse videtur (fr. 55). — Distantiam inter Peloponnesum et Columnas decies mille stadiorum esse iudicavit; quam ob æstimationem a Polybio, qui eam justo minorem censuit, reprehensus est. Quem tamen Strabo in contrariam partem peccavisse et distantiam illam nimiam statuisse arbitratus est. De regionibus Europæ occidentem et septentrionem spectantibus, e iudicio quidem Strabonis, magnam præ se tulit ignorantiam, quam tamen geographus eo excusavit, quod illas ipse non vidisset. Ceterum quæ Pytheas de illis tractibus retulerat, iis fidem habere dubitavit (fr. 56). — Columnas, sicut Eratosthenes quoque postea et Polybius, circa fretum posuit (fr. 57). » — Nilus ex Atlantico mari resfluens exundat (fr. 54).

Tabulas geographicas a Dicæarcho elaboratas esse per se admodum verisimile est, quamquam diserto veterum testimonio res confirmari nequit. Significari vero tabulas Dicæarchi multi putarunt loco Diogenis Laertii V, 51, ubi Theophrastus in testamento iussisse narratur in porticu publice col-

50.

Cane ea quæ Tellen. Tellen hic Tibicen erat et carminum inconcinnorum poeta. Meminit ejus Dicæarchus Messænius.

51.

In dolio figulinam disco. Proverbium dicitur de iis qui prima artis rudimenta prætermittentes, majora statim aggrediuntur : ut si quis figulinam discens, prius quam urceos similiaque vascula fingat, dolia aggrediatur. Dicæarchus vero allum proverbio sensum tribuit, nimirum curam rebus uniuscujusque accommodatam impendendam; verbi causa nauclerus navem gubernet, et equos auriga.

iocari πίνακας, ἐν οἷς γῆς περίοδοι εἶεν. Quæ opinio eo nititur, quod Pseudo-Dicæarchi Ἑλλάδος ἀναγραφὴν Theophrasto Eresio dedicatam esse censebant. Hoc nihili esse jam satis liquet. Ac Dicæarchum Messenium adversarium potius quam familiarem Theophrasti videri fuisse supra monuimus. Cicero quidem Ad Attic. VI, 2 (fr. 74) memorat *tabulas Dicæarchi*, sed ita, ut non tam de tabulis, quas oculis subjectas habuerit, quam de Peloponnesi tabula, qualis ex Trophoniana Chæronis narratione (quam laudat Cicero l. 1.) animo efformanda foret, cogitandum esse mihi videatur. Osannus l. 1. p. 72 tabulas, quæ orbis terrarum delineatam imaginem exhibuissent et quas libro, qui Περίοδος γῆς inscribitur, explicasset Dicæarchus apud Ciceronem intelligi vult. Quodsi verba Ciceronis ita comparata sint, ut non nisi Trophonianam istam narrationem auctor ante oculos habuisse videatur, id brevitate et obscuritate, qua epistolæ ad Atticum scriptæ passim laborant, commissum esse censet. Fulvius pro *tabulis corrigendum esse opinatur fabulis*. — Ex Agathemeri denique verbis (fr. 54) non patere Dicæarchum tabulas geographicas delineasse nemo non videt.

52.

Jo. Lydus De mens. p. 164 ed. Ræth. : Ἀλλὰ καὶ Δικαίαρχος ἐν Περίοδῳ γῆς ἐκ τῆς Ἀτλαντικῆς θαλάττης τὸν Νεῖλον ἀναγεῖσθαι βούλεται. Cf. Calisthenis fr. 6.

Unicus hic locus est, quo diserta Periodi mentio fit. Ad idem opus referenda plurima eorum quæ ad terrarum descriptiones pertinent.

53.

Plinius H. N. II, c. 65 de terra : *Globum tamen effici mirum est in tanta plunitie maris camporumque. Cui sententiæ adest Dicæarchus, vir in primis eruditus, regum cura permensus montes, ex quibus altissimum prodidit Pelion MCCL passuum ratione perpendiculari; nullam esse eam portionem universæ rotunditatis colligens. Mihi incerta hæc videtur conjectatio; haud ignaro quosdam Alpium vertices, longo tractu nec bre-*

viove quinquaginta millibus passuum assurgere.

Martian. Cap. VI, § 590 ed. Kopp. 1836 : *Tum illa : formam totius terræ non planam, ut æstimant positioni qui eam disci diffusioris assimilant, neque concavam, ut alii qui descendere imbrem dixere telluris in gremium; sed rotundam, globosam etiam, sicut secundus Dicæarchus asseverat. Namque ortus obitusque siderum non diversus pro terræ elevatione vel inclinationibus haberetur, si per plana diffusis mundanæ constitutionis operibus uno eodemque tempore supra terras et æquora nituissent, aut item si emersi solis exortus concavis subductionis terræ latebris abderetur.*

Vox *secundus* ita explicanda videtur Koppio, ut *primus* sententiæ hujus auctor fuerit Aristoteles. Fulvius conjecit *secundus*. Fortasse fuit : *secundum Dicæarchum asseverant*. De re cf. Forbiger. Geogr. I, p. 539.

54.

Agathemerus init. : Οἱ μὲν οὖν παλαιὸι τὴν οἰκουμένην ἔγραφον στρογγύλην... Πρῶτος δὲ Δημόκριτος, πολύπειρος ἀνὴρ, συνείδεν ὅτι προμήκης ἐστὶ γῆ, ἡμιόλιον τὸ μῆκος τοῦ πλάτους ἔχουσα. Συνήνεσε τούτῳ καὶ Δικαίαρχος ὁ περιπατητικός. Εὐδόξος δὲ τὸ μῆκος διπλοῦν τοῦ πλάτους· ὁ δὲ Ἐρατοσθένης πλεῖον τοῦ διπλοῦ. • Ceterum non negligendum est, quod Democriti sententia ad habitatam tantum terram referenda est, et quod Dicæarchus igitur, qui eam amplexus est, sibi non repugnat, si cum Aristotele magistro (De cælo II, 14) omnem terram globosam esse statuit. » Fulv.

55.

Idem ibid. : Δικαίαρχος δὲ δρίζει τὴν γῆν οὐχ ὕδασι, ἀλλὰ τομῇ εὐθείᾳ ἀκράτῳ, ἀπὸ στηλῶν διὰ Σαρδοῦς, Σικελίας, Πελοποννήσου, Καρίας, Λυκίας, Παμφυλίας, Κιλικίας καὶ Ταύρου ἕως Ἰμάου ὄρους· τῶν τοίνυν τόπων τὸν μὲν βόρειον, τὸν δὲ νότιον ὀνομάζει. Eodem modo Eratosthenes rem instituit. V. Strabo II, p. 67.

56.

Strabo II, c. 4, p. 104 sq : Πολύβιος δὲ τὴν Εὐρώπην χωρογραφῶν τοὺς μὲν ἀρχαίους εἶναι φησι, τοὺς

ORBIS TERRARUM CIRCUITUS.

52.

Dicæarchus quoque in Orbis Circuitu Nilum fluvium ex Atlantico mari refluere vult.

54.

Præci terram habitabilem esse rotundam fingebant... Primus Democritus, vir peritissimus, cognovit eam oblongam esse, ita ut dimidia parte longior quam latior esset. Democrito assentitur Dicæarchus peripateticus.

55.

Dicæarchus terrarum illum non secundum maria definit, sed ducta linea directa, quæ ab Herculis columnis currit per Sardiniam, Siciliam, Peloponnesum, Cariam, Lyciam, Pamphyliam, Ciliciam et Taurum, usque ad Imæum montem. Terra igitur hunc in modum in duas divisa partes, earum alteram borealem, alteram meridionalem nominat.

56.

Jam Polybius Europæ regiones describens, veteres se

δ' ἐκείνους ἐλέγχοντας ἐξετάζειν Δικαιάρχον τε καὶ Ἐρατοσθένη, τὸν τελευταῖον πραγματευσάμενον περὶ γεωγραφίας, καὶ Πυθίαν, ὑφ' οὗ παρακρουσθῆναι πολλοὺς, ὅλην μὲν τὴν Βρεττανικὴν ἐμβαδὸν ἐπελθεῖν φάσκοντος, τὴν δὲ περίμετρον κλειόνων ἢ τεττάρων μυριάδων ἀποδόντος τῆς νήσου, προσισησάντος δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς Θούλης καὶ τῶν τόπων ἐκείνων, ἐν οἷς οὔτε γῆ καθ' αὐτὴν ὑπῆρχεν ἔτι οὔτε θάλαττα οὔτ' ἀήρ, ἀλλὰ σύγκριμά τι ἐκ τούτων πλεύμονι θαλαττίῳ ἰοικὸς, ἐν ᾧ φησι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν αἰωρεῖσθαι καὶ τὰ σύμπαντα, καὶ τοῦτον ὡς ἂν δεσμὸν εἶναι τῶν ὄλων, μήτε πορευτὸν μήτε πλωτὸν ὑπάρχοντα· τὸ μὲν οὖν τῷ πλεύμονι ἰοικὸς αὐτὸς ἰωρακένας, τὰλλα δὲ λέγειν ἐξ ἀκοῆς. Ταῦτα μὲν τὰ τοῦ Πυθίου, καὶ διότι ἐπανελθὼν ἐνθένδε πᾶσαν ἐπέλθοι τὴν παρωκεανίτιν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ Γαδείρων ἕως Ταναΐδος.

Φησὶ δ' οὖν ὁ Πολύβιος ἀπιστον καὶ αὐτὸ τοῦτο, πῶς ἰδιώτῃ ἀνθρώπῳ καὶ πένητι τὰ τοσαῦτα διαστήματα πλωτὰ καὶ πορευτὰ γένοιτο· τὸν δ' Ἐρατοσθένη διαπορήσαντα, εἰ χρὴ πιστεύειν τούτοις, ὅμως περὶ τῆς Βρεττανικῆς πεπιστευκένας καὶ τῶν κατὰ Γάδειρα καὶ τὴν Ἰβηρίαν· πολὺ δὲ φησι βέλτιον τῷ Μεσσηνίῳ πιστεύειν ἢ τούτῳ. Ὁ μέντοι γε εἰς μίαν χώραν τὴν Παγγαίαν λέγει πλεῦσαι· ὁ δὲ καὶ μέχρι τῶν τοῦ κόσμου περάτων κατωπτευκένας τὴν προσάρκτιον τῆς Εὐρώπης πᾶσαν, ἣν οὐδ' ἂν τῷ Ἐρμῆ πιστεύσαι τις λέγοντι. Ἐρατοσθένη δὲ τὸν μὲν Εὐήμερον Βεργαῖον καλεῖν, Πυθίαν δὲ πιστεύειν, καὶ ταῦτα μηδὲ Δικαιάρχου πιστεύσαντος. Τὸ μὲν οὖν μηδὲ Δικαιάρχου πιστεύσαν-

τος, γελοῖον· ὡσπερ ἐκείνῳ κανόνι χρῆσασθαι προσήκον, καθ' οὗ τοσοῦτους ἐλέγχους αὐτὸς προφέρεται· Ἐρατοσθένους δὲ εἴρηται ἢ περὶ τὰ ἰσπέρια καὶ τὰ ἀρκτικά τῆς Εὐρώπης ἄγνοια. Ἄλλ' ἐκείνῳ μὲν καὶ Δικαιάρχῳ συγγνώμη, τοῖς μὴ κατιδοῦσι τοὺς τόπους ἐκείνους· Πολυβίῳ δὲ καὶ Ποσειδωνίῳ τίς ἂν συγγνώμη; Ἄλλὰ μὴν Πολύβιος γέ ἐστιν ὁ λαοδογματικὰς καλῶν ἀποφάσεις, ἃς ποιοῦνται περὶ τῶν ἐν τούτοις τοῖς τόποις διαστημάτων καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, ἄλλ' οὐδ' ἐν οἷς ἐκείνους ἐλέγχει καθαρεύων. Τοῦ γοῦν Δικαιάρχου μυρίου μὲν εἰπόντος τοὺς ἐπὶ Στήλας ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου σταδίου, πλείους δὲ τούτων τοὺς ἐπὶ τὸν Ἀδρίαν μέχρι τοῦ μυχοῦ, τοῦ δ' ἐπὶ Στήλας τὸ μέχρι τοῦ Πορθμοῦ τρισχιλίου ἀποδόντος, ὡς γίνεσθαι τὸ λοιπὸν ἑπταχισχιλίου τὸ ἀπὸ Πορθμοῦ μέχρι Στηλῶν· τοὺς μὲν τρισχιλίου εἰάν φησιν, εἴτ' εὐ λαμβάνονται εἴτε μὴ, τοὺς δ' ἑπταχισχιλίου οὐδετέρως, οὐδὲ τὴν παραλίαν ἐκμετροῦντι, οὔτε τὴν διὰ μέσου τοῦ πελάγους. Γῆν μὲν γὰρ παραλίαν ἰοικένας μάλιστα ἀμβλεία γωνία, βεθηκυία ἐπὶ τε τοῦ Πορθμοῦ καὶ τῶν Στηλῶν, κορυφὴν δ' ἐχούση Νάρβωνα· ὅστε συνίστασθαι τρίγωνον βάσιν ἔχον τὴν διὰ τοῦ πελάγους εὐθείαν, πλευρὰς δὲ τὰς τὴν γωνίαν ποιούσας τὴν λεγθεῖσαν, ὣν ἡ μὲν ἀπὸ τοῦ Πορθμοῦ μέχρι Νάρβωνος μυρίων ἐστὶ καὶ πλειόνων ἢ διακοσίων ἐπὶ τοῖς χιλίοις, ἡ δὲ λοιπὴ μικρῶ [λοιπὸν] ἑλατόνων ἢ ὀκταχισχιλίων· καὶ μὴν πλείστον μὲν διάστημα ἀπὸ τῆς Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Αἰθιοπίαν ὁμολογεῖσθαι κατὰ τὸ Τυρρητικὸν πέλαγος σταδίων οὐ πλειόνων ἢ τρισχιλίων, κατὰ τὸ Σαρδώνιον δὲ λαμβάνειν συναγωγὴν. Ἄλλ' ἔστω,

ait missos facere, in eos autem inquirere velle, a quibus illi sunt reprehensi, ut Dicæarchum et Eratosthenem, qui ultimus geographiam tractavit, et Pytheam, qui multis imposuerit: hunc enim perhibere, totam quidem Britanniam pedibus se peragrasse, ambitum autem insulæ majorem esse quadraginta stadiorum millibus: tum de Thule et istis locis ita narrare, neque terram ibi porro esse, neque mare neque aerem quæ proprie vocantur, sed quippiam ex his concretum, pulmonis marini simile, in quo terra et mare atque universa sublimia pendeant, hocque esse quasi vinculum universi, neque pedibus accessum, neque navibus; ac pulmonis simile illud se ipsum vidisse; cetera auditu percepta referre. Hæc Pytheam dicere, idque addere, inde reversum quidquid Europæ regionum est ad Oceanum peragrasse, a Gadibus ad Tanaim usque.

Polybius autem id quoque incredibile ait esse, privatum hominem, eumque pauperem, tantum spatii mari terraque obivisse. Eratosthenem autem dubitantem hisse esset fides adhibenda, tamen quæ de Britannia, Gadibus et Hispanis ab eo dicuntur credidisse: multo autem (inquit Polybius) præstabat Messenio credere, quam Pythææ. Ille enim tantum unam in regionem Panchæam se navigasse ait; hic septentrionalem Europam universam usque ad fines mundi perlustrasse dicit, quod ne Mercurio quidem dicenti crederes. Interim Eratosthenem, qui Eulhemernum Bergæum appellet, Pythææ credere, atque hoc de Dicæarcho quidem credente. Id quidem ridiculum est, quod Di-

cæarchum profert, quasi vero conveniat eum veluti normam sequi, quem ipse Polybius tot reprehensionibus incessit. Dictum est autem quam fuerit Eratosthenes ignarus occiduarum et septentrionalium Europæ partium. Verum huic quidem et Dicæarcho danda est venia, qui loca ista non inspexerunt: sed Polybio et Posidonio quis ignoscat? Atqui hæc est Polybius, qui quæ de horum locorum distantis et aliis multis illi profert, a vulgò conceptas opiniones vocat; quum ne in his quidem, in quibus illos reprehendit, vitio careat. Quum enim Dicæarchus a Peloponneso ad Columnas stadia numeret decies mille, his plura usque ad intimum Adriatici sinus recessum, et tria millia assignet intervallo quod porrigitur versus Columnas usque ad Fretum, ut fiant de cetero a Freto usque ad Columnas stadiorum septem millia: Polybius ait, de tribus millibus se non disputare, verene an falso ponantur, sed ista septem millia neque maritimæ oræ mensuræ, neque per medium pelagus ductæ lineæ respondere. Nam oram maritimam esse apprime similem angulo obtuso, Freto et Columnis insistenti, cujus vertex sit Narbo: ita ut constituatur triangulus, cujus basis sit recta linea per altum ducta mare, latera autem his lineis efficiantur, quæ dictum includunt angulum, quorum quod a Freto est Narbonem usque, stadia habet undecies mille ducenta et amplius, alterum paullo minus est octo stadiorum millibus: ac longissimum quidem ab Europa ad Africam intervallum secundum mare Tyrrenum in confesso haberi non amplius esse ter mille stadiis, minus fiet

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

FRAGMENTA TRIA E CODD. PETITA, QUÆ DICÆARCHO ASCRIBI SOLENT.

59.

E CODICE PARISIENSE REGIO N° CCCXLIII SUPPLEMENTI.

[ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΟΛΕΩΝ.]

Ἐντεῦθεν εἰς τὸ Ἀθηναίων ἔπεισιν ἄστυ· ὁδὸς δὲ
ἤραια, γεωργουμένη πᾶσα, ἔχουσα [τι] τῇ ὄψει φιλάν-
θρωπον. Ἡ δὲ πόλις ξηρὰ πᾶσα, οὐκ εὐδρος, κακῶς
ἐρρυμοτομημένη διὰ τὴν ἀρχαιότητα. Αἱ μὲν πολλὰ
τῶν οἰκιῶν εὐτελεῖς, ὀλίγοι δὲ γρήσιμαί. Ἀπιστηθεῖη
δ' ἂν ἐξαίρνης ὑπὸ τῶν ξένων θεωρουμένη, εἰ αὐτὴ
ἔστιν ἡ προσαγορευομένη τῶν Ἀθηναίων πόλις· με-
τ' οὐ πολὸν δὲ πιστεύσειεν ἂν τις. Ῥοδεῖον τῶν ἐν τῇ
οἰκουμένη κἀλλιστον· θέατρον ἀξιόλογον, μέγα καὶ
θαυμαστόν· Ἀθηνᾶς ἱερὸν, πολυτελές, ἀπόβιον, ἀξίον
θεᾶς, ὃ καλούμενος Παρθενῶν, ὑπερκείμενον τοῦ
θεάτρου· μετ' αὐτὴν κατάπληξιν ποιεῖ τοῖς θεωροῦσιν·
Ὀλύμπιον, ἡμιτελές μὲν, κατάπληξιν δ' ἔχον τὴν
τῆς οἰκοδομίας ὑπογραφήν, γενόμενον δ' ἂν βέλτιστον,
εἴπερ συνετελέσθη· γυμνάσια τρία, Ἀκαδημία, Λύκειον,
Κυνόσαργες, πάντα κατὰδενδρά τε καὶ τοῖς ἐδάφεσι
ποιώδη, χόρτοι παντοθαλαεῖς φιλοσόφων παντοδαπῶν,
φυγῆς ἀπάται καὶ ἀναπαύσεις· σχολαὶ πολλαὶ, θεαὶ
συνεχεῖς.

2. Ἐὰ γινόμενα ἐκ τῆς γῆς πάντα ἀτίμητα καὶ
πρῶτα τῇ γεύσει, μικρῶν δὲ σπανιώτερα. Ἄλλ' ἡ τῶν
ξένων ἐκάστοις συνοικειούμενη ταῖς ἐπιθυμίαις εὐάρ-
μοστος διατριβὴ περισπῶσα τὴν διάνοιαν ἐπὶ τὸ ἀρέ-
σκον λήθην τῆς δουλείας ἐργάζεται. Ἔστι δὲ ταῖς μὲν

[DE GRÆCIÆ URBIBUS.]

Hinc Athenas ducit (*Eleusinia*) via, amœna, culta
tota, humanitatem prae se ferens. Ipsa urbs tota sicca,
neque aquis bene instructa, neque recte item in plateas
secta ob vestutatem. Domuum plerique viles, paucae
commoda. Primo statim aspectu plane dubitarent pere-
grini, an hæc esset illa celebrata Atheniensium urbs: mox
tamen facile aliquis credat. Odeum ibi omnium in orbe
terrarum pulcherrimum; theatrum memorabile mirandæ-
que magnitudinis; Minervæ sanum sumptuosum, e longin-
quo conspicuum deaque dignissimum, quod Parthenon
vocant, teatro superjacens, intuentes in magnam rapiens
admirationem; Olympium, semiperfectum illud quidem,
sed structuræ delineatione stuporem incutiens, futuram
vero præstantissimum, si perfectum fuisset; gymnasia
tria, Academia, Lyceum, Cynosarges, omnia arboribus
et solo granineo decorata, hortu virentes variorum philo-
sophorum, animi delectationes recreationesque; seriarum plu-
rimarum; spectacula frequentia.

2. Fructus terræ inestimabiles; magnamque habent sua-
vitatem, paullo tamen rariores sunt. [*Hinc magna in-
commoda nascuntur proletariis; durissima etiam in-
quilinorum conditio et tantum non servilis.*] Verum
peregrinorum animis oblivionem servitutis affert studium
atque opera quam in rebus, quæ suis desiderijs sunt con-
sentaneæ, ponunt. Plebecula autem spectaculis et otiosis

59.

1. [ἐπεισιν] quis? viator? ἐπίσιν conj. Gail., quod non
magis placet; εἰσιν vel ἔστιν ἄστυ στάδια μ' vel ν', Stephanus,
ad similitudinem aliorum hujus fragm. locorum; idem
conj. Osannus, missa tamen voce ἄστυ. Reliqui editt. nil
dijudicant. Auctor noster, puto, proficiscebatur in antec.
a Peloponnesi finibus, quorum in mentione subsistit Dio-
nysii fragmentum metricum, quod in codice nostrum ex-
cerptum proxime antecedit. A Peloponneso via ducebat
Megara, hinc Eleusin, hinc via sacra et amœna Athenas.
Scripserim igitur: ἐντεῦθεν εἰς τὸ Ἀθηναίων (vel εἰς τὴν Ἀ.,
vel εἰς τὰς Ἀθῆνας) Ἐλευσινία ἔστιν ὁδὸς, ἤραια κτλ.
— [τι] addidi e conj. Stephani. — ἀπιστηθεῖη] Stephan.,
ἀποστηθεῖη codex. — πολὸν δὲ] ὡς in editt. deest. — Ῥοδεῖον]
Hemsterbuisius (ap. Wesseling. Probabil. p. 335) et Bois-
sonad. (ad Holstenii Epp. ad div. p. 14); codex: ὡς ἦν.
Ratio, qua monumentorum recensio introducitur, aperte
excerptoris est. — μέγα] Stephanus; μετὰ codex. Quan-
quam etiam μέγα sic positum h. l. claudicat; malim καὶ
μέγα θαυμαστόν vel μεγάλῃ θ. — πολυτελές ἀπόβιον] sic
codex; π. ἀπόβιον Stephan et Holsten.; ἀποκτον Gro-
pon.; ἀπόβιον Dübnerus meus proponit, quod ad tradita

proxime accedit et comparatis vocibus ἀπόβιος, ἐπόβιος,
ὑπόβιος optime defenditur. Ceterum malim τῆλ' ἀπόβιον
vel ἐκάς ἀπ. In mentem etiam venit in πδλυτελὲς ἀπόβιον
fortasse latere πολυτελ. Ἐκτόμπιον. — θεᾶς] θία; codex.
— ὑπερκείμενον] sic codex; ..ος editt.; mutandi necessi-
tatem desidero. — τὴν τ. ο. ὑπογραφήν] εἰς τὴν conj.
Stephanus; κατάπληξιν (καταπλήξιμον s. καταπληκτὴν
Salmas.) ὃ ἔχ. τὴν τ. ο. ὡ. Casaubonus; κατάπληξιν ὃ ἔχον
ἰδόντι τὴν etc., Jacobs. in Bartligeri Anallh. Careri his omni-
bus posse, præsertim in excerpto nostro, monet Osannus.
— βέλτιστον] ἀνυπέβλητον proposuit Jacobs. — χόρτοι παν-
τοθαλαεῖς] meo periculo scripsi; codex: ἔορται παντοθαλαεῖς;
at inepta h. l. mentio festorum philosophorum, etiamsi
fuisse putaveris. Quod unus sentiens Casaubonus verba
transponi voluit hunc in modum: ἔορται παντοθαλαεῖς, φυγῆς
ἀνάπαυσις, φιλοσόφων παντοδαπῶν σχολαὶ πολλαὶ, θεαὶ συν-
εχεῖς. At tamen philosophorum mentio vix separanda erat
ab commemoratione Academiæ, Lycæi, Cynosargis. Verba
φυγῆς ἀπ. καὶ ἀν. Holstenius transponi voluit post θεαὶ σ.,
ubi sane aptiora forent. — ἀναπαύσεις] Marx.; ἀνάπαυσις
codex, sed mox ἀναπαύσεις.

2. ἀλλ' ἡ τῶν ξένων] editt., ξεινῶν codex. Quæ sequuntur
usque ad v. ἐπιδοκασίον explicatu difficillima, et procul

θείαις [ἢ πόλις] καὶ σχολαῖς τοῖς δημοτικοῖς ἀνεπαίσθη-
τος λιμός, λήθην ἐμποιοῦσαις τῆς τῶν σίτων προσφο-
ρᾶς· ἐφόδια δὲ ἔχουσιν οὐδεμία τοιαύτη πρὸς ἡδονήν....
Καὶ ἕτερα δὲ ἡ πόλις ἡδέα ἔχει καὶ πολλά. Καὶ γὰρ αἱ
σύνεγγυς αὐτῆς πόλεις προάστεια τῶν Ἀθηναίων εἰσίν....

(3) Ἀγαθοὶ δὲ οἱ κατοικοῦντες αὐτὴν παντὶ τεχνίτη πε-
ριποιῆσαι δόξαν μεγάλην ἐπὶ τοῖς ἐντυγχανομένοις ἐκ-
βαλόντες τὰς εὐημερίας· θαυμαστὸν κληθῆναι ζώων
[ἀνθρώπων] διδασκαλεῖον.

4. Τῶν δὲ ἐνοικούντων οἱ μὲν αὐτῶν Ἀττικοί, οἱ
δ' Ἀθηναῖοι. Οἱ μὲν Ἀττικοὶ περίεργοι ταῖς λαλιαῖς,
ὑπουλοὶ, συκοφαντῶδεις, παρατηρηταὶ τῶν ξενικῶν
βίων· οἱ δ' Ἀθηναῖοι μεγαλόψυχοι, ἀπλοὶ τοῖς τρό-
ποις, φιλίας γνήσιοι φύλακες. Διατρέχουσι δὲ τινες ἐν
τῇ πόλει λογογράφοι, σιόντες τοὺς παρεπιδημῶντας
καὶ εὐπόρους τῶν ξένων· οὓς δεῖν δ' εἶημος λάβῃ, σκλη-
ραῖς περιβάλλει ζυμίας. Οἱ δὲ εἰλικρινεῖς Ἀθηναῖοι
δριμεῖς τῶν τεχνῶν ἀκροαταὶ καὶ θεαταὶ συνεχεῖς.
(6) Τὸ καθόλου δ' ὅσον αἱ λοιπαὶ πόλεις πρὸς τὴν ἡδονήν
καὶ βίου διόρθωσιν τῶν ἀγρῶν διαφέρουσιν, τοσοῦτον
τῶν λοιπῶν πόλεων ἢ τῶν Ἀθηναίων παραλλάττει.
Φυλακτέον δ' ὡς ἐνὶ μάλιστα τὰς ἐταίρας, μὴ λάθῃ τις
ἡδέως ἀπολόμενος. Ὁ στίχος Λυσίππου·

Εἰ μὴ θεῖσθαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ·
εἰ δὲ τεθεῖσαι, μὴ τεθήρασαι δ', ὄνος·
εἰ δ' εὐπρεστῶν ἀποτρέχεις, κανθήλιος.

dubio excerptoris culpa. truncata sunt. Ante vocem ἀλλ'
plura desiderantur. Boissonad. (ad Ep. Holsten. p. 14) pro
ἀλλ' scribendum putavit ἐμ'; quo nihil lucratur. — συνοικι-
ουμένη] Vulcanius et Holstenius; συνοικουμένη καὶ
Boissonad.; συνοικουμένη codex; συνοικουμένης Marx, qui
ἐπιθημίαι συνοικουμένην interpretatur: cupiditates, qui-
bus aliquis obnoxius est. Obstat verbi forma media et
dativorum accertatio inopportuna. Ceterum ita locum ex-
plicat Marxius: « Fructus eximii sunt tuncque pretio
emendati. Maxime hoc hospitibus incommo- dum, quibus ad
conficienda negotia necessitas est imposita Athenis diu
commoranti. Sed hæc commoratio apta explendis cu-
jusque cupiditatibus oblivionem servitutis obducit. » Gal-
lius vertit: « Sed hospitum commoratio cum singulis
(civilibus) facta, et (eorum) studiis accommodata men-
temque trahens ad jucunda, oblivionem servitutis indu-
cit. » Revocavi versionem Stephani. — [ἢ πόλις] « Cum
Marxio ejicienda hæc judico; marginalis forsitan notula
fuit, quæ doceret quo referendum esset mox τὸ τοιαύτη. »
Gall. θείαις καὶ κομπαῖς κ. σχ. conj. Jacobs. ad Achill. Tat.
p. 750. — ἐμποιοῦσαις] Marx; ἐμποιοῦσα codex. — ἐφόδια
κτλ.] Jacobs l. l. p. 447 proponit: ἐφόδια δὲ ἔχει οὐδε-
μία τις ὄλη πρὸς ἡδονήν. Marxius tentavit: καὶ ἕτερα τις
πόλις ἡδέα ἔχει καὶ πολλά· ἐφόδια δ' ἔχουσιν οὐδεμία τοιαύτη
πρὸς ἡδονήν. Frustra, pulo. Ceterum pro καὶ πολλά velim
πάμπολλα.

3. τοῖς ἐντυγχανομένοις κτλ.] Locum corruptum dedi
ut est in codice, nisi quod pro ἐκβαλόντες cum editt. ex-
hibui ἐκβαλόντες. Quomodo locum intellexerim, latina
inducunt. Ita vero scribendum censeo: ἐπὶ τοῖς ἐν τέχναις
αἰνούμενοις vel τοῖς ἐν τέχναις αἰνούμενοις ἐκβ. τ. εὐημ. Nam
ἐντυγχανομένοις nequit significare τοῖς ἐντυγχάνουσι, obvis
quibusque, sicuti plerique putarunt. Si retinenda vox

confabulationibus ad se occupatur, ut famem non sentiat
cibique obliviscatur: iis vero qui opibus instructi sunt,
nulla est urbs quæ tot tantasque suppeditet amoenitates
... (Sequebantur exempla.) Sed etiam alia quamplurima
urbs habet velle jucunda: etenim oppida vicina tamquam
suburbia Athenarum sunt... (3) Ceterum Athenienses
aptissimi sunt ad magnam culque artificii conciliandam
famam, quippe qui si quæ artium opera iis probantur,
laudem artificis prodigo ore proclamant efferantque. Quo
artium amore et in artifices benevolentia hoc quoque
fit, ut urbs statuis referta quasi personarum lapidearum
sit gymnasium.

4. Ex incolis alii sunt Attici, alii Athenienses. Attici
quidem curiose loquaces, subdoli, sycophantæ, explora-
tores vilæ peregrinorum: Athenienses vero magnanimi, sim-
plices moribus, amicitiaæ sinceri cultores. Quidam autem
rabulæ per urbem discurrunt, vexantes peregrinos qui di-
tiores in urbe adsunt. Quos simulac populus prehendit,
gravi mulcta opprimit. Sed puri pulli Athenienses acres
artium sunt auditores et spectatores frequentissimi. (5) Ut
vero summatim loquar, quantum ceteræ urbes in iis quæ
ad voluptatem et vitæ emendationem pertinent, agris præ-
stant, tantum discriminis est inter Atheniensium urbem et
reliquas. Verum summa in vitandis meretricibus adhibenda
est diligentia, ne quis per imprudentiam malo suavi per-
eat. Ita de Athenis Lysippus:

Tu truncus es si non Athenas videris;
si visæ Athenæ non inescant, asinus es;
si non grave has relinquere, es cantherius.

ἐντυγχάνειν, proposuerim potius: τοῖς ἐντυγχάνουσι εὐμε-
νῶς vel εὐμενεῖς ἐκβαλόντες τὰς εὐημ. Im. Bekker. ap.
Bullmannum conj. ἐπιτυγχανομένοις, i. e. τοῖς κατορθουμέ-
νοις πράγμασι; similiter Marxius: εὐτυγχανομένοις, operi-
bus bene elaboratis. Dubito an de artis operibus loquens
aliquis hac voce usus fuerit. Ceterum qui putant Nostrum
ironice loqui de Atheniensibus, quippe qui quemcumque
artificem nullo discrimine approbarent, auctori præbent
sententiam veritati parum consentaneam. — ἐκβαλόντες,
profundentes, prodige decernentes. Cf. ἐκβάλλειν λόγον,
ἀπόκρισιν, δόγμα. — εὐημερίας, laudem et gloriam succes-
sus, victoriæ. Exempla, quibus vox usurpatur de victoriis
vel oratione, fabulis dramaticis etc. reportatis v. in Steph.
Thes. et ap. Fulv. ad h. l. — Quæ sequuntur θαυμα-
στὸν... διδασκαλεῖον cum antecedentibus grammatice jam
non cohærent. διδασκαλεῖον Gallius delit, in cod. est δι-
σχάλιον. Solennis hæc confusio. V. Steph. Thes. — κλη-
θῆναι ζῶα, etiamsi erant, præ ceteris tamen
h. l. auctor respicere non potuit; contra λίθινὰ ζῶα sæpius
statuæ appellantur, idque cum Holstenio reponi jusserim.
Suspicio autem in κληθῆναι ζῶων latere, πόλιν λιθίνων, olimque
scriptum fuisse: ὥστε τὴν πόλιν λιθίνων ζῶων εἶναι διδασκα-
λεῖον. — ἀνθρώπων] sic codex; editt. plurimi deleverunt ἀν-
θρώπων; sed probabilius est ἀνθρώπων esse glossema ad
v. ζῶων. Ceterum vereor ne lotus hic locus inle a verbis ἀγ-
θοὶ δὲ non suo positus loco sit. Multo aptius haberetur post
verba: Ἀθηναῖοι δριμεῖς τῶν τεχνῶν ἀκροαταὶ κτλ.

4. Καὶ θεαταὶ] e conject. scripti. Codex: ἀκροαταὶ διὰ τὰς
συνεχεῖς. Casaubonus post συνεχεῖς excidisse statuit θείας vel
στοάς; Fulvius ἐορτάς, Marxius τέχναις supplent. Jacobus
ad Achill. Tat. p. 593 proponit: δριμεῖς τῶν τεχνῶν ἐρασταὶ
διὰ τὰς συνεχεῖς ἀκροάσεις.

5. ἐταίρας] editt., ἐτέρας cod. — κανθήλιος] editt.; σκην-

[Ἀὕτη πόλις ἴσθ' Ἑλληνικὴ ἢ ῥόδοις ἴσθιν
εὐωδίαν ἔχουσα χάμ' ἀγδίαν.

Τὰ γὰρ ἄλιαια τὰ μεγάλ' εἰς σχολὴν ἄγει,
τὸ δ' ἄλιακὸν ἔτος με μαίνεσθαι ποιεῖ.

Ὅταν δὲ τὴν λεύκην τις αὐτῶν πρῶτως
ἄλιακὸν εἶναι στέφανον εἴπῃ, πνίγομαι
οὕτως ἐπ' αὐτοῖς, ὥστε μᾶλλον ἂν βέλιν
ἀποκαρτερεῖν, ἢ ταῦτ' ἀκούων καρτερεῖν.
Τοιοῦτο τῶν ξένων τι καταχίται σκότος.]

6. Ἐντεῦθεν εἰς Ὀρωπὸν διὰ Ψαφιδῶν καὶ τοῦ Ἀμφιάρου Διὸς ἱεροῦ ὁδὸν ἐλευθέρῳ βαδίζοντι σχεδὸν ἡμέρας προσάντη [πάντα]· ἀλλ' ἢ τῶν καταλύσεων πολυπλήθεια τὰ πρὸς τὸν βίον ἔχουσα ἄφθονα καὶ ἀναπαύσεις κωλύει κόπον ἐγγίνεσθαι τοῖς ἔδοικοποροῦσιν.
(7) Ἡ δὲ πόλις τῶν Ὀρωπίων οἰκία Θεβῶν ἴσθι, μεταβόλων ἔργασια, τελωνῶν ἀνυπέροβλητος πλεονεξία, ἐκ πολλῶν χρόνων ἀνεπιθέτω τῇ πονηρίᾳ συνταθραμ-

θῆλιον codex; κανθήλιον Stephanus in graecis, vertens tamen quasi esset κανθήλιος. — Sequentes versus novem ab antecedentibus prorsus separandos esse ut ab auctore alia occasione laudatos, aut ab aliena manu h. l. annotatos, censent interpretes. Probabiliter. Ceterum omnes duodecim versus esse possunt Atheniensis hominis, qui Rhodi degens patriam cum Rhodiorum urbe comparat, illam in caelum efferens, hanc dicens jucundis nonnullis mixta habere quae Atheniensem hominem ad insaniam adigant. — ἴσθιν] Stephanus; ἔισθιν codex; ῥόδων δίκην Narkius. — Χάμ' ἀγδίαν] Hermannus; καὶ ἀμαλγδίαν codex. — ἄλιαια τὰ μεγάλ'] Narkius; ἄλιαια μεγάλην codex. De Solis apud Rhodios cultu salis constat. De Halieis festis v. Athen. 13, p. 561, E; Aristid. I, p. 808 ed. Ddf.; Eustath. in Od. 6, 266, p. 1562. — εἰς σχολὴν] Stephan.; εἰ σχολὴν codex; μεγάλην μ' εἰς σχολὴν ἄγει Holsten.; τὰ γὰρ ἄλια' εἰς μεγάλην σχολὴν ἄγει (de solis enim festo ibi nemo cogitat), Hermannus ap. Marxium, putans Rhodium hominem loqui de Atheniensium urbe. Τὰ γὰρ ἄλιαια μὲν μεγάλην ἔχει σχολὴν. Nam Haliea quidem sacra magnam offerunt oblectationem, Meinekius Fr. Com. II, p. 147. — ἔτος] ἔτος conj. Holstenius; ἔτος Osannus de colosso cogitans, ἔτος Stephanus. « ἔτος pro ἀνακτόρος dici non credo nisi exempla afferenti. Mihi non improbable videbatur, Rhodios etiam pullem, qua festis Halieorum diebus vescebantur, solarem pullem ἄλιακὸν ἔτος, dixisse. » Meinekius Com. II, 147. — λεύκην] Schol. Pindar. Ol. 7, 147: ὁ δὲ στέφανος (sc. παρὰ Ῥοδίων) λεύκη δίδεται. — τοιοῦτο τῶν] editt.; τοιοῦτων codex. — καταχίται] Hermann.; καλεῖται codex.

6. Ψαφιδῶν] scripsi innuente Salmasio ad Solin. p. 146. Codex δαρνεῖδων habet. Psaphis vel Psaphidae, Oropiorum oppidum, in via aīta quae ex Attica per Parnethem montem Oropum ducit. Holstenius, Marxius, Gallius scripserunt Δελφίνιον. Quamquam apte Stephanus monnerat Δελφίνιον litus non videri huc pertinere. Laudant Strabonem IX, p. 403, ubi: Ἀρχὴ (Βοιωτίας) ὁ Ὀρωπὸς καὶ ὁ λιμὴν, ἐν καλαῖσι Δελφίνιον... Μετὰ δὲ τὸ Δελφίνιον ἴσθιν ὁ Ὀρωπὸς ἐν εἰκοσι σταδίοις. Verum Strabo non progreditur via ex Attica ducente, uti Noster facere putandus est, sed ἀπὸ τῆς παραλίας ἀρχεται. Wordsworth. (Transact. of the roy. society of literat. tom. III, p. 407. London. 1839) conj. Ἀφιδῶν, quod verisimile esse videtur Letronnio (Fragm. d. poëmes géogr. p. 161), neque recipere dubitarem, nisi quod sequitur καὶ δὲ Ἀμφιάρου Δ. ἱεροῦ, indicare videretur de proximis Oropi locis atque jam in Boeotia sitis esse cogitandum. Vossius ad Melam p. 151 conj. Δαρνεῖδων

[Haec urbs (Rhodus) est Graeca, quae rosis simile navitatem habet, simul et molestiam exhibet.

Nam magnam Solis festum gratum praebet otium, annuus vero (?) solaris ad insaniam me adigit.

Quam autem populeum ramum delicate coronam solarem appellitent, offendor adeo hiace, ut malleam equidem mortem oppetere quam haec audiendo perpeti.

Tanta caligo peregrinis offunditur.]

6. Hinc ad Oropum per Psaphidas et Amphiarai Jovis sanum iter facienti, unius fere viro expedito diei, omnia sunt acclivia et ardua: quamquam ob crebra diversoria quae rebus ad vitam necessariis instructa requiem praebent, nulla viatoribus obrepit lassitudo. (7) Urbe vero Oropiorum domus est mercenariorum, propolarum quæstus, portitorum publicanorum insuperabilis avaritia, et extremæ isti improbitati a longo inde tempore assuetæ:

vel δαρνεῖδων; Fulrius δαρνῶν, vel δαρνεῖδίου. — Διὸς] ejici hanc vocem voluit Casaubonus, suffragante Fulvio. Cautius in his agendum esse censebunt mythologi. De Amphiarao v. Strabo IX, p. 399; Pausan. I, 34. IX, 19; Dlog. L. II, 142. Welcker. ad Philostr. p. 266 sqq.; Müller. Min. p. 486. — ὁδὸν κτλ.] Codex ὁδὸν... πρόσαντα. « Corruptissima hæc sunt. Lego autem: ἐντεῦθεν εἰς Ὀρωπὸν στάδια **. Ὀδὸς διὰ ** καὶ τοῦ Ἀμφ. ἱεροῦ καὶ Ἐλευθερῶν (!) βαδίζοντι, σχεδὸν ἡμέρας, προσάντης πᾶσα. Hæc ita restitimus, non quod affirmare velimus sic scriptum a Dicæarcho fuisse, sed quod laud paullo sit hæc quam vulgata lectio concinnior et veræ lectioni propior atque aliis locis magis similis. » Casaubonus. Retinui ὁδὸν accusativum, utpote a βαδίζοντι pendentem; deinde conjeci πρόσαντη πάντα. Malim tamen scr. ὁδὸς, et majorem interpunctionem ponere post v. ἡμέρας. Adverbii forma πρόσαντα nusquam occurrit. — Δαρνεῖδων] l. e. εὐζώνων. Jacobs l. l. conj. Δαρνεῖδων.

7. Ὀρωπίων] Ὀρωπῶν codex. — οἰκία Θεβῶν] sic codex corrupte; ἀποικία Θ. Marx; οἰκία Θ. Stephanus, Vulcanius, Casaubonus, Gall., Buttmanus. Coloniam Thebarum Oropum esse nemo tradit. Pausanias I, 44 hoc tantum monet, Oropum τὰ ἐξ ἀρχῆς Βοιωτίας (non vero Atticæ) urbem fuisse. Fata urbis modo Thebanis, modo Atheniensibus subjectæ, modo liberæ sui que juris, exponunt Dodwellus in Diss. de Dic. et Meier. in Encyclop. Hal. s. v., et his duobus Fulrius ad n. l. Ut militiam antiquiora, post pugnam Chæronensem (Ol. 110, 3) Philippus Oropum Thebanis ereptam tradidit Atheniensibus. Post bellum Lamiense (Ol. 114, 3) Oropii libertatem recuperarunt, pace cum Antipatro inita, quam ratam esse regum novissime jubet Polyperchon (Ol. 115, 3. Diodor. XVIII, 56). Deinde (Ol. 117, l. 312) Cassander urbem occupat; verum mox præsidium Macedonicum Polemon Antigoni dux expellit, urbemque tradit Bæotis (Diodor. XIX, 77). Num deinde Oropii de novo in Thebanorum potestatem venerint, illis subjecti fuerint quo tempore auctor noster scripsit (scribere vero hæc ante 285 a. C. propter Posidippi mentionem vix potuit) laud liquet. Igitur ex historia nequit confirmari lectio οἰκία Θεβῶν. — Fulrius p. 233 ita: « Vulgata lectio ex sententiarum connexu evulsa aut de domo Thebarum, ita ut Oropi exiguitas cum Melero significaretur, aut οἰκία pluraliter intellecto de domiciliis, sedibus Thebanorum, aut plane non interpretanda, retineri et, ut in laciniis male divulsis, defendi potest. » Wordsworth. l. l. conjecit: οὐκία Θεβῶν, « leçon fort ingénieuse, ce qui ne veut pas dire qu'elle soit la véritable (Letronne. II. p. 161). » Equidem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Οἱ δὲ πολῖται οὐδὲν ἕτερον ἔχουσι λέγειν, ἢ ὅτι Ἀθηναίων εἰσὶν ἀποικοὶ καὶ δεῖ τῶν Ἑλλήνων καὶ Περσῶν παρ' αὐτοῖς ἡ μάχη ἐγένετο. Εἰσὶ δὲ Ἀθηναῖοι Βοιωτοί.

12. Ἐντεῦθεν εἰς Θήβας στάδια κ'. Ὀδὸς λεία πᾶσα καὶ ἐπίπεδος. Ἡ δὲ πόλις ἐν μέσῳ μὲν τῆς τῶν Βοιωτῶν κείται χώρας, τὴν περίμετρον ἔχουσα σταδίων ὁ πᾶσα δ' ὁμαλή· στρογγύλη μὲν τῷ σχήματι, τῇ γὰρ δὲ μελάγγειος· ἀρχαία μὲν οὔσα, καινῶς δ' ἐρρυμοποιημένη διὰ τὸ τρεῖς ἦλθι, ὡς φασὶν αἱ ἱστορίαι, κατεσκάθαι διὰ τὸ βᾶρος καὶ τὴν ὑπερψυγίαν τῶν κατοικούντων. (13) Καὶ ἵπποτρόφος δὲ ἀγαθὴ· κάθυδρος πᾶσα, γλῶρρά τε καὶ γεώλοφος· κηπεύματα ἔχουσα πλείστα τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων. Καὶ γὰρ ποταμοὶ ῥέουσι δι' αὐτῆς δύο τὸ ὑπακείμενον τῇ πόλει πεδῖον πᾶν ἀρδεύοντες. Φέρεται δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Καδμείας ὕδωρ ἀφανὲς διὰ σωλήνων ἀγόμενον ὑπὸ Κάδμου τὸ παλαιόν, ὡς λέγουσι, κατασκευασμένον. (14) Ἡ μὲν οὖν πόλις τοιαύτη. Οἱ δ' ἐνοικοῦντες μεγαλόψυχοι καὶ θαυμαστοὶ ταῖς κατὰ τὸν βίον εὐελπιστίαις· θρασεῖς δὲ καὶ ὑβρισταὶ καὶ ὑπερήφανοι, πλῆκταί τε καὶ ἀδιάφοροι πρὸς πάντα ξένον καὶ δημότην καὶ κατανωτιστὰ παντὸς δικαίου· (15) πρὸς τὰ ἀμνησθητούμενα τῶν συναλλαγμάτων οὐ λόγῳ συνιστάμενοι, τὴν δ' ἐκ τοῦ θράους καὶ τῶν χειρῶν προσάγοντες βίαν, τὰ τε ἐν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι γινόμενα πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἀθληταῖς βίαια εἰς τὴν δικαιολογίαν μεταφέροντες. (16) Διὸ καὶ αἱ δίκαι παρ' αὐτοῖς δι' ἐτῶν τοῦλάχιστον εἰσάγονται τριάκοντα. Ὁ γὰρ μνησθεὶς ἐν τῷ πλῆθει περὶ τινος τοιαύτου καὶ μὴ εὐθέως ἀπάρας ἐκ τῆς Βοιωτίας, ἀλλὰ τὸν ἐλάχιστον μείνας ἐν τῇ πόλει χρόνον, μετ' οὐ πολὺ παρατηρηθεὶς νυκτὸς ὑπὸ τῶν οὐ βουλομένων τὰς δίκας συντελεῖσθαι θανάτῳ βιαίῳ ζημιούται. Φόνοι δὲ παρ' αὐτοῖς διὰ τὰς τυγούσας γίνονται αἰτίας. (17) Τοὺς μὲν οὖν ἀνδρας συμβαίνει τοιούτους εἶναι. Διατρέγουσι δὲ τινες ἐν αὐτοῖς ἀξιολογοὶ, μεγαλόψυχοι, πάσας ἀξιο

Cives non aliud habent quod de se praedicent, quam se Atheniensium colonos esse, praeliumque inter Graecos et Persas ibi commissum fuisse. Sunt vero Athenienses-Baotii.

12. Hinc Thebas usque stadia octoginta. Via omnis plana est et campestris. Urbs autem in medio regionis Boeoticae sita est, circuitum habens stadiorum septuaginta : tota plana est, figura rotunda, colore nigro. Velus quidem urbs est, noviter autem in vias rectas divisa; jam enim ter (ut dicunt historiae) eversa est ob gravem incolarum insolentiam et superbiam. (13) Equorum quoque altrix est egregia; aquis undique abundat, viridis et colliculis distincta; pluribus hortis cultis quam ulla alia urbs Graeciae praestans. Duo enim fluvii per eam labuntur, planitiem omnem urbi adjacentem irrigantes. Quin etiam a Cadmea aqua ducitur occulta per canales, idque antiquo Cadmi, ut aiunt, artificio. (14) Urbs equidem talis est. Quod incolas spectat, illi magnanimi sunt, et in bona spe de quibusvis vitae negotiis leviter concipienda mirifici; sed audaces, contumeliosi, superbi, ad verbera prompti, peregrinum et popularem nullo discrimine habentes, omnis juris contemtores: (15) controversias circa commercia ortas non verbis et ratione componere solent, sed audaciam et manuum violentiam hanc ad rem adhibent; idemque quae in gymniciis certaminibus athletae in semet invicem committunt violenta, ea illi in iudiciorum disceptationem transferunt. (16) Hinc etiam fit ut lites apud eos per triginta minimum annos instruantur (non vero peragantur). Quisquis enim apud populum huiusmodi rei mentionem fecerit, ac non statim e Boeotia migraverit, sed vel brevissimo temporis spatio in urbe manserit, paullo post, structis noctu insidiis, ab iis qui causas peragi nolunt, morte violenta mulctatur. Ac omnino levissimas ob causas caedes apud eos perpetrari solent. (17) Viri igitur tales esse solent: quamquam inter eos passim occurrunt etiam eximii quidam et magnanimi atque omni amicitia digni. Uxores autem eo-

νεώ. Ceterum non duo, sed tria Plataensium templa celebrat Pausanias IX, 3 et 4, Junonis, Minervae, Cereris. = *Meinek.* Fragm. Com. IV, p. 525. Anno tertio ante Leuctricam pugnam ἡ πόλις ὑπὸ τῶν Θηβαίων κατεγρέθη πλὴν τὰ ἱερά, Pausan. IX, 1, 8. Quod infortunium etiam Posidippi aetate aspectus urbis revocaverit. — Σαράβου] = Legebatur Σαράβου [Σαράβου in edil. Hæsch.]. Unice vera huius nominis scriptura est Σάραβος, docente versu dactylico Achari apud Athenæum IV, p. 173, E. Eaue forma omnibus locis restituenda est ubicunque cauponis Istius Plataensis nomen Σάραβος scribitur. = *Meinek.* Cf. de caupone Platon. Gorg. p. 518, B; Athen. III, p. 112, D; Aristid. III, p. 251. 317; Themistius Orat. IV, p. 129 ed. Petav. — ἀκτῆ] = Cum litore comparat Plataensium urbem propter solitudinem. Similiter Accius ap. Cic. Ad Att. I, 18: non homo, sed litus, aer et solitudo mera, quamquam is de Lemno ins. loquitur. Tum Ἐλευθερίους pro vulg. ἐλευθέρους restituit Vossius ad Scyl. p. 9. De Eleutheriorum festo summa cum solemnitate apud Plataenses celebrato nota sunt omnia. = *Meinek.* — Ἀθηναῖοι Βοιωτοί] = Plataenses non solum Atheniensium socii exsiterunt, sed etiam inde

ab Ol. 88, 1 (v. Breckh. *Staatsh.* I, p. 282. n. 486, Hermann. *Staats-Altth.* p. 221) magnam partem civitale Atheniensium donati sunt, et omnino inter Athenienses et Plataenses isopoliteias ratio intercessisse videtur. Cf. Demosth. Adv. Neær. p. 1377 sqq.; Isocrat. Plataicus, Lysias In Pancleon.; Pausan. IX, 1; schol. Aristoph. Ran. 706. = *Fuhr.* p. 275. Plura dabunt G. O. Friedrich. Specimen rerum Plataic. (Berolin. 1841) et M. F. Münscher Diss. de reb. Plataeens. (Hanau. 1841).

12. κ'] ο' sec. Thucyd. II, 5. — ἐν μέσῳ] editt., ἐν μέσῳ cod. — σταδ. ο'] 43 stadia exhibet Dionysius in Ἀναγρ. Ἑλλάδ. — τρεῖς] ab Epigonis, deinde a Pelasgis, ut videtur, tempore belli Trojani, tertio ab Alexandro. Cf. Diodor. XIX, 53.

13. ὑποκαίμ.] codex et Marx., ante quem legebatur ἐπικαίμ. — Καδμείας] Καδμίας cod. — 14. καὶ κατανωτ, sic cod.; idem coniecerat Hæschel.; editt. omittunt καί. — 15. γινόμενα] Vulcan., γένομ. codex. — τὰ τε ἐν τοῖς γυμν.] addidi particulam τε. — πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἀθληταῖς] πρὸς αὐτοὺς τοῖς ἀθλ. codex. *Fuhr.* verba transponit, nescio

φιλίας. Αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν τοῖς μεγέθεσι, πορείαις, θυμοῖς εὐσημονέσταται τε καὶ εὐκρεπέσταται τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι γυναικῶν. Μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς·

Θήβας λέγεις μοι τὰς κύλας ἐκταστόμους,
οὐ δὴ μόνον τίκτουσιν αἱ θνηταὶ θεούς.

(16) Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς κάλυμμα τοιοῦτόν ἐστιν, [ὥστε] ὡσπερ προσωπίδιω δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον κατελιπῆσθαι. Οἱ γὰρ ὀρθαλμοὶ διαρκίνονται μόνον, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη τοῦ προσώπου πάντα κατέχεται τοῖς ἱματίοις. Φοροῦσι δ' αὐτὰ πᾶσι λευκά. (17) Τὸ δὲ τρίχωμα ξανθόν, ἀναδεδεμένον μέχρι τῆς κορυφῆς· θ δὲ καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐγγυριῶν λαμπάδιον. Ὑπόδημα λιτὸν, οὐ βραχὺ, φοινοῦν δὲ τῇ χροίᾳ καὶ ταπεινόν, ὑσκλητὸν δ' ὥστε γυμνοὺς σχεδὸν ἐκφάνεσθαι τοὺς πόδας. (18) Εἰσὶ δὲ καὶ ταῖς δμιλίαις οὐ λίαν Βοιωταί, μᾶλλον δὲ Σικυώνιαι. Καὶ ἡ φωνὴ δ' αὐτῶν ἐστὶν ἐπίχαρις· τῶν δ' ἀνθρώπων ἀτερπής ἡ δὲ βραρεῖα. (19) Ἐνθερίσσι μὲν ἡ πόλις οὐα βελτίστη· τό τε γὰρ ὕδωρ πολὺ ἔχει καὶ ψυχρὸν καὶ κήκους· ἐστὶ δ' εὐήνεμος ἔτι καὶ γλαυρὰν ἔχουσα τὴν πρόσημν, ἐχόκωρὸς τε καὶ τοῖς θερινοῖς ὠνίοις ἀφθονός· ἀξυλός δὲ καὶ ἐγχειμάσσι οὐα χειρίστη διὰ τε τοὺς ποταμοὺς καὶ τὰ πνεύματα· καὶ γὰρ νίφεται καὶ πηλὸν ἔχει πολύν. (20) Οἱ στίχοι Λάωνος (γράφει δ' ἐπικινῶν αὐτοὺς καὶ οὐ λέγων τὴν ἀλήθειαν· μοιχὸς γὰρ ἀλοὺς ἀφαιθή μικροῦ εἰσφύρου τὸν ἀδικηθέντα ἐξαγοράσας).

Βοιωτῶν ἄνδρα στήγε, τὴν Βοιωτίαν
μὴ φεύγ'· ὁ μὲν γὰρ χρηστός, ἡ δ' ἐφίμερος.

23. Ἐντεῦθεν εἰς Ἀνθηδόνα στάδια ρξ'· ὁδὸς πλαγία, ἀμαξήλατος δι' ἀγρῶν πορεία. Ἡ δὲ πόλις οὐ μεγάλη τῶ μεγέθει, ἐπ' αὐτῆς τῆς Εὐβοϊκῆς κειμένη θαλάττης· τὴν μὲν ἀγορὰν ἔχουσα κατάδενδρον πᾶσαν, στοάζεις ἀνειλημεμένην εἰς ταῖς. Αὐτῆ δὲ εὐσινος, εὐεφρος, σίτων σπανίζουσα εἰς τὸ τὴν χώραν εἶναι λυπρὰν. (24) Οἱ δ' ἐνοικητῶντες σχεδὸν πάντες ἀλιεῖς, ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἔτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν θῆιον ἔχοντες, ἐν αἰγιαλοῖς τε καὶ φύκει καὶ καλύβαις καταγεγηρακότες· πυρροὶ ταῖς ὄψεσι πάντες τε λεπτοὶ, τὰ δ' ἄκρα τῶν ὀνύγων καταθεβρωμένοι ταῖς κατὰ θάλατταν ἐργασίαις· προσπεπονθότες πορθημοῖς οἱ πλεῖστοι καὶ ναυπηγοὶ, τὴν δὲ χώραν οὐχ οἷον ἐργαζόμενοι, ἀλλ' οὐδὲ ἔχοντες, αὐτοὺς φάσκοντες ἀπογόνους εἶναι Γλαύκου τοῦ θαλασσίου, ὃς ἀλιεὺς ἦν ὁμολογουμένως. (25) Ἡ μὲν οὖν Βοιωτία τοιαύτη· αἱ γὰρ Θεσπιαὶ ρι-

rum proceritate, incessu, corporis concinnitate omnium Græciæ feminarum elegantissimæ et speciosissimæ sunt. Testatur Sophocles :

Thebas mihi narras portas habentes septenas,
ubi solum mortales mulieres pariant deum.

(18) Capitis tegmen apud ipsas tale est, ut eo veluti larva tota facies velari videatur : oculi tantum apparent, reliqua autem faciei pars veste occultitur quam omnes albam gestant. (19) Crines illis flavi, in nodum colligati usque ad verticem; atque id ab indigenis appellatur lampadium. Calceamentum tenue, non profundum, purpureum colore et humile, corrigiis vero ita astrictum, ut nudi propemodum pedes conspiciantur. (20) Quotidiana vitæ consuetudine non admodum Bœoticæ sunt, sed Sicyonias potius referunt. Vox illarum est grata, virorum autem injucunda et gravis. (21) Ad transigendam quidem æstatem urbs inaxime opportuna : aquam enim habet plurimam eamque frigidam, hortosque consitos. Est præterea commodo quoad ventos situ et vernante aspectu : fructibus insuper omnibusque rebus æstivis ad victum venalibus abundat. Ad hiemem vero agendam ob lignorum inopiam perisima est, nec non ob fluvios et ventos; nivosa enim est et lutum plurimum habet. (22) De Bœotis Laonis versus (quamquam is scribit laudibus illorum magis studens quam veritati, eo quod prehensus in adulterio impune dimissus erat, exiguo pretio placans injuria affectum) :

Bœolum ama virum, nec a Bœotia
alienus esto : ille est bonus, ista amabilis.

23. Hinc ad Anthedonem stadia 160 : via obliqua, plaustrisque per agros patet transitus. Urbs non magna est, mari Euboico adjacens; forum habet totum arboribus consitum, binis porticibus circumdatum. Vino et obsoui abundat, sed non magna frumenti copia, quod solum gracile sit et aridum. (24) Incolæ propemodum omnes piscatores sunt, ex hamis et piscibus, ex purpura et spongiis victum sibi comparantes : in litoribus atque alga et lugurils consensescunt : rufi omnes et graciles, partes unguium extremas operibus marinis arrosas habentes. Plurimi transfretando addicti naviumque fabricatores. Territorium tantum abest ut colant, ut ne habeant quidem, dicentes se a Glaucō marino oriundos esse, quem fuisse piscatorem constat. (25) Talis igitur est Bœotia : nam Thespiæ virorum

an recte, hunc in modum scripsit : τὰ δὲ τοῖς ἀθληταῖς ἐν τοῖς γυμνασίοις ἀ. γ. πρὸς αὐτοὺς (apud eos!) βίαια. De re cf. Müller. *Min.* p. 409. — τ. κύλας;] ταῖς κύλαις Salmas. — θεοὺς] sc. Herculem, Bacchum. Stephanus conj. οἱ θνητοὶ θεοί, quod recepit Bothe in fragm. Soph. Cf. Müller. *Min.* p. 28. —

18. ὥστε] addidi; Stephan. ὡσπερ mutat in ὥστε. — 21. ἐχόκωρως] Casaubonus; ἐχέκωρος codex; εὐόκωρος Grævius. — 22. Λάωνος] Laujanus Λάωνος Διπύχαι ap. Stob. Floril. 123, 5. Ceterum ignotus homo. V. Meinek. *Com.* I, p. 492 IV, p. 574. — ἐπίμερος] Stephan.; ἐπίμ. codex.

23. Ἐντεῦθεν δὲ] Circa hæc verba desinit apographum Hervartianum. — αὐτῆ] αὐτῆ mallet Fuhrius. — σίτων] Jacob. ad Philostr. p. 533; σίτου Stephanus; σίτω codex. — πορφύρας] πορφυρῶν mavult Vulcanius. — πυρροὶ] non coma, ut Müllerus putat *Min.* p. 29, nec fuco, ut Fuhrius; sed solis aestu adusti cuteque rutili, uti solent in mari vitam degentes. — πορθημοῖς;] πορθημοῖς conj. Stephanus; καταθεβρωμένοι· ταῖς κ. θ. ἔ. πρ., πορθημοῖς οἱ πλ. conj. Marx. haud male — ὁμολογουμένως;] sic cod.; ὁμολογουμένως editt. — 25. Θεσπ.] Θεσπεσιαί cod. ex. — μὲν φιλοτ. μόνον κτλ.] = Suspectum est illud μόνον, præsertim

λοσιμίαν [μὲν] ἔχουσι μόνον ἀνδρῶν καὶ ἀνδριάντας οὐ πεποιημένους, ἄλλο οὐδέν. Ἰστοροῦσι δ' οἱ Βοιωτοὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντα ἴδια ἀκληρήματα λέγοντες ταῦτα· τὴν μὲν αἰσχροκερδίαν κατοικεῖν ἐν Ὀρωπῷ, τὸν δὲ φόβον ἐν Τανάγρα, τὴν φιλονεικίαν ἐν Θεσπιαῖς, τὴν ὕβριν ἐν Θήβαις, τὴν πλεονεξίαν ἐν Ἀνθηδόνη, τὴν περιεργίαν ἐν Κορωνείᾳ, ἐν Πλαταιαῖς τὴν ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν ἐν Ὀρχήστῳ, τὴν ἀναισθησίαν ἐν Ἀλιάρτῳ. Ταῦδ' ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀκληρήματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατερρύη. Ὁ στίχος Φερεκράτους·

* Ἄνπερ φρονῆς εὐ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

Ἡ μὲν οὖν τῶν Βοιωτῶν γῆρα τοιαύτη.

26. Ἐξ Ἀνθηδόνης εἰς Χαλκίδα στάδια ο'· μέχρι τοῦ Σαλγανέως ὁδὸς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν λεία τε πᾶσα καὶ μαλακὴ· τῇ μὲν καθέκουσα εἰς θάλατταν, τῇ δὲ ὄρος οὐχ ὑψηλὸν μὲν ἔχουσα, λάσιον δὲ καὶ ὕδασι πηγαιόις κατάρρυτον. (27) Ἡ δὲ τῶν Χαλκιδέων πόλις ἔστι μὲν σταδίων ο', μείζων τῆς ἐξ Ἀνθηδόνης εἰς αὐτὴν φερούσης ὁδοῦ· γεώλοφος δὲ πᾶσα καὶ σύσκιος, ὕδατα ἔχουσα τὰ μὲν πολλὰ ἀλυκᾶ, ἐν δ' ἔσυχρῃ μὲν ὑπόπλατυ, τῇ δὲ χρεῖα ὑγιεινὸν καὶ ψυχρὸν, τὸ ἀπὸ τῆς κρήνης τῆς καλουμένης Ἀρεθούσης ῥέον, ἱκανὸν [ὥς] δυναμένης παρέχειν τὸ ἀπὸ τῆς πηγῆς νᾶμα πᾶσι τοῖς τὴν πόλιν κατοικοῦσιν. (28) Καὶ τοῖς κοινοῖς δὲ ἡ πόλις διαφόροις κατεσκευάσται γυμνασίοις, στοαῖς, ἱεροῖς, θεάτροις, γραφαῖς, ἀνδριάσι, τῇ τ' ἀγορᾷ κειμένη πρὸς τὰς τῶν ἐργασιῶν χρεῖας ἀνυπερβλήτως. (29) Ὁ γὰρ ἀπὸ τοῦ τῆς Βοιωτίας Σαλγανέως καὶ τῆς τῶν Εὐβοέων θαλάττης ῥοῦς εἰς τὸ αὐτὸ συμβάλλουσιν

solum ambitione et statuis affabre factis memorabiles sunt, nihil praeterea memoratu dignum habentes. Narrant vero Bœotii singularum apud ipsos urbium infortunia hujusmodi verbis: turpe lucrum sedem habere apud Oropum, invidiam Tanagræ, contentionis studium apud Thebias, proterviam Thebis, rapacitatem apud Anthedonem, curiositatem apud Coroneam, jaclantiam apud Platras, febriam apud Orchestum, stupiditatem apud Hallartum. Illa infortunia e tota Græcia in Bœotiae urbes confluerunt. Pherecratis versus:

Bœotiam caveto, si recte sapis.

Talis quidem Bœolorum regio.

26. Ab Anthedone ad Chalcidem stadia septuaginta; usque ad Salganeum tumulum via juxta litas laeva omnis et mollis, ab altera parte ad mare vergens, ab altera montem habens non altum illum, arboribus vero tectum et aquarum fontibus irrigatum. (27) Urbis Chalcidensium circuitu est stadiorum septuaginta quæ excedunt (quæ exaquant?) longitudinem viæ quæ ab Anthedone ad ipsam duet. Clivosa tota est et arboribus obumbrata; aquas habet plurimas quidem salsas, unam autem quæ eisdem ipsa quoque subalsi quiddam habet, tamen uso salubris est et frigida, et copiose adeo manat a fonte Arethusa, ut sufficiat omnibus urbis incolis. (28) Publicis quoque ornamento abunde urbs instructa est, ut gymnasia, porticibus, templis, theatris, picturis, statuis, foro denique cujus situs mercatorum ad usus commodior esse omnino non possit. (29) Nam qui a Salganeo Bœotiae et a mari Eubœensi veniunt fluxus marini in unum cocuntes per Enripum ferunt

quam precedat μὲν. Magis etiam suspectam habeo part. οὐ, nec dubito quin mutari in εὐ debeat. = Stephani. Holstenius legit: Θ. φιλ. μὲν ἔχουσι, μνήμην ἀνδρῶν, ἄλλο δὲ οὐδέν. Ceterum part. ἐ, quam editiones exhibent, in cod. deest; quod ipsum indicio est particulam μὲν olim defuisse, ornam vero esse ex dittographia vocalæ μόνον. Quare uncis incius. Osannus restitui vult: φιλ. ἔχουσι μόνον ἀνδριάντων, ἄλλο δὲ οὐδέν; quibus in nota marginali ascriptum fuisse h̄γουν ἀνδριάντας εὐ πεποιημένους; deinde vero ἀνδριάντων in ἀνδρῶν, h̄γουν autem in καὶ mutatum esse, atque tum grossam in textum irrepsisse. Quod paullo longius petitum. Quamquam verba φιλοτιμίαν μόνον ἀνδρῶν male se habent. Neque enim virtutem permagni faciendam commemorari expectas, sed rem momenti minimi, adeo ut auctor non nisi ἐν παρόδῳ vel in appendice mentionem Thespiensium faciendam esse existimaverit. Jam quum infra (§ 25) Thespiensibus φιλονεικία tribuatur, φιλοτιμία vero vox nude posita in iunc sensum nemo traxerit, ipso nostro loco φιλονεικία proponenda videri possit; sin genuina vox φιλοτιμία est, ἀνδρῶν fuerit corrupta; possis ἀλεκτροδῶνων, vel αὶ γὰρ Θ. φιλ. μόνον ἔχουσι ἀγῶνων ἀλεκτροδῶνων. — « Verbis ἀνδριάντας οὐ πεπ. Thespienses ipsos significari conjecerim etque statuas non factas sed genitas, natas nuncupari. » Fuhr. ilaud minus mire Celidonio vertit: statue non perfelte. Acquiesco in Stephani conjectura, ne audacior videar. Quamquam sententiam multo meliorem eruerim scribendo: καὶ ἀνδριάντας τοῦ Πραξιτέλους. Hanc unam sta-

tuam indicatū veri simillimum est. Strabo IX, p. 416: αὶ Θεσπιαὶ πρότερον μὲν ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἐρωτα τοῦ Πραξιτέλους. .. Πρότερον μὲν οὖν ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν θείαν, ἄλλως οὐκ οὐσαν ἀξιοθέατον. Cf. Plin. XXVI, 5; Plutarch. Erot. init.; Pausan. IX, 26; Phot. Bibl. p. 134. — αἰσχροκερδίαν, cod., αἰσχροκέρδειαν editt. — Φερεκράτους] v. Meinek. Com. tom. II, p. 343, fr. 7. — Βοιωτῶν γῆρα τοιαύτη] « Miram autem quam Osannus rectissime dici viam, quam topographus in Bœotia describenda sequitur, soli compilatori gravissima sine certo ordine excerpenti, non geographo Dicearcho vindico. » Fuhr.

26. λάσιον] Holstenius; ἄσιον codex; ἄσιον cel. editt. — 27. σταδίων ο', μείζων] fuerit στ. οβ' vel οη'. Fuhrus inter alia proponit: στ. ο', οὐ μείζων, aptius tum vero foret μείζων. — ὑπόπλατυ] ὑπὸ πλάτυ codex; ὑπόγλυκυ conj. Gronov., Hudson., Gail. absque causa. — δυναμένης] οὐ δυνάμενον conj. Vulcanius. Vocem ejiciendam censuit Holstenius; tum vero simul etiam ejecerim vocalam ὥς, quam etiam solam ejecisse sufficit. Ego uncis eam inclusi. Ceterum olim fuisse puto: ἱκανῶς δυναμένης. — 28. κειμένων] Vulcanius κειμένων codex; κειμένων Fuhr. — 29. κατὰ τὸν Εὐρ.] Marx.; καὶ τ. E. codex. Verba τῆς τῶν Εὐβοέων θαλάττης ῥοῦς ita intellige ut significant maris fluxum qui juxta oram Euboicam fertur, dum alter est prope litas Bœoticum. Sensum totius nostri loci Buttmanus hunc esse statuit: « fluxum Euboici maris a septentrione meridie versus ferri secundum Bœotiae et Eubœae oras; ad

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

φιλοτιμίαν [μὲν] ἔχουσι μόνον ἀνδρῶν καὶ ἀνδριάντας οὐ πεποιημένους, ἄλλο οὐδέν. Ἰστοροῦσι δ' οἱ Βοιωτοὶ τὰ κατ' αὐτοὺς ὑπάρχοντα ἴδια ἀκλήρηματα λέγοντες ταῦτα· τὴν μὲν αἰσχροκερδίαν κατοικεῖν ἐν Ὀρωπῷ, τὸν δὲ φθόνον ἐν Τανάγρα, τὴν φιλονεικίαν ἐν Θεσπιαῖς, τὴν ὕβριν ἐν Θήβαις, τὴν πλεονεξίαν ἐν Ἀνθηδόνη, τὴν περιεργίαν ἐν Κορωνείᾳ, ἐν Πλαταιαῖς τὴν ἀλαζονείαν, τὸν πυρετὸν ἐν Ὀγχήστῳ, τὴν ἀναισθησίαν ἐν Ἀλιάρτῳ. Ταῦδ' ἐκ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἀκλήρηματα εἰς τὰς τῆς Βοιωτίας πόλεις κατερρύη. Ὁ στίχος Φερεκράτους·

Ἄνπερ φρονῆς εὐ, φεῦγε τὴν Βοιωτίαν.

Ἢ μὲν οὖν τῶν Βοιωτῶν χώρα τοιαύτη.

20. Ἐξ Ἀνθηδόνης εἰς Χαλκίδα στάδια ο' μέχρι τοῦ Σαλγανέως ἑδὸς παρὰ τὸν αἰγιαλὸν λίαν τε πᾶσα καὶ μαλακή· τῇ μὲν καθήκουσα εἰς θάλατταν, τῇ δὲ ὄρος οὐχ ὑψηλὸν μὲν ἔχουσα, λάσιον δὲ καὶ ὕδασι πηγαιῖς κατάρρυτον. (27) Ἡ δὲ τῶν Χαλκιδέων πόλις ἔσται μὲν σταδίων ο', μείζων τῆς ἐξ Ἀνθηδόνης εἰς αὐτὴν φερούσης ὁδοῦ· γεώλοφος δὲ πᾶσα καὶ σύσκιος, ὕδατα ἔχουσα τὰ μὲν πολλὰ ἀλυκὰ, ἐν δ' ἔσυχῃ μὲν ὑπόπλατυ, τῇ δὲ χρεῖα ὑγιεινὸν καὶ ψυχρὸν, τὸ ἀπὸ τῆς κρήνης τῆς καλουμένης Ἀριθούσης βίον, ἱκανὸν [ὄς] δυναμένης παρέχειν τὸ ἀπὸ τῆς πηγῆς νᾶμα πᾶσι τοῖς τὴν πόλιν κατοικοῦσιν. (28) Καὶ τοῖς κοινοῖς δὲ τῆς πόλις διαφόροις κατεσκευάζεται γυμνασίαις, στοαῖς, ἱεροῖς, θεάτροις, γραφαῖς, ἀνδριάσι, τῇ τ' ἀγορᾷ κειμένη πρὸς τὰς τῶν ἐργασιῶν χρεῖας ἀνυπερβλήτους. (29) Ὁ γὰρ ἀπὸ τοῦ τῆς Βοιωτίας Σαλγανέως καὶ τῆς τῶν Εὐβοίων θαλάττης βόυς εἰς τὸ αὐτὸ συμβάλλων

solum ambitione et stultis affabre factis memorabiles sunt, nihil præterea memoratu dignum habentes. Narrant vero Bœotii singularum apud ipsos urbium infortunia hujusmodi verbis: turpe lucrum sedem habere apud Oropum, invidiam Tanagræ, contentione studium apud Thespias, proterviam Thebis, rapacitatem apud Anthedonem, curiositatem apud Coroneam, jactantiam apud Plataeas, febrem apud Onchestum, stupiditatem apud Hallartum. Illa infortunia e tota Græcia in Bœotiae urbes confluerunt. Pherecratis versus:

Bœotiam caveto, si recte capis.

Talis quidem Bœolorum regio.

26. Ab Anthedone ad Chalcidem stadia septuaginta; usque ad Salganeum tumulum via juxta litus læva omnis et mollis, ab altera parte ad mare vergens, ab altera montem habens non allum illum, arboribus vero tectum et aquarum fontibus irrigatum. (27) Urbs Chalcidensium circuitu est stadiorum septuaginta quæ excedunt (quæ exæquant?) longitudinem viæ quæ ab Anthedone ad ipsam ducit. Clivosa tota est et arboribus obumbrata; aquas habet plurimas quidem salvas, unam autem quæ etsi ipsa quoque subsalsi quiddam habet, tamen usu salubris est et frigida, et copiose adeo manat a fonte Arethusa, ut sufficiat omnibus urbis incolis. (28) Publicis quoque ornamento abunde urbs instructa est, ut gymnasiis, porticibus, templis, theatris, picturis, stultis, foro denique cuius situs mercatorum ad usus commodior esse omnino non possit. (29) Nam qui a Salganeo Bœotiae et a mari Eubœensi veniunt fluxus marini in unum cocuntes per Euripum feruntur

quum præcedat μὲν. Magis etiam suspectam italem partem, nec dubito quin mutari in εὐ debeat. » Stephanus. Holstenius legit: θ. φιλ. μὲν ἔχουσι, μνήμην ἀνδρῶν, ἄλλο δὲ οὐδέν. Ceterum part. εὐ, quam editiones exhibent, in cod. deest; quod ipsum indicio est particulam μὲν olim defuisse, ortam vero esse ex dittographia voeniæ μόνον. Quare unclis inclusi. Osannus restitui vult: φιλ. ἔχουσι μόνον ἀνδριάντων, ἄλλο δὲ οὐδέν; quibus in nota marginali ascriptum fuisse ἔχουσι ἀνδριάντας εὐ πεποιημένους; deinde vero ἀνδριάντων in ἀνδρῶν, ἔχουσι autem in καὶ mutatum esse, atque tum glossam in textum irrepsisse. Quod paullo longius petiit. Quamquam Verba φιλοτιμίαν μόνον ἀνδρῶν male se habent. Neque enim virtutem permagni faciendam commemorari expectas, sed rem momenti minimi, ateo ut auctor non nisi ἐν παρόδῳ vel in appendice mentionem Thespiensium faciendam esse existimaverit. Jam quum infra (§ 25) Thespiensibus φιλονεικία tribuatur, φιλοτιμία vero vox nude posita in hunc sensum nemio traxerit, ipso nostro loco φιλονεικία reponenda videri possit; siu genuina vox φιλοτιμία est, ἀνδρῶν fuerit corrupta; possis ἀλεχτρύωνων, vel αὶ γὰρ θ. φιλ. μόνον ἔχουσι ἀγώνων ἀλεχτρύωνων. — « Verbis ἀνδριάντας οὐ πεπ. Thespiensibus ipsos significari coniecimus, etque statuas non factas sed genitas, natas nuncupari. » Fuhr. Haud minus mire Cellonio vertit: statue non perfelte. Acquiesco in Stephani conjectura, ne audacior videar. Quamquam sententiam multo meliorem eruerim scribendo: καὶ ἀνδριάντας τοῦ Πραξιτέλου. hunc unam sta-

tuam indicari veri simillimum est. Strabo IX, p. 416: αὶ Θεσπιαὶ πρότερον μὲν ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἑρωτα τοῦ Πραξιτέλου. .. Πρότερον μὲν οὖν ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν θέαν, ἄλλως οὐκ οὐσαν ἀξιοθέατον. Cf. Plin. XXVI, 5; Plutarch. Erot. in it.; Pausan. IX, 26; Phot. Bibl. p. 134. — αἰσχροκερδίαν, cod., αἰσχροκερδίαν editt. — Φερεκράτους] v. Meinek. Com. tom. II, p. 343, fr. 7. — Βοιωτῶν χώρα τοιαύτη,] « Miram autem quam Osannus rectissime dicit viam, quam topographus in Bœotia describenda sequitur, soli compilatori gravissima sine certo ordine excerpti, non geographo Dicæarcho vindico. » Fuhr.

26. λάσιον] illo-tentius; ἄσιον codex; ἄσιον cæl. editt. — 27. σταδίων ο', μείζων] fuerit στ. οβ' vel οη'. Fuhrus inter alia proponit: στ. ο', οὐ μείζων, aptius tum vero foret μείζων. — ὑπόπλατυ] ὑπὸ πλάτυ codex; ὑπόγλυτυ conj. Gronov., Hudson., Gail. absque causa. — δυναμένης] οὐ δυνάμενον conj. Vulcanius. Vocem ejicientiam censuit Holstenius; tum vero simul etiam ejecerim voculam ὄς, quam etiam solam ejecisse sufficit. Ego unclis eam inclusi. Ceterum olim fuisse puto: ἱκανῶς δυναμένης. — 28. κειμένη Vulcanius κειμένων codex; κειμένη Fuhr. — 29. κατὰ τὸν Εὐρ.] Νιαρχ.; καὶ τ. E. codex. Verba τῆς τῶν Εὐβοίων θαλάττης βόυς ita intellige ut significant maris fluxum qui juxta oram Euboicam fertur, dum alter est prope litus Bœoticum. Sensum totius nostri loci Buttmannus hunc esse statuit: « Fluxum Euboici maris a septentrione meridie versus ferri secundum Bœotiae et Eubœae oras; ad

κατὰ τὸν Εὐριπὸν φέρεται παρ' αὐτὰ τὰ τοῦ λιμένος τετρη, καθ' ὃ συμβαίνει τὴν κατὰ τὸ ἐμπόριον ἵναί πύλην, ταύτης δ' ἐξεσθαι τὴν ἀγορὰν πλατεῖάν τε οὖσαν καὶ στοαῖς τρισὶ συνειλημμένην. (30) Σύνεγγος οὖν κειμένου τῆς ἀγορᾶς τοῦ λιμένος καὶ ταχεῖας τῆς ἐκ τῶν πλοίων γινομένης τῶν φορτίων ἐκκομιδῆς, πολὺς ἔκαταπλέων ἐστὶν εἰς τὸ ἐμπόριον. Καὶ γὰρ ὁ Εὐριπὸς διισδὸν ἔχων τὸν εἰσπλοῦν ἐρέλκεται τὸν ἔμπορον εἰς τὴν πόλιν. (30) Ἡ δὲ χώρα πᾶσα αὐτῶν ἐλαϊόφυτος· ἀγαθὴ δὲ καὶ ἡ θάλαττα. Οἱ δ' ἐνοικοῦντες Ἕλληνας οὐ τῷ γένει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ φωνῇ· τῶν μαθημάτων ἐντὸς, φιλαπόδημοι, γραμματικοί· τὰ προσπίπτοντα ἐκ τῆς πατρίδος δυσχερῆ γενναίως φέροντες· δουλεύοντες γὰρ πολὺν ἤδη χρόνον, τοῖς δὲ τρόποις ὄντες ἐλεύθεροι μεγάλην εὐλήρησιν εἶναι φέρειν ῥηθύμως τὰ προσπίπτοντα. Ὁ στίχος Φιλίσκου·

Χρηστῶν σφόδρ' ἐστὶ Χαλκίς Ἑλλήνων πόλις.

tur juxta ipsa portus munimenta, ubi configit esse portam emporii, quam ipsam excipit forum, latum illud tribusque porticibus circumdatum. Quomodo itaque proximus sit loco portus, et facilis onerum e navibus vectura, plurimi ad emporium veniunt: quin etiam Euripus, duplicem habens introitum, facit ut mercatores urbem frequentent. (30) Tota eorum regio oleis consita: mare etiam largum (piscatura) praebebat proventum. Incolae Graeci sunt, non genere solum, sed et sermone, scientiis dediti, peregrinorum amantes, literarum curiosi, incommoda quae ob patriam patiuntur fortiter ferentes. A longo enim tempore in servitutem reducti (quae alioqui ab eorum ingenio liberali valde abhorreret), magnam ad tolerantiam habitum contraxerunt. Hinc illud Philisci:

Valde proborum Chalcis Graecorum urbs est.

60.

E CODICE GUDIANO ET E CODICE PARISINO N° DLXXI, FOL. 43o.

Ὅτι τὸ καλούμενον Πήλιον ὄρος μέγα τ' ἐστὶ καὶ ὑλῶδες, δένδρα ἔχον τσαῦτα καρποφόρα, ὅσα καὶ τὰς τῶν γεωργομένων συμβαίνει χώρας. Τοῦ δ' ὄρους ἡ μεγίστη καὶ λασσωτάτη ῥίζα τῆς πόλεως κατὰ μὲν πλοῦν ζ' ἀπέχει στάδια, πεζῇ δὲ κ'. (1) Πᾶν δ' ἐστὶ τὸ ὄρος μαλακὸν, γειώλοφόν τε καὶ κάμφορον· ὕλη δ' ἐν αὐτῷ πᾶν φύεται γένος· πλείστην δ' ὀξύην ἔχει καὶ ἐλάτην, σφένδαμονόν τε καὶ ζυγίαν, ἔτι δὲ κυπάρισσον καὶ κέδρον· ἐστὶ δ' ἐν αὐτῷ καὶ ἄνθη, τὰ τε ἄγρια καλούμενα λείρια καὶ λυχνίδες. (2) Γίνεται δ' ἐν αὐτῷ καὶ βοτάνη ἐν τοῖς χειρῶδεσι μάλιστα χωρίοις καὶ ῥίζα δένδρου ἧτις τῶν ὄρων ἐγγύματα δοκεῖ ἀπέχειν ἐπικίνδυνα· τοὺς μὲν ἐκ τῆς χώρας ἐν τῇ πέρυκε τῇ ὕμῃ μακρὰν ἀπελαύνει, τοὺς δ' ἐγγίσαντας ἄχρειοί, χάρον καταχέουσα, τοὺς δ' ἀψαμένους

Mons Pelius, vastus et nemorosus, tot frugiferas producit arbores, quot vel in terris hominum assiduo labore excultas provenire solent. Amplissima et densissima radix montis ab urbe (Demetriade) distat stadiis septem, si maritimum iter computes; at si pedestre, stadiis viginti. (2) Universus mons gaudet terra molliore, collibus distinctus est, magnamque habet fertilitatem. Omne arborum arbustorumque genus in eo nascitur. Praecipue abundat arbore, quam a foliis spinosis oxyam (aculeatam) graece appellant: frequens in illo abies, acer, singillatim genus aceris quae zygia vocatur, cupressus quoque et cedrus. Neque floribus destituitur; habet enim lilium silvestre et rosam lychnidem. (3) Plantam quoque alit in locis maxime silvestribus ejusque fruticis radicem, quae serpentum morsus periculosos arcere videtur; eos enim a loco in quo nascitur procul repellit, appropinquantes vero omni facultate nocendi exiit, veterno inducto; qui attigerint denique, odore suo

Bœotiae autem Salganeum sic repente maris latitudinem longe prostantibus utrimque oris minui, ut fluxus ille quodammodo in duas sibi occurrentes partes discindatur. His duabus igitur partibus in eundem locum se conjicientibus unum iterum fluxum restitutum ferri secundum ipsa portus munimenta. « Fulcr. Miror Ungerum (in Paradox. Theban. p. 175), qui verbis τὸν ἀπὸ τοῦ Σαλγανέως ῥοῦν ἐπιφέρει putat Ismeno (?) rivulo ad Salganeum in mare excurrente. « Quod inde a Salganeo Bœotiae urbe, aquarum quasi quoddam agmen recto meatu procurrere Dicæarchus sic memoriae prodit, ut adverso flumine (?) ferri subnectat mare Kuboicum, videtur ea re satis hoc explicatum esse et cognitu facile, a Dicæarcho siuvii alicujus et Bœoticæ mentionem haberi, cujus non retorqueatur excursus obviam. — 30. τὸν ἔμπορον] Stephanus; τὸν ἐμπόριον codex. — 31. δουλεύοντες κτλ.] « Eam conditionem Dodwellus de Jugo Cassandri durioris domini quam Demetrius Phalereus fuit intelligendam esse et Dicæarchum talia proferre potuisse adnotavit, quod Demetrii aiate Dicæarchea dominantis mansuetudinem ne irritari quidem posse cognovisset. Marcius autem hæc verba ad Athenien-

sium dominationem, quibus Chalcis paruisset (coll. Thuc. VIII, 95), vel, id quod probabilius esset, ad Phoxi et Antileontis tyrannidem, cujus Aristotelis Polit. V, 3, 12 mentionem faceret, referenda esse existimavit. « Fulcr. p. 363. — ὄντας] μένοντες conj. Marx. — ἐστὶ χαλκίς] Meinekius; ἐστὶν ἡ Χ. codex. Sequitur in cod. Paris. N° 443 Suppl. fragmentum 61.

60.

Titulus in cod. Paris. nullus est. In apographo Gudiano in scriptio ex argumento fragminis petita est hæc: Ἀναγραφὴ τοῦ Πηλίου ὄρους. — δένδρα ἔχον] δ. ἔχων cod. — πόλιος] sc. a Demetriade urbe, de qua in antecedentibus sermonem fuisse patet e sine fragmenti. — 2 ὕλης] ὕλη Gudian. — σφένδαμονον] σφέδμον cod. Paris. — 3. βοτάνη] χειρῶν appellatur ap. Theophrast. H. Pl. et Dioscor. III, 57 et Nicandrum Ther. 505. — ῥίζα δένδρου] β. δ' ἔδρου Gudian.; δένδρου jam Salmasius restituerat. Vim plantæ vel fruticis, quam nunc ζιζάνιον excipitor dicit, in radice suisae colligitur ex Nicandro l. l. Ceterum huic oratio. — ἐγγύματα δοκεῖ ἀπέχειν (vel εἶργειν) ἐπιχ.] sic scripsi

αὐτῆς ἀντιρεῖ τῆ ὄσμη· (4) τοιαύτην τὴν δύναμιν ἔχει, τοῖς δ' ἀνθρώποις ἡδὲ καὶ καταφάινεται· τῆ τοῦ θύμου γὰρ ἐστὶν ἀνθούοντος ὄσμη παραπλησία, τοὺς δὲ θηχθέντας ὑπ' οὐποτοῦν ὄσμως ἐν οἴνω δοθεῖσα ὑγιάζει. (5) Φύεται δ' ἐν τῷ ὄρει καὶ καρπὸς ἀκάνθης, ταῖς λευκαῖς παραπλήσιος μύρτοις· ὃν ὅταν τις τρίψας ἐλαίῳ καταχρίσῃ τὸ σῶμα, τοῦ μεγίστου χειμῶνος οὐ λαμβάνει τὴν ἐπαίσθησιν ἢ πᾶν βραχεῖαν· οὐδὲ ἐν τῷ θέρει τοῦ καύματος (κωλύοντος τοῦ φαρμάκου τῆ αὐτοῦ πυκνῶσει) τὸν ἐξωθεν ἀέρα καταμάθοις διικνεῖσθαι τοῦ σώματος. (6) Σπάνιος δ' ἐστὶν ὁ καρπὸς οὗτος καὶ ἐν φάραγγι καὶ ἐν τόποις φύομενος ἀποκρήμνοις, ὥστε μόλις μὲν εὔρειν, ἂν δ' εὐρη τις, μὴ εὐχερῶς δύνασθαι λαβεῖν, ἂν δ' ἐπιχειρῆ λαμβάνειν, κινδυνεύειν ἀπὸ τῶν πετρῶν κατακυλισθέντα διαφθαρεῖναι. Μένει δ' ἡ δύναμις ἕως ἐνιαυτοῦ, χρονισθεῖσα δ' ἀπολλυσι τὴν ἐαυτῆς ἐνέργειαν.

7. Ποταμοὶ δὲ διὰ τοῦ ὄρους ῥέουσι δύο, Κραυσίνδων τε καλούμενος καὶ Βρύχων· ὁ μὲν τοὺς ὑπὸ ταῖς τοῦ Πηλίου * γεωργουμένους ἀρδαίων ἀγρούς· ὁ δὲ παραρρέων μὲν τὸ τῆς Πηλαίας ἄλσος, ἐκβάλλων δὲ εἰς θάλασσαν. (8) Ἐπ' ἀκρας δὲ τῆς τοῦ ὄρους κορυφῆς σπήλαιόν ἐστι τὸ καλούμενον Χειρώνιον, καὶ Διὸς ἀκταίου ἱερὸν, ἐφ' ὃ κατὰ κυνὸς ἀνατολὴν κατὰ τὸ ἀκμαιότατον καῦμα ἀναβαίνουσι τῶν πολιτῶν οἱ ἐπιφανέστατοι καὶ ταῖς ἡλικίαις ἀκμάζοντες, ἐπιλεχθέντες ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ, ἐνεζωσμένοι κώδια τρίποκα καινά· τοιοῦτον συμβαίνει ἐπὶ τοῦ ὄρους τὸ ψῦχος εἶναι. (9) Τοῦ δὲ ὄρους ἡ μὲν [μία] πλευρὰ παρά τε τὴν Μαγνησίαν καὶ Θεσσαλίαν περὶκει, πρὸς τε ζέφυρον καὶ ἡλίου δύσειν ἐστραμμένη· ἡ δ' ἐπὶ τὸν Ἄθω καὶ τὸν Μακεδονικὸν ἐπιεκκλιμένον κόλπον, πλαγίαν ἔχουσα πᾶσαν καὶ τραχεῖαν τὴν εἰς τὴν Θεσσαλίαν ἐστραμμένην χεῖραν. (10) Τὸ δὲ ἄρος πολυφάρμακόν τε ἐστὶ καὶ πολλὰς ἔχον καὶ παντοδαπὰς δυνάμεις τὰς τε ὄψεις αὐτῶν γινώσκουσι καὶ χρῆσθαι δυναμένοις· μίαν δὲ τινὰ [ῥίζαν] ἔχει [ἄλλαν] καὶ ἄλλαν δυνάμεις (ἀνομοίους). Φύεται δὲ τὸ δένδρον τῷ μεγέθει μὲν οὐ πλέον ἢ πήχους

occidit. (4) Ejusmodi pollens viribus suavissima est homini, odor quippe illius accedit ad thymi florentis fragrantiam, morsos vero a quibusvis serpentibus in vino sumpta restituit sanitati. Nascitur etiam in hoc monte fructus acanthi, propemodum ad elbæ myrti similitudinem. Quem si quis cum oleo tritum illevertit corpori, intensissimi frigoris non nisi brevissimam viam sentiet : neque arctalis tempore videas corpus ab aestu infestari, hac ipsa herba per spissitudinem suam exteriorem aerem prohibentem. (6) At raro obvium est hoc fructus genus, neque occurrit nisi in præcipitiis locisque præruptis. Difficiliter itaque invenitur, inventumque non facile potest carpi, quia periculum est, ne qui petit, rupe prolapsus pereat. Vires servat per anni spatium, at tempore vitro procedente efficaciam amittit.

7. Fluvii duo Pelion permeant, quorum alteri nomen Crausindon, alteri Brychon : ille agros, qui ad pedem montis coluntur, rigat ; hic prætersluit Peiræ nemus, ac deinde exonerat se in mare. (8) In altissimo montis cacumine est specus Chironium et sanum Jovis Actari, in quod sub ortum canicular, quum aestus est vehementissimus, nobilissimi quique e civitatis incolis et juvenes a sacerdotibus ad hoc delecti ascendunt, induti pellibus novioptimo veliere propter frigoris in monte magnitudinem. (9) Atque alterum quidem montis laius secundum Magnesian Thessaliamque protenditur, zephyrum versus solisque occasum spectans ; alterum vero versus Atho montem et sinum Macedonicum, obliquam iotam habens et asperam sui partem, Thessaliam versus conversam. (10) Plurimarum præterea herbarum ferax est mons iste, quæ varia virtute medica gaudent, si quis eas probe dignoscere et recte illis uti noverit. Ex bisce una pluribus etiam iisque diversis præstat viribus. Est enim arbustum nigro colore, quod altitudine sua, quantum ejus supra terram conspici potest,

pro δ. δοκεῖν ἔχειν ἐπιχ. quod est in cod. Parisino ; in cod. Gudiano legitur : ὄσμη ἔχειν ἐπιχ., ubi latet ortum puto ex ἐσθῆτι, quod scioli glossæma erat ad vocem ἀπύχην vel εἰργεῖν. Nunc enim non nisi de vi arcendi morsus sermo est ; vis incedendi hominibus morsus jam expertis memoratur in seqq. Mox scriptum velis : τοῖς μὲν γὰρ. Osannus Parisini libri lectionem ignorans, censuit ante verba τοὺς μὲν ἐκ τῆς χώρας κτλ. desiderari sententiam, qua planta ista serpentibus esse periculosa diceretur ; ideoque scribendum proposuit : δοκεῖ δ' ἔχειν ἐπικίνδυνος, aut δοκεῖ δ' ἔχειν ἔχειν ἐπικίνδυνος. « Qua in emendatione, Fuhrerius p. 415 adjicit, etiam de palæographica facilitate non dubito, magnopere tamen displicet, quod scriptor quum vidulum ὄσμων protulisset, deinde ita variaverit. — ὄσμη παραπλ] ὄσμη π. cod. Paris. — 5. καρπὸς ἀκάνθης κτλ.] Allunde de his non constat nisi ex Heraclidis opere Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων sp. Apollon. Mir. c. 19, ubi hæc : Ἡρακλειδῆς δὲ ὁ κριτικὸς (κρητικὸς libri) ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι πόλεων κατὰ τὸ Πήλιον ὄρος φύεσθαι φησὶν ἀκανθὴν καρποφόρον, ἧς τὸν καρπὸν ἐάν τις

τρίψας μετ' ἐλαίου καὶ ὕδατος χρίσῃ τὸ αὐτοῦ ἢ ἄλλου σώμα χειμῶνος ὄντος οὐκ ἐπαίσθησεται τοῦ ψύχους. « Osannus ejusdem fructus utroque loco mentionem fieri et vel descriptionem utrobique similem esse animadvertens conjecturam in mello proferri posse existimavit, qua Heraclides (in incerto tamen reliquit utrum de Pontico an alio quodam cogitandum esset) Pelii descriptionem confecerisset. » Fuhr. p. 401. — παραπλήσιος] cod. Paris. et Fuhr. ; vulgo παραπλήσιον. — τρίψας] τρίψαι cod. Par. — ἐλαίῳ] Osannus ; λέϊον libri. — καταχρίσαι] Fuhr. ; καταχρίσαι vgo. — καταμάθοις] καταμάθους cod. Par. ; Fuhr. scripsit : οὐδ' ἂν ἐν τῷ θέρει τοῦ κ. καταμάθοι, κωλύοντος... ἀέρα διικνεῖσθαι τ. σ. — ἀποκρήμνοις] cod. Paris. ; ἐπιχ. Gudian.

7. Πηλίου] ῥίζαν Bullmannus, τοῖς ποσὶ Millerus supplementum monent. Dativus aliquis extrinsecus esse videtur interruptente glossæmate ; etenim in cod. Paris. legitur γεωργουμένους κειμένους ἀρδαίων. Possis iam ex his eruere : τοὺς ὑποκειμένους τῷ Πηλίῳ γ. ἀ. δ. Fuhrerius proponit : ἐν τοῖς ὑπὸ Πηλ., aut τοὺς ἐν ὑπερρίῳ τοῦ Πηλίου. — ἄλσος

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

φύντες. (2) Ἦ οὖν Ἑλλάς ἐν Θεσσαλίᾳ ἦν, ὅτε ποτὲ ἦν, οὐκ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ὁ γοῦν ποιητὴς φησὶ·

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί,

Μυρμιδόνας μὲν λέγων εἶναι τοὺς περὶ τὴν Θεσσαλίαν Φθίαν κατοικοῦντας, Ἕλληνας δὲ τοὺς μικρῶ πρότερον ῥηθέντας, Ἀχαιοὺς δὲ τοὺς καὶ νῦν ἐτι κατοικοῦντας Μελιταίαν τε καὶ Λάρισσαν τὴν Κρεμαστὴν καλουμένην καὶ Θήβας τὰς Ἀγαθὰς πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Ἡρωτεσίλαος ὁ στρατεύσας εἰς Ἴλιον. Ἔστιν οὖν ἡ Ἑλλάς ὅρ' Ἕλληνας οἰκισθεῖσα πόλις τε καὶ γῶρα. (3) Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Εὐριπίδης·

Ἕλληνα γὰρ, ὡς λέγουσι, γίγνεται Διὸς,
τοῦ δ' Αἰόλου παῖς· Αἰόλου δὲ Σίσυφος,
Ἀθάμας τε Κρηθεὺς θ' ὅς τ' ἐπ' Ἀλφειοῦ βροαῖς
θεοῦ μανίης ἔρριψε Σαλμωνεὺς φλόγα.

(1) Ἑλλάς μὲν οὖν ἐστὶ, ὥσπερ μικρῶ πρότερον εἰρήκαμεν, ἦν δὲ Διὸς Ἕλληνα ἔκτισεν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑλληνίζειν τὴν προσηγορίαν εἰληφεν· Ἕλληνες δ' οἱ ἀφ' Ἕλληνας. Οὗτοι δὲ εἰσὶν Αἰόλος καὶ Σίσυφος, ἐτι δὲ Ἀθάμας καὶ Σαλμωνεὺς καὶ οἱ τούτων φύντες ἔχγονοι. (2) Ἡ δὲ καλουμένη νῦν Ἑλλάς λέγεται μὲν, οὐ μόντοι ἐστὶ· τὸ γὰρ ἑλληνίζειν ἐγὼ εἶναί φημι οὐκ ἐν τῷ διηλέγεσθαι ὀρθῶς, ἀλλ' ἐν τῷ γένει τῆς φωνῆς· αὕτη ἐστὶν ἀφ' Ἕλληνας· ἡ δὲ Ἑλλάς ἐν Θεσσαλίᾳ κεῖται. Ἐκείνους οὖν ἐροῦμεν τὴν Ἑλλάδα κατοικεῖν καὶ ταῖς φωναῖς ἑλληνίζειν. (3) Εἰ δὲ καὶ κατὰ τὸ ἴδιον τοῦ γένους τῆς Θεσσαλίας ἡ Ἑλλάς ἐστὶ, δίκαιον καὶ κατὰ τὸ κοινόν, ὡς νῦν ὀνομάζονται Ἕλληνες, τῆς Ἑλλάδος αὐτὴν εἶναι. (4) Ὅτι δὲ πᾶσα ἦν κατηρημένη Ἑλλάς ἐστὶ, μαρτυρεῖ ἡμῖν ὁ τῶν κωμωδῶν ποιητὴς Ποσειδίππος, μεμψόμενος Ἀθηναίοις, ὅτι τὴν αὐτῶν φωνὴν καὶ τὴν πόλιν φασὶ τῆς Ἑλλάδος εἶναι, λέγων οὕτως·

Ἑλλάς μὲν ἐστὶ μία, πόλεις δὲ πλείονες.
Σὺ μὲν Ἀττικίζεις, ἡνίκ' ἂν φωνὴν λέγῃς
αὐτοῦ τιν'· οἱ δ' Ἕλληνες ἑλληνίζομεν.
Τί προσδιατρίβων συλλαβαῖς καὶ γράμμασιν
τὴν εὐτραπέδιον εἰς ἀγδίαν ἄγεις;

(5) Πρὸς μὲν τοὺς οὐχ ὑπολαμβάνοντας εἶναι τὴν Θεσσαλίαν τῆς Ἑλλάδος οὐδὲ τοὺς Θεσσαλοὺς Ἕλληνας ἀπογόνους ὄντας ἑλληνίζειν ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. Ἦν δὲ Ἑλλάδα ἀφορίσαντες ἕως τῶν Θεσσαλῶν στομίου* καὶ τοῦ Μαγνήτων Ὀμολίου, τὴν διήγησιν πεποιημένοι, καταπαύομεν τὸν λόγον.

utuntur. (2) Hellas igitur suo tempore in Thessalia, non vero in Attica, erat. Atque hac mente Homerus (*Il.* 2, 684) ait:

Myrmidones autem vocabantur et Heilenes et Achaei.

Scilicet Myrmidones appellat qui Phthiam Thessalicam tenebant, Hellenes vero eos quos modo diximus, Achaens denique eos, qui etiam nunc habitant Melitram et Larissam Cremasten quam vocant, et Thebas Achaïdas, quae urbs prius Phylace nominabatur, unde Protesilaus ad Ilium copias duxit. (3) Hellas igitur est ab Hellene condita urbs ejusque regio. Idem Euripides quoque testatur:

Nam Helien, uti alunt, Jove satus est,
hujus filius Aëolus, Aëoli vero Sisyphus,
ac Athamas et Cretheus et qui ad Alphei fluenta
Jovis fulgur insanicus jaculatus est, Salmones.

(4) Hellas igitur est, ut paullo ante retulimus, quam Jove natus Hellen condidit, a quo τὸ ἑλληνίζειν denominationem accepit. Hellenes autem sunt qui ab Hellene oriundi: ἢ vero sunt Aëolus et Sisyphus et praeterea Athamas et Salmones eorumque progenies. (5) Quae autem nunc appellari solet Hellas (*Græcia*), sic dicitur polius quam est: nam τὸ ἑλληνίζειν non in recte loquendo positum esse dixerim, sed in genere loquelae: haec vero ab Heilene nomen habet: Hellas autem in Thessalia sita est. Eos igitur (*Thessaliae incolas*) Hellada incolere dicimus et Hellenico sermone uti. (6) Si ergo vel secundum generis proprietatem, Thessaliae Hellas sit, etiam juxta communiter, ut hodie mos est Hellenes appellari, Helladi eam ascribi justum est. (7) Quod autem regio tota, quam memoravimus, Hellas (sive *Græcia*) sit, testis nobis est Posidippus, poeta comicus, Atheniensis increpans, quod linguam suam et urbem praecipue Hellada esse contendant, sic dicens:

Hellas quidem una est, urbes vero plures.
Tu quidem Atticissas, dum tua lingua utaris:
nos vero Græcissimus, qui Græci sumus.
Quid immorans syllabis et verbis
urbanitatem vertis in morositatem?

(8) Haec dicta sufficiant ad illos refutandos, qui Thessaliam ad Hellada non pertinere arbitrati sunt, neque Thessalos ab Hellene ortos hellenissare. Hic igitur orationem finivimus, narratione confecta, qua Græciam terminando perduximus usque ad Thessalorum** et Magnetum Homolium.

Fuhrerius inter alia ponit: ποταμοῦ, quod a traditis literis remotius, a mente auctoris fortasse proximo adest. Cf. Sicylax § 33: ἐντεῦθεν ἀρχεται ἡ Ἑλλάς συνεχῆς εἶναι μέχρι Πηνειοῦ ποταμοῦ καὶ Ὀμολίου πόλεως. — πόλις] V. Strabo IX, p. 431; Schol. ad *il.* B, 683: Ἑλλάδα (λέγα) μίαν πόλιν Θεσσαλίας. Hesych.: Ἑλλάς, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. — Αἰόλου.] ε. πατρ. Quae quum durior ellipsis sit, Hemsterhusius ad Lucian. Halcyon scribi voluit Διὸς, ut infra Διὸς Ἕλληνα — Μελιταίων] codex, Fuhr. Μελιταίων Vigo. — οἱ ἀφ' Ἑλλ.] οἱ adididi sententiae causa. Vulgo legitur εἰσιν οἱ τῷ γένει, ubi vocem οἱ non agnoscit codex. — 2. Θεσσαλίας φθ.] Θεσσαλίαν φθ. cod. — πρότερον Φυλ.]

Strabo IX, p. 433, Phylacem et Thebas distinguit (Φυλάκη ἑγγὺς Θηβῶν ἐστὶ. Cf. p. 433). Phylacem Homerus memorat, non item Thebas; id quod Nostri sententiae patrocinatur. — 3. Εὐριπίδης] in Aëolo, ut videtur. V. Wagner. Fragm. Eurip. p. 15. — 4. ἀφ' οὗ καὶ] cod.; καὶ om. editi. — 5. εἶναί φημι] cod.; εἶναι om. editi. — 7. αὐτοῦ τιν'] Salmasius; αὐτοῦ τινες codex. * Thessalus aliquis, ut apparet, in terra Attica natus in his vers. alloquitur, atque ut Attici ἑπικίζειν dici debent, quum sua lingua utantur, sic ceteros Græcos ἑλληνίζειν. = Salmas. ad Solin. p. 100, F. Cf. Meinek. Com. IV, p. 524 — 8 τῶν . στομίου] Cf. supra.

DICEARCHI SCRIPTA PHILOSOPHICA.

ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ.

Hunc operis titulum duobus locis memoratum habes. Alter legitur ap. Plutarch. Adv. Colot. c. 14, p. 1115, A, ubi Δικαίάρχου τὰ Περὶ ψυχῆς inter ea veterum philosophorum opera recenset, ἐν οἷς πρὸς τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα τῶν φυσικῶν ὑπεναντιούμενοι τῷ Πλάτῳ καὶ μαχόμενοι διατελοῦσι. Alter est in Ciceronis Epist. ad Att. XIII, 32 : « Περὶ ψυχῆς, ait, utrasque velim mittas. » Patet hinc duas fuisse partes; quæ quomodo adornatæ fuerint ipsis docemur fragmentis. Scilicet utraque operis pars ternis constabat libris; altera Κορινθιακός, altera Λεσβιακός (sc. λόγος) de loco, in quo colloquia instituta auctor fingit, inscriptæ erant (v. fr. 62 et 65.) Ceterum fuscè doctèque de Dicearchi placitis exponit Osannus l. 1. p. 35-64.

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ.

62.

Cicero Tusc. I, c. 10 : *Dicearchus autem in eo sermone, quem Corinthi habitum tribus libris exponit, doctorum hominum disputantium, primo libro multos loquentes facit; duobus Pherecraten quendam Phthiotam senem, quem ait a Deucalione ortum, disserentem inducit, nihil esse omnino animum et hoc esse nomen totum inane, frustra que animalia et animantes appellari; neque in homine inesse animum vel animam nec in bestia; vimque omnem eum, qui vel agamus quid vel sentiamus, in omnibus corporibus vivis æquabiliter esse fusam, nec separabilem a corpore esse, quippe quæ nulla sit, nec sit quidquam nisi corpus unum et simplex, ita figuratum, ut temperatione nature vigeat et sentiat.* Eandem Dic. sententiam paucis tangit in Tusc. I, 11. 18. 22. Academ. IV, 40.

63.

Iamblichus ap. Stobæum Ecl. tom. I, p. 870 ed. Heeren : *Animam nonnulli esse dicunt τὸ τοῦ σώματος ὄν, ὡσπερ τὸ ἐμψυχοῦσθαι, αὐτῇ δὲ μὴ παρὸν τῇ ψυχῇ ὡσπερ ὑπάρχον, οἷα δὲ λέγεται περὶ ψυχῆς παρὰ Δικαίάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ.* Cf. Osann. p. 51.

4.

Nemesius De natur. hom. p. 68 ed. Matthæi : *Δικαίάρχος δὲ (animam dixit) ἄρμονίαν τῶν τεσσάρων στοιχείων, ἀντὶ τοῦ, κρᾶσιν καὶ συμφωνίαν τῶν στοιχείων. Οὐ γὰρ τὴν ἐκ τῶν φθόγγων συνισταμένην, ἀλλὰ τὴν ἐν τῷ σώματι θερμῶν καὶ ψυχρῶν καὶ ὑγρῶν καὶ ξηρῶν ἑναρμόνιον κρᾶσιν καὶ συμφωνίαν βούλεται λέγειν. Δῆλον δὲ ὅτι καὶ τούτων οἱ μὲν ἄλλοι τὴν ψυχὴν οὐσίαν εἶναι λέγουσι. Ἀριστοτέλης δὲ καὶ Δικαίάρχος ἀνούσιον. Pro Δικαίάρχῳ libri præhent Δείναρχος. Eandem nominis corruptionem habes ap. Hermiam Irris. philosoph. p. 402 ed. Marani (ad calcem Justini Martyr.), ubi de animæ natura sententias variorum asserens ait : οἱ δὲ ἄρμονίαν, Δείναρχος.*

Cf. Plutarch. Plac. Ph. IV, 2, 5. p. 898 : *Δικαίάρχος (sc. ἀπεφάνετο τὴν ψυχὴν) ἄρμονίαν τῶν τεσσάρων στοιχείων. Eadem Stobæus Ecl. tom. I, p. 796.*

Sextus Empie. Adv. math. VII, p. 438 : *Οἱ μὲν μὲν φασὶ εἶναι αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) παρὰ τὸ πῶς ἔχον σῶμα, καθάπερ ὁ Δικαίάρχος.*

Id. Pyrrhon. Hypoth. II, c. 5 : *Οἱ μὲν μὲν εἶναι τὴν ψυχὴν ἔφασαν, ὡς οἱ περὶ τὸν Μεσσηνίον Δικαίάρχον.*

Atticus Platonicus ap. Euseb. Pr. Ev. XV, 9, p. 810, A : *Τούτῳ (sc. τῷ Ἀριστοτέλει) τοιγαροῦν ἐπόμενος Δικαίάρχος καὶ κατ' ἀκόλουθον Ἰκανὸς ὦν θεωρεῖν ἀνέστηκε τὴν ἄληθιν ὑπόστασιν τῆς ψυχῆς.*

Tertullian. De anim. c. 15 : *Denique qui negant principale, ipsam prius animam nihil censuerunt : Messenius aliquis Dicearchus, ex medicis autem Andreas et Asclepiades ita abstulerunt principale, dum in animo ipso volunt esse sensus, quorum vindicatur principale.*

ΛΕΣΒΙΑΚΟΣ.

65.

Cicero Tusc. I, 31 : *Acerrime autem delicie meæ, Dicearchus, contra hanc immortalitatem disseruit. Is enim tres libros scripsit, qui Lesbiaci vocantur, quod Mytilenis sermo habetur; in quibus vult efficere animos esse mortales.*

64.

Dicearchus animam esse harmoniam quattuor elementorum dicti, id est, mixturam et concentum elementorum; neque enim sonorum harmoniam, sed eam quæ in corpore nostro est calidi et frigidi, humidî et siccî mixturam et concentum significare vult : nimirum ex his anima conflatur secundum nonnullos quidem ita, ut per se substantia sit, secundum Aristotelem vero et Dicearchum ita, ut non sit substantia, (sed nihil nisi effectus corporis elementorum harmonica ratione mixtorum).

DE ANIMA.

CORINTHIACUS.

63.

Animam nonnulli esse dicunt corporis principium sive vim vitalem, non tamen ita ut per se in anima consistat; qualis est Dicearchi Messenti sententia.

66.

Lactant Inst. VII, 13: *Falsa est ergo Democriti et Epicuri et Dicæarchi de animæ dissolutione sententia: qui profecto non auderent de animarum interitu mago aliquo præsentem disserere, qui seiret, certis carminibus cicri ab inferis animas et adesse et præbere se humanis oculis videndas et loqui et futura prædicere; et si auderent, re ipsa et documentis præsentibus vincerentur. Sed quia non pervidebant animæ rationem, quæ tam subtilis, ut oculos humanæ mentis effugiat, interire dixerunt.* Cf. Osannus l. l. p. 52.

67.

[DE INTERITU HOMINUM.]

Cicero De offie. II, 5: *Est Dicæarchi liber de interitu hominum, Peripatetici magni et copiosi, qui, collectis ceteris causis, eluvionis, pestilentia, vastitatis, belluarum etiam repentinae multitudinis (quarum impetu docet quædam hominum genera esse consumpta), deinde comparat, quanto plures deleti sunt homines hominum impetu, id est bellis aut seditionibus, quam omni reliqua calamitate.*

68.

Idem Consol. ad Tull. ed. Bip. t. IX, p. 351: *Meritoque Dicæarchus in eo libro, quem de hominis interitu luculentum et eruditum conscripsit, nihil habere dubitationis putavit, quin multo plures extincti sint homines ipsa hominum sævitia et acerbitate, quam omni reliquo genere calamitatis.* Cf. etiam fragm. 3 ex Censorino. Ceterum liber *De interitu hominum* non diversus fuisse videtur vel a *Lesbiaco*, vel a *Corinthiaco*. Osannus p. 41 librum nostrum cum *Corinthiaco* componendum esse censet. Scilicet quum Cicero dicat Dicæarchum in libro *De interitu* inter ea, quæ magnum hominum numerum delere soleant, etiam *eluviones* recensuisse, idem vero Cicero (fr. 62) moneat Dicæarchum in duobus *Corinthiaci* libris disserentem introducere *Pherecratem Phthiotam a Deucalione ortum*: suspicatur Osannus *Pherecratem* hunc Deu-

calionidam de diluvio Deucalionis sui exposuisse, eo scilicet consilio ut ab hac narratione progressus comprobaret, genus humanum, etsi ab interitu proxime interdum abesset, nunquam tamen prorsus deleri; singulos interire homines, genus humanum esse immortale; eodem modo etiam de anima statuendum esse.

(DE DIVINATIONE.)

69.

Cicero De divin. I, 3: *Dicæarchus Peripateticus cetera divinationis genera sustulit, somniorum et furoris reliquit.*

Ibid. c. 50: *Nec vero unquam animus hominis naturaliter divinat, nisi quum ita solutus est et vacuus, ut ei plane nihil sit cum corpore; quod aut vatibus contingit aut dormientibus. Itaque ea duo genera a Dicæarcho probantur et, ut dixi, a Cratippo nostro.*

Ibid. c. II, 51: *At nostra interest scire, que ventura sint. Magnus Dicæarchi liber est nescire ea melius esse quam scire.*

70.

Plutarchus Plac. phil. V, 1, 4, p. 904, F: *Ἀριστοτέλης καὶ Δικαίαρχος τὸ κατ' ἐνθουσιασμὸν μόνον παρεισάγουσι καὶ τοὺς οὐείρους, ἀθάνατον μὲν εἶναι οὐ νομίζοντες τὴν ψυχὴν, θεοῦ δὲ τινος μετέχειν αὐτὴν.*

EIS TROPHONIOY KATABASIS.

71.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 641, E, F: *Δικαίαρχος δ' ἐν πρώτῳ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως φησὶν οὕτως: « Ἡ γὰρ τὴν πολλὴν δαπάνην ἐν τοῖς δείπνοις παρέχουσα δευτέρα τράπεζα προσεγένετο, καὶ στέφανοι καὶ μύρα καὶ θυμιάματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα πάντα. »*

72.

Idem XIII, p. 594, E, F: *Δικαίαρχος δ' ἐν τοῖς Περι τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως φησὶ: « Ταῦτ' οὖν δὲ πάθοι τις ἂν ἐπὶ τὴν Ἀθηναίων πόλιν ἀρικνούμενος κατὰ τὴν ἀπ' Ἐλευσίνος τὴν ἱερὰν δῶν καλουμένην. Καὶ γὰρ*

70.

Aristoteles et Dicæarchus eas solum divinationes admittunt quæ furore divinitus immisso, et quæ insomnis fiunt: animam non immortalem esse, sed divina quadam re impertiri lamen sentientes.

IN TROPHONII ANTRUM DESCENSUS.

71.

E LIBRO PRIMO.

Dicæarchus libro primo De descensu in Trophonii an-

trum ita scribit: « Aderat etiam quæ magnarum impensarum in cornis causa est, secunda mensa et coronæ et unguenta et suffitus et quæ his jungi solent omnia. »

72.

Dicæarchus in libro De descensu in Trophonii antrum ait: « Simile quid acciderit ei, qui ad Atheniensium urbem accesserit Eleusinia via, quæ Sacra vocatur. Nam illi stans ubi primum versus Athenas respicienti in oculos occurrit templum et arx, juxta ipsam viam conspiciet exstructum monumentum, cuius cum magnitudine iud-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

nicht, dass auch bei Trophonius, wer in Erwartung heiliger Lehre in die Höhlengänge hinabgestiegen, am Ende schale Nichtswürdigkeiten und priesterliche Schmarotzerei gefunden hätte. » Idem Müllerus librum quem Plutarchum de oraculo Trophonii composuisse accepimus, contra Dicæarchum scriptum esse suspicatur. Mülleri sententiam approbat Osannus, suspicans *Chæronem* sive *Chærophontem*, parasitum ex Athenæo (VI, p. 242 et passim) notissimum, quem Dicæarchus sinxisset in antrum istud descendisse, specie ut oracula acciperet, reversa ut comessionum particeps fieret. Haud multum tamen suæ ipse Osannus conjecturæ tribuit.

EX LIBRIS INCERTIS.

74.

Plutarch. Qu. Conv. IV init. p. 599, F : Ὅμοιον ἔστι τῷ φιλοσοφῆναι Δικαίρχου εὐνοῦς μὲν αὐτῷ παρασκευάζειν ἅπαντας φίλους δὲ ποιῆσαι τοὺς ἀγαθοὺς.

75.

Idem An seni g. resp. 26, p. 796, D : Παρὰ πάντα δὲ ταῦτα γρηῃ μνημονεύειν, ὡς οὐκ ἔστι πολι-

τεύεσθαι μόνον τὸ ἄρχεῖν, καὶ πρῆβειν, καὶ μίγξασθαι ἐν ἐκκλησίᾳ, καὶ περὶ τὸ βῆμα βακχεύειν λέγοντας ἢ γράζοντας, ἀ οἱ πολλοὶ τοῦ πολιτεύεσθαι νομίζουσιν, ὡς περ ἀμέλει καὶ φιλοσοφῆναι τοὺς ἀπὸ τοῦ δῆρρου διαλεγόμενους, καὶ σχολὰς ἐπὶ βιβλίοις περαινόντας· ἢ δὲ συνεχῆς ἐν ἔργοις καὶ πράξεσιν ὀρωμένη καθ' ἡμέραν ὁμαλῶς πολιτεία καὶ φιλοσοφία λέληθεν αὐτοῦς. Καὶ γὰρ τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασίν, ὡς ἔλεγε Δικαίρχος, οὐκέτι δὲ τοὺς εἰς ἀγρὸν ἢ πρὸς φίλον βαδίζοντας. Ὅμοιον δ' ἔστι τῷ φιλοσοφῆναι τὸ πολιτεύεσθαι. Σωκράτης γοῦν οὔτε βάρβαρος οὔτε εἰς θρόνον καθίσας, οὔτε ὄραν διατριβῆς ἢ περιπάτου τοῖς γνωρίμοις τεταγμένην φυλάττων, ἀλλὰ καὶ [συμ]παζῶν, ὅτε τύχοι, καὶ συμπίνων, καὶ συστρατευόμενος ἐνίοις, καὶ συναγοράζων, τέλος δὲ καὶ συνδεδεμένος καὶ πίνων τὸ φάρμακον, ἐφιλοσόφει· πρῶτος ἀποδείξας τὸν βίον ἅπαντι χρόνῳ καὶ μέρει καὶ πάθει καὶ πράγμασιν ἀπλῶς ἅπασι φιλοσοφῆναι δεχόμενον. Οὕτω δὲ διανοητέον καὶ περὶ πολιτείας, κτλ.

Longiore in locum exscribere poteram, utpote qui, si comparaveris ea quæ de Dicæarcho τοῦ πρακτικοῦ βίου collaudatore et in his rebus Theophrasti et Aristotelis adversario in introductione monuimus, lotus ex Dicæarchi sententia scriptus esse appareat.

INCERTÆ SEDIS.

74.

Dicæarchus unumquemque censebat dare operam debere, ut omnium benevolentiam sibi conciliaret, amicitiam autem cum bonis iniret.

75.

Præter hæc quæ diximus omnia, illud memoria tenendum est, reipublicæ administrationem non in hoc solo consistere, ut imperes, legationes obeas, in concione vehementer vocifereris, et ad suggestum baccheris, dicendoque et scribendo grasseris : quibus rebus nonnulli reipublicæ administrationem definiunt ; sicut et philosophari hos duntaxat putant, qui in exhedra disserunt, aut libris conscriptis actiones suas complectuntur : interim eos fallit, quæ quoti-

die in factis actionibusque continuatur, æquabili modo, philosophia atque civilis ratio. Nam sicut Dicæarchus refert, eos aiebant ambulare, qui in porticibus spatia sursum deorsumque conficerent, non qui in agrum aut ad amicos irent. At enim eadem est philosophandi ratio, quæ rempublicam tractandi. Nam Socrates, quum neque poneret subsellia, neque cathedram conscenderet, neque discipulis scholæ aut deambulationis ullam certam constitueret horam : sed cum aliis ludens, cum aliis, ut res dabit, bibens, militans, in foro versans, ad extremum etiam in carcere vincetus et venenum hibens, philosophabatur : primusque ostendit vilæ omne tempus, partem omnem, casus omnes, negotium omne apium esse studio sapientiæ. Quod cogitandum mehercule est etiam de gubernatione civitatis, etc.

ARISTOXENUS TARENTINUS.

Suidas : Ἀριστόξενος, υἱὸς Μνησίου τοῦ καὶ (καὶ om. Eudoc. p. 72) Σπινθάρου, μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας. Διατρίψας δ' ἐν Μάντεινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἰπιθέμενος οὐκ ἠστόχησεν, ἀκουστῆς τοῦ τε πατρὸς καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου καὶ τέλος Ἀριστοτέλους· εἰς ὅν ἀποθανόντα ὕβρισε, διότι κατέλιπε τῆς σχολῆς διάδοχον Θεόφραστον, αὐτοῦ δόξαν μεγάλην ἐν τοῖς ἀκροαταῖς τοῖς Ἀριστοτέλους ἔχοντος. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων, ὡς εἶναι ἀπὸ (ἐπὶ Bernh.) τῆς ριᾶ Ὀλυμπιάδος, σύγχρονος Δικαιάρχῳ τῷ Μεσσηνίῳ.

Spintharus (*), quem una cum Aristoxeno et Xenophilo, aliis inter clarissimos musicos recenset Ælianus N. An. II, 11, pater Aristoxeni nostri Tarentini (cf. Steph. B. v. Τάρας) dicitur apud Diogenem L. II, 20 (v. fr. 26) et Sextum Empiricum Adv. mathem. VI, p. 357 (Καθὸ καὶ Ἀριστόξενον τὸν Σπινθάρου λέγομεν εἶναι μουσικόν). De Mnesia aliunde non constat. Vereorque ne ista : Μνησίου τοῦ καὶ Σπινθάρου male se habeant. Sæpius enim fit ut eo modo diversa jungantur. Dicendum haud dubie erat : Μνησίου ἢ Σπινθάρου. Hoc vero nescio an ita sit explicandum, ut Μνησίας perperam ad Tarentinum trahatur, quum pertineat ad Aristoxenum Cyrenæum (***) philosophum, hominem delicatulum, de quo v. Athenæus I, p. 7, et qui Athenæum exscripserunt Suidas s. v. et Eustathius ad Il. λ, p. 868 ed. Rom. Certe familiam fuisse Cyrenensem, in qua Mnaseæ nomen occurrebat, patet e Pausania VI, 13, 4. Μνησίας vero et Μνησίας et Μησίας ejusdem nominis varietates vel corruptelæ sunt. V. Steph. Thes. v. Μνασίας.

Ceterum Spintharus Socratis consuetudine usus est; Spintharique auctoritate nituntur, quæ de indole Socratis narrat Aristoxenus fr. 28. Idem Spintharus Thebis cum Epaminonda versatus est, teste Plutarcho De Gen. Socr. c. 23, p. 592, F : Σπίνθαρος δὲ Ταραντεῖνος οὐκ ὀλίγον αὐτῷ (Epaminondæ) συνδιατρίψας ἐνταῦθα χρόνον εἰς ὄψου λέγει μηδὲν πη τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων ἐντυγχάνει

μήτε πλείονα γινώσκοντι, μήτε Ἰλάττονα φθειρομένῳ. Cf. Jonsius Scr. hist. ph. I, 14.

* Qua de causa aut quo tempore Mantineam se contulerit Aristoxenus, quod reliqui auctores de eo silent, certo dici nequit. Veruntamen non valde a vero abesse videntur quæ dicit Suidas : nam si quid conjicere liceat, Mantineam petierit ad ediscendam Arcadum musicam, quippe hi, ut ex historicis novimus, hujus artis peritissimi habebantur; quare de iis Virgilius Ecl. X, 33 dicit : *Soli cantare periti Arcades*. * ΜΑΘΗΤΕ, p. 11. Fortasse cognatos in Peloponneso habuit, id quod etiam de Dicæarcho statuimus (v. pag. 225), cum quo familiaritatem Nostro intercessisse inde colligitur, quod Dicæarchi ad Aristoxenum epistolam commemorat Cicero Ep. ad Att. ~~XXII~~, 32 (*). In Peloponneso degens Aristoxenus convenit Dionysium juniorem, qui anno 343 a. C. Corinthum abierat (v. fr. 9 extr.).

* Præterea (Mahnus pergit) discimus ex verbis Suidæ Aristoxenum quattuor habuisse magistros, primum patrem suum, tum Lamprum Erythræum, deinde Xenophilum, et denique Aristotelem. Relicta igitur paterna disciplina primum habuit magistrum *Lamprum Erythræum*. Hic Lamprus videtur junior illo celebrato inter lyricos poetas ab Aristoxeno apud Plutarch. De mus. p. 1142, B (fr. 73). Ille enim idem videtur atque is, de quo se musicam didicisse professus est Socrates ap. Platon. in Menexeno (c. 3, p. 236, A; cf. Athen. XI, p. 506, F), quique Sophoclis magister musicæ et saltandi artis fuisse videtur. Vid. Athenæus I, p. 20, F, schol. Sophocl. in ejus Vita, Fabricius B. Gr. I, p. 584, nec non interpretes ad verba Nep. in Vit. Epam. c. 1 : *Citharizare et cantare ad chordarum sonum doctus est a Dionysio, qui non minori fuit in musica gloria, quam Damon aut Lamprus, quorum pervulgata sunt nomina* (**). — *Xenophilus* qui deinde memoratur, est nobilis ille Chalcidensis philosophus, cujus vitam descripsisse videtur ipse Aristoxenus (v. fr. 16). — *Aristotelem* magistrum Aristoxeni fuisse, quum ex

(*) V. Diatribe de Aristoxeno, philosopho peripatetico, auctore G. L. MAHNE. Amstelod. 1793. 8.

(**) Memorantur præterea Aristoxenus Selinuntius poeta ap. Hephæstion. Enclid. p. 45 ed. Gaford; Aristoph. schol. Nub. 487. Cf. fragm. 55. — Aristoxenus medicus, Alexandri Philaletti disc., sæpius ille laudatus ap. Galenum et Cællum Aurelianum. — Alius quidam Aristoxenus ap. schol. Aristoph. Plut. 175.

(*) Idem Cicero sæpius Aristoxenum cum Dicæarcho componit, ut in Tusc. I, 18 (fr. 82) et Epist. ad Att. VIII, 4 : *Dicæarchum mehercule aut Aristoxenum diceres arcessi, non unum omnium loquacissimum et minime aptum ad dicendum*.

(**) Lamprum grammaticum commemorat Aristot. Magn. Moral. II, 7.

hoc Suidæ loco, tum ex Cicerone constat, qui Aristoxenum *Dicæarchi condiscipulum* vocat. Disertius etiam hoc docet A. Gellius N. A. IV, c. 11: *Sed Aristoxenus Musicus Aristotelis philosophi auditor*. Operæ tamen pretium est hoc aliquanto uberius explicare. Quum Alexander, occiso patre Philippo, circa Olymp. 111 rerum potitus esset, atque Aristoteles, qui ipsum aliquot annos docuerat, vitam tranquilliorē quæreret, deserere regem sibi proposuit, relicto apud eum Callisthene, cognato suo, Athenasque abiit, quum, Speusippo ipsiusque decessore Platone jam mortuis, in Academia doceret Xenocrates: ad cuius exemplum Aristoteles scholam aperuit in Lyceo gymnasio, quam per XII aut XIII deinceps annos tenuit, id est, ab Olymp. 111, 3. 334 ad Olymp. 114, 3. 322. Aristoxenus igitur intra hoc temporis spatium audivit Aristotelem, et quidem, ut videtur, quamdiu is Athenis fuit, quippe scholæ successor fieri sperabat. Præterea non unum aut duo annos Aristotelis discipulus fuisse videtur, sed diu apud ipsum degisse, quia habuit *μεγάλην δόξαν ἐν τοῖς ἀκροαταῖς τοῦ Ἀριστοτέλους*. Si igitur Aristoxenum XXV annos natum in Aristotelis disciplina venisse, in eaque VI aut VIII annos contrivisse faciamus: tum incidet ejus nativitas in Olymp. 105 aut 106. Utrum vero quis hanc conjecturam probet, necne, nihil magnopere refert.

• *Mortuo Aristotele, pergit Suidas, quum Theophrastum scholæ successorem videret relictum, convitiis insectatus est magistrum*. Videtur quidem Aristoxenus maledicentiæ indulgisse, quippe ejus alia suo loco habebimus indicia: propterea tamen tanta non debet esse Suidæ auctoritas, ut ipsius dicta oraculi instar habeamus. Obstat ei hoc loco Aristocles (*), cuius hac in re majoris æstimanda est auctoritas, quique diserte prodit, *Aristoxenum nunquam nisi perhonorifice Aristotelis mentionem fecisse* (fr. 35). Ceterum mihi Aristoxenus non videtur ex instituto maledicentiæ studuisse, sed hoc potius ex ipsius moribus et ingenio esse repellendum: ut recte de ipso judicaverit Adrastus ap. Proel. in Plat. Tim. III, p. 192: *Ὅτι οὐ πάνυ τὸ εἶδος ἀνὴρ ἐκεῖνος μουσικός, ἀλλ' ὅπως ἂν δόξῃ τι κενὸν λέγειν περροντικῶς· non admodum moribus illum virum esse musicum, sed talem, qui quocunque modo novi aliquid dicere quærat* (**). Quæ autem de Aristoxeni ingenio refert Ælian. V. H. VIII,

(*) • Apud Euseb. Pr. Ev. XV, 2, quæ verba invenies infra inter fragmenta Aristoxenici operis *de Vita Platonis*.

(**) • Ita hunc locum interpretatus est Melbomius ad Aristoxeni Harm. Elem. I. 1, et videtur EIAOΣ corrigere voluisse in ΗΘOΣ, quippe vertit *moribus*: quod omnino probandum est.

13: *Λέγουσι δὲ καὶ Ἀριστόξενον τῷ γέλωτι ἀνὰ κράτος πολέμιν γενέσθαι· dicunt etiam Aristoxenum risui valde fuisse adversarium, ex eadem fabellarum officina, qua risus Democriti atque ploratus Heracliti, profecta videntur*. — Vixit igitur Aristoxenus temporibus Alexandri Magni et sequentibus, fuitque æqualis Dicæarchi Messenii, ut ex ultimis Suidæ verbis apparet. Ex Cic. Tusc. I, 13, etiam discimus, Aristoxenum fuisse æqualem Dicæarchi, ubi ait Cicero: *Dicæarchum vero cum Aristoxeno, æquali et condiscipulo suo, doctos sane homines, omittamus*. Quare recte refutavit Vossius De Hist. Gr. I, c. 9, errorem Cyrilli, qui Eusebii verbis deceptus Aristoxenum circa Olymp. XXIX vixisse perhibet, quippe is, quem eo loco citat Eusebius, non est Aristoxenus *musicus*, sed, ut recte observat Vossius, *Aristoxenus poeta*, cognomine *Selinuntius* (v. fr. 55). Ceterum ad omnem de ætate Aristoxeni dubitationem tollendam sufficient ipsius verba apud Porph. n. 59 de vadimonio Damonis et Phintia, de quo se ex Dionysio Syracusarum tyranno audivisse refert.

SCRIPTA ARISTOXENI.

Suidas v. Ἀριστόξενος: *Συνατάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα καὶ ἱστορίας καὶ παντὸς εἶδους παιδείας, καὶ ἀριθμοῦ (ἀριθμοῦνται?) αὐτοῦ τὰ βιβλία εἰς υγ'.*

Ad classes a Suida indicatas revocemus titulos superstites.

I. MUSICA.

1. Περὶ μουσικῆς (fr. 68 sqq.). Laudatur l. IV.
2. Περὶ μουσικῆς ἀκροάσεως (77).
3. Περὶ ἁρμονικῶν στοιχείων. l. III superstites.
4. Περὶ ῥυθμικῶν στοιχείων.
5. Περὶ τόνων.
6. Περὶ ἀρχῶν.
7. Περὶ μεταβολῶν.
8. Περὶ αὐλῶν καὶ ὀργάνων (71 sqq.).
9. Περὶ αὐλῶν τρήσεως (67).
10. Περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως (44 sqq.).
11. Περὶ μελοποιίας, IV minimum libri (*).

II. PHILOSOPHICA.

1. Νόμοι παιδευτικοί (76 sq.).
2. Νόμοι πολιτικοί (80).
3. Περὶ ἀριθμητικῆς (81).
4. Πυθαγορικὰ ἀποφάσεις (7 sqq.).

III. HISTORICA.

1. Βίοι ἀνδρῶν (1 sqq.).
2. Περὶ τραγωιδιοποιῶν (40 sqq.).

(*) Hujus operis, cuius librum quartum laudat Porphyrius ad Ptolem. mus. p. 298, mentionem apud Malinium non reperio.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ὁ δὲ παλαιὰν διαπονήσαντι; Ἄση, φησί, σπανιώτερον ἐν τοῖς θεάτροις· ὡς οὐχ οἷόν τε ὄν πλήθει τε ἅμα ἀρεστὸν εἶναι καὶ ἀρχαίων τὴν ἐπιστήμην. Ἀριστόξενος μὲν οὖν καὶ ταῦτα ἐπιτήδευσιν μετιὼν δημοτικὴν περ' οὐδὲν ἐποιεῖτο δῆμου καὶ ὄχλου ὑπεροφίαν. Καὶ εἰ μὴ ὑπάρχοι ἅμα τοῖς τε νόμοις τῆς τέχνης ἐμμένειν, καὶ τοῖς πολλοῖς ἄδειν κεχαρισμένα, τὴν τέχνην εἴλετο ἀντὶ τῆς φιλανθρωπίας. I. e. *Aristoxenus musicus molliorem jam effectam musicam corroborare nitebatur, tum magis viriles modos ipse amans, tum discipulis suis præcipiens, ut, abjecta mollitie numerorum, severioribus delectarentur in cantu. Eum igitur quum interrogaret familiarium aliquis, Quid porro utilitatis consequar, si negligam recentem suavioremque cantum exerceamque me in vetusto? Hoc, inquit, ut rarius in theatris canas; quasi fieri non possit, ut quis acceptus sit multitudini, et idem antiquiore simul doctrina excultus. Itaque Aristoxenus quantumlibet popularem profiteretur artem, pro nihilo tamen ducebat populi multitudinisque fastidium: atque, ubi fas non erat, simul et artis servare leges, et adhibere in canendo modos qui placerent multitudini: sectari artem malebat, quam gratiam hominum aucupari.*

Optime cum his concinit morum quædam austeritas ne dicam morositas, quam Ælianus verbis supra jam laudatis innuit, Aristoxenum dicens τῷ γέλωτι ἀνὰ κράτος πολέμιον γενέσθαι. Ceterum studiorum hæc severitas in gliscente ævi sui corruptione, atque contemptus ille auræ popularis haud paucos Nostro excitaverint adversarios; quibus deberi videntur Procli illa: "Ὅτι οὐ πάνυ τὸ ἦθος ἀνὴρ ἐκεῖνος μουσικός, ἀλλ' ὅπως ἂν δοξῆ τι καινὸν λέγειν πεφροντικώς. Talis quum Aristoxeni musici indoles fuerit, optima quæque sperare licet de Aristoxeno historico, narrationis scilicet sinceritatem et iudicium juste severum. Neque aliud suadent reliquiæ. Quamquam sunt nonnulla, de quorum fide haud immerito dubitatum sit; uti illa quæ de Indo cum Socrate colloquente (fr. 31) et de Platonis expeditionibus (fr. 31) narrantur; deinde vero quod cum aliis multis tradidit de bigamia Socratis; quam ob rem Luzacius Aristoxeno

uti reliquo omni peripateticorum vulgo execrando implacabile juravit odium.

BIOI ANΔΡΩΝ.

BΙΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ (ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΝΩΡΙΜΩΝ ΑΥΤΟΥ).

1.

Clemens Alex. Strom. I, p. 129 ed. Sylb. : Πυθαγόρας μὲν οὖν Μησαρχου, Σάμιος, ἐκ φησὶν Ἰππόβοτος, ὡς δὲ Ἀριστόξενος ἐν τῷ Πυθαγόρου βίῳ καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος, Τυρρηνὸς ἦν. Eadem Theodoret. Θεραπ. I, p. 468. Καὶ Ἀριστοτέλης καὶ Θεόφραστος apud Clementem pro καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Θεόπομπος scribi voluit Preller. ad Polemon. p. 59.

Diogen. L. VIII, 1 : Πυθαγόρας .. ὡς Ἀριστόξενος Τυρρηνὸς, ἀπὸ μιᾶς τῶν νήσων, ἧς κατέσχον Ἀθηναῖοι Τυρρηνούς ἐκβαλόντες. Lemnum ins. intellige, quam expresse nominat Cleantes (Neantes) ap. Porphyg. Vit. Pyth. init. Cf. Menagius ad h. l. et Müller. *Min.* p. 438 n. 2.

2.

Diogen. L. VIII, 8 : Φησὶ δὲ καὶ Ἀριστόξενος τὰ πλεῖστα τῶν ἱερῶν δογμάτων λαβεῖν τὸν Πυθαγόραν παρὰ τῆς Θεμιστοκλείας τῆς Δελφικῆς.

3.

Diogen. L. I, 118 : Ἀριστόξενος δ' ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου καὶ τῶν γνωρίμων αὐτοῦ φησὶ νοσήσαντα αὐτὸν (τὸν Φερεικῆ) ὑπὸ Πυθαγόρου ταφῆναι ἐν Δῆλῳ.

4.

Porphyg. Vit. Pyth. § 9 : Γεγονότα δ' ἐτῶν τισσαράκοντα, φησὶν δ' Ἀριστόξενος, καὶ δρῶντα τὴν τοῦ Πολυκράτους τυραννίδα συντονωτέραν οὔσαν, ὥστε καλῶς εἶχειν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, τὴν ἐπιστάσιν τε καὶ δεσποτείαν μὴ ὀπομένειν, οὕτως δὲ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀπαρσιν ποιήσασθαι. Vide Clinton. F. H. ad ann. 539. Cf. fr. 23.

VITA PYTHAGORÆ EJUSQUE DISCIPULORUM.

1.

Pythagoras, Mnesarchi filius, Samius, ut ait Hippobolus; secundum Aristoxenum in libro de Vita Pythagoræ, et Aristarchum et Theopompum Tyrrenus fuit.

Pythagoras, ut Aristoxenus ait, Tyrrenus fuit ex una lineularum, quas ejectis Tyrrenis Athenienses tenebant.

2.

Aristoxenus ait Pythagoram plurima præceptorum moralium sumpsisse a Themistoclea sacerdote Delphica.

3.

Aristoxenus in libro de Pythagora ejusque discipulis Pherecydem, quum ex morbo mortuus esset, in Delo insula a Pythagora ait esse sepultum.

4.

Aristoxenus refert Pythagoram, annos nulum quadraginta, quum Polycratis tyrannidem vehementiorem cerneret, quam ut ingenuo homini Imperium dominatumque istius ferre liceret, hac occasione in Italiam discessisse.

5.

Porphyg. ibid. § 22 : Προσῆλθον δ' αὐτῶ, ὡς φησιν Ἀριστόξενος, καὶ Λευκανοὶ καὶ Μεσσάπιοι καὶ Πευκέτιοι καὶ Ῥωμαῖοι. Cf. Diog. L. VIII, 14, Iamblich. V. P. § 241, et de Romanis Cicero Tusc. IV, 1.

6.

Athenæus II, p. 47, A : Καὶ τῶν Πυθαγορικῶν δὲ τροφή ἦν ἄρτος μετὰ μελίτος, ὡς φησιν Ἀριστόξενος, τοὺς προσφερομένους ἀνὰ δεξιὰ ἐπ' ἀρίστου λέγων ἀνόσους διατελεῖν.

7.

Diogenes L. VIII, 20 : Ὁ γε μὴν Ἀριστοξένος πάντα μὲν τῶν συγγωρεῖν αὐτὸν ἐμψύχα, μόνων δ' [αὐτὸν] ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοῦς καὶ κριοῦ.

Atben. X, p. 480, F : Καὶ Πυθαγόρας δ' ὁ Σάμιος μετρία τροφῆ ἐχρήσατο, ὡς ἱστορεῖ Λύκων ὁ Ἰασεὺς ἐν τῷ Περὶ Πυθαγόρου. Οὐκ ἀπέχετο δὲ ἐμψύχων, ὡς Ἀριστοξένος εἴρηκεν.

Gellius N. A. IV, 11 : *Opinio vetus falsa occupavit et convaluit, Pythagoram philosophum non esitavisse ex animalibus, item abstinuisse fabulo, quem κύαμον Græci appellant... Sed Aristoxenus musicus, vir literarum diligentissimus, Aristotelis auditor, in libro, quem de Pythagora reliquit, nullo sæpius legumento Pythagoram dicit usitam quam fabis : quoniam is cibus et subduceret serasini alvum et lævigaret. Verba ista Aristoxeni subscripsi : Πυθαγόρας δὲ τῶν ὀσπρίων μάλιστα τὸν κύαμον ἐδοκίμασε· ἴσταν κινητικὸν τε γὰρ ἵσταν καὶ διαφορητικόν· διὸ καὶ μάλιστα κέρχεται αὐτῷ. Porculis quoque minusculis et hædis tenuioribus victitasse, idem Aristoxenus refert : quam rem videtur cognovisse ex Xenophillo Pythagorico familiari suo et*

5.

Venerunt ad Pythagoram, ut Aristoxenus ait, et Lucani et Messapii et Picentini et Romani.

6.

Pythagoricorum nutrimentum hancem cum melle fuisse Aristoxenus scribit additque morbum nunquam sensuros, qui pransuri eo cibo quotidie vescantur.

7.

Aristoxenus affirmat, Pythagoram omnium animalium carnes pernuicisse edendas, excepto bove aratore et ariete.

Pythagoras ab animalis non abstinuit, uti refert Aristoxenus.

8.

Sustulit penitus omnes discordias non solum a familiaribus, sed etiam ab eorum posteris ad aliquot secula, et ab omnibus omnino Italiae atque Siciliae civitatibus, tam intestinas quam externas. Crebro enim ei in ore erat apud quosvis, sive plures ii simul essent sive pauci, hoc apophthegma : Fugandum omni conatu, et igne et ferro et quibuscunque

ex quibusdam aliis natu majoribus, qui ab ætate Pythagoræ haud multum aberant.

8.

Porphyrius Vit. Pyth. § 22 ex Aristoxeno narrat : Ἀνεῖλε δ' ἄρσεν στασίσι οὐ μόνον ἀπὸ τῶν γνωρίμων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν ἄχρι πολλῶν γενεῶν, καὶ καθόλου ἀπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ πόλεον πασῶν πρὸς τε ἐξυτάς καὶ πρὸς ἀλλήλας· πυκνὸν γὰρ ἦν πρὸς ἅπαντας αὐτῷ πολλοὺς καὶ ὀλίγους τόδε τὸ ἀπόφθεγμα· Φυλακτεῖον πάση μηχανῇ, καὶ περιχοπτέον πυρὶ καὶ σιδήρῳ καὶ μηχαναῖς παντοίοις ἀπὸ μὲν σώματος νόσον, ἀπὸ δὲ ψυχῆς ἀμαθίαν, κοιλίας δὲ πολυτέλειαν, πόλεως δὲ στάσι, οἴκου δὲ διχοφροσύνην, ὁμοῦ δὲ πάντων ἀμετρίαν.

9.

Iamblich. Vit. Pyth. § 233 : Ἀλλὰ μὴν τεκμήριον εἴη τις καὶ περὶ τοῦ μὴ παρέργως αὐτὸν (αὐτοὺς enim. Kiessling.; sc. Pythagoreus) τὰς ἀλλοτρίας ἐκκλίνειν φιλίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σπουδαίως περιχάμπτειν αὐτάς καὶ φυλάττεσθαι, καὶ περὶ τοῦδε μέχρι πολλῶν γενεῶν τὸ φιλικὸν πρὸς ἀλλήλους ἀγένεστον διαμετηρέειναι, ἐκ τε ὧν Ἀριστοξένος ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικοῦ βίου αὐτὸς διακηκοέναι φησὶ Διονυσίου τοῦ Σικελίας τυράννου, ὅτε ἐκπεσῶν τῆς μοναρχίης γράμματα ἐν Κορίνθῳ εἰσέλασκει· φησὶ γὰρ οὕτως ὁ Ἀριστοξένος· Οἴκτων δὲ καὶ ὀσπρίων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργεσθαι τοὺς ἀνδρας ἐκείνους (ὡς ἐνδείχεται μάλιστα). Ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ θωπείας καὶ δεύσεως καὶ λιτανείας καὶ πάντων τῶν τοιούτων. Διονύσιος οὖν ἐκπεσῶν τῆς τυραννίδος, ἀφικόμενος εἰς Κορίνθον, κολλάκις ἡμῖν ἐπιγέειτο τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ Δάμωναν τοὺς Πυθαγορείους· ἦν δὲ τρίτα τὰ περὶ τὴν τοῦ θανάτου γενομένην ἐργύην. Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐγυθίας τοιοῦδε τις ἦν· τινὰς, ἔφη, τῶν περὶ αὐτὸν διατριβόντων, οἱ κολλάκις ἐποιεῦντο μνηστῆρας τῶν Πυθα-

denique nichil praescindendum a corpore quidem morbum, ab anima ignorantiam, a ventre luxuriam, a civitate seditionem, a familia discordiam, a cunctis denique rebus excessum.

9.

Quod vero non obiter sed summo cum studio declinaverint caverintque peregrinas amicitias, et quod propterea nutuum inter se amorem per plura secula illibatam conservaverint, ex iis quoque colligi poterit, quæ Aristoxenus in libro De vita Pythagorica se ex Dionysio Sicilia tyranno, quum literas Corinthi doceret, refert audisse. Sic autem loquitur Aristoxenus : Abstinebant autem a luctu et a lacrimis omnibusque id genus, quantum humanitas fieri poterat, viri isti : Itemque ab adulando, precando, supplicando cunctisque hujusmodi. Dionysius itaque tyrannide exutus et Corinthum profectus sæpe nobis de Phintia atque Damone Pythagoreis referebat, alterum alterius vadem in capitali causa hunc in modum factum esse. Quidam, inquit, ex amicis, injecta sæpius Pythagoreorum men-

γορείων, διασύροντες τε καὶ διαμικνόμενοι, καὶ ἀλαζόνας ἀποκαλοῦντες αὐτούς, καὶ λέγοντες, ὅτι ἐκκοπήν ἂν αὐτῶν ἢ τε σεμνότης αὐτῆ καὶ ἢ προσποιήτος πίστις καὶ ἢ ἀπάθεια, εἴ τις περιστήσειεν αὐτούς εἰς συμφορὰν (Κίιστεν., φορὰν libiti) ἀξιοχρεῶν ἀντιλεγόντων δὲ τινῶν καὶ γινομένης φιλονεικίας, συναχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ Φιντίαν, ἐναντίον τε τινὰ τῶν κατηγόρων αὐτοῦ εἰπεῖν, ὅτι φανερός γέγονε μετὰ τινῶν ἐπιβουλεύων αὐτῷ· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖσθαι τε ὑπὸ τῶν παρόντων ἐκείνων, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν πιθανῶς πάνυ γενέσθαι· τὸν δὲ Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον· ὡς δὲ αὐτὸς διαρρήδην εἶπεν, ὅτι ἐξήτασται ταῦτα ἀκριβοῦς, καὶ δεῖ αὐτὸν ἀποθνήσκειν, εἰπεῖν τὸν Φιντίαν, ὅτι εἰ οὕτως αὐτῷ δέδοκται ταῦτα γενέσθαι, ἀξιώσει γὰρ αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως οἰκονομήσεται τὰ τε καθ' ἑαυτὸν καὶ τὰ κατὰ τὸν Δάμωνα· συνέζων γὰρ οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ ἐκοινώθουν ἀπάντων· πρεσβύτερος δὲ ὢν ὁ Φιντίας, τὰ πολλὰ τῶν περὶ οἰκονομίαν ἦν εἰς αὐτὸν ἀνεληγρόκ· ἠξίωσεν οὖν ἐπὶ ταῦτα ἀρῆσθαι, ἐγγυητὴν καταστήσας τὸν Δάμωνα. Ἔφη οὖν ὁ Διονύσιος θαυμάσαι τε καὶ ἐρωτῆσαι, εἴ ἐστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ὑπομνεῖ θανάτου γενέσθαι ἐγγυητής. Φήσαντος δὲ τοῦ Φιντίου, μετάπειπτον γενέσθαι τὸν Δάμωνα, καὶ διακοῦσαντα τὰ συμβεβηκότα φάσκειν ἐγγυήσασθαι τε καὶ μενεῖν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ ὁ Φιντίας· αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τούτοις ἰούους ἐκπλαγῆναι ἔφη· ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν, τὸν Δάμωνα γλευάζειν, ὡς ἐγκαταλειφθῆσόμενον, καὶ σκώπτοντας ἔλαφρον ἀντιδίδοσθαι λέγειν· ὄντος δὲ οὖν ἔδη τοῦ ἡλίου περὶ δυσμάς, ἔκειν τὸν Φιντίαν ἀφοθανούμενον· ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπλαγῆναι τε καὶ δουλωθῆναι· αὐτὸς δὲ οὖν ἔφη, περιβελίων τε καὶ

φιλήσας τοὺς ἄνδρας, ἀξιώσαι τρίτον αὐτὸν εἰς τὴν φιλίαν παραδέξασθαι, τοὺς δὲ μηδενὶ τρόπῳ, καίτοι λιπαροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεῖναι εἰς τὸ τοιοῦτον. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀριστόξενος ὡς παρ' αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου περὶ αὐτοῦ φησί.

Eadem ex Aristoxeno (vel potius ex Nicomacho, qui Aristoxenum commemoraverit) Porphyry. V. P. § 60. « Historiam banc Iamblichus aliique scriptores de Damone et Phintia, Polyænus (Stratag. V, 22) de Ecphanto et Eucrio, Hyginus veru (fab. 257) de Macro et Scipuntio referunt. Præterea notandum Valer. Max. IV, 7 *Pythiam* vocare, qui Iamblichus aliisque Phintias dicitur. » ΚΥΣΤΕΑ. « Adde Cic. de Off. III, 10, Diodor. (X, 4) Exc. De virt. p. 554. Lactant. V, 17. Neque prætereundus est A. G. Lange in *N. deutsch. Mercur.* 1808, p. 183. » KIESSLING.

10.

Dion. L. VIII, 14 : Πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλληνας μέτρα καὶ σταθμὰ εἰσηγγέσασθαι (Πυθαγόραν), καθά φησιν Ἀριστόξενος ὁ μουσικός.

11.

Iamblich. Vit. Pyth. § 248 : Κύλιον, ἀνὴρ Κροτωνιάτης, γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ πρωτεύων τῶν πολιτῶν, ἄλλως δὲ χαλεπός τις καὶ βίσιος καὶ θορυβώδης καὶ τυραννικός· τὸ ἦθος, πᾶσαν προθυμίαν παρασχόμενος πρὸς τὸ κοινωνῆσαι τοῦ Πυθαγορείου βίου, καὶ προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἔδη, πρεσβύτην ὄντα, ἀπεδοκιμάσθη διὰ τὰς προειρημένους αἰτίας. Γενομένου δὲ τούτου, πόλεμον ἰσχυρὸν ἔφατο καὶ αὐτὰς καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ τε τοῦ Κύλιονος πρὸς αὐτὸν τε Πυθαγόραν καὶ τοὺς ἑταίρους· καὶ οὕτω

tionem, cavillis eos sannisque traducebant; jactabundos quippe arripuitabant, et gravitatem illam simulatamque fidem et affectum vacuitatem facile eisum iri affirmabant, si quis illos in gravius periculum induceret. Aliis autem contradicentibus, in partes itum est, ac servente contentione, techna in Phintiae caput structa, accusatorque est subornatus, qui coram ei objiceret, quod deprehensus esset cum quibusdam in Dionysii vitam conspirasse; producebanturque testes, atque maxima probabilitatis specie querela inluebatur. Raptus est hac oratione in stuporem Phintias: sed quum illi Dionysius disertis verbis indicasset, omnia hæc jam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit ut, quoniam ejus judicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, ut tam sua quam Damonis negotia componere posset. Victitabant enim in honorum omnium communione viri isti: et quia Phintias relate provector erat, potiore rei familiaris curam in se susceperat. Hujus itaque ordinande causa dimitti rogabat, Damone vade dato. Quum itaque Dionysius admirabundus interrogaret, num quisquam hominum esset, qui in causa capitali vas fieri sustineret, idque Phintias ita fore affirmaret, accessit est Damon: qui cognito quod acciderat, vadem se futurum dixit, ibique periturum, donec Phintias revocaretur. Hoc facto Dionysius nichil se quidem

obstupuisse; illos vero, qui periculi faciendi primi auctores fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti cervam vicariam victimam substitutum esse cavillati. Quum igitur jam ad occasum sol inclinaret, Phintias moriturus supervenit. Qua re omnium animi percussit et quasi subacti sunt. ipse vero Dionysius, viros amplexus, ut ai-bat, et deosculatus rogavit, ut se tertium in amicitiam suam reciperent: illi autem nullo modo adduci potuerunt, ut quamvis multum flagitanti annuerent. Hæc Aristoxenus ut ex ore Dionysii percepta narrat.

10.

Pythagoram primum in Græciam introduxisse mensuras et pondera testatur Aristoxenus musicus.

11.

Erat Cylo genere et splendore et divitiis Crotoniatarum facile princeps; cetera vero homo durus, violentus, seditiosus et tyrannico ingenio: isque nullum non lapidem moverai, ut in Pythagoreorum consortium admitteretur: ac postquam Pythagoram ipsum ea de re compellarat, ob prædictas causas repulsam passus fuerat. Quo facto, ipse cum amicis suis adversus Pythagoram bellum suscepit: fuitque Cylonis et eorum qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, ut ad ultimos usque Pythagoreos perduraverit. Pythagoras

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ταν) Ἀριστοξενός φησι μηδέποτε στρατιγούντα ἡττηθῆναι· φθονούμενον δ' ἀπαξ ἐκχωρήσαι τῆς στρατηγίας καὶ τοὺς (τοὺς ἀστοὺς??) αὐτίκα ληφθῆναι.

Historiunculam de Archyta, qui quum villico factus esset iratior, tamen impetum iræ compresserit, præter Ciceronem Tusc. IV, 57 et Diodor. Exc. Vat. (lib. X, 7, 4 ed. Didot.) narrat Iamblich. V. P. § 197, his incipiens verbis: Σπίνθαρος διηγεῖτο πολλάκις περὶ Ἀρχύτου κ. τ. λ. Quæ ex Aristoxeno, Spinthari f., fluxisse probabiliter statuit Wyttenbachius (Bibl. Crit. part. VIII, p. 113), suffragante Mahnio p. 47.

15.

Athenæus XII, p. 545, A: Ἀριστοξενος δ' ὁ μουσικός ἐν τῷ Ἀρχύτῃ βίῳ ἀφίησι παρὰ Διονυσίου τοῦ νεωτέρου πρεσβευτῆς πρὸς τὴν Ταραντίνων πόλιν, ἐν οἷς εἶναι καὶ Πολύαρχον τὸν ἡδουπαθῆ ἐπικαλούμενον, ἀνδρα περὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς ἐσπουδακότα, καὶ οὐ μόνον τῷ ἔργῳ, ἀλλὰ καὶ τῷ λόγῳ. ὄντα δὲ γνώριμον τῷ Ἀρχύτῃ, καὶ φιλοσοφίας οὐ παντελῶς ἀλλότριον, ἀπαντᾷ εἰς τὰ τεμῆνη καὶ συμπεριπατεῖν τοῖς περὶ τὸν Ἀρχύταν, ἀκροούμενον τῶν λόγων. Ἐμπεσοῦσης δὲ ποτε ἀπορίας καὶ σκέψεως περὶ τε τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τὸ σύνολον περὶ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν, ἔφη ὁ Πολύαρχος· « Ἐμοὶ μὲν, ὦ ἄνδρες, πολλάκις ἤδη πέφτηεν ἐπισκοποῦντι κομιδῇ τὸ τῶν ἀρετῶν τούτων κατασκευάσμα καὶ πολὺ τῆς φύσεως ἀρεστηκὸς εἶναι. Ἡ γὰρ φύσις, ὅταν φθίγγηται τὴν ἑαυτῆς φωνήν, ἀκολουθεῖν κελεύει ταῖς ἡδοναῖς, καὶ τοῦτό φησιν εἶναι νοῦν ἔχοντος, τὸ δὲ ἀντιτείνειν καὶ καταδουλοῦσθαι τὰς ἐπιθυμίας,

οὔτε ἔμψρονος, οὔτε εὐτυχοῦς, οὔτε ξυνιέντος εἶναι, τίς ποτε ἐστὶν ἢ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως σύστασις. Ταχυτέριον δ' ἰσχυρόν εἶναι, τὸ πάντας ἀνθρώπους, ὅταν ἐξουσίας ἐπιλάβωνται μέγεθος ἀξιοχρεῶν ἐχούσης, ἐπὶ τὰς σωματικὰς ἡδονὰς καταφέρεσθαι, καὶ ταῦτο νομίζειν τέλος εἶναι τῆς ἐξουσίας· τὰ δὲ ἄλλα πάντα σχεδὸν ἀπλῶς εἰπεῖν, ἐν παρέργῳ τίθεσθαι χώρα. Προφέρειν δὲ ἔξεισι νῦν μὲν τοὺς Περσῶν βασιλεῖς, καὶ εἰ τίς που τυραννίδος ἀξιολόγου κύριος ὢν τυγχάνει· πρότιρον δὲ τοὺς τε Λυδῶν καὶ τῶν Μήδων, καὶ εἰ ἀνώτερον καὶ τοὺς Σύρων· οἷς οὐδὲν γένος ἡδονῆς ἀζήτητον γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ δῶρα παρὰ τοῖς Πέρσαις προκεῖσθαι λέγεται τοῖς δυναμένοις ἐξευρίσκειν καινὴν ἡδονήν· καὶ μάλα ὀρθῶς. Ταχὺ γὰρ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἐμπίπλαται τῶν χρονίζουσῶν ἡδονῶν, κὰν ὡς σφόδρα διηκριθωμένοι· ὥστε, ἐπεὶ μεγάλην ἔχει δύναμιν ἢ καινότης πρὸς τὸ μείζω φανῆναι τὴν ἡδονήν, οὐκ ὀλιγορρητίον οὖν, ἀλλὰ πολλὴν ἐπιμελείαν αὐτῆς ποιητέον. Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν πολλὰ μὲν ἐξευρεθῆναι βρωμάτων εἶδη, πολλὰ δὲ πευμάτων, πολλὰ δὲ θυμιαμάτων καὶ μύρων, πολλὰ δὲ ἱματίων καὶ στρωμάτων, καὶ ποτηρίων ὀν, καὶ τῶν ἄλλων σκευῶν· πάντα γὰρ δὴ ταῦτα συμβάλλεσθαι τινὰς ἡδονὰς, ὅταν ἢ ἡ ὑποκειμένη βλῆ τῶν θυμαζομένων ὑπὸ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως· ὃ δὲ πεπονθέναι δοκεῖ ὅ τε χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ τὰ πολλὰ τῶν εὐσφάλων τε καὶ σπανίων, ὅσα καὶ κατὰ τὰς ἀπεργαζομένας τέχνας διηκριθωμένα φαίνεται. »

Εἰπὼν δὲ τούτοις ἐξῆς τὰ περὶ τῆς θεραπείας τῆς τοῦ Περσῶν βασιλέως, οἷους καὶ ὄσους ἔχει θεραπευτῆρας, καὶ περὶ τῆς τῶν ἀφροδισίων αὐτοῦ γρήσειος, καὶ τῆς περὶ τὸν χρῶτα αὐτοῦ ὀδομῆς, καὶ τῆς εὐμορ-

ellui præesset, nunquam fuisse superatum; senel autem dum invidia cederei, sese imperio auidicæ, moxque cives clade affectos.

15.

Aristoxenus musicus in Archytæ vita narrat Dionysium juniorem legatum misisse Tarentum, et inter illos fuisse Polyarchum, cognomine Delicatum (v. Elian. V. H. VIII, 4), non solum dictis, verum etiam factis corporis voluptatibus addictum, Archytæ familiarem nec omnino alienum a philosophia, qui Archytæ ad lucum obvius, cum eo spatiatum est, interim dum disputantem audiret. Quum autem incidisset quæstio ac consideratio de cupiditatibus, et in universum de voluptatibus corporeis, tum inquit Polyarchus: « Mibi quidem, o boni viri, sæpius hæc contemplanti, compertum est, illud quod virtutis ædificium ac monumentum exstruitis, a natura plurimum dissitum esse: quandoquidem voce sua Natura si nos alloquatur, voluptatem ut sectemur ea præcipiet, id quod facit, qui sanæ mentis est: at voluptati repugnare, vel in servitutem redigere cupiditates, nec temperantis hominis est, nec felicis, sed ejus qui naturæ humanæ statum ignoret ac nesciat. Cujus rei validum est documentum, quod omnes homines, quum potentiam nacti sunt salis magnam, ad corporeas voluptates ferantur, et hunc finem esse existiment potentie, reliqua vero prope modum omnia, ut verbo dicam, insuper

habeant. Profertur autem præsumt ex iis qui nunc vivunt, reges Persarum et si quis est alius ampli imperii dominus, e superioribus vero reges Lydorum aique Medorum, vel etiam velustiores Syrorum, quibus omne voluptatis genus tentatum est, adeo ut apud Persas illis præmiæ constitueretur, qui voluptatem aliquam novam excogitarent; et jure quidem optimo: statim enim diuturna voluptas naturam hominum salini, tametsi curiose ac seculo conquisita fuerit. Quapropter quum maxima vis novitatis sit, jucundiorum ut esse voluptatem nos arbitremur, ea non est aspernanda, sed summa diligentia investiganda, præsertim quum ejus desiderio multa nobis citaria reperta fuerint, multa bellaria, suffultus varii, unguenta non pauca, vestimenta, stragula, pocula, et alia id genus res: quæ ad voluptatem omnia conducunt, quum illius materia est ejusmodi, ut eam natura hominis admiratione prosequatur, quod videtur in auro et argento contigisse, fuit etiam in multis, quæ rara sunt, et oculis placeant, et quæ artificum opera solerter elaborata conspiciuntur. »

Posi hæc satis multa de regis Persarum cultu, quales et quomodo ei ministrant, in Venere quo pacto se gerat, spaventi odorem quo modo sibi conciliet, quam luendam formam curam adhibeat, quæ sit ejus cum aliis consuetudo, quibus spectaculis et sermonibus exhilaretur, omnium hominum, quos terra sustinet, illum esse beatissimum dixit, quia

φίας καὶ τῆς ὀμιλίας, καὶ περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ τῶν ἀχροαμάτων, εὐδαιμονίστατον ἔφη κρῖναι τῶν νῦν τὸν τῶν Περσῶν βασιλέα· « πλείστα γὰρ εἰσιν αὐτῷ καὶ τελειόταται παρεσκευασμένοι ἡδοναί. Δεύτερον δὲ, φησὶ, τὸν ἡμέτερον τύραννον θεῖη τις ἂν, καίπερ πολὺ λειπόμενον. Ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἢ γε Ἀσία ὅλη χορηγεῖ, τὸ δὲ Διονυσίου χορηγεῖον παντελῶς ἂν εὐτελές τι φανείη, πρὸς ἐκεῖνο συγκρινόμενον. Ὅτι μὲν οὖν περιμάχητός ἐστιν ὁ τοιοῦτος βίος, φανερόν ἐκ τῶν συμβεβηκότων. Σύρους μὲν γὰρ Μῆδοι μετὰ τῶν μεγίστων κινδύνων ἀφείλαντο τὴν βασιλείαν οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα, ἢ τοῦ κυριεῦσαι τῆς Σύρων ἰξουσίας· Μήδους δὲ Πέρσαι διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν· αὕτη δ' ἐστὶν ἡ τῶν σωματικῶν ἡδονῶν ἀπόλαυσις. Οἱ δὲ νομοθέται, δμαλίζειν βουληθέντες τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ μὲν δένα τῶν πολιτῶν τρυφᾶν, ἀνακῦψαι πεποιθήσασιν τὸ τῶν ἀρετῶν εἶδος· καὶ ἔγραψαν νόμους περὶ συναλλαγμάτων καὶ τῶν ἄλλων ὅσα εἰδοκεῖ πρὸς τὴν πολιτικὴν κοινωνίαν ἀναγκαῖα εἶναι, καὶ ὅθι καὶ περὶ ἐσθῆτος καὶ τῆς λοιπῆς διαίτης, ὅπως ἢ δμαλῆς. Πολεμούντων οὖν τῶν νομοθετῶν τῷ τῆς πλεονεξίας γένει, πρῶτον μὲν ὁ περὶ τὴν δικαιοσύνην ἔκκινος ἤξήθη, καὶ πού τις καὶ ποιητῆς ἐγθέξατο·

Δικαιοσύνας τὸ χρύσειον πρόσωπον·

καὶ πάλιν·

Τὸ χρύσειον ὄμμα τὸ τῆς Δίκης.

Ἀπεθεώθη δὲ καὶ αὐτὸ τὸ τῆς Δίκης ὄνομα· ὥστε παρ' ἰνίοις καὶ θωμοῦς καὶ θυσίας γίνεσθαι Δίκη. Μετὰ ταύτην δὲ καὶ σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν ἐπεισεκώμασαν, καὶ πλεονεξίαν ἐκάλεσαν τὴν ἐν ἀπολαύσειν ὑπεροχὴν· ὥστε καὶ τὸν παιδαρχοῦντα τοῖς νόμοις καὶ τῇ τῶν πολλῶν φήμῃ μετριάζειν περὶ τὰς σωματικὰς ἡδονάς·

plurimæ sint in promptu et exquisitissimæ voluptates. Ab illo vero secundum, ait, nostrum tyrannum non immerito quivis judicaverit, quamquam longe inferiorem. tili namque ab Asia tota suppeditantur quæ opus sunt : quod autem Dionysio suppetit, si cum illo comparetur, exiguum ac vile prorsus videtur. Nilam ergo vitam imprimis esse optabilem, liquet ex iis quæ acciderunt. Etenim Syris maximo cum periculo Medi regnum ademerunt, non alia de causa, quam ut illorum opibus et fortunis potirentur. Persæ Medis regnum eripuerunt eodem plane consilio ; nempe ut corporis voluptatibus fruerebantur. At legislatores quum mortalium sortem æquare vellent, et luxui nullum e civibus indulgere, effecerunt ut virtutis species emergeret, legesque promulgarent de rebus contrahendis, et atilis quæcunque ad civilem societatem necessaria sunt arbitrati, quinnelliam de vestitu et reliquo loto vietu, ut esset inter omnes æquabilis. Quum igitur adversus impotentiam hominum qui per vim et fraudes plura quam alii præter jus possidere obtinentur, legislatores bellum gererent, primum quidem justitiæ laus est amplificata, et celebravit porta quispiam auream *Justitiæ faciem* : ac rursus, *aureum Justitiæ oculum* : deorunquæ

16.

[ΒΙΟΣ ΞΕΝΟΦΙΛΟΥ].

Lucian. Longæv. c. 18, p. 642 ed. Did. ; Ξενοφίλος ὁ μουσικός, ὡς φησὶν Ἀριστοξένος, προσσχὺν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησι ἐβίωσε.

Valerius Max. VIII, 13, 3 : *Biennio minor (Gorgia Leontino) Xenophilus Chalcidensis Pythagoricus, sed felicitate non inferior. Siquidem, ut Aristoxenus musicus ait, omnis humani incommodi expertus in summo perfectissimæ splendore doctrinæ exstinctus est.* Cf. Plinius H. N. VII, 50 : *Xenophilum musicum centum et quinque annis vixisse sine ullo corporis incommodo.* — Xenophilum vitam conscripsisse Aristoxenum probabiliter statuit Jonsius.

His subjicio quæ ap. Stobæum et Damascium afferuntur ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων. Quæ num peculiare opus constituerint, an Vitis Pythagoræorum junctæ et intextæ fuerint, non satis liquet. Illud esse verius videtur Mahnio conjicienti ad Aristoxeni opus respicere Iamblichum V. P. § 101, ubi ait : Παράδοτοι δὲ καὶ ἄλλος τρόπος παιδείσεως διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων. Quo ex loco nego colligi quidquam posse.

17.

ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ.

Stobæus Florileg. X, 67 : Ἐκ τῶν Ἀριστοξένοι Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων. — Περὶ δὲ ἐπιθυμίας τὰ δ' ἔλεγεν· εἶναι τὸ πάθος τοῦτο ποικίλον καὶ πολύπονον καὶ πολυειδέστατον· εἶναι δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τὰς μὲν ἐπικτήτους τε καὶ παρασκευαστάς, τὰς δὲ συμφύτους·

numero ascriptum est Justitiæ nomen : et Justitiæ quidam aris exstructis divinam rem fecerunt : deinde Temperantiam et Continentiam invexerunt, et eos qui essent fruentis voluptatibus nimii, sibi justo plura vindicare et usurpare dixerunt. Ita factum est ut qui legibus vulgiquæ opinionioni obsequeretur, modum teneret in corporearum fruitione voluptatum.

[VITA XENOPHILI.]

16.

Xenophilus musicus, ut ait Aristoxenus, Pythagoricæ philosophiæ deditus, supra quinque et centum annos Athenis vixit.

PYTHAGOREORUM SENTENTIÆ.

17.

De concupiscentia auiem hæc dicebat : Affectionem hanc variam esse, laboriosam et multiformem maxime. Cupiditatum autem alias esse accessorias atque ascititias, alias vero connatas. At ipsam cupiditatem definebat esse impe-

αὐτὴν μὲντοι τὴν ἐπιθυμίαν, ἐπιζορᾶν τινα τῆς ψυχῆς καὶ ὀρμῆν, καὶ ὄρεξιν ἵνα πληρώσεως ἢ παρουσίας αἰσθήσεως, ἢ κενώσεως καὶ ἀπουσίας, καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι. Ἐπιθυμία δὲ ἡμαρτημένης τε καὶ φούλης τρία εἶναι εἶδη τὰ γνωριμώτατα (ἤδη τὰ γνωρίσματα cod. Par. A., ad marg.), ἀσχημοσύνην, ἀσυμμετρίαν, ἀκαιρίαν· ἡ γὰρ αὐτόθεν εἶναι τὴν ἐπιθυμίαν ἀσχήμονά τε καὶ φορτικὴν καὶ ἀνελεύθερον· ἡ τοῦτο μὲν οὐ, σφοδρότερον δὲ καὶ χρονιώτερον τοῦ προσήκοντος· ἡ τρίτον πρὸς ταῦτα, ὅτι οὐ δεῖ, καὶ πρὸς ἃ οὐ δεῖ.

Locum in sua transtulit Iamblich. V. P. § 205, suppresso nomine auctoris.

17 a.

Stobæus Florileg. V, 70 : Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποράσεων. — Ἐπὶ τὴν ἀληθῆ φιλοκαλίαν ἐν τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ ἐν ταῖς ἐπιστήμασι ἔλεγεν εἶναι· τὸ γὰρ ἀγαπᾶν καὶ στέργειν τῶν καλῶν ἔθων τε καὶ ἐπιτηδεύματων ὑπάρχει, ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν ἐπιστημῶν τε καὶ ἐμπειριῶν τὰς καλὰς καὶ εὐσχήμονας ἀληθῆς εἶναι φιλοκαλίας· τὴν δὲ λεγομένην ὑπὸ τῶν πολλῶν φιλοκαλίαν, οἷον τοῖς ἀνγκαίοις καὶ χρησίμοις πρὸς τὸν βίον γινομένην, λάφυρά που τῆς ἀληθινῆς κείσθαι φιλοκαλίας.

18.

Idem ibid. XLIII, 49, ex eodem libro : Καθόλου δὲ ὄντο δεῖν ὑπολαμβάνειν μηδὲν εἶναι μείζον κακὸν ἀναρχίας· οὐ γὰρ περὶ τὸν ἄνθρωπον διασώζεσθαι μηδὲν ἐπιστατοῦντος. Περὶ δὲ ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων οὔτε ἔφρονουν· τοὺς μὲν γὰρ ἀρχοντας ἔρασκον οὐ μόνον ἐπιστήμονας, ἀλλὰ καὶ φιλοκλήρους δεῖν εἶναι, καὶ τοὺς ἀρχομένους οὐ μόνον πειθηνίους, ἀλλὰ καὶ φιλάρχοντας. Ἐπιμελητέον δὲ πάσης ἡλικίας ἡγούντο, καὶ τοὺς μὲν παῖδας ἐν γράμμασι καὶ τοῖς ἄλλοις μαθήμασι ἀσκεῖσθαι· τοὺς δὲ νεανί-

tum quendam animæ et inotium et appetitionem repletionis et inanitionis, vel sensilis alicujus presentie absentie, vel ipsius sensus privationis. Porro depravata et malæ cupiditatis tria genera præcipua faciebat, Indecorum, immoderatum, Intempestivum. Aut enim per se statim indecentem esse cupiditatem, odiosam et illiberalem; aut non quidem simpliciter culpandam, sed vehementiorem diuturnioremque justo esse; aut quo tempore et ad quæ non convenit.

18.

Omnino autem existimandum putabant, nihil tam esse matum, quam est inobedientia. Homines enim involumes servari non posse, ubi nemo præest. De magistratu vero et subjectis ita sentiebant: magistratus quidem dicebant non oportere tantum prudentes esse, verum etiam benignos: subditos vero non morigeros tantum, sed amantes quoque magistratum. Præterea singularum ætatum curam habendam esse censebant, ita ut pueri quidem in literis aliisque disciplinis exercerentur; juvenes vero civitatis morum et legum diligenter essent studiosi; viri actionibus publicisque muneribus se darent; senes autem in meditationibus, ju-

scus τοῖς τῆς πόλεως ἰθεσί τε καὶ νόμοις γυμνάζεσθαι· τοὺς δὲ ἄνδρας ταῖς πράξεσί τε καὶ δημοσίαις λειτουργίαις προσέχειν· τοὺς δὲ πρεσβύτας ἐνθυμήσει καὶ κριτηρίοις καὶ συμβουλαῖς δεῖν ἐναναστρέφισθαι μετὰ πάσης ἐπιστήμης ὑπελάμβανον, ὥπως μήτε οἱ παῖδες νηπιάζουεν, μήτε οἱ νεανίσκοι παιδαριεύοντο, μήτε οἱ γέροντες παραφρονοῖεν. Δεῖν δὲ ἔρασκον εὐθὺς ἐκ παιδῶν καὶ τὴν τροφὴν τεταγμένως προσφέρεισθαι, διδάσκοντες (sic Gesn.; libri διδάσκουσιν) ὡς ἡ μὲν τάξις καὶ συμμετρία καλὴ καὶ σύμφορος, ἡ δ' ἀταξία καὶ ἀσυμμετρία αἰσγρά τε καὶ ἀσύμφορος. Cf. Iamblich. I. I. § 175, 201, 203.

19.

Idem ibid. LXXIX, 45 : Μετὰ τὸ θεῖον καὶ ἐκ μόνιον πλεῖστον ποιείσθαι λόγον γονέων τε καὶ νόμων, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπιστευμένως ἑαυτὸν πρὸς ταῦτα παρασκευάζοντα. Τὸ μένειν τοῖς πατρίσις ἔθεσί τε καὶ νόμοις ἐδοκίμαζον, εἰ καὶ μικρῶ γείρω τῶν ἐτέρων εἴη.

« Huic Aristoxeni loco in collat. Grot. subjecti sunt tres alii cum inscriptione τοῦ αὐτοῦ, id est Aristoxeni... Monendum est hæc omnia non esse Aristoxeni, sed librarii errore ipsi ascripta, quippe Stobæus ea sumpsit ex Platonis libro IX Legg. p. 930, E, et 931, E ed. Steph. » ΜΑΙΝΕ.

20.

Idem ibid. CI, 4 : Περὶ δὲ γενέσεως παιδῶν τάδε ἔλεγε· Καθόλου μὲν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές· οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπατὰ προφερῆ γίνεσθαι, ἀλλὰ χρόνον τινὰ προπαρασκευάζεσθαι τῆς καρποφορίας, ἐν ᾧ ἐξισχύσαντα καὶ τετελειωμένα τὰ σώματα παρέχειν τὰ τε σπέρματα καὶ τοὺς καρποὺς δεδύνηται. Πολλὰ δὲ εἶναι ἐν τῷ [βίῳ] ἐν οἷς ἡ ὀψιμαθία ἐστὶ βελτίων, οἷον καὶ τὸ τοῦ ἀφροδι-

dicis et consiliis prudentissime versarentur. Sic enim futurum ut pueri non haberent mores infantium, neque puerile juvenes, neque juvenile viri retinerent ingenium: nec denique senes desiperent. Ad hæc, assuescendum aiebant, ut statim a pueris alimenta certo ordine modoque sumerentur, docentes ordinem atque modum ubique decorum et utilitatem afferre: contraria autem, ut turpia, sic noxia quoque esse.

19.

Post deorum numina plurimi facere oportet parentes et leges, non simulate sed fideliter se ipsis accommodantem in patriis consuetudinibus et legibus perseverando, licet paulo deteriores aliis fuerint.

20.

De generatione liberorum hæc dicebat: Omnino cavendum esse quod dicitur præcox. Nam neque in plantis, neque in animalibus, quæ præcocia sunt, fieri sœcivata: sed certo tempore, antequam fructus ferant, debere præparari, ut corpora ipsorum roborata atque perfecta fiant, cœcivata fructusque proferre possint. Multa etiam occur-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ρικὰς τελιτὰς μυθῶναι· ὅτε (1. ὁ δὲ) Καμβύσης τῆ Πολυκράτους [μέχρι] τυραννίδι συνεχρῶνει, ἣν φεύγων εἰς Αἴγυπτον μετῆλθεν. Δις οὖν ἀφαιρεθείσης τῆς περιόδου, τουτίσσι δις τῶν σιγ' ἐτῶν, λοιπὰ γίνεται τὰ τοῦ βίου αὐτοῦ πβ'.

Era Trojana, quæ subest his calculis, ex vett. systemate chronologico incidisse debet in an. 1028 (= 4 X 63 a. Olymp. 1) — 1018. Itaque natus Pythagoras 596 vel 586 ante Christ. Posterior annus quadrat cum computo Eratosthenis, ejus viii. fr. 8, cum nota Bernhardyi.

24.

Marcian. Capella IX, p. 177 ed. Meib. : *Pythagorei etiam docuerunt ferociam animi tibiis aut fidibus mollientes, cum corporibus adherere nexum fudus animarum. Membris quoque latentis interserere numeros non contempserunt. Hoc etiam Aristoxenus Pythagorasque testantur. Rem tetigisse saltem in Pythag. placitis Aristoxenum consentaneum; eadem aliis locis iterum et sæpius exposuerit.*

Crameri Anecd. Parisin. I, p. 172 : Ὅτι οἱ Πυθαγορικοὶ, ὡς ἔφη Ἀριστοξένος, καθάρσει ἐγγρῶντο τοῦ μὲν σώματος διὰ τῆς ἰατρικῆς, τῆς δὲ ψυχῆς διὰ τῆς μουσικῆς. (In iisdem Anecdotis, I, p. 56 fragmentum est de septemdecim modis musicis, quos Aristoxenus distinxerit.) — De Hipponē, quem Pythagoreis annumerare licet, vid. fr. 38.

ΒΙΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

25.

Dingen. Laert. II, 19 : Ἀκούσας δὲ (Σωκράτης) Ἀναξαγόρου, κατὰ τινὰς, μετὸ τῆν ἐκείνου καταδίκην διήκουσεν Ἀρχελάου τοῦ ρυσικοῦ· οὗ καὶ πικρὰ γενέσθαι φησὶν Ἀριστοξένος.

Suidas v. Σωκράτης : Ἀριστοξένος δ' Ἀρχελάου πρῶτον αὐτὸν διακοῦσαι λέγει· γεγονέναι δ' αὐτοῦ καὶ παιδικά· σφοδρότατόν τε περὶ τὰ ἀφροδίσια, ἀλλ' ἀδι-

κτίματος χωρὶς, ὡς Πορφύριος ἐν τῆ Φιλοσόφῳ Ἱστορίᾳ φησὶν.

26.

Diog. L. II, 20 : Φησὶ δ' αὐτὸν Ἀριστοξένος δὲ Σπινθάρου καὶ χρηματίζασθαι· τιθέντα γοῦν τὸ βελλόμενον κέρμα ἀυροῖζειν, εἰτ' ἀναλώσαντα πάλιν τιθέναι.

27.

Plutarch. De malign. Her. p. 856, C : Ὡς ἐπὶ Σωκράτους Ἀριστοξένος, ἀπαιδεύτον καὶ ἀμαθῆ, καὶ ἀκόλαστον εἰπὼν, ἐπήνεγκεν, ἀδικία δ' οὐ προστῆν.

Theodor. Θεραπ. XII, p. 673, A : Καὶ δὲ Πορφύριος δὲ τὴν Φιλοσόφῳ Ἱστορίᾳ συγγράψας, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἀπρόχολον καὶ εὐόργητον εἶρηκε γεγενῆσθαι, Ἀριστοξένῳ μάρτυρι κειρῆμένος, τὸν Σωκράτους βίου συγγεγραπτόν.

Synesius Encom. Calvit. p. 81 : Ἐπεὶ τοὶ καὶ Σωκράτην αὐτὰ ταῦτα φησὶν Ἀριστοξένος, ὡς φύσει γέγονε τραχὺς εἰς ὀργὴν, καὶ ὁπότε κρατῆθῆι τῷ πάθει, διὰ πάσης ἀσχημοσύνης ἐβάδιζεν.

28.

Cyrillus C. Jul. lib. VI, p. 268, ex Porphyrio : Φέρε γὰρ ἰδόμεν καὶ πρό γε τῶν ἄλλων ὁποῖος ἦν ὁ διαβόητος παρ' αὐτοῖς Σωκράτης· καὶ ἀπιστίσσει μὲν ἴσως ἀπαστισοῦν τοῖς περὶ τούτου λόγοις· οὐ μὲν ἔτι καὶ τοῖς Πορφυρίου γράμμασιν ἀντιρεῖ, ὅς τὸν ἐκάστου τῶν ἀρχαιοτέρων ἀπεσημῆντο βίον· σκοπὸς γὰρ αὗτος γέγονεν αὐτῷ, καὶ πολλῆς ἤξιωσε τὸ χρέμα σπουδῆς. Ἐφη τοίνυν ὡδὲ περὶ αὐτοῦ. Λέγει δὲ ὁ Ἀριστοξένος ἀπηγούμενος τὸν βίον τοῦ Σωκράτους, ἀκτικοῦναι Σπινθάρου τὰ περὶ αὐτοῦ, ὅς ἦν εἰς τῶν τούτων ἐντυχόντων· τούτων λέγειν, ὅτι οὐ πολλοῖς αὐτὸς γε πιθανωτέροις ἐντετυγηκῶς εἶη· τοιαύτην εἶναι τὴν τε φωνὴν καὶ τὸ στόμα καὶ τὸ ἐπιραινόμενον ἦθος, καὶ πρὸς πᾶσι δὲ τοῖς εἰρημένους τὴν τοῦ εἶδους ἰδιότητα· γίνεσθαι δὲ που τοῦτο, ὅτε μὴ ὀργίζοιτο, ὅτε δὲ φλεγομένη ὑπὸ τοῦ πάθους τούτου, δεινὴν εἶναι τὴν ἀσχημοσύνην· οὐδενὸς γὰρ οὔτε ὀνόματος ἀποσπίσθαι, οὔτε πράγματος.

bis numero ducentorum et sedecim annorum, reliqua est summa annorum vite illius viri duorum supra octogenos

VITA SOCRATIS.

25.

Aristoxenus dicit Socratem primum audisse Achelaum ipsique in deliciis fuisse : et libidine venerea maxime flagrasse, sed sine injuria, ut ait Porphyrius in Historia philosophica.

26.

Aristoxenus Spinthari filius Socratem dicit etiam rem pecuniariam fecisse : posita enim scenori pecunia nummulos collegisse : mox his consumtis (?) iterum sortem posuisse.

27.

Ut Aristoxenus, qui quum Socratem ineruditum, inscium, libidinosum dixisset, addit, Injustitia tamen aberat.

Præsertim quum eadem de Socrate dixerit Aristoxenus, natura illum ad iracundiam fuisse incitabili, quæ simulatque eum invasisset, indecore prorsus sese gessisse.

28.

Videmus ergo qualis præ ceteris celeberrime ille Socrates fuerit. Nec forte temere quis silem omnibus adhibebit, quæ de illo narrantur. Porphyrii laudem scriptis contradicere non poterant, qui de antiquorum vitis singillatim exposuit, atque eum in finem studii quamplurimum impendit. Is igitur hæc de eo refert. Aristoxenus, dum Socratis vitam narrat, ait sese Spintharum Socratis familiarem audivisse affirmantem, quod in nullum unquam incidisset, cui major fuerit vis persuadendi, et ad hoc vocem et vultum moresque ejus fuisse compositos, et gestus singulis dictis accommodatos. Atque talem eum fuisse ait quum non irasceretur;

Idem ibid. paullo post : 'Εν δὲ τοῖς περὶ τὸν βίον τὰ μὲν ἄλλα εὐκόλον, καὶ μικρὰς δεόμενον παρασκευῆς εἰς τὰ καθ' ἡμέραν γεγενῆσθαι· πρὸς δὲ τὴν τῶν ἀρροδισίων χρῆσιν σφοδρότερον μὲν εἶναι, ἀδικίαν δὲ μὴ προσεῖναι· ἢ γὰρ ταῖς γαμεταῖς ἢ ταῖς κοιναῖς χρῆσθαι μόναις.

29.

Plutarch. Aristid. c. 27 : Δημήτριος δὲ Φαληρεὺς καὶ Ἰερώνυμος δὲ Ῥόδιος καὶ Ἀριστόξενος δὲ μουσικός καὶ Ἀριστοτέλης (εἰ δὲ τὸ Περὶ εὐγενείας βιβλίον ἐν τοῖς γνησίοις Ἀριστοτέλους θετέον) ἱστοροῦσι Μυρτῶ θυγατρίδην Ἀριστείδου Σωκράτει τῷ σοφῷ συνοικῆσαι, γυναῖκα μὲν ἑτέραν ἔχοντι, ταύτην δ' ἀναλαβόντι γυρεύουσιν διὰ πέναν καὶ τῶν ἀναγκαίων ἐνδεομένην. Πρὸς μὲν οὖν τούτους Ἰκανῶς δὲ Παναίτιος ἐν τοῖς περὶ Σωκράτους ἀντίρρηκεν.

30.

Athenæus XIII, p. 555, D : Ἐκ τούτων οὖν τις ἐρμώμενος μίμψαιτ' ἂν τοὺς περιτιθέντας Σωκράτει δύο γαμετάς γυναῖκας, Ξανθίππην καὶ τὴν Ἀριστείδου Μυρτῶν, οὐ τοῦ Αἰχαίου καλουμένου (οἱ γὰρ χρόνοι οὐ συγχωροῦσιν), ἀλλὰ τοῦ τρίτου ἀπ' ἐκείνου· εἰσὶ δὲ Καλλισθένης, Δημήτριος δὲ Φαληρεὺς, Σάτυρος δὲ Περιπατητικός, Ἀριστόξενος· οἷς τὸ ἐνδόσιμον Ἀριστοτέλης ἔδωκεν, ἱστοροῦν τούτο ἐν τῷ Περὶ εὐγενείας· εἰ μὴ ἄρα συγκεχωρημένον κατὰ ψήφισμα τούτο ἐγένετο τότε διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, ὥστ' ἐξεῖναι καὶ δύο ἔχειν γυναῖκας τὸν βουλούμενον· ὅθεν καὶ τοὺς τῆς κωμῳδίας ποιητὰς ἀποσιωπῆσαι τούτο, πολλάκις τοῦ Σωκράτους μνημονεύοντας· παρέθετο δὲ περὶ τῶν γυναικῶν ψήφισμα Ἰερώνυμος δὲ Ῥόδιος· ἀντίειπε δὲ ταῖς λέγουσι περὶ τῶν Σωκράτους γυναικῶν Παναίτιος δὲ Ῥόδιος.

• Monendum est Athenæum sua e Plutarcho hausisse, quem nonnunquam suppresso nomine describit, cujus rei hoc quoque loco habemus indicium, quod de re aliena Plutarchus l. c. Callisthenem (fr. 16) laudat; cujus nomen Athenæus e propinquo arripuit, et cum Demetrio Phalereo ceterisque conjunxit. • ΜΑΗΝΕ. — Cf. Diog. L. II, 26 et Porphyr. l. l. Diogenes Myrto filiam Aristidis Justidicit, nisi sorte menda est librariorum. Omnem hunc locum uberrime tractat Lucazius in libro De bigamia Socratis p. 54 sqq.

31.

Euseb. Pr. Ev. XI, 3, ex Aristoclis opere de philos. Platonica : Nisi divina, ait, prius perspecta et cognita habeamus, prævideri a nobis humana non possunt. Φησὶ δ' Ἀριστόξενος δὲ μουσικός Ἰνδῶν εἶναι τὸν λόγον τούτον· Ἀθήνησι γὰρ ἐντυχεῖν Σωκράτει τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἕνα τινὰ, κάπειτα αὐτοῦ πυνθανέσθαι, τί ποιῶν φιλοσοφῆ· τοῦ δ' εἰπόντος, ὅτι ζητῶν περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καταγελάσαι τὸν Ἰνδῶν, λέγοντα μὴ δύνασθαι τινα τὰ ἀνθρώπινα κατεῖναι ἄγνοοῦντά γε τὰ θεῖα.

31 a.

Schol. in Platon. Apolog. p. 330 ed. Bekk. : Οὗτος δ' Ἄνυτος Ἀνθεμίωνος ἦν υἱός, Ἀθηναῖος γένος, Ἀλκιβιάδου ἱραστής, πλούσιος ἐξ βυρσοδεψικῆς· ὅθεν καὶ σκωπτόμενος ὑπὸ Σωκράτους διὰ τούτο.... ἔπεισε μισθῷ Μέλητον ἀσεβείας γραφὴν εἶναι κατὰ Σωκράτους. Μέννηται Ἀυσίας ἐν Σωκράτους ἀπολογία καὶ Ξενοφῶν ὁμοίως καὶ Ἀριστόξενος ἐν τῷ Σωκράτους βίῳ.

sed hoc affectu succensum nullum omnino servasse decorem, nec ab ulla tum voce vel facto abstinuisse.

In reliqua omni vita eum frugī fuisse nec magno apparatu in diem vixisse; in rebus autem venereis vehementiorem quidem fuisse, abstinuisse tamen ab omni injuria, quod vel uxoribus vel prostitutis tantum uteretur.

29.

Demetrius Phalereus, Hieronymus Rhodius, Aristoxenus musicus et Aristoteles (si modo liber De nobilitate inter germanos est Aristotelis libros recensendus) Myrto tradunt Aristidis ex filia neptim a Socrate illo sapiente domum acceptam; habuisse quidem illum aliam uxorem, verum eum hanc ob inopiam viduam et omnium rerum egenam recepisse. Ceterum refellit hæc abunde Panætius in libris quos de Socrate scripsit.

30.

His positus non injuria quispiam arguat eos qui uxores duas Socratem habuisse prudiderunt, Xanthippen nimirum et Myrto, Aristidis, non cognomento Justi filiam (repugnant enim tempora), sed ejus qui ab ipso tertius est. Auctores ejus rei sunt Callisthenes, Demetrius Phalereus, Satyrus Peripateticus, Aristoxenus : quibus ad id scribendum anam

dedit Aristoteles, qui libro De nobilitate literis id mandavit : nisi fortasse plebiscito fuerit tum concessum ob civium raritatem, volentibus uxores habere duas ut liceret; idemque prætermisum id a comicis fuisse, quamvis Socratis crebro meminerint. De uxoribus Hieronymus Rhodius plebiscitum ascripsit. Iis qui de duabus Socratis uxoribus scripserunt, contradixit Panætius Rhodius.

31.

Hanc Indorum esse rationem Aristoxenus musicus testatur. Quippe unum ex ea natione aliquem Athenis congressum esse cum Socrate, ex eoque sciscitatum, quam in actione philosophia ejus versaretur. Quo respondente, in humanæ vitæ rationibus exquirendis eam occupati : tum vero risisse Indum, quum negaret humana quæquam prævidere posse, qui divinorum ignoratione laboraret.

31 a.

Anytus hic Anthemionis erat filius, genere Atheniensis, Alkibiadis amasius, ex coriorum fabricatione dives. Quam ob rem quum Socrates cavillans ei irrisisset, mercede Meletum adduxit, ut impietatis actionem contra Socratem institueret. Meminit hujus Lysias in Socratis Apologia, sicuti etiam Xenophon, et in Vita Socratis Aristoxenus.

ΒΙΟΣ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

32.

Diog. L. III, 8 : Καὶ αὐτὸν (τὸν Πλάτωνά) φησι Ἀριστοξένος τρίς ἐστρατεῦσθαι· ἔπαξ μὲν εἰς Τάναγρον, δεύτερον δ' εἰς Κόρινθον, τρίτον ἐπὶ Ἀγλίου· ἐνθα καὶ ἀριστεύσαι. Cf. *Ælian. V. H. VII, 14 ibique Perizon.*

33.

Diog. L. III, 37 : Ἦν Πολιτείαν Ἀριστοξένος φησι πᾶσαν σχεδὸν ἐν τοῖς Πρωταγόρου γεγράφαι ἀντιλογικοῖς. *Idem § 57 narrat ex Favorino, qui Aristoxenum laudaverit ab ipso Diogene vix inspectum.*

33. 4

Diog. L. V, 35, varios Aristotelis nomine recensens : Ἐβδομος παιδοτρίτης, οὗ μέμνηται Ἀριστοξένος ἐν τῷ Πλάτωνος βίῳ.

35.

Euseb. Pr. Ev. XV, c. 2, ex Aristoclis libr. VII de Philos. Platonica : Τίς δ' ἂν πεισθεῖη τοῖς ὑπ' Ἀριστοξένου ἐν τῷ βίῳ τοῦ Πλάτωνος; ἐν γὰρ τῇ κλάντῃ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, φησὶν, ἐπανίστασθαι καὶ ἀντοιχοῦμεν αὐτῷ τινὰς Περύπατον ξένους ὄντας. Οἴονται οὖν ἔνιοι ταῦτα περὶ Ἀριστοτέλους λέγειν αὐτὸν, Ἀριστοξένου διὰ παντὸς εὐφημοῦντος Ἀριστοτέλην.

Ad Vitam Platonis ab Aristoxeno descriptam ludens respicit Lucian. De parasito c. 35 (p. 542 ed. Didot.) : Ὁ δὲ Πλάτων, αἶτ, ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ (Διονυσίῳ) τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφροσύνης ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος καὶ φιλοπρόνησας καὶ παρασκευάσας ἐζυτὸν αὐθις δευτέρῳ στοδίῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας ὑπὸ ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν ὁμοίᾳ δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου.

VITA PLATONIS.

32.

Ter Platonem militasse Aristoxenus auctor est, primo in Tanagram, secundo in Corinthum, tertio ad Dellum, ubi et eximia fortitudinis exempla ediderit.

33.

Platonis Reipublicam fere totam in Protagoræ Contradictionibus scriptam esse Aristoxenus tradit.

34.

Aristotelis paedotribæ meminit Aristoxenus in Vita Platonis.

35.

Quis fidem habuerit ei, quod Aristoxenus musicus in Platonis vita refert? scilicet dum peregrinaretur abessetque longius Plato, quem vocant Peripatum adversus eum peregrinos homines excitasse. Putant enim nonnulli hæc cum de Aristotele dicere, cujus nunquam Aristoxenus nisi perhorritice meminit.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡΑΣ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστοξένος δὲ δ μουσικός, πολλοῦ λόγου ἀξίος.

ΒΙΟΣ ΤΕΛΕΣΤΟΥ.

36.

Apollonius Hist. Mirab. c. 40 : Ἀριστοξένος δ μουσικός ἐν τῷ Τελέστου βίῳ φησὶν, ὅπερ ἐν Ἰταλίᾳ συνεκέρησεν, ὑπὸ τὸν αὐτὸν καιρὸν γίνεσθαι πάθος, ὧν ἐν εἶναι καὶ τὸ περὶ τὰς γυναῖκας γενόμενον ἀτοπον· ἐκστάσεις γὰρ γίνεσθαι τριαύτας, ὥστε ἐνίοτε καθήμενας καὶ δειπνούσας ὡς καλοῦντος τινὸς ὑπακούειν, εἴτε ἐκπηδᾶν ἀκατασχέτους γιγνομένας, καὶ τρέχειν ἐκτὸς τῆς πόλεως. Μαντευομένοις δὲ τοῖς Λοκροῖς καὶ Ῥηγίνοις περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς τοῦ πάθους, εἰπεῖν τὸν θεὸν, Παιῶνας ἀδεῖν ἑαρινούς [δωδεκατης] ἡμέρας ἕ'. Ὅθεν πολλοὺς γενέσθαι Παιανογράφους ἐν τῇ Ἰταλίᾳ. Vox δωδεκατης (sic absque accentu codex) corrupta; mendum etiam signo ad marginem cod. notatur.

Subjungo locos tres, de *Lycurgo, Hippone et Heraclide Pontico*, quorum vitas Aristoxenus scripsisse videri potest, quamvis idoneis rei indicibus prorsus destituamur.

37.

Plutarch. Lycurg. c. 31, 6 : Τελευτῆσαι τὸν Λυκούργον... Τίμαιος καὶ Ἀριστοξένος (φησὶν) ἐν Κρήτῃ καταβιώσαντα· καὶ τάρον Ἀριστοξένος αὐτοῦ δείκνυσθαί φησιν ὑπὸ Κρητῶν τῆς Περγαμίας περὶ τὴν ξενικὴν ὁδόν.

38.

Censorinus De die nat. c. 5 : *Hipponi vero Metapontino seu, ut Aristoxenus auctor est, Samio, ex medullis profluere semen videtur.*

Samium dicit etiam Iamblich. V. P. p. 216. De Aristoxeno medico cogitari voluit Meursius ad

VITA TELESTÆ.

36.

Aristoxenus musicus in Vita Telestæ, quicum in Italia vixit, uno eodemque tempore complures contigisse casus refert. Unus mulieribus accidit inusitatus. Tantæ enim apud eas exstiterunt mentis abalienationes, ut aliquando sedentes ac canantes, vocantem aliquem se exaudire opinatæ, proripuerint se, neque teneri potuerint, atque extra urbem procurrerint. Locricibus porro et Rheginis, oraculum hac de re consulentibus, respondisse deum : sinem mali futurum, si parasas deo canerent vernos per dies sexaginta. Itaque inde in Italia multos exstitiisse paranum scriptores.

37.

Lycurgum in Creta diem obiisse dicunt Timæus et Aristoxenus, atque sepulcrum ejus Aristoxenus ait monstrari a Cretensibus Pergamiae ad viam quæ Peregrina vocatur.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

τῆς σατυρικῆς ἢ καλουμένης σίκιννις, τῆς δὲ κομικῆς ὁ καλούμενος κόρδαξ. »

Harpocrat. v. Κορδακισμός : ὁ κόρδαξ κομικῆς ὀρχήσεως ἔστιν εἶδος, καθάπερ φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ Περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως. — Valckenaer. ad Ammon. p. 83-et Pabric. in B. Gr. ex Etym. supplementum putaverunt ἐν τῷ α' π. τρ. ὁ. Fortasse non solum de tragica saltatione, sed etiam de reliquis ejus generibus Aristoxenus egit eodem in opere, cujus liber primus erat de saltatione tragica. Fragmenta eo pertinentia hæc sunt :

45.

Athenæus XIV, p. 630, B : Τινὲς δὲ φασὶ, Σίκιννόν τινα βάρβαρον εὐρετὴν αὐτῆς γενέσθαι, ἄλλοι δὲ Κρήτας λέγουσι τὸ γένος εἶναι Σίκιννον. Ὀρχησταὶ δ' οἱ Κρήτες, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος.

46.

Idem XIV, p. 630, E : Ἀριστόξενος δὲ φησὶ τὴν πυρρήχην ἀπὸ Πυρρήχου, Λάκωνος τὸ γένος, τὴν προσηγορίαν λαβεῖν· Λακωνικὸν δ' εἶναι μέχρι καὶ νῦν ὄνομα τὸν Πύρρηχον. Ἐμφανίζει δ' ἡ ὀρχησις πολεμικὴ εὔσα ὡς Λακιδαιμονίου τὸ εὔρημα.

47.

Idem XIV, p. 631, C : Ἀριστόξενος δὲ φησὶν, ὡς οἱ παλαιοὶ γυμναζόμενοι πρῶτον ἐν τῇ γυμνοπαιδικῇ εἰς τὴν πυρρήχην ἐχώρουσαν πρὸ τοῦ εἰσεῖναι εἰς τὸ θέατρον. Cf. p. 630, E; 631, B.

48.

Idem I, p. 19, F : Εὐδικὸς δ' ὁ γελωτοποιὸς ἠὲδοκίμει μιμούμενος παλαιστὰς καὶ πύκτας, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος. Στράτων δ' ὁ Ἐπικουρίωνος ἐθαυμάζετο τοὺς διθυράμβους μιμούμενος· τὰς δὲ κιθαρῳδίας οἱ περὶ τὸν ἐξ Ἰταλίας Οἰνωνᾶν· ὅς καὶ Κύκλωπα τισί-

saltationis quæ vocabatur emmelia, siculi etiam satyrica quæ sicinnis, comica vero quæ cordax appellabatur.

45.

Sicinnia inventa est a Sicinno barbaro, vel, uti aliis placet, Cretense; saltatores enim sunt Creteuses, ut ait Aristoxenus.

46.

Aristoxenus dicit pyrrhichen nominatam esse a Pyrrhicho, natione Lacedæmonio, atque etiam nunc nomen Lacedæmonicum esse Pyrrhichum. Sane quum militaris sit ea saltatio, jam hinc esse apparet Lacedæmonii hominis inventum.

47.

Aristoxenus scribit antiquos exercitatos in gymnopædice ad pyrrhichen transire solitos priusquam in theatrum prodireni.

48.

Eudicus scurra clarus fuit, eo quod, Aristoxeno teste, pugiles luctatoresque, Strato vero Tarentinus, eo quod dithyrambos saltatione imitaretur, sicuti citharæ modos

γαγε τερετίζοντα καὶ ναυαγὸν Ὀδυσσεῖα σολοικίζοντα ὡς ὁ αὐτὸς φησί.

49.

Idem I, p. 22, B : Ὀρχήσεις δὲ ἰθνηκαὶ αἴδε· Λακωνικαί, Τροϊζηνικαί, Ἐπιζεφύριοι, Κρητικαί, Ἴωνικαί, Μαντινιακαί, ὅς προκρίνει Ἀριστόξενος διὰ τὴν τῶν χειρῶν κίνησιν.

ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ.

LIBER I.

50.

Idem XIV, p. 631, E : Ὁ μὲν κόρδαξ παρ' Ἑλλήσι φορτικὸς, ἡ δ' ἐμμέλεια σπουδαία, καθάπερ καὶ ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίθαρις, παρὰ Σικυωνίοις τε ὁ ἀλητήρ. Οὕτως δὲ καὶ ἐν Ἰθάκῃ καλεῖται ἀλητήρ, ὡς Ἀριστόξενος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ Συγκρίσεων.

Ut de tragicis scripsit Aristoxenus, sic etiam de reliquorum poetarum et musicorum vitis operumque ratione peculiaribus scriptis exposuisse videtur. Huc referre licet sequentia. Quamquam neminem fugit de iisdem rebus disputandi occasionem præbere potuisse libros De musica.

51.

ΠΡΑΞΙΔΑΜΑΝΤΙΑ.

Harpocrat. v. Μουσαῖος : Περὶ δὲ Μουσαίου Ἀριστόξενος ἐν τοῖς Πραξιδαμαντιῶσι φησὶν, ὅτι οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήχασιν τὸν ἀνὸρα εἶναι, οἱ δὲ αὐτόχθονα ἐξ Ἐλευσίνος. Εἰρήχασιν δὲ περὶ αὐτοῦ ἄλλοι τε καὶ Γλαῦκος.

De argumento hujus operis dissentiunt Reinesius et Jonsius. Ille (Var. Lect. I, p. 39) existimat Praxidamantem fuisse Pythagoræ sectatorem, ubi ait : « Praxidamantia Aristoxeni interpretor historiam vitæ rerumque Praxidamantis, particulam

Cænonas Italus, qui etiam, ut Idem scribit, Cycloperem cantantem et naufragum Ulysses solæce loquentem introduxit.

49.

Gentium peculiæ saltationes hæc sunt : Laconicæ, Træzenicæ, Ἐπιζεφυρικæ, Cretensæ, Ionicæ, Mantineensæ, quas ob manuum gestus Aristoxenus omnibus præfert.

COMPARATIONES.

50.

Apud Græcos cordax parum decorus fuit, emmelia vero honesta et decora : veluti apud Arcades cidaris, apud Sicyonios aleter, quem sic appellant etiam Ithacenses, ut scribit Aristoxenus libro primo Comparationum.

PRAXIDAMANTIA.

51.

De Museo ait Aristoxenus in Praxidamantiis esse quosdam qui dicerent eum Thracem, quosdam vero eum indigenam Eleusinium esse.

magni operis Περὶ βίων. • Jonsius (Scr. H. Ph. p. 76) testatur in velt. scriptis Praxidamantis Pythagorei nullam exstare mentionem; ideoque conjicit e loco Suidæ v. Χιάζειν Praxidamantem musicum fuisse librumque de poetis, arte poetica s. de musicis scripsisse. • ΜΑΗΝΙΟΣ. Cur librum a Pr. scriptum fingamus, nihil video.

Suidas v. Χιάζειν : Πραξιδάμας Δημόκριτον τὸν Χίον καὶ Θεοξενίδην τὸν Σίφνιον πρώτους ἐπὶ χρώματος τάξει τὴν ἰδίαν ποιήσιν, ὡς Σωκράτης ἐν τοῖς πρὸς Εἰδόθειον παρ' Ἀριστοφάνει τεταγμένον ὑποκρίνει. • εἰ δέ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαι, αὐτὸς δείξας ἐν θ' ἀρμονίαισι Χιάζων ἢ Σιφνιάζων. • Vide Interpret. ad Aristoph. Nub. 970. Pollux IV, 65-66. Porson. Miscell. p. 22. Toup. ad Suid. tom. II, p. 278; tom. IV, p. 482. Forkel. *Gesch. d. Musik* I, p. 300 sqq. Bode *Gesch. d. dor. Lyrik*. p. 306.

52.

Diog. L. I, 42 : Ἀἴσιος Χαρμαντίδου ἢ Σισυμβρίνου, ἢ ὡς Ἀριστόξενός φησι, Χαβρίνου.

53.

Schol. Cruq. ad Horat. Satir. II, 1, 30 : *Alcæo Sapphoque, græcis lyricis* [leg. ex Acrone : *Anacreonte Græco et Alcæo lyricis*], quos vit Aristoxenus libris propriis amicorum loco (vice Acr.) usos esse.

54.

Diogen. L. IV, 25 : Xenocrates varios recensens : Ἐκτος ἄσματα γεγραφοῖς, ὡς φησιν Ἀριστόξενος.

(55.)

Cyrillus C. Jul. p. 12, C : Εἰκοστῇ ἐνάτῃ Ὀλυμπιάδι Ἰππώνακτα καὶ Σιμωνίδην φασὶ γενέσθαι καὶ τὸν μουσικὸν Ἀριστόξενον. — Scribi posset κατὰ τὸν μουσ. Ἀρ.; sed probabilis est, quod dudum viri docti conjecerunt, Aristoxenum hujus loci esse poetam Selinuntium. Erroris originem habebis verba Eusebii ap. Syncell. p. 213 : Ἀρχιλοχος καὶ Σιμωνίδης καὶ Ἀριστόξενος οἱ μουσικοὶ ἔγνωρίζοντο. Refragatur quidem, quod Selinum Ol. 37, 4 de-

52.

Lusus filius est Charmantidæ aut Sisymbriini, aut, ut Aristoxenus ait, Chabrimi.

54.

Sextus Xenocrates, teste Aristoxeno, cantilenas composuit.

56.

Aristoxenus scribit, Ut quidam risus gratia hexametrorum parodias invenerunt; sic etiam carminum ad citharam cantatorum parodias primus invenit Cænopus, quem post imitati sunt Polyæctus Achaëus et Diocles Cynæthensis.

57.

Aristoxenus ait eum qui virorum partes sub mulierum

personis conditam vulgo statuunt; sed tenendum est computum istum niti prava numerorum ab Eusebio et Thucydide traditorum conjunctione. Cf. Clinton. F. H. I p. 193, 209. Bode Hist. Poes. Gr. II, 2, p. 368. Westermann ad Voss. Hist. p. 9.

56.

Athenæus XIV, p. 638, B : Ἀριστόξενος δὲ φησιν ὡς περ τῶν ἑξαμέτρων τινὲς ἐπὶ τὸ γελοῖον παρωδᾶς εὔρον, οὕτω καὶ τῆς κιθαρωδίας πρῶτος Οἰνώπας (Οἰνώπας Epit.), ὃν ἐξήλωσαν Πολύευκτός τε δ' Ἀγαίος καὶ Διοκλῆς δ' Κυναιθεύς.

57.

Idem XIV, p. 620, E : Ἀριστόξενος δὲ φησὶ τὸν μὲν ἀνδρεία καὶ γυναικεία πρόσωπα (ἀνδρεία γυναικείοις προσώποις corrig. vv. dd.) ὑποκρινόμενον μαγῶδὸν καλεῖσθαι, τὸν δὲ γυναικεία ἀνδρείοις λυσιπῶδὸν. Τὰ αὐτὰ δὲ μέλη ἄλλοι καὶ ἄλλα πάντα δ' ἐστὶν ἄδεια. Exscripsit Eustath. ad Odys. p. 1941.

58.

Idem XIV, p. 621, C : Φησὶ μὲν Ἀριστόξενος τὴν μὲν ἰλαρωδίαν σιμνὴν οὔσαν κατὰ τὴν τραγωδίαν εἶναι, τὴν δὲ μαγῶδιαν παρὰ τὴν κωμωδίαν. Lege quæ in antecedd. Athenæus (ex eodem probabiliter Aristoxeno) de hilarædo et magodo aîfert.

59.

Suidas : Σκολιόν, ἢ παροίνιος ᾠδή... nomen habet, ὡς Ἀριστόξενος καὶ Φίλλης δ' μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθέντες παρὰ μέρος ἐξῆς μυρρίνας ἔχοντες ἦδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα· ἢ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν.

Φίλλης] Suidas Φύλλης. Eadem Photius, ubi Φίλλης, et schol. Lucian. p. 116 ed. Jacobitz. ubi Φίλων. Phillis Delius scripsit περὶ μουσικῆς et περὶ αὐλητῶν, teste Athenæo.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΗΤΩΝ.

Libri mentionem injicit Athenæus XIV, p. 634, D, ubi dicit Aristarchum putare γένος αὐλοῦ εἶναι τὴν μάγαδιν, οὗτ' Ἀριστοξένου τοῦτ' εἰπόντος ἐν τοῖς

personis agat, magodum vocari; qui vero mulierum partes sub personis virilibus, lysiodum : eadem vero carmina hi canunt, et reliqua omnia similia sunt.

58.

Dicit Aristoxenus, hilarodiam, quum sit gravior, esse imitationem quandam tragediæ; magodiam vero comædiæ.

59.

Secundum Aristoxenum et Phillidem scollum inde appellatum est, quod in nuptiis circa unam mensam pluribus lectis collocatis, myrtos tenentes alter post alterum sententias et carmina amatoria ordine canebant. Circuitus autem erat obliquus (græce σκολιὰ), quod leeli sic collocati erani.

Περὶ αὐλῆτων ἢ ἐν τοῖς Περὶ αὐλῶν καὶ ὄργάνων, ἀλλὰ μὲν οὐδ' Ἀρχεστράτου. Refertur huc licet :

60.

Athenæus IV, p. 184, D : Ἀριστόξενος δὲ καὶ Ἐπαμινώνδαν τὸν Θεβαῖον αὐλεῖν μάθειν παρὰ Ὀλυμπιοδώρῳ καὶ Ὀρθαγόρῳ.

Idem opus respexit Tatian. Adv. Gent. p. 86 : Τί δέ μοι κατ' Ἀριστόξενον τὸν Θεβαῖον Ἀντιγενίδην πολυπραγμονεῖν; De Antigenide Thebano tibicine v. Suidas et Harpocratio s. v.; Jacobs. ad Anthol. tom. VII, p. 57; Meinecke Qu. Seen. III, p. 26; Wyttenbach. in Plutarch. tom. VI, p. 1113.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΩΝ ΚΑΙ ΟΡΓΑΝΩΝ.

61.

Athenæus IV, p. 174, E : Ὁ μέντοι Ἀριστόξενος προκρίνει τὰ ἐντατὰ καὶ καθαπτὰ τῶν ὄργάνων τῶν ἐμπνευστῶν, βᾶδις εἶναι φάσκων τὰ ἐμπνευστὰ· πολλοὺς γὰρ μὴ διδάχθéntας αὐλεῖν τε καὶ συρίζειν, ὥσπερ τοὺς ποιμένας.

62.

Idem IV, p. 174, B : Ζητεῖται πότῃ τῶν ἐμπνευστῶν ἐστὶν ὄργάνων ἢ ὑδραυλῆς ἢ τῶν ἐντατῶν. Ἀριστόξενος μὲν οὖν τοῦτο οὕκ οἶδε.

63.

Ammonius : Κίθαρις καὶ κιθάρα διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος ἐν τῷ Περὶ ὄργάνων. Κίθαρις γὰρ ἐστὶν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρωόμενοι αὐτῇ κιθαρισταί, οὗς ἡμεῖς λυρωδοὺς φασίμεν· κιθάρα δὲ, ἣ γρηται ὁ κιθαρωδός.

64.

Athenæus IV, p. 182, F : Ἀριστόξενος δ' ἔκφυλα

ὄργανα καλεῖ φοίνικας καὶ πηκτίδας καὶ μαγάδιδας, σαμβύκας τε καὶ τρίγωνα καὶ κλεψιάμβους καὶ σκινδαψοὺς καὶ τὸ ἐννεάχορδον καλούμενον.

65.

Idem XIV, p. 635, E : Πηκτίς δὲ καὶ μάγαδις ταῦτόν, καθά φησιν ὁ Ἀριστόξενος καὶ Μέναιχμος ὁ Σικυώνιος ἐν τοῖς Περὶ τεχνιτῶν.

66.

Idem XIV, p. 635, B : Ἀριστόξενος δὲ τὴν μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρου διὰ ψαλμοῦ παρέχεσθαι τὴν χρεῖαν. Διόπερ καὶ Πίνδαρον εἰρηκέναι ἐν τῷ πρὸς Ἰέρωνα σχολίῳ τὴν μάγαδιν ὀνομάσαντα ψαλμὸν ἀντίτρογγον, διὰ τὸ δύο γενῶν ἄμα καὶ διὰ πασῶν ἔχειν τὴν συνῆδον, ἀνδρῶν τε καὶ παίδων.

ΠΕΡΙ ΑΥΛΩΝ ΤΡΗΣΕΩΣ.

LIBER I.

67.

Athenæus XIV, p. 634, E : Οὗ (sc. τοῦ αὐλοῦ τοῦ καθαριστηρίου) μνημονεύειν (sc. Δίδυμός φησιν) Ἀριστόξενον ἐν πρώτῳ Περὶ αὐλῶν τρῆσεως, λέγοντα πέντε γένη εἶναι αὐλῶν, παρθενίους, παιδικούς, καθαριστηρίους, τελείους, ὑπερτελείους.

ΠΕΡΙ ΜΟΥΣΙΚΗΣ.

LIBER I.

68.

Plutarch. De mus. c. 16, p. 1136, C : Ὀλυμπον γὰρ πρῶτον Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ μουσικῆς

DE TIBICINIBUS.

60.

Aristoxenus etiam Epaminondam Thebanum tibiis canere didicisse ait ab Olympiodoro et Orthagora.

Quid mea refert Aristoxeni instar curiosus inquirere de Antigenide Thebano?

DE TIBIIS ET INSTRUMENTIS MUSICIS.

61.

Aristoxenus instrumenta quæ tenduntur et tactionalia præfert illis quæ inflantur, hæc dicens tractari facillius; multos enim nullo doctos magistro tibia et fistula canere, veluti pastores.

62.

Hydraulis quæritur num sit ex instrumentis quæ inflantur, an ex illis, quibus adaptantur fides. Aristoxenus quidem hoc non dicit.

63.

Κίθαρις et κιθάρα differunt, teste Aristoxeno in opere De instrumentis musicis. Etenim κιθαρις est lyra, qua utuntur citharistæ quos λυρωδοὺς dicimus; cithara vero utitur citharædus.

64.

Aristoxenus peregrina instrumenta appellat phœnices,

pectides, magadides, sambycas, trigona, clepsiambos, scindapsos et quod enneachordon vocant.

65.

Pectis et magadis idem est instrumentum, uti dicunt Aristoxenus et Menæchmus Sicyonius in libro De artificibus.

66.

Aristoxenus scribit magadin et pectidem absque plectro nuda digitorum pulsatione usum præstare, ideoque Pindarum in suo ad Hieronem scolio magadin appellasse *fidium pulsationem sono respondentem*, quod duplicis generis et diapason concentum haberet, nempe virorum et puerorum.

DE TIBIARUM PERFORATIONE.

67.

Tibiæ citharisteriæ meminit Aristoxenus in libro primo De tibiæ perforatione, dicens quinque esse genera tibiæ, virgineas, pueriles, citharisterias, perfectas, hyperperfectas.

DE MUSICA.

68.

Aristoxenus libro primo De musica scribit primum Olympi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τε Πινδαρείου καὶ Φιλοξενείου, μὴ δύνασθαι κατορθοῦν ἐν τῷ Φιλοξενίῳ γένει· γεγενῆσθαι δ' αἰτίαν τὴν ἐκ παιδὸς καλλίστην ἀγωγὴν. Cf. Bode *Dor. Lyr.* p. 322.

74.

Plutarch. *Qui. Conu.* VII, 8, p. 711, C: Ταῦθ' οἱ μὲν αὐστηροὶ καὶ χαριέντες ἠγάπησαν ὑπερφυῶς· οἱ δ' ἀνανδροὶ καὶ διατεθρυμμένοι τὰ ὦτα δι' ἀμουσίαν καὶ ἀπειροκαλίαν, οὓς φησὶν Ἀριστόξενος χολὸν ἑμῖν, ὅταν ἐναρμόνιον ἀκούσωσιν, ἐξέβαλλον.

Id. *ibid.* VII, 5, p. 704, F: Ἀκρασίας μὲν καὶ αὐτὸς ἀπολύω τὸ φιλήκοον καὶ φιλοθέαμον· οὐ μὴν Ἀριστοξένῳ γε συμφέρομαι παντάπασι, ταύτις μόναις φάσκοντι ταῖς ἡδοναῖς τὸ καλῶς ἐπιλέγεσθαι.

75.

Strabo I, p. 16: Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς παῖδας αἱ τῶν Ἑλλήνων πόλεις πρῶτιστα διὰ τῆς ποιητικῆς παιδεύουσιν, οὐ ψυχαγωγίας χάριν ὀφείλουσιν φιλήσας, ἀλλὰ σωφρονισμοῦ· ὅπου γε καὶ οἱ μουσικοὶ ψάλλειν καὶ αὐλίζειν καὶ λυρίζειν διδάσκοντες μεταποιοῦνται τῆς ἀρετῆς ταύτης· παιδευτικοὶ γὰρ εἶναι φασὶ καὶ ἐπαγορευτικοὶ τῶν ἡθῶν. Ταῦτα δ' οὐ μόνον παρὰ τῶν Πυθαγορείων ἀκούειν ἔστι λεγόντων, ἀλλὰ καὶ Ἀριστόξενος οὕτως ἀποφαίνεται.

(76.)

Apollon. *Hist. Mirab.* c. 49: Ἰᾶται γὰρ, φησὶν (sc. Θεόφραστος), ἡ καταύλησις καὶ ἰσχυρία καὶ ἐπιληψία, καθάπερ πρὸς Ἀριστόξενον τὸν μουσικὸν ἰδόντα χρήσασθαι αὐτὸν τοῦ μαντείου τοῦ τῆς Πασιφίλης δαμωτῆ ἀδελφῆς λέγεται τὸν μουσικὸν καταστῆσαι τὸν ἐξιστάμενον ἐν Θήβαις ὑπὸ τὴν τῆς σάλπιγγος φωνήν.

dari modum tentasset, in Philoxenico ei rem non successisse; cujus causam fuisse pulcherrimam illam primæ ætatis institutionem.

74.

hæc austeri quidem et eruditi maximo opere probaverunt; effeminati vero et quorum aures inscilia atque bonarum imperitia rerum corruptæ essent, quos Aristoxenus bilem aiebat vomere, si enharmonium cautum audirent, repudiarunt.

Intemperantiæ crimine ego quoque solvo studiosos audiendi et spectandi: non tamen prorsus assentior Aristoxeno, qui bisce solis voluptatibus ait accini, *Pulchre.*

75.

Atque ea de causa in Græcis urbibus pueri primo omnium poesi instituuntur, non sane nudæ oblectationis causa, sed ut modestiam discant. Quando musici etiam, qui psallere, tibia canere vel lyra docent, hoc ipsum præsare proflentur, morum se magistros ac formatores et correctores esse affirmantes. Neque hoc solum Pythagoreos audimus dicentes, sed Aristoxenus quoque idem enuntiat.

Historiam sine dubio ipse narravit Aristoxenus in opere Περὶ μουσικῆς, vel alio loco, ubi de vi musicæ sermonem instituit. Ceterum verba tam mutila sunt, ut sine codicum ope sanari nequeant. Pro Πασιφίλης κ. τ. λ. Meursius corrigi voluit Πασιφάης Αἰθήτου ἀδελφῆς. Teuchlerus scribit ita: ἐλθόντα χρήσασθαι αὐτὸν τῷ μαντείῳ τῆς Πασιφάης ἅμα τῷ ἐν Δελφοῖς (?) λέγεται τὸν μ. Quod oraculum attinet, latere puto: τῆς Πασιφάης ἢ Λάχωσι καὶ Δίφνη λέγεται (v. Plutarch. *Agis.* c. 9): τὸν δὲ μουσικὸν κτλ.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΚΡΟΑΣΕΩΣ.

77.

Schol. Platon. p. 381. ed. Bekk.: Γλαύκου τέχνη.] Ἡ ἐπὶ τῶν μὴ βραδύως κατεργαζομένων, ἢ ἐπὶ τῶν πάνυ ἐμμελῶς (ἐπιμελῶς B. et Sicb.) καὶ ἐντέχνως ἐργασμένων. Ἰππασος γὰρ τις κατεσκεύασε χαλκοῦς τέτταρες δίσκους οὕτως, ὥστε τὰς μὲν διπλάτους αὐτῶν ἴσας ὑπάρχειν, τὸ δὲ τοῦ πρώτου δίσκου πάχος ἐπίτριτον μὲν εἶναι τοῦ δευτέρου, ἡμιόλιον δὲ τοῦ τρίτου, διπλάσιον δὲ τοῦ τετάρτου, κρουομένους δὲ τούτους ἐπιτελεῖν συμφωνίαν τινά. Καὶ λέγεται Γλαῦκον ἰδόντα τοὺς ἐπὶ τῶν δίσκων φθόγγους, πρῶτον ἐγγειρῆσαι δι' αὐτῶν χειρουργεῖν· καὶ ἀπὸ ταύτης τῆς πραγματείας ἔτι καὶ νῦν λέγεσθαι τὴν καλουμένην Γλαύκου τέχνην. Μένεται δὲ τούτου Ἀριστόξενος ἐν τῷ Περὶ τῆς μουσικῆς ἀκροάσεως, καὶ Νικοκλῆς (Γιμοκλῆς Α.) ἐν τῷ Περὶ θεωρίας. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα τέχνη γραμματέων, ἣν ἀντιθέασι Γλαύκῳ Σαμῖῳ, ἀπ' ἧς ἴσως καὶ ἡ παροιμία διεδόθη· οὗτος δὲ καὶ σιδήρου κόλλησιν εὔρεν, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος.

Endem usque ad φθόγγους πρῶτον Zenob. II, 91, alii, quos vide ap. *Paræmiograph.* ed. Leutsch. et Schneidewin. p. 55 et XXII. Conferri jubent

76.

Vertunt, Sanat, inquit Theophrastus, fistulæ cantus etiam ischiadem et morbum comitialem: quemadmodum ei, qui ad Aristoxenum musicum venit, oraculo jussus Pasiphilæ, Damoli sororis. Fertur enim etiam musicus Thebis, qui mente exciderat voce tubæ audita, ad se rediisse.

DE MUSICA AUSCULTATIONE.

77.

Glauci ars: vel de rebus facili negotio non conficiendis, vel de eo quod summa cura et artificiose elaboratum. Hippasus enim quidam quattuor discos æreos sic est fabricatus, ut diametri ipsorum pares essent: primi vero disci spissitudo epitriti rationem ad secundum haberet, hemiolii autem ad tertium, dupli denique ad quartum: et pulsati symphoniam quandam ederent. Feruntque primum omnium Glaucum discorum sonos eorumque rationem observasse, et secundum hæc opus istud elaborare instituisse. Unde etiamnum dici Glauci, quam vocant, artem. Meminit ejus Aristoxenus in libro De musicæ auscultatione, et Nicocles libro De theoria.

Interpr. Platon Phædon. p. 108, D; Petav. ad Julian. p. 76; Sillig. Catalog. Artif. p. 219; Müller. *Archæolog.* p. 40 sq.

NOMOI ΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ.

LIBER I.

78.

Ammenius : Αἰδῶς καὶ αἰσχύνη διαφέρει... Διαστέλλει δ' Ἀριστοξένος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ Νόμῳ παιδευτικῶν. Φησὶ γὰρ, διαφορὰν τήνδε νομιστέον αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδῶς πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν· ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι πρὸς ἑκάστην τῶν εἰρημίων ὑπεροχῶν προσέρχεται οὕτω διακείμενος, οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκῆναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεισθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημίας ὑπεροχάς· ἡ δ' αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς νομιζομένοις αἰσχροῖς.

Eadem plane Her. Philo p. 160 ed. Valcken. et cod. Sorbon. Etymol. Tzet. in schol. ad Hesiod. Op. 190 : Αἰδῶς καὶ αἰσχύνη κατὰ Ἀριστοξένον τὸν μουσικὸν διαφέρουσι καί ἴνα τὰ πολλὰ τούτου παρεάσω, αἰδῶς μὲν ἡ μικρὰ καὶ ἐπὶ τοῖς τυχοῦσι γενομένη ὑποστολή εὐλαβεῖ λογισμῶ, αἰσχύνη δὲ ἡ ἐν κακοῖς ἀτιμία. Id. ad vs. 316 : Καὶ ὁ μὲν μουσικὸς Ἀριστοξένος αἰσχύνης οἶδε καὶ αἰδοῦς διαφορὰν· αἰσχύνην μὲν καλῶν τὴν γενομένην ἀτιμίαν ἐπ' αἰσχροῖς, οἷον τὸ μετὰ τὴν κλοπὴν ἄλῶναι τινὰ καὶ καρῆναι καὶ ὀσμωσίως τυρῆναι· αἰδῶν δὲ τὴν εὐλάβειαν καὶ σεμνὴν ὑποστολήν.

LIBER X.

79.

Diog. L. VIII, 15 : Ἐλεγόν τε καὶ οἱ ἄλλοι Πυθαγόρειοι, μὴ εἶναι πρὸς πάντας πάντα ῥητὰ, ὡς

LEGES AD INSTITUTIONEM SPECTANTES.

78.

Aristoxenus musicus libro primo Legum ad institutionem spectantium differentiam vocum αἰδῶς et αἰσχύνης ita definit, ut αἰδῶς pertinet ad ætatem, virtutem, peritiam, gloriam. Nam qui αἰδεῖσθαι scit, ad omnes has excellentias accedit cum pudore, non quod quidquam deliquerit, verum quod vereatur istas et honoret; αἰσχύνη vero pertinet primum ad quietis hominem, deinde de rebus turpibus dicitur.

79.

Sed et reliqui Pythagorei dicebant non esse omnia omnibus pandenda, ut ait Aristoxenus libro decimo De legibus ad institutionem accommodatis. Ubi et Xenophilum Pythagoreum interrogatum, quo pacto optime filium erudiret, dixisse refert, si bonis legibus rectæ civitatis cisis beret.

φησιν Ἀριστοξένος ἐν τῷ δεκάτῳ Παιδευτικῶν νόμῳ Ἐνθα καὶ Ξενοφίλον ἐρωτηθέντα, πῶς ἂν μάλιστα τὸν υἱὸν παιδεύσειεν, εἰπεῖν, εἰ πόλει εὐνομούμεντῃ γενεθῆιη.

NOMOI ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ.

LIBER VIII.

80.

Athenæus XIV, p. 648, D, postquam laudavit versum ex poemate quod Χείρων inscribitur et Epicharmo tribui solet, pergat : Τὰ δὲ ψευδεπιγράμεια τῶν πεποιθήσασιν ἄνδρες ἑνδοξοὶ· Χρυσόγονός τε ὁ αὐλητῆς, ὡς φησιν Ἀριστοξένος ἐν ὀγδόῳ Πολιτικῶν νόμῳ, τὴν Πολιτείαν ἐπιγραφομένην.

(ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ.)

81.

Stobæi Eclog. Phys. I, p. 16 ed. Heer. : Τὴν δὲ περὶ τοὺς ἀριθμοὺς πραγματεῖαν μάλιστα πάντων τιμῆσαι δοκεῖ Πυθαγόρας, καὶ προάγειν εἰς τὸ πρόσθεν, ἀπαγαγὼν ἀπὸ τῆς τῶν ἐμπορῶν χρείας, πάντα τὰ πράγματα ἀπεικάζων τοῖς ἀριθμοῖς. Τὰ τε γὰρ ἄλλα ἀριθμὸς ἔχει, καὶ λόγος ἐστὶ πάντων τῶν ἀριθμῶν πρὸς ἀλλήλους. Αἰγύπτιοι δ' Ἐρμοῦ φησὶν εὐρημα, ἐν καλοῦσι Θιῶ· οἱ δὲ ἐκ τῶν θείων περιφορῶ ἐπινοηθῆναι. Μονὰς μὲν οὖν ἐστὶν ἀρχὴ ἀριθμοῦ, ἀριθμὸς δὲ τὸ ἐκ τῶν μονάδων πλῆθος συγκείμενον. Τῶν δὲ ἀριθμῶν ἀρτιοὶ μὲν εἰσὶν οἱ εἰς ἴσα διαιρούμενοι, περισσοὶ δὲ οἱ εἰς ἄνισα, καὶ μέσον ἔχοντες. Οὕτως ἐν περισσαῖς ἡμέραις αἱ κρίσεις τῶν νοσημάτων γίνεσθαι δοκοῦσι καὶ αἱ μεταβολαί, ὅτι ὁ περιττός καὶ ἀρχὴν καὶ τελευτὴν καὶ μέσον ἔχει, ἀρχῆς καὶ ἀκμῆς καὶ παρακμῆς ἔχόμενα.

Alia quædam ex philosophicis Aristoxeni scriptis afferunt Cicero et ex eo, ut videtur, Lactantius. Quæ subjicere liceat.

LEGES AD REMPUBL. SPECTANTES.

80.

Carmina hæc, quæ Epicharmo falso tribuunt, a claris viris facta sunt; Chrysogonus tibicen, ut tradit Aristoxenus libro octavo Legum civilium, auctor est carminis illius, quod inscribitur *Respublica*.

81.

At numerorum disciplinam maximi videtur fecisse Pythagoras, et a mercatorum usu abductam provexisse, rebus omnibus cum numeris comparatis. Nam quum alia numerus habet, tum est quædam numerorum inter se ratio. Ægyptiis vero Mercurii, quem Thoth vocant, hoc inventum esse statuunt; alii de motibus cælestibus collectum volunt. Unitas est numeri principium, numerus unitatum multitudo. Sunt autem numeri alii pares, qui in æqualia, alii impares, qui in inæqualia dividuntur et medium habent. Hoc pacto crises morborum et transitus in diebus imparibus collocantur, quod is numerus principium habet et finem et medium; initium, vigorem et languorem complexus.

82.

Cicero Tuscul. I, 10 : *Aristoxenus musicus idemque philosophus ipsius corporis intentionem quandam animam esse dixit; velut in cantu et fidibus, quæ harmonia dicitur, sic ex corporis totius natura et figura varios motus fieri, tamquam in cantu sonos.*

Id. ibid. : *Hic Aristoxenus ab artificio suo non recessit, et tamen dixit aliquid, quod ipsum quale esset, erat multo ante dictum et explanatum a Platone (in Phæd. p. 390-392).*

Id. ib. c. 18 : *Dicæarchum vero cum Aristoxeno, æquali et condiscipulo suo, doctos sane homines, omittamus : quorum alter ne condoluisse quidem unquam videtur, qui animam se habere non sentiat; alter ita delectatur suis cantibus, ut eos etiam ad hæc transferre conetur. Harmoniam autem ex intervallis sonorum posse possumus, quorum varia compositio etiam harmonias efficit plures : membrorum vero situs et figura corporis, vacans animo, quam possit harmoniam efficere, non video : sed hic quidem quamvis eruditus sit, sicut est, hæc magistro concedat Aristoteli : canere ipse doceat.*

Lactantius Instit. Div. VII, 13 : *Quid Aristoxenus? qui negavit omnino ullam esse animam, etiam dum vivit in corpore, sed sicut in fidibus ex intentione nervorum effici concordem sonum atque cantum, quem musici harmoniam vocant; ita in corporibus ex compage viscerum ac vigore membrorum vim sentiendi existere. Quo nihil dici delirius potest.*

Idem De Opif. Dei c. XVI : *Illud autem cave ne unquam simile veri putaveris, quod Aristoxenus dixit, mentem omnino nullam esse, sed quasi harmoniam in fidibus ex constructione corporis et compagibus viscerum vim sentiendi existere. Musici enim intentionem concentumque nervorum in integros modos sine ulla offensione consonantium harmoniam vocant. Volunt igitur animum simili ratione constare in homine, qua corporis partium firma conjunctio, membrorumque omnium consentiens in unum vigor motum illum sensibilem faciat, animumque concinnet, sicut*

nervi bene intenti conspirantem sonum. Et sicuti in fidibus, quum aliquid aut interruptum aut relaxatum est, omnis canendi ratio turbatur et solvitur, ita in corpore, quum pars aliqua membrorum duxerit vitium, destrui universa, corruptisque omnibus atque turbatis, occidere sensum, eamque mortem vocari. »

83.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Diog. Laert. IX, 40 : *Ἀριστοξένος ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι φησὶ, Πλάτωνα θελήσαι συμφλέξαι τὰ Δημοκρίτου συγγράμματα, ὅποσα ἔδυνάθη συναγαγεῖν. Ἀμύκλαν δὲ καὶ Κλεινίαν τοὺς Πυθαγορικοὺς κωλύσαι αὐτὸν, ὡς οὐδὲν ὄφελος· παρὰ πολλοῖς γὰρ εἶναι τὰ βιβλία ἔδη.*

84.

Plutarch. Alexandr. M. c. 4 : *Ὅτι δὲ τοῦ γρωτῶς ἔδιστον ἀπέπνει, καὶ τὸ στόμα κατεῖχεν εὐωδία καὶ τὴν σάρκα πᾶσαν, ὥστε πληροῦσθαι τοὺς χιτωνίσχους, ἀνέγνωμεν ἐν Ἑπομνήμασιν Ἀριστοξενείοις.*

Eadem in Moral. p. 623, E, suppresso nomine Aristoxeni.

ΤΑ ΚΑΤΑ ΒΡΑΧΥ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

85.

Athenæus XIV, 619, D, de Harpalyce. Vide fragm. 72.

86.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ.

Porphyrus Comm. in Ptol. Harmon. p. 257 : *Ὁ μὲν τοι Ἀριστοξένος ἀληπτότερον οὐκ ἐπὶ τῶν φῶνων πεποιτται τὸν λόγον, ἀλλ' ἐπὶ τῆς φωνῆς ἢν ἡμεῖς προῖέμεθα, τῷ λέγεσθαι, τινὰς φῶνους ὑπερβάλλειν τὴν ἡμετέραν ἀκοὴν καὶ διὰ τοῦτο μὴ ἀκούεσθαι, ὡς ἐπιδείξομεν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς ἡμετέρας φωνῆς καὶ ἀκοῆς ποιούμενος τὸν λόγον ἐν μὲν τινὶ τῶν Συμμικτῶν ὑπομνημάτων φησὶ τὸ μέγιστον καὶ ἐλάχιστον διάστημα ὑπεναντίως εἶχειν τῇ δυνάμει πρὸς τὴν αἰσθησιν ἡμῶν. Causam hujus rei subjicit, quod in magno intervallo loquentes citius deficiamus quam audientes, in parvo autem sentientes prius quam modulantes.*

COMMENTARIUM.

83.

Aristoxenus in Historicis commentariis ait, Democriti Commentaria, quæ colligere potuerit, Platonem voluisse comburere : verum ab Amycia et Clinia Pythagoreis fuisse prohibitum, nihil id asserre utilitatis dicentibus; jam enim hos libros apud plerosque servari.

84.

Odorem ex cute gratissimum efflasse Alexandrum M., 03

ejus totumque corpus reddidisse fragrantiam, quam interiorum tunicarum retinebant, in Commentariis Aristoxeni legimus.

86.

Aristoxenus rationem imperceptam non in sonibus ponit, sed in voce quam nos emittimus; dicens quosdam sonitus superare auditum nostrum et propterea non audiri. Et vero de nostra voce et auditu disputans in quodam Miscellaneorum Commentariorum ait, maximum et minimum intervallum se subcontrario modo habere potentiam ad sensum nostrum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ΕΠΙΜΗΘΕΙΑ?

92.

Fulgentius Mythol. II, 9, ex Nicagora refert Prometheum vulturi jecur præbentem livoris quasi pingere imaginem. Deinde addit : *Unde et Petronius Arbiter ait : Qui vultur jecur ultimum pererrat, Et pectus trahit intimasque fibras, Non est quem tepidi vocant poetæ, Sed cordis mala livor atque luxus. Nam et Aristoxenus in Epimetheiorum libro, quem scripsit, similia profert. Enimvero Prometheum, quasi προμήθειαν, quod nos latine providentiam dicimus, ex dei providentia et Minerva, quasi cælesti sapientia hominem factum. Divinum vero*

ignem, quem volvere, animam monstrant divinitus inspiratam, quæ apud paganos dicitur de cælis tracta. Jecur vero Prometheum vulturi præbentem, quod nos cor dicimus, quia in corde aliquanti philosophorum dixerunt esse sapientiam.

« In libris quibusdam pro *Epimetheiorum* legitur *Lindosecemiarum*, quod librarii deinceps mutasse videntur in *Lineoseremiarum*. Alia huc etiam accedit a Munckero in Ms. Leidensi reperta lectio : *Aristoxenus in livido sententiarum libro*; cui haud majoris momenti glossa addita est : *in quo disputat de livore i. e. invidia.* » MAHXIUS. Qui verus fuerit libri titulus et quod argumentum acutioribus divinandum relinquo.

PHANIAS ERESIUS.

Strabo XIII, p. 618 : 'Εξ 'Ερίσου ἦσαν Θεόφραστος τε καὶ Φανίας, οἱ ἐκ τῶν περιπάτων φιλόσοφοι, Ἀριστοτέλους γνώριμοι.

Suidas : Φανίας ἢ Φαινίας Ἐρέσιος (*), φιλόσοφος περιπατητικὸς, Ἀριστοτέλους μαθητής. Ἦν δ' ἐπὶ τῆς ρια' Ὀλυμπιάδος καὶ μετέπειτα ἐπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα. Sincera nominis forma est Φανίας, cujus solemnis in codd. varietas Φαινίας; præterea nomen scriptoris abiit in Φάνης et Φανίης, de quibus multus est Ebert. in Diss. Sic. p. 77 sq.

Libri Phaniæ, ἀνδρὸς φιλοσόφου καὶ γραμματῶν οὐκ ἀπαίρου ἱστορικῶν (Plutarch. v. fr. 8), memorantur :

1. Περὶ πρυτάνεων Ἐρεσιῶν, fr. 1.
2. Περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράννων, fr. 12—13.
3. Τυράννων ἀναίσεις ἐκ τιμωρίας, fr. 14—16.
4. Περὶ ποιητῶν, fr. 17—18.
5. Πρὸς τοὺς σοριστάς, fr. 19.
6. Περὶ τῶν Σωκρατικῶν, fr. 20—21.
7. Πρὸς Διόδωρον (Philosophica), fr. 24.
8. (Οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, sc. Ἀριστοτέλους, Εὐδῆμος καὶ Φανίας καὶ Θεόφραστος, κατὰ ζῆλον τοῦ διδασκάλου γεγραφήσασι Κατηγορίας καὶ Περὶ ἐρμηνείας καὶ Ἀναλυτικῆν. Ammonius in Arist. Categ. p. 5)
9. Περὶ φυτῶν, fr. 27—40.

Opus De Eresiorum Prytanibus fuisse chronicum similiter ac Charonis Πρυτάνεις ἢ ἄρχοντες Λακεδαιμονίων censent Ebertus (Diss. Sic. p. 86) et

(*) Phanie reliquias collegit Voisin., *Diatrise de Phania Bresto*. Gandav. 1824. Cf. Ebert. Sic. p. 76; Plehn. *Lesb.* p. 215; Bæckh. *C. I.* II, p. 304. Distinguendi ab Eresio : Phaniæ, *Atheniensis* ut videtur, navarchus ap. Xenophon. *Hell.* V, 1, 26 (ubi in 3 codd. Φαινίας). Hunc intellexerit Harpocrat. : Φανίας, ὄνομα κύριον, τῶν ἱστρατηγηκότων τις. Ad eandemque referenda videtur oratio Lysiæ ὑπὲρ Φανίου παρανόμων, cujus meminit Athenæus XII, p. 551, D. Cf. Hælscher. *De vit. et script. Lysiæ* (Berolin. 1837) p. 176 sq. — Phaniæ quidam sub Antiocho illo, qui philosophus regno suo exiit, ap. Alben. XII, p. 547, A (cf. Schweigh. in *Indice s. li. v.*). — Phaniæ, Appii Pulcri libertus, ap. Cic. *Ep. ad Div.* II, 13; III, 1. — Phaniæ, medicus haud dubie, ap. Galen. vol. II, p. 795, C. Quæritur num ab Eresio diversus sit Phaniæ *Physicus*, de quo Plinius *H. N.* XXII, c. 13 : *Condidit laudes ejus (articæ) Phaniæ Physicus; utilissimam cibis coctam conditamve professus, arterie, tussis, ventris destillationi, stomacho, panis, parotidibus, etc.* Quæ nisi medici sunt, legi in Eresii Περὶ φυτῶν opere potuerunt. — *Theophrasti* ad Phaniæ epistolas commemorant Diogenes *l. V*, 37 et schol. *Apoll. Rhod.* I, 972.

Bæckhius (ad *Marm. Par.* in *C. Inser.* II, p. 305). Quod quamvis ex uno quod superest fragmento demonstrari non possit, nihil tamen, quin recte ita statuatur, impedire videtur; præsertim quam ex aliis locis (fr. 2. 3. 5) intelligatur multum Phaniæ ad tempora rerum accurate constituenda attendisse. Neque vero ea quæ de Solonis temporibus ex archontum Atticorum serie constitutis (fr. 3. 5.) afferuntur, ex isto Περὶ πρυτάνεων opere fluxisse putaverim. Fieri sane potuit, ut Phaniæ Lesbios patriæ magistratus cum archontibus Atticis componeret, attamen minime probabile est quemquam Theophrasti ætate Atheniensium historiam secundum seriem prytanum Eresiorum adornasse indeque libri petiisse inscriptionem. Quare quæ leguntur fragm. 3—11, ex opere historico, cujus titulum nunc ignoramus, deprompta esse censeo.

De opere Τυράννων ἀναίσεις ἐκ τιμωρίας inscripto Ebert. : « Verte, ait, Tyrannorum occisio sumendæ de iis vindictæ gratia sive ad ulciscendam, quæ accepta erat, injuriam facta. Consulto Phaniæ ita conceptum fuisse titulum arbitror, ne quacunque de causa obtruncati hic tyranni quæritarentur, sed qui ὑβριως pœnas dedissent, quorumque cædibus minus mutanda civitatis forma, quam ultio iraque explenda spectatæ fuissent, quamquam vel hujuscemodi cædis pedissequa sæpe fuerit rerum mutatio. Fuit sane, ut docet exemplorum multitudo, at non caput et una materia scripturo fuit. Id iudicium nititur hoc Aristotelis loco (*Polit.* V, 8, 9) : Τῶν ἐπιθέσεων αἱ μὲν ἐπὶ τὸ σῶμα γίνονται τῶν ἀρχόντων, αἱ δ' ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Αἱ μὲν οὖν δι' ὑβρίν ἐπὶ τὸ σῶμα· τῆς δὲ ὑβριως οὐσης πολυμεροῦς, ἕλαστον αὐτῶν αἴτιον γίνεται τῆς ὀργῆς· τῶν δ' ὀργιζομένων σχεδὸν οἱ πλείστοι τιμωρίας χάριν ἐπιτίθενται, ἀλλ' οὐχ' ὑπεροχῆς. Jam ibi sequuntur propositæ exempla sententiæ, Harmodius et Aristogito, amasius ille idemque interfector Periandri etc. cf. *Plutarch. Mor.* p. 760, B; 768, F. »

De reliquis Phaniæ scriptis pluribus h. l. exponere operæ vix pretium. Non prætermittenda vero sententia Bæckhii l. l., qui auctorem Chronici Marmorei præ ceteris libros historicos Phaniæ nostri adhibuisse suspicatur. Verba Bæckhii exscripti in *Introd. ad M. Par.* p. 537.

ΠΕΡΙ ΠΡΥΤΑΝΕΩΝ ΕΡΕΣΙΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 333, A : Φανίας (Φαινίας γγο) γῶν ἐν δευτέρῳ Πρυτανέων Ἐρεσιῶν ἐν Χερρονήσῳ φησὶν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἕσαι τὸν θεὸν ἰχθύας. Eadem libri notitia omisa Eustath. ad II. p. 35 Bas. Cf. Phylarch. ap. Athen. I. I. (fr. 4).

1 a.

Idem I, p. 16, E : Καὶ οἱ μνηστῆρες δὲ παρ' αὐτῶν πεισοῖσι προκάρθη θυράων ἐτέρποντο, οὐ παρὰ τοῦ Μεγαλοπολίτου Διοδώρου ἢ Θεοδώρου μαθόντες τὴν πιτταίαν, οὐδὲ τοῦ Μυτιληναίου Λέοντος τοῦ ἀνέχθηεν Ἀθηναίου, δὲ ἀήττητος ἦν κατὰ τὴν πιτταυτικὴν, ὡς φησι Φανίας.

2.

Clemens Alex. I, p. 145, 35 Sylb. : Ἀπὸ τούτου (sc. ab reditu Heraclidarum) ἐπὶ Εὐαίνετον ἄρχοντα, ἐξ' οὗ φασιν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν Ἀσίαν διαβῆναι, ὡς μὲν Φανίας (libri Φανείας) ἔτη ἑπταχόσια δέκα πάντι. De hoc computo vide Fragm. chronol. p. 128.

3.

Plutarch. Solon. c. 14 : Ἐνταῦθα δὲ τῶν Ἀθηναίων οἱ φρονιμύτατοι συνοροῦντες τὸν Σόλωνα μόνον μάλιστα τῶν ἀμαρτημάτων ἐκτός ὄντα καὶ μήτε τοῖς πλουσίοις κοινωνοῦντα τῆς ἀδικίας μήτε ταῖς τῶν πενήτων ἀνάγκαις ἐνεχόμενον, ἰδέοντο τοῖς κοινοῖς προσελθεῖν καὶ καταπαῦσαι τὰς διαφοράς. Καίτοι Φανίας

DE PRYTANIBUS ERESIORUM.

1.

Phanias secundo libro Prytanum Eresiorum, ait in Chersoneso per tres continous dies piscibus cælum pluisse.

1 a.

Apud eundem Homerum procl ante fores calculorum lux animum recreant : non a Megalopolitano Diodoro sive Theodoro ludi illius artem edocti, nec a Mytilenæo Leonte, cujus majores Athenienses fuerant, quem scribit Phanias invictum fuisse in arte calculis ludendi.

2.

Ab reditu Heraclidarum usque ad Euaenetum archontem, sub quo Alexandrum in Asiam transiisse dicunt, secundum Phaniam numerantur anni septingenti quindecim.

3.

Eo rerum statu prudentissimi Atheniensium cernentes Solonem unum ab utroque vilio esse lutactum, ac neque injuriarum divitibus neque miseriarum pauperibus socium, oravere hominem, ut communis utilitatis curam susciperet controversiamque dissolveret. Phanias quidem Lesbios

ὁ Λέσβιος αὐτὸν ἱστορεῖ τὸν Σόλωνα χρῆσάμενον ἀπάτη πρὸς ἀμφοτέρους ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως ὑποσχέσθαι κρύφα τοῖς μὲν ἀπόροις τὴν νέμειν, τοῖς δὲ χρηματικοῖς βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Σόλων ὀκνῶν φησὶ τὸ πρῶτον ἀφασθαι τῆς πολιτείας καὶ δεδουκῶς τῶν μὲν τὴν φιλοχρηματίαν, τῶν δὲ τὴν ὑπερφανίαν. Ἡρέθη δὲ ἄρχων μετὰ Φιλόμβροτον δημοῦ καὶ διαλλακτῆς καὶ νομοθέτης, δεξαμένων προθύμως αὐτὸν ὡς μὲν εὐπορον τῶν πλουσίων, ὡς δὲ χρηστὸν τῶν πενήτων. De auno Philombroti vide Clinton. F. H. tom. II, præf. p. XI.

4.

Lex. Gudian. p. 335 v. Κύρβεις... Ἀσκληπιάδης ἐν τοῖς τῶν ἀξόνων Ἐξηγητικοῖς ἀπὸ Κύρβειος τοῦ τὰς θυσίας (sic Salmas.; γγο οὐσίας) δρίσαντος· ὡς φησι Φανίας ὁ Ἐρέσιος (γγο Ἐρέσιος), ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασι. Scilicet litera β ju Κύρβεις olim fuit digamma. V. Welcker. Trilog. p. 191. Etym. M. et Suidas s. v. Gramin. ap. Cramer. Anecd. I, p. 221; II, p. 455. Cf. Aristotelis fr. 11, Apollodori fr. 24 sqq.; Preller. ad Polem. p. 89. Steph. Thes. Gr. s. v. p. 2138 B.

5.

Plutarch. Solon. c. 32 : Ἐπεβίωσε δ' οὖν ὁ Σόλων ἀρξζαμένου τοῦ Πεισιστράτου τυραννεῖν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἱστορεῖ, συγγόν χρόνον, ὡς δὲ Φανίας ὁ Ἐρέσιος ἐλάττων δυοῖν ἐτῶν. Ἐπὶ Κωμίου μὲν γὰρ ἤρξζατο τυραννεῖν Πεισιστράτος· ἐξ' Ἡγεστράτου δὲ Σόλωνά φησιν ὁ Φανίας ἀποθανεῖν, τοῦ μετὰ Κωμίου ἄρξζαντος. Cf. Clinton. ad an. 560. Marm. Par. ep. 40.

narrat, utrisque eum imposuisse, quod salutis publicae consuleret, clanculum pauperibus agrorum divisionem, divitibus confirmationem pactionum pollicendo. At ipse ait se ægre initio rempublicam attigisse, quod et horum cupiditatem et illorum superbiam metueret. Electus est archon post Philombrotum, simulque et arbiter et legum conditor, accipientibus eum utrisque libenter plane, divitibus tanquam locupletem, egenis ut tuilem.

4.

Cyrbes (quibus jus sacrum inscriptum erat) Aselepiades Commentariis in axes Soloneas, nomen habere dicit a Cyrbe, qui quæ ad sacrificia pertinent, legibus defini-verit, secundum Phaniam vero inde nomen hoc scepserunt, quod quæ iis continentur literis κῶρα sive rata sint.

5.

Solon post occupatam a Pisistrato tyrannidem visit adhuc sat multum temporis, ut quidem Heraclides Ponticus est auctor; ut Phanias Eresius, non totum biennium: siquidem Pisistratum invasisse tyrannidem Comia archonte, Solonem autem sub Hegestrato, qui Comia successit, vilo defunctum esse dicit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

9.

Idem ibid. c. 27 : Θουκυδίδης μὲν οὖν καὶ Χάρων δ' Ἀμφικτηνὸς ἱστοροῦσι τεθνηκότος Ξέρξου πρὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ τῷ Θεμιστοκλεῖ γενέσθαι τὴν ἐντευξίν, Ἐρτορος δὲ καὶ Δείνων καὶ Κλείταρχος καὶ Ἡρακλείδης, ἔτι δ' ἄλλοι πλείονες, πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι τὸν Ξέρξην. Τοῖς δὲ χρονικαῖς δοκεῖ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης συμφέρεσθαι, καίπερ οὐδ' αὐτοῖς ἀτρέμα συνταττομένοις. Ὁ δ' οὖν Θεμιστοκλῆς γενόμενος παρ' αὐτὸ τὸ δεινὸν ἐντυγχάνει πρῶτον Ἀρταβάνῳ τῷ γιλιάρχῳ λέγων Ἑλλήν μὲν εἶναι, βούλεσθαι δ' ἐντυχεῖν βασιλεῖ περὶ μεγίστων πραγμάτων καὶ πρὸς αὐτὸν τυγχάνει μάλιστα σπουδάζων ἑκείνος. Ὁ δὲ φησιν, « ὦ ξένη, νόμοι διαφέρουσιν ἀνθρώπων, ἄλλα δ' ἄλλοις καλὰ, καλὸν δὲ πᾶσι τὰ οἰκεία κοσμεῖν καὶ σώζειν. Ὑμεῖς μὲν οὖν ἐλευθερίαν μάλιστα θαυμάζετε καὶ ἰσότητά λόγος, ἡμῖν δὲ πολλῶν νόμων καὶ καλῶν ὄντων κάλλιστος οὗτός ἐστι, τιμῶν βασιλεία καὶ προσκυθεῖν εἰκόνα θεῶ τοῦ τὰ πάντα σώζοντος. Εἰ μὲν οὖν ἐπαινῶν τὰ ἡμέτερα προσκυνήσεις, ἔστι σοὶ καὶ βασιλεία θεάσασθαι καὶ προσειπεῖν, εἰ δ' ἄλλο τι φρονεῖς, ἀγγέλοις ἑτέροις χρήσι πρὸς αὐτόν· βασιλεῖ γὰρ οὐ πάτριον ἀνδρὸς ἀκροῦσθαι μὴ προσκυνήσαντος. » Ταῦτα ὁ Θεμιστοκλῆς ἀκούσας λέγει πρὸς αὐτόν· « Ἄλλ' ἔγωγε τὴν βασιλείαν, ὡς Ἀρταβάνε, φήμην καὶ δύναμιν αὐξήσεων ἀφίγμαι καὶ αὐτός τε πείσομαι τοῖς ὑμετέροις νόμοις, ἐπεὶ θεῶ τῷ μεγαλύναντι Πέρσας οὕτω δοκεῖ, καὶ δι' ἐμὲ πλείονες τῶν νῦν βασιλεία προσκυνήσουσιν ὥστε τοῦτο μηδὲν ἐμποδῶν ἴστω τοῖς λόγοις, οὐς

9.

Thucydides et Charon Lamproscenus narrant, Xerxe jam ante defuncto, ad filium ejus venisse Themistoclem : Ephorus, Dino, Chiarchus, Heraclides, aliique complures ad ipsum Xerxem delatum scribunt. Videtur autem Thucydides annales magis secutus, quamquam et hi ipsi non satis accurate inter se congruunt. Themistocles quum jam in praesens discrimen venisset, primo omnium convenit Artabanum militum praefectum, eique exponit, Graecum se esse, eupere autem cum rege de maximis rebus, et in quibus ille plurimum studii poneret, colloqui. Cui Ariabanus, « Leges, inquit, o hospes, aliae sunt apud alios homines, diversaque apud diversos honesta judicantur, omnibus tamen ex aequo pulchrum videtur, suas ornare et conservare leges. Vos audio praeter ceteris libertatem et aequitatem admirari; apud nos autem quum multae sint ac pulchrae leges, ea omnium praestantissima est, quae honorare regem, adorareque eum, tanquam dei omnia conservantis effigiem, jubet. Quare si nostros mores probas et genus flectere coram rege vis, videndi tibi compellendique ejus facultas erit : sin aliter sentis, intertuncius ad eum utendum tibi est. Regi enim leges patriae non permittunt, ut homini qui ipsi non supplicaverit, aures accommodet. » Ad haec Themistocles : « Ego vero, Artabane, regis vestri gloriam atque potentiam augendi causa veni : haec et ipse parebo vestris legibus,

βούλομαι πρὸς ἐκεῖνον εἰπεῖν. » « Τίνα δ', εἶπεν ὁ Ἀρταβάνος, Ἑλλήνων ἀφίγθαι σε φῶμεν; οὐ γὰρ ἰδιώτῃ τὴν γνώμην ἔοικας. » Καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς, « Τοῦτ' οὐκέτ' ἂν, ἔφη, κύβοιτό τις, Ἀρταβάνε, πρότερος βασιλεύς. » Οὕτω μὲν ὁ Φανίας φησὶν· ὁ δ' Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς Περὶ πλούτου προσιστόρησε διὰ γυναικὸς Ἐρετριῆς, ἣν ὁ γιλιάρχος εἶχε, τῷ Θεμιστοκλεῖ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐντευξίν γενέσθαι καὶ σύστασιν.

10.

Idem ibid. c. 29, 10 : Πόλεις δ' αὐτῷ (Themistocli ab Artaxerxe) τρεῖς μὲν οἱ πλείστοι δόθησι λέγουσιν εἰς ἄρτον καὶ οἶνον καὶ ὄβον, Μαγνησίαν καὶ Ἀμφικτηνὸν καὶ Μυσῶντα· δύο δ' ἄλλας προστίθησιν ὁ Κυζικηνὸς Νεάνθης καὶ Φανίας, Περαιώτην καὶ Παλαίσκηψιν, εἰς στρώμνην καὶ ἀμπεχόνην. Eadem nota injecta Phanias mentione Athenaeus p. 29, F, schol. ad Aristoph. Eq. 84.

11.

Athenaeus I, p. 48, D : Τὸν οὖν Κρήτα Τιμαγόραν, ἢ τὸν ἐκ Γόρτυνος (scr. vid. Voisino τὸν οὖν Τ. ἢ τὸν ἐκ Γόρτυνος Κρήτα), ὡς φησὶ Φανίας ὁ Περιπατητικὸς, Ἐντιμον, ὃς ζήλω Θεμιστοκλέους ἀνέβη ὡς βασιλεία, τιμῶν Ἀρταξέρξης, σπηνὴν τε ἔδωκεν αὐτῷ διαφέρουσαν τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, καὶ κλίνην ἀργυρόποδα, ἐπεμψε δὲ καὶ στρώματα πολυτελεῖ, καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ἐπίστασθαι τοὺς Ἑλλήνας ὑποστρωννύειν. Καὶ ἐπὶ τὸ συγγενικὸν ἀριστον ἐκαλεῖτο ὁ Κρής οὗτος, τὸν βασιλεῖα ἑυχαγωγήσας· ὅπερ οὐδενὶ πρότερον τῶν Ἑλλήνων

quando ita visum deo qui Persas extollit, et propter me plures, quam nunc sunt, erunt qui regem adorent; quare nihil hoc impedit quominus cum rege colloquar. » « Quod autem, inquit Artabanus, nomen tibi esse regi indicabo? neque enim vulgaris hominis animum praeter se fers. » Tum Themistocles : « Nomen, Artabane, meum nemo quisquam rege prior audiet. » Haec narratio est Phanias. Eratosthenes in opere de Divitiis narrationi id adjecit, fuisse Themistocli aditum ad Artabanum atque congressum paratum ab hujus muliere, quae natione fuerit Eretrica.

10.

Plerique auctores tradunt Themistocli ab Artaxerxe datas esse tres civitates, quarum e redditibus panem, vinum et obsonia pararet, Magnesium, Lampsacum et Myntem : duas addunt ad vestem stragulam et amictum ei concessas Neanthes Cyzicenus et Phanias, nimirum Percoteo et Palaecephsin.

11.

Timagoram, vel, ut ait Phanias Peripateticus, Entimum e Gortyne Cretensem, qui aemulatione Themistoclis ad regem profectus erat, Artaxerxes honoris causa tentorio donavit insigni pulchritudine amplitudineque, et lecto argenteis pedibus suffulto; stragulaque ei misit pretiosa, et hominem qui ea sterneret, nescire dictitans Graecos lectum sternere. Et ad cognatorum convivium vocalus hic Cretensis est; (ita regis demulserat animum :) quod nulli Graecorum, nec ante, nec post hunc, contigit : nam solis

ἐγένετο, ἀλλ' οὐδ' ὕστερον. Αὕτη γὰρ ἡ τιμὴ τοῖς συγγενεῖσι διευλατίετο. Τιμαγόρῃ μὲν γὰρ τῷ Ἀθηναίῳ, τῷ προσκυνήσαντι βασιλέα, καὶ μάλιστα τιμηθέντι, τοῦτο οὐχ ὑπῆρξε· τῶν δὲ παρατιθεμένων βασιλεῖ τούτῳ τινὰ ἀπὸ τῆς τραπέζης ἀπέστειλε. Ἀνταλκίδα δὲ τῷ Λάκωνι τὸν αὐτοῦ στέφανον εἰς μύρον βάψας ἔπειψε. Τῷ δ' Ἐντίμῳ τοιαῦτα πολλὰ ἐποίησεν, καὶ ἐπὶ τὸ συγγενικὸν ἄριστον ἐκάλεσε. Ἐρ' ὧ οἱ Πέρσαι χαλεπῶς ἔφερον, ὡς τῆς τε τιμῆς ὀνημευομένης, καὶ στρατείας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάλιν ἐσομένης. Ἐπειψεν δὲ καὶ κλίνην αὐτῷ ἀργυροπόδα, καὶ στρωμνὴν, καὶ σκηνὴν οὐρανόροφον ἀνθινήν, καὶ θρόνον ἀργυροῦν, καὶ ἐπίγρυσσον σκιαζέον, καὶ φιάλας λιθοκαλλήτους χρυσεῖς, καὶ ἀργυρεῖς δὲ μεγάλας ἑκατὸν, καὶ κρατῆρας ἀργυροῦς, καὶ παιδίσκας ἑκατὸν, καὶ παῖδας ἑκατὸν, χρυσοῦς τε ἐξακισχιλίους, χωρὶς τῶν εἰς τὰ ἐπιτήδεια καθ' ἡμέραν διδομένων.

Quæ ex his Phanizæ debeantur, quæ Heraclidæ Cumano, qui in antecedentibus memoratur, haud liquet. De Timagora Atheniensi v. Xenoph. Hell. VII, 1, 33, 38, ibiq. interpr.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΣΙΚΕΛΙΑ ΤΥΡΑΝΝΩΝ.

✓ 12.

Athenæus VI, p. 231, E : Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς δὲ ἀναθήματα τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χρυσεῖ ὑπὸ πρώτου Γύγου τοῦ Λυδῶν βασιλέως ἀνετέθη· καὶ πρὸ τῆς τούτου βασιλείας ἀνάργυρος, ἔτι δὲ ἀχρυσος, ἦν δὲ Πύθιος, ὡς Φανίας τὴν φησὶν δ' Ἐρέσιος καὶ Θεόπομπος ἐν τῇ τεσ-

cognatis ille honos concessus est. Neque enim Timagoras Atheniensis, quum adorasset regem, magnoque honore esset exceptus, id consecutus est : sed illi solum ex appositis regi ferculis quedam mittebatur portio. Antalcidæ vero Lacedæmonio rex suam ipse coronam, unguento delibutam, misit. Entimum vero multis talibus honorabat, et ad convivium vocabat cognatorum : ægre ferentibus Persis, quod et vulgaretur ille honos, et nova expeditio in Græciam instare videretur. Misit vero ei rex et lectum argenteis pedibus, et quicquid ad eum sternendum pertinebat, et tabernaculum orbiculato tecto, floribus variegatum, et sellam argenteam, et umbellam inauratam, et aureas phialas geminis distinctas, et centum alias argenteas majores, et crateres argenteos, puellas centum, solidemque pueros, et aureorum numorum millia sex, præter ea quæ ad quotidianam impensam dabantur.

DE SICILIÆ TYRANNIS.

12.

Fuerant autem argentea et aurea donaria in Delphico templo primum omnium a Gyge, Lydorum rege, dedicata ; ante cujus regnum argento et auro caruit Pythius : ut Phanias scribit Eresius, et Theopompus Philippicorum libro XI. Narrant enim hi, exornatum fuisse Pythicum templum quum a Gyge, tum post tunc a Cræso, et postea a Gelone et ab Hierone Siculis, quorum ille tripodem auream et Victo-

σαρκοστῆ τῶν Φιλιππικῶν. Ἱστοροῦσι γὰρ οὗτοι κοσμηθῆναι τὸ Πυθικὸν ἱερόν ὑπὸ τε τοῦ Γύγου καὶ τοῦ μετὰ τοῦτον Κροίσου, μεθ' οὗς ὑπὸ τε Γέλωνος καὶ Ἰέρωνος τῶν Σικελιωτῶν, τοῦ μὲν τρίποδα καὶ Νίκην χρυσοῦ πεποιτημένα ἀναθέντος, καθ' οὗς χρόνους Ξέρξης ἐπιστράτευε τῇ Ἑλλάδι, τοῦ δ' Ἰέρωνος τὰ δμοια. Λέγει δὲ οὕτως δ Θεόπομπος· Ἦν γὰρ κτλ. (v. fr. 219.) Ἱστορεῖ τὰ αὐτὰ καὶ Φανίας ἐν τῷ Περὶ τῶν ἐν Σικελία τυράννων, ὡς χαλκῶν ὄντων τῶν ποταμῶν ἀναθημάτων καὶ τριπόδων καὶ λεβήτων καὶ ἐγγυριδίων, ὧν ἐφ' ἑνὸς καὶ ἐπιγεγράφθαι φησὶν·

Θήσασαι μ' ἔτεόν γάρ ἐν Ἴλιου εὐρεῖ πύργῳ
ἦν, ὅτε καλλικόμῳ μαρνάμεθ' ἀμφ' Ἑλένη·
καὶ μ' Ἀντηνορίδης ἐφόρει κρείων Ἑλικίων.
Νῦν δέ με Λητοῖδου θεῖον ἔχει λαπίδον.

Ἐπὶ δὲ τρίποδος, δεξτῆν εἰς τῶν ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀθλων τεθέντων·

Χάλκεός εἰμι τρίπους· Πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι ἄγαλμα,
καὶ μ' ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
Τυλαίδης δ' ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης,
νικήσας ἱπποῖσι παρὰ κλατὴν Ἑλλήσποντον.

✓ 13.

Idem I, p. 6, E : Φανίας δὲ φησὶν, ὅτι Φιλόξενος δὲ Κυθήριος ποιητῆς, περιπαθῆς ὧν τοῖς ὄφιοις, δειπνῶν ποτε παρὰ Διονυσίῳ, ὡς εἶδεν ἐκείνῳ μὲν μεγάλην τρίγλαν παρατεθειῖσαν, ἑαυτῷ δὲ μικράν, ἀναλαβὼν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖρας πρὸς τὸ οὖς προσήνεγκε. Πυθόμενου δὲ τοῦ Διονυσίου, τίνος ἕνεκεν τοῦτο ποιεῖ, εἶπεν

riam ex auro factam dedicaverit, quo tempore Xerxes Græciam bellum intulit ; Hiero vero rursus paria dona miserit. Theopompi verba hæc sunt... Paria Phanias narrat in libro De Sicilia tyrannis, dicens ænea fuisse præca donaria, et quidem tripodas, lebetes et pugiones. In pugionum uno hos inscriptos fuisse versus ait :

Λαίπεε με : cetera enim in Nil ampla turri
eram, quum ob pulchritudinem pugnaremus Helenam
et me Antenorides gestabat princeps Helicon :
nunc me Latonæ filii sanum tenet.

Super tripode vero, qui unus ex eis erat, quæ in Patrocli funebribus ludis præmia victoribus fuerant proposita, inscripta hæc erant :

.Eneus sum tripodis, Pythio consecratum donarium :
in Patrocli funere præmium me proposuerat Achilles :
dedit autem Tydæi filius, bello strenuus Diomedes,
postquam equis vicis juxta latus Hellepontum.

13.

Phanias narrat Philoxenum Cytherium poetam, obsidorum cupidissimum, quum cenaret apud Dionysium, ut nullam ingentem vidit ei appositam, sibi vero parvum, manu sua prehensum hunc admovisse auri, et interrogante Dionysio cur id faceret, respondisse : Galateam se scribere, cupidissimeque nonnulli eorum, quæ apud Neereum geruntur, ex illo pisciculo rescire ; hunc vero Interrogatum respondisse : juniorem se esse captum, ideoque

ὁ Φιλοξένος, ὅτι γράφων τὴν Γαλάτειαν βούλοιστο
τινα παρ' ἐκείνης τῶν κατὰ Νηρία πυθέσθαι· τὴν δὲ
ἤρωτημένην ἀποκεκρίσθαι, διότι νεωτέρη ἀλοίη· διὸ μὴ
παρακολουθεῖν· τὴν δὲ τῷ Διονυσίῳ παρατεθείσαν,
πρῆστυτέραν οὖσαν, εἰδέναι πάντα σαφῶς ἂ βούλεται
μαθεῖν. Τὸν οὖν Διονύσιον γελάσαντα ἀποστεῖλαι αὐτῷ
τὴν τρίγλαν τὴν παρακειμένην αὐτῷ. Συνειμέθου δὲ τῷ
Φιλοξένῳ ἡδέως ὁ Διονύσιος. Ἐπεὶ δὲ τὴν ἔρωτημένην
Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνε-
έληθη· ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα συνέθηκε τὸν μῦθον
εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γινόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον
Κύκλωπα ὑποστράφαιμενος, τὴν δ' αὐλητρίδα Γαλάτειαν,
ἑαυτὸν δ' Ὀδυσσεύα. Hæc etiam ad libros Peri poeti-
cōrum referre licet.

TYRANNON ANAIRESIS EK TIMΩPIAS.

14.

Idem III, p. 90, E : Σωληνισταὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ
συνάγοντες τὰ ὄστρεα ταῦτα (sc. τοὺς σωληνιστάς), ὡς
Ἱστορίῃ Φανίας ὁ Ἐρέσιος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τυ-
ράνων ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας, γράφων οὕτως· « Φι-
λοξένος, ὁ καλούμενος σωληνιστής, ἐκ δευμαγωγῶ τυ-
ράννος ἀνεφάνη, ζῶν τὸ μὲν ἐξ ἀρχῆς ἀλιευόμενος καὶ
σωληνοθήρας ὦν, ἀφορμῆς δὲ λαβόμενος καὶ ἐμπορευ-
σάμενος βίον ἐκτίσαστο. »

15.

Idem X, p. 438, C : Φανίας δὲ ὁ Ἐρέσιος ἐν τῷ ἐπι-
γραφομένῳ Τυράνων ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας Σκόπαν

φρσί, τὸν Κρέοντος μὲν υἱὸν, Σκόπα δὲ τοῦ παλαιοῦ
υἱοῦν, φιλοποτοῦντα διατελέσαι, καὶ τὴν ἐπάνοδον
τὴν ἀπὸ τῶν συμποσίων ποιῆσθαι ἐπὶ θρόνου καθή-
μενον, καὶ ὑπὸ τεσσάρων βρῆσταζόμενον, οὕτως οἰκῶς
ἀπιέναι.

16.

Parthenius Erot. c. 7 : Περὶ Ἰππαρίνου. Ἱστο-
ρίῃ Φανίας ὁ Ἐρέσιος. — Ἐν δὲ τῇ Ἰταλῇ Ἡρακλείᾳ
παιδὸς διαφόρου τὴν ὄψιν, Ἰππαρίνος ἦν αὐτῷ ὄνομα,
τῶν πάντων δοκίμων, Ἀντιλείων ἠγάσθη· ὅς πολλὰ μηχαν-
ώμενος οὐδαμῇ ἕνατος ἦν αὐτὸν ἀρμόσασθαι, περὶ
δὲ γυμνάσια διατρέβοντι πολλὰ τῷ παιδί προσρῦεις
ἔφη, τοσοῦτον αὐτοῦ πόθον ἔχειν, ὅστις πάντα πόνον
ἀνατλήναι, καὶ ὅτι ἂν κελεύοι μηδέποτε αὐτὸν ἀμαρ-
τήσεσθαι. Ὁ δὲ ἄρα κατειρωνεύμενος προσέταξεν
αὐτῷ, ἀπὸ τινος ἱρμυνοῦ γωρῖου, ὁ μάλιστα ἐφρουρεῖτο
ὑπὸ τοῦ τῶν Ἡρακλειωτῶν τυράννου, τὸν κώδωνα χη-
ταχομίσει, πειθόμενος μὴ ἂν ποτε τελέσειν αὐτὸν
τόνδε τὸν ἄθλον. Ἀντιλείων δὲ κρύφα τὸ φρούριον ὑπελ-
θὼν καὶ λογιῆσας τὸν φύλακα τοῦ κώδωνος κατακίνοι,
καὶ ἐπειδὴ ἀρίκετο πρὸς τὸ μειράκιον, ἐπιτελέσας τὴν
ὑπόσχεσιν, ἐν πολλῇ αὐτῷ εὐνοίᾳ ἐγένετο, καὶ ἐκ
τοῦδε μάλιστα ἀλλήλους ἐξήλουν. Ἐπεὶ δὲ ὁ τύραννος
τῆς ὥρας ἐγλίχετο τοῦ παιδὸς καὶ οἶός τε ἦν αὐτὸν βίᾳ
ἀγεσθαι, δυσανασχετήσας ὁ Ἀντιλείων ἐκείνῳ μὲν πα-
ρεκελεύετο μὴ ἀντιλέγειν κινδυνεύειν, αὐτὸς δὲ ὀ-
κοθεν ἐξιώντα τὸν τύραννον προσδραμῶν ἀνέβη· καὶ
τοῦτο δράσας ὁρόμῳ ἴετο καὶ διέφυγεν ἂν, εἰ μὴ προ-
βάτοις συνδεδεμένοις ἀμυρπιδῶν ἐχειρώθη. Διὸ τῆς
πόλεως εἰς τὰρχαῖον ἀποκαταστάσας, ἀμφοτέρους παρῆ

minus intelligere : illum autem qui Dionysio appositus esset,
ut grandiosem, accurate omnia scire, quæ ipse cognoscere
vellet. Misisse ad ea tum Dionysium, eique mullum, qui
penes ipsum erat postius, misisse. Libenter autem cum
Philoxeno potui indulgebat Dionysius. Verum ut ab eo vi-
tiam comperit Galateam amatiam suam, in lapicidinas
eum conjecit : ubi Cyclopem fabulam scribens Philoxenus,
ad suum casum accommodavit argumentum, Dionysio Cy-
clopis tribuens partes, tiliacinis partes Galatæ, alique
Ulyssis sumens personam.

TYRANNORUM CÆDES EX VINDICTA.

14.

Qui hæc ostrea (solenes sc.) colligebant, Solenistæ vo-
cabantur, ut Phanias Eresius in libro qui inscribitur Ty-
rannorum cædes ex vindicta, ubi sic scribit : « Philoxenus,
cognomine Solenista, ex demagogo tyrannus factus est.
Is tullio vicillans piscata et solenum præcipue captura,
postquam pecuniæ nonnihil corraserat, mercaturæ dans
operam luculentas fortunas comparavit. »

15.

Phanias Eresius in libro cui titulus Tyrannorum cædes
ex vindicta, Scopam ait, Creontis filium, vetusti illius
Scopæ nepotem, totam vitam potando traduxisse, et e
computationibus haud fere aliter domum redire consuevisse

nisi in sollo sedentem, quod a quattuor hominibus gesta-
retur.

16.

De Hipparino narratio Phanias Eresii. In Heraclea Italica
excellentem forma puerum, Hipparinum nomine, celebri
familia ortum, Antileon amabat, qui multa machinatus
nullo modo poterat eum sibi conciliare. Circa gymnasia au-
tem versanti ut plurimum puero se accommodans, tanto
ejus desiderio se teneri affirmavit, ut ejus gratia omnem
laborem subire velit, et quidquid jubeat, in nulla re de-
linquere. Puer ergo per ludibrium mandavit ei, ut ex mu-
nito quodam loco, qui magna custodia ab Archelao Hera-
cleolarum tyranno servabatur, tintinnabula deturbaret,
confusus nunquam ipsum hoc certamen perfecturum. Anti-
leon autem occulte præsidium aggressus, ex insidiis custo-
dem tintinnabuli occidit, atque inde ad adolescentulum
confecto opere reversus in magna apud eum benevolentia
fuit, et ab hoc tempore amor inter eos vehementer excrevit.
Accidit autem ut aliquando tyrannus puerum de stupro sol-
licitaret : qui quum potens esset vel vi cogere, molestissime
rem tulit Antileon, atque illum quidem propter periculum
vitandum admonuit, ut nihil contradiceret ; ipse vero e domo
exeuntem tyrannum invadens occidit. Quo perpetrato,
curam abiit ; et aufugisset sane, nisi in oves colligatas obviam
sibi factas incidens captus fuisset. Quare civitate in pristi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

J 22.

Plutarchus De defect. orac. c. 23, p. 422, E : Ἴππυς δ' Ῥηγίνος, οὗ μέμνηται Φανίας δ' Ἐρέσιος, ἱστορεῖ δόξαν εἶναι ταύτην Πέτρωνος καὶ λόγον, ὡς ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα καὶ τρεῖς κόσμους ὄντας, ἀπτομένους δ' ἀλλήλων κατὰ στοιχείον κτλ. (vide Hippius Rhegini fr. 6).

Hinc et e sequenti fragm. colligo Phaniam non modo de Socraticis, sed de reliquis etiam philosophis egisse; nec improbabile est librum Περὶ Σωκρατικῶν nonnisi partem majoris De philosophis operis fuisse.

J (23.)

Suidas : Ἀρχύτας Ταραντίνος... φιλοσοφίαν ἐκ παιδεύων μαθητῶν τ' ἐνδόξους ἔσχε καὶ βιβλία συνέγραψε πολλά. Τοῦτον φανερώς γενέσθαι διδάσκαλον Ἐμπεδοκλέους.

« Latet auctoris cuiuspiam nomen, nec multum opinor ab phanerōs conjecturam recedere φησὶ Φανίας δ' Ἐρέσιος. » Bernhardt. Ceterum de re tradita aliunde non constat, ac omnino caret veri similitudine. V. Sturz. Empedocl. p. 19.

Reliquorum fragmentorum, quæ ad historiam minus pertinent, verba græca apposuisse habemus satis.

ΠΡΟΣ ΔΙΟΔΩΡΟΝ.

24.

Alexander Aphrodis. in Exc. Gr. ap. Brandis. De perditis libr. Aristot. De ideis et de bono p. 18 : Λέγει δὲ Φανίας ἐν τῷ πρὸς Διόδωρον, Πολύζενον τὸν σοφιστὴν τὸν τρίτον ἄνθρωπον εἰσαγεῖν λέγοντα· εἰ κατὰ μετοχὴν τε καὶ μετουσίαν τῆς ἰδέας καὶ τοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου ὁ ἄνθρωπος ἐστὶ, δεῖ τινὰ εἶναι ἄνθρωπον, ὃς πρὸς τὴν ἰδέαν ἔχει τὸ εἶναι· οὔτε δὲ ὁ αὐτοῦ ἄνθρωπος, ὃ ἐστὶν ἰδέα, κατὰ μετοχὴν ἰδέας, οὔτε ὁ τις ἄνθρωπος· λείπεται ἄλλον τινὰ εἶναι τρίτον ἄνθρωπον τὸν πρὸς τὴν ἰδέαν τὸ εἶναι ἔχοντα. Fortasse ex libro Πρὸς τοὺς σοφιστάς, ut conjicit Ebert. l. 1.

ΠΕΡΙ ΦΥΤΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

25.

Athenæus II, p. 61, F : Φανίας δὲ ἐν πρώτῳ Περὶ φυτῶν· « Ἐὰν δὲ οὐδὲ ζῆει τὴν ἀνθίνην, οὐδὲ τῆς σπερματικῆς ἴσως κορυφήσεως, οὐδὲ σπερματώσεως, οἶον

μύκτης, ὕδρον, πτέρις, ἑλιξ. » Ὁ αὐτὸς φησὶ, « Πτέρις, ἣν ἔνιοι βλάχνον καλοῦσι. » Aliam locum ex libro I vide fr. 27.

E LIBRO QUINTO.

26.

Idem II, p. 70, D : Φανίας δ' ἐν πέμπτῳ Περὶ φυτῶν κάκτον Σικελικὴν τινα καλεῖ, ἀκανθῶδες φυτὸν, ὃς καὶ Θεόφραστος ἐν ἕκτῳ Περὶ φυτῶν.

27.

Idem IX, p. 371, D : Μνημονεύει τοῦ σταφυλίνου καὶ Θεόφραστος. Φανίας δ' ἐν πέμπτῳ Περὶ φυτῶν γράφει οὕτως· « Κατὰ δὲ τὴν αὐτοῦ τοῦ σπέρματος φύσιν ὁ καλούμενος σήψ καὶ τὸ τοῦ σταφυλίνου σπέρμα. » Καὶ τῷ πρώτῳ δὲ φησὶ· « Πετασώδη, τὴν τῶν σπερμάτων ἀπειλήρη φύσιν ἀνησσην, μάραθρον, σταφυλίνος, καυκαλῆς, κώνειον, κόριον, σκιάς, ἣν ἔνιοι μυηφόνον. » Ἐπεὶ δὲ ἄρου ἐμνημόνευσεν ὁ Νίκανδρος, προσαποδοτέον, ὅτι καὶ Φανίας ἐν τῷ προειρημένῳ βιβλίῳ γράφει οὕτως· « Δρακόντιον, ὃ ἔνιοι ἄρον ἄρωνία. »

28.

E LIBRO SEPTIMO.

Idem II, p. 64, D : Θεόφραστος δ' ἐν ἐβδόμῳ Φυτικῶν· « Ἐνιαχοῦ (φησὶν) οὕτω γλυκεῖς εἰσιν οἱ βολβοί, ὥστε καὶ ὠμοὺς ἐσθίεσθαι, ὥσπερ ἐν τῇ Ταυρικῇ Χερσονήσῳ. » Ἐὰν αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Φανίας. « Ἔστι δὲ καὶ γένος (φησὶ) βολβῶν (Θεόφραστος) ἑριστόρων, ὃ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς. Ἔχει δὲ τὸ ἔριον ὑπὸ τοὺς πρώτους γιτώννας, ὥστε ἀνά μίσην εἶναι τοῦ ἐδωδίμου, τοῦ ἐντὸς καὶ τοῦ ἔξω. Ὑφαίνεται δ' ἐξ αὐτοῦ καὶ πόδεια καὶ ἄλλα ἱμάτια. » (ὃς καὶ Φανίας φησὶ) « τὸ δὲ ἐν Ἰνδοῖς τριγῶδες ἐστὶ. »

E LIBRIS INCERTIS.

29.

Idem p. 54, E : Φανίας ἐν τοῖς Περὶ φυτῶν φησὶ· « Τραγγήματος ἔχει χώραν, ἀπαλὰ μὲν, ὠχρὸς, κύσμος, ἐρέβινθος· ἔτηρά δὲ, ἐφθὰ καὶ φρυκτὰ σχεδὸν τὰ πλεῖστα.

Idem II, p. 58, D : Φανίας δὲ ἐν τοῖς Φυτικοῖς φησὶ· « Τῆς ἡμέρου μαλάχης ὁ σπερματικὸς τύπος καλεῖται πλακοῦς, ἐμπερὶς ὧν αὐτῶν· τὸ μὲν γὰρ κτενῶδες ἀνάλογον καθάπερ ἢ τοῦ πλακοῦντος κρηπίς, κατὰ μέσον δὲ τοῦ πλακουντικοῦ ὄγκου τὸ κέντρον ὀμφαλικόν. Καὶ περιληφθεὶς τῆς κρηπίδος ὁμοιον γίνεται τοῖς θαλαττοῖς περιγεγραμμένοις ἔχνοις. »

22.

Hippius Rheginus, cujus meminit Phanius Eresius, Petronis sententiam affert, ex qua centum et octoginta et tres sint mundi, qui invicem se tangant etc. (v. Hippius fr. 6).

23.

Archytas Tarentinus philosophiam docens celebres discipulos habuit, multosque libros conscripsit. Hunc Phanius (?) Eresius magistrum (?) Empedoclis fuisse ait.

30.

Idem I, p. 29, F : Φησὶ δὲ Φανίας ὁ Ἐρέσιος, Μενδαίους τοὺς βότρυς ἐπὶ τῇ ἀμπέλῳ βραίνειν τῷ ἐλατρίῳ· διὸ γίνεσθαι τὸν οἶνον μαλακόν.

31.

Idem IX, p. 406, C : Μετὰ ταῦτα περινεγχεισῶν ὀρνίθων τε ὀπτῶν φακῆς τε καὶ πισῶν αὐταῖς χύτραις, ἐτι δὲ τῶν τοιούτων, περὶ ὧν Φανίας ὁ Ἐρέσιος ἐν τοῖς Περὶ φυτῶν τάδε γράφει· « Πᾶσα γὰρ χεδροπώδης ἡμερος φύσις ἐνσπέρματος ἢ μὲν ἐψήσεως ἕνεκα σπεύρεται, οἶνον δὲ κύαμος, πισός· ἐτνηρόν γὰρ ἐκ τούτων ἐψήμα γίνεται· τὰ δὲ πάλιν αὖθις λακιθώδι, καθάπερ ἀρακός· τὸ δὲ φακῆς, οἶνον ἀράκη, φακός· τὸ δὲ χόρτου ἕνεκα τῶν τετραπόδων ζῴων, οἶνον ὄροδος μὲν ἀροτήρων βοῶν, ἀράκη δὲ προβάτων. »

32.

Idem I, p. 32, A : Περὶ δὲ τῆς τοῦ ἄνθοςμίου οἴνου σκευασίας Φανίας ὁ Ἐρέσιος φησὶ τάδε· « Γλεύκει παραχεῖται ἐπὶ χούς πεντήκοντα εἰς θαλάσσης, καὶ γίνεται ἄνθοςμίας. » Καὶ πάλιν· « Ἄνθοςμίας γίνεται ἐκ νέων ἀμπέλων ἰσχυρότερος ἢ ἐκ παλαιῶν. » Ἐξῆς τὴν φησὶ· « Τὰς ὀμφακώδεις συμπατήσαντες ἀπέθεντο, καὶ ἄνθοςμίας ἐγένετο. »

33.

Idem II, p. 51, E : Φανίας δ' ὁ Ἐρέσιος, ὁ Ἀριστοτέλους μαθητῆς, τὸν τῆς ἀγρίας συκαμίνου καρπὸν μόνον καλεῖ, ὄντα καὶ αὐτὸν γλυκύτατον καὶ ἡδιστον, ὅτε πεπανθείη. Γράφει δὲ οὕτως· « Τὸ μόνον τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπερματικῶς ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγόνάς, καθάπερ ὑποφαινούσας, καὶ διαφυᾶς ἔχει ψαθυράς καὶ εὐχύμους. »

34.

Idem II, p. 66, D : Φανίας· « Βρωτὰ μὲν ἀπαλὰ τῷ ἐπικαρπίῳ σικυὸς καὶ πέπων ἄνευ τοῦ σπέρματος, πεττόμενον δὲ τὸ περικάρπιον μόνον. Κολοκύνθη δὲ ὡμῆ μὲν ἄβρωτος, ἐφθῆ δὲ καὶ ὀπτῆ βρωτῆ. »

35.

Idem III, p. 84, C, D : Τούτοις εἰ τις ἀντιλέγειν ἔχει, ὅτι μὴ τὸ νῦν κίτριον λεγόμενον σημαίνεται, σαφίστερ :

μαρτύριον παρατιθέσθω, καίτοι καὶ Φανίου τοῦ Ἐρέσιου ἔννοιαν ἡμῖν διδόντος, μήποτε ἀπὸ τῆς κέδρου τὸ κίτριον ὠνόμασται. Καὶ γὰρ τὴν κέδρον φησὶν ἐν πέμπτῳ Περὶ φυτῶν ἀκάνθας ἔχειν περὶ τὰ φύλλα. Ὅτι δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ τὸ κίτριον ἐστὶ, παντὶ ὀτλον.

36.

Etym. M. p. 515, 48 : Κίτριον. Φάνης (sic) ὁ Ἐρέσιος ἔννοιαν ἡμῖν δίδωσι, μήποτε ἀπὸ τῆς κέδρου τὸ κίτριον ὠνόμασται· καὶ γὰρ τὴν κέδρον φησὶν ἀκάνθας ἔχειν περὶ τὰ φύλλα, ὡς τὸ κίτριον. Ἀθηναῖοι δὲ ἀπὸ τοῦ τόπου αὐτὸ ἐτυμολογοῦσιν.

37.

Schol. Theocrit. VII, 134 : Φανίας δὲ φησὶν οἰναρίζειν, τὸ περιαιρεῖν τῶν οἰναρέων καὶ τρυγᾶν.

38.

Antigonus Mirab. c. 171 (155 Westerm.) : Φανίαν δὲ (sc. ἰστορεῖν φασὶ) τὴν τῶν Πυράκων λίμνην δταν ἀναξηρανθῆ καίεσθαι.

Πυράκων] Συράκων Bentleius; Πυρρῶν (in Thessalia Meursius.) Cf. Theophrast. De plant. II, 8. Noster locus item ex opere De plantis peti potuit.

39.

Id. ibid. c. 186 (171 Westerm.) : Φανίαν δὲ κατὰ τινὰς τόπους τῆς Λέσβου καὶ περὶ τῶν Νεανδρίδων τὰς βώλους τὰς τῶν ὄψεων καθηγῆσεις γίνεσθαι καὶ χρυσίμας, καὶ εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας οὔτε καταδύειν οὔτε κατατήκεσθαι.

40.

Hesych. v. Κήρυκες : Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ γένος ἰθαγενῶν, ἀπὸ Κήρυκος τοῦ Ἑρμοῦ. Φανίας. Καὶ τοὺς ἐρινάζοντας τοὺς ἐρινόους κήρυκας λέγουσιν.

Fortasse Phaniz Eresii mentio latet apud Eustath. ad Odys. λ, 522, p. 1697, 60, ubi hæc : Ἐρέσιος δὲ ἰστορεῖ καὶ Πρωτεσιλάῳ δοθῆναι μνήμονα Δάρδανον Θετταλὸν, δοθέντος χρησιμοῦ Φυλάκῳ τῷ πατρὶ, ἀναιρεθῆναι εἰ προπηδήσει· ὁ καὶ γέγονε.

ΕΠΙΘΡΑΜΜΑΤΑ Phaniz, nescio cuius, leguntur in Brunckii Anal. Vet. Poet. Gr. tom. II, p. 52 sqq. Jacobs. Anthol. tom. II, p. 53 sqq.

CLEARCHUS SOLENSIS.

Clearchus (*) patriam habuit Solos, non Ciliciz illam sed Cypri urbem, uti ipse auctor declarat fr. 25, ubi de Cypri regulis loquens iterum ac sæpius utitur verbis παρ' ἡμῖν. Cujus vim testimonii non erat cur addubitaret I. B. Verraert, in Diatribe inaugurali de Clearcho Solensi (Gandavi 1828), p. 4, propterea quod Clearchus ubique Σολεὺς appellatur, Diogenes Laertius (I, 51) vero dicit: Καὶ εἰσὶν οἱ μὲν ἐνθεν (sc. ex urbe Ciliciz) Σολεῖς, οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου Σόλιοι. Ejusmodi enim distinctiones sæpenumero sunt inania grammaticorum commenta, et quod ad modo memoratam attinet, aperte Diogeni refragatur Stephanus Byzantius, qui de Solis Ciliciz sermonem faciens ait: ὁ πολιτῆς Σολεὺς καὶ Σόλιος. — Magistro Clearchus usus est Aristotele, quod tum aliis locis declaratur, tum vero fr. 46 ex Athenæo p. 701, C, ubi: Κλέαρχος ὁ Σολεὺς οὐδένος δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν, et fragm. 69, ubi Josephus dicit: Κλέαρχος ὁ Ἀριστοτέλους ὦν μαθητῆς καὶ τῶν ἐκ περιπάτου φιλοσόφων οὐδένος δεύτερος. Præterea de vita Clearchi nihil constat. — Scripta Clearchi laudantur hæc:

1. Βίοι, libris minimum VIII, fr. 1—24.
2. Γεργίθιος (De adulatoribus), fr. 25. 26.
3. Περὶ φιλίας, lib. min. II, fr. 30. 31.
4. Ἑρωτικά, lib. min. II, fr. 32—42.
5. Πλάτωνος ἐγκώμιον, fr. 43.
6. Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ μαθηματικῶς ἐργημένων, fr. 44.
7. Ἀρχισιλάς, fr. 44 a.
8. Περὶ παροιμιῶν lib. II, fr. 45—60.
9. Περὶ γρίφων lib. II, fr. 61—68.
10. Περὶ ὕπνου, lib. min. II, fr. 69.
11. Περὶ νάρκης, fr. 70.
12. Περὶ πανικοῦ, fr. 71.
13. Περὶ σκαλιετῶν, lib. min. II, fr. 72.
14. Περὶ τῶν ἐνύδρων, fr. 73.
15. Περὶ θινῶν, fr. 74.

(*) Distinguendus a nostro Clearcho est Clearchus comicus, quem novimus ex Athenæo VI, p. 218, B; III, p. 109, D; VI, p. 258, B; X, p. 420, D; VIII, p. 364, F; III, p. 107, E; IX, p. 381, E; I, p. 5, F; Bekkeri Anecd. p. 1208. V. Meinek. Fragm. Com. I, p. 490 et IV, p. 562. — Clearchus rhetor, qui olim citabatur ex Rutilio Lupo init., est Cleochares, monente Ruhnkenslo. — Clearchus, quem Clemens Alex. Strom. I, p. 13 in Milesiorum Didymæo sepullum dicit, neque statuarius neque scriptor est, uti putarunt, sed corrupta vox; legi debet Κλέοχος, uti monebo ad Mæandrii fragm. 5. Reliquos homines, quibus Clearchi nomen, recensere ad nos nihil attinet. V. Verraert. I. I. p. 111 sqq.

[16. Περὶ ὧν? fr. 74 a]

[17. Τακτικὴ fr. 75.]

Scripta quorum titulos ignoramus, vide in fr. 76 sqq. Cf. not. ad fr. 44 a.

Inter opera, quæ modo recensuimus, ne unum quidem est quod historicum jure dicere licet. Quodsi nihilominus Clearcho locum in hoc volumine concessimus, ita tamen ut paucissimis rem absolveremus, movit nos quod auctor in libris quæ ad philosophiam moralem pertinent doctrinam suam largissima exemplorum ex historia petitorum copia illustravit atque major pars fragmentorum istius modi exemplis absumitur.

Historicum quidem opus esse videri possit plurimisque esse visum est illud, quod Βίοι vel Περὶ βίων inscribitur. Qua in sententia etiam Verraertius perstitit p. 115: « Ubi dico, inquit, Clearchum Περὶ βίων scripsisse, hoc non ita accipiendum est, ac si scripsisset de diversis vitæ generibus, θεωρητικῶ, πρακτικῶ, ἡδονικῶ, sed eum scripsisse opus historicum, βίους ἀνδρῶν. » Quod quam temere dictum sit, docent fragmenta, quæ ad ordinem quendam historicum sive virorum sive etiam populorum revocare frustra tentaveris. Nimirum e libro primo inter alia sermo erat de parasitis (fr. 1), ex secundo assertur Euxitheï Pythagoreï sententia de anima pœnæ causa corpori ἐν τῷ εὐρο βίῃ illigata deque vita usque ad naturalem ejus exitum toleranda (fr. 2). Alterum ejus libri fragmentum est de Lacedæmoniis prisicæ vitæ κόσμον cum enervi permutantibus mollitie ac luxuria. In eodem argumento versantur quæ e sequentibus libris supersunt. Nam e libro tertio laudatur fragmentum de Parrhasio aliisque luxui deditis (fr. 4), libro quarto agitur περὶ τρυφῆς Medorum, Lydorum, Milesiorum, Colophoniorum, Scytharum, Tarentinorum, Dionysii junioris (fr. 5—10); libro quinto de mensis Siculis sumptuosus (fr. 11), de Cantabari Persa, de Sagari Mariandyno, viris ob turpem vitam contemnendis (fr. 12, 13), et de Clearchi Eudæmonici ineptiis (fr. 14). Quibus e libro octavo accedit locus de Gorgia ob sobrietatem longævissimo (fr. 15). Reliqua, quibus libri numerus non additur, longe plurima in iisdem versantur argumentis. Manu igitur in eam ducimur sententiam, ut Clearchum putemus in Βίων opere diversa genera vitarum, quibus indulgere homines student; eo maxime consilio descripsisse, ut vim salutarem quam sobrietatis studium, et perniciosam quam luxuria aliæque pravæ cupiditates in fortunam virorum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

E LIBRO TERTIO.

4.

Idem XV, p. 687, A : Nūn δὲ τῶν ἀνθρώπων οὐχ αἰδομαί μόνον, ὡς φησι Κλέαργος ἐν τρίτῳ Περὶ βίων, ἀλλὰ καὶ αἱ χροιαὶ τρυφερὸν ἔχουσαι τι συνεκθηλύνουσι τοὺς μεταχειριζομένους. Ὑμεῖς δ' οἴεσθε, τὴν ἀβρότητα χωρὶς ἀρετῆς ἔχειν τι τρυφερὸν; καίτοι Σαπφῶ, γυνὴ μὲν πρὸς ἀλήθειαν οὔσα καὶ ποιήτρια, διμῶς ἠδέσθη τὸ καλὸν τῆς ἀβρότητας ἀφελεῖν, λέγουσα οὕτως· « Ἐγὼ δὲ φίλη μ' ἀβροσύναν, καί μοι τὸ λαμπρὸν ἔρωσ ἀελίω καὶ τὸ καλὸν λέλογχε, » φανερὸν ποιῶσα πᾶσιν, ὡς ἡ τοῦ ζῆν ἐπιθυμία τὸ λαμπρὸν καὶ τὸ καλὸν εἶχεν αὐτῇ. Ταῦτα δ' ἐστὶν οἰκεία τῆς ἀρετῆς. Παρράσιος δ', ὁ ζωγράφος, καίπερ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφῆσας, καὶ τὸ λεγόμενον Δευθέριον ἐκ βαβδίων τινῶν καὶ ποτηρίων ἐλκύσας, λόγῳ γοῦν ἀντελάβετο τῆς ἀρετῆς, ἐπιγραψάμενος τοῖς ἐν Αἰνῶνι πᾶσιν αὐτοῦ ἔργοις·

Ἀβροδίατος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τὰδ' ἔγραψε,
Παρράσιος.

Ἡ κομψὸς τις, ὡς ἔμοι δοκεῖ, ὑπεραλγῆσας βυκαίνονται τὸ τῆς ἀρετῆς ἀβρὸν καὶ καλὸν, ἅτε φορτικῶς μετακαλεσαμένῳ εἰς τρυφὴν τὴν δοθεῖσαν ὑπὸ τῆς τύχης χορηγίαν, παρέγραψε τὸ Παβδοδίατος ἀνὴρ. Ἄλλ' ὁμοῦς διὰ τὴν ἀρετὴν φῆσαι τιμᾶν ἀνεκτέον. Ταῦτα μὲν ὁ Κλέαργος.

Idem XII, p. 543, C : Οὕτω δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὰ

E LIBRO TERTIO.

4.

Nunc vero hominum non odores solum, ut ait Clearchus tertio libro De vitis, sed et colores, luxuriosum quidpiam habentes, effeminant hos qui illos tractant. Vos vero putatisne elegantiam absque virtute delicatill quidquam habere? Atqui Sappho, quum vere quidem mulier esset, eademque poetria, tamen verita est honestatem ab elegantia separare, ita dicens: « Ego amo elegantiam et mihi amor lucis et splendorem et honestatem sortitus est, » testatum faciens omnibus, vitæ amorem apud ipsam et splendorem et honestatem habere: sunt autem hæc cum virtute conjuncta. « Parrhasius vero pictor, quamquam præter modum supra artem suam magnificus et arrogans, et liberalem quæ dicitur sortem vitamque ex bacillis quibusdam et poculis ducens, verbo tamen virtutem sibi vindicavit, quum omnibus suis quæ Lindi sunt operibus hæc inscriberet:

Elegantis vir vitæ virtutemque colens hæc pinxit
Parrhasius.

Cui facetus aliquis, indignatus, pulo, quod virtutis splendorem pulchritudinemque pollueret, ut qui, quas fortuna ei dederat opes, illas arroganter ad luxuriam revocasset: mutato verbo pro ἀβροδίατος ascripsit βαβδοδίατος ἀνὴρ. Verum, quoniam tamen virtutem se colere ait, ferendus. » Hæc quidem Clearchus.

τῆς τρυφῆς καὶ τῆς πολυτελείας ἠσκαίτο, ὡς καὶ Παρράσιον τὸν ζωγράφον πορφύραν ἀμπέχεσθαι, χρυσοῦν στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχοντα, ὡς ἱστορεῖ Κλέαργος ἐν τοῖς Βίοις. Οὗτος γὰρ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν γραφικὴν τρυφῆσας λόγῳ τῆς ἀρετῆς ἀντελαμβάνετο, καὶ ἐπέγραψε τοῖς ὑφ' αὐτοῦ ἐπιτελουμένους ἔργοις·

Ἀβροδίατος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τὰδ' ἔγραψε.

Καὶ τις, ὑπεραλγῆσας ἐπὶ τούτῳ, παρέγραψε, Παβδοδίατος ἀνὴρ. Ἐπέγραψε δὲ ἐπὶ πολλῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ τὰδε·

Ἀβροδίατος ἀνὴρ ἀρετὴν τε σέβων τὰδ' ἔγραψε,
Παρράσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέσου.
Οὐδὲ πατρὸς λαθόμεν Ἐυήνορος, δεῖν ἐβουσε
γνῆπιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

E LIBRO QUARTO.

5.

Athenæus XII, p. 514, D : Κλέαργος δὲ ὁ Σολιὸς ἐν τετάρτῳ Βίων προειπὼν περὶ τῆς Μήδων τρυφῆς, καὶ ὅτι διὰ ταύτην πολλοὺς εὐνουχίσαιεν τῶν περικτιόνων, ἐπιφέρει καὶ τὴν παρὰ Μήδων γενέσθαι Πέρσαις μηλοφορίαν μὴ μόνον ὧν ἔπαθον τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν δορυφορούντων τρυφῆς εἰς ὅσον ἦλθον ἀνανδρίας ὑπόμνημα. Δύναται γὰρ, ὡς εἰοικεν, ἡ παράκαιρος ἄμα καὶ μάταιος αὐτῶν περὶ τὸν βίον τρυφὴ καὶ τοὺς ταῖς λόγους καθωπλισμένους ἀγύρτας ἀποφαινεῖν. Καὶ προελθὼν δὲ γράφει· « Τοῖς γοῦν κηρίσσι τι αὐτῇ ἡδὺ βρῶμα διδοὺς ἄθλα τοῦ πορισθέντος,

Adeo vero in usu apud veteres lull luxuria et magnificentia, ut etiam Parrhasius pictor purpura amictus incederet, aureamque coronam in capite gestans, ut narrat Clearchus in Vitis. Hic enim præter modum et supra pictoris sortem luxurians, verbis virtutem professus est, et in operibus a se confectis inscribere consueverat:

Elegantis vir vitæ, virtutemque colens, hocce pinxit.

Qua inscriptione indignatus aliquis, pro eo quod ille ἀβροδίατος ait, βαβδοδίατος ascripsit (quasi diceret baculo vivens). Multis vero suorum operum etiam hos versus inscripsit:

Elegantis vir vitæ virtutemque colens hæc pinxit
Parrhasius, cui patria est inclita Ephesus.
Nec patria oblitus sum Euenoris qui me genuit
legitimum, Græcorum primas in arte ferentem.

E LIBRO QUARTO.

5.

Clearchus Solensis, quarto libro Vitarum, postquam de Medorum luxuria verba fecit, a quibus ea causa multos, ait, e circumvicinis castratos esse, subjicit deinde: « a Medis acceptam melophoriam Persis fuisse non modo ultionem eorum quæ passi essent, verum etiam admonitionem, quæ (Medos) commonesceret pristinae satellitum mollitiei, quousque effeminati animi fuissent delapsi. Potest enim, ut videtur, immodica illorum et stolta in omni vita mollities etiam ex hominibus lanceis armatis

οὐχ ἑτέραις ἡδύνων ταῦτα τιμαῖς παρετίθει, πολὺ δὲ μᾶλλον αὐτὸς ἀπολαύειν αὐτῶν, νοῦν ἔχων· τοῦτο μὲν γὰρ ἔστιν ὁ λεγόμενος, οἶμαι, καὶ Διὸς ἄμα καὶ βασιλέως ἑγκέφαλος. »

Idem XII, p. 529, D : Κλέαρχος δὲ, περὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως διηγούμενος, ὅτι « τοῖς αὐτῶν πορίσασιν ἡδὺ τι βρώμα ἄλλα ἐτίθει, νοῦν [οὐκ] ἔχων· τοῦτο γὰρ ἔστιν ὁ λεγόμενος οἶμαι Διὸς ἄμα καὶ βασιλέως ἑγκέφαλος· ὅθεν ὁ πάντων εὐδαιμονέστατος Σαρδανάπαλλος, παρ' ὄλον τὸν βίον τιμήσας τὰς ἀπολαύσεις, καὶ τελευτήσας δείκνυσιν ἐν τῷ τοῦ μνήματος τύπῳ τοῖς ὀστέτοις, οἷου καταγλυτῶτος ἔστιν ἄξια τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, οὐκ ἄξια ὄντα φόβου ὀστέτων, ὅν πεποιήται ποιούμενος, ὅς ἐν χορῶν (καὶ ἴκ' οὐδενὶ ἐν χώρῳ?), ἢ περὶ τὰ λοιπὰ σπουδῆ. Φαίνεται οὖν (φ. μέντοι οὐκ?) ἀπρακτος γινόμενος Σαρδανάπαλλος· καὶ γὰρ ἐπιγέγραπται αὐτοῦ τῷ μνήματι « Σαρδανάπαλλος Ἀνακυνδαράξω Ἀγχιάλῃν ἔδειμε καὶ Ταρσὸν μιῇ ἡμέρῃ, ἀλλὰ νῦν τέθνηκεν. »

Zenobius III, 41 : Διὸς ἑγκέφαλος; ἐπὶ τῶν ἡδυσπαθόντων ἢ παροιμία τέταχται. Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ πέμπτῳ (τετάρτῳ?) Περὶ βίων φησὶ τὰ πολυτελεῆ βρώματα παρὰ τοῖς Πέρσαις Διὸς καὶ βασιλέως ἑγκέφαλον καλεῖσθαι. Inter reliquos qui proverbia meminere, Clearchi mentionem facit Psephius : Διὸς ἑγκέφαλος, ἢ Κλέαρχός φησιν εἰρησθαι, ὅσον ἐπὶ τῶν ἄγαν θείων. Cf. fr. 18

G.

Athen. XII, p. 515, E : Κλέαρχος δ' ἐν τῷ τετάρτῳ,

meros facere agytas. » Tum in progressu libri ait : « His igitur qui delicatorem aliquem cibum et excogitaverunt, premia dans inventi, non aliis honoribus condians cibos tales arponebat, sed ipse solus his fruebatur; quæ ejus sapientia erat. Hoc enim est, opinor, quod dicitur et Jovis simul et regis cerebrum. »

Clearchus, ubi de Persarum rege verba facit, aitque « his qui suaviorem aliquem cibum et invenissent premia ab eo proposita esse, (non) prudenter faciente; est enim hoc, puto, quod dicitur Jovis simul et regis cerebrum : » hæc deinde subjicit : « Quare omnium felicissimus Sardanapallus, postquam tota vita voluptates coluit, etiam post mortem forma in sepulcrali monumento expressa digittis ostendit, quam sint deridendæ omnes res humanæ, non valere scilicet digitorum crepitem, quem faciens representatur, et quam nihili sit studium circa reliqua. Apparet tamen non prorsus nihil rerum gessisse Sardanapallum. Etenim monumento ejus inscripta hæc verba sunt : « Sardanapallus, Anacynadaraxæ filius, Anchialen condidit et Tarsum uno die : at nunc mortuus est. »

Jovis cerebrum : in eos qui laute vivunt jaclatur proverbium. Clearchus vero, libro quinto Vitarum scribit opiparas ac lautas epulas apud Persas Jovis et Regis cerebrum appellatas.

G.

Clearchus quarto libro De vitis ita scribit : « Lydi, vitæ mollitie soluti, viridaria instruxere, quibus pro hor-

Περὶ βίων = Λυδοὶ (φησὶ) διὰ τρυφήν παραδείσους κατασκευασάμενοι, καὶ κηπαίους αὐτοὺς ποιήσαντες ἐσχιατροποῦντο, τρυφερώτερον ἡγησάμενοι τὸ μὴδ' αὐτοῖς ὄλωσ ἐπιπίπτειν τὰς τοῦ ἡλίου αὐγὰς. Καὶ τέλος πόρρω προάγοντες ὕβρει, τὰς τῶν ἄλλων γυναίκας καὶ παρθένους εἰς τὸν τόπον τὸν διὰ τὴν πράξιν Ἀγνεῶνα κληθέντα συνάγοντες ὕβριζον. Καὶ τέλος τὰς ψυχὰς ἀποθηλυθέντες ἠλλάξαντο τὸν τῶν γυναικῶν βίον, διόπερ καὶ γυναῖκα τύραννον ὁ βίος εἴρετο αὐτοῖς, μίαν τῶν ὕβρισθαισῶν, Ὀμφάλην· ἥτις πρώτῃ κατῆρξε μὲν τῆς εἰς Λυδοὺς πρεπούσης τιμωρίας. Τὸ γὰρ ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι ὕβριζομένους σημεῖόν ἐστι βίαις. Οὕσα οὖν καὶ αὐτὴ ἀκόλαστος, καὶ ἀμυνομένη τὰς γενομένας αὐτῇ πρότερον ὕβρεις, τοῖς ἐν τῇ πόλει δούλοις τὰς τῶν δεσποτῶν παρθένους ἐξέδωκεν, ἐν ᾧ τόπῳ πρὸς ἐκείνων ὕβρισθη· εἰς τοῦτον οὖν συναθροίσασα μετ' ἀνάγκης, συγκατέκλεισε τοῖς δούλοις τὰς δεσποίνας. Ὅθεν οἱ Λυδοὶ, τὸ πικρὸν τῆς πράξεως ὑποκοριζόμενοι, τὸν τόπον καλοῦσι [γυναικῶν ἀγῶνα] γλυκῶν ἀγκῶνα. Οὐ μόνον δὲ Λυδῶν γυναῖκες ἀφροί οὕσαι τοῖς ἐντυχοῦσιν, ἀλλὰ καὶ Λοκρῶν τῶν Ἐπιζεφυρίων, ἐπὶ δὲ τῶν περὶ Κύπρον, καὶ πάντων ἀπλῶς τῶν ἐταρισμῶ τὰς ἑαυτῶν κόρας ἀφροισούντων, παλαιῶς τινος ὕβρειος ἔοικεν εἶναι πρὸς ἀλήθειαν ὑπόμνημα καὶ τιμωρία. Πρὸς ἣν εἰς τῶν Λυδῶν εὐγενῆς ἀνὴρ ὄρμησας, καὶ τῇ παρ' αὐτοῖς Μίδου βασιλείᾳ βαρυνθεὶς, τοῦ μὲν Μίδου ὑπ' ἀνανδρίας καὶ τρυφῆς καὶ ἐν πορφύρᾳ κειμένου καὶ ταῖς γυναῖξιν ἐν ταῖς ἰστοῖς συνταλασιουργοῦντος, Ὀμφάλης δὲ πάντας τούτους συγκατακλιθέντας

lis utentes umbram sectabantur; delicatius existimantes, si omnino solis radiis nullis ferirentur. Ad extremum vero eo progressi sunt contumeliæ, ut aliorum uxoris et virginibus certum in locum coactis, qui ex ea re Hagneon nominatus est, vim inferrent. Denique animis quum essent prorsus effeminatis, virilem vitam muliebri mutarunt. Itaque reginam etiam tyrannicam progenit illorum ætas, unam ex his quæ vim passæ erant, Omphalen : quæ prima exorsa est meritas a Lydis pœnas exigere. Nam femina imperio parere, quæ contumelia afficit subditos, satis argumenti est imperii per vim parati. Hæc igitur quum et ipsa per se feroci esset ingenio, et ulcisci vellet contumeliæ sibi olim illatas, servis qui in civitate erant filias dominorum matrimonio junxit eodem in loco, ubi ipsa ab illis contumeliam passa erat. In hunc locum per vim congregatas dominas conclusit una cum servis. Quare Lydi acerbitatem rei indignitatemque verbo lenientes, locum illum vocant, *dulcem cubitum*. Nec vero solæ Lydorum mulieres libidini cujusvis prostitutæ, sed et Locrorum Epizephyriorum itemque Cypriorum, et omnino omnium qui meretriciæ consuetudini filias suas consecrant, verum si quaris, videntur esse admonitio et ultio prius quædam quæ illos populos afflixisset contumeliæ. Adversus illam igitur coortus unus e Lydis vir nobilis, Midas etiam apud ipsos imperio offensus; quum Midas ignavus et deliciis torpens in purpura laceret, et cum mulieribus lanificio operam daret, Omphale autem omnes qui cum ipsa

αὐτῶν ξενοκτονούσας, ἀμφοτέρους ἐκόλασε, τὸν μὲν ὑπ' ἀπαιδευσίας κεκωφημένον τῶν ὠτῶν ἐξελεύσας, δε δὲ τὴν τοῦ φρονεῖν ἐνδοξίαν τοῦ πάντων ἀναισθητοτάτου ζήλου τὴν ἐπιωνυμίαν ἔσχε· τὴν δὲ * * *

Γλυκὺν ἀγκῶνα] Cf. Hesych. s. l. v : Κλέαρχος δὲ φησι, τοὺς Αἰγυπτίους ἐξυβρίζειν εἰς τὰς τῶν καταδεστέρων γυναῖκας καὶ παρθένους, καὶ τὸν τόπον, ἐν ᾧ ταῦτα ἔδρων, ὀνομάσαι Γλυκὺν ἀγκῶνα. Ubi Αἰγυπτίους Hesychius pro Λυδοὺς ponit miscens diversum. Vide Zenobium II, 92 ibique interpretes p. 55, coll. p. 470, 7 et 486, 6. Cf. fr. 22.

7.

Idem XII, p. 524, B : Κλέαρχος δ' ἐν τετάρτῳ, ζηλώσαντάς φησι τοὺς Μιλησίους τὴν Κολοφωνίων τρυφήν, διαδοῦναι καὶ τοῖς πλησιοχώροις, ἐπειτ' ὀνειδιζομένους λέγειν ἐκυτοῖς· « Οἴκοι τὰ Μιλήσια κάπιχώρια, καὶ μὴ ἔν τῷ μέσῳ. »

8.

Idem XII, p. 524, C : Καὶ περὶ Σκυθῶν δ' ἐξῆς δὲ Κλέαρχος τάδε ἱστορεῖ· « Μόνον δὲ νόμοις κοινῶς πρῶτον ἔθνος ἐχρήσατο τὸ Σκυθῶν· εἴτα πάλιν ἐγένοντο πάντων ἀθλιώτατοι βροτῶν διὰ τὴν ὕβριν. Ἐτρύψαν μὲν γὰρ ὡς οὐδένας ἄλλοι, τῶν πάντων εὐροίας καὶ πλοῦτου καὶ τῆς λοιπῆς αὐτοῦς χορηγίας κατασχούσης. Τοῦτο δὲ ὄντως ἐκ τῆς ἐτικαίνων ὑπολειπούσης περὶ τοῦς ἡγεμόνας αὐτῶν ἐσθῆτός τε καὶ διαίτης. Τρυφήσαντες δὲ, καὶ μάλιστα δὴ καὶ πρῶτοι πάντων τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τὸ τρυφᾶν δρμήσαντες, εἰς τοῦτο προῆλθον ὕβριως,

concupuerant hospites interficeret, de ambobus pœnas sumpsit : illi quidem, rudi homini et stolido, aures in longum extrahens; cui, quoniam sensu communi carebat, stupidissimi omnium animalium cognomen impositum est : hanc vero * * *

7.

Clearchus quarto libro ait, Milesios Colophoniorum luxuriam æmulatos, eandem finitimi etiam tradidisse; deinde quum id illis exprobraretur, dixisse ipsos sibi : « Domus Milesia et patria, non in medio. »

8.

Idem deinde Clearchus de Scythiis hæc tradit : « Una legibus communibus primum usa erat gens Scythiarum; deinde rursus omnium fuerunt miserissimi thoralium ob contumeliam injuriamque. Luxuriæ enim dediti erant, ut nemo alius populus magis, quum omnium rerum successu uterentur et divitiis omnibusque copiis abundarent. Apparet id autem etiam nunc ex vestitu et vitæ genere, quo hodieque duces eorum utuntur. Voluptati igitur maxime dediti, et primi omnium hominum in luxuriam effusi, eo progressi sunt contumeliæ, ut, quocumque venirent, nares hominum decurtarent. Quorum nepotes, postquam alio migrarunt, etiam nunc ab ea contumelia nomen habent. Uxores vero Scythiarum corpora mulierum Thraciarum, eorum Thracum, qui ab occidente et a septentrione Scythiis

ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων, εἰς οὓς ἀφίκοιντο, τὴν κρωτηρίαζον τὰς ῥίνας· ἀφ' ὧν οἱ ἀπόγονοι μεταστάντες, εἰ καὶ νῦν ἀπὸ τοῦ πάθους ἔχουσι τὴν ἐπιωνυμίαν. Αἱ δὲ γυναῖκες αὐτῶν τὰς Θρακῶν τῶν πρὸς ἐσπέραν καὶ ἄρκτον τῶν περιοίκων γυναῖκας ἐποίκιλλον τὰ σώματα, περόναις γραφῆν ἐνείσαι. Ὅθεν πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον αἱ ὕβρισθῆσαι τῶν Θρακῶν γυναῖκες ἰδίως ἐξηλείφοντο τὴν συμφορὰν, προσαναγραψάμεναι τὰ λοιπὰ τοῦ χρωτός, ἐν δὲ τῆς ὕβριως καὶ τῆς αἰσχύνης ἐπ' αὐταῖς χαρακτήρ εἰς ποικιλίαν καταριθμηθεὶς κόσμος προσεγράφη τούνεϊδος ἐξαλείφῃ. Πάντων δὲ οὕτως ὑπερηφάνως προέστησαν, ὥστε οὐδένων ἀδακρυς ἢ τῆς δουλείας ὑπουργία γιγνομένη, διτήγγειλεν εἰς τοὺς ἐπιγιγνομένους τὴν ἀπὸ Σκυθῶν βῆσιν, οἷα τις ἦν. Διὰ τὸ πλῆθος οὖν τῶν κατασχουσῶν αὐτοῦς συμφορῶν, ἐπεὶ διὰ τὸ πένθος ἅμα τὸν τε τῶν βίων ὄλον καὶ τὰς κόμης περιεσπᾶσθησαν παντὸς ἔθνους, οἱ ἔξω τὴν ἐπ' ὕβρι κούραν ἀπεσχυθίσθαι προσεγόρευσαν. »

9.

Idem XII, p. 522, D : Ταραντίνους δὲ φησι Κλέαρχος ἐν τετάρτῳ Βίων, ἀλκὴν καὶ δύναμιν κτησαμένους, εἰς τοσοῦτον τρυφῆς προελθεῖν, ὥστε τὸν ὄλον χρωτὰ παραλαΐνεσθαι, καὶ τῆς φιλώσεως ταύτης τοῖς λοιποῖς κατάρξαι. « Ἐφόρου δὲ, φησι, καὶ παρυφῆν διαφανῆ πάντες, οἷς νῦν δὲ τῶν γυναικῶν ἀβρύνεται βίος. Δεύτερον δ' ὑπὸ τῆς τρυφῆς εἰς ὕβριν ποδηγηθέντες ἀνάστατον μίαν πόλιν Ἰαπύγων ἐποίησαν, Καρβίαν, ἐξ ἧς παῖδας καὶ παρθένους καὶ τὰς ἐν ἀκμῇ γυναῖκας ἀθροίσαντες εἰς τὰ τῶν Καρβινατῶν ἱερὰ σκηνοποιήσασ-

finitimi sunt, variegarunt, subulis picturas quasdam cuti illarum inserentes. Quare multis post annis Thraciæ mulieres, quæ eam contumeliam passæ erant, proprio quodam modo calamitatis notam deleverunt, reliquam etiam insuper culem totam picturis variegantes : ut injuriæ et contumeliæ nota quæ illis inerat, varie multiplicata, ornatus nomine deleret probum. Cunctis autem ita superbe Scythiæ imperarunt, ut servitutis ministeria, quæ nemini non læcrimosa erant, etiam posteris declararent, quid illud fuerit quod a Scythiis dictum vulgo aiunt. Propter multitudinem igitur malorum quæ illos premebant, quoniam ob luctum simul vitæ commoditates et comæ ejusque circumcirca populi abstraherantur, externi populi tonsuram quæ sit contumeliæ causa, ἀπεσχυθίσθαι vocarunt.

9.

Tarentinos vero, ait Clearchus quarto libro Vitarum, robur et potentiam nactos, eo luxuriæ mollitieque progressos esse, ut totius corporis cutem lævigarent, et hujus deglorationis exemplum aliis omnibus prælerent. « Gestabant vero etiam omnes (inquit) splendidos vestibibus prætextos limbos, quibus nunc luxuriat mollis seminarum vita. Deinde a luxuria ad contumeliam injuriamque progressi, eversa Carbina, uno ex Iapygiæ (sive Apuliæ) oppidis, pueros et virgines et in flore ætatis matronas in Carbinatarum delubra congregarunt, in quibus ipsi sedem figentes nuda illorum corpora totum diem spectanda exposuerunt, ut,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

μασίωμενος πονήσειεν, οὐ πώποτε δὲ τὴν χεῖρα κατωτέρω τοῦ ὀφθαλοῦ προενέγκασθαι.

14.

Idem XII, p. 548, B: Περὶ δὲ Ἀναξάρχου Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν πέμπτῳ βίῳ οὕτω γράφει. « Τῶν Εὐδαμονικῶν καλουμένων Ἀναξάρχῳ, διὰ τὴν τῶν χορηγισάντων ἀγνοίαν περιπεσούσης ἐξουσίας, γυμνὴ μὲν ὤνοχόει παιδίσκη πρόσθετος, ἢ προκρίθεισα διαφέρειν ὥρα τῶν ἄλλων, ἀνασύρουσα πρὸς ἀλήθειαν τὴν τῶν οὕτως αὐτῇ χρωμένων ἀκρασίαν. Ὁ δὲ σιτοποιὸς, χειρῖδας ἔχων καὶ περὶ τῷ στόματι κημόν, ἔτριβε τὸ σταῖς, ἵνα μήτε ἰδρῶς ἐπιρρέοι, μήτε τοῖς ψυράμασιν ἐ τρίβων ἐμπνέοι. »

Locum Zenobii (III, 41) ubi Clearchus ἐν πέμπτῳ laudatur de re, quam ex libro quarto Athenæus narrat, vide supra fr. 5.

E LIBRO OCTAVO.

15.

Idem XII, p. 548, D: Πόσω γὰρ τούτων βελτίων Γοργίας ὁ Λεοντῖνος, περὶ οὗ φησὶν ὁ αὐτὸς Κλέαρχος ἐν τῷ ὀγδόῳ τῶν Βίων, ὅτι διὰ τὸ σωφρόνως ζῆν σχεδὸν ὀγδοήκοντα ἔτη τῷ φρονεῖν συνεβίωσε. Καὶ ἐπεὶ τις αὐτὸν ἤρετο, τίνι διαίτῃ χρώμενος οὕτως ἐμμελῶς καὶ μετὰ αἰσθήσειας τοσοῦτον χρόνον ζήσειεν, Οὐδὲν πώποτε, εἶπεν, ἔδοντῆς ἐνεκεν πράξας.

ore cepisse, ne mandendo fuligaretur: eundemque nunquam infra umbilicum protulisse manum.

14.

De Anaxarcho vero Clearchus Solensis, Vitarum quinto libro, ita scribit: « Anaxarcho, ex eorum numero philosophorum, qui Eudæmonici sunt appellati, postquam per eorum stultitiam, qui eum sua magnificentia sustentarunt, opes est consecutus, vinum fundebat nuda puella pubescens, quæ forma ceteris præstare videbatur, nudans illa, verum si quæris, eorum incontinentiam qui ea ad hoc ministerium usi sunt. Eiusdem pistor manicatus et ore capistrato farinæ massam subigebat, ne sudor stillans influeret, neve pinsens halitu suo afflaret farinam. »

E LIBRO OCTAVO.

15.

Quanto his melior Gorgias Leontinus! de quo idem Clearchus, octavo libro Vitarum, ait: « Quia moderate vixit, fere octoginta annos in prudentiæ convictu transegit; ac si quando ex eo quæreret quispiam, qua vivendi ratione usus, ita commode et integris omnibus sensibus in tam protracta ætate vitam transigeret? respondere solebat: Nihil unquam voluptatis causa faciens. »

E LIBRIS INCERTIS.

16.

Athenæus VIII, p. 344, C: Κλέαρχος δὲ ἐν τοῖς Περὶ βίων φιλιχθῶν τινὰ ἀναγράφων, φησὶν οὕτως. « Τέχνων ὁ παλαιὸς αὐλητής, Χάρμου τοῦ αὐλητοῦ τελευτήσαντος, (ἦν δὲ φιλιχθός,) ἀποπυρίδας ἐπὶ τοῦ μνήματος ἐνήγιζεν αὐτῷ. »

Idem I, p. 4, A: Κλέαρχος φησὶ Χάρμον τὸν Συρακόσιον εὐτρεπίσθαι στιχίδια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείκνοις παρατιθεμένων. Εἰς μὲν τὸν ἰχθῶν,

Ἴκω λιπῶν λιγαῖον ἀλμυρὸν βάθος.

εἰς δὲ τοὺς κήρυκας,

Χαίρετε, κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι.

εἰς δὲ τὴν χορδὴν,

Ἐλικτὰ, κοιλὴν ὑγίης.

εἰς δὲ τὴν ὠνθυλευμένην τρυβίδα,

Σοφῆ, σοφῆ σύ.

εἰς δὲ τὸ ἐν τοῖς ἐψητοῖς ὠραῖον,

Οὐκ ἀπ' ἱμοῦ σκεδάσεις ὄχλον;

εἰς δὲ τὴν ἀποθεδαρμένην ἐγγελευν,

Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχίδια.

Τοιοῦτους πολλοὺς φησὶ τῷ Λαρηνσίῳ παρεῖναι δείκνω ὥσπερ συμβολὰς κομίζοντας τὰ ἀπὸ τῶν στρωματοδέ-

E LIBRIS INCERTIS.

16.

Clearchus in Vitarum libris, piscium lurconem quendam memorans, ita scribit: « Technon olim tibicen, quum e vita excessisset Charmon tibicen, qui strenuus fuerat obsonii vorator, apopyride, (i. e. piscium sartagine fervida) tumulo ingesta parentavit mortuo.

Clearchus refert, Charmum Syracusium quibusvis ferculis in cœna appositis versiculos quosdam et adagia lepide accommodasse. Veluti piscibus:

Adsum relicto Ægæo salso pelago.

Buccinis conchis quas κήρυκας (i. e. præcones) Græci vocant:

Salvete, præcones, Jovis nuntii!

Flexuosis agnorum aut hædorum lactibus:

Tortuosa sanique nihil!

Loligini exquisita arte paratæ:

Sapiens tu quidem, sapiens es!

Salsamento ex minutis pisciculis:

Nonne a me turbam dispelles?

Anguillæ excoriatæ:

Non velata teneras cincinnis-ornatas genas.

Tales multos, ait, interfuisse Larensil cœnæ, qui e colle-

σμων γράμματα. Φησι δὲ καὶ ὅτι ὁ Χάρμος εἰς ἕκαστον τῶν παρατιθεμένων ἔχων τι πρόχειρον, ὡς προείρηται, εἰδοκεῖ τοῖς Μεσσηνίοις πεπαιδευμένος εἶναι, ὡς καὶ Καλλιφάνης, ὁ τοῦ Παραβρύκοντος κληθεὶς, ἀρχὰς ποιημάτων πολλῶν ἐκγραψάμενος, ἀνειλήφει μέχρι τριῶν καὶ τεσσάρων στίχων, πολυμαθείας δόξαν προσποιούμενος. Locum huic exscripsit Suidas v. Ἀθήναιος et Χάρμος.

Idem I, p. 4, D : Κλεάνθης δὲ ὁ Ταραντῖνος, ὡς φησι Κλέαρχος, πάντα παρὰ τοὺς πότους ἔμμετρα βλεγε, καὶ Πάμφιλος δὲ ὁ Σικελὸς, οἷς ταῦτα·

Ἐγγει πιεῖν μοι, καὶ τὸ πέρδικος σκέλος.
Ἄμιδα ἔστω τις· ἢ πλακοῦντά τις ὀδῶ.

Idem I, p. 4, E : Ὅτι Ἀρχέστρατος ὁ Συρακόσιος ἢ Γελῶος ἐν τῇ, ὡς Χρύσιππος ἐπιγράφει, Γαστρονομία, ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλιμάχος, Ἡδυπαθεία, ὡς δὲ Κλέαρχος, Δειπνολογία, ὡς δ' ἄλλοι, Ὀψοποιία — ἐπικὸν δὲ τὸ ποίημα, οὗ ἡ ἀρχή·

Ἱστορίας ἐπίδειγμα ποιούμενος Ἑλλάδι πάση .

Idem I, p. 5, F : Κλέαρχος δὲ φησι Φιλόξενον προλούμενον περιέρχεσθαι τὰς οἰκίας, ἀκολουθούντων αὐτῷ παίδων καὶ φερόντων ἔλαιον, οἶνον, γάρον, ὄξος καὶ ἄλλα ἡδύσματα· ἔπειτα εἰσιόντα εἰς τὰς ἀλλοτρίας οἰκίας, τὰ ἐφόμενα τοῖς ἄλλοις ἀρτύειν ἐμβάλλοντα, ὧν ἴσθι χρεία, εἴθ' οὕτως ἀνακάψαντα εὐωγεῖσθαι. Οὕτως εἰς Ἐφῆσον καταπλεύσας, εὐρῶν τὴν ὄψοπωλίαν κενὴν, ἐπέθετο τὴν αἰτίαν· καὶ μαθὼν ὅτι πᾶν εἰς γά-

μας συντηγόρασαι, λουσάμενος παρῆν ἀκλιτος ὡς τὸν νυμφίον. Καὶ μετὸ γὰρ δεῖπνον ἄσασ βρέμεναιον, οὗ ἡ ἀρχή·
= Γάμε θεῶν λαμπρότατε = πάντας ἐψυχαγωγίτησεν. Ἦν δὲ διθυραμβοποιός. Καὶ ὁ νυμφίος, = Φιλόξενε, εἶπε, καὶ αὐρίον ὡδὲ δειπνεῖς; = Καὶ ὁ Φιλόξενος = Ἄν ὄψον, ἔφη, μὴ πωλῆ τις. =

17.

Idem IX, p. 396, E : Κλέαρχος δ' ἐν τοῖς Περί βίων, εἰς ταῦτό φησιν ὁμότητος Φάλαριν τὸν τύραννον ἐλάσαι, ὡς γαλαθηνὰ θοινᾶσθαι βρέφη.

18.

Idem XII, p. 539, B : Κλέαρχος δ' ἐν τοῖς Περί βίων, περὶ Δαρείου λέγων τοῦ καθαιρεθέντος ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, φησὶν· = Ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ἀθλοθετῶν τοῖς τὰς ἡδονὰς αὐτῷ γνωρίζουσιν, ὑπὸ πάντων τῶν ἡδέων ἡττωμένην ἀπέδειξε τὴν βασιλείαν, καὶ καταγωνιζόμενος ἑαυτὸν οὐκ ἔσθετο πρότερον, ἢ τὸ σκῆπτρον ἕτεροι λαβόντες ἀνεκηρύχθησαν. = Cf. fr. 5.

19.

Zenob. IV, 87 : Ἀσυχπατίας· Κλέαρχος ἐν τῷ Περί βίων φησὶ συμβαίνειν τι περὶ τὸ ἔπαρ ἐπὶ τιμῶν, ὃ δειλοὺς ποιεῖ· εἰρησθαι οὖν ἐπὶ τῶν τοιούτων τὴν παροιμίαν.

20.

Zenob. IV, 18 : Τιθωνοῦ γῆρας· ἐπὶ τῶν πο-

ctaneorum suorum fasciculis libellos, veluti symbolas, conferebant. At etiam, Charmum, quum ad apposita singula fercula, ut paullo aute dictum est, aliquid in promptu haberet, eruditum virum apud Messanenses esse habitum : quod et Calliphani contigit, cui Parabrysonis cognomen, qui, quum multorum carminum et orationum principia in suos commentariolos retulisset, tres aut quattuor versus cujusque memoria tenebat, quibus recitatis multiplicis eruditionis laudem affectabat.

Cleantes Tarentinus, ut Clearchus refert, in conviviis omnia versibus eloquebatur; pariterque Pamphilus Sicanus. Velut ista :

Da quod bibam, et perdici crux.
Matulam mihi aliquis, aut placentam porrigat.

Archestratus, Syracusius sive Gelous, in opere, cui, Chrysippum si audias, titulus est Gastronomia, quasi dicas Venti leges; si Lynceum et Callimachum, Hedypathia, id est, Voluptatis institutio; si Clearchum, Deipnologia, i. e. de Cœnæ ratione; si alios, Opsopœia, i. e. de Obsoniorum apparatu : est vero carmen hexametris versibus compositum, cujus hoc initium :

Helladi doctrinæ specimen nunc præbeo toll...

Clearchus tradit, Philoxenum, quum in patria, tum in aliis civitatibus, postquam lavasset, domos circumire solitum, servulis comitantibus, qui oleum, vinum, garum, acetum aliaque condimenta ferrent; tum alienas domos ingressum, quæ pro aliis coquebantur, ea ipsum, injectis quæ opus so-

rent, condivise, eoque labore defunctum epulis accubuisse. Idem quum Ephesum aliquando navigasset, reperissetque vacuum obsonio forum, causam percunctatus, ubi ad nuptias omnia coempta fuisse cognovit, lotus ad sponsi domum perrexit, non invitatus. Tum post cœnam carmen nuptiale canens, cujus erat initium : *Nuptiæ, dearum splendidissima!* mirifice omnes oblectavit : erat enim dithyrambicus poeta. Rogante vero sponso, num postridie rursus apud eum vellet cœnare : Sic sane, inquit, obsonium si nemo vendat.

17.

Clearchus in Vitis scribit, eo sævilian progressum esse Phalaridem, ut lactentibus vesceretur infantibus.

18.

Clearchus in libris De villa, de Dario loquens qui ab Alexandro sublatus est, scribit : = Persarum rex, præmia statuens his qui novas sibi voluptates indicarent, ab omnibus illis deliciis frangi evertique suum imperium passus est : nec prius intellexit ipsum se debellare, quam alii renuntiati sunt sceptrum manu tenentes. =

19.

Albi fecinoris homo] Clearchus libro De vitis auctor est, quorum hepali certum quoddam vitium acciderit, meticulous reddi. De quibus usurpatum proverbium.

20.

Tithoni senectus] De longævis et decrepitis usurpatum.

λυχνονίων καὶ ὑπεργήρων τάττεται. Ἱστορεῖται δὲ, ὅτι Τιθωνὸς κατ' εὐχὴν τὸ γῆρας ἀποθέμενος τέτιξ' ἐγένετο, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ βίου.

Subjicio reliqua quæ probabiliter ad Βίους referenda sunt.

21.

Athenæus I, p. 6, B : Κλέαρχος δὲ Μελάνθιον φησι τοῦτ' εὐξασθαι, λέγων· « Τιθωνοῦ Μελάνθιος ἔοικε βουλεύσασθαι βέλτιον. Ὁ μὲν γὰρ ἀθανασίας ἐπιθυμήσας ἐν θαλάμῳ κρέμαται, πάντων ὑπὸ γῆρας ἐστερημένος τῶν ἡδέων· Μελάνθιος δὲ τῶν ἀπολαύσεων ἐρῶν ἠϋξάτο τῆς μακράουχενος ὄρνιθος τὸν τράχηλον ἔχειν, ἐν' ὅτι πλείστον τοῖς ἡδέεσιν ἐνοιατρίβη. » Ὁ αὐτὸς φησι Πίθυλλον τὸν τένθην καλούμενον οὐ περιγλωττίδα μόνον ὑμενίτην φορεῖν, ἀλλὰ καὶ προσελυτροῦν τὴν γλώττην πρὸς τὰς ἀπολαύσεις· καὶ τέλος ἐχθρὸν τρίβων ἀπεκθάσαι αὐτήν. Μόνος δ' οὗτος τῶν ἀπολαυστικῶν καὶ δακτυλῆθρας ἔχων ἐσθίειν λέγεται τὸ ὄψον, ἐν' ὅς θερμότατον ὁ τρισάθλιος ἀναδιδῶ τῇ γλώττη.

22.

Idem XII, p. 540, E : Κλέαρχος δὲ φησιν, ὡς Πολυκράτης, ὁ τῆς ἀδρῆς Σάμου τύραννος, διὰ τὴν περὶ τὸν βίον ἀκολασίαν ἀπώλετο, ζηλώσας τὰ Λυδῶν μαλακά. Ὅθεν τῷ μὲν Σάρδεων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευμένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκιύασεν ἐν τῇ πόλει, καὶ τῶν Λυδῶν ἀνθεσι πάντα ἐπέλασε (ἀνῆσιν ἀντεπέλασε Dal.) τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἀνθεσι. Τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαύρα στενή τις ἦν γυναικῶν ὀσμουργῶν, πλήθουσα καὶ τῶν πρὸς

ἀπολαυσιν καὶ ἀκρασίαν πάντων βρωμάτων ὡς ὄντως ἐπέλασε τὴν Ἑλλάδα· τὰ δὲ Σαμίων ἀνθη γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν κάλλη διάφορα, ἐτι δὲ τῆς συμπάσης πόλεως ἐν ἑορταῖς τε καὶ μέθαις. Καὶ ταῦτα μὲν δὲ Κλέαρχος. Cf. fr. 6.

23.

Athenæus XIII, p. 590, C : Κλέαρχος γὰρ περὶ Ἐπικμινώνδου φησιν οὕτως· « Ἐπικμινώνας δὲ Θεβαῖος σεμνότερον μὲν τούτων, οὐκ εὐσχημόνας δὲ περὶ τὰς διμιλίας ἐσφάλλετο τὴν γνώμην, εἴ τις θεωροῖη τὰ πραχθέντα αὐτῷ περὶ τὴν Λάκωνος γυναῖκα. »

24.

Idem XIII, p. 611, B : Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, κατὰ τὸν Σολέα Κλέαρχον, οὐ καρτερικὸν βίον ἀσκεῖτε, κυνικὸν δὲ τῷ ὄντι ζητεῖ· καίτοι τοῦ ζώου τούτου ἐν τέτταρσι τὴν φύσιν περιττὴν ἔχοντος, ὡς περ ὑμεῖς τὰ χεῖρα μερισάμενοι τηρεῖτε.

ΓΕΡΓΙΘΙΟΣ.

25.

Athen. VI, p. 255, C : Κλέαρχος δ' ὁ Σολεὺς ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Γεργιθίῳ, καὶ πόθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ὀνόματος τῶν κολάκων παρῆλθε, διηγεῖται, καὶ αὐτὸν τὸν Γεργιθίον ὑποτιθέμενος, ἀφ' οὗ τὸ βιβλίον ἔχει τὴν ἐπιγραφὴν, ἕνα γεγονότα τῶν Ἀλεξάνδρου κολάκων. Διηγεῖται δὲ οὕτως· « Ἦν κολακείαν ταπεινὰ ποιεῖν τὰ ἴθη τῶν κολάκων, κατατρονητικῶν ὄντων τῶν περὶ αὐτούς. Σημεῖον δὲ τὸ πᾶν ὑπομένειν εἰδόμενος οἷα τολμῶσι. Ἦν δὲ τῶν κολακευομένων ἐμψυχομένων τῇ κο-

Ferunt enim Tithonum ex voto, senio deposito, in cicadam mutatum, auctore Clearcho, libro de Vitis.

21.

Clearchus Melanthium ita precatum esse scribit : « Tithono, inquit, Melanthius consultior fuit. Ille enim, quoniam immortalē se fieri concupiverat, in cunis suspensus hæret, omnibus vitæ voluptatibus ob senectutem privatus; Melanthius vero, voluptatis desiderio captus, precatus est, ut volucris longo collo præditi guttur sibi daretur, quo diutius ipsi duraret voluptatis sensus. » Idem Clearchus narrat, Pithyllum, qui Catillo cognominatus est, non solum membraneo tegmine involvisse linguam, verum etiam crustam illi ceu loricaam induxisse, luxuriæ causa, et denique piscis affricu illam repurgasse. « Solusque ille e catillonum numero digitalibus utens cibos comedebat, ut eos quam ferventissimos linguæ tradere hominum miserimus posset. »

22.

Clearchus scribit : « Polycrates, delicatæ Sami tyrannus, ob vitæ lasciviam periit, quum omne genus mollitici Lydorum æmularetur. Quare dulci Anconi, qui Sardibus vocabatur, apud Samios Lauram opposuit in urbe, et Lydorum floribus opposuit, famosas illos Samiorum flores. Erat autem Samiorum Laura vicus quidam in urbe, mulieribus publicis repletus, et omnibus ad voluptatem et intemperantiam facientibus cibus, quibus revera ille implevit Græciam. Sunt autem Samiorum flores, mulierum et virorum

excellentes formæ, atque etiam totius civitatis in temulentia et festis diebus et hilaritas et lætitia. » Et hæc quidem Clearchus.

23.

Clearchus de Epaminonda ita scribit : « Epaminondas Thebanus his quidem gravior : sed tamen parum decora ratione in colloquiis cum mulieribus de animi sui sententia dimotus est, si quis illud quidem cogitet quod cum Laconis uxore gestum est. »

24.

Ut paucis concludam, quod ait Solensis Clearchus, vos non tolerantiam constantiamque vitæ exercetis, sed caninam revera vitam agitis : quamquam, quum in quattuor rebus excellat canum natura, vos ex his pejora seligentes imitamini.

GERGITHIUS.

25.

Clearchus Solensis in libro quem Gergithium inscripsit, exponit etiam unde initio nomen assentatorum progressum sit. In eo libello ipsum illum Gergithium, cujus nomen titulus præfert, statuit unum ex Alexandri fuisse assentatoribus. Exponit vero ita : « Assentationem, ait, humiles reddere animos moresque assentatorum; quandoquidem illos fere contemunt hi quibuscum versantur. Argumento esse, quod omnia patientur, bene gnari quid sit quod illi audeant.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

ἀρρονεστάτας. Τοιγαροῦν αὐται μὲν, ἐκ τῶν λίαν μαλακῶν ὑπὸ τῆς τύχης μεταβιβάσθεισαι, σκληρῶς ἐβίωσαν ἐπὶ γήρωι, αἱ δὲ τῶν παρ' ἡμῖν ταῦτα διαδεξάμεναι, ἐκπεσοῦσαι τῆς ἐξουσίας, κατῆραν εἰς Μακεδονίαν, καὶ τὰς τῶν ἐκεῖ κυρίας τε καὶ βασιλίδας ἐν τρόπῳ ταῖς ἑμιλίαις διέθισαν, οὐδὲ λέγειν καλὸν, πλὴν ὅτι μαγεύμεναι καὶ μαγεύουσαι, ταυροπόλοι καὶ τρίοδοί τινες αὐται πρὸς ἀλγῆθειαν ἐγένοντο, πλήρεις πάντων ἀποκαθαυμάτων. Τοσοῦτων ἴσκει καὶ τοιούτων ἢ κολακεία κακῶν αἰτία γενέσθαι τοῖς διὰ τοῦ κολακεύεσθαι προσδεξαμένοις αὐτῆν. »

Προελθὼν δὲ πάλιν ὁ Κλέαρχος καὶ τάδε φησὶν. « Ἄλλ' ἤδη καὶ τῆ τούτων χρεῖα μέμψαιτ' ἂν τις τὸ μειράκιον, ὡσπερ εἶπον. Οἱ μὲν γὰρ παῖδες μικρὸν ἄπωθεν τῆς κλίνης ἐν χιτωνίσκοις ἕστασαν· τριῶν δ' ὄντων ἀνδρῶν, δι' οὓς δὴ νῦν ὁ πᾶς λόγος ἐνέστηκε, καὶ τούτων ὄντων ἐπαυνοῦμιν παρ' ἡμῖν, ὁ μὲν εἰς ἐπὶ τῆς κλίνης πρὸς ποδῶν καθῆστο, τοὺς τοῦ μειρακίου πόδας ἐπὶ τοῖς αὐτοῦ γόνασι λεπτοῦ λυγροῦ σνημηφιακῶς. Ὁ δὲ ἐπάει, δῆπου καὶ μὴ λέγοντος οὐκ ἄβηλον. Καλεῖται δ' οὗτος ὑπὸ τῶν ἐγγυρῶν Παράβυστος, διὰ τὸ καὶ τῶν μὴ παραδεχομένων ἡμῶς τεχνικώτατα κολακεύων παρεμπίπτειν ἐς τὰς ἑμιλίαις. Ἄτερος δ' ἦν ἐπὶ τινος δίφρου κειμένου παρ' αὐτῆν τὴν κλίνην, καὶ τοῦ νεανίσκου τὴν χεῖρα παρεϊκότος ἐκκρεμάμενος, ταύτῃ καὶ προσπεπτωκῶς κατέβηχε τε καὶ τῶν δακτύλων ἕκαστον ἐν μέρει διαλαμβάνων, εἶλκε τε καὶ ἐξέτεινεν· ὥστε τὸν πρῶτον αὐτὸν ἐπονομάσαντα Σικύαν

εὐστόχως εἰρηκεῖναι δοκεῖν. Ὁ τρίτος, ὁ Θῆρ ὁ γενναϊότατος, ὅσπερ ἦν τῆς ὑπηρεσίας πρωταγωνιστής, προσεστηκῶς αὐτῷ κατὰ κεφαλὴν, μετεῖχε τῶν βυσσίνων προσκεφαλαίων, ἀποκεκλιμένος εἰς αὐτὰ πάνυ φιλικῶς. Καὶ τῆ μὲν ἀριστερῇ τὸ τοῦ μειρακίου τριγωνάτιον ἐπικοσμοῦν, τῆ δεξιᾷ δὲ Φωκαϊκὸν ψῦγμά τι διακινῶν, ὡς αἰωρῶν ἡδὺς ἦν, ἀλλ' οὐκ ἀποσοβῶν. Διὸ μοι δοκεῖ ἂν αὐτῷ δαίμων τις ἐλευθέριος νεμεσήσας ἐφείναι τῷ μειρακίῳ μυῖαν, οὐκ ἄλλην ἢ κείνην, ἧς καὶ τὴν Ἀθηναῖαν φησὶν Ὀμηρος ἐνεῖναι τῷ Μενελάῳ τὸ θάρσος, οὕτως ἦν ἐρρωμένη καὶ ἀφοβὸς τὴν ψυχὴν. Διγθέντος δὲ τοῦ μειρακίου τηλικούτου ἀνέκραγεν ἄνθρωπος ὑπὲρ ἐκείνου, καὶ οὕτως ἠγανάκτησεν, ὥστε διὰ τὴν πρὸς μίαν ἐχθραν ἀπάσας ἰχ τῆς οἰκίας ἤλαυνεν. Ὅθεν καὶ φανερὸς ἐγένετο πρὸς τούτῳ τεταχῶς ἑαυτὸν. »

26.

Athenæus VI, p. 258, A : Εἶναι οὖν ἂν ὁ τοῦ προειρημένου μειρακίου κόλαξ μαλακοκόλαξ, ὡς φησὶν ὁ Κλέαρχος. Πρὸς γὰρ τῷ τοιούτῳ κολακεύειν καὶ τὸ σχῆμα τῶν κολακευομένων ἐπακολουθοῦν ἀποπλάττεται, παραγκωνίζων καὶ σπαργινῶν ἑαυτὸν τοῖς τριβωναρίοις· ὅθεν αὐτὸν οἱ μὲν παραγκωνιστὴν, οἱ δὲ σχηματοθήκην, καλοῦσι. Κατ' ἀλγῆθειαν γὰρ ὁ κόλαξ ἴσκειν εἶναι τῷ Πρωτεῖ ὁ αὐτός. Γίγνεται γοῦν παντοδαπὸς οὐ μόνον κατὰ τὴν μορφήν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς λόγους· οὕτω ποικιλόφωνός τις ἐστίν.

et ascenderent et descenderent. Eo luxuriæ, ne miseriæ dicam, sua arte stultissimas illas adduxere. Itaque hæc, ex mollissima vita per fortunam dejectæ, duram in senectute vitam vixerunt : Illæ vero, quæ ab his nostris ista acceperant, postquam potestate exciderunt, in Macedoniam delatæ sunt, ubi rerum dominas reginasque quales sua consuetudine reddiderint, ne eloqui quidem honestum est. Verbo dicam, magicas artes et in se et in aliis exercentes, tauropolæ ac vere diserim triviæ quædam factæ sunt omni genere immunditiarum plenæ. Talium tantorumque malorum causa adulatio his est, qui ejus lenocinio demulsi eam admittunt. »

In progressu vero sermonis rursus hæc dicit Clearchus : « Jam vero ob istarum rerum usum merito aliquis reprehenderit illum, quem dixi, adolescentulum. Pueri enim ex modico intervallo ab lectulo stabant tunics vestiti. Quum vero tres sint viri, quorum causa nunc instituta est tota hæc disputatio, quorum etiam cuique apud nos proprium a re ipsa cognomen est : eorum unus lectulo a pedibus assidebat, qui pedes adolescentuli suis genibus impositos tenui veste contexebat ; qui quid porro fecerit, etiam me non dicente haud obscurum est. Vocatur autem hic ab indigenis Parabytus (i. e. intrusus), quia in eorum etiam consuetudinem, qui non sponte eum recipiunt, artificiosa sua adulatione sese ingerit. Alter in sella quadam sedebat juxta ipsum lectulum posita, et ab adolescente lotus pendens, quum manum ille languide demitteret, cupide eam prehensens demulcebat, et digitos singulos vicissim prehensos trahebat et extendebat, ut spte appositeque dixisse

videatur is qui primus Sicyam (i. e. cucurbitulam) hunc appellavit. Tertius vero, nobilissimus, Ther cognominatus (i. e. fera, sive leo), qui totius ministerii antesignanus erat, ad caput ejus astans byssinorum cervicalium ejusdem particeps erat, familiariter admodum in iis reclinatus. Et læva quidem manu molliusculum adolescentuli capillum adornabat, dextra vero Phocaicum flabellum ultro citroque movens, veluti oscillans (vel veluti oscillam) jucundus erat ; sed ita leniter id faciebat, ut non idcirco muscæ prosus arcerentur. Quare iratus ei aliquis deus ingenuus muscam adolescentulo immisit, non aliam atque illam cujus audaciam a Minerva immissam Menelao esse Homerus ait : Ita valida erat et animo interrito. Quum igitur mordere retur adolescens, tam immaniter exclamavit hic homo pro illo, atque ita iratus est, ut unius illius muscæ odio omnes pedibus expelleret. Ex quo etiam apparuit, ad hoc ministerium illum se constituisse. »

26.

« Fuerit igitur predicti adolescentuli adulator *malacocolax*, ut ait Clearchus, id est *mollitiei adulator*. Nam præterquam quod tali homini adulatur, habitum ejus formamque consentientem his quibus adulatur lingit : et modo cubito propellit alios dimovetque, modo involvit se panniculis. Quare etiam alii eum *paranconisten* appellant, id est, *cubito depulsorem*, alii *schematothecam*, id est *variarum formarum promptuarium*. Vere enim assentator idem atque *Proteus* esse videtur. Fit enim multiplex et omnifarius, non modo quod ad formam allinet, sed et quod ad sermonem : ita variare vocem novit. »

ΠΕΡΙ ΠΑΙΔΕΙΑΣ.

27.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XV, p. 697, E : Κλέαρχος, ὃ λῶσθε, ἐν δευτέρῳ Περὶ παιδείας οὕτως φησὶ· « Λείπεται τις ὁ Συρβηναίων χορὸς, ὃν ἕκαστον τὸ δοκοῦν ἑαυτῷ κατᾶσαι δεῖ, προσέχων οὐδὲν τῷ προκαθημένῳ καὶ διδάσκοντι τὸν χορὸν, ἀλλ' αὐτὸς πολὺ τούτων ἀτακτότερός ἐστι θεατῆς. Καὶ κατὰ τὸν παρωδὸν Μάτρωνα

Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἀριστοὶ, Εὐβοίος τε καὶ Ἑρμογένους διὸί τε Φίλιπποι, οἱ μὲν δὴ τεθνήσκει καὶ εἰν Ἄλζο δόμοισιν. Ἔστι δὲ τις Κλεόνικος, ὃν ἀθάνατον λάχε γῆρας, οὔτε ποιητῶν ἀδαήμενων οὔτε θεάτρων φ καὶ τεθνεῖωτι λαλεῖν πόρε Περσεφόνηα. »

28.

Diogenes L. I, 9 : Κλέαρχος δὲ ὁ Σολεὺς ἐν τῷ Περὶ παιδείας καὶ τοὺς γυμνοσοφιστὰς ἀπογόνους εἶναι τῶν μάγων φησὶν.

29.

Hesychius v. Μανέρως. : Τοῦτον φασὶν Αἰγύπτιοι δμολογῆσαι πρῶτον παρὰ μάγων διδασκόμενα, καὶ διὰ τοῦτο πᾶσιν ἀνά στόμα γενέσθαι, ὡς Κλέαρχος ἐν τοῖς Περὶ παιδείας ἱστορεῖ. Pro μάγων ex Polluce VII, c. 7 Vossius restitui jubet μουσῶν.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΙΑΣ.

30.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus XII, p. 533, E : Κλέαρχος δ' ἐν πρώτῳ Περὶ φιλίας τὸν Θεμιστοκλέα φησὶ τρίκλινον οἰκοδομησάμενον περικαλλέστατον, ἀγαπᾶν ἔφησεν, εἰ τοῦτον φίλων πληρώσειεν.

31.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus VIII, p. 349, F : Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Περὶ φιλίας, « Στρατόνικος (φησὶν) ὁ κιθαριστῆς, ἀναπαύεσθαι μέλλων, ἐκέλευεν δεῖ τὸν παῖδα προσφέρειν αὐτῷ πικρὸν, Οὐχ ὅτι διψῶ, φησὶν, ἵνα δὲ μὴ διψήσω. Ἐν δὲ Βυζαντίῳ κιθαρωδοῦ τὸ μὲν προοίμιον ἔσαντος εὖ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ἀποτυγχάνοντος, ἀναστάς ἐκήρυξεν, Ὅς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προοίμιον ἔσαντα κιθαρωδὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Ἐρωτηθεὶς δ' ὑπότινος, τίνας εἰσὶν οἱ μοχθηρότατοι, τῶν ἐν Παμφυλίᾳ Φασηλίτας μὲν ἔφησε μοχθηροτάτους εἶναι, Σιδῆτας δὲ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ. »

ΕΡΩΤΙΚΑ.

32.

E LIBRO PRIMO.

Idem VI, p. 255, B : Κλέαρχος δ' ὁ Σολεὺς ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἐρωτικῶν· « Κόλαξ μὲν οὐδεὶς (φησὶ)

DE INSTITUTIONE.

27.

E LIBRO SECUNDO.

Clearchus, o optime, secundo libro De institutione ita scribit : « Superest aliquis Syrbæorum chorus in quo singulos oportet occinere quidquid cuique visum fuerit, nihil attendentes ad præsentem chori magistrum, qui ipse multo etiam his tumultuosior spectator est. Et, quod paradoxus Matron ait,

Illi enim omnes, qui olim fuerant, præstantissimi viri, Eubæus et Hermogenes, nobilesque Philippi, illi igitur mortui sunt, et Ditis subierunt domos. Est vero quidam Cleonicus, cui immortalis obtigit sæpectus, neque poetarum ignarus, nec scenicarum fabularum : cui, ut mortuus etiam loquuntur, dedit Proserpina. »

28.

Clearchus Solensis De institutione etiam gymnosophistas magorum posteros esse dicit.

29.

Maneron Ægyptii dicunt communi consensu statui a magis (Masis) edoctum fuisse, ac propterea omnium ore celebrari, uti Clearchus refert in libris De institutione.

DE AMICITIA.

30.

E LIBRO PRIMO.

Clearchus, primo libro De amicitia, Themistoclem ait, postquam triclinium singulari elegantia construendum curasset, dixisse, contentum se fore, si amicis illud implere possit.

31.

E LIBRO SECUNDO.

Clearchus, secundo libro De amicitia, scribit : « Stratonicus citharista, quando quietem volebat capere, puerum semper iussit sibi polum afferre : « Non quod sitiam, dicere solebat, sed, ne sitiam. » Byzantii vero quum citharædus aliquis proœmium quidem belle cecinisset, reliqua vero prorsus perperam, surgens Stratonicus alta voce proclamavit : « Mille drachmas accepturum, si quis citharædam indicaverit, qui proœmium istud cecinisset. » Interrogatus ab aliquo, quinam essent homines miserissimi? respondit : « In Pamphylia miserimos esse Phaselitas; Sidetas vero omnium totius orbis gentium. »

EROTICA.

32.

E LIBRO PRIMO.

Clearchus Solensis primo Eroticorum : « Nullus assentator, inquit, constans amicus est. Consumit enim tempus

διαρκεί πρὸς φιλίαν. Κατανάλισκει γὰρ ὁ χρόνος τὸ τοῦ προσποιήματος αὐτῶν ψεῦδος. Ὁ δ' ἔραστής κόλαξ ἰστί φιλίας δι' ὄραν ἢ κάλλος. »

33.

Idem XIII, p. 564, A : Πρὸς ἀλήθειαν γὰρ, καθάπερ φησὶ Κλέαρχος ἰν τῷ πρώτῳ τῶν Ἑρωτικῶν, Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι φησίν·

Οὔτε παιδὸς ἄρρενας, οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων, οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἄλλὰ κόσμιον περικύει.
Ἢ γὰρ αἰδώς ἄσδος ἐπισκείρει.

34.

Idem XIII, p. 573, A : Κλέαρχος δ' ἰν πρώτῳ Ἑρωτικῶν • Γύγης (φησίν), ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, οὐ μόνον περὶ ζῶσαν τὴν ἐρωιμένην περιβόητος γέγονεν, ἐγχειρίσας αὐτὸν τε καὶ τὴν ἀρχὴν ἐκείνη πᾶσαν, ἀλλὰ καὶ, τελευτησάσης, συναγαγὼν τοὺς ἐκ τῆς χώρας Λυδοὺς πάντας, ἔχωσε μὲν Λυδίας (Μαναλίας κοιν. Schweigh.) τὸ νῦν ἔτι καλούμενον τῆς ἑταίρας μνημα, εἰς ὕψος ἄρας, ὥστε, περιοδεύοντος αὐτοῦ τὴν ἐντὸς Τρωάλου χώραν, οὗ ἂν ἐπιστραφεῖς τύχοι, καθορᾶν τὸ μνημα, καὶ πᾶσι τοῖς τὴν Λυδίαν οἰκοῦσιν ἀποπτον εἶναι. »

35.

Idem XIII, p. 589, D : Περικλῆς δὲ ὁ Ὀλύμπιος, ὡς φησὶ Κλέαρχος ἰν πρώτῳ Ἑρωτικῶν, οὐχ ἕνεκεν Ἀσπασίας τῆς νεωτέρας, ἀλλὰ τῆς Σωκράτει τῷ σοφῷ συγγενομένης, καίπερ τηλικούτων ἀξίωμα συνέσεως

καὶ πολιτικῆς δυνάμειος κτησάμενος, οὐ συνετάραξε πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα;

36.

Idem XIII, p. 605, D : Ὁρᾶτε οὖν καὶ ὑμεῖς οἱ φιλόσοφοι, οἱ παρὰ φύσιν τῆ Ἀφροδίτῃ γρούμενοι καὶ ἀσεβοῦντες εἰς τὴν θεόν, μὴ τὸν αὐτὸν διαφθαρήτα τρόπον (sc. ἐν Φαρσαλία διὰ τὴν τοῦ θεοῦ μῆνιν διασπασθῆσα). Τότε γὰρ καὶ οἱ παιδῆς εἰσι καλοὶ, ὡς Γλυκέρα ἐξοσκεν ἢ ἑταίρα ὅσον εἰκόασι γυναικὶ χρόνον, καθάπερ ἱστορεῖ Κλέαρχος.

Idem XIII, p. 605, E : Ὑμεῖς δὲ, ὦ φιλόσοφοι, κἂν ἐρασθέντες ποτὲ γυναικῶν ἰν ἐννοίᾳ λάβητε ὡς ἀδύνατον ἔστι τὸ τυχεῖν μάθετε * * * παύονται οἱ ἔρωτες, ὡς φησὶ Κλέαρχος. Τῆ τε γὰρ περὶ τὴν Πειρήνην χαλαρῆ βοῆ βοῦς ἐπανέβη· καὶ γεγραμμένη κυνὶ καὶ περιστερᾷ καὶ γηνὶ τῆ μὲν κύων, τῆ δὲ περιστερᾷ, τῆ δὲ γηνὶ προσῆλθον καὶ ἐπεπῆδησαν· φανέντων δὲ πᾶσι τούτοις ἀδύνατων, ἀπίστησαν, καθάπερ Κλείσοφος ὁ Σηλυμβριανός. Οὗτος γὰρ, τοῦ ἰν Σάμῳ Παρίου ἀγάλματος ἐρασθεῖς, κατέκλεισαν αὐτὸν ἰν τῷ ναῷ, ὡς πλησιάσει δυνησόμενος· καὶ ὡς ἠδυνάτει διὰ τε τὴν ψυχρότητα καὶ τὸ ἀντίτυπον τοῦ λίθου, τηλικαῦτα τῆς ἐπιθυμίας ἀπέστη, καὶ προβαλλόμενος τὸ σαρκίον ἐπλησίασε.

Idem p. 606, C : Ἐν Αἰγίῳ δὲ παιδὸς ἠράσθη γην, ὡς Κλέαρχος ἱστορεῖ ἰν πρώτῳ Ἑρωτικῶν. Τὸν δὲ παῖδα τοῦτον Θεόφραστος ἰν τῷ Ἑρωτικῷ Ἀμφιλοχὸν καλεῖσθαί φησὶ καὶ τὸ γένος Ὀλένιον εἶναι. — Ibid. : Ἐν δὲ Λευκαδίᾳ φησὶ Κλέαρχος οὕτως ἐρασθῆναι ταῶν περθένου, ὡς καὶ τὸν βίῳ ἐκλιπούσῃ συναποθανεῖν.

mendacium illorum, qui amicitiam simulant. Amator vero assentator est et amicitiae simulator ob aetatis florem sive formae pulchritudinem. »

33.

Vere, quemadmodum Clearchus ait primo libro Eroticorum, dixisse inquit Lycophroniden :

Nec adolescentulum, nec virgines
aurum gestant's, nec mulieres amplas sinus habentes
tam pulchra facies, quam modesta decet.
Pudor enim florem inspergit.

34.

Clearchus primo libro Eroticorum haec scribit : « Gyges Lydorum rex, non modo dum viveret amasia, niro illius amore tenebatur, cui et sese et universum regnum tradiderat; sed et quum e vivis illa discessisset, congregatis omnibus Lydiae incolis tumulum ei extruxit, qui ad hunc diem Hetaerae Lydiae monumentum appellatur, ea altitudine, ut, quemcumque tractum terrae intra Tmolum peragraret, quocumque se verteret, monumentum illud in oculis haberet, essetque illud in conspectu omnium Lydiam incolentium. »

35.

Pericles Olympius, ut ait Clearchus primo libro Eroticorum, propter Aspasiam, non hanc juniorem (*Cyri amicam*), sed illam quae cum sapiente Socrate versata est, tantam

licet prudentiae laudem, tantamque in republica potentiam consecutus, nonne totam conturbavit Graeciam?

36.

Videle igitur vos, philosophi, qui praeter naturam Venere (mascula) utimini et impii estis adversus deam, ne eodem modo pereatis. Nam etiam pueri tum tantum pulchri sunt, ut aiebat Glycera meretrix, quo usque mulieribus similes sunt, quemadmodum Clearchus refert.

Vos vero, o philosophi, etiamsi amore aliquando capti mulierum in animum induxeritis fieri non posse ut illis potiamini, discite * * * cessant amores, ut ait Clearchus. Nam et aueam vaccam, quae ad Pirenen est, bos conscendit, et cum picta cane et columba et anserē congregi canis, columba et anser, easque inscendere voluerunt; quod quum fieri non posse cognoscere omnes, destiterunt: quod ipsum etiam Clisophio usu venit Selymbriano. Hic enim Sami captus amore statuē ex Paro marmore, inclusit sese in templo, quasi quum illa congregi posset, et quum non posset ob saxi frigiditatem renixumque, tum quidem cupiditate abstulit, et praetendens carunculam explevit libidinem.

Aegii puerum amavit anser, ut Clearchus narrat primo libro Eroticorum, pueroque illi Theophrastus in Amatorio ait nomen fuisse Amphilocho, fuisse autem genere Oleonium.

In Leucadia pavonem ait Clearchus tam vehementer amasse virginem, ut illa mortua ipse cum ea exspiraret.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ῥαίους ἀνθολογεῖν. Ὅθεν αἶ τε περὶ τὴν Περσεφόνην ἀνθολογεῖν λέγονται, καὶ Σαπφῶ φησιν « ἰδεῖν ἀνθε' ἀμέργουσαν παῖδ' ἄγαν ἀπαλάν. »

Quæ deinde narrantur de Ierō Ἀφροδίτης καλλιπύγου ejusdem fuerint Clearchi.

E LIBRO SECUNDO.

40.

Athenæus XIV, p. 639, A : Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ Ἐρωτικῶν τὰ ἐρωτικά φησιν ἄσματα καὶ τὰ Λοκρικὰ κλούμενα οὐδὲν τῶν Σαπφῶς καὶ Ἀνακρέοντος διαφέρειν.

E LIBRIS INCERTIS.

41.

Idem II, p. 57, E : Ἀλεξίς δὲ τμίτομά πευ ὤων λέγει. Ὡς δὲ οὐ μόνον ἀνεμιαῖα ἐκάλουν, ἀλλὰ καὶ ὑπηνέμια. « Ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ νῦν τῶν οἰκιῶν παρ' ἡμῖν καλούμενα ὑπερῶα ὡς φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἐρωτικοῖς, τὴν Ἑλένην φάσκων, ἰν τοιαύτοις οἰκήμασι τρεφομένην, ὁῶσαν ἀπενέγκασθαι παρὰ πολλοῖς, ὡς ἐξ ὧν εἶη γεγεννημένη. »

42.

Idem XIII, p. 597, A : Ἐπὶ τούτοις ὁ Μυρτίλος μέλλων σιωπᾶν, ἄλλὰ μικροῦ, ἔφη, ἄνδρες φίλοι, ἐξελαθόμην ὑμῖν εἰπεῖν τὴν τε Ἀντιμάχου Λυδῆν, προσέτι δὲ καὶ τὴν θυώνυμον ταύτης ἑταῖραν Λυδῆν, τὴν ἡγάπα Λαμύνθιος ὁ Μιλήσιος. Ἐκάτερος γὰρ τούτων τῶν ποιητῶν, ὡς φησὶ Κλέαρχος ἐν τοῖς Ἐρωτικοῖς, τῆς βαρβάρου Λυδῆς εἰς ἐπιθυμίαν καταστάς ἐποίησεν ὁ μὲν ἐν ἐλεγείοις, ὁ δ' ἐν μέλει τὸ καλούμενον ποίημα Λυδῆν.

legisse fertur, et Sappho ait, puellam se vidisse teneriusculam flores decerpentem. »

EX LIBRO SECUNDO.

40.

Clearchus secundo libro Eroticorum ait, amatoria cantica et Locrica quæ vocantur, nihil a Sapphō et Anacreontis carminibus differre.

E LIBRIS INCERTIS.

41.

Alexis alicubi dimidiatas dixit ovorum partes. Subventanea vero ova et ἀνεμιαῖα dicebant et ὑπηνέμια. Ova vero vocabant olim, quæ nunc ὑπερῶα (superiora ædium tabulata) dicimus, ut Clearchus docet in Eroticis, ubi ait Helenam, quoniam in ejusmodi conclave educata est, vulgo creditam esse ex ovo fuisse natam.

42.

His dictis Myrtilus quum taciturnus videretur : At prope modum, inquit, viri amici, oblitus eram Antimachi vobis Lydam nominare, itemque cognominem hujus aliam Lydam, quam amavit Lamynthius Milesius. Uterque enim horum prælarum, ut ait Clearchus in Amatoriis, barbaræ Lydæ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

43.

Diogenes L. III, 2 : Σπεύσιππος δ' ἐν τῷ ἐπιγραφμένῳ Πλάτωνος περιδείπνῳ καὶ Κλέαρχος ἐν τῷ Πλάτωνος ἐγκωμίῳ καὶ Ἀναξилаίδης ἐν τῷ δευτέρῳ Περὶ φιλοσόφων φασὶν ὡς Ἀθήνησιν ἦν λόγος, ὡραίαν οὔσαν τὴν Περικτιόνην βιάζεσθαι τὸν Ἀρίστωνα καὶ μὴ ἐπιτυγχάνειν παυόμενόν τε τῆς βίας ἰδεῖν τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος ὄψιν, ὅθεν καθαρὰν γάμου φυλάξει ἕως τῆς ἀποκύσεως.

Hieronymus Adv. Jovian. I (Opp. tom. II, p. 35) : *Speusippus quoque, sororis Platonis filius, et Clearchus in Laude Platonis et Anaxilides in secundo libro philosophiæ, Perictionem, matrem Platonis, phantasmate Apollinis oppressam scrutant, et sapientiæ principem non aliter arbitrantur, nisi de partu virginis, editum.*

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ Τῇ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΣ ΕΙΡΗΜΕΝΩΝ.

44.

Athenæus IX, p. 393, A : Περὶ δὲ τῆς τῶν ὀρτύγων θήρας ἰδίως ἱστορεῖ Κλέαρχος ὁ Σολεὺς, ἐν τῷ ἐπιγραφμένῳ Περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτεία μαθηματικῶς εἰρημένων, γράφων οὕτως : « Οἱ ὀρτυγες περὶ τὸν τῆς ὀχλείας καιρὸν, ἐὰν κάτοπτρον ἐξ ἐναντίας τις αὐτῶν, καὶ πρὸ τούτου βρόχον ὄψῃ, τρέχοντες πρὸς τὸν ἐμφαινόμενον ἰν τῷ κατόπτρῳ, ἐπίπτουσιν εἰς τὸν βρόχον. » Καὶ περὶ τῶν κολοῦν δὲ καλούμενων τὰ ἑμοῖα ἱστορεῖ, ἐν τούτοις : « Καὶ τοῖς

de viderio flagrans, carmen Lydam inscriptum, alter elegiacum, lyricum alter, composuit.

PLATONIS LAUDATIO.

43.

Enimvero Speusippus in libro qui De cæna Platonis funebri inscribitur, et Clearchus in Laudatione Platonis et Anaxilides secundo De philosophis libro asserunt Athenis famam esse Aristonem Perictionæ, quum esset speciosissima, vim inferre conalium esse : verum fuisse illius conatus irritos, vidisseque in somnis Apollinem, atque eo auctore mundam a conjugali copula, quoad pareret, uxorem servasse.

DE HIS QUÆ IN PLATONIS REP. EX RATIONE MATHEMATICA DICTA SUNT.

44.

De venatione coturnicum singulare quiddam tradit Clearchus Solensis in libro qui inscribitur De his quæ in Platonis Republ. ex ratione mathematica dicta sunt, ubi ita scribit : « Coturnices quo tempore veneris pruritu concitantur, si quis ex adverso earum speculum posuerit, et tendiculam ante speculum, currentes ad imaginem in speculo conspectam, incidunt in tendiculam. » Idem de graculis,

καλοιοῖς δὲ, διὰ τὴν φυσικὴν φιλοστοργίαν. Καὶ γὰρ τοσοῦτον πανουργία διαφέρουσιν, ὅμως ὅταν ἐλαίου κρατὴρ τεθῆ πλήρης, οἱ στάντες αὐτῶν ἐπὶ τὸ χεῖλος, καὶ καταβλέψαντες ἐπὶ τὸν ἐμφαινόμενον, καταράττουσι. Διόπερ ἐλαιοδρόμων γενομένων, ἢ τῶν πτερῶν αὐτοῖς συγκόλλησις αἰτία γίνεται τῆς ἀλώσεως. »

ΑΡΚΕΣΙΛΑΣ.

44 a.

Schol. Platon. p. 451 Bekk. : Παρὰ παροιμίαις φησὶ τῆς « Κινήσω τὸν ἀφ' ἑρᾶς, » ἢ τέτακται ἐπὶ τῶν τὴν ἐσχάτην βοήθειαν κινούντων. Μεταίληπται δὲ ἀπὸ τῶν πεττευόντων. Παρὰ τούτοις γὰρ κεῖται τις ψῆφος ὅσον ἑρὰ καὶ ἀκίνητος, θεῶν νομιζομένη, ὡς φησὶ Κλέαρχος ἐν Ἀρκεσίλα. — De proverbio cf. Diogenian. III, 36, Apostol. V, 14 et quæ multa Leutschius conguessit ad Diogenian. V, 41. Eustathius ad Odys. p. 1397, 33 de Græcorum πεττεία agens inter alia affert : Κλέαρχος τοῖς πέντε φησὶ πλάνησιν ἀνζλογοῖν (sc. τοὺς πέντε πεισοῦς τῶν πεττευόντων). — De argumento libri Ἀρκεσίλας parum liquet. Verisimillimum tamen est fuisse de Arcesilao Academico, Clearchi æquali, qui vitam duxit usque ad an. 241 a. Chr. (v. Clinton. ad an. 299). — Fortasse etiam de aliis philosophis Clearchus scripsit. Quod si est, pertinuerint huc quæ de Pythagora et de Septem sapientibus asseruntur.

44 b.

A. Gellius IV, 11, de Pythagoræ transformationibus. Vide Diæarchi fr. 30. Eadem habet Phlegon De mirab. c. 4, ubi pro Κλείταρχος reponendum Κλέαρχος esse monuimus ad Clitarchi fr. 25.

44 c.

Diogenes L. I, 30, de phiala quam Cræsus sapientissimo Græcorum dari voluit : Δαίδαλος δ' ὁ Πλα-

qui vocantur, simile quiddam narrat, dicens : « Atque etiam graculis tale quid accidit propter Innatum sui similitum amorem. His enim, quamvis adeo versutia præstantibus, tamen si patera apponatur oleo repleta, in labio pateram residentes, et introrsum spectantes, cum impetu ruunt versus avem quam intus conspexerunt. Itaque oleo madentibus conglutinantur alæ, et facile ipsæ capiuntur. »

ARCESILAUS.

44 c.

Dædalus Platonicus et Clearchus phialam a Cræso ad Pittacum missam atque sic per orbem (sapientium) circumlatam esse dicunt.

Pittaco exercitium erat triticum molere, ut Clearchus philosophus testatur.

τωνικός καὶ Κλέαρχος φιάλην ἀποσταλῆναι ὑπὸ Κροίσου Πιττακῶ καὶ οὕτω περιενεχθῆναι (φρασί). »

Idem I, 81, de Pittaco : Τούτῳ γυμνασία ἦν σίτον ἀλεῖν, ὡς φησὶ Κλέαρχος ὁ φιλόσοφος.

Stobæus Floril. XXI, 12, de dieterio Γνωθι σεαυτὸν : Εἴτε Κλέαρχῳ προσεκτίον μᾶλλον τοῦ μὲν Πυθίου φράζοντι εἶναι παράγγελμα, χρησθῆναι δὲ Χιλῶνι τὸ ἀριστον ἀνθρώποις μαθεῖν πυνθανομένῳ.

Apostolius VI, 42 : Οἱ πολλοὶ δὲ Χιλῶνος εἶναι τὸ ἀπόφθεγμα (φρασί). Κλέαρχος δὲ ὑπὸ τοῦ θεοῦ λεχθῆναι Χιλῶνι Δαμαγῆτου Λακεδαιμονίῳ. Chilonem sententiam sibi vindicasse, ἐξιδιοποιεῖσθαι, narrat Diogenes L. I, 40. De auctorum variis opinionibus v. Schneidewin. Paræm. I, p. 391. Ceterum locus noster etiam ad Proverbiorum opus potest referri.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΟΙΜΙΩΝ.

45.

E LIBRO PRIMO.

Athenæus X, p. 457, C : Τίνα δὲ κόλασιν δπέμενον Ἀθῆναισιν οἱ μὴ λύσαντες τὸν προτεθέντα γρίφον, εἴ γε ἔπινον φιάλην κεκερασμένην, ὡς καὶ ὁ Κλέαρχος προεῖπεν ἐν τῷ Ὄρω; Κἀν τῷ πρώτῳ δὲ Περὶ παροιμιῶν γράφει οὕτως : « Τῶν γρίφων ἢ ζήτησις οὐκ ἀλλοτριὰ φιλοσοφίας ἐστὶ. Καὶ οἱ παλαιοὶ τὴν τῆς παιδείας ἀπόδειξιν ἐν τούτοις ἐποιούοντο. Προέβαλλον γὰρ παρὰ τοὺς πότους, οὐχ ὥσπερ οἱ νῦν ἑρωτῶντες ἀλλήλους, τίς τῶν ἀρροδισιαστικῶν συνδυασμῶν, ἢ τίς ἢ ποῖος ἰχθύς ἤξιτος, ἢ τίς ἀκμαϊότατος, ἔτι δὲ τίς μετ' Ἀρκτοῦρον ἢ μετὰ Πλειάδα, ἢ τίς μετὰ Κύνᾳ μάλιστα βρωτός. Καὶ ἐπὶ τούτοις ἄθλα μὲν τοῖς νικῶσι φιλήματα, μίσους ἄξια τοῖς ἐλευθέρων ἀσθησὶν ἔχουσι, ζημίαν δὲ τοῖς ἠττηθεῖσι τάττουσιν ἀκρατον πεινῆν, ὅν ἤδιον τῆς ὑγιείας πίνουσιν. Κομιδῆ γὰρ ἐστὶ ταῦτά γε τινὸς τοῖς Φιλαινίδος καὶ τοῖς Ἀρχεστράτου συγγράμμασιν ἐνωχρηκότος, ἔτι δὲ περὶ τὰς καλουμένας Γαστρολογίας

DE PROVERBIIS.

45.

Quasnam vero pœnas dabant Athenis hi qui propositum griplum solvere non possent, si quidem phialam mixtam biberunt, ut ait Clearchus in Definitione? Idem vero etiam libro primo De adagiis sic scribit : « Griphorum propositio solutioque non est aliena a philosophia, et in his veteres specimen edebant eruditionis. Quas enim in conviviiis quæstiones proponebant, non erant illæ similes his quæ nostris temporibus agitari solent, quum quærent invicem, quodnam genus veneri concubitus sit jucundissimum, aut quis qualisve piscis sit suavissimus, aut quis maxime in præsens vigeat? tum quis post Arcturi aut Pleladum ortum, aut post Caniculam maxime edendo sit? Et super his præmia vincens statuunt oscula, odiosa hominibus Ingenoum sensum habentibus; pœnam vero victis, bibere merum, quod libentius bibunt quam sanitatis poculum. Sunt sane

ἔσπουδακότες· ἀλλὰ μᾶλλον τὰς τοιαύτας, τῷ πρώτῳ ἔπος ἱαμβεῖον εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἕκαστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντειπεῖν τὸ ἑτέρου ποιητοῦ τι- νος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε γνώμην· ἔτι δὲ λέγειν ἕκαστον ἱαμβεῖον. Πρὸς τε τούτοις ἕκαστον εἰπεῖν ὄσων ἂν προσταχθῆ συλλαβῶν ἑμμετρον καὶ ὄσ' ἀπὸ τῆς τῶν γραμμάτων καὶ συλλαβῶν ἔχεται θεωρίας. Ὁμοίως δὲ τοῖς εἰρημένους ἡγεμόνος ἕκαστου λέγειν ὄνομα τῶν ἐπὶ Τροίαν ἢ τῶν Τρώων· καὶ πόλεως ὄνομα τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ λέγειν ἀπὸ τοῦ δοθέντος γράμματος, τὸν δ' ἐχό- μενον τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ τοὺς λοιποὺς ἐναλλάξαι, ἂν τε Ἑλληνίδος ἂν τε βαρβάρου τάξῃ τις. Ὡστε τὴν παιδιὰν μὴ ἄσκειτον οὖσαν μηνύματα γίνεσθαι τῆς ἕκαστου πρὸς παιδείαν οἰκειότητος. Ἐφ' ὅς ἄθλον ἐτί- θεσαν στέφανον καὶ εὐφημίαν, ὅς μάλιστα γλυκαίνεται τὸ φιλεῖν ἀλλήλους. » Ταῦτα μὲν οὖν Κλέαρχος εἶρηκε.

46.

Idem XV, p. 701, C : Κλέαρχος δὲ Σολεὺς, οὐδενὸς ἂν δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν, ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ παροιμιῶν τὴν Ἀητῶ φησιν ἰκ Χαλκί-δος τῆς Εὐβοίας ἀνακομίζουσαν εἰς Δελφοὺς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρταμιν, γενέσθαι παρὰ τὸ τοῦ κληθέντος Πύθω-νος σπήλαιον. Καὶ φερομένου τοῦ Πύθωνος ἐπ' αὐτοὺς, ἢ Ἀητῶ, τῶν παίδων τὸν ἕτερον ἐν ταῖς ἀγκαλῆαις ἔχουσα, προσέειπε τῷ λίθῳ τῷ νῦν ἐτι κειμένῳ ὑπὸ τῷ ποδὶ τῆς χαλκῆς εἰργασμένης Ἀητῶς, (ὃ τῆς τότε πράξεως μίμημα γινόμενον ἀνάκειται παρὰ τὴν πλά-

hæc prorsus talia, ut his conveniant hominibus qui Phi- lenidis et Arcestrati scriptis innutriti sunt, et omnino gastrologis (i. e. iis doctrinis quæ ventrem curare docent) dant operam. Sed tales potius quæstiones olim proponebant. Postquam primus versum aliquem dixisset, tenebatur quisque dicere versum sequentem; aut si quis primus ali- quem locum communem (e poeta quodam) protulisset, singuli dicebant alterius cujusdam poetæ locum, si quis eandem sententiam enuntiasset. Ac deinde singuli iambum etiam recitare tenebantur. Ad hæc recitare jubebantur ver- sum quemcumque loti syllabarum quot esset præscriptum: item quæcumque pertinebant ad litterarum aut syllabarum notitiam. Similiter jubebantur nomina dicere unius cujus- que e duobus Græcorum ad Trojam, vel e duobus Troja- norum; aut e duobus nominibus civitatis Asiæ a dala quadam littera incipiens, tum proximus nominare debebat Europæ urbem, et reliqui per vices pergere, sive Græcæ civitatis alve barbaricæ nomen fuisset quæsitum. Itaque lusus ille, quum non inconsultus esset, occasionem præbebat unicuique eruditionis suæ specimen edendi. Et præmium propositum erat corona et plausus: quibus rebus maxime dulcescit mutua amicitia. » Hæc igitur Clearchus scripsit.

46.

Clearchus Solensis, discipulorum sapientis Aristotelis nulli secundus, primo libro De paræmiis, « Latonam, ait, quum ex Chalcide Eubœæ Apollinē et Dianam Delphos duceret, ad Pythonis qui vocatur specum fuisse. Ibi quum in eos Python impetum faceret, Latona liberorum

τανον ἐν Δελφοῖς,) εἶπεν· Ἰε καὶ. Τυχεῖν δὲ τόσσα μετὰ χεῖρας ἔχοντα τὸν Ἀπόλλωνα. Τοῦτο δ' ἐστὶν ὡς ἂν εἴποι τις· ἄφιε καὶ, καὶ· βαλέ καὶ. Διόπερ ἀπὸ τούτου λεχθῆναί φησι τὸ Ἰε καὶ, καὶ Ἰε παιῶν.

F. LIBRO SECUNDO.

47.

Athenæus VII, p. 317, A : Ἱστορεῖται δὲ καὶ, ὅτι φεύγων (ὁ πουλύπους) διὰ τὸν φόβον μεταβάλλει τὰς χροῖας, καὶ ἰσομοιοῦται τοῖς τόποις, ἐν ὅς κρύπτεται, ὡς καὶ ὁ Μεγαρεὺς Θεόγνις φησιν ἐν ταῖς Ἑλεγείαις·

Πουλύπου δόρην ἴσχε πολυπλόκου, δὲ ποτὶ πέτρῃ
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἴζειν ἐφάνη.

Ὁμοίως Ἱστορεῖ καὶ Κλέαρχος ἐν δευτέρῳ Περὶ παροι- μιῶν, παρατιθέμενος τάδε τὰ ἔπη, οὐ ὀτλίῶν δὲ τοῦ Ἰστί,

Πουλύποδός μοι, τέκνον, ἔχων νόον, Ἄμφλοχ' ἔρωε,
τοῖσιν ἐρασμῶζου, τῶν κεν κατὰ δῆμον ἴκηαι.

Περὶ δὲ Τροίης τὸ παλαιὸν, φησὶν δ' αὐτὸς Κλέαρ- χος, οὔτε τὸν ἱερὸν καλούμενον πουλύπουν, οὔτε τὸν κωπηλάτην πουλύπουν, νόμιμον ἦν θηρεύειν, ἀλλ' ἀπέειπον, τούτων τε καὶ τῆς θαλαττίας χελώνης μὴ ἔπιεσθαι. Ὁ δὲ πουλύπους ἐστὶ συντηκτικός, καὶ λίαν ἀνόητος. Πρὸς γὰρ τὴν χεῖρα τῶν διωκόντων βαδίζει, καὶ διωκόμενος ἐστὶν ὅτι οὐχ ὑποχωρεῖ. Συντήκονται δ' αὐτῶν αἱ θῆλειαι μετὰ τὸν τόκον, καὶ παρίενται· οἷο καὶ ῥαδίως ἀλίσκονται. Ἐωράθησαν δὲ ποτε καὶ ἐπὶ

alterum ulnis complexa saxum illud conscendit, quod etiamnum pedi Latonæ ex ære fabricatus subjectum est, imaginem rei tunc gestæ continens, prope Delphicam pla- tanum dedicatum, dixitque : Ἰε, καὶ, quum forte tela mani- bus teneret Apollo. Id est autem quasi dicas : « Mitte telum, fili » et : « feri, fili. » Itaque ab illo tempore niunt dici solitum illud : Ἰε καὶ et Ἰε παιῶν.

47.

Traditur porro, ubi per melum iugiat, mutare polyptum colorem, et similem fieri locis in quibus occultetur : quem- admodum etiam Megarensis Theognis in elegiis ait :

Polypti mentem tene versipellis, qui petra
cuicumque adhaerit, talis visus apparet.

Similiter et Clearchus tradit secundo libro De proverbis, ubi hos etiam versus apposuit, cujusnam sint auctoris non declarans :

Polyptidis mihi, fili, mentem tenens, Amphiloche nobilis:
eis te accommoda, quorumcumque ad gentem veneris.

Idem Clearchus scribit, circa Træzenem olim nefas habi- tum esse venari vel eum qui sanctus dicitur polyptum, vel polyptum remigantem. Velitum erat quum his vesci, tum et marina testudine. Est autem polyptus tibi obnoxius, et alioqui valde brutus. Etenim ad eorum manum qui captant accedit, et a persequentibus interdum se non recipit. Ta- bescunt autem eorum semina post partum, et elangues- cunt; quare et facile capiuntur. Conspecti sunt etiam nonnunquam in siccum exeuntes, maxime vero in loca

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

• Διὰ τὸ μικροῦ δεῖσθαι πυρὸς ἐν τοῖς τηγάνοις οἱ περὶ Ἀρχέστρατον ἐπιβάλλοντες κελεύουσιν ἐπὶ θερμὸν τηγανὸν σίζουσιν ἀφαιρεῖν. Ἄμα δ' ἤπτει καὶ σίζει, κατὰπερ τοῦλαιον, εὐθύς. Διὸ λέγεται, Ἴδε πῦρ ἀρύη. •

53.

Idem IV, p. 160, C: Κλέαρχος δὲ, ὁ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, ἰν τοῖς Περὶ παροιμιῶν ὡς παροιμίαν ἀναγράφει τὸ « Ἐπὶ τῇ φακῇ μύρον. »

54.

Idem III, p. 116, D: Ἄλλ' ἐπεὶ περὶ ταρίχων ἐστὶν ὁ λόγος, περὶ ὧν οἶδα καὶ παροιμίαν μνήμης ἠξιωμένην ὑπὸ τοῦ Σολείως Κλεάρχου.

Σαπρὸς τάριχος τὴν ὀρίξανον φιλεῖ.

55.

Zenobius V, 44: Οἴταϊος δαίμων· Κλέαρχος φησιν, ὅτι δαίμων τις Οἴταϊος ἐπωνομάσθη, ὃς ὑβρίν καὶ ὑπερηφανίαν πάνυ ἐμίσησεν. • Eadem Plutarch. Proov. 96. Diogen. VII, 23. Aut Hercules aut Jupiter significatur. Cf. Propert. III, 1, 31. Heyn. ad Apollod. II, p. 197. • LEUTSCH.

56.

Idem V, 48: Οὗτος ἄλλος Ἡρακλῆς· Κλέαρχος ἐξηγούμενος τὴν παροιμίαν φησὶ τὸν Βριάρεω καλούμενον Ἡρακλῆα ἔλθειν εἰς Δελφοὺς καὶ λαβόντα τι τῶν ἐκεῖ κειμηλίων κατὰ τε παλαιὸν ἔθος, ὀρμηθεῖν ἐπὶ τὰς Ἡρακλέους στήλας καλουμένας καὶ τῶν ἐκεῖ περιγενέσθαι. Χρόνῳ δὲ ὑστερον τὸν Τύριον Ἡρακλῆα ἔλθειν εἰς Δελφοὺς χρησόμενον τῷ μαντεῖῳ· τὸν δὲ θεὸν προσειπεῖν αὐτὸν ἄλλον Ἡρακλῆα· καὶ οὕτω τὴν παροιμίαν κρατῆσαι.

Cf. Diogenian. I, 63 ibique laudata a Gœttingensibus. Ceterum pertinet huc Tzetzes ad Lyc. 549: Κλέαρχος τὰς κατὰ Γάδειρα στήλας τοῦ Βριάρεω

Archestratus, calidæ injectam sartagini auferri stridentem. Simul enim atque stridet, continuo etiam cocta est, sicut oleum. Itaque dici solet: *Vidit ignem arua.* •

53.

Clearchus Peripateticus, in libris De proverbii etiam illud in proverbii recenset: « In lente unguentum. »

54.

Sed quoniam de salsamentis agitur, quibus de novi etiam proverbium, quod memoratu dignum iudicavit Clearchus Solensis:

Vetustum salsamentum origanum amat.

55.

[*Celtæus genus*] Clearchus dæmonem quendam *Celtæum* cognominatum esse ait, qui injuriam et arrogantiam vehementer odisset.

56.

Alter hic Hercules.] Interpretatus Clearchus hoc prover-

Ἡρακλῆος εἶναι λέγει, μεθ' ὃν δεύτερος Ἡρακλῆς ὁ Τύριος ἦλθεν ἐπὶ τὰ Γάδειρα καὶ τρίτος Ἕλληνα. Nihil erat cur Reinesius ap. Müllerum Κλέαρχος mutari vellet in Κλεῖταρχος. Ex libro Περὶ θινῶν sive De arenosis desertis (Athen. VIII, p. 345, D) locum petatum esse opinabatur Müllerus ad h. l.

57.

Schol. Platon. p. 381 Bekk. postquam de proverbio Πρὸς δύο οὐδ' ὁ Ἡρακλῆς apposuit explanationem Duridis et Echephylidis, addit: Τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Φερεκύδης καὶ Κώμαρχος καὶ Ἴστρος ἐν τοῖς Ἡλιακοῖς ἱστοροῦσι. In his pro Κώμαρχος reponendum esse Κλέαρχος monui ad Herodot. fr. 14 Verba scholii v. in Pherecyd. fr. 86.

58.

Zenobius VI, 28, de proverbio: Ὑπὲρ τὰ Καλλιχράτους. Vide Aristot. fr. 69.

59.

Schol. Platon. p. 319 ed. Bekk.: Κλέαρχος δὲ φησιν ὑπὸ Χαλκιδέων τῶν ἰν Εὐβοίᾳ κειμηθῆναι δῶρα εἰς Δελφοὺς Ἀπόλλωνι καὶ Ἀρτέμιδι· τῶν δὲ Δελφῶν μαντευομένων, εἰ ἐξ ἱστῆς τὴν ἀνάθειν ποιήσωνται, ἔφησεν ὁ θεός· Κοινὰ τὰ τῶν φίλων. Aliter de his Timæus apud Zenob. IV, 79. Cf. Leutsch. et Schneidewin. Paræm. I, p. 106 et 266.

60.

Hesychius: Διομήδειος ἀνάγκη· παροιμία. Κλέαρχος μὲν φησὶ, Διομήδους θυγατέρας γενέσθαι πολὺ μοχθηρὰς, αἷς ἀναγκάζειν πλησιάζειν τινὰς, καὶ εὐθύς αὐτοὺς φονεύειν. Clearchi explanationem præbent etiam schol. in Aristoph. Eccl. 1074, Suidas s. v. et Apostolius VII, 15. Aliorum sententiam v. ap. Zenob. III, 8 ibique professores Gœttingenses.

bium, Briareum, qui et Hercules est nominatus, Delphos venisse refert, sublatoque inde ex thesauris aliquo donario, more quodam prisco, ad columnas quæ Herculeæ vocantur navigasse, et ibi victorem exstitisse. Post vero Herculem Tyrium Delphos ad oraculum consulendum delatum, quem alloquens deus alium Herculem appellasset, indeque valuisse proverbium.

59.

Clearchus dicit a Chalcidensibus Eubœæ dona missa esse Delphos Apollini et Dianæ. Delphis vero interrogantibus num ex æquo dedicatio ipsis facienda sit, deum respondisse: *Res amicorum communes.*

60.

Diomedea necessitas. Clearchus dicit Diomedis filias moribus fuisse improbisimis. Diomedem nonnullos coegisse cum his consuescere, eoque facto statim eos interficere solitum esse.

Ceterum confer proverbialia, quæ in Βίων opere passim laudantur fr. 5, 19, 20, et quod posuimus fr. 44. c.

ΠΕΡΙ ΓΡΙΦΩΝ.

61.

Athenæus XIV, p. 620, C: Κλέαρχος ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ γρίφων (vgo. γραφῶν). « Τὰ Ἀρχιλόχου (φησὶν) ὁ Σιμωνίδης ὁ Ζακύνθιος ἐν τοῖς θεατροῖς ἐπὶ δῖφρου καθήμενός ἐραψώδει. Vulgatam Περὶ γραφῶν tuetur Schweighæuserus ad h. l. « In libro qui Περὶ γραφῶν, id est *De picturis*, inscriptus erat, occasionem de rhapsodis disputandi inde fortasse ceperat Clearchus, quod illi baculum manu tenentes in pictis tabulis ostendere consueverant auditoribus formas hominum rerumve, de quibus agebatur in carminibus quæ ab illis decantabantur (!). »

62.

Idem VII, p. 275, B: Κλέαρχος Ἀριστοτέλους μαθητής, Σολεὺς δὲ τὸ γένος, ἐν τῷ προτέρῳ Περὶ γρίφων (γραφῶν vgo) (κρατῶ γὰρ καὶ τῆς λέξεως διὰ τὸ σφόδρα μοι εἶναι προσφιλεῖ) οὕτως πικρῶς εἶρηκε. « Φαγήσια, οἱ δὲ Φαγῆσιπώσια προσαγορεύουσι τὴν ἑορτήν. Ἐξέλιπε δὲ αὐτῆ, καθάπερ ἡ τῶν βραψωδῶν, ἣν ἔχον κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων. ἐν ἧ παριόντες ἕκαστοι τῷ θεῷ, οἷον τιμὴν ἀπετέλουν τὴν βραψωδίαν. « Ταῦτ' εἶπεν ὁ Κλέαρχος. Εἰ δ' ἀπιστεῖς, ὦ ἑταῖρε, καὶ τὸ βιβλίον κεινημένος οὐ φθονήσω σοί. ἀπ' οὗ πολλά ἐμαθὺν εὐπορή-

σεις προβλημάτων. Καὶ γὰρ Καλλιαν ἱστορεῖ, τὸν Ἀθηναῖον γραμματικὴν συνθεῖναι τραγωδίαν, ἀπ' ἧς ποιῆσαι τὰ μέλη, καὶ τὴν διάθεσιν Εὐριπίδην ἐν Μηδεῖα, καὶ Σοφοκλῆα τὸν Οἰδίπουν.

63.

Idem X, p. 448, C: Ὁ μὲν Σολεὺς Κλέαρχος οὕτως δρίζεται. « Γρίφος πρόβλημα ἐπιπαιστικόν, προστακτικόν τοῦ διὰ ζητήσεως εὐραῖν τῆς διανοίας τὸ πρόβληθὲν, τιμῆς ἢ ἐπιζημιῶν χάριν εἰρημένον. « Ἐν δὲ τῷ Περὶ γρίφων δ αὐτὸς Κλέαρχός φησιν ἑπτὰ εἶδη εἶναι γρίφων. « Ἐν γράμματι μὲν, οἷον ἐροῦμεν ἀπὸ τοῦ ἀλφα, ὡς ὄνομα τι ἰχθύος ἢ φυτοῦ. Ὁμοίως δὲ καὶ ἔχειν τι καλεῖται τῶν γραμμάτων, ἢ μὴ ἔχειν. καθάπερ οἱ ἀσιγμοὶ καλούμενοι τῶν γρίφων. ὅθεν καὶ Πίνδαρος πρὸς τὸ σ ἐποίησεν ὦδὴν, οἷον εἰ γρίφου τινὸς ἐν μελοποιίᾳ προβληθέντος. Ἐν συλλαβῇ δὲ λέγονται γρίφοι, οἷον ἐροῦμεν ἑμμετρον ὅτιδῆποτε, οὗ ἔχειται βα, οἷον βασιλεύς. ἢ ὧν ἔχει τελευτὴν τὸ ναξ, ὡς Καλλιάνναξ. ἢ ὧν τὸν λέοντα καθηγεῖσθαι, οἷον Λεωνίδης. ἢ ἑμπαλιν τελικὸν εἶναι, οἷον Θρασυλέων. Ἐν ὀνόματι δὲ, οἷον ἐροῦμεν ὀνόματα ἀπλά ἢ σύνθετα δισύλλαβα, οὗ μορφή τις ἐμφαίνεται τραγικῆ, ἢ πάλιν ταπεινῆ. ἢ ἄθια ὀνόματα, οἷον Κλεώνυμος, ἢ θεοφόρα, οἷον Διονύσιος. Καὶ τοῦτο ἔτι εἰς ἑνὸς θεοῦ ἢ πλεόνων, οἷον Ἐρμαφρόδιτος. ἢ ἀπὸ Διὸς ἀρχεσθαι, Διοκλῆς. ἢ Ἐρμου, Ἐρμόδωρος. ἢ λήγειν, εἰ τύχοι, εἰς νικος. Οἱ δὲ μὴ εἰπόντες οἷς προσετάττετο ἔπινον τὸ ποτήριον. « Καὶ ὁ μὲν Κλέαρχος οὕτως ὤρισατο. V. Casauboni Excurs. ad h. l.

DE GRIPHIS.

E LIBRO PRIMO.

61.

Clearchus, priore libro De griphis, ait: « Archilochi carmina in theatris decantavit Simonides Zacynthius, super sella sedens. »

62.

Clearchus, Aristotelis discipulus, genere Solensis, priore libro De griphis (nam ipsa verba teneo, quoniam perquam mihi carus est) in hunc fere modum scripsit: « Phagesia; alii vero Phagesiposia id festum vocant. Desitum autem est illud celebrari, quemadmodum rhapsodorum festum, quod Bacchanallum tempore agebant, quo prodeuntes singuli rhapsodiam canebant, veluti deo honorem tribuentes. » Hæc Clearchus scripsit. Quod si tu minus credis, auice, ipsum etiam librum, quum possideam, lubens tecum communicabo, e quo multa addiscere poteris, quibus cognitis suppetet tibi difficilium questionum proponendarum copia. Narrat enim idem quoque, Calliam Atheniensem grammaticam tragicam composuisse, e qua Euripides in Medea, et Sophocles in Cædipo et carminum exemplum et argumenti tractationem sumpserint.

63.

Solensis quidem Clearchus griphum ita definit: « Griphus est problema ludicrum quo jubemur quaerendo invenire

mentis cogitatione id quod propositum est, quod honoris aut mulctæ causa dicitur. » In tractatu vero De griphis idem Clearchus ait, septem esse species griphorum. In littera, quum dicendum est nomen, veluti piscis aut plantæ, a certa littera, verbi causa ab α incipiens. Similiter quum jubet (is qui griphum proponit) dicere quidpiam cui insit aut non insit certa quædam littera. Tales sunt quos asigmos vocant griphos: unde et Pindarus (c. fr. 68) in σ litteram oden fecit, quasi quodam griphio in lyrico carmine proposito. In syllaba vero dicuntur griphi, quum dicere jubemur versum quempiam, a βα syllaba, velut in voce βασιλεύς, incipientem, aut in ναξ, verbi causa in Καλλιάνναξ, desinentem: aut (versus quosdam) quorum in fronte sit leo, verbi causa nomen Leonidas; aut quorum in fine, ut Thrasyleon. In nomine vero, quum dicimus nomina simplicia aut composita disyllaba, quibus significetur forma quædam tragica, sive rursus humilis, ut nomina deo carentia, verbi causa Cleonymus; aut deum habentia, ut Dionysius: et quidem sive unum tantummodo, sive plures, ut Hermaphroditus; aut quæ incipiant a Jove, ut Diocles; aut a Mercurio, ut Hermodorus; aut quæ desinant, verbi causa, in νικος (Victoriam), [ut Epinicus]. Quibus vero tale quid Imperabatur, si dicere non poterant, propositum poculum ebibebant. » Atque ita quidem definit Clearchus.

Schol. Aristoph. Vesp. 20 : Ἐπτά δὲ ἀναγράφε: αὐτῶν (γρίφων) γένη δὲ Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ γρίφων συντάγματι. Γρίφοι δὲ λέγεται τὰ ἐν τοῖς συμποσίοις προβαλλόμενα αἰνιγματώδη ζητήματα.

64.

Athenæus X, p. 457, C : Τίνα δὲ κόλασιν ὑπέμενον Ἀθήνησιν οἱ μὴ λύσαντες τὸν προτεθέντα γρίφον, εἰ γε ἔπινον φιάλῃν πεκρασμένην, ὡς καὶ Κλέαρχος προεῖπεν ἐν τῷ Ὄρω;

ἐν τῷ ὄρω] = Intelligitur autem ὄρος τοῦ γρίφου; ac fortasse prior is liber fuerat eorum, qui perὶ γρίφον inscripti erant. = Schweigh.

65.

Idem XIV, p. 648, F : Τοῦ δὲ ἡμῖν παραχειμένου μελιπήκτου μέμνηται Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ Περὶ γρίφων (γραφῶν olim edebatur), οὕτως λέγων. « Σκεύη κελεύοντα (κελεύοντος Schiw.) λέγειν ὁμοία, εἰπεῖν.

Τρίπους, χύτρα, λυχνεῖον, ἀραια, βάθρον, σπόγγος, λίθος, σκαφεῖον, ὄλμος, λήκυθος, σπυρίς, μάχαιρα, τρυβλίον, κρατὴρ, ἔραξ.

Καὶ πάλιν ὄρων, οὕτως.

Ἔνος, φακῆ, τάριχος, ἰχθύς, γογγυλῆς, σκόροδος, κρέας, θύννησιον, ἄμμη, κρόμμυον, σκόλυμος, εὐαία, κάρπαιρος, βολβός, μύκηξ.

Ἐπί τε τῶν τραγημάτων ὁμοίως.

Ἄμμη, πλακοῦς, ἐντίλτος, ἰτριον, ῥίζα, ὄρον, ἐρέβινθος, σισάμη, κοπτή, βότρυς, λοχάς, ἀπιος, κέρσεια, μῆλ', ἀμύγδαλα.

64.

Quasnam vero pœnas dabant Athenis hi qui propositum griphum solvere non possent, si quidem phialam mixtam biberunt, ut ait Clearchus in Definitione?

65.

Appositi nobis dulciarii operis Clearchus meminit Solensis in libro De griphis, ubi ita scribit : si quis vasa jubeat nominari similia, dicendum :

Tripus, chytra, candelabrum, mortarium, scamnum, sponsia, lebes, pala, pila, olearia ampulla, spongia, calter, calinus, calix, acus.

Rursus obsoniorum nomina, hoc modo :

Puls fabacea, lenticula, salsamentum, piscis, rapum, allium, caro, thynni pulpamentum, muria, cepa, carduus edulis, oliva, capparitis, bulbus, fungus.

De bellariis similiter :

Ames, placenta, entillus, ltrium, punicum malum, ovum, cicer, sesamum, coriata, trana, carica, pyrum, persica, roma (s. mala Persica), amygdala.

66.

Sunt vero multi etiam griphi similes illi :

Virum vidi igne æs viro adglutinantem ita tenaciter, ut fierent consanguinei.

66.

Idem X, p. 452, B : Πολλοὶ δὲ γρίφων καὶ τοιοῦτοί τινες εἰσιν, οἷον.

Ἄνδρ' εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα οὕτω συγκόλλως, ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

Τοῦτο δὲ σημαίνει σικύας προσβολήν. Καὶ τὸ Πανάρκως δ' ἐστὶ τοιοῦτον, ὡς φησι Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ γρίφων, ὅτι βάλωι ξύλω τε καὶ οὐ ξύλω καθημένην ὄρνιθα καὶ οὐκ ὄρνιθα ἀνήρ τε καὶ οὐκ ἀνὴρ λίθω τε καὶ οὐ λίθω.

De hoc gripho vide Schol. Platon. p. 167 Rulink. et Eustath. (Athenæum exscribens) ad II. p. 713, 10 Rom. Suidas v. Αἶνος, et Schweigh. ad Athen. l. l.

67.

Idem X, p. 452, F : Τῷ δὲ Θεοδέκτει παρακλησίως ἐπαίξε γρίφους καὶ Αρουμεῖς ὁ Κῶος, ὡς φησι Κλέαρχος· καὶ Ἀριστώνυμος ὁ φιλοκίθαριστῆς, ἐστὶ δὲ Κλέων ὁ μίμαυλος ἐπικαλούμενος, ὅσπερ καὶ τῶν Ἰταλικῶν μίμων ἄριστος γέγονεν αὐτοπρόσωπος ὑπακριτής. Quæ deinde sequitur apud Athenæum longa exemplorum series ex eodem Clearcho petita fuerit.

68.

Idem X, p. 455, A : Τὸ δὲ Καστορίωνος τοῦ Σολέως, ὡς ὁ Κλέαρχος φησιν, εἰς τὸν Πάνα ποίημα τοιοῦτόν ἐστι· τῶν ποδῶν ἕκαστος ὄλος ὀνόμασι περιειλημένος πάντας ὁμοίως ἡγεμονικούς καὶ ἀκολουθητικούς ἔχει τοὺς πόδας, οἷον.

Σὲ τὸν βόλοισ νεροκτίποις δυσχεῖμερον ναίονθ' ἔδος, θρονόμω Πάν, χθόν' Ἀρκάδων, κλήρω γραφῆ, τῆδ' ἐν σοφῆ πάγκλειτ' ἐπη συνθεῖς, ἀναξ, εὐσγνωστα μὴ σοφοῖς κλύειν, Μουσοπόιε θῆρ, κτηρόχυστον δὲ μείλιγμ' ἴης.

Quo significatur adniola cucurbitula. Tale etiam illud Panarcis est, ut ait Clearchus in libro De griphis, nempe : « Feruit ligno nec ligno insidentem avem nec avem vir nec vir lapide nec lapide. »

67.

Quemadmodum Theodectes, similiter etiam griphis ludere Dromæas Cous solebat, ut ait Clearchus : Item Aristonymus, qui pulsanda nuda cithara nullo adhibito cantu excelluit : itemque Cleo is qui Mimanius cognominatus est, Italicorum mimorum solertissimus histrio non personatus.

68.

Castorionis Solensis, ut memoral Clearchus, carmen in Panem ejusmodi est : singuli versus his pedibus constant, qui integris verbis comprehenduntur, et omnes perinde vel ante alios poni vel illis postponi possunt. Verbi gratia :

Σὲ τὸν βόλοισ νεροκτίποις δυσχεῖμερον etc.

Id est :

Te, qui nivibus cum impetu cadentibus infestam habitas sedem, ferarum altor Pan, terram Arcadiam, invocabo scripto hocce sapiente, Inclytos versus componens, difficiles intellectu parum eruditis : o Fere musarum sodalis, qui cerata tibi mollia carmina fundis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

« καί τισιν ἑτέροις τῶν σχολαστικῶν, πειρώμενος αὐτῶν
« τῆς σοφίας. Ὡς δὲ πολλοῖς τῶν Ἰν κειδέα συνω-
« κείωτο, παρεδίδου τι μᾶλλον ὧν εἶχεν. » Ταῦτ' εἶρη-
« κεν Ἀριστοτέλης παρὰ τῷ Κλέαρχῳ, καὶ προσέτι πολ-
« λὴν καὶ θαυμάσιον καρτερίαν τοῦ Ἰουδαίου ἀνδρὸς ἐν
« τῇ διαίτη καὶ σωφροσύνῃ διεξιῶν. Ἐνεσσι δὲ τοῖς βου-
« λομένοις ἐξ αὐτοῦ τὸ πλεόν γνῶναι τοῦ βιβλίου· φυλάτ-
« τονται γὰρ ἐγὼ τὰ πλείω τῶν Ἰκανῶν παρατίθισθαι.
Κλέαρχος μὲν οὖν ἐν παρεκβάσει ταῦτ' εἶρηκεν (τὸ γὰρ
προκείμενον αὐτῷ ἦν ἕτερον), οὕτως ἡμῶν μνημο-
νεύσας.

Eadem e Josepho Eusebius P. E. IX, 5, p. 401).
Obiter rei meminit Clemens Alexandr. Strom. I,
p. 130, 20 ed. Sylb. : Κλέαρχος ὁ περικατηχτικὸς
εἰδέναι φησὶ τινα Ἰουδαῖον, ὃς Ἀριστοτέλει συνεγέ-
νετο. Quod attinet Clearchi librum Περὶ ὕπνου,
forma dialogica scriptum, in quo inter alia Aristo-
telem cōvenisse Judæum fingit, eum esse sup-
posititium vel ab ipso Josepho fictum censue-
runt Jonsius Scriptt. hist. phil. p. 98 et Meiners.
Histor. doctrin. etc. I, p. 212. Argumenta ta-
men quæ prætulērunt justo carent momento, uti
recte exponit Verraert. p. 72 sqq. Commentum
istud de Judæis a Gymnosophistis oriundis tangit
Bohlen. *Alt. Indien* I, p. 289.

ΠΕΡΙ ΝΑΡΚΗΣ.

70.

Athenæus VII, p. 314, C : Θεόφραστος δ' ἐν τῷ Περὶ
τῶν φωλειόντων διὰ τὸ ψυχρὸς φησὶ τὴν νάρκην κατὰ
γῆς δύεσθαι. Ἐν δὲ τῷ Περὶ τῶν ὀστέων καὶ βλητικῶν
διαπέμπεσθαι φησὶ τὴν νάρκην τὴν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν
καὶ διὰ τῶν ξύλων καὶ διὰ τῶν τριοδόντων, ποιεῖσθαι

ciens. Atque, ut cum plurimis doctrina præstantibus fami-
liariter vixerat, plus aliquanto quam acciperet nobiscum
ille communicabat. » Hæc dixit Aristoteles apud Clear-
chum, et super hæc multam ac mirabilem Judæi viri in
victu continentiam et castimoniam narrat. Licet autem vo-
lentibus plus ex ipso libro cognoscere : mihi enim cautum
est ne plura quam sufficiat adjiciam. Et Clearchus quidem
ex digressionem ista dixit (aliud enim ipsi propositum erat),
nostri generis ad hunc modum mentione facta.

DE TORPEDINE.

70.

Theophrastus, in libro De latitantibus, torpedinem ait
hieme ob frigus terram subire. In libro vero De animantibus
quæ moru et ictu lædunt, vim suam emittere ait torpedi-
nem etiam per sustes et furcas, torpere facientem hos qui
in manibus tale quid tenent. Cujus rei causam explicavit
Clearchus Solensis in libro De torpedine; sed verba ejus
quæ prolixiora sunt, memoria non teneo; quare ad ipsum
librum vos remitto.

ναρχῶν τοὺς ἐν χειροῖν ἔχοντας. Εἶρηκε δὲ τὴν αἰτίαν
Κλέαρχος ὁ Σολεὺς Ἰν τῷ Περὶ νάρκης. Ἄπειρ μακρό-
τερα ὄντα ἐπιλιθίσματα, ἡμῶν δὲ ἐπὶ τὸ σύγγραμμα
ἀναπέμπω.

ΠΕΡΙ ΠΑΝΙΚΟΥ.

71.

Athenæus IX, p. 389, E, F : Κλέαρχος δὲ ἐν τῷ Περὶ
τοῦ Πανικοῦ, « Οἱ στρουθοὶ (φησὶ) χοὶ πέρδικες, ἐπι-
δὲ οἱ ἀλεκτρούνες καὶ οἱ ὄρνυγες, προίενται τὴν γονὴν
οὐ μόνον ἰδόντες τὰς θηλείας, ἀλλὰ καὶ ἀκούσασιν
αὐτῶν τὴν φωνήν. Τούτου δὲ αἴτιον ἢ τῇ ψυχῇ γινο-
μένη φαντασία περὶ τῶν πλησιασμῶν. Φανερώτατον
δὲ γίνεται περὶ τὰς ὀχείας, ὅταν ἐξ ἐναντίας αὐτοῖς θῆς
κάτοπτρον· προστρέχοντες γὰρ διὰ τὴν ἐμφασιν ἀλί-
σκονται τε καὶ προίενται τὸ σπέρμα, πλὴν τῶν ἀλε-
κτρούνων· τούτοις δὲ ἢ τῆς ἐμφάσεως αἰσθησις εἰς μά-
χην προάγεται μόνον. » Ταῦτα μὲν ἔ Κλέαρχος.

ΠΕΡΙ ΣΚΕΛΕΤΩΝ.

E LIBRO SECUNDO.

72.

Athenæus IX, p. 399, B : Κλέαρχος δ' ἐν δευτέρῳ
Περὶ σκελετῶν οὕτως φησὶ· « Σάρκες μυωταὶ καὶ
ἐκάτερον μέρος (μηρὸν?), ἃς οἱ μὲν ψύας, οἱ δὲ ἀλώ-
πεκας, οἱ δὲ νεφρομήτρεις καλοῦσι. »

Pollux II, 185 : Οἱ δὲ ἐνδοθεν κατὰ τὴν ὀσφύν μῦες
καλοῦνται ψοαὶ καὶ νευρομήτρεις (ἢ νεφρομ.) καὶ ἀλώ-
πεκας. Ὁ δὲ Κλέαρχος τοὺς ἐξωθεν κατὰ τῆς ῥάχους
μῦες οὕτως ὀνομάζει. Eadem habet Rufus Ephesius
in libello De appellatione partium corporis hu-
mani, nisi quod pro Clearcho perperam laudat

DE PANICO.

71.

Clearchus in libro de Panico scribit : « Passeres et per-
dices, item galli gallinacei et coturnices, semen emittunt,
non modo quum vident lemnas, sed et voce tantum earum
audita. Cujus rei causa est impressa in animo veneris et
coitus imaginatio. Fit hoc manifestissimum, si pruritus
tempore ex adverso masculi speculum posueris. Accurrunt
enim specie decepti, et capi se sinunt, semenque emittunt,
exceptis tamen gallis. Hi enim imaginis aspectu non nisi
ad pugnam excitantur. » Hactenus Clearchus.

DE SCELETIS.

72.

Clearchus, secundo libro De sceletis, ait : « Carnes mu-
sculosæ ab utraque parte; quas nonnulli lumbos, alii vulpes,
alii nervorum matres appellant. »

Interiores circa lumbum musculi vocantur psœ et ner-
vorum matres et vulpes. Clearchus autem exteriores circa
spinam musculos sic nominavit.

Clitarchum. Vide disputationem Casauboni ad Athenæum I. I.

Pollux II, 146 : Τῆς μὲν οὖν ὄλης χειρὸς ὄσση ἔξ καὶ εἴκοσιν εἶναι φησὶν ὁ Σολεὺς Κλέαρχος, εἰς τῶν Ἀριστοτέλους μαθητῶν.

Idem II, 164 : Μόνα δὲ ἰν στήθεσιν ἔχει μαστοὺς ἄνθρωπος καὶ νυκτερὶς καὶ ἐλέφας. Καὶ οὕτω μὲν ὁ Σολεὺς. Accuratio Aristoteles-H. An. II, 1.

Schol. Platon. p. 334 Bekk. : Λέγουσι δὲ λέγκυθον... καὶ τὸ μεταξὺ τοῦ λευκανίου καὶ αὐγίνος τῆζωδες, ὡς φησὶ Κλέαρχος. Eadem Hesych., missa mentione Clearchi.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝΥΔΡΩΝ.

73.

Athenæus VIII, p. 332, C : Οὐκ ἔλαθε δὲ με οὐδὲ Κλέαρχος ὁ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, ὃς εἶρηκε καὶ περὶ τοῦ ἐξωκίτου καλουμένου ἰχθύος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Περὶ τῶν ἐνύδρων. Εἶρηκε γάρ (κρατεῖν δ' οἴμι καὶ τῆς λέξεως, οὕτως ἐχούσης) : « Ἐξώκίτος ἰχθύς, ὃν ἔνιοι καλοῦσιν ἄδωνιν, τοῦνομα μὲν εἴληρα διὰ τὸ πολλάκις τὰς ἀναπαύσεις ἔσω τοῦ ὑγροῦ ποιῆσθαι. Ἔστι δὲ ὑπόκυρτος, καὶ ἀπὸ τῶν βραγχιῶν ἐκατέρωθεν τοῦ σώματος μέχρι τῆς κέρκου μίαν ἔχει δινηκεῖν λευκὴν βάρδον. Ἔστι δὲ στρογγύλος, ἀλλ' οὐ πλατὺς ὢν, κατὰ τὸ μέγεθος ἴσος ἐστὶ τοῖς πραιγιαλίταις κιστρινίσχοις· οὗτοι δ' εἰσὶν ἀκταδάκτυλοι μάλιστα τὸ μῆκος. Τὸ δὲ σύνολον ὁμοιότατός ἐστι τῷ καλουμένῳ τράγῳ ἰχθυῖδι, πλὴν τοῦ ὑπὸ τὸν στόμαχον μέλανος, ὃ καλοῦσι τοῦ τράγου πύγωνα. Ἔστι δὲ ὁ ἐξώκίτος

τῶν πετραίων, καὶ βιοτεύει περὶ τοὺς πετρώδεις τόπους. Καὶ ὅταν ἡ γαλήνη, συνεξορούσας τῷ κύματι καίται ἐπὶ τῶν πετρείδων πολὺν χρόνον ἀναπαυόμενος ἰν τῷ ξηρῷ, καὶ μεταστρέφει μὲν ἑαυτὸν πρὸς τὸν ἥλιον· ὅταν δ' ἰκανῶς αὐτῷ τὰ πρὸς τὴν ἀνάπαυσιν ἔχη, προσκυλινθεῖται τῷ ὑγρῷ, μέχρι οὗ ἂν πάλιν ὑπολαβὸν αὐτὸν τὸ κύμα κτανέγκη, μετὰ τῆς ἀναρροίας εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅταν δ' ἐξηγηγῶς ἐν τῷ ξηρῷ τύχη, φυλάττεται τῶν ὀρνίθων τοὺς παρευδιστὰς καλουμένους, ὧν ἐστὶ κηρύλος, τροχίλος, καὶ ὁ τῆ κρεκί προσεμπερῆς ἐλώριος. Οὗτοι γάρ, ἰν ταῖς εὐδαίαις παρὰ τὸ ξηρὸν νεμόμενοι, πολλάκις αὐτῷ περιπίπτουσιν. Οὐς ὅταν προΐδηται, φεύγει πηδῶν καὶ ἀσπαίρων, ἕως ἂν εἰς τὸ ὑδαρ ἀποκυδιστήσῃ. » Ἔτι ὁ αὐτὸς Κλέαρχος καὶ ταῦτα φησὶ, σαφέστερον τοῦ Κυρηναίου Φιλοστεφάνου, οὗ πρότερον ἐμνήσθην. « Ἐπεὶ τινες τῶν ἰχθύων οὐκ ἔχοντες βρόγχον φθέγγονται. Τοιοῦτοι δ' εἰσὶν οἱ περὶ Κλείτορα τῆς Ἀρκαδίας, ἰν τῷ Λάδωνι καλουμένῳ ποταμῷ. Φθέγγονται γάρ καὶ πολὺν ἤχον ἀποταλοῦσι. »

Athenæus VII, p. 317, ubi laudatur Κλ. ἰν τῷ Περὶ τῶν ἰν τῷ ὑγρῷ, v. supra. fr. 47.

ΠΕΡΙ ΘΙΝΩΝ.

74.

Athenæus VIII, p. 345, E : Οὐκ ἀγνοῶ δὲ καὶ τοὺς ἰχθυοφάγους παῖδας, ὧν Κλέαρχος μνημονεύει ἐν τῷ Περὶ θινῶν, φάσκων Ψαμμίτιχον τὸν Αἰγυπτίων βασιλέα παῖδας θρέψαι ἰχθυοφάγους, τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου βουλόμενον εὐρεῖν· καὶ ἄλλους δὲ ἀδίφους ἀσκήσαι τοὺς ἐρευνησομένους τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους, ὧν ὀλίγοι διεσώθησαν.

Totius manus ossa sunt viginti sex, teste Clearcho Solensi, Aristotelis discipulo.

Mammæ in pectore solus habet homo, et vesperilio et elephas. Sic Solensis (Clearchus) tradit.

Lecythum dicunt etiam quod inter guttur et cervicem est sonumque edit (gurgulionem), teste Clearcho.

DE AQUATILIBUS.

73.

Nec vero me latent quæ de exocæto, quem vocant, pisce Clearchus Peripateticus scripsit in libro qui De aquatilibus inscribitur. Ait igitur (nam ipsa verba meminisse mihi videtur, sic habentia) : « Exocætus piscis, quem adonin vocant nonnulli, inde nomen invenit, quod sæpius extra aquam quietem capit. Est autem subrusus, et a branchiis ab utraque corporis parte, usque ad caudam, unam continuam virgam habet albam. Est autem rotundus, sed, quum non latus sit, magnitudine par est litoralibus minutis mugilibus : quorum longitudo octo admodum digitorum est. Omnino vero simillimus est pisciculo quem tragum (i. e. hircum) vocamus, excepta nigra sub stomacho macula, quam tragi barbam vocant. Est autem exocætus e anaxilium genere, vitamque degit in locis saxosis. Igitur quum tranquillum mare est, subsilit nos cum fluctu, et in parvis cautibus diu jacet, requiescens in sicco, et soll

se obvertens. Postquam satis quievit, protolvit se versus mare, donec eum alius excipiens fluctus, ubi recipiatur, in mare rursus defert. Quum vero vigilat in sicco, cavet aves ejus generis, quæ pareudistæ vocantur (a pareudistæ, quæ tranquillo mari circa littora pascuntur), quales sunt cerylus, trochilus et creci similis helorius. Hæ enim, quum serenum cælum et mare tranquillum est, in siccis circa mare locis cibum quærentes, sæpe eum invadunt. Quas ubi prospexit, fugit subsultans et palpitans, donec rursus in aquam præcipitem se dederit. »

Præterea idem Clearchus etiam hæc dicit, apertius quam Cyrenæus Philostephanus, quem ante nominavi. « Nam nonnulli ex piscibus (loquit), quamvis guttur non habeant, sonum edunt. Tales sunt qui circa Clitorem Arcadiæ in Ladone, qui vocatur, fluvio gignuntur. Nam et sonum edunt, et eum quidem validum admodum. »

DE ARENOSIS DESERTIS.

74.

Nec me fugiunt illi piscibus vescentes pueri, quorum Clearchus meminit in libro De arenosis locis, ubi scribit, Psammithum Ægyptiorum regem pueros aluisse vescentes piscibus, quum vellet Nil fontes investigare, aluisseque item alios sitim tolerare edoctos, qui arenosa Libyæ deserta pervestigarent, horum vero paucos evasisse incolumes.

(ΠΕΡΙ ΨΩΝ ?)

74 a.

Photius et Suidas : Νεοττός, ἡ τοῦ ψῶς λέξι-
θος.. Κλέαρχος ἐν τῷ Περὶ οἴνων (ψῶν corr. Tour.)
συγγράμματι φησιν· « Ψ (ψῶ corr. Tour.) δια-
δίδεται ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα τὸ λευκόν· ἐν τούτῳ γὰρ
τὸ σπέρμα, καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοττῷ· διεψεύ-
σθησαν γὰρ οἱ πρῶτοι τοῦτο φήσαντες, καὶ ἔστι τὸ
ὕγρὸν περίττωμα τοῦ σπέρματος.

Pro peri oinon Menagius ad Diog. L. I, 9 ex
Athenæo reponi jussit Περὶ θινῶν, quod uti facil-
limum, sic tamen propter argumentum fragmenti
admodum dubium. Tourius (Em. in Suid. II,
227) correxit περὶ ψῶν, idque etiam Athenæi loco
restitui vult. Illud probo, hoc addubito.

(ΤΑΚΤΙΚΗ.)

75.

Arrian. Tact. init. : Ὁ Πύρρου παῖς καὶ Κλέαρ-
χος οὐχ ὁ τῶν μυρίων Ἑλλήνων ἐπὶ βασιλείᾳ ἡγησά-
μενος, ἀλλὰ ἄλλος, οὗτος Κλέαρχος, sc. de arte tactica
scripserant. Ælian. Tact. init. : Πύρρος τε ὁ Ἡπει-
ρώτης Τακτικὰ συνέγραψε καὶ Ἀλέξανδρος καὶ τούτου
υἱὸς καὶ Κλέαρχος. — Quibus num noster aliasne
Clearchus indicetur, non constat. At puto si no-
tissimum nostrum Aristotelicum Arrianus intelle-
xisset, eum verbo id indicaturum fuisse.

Glossas scripsisse Clearchum pulari possit pro-
pter Athenæum XI, p. 486, A : Λοιθάσιον, κύλιξ,
ὡς φησι Κλέαρχος καὶ Νίκανδρος ὁ Θυαταιρηνός. Sed
reponendum ibi Κλείταρχος, recte monet Verraert.
p. 80, et ipse dixeram in fragm. Clitarchi histor.
p. 74 not. Eodem modo mutandum Κλέαρχος in

DE OVIS.

74 a.

Clearchus in libro De ovis : « Album sub membrana est
ovī principium : in hoc enim semen continetur, non autem
in vitello. Decepti fuerunt qui primi hoc dixerunt. Lutum
autem ovī est excrementum seminis. »

(ABS TACTICA.)

75.

Pyrrhus Epirota et Alexander hujus filius, et Clearchus,
non ille decem millium Græcorum dux, sed alius, de
Arte tactica scripserunt.

76.

Omnino enim abduntur umbrosa circumfusis lucidis,
vicissimque ea prenuunt abactissa : prorsusque inter se im-
plicantur ; ut fere conformatio existet pictoria figuræ : quod
et adversus Clearchum mi Aristoteles, videtur vestrum

ταῖς Γλώτταις in schol. Villois. ad U. ψ, 81, etsi
alibi id nomen opusque occurrit.

EX OPERIBUS QUORUM TITULUS NON
TRADITUR.

76.

Plutarchus De facie Iunæ c. 2, p. 920, E : Ὀν-
τως γὰρ ὑποῦεται περιόντα τοῖς λαμπροῖς τὰ σκιερά,
καὶ πιέζει πάλιν ὑπ' αὐτῶν καὶ ἀποκοπτόμενα· καὶ
ὄλως πέπλεκται δι' ἀλλήλων· [ὡστε] γραφικὴν τὴν δια-
[τύπωσιν] εἶναι τοῦ σχήματος· [ὄθεν αὐτὸ τοῦτο] καὶ
πρὸς Κλέαρχον, ὃ Ἀριστοτέλης, οὐκ ἀπιθάνως εἰδόμεν
λέγεσθαι τὸν ὑμέτερον· ὑμέτερος γὰρ ὁ ἀνὴρ, Ἀριστο-
τέλους τοῦ παλαιοῦ γεγονώς συνήθης, εἰ καὶ πολλὰ τοῦ
Περιπάτου παρέτρεψεν.

Ἵπολαβόντος δὲ τοῦ Ἀπολλωνίδου τὸν λόγον, καὶ,
τίς ἦν ἡ δόξα τοῦ Κλεάρχου, διαπυθόμενου, Παντὶ
μᾶλλον, ἔφη, ἀγνοεῖν, ἢ σοὶ, προσήκόν ἴσθαι λόγον
ὡσπερ ἀφ' ἐστίας τῆς γεωμετρίας δριμύμενον· λέγει
γὰρ ἀνὴρ, εἰκόνας ἰσοπτερικὰς εἶναι καὶ εἰδύλα τῆς με-
γάλης θαλάσσης ἐμφαινόμενα τῇ σελήνῃ τὸ καλούμενον
πρόσωπον· ἢ τε γὰρ ἴσως ἀνακλωμένη πολλὰ γόθεν
ἀπεισθαι τῶν οὐκατ' εὐθυωρίαν δριμύμενων πέφυκεν, ἢ τε
πανσελήνος αὐτῇ πάντων ἰσόπτρων δριμύτητι καὶ σπιλ-
πνότητι κάλλιστόν ἐστι καὶ καθαρώτατον. Ὡσπερ οὖν
τὴν [ἴριν] ὀλεσθε ὑμεῖς ἀνακλωμένης ἐπὶ τὸν ἥλιον τῆς
ὄψεως ἐνορᾶσθαι τῷ νέφει λαβόντι νοτεράν ἡσυχῇ λειό-
τητα καὶ [σύντη]ξιν, οὕτως ἐκεῖνος ἐνορᾶσθαι τῇ σελήνῃ
τὴν ἔξω θαλάσσαν, οὐκ ἐφ' ἧς ἔστι χῶρας, ἀλλὰ ὄθεν
ἡ κλάσις ἐποίησε τῇ ὄφει τὴν ἐπαρῆν αὐτῆς καὶ τὴν
ἀνταύγειαν· ὡς πού ὁ Ἀγησιάνης εἶρηκεν·

Ἡ πόντου μέγα κύμα κταντῖα κυμαίνοντος
δείκλον ἰνδάλλοιο πυριπλεγέθοντος ἰσόπτρου.

non inconvenienter vero dictum fuisse : vester enim est
Clearchus, Aristotelis antiqui familiaris, quanquam nulla
Peripateticæ philosophiæ decreta pervertit.

Quum Apollonides orationem Interrumpens quaereret,
quanam Clearchi fuisset opinio : Nemo, inquam ego,
omnium est, quem minus ignorare deceat, atque te, ejus
sententiam, quasi e penatibus accitam a geometria. Dicit
enim eam quæ vocatur facies, simulacra esse specularia et
imagines magni maris in luna apparentes. Nam et orbis
quum reflectitur, ex multis partibus attingere solet ea quæ
per rectam lineam non videntur : et plena luna ipsa est
omnium speculorum æquabilitate et splendore purissimum.
Itaque sicut arcum caelestem vos putatis visu ad solem re-
fracto in nube conspici, cui humida sensim lævitas et
colliquatio inest : ita ille existimavit mare exterum in luna
conspici, non eo, quo est situm, loco, sed quo visui radii
refracti resplendentiam et tactum illius maris præbent ; sic-
ut rursus Agesianax scripsit :

Aut maris immensi opposita sub parte frementis
in speculo ardentis representatur imago.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Suidas : Λέων, Λέοντος, Βυζάντιος, φιλόσοφος περιπατητικός καὶ σοφιστής, μαθητὴς Πλάτωνος, ἢ, ὡς τινες, Ἀριστοτέλους. Ἐγραψε τὰ κατὰ Φίλιππον καὶ τὸ Βυζάντιον βιβλίοις ζ', Τευθραντικόν, Περὶ Βησαίου, Τὸν ἱερὸν πόλεμον, Περὶ στάσεων, τὰ κατ' Ἀλέξανδρον. (Eadem Eudocia p. 283.)

Οὗτος ἦν σφόδρα παχύς· καὶ πρᾶσις πρὸς Ἀθηναίους γέλωτα ἐκίνησε, καὶ τῆς πρᾶσις ἐκράτησεν, ἐπειδὴ πῶν ἐφαίνετο καὶ περιττὸς τὴν γαστέρα. Ταραχθεὶς δ' οὐδὲν ἀπὸ τοῦ γέλωτος, « Τί, ἔφη, ὦ Ἀθηναῖοι, γελᾶτε; ἢ ὅτι παχύς ἐγὼ καὶ τοσοῦτος; Ἔστι μοι καὶ γυνὴ πολλῶ παχυτέρα, καὶ δμνοοῦντας μὲν ἡμᾶς χωρεῖ ἡ κλίνη, διαπερομένους δὲ οὐδ' ἡ οἰκία. » Καὶ εἰς ἓν ἦλθεν ὁ τῶν Ἀθηναίων δῆμος, ἀρμοσθεὶς ὑπὸ τοῦ Λέοντος, σαρῶς ἐπισχεδιάσαντος τῷ καιρῷ. Οὗτος δὲ Λέων ἀποκρουόμενος τὸν Φίλιππον ἀπὸ τοῦ Βυζαντίου διεβλήθη παρὰ Φιλίππου πρὸς τοὺς Βυζαντίους δι' ἐπιστολῆς ἐχούσης οὕτως· « Εἰ τοσαῦτα χρήματα παρεῖχον Λέοντι, ὅποσα με ἤτειτο, ἐκ πρώτης ἂν ἔλαβον τὸ Βυζάντιον. » Ταῦτα ἀκούσαντος τοῦ δήμου καὶ ἐπισυστάντος τῇ οἰκίᾳ τοῦ Λέοντος, φοβηθεὶς μή πως λιθόλευστος παρ' αὐτῶν γένηται, ἐκυτὸν ἤρξε, μηδὲν ἀπὸ τῆς σοφίας καὶ τῶν λόγων κερδάνας ὁ δειλαιος (*).

Idem : Λέων, Ἀλαβανδύς, ῥήτωρ. Ἐγραψε Καρικῶν βιβλία δ', Λυκιακὰ ἐν βιβλίοις β', Τέχνην, Περὶ στάσεων, Τὸν ἱερὸν πόλεμον Φωκίων καὶ Βοιωτῶν (Θηβαίων cod. E). Eadem Eudocia p. 281.

Τευθραντικόν] cod. Paris. A; τεθρανικόν V, τυθραντικόν V, τευθραντικόν reliq. — Περὶ Βησαίου] sic duo codd. Paris. AV; omisit et lacunam indicavit E; reliqui : Περὶ Βησαίου. « Sine dubio corruptum. Meursius Gloss. Gr.-barb. v. Βησαλον, scr. Περὶ βησαίων, insigni errore, a quo nec Ducangius cavet in Gloss. med. et inf. Gr., quasi βήσαλον, ortum a latino *bessalis*, ea lateris cocti significatione

(*) Cf. Plutarch. Mor. p. 804, C : Ὁ Βυζάντιος Λέων ἦκε δὴ ποτε τοῖς Ἀθηναίοις στασιάζουσι διαλεξόμενος· ὄφθεις δὲ μικρὸς καὶ γελασθεὶς, Τί δὴ, εἶπεν, εἰ τὴν γυναῖκά μου θεάσαισθε μόλις ἐξικνουμένην πρὸς τὸ γόνυ; Πλείων οὖν ἐγένετο γέλως· Ἄλλ' ἡμᾶς, ἔφη, μικροὺς οὕτως ὄντας, ὅτιν διαφερώμεθα πρὸς ἀλλήλους ἢ Βυζαντίων πόλις οὐ χωρεῖ.

Idem p. 633, C : Λέων ὁ Βυζάντιος, εἰπόντος Πασιάδου πρὸς αὐτὸν, ὀφθαλμισθῆναι δι' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς, Ἀσθένειαν, ἔφη, σώματος ὀνειδίζεις, νέμισιν οὐχ ὄρων ἐπὶ τῶν ὤμων βροτάζοντά σου τὸν υἱόν· εἶπε δὲ κυρτὸν ὁ Πασιάδης υἱόν. [Ἀνδρόπινον, ἔφη, πάθος ὀνειδίζεις, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρων τὴν νέμισιν, Idem p. 88, F.]

Idem Vit. Niciae c. 22 : Ὁ Βυζάντιος Λέων εἶπε πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ πολίτας· « Βούλομαι γὰρ μᾶλλον ὑπ' ὑμῶν ἢ μεθ' ὑμῶν ἀποθανεῖν. »

Græcis quo tempore vixit Leo Byz. fuisset notum. « ΗΕΜΣΤΕΡΗΣΙΟΣ. « Suspicio latitare nomen regis Βηρισάδου. « ΒΕΛΗΗΑΡΔΥΣ. Perbene; certe optime hoc argumentum cadit in auctorem Byzantium (Vide de Berisade illo Ponti rege Athenæum VIII, p. 349, D; Demosthenem p. 624; Dinar-chum p. 95, 36. In numis et inscriptionibus nomen est Παιρισάδης. V. Bœckh. C. I. II, p. 92.) Licet tamen tueri lectionem κ. Βησαίου; intelligi potest scriptum De oraculo Besæ, deæ Ægyptiæ (de quo vide Vales. ad Animian. Marcellin. XIX, 12), quæ in Besa urbe (postea Antinoopoli appellata est) colebatur. — Περὶ στάσεων] om. E. — οὗτος ἦν... κειρῶ] Fluxerunt hæc e Philostrat. Vit. Sophist. I, 2, p. 485. — Καὶ τῆς πρᾶσις ἐκράτησεν] « Hæc Philostratus ignorat, quæ sub finem narrationis oportuit collocari. « ΒΕΛΗΗΑΡΔΥ. — Ἀποκρουόμενος κτλ.] Historiam uberius narrat Hesychius Milesius De Constantin. Orig. § 26, p. 49 sq. Cf. Stephan. Byz. v. Βόσπορος, Eustathius ad Dionys. Per. 140 extr.

Jam si sub examen vocaveris Suidiana hæc, facile intellexeris misceri incongrua. Primum enim patet Leontem Byzantium demagogum et sophistam, qui anno 340 a. C. vitam suspendio finivit, diversum esse ab eo qui res Philippi et Alexandri literis tradidit. Ad demagogum illum pertinet Plato magister, uti patet e Philostrato Vit. Soph. I, 2, p. 485 (ex quo hausisse Suidas putandus est), qui juvenem Leontem audiisse Platonem refert. Idem ex Plutarchi Phocion. c. 14 patet, ubi : Λέων (sic scrib. pro vg. Κλέων) ἀνὴρ Βυζαντίων πρῶτος ἀρετῆ καὶ τῷ Φωκίῳ γεγονώς ἐν Ἀχαδημαίᾳ συνήθης. Idemque haud dubie est cum Leonte Academico philosopho, cui Alcyonem dialogum Platonicum vindicabant Nicias apud Athenæum XI, p. 503, C, et Favorinus apud Diogenem L. III, 62. Quod deinde Aristotelem attinet, non potuit is Leontis demagogi magister esse. Igitur verba περιπατητικός et μαθητὴς Ἀριστοτέλους simplicissime referuntur ad historicum nostrum, qui item fuerit Byzantius. (Frequens enim apud Byzantios nomen Leontis.) De vita ejus nihil traditum accepimus. Fortasse est Leon Melantæ et Pancreontis pater, cujus in testamento Theophrastæ mentio fit (Diog. L. V, 51).

Ex operibus, quæ apud Suidam memorantur, libri septem *De bello quod Philippus contra Byzantium gessit*, libri *De bello sacro sive Phocico*,

et *De rebus Alexandri*, uti argumentis inter se juncti sunt, sic eidem omnes auctori deberi non dubito. Contra liber Περὶ στασιῶν sive *De stasibus* (*De rebellionibus* verterat Vossius, probante Eberto) vindicandus est Leonti Alabandensi, Τέχνης ῥητορικῆς auctori, inter cujus opera ab ipso etiam Suida commemoratur. Τευθραντικός sive *Declamatio de Teuthrante Mysiæ rege*, et liber Περὶ Βησαίου vel Βησαίου, num recte Aristotelico Leonti adscribatur, non ausim dijudicare. Quodsi cum Bernhardyo scribendum putaveris Περὶ Βηρισάδου, ea scriptio in Byzantinum hominem cadit optime; sin Alabandensi, Caricorum auctori, assignanda est, conjeceris titulum fuisse Περὶ Μανσώλου; si denique lectio Περὶ Βησαίου probanda deque Besæ Ægyptiæ oraculo intelligenda est, quaeritur an non referendus liber sit ad *Leontem Pellæum*, quem de mythologumenis Ægyptiorum scripsisse novimus. — Præterea Plutarchus De flux. c. 2 et 24 meminit *Leonis Byzantii* ἢ τοῖς Βουωτικαῖς, et ἢ γ' Περὶ ποταμῶν. Ac nescio an apud eundem Plutarchum l. l. c. 11 pro ἱστορεῖ Ἰάσων ἐν τοῖς Θρακικαῖς reponendum sit ἢ ΛΕΩΝ. Ceterum Bæotica illa et Thracica nonnisi partes operis Περὶ ποταμῶν, in quo fluvii secundum terras distributi, fuisse puto. Ne cum Westermanno (ad Voss. Hist. p. 70) putem ea, quæ e Βουωτικαῖς Plutarchus affert, ex belli Phocici historia repetita esse; vel argumento fragmenti prohibeor. Probabile vero est Leontem illum Pseudo-Plutarchi aut senioris ævi hominem esse, aut nomen Aristotelici nostri fuisse mentitum. — Memoratur denique ap. schol. Apoll. Rhod. II, 297 Leon nescio cujas ἢ Περὶ πλῶ. At vereor ne corruptum scholium sit. Pro οὗ μνημονεύει καὶ Λέων ἢ Περὶ πλῶ καὶ Δημοσθένης (ἢ Τιμοσθένης) ἢ τοῖς Λιμέσιν, reponendum est, ni fallor: οὗ μν. Κλέων ἐν τῷ περὶ λιμῶνων καὶ Τιμ. etc. Similiter Κλέων pro Λέων legitur ap. Plutarch. Phocion. c. 14, ut modo monni.

Fragmenta Leontis Aristotelici habemus nulla, præter unum locum Athenæi; quamquam ne hic quidem dubitationi locum non relinquit.

[ΤΑ ΚΑΤΑ ΦΙΛΙΠΠΟΝ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ.]

(1.)

Athenæus XII, p. 550, F: Καὶ Πύθων δ' ὁ Βυζάντιος ῥήτωρ, ὡς Λέων ἱστορεῖ ὁ πολίτης αὐτοῦ,

(DE PHILIPPI CONTRA BYZANTIOS BELLO.)

1.

Fuit etiam Pytho Byzantius orator (vel potius Leon), ut Leon civis ejus narrat, obeso admodum corpore, et orto

πάνω ἦν παχὺς τὸ σῶμα· καὶ Βυζαντίοις ποτὲ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους τοῖς πολίταις παρακαλῶν εἰς φιλίαν ἔλεγεν, « Ὁρᾷτέ με, ἄνδρες πολῖται, οἷός εἰμι τὸ σῶμα· ἀλλὰ καὶ γυναῖκα ἔχω πολλῶ ἑμοῦ παχύτεραν. Ὅταν οὖν δυμονῶμεν, καὶ τὸ τυχὸν ἡμᾶς σκιμπόδιον δέχεται· ἐάν δὲ στασιάζωμεν, οὐδὲ ἡ σύμπασα οἰκία. »

Igitur de Pythone h. l. narrantur, quæ Suidas et Plutarchus de Leonte tradunt, eo tantum differentes, quod nostro loco Byzantii, apud illos vero Athenis res gesta dicatur. Sed, opinor, corrigendus Athenæus et scribendum Πύθων δ' ὁ Β. ῥήτωρ ἱστορεῖ ὡς Λέων ὁ πολίτης αὐτοῦ. Τουρ. ad Suidam l. l. Addit Bernhardys: « Haud frustra Toupius contendit Athenæum esse mendosum. Nimirum Pythonem Byzantium constat legationem ad Athenienses obiisse (v. Fabric. in Sext. Empir. p. 297; cf. Westermann. *Gesch. d. gr. Bereds.* § 62, 12) clarissimam, eamque perturbandis duorum Byzantium facundia potentium negotiis satis opportunam; Leontis industriam in domesticis rebus suorum civium unice positam fuisse videmus. Præterea quæ desipientis foret argumentatio, ut publicus orator risum componeret Atheniensium allata conjugii mentione vel maxime ridicula, eam apparet vel peridoneam exstitisse, si quidem Leonti discordiæ civiles essent componendæ. Cujus rei indicium, ut Athenæum mittam, habet Philostratus, loco illud non suo propositum: καὶ πρεσβείων δὲ παρ' Ἀθηναίοις οὗτος, ἱστασίᾳ μὲν πολλὴν ἤδη χρόνον ἡ πόλις καὶ παρὰ τὰ ἤθη ἐπολιτεύετο: atque tum intemperantiæ crimine Byzantios flagrasse haud pauci scriptores testantur (V. Meinek. in Menandr. p. 26 sq.), quorum unus Athenæus p. 442, C sive Ælian. V. H. III, 14, quem nominavit *Leonidem* imperatorem, eum nihil suspicor ab Leonte nostro discrepare. Hunc item decet et dictum a Plutarcho (Nic. c. 22) proditum et eventus mortis ab ipso sponte susceptus. De Athenæo tamen non libet definire, quum et errorem ille potuerit rerum similitudine commisisse et correctio præsto sit haud violenta, quam epitomes scriptura commendat: καὶ Πύθων δ' ὁ Β. ῥήτωρ, ἢ, ὡς ἱστορεῖται Λέων ὁ πολίτης αὐτοῦ. Omnibus igitur perpensis saltem obtinebimus Atheniensium nomen ab Leontis memoria prorsus esse removendum. »

Ego propono: Πύθων ὁ Βυζάντιος ῥήτωρ ἢ Λέων, ὡς Λέων ἱστορεῖ ὁ πολίτης αὐτοῦ. Facillime alterum

aliquando inter Byzantios dissidio, ad concordiam hortans cives, dixit: « Videtis me, o cives, quali sim corpore: at uxorem habeo multo etiam crassiore. Et tamen quum concordem sumus, quilibet nos lectulus capit; sin discordes, ne tota quidem domus. »

Λέων ομίλι potuit. Epitome habet : Λέων δ' ὁ Βυζάντιος παχὺς ὢν τὸ σῶμα τοῖς πολίταις ποτὲ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλους, π. ε. φ., ἐλιγεν κτλ. Ceterum suspicor istam Byzantinorum dissidentiam ad illud pertinere tempus, quo Atheniensium classis sub Phocione duce Byzantium venit. Jam antea Athenienses sub Charete classem miserant auxiliarem; at non receperant eam Byzantii dissidentes (Plutarch. Phocion. 14). Similis dissidentia animos occupaverit civium, quum deinde Phocion advenit, quem altera pars, puto, in urbem recipiendum, altera vero contra putabat, donec sententia Leonis, qui probitatem Phocionis noverat, pervicit. (Λέων, ἀνὴρ Βυζαντίων πρῶτος ἀρετῆ καὶ τῷ Φωκίῳ γεγονώς ἐν Ἀχαδημίᾳ συνήθης, ἀνεδίδετο τὴν πίστιν ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὴν πόλιν. Plutarch. l. l.) Hæc igitur Byzantium seditio, cujus causa Athenienses fuerunt, deinde in Atheniensium seditionem apud alios auctores abiisse videtur. Quo facto, in promptu erat Leonti substituere Pythonem. Ceterum admodum probabilis est Bernhardyi sententia, ex qua Leon ille idem est qui alio Athenæi loco *Leonidas* appellatur. Eo vero loco auctorem Athenæus laudat Damonis opus Περὶ Βυζαντίου; quod quum alias nusquam memoratum videam, nescio an ΔΑΜΩΝ corruptum sit ex ΑΕΩΝ.

ΒΟΙΩΤΙΑΚΑ.

2.

Plutarch. De fluv. 2, 2.: Παράκειται δ' αὐτῷ (τῷ Τσμηνῷ) Κιθαιρῶν ὄρος, ὀνομαζόμενον δὲ πρότερον Ἀστέριον, δι' αἰτίαν τοιαύτην. Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος ἐκ δυοῖν γυναικῶν τῶν ἐπισήμων θέλοντος γῆμαι τὴν ὠρελιμωτέραν, καὶ ἐν ταῖς ἀκρωρείαις λόφου τινὸς ἀκωνύμου νυκτὸς περιμένοντος ἀμφοτέρας, αἰφνίδιος ἐξ οὐρανοῦ κατενεχθεὶς ἀστὴρ ἔπεσε τοῖς Εὐρυθεμιστῆς ὄμοις, καὶ ἀφανὴς ἐγένετο. Βοιωτὸς δὲ τὸ σημαζόμενον νοήσας, τὴν μὲν κόρην ἔγημε, τὸ δ' ὄρος ὠνόμασεν

BOEOTICA.

2.

Adjacet Ismeno Cithæron mons, prius Asterius ideo vocalus, quod; quum Bæotus Neptuni filius ex duabus nobilibus mulieribus eam, quæ sibi utilior videbatur, ducere vellet, et in cacumine collis cujusdam Innominati nocte utramque exspectaret, repente stella de caelo delata cecidit in humeros Eurythemistes et evanuit statim. Quod signum reputans secum Bæotus hanc puellam uxorem duxit et montem Asterium ab illo casu denominavit, quem postremo Cithæronem vocarunt ob hanc causam. Quum Tisiphone, Furiarum una, Cithæronis pulcherrimi pueri amore correpta esset, et eum occultare nullo modo posset, illius congressum ausa est petere. At Cithæron Furie horrorem

Ἀστέριον ἀπὸ τοῦ συγκυρήματος. Ὑστερον δ' ἐκλήθη Κιθαιρῶν δι' αἰτίαν τοιαύτην. Τισιφὼν μίᾳ τῶν Ἐρινύων, εἰς ἐπιθυμίαν ἐμπεσοῦσα παιδὸς εὐπρεπῶς, Κιθαιρῶνος τούνομα, καὶ μὴ στέγουσα τὴν ἐπίτασιν τῶν ἐρώτων, λόγους αὐτῷ περὶ συνόδων ἀπίστευλεν· ὁ δὲ τὸ καταπληκτικὸν τῆς προσηρημένης φοβηθεὶς, οὐδ' ἀποκρίσεως αὐτὴν ἤξιωσεν· ἡ δ' ἀποτυχοῦσα τῆς προσιδέσεως, ἐκ τῶν πλοκίμων ἕνα τῶν ὄρακόντων ἀπέσπασεν, καὶ ἐπὶ τὸν ὑπερήφανον ἔβαλεν· ὁ δ' ὄφρις τοῖς κόλποις περισφίγγας αὐτὸν ἀνεῖλεν, Ἀστερίου ποιμαίνοντος ἐν ταῖς ἀκρωρείαις. Κατὰ δὲ πρόνοιαν θεῶν, τὸ ὄρος ἀπ' αὐτοῦ μετωνομάσθη Κιθαιρῶν, καθὼς ἱστορεῖ Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς.

Bæotica hæc Leontis cujusdam Byzantini non peculiare opus sed caput fuerint operis De fluviiis quod eodem modo quo Plutarcheum fuerit adornatum. Idque de aliis similibus titulis sæpenumero valere mihi persuasum est. — Apud eundem Plutarchum (De fluv. 11, 2) leguntur hæc: Ἐνθάται δ' ἐν αὐτῷ (τῷ Στρυμῶνι) λίθος Πυσαλωπος καλούμενος· ὃν ἴαν εὐρῆ τις πενθῶν, παύεται παραχρῆμα τῆς κατεχούσης αὐτὸν συμφορᾶς, καθὼς ἱστορεῖ Ἰάσων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Θρακικοῖς (vgo Τραγικοῖς, emend. Jonsius H. phil. III, 2, 2). Jason aliunde non notus. Num scribendum ἱστορεῖ ΑΕΩΝ?

ΠΕΡΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

E LIBRO TERTIO.

3.

Plutarch. De fluv. 24, 2, de Tigri fl.: Γενᾶται δ' ἐν αὐτῷ λίθος, Μυνδᾶν καλούμενος, πάνυ λευκός· ὃν ἴαν κατέχη τις, αὐδὲν ὑπὸ θηρίων ἀδικεῖται· καθὼς ἱστορεῖ Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν γ' Περὶ ποταμῶν.

4.

(ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.)

Schol. Apoll. Rh. II, 297: Ἔστι γὰρ καὶ Αἴνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου (scrib. Αἰνίου

exosus, ne dignatus est quidem ei responsum dare: unde vana spe delusa e crinibus serpentum unum avulsit, et in superbum juvenem projecit, quem serpens nexibus suis, constringens interemit in Asterii montis cacuminibus greges tunc temporis pascentem. Diis autem ita volentibus, prout ille ab eo vocalus est Cithæron, ut auctor est Leo Byzantius in libris Rerum Bæoticarum.

DE FLUVIIS.

E LIBRO TERTIO.

3.

Nascitur in Tigride inspis, Myndan nomine, albo prorsus colore, quem qui tenet, is a bestis nihil læditur, sicuti narrat Leo Byzantius libro tertio De fluminibus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

non a poetis, sed mysticis eorum literis memoriae mandata sint, sicut Leone sacerdote prodente ad Olympiadem scribit Alexander, legant qui volunt. Cf. etiam Idem De cons. Evang. I, 23.

5.

Arnobius IV, 29: *Possumus quidem hoc in loco omnes istos, nobis quos inducitis atque appellatis deos, homines fuisse monstrare, vel Agrigentino Euhemero replicato... vel Nicagora Cyprio vel Pellæo Leone vel Cyrenensi Theodoro vel Hippono ac Diagora Meliis vel auctoribus aliis mille.*

Pro Nicagora nonnulli exhibent Nicanore, atque ita etiam Clem. Al. Pr. 2, p. 7, 12, qui ex Arnobio sua petiverit. Hunc Nicanorem Lobeck. Aglaopham. p. 1000 eundem esse censet cum eo, qui ap. schol. Apollon. (fr. 1) memoratur. Quod mihi non persuasit. Nam Nicogaras veram nominis formam jam inde colligas, quod nomina in αγόρας desinentia apud Cyprios sunt frequentissima. Deinde vero Nicagoram de Cypri loco laudat Antigon. Mir. 173 (157 Westerm.): Περὶ δὲ τῆς ἐν Κιτίῳ (λίμνης Καλλιμαχός) φησιν, Νικαγόραν (εἰπεῖν), ὅτι ἀνιμαθείσης ἐπ' ὀλίγον τῆς γῆς ἄλλες εὐρίσκονται. Cf. Plin. 31, 7. Ex quo loco apparet Nicagoram scripsisse ante Callimachum; neque tamen multo antiquior Callimacho fuerit. Adde Fulgent. Myth. II, 8 de Prometheo: *Quamvis Nicagoras in Disthemithea libro quem scripsit primum illum (Prometheum) formasse idolum referat etc.,*

ubi Voss. Hist. p. 474 scrib. conjicit in δισμ. Προμηθίως libro. Fortasse erat in Περὶ τῆς Ἡμιθέας libro. — Schol. Apoll. Rh. II, 269: Νικαγόρας δὲ φησὶν ἀπὸ τῶν ἀντοίκων αὐτὸν (τὸν Νεῖλον) ῥεῖν. Is num idem N. sit an alius nesclo. Alius est Nicagoras Atheniensis sophista, qui sub Philippo Romanorum imperatore floruit. V. Suidas v. Νικαγόρας; Voss. Hist. Gr. p. 287. Nicagoram Zeliten, Alexandri æqualem, memorat Clemens Al. Protr. c. 6, p. 16 Sylb.: Τί δεῖ καὶ Νικαγόρου μεμνησθε. — Ζελεῖτης τὸ γένος ἦν κατὰ τοὺς Ἀλεξάνδρου γεγονῶς χρόνους. — Ἑρμῆς προστηγορεύατο ὁ Νικαγόρας καὶ τῆς στολῆς τοῦ Ἑρμοῦ ἐπέχρητο, ὡς αὐτὸς μαρτυρεῖ.

6.

Hyginus Poet. astron. II, 20: *De Hammonis simulacro Leon, qui res Ægyptias conscripsit, ait: Quum Liber Ægyptum et reliquos fines regno teneret, et omnia primus hominibus ostendisse diceretur, Hammonem quendam ex Africa venisse et pecoris multitudinem ad Liberum adduxisse, quo facilius et ejus gratia uteretur et aliquid primus invenisse diceretur. Itaque pro beneficio ejus Liber existimatur agrum dedisse, qui est contra Thebas Ægyptias; et qui simulacra faciunt Hammonis, capite cornuto instituunt, ut homines memoria teneant, eum primum pecus ostendisse. Qui autem Libero factum voluerunt assignare, quod non petierit ab Hamnone, sed ultro sit ad eum adductus, Liberi cornuta simulacra fecerunt et arietem memorie causa inter sidera fixum dixerunt.*

ΠΕΡΙ ΜΙΛΗΤΟΥ.

E LIBBO PRIMO.

Athenæus XIV, p. 655, B : Κλύτος ὁ Μιλήσιος, Ἀριστοτέλους δὲ μαθητῆς, ἐν τῷ πρώτῳ Περὶ Μιλήτου γράφει περὶ αὐτῶν οὕτως· « Περὶ δὲ τὸ ἱερὸν τῆς Παρθένου ἐν Λέρῳ εἰσὶν οἱ καλούμενοι ὄρνιθες μελεαγρίδες. Ὁ δὲ τόπος ἐστὶν ἐλώδης, ἐν ᾧ τρέφονται. Ἔστι δὲ ἀστοργον πρὸς τὰ ἔκγονα τὸ ὄρνεον καὶ ὀλιγωρεῖ τῶν νεωτέρων, ὥστε ἀνάγκη τοῖς ἱερεῦσιν ἐπιμελεῖσθαι αὐτῶν. Ἔχει δὲ τὸ μὲν μέγεθος ὄρνιθος γενναίου, τὴν δὲ κεφαλὴν μικρὰν πρὸς τὸ σῶμα, καὶ ταύτην ψιλὴν, ἐπ' αὐτῆς δὲ λόφον σάρκινον, σκληρὸν, στρογγύλον, ἐξέχοντα τῆς κεφαλῆς ὡσπερ πάτταλον, καὶ τὸ χρῶμα ξυλοειδῆ. Πρὸς δὲ ταῖς γνάθοις ἀπὸ τοῦ στόματος ἀρξάμενην ἀντὶ πύγωνος μακρὰν, σάρκα καὶ ἐρυθροτέραν τῶν ὄρνιθων. Ἦν δὲ τοῖς ὄρνισιν ἐπὶ τῷ ῥύγχει γινομένην, ἣν ἔνιοι πύγωνος καλοῦσιν, οὐκ ἔχει· διὸ καὶ ταύτην κολοβὸν ἐστὶ. Ῥύγχος δὲ ὀξύτερον καὶ μείζον ἢ ὄρνις ἔχει. Τράχηλος μέλας, παχύτερος καὶ βραχύτερος τῶν ὄρνιθων. Τὸ δὲ σῶμα ἅπαν ποικίλον, μέλανος ὄντος τοῦ χρώματος ὄλου, πτελοῖς λευκοῖς καὶ πυκνοῖς διελημμένου [οὐ?] μείζονσι φακῶν. Οὗτοι δ' εἰσὶν ἐν ῥόμβοις οἱ κυκλίσκοι μέλας τοῦ ὄλου χρώματος· διὸ καὶ ποικιλίαν τινὰ οἱ ῥόμβοι παρέχονται, τοῦ μὲν μέλανος ἔχοντος λευκότερον τὸ χρῶμα, τοῦ δὲ λευκοῦ πολὺ μελάντερον. Τὸ δὲ κατὰ τὰς πτέρυγας αὐταῖς πεποικίλται λευκῶ πριονώδεσι σχήμασι [πυρώδεσι] καὶ παρ' ἄλληλα κειμένοις. Σκέλη δὲ ἄκεντρα, ὅμοια τοῖς ὄρνιθίοις. Παραπλήσια δ' εἰσὶν αἱ θήλειαι τοῖς ἄρρεσι· διὸ καὶ δυσδιάκριτόν ἐστι τὸ τῶν μελεαγρίδων γένος. » Ἰσοσαῦτα καὶ ὁ περιπατητικὸς φιλόσοφος περὶ τῶν μελεαγρίδων ἱστορήσεν.

Leros insula a Milesiis erat incolis frequentata.

DE MILETO.

I.

E LIBRO PRIMO.

Clytus Milesius, Aristotelis discipulus, primo libro De Miletu de meleagridibus ita scribit : « Circa Dianæ Virginis templum, quod Leri est, aves sunt quæ meleagrides vocantur. Palustris locus est in quo aluntur. Pullos suos nullo amoris affectu prosequitur hæc avis, et teneros ita negligit, ut sacerdotes curam eorum gerere oporteat. Magnitudo ei est generosi galli gallinacæ; caput pro corporis mole parvum, idemque glabrum; super capite vero habet cristam carneam, duram, rotundam, quæ ex capite eminet veluti clavus, colore ligneo. Ad maxillas, loco barbaræ, habet oblongam carunculam, ab ore incipientem, rubentiores quam in gallinacæ. Quam vero galli gallinacæ rostro adherentem habent, quam barbam nonnulli vocant, [latine palea vel mentum dicitur,] eam non habet, eaque parte mutila est. Rostrum vero scutius et majus habet,

Cf. Strabo XIV, p. 635. De avibus illis Dianæ sacræ cf. *Ælianus H. An.* IV, 42, ubi inter alia : « Ὅσοι δὲ ἄρα αἰδοῦνται τὸ θεῖον, καὶ εἰ μᾶλλον τὴν Ἄρτεμιν, οὐκ ἂν ποτε τῶνδε τῶν ὄρνιθων ἐπὶ τροφήν προσάψαιντο· καὶ ἦτις ἡ αἰτία, Ἰσασί τε οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες τὴν Λέρον, καὶ ἐνεστι μαθεῖν ἀλλαχόθεν. Nicander libro tertio *Metamorphoseon* ap. Antoninum Lib. c. 3 narrat : Αἱ δὲ ἀδελφαὶ αὐτοῦ (sc. Meleagri qui ira Dianæ perierat) παρὰ τὸ σῆμα ἐθρήνου ἀδιαλείπτως, ἄχρις αὐτὰς Ἄρτεμις ἀψαμένη βάρβω μετεμόρφωσεν εἰς ὄρνιθας καὶ ἀπέκτισεν εἰς Λέρον τὴν νῆσον, ὀνομάσασα Μελεαγρίδας. Locus ubi templum Dianæ Virginis stetit, etiam nunc vocatur Παρθένοι. Vide Ross. *Reisen auf. d. gr. Inseln* II, p. 121 sq.

E LIBRIS INCERTIS.

2.

Athenæus XII, p. 540, C : Κλύτος (Κλειτός edd. ante Schweigh.) ὁ Ἀριστοτελικὸς ἐν τοῖς περὶ Μιλήτου Πολυκράτη φησὶ, τὸν Σαμίῳν τύραννον, ὑπὸ τρυφῆς τὰ πανταχόθεν συνάγειν· χύνας μὲν ἐξ Ἰπείρου, αἴγας δὲ ἐκ Σκύρου, ἐκ δὲ Μιλήτου πρόβατα, ἕς δὲ ἐκ Σικελίας. Eadem tradit Alexis libro tertio *Samiorum Annalium* apud Athen. l. 1. De ovium et lanæ Milesiæ præstantia v. Strabo XII, p. 578; Plinius VIII, 48, 73; XXIX, 2, 9; Virgil. *Georg.* III, 306; IV, 334; Columella VII, 2, 3.

3.

Diogen. L. 1, 25, de Thalete Milesio : Δοκεῖ δὲ καὶ ἐν τοῖς πολιτικοῖς ἄριστα βεβουλιῦσθαι. Κροίσου γοῦν πέμψαντος πρὸς Μιλησίους ἐπὶ συμμαχίᾳ, ἐκώλυσεν ὅπερ, Κύρου κρατήσαντος, ἔσωσε τὴν πόλιν. Κλύτος (olim καὶ αὐτὸς) δὲ φησιν, ὡς Ἡρακλείδης ἱστορεῖ, μονήρη αὐτὴν γεγονέναι καὶ ἰδίαστήν.

quam gallinacæ : collum nigrum, crassius et brevius gallinacæ : corpus vero totum variegatum, universo quidem colore rubro, sed eo frequentibus albis maculis distincto, [non] majoribus quam lentes. Insunt autem hi orbiculi in rhombis, qui magis nigri sunt quam color universus. Quare etiam ipsi rhombi varietatem aliquam efficiunt : quum id, quod in illis nigrum est, intra se contineat colorem candidiorem; id vero quod album, colorem multo nigriorem. »

2.

Clytus Aristotellicus in libris De Miletu Polycratem ait, Samiorum tyrannum, lusus studio quidquid esset ubique nobile et clarum coegisse, canes ex Epiro, capras e Syro, Miletu oves, sues e Sicilia.

3.

Constat Thaletem etiam reipublicæ commodis optime consuluisse. Nam quum Milesios Cræsus ad societatem lænendam sollicitaret, obstitit ille : eaque res postea, Cyro victoria potito, salus civitatis fuit. Clytus vero asserit, ut tradit Heraclides, solitariam eum ac privatam vitam adamasse.

MÆANDRIUS MILESIUS.

(LEANDER MILESIUS).

Clyto Milesio alium subjungimus Milesium itemque rerum Milesiarum scriptorem, Mæandrium, ad quem si non omnia, certe longe plurima eorum, quæ in duodecim nostris fragmentis leguntur, referenda esse censeo. Librorum quidem auctoritatem si premamus, duo potius Milesii Μιλησιακῶν auctores, alter Mæandrius, alter Leandrius sive Leander, distinguendi forent; verum quum duo ista nomina ob similitudinem confundi facillime possent, deinde vero forma Λεάνδριος, quæ locis plurimis obtinet, tamquam nomen proprium nusquam, quatenus equidem scio, occurrat: verisimillimum sane est (*) fragmenta quæ de rebus Mileti aliisque Asiæ minoris regionibus ex Mæandrio vel Leandrio vel Leandro citantur, uni eidemque auctori esse vindicanda; nominum vero confusionem inde explicandam, quod Leandri nomen multo notius esset, et fortasse revera Leander quidam scriptor (cui vindicari possint fr. 10 et 11) a nostro Milesio dignoscendus sit. — Nomen Μαίανδριος nosti ex Herodoto III, 123, 142 sqq., ubi de Mæandrio Polycratis Samii scriba sermo est; tum vero occurrit in numo Mileti ap. Mionnet. *Descr.* III, p. 164 n. 737, et in inscriptione Nysæa (C. I. n. 2943), et Teja (n. 2078), deinde autem in titulo Priensium (n. 2905), ubi laudantur τὰ ἐν ταῖς συγγραφομέναις Μαίανδριου τοῦ Μιλησίου ἱστορίαις κατακεχωρισμένα (v. fr. 7). Quæ ibi afferuntur, etsi non proxime ad Miletum spectant, apte tamen memorari potuerunt in Milesiorum historia, tot illa nominibus cum Samiorum et Priensium rebus conjuncta. Præterea Macrobius (fr. 6) de Apollinis οἴλου apud Milesios cultu laudat *Mæandrum* (sic). Strabo denique *Mæandrum* (fr. 9) citat de Henctis, Asiæ minoris populo, eorumque migrationibus. Quæ num e Milesiacorum loco, ubi de coloniis Milesiis ad Pontum sitis sermo erat, an ex alio opere geographico vel historico sint petita, dijudicari jam nequit. His addendus est locus Athenæi (fr. 12), ubi

(*) Eandem sententiam esse Keilii in *Vindiciis onomastol.* p. 9 sq., approbante Westermanno, disco ex *Pauly's Realencycl.* v. *Mæandrius*.

E LIBRO SECUNDO.

1.

Nesclo quomodo Aristophanes dicat nihil mali facere hoc esse facere idem quod Cillicon fecit. Nam Cillicon ob pravitatem infamis erat, quippe quem Samum vel Miletum

ex Clearcho, uti videtur, memoratur Μαίανδριου τοῦ συγγραφέως liber Παράγγελμα inscriptus, cujus grammaticum argumentum fuerit. Reliquis locis omnibus nomen scriptoris est Λεάνδριος, rarius Λεάνδρῃς. Opus de rebus Mileti expresse laudatur semel (fr. 1), aliis locis argumento fragmentorum indicatur (fr. 2 — 6). Fragmenta 10 et 11 ex alio opere, cujus titulum ignoramus, repetita sunt, si quidem omnino ad Milesium nostrum, neque ad Leandrum quendam pertinent. Ad Milesium refero quæ leguntur apud Clementem Alexandrinum Strom. VI, 2, p. 267, 2 Sylb., ubi inter eos qui Melesagoræ scripta expilaverint etiam *Leandrius* recensetur: Μιλησαγόρου γὰρ ἐκλεψαν Γοργίας ὁ Λιοντίνος καὶ Εὐδῆμος ὁ Νάξιος... Ἀμφιλόγος τε καὶ Ἀριστοκλῆς καὶ Λεάνδριος καὶ Ἑλλάνικος καὶ Ἀνδροτίων κτλ. — Quod ætatem scriptoris attinet, ex fragm. 3 patet eum Callimacho, quippe qui usus eo sit, vel æqualem vel antiquiorem fuisse. Sin recte conjeci Athenæum (fr. 12) sua hausisse ex Clearcho, Mæandrius ipso Clearcho antiquior vel suppar ætate esse debuit. Ne multo antiquiorem fuisse putemus, argumentum fragmenti 12, quo Peripateticorum industria indigitatur, videtur impedire. Ceterum hæc incerta sunt. Nihilo tamen certior est Meinekii conjectura, qui (uti disco ex Westermanni *Bioogr.* p. 60) Mæandrium historicum nostrum reponendum putat in Vita Arati IV ap. Westerm., ubi hæc: Συνήχμασε δ' (sc. Ἄρατος) Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ καὶ Καλλιμάχῳ καὶ Μενάνδρῳ (Μελαγχρῶ cod. Matrit.) καὶ Φιλῆτῳ.

ΜΙΛΗΣΙΑΚΑ.

1.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Aristoph. Pac. 363 ad verba οὐδὲν πονηρὸν, ἀλλ' ὅπερ καὶ Κιλικῶν]: Οὐκ οἷδ' ὅπως φησὶν οὐδὲν πονηρὸν ποιεῖν ταῦτα πράττειν εἶναι ὅπερ καὶ Κιλικῶν· ὁ γὰρ τοῖς Κιλικῶν ἐπὶ πονηρία διαβόητος ἐστὶ. Φασὶ γὰρ αὐτὸν οἱ μὲν Σάμον ἢ Μίλητον προδοῦναι Πριηνεῦσι. Θεόπομπος (codd. Θεόφραστος) δὲ ἐν τῷ 17 τῶν ἱστοριῶν τῶν ἑαυτοῦ Σύρον φησὶν

prodidisse Priensibus dicunt. Theopompus vero Historiarum suarum libro decimo tertio tradit eum Syrum insulam Samis prodidisse. Quærentibus autem ex eo sæpius quibusdam, quidnam esset factururus, respondisse omnia bona. Igitur (apud Aristophanem Trygæus) omnia bona facere dicit eodem sensu quo Cillicon dixit. Ceterum Cilliconem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν οὕτω κατὰ τὸν Καλλίμαχον·

Θαλῆς με τῷ μεθεῖντι Νειλέω ἔγμον
εἶδωσι, τοῦτο εἰς λαβῶν ἀριστεῖον.

Τὸ δὲ πεζὸν οὕτως ἔχει· « Θαλῆς Ἐξαμίου Μιλήσιος Ἀπόλλωνι Διδυμαίῳ Ἑλλήνων ἀριστεῖον εἰς λαβῶν. » Ὁ δὲ περιμενεγῶν τὴν φιάλην τοῦ Βαθυκλέους παῖς Θυρίων ἐκαλεῖτο, καθά φησιν Ἑλευσις ἐν τῷ Περὶ Ἀχιλλέως καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος ἐν ἑνάτῳ Μυθικῶν.

4.

Idem I, 41 : Στασιάζεται δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν (sc. τῶν σοφῶν). Λεάνδριος μὲν γὰρ ἀντὶ Κλεοχούλου καὶ Μύσωνος Λεώφαντον Γορσιάδα, Λεβέδιον ἢ Ἐφέσιον, ἐγκρίνει, καὶ Ἐπιμενίδην τὸν Κρήτα.

Horum utrumque inter suos sapientes septemdecim Hermippus quoque recenset ἐν τῷ Περὶ τῶν σοφῶν, v. Diog. I. I.

5.

Clemens Al. Protr. 3, p. 13, Sylb. : Λεάνδριος δὲ Κλέαργον ἐν Μιλήτῳ τετάφθαι ἐν τῷ Διδυμαίῳ φησίν.

Λεάνδριος] sic libri Clementis; apud Eusebium P. E. p. 71, D, ubi eadem, Λεάνδρος, Λεάνδριος Cyrill. Κλέανδρος Joann. — Κλέαργος] Euseb., Κλεόμαχος. Arnobius lib. VI, p. 706 : *In Didymæo Milesio Cleochum dicit habuisse suprema Leandrius. Cleochus (nam sic scribendum est) filius est Aræ, quæ Miletum Apollini peperit. V. Apollodor. III, 1, 2.*

6.

Macrobius I, 17 : *Meandrius (sic codd.) scribit Milesios Ἀπόλλωνι οὐλίῳ pro salute sua immolare. Sequentia vide in Pherecyd. fr. 106. Cf. Spanhem. ad Callimach. in Apoll. 41 et 46; Müller. Dor. I, p. 297.*

enim quempiam Arcadem phialen reliquisse, atque jussisse dari ei qui inter sapientes excelleret, datamque Thaleti, ac postquam in orbem transisset ad omnes, rursus Thaleti: quam ille Apollini Didymæo misit, sic dicens secundum Callimachum:

Populum regenti Nilci Thales donum
me dat, bis amecutu' Græciæ palmam.

Pedestris autem oratio sic se habet: « Thales Examii filius Milesius Apollini Didymæo, Græcorum præmiium bis nactus. » Qui autem circumtuleral phialam Bathyclis filius, Thyriion vocabatur, ut Eleusia ait in libro De Achille et Alexander Myndius in nono Fabulosorum.

4

Etiam de numero sapientum discordia est. Leander enim pro Cleobulo et Myzone Leophantum Gorsiadæ, Lebedium sive Ephesium, inserit Epimenidemque Cretensem.

5

Leander Cleochum Miletu in Didymæo sepultum esse ait.

6

Samum... Hunc vero et quo tempore... litteras ab Agesar-

7.

Titulus Priensis apud Bæckh. in Corp. Inscr. II, p. 573, n. 2905, quo continetur Rhodiorum sententia litem dirimentium, quæ Priensibus atque Samiis erat de Cario et Dryusa regione, in confiniis ditionis utriusque sita:

... Σάμον ἀρεδ... α· τὸν δὲ καὶ καθ' ὄψιν καιρὸν... ἐπιστολάς ὑπὸ Ἀγησάρχου, ἐν αἷς ὑπὲρ μὲν [ἰδιωτικῶν ἀμφισβασιῶν ἐλέγχο, ὑπὲρ δὲ τὰς περὶ Δρυοῦσαν] καὶ τὰς περὶ τὸ Κάριον χώρας οὐδεὶς ἀμφισβᾶται· [νῦν δὲ Σαμίους ἐλθεῖν ἐπὶ κρίσιν καὶ ἀφορισμὸν?] τὸν Ῥοδίων, ἐγκαλοῦντας ὅτι χώρας τε πλῆθος ἔχοιεν Πριανεῖς Σαμίων ἐν καὶ ἐν τούτῳ τὸ] Κάριον, ὑπὲρ οὗ νῦν διακρίνεσθαι. Οἱ δὲ Σάμιοι τὰ τε [περὶ τῆς ὑπὲρ τούτων κλαρώσιος ἰλεγον?] καθά καὶ ἐπὶ τῆς κρίσεως τῆς ὑπὲρ τοῦ Βατινίτου ἀποφανθῆναι αὐτοῖς παριδείκνυσον, ἔτι] τὸ Κάριον καὶ ἅ περὶ τοῦτο χώρα αὐτοῖς ἐπικ[λαρωθείη· καὶ γὰρ] αὐτῶν [Πριαν]έων [διακλαρῶντων? τὰν] χώραν λαχεῖν αὐτοῖς Κάριον καὶ Δρυοῦσαν κατὰ τὰ ἐν ταῖς συγγραφομέναις Μαιανδρίου τοῦ Μ[ι]λησίου ἱστορίαις κατακεχωρισμένα, διότι λάχοιεν Κάριον καὶ Δρυοῦσαν· μετὰ τε τὰν παράταξιν τὰν γενομένων αὐτοῖς ποτὶ Πριανεῖς ἐπὶ Δρυὶ καὶ [πᾶσα]ν ταύταν τὰν χώραν ἐν ταῖς συνθήκαις αὐτῶν γενέσθαι· ὀρίξασθαι γὰρ ποτ' αὐτούς· ὡς ἰ[στ]οροῦντο ἱστοριογράφους τοὺς μαρτυροῦντας [Σαμίους], ὅτι μὲν τὸ Κάριον ἔλαχον, Μετα[γέ]ν[ε]α (?) Πάριον, ὅτι δὲ ὠ[ρί]ξαντο ποτὶ [τ]οὺς Πριανε[ῖς], ... ὡν[α] Ῥοδίων· ἀγῶνά τε καὶ Ὀλυμπικὸν ... λοχριν ... ὡλε Κάριον ἐσ ... ἢ αὐτῶν κατὰ... (magna lacuna).

De ætate hujus tituli, cujus non nonnisi primam partem exhibuimus, non constat; scriptus tamen esse debet post Ol. 133 et ante Ol. 160. V. Bæckh. Quæ de controversiis Samiorum et Priensium

cho, in quibus de *privatis* quidem *controversiis* sermo fuerit, *verum* de *his* quæ sunt circa Dryusam et circa Carium regionibus nemo litem moverit; nunc vero Samios confugere ad Rhodiorum de finibus constituendis arbitrium, accusantes Prienses, quippe qui multam terram tenerent, quæ Samiorum ditionis esset, in eaque etiam Carium, de quo nunc dijudicandum. Contra vero Samii de sortitione harum regionum eadem protulerunt, quæ etiam in iudicio de Bati-nele regione (de qua *Lysimachi* temporibus cum Priensibus litigaverant) demonstrata ab ipsis esse declarant, scilicet Carium et finitimam huic regionem sorte se obtinuisse, atque ab ipsis Priensibus terram sorte distribuentibus accepisse Carium et Dryusam, secundum ea quæ in *Mæandrii Milesii* historiis consignata essent, le-tantibus illis Samios sorte obtinuisse Carium et Dryusam. Porro post prælium quod cum Priensibus ad Quercum commisissent, omnem hanc regionem in pactis ipsis adjudicatum esse: namque lines tum cum iis constituisset. Atque historicos adduxerunt testantes Samiis, et quidem quod sorte Carium obtinuerint, *Metagenem* (?) Parium, quod vero lines cum Priensibus constituerint, *Zenonem* Rhodium.

comperta habemus, paucis Bœckhius comprehendit ad titulum, n. 2254, p. 214 : « Mature, ait, nata inter Samios et Prienenses controversia de agris prope Prienen in continente silis exarsit in bellum, de quo dixit Panofka Sam. p. 38. Qui quum aliquamdiu sese invicem mediocriter infestassent, acri postremo pugna conserata mille Samios interfecerunt Prienenses : at septimo anno post Prienenses cum Milesiis, fortasse eorundem agrorum causa, congressi magnam cladem acceperunt apud Δρῶν, quo tempore Βίας a Prienensibus ad Samios legatus missus gloriam sibi insignem comparavit (Plut. Qu. Gr. c. 20, Aristotelis fr. 179). Tum igitur Bias videtur cum Samiis de illis agris non sine successu pactus esse; sed Olymp. 84 extr. denuo Samii ob terram prope Prienen sitam bellum gesserunt cum Milesiis, quod Atheniensium Pericle et Sophocle aliisque ducibus advenientium opera finitum est, Samiis tum in ditionem Atticam redactis (Panofka p. 67). Repetitam Prienensium et Samiorum litem esse, quum Lysimachus Thraciæ rex Asiam minorem teneret, docet hæc inscriptio (n. 2254), et Lysimachum Prienensibus adjudicasse ditionem discimus ex actis quæ in Prienensium titulis (n. 2901) edemus; ex quibus simul rem postea ad Ptolemæum Philopatorem (Panofka p. 100), mox ad Antiochum, Antiochi filium, regem, tum ad Rhodios, postremo ad senatum Romanum delatam esse. » — Quod litem, quæ Lysimachi temporibus erat, attinet, mutavit Bœckhius sententiam in annot. ad n. 2901, ubi hæc : « Apud Lysimachum agebatur de Terra Batinetide, quam utris addixerit Lysimachus non constat; tamen quod Lysimachi iudicium publice inscriptum apud Samios est, et ob ea quæ n. 2254 vs. 4—6 ab Lysimacho dicta sunt, nunc mihi probabilius est Samiis favisse Lysimachum. »

Ceterum quod ex Mæandro Milesio assertur, id in ipsis Milesiacis historiis locum habere potuit. Qui deinceps notatur Rhodius historicus, haud dubie est Zeno Rhodius; de altero Pario non liquet.

8.

Hyde, Lydiæ urbs, in qua Omphale habitabat. Leander vero, quem Nicanor in Metonomasitis laudat, Hyden urbem eandem quam Sardes esse dicit.

9.

Mæandrius Henetos e Leucosyris profectos Trojanis in bello opem tulisse ait; inde cum Thracibus avectos sedes pœnniæ in Hædriæ sinus angulo; eosque Henetos, qui expeditioni non interfuerint, Cappadoces esse factos.

10.

Alii δ Δελφύνης masculino genere, alii δ Δελφύνη feminino genere sectantur. Delphynen fuisse oraculi Delphici eandem

8.

Stephan. Byz. : Ἰδὴ, πόλις Λυδίας, ἐν τῇ ἡλικίᾳ Ὀμφάλη... Λεάνδρος δὲ, ὃν Νικάνωρ παρατίθει ἐν Μετονομασίαις, τὴν αὐτὴν Ἰδὴν καὶ Σάρδεϊς φησίν.

Λεάνδρος δὲ, ὃν] libri Λεάνδρος δ' δ Ν. Nicanor Μετονομασιῶν auctor Cyrenæus grammaticus est. V. fragm. Nicanoris in Scriptt. rex. Alex. p. 152.

9.

Strabo XII, p. 553 : Μαιάνδριος γοῦν ἐκ τῶν Λευκοσύρων φησὶ τοὺς Ἐνετοὺς δρυμθέντας συμμαχεῖσθαι τοῖς Τρωσίν· ἐκεῖθεν δὲ μετὰ τῶν Θρακῶν ἀπέβη, καὶ οἰκῆσαι περὶ τὸν τοῦ Ἀδρίου μυχόν· τοὺς δὲ μὴ μετασχόντας τῆς στρατείας Ἐνετοὺς, Καππάδοκας γενέσθαι.

10.

Schol. Apoll. Rh. II, 706 : Οἱ μὲν δ Δελφύνης κλίνουσι ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ Δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι Δελφύνης ἀκαλεῖτο δ φυλάσσω τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον, Λεάνδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπεν· δράκαιναν ἐπὶ αὐτὴν φησὶ εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς δ Καλλίμαχος (δ αὐτὸς Κ.?). — Τὴν δὲ ἀναιρεθεῖσαν [ἐν τῷ χρηστηρίῳ τῶν Δελφῶν] δράκαιναν [ὑπὸ Ἀπολλωνίου] Δελφύνην καλεῖσθαι θηλυκῶς φησὶ Λεάνδρος καὶ Καλλίμαχος. Cf. Müller. Eumenid. p. 175.

11.

Etym. M. p. 426, 8 : Ἰλῆις, ἡ πόλις, ἧτοι, ὡς Λεάνδρος, διὰ τὸ τοὺς ἐκ τοῦ κατακλυσμοῦ περιωθέντας ἐν αὐτῇ ἀλισθῆναι, ὃ ἐστὶν ἀθροισθῆναι· ἡ δὲ τὸ κατὰ κώμας οἰκοῦντας ὕστερον εἰς μίαν πόλιν ἀλισθῆναι, etc.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ.

12.

Athenæus X, p. 454, A, postquam ex Calliæ tragœdia grammatica apposuit versus :

Κύω γὰρ, ὦ γυναῖκα. Ἄλλ' αἰδοῖ, φιλαι,
ἐν γράμμασι σφῶν τοῦνομ' ἐξερῶ βρέφους.
Ὅρθῃ μακρὰ γραμμὴ ὅστιν· ἐκ ταύτης μίσση
μικρὰ παρεστῶσ' ἐκατέρωθεν ὑπτία·
ἔπειτα κύλιος, πόλας ἰχθῶν βραχίς ἕξο·

Leander et Callimachus tradunt. Idem dicunt draconem fuisse, non vero draconem fuisse.

11.

Elis urbs secundum Leandrum nomen nacta inde est, quod e diluvio servati ibi ἀλισθῆναι, i. e. congregati esse dicuntur. »

PRÆCEPTUM.

Gravida sum, o mulieres; sed præ pudore, amicæ,
singulis literarum elementis nomen sortus vobis edicam.
Lines recta longa est, cui in medio
parva utriusque reclinata adjacet;
deinde circulus, pedes habens breves duo.

addit : Ὅθεν ὕστερον, ὡς ὑπονοήσεται τις, Μαιάνδριος μὲν δὲ συγγραφεὺς, μικρὸν εἰς τῆς ἑρμηνείας τῆς μιμητικῆς παραγκλίνας, συνέγραψεν ἰν τῷ Παραγγέλματι φορτικώτερον τοῦ βιβλίου. Nomen indicatum est Ψῶ, ἀγροικικὸν προσφώνημα, teste Hesychio. Significari ψῶν, *putrem graveolentiam, fetidum ventris crepitum*, monet Dalecampius. Parangelma hoc egisse de literarum elementis putat Welcker. *Rhein. Mus.* 1833, p. 146. Ceterum haud improbable est locum nostrum, sicuti reliqua plurima, quæ in antecedentibus et subsequentibus Athenæus assert, fluxisse ex Clearchi libro De griphis. Quam etiam Schweighæuseri sententiam esse video.

ANTIPATER MACEDO.

Ἀντίπατρος, Ἰολίου (scr. Ἰολίου), πολέως ἐὶ Παλαύρας (1. Παλαιστρίου vel Ποτιδαίας) τῆς Μακεδονίας, στρατηγὸς Φιλίππου, σὺν Ἀλεξάνδρου καὶ διαδόχου βασιλείας· μαθητὴς Ἀριστοτέλους. Κατέλιπεν Ἐπιστολῶν σύγγραμμα ἐν βιβλίοις δυοῖ, καὶ Ἱστορίαν, τὰς Περδίκου πράξεις Ἰλλυρικῆς. (Eudocia : Ἐγράψεν Ἱστορίαν καὶ σύγγραμμα Ἐπιστολῶν ἐν βιβλίοις εἴκοσι). Ex opere historico nihil superstes. Epistolarum mentionem facit Plutarch. Compar. Alcib. et Coriol. c. 3 : Ἀντίπατρος μὲν οὖν ἐν ἐπιστολῇ τινι γράφων περὶ τῆς Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου τελευτῆς· « Πρὸς μὲν ἄλλοις, φησὶν, ὁ ἀνὴρ καὶ τὸ πείθειν εἶχε. » — Cicero De offic. II, 14 : *Exstant epistolæ Philippi ad Alexandrum, et Antipatri ad Cassandrum et Antigoni ad Philippum, trium prudentissimorum.* De his commercii epistoliciis v. Jonsius Hist. scr. phil. p. 70, Heeren. De fontt. Plut. p. 60 sq. Ste-Croix *Exam. critiq.* p. 201 sqq. Singularem de hac re commentationem promittit Geierus Scriptor. rerum Alexandri p. XXIV. — De Epistola quadam de India ejusque mirabilibus, quam Cassianus ad Aristopatram matrem scripsisse dicebatur (Strabo XV, p. 702), monui in Præfat. ad Pseudocallisthenem p. XIX.

PALÆPHATUS ABYDENUS.

Subjungere his liceat quæ Suidas tradit de Palæphato quodam Aristotelis, uti ferunt, amasio eodemque historico. Ita enim Suidas : Παλαίφατος

Ἀβυδηνός, ἱστορικός. Κυπριακά, Δελιακά, Ἀττικά, Ἀραβικά. Γέγονε δ' ἐπ' Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, παιδικὰ δ' Ἀριστοτέλους τοῦ φιλοσόφου, ὡς Φίλων ἐν τῷ εἰ στοιχείῳ (?) τοῦ Περί παραδόξου ἱστορίας βιβλίου (βιβλίον codd.) α', καὶ Θεόδωρος δ' Ἰλιεύς ἐν β' Τρωικῶν.

De his quid dicam nihil habeo. Ceterum quum scriptoris hujus Theodorus in Troicis meminerit, credi possit ad eundem Palæphatum pertinere Troica (fortasse pro Ἀραβικά apud Suidam repon. Τρωικά), quorum Stephanus et Harpocration mentionem faciunt. Quamquam Suidas, in iis quæ de Palæphatis corrasit, ab aliis Troica Palæphato Atheniensi, ab aliis Pario tribui dicat. Etenim recenset Suidas præter Abydenum nostrum, primum Atheniensem, eropæum, Actæi vel Mercurii filium, deinde duos hosce :

Παλαίφατος, Πάριος ἢ Πρηνεύς, γεγονώς κατὰ Ἀρταξέρην. Ἀπίστων βιβλία ε'. τινὲς δὲ ταῦτα εἰς τὸν Ἀθηναίων ἀναφέρουσι· πλὴν καὶ οὗτος ἔγραψε.

Παλαίφατος, Αἰγύπτιος ἢ Ἀθηναῖος, γραμματικός. Αἰγυπτιακὴν θεολογίαν. Μυθικῶν βιβλίον α'. Λύσεις τῶν μυθικῶς εἰρημένων. Ὑποθέσεις εἰς Σιμωνίδην. Τρωικά, ἔτινες εἰς τὸν Ἀθηναίων, τινὲς δὲ εἰς τὸν Πάριον ἀνήνεγκαν. Ἐγράψε καὶ Ἱστορίαν ἰδίαν.

ΤΡΩΙΚΑ.

E LIBRO SEPTIMO.

Stephan. Byz. : Χαριμάται, ἔθνος πρὸς τῷ Πόντῳ. Παλαίφατος ἐν ἐβδόμῳ Τρωικῆς (1. Τρωικῶν aut supple περιτηγῆσιως)· « Κερκεταίων ἔχονται Μόσχοι καὶ Χαριμάται [οἱ] τοῦ Παρθενίου κρατοῦσιν εἰς τὸν Εὐξείνῳ πόντον. »

Hulstenius scrib. proposuit Κερκεταῖοι, ὧν; ego supplevi οἱ post Χαριμάται. Neque tamen sic persanatus locus. Nam quid sibi volunt sequentia? De Parthenio Bithyniæ fluvio cogitari nequit; ac si posset, vel sic tamen grammatica verborum ratio laboraret. Moschi et Charimatæ, quum supra Cercetas septentrionem versus habitent, eo loci degunt, ubi Palus Mæotis in Pontum Euxinum infunditur. Quare sententiam loci nostri fuisse hanc puto : οἱ ἐκ τῆς παραλίης κρατοῦσιν τῶν εἰς τὸν Εὐξείνῳ πόντον πλεόντων. Ceterum Cf. Hellenici fr. 109.

TROICA.

1.

Charimatæ, populus ad Pontum. Palæphatus libro septimo Troicorum : « Cercetæis (sive Cercetis) finitimi Moschi et Charimatæ.... »

Hoc postea, ut suspicetur aliquis, imitatus Mæandrius, prosaicus scriptor, sed nonnihil diversa in enuntiando ratione usus, scripsit ea quæ apud ipsum in Præcepto leguntur crassiore quidem stylo expressa quam a prædicto (Callia) factum.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Dig

LIBER QUARTUS.

RELIQUI SCRIPTORES QUI FLORUERUNT INDE AB ALEXANDRI TEMPORIBUS USQUE
AD MORTEM PTOLEMÆI PHILADELPHI.

336—247 a. C.

MENECHATES ELAITA.
ANDRON HALICARNASSENSIS.
DIODORUS PERIEGETA.
[MENÆCHMUS SICYONIUS.]
[HEGESIAS MAGNESIUS.]
DIYLLUS ATHENIENSIS.
DEMETRIUS PHALEREUS.
STRATO LAMPSACENUS.
THEODECTES PHASELITA.
LYCUS RHEGINUS.
NYMPHODORUS SYRACUSANUS.
CALLIAS SYRACUSANUS.
ANTANDER SYRACUSANUS.
HECATÆUS ABDERITA.
MEGASTHENES.
DAIMACHUS.
PATROCLES.

DEMODAMAS MILESIUS.
DEMOCHARES LEUCONOENSIS.
HIERONYMUS CARDIANUS.
PYRREUS EPIROTA.
PROXENUS.
CINEAS THESSALUS ET SUIDAS.
DUBIS SAMIUS.
IDOMENEUS LAMPSACENUS.
[TIMÆUS TAUBOMENITA.]
[DEMO.]
[ANDROTION.]
[PHILOCHORUS.]
BEROSUS CHALDÆUS.
MANETHO SEBENNYTA.
DEMETRIUS BYZANTIUS.
CTESIBIUS.
SOSIBIUS LACO.

Fragmenta Menæchmi et Hegesiæ exhibuimus inter scriptores rerum Alexandri Magni;
fragmenta Timæi, Demonis, Androtionis et Philochori in primo hujus collectionis volumine
exstant.

MENECRATES ELAITA.

Menecrates discipulus (*) fuit Xenocratis (fr. 2), qui Spensippo successit an. 339, et cui ipsi successit Polemo an. 315 (v. Clinton. ad h. a.). Itaque Menecrates floruerit sub regno Ptolemæi Lagidæ. Scripsit Κτίσεις atque geographicum opus, Περίοδος Ἑλλησποντιακῆ inscriptum.

ΚΤΙΣΕΙΣ.

1.

Strabo XIII, p. 621 : Μενεκράτης δ' Ἐλαίτης ἰν τοῖς Περί κτίσεων φησὶ τὴν παραλίαν τὴν νῦν Ἰωνικὴν πᾶσαν, ἀπὸ Μυκάλης ἀρχαμένην, ὑπὸ Πελασγῶν οἰκίσθαι πρότερον καὶ τὰς πλησίον νήσους.

Loquitur Strabo de Cyme Phriconide quæ condita est non ita longe ab Larissa, quam tum Pelasgi adhuc tenebant.

2.

Strabo XII, p. 572 : Τοὺς Μυσοὺς οἱ μὲν Θρᾷκας, οἱ δὲ Λυδοὺς εἰρήκασιν, κατ' αἰτίαν παλαιὰν ἱστοροῦντες, ἦν Ξάνθος δ' Λυδοὺς (fr. 8) γράφει καὶ Μενεκράτης δ' Ἐλαίτης· ἐτυμολογοῦντες καὶ τὸ ὄνομα τὸ τῶν Μυσῶν, ὅτι τὴν δξύην οὕτως ὀνομάζουσιν οἱ Λυδοί· πολλὴ δ' ἡ δξύη κατὰ τὸν Ὀλυμπον, ὅπου

(*) Alius Xenocratis Academici discipulus fuit Procles, qui Περὶ ἑορτῶν scripsit. Plutarch. Qu. Constan. IV, 2, 4 : Ἐπι δὲ οἶμαι Προκλέους ἐντετυχημέναι γραφῆ, περὶ τῶν ἱσθμίων ἱστοροῦντος, ὅτι τὸν πρῶτον ἀγῶνα ἔθεσαν περὶ στεφάνου πιτυνίου· ὕστερον δὲ τοῦ ἀγῶνος ἱεροῦ γενομένου, ἐκ τῆς Νεμεακῆς πανηγύρεως μετένεγκαν ἐνταῦθα τὸν τοῦ σελίνου στέφανον. Ὁ δὲ Προκλῆς οὗτος ἦν εἰς τῶν ἐν Ἀκαδημίᾳ Ἐνοκράτει συσχολασάντων.

Eundem laudat Alexander Aphrodisiensis in Aristotel. Elench. Sophist. p. 4 b, ubi : Προκλῆς ἐν τῇ τῶν ἑορτῶν ἀναριθμήσει. Fragmentum exscribere non possum, quia libro eo nunc careo. Junior quidam Procles est Carthaginiensis, cuius meminit Pausanias II, 21, 6; IV, 25, 3.

URBIUM ORIGINES.

1.

Menecrates Elaita in libris de Urbium originibus dicit littoralem Ionicam omnem inde a Mycale, nec non vicinas insulas a Pelasgis olim inhabitatas esse.

2.

Mysos alii Thraces, alii Lydos faciunt. Atque hi quidem causam ex antiquitate repetunt, quam literis mandarunt Xanthus Lydus et Menecrates Elaita : qui et rationem nominis Mysorum reddunt, quod Lydorum lingua fraxinea arbor mysus vocatur, quæ juxta Olympum copiosa nascitur, ubi expositos aiunt fuisse decimatos, quorum progenies sint Mysi, sic ab mysos arbore dicti. Astipulari etiam linguam aiunt mixtam e Phrygia et Lydia. Nimirum Mysos

ἐκτεθῆναι φασὶ τοὺς δεκατευθέντας· ἐκείνων δὲ ἀπογόνους εἶναι τοὺς ἕστερον Μυσοὺς, ἀπὸ τῆς δξύης οὕτως προσαγορευθέντας· μαρτυρεῖν δὲ καὶ τὴν διάλεκτον· μισολύδιον γάρ πως εἶναι καὶ μισοφρύγιον· τέως μὲν γὰρ οἰκεῖν αὐτοὺς περὶ τὸν Ὀλυμπον. Τῶν δὲ Φρυγῶν ἰκ τῆς Θράκης περαιωθέντων, εἰλοντο τὸν τε τῆς Τροίας ἀρχοντα καὶ τῆς πλησίον γῆς· Ἐκείνους μὲν ἐνταῦθα οἰκῆσαι· τοὺς δὲ Μυσοὺς ὑπὲρ τὰς τοῦ Καΐκου πηγὰς πλησίον Λυδῶν.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΙΑΚΗ.

3.

Strabo XII, p. 550. Queritur ubi habitarent Halizones, quos memorat Homer. II. II, 856 :

Αὐτὰρ Ἀλιζώνων Ὀδῖος καὶ Ἐπίστροφος ἔρχον, τηλόθεν ἐξ Ἀλύθης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενεὴ.

Ἐπαινεῖ δὲ μάλιστα (sc. Δημήτριος δ' Σχίζιος) τὴν Ἐκαταίου τοῦ Ἡλιθίου (fr. 202) καὶ Μενεκράτους τοῦ Ἐλαίτου, τῶν Ξενοκράτους γνωρίμων ἀνδρῶς (sic 3 codd.; vulgo ἀνδρῶν), δόξαν καὶ τὴν Παλαιράτου... Ὁ δὲ Μενεκράτης ἐν τῇ Ἑλλησποντιακῇ περιόδῳ ὑπερκεῖσθαι λέγει τῶν ὑπὲρ τὴν Μύρλειαν τόπων ὄρεινῃ συνεχῇ, ἦν κατώκει τὸ τῶν Ἀλιζώνων ἔθνος· δεῖ δὲ, φησὶ, γράφειν ἐν τοῖς λλ, τὸν δὲ ποιητὴν ἰν τῷ ἐνὶ γράφειν διὰ τὸ μέτρον. Ὁ δὲ Παλαιράτος φησιν, ἐξ Ἀμαζόνων τῶν ἐν τῇ Ἀλόπῃ οἰκούντων, νῦν δ' ἰν Ζελεία, τὸν Ὀδῖον καὶ τὸν Ἐπίστροφον στρατεῦσαι. Vide quæ in seqq. contra disputat Strabo. Ceterum cf. Callisthenis fr. 29.

Subjungo fragmenta Menecratis Xanthii, qui Ionica dialecto (fr. 4) Λυκιστὰ (fr. 1. 2) scripsit, aliaque quædam composuisse videtur, quæ accuratius definire non licet.

aliquamdiu circa Olympum habitavisse : quum autem Phryges e Thracia trajecissent, ceperunt Trojæ et viciniae principem. Eos quidem hic consedissee; Mysos autem supra fontes Caici prope Lydiam.

HELLESPONTI CIRCUITIO.

3.

Maxime laudat Demetrius Scepsius Hecataei Milesii et Menecratis Elaitæ, qui Xenocratis discipulus fuit, opinionem ac Palaphati... Menecrates vero in Hellespontii circuitione imminere ait locis Myrleam circumjacentibus montana continetia, quæ Halizones habitaverint, et duobus L litteris scribendam vocem; poetam omisisse alteram metri causa.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

MENECRATES OLYNTHIUS.

5.

Bekker. Anecd. p. 782, 19: Φοινικία τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὡς φησιν... Ἄνδρων καὶ Μενεκράτης ὁ Ὀλύθιος ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀχταίωνος θυγατρὸς. De M. Olynthio aliunde non constat. Num fortasse erat M. ὁ Λύχιος? Ceterum Phœnicem quendam e Tyro Menecratem memorat Zenobius.

MENECRATES TYRIUS.

6.

Zenob. IV, 38: Ἰνοῦς ἀγῆ: Ἰνώ ἡ Κάδμου συνελθοῦσα Ἀθάμαντι δύο ἐγέννησε παῖδας, Λέαρχον καὶ Μελικέρτην, καὶ θυγατέρα Εὐρύκλειαν. Οὗτοι ὑπὸ Ἀθάμαντος μανέντος κατετοξεύθησαν. Μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνώ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Καὶ τὴν μὲν εἰς Μέγαρον προσβρασεῖσαν Μεγαρεῖς ἀνελόμενοι καὶ πολυτελῶς κηδεύσαντες ἐκάλεσαν Λευκοθέαν· τὸν δὲ εἰς Κόρινθον Κορίνθιοι θάψαντες Μελικέρτην ἀγούσιν ἐπ' αὐτῷ ἀγῶνα τὰ Ἴσθμια. Διὰ δὲ ταῦτα εἶρηται Ἰνοῦς ἀγῆ. Ἄχος γὰρ ἡ λύπη, ἀχάνεις ποιῶσα τοὺς κακῶς παθόντας. Ταῦτα δὲ ἐηλώσει καὶ Μενεκράτης ὁ Τύριος (ὁ Λύχιος?). Πέπονθε δὲ οὕτως Ἰνώ δι' αἰτίαν τήνδε. Ἀθάμας πρότερον γυναῖκα ἔσχηκε Νεφέλην, δύο παῖδας ἐκ ταύτης Ἑλλήν καὶ Φριζὸν ἐγέννησεν. Ἀποθανούσης δὲ τῆς Νεφέλης, δευτέραν ἠγάγετο γυναῖκα Ἰνώ· ἥτις ἐπιβουλεύσασα τοῖς τῆς Νεφέλης παισὶ, κρύπτει τὰς τῶν ἐγχωρίων γυναῖκας φρυγεῖν τὰ σπέρματα. Ἡ γῆ δὲ πεφρυγμένον τὸν σπόρον δεχομένη καρπὸς ἐτησίους οὐκ ἀνεδίδου. Πέμψας οὖν εἰς Δελφοὺς ὁ Ἀθάμας περὶ τῆς ἀφορίας ἐπυνθάνετο. Δίωροις δὲ πείσασα Ἰνώ τοὺς πεμψθέντας ὑπέθετο αὐτοῖς εἰπεῖν ὑποστρέψασιν, ὡς ἀνεῖλεν ὁ θεός, Ἑλλήν καὶ Φριζὸν σφαγιασθῆναι, εἰ θέλοιν ἀπαλλαγὴν τῆς ἀφορίας ἔσεσθαι. Πεισθεῖς οὖν ὁ Ἀθάμας Ἑλλήν καὶ Φριζὸν τῷ βωμῷ παρέστησεν. Ἄλλ' ἐκείνους

5.

Phœnicia litteræ dicuntur secundum Andronem et Menecratem Olynthium (*Lycium*?) a Phœnice Actæonis filia.

6.

Inus ægumnae. Ino, Cadmi filia, Athamanti peperit duos pueros, Learchum et Melicerten, atque filiam Euryclæam. Learchus et Euryclæa a patre furente sagittis intercepti sunt; cum Melicerte suam Ino in mare, quod ad Molurium est, præcipitem se dedit. Ac Inonem quidem, cujus corpus in Megaricum litus ejectum est, Megarenses sustulerunt, ac splendido funere honorantes eam Leucotheam nominarunt; Melicerten vero Corinthum delatum sepeliverunt Corinthii, in ejusque honorem celebrant Isthmia. Hinc natum proverbium Ἰνοῦς ἀγῆ. Ἄχος enim est tristitia, dolor, qui mala patientes reddat ἀχάνεις, multos. Hæc vero

μὲν κατοικτεῖραντες οἱ θεοὶ διὰ τοῦ γρυσσομάλλου κριοῦ ἑναερίους ἀφῆρπασαν. Ὅθεν Ἑλλή μὲν ἀντίγειν μὴ δυναμένη, εἰς τὸν ἀπ' ἐκείνης κληθέντα Ἑλλησποντον καταπίπτει· Φριζὸς δὲ εἰς τὴν Κολχικὴν διασώζεται γῆν. [Ἀθάμαντι δὲ μνήαν ἐμβαλόντες τὴν Ἰνώ τοιαῦτα παθεῖν παρεσκύψασαν.] Cf. Apostol. I, 49, schol. Aristoph. Nub. 225; Müller. *Mitt.* p. 169 sq.

7.

Servius ad Virg. *Æn.* VI, 14: *Menecrates Dædalum occiso patruale fratre Cretam petiisse dicit; Icarum filium ejus ab Atticis pulsum dum fratrem petit naufragio periisse, unde mari nomen. Hæc cujusnam Menecratis sint nescio.*

MENECRATES NYSAENSIS.

Strabo XIV, p. 650: Ἄνδρες δὲ γεγονάσιν Ἰνδοῖοι Νυσαεῖς Ἀπολλώνιος... καὶ Μενεκράτης, Ἀριστάρχου μαθητὴς, καὶ Ἀριστόδημος, ἐκείνου υἱός, οἳ διηκούσαμεν ἡμεῖς ἐσχατόγηρῳ νέοι παντελῶς ἐν τῇ Νύσῃ. Suidas: Ἰσῶν, Μενεκράτους, Νυσαεὺς ἐκ πατρὸς, ἀπὸ δὲ μητρὸς Ῥόδιος, μαθητὴς καὶ θυγατριδοῦς καὶ διάδοχος τῆς ἐν Ῥόδῳ διατριβῆς Ποσειδωνίου τοῦ φιλοσόφου. Floruit igitur M. circa 150-100 a. Chr. (Clinton. F. H. III, p. 554). Hic fortasse est Menecrates, cujus meminit scholiasta Pindari ad Ol. II, 16: Μενεκράτης δὲ φησι ληρεῖν τὸν Ἀρτέμωνα· μὴ γὰρ καμῖν τοὺς περὶ Ἀντίφριμον περὶ τὴν ἀποικίαν, ἀλλὰ μᾶλλον κατὰ εὐπέτειαν πολλὴν αὐτοῖς πάντα συμβεβηκέναι κτλ. Unde colligas eum commentario illustrasse carmina Pindarica. Idem laudatur a schol. ad Nem. III, 104, de numero liberorum Megaræ; quo loco quæ afferuntur de eadem re sententiæ Dionysii cyclographi, Euripidis, Dinia, Pherecydis, Bali, Herodori, ex eodem fluxerint Menecrate. Adde schol. Soph.

(tiam Menecrates Tyrius docebit. Ino ob hanc causam talia perpessa est. Athamanti prius Nephelæ nupsit, ex qua filios duos Hellen et Phrixum sustulit: qua mortua alteram duxit uxorem Ino. Ea Nephelæ liberis insidiata est, et persuasit indigenis mulieribus, semina ut in sartagine torrent. Quibus aspersum solum annuos non rettulit fructus. Athamas igitur Delphos misit, qui de agrorum sterilitate oraculum consulerent. Ino vero corruptis legatos,isque persuasit, ut reversi dicerent respondisse Apollinem, si sterilitatem avertere vellet, Hellen ac Phrixum immolandos esse. Itaque persuasus Athamas Phrixum et Hellen immolaturus aræ admovit. Sed illorum mæserti dil, aurei velteris ariete vectos illos per æra sustulerunt. Helle quidem quum se in arietis tergo tenere non posset, decidens in Pontum nomen Hellesponto dedit; Phrixus autem in Colchida salvus pervenit. Athamanti autem rabiem injicientes, ut Ino isla mala pateretur effecerunt.

Trachin. 354 : Φερικύδης φησίν (v. fr. 30) ... Μενεκράτης δὲ οὕτω λέγει· Ἡρακλέα εἰς ἐπιθυμίαν Ἰόλης ἀρξίσθαι τῆς Εὐρώτου, τὸν οὐ μὴ θελεῖν διδοῦναι· ἦρα τε γὰρ αὐτῆς καὶ μίγνυσθαι ἐμελλεν τῇ θυγατρὶ, εἰ μὴ Ἄργαῖοι ἐξῆλθον εἰς τὴν Εὐβοίαν. Cf. etiam Eustath. ad Il. II, 2 et 11, p. 857 et 859. — Ceterum idem Menecrates quem de Megaræ liberis schol. Pindari laudat, de Nicæa urbe librum composuisse videtur. Nam ita Tzetzes ad Lyc. 662 : Μενεκράτης δὲ Περὶ Νικαίας γεγραπὸς Ἀλκαῖόν φησι πρότερον καλεῖσθαι Ἡρακλέα, ὁπότε τοὺς Ιx Μεγάρων αὐτῷ γεγεννημένους ὀκτώ παιδας, καὶ οὐ τέσσαρας, ἀνειλεν, ὡς φησι Πίνδαρος (Isthm. III, 104). Verum hæc aperte Tzetzes hausit ex schol. Pindari, ubi nihil legitur de Menecrate Nicaensis historię auctore, quem asciverit ex Plutarcho Thes. c. 26, ubi laudatur Μενεκράτης τις ἱστορίαν περὶ Νικαίας... ἐκδεδοκώς. Nam legisse Tzetzen hunc Plutarchi locum patet ex schol. ejus ad Antehom. p. 233 ed. Jacobs. (vide Herodori fr. 17). Quare num revera Menecrates quem scholiasta Pindari laudat, atque auctor historię Nicaensis fuerit unus idemque, in medio relinquo.

ΠΕΡΙ ΝΙΚΑΙΑΣ.

8.

Plutarchi. Thes. c. 26 : Μενεκράτης δὲ τις, ἱστορίαν περὶ Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ πόλεως ἐκδεδοκώς, Θησεία φησὶ τὴν Ἀντιόπην ἔχοντα διατρίψαι περὶ τούτους τοὺς τόπους· τυγχάνειν δὲ συστρατεύοντας αὐτῷ τρεῖς νεανίσκους ἐξ Ἀθηνῶν, ἀδελφοὺς ἀλλήλων, Εὐνεῖον καὶ Θόαντα καὶ Σολόεντα. Τοῦτον οὖν ἐρῶντα τῆς Ἀντιόπης, καὶ λαμβάνοντα τοὺς ἄλλους, ἐξείπειν πρὸς ἕνα τῶν συνήθων· ἐκείνου δὲ περὶ τούτων ἐντυχόντος τῇ Ἀντιόπῃ, τὴν μὲν τὴν πείραν

ισχυρῶς ἀποτρίψασθαι, τὸ δὲ πρᾶγμα σωφρόνως ἄμα καὶ πράως ἐνεγκεῖν, καὶ πρὸς τὸν Θησέα μὴ κατηγορεῖσθαι. Τοῦ δὲ Σολόεντος, ὡς ἀπέγνω, βίβαντος ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν τινα καὶ διαρθερέντος, ἡσθημένον τότε τὴν αἰτίαν καὶ τὸ πάθος τοῦ νεανίσκου τὸν Θησέα βαρέως ἐνεγκεῖν; καὶ δυσφοροῦντα λόγιόν τι πυθόχρηστον ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτὸν· εἶναι γὰρ αὐτῷ προστεταγμένον ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τῆς Πυθίης, δταν ἐπὶ ξένῃς ἀνισθῆ μάλιστα καὶ περιλυπὸς γένηται, πόλιν ἐκεῖ κτίσαι, καὶ τῶν ἄμφ' αὐτὸν τινὰς ἡγεμόνας καταλιπεῖν. Ἔκ δὲ τούτου τὴν μὲν πόλιν, ἣν ἐκτίσεν, ἀπὸ τοῦ θεοῦ Πυθόπολιν προσαγορευοῦσαι· Σολόεντα δὲ τὸν πλησίον ποταμὸν ἐπὶ τιμῇ τοῦ νεανίσκου. Καταλιπεῖν δὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ ὄντων Ἰπιστάτας καὶ νομοθέτας, καὶ σὺν αὐτοῖς Ἑρμόν, ἄνδρα τῶν Ἀθηνησιν Εὐπατριδῶν· ἀφ' οὗ καὶ τόπον Ἑρμοῦ καλεῖν οἰκίαν τοὺς Πυθόπολίτας οὐκ ὀρθῶς τὴν δευτέραν συλλαβὴν περισπῶντας καὶ τὴν δόξαν ἐπὶ θεῶν ἀπὸ Ἡρώος μετατιθέντας.

Reliquos scriptores, quibus Menecratis nomen, ut *Milesium* grammaticum (ap. schol. Hom. II. 4, 94; 11, 677; 24, 804), et *Ephesium*, Arati præceptorem (Suidas v. Ἄρατος), carminis de Agricultura auctorem (Varro R. R. I, 1, 9; III, 16, 18; Plin. H. N. VIII, et IX, 7); porro *M. comicum* (Suidas v. Μενεκρ. V. Meinecke Com. fr. I, p. 493), *Smyræum* poetam (cujus duo epigrammata in Anthol. I, p. 476), *Syracusanum* medicum (Athen. p. 289, B, Suidas v. Μενεκράτης, Plutarch. Agesil. 21, Ælian. V. II. XII, 51), alium *M. medicum* quem laudat Cælius Aurel. Chron. pass. I, 4, et tertium item medicum, de quo v. Fabric. B. Gr. XIII, p. 332 et Sprengel. *Gesch. de Arzneik.* II, p. 72 sq., hos omnes, inquam, verbo memorasse satis est.

DE NICÆA.

8.

Menecrates quidam, qui Historiam Nicææ urbis Bithyniæ edidit, Theseum memorat, quum Antiopam teneret, demoratum aliquamdiu illis in oris : habuisse autem eum secum commilitones, tres Albenienses juvenes, fratres inter se, Enneum, Thoantem et Soloenta. Hunc Antiopæ amore inflammatum, quum ardorem suum celaret alios, uni ex familiaribus detexisse; qui quum Antiopam hac de re appelleret, eam attentionem hujus repulisse acriter, prudenter illi tamen tulisse et leniter, neque ad Theseum detulisse. At Solois, abscessa spe quum in amnem quendam se abjecisset

et interisset, explorata lunc causa et adolescentis amore, tulisse Theseum rem graviter, discruciatumque oraculum quoddam Apollinis ad se applicasse. Nam a Pythia sibi Delphis præceptum, quum peregre gravissime angeretur et esset pertristis, urbem ibi ut conderet, et aliquos de suis relinqueret ejus rectores. Hinc urbem, quam condidit, a dei nomine Pythopolin nuncupasse; atque in honorem adolescentis, propinquum flumen, Soloentem : reliquisse etiam illius fratres velut rectores et legislatores, cum iisque Heronum, Albeniensem ex patriciis; a quo locum quendam Ἑρμοῦ οἰκίαν (id est ædes Herminæ [Mercurii], quum deberent Ἑρμοῦ, Hermin) dicere Pythopolitas : qui parum recte circumflectunt secundam syllabam honoremque ad deum Mercurium ab heroe traducunt.

Andrones distinguimus quattuor, Ephesium, Halicarnassensem, Tejum, Alexandrinum. Quorum omnium enolavi fragmenta, etsi Ephesius ille atque Tejus ex instituti nostri ratione omitti potuissent (*).

Andron Ephesius expresse citatur locis duobus (fr. 2 et 5), quos comparanti cum iis quæ fr. 1 et 6 ex *Tripode Andronis* asseruntur, nulla relinquitur dubitatio, quin auctor hujus operis sit Andron Ephesius. Argumentum scriptionis de septem erat sapientibus; titulus a tripode isto repetitus esse videtur, qui sapientium destinatus erat sapientissimo. — Scripsit auctor, antequam Theopompus Philippica sua absolvisset (vide fr. 6). Quamvis enim quæ de furtis Theopompi Porphyrius prodit, haud magni equidem faciam, tamen ad temporum rationes eum in commento isto attendisse consentaneum est. Ceterum quanto Theopompum ætate Andron superaverit, accuratius dici nequit. Jonsius (Scr. hist. phil. I, 8, 2) Philippi Amyntæ filii æqualem fuisse asseverat, nullo tamen satis firmo usus argumento. Scilicet quem Apollonius (Hist. Mir. c. 8) laudat Ἀνδρῶνα ἐν δ' τῶν πρὸς Φίλιππον θυσιῶν, Ephesium esse statuit, qui opus de sacrificiis ad Philippum regem scripserit. Equidem etsi Philippum hunc esse filium Amyntæ concesserim, opus tamen de sacrificiis ad alium Andronem majori cum verisimilitudinis specie referri censeo.

Andron Tejus scripsit Periplum. Nomen ejus scriptoris in Ἀναξίων corruptum esse statui ap. schol. Apoll. Rh. II, 168. Quod si verum est, sequitur Andronem Nymphide Heracliensi fuisse antiquiorem. Ac, nisi egregie fallor, Periplus auctor idem est cum Androne Tejo, Cebalei filio, quem comitem Alexandri M. atque unum ex ducibus navigationis Indicæ fuisse novimus ex Arriani Ind. c. 18, 7.

Andron Alexandrinus, Chronicorum auctor, vel post Ptolemæum VII vixit vel æqualis hujus regis fuit. Patet res ex uno quod superest fragmento.

Andronis Halicarnassensis disertam mentionem

(*) Allos Andrones invenio hos: *Atheniensem*, unum ex vlrīs quadringentis, ap. Harpocrat. v. Ἀνδρῶν; *patrem Androlionis* sophistæ, ap. Suidam v. Ἀνδροτίων, Plutarch. X Orat. 1, 23; *medicum* ap. Athenæum XV, p. 680 D; *Celsum* V, 20. IV, 14 et 18; *Galenum* II, p. 118, 135, 189, 202; IV, p. 90, 98, 191, 210, 218; ap. Actium med.; *Andronem Argivum*, de quo Apollonius Mirab. c. 25 et Laertius IX, 81 ex Aristotele. — *Geometram et musicum*, M. Antonini magistrum, ap. Capitolinum Marc. Cf. Jonsius Hist. pl. I 8, 2.

duo exhibent fragmenta. Quorum alterum est de Oceani prosapia (fr. 1); altero agitur de proedria Atheniensium in ludis Isthmiis, quos, uti ἐν τοῖς ᾄδειν, Theseus διὰ τὴν συγγένειαν ipsi cum Scirone intercedentem instituit (fr. 13). Inter ἐνίοις illos ipse etiam fuerit Andron Halicarnassensis. Rem narraverit in opere, quod inscriptum erat Συγγένεια. Earum liber octavus de Phorbanteo Atheniensium citatur fr. 10. Operis satis ampli ipse Andron, sicuti Atthidis suæ Philochorus, confecit *epitomen*, ex qua de matre Iasonis quædam asseruntur fr. 15. — Ut vero Andronem Halicarnassensem a Συγγενείων auctore non diversum esse putemus, vel id suadere videtur, quod et fr. 13 et fr. 10 Androni jungitur Hellenicus. Idem quum factum sit fr. 2 et 6, hæc quoque eidem Androni ascribenda esse facile concedes. Fragm. 15 sociatur Pherecydi et Herodoro. Fragm. 12 τοὺς τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες τοὺς γὰρ λόγους ἀξίους excitans Strabo nominatim adducit testimonia Andronis nostri et Philochori. Neque tamen Atthidem Andronis a Συγγενείων opere sejunctam fuisse censeo. Imo quemadmodum Hellenici Atthis postremam partem constituit majoris operis, quod simul Phoroneam, Deucalionem et Atlantidem continebat, similiter Andron rem instituerit, quem Hellenici vestigia præ ceteris secutum esse omnia suadent. Ita vero ut statuamus, facit Harpocrationis locus (fr. 11), unde quæ ad antiquissimam Atheniensium historiam pertinent, ea in Συγγένεια inque octavo demum earum libro exposita fuisse discimus. Antecesserint igitur quæ spectant ad historiam Deucalionem prosapia (fr. 1—2), atque reliqua partim genealogica, partim geographica, quæ genealogiis eodem quo Hellenicus studio immiscuerit. Porro in eo Andron similis Hellenici fuisse videtur, quod reliquorum Græciæ populorum mythicam tantum historiam persecutus est, in Atheniensium vero rebus ad historica tempora et ad suam usque ætatem descendit. Certe unicum fragmentum, quod ad sæcula historiciæ luce clara pertinet (fr. 14), de Alcibiade Atheniense agit.

Apud schol. Hom. (fr. 5), ubi de Sellis sermo est, quos ἀνιπτόποδας Homerus vocat, laudatur Ἀνδρῶν ἐν ταῖς Ἱστορίαις. Quas quidem Historias cur diversas a Συγγενείων opere, vel ab alio Androne profectas esse putemus, causam idoneam desidero.

Præterea ad Andronem Halicarnassensem refero libros Περὶ θυσιῶν, quos auctor dedicavit Philippo (fr. 16). Eosdem Jonsius vindicavit Androni Ephesio, qui De septem sapientibus scripsit. At

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

εἰρησθαί φησιν ὁ Θεόπομπος· τό τε περί τὸ πλοῖον οὐκ ἀπὸ Μεγάρων τῆς Σικελίας, ἀπὸ δὲ Σάμου φησὶ θεωρηθῆναι· καὶ τὴν Συβάρεικ ἔλυσιν ἰπὶ τὴν Μεσσήνης μετατίθεικεν· ἵνα δὲ τι ἐοικῆ λέγειν περιττόν, καὶ τοῦ ξένου προτέθεικε τὸννομα, Περίλων αὐτὸν καλεῖσθαι λέγων. V. Theopompri fr. 66. Theopompum secuti Cicero De divin. I, 2, Plinius H. N. II, 79, Apollon. Hist. Mir. c. 5.

7.

Suidas. Σαμίων ὁ δῆμος ὡς πολυγράμματος... ὅτι παρὰ Σαμίοις εὐρέθη πρώτοις τὰ κδ' γράμματα ὑπὸ Καλλιστράτου, ὡς Ἄνδρων ἐν Τρίποδι. Τοὺς δὲ Ἀθηναίους ἔπεισε χρῆσθαι τοῖς τῶν Ἰόνων γράμμασιν Ἀρχίνος ὁ Ἀθηναῖος ἐπ' ἀργοντος Εὐκλείδου· τοὺς δὲ Βαβυλωνίους ἐξίδαξε διὰ Καλλιστράτου Ἀριστοφάνης ἔπεισε πρὸ τοῦ Εὐκλείδου καὶ ἐπὶ Εὐκλείους. Περὶ δὲ τοῦ πείσαντος ἱστορεῖ Θεόπομπος (fr. 169).

Ἀρχίνος ὁ Ἀθηναῖος] sic Taylor. in Vit. Lys. p. 142. Ἀρχίνος ὁ Ἀθηναῖος Apostol. XVII, 25, Ἀρχίνου ὁ Ἀθηναῖος codd. A. B. V. E. ed. Med. Ἀρχίνους ὁ Ἀθηναῖος ed. Bas.; corruptiora etiam Photius s. h. v. — καὶ ἐπὶ] καὶ ἐπὶ codd. et editt. Med. et Ald.; καὶ ed. Bas.; καὶ Ἐπικλείους Apostol.; καὶ corr. Corsini. F. A. III, 255, Clinton. F. H. ad. a. 426. Ceterum cf. Ephori fr. 128, Duridis fr. 60.

Ex eodem Andronis loco petita fuerint quæ leguntur in Bekk. Anecd. p. 782, 19 : Φοινικήν τὰ γράμματα ἐλέγοντο, ὡς φησιν... Ἄνδρων καὶ Μενεκράτης ὁ Ὀλύθιος ἀπὸ Φοινίκης τῆς Ἀκταίονος θυγατρὸς.

ANDRON TEJUS.

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

1.

Schol. Apoll. Rhod. II, 354 : Ἄκρα κατὰ τὴν Ἡράκλειαν, ἣν Ἀχερούσιον καλοῦσιν οἱ ἐγγύριοι.

non ab Megaris, Siciliæ urbe, sed ab Samo visum fuisse. Postremo Sybaris eversioem ad Messanæ cladem transtulit. Ut vero etiam novi aliquid afferri videretur, hospitis quoque nomen adjunxit, Perilaum ipsum nuncupari scribens.

7.

Samiorum populus (ab Aristophane in Babylonia) πολυγράμματος dicitur propterea quod apud Samios viginti quattuor literæ primum inventæ sunt a Callistrato, ut Andron in Tripode narrat. Archinus vero Atheniensis archonte Euclide Atheniensibus persuasit, ut Ionum literis uterentur. Aristophanes autem Babylonios docuit per Callistratum annis viginti quattuor ante Euclidem sub Eucle archonte.

Phœnicæ literæ dictæ sunt, uti Andron et Menecrates Olynthius narrant, ab Phœnicæ Actæonis filia.

PERIPLUS.

1.

Promontorium ad Heracleam est, quod Acherusium in-

Ἡρόδωρος δὲ (fr. 25) καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ Ξενίῳ ἐκείνη φασὶ τὸν Κέρβειρον ἀντῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐμῆσαι χολήν· ἐξ ἧς φυῆναι τὸ καλούμενον ἀκόνιτον φάρμακον. Ἄνδρων δὲ ὁ Τύσιος ἐν τῷ Περίπλω φησὶν Ἄχεροντα τινὰ βασιλεῦσαι τῶν τόπων, οὗ θυγατὴρ γενέσθαι Δαρδανίδα. Ταύτη δὲ Ἡρακλία πλησιάσαντα ἐσχηκέναι υἱὸν Ποιμένα λεγόμενον. Ἀποθανόντων δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τῆς τε Δαρδανίδος καὶ τοῦ υἱῶ αὐτῆς Ποιμένος, τοὺς τόπους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι κατὰ τὴν Ἡράκλειαν Δαρδανίδα τε καὶ Ποιμένα.

2.

Idem II, 946 : Πόλις τοῦ Πόντου ἡ Σινώπη, ὀνομασμένη ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς Σινώπης· ἣν ἀρπάσας ὁ Ἀπόλλων, κατὰ Φιλοστέφανον, ἀπὸ Βωατίας ἐκόμισεν εἰς τὸν Πόντον, καὶ μεγάλῃ ἐσθῆ Σύρον, ἀπ' οὗ οἱ Σύροι. Τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων γῆν Λευκοσύρων φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ Περί Πόντου, κατὰ ἀντίφρασιν τῶν ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρων. Ὁ δὲ Τύσιος Ἄνδρων φησὶ μίαν τῶν Ἀμαζόνων φεύγουσαν εἰς Πόντον γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ, πίνουσαν τε πλεῖστον οἶνον, ὀνομασθῆναι Σανάπη, ἐπειδὴ μεταφραζόμενον τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν.

Cf. ibid. : Ἐπεὶ δὲ οἱ μέθυσοι Σανάπαι λέγονται παρὰ Θραζῖν (ἧ διαλέκτῳ γρῶνται καὶ Ἀμαζόνες), κληθῆναι τὴν πόλιν· ἔπειτα κατὰ φθορὰν Σινώπη. Ἡ δὲ μέθυσοι Ἀμαζόνων ἐκ τῆς πόλεως παρεγένετο πρὸς Λυτίδαν, ὡς φησὶ Ἐκαταῖος (fr. 351, coll. 352, 353). Philostephani locum eodem modo exhibet Elym. M. p. 736, 1. Paulo aliter rem narrat idem p. 713, 51 : Σινώπη πόλις ἐστίν· εἴρηται δὲ ἀπὸ Σινώπης τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς· ἣν ἐκόμισε Ζεὺς ἀπὸ Ἀσσυρίας εἰς τὸν Πόντον, βουλόμενος αὐτὴν διαρθεῖναι, ὁμόσας δώσειν αὐτῇ θ βούλεται· ἣ δὲ τὴν παρθενίαν ἠτήσατο. Ὁ δὲ Ἄνδρων φησὶν, μίαν τῶν Ἀμαζόνων φεύγουσαν εἰς Πόντον παρὰ τὸν βασιλεῖα τοῦ τόπου,

digenæ vocant... Andron Tejus in Periplo dicit Acherusiam quendam hujus tractus regem fuisse, eumque filiam habuisse Dardanidem, quacum Hercules congressus filiam ex ea suscepisset Pæmenem nomine. Deinde quum eodem fere tempore Dardanis et Pæmenis filius ejus vita defuncti essent, locos qui ad Heracleam sunt Dardanidem et Pæmenem ab illis nominatos esse.

2.

Sinope, Pontii urbs, nominata ab Asopi filia Sinope, quam rapiens Apollo, Philostephano teste, a Bœotia in Pontum transtulit, ubi cum ea congressus illum suscepit Syram, a quo Syri nomen habent. Ceterum Assyriæ (!) terræ incolæ Leucosyros nominari dicit Andron (Agathon) in Pontii Periplo, ut sic opponantur Syris Phœnicæ. Tejus vero Andron ait ex Amazonibus unam in Pontum confugisse, atque regi tractus istius nupsisse. Eandem, quum plurimum biberet, nominatam esse Sanapem, quod nomen, si interpreteris, significet mulierem multum bibentem.

κίνουτάν τε κλειστόν οἶνον, προσχορευθῆναι Σινώπην· μεταφράσει δὲ τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν.

Apud schol. Apoll. I. I. Tejus Andron, qui Periplus scripsit, opponitur Androni non dicitur cui. Tam male enuntiata oppositio suspicionem movet, alterum Andronem h. l. deberi corruptelæ. Emendandi rationem ipse suppeditat scholiasta, a quo ad II, 1015 laudatur Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ (v. Agathon fr. 3). Ejusdem Agathonis vel, quod malim, Andronis (Teji) nomen in ΑΚΑΡΙΩΝ abiisse puto ap. schol. Apoll. II, 168, ubi hæc: Νύμφαιος (scr. Νύμφης, cujus v. fr.) μὲν οὖν φησὶν ἱστορεῖν Ἀκαρίωνα, ὅτι Φρύγες τὸ παλαιὸν βουληθέντες διαπερᾶσαι τὸν πορθμὸν, κατασκευάσαν ναῦν ταύρου τύπον ἐπὶ τῆς πρύρας ἔχουσαν καὶ, ὡς εἰπεῖν, ταυροπρόσωπον, καὶ ταύτη φησὶν αὐτοὺς διαπερᾶσαι, καὶ τὸν πορθμὸν ἀπὸ τῆς νεῆς Βόσπορον κληθῆναι, ὡσπερ καὶ Φρίξον φασὶν ἐπὶ νεῆς κριοπρωώπου εἰς τὴν Σκυθίαν πλεῦσαι. Ἐφορος δὲ φησὶν εἰς. (V. Ephori fr. 79).

ANDRON HALICARNASSENSIS.

ΣΥΓΓΕΝΕΙΑΙ.

(Ἱστορικαί.)

1.

Tzetzes Lyc. 894: Ἀνδρῶν δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεύς Ὀκεανὸν φησὶ γῆμασι δύο γυναῖκας, Παιρολύγην καὶ Παρθενόπην, ἐξ ὧν τέσσαρας θυγατέρας γεννᾷ, τῆς μὲν Ἀσίαν καὶ Λιβύην, θατέρας δὲ Εὐρώπην καὶ Θράκην, ἀφ' ὧν λέγει καὶ κληθῆναι τὰς γῶρας.

Eadem Tzet. ad Lyc. 1283, in Exeg. II. p. 135, 13 ed. Herm.; schol. Æschyl. Pers. 185; Eudocia p. 439.

Nymphis dicit narrare Acarionem (Andronem), Phryges fretum trajicere volentes navem construxisse quæ in proa habebat lauri imaginem, sive navem ταυροπρόσωπον. Tali igitur nave quum trajecissent, ab ea fretum nominatum esse Bosporum. Similiter etiam Phrixum in nave κριοπρωώπῳ (arietis imaginem præfixam habente) in Scythiam navigasse.

COGNATIONES.

(Historiæ.)

1.

Andron Halicarnassensis Oceanum dicit duas duxisse uxores, Pompholygen et Parthenopen, ex quibus quattuor suscepit filias, ex altera Asiam et Libyam, ex altera Europen et Thracen, a quibus terræ cognomines sint nominatæ.

2.

Parnassus, mons Delphorum, a Parnasso heroe Indigena nomen habet. Andron vero dicit inde esse nominatum quod λάρναξ, i. e. arca, Deucalionis ibi appulerit; nam primum

2.

Etym. M. p. 655, 5: Παρνασός, ὄρος ἐστὶ Δελφῶν, ἀπὸ Παρνασοῦ Ἰγχωρίου ἤρωος. Ἀνδρῶν δὲ φησὶν, ἐπειδὴ προσώρμισεν ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος· καὶ τὸ μὲν πρότερον Παρνησσός ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ λ εἰς π, Παρνασσός.

Schol. Apoll. Rh. II, 705: Ὀνομάσθη δὲ Παρνασσός ἀπὸ Παρνησσοῦ τοῦ Ἰγχωρίου ἤρωος, ὡς Ἑλλάνικος. Ἀνδρῶν δὲ, ἐπεὶ προσώρμισθη ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος· καὶ τοπρότερον Παρνησσός ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ κατὰ φθορὰν τοῦ στοιχείου Παρνασσός.

3.

Steph. Byz. Δώρων: Καὶ οἱ Κρήτες Δωριεῖς ἐκαλοῦντο·

Δωριεῖς τε τριχάϊκες, οἵοι τε Πελασγοί (Od. XIX, 177). Περὶ ὧν ἱστορεῖ Ἀνδρῶν, Κρήτης ἐν τῇ νήσῳ βασιλεύοντος, Τέκταρον τὸν Δώρου τοῦ Ἑλλήνος, ὁρμήσαντα ἐκ τῆς Ἰν Θετταλίας τότε μὲν Δωριῶδες, νῦν δὲ Ἰστιαιώτιδος καλουμένης, ἀφικέσθαι εἰς Κρήτην μετὰ Δωριέων τε καὶ Ἀχαιῶν καὶ Πελασγῶν, τῶν οὐκ ἀπαράντων εἰς Τυρρηνίαν. Cf. Characis Hellen. fr. 7.

4.

Strabo X, p. 476:

Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα μεμιγμένη· (φησὶν ὁ ποιητής) ἐν μὲν Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγάλῃτορες, ἐν δὲ Κύδωνες, [Ἀχαιοί.] Δωριεῖς τε τριχάϊκες, οἵοι τε Πελασγοί....

Τοὺς μὲν οὖν Ἐτεόκρητας καὶ τοὺς Κύδωνας αὐτόχθονας ὑπάρξαι, εἰκός· τοὺς δὲ λοιποὺς ἐπίλυδας, οὓς ἐκ Θετταλίας ἐλθεῖν φησὶν Ἀνδρῶν τῆς Δωριῶδος μὲν πρότερον, νῦν δὲ τῆς Ἐστιαιώτιδος λεγομένης· ἐξ ἧς ὁρμήθησαν, ὡς φησὶν, οἱ περὶ τὸν Παρνασσὸν οἰκήσαντες Δωριεῖς· καὶ ἔκτισαν τὴν τε Ἐρινεὸν καὶ Βόϊον καὶ Κυτίνιον, ἀφ' οὗ καὶ Τριχάϊκες ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέ-

montem Larnassum vocatum, quod deinde literarum L et P permutatione abierit in Parnassum.

3.

Cretenses quoque Dores vocabantur, ut apud Homerum:

Doresque trifariam divisi et divisi Pelasgi.

De his Andron narrat, Crete in insula illa regnante, Tectaphum, Dori filium Hellenisque nepotem, ex Thessaliæ ea parte, quæ tum Doris appellabatur, nunc Hestiotis est, profectum venisse in Cretam insulam cum Doricibus et Achæis et Pelasgis iis, qui non in Tyrrheniam abierunt.

4.

Ait Homerus:

Alia autem aliorum lingua mixta: Insunt quidem Achæi, insunt et indigenæ Cretenses magnanimi, insunt et Cydones, Doreisque trifariam divisi, divinique Pelasgi....

Probabile est Eleocretas et Cydones fuisse indigenas, reliquos advenas, quos Andron scribit e Thessalia venisse, quæ olim Doris, nunc Hestiotis dicitur; ex qua, ut ait,

γονται. Οὐδὲ πάνυ δὲ τὸν τοῦ Ἀνδρωνος λόγον ἀποδέχονται, τὴν μὲν τετράπολιν Δωρίδα τρίπολιν ἀποκαίνοντος, τὴν δὲ μητρόπολιν τῶν Δωριέων ἀποικὸν Θηταλῶν· τριχάϊκας δὲ δέχονται, ἤτοι ἀπὸ τῆς τριλοφίας, ἢ ἀπὸ τοῦ τριχίνους εἶναι τοὺς λόφους ἑφραμίλλους. Antecedit Staphyli fr. Cf. Diodor. V, 80; Müller. Dor. I, p. 27. 30. 33. II, p. 76.

5.

Schol. ad II. Π, 235 : Σελλοὶ ἀνεπτόποδες] Ἀνδρων δὲ ἐν Ἱστορίαις φησὶν οὕτως κληθῆναι, ἐπεὶ φιλοπόλεμοι ὄντες οὕτως ἐκρυπτοὺς ἐσκληραγῶν.

6.

Strabo X, p. 456 : Οὐδ' Ἑλλάνικος (fr. 103) Ὀμηρικὸς Δουλίχιον τὴν Κεφαλληνίαν λέγων. Τὸ μὲν γὰρ ὑπὸ Μήγητι εἶρηται καὶ αἱ λοιπαὶ αἱ Ἐχινάδες, οἳ τε Ἰνοικοῦντες Ἐπειοὶ τε ἐξ Ἡλίδος ἀφιγμένοι· διόπερ καὶ τὸν Ὀτὸν τὸν Κυλλήνιον Φυλῆως ἑταῖρον μεγαθύμων ἀργὸν Ἐπειῶν καλεῖ.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἤγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Οὗτ' οὖν Δουλίχιον ἢ Κεφαλληνία καθ' Ὀμηρον, οὔτε τῆς Κεφαλληνίας τὸ Δουλίχιον, ὡς Ἀνδρων φησὶ· τὸ μὲν γὰρ Ἐπειοὶ κατεῖχον, τὴν δὲ Κεφαλληνίαν ὄλην Κεφαλλῆνες· καὶ οἱ μὲν ὑπὸ Ὀδυσσεῖ, οἱ δ' ὑπὸ Μήγητι. Οἱ δὲ Παλῆες Δουλίχιον ὑφ' Ὀμήρου λέγονται, ὡς γράφει Φερεικὺς.

7.

Schol. Ambros. ad Odys. A, 797 (p. 170 Buttm.) ad verba Ἰφθίμη κούρη κτλ., de sorore Penelopes, ubi nonnulli Ἰφθίμη nomen proprium esse puta-

Dores Parnasso vicini profecti sunt, et condiderunt Eri-neum, Bœum ac Cytinium, unde etiam a poeta Τριχάϊκας, *tripartiti*, dicuntur. Non admodum autem Andronis hic sermo probatur, Doridem, quæ urbibus quattuor constat, tribus urbibus circumscriptis, et metropolim Dorien-sium Thessalorum facientis coloniam; τριχάϊκας autem intelligunt vel a triplice crista, vel quod e crinibus eam haberent.

5.

Selli illoas pedes habentes] Andron in Historiis eos sic vocalos ait propterea quod bellicis rebus operari dantes sic duros se efficere studuissent.

6.

Hellanicus quoque Homericus non est Dulichium Cephal-lentiam appellans. Nam Dulichium et reliquas Ἐχινάδες Megeti subiecit Homerus, et incolas earum Epeos ex Elide profectos, unde etiam Otum Cylleium, Phylel socium, magnanimorum ducem Epeorum nominal;

Verum Ulysses duxit Cephalentes magnanimos.

Ergo neque Dulichium est Cephalenia Homeri, neque ad Cephalentiam pertinet, quod Andron scripsit; quom Dulichium Epei obtinuerint, totam Cephalentiam Cephalentes, hique Ulyssi paruerunt, illi Megeti: Pales autem ab Homero dici Dulichium, Pherocydes autumat.

runt: Ἄσιος (fr. 4) δὲ φησιν· «Κοῦραι τ' Ἰκαρίοι Μέδη καὶ Πηνελόπεια.» Ἀνδρων δὲ Ὀηπύλην λέγει.

Corrige Ὀηπύλην ex schol. Pal. sequente, ubi Icarii filiae nominantur Πηνελόπη καὶ Μέδη (sic) ἢ Ὀηπύλη (Ὀηπύλη, Cod. Q.) ἢ Λαοδάμεια.

8.

Schol. II. A, 52: Ἡ δὲ αἰτία τοῦ καίεσθαι τὰ σώματα παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν αὕτη. Πρῶτος, φασὶν, οὕτως ἐτάφη Ἀργεῖος ὁ Λικυμνίου δι' ἀνάγκην ὑπὸ Ἡρακλέους. Συναγαγόντος γὰρ, φασὶ, στρατιάν ἐπὶ Ἴλιον Ἡρακλέους διὰ τὸ Λαομέδοντα παρὰ σύνταξιν ποιῆσαι Ἡρακλεῖ σώσαντι τοῦ κήτους τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἡσιόνην, καὶ μὴ δοῦναι τοὺς ἵππους οὐς ὑποσφόμενος ἦν αὐτῷ ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐεργεσίας, ἐπεζήτη καὶ τὸν Ἀργεῖον ὡσανεὶ οἰκείον. Λικύμνιον δὲ φασὶ τὸν πατέρα Ἀργεῖου, φροβούμενον δτι καὶ τὸν πρότερον αὐτοῦ υἱὸν ὀνόματι Οἰωνὸν ἀποστείλας εἰς Λακεδαίμονα μεθ' Ἡρακλέους ἀπέβαλεν, οὐ βούλεσθαι πρῖεσθαι τοῦτον, ἕως Ἡρακλῆς ὤμοσεν ἀπάξειν πάλιν αὐτόν. Τότε οὖν συμπεσούσης τῷ Ἀργεῖῳ τῆς τοῦ βίου τελευτῆς, διαπορηθεὶς ὁ Ἡρακλῆς πῶς ἂν ἐπιτελέσει τὸν ὄρκον, ἔχασεν αὐτόν, καὶ πρῶτόν φασὶ τοῦτον τοιαύτης ἐπιμελείας τυχεῖν. Ἡ ἱστορία παρὰ Ἀνδρων. Cf. Welcker. Cycl. p. 232.

9.

Eustathius ad Homeri Od. A, 517, p. 1507, 44 ad verba Μαλειάων ὄρος... ἀγροῦ ἐπ' ἑσχατήν, ὅτι δώματα ναῖς Θυέστης: Ὁ δὲ βῆθεις ἀγρός, φασὶ οἱ παλαιοὶ, δτι κατὰ τὸν ἱστορικὸν Ἀνδρων ἐφίσταται περὶ Κύθηρα εἶναι, ὅπου, φασὶν, ἡ τοῦ Θυέστου ἀλη-

7.

Asius dicit: «Filiaeque Icarii Meda et Penelope.» Andron vero Hypsipylem dicit (sc. sororem Penelopes).

8.

Causa cur cremantur apud Græcos cadavera hæc est. Primus, aiunt, sic sepultus est Argius Licymnii filius ab Hercule, qui ut ita faceret necessitate cogebatur. Etenim Hercules, aiunt, quo tempore expeditionem contra Trojam parabat, quod Laomedon contra pacta Herculi, Hesiones a bellua marina devorandæ liberatori, equos promissos pro hoc beneficio dare recusaverat, inter alios etiam Argium socium sibi adungere studebat. Verum Licymnius, pater Argil, metuens filio (jam enim amiserat majorem filium Ceonum qui cum Hercule contra Lacedæmonem profectus erat), noluit eum dimittere usquedum Hercules juraret se eum reducturum esse. Jam igitur, quum inter expeditionem Argio diem obire contigisset, Hercules anxius quaerens quomodo juramento staret, corpus Licymnii cremavit (atque cineres ejus in patriam asportavit). Huic igitur Licymnio primo hoc funeris genus adhibitum esse narrant. Historia hæc apud Andronem exstat.

9.

Ager, in quo Homerus Thyestem habitasse dicit, ad Cythera silum fuisse Andron historicus tradit, uti antiquiores Homeri interpretes monent.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

φρσι, καθ' ὃν ἐκπισῶν ἐν Λακεδαίμονι διατρίβων
ἔπειτα Λακεδαιμονίους Ἀθηναίους Δικέλειαν ἐπιτει-
χίσαι.]

Uncis inclusa absunt a codice Ravennate. Clin-
toni (F. H. ad an. 407 et 406, ubi vide) scholiasta
archonte Antigene Alcibiadem reversum esse di-
cens Andronem potius quam Xenophontem (I, 5
et 6) secutus esse videtur.

ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΕΝΕΙΩΝ.

15.

Schol. Apollon. Rh. I, 46 (et Eudocia p. 34) :
Pherecydes (fr. 59) matrem Iasonis dicit Alcime-
den, Phylaci f., Herodorus (fr. 36) Polyphemen,
Autolycei f. : Ἀνδρῶν δὲ ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν συγγε-
νειῶν Θεογνήτην τὴν θυγατέρα Λαοδίκου, μητέρα Ἰά-
σονος γεγονέναι φησίν. Alii aliter. V. Schol. Od. XII,
70; Diodor. IV, 50; Tzetz. Lyc. 872, Chil. VII,
890. Heyn. ad Apollod. I, 9, 16.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΝ.

E LIBRO QUARTO.

16.

Apollonius Hist. Mir. c. 8 : Ἀνδρῶν ἐν τῇ δ' τῶν
πρὸς Φίλιππον θυσιῶν κορώνη ἐν τῇ Ἀττικῇ εἰς τὴν
ἀκρόπολιν οὐδεμία ἰώραται εἰσερχομένη, καθάπερ οὐδὲ

quam Ranae ederentur, innox, quum Antiocho gubernatori
classem commisisset et a Lysandro victus esset, iram Ali-
eniensium denuo incurrit. Ceterum Andron De reditu Alci-
biadis dissentit ab Xenophonte.

EPITOME COGNATIONUM.

15.

Andron in Epitome Cognationum Theogneten Laodici-
liam, matrem Iasonis fuisse dicit.

DE SACRIFICIIS AD PHILIPPUM.

E LIBRO QUARTO.

16.

Andron libro quarto De sacrificiis ad Philippum, narrat
coturnicem nunquam in acropolim Atticam involantem con-
spici, siculi neque muscam in Papho ad valvas templi Ve-
neris.

ἐν Πάφῳ περὶ τὰ θυρώματα τὰ τῆς Ἀφροδίτης μῦθα
ἐριπταμένη. Cf. Antigon. Caryst. Mir. c. 12; Ælian.
H. An. V, 8; Plinius H. N. X, 12.

ANDRON ALEXANDRINUS.

ΧΡΟΝΙΚΑ.

I.

Athenæus IV, p. 184, B : Οὐ γὰρ οἶδας ἱστοροῦντα
Μενεκλία, τὸν Βαρχαῖον συγγραφεύα, εἶτι τε Ἀνδρῶνα
ἐν τοῖς Χρονικοῖς, τὸν Ἀλεξανδρέα, ὅτι Ἀλεξανδρεῖς
εἰσὶν οἱ παιδεύσαντες πάντας τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς
βαρβάρους, ἐκλειπούσης ἤδη τῆς ἐγκυκλίου παιδείας
διὰ τὰς γενομένας συνεχεῖς κινήσεις ἐν τοῖς κατὰ τοὺς
Ἀλεξανδρου διαδόχους χρόνοις. Ἐγένετο οὖν ἀνενέωσις
πάλιν παιδείας ἀπᾶσιν κατὰ τὸν ἑβδόμον βασιλεύ-
σαντα Αἰγύπτου βασιλεῖα Πτολεμαῖον, τὸν κυρίως ὑπὸ
τῶν Ἀλεξανδρέων καλούμενον Κακεργέτην. Οὗτος γὰρ,
πάλλους τῶν Ἀλεξανδρέων ἀποστράξας, οὐκ ὀλίγους δὲ
καὶ φυγαδεύσας τῶν κατὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἐφηγε-
σάντων, ἐποίησα πλήρεις τὰς τε νήσους καὶ πόλεις
ἀνδρῶν γραμματικῶν, φιλοσόφων, γεωμετρῶν, μου-
σικῶν, ζωγράφων, παιδοτριβῶν τε καὶ ἰατρῶν καὶ
ἄλλων πολλῶν τεχνιτῶν, οἱ, διὰ τὸ πένεσθαι διδάσκον-
τες ἢ ἠπίσταντο, πολλοὺς κατεσχεύασαν ἀνδρας ἑλλο-
γίμους.

CHRONICA.

I.

Nescis enim docere Meneclum Barcarum, historiarum
scriptorem, et Andronem Alexandrinum in Chronicis, ab
Alexandrinis eruditos esse Græcos omnes et barbaros, quum
jam defecisset encyclica eruditio propter continuos motus,
qui temporibus successorum Alexandri obtinuerant. Exsti-
tit igitur renovatio rursus universæ eruditionis, regnante in
Ægypto Ptolemæo VII, qui proprio peraploque nomine Κα-
κεργέτης, *Malefcus*, ab Alexandrinis vocatur. Hic enim ju-
gularis multis Alexandria civibus, et haud paucis eorum qui
cum ipsius fratre adoleverant, in exilium actis, insulas et
oppida replevit viris grammaticis, philosophis, geometris,
musicis, pictoribus, puerorum magistris, medicis aliisque
multis artificibus; qui quum ob inopiam docerent artes
quibus valebant, multos eruditos clarosque viros produxe-
runt.

PRÆLLER. ad Polem. p. 170 : « Primus qui se periegetam inter scriptores professus est, videtur fuisse Diodorus (Atheniensis); certe hic antiquissimus est eorum, de quibus satis magno ad iudicandum numero fragmentorum constat. Hunc ante duodecim tribus Atticas institutas i. e. ante annum 308 a. C. scripsisse Ahrens. (De Athen. statu politico et litter. p. 27) ingeniose conclusit ex eo, quod Harpocraton aliique, quorum de demis Atticis notationes maximam partem ex Diodoro derivatae sunt, nunquam memorant Antigonidem, Demetriadem, Ptolemaidem, Attalidem. Cf. Grotefend. in *Zeitschft. f. Alterthumsw.* 1836 p. 1040. Scripsisse eum post ætatem Anaximenis, h. e. post Alexandrum M., patet ex Athenæo XIII, p. 591 E (fr. 5) : ut fuerit æqualis Theophrasti, Dicæarchi, Eudemi, Heraclidis Pontici, Philochoro autem antiquior, ut qui scripsit post duodecim tribus institutas. De patria Diodori non constat, sed puto eum vel natione vel civitate Atheniensem fuisse. Certe periegesis ejus tota Attica erat, neque ultra terminos Atticæ progressa esse videtur, et constat illa ætate antiquitatum Atticarum studium et apud grammaticos et apud historicos summe floruisse. Ita de sepulcro Themistoclis Diodorus adhibetur ap. Plutarch. Themist. c. 32 (fr. 1) ἐν τοῖς Περὶ μνημάτων, i. e. De monumentis ut videtur sepulcrorum. Fabulas etiam ritusque sacros in monumentis perquirendis Diodorum persecutum esse cernitur ex Plutarch. Thes. c. 36 (fr. 3). Inquirebat etiam in stirpes familiarum Atticarum (fr. 4). Plurimum vero studii atque operæ demis Atticis accurate recensendis eorumque gentilibus ad certas grammaticæ leges revocandis navavit; ex quo opere, Περὶ δῆμων ut videtur inscripto (fr. 16), multa excerpit Harpocraton. Ex singulorum locorum comparatione patet eum ita fere in hoc opere versatum esse, ut et demorum nomina et phylarum, quibus quisque ascriptus esset, notaret et nomen gentile ex demi nomine recte derivandum subjiceret, addita simul cautione, si plura ejusdem demi nomina gentilia vel similia diversorum demorum usu recepta essent, ne hæc confunderentur. Quæ docto

insuper testimoniorum variorum apparatu instructa fuisse affirmaverim, quæ ex seriorum grammaticorum more omisit Harpocraton. » Ceterum Vossio p. 430 Diodorus periegeta idem esse videtur, qui Περὶ σταθμῶν scripsit (schol. Il. V, 576; Suidas v. Τάλαντον). Quod haud facile crederis. Fefellit Vossium *periegetæ* titulus Nostro tribulus, quem de geographo orbis terrarum periegeseos auctore accipere solent. Idem accidit Leopoldo, qui ad Plutarch. Thes. extr. de Diodoro Per. scribit : *Gente Characenus fuit, geographus celeberrimus, qui Augusti temporibus floruerit.* Diodorum confundit cum Dionysio Characeno, periegeseos geogr. scriptore, cujus Plinius meminit.

ΠΕΡΙ ΜΝΗΜΑΤΩΝ.

I.

Plutarch. Themistocl. c. 32, postquam Andocidem et Phylarchum vana tradere de Themistoclis reliquiis dixerat, pergit : Διόδωρος δ' ὁ περιηγητὴς ἐν τοῖς Περὶ τῶν μνημάτων εἶρηκεν, ὡς ὑπονοῶν μᾶλλον ἢ γινώσκων, ὅτι περὶ τὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς ἀπὸ τοῦ κατὰ τὸν Ἄλκιμον ἀκρωτηρίου πρόκειται τις οἶον ἀγκῶν, καὶ κάμφαντι τοῦτον ἐντὸς ἢ τὸ ὑπεύδιον τῆς θαλάττης κρητὶς ἐστὶν εὐμεγέθης καὶ τὸ περὶ αὐτὴν βωμοειδὲς τάφος τοῦ Θεμιστοκλέους. Οἴεται δὲ καὶ Πλάτωνας τὸν κωμικὸν αὐτῷ μαρτυρεῖν ἐν τούτοις :

Ὁ σὸς εἰ τύμβος ἐν καλῷ πελωσμένῳ
τοῖς ἐμπόροις πρόσρησις ἴσται πανταχοῦ,
τοὺς τ' ἐκπλέοντας σισπλέοντας τ' ἔβηται
χῶπόταν ἀμιλλα τῶν νεῶν θειάσεται.

« Accuratissima loci descriptio, ut oculis stilum auctoris sequi possis, eaque Comici insuper, quorum testimoniis omnis hæc antiquitatum doctrina apud antiquiores illustrari solebat, loco stabilita. Neque asseverantius suam opinionem posuit; scribebat enim ὡς ὑπονοῶν μᾶλλον ἢ γινώσκων, quod noli ad descriptionem loci referre, quæ satis luculenta est, verum volebat confidenter de ossibus Themistoclis in Atticam deportatis commemorare, de quibus dubitanter narrat etiam Thucyd. I, 138. Cf. Pausan. I, 1, 2. » PRÆLLER. ad Polem. p. 171.

DE MONUMENTIS.

I.

Diodorus Periegetes in opere De monumentis scribit, ita tamen ut conjectari magis, quam certo scire videatur, juxta portum Piræei, a promontorio, quod est pone Alcimunt, porrigi quandam veluti cubitum, secundum quem si intro flectat quis cursum, quo loco mare fere tranquillum

est, ibi justæ magnitudinis exstare crepidinem, atque ad eam aræ formam habens Themistoclis esse bustum. Censet etiam sibi Platonem comicum suffragari his versibus :

Qua tumultus est apto editus tibi loco
negotatores salutabunt eum
semper : videbit advehi et discedere
eos, videbit navium certamina.

2.

E LIBRO TERTIO.

Plutarchus Vit. X, Oral. p. 849, C de Hyperidis vitæ sine postquam Hermipri narrationem apposuerat, perguit : Οἱ δ' ἐν Κλειωναῖς ἀποθνεῖν αὐτὸν λέγουσιν ἀπαχθέντα μετὰ τῶν ἄλλων, ὅπου γλωττομαθῆναι καὶ διαφθαρῆναι ὃν προεῖρηται τρόπον, τοὺς δ' οἰκίους τὰ ὄστα λαβόντας θάψαι γε ἅμα τοῖς γονεῦσι πρὸ τῶν Ἰππάδων πυλῶν, ὡς φησι Διόδωρος ἐν τῷ γ' Περὶ μνημάτων. Nunī δὲ κατερήριπται τὸ μνημα καὶ ἐστὶν ἀδηλον.

γε] « τε » v. g., quod aut delendum, aut ante θάψαι addendum κομίσει εἰς Ἀθήνας censuit Frankius Ann. phil. 12, p. 231. — Westermann. in Βιογρ. p. 313. — Διόδωρος] Ruhnken. Hist. crit. or. p. 86 pro vulg. Ἡλιόδωρος. — Quæ sequuntur fragmenta (3—5) ex eodem Περὶ μνημάτων opere petita esse censeo.

3.

Plutarch. Thes. c. 36 : Θυσίαν δὲ ποιῶσιν αὐτῷ τῷ Θεσεί) τὴν μεγίστην ὀγδόη Πυαναψιῶνος, ἐν ἣ μετὰ τῶν χιθίων ἐκ Κρήτης ἐπανῆλθεν. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ ταῖς ἄλλαις ὀγδοαῖς τιμῶσιν αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ πρῶτον ἐκ Τροιζήνος ἀρξίσθαι τῇ ὀγδόῃ τοῦ Ἑκατομβαιῶνος, ὡς ἱστορήκε Διόδωρος ὁ περιηγητής· ἢ νομίζοντες ἑτέρου μᾶλλον ἐκείνῳ προσήκειν τὸν ἀριθμὸν τοῦτον κτλ.

4.

Plutarch. Cimon. c. 16 : Ἦν μὲν οὖν ἀπ' ἀρχῆς φιλολάχων· καὶ τῶν γε παίδων τῶν διδύμων τὸν ἕτερον Λακεδαιμόνιον ὠνόμασε, τὸν δ' ἕτερον Ἠλείον, ἐκ γυναικὸς αὐτῷ Κλειτορίας γενομένου, ὡς Στησίμβροτος ἱστορεῖ· διὸ πολλάκις τὸν Περικλέα τὸ μητρῶον αὐτοῖς γένος ὀνειδίζει. Διόδωρος δ' ὁ Περιηγητής καὶ τούτους φησὶ καὶ τὸν τρίτον τῶν Κίμωνος υἱῶν Θεσσαλὸν ἐξ Ἰσοδίκης γεγονέναι τῆς Εὐρυπτολείμου τοῦ Μεγακλέους.

Hæc eo loco Diodorus exposuerit, quo de Κίμων-

2.

E LIBRO TERTIO.

Alii apud Cleonas Hyperidem aiunt, eo cum aliis abductum, lingua truncatum perisse, eo quo dictum est modo : cognatos autem ossa abstulisse, atque humavisse juxta parentum reliquias, ante portam Hippadem sive equestrem : auctor Diodorus libro De monumentis tertio.

3.

Sacrum maximum Thesei exhibent octavo die mensis Pyanepsionis, quo ex Creta rediit cum impuberibus. Attamen aliorum etiam mensium octavo quoque die colunt eum; vel quod primum ex Trazene octavo Hecatombæonis, ut memorie tradidit Diodorus Periegetes, appulisset, vel quod ad illum præcipue convenire existimarent hunc numerum.

4.

Fuit Cimon jam inde ab Iulio Lacedæmoniorum studio-

valois μνήμασιν ad Meliten portam sitis sermo erat.

5.

Athenæus XIII, p. 591, D : Ἀριστογείτων δ' ἐν τῷ Κατὰ Φρύνης τὸ κύριον αὐτῆς φησὶν εἶναι ὄνομα Μνησαρέτην. Οὐκ ἀγνοῶ δὲ ὅτι τὸν ἐπιγραφόμενον κατ' αὐτῆς Εὐθείου λόγον Διόδωρος ὁ περιηγητής Ἀναξιμένους φησὶν εἶναι. V. Westermann. Gesch. d. gr. Bereds. 54, 35. De Phrynæ monumento satis constat.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΗΜΩΝ.

α'. Ἐρεχθίδος.

6.

Harpocratio : Εὐωνυμίς ... δῆμος ἐστὶ τῆς Ἐρεχθίδος, ὡς φησι Διόδωρος.

Cf. Stephan. Byz. v. Εὐωνυμία : Ἔστι καὶ δῆμος Ἀθηναίων ἀπὸ Εὐωνύμου τοῦ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ ἢ Κηρισσοῦ. Ὁ δῆμος τῆς Εὐωνυμίας. Τὰ τοπικὰ ἐξ Εὐωνυμίας. Λέγεται καὶ ὁ δῆμος Εὐώνυμος. Euonymum Cephissi filium Aulidis patrem Stephanus habet v. Αὐλίδος. Hesych. v. Εὐώνυμον : Καὶ δῆμος φυλῆς τῆς Ἐρεχθίδος. Steph. Byz. v. Βέννα : Οἱ μὲν γὰρ ἐν Βέννῃ (curia Ephesi) Βέννιοι, οἱ δ' ἐν Εὐωνύμῳ τῆς Ἀττικῆς Εὐώνυμοι. Alleram formam, Εὐωνυμίας, tenetur Anacreon in Anthol. Palat. VI, p. 346, 3, Æschines p. 8, 18; Inscript. ap. Bœckh. C. I. 1, n. 142, 144 etc. — Ceterum quæ de singulis demis Stephanus Byz., Suidas, Photius, Hesychius, alii grammatici exhibent, enotare non est hujus loci. Lectorem relego ad Meursium De pagulis Atticis, ad Corsini Fastos Att. tom. I, diss. 5, et librum G. L. Grotensendi De demis s. pagis Atticæ (Gætting. 1829, 8), et ad Stephan. Thesaur., ubi Dindorfius locos vet. et inscriptiones huc pertinentes indicavit. V. etiam Grotensend. in Pauly's Real-encycl. v. Attika.

Id. : Θυμαχεύς... δῆμος ἐστὶ φυλῆς τῆς Ἐρεχθίδος

sus. Et narrat Stesimbrotus, duobus eum gemellis sibi ex Clitoria uxore natis, alteri Lacedæmonio, Eleo alteri nomen posuisse, ideoque his Periclem sæpe maternum genus exprobravisse. Diodorus Periegetes et hos et tertium nomine Theasalum, ex Isodica Cimoni natos refert, filia Euryptolemi, Megaclis nepte.

5.

Aristogiton in oral. contra Phrynem dicit proprium Phrynes nomen esse Muesareten. Ceterum haud ignoro orationem contra eam, quæ Euthiæ tribui solet, ab Diodoro Periegeta Anaximenes esse tradi.

DE PAGIS ATTICIS.

6.

ERECTHEIS.

Euonymenses. Euonymus, pagus Erechtheidis tribus, uti ait Diodorus.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Stephan. Byz. : Χολαργός. Οὗτω Δίδυμος καὶ Διόδωρος. Διονύσιος δὲ Χολαργοὶ καὶ πληθυντικῶς μαρτυρεῖ. Ἔστι δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Χολαργεύς.

11.

σ'. ΟΙΝΗΙΣ.

Harrocrat. : Λουσιεύς... Δῆμος ἐστὶ τῆς Οἰνηίδος Λουσία, ἀφ' οὗ ἡ δημότης Λουσιεύς, ὡς Α. φησὶν.

Idem : Τυρμεῖδαι... Δῆμος τῆς Οἰνηίδος οἱ Τυρμεῖδαι, ὡς φησὶ Διόδωρος.

12.

ζ'. ΚΕΚΡΟΠΙΣ.

Idem : Ξυπεταῖονες... Αἴμος τῆς Κεκροπίδος Ξυπέτη, ἀφ' ἧς ὡς δημότης Ξυπεταίων, ὡς Δ.

Stephan. Byz. : Τρινεμεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν ὄσμον, Καλλίμαχος Ἐκάλη Τρινεμεῖαν. Ὁ δημότης Τρινεμεύς. Τὸ τοπικὸν Τρινεμέαθεν, εἰς τόπον Τρινεμήνδε, ἐν τόπῳ Τρινεμέασι.

13.

η'. ΙΠΠΟΘΩΝΤΙΣ.

Stephan. Byz. : Ἐλαιεύς, δῆμος τῆς Ἰπποθωντίδος φυλῆς, ὡς Διονύσιος. Διόδωρος δ' Ἐλαιούς, ἀφ' οὗ ὡς δημότης Ἐλαιούσιος. Τὰ τοπικά Ἐλαιουντόθεν καὶ Ἐλαιουντάδε καὶ Ἐλαιούσι. Λέγεται καὶ ἐξ Ἐλαιέως.

Harrocratio : Ἐροιάδαι. Οἱ Ἐροιάδαι δῆμος ἐστὶ τῆς Ἰπποθωντίδος, ὡς φησὶ Διόδωρος.

Idem : Θυμαϊτάδαι... δῆμος τῆς Ἰπποθωντίδος, ἀπὸ Θυμαίτου ἥρωος ὀνομασθεῖς, ὡς Δ.

Idem : Κειριάδης... Ὅτι Κειριάδαι δῆμος ἐστὶ τῆς Ἰπποθωντίδος, εἶρηκε Δ. ἐν τῷ Περὶ τῶν δήμων.

De OEO Deceleæ, pago Hippothoontidis, v. fr. 9.

14.

θ'. ΑΙΑΝΤΙΣ.

Stephan. Byz. : Τρικόρυμβον (Τρικόρυθον correxit Meurs.) οὐδατέρως Δίδυμος καὶ Διόδωρος, Διονύσιος ἀρσενικῶς, Εὐφορίων θηλυκῶς ἐστὶ δὲ δῆμος τῆς Αἰαντίδος φυλῆς. Ὁ δημότης Τρικορύσιος, καὶ θηλυκὸν Τρικορυσία. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτη (1032).

Οὐχ ὄρεσι, οὐκ ἱμαίς ἐστὶν ἔδε Τρικορυσία;

καὶ Τρικορυμβόθεν καὶ Τρικορυμβόνδε καὶ Τρικορυμβοῖ (Τρικορυμβόθεν etc. correx. M.)

Harrocrat. : Φηγαῖοι... Φηγαῖς (φηγαῖς cod. A, φηγαῖος C., φηγαῖος B. Nomen pagi Φηγαῖα.) δῆμος τῆς Αἰαντίδος, ὡς φησὶ Διόδωρος.

15.

ι'. ΑΝΤΙΟΧΙΣ.

Idem : Θόραι, δῆμος τῆς Ἀντιοχίδος, ὡς φησὶ Δ.

Idem : Κριεύς... Δῆμος ἐστὶ τῆς Ἀντιοχίδος Κριώα, ὡς φησὶ Διόδωρος ἐν τῷ Περὶ τῶν δήμων.

Idem. v. Κολαναίτας : Περὶ τῶν Κολωνῶν Διόδωρος τε ὁ περιηγητὴς καὶ Φιλόχορος ἐν γ' Ἀτθίδος διεῖχθη.

Ceramenses. Ceramicus, pagus Acamantidis, ut ait Diodorus.

Thoricus, pagus Acamantidis, ut D. De demis.

Cephale, pagus Acamantidis, cujus paganus dicitur Κεφαλήθεν, ut D. ait.

Cholargua. Sic Didymus et Diodorus. Dionysius vero (Tryphonis f.) etiam Cholargi plurali numero affert. Est autem pagus Acamantidis tribus; paganus Cholargensis.

11.

6. ΟΕΝΕΙΣ.

Lusia, pagus Oeneidis; paganus Lusienis, ut D. ait.

Tyrmidæ, Oeneidis pagus, ut D. ait.

12.

7. CECROPIS.

Xypetæ, Cecropidis pagus, paganus Xypetæon, ut Diodorus ait.

Trinemenses, Cecropidis pagus, Diodorus et Didymus Trinemēis scribunt, Callimachus vero in Hecale Trinemiā dicit. Paganus Trinemenis. Adverbia: Inde ab loco, Τρινεμέαθεν; In locum Τρινεμήνδε; In loco Τρινεμέασι.

13.

8. HIPPOTHOONTIS.

Elæcus, ut Dionysius, Elæus, ut Diodorus, pagus Hip-

pothoontidis; paganus Elæsius. Topica: Ἐλαιουντόθεν, Ἐλαιουντάδε, Ἐλαιούσι. Dicitur etiam: ἐξ Ἐλαιέως.

Erceadæ, pagus Hippothoontidis, ut D. ait.

Thymætadæ, pagus Hippothoontidis, a Thymæle beroe appellatus, ut D.

Ciriadæ, pagus Hippothoontidis, ut D. libro De demis.

14.

9. ΑΕΑΝΤΙΣ.

Tricorythum, neutro genere, Didymus et Diodorus; Tricorythus, masculino genere, Dionysius; feminino genere, Euphorion; est vero pagus Aantidis tribus. Paganus Tricorysius; feminino genere, Tricorysia. Aristophanes in Lysistrata:

Vides? annon iste culex est Tricorysius?

Adverbia loci: Τρικορυμβόθεν, Τρικορυμβόνδε, Τρικορυμβοῖ.

Phegæa, pagus Aantidos, ut D. ait.

15.

10. ΑΝΤΙΟΧΙΣ.

Thoræ, pagus Antiochidis, ut D. ait.

Criða, pagus Antiochidis, ut D. De demis ait.

De Colonia Diodorus periegeta et Philochorus libro tertio Attidis exposuerunt.

Exhibuimus locos, quos ex Diodori Περὶ δῆμων opere afferuntur, nominato auctore. Dubium vero vix est quin etiam reliqua, quæ de pagis Atticis apud grammaticos leguntur, magnam certe partem ex eodem fonte, vel ex Didymo, qui Diodori libro maxime usus est, sint deprompti. Quare haud ingratum fuerit subijcere tabulam pagorum Atticorum, quam *Grotefendius* junior elaboravit et in *Pauly's Realencycl.* I, p. 944 sqq. excudendam

curavit. Ita vero rem *Grotefendius* instituit, ut prima columna exhibeat nomen demi, altera nomen demotæ; tertia nomen tribus, ad quam singuli pagi pertinuerint iis temporibus, quibus *decem* erant tribus, sive usque ad Olymp. 118, 2, ubi Ptolemais et Demetrius accesserunt. Ad tempora trium *duodecim* spectat columna quarta; quinta demum columna tempora quibus *tredecim* tribus erant, amplectitur.

ΔΗΜΟΣ	ΔΗΜΟΤΗΣ.	X TRIBUS.	XII TRIBUS.	XIII TRIBUS.
1 Ἄγγελος	Ἄγγελος s. Ἄγγελεύς	Pandionis	Pandionis	Pandionis
2 Ἀγκύλη	Ἀγκυλῆθεν s. Ἀγκυλεύς	Ægeis	Ægeis
3 Ἄγνοϋς	Ἄγνούσιος	Acamantis	Demetrius, dein Attalis	Attalis
4 Ἀγριάδαι (s. Ἀχινιάδαι ^o)	Ἀγριάδης	Hippothoontis
5 Ἀγρυλὴ καθύπερθεν	} Ἀγρυλῆθεν s. Ἀγρυλεύς	Erechtheis	Attalis
6 Ἀγρυλὴ ὑπένερθεν				
7 Ἀζηνία	Ἀζηνεύς	Hippothoontis	Hippothoontis
8 Ἀθμονον s. Ἀθμονία	Ἀθμονεύς	Cecropis	Attalis	Attalis
9 Αἰγίλια	Αἰγίλιεύς	Antiochis	Antiochis
10 Αἰθαλίδαι	Αἰθαλίθης	Leontis	Antigonis?
11 Αἰξωνή	Αἰξωνεύς	Cecropis	Cecropis	Cecropis
12 Ἄλαι Αἰξωνίδαι	Ἄλαιεύς	Cecropis	Cecropis	Cecropis
13 Ἄλαι Ἀραργινίδαι	Ἄλαιεύς	Ægeis	Ægeis
14 Ἀλιμοῦς	Ἀλιμούσιος	Leontis	Leontis
15 Ἀλωπεκὴ	Ἀλωπεκῆθεν	Antiochis	Antiochis	Antiochis
16 Ἀμαξάντεια	Ἀμαξαντεῖος et Ἀμα-	Hippothoontis	Hippothoontis
17 Ἀμφιτρόπη	Ἀμφιτροπῆθεν [ξαντεύς	Antiochis
18 Ἀναγυροῦς	Ἀναγυράσιος	Erechtheis	Erechtheis	Erechtheis
19 Ἀνακαία	Ἀνακαεύς	Hippothoontis	Hippothoontis
20 Ἀνάπλυτος	Ἀναπλύσιος	Antiochis	Antiochis
21 Ἀπολλωνία	Ἀπολλωνεύς	Attalis	Attalis
22 Ἀραργῖν	Ἀραργῖνιος	Ægeis	Ægeis
23 Ἀτήνη	Ἀτηνεύς	Antiochis	Attalis
24 Ἀφιδνα	Ἀφιδναῖος	Æantis	Ptolemais	Hadrianis
25 Ἀχαρναί	Ἀχαρνεύς	Ceneis	Ceneis
26 Ἀχεροῦς s. Ἀχρλοῦς	Ἀχεροῦσιος	Hippothoontis
27 Βατῆ	Βατῆθεν	Ægeis
28 Βερενικίδαι	Βερενικίδης	Ptolemais	Ptolemais
29 Βῆσα	Βησαιεύς	Antiochis	Hadrianis
30 Βουτάδαι s. Βούτεια	Βουτάδης	Ceneis	Ægeis (?)
31 Γαργητός	Γαργήτιος	Ceneis (?)	Ægeis	Ægeis
32 Δαιδαλίδαι	Δαιδαλίδης	Cecropis	Cecropis
33 Δειράδας	Δειραδιώτης	Leontis	Leontis
34 Δεκέλεια	Δεκελειεύς s. Δεκελεύς	Hippothoontis	Hippothoontis
35 Εἰρεσιδαι s. Ἡρασιδαι	Εἰρεσιδῆς	Acamantis	Acamantis	Acamantis
36 Διόμεια	Διομειεύς	Ægeis	Ægeis
37 Ἐκαλή	Ἐκαλειος (?)	Leontis	Leontis
38 Ἐλαιοῦς	Ἐλαιούσιος	Hippothoontis	Hadrianis
39 Ἐλευσίς	Ἐλευσίνιος	Hippothoontis	Hippothoontis
40 Ἐπεικίδαι s. Ἐπεικίδα	Ἐπεικίδης	Cecropis	Cecropis
41 Ἐπικηρησία	Ἐπικηρησίος	Ceneis
42 Ἐρικαία	Ἐρικαιεύς	Ægeis
43 Ἐρμιος	Ἐρμιος	Acamantis	Acamantis	Acamantis
44 Ἐροιάδαι	Ἐροιάδης	Hippothoontis	Hippothoontis
45 Ἐρχία	Ἐρχιεύς	Ægeis	Ægeis
46 Εὐκυρίδαι	Εὐκυρίδης	Leontis	Leontis
47 Εὐώνυμον	Εὐώνυμεύς	Erechtheis	Erechtheis
48 Ἡραιστιάδαι s. Ἡραιστιά-	Ἡραιστιάδης	Acamantis
49 Θημακός	[δαι Θημακεύς	Erechtheis	Ptolemais
50 Θορξί	Θορξῆθεν	Antiochis	Antiochis
51 Θορικός	Θορξικός	Acamantis	Acamantis	Acamantis
52 Θορξ	Θορξάσιος	Antiochis	Antiochis
53 Θυμαϊτάδαι	Θυμαϊτάδης	Hippothoontis	Hippothoontis
54 Θυργωνίδαι	Θυργωνίδης	Æantis	Ptolemais
55 Ἴκαρία	Ἴκαριεύς	Ægeis	Ægeis
56 Ἴκποταμάδαι	Ἴκποταμάδης	Ceneis	Ceneis
57 Ἴστιαί s. Ἐστιαία	Ἴστιαιόθεν	Ægeis	Ægeis	Ægeis

ΔΗΜΟΣ.	ΔΗΜΟΤΗΣ.	Χ ΤΡΙΒΥΣ.	XII ΤΡΙΒΥΣ.	XIII ΤΡΙΒΥΣ.
58 Ἰτέα s. Εἰτία	Ἰτεαῖος	Acamantis	Acamantis
59 Ἰωνίδαί	Ἰωνίδης	Ægeis	Ægeis
60 Κεῖριάδαι	Κεῖριάδης	Hippochoontis	Hippochoontis
61 Κεραμεικός	ἐκ Κεραμείων	Acamantis	Acamantis
62 Κεφαλή	Κεφαλῆθεν	Acamantis	Acamantis
63 Κηδαί	ἐκ Κηδῶν	Erechtheis	Erechtheis
64 Κηττοί	Κηττίας	Leontis	Leontis
65 Κηρυσία	Κηρυσιεύς	Erechtheis	Erechtheis
66 Κίκυρνα	Κίκυρνεύς	Acamantis	Acamantis
67 Κοθωκίδαί	Κοθωκίδης	Æneis
68 Κοίλη	ἐκ Κοίλης	Hippochoontis
69 Κολλυτός	Κολλυτεύς	Ægeis	Ægeis
70 Κολωνός	ἐκ Κολωνού s. Κολωνή-	Antiochis	Ægeis
71 Κονθύλη	Κονθυλεύς	[θεν] Pandionis	Ptolemais
72 [Κόπρος]	Κόπρειος	Hippochoontis	Hippochoontis
73 Κορυδαλλός	Κορυδαλλεύς	Hippochoontis	Attalis
74 Κριῶν	Κριωεύς	Antiochis	Antiochis
75 Κρώπεια s. Κρωπίδαι	Κρωπίδης	Leontis	Leontis
76 [Κυδαθηναίων]	Κυδαθηναϊεύς	Pandionis	Pandionis	Pandionis
77 Κυδαυτίδαι	Κυδαυτίδης	Ægeis	Ægeis, dein Ptolemais
78 Κύθηρος	Κυθήριος	Pandionis	Pandionis	Pandionis
79 Κύκαλα	Æantis
80 Κυρτίδαι	Κυρτίδης	Acamantis	Acamantis
81 Λακιάδαι	Λακιάδης	Æneis	Æneis
82 Λαμπτραί αι παράλιοι	Λαμπτρεύς	Erechtheis	Erechtheis
83 Λαμπτραί αι καθύπερ-
84 Λέκκον	[θεν]	Antiochis
85 Λευκονόη s. Λευκόνοιον	Λευκονοεύς	Leontis	Leontis
86 Λευκοπύρρα	Antiochis
87 Λουσιά	Λουσιεύς	Æneis	Æneis
88 Μαραθῶν	Μαραθῶνιος	Æantis	Æantis
89 Μελαιναί	Μελαινεύς	Antiochis
90 Μελίτη	Μελιτεύς	Cecropis	Cecropis
91 Μυρρινούς	Μυρρινούσιος	Pandionis	Pandionis	Pandionis
92 Μυρρινούττα	ἐκ Μυρρινούττας	Ægeis
93 Συπέτη	Συπεταίων	Cecropis	Cecropis
94 Ὀξ	Ὀξεύς. Ὀξθεν	Pandionis	Pandionis	Pandionis
95 Ὀή s. Οἰή	Ὀθήθεν	Æneis	Æneis
96 Οἰνὴ ad Marathonem	Οἰναῖος	Æantis	Attalis (?)
97 Οἰνὴ ad Eleusinem	Οἰναῖος	Hippochoontis	Ptolemais (?)
98 Οἶον Δεκελεικόν	ἐξ Οἴου	Hippochoontis
99 Οἶον Κεραμεικόν	ἐξ Οἴου	Leontis	Leontis	Leontis
100	Ὀτρυνεύς	Ægeis
101 Παιανία καθύπερθεν	} Παιανεύς	Pandionis	Pandionis	Pandionis
102 Παιανία ὑπέπερθεν	
103 Παιονίδαί	Παιονίδης	Leontis	Leontis
104 Παλλήνη	Παλλήνηεύς	Antiochis	Antiochis	Antiochis
105 Παμβωτάδαι	Παμβωτάδης	Erechtheis	Erechtheis	Erechtheis
106 Πειραιεύς	Πειραιεύς	Hippochoontis	Hippochoontis	Hippochoontis
107 Πεντελή	Πεντελῆθεν	Antiochis
108 Περγασή	Περγασῆθεν	Erechtheis	Erechtheis	Erechtheis
109 Περιβοῖδαι	Περιβοῖδης	Æneis	Attalis (?)
110 Περρίδαί	Περρίδης	Æantis	Antiochis
111 Πήληγιε	Πήληξ	Leontis	Leontis
112 Πίθος s. Πίθος	Πιθεύς	Cecropis	Cecropis	Cecropis
113 Πλωθια	Πλωθιεύς s. Πλωθεύς	Ægeis	Ægeis
114 Πόρος	Πόριος	Acamantis	Acamantis	Acamantis
115 Ποταμός	Ποτάμιος	Leontis
116 Πρασιαί	Πρασιεύς	Pandionis	Pandionis	Pandionis
117 Προβαλινθός	Προβαλίνσιος	Pandionis
118 Πρόσπαλτα	Προσπάλτης	Acamantis	Acamantis
119 Πτελεα	Πτελεασεύς	Æneis
120 Ῥακίδαί	Ῥακίδης	Acamantis
121 Ῥαμνοῦς	Ῥαμνούσιος	Æantis	Æantis
122 Σημαγίδαί	Σημαγίδης	Antiochis	Antiochis
123 Σκαμβωνίδαί	Σκαμβωνίδης	Leontis	Leontis
124 Σούνιον	Σουνεύς	Leontis	Attalis	Attalis
125 Στειρία	Στειριεύς	Pandionis	Pandionis	Pandionis
126 Συβρίδαι	Συβρίδης	Erechtheis	Erechtheis	Erechtheis
127 Συπαληττός	Συπαληττίας	Cecropis	Cecropis
128 Σφενδαλή	Σφενδαλεύς	Hippochoontis
129 Σφήττος	Σφήττιος	Acamantis	Acamantis	Acamantis
130 [Τάρσος]	Τάρσιος	Ptolemais
131 Τίθρας	Τιθράσιος	Ægeis	Ægeis
132 Τιτακίδαί	Τιτακίδης	Æantis	Antiochis

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

DIYLLUS ATHENIENSIS.

Diodorus XVI, 14, 4 ad Ol. 105, 4. a. C. 357: Καλλισθένης τὴν τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων ἱστορίαν γέγραφε ἰν βιβλίοις δέκα, καὶ κατέστροφεν εἰς τὴν κατὰ λήψιν τοῦ ἱεροῦ καὶ παρανομίαν Φιλομήλου τοῦ Φωκίως· Δίυλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος ἤρξατο τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἱεροσυλήσεως καὶ γέγραφε βιβλούς εἴκοσι καὶ ἑπτὰ, συμπεριλαβὼν πάσας τὰς ἰν τοῖς χρόνοις τούτοις γενομένας πράξεις περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Σικελίαν.

Idem XVI., 76, 5 ad Ol. 109, 4. a. C. 341: Τῶν δὲ συγγραφέων Ἐφόρος μὲν ὁ Κυμαῖος τὴν ἱστορίαν ἐνθάδε κατέστροφεν εἰς τὴν Περὶνθου πολιορκίαν... Δίυλλος δ' ὁ Ἀθηναῖος τῆς δευτέρας συντάξεως ἀρχὴν πεποιήται τῆς Ἐφόρου ἱστορίας τὴν τελευταίαν, καὶ τὰς ἐξῆς πράξεις συνείρει τὰς τε τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων μέχρι τῆς Φιλίππου τελευταίας.

Idem XXI, 5 (Exc. Hæschel.): Ὅτι Δίυλλος (cod. Διάλλος) Ἀθηναῖος συγγραφεὺς τὰς κοινὰς πράξεις συντάξας ἔγραψε βιβλία εἴκοσιν ἕξ (supra εἴκοσι καὶ ἑπτὰ). Ψάων δὲ ὁ Πλαταιεὺς τὰς ἀπὸ τούτου διαδεξιμένους πράξεις ἔγραψε βιβλία τριάκοντα.

Quod antecedit in Excerptis Hæschelianis fragmentum est de Agathocle Crotonem occupante, circa an. 299 a. Chr.; quod sequitur fragmentum de Samnitis a Fabio clade affectis pertinet ad annum 295, Olymp. 121, 2.

Igitur Diylli historiæ in plures συντάξεις sive partes, in libros vero viginli septem vel viginli sex distributæ erant; prima pars spatium amplectebatur annorum sedecim (357—341), cuius historiam Demophilus, Ephori patris opus absolvens, summis tantum lineolis adumbraverat; altera continebat quæ sequentibus annis quinque (341—336) ad obitum usque Philippi sunt gesta.

Ex tertie partis libro nono res narratur, quæ pertinet ad an. 315 a. C. Quousque auctor descenderit, accuratius quidem definiti nequit, probabile vero est eum substitisse eo in anno, quo patria urbs obsidione et fame pressa, post fugam Lacharis tyranni, Demetrio Poliorcete sese dedit. (*) Quod contigit circa annum 295, uti videtur: nam ne hoc quidem accuratissime exputare licet (v.

Diyllom statuarium memorat Pausanias X, 13, 7; alium Atheniensem habes ap. Bæckh. C. I. I, p. 220, 7.

(*) Dahlmannus (*Forschungen* tom. I, p. 33) historias usque ad mortem Agathoclis deductas esse putavit.

Clinton. F. H. a. 299. Droysen. *Hellenism*. I, p. 734). — Ætas scriptoris ex tradita ab ipso historia et ex loco Plutarchi constituenda est. Etenim Plutarchus De glor. Alben. c. 1 (p. 423 Didot.): Ξενοφῶν, αἰτ, αὐτὸς ἑαυτοῦ γέγονεν ἱστορία... οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἱστορικοὶ, Κλειτόδημοι, Δίυλλοι, Φιλόχορος, Φύλαρχος, ἀλλοτρῶν γεγόνασιν ἔργων, ὡσπερ δραμάτων, ὑποκρίται. Clitodemus floruit inter Ol. 90 et 100, Philochorus ab Ol. 119—129. Medio inter hos Diylo assignamus tempus medium, floruisse eum dicentes ab Ol. 112 ad Ol. 122 (330—290). — Quod auctoritatem et famam scriptoris attinet, vide fragm. 1, ubi Plutarcho dicitur ἀνὴρ οὗ τῶν παρρημιημένων ἐν ἱστορίᾳ. — Apud Plinium *Diyllus historicus* recensetur inter auctores, ex quibus liber VII Hist. Nat. consarcinatus est.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

..

Plutarch. De Herodoti mal. c. 26 (p. 1050 Didot.): (Ἡρόδοτος) τὴν διαβολὴν... ἔχει κολακεύσας τοὺς Ἀθηναίους ἀργύριον πολὺ λαβεῖν παρ' αὐτῶν... Ὅτι μέντοι δέκα τάλαντα δωρεὰν ἔλαβεν ἐξ Ἀθηνῶν, Ἄνυτου τὸ ψήφισμα γράψαντος, ἀνὴρ Ἀθηναῖος οὗ τῶν παρρημιημένων ἐν ἱστορίᾳ, Δίυλλος, εἶρηκεν.

Cf. Euseb. Chron. ad Ol. 83, 4. a. C. 445: Ἡρόδοτος ἐτιμύθη παρὰ τῶν Ἀθηναίων βουλῆς ἐπαναγνοὺς αὐτοῖς τοὺς βιβλούς. « *Herodotus quum libros suos Athenis legisset, honore affectus est.* » Vide Dahlmann. *Forschungen* etc. I, p. 32, qui recitationem hanc sicuti alteram, Olympicam, senioris ævi commentam habet. Quæ sententia adversarios nacta plurimos. V. Bæhr. Herod. tom. IV, p. 384 sq. Heyse De vit. Herodot. p. 56: « Maxime consentaneum esse videtur eam potissimam partem hac occasione in lucem protractam, quæ Græciæ et ante omnes Atheniensium fortiter et gloriose facta enarrabat. Quorum enarrationem si audivisse stateris Athenienses, facile intelliges cur non satis sibi habuerint laudibus et plausu persecutos esse auctorem, sed insuper præmio eum donaverint. Præmium enim retulisse neque per se improbabile est, neque magnum virum dedecet, modo ne corruptum sed ornatum hoc pretio eum putes. » — Locus Diylli ex præmio petitus esse videtur.

HISTORIÆ.

1.

Herodoto exprobratur, quod magnam ab Atheniensibus

propter adulationem acceperit pecuniam... Sane decem talenta Athenis dono venisse ipsi, Anyto rogationis auctore, Diyllus scripsit Atheniensis, homo in historia haud contemnendus.

2.

[ΤΡΙΤΗ ΣΥΝΤΑΞΙΣ.]

Ηαγροcratio : Ἀριστίων· Ὑπερίδης Κατὰ Δημοσθένους. Οὗτος Σάμιος μὲν ἐστὶν ἢ Πλαταιεύς, ὡς Δίλλος (*Υἱλος corrpt.) φησιν, ἐκ μαιρακυλλίου δ' ἑταῖρος Δημοσθένους, ἐπίμρθη δ' ὑπ' αὐτοῦ πρὸς Ἡφαιστίωνα ἐνκα διαλλαγῶν, ὡς φησι Μαρσύας ἐν α' τῶν Περὶ Ἀλέξανδρον (Ol. 111, 2, 335). Vide Marsyas Pellzi fr. 9.

3.

E LIBRO NONO.

Athenæus IV, p. 155, A : Δίλλος (Διύαλος libri; corr. Cas.) δ' ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν ἱστοριῶν φησὶν, ὡς Κάσσανδρος ἐκ Βοιωτίας ἐπανιῶν, καὶ θάψας τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασίλισσαν ἐν Αἰγαῖς, καὶ μετ' αὐτῶν τὴν Κύνναν, τὴν Εὐρυδίκης μητέρα, καὶ τοῖς ἄλλοις τιμήσας, οἷς προσήκει, καὶ μονομαχίας ἀγῶνα ἔθηκεν, εἰς ὃν κατέβησαν τέσσαρες τῶν στρατιωτῶν.

Diylum expressit Diodorus XIX, 52, 5 (ad Ol. 116, 1. a. C. 315 init.) : Μετὰ δὲ ταῦτα βασιλικῶς ἤδη διεξάγων (Κάσσανδρος) τὰ κατὰ τὴν ἀρχὴν, Εὐρυδίκην καὶ Φίλιππον τοὺς βασιλεῖς, ἔτι δὲ Κύνναν, ἣν ἀνεῖλεν Ἀλέξας, ἔθαψεν ἐν Αἰγαῖς, καθάπερ ἔθος ἦν τοῖς βασιλεῦσι. Τιμήσας δὲ τοὺς τετελευτηκότας ἐπιταφίοις ἀγῶσι, κατέγραφε τῶν Μακεδόνων τοὺς εὐθέτους, διεγνωχῶς εἰς Πελοπόννησον στρατεύειν.

De Cynna, Philippi et Audatæ Illyriæ filia, cf.

2.

PARS TERTIA.

Aristion, Sanius est vel Plataensis, ut Diyllus ait. Inde a prima adolescentia amicus fuit Demosthenis, a quo ad Hephæstionem reconciliationis causa missus est, ut Marsyas ait libro quinto Rerum Alexandri.

3.

E LIBRO NONO.

Diyllus Atheniensis nono Historiarum libro scribit, Cassandrum e Bœotia redeuntem, quum regem et reginam sepeliisset Ægla, cum hisque Cynnâ matrem Eurydices, et omnibus honoribus quibus par erat prosecutus esset defun-

Polyæn. VIII, 60. Arrianus De Success. Alex. § 23 p. 243 Didot. (ubi Κυνάνη), Arrian. Exped. Alex. I, 5, 7 (ubi Κύνα).

DUBIA.

(4.)

Athenæus XIII, p. 593, F : Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς. Λαμπιτοῦς τῆς Σαμίας ἑταῖρας ἐρασθεὶς, ἠδέοκ δι' αὐτὴν καὶ Λαμπιτῶ προσηγορεύετο, ὡς φησι Δίλλος· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Χαριτοβλέφαρος.

Cf. Diog. L. V, 76 : Δίδυμος δὲ ἐν Συμποσιακοῖς, καὶ Χαριτοβλέφαρον καὶ Λαμπιτῶ καλεῖσθαι αὐτόν (τὸν Δημήτριον) φησιν ἀπὸ τίνος ἑταῖρας.

« Legendum apud Athenæum Δίδυμος pro Δίλλος recte ex Laertio monuerunt viri docti, Casaubonus ad Laertium et Meursius ad Hesychium Miles. (p. 16 extr. Orelli). » Menagius.

(5.)

Etym. M. p. 526, 30 : Κόμανα] παρὰ τὸ κόμη γίνεται θηλυκὸν κομάνη· τὸ οὐδέτερον, κόμανον, καὶ τὰ Κόμανα· λέγεται γὰρ τὸν Ἀγαμέμνονος υἱὸν Ὀρίστην φεύγοντα μετὰ τῆς ἀδελφῆς ἐκεῖς τὴν κόμην ἀποκείρασθαι. Πόλις Κόμανα Θύλλις· μεθερμηνεύεται σύσκια κατὰ τὴν Ἰώνων φωνήν.

Locum turbatum ita fere expleverim : ἔθεν πόλις Κόμανα ἠνομάσθη. Δίλλος vel ὡς Δίλλος· ἄλλοις δὲ κτλ. Post καὶ τὰ Κόμανα fortasse excidit Καππαδοχίας. Fuit etiam ὄρος Κόμανον Cappadociæ, cujus ex Damascii Vita Isidori meminit Photius Bibl. p. 340, 18 : ἐπὶ τὸν Κόμανον τὸ ὄρος τῶν Ὀρεστιάδων.

ctos, certamen etiam edidisse gladiatorium, in illudque descendisse quattuor ex militibus.

4.

Demetrius Phalereus amore captus Lampitūs, Samiæ meretricis, lubens et ipse Lampito se appellari passus est, ut ait Diyllus (*Didymus*); idem vero etiam Charitoblepharus (i. e. *venustis superciliis*) appellabatur.

5.

Κόμανα. Ἀ κόμη fit κομάνη femininum, et neutrum κόμανον et τὰ Κόμανα. (Cujus nominis urbs est Cappadociæ.) Fertur enim Agamemnonis filium Orustem cum sorore fugientem ibi comam solondisse, unde nomen urbi inditum. Diyllus(?). Alii secundum Ionicam dialectum vocem interpretantur σόσκια, umbrosa.

DEMETRIUS PHALEREUS

De vita ac scriptis Demetrii Phalerei disseruerunt præter Vossium Bonamyus in *Mém. de l'Acad. d. inscr.* tom. VIII, p. 157 sqq.; H. Dohrn, *De vita et rebus Demetrii Phal.*, Kiliz 1825; H. W. Grauert, *Histor. u. philol. Anal.* tom. I, p. 215, 310 sq. Cf. Clinton. F. H. III, p. 478 sq. Hos tu adeas; non est enim cur hoc loco pluribus de illo Theophrasti discipulo agamus, quum historica Demetrii fragmenta paucissima supersint, reliqua autem opera, quorum quinquaginta fere numero Diogenes recenset, jam nihil ad nos pertineant.

Diogenes L. V, 80, de scriptis Demetrii Phalerei: Πλήθει δὲ βιβλίων καὶ ἀριθμῷ στίχων σχεδὸν ἅπαντας παρελήλακε τοὺς κατ' αὐτὸν Περιπατητικοὺς, εὐπαίειυτος ὢν καὶ πολύπειρος παρ' ὄντινούν. Ὡς ἔστι τὰ μὲν ἱστορικὰ, τὰ δὲ πολιτικὰ, τὰ δὲ περὶ ποιητῶν, τὰ δὲ ῥητορικὰ, δτιμηγοριῶν τε καὶ πρεσβειῶν, ἀλλὰ μὴν καὶ λόγων Αἰσωπειῶν συναγωγῆς καὶ ἄλλα πλείω. Sequitur deinde scriptorum enumeratio, ex quibus ad ἱστορικὰ pertinet:

Περὶ τῆς δεκαετίας βιβλ. α', sive De decennio illo, per quod penes Demetrium erat Athenarum administratio. Cujus libri meminit etiam Strabo IX, p. 398: Ἐνιοὶ δὲ φασὶ, καὶ βέλτιστα τότε αὐτοὺς πολιτεύσασθαι δεκαετῆ χρόνον, ὃν ἤρχε Μακεδόνων Κάσσανδρος. Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ πρὸς μὲν τὰ ἄλλα δοκεῖ τυραννικώτερος γενέσθαι, πρὸς Ἀθηναίους δὲ ἠύγνωμόνησι λαβῶν ἐπήκοον τὴν πόλιν. ἐπέστης γὰρ τῶν πολιτῶν Δημήτριον τὸν Φαληρέα, τὸν Θεοφράστου τοῦ φιλοσόφου γνώριμον, ὃς οὐ μόνον οὐ κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπηνώρθωσε. Δηλοῖ δὲ τὰ ὑπομνήματα, ἃ συνέγραψε περὶ τῆς πολιτείας ταύτης ἐκεῖνος.

Alterum opus, quod in Catalogo Diogenes, sicuti alia complura, omisit, quamquam ipse id laudat lib. I, 22 et II, 7, *Recensus archontum* erat sive Ἀρχόντων ἀναγραφῆ. Alia quæ historicum argumentum præ se ferunt, Diogenes laudat hæc: Περὶ τῶν Ἰωνῶν, Ἀθηναίων καταδρομῆ. Quorum tamen nihil superest. Deinde vero historicis scriptis accenseri possunt: Τὰ περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας βιβλ. ε',

Περὶ τῶν Ἀθήνησι πολιτῶν βιβλ. β'. Quæ quasi medium locum obtinuisse videntur inter opera mere historica atque theoretica illa, quæ ad politicam pertinent, Περὶ νόμων α', Περὶ πολιτικῆς β', Περὶ δτιμαγωγίας. — His adde titulos: Προσίμιον ἱστορικόν, Κλίων α'; Ἀρταξέρξης α'; Διονύσιος α', quibus fortasse item historica scripta significantur. — Fragmenta vero operum modo recensitorum non nisi duorum deprehendi, nempe Ἀρχόντων ἀναγραφῆς, et Τῶν περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας.

ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

..

Diogenes Laert. I, 22, de Thalete: Καὶ πρῶτος σοφὸς ὠνομάσθη, ἄρχοντας Ἀθήνησι Δαμασίου, καθ' ὃν καὶ οἱ ἑπτὰ σοφοὶ ἐκλήθησαν, ὡς φησὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν Ἀρχόντων ἀναγραφῇ.

2.

Idem II, 7, de Anaxagora: Ἦρξατο δὲ φιλοσοφεῖν Ἀθήνησιν ἐπὶ Καλλιᾶδου ἐτῶν εἰκοσιν ὢν, ὡς Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ τῶν Ἀρχόντων ἀναγραφῇ, ἐνθα καὶ φησὶν αὐτὸν ἐτῶν διατρίψαι τριάκοντα.

3.

Marcellin. Vit. Thuc. § 50: Αἴλιον ὅτι κάθοδος ἐδόθη τοῖς φεύγουσιν, ὡς καὶ Φιλόχορος λέγει καὶ Δημήτριος ἐν τοῖς Ἀρχουσι.

Τοῖς φεύγουσιν] sc. τοῖς φυγάσι πλὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν μετὰ τὴν ἤτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ. Ol. 92, 1, 412. Vide notata ad fragm. Cratippi 3, p. 77.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΣ.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Lex. Rhet. ad calcem Photii p. 672, 3 v. Κυρία ἐκκλησίαι. Vide Aristot. fragm. 32, p. 116.

ARCHONTUM RECENSUS.

1.

Primus Thales vocalus est sapiens, quo tempore Damasius Athenis archon erat, sub quo septem quoque sapientes vocati sunt, ut ait Demetrius Phalereus in Archontum Recensione.

2.

Anaxagoras philosophari cepit Athenis sub Calliada ar-

chonte (480 a. C.), vitas anno vicesimo, ut Demetrius Phalereus in Archontum recensu dicit; Athenisque eum per annos viginti commoratum esse tradunt.

3.

Exulibus (post cladem Siculam, 412 a. C.) redeundi potestatem factam esse patet, testantibus etiam Philochoro et Demetrio Phalereo.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

εἰσαγγελία : [Ἐκρινον δὲ τὰς εἰσαγγελίας] ὡς μὲν Φιλόχορος (Φιλόχανος cod.), χιλίων καθεζομένων, ὡς δὲ Δημήτριος δὲ Φαληρεὺς, χιλίων πεντακοσίων. Inclusa supplevit Meierus.

Pollux VIII, 53 : Χιλιοὶ δὲ κατὰ μὲν Σόλωνα τὰς εἰσαγγελίας ἔκρινον· κατὰ δὲ τὸν Φαληρέα, καὶ πρὸς πεντακόσιοι.

« Ab Polluce quum Demetrius Soloni opponatur, ut Solonis nomine leges Solonis, ita Demetrii nomine Demetrii leges significari credideris; contra ea hic grammaticus quum Demetrium opponat Philochoro, ut Philochori nomine Philochori libros, ita Demetrii nomine Demetrii libros significare videtur; hunc igitur sic interpretare, quasi vero Philochorus narraverit de εἰσαγγελίαις semper mille, Demetrius autem tradiderit de iis semper MD iudices iudicasse, quum, Pollucem si audis, olim Solonis legibus mille, postea Demetrii ex legibus MD de εἰσαγγελίαις iudicarent. Atque cum hoc rhetorico lexico ut facere malim, illud mihi persuadet, quod Demetrii libris Περὶ τῆς Ἀθήνησι νομοθεσίας ab Harpocrate ter, ab hoc lexico rhetorico semel diserte (p. 672, 4), semel minus diserte (p. 673, 4), ejus autem legibus nunquam ab his grammaticis testimonium denunciatur; itaque apud Pollucem quoque tum eo, quo nunc agitur, loco VIII, 52, κατὰ δὲ τὸν Φαληρέα non significat *ex legibus* sive *tempore Phalerensis*, tum VIII, 102, νομοφύλακας δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα, μετωνομάσθησαν non est cum Kuhnio explicandum *tempore Phalerensis*, sed uterque locus ad eos quos diximus libros De legibus Atticis referendus est. Jam via parata est, qua Pollucem cum hoc lexico, qua Philochorum cum Demetrio conciliemus. Etenim Philochorus quod mille iudices de εἰσαγγελίαις iudicasse scripsit, ad veterem Solonis legem, Demetrius, quod mille quingentos iudices in illis accusationibus sedisse tradidit, ad morem postea, nescio quando, introductum respexisse putandus est. » MEIERUS.

II.

Lexic. Rhet. p. 673, 3 v. [II] μὴ οὖσα δίκη· Δημήτριος δὲ Φαληρεὺς ἐνίοις λέγει τῶν κρινομένων κακουργεῖν τοῖς διώκουσιν ἀντιλαγχάνοντας τὴν μὴ οὖσαν· δεῖ γὰρ τοὺς [μὴ] ὑπὲρ δέκα δραχμῶν ἀμφο-

mille, secundum Demetrium Phalereum mille quingenti sedebant.

11.

Demetrius Phalereus dicit nonnullos reos malis artibus in accusatores uti eo, quod restitutionem litis peterent. Debeat enim illi, quorum his est infra decem drachmarum pretium, ad arbitros eam deferre. Atque lex erat ne ejusmodi causa in iudicium publicum introduceretur antequam spud arbitros esset instructa. Jam vero nonnulli, qui justitiæ

δητοῦντας διαιτητὰς δέκα ἔτη λαμβάνειν· διὸ καὶ ἔκειτο νόμος μὴ εἰσάγεσθαι δίκην, εἰ μὴ πρότερον ἐξετασθεῖη παρ' αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα· ἐνίοις δὲ ἀσθενέσ τε δίκαιον ἔχοντας καὶ δεδοικότας τὴν καταδίαιταν, χρόνους ἐμβάλλειν καὶ σκήψεις, ὅσας δοκεῖν εἶναι εὐλόγους· καὶ τὸ μὲν πρῶτον παραγράφισθαι, τὸ [δὲ δεύτερον] ὑπόμνησθαι νόσον ἢ ἀποδημίαν, καὶ τελευτῶντας ἐπὶ τὴν κυρίαν αὐτῆς [τῆς] διαίτης ἡμέραν οὐκ ἀπαντῶντας, [ἀπαντῶντας δὲ] ἡ[λίου] δύνοντας, ἀντιλαγχάνειν τὴν μὴ οὖσαν τῷ ἐλόντι, ὥστε ἐξ ὑπαρχῆς ἀκέραιον αὐτοῖς καθίστασθαι τὸν ἀγῶνα.

Hactenus Demetrii sententia. Subjiciantur vero hæc : Κατ' ἐνίοις δὲ ἡ ἀντιλαχίς [οὐδεμία ἦν], οὐδ' [ὄλως] ἀντιλαχεῖν ἐξῆν, καὶ μετέγραφον ἡ ὄλως ἐκ τῶν δικῶν αὐτῆν ἀνεῖλον· τούτου δὲ αἴτιον ἡ τοῦ ἔθους ἐκλειψίς· ἀνήρηται γὰρ μετὰ τῶν διαιτῶν ἡ ἀντιλαχίς. Ἐξῆν δὲ ἀντιλαγχάνειν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα.

ἀντιλαγχάνοντας] ἀντιλαγχάνουσι cod.; κακοτεχνούντας. ἀντιλαγχάνειν dedit Meier.; idem μοχάδιδι μὴ; — διαιτητὰς] Meier., διαιτητῆς codex. Ceterum Meierus: « In δέκα ἔτη quid latest, nondum perspexi; nam quod C. F. Hermannus in Proœin. ind. schol. Marburg. an 1833—34 conjecit διαιτὰς δ' sive τέσσαρας ἐπιλαμβάνειν, id sane non multum recedit ab literarum vestigiis, repugnat autem, ni fallor, tum usui sermonis (certe nunquam, quod sciam, ἐπιλαμβάνειν διαιτητῆν dicitur), tum etiam magis antiquitatis fidei; nam unum exemplum causæ ab quattuor arbitris iudicatæ eo minus probat *debuisset* coram quaternis arbitris causas disceptari, quo plura novimus exempla litium ab singulis arbitris iudicatarum. » [Equidem pro διαιτητῆς δέκα ἔτη λ. proposuerim: διαιτητὰς εἰς δίκην ἐκάστην λαμβάνειν, vel διαιτητὰς ὡς δικαστὰς λαμβάνειν, quod non ita longe abest ab literis quas traditas accepimus. —] « Verum illud utut est, si modo priora verba recte emendavi, lites, quæ essent infra decem drachmas, *debebant* antea apud arbitros disceptari, quam in iudicium deferrentur heliasticum; quæ igitur decem drachmis majores essent privatæ controversiæ, poterant illæ quidem, sed non debebant arbitris antea ad disceptandum dari. Id vero tum naturæ rerum convenientius est, quam quæ est vulgatæ scripturæ sententia, ut decem drachmis majores debuerint,

causæ suæ parum fiderent, vererenturque ne ab arbitris condemnarentur, moras neclere ac prætextos et exceptiones speciosas afferre studebant; ac primum quidem exceptione actionis non recte institutæ uti, deinde vero morbum aut peregrinationem sub jurisjurandi fide prætexentes dilationem petere, denique dicta die aut omnino non, aut occidente jam sole se sistentes restitutionem illis petere, adeo ut de integro prorsus causa denuo instituenda esset.

inferiores potuerint diuinitatis committi, tum eidem respondet, quod quadraginta viri sive pagani iudices lites, quæ essent decem drachmis minores, ipsi iudicabant, quæ majores essent, iudicibus heliasticis iudicandas descrebant; ita enim et Lex. Rhet. p. 306, 15 : τεσσαράκοντα... πρὸς οὐς αἱ ἴδιαι δίκαι λαγχάνοντο καὶ τὰ [malim ἑλ. αἱ] μέχρι δέκα δραχμῶν, τὰ [malim τὰς] δ' ὑπὲρ τοῦτο τὸ τίμημα τοῖς δικάσταῖς παρεδίδοσαν. Id enim verius videtur Pollucis narratione, qui VIII, 100 scribit : Οἱ περιόντες κατὰ δῆμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἐδίκαζον, τὰ δ' ὑπὲρ ταῦτα διαιτηταῖς παρεδίδοσαν, nisi mavis utrique reddere : τοῖς δικάσταῖς ἢ διαιτηταῖς παρεδίδοσαν (παρεδίδοσαν). Sic etiam Lex. Rhet. 310, 21 : ἕως δέκα δραχμῶν ἐδίκαζον κατὰ δῆμους. Nihil autem tribuendum est Zonaræ v. Διαιτηταί : οἱ ὑπεράνω τῶν πεντήκοντα νομισμάτων εἰσας κρίνοντες ὡς εἶναι τοὺς διαιτητὰς μεγίστους κριτὰς, neque tribuit ei quidquam Hudtwalckerus *De arbitris* p. 39, quamquam de pecuniæ summa, infra quam lites arbitris publicis disceptandæ sint datæ, Hudtwalckerus ab ea sententia vehementer discedit, quam ipse modo professus est. — In sequentibus quæ uncis intercluduntur, suppleta, alia correctæ sunt ab Meiero. Codex : ... ἡμέραν οὐκ ἀπάντων τὰς θπὴ δύνοντας, et mox : ὥστε εἴ ὑπ' ἀργῶν ἀκέραιον; dein : ἢ ἀντιλῆξις οὕτως ἀντιλαχεῖν... ὅπως ἐκ τῶν λόγων. De postrema loci parte ita Meierus exponit : « Quicumque ab *arbitris* condemnati essent, iis iudicium τῆς μὴ οὔσης non secus dabatur, atque iis, qui ab *heliasticis iudicibus* absentiae nomine damnati essent, si iniuriam sibi factam opinarentur, τὴν ἐρήμην ἀντιλαχεῖν concedebatur. Quod igitur, qui hic commemorantur, *nonnulli* τὴν μὴ οὔσαν plane negarunt atque de actionum numero funditus sustulerunt, id ex sententia huius grammatici sic explicandum est, quod cum arbitris sublatis ea quoque actio per desuetudinem abrogata est. Itaque docet hic locus arbitrorum munus potestatemque aliquando, idque reliquis legibus et iudiciis Atheniensium superstitibus, esse sublatam, quamquam non docet, quando id acciderit. Quod vero in fine enarrationis positum est, rectius autem esset ante κατ' ἐνόου collocatum, ἐξῆν δὲ ἀντιλαχάνειν ἐντὸς ἡμερῶν δέκα, idem tradit et Photius p. 267, 17 v. Μὴ οὔσα δίκη : ἐντὸς δὲ ἡμερῶν εἰς ἀντιλαχεῖν τὴν μὴ οὔσαν δίκην, ματὰ δὲ ταύτας οὐκέτι, et, qui utroque melior auctor est, Pollux VIII, 60, ubi pro ἐξῆν ἐντὸς δέκα ἡμε-

ρῶν τὴν μὴ οὔσαν ἀντιγράφειν rescripserim ἀντιλαχεῖν. Iis igitur qui ab arbitris propter desertum vadimonium condemnati essent, decem tantum dies concedebantur, intra quos iis permitteretur τῆ μὴ οὔση uti; idem dierum numerus iis, qui testularum iudicio condemnati essent, præscribebatur, intra quem urbe excederent. Qui vero ab iudicibus heliasticis absentes condemnati essent, his legitima erat duorum mensium præscriptio, intra quos iis licebat τὴν ἐρήμην ἀντιλαχεῖν. »

12.

Pollux VIII, 102 : Οἱ ἑνδεκά, εἰς ἀφ' ἐκάστης φυλῆς ἐτίθητο, καὶ γραμματεὺς αὐτοῖς συνθηθμεῖτο· νομοφύλακες δὲ κατὰ τὸν Φαληρέα μετωνομάσθησαν. — Addit : Ἐπιμελοῦντο δὲ τῶν ἐν τῷ δεσμοτηρίῳ, καὶ ἀπῆγον κλέπτας, ἀνδραποδιστὰς, λωποδύτας, εἰ μὲν ὁμολογοῖεν θανατώσοντες· εἰ δὲ μὴ, εἰσάγοντες εἰς τὰ δικαστήρια, κὰν ἀλώσιν, ἀποκτενοῦντες. Τοῦ δὲ νομοφυλακίου θύρα μία χαρωναῖον ἐκαλεῖτο, δι' ἧς τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπῆγοντο.

Κατὰ τὸν Φαληρέα] V. Meier. in annot. ad fr. 10. — νομοφύλακας] Aliter schol. Aristoph. *Vesp.* 1108 : Οἱ ἑνδεκά· ἐτήρουν οἷδε τοὺς δεδεμένους· οὗτοι δὲ νῦν θεσμοφύλακες καλοῦνται. Ἡ τῶν ἑνδεκά ἀρχὴ τοὺς μὲν ὁμολογοῦντας καὶ ἀνδραποδιστὰς καὶ λωποδύτας θανάτῳ ἐκόλαζον, τοὺς δὲ ἀρνούμενους εἰς δικαστήριον εἰσῆγον. Proclivis conjectura esset pro θεσμοφύλακες scribendum esse δεσμοφύλακες, nisi obstaret geminum νομοφυλάκων vocabulum. Distinguendi igitur hi nomophylaces ab septem (vel sex sec. Meierum) nomophylacibus, de quibus Pollux VIII, 94, et Suidas s. v. et Lex. Rhet. in Append. ad Photium p. 673, 23, ubi vide Meierum. Non distinguendos esse suspicatus est Ulrichius, improbante Schamanno *Hist. jur. publ.* p. 299, n. 3. Ceterum de Undecimviris v. Schœmann. I. I. p. 246.

His subijcio alia quædam, quæ etsi non ex historicis libris desumpta, ad historiam tamen pertinent.

13.

Plutarch. *Lyc.* 23 : Ὁ δὲ Φαληρεὺς Δημήτριος (φησί) οὐδεμιᾶς ἀψάμενον (sc. Λυκοῦργον) πολεμικῆς πράξεως, ἐν εἰρήνῃ καταστήσασθαι τὴν πολιτείαν. Ἔοικε δὲ καὶ τῆς Ὀλυμπιακῆς ἐχειρίας ἢ ἐπίνοια πράου καὶ πρὸς εἰρήνην ἔχοντος οἰκείως ἀνδρὸς εἶναι. Itæ ad libri *Περὶ πολιτικῆς* vel *Περὶ νόμων* retulerim. Contrariam his sententiam probavit Hippias fr. 9, p. 62.

12.

Undecimviri sunt, quorum singuli e singulis eliguntur tribubus, ipsisque scriba adnumeratus. Secundum Demetrium Phalereum nomophylaces denominati sunt.

13.

Demetrius Phalereus Lycurgum ait nullam bellicam actionem attigisse, sed in pace rempublicam constituisse autumat. Sane Olympiacarum induciarum excogitatio mansueti et pacis perquam studiosi hominis videtur fuisse.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Plutarchus Aristid. c. 1 : Ἀριστείδης ὁ Λυσιμάχου θυλάης μὲν ἦν Ἀντιοχίδης, τῶν δὲ δῆμων Ἀλωπεκῆθεν. Περὶ δ' οὐσίας αὐτοῦ λόγοι διάφοροι γέγονασιν, οἱ μὲν, ἦ; ἐν πενίᾳ συντόνῳ καταβιώσαντος καὶ μετὰ τὴν τελευταίην ἀπολιπόντος θυγατέρας δύο πολὺν χρόνον ἀνεχδότους δι' ἀπορίαν γεγεννημένας. (2) πρὸς δὲ τοῦτον τὸν λόγον ὑπὸ πολλῶν εἰρημένον ἀντιτασσόμενος ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῷ Σωκράτει χωρίον τε Φαληροὶ φησὶ γινώσκειν Ἀριστείδου λεγόμενον, ἐν ᾧ τέθραπται, καὶ τεκμήρια τῆς περὶ τὸν οἶκον εὐπορίας ἐν μὲν ἡγεῖται τὴν ἐπώνυμον ἀρχὴν, τὴν ἤρξαι τῷ κυάμῳ λαγῶν ἐκ τῶν γενῶν τῶν τὰ μέγιστα τιμήματα κεκτημένων, οὓς Πενταχοσιομεδίμνους προσηγόρευον, ἕτερον δὲ τὸν ἐξοστρακισμόν· οὐδενὶ γὰρ τῶν πενήτων, ἀλλὰ τοῖς ἐξ οἴκων μεγάλων καὶ δι' ὄγκον ἐπιφθόνων ὄστρακον ἐπιφέρεισθαι. (3) τρίτον δὲ καὶ τελευταῖον, ὅτι νίκης ἀναθήματα χορηγικούς τριπόδας ἐν Διονύσου κατέλιπεν, οἱ καὶ καθ' ἡμᾶς ἐδείκνυντο τοιαύτην ἐπιγραφὴν διασώζοντες, = Ἀντιοχίς ἐνίκα, Ἀριστείδης ἐχορήγει, Ἀρχέστρατος εἰδῶσθε. = (4) Τοῦτ' ἐστὶ μὲν οὖν, καίπερ εἶναι δοκοῦν μέγιστον, ἀσθενέστατόν ἐστι. Καὶ γὰρ Ἐπαμεινώνδας, ὃν πάντες ἀνθρώποι γινώσκουσιν ἐν πενίᾳ καὶ τραπέζα πολλῇ καὶ βιώσαντα, καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος οὐκ ἀφιλοτίμους ἀνεδέξαντο χορηγίας, ὁ μὲν αὐληταῖς ἀνδράσιν, ὁ δὲ παισὶ κυκλίσι χορηγῆσας, τούτῳ μὲν Αἴωνος τοῦ Συρακοσίου τὴν δαπάνην παρέχοντος, Ἐπαμεινώνδα δὲ τῶν περὶ Πελοπίδαν.

Aristides Lysimachi filius, de tribu Antiochide, curia Alopecensis fuit. De facultatibus ejus diversa traduntur. Quidam summa in paupertate vitam exegisse, duasque morientem filias reliquisse scribunt, quae diu ob inopiam maritos non invenerint. (2) Huic multorum narrationi Demetrius Phalereus in Socrate repugnans, cognitum sibi in Phalero praedictum ait Aristidis, in quo is sepultus sit. Non defuisse autem rem ei familiarem, primum ex eo colligit, quod is sorte fabarum lectus magistratum, qui Eponymus appellatur, gesserit, qui iis modo committeretur, quorum familiae maximum censum explerent, videlicet quingentorum medimnorum, unde πενταχοσιομεδίμνοι dicebantur: deinde, quod ostracismo in exilium sit pulsus; id vero non pauperibus, sed illustri genere natis atque invidiae ob potentiam obnoxii, decerni solitum. (3) Postremo, quod victoriae donaria tripodes spectaculis sacros reliquerit in fano Bacchi, qui nostro quoque ostendebantur tempore, hac inscriptione: = Vicit Antiochis, Aristides sumptum fecit, Arcestratus ducit. = (4) Postremum hoc argumentum, quum maximum videatur, omnium minime valet. Nam et Epaminondas, quem extrema in paupertate et educatum fuisse et vixisse notum est omnibus, et Plato philosophus, haud illiberales uterque sumptus, in tibicines alter, alter in cyclicos pueros fecit: suppeditante huic quidem Dione Syracusano, illi autem Pelopida. (5) Neque enim viris bonis tale adversus

(1) Οὐ γὰρ ἔστι τοῖς ἀγαθοῖς ἀκήρυκτος καὶ ἀσπληγὴς πρὸς τὰς παρὰ τῶν φίλων δωρεὰς πόλεμος, ἀλλὰ τὰς εἰς ἀπόθεσιν καὶ πλεονεξίαν ἀγενεῖς ἡγούμενοι καὶ ταπεινάς, ὅσαι φιλοτιμίας τινὸς ἀκερδοῦς ἔχονται καὶ λαμπρότητος, οὐκ ἀπωθοῦνται. (2) Παναίτιος μὲντος περὶ τοῦ τριπόδος ἀπορραίνει τὸν Δημήτριον διμνημῆα διψευσμένον· ἀπὸ γὰρ τῶν Περσικῶν εἰς τὴν τελευταίην τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου δύο μόνους Ἀριστείδας χορηγούς ἀναγράφεσθαι νικῶντας, ὧν οὐδέτερον εἶναι τῷ Λυσιμάχου τὸν αὐτὸν, ἀλλὰ τὸν μὲν Ξενοφίλου πατρός, τὸν δὲ χρόνῳ πολλῷ νεώτερον, ὡς ἐλέγχει τὰ γράμματα τῆς μετ' Εὐκλείδην ὄντα γραμματικῆς καὶ προσγεγραμμένος ὁ Ἀρχέστρατος, ὃν ἐν τοῖς Μηδικαῖς οὐδεὶς, ἐν δὲ τοῖς Πελοποννησιακοῖς συγχοὶ χορῶν εἰδῶσκαλον ἀναγράφουσι. Τὸ μὲν οὖν τοῦ Παναίτιου βέλτιον ἐπισκεπτέον ὅπως ἔχει. (3) Τῷ δ' ὄστρακῳ πᾶς ὁ διὰ δόξαν ἢ γένος ἢ λόγου δύναμιν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς νομιζόμενος ὑπέπιπτεν· ὅπου καὶ Δάμων ὁ Περικλέους εἰδῶσκαλος, ὅτι τὸ φρονεῖν ἐδόκει τις εἶναι περιττός, ἐξοστρακίσθη. (4) Καὶ μὲν ἄρξαι γε τὸν Ἀριστείδην ὁ Ἰδομενεὺς οὐ κυκμευτὸν, ἀλλ' ἐλομένῳν Ἀθηναίων φησὶν. Εἰ δὲ καὶ μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἤρξεν, ὡς αὐτὸς ὁ Δημήτριος γέγραφε, καὶ πάνυ πιθανόν ἐστίν ἐπὶ δόξῃ τοσαύτῃ καὶ κατορθώμασι τηλικούτοις ἀξιοθῆναι δι' ἀρετὴν ἢς διὰ πλοῦτον ἐτύχχανον οἱ λαγῶντες. (5) Ἀλλὰ γὰρ ὁ μὲν Δημήτριος οὐ μόνον Ἀριστείδην, ἀλλὰ καὶ Σωκράτην ὀπλός ἐστι τῆς πενίας ἐξελεσθαι φιλοτιμούμενος ὡς μεγάλου κακοῦ· καὶ γὰρ ἐκεῖνω φησὶν οὐ μόνον τὴν οἰκίαν ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ μᾶς ἐβδωμήκοντα τοκίζόμενας ὑπὸ Κρίτωνος.

omnia amicorum munera bellum suscipitur, quod componi nulla pace aut conditione possit; sed ea quae ad reponendum et divitias parandas spectant, illiberalia et vilia iudicantes non tamen ea repudiant, quae liberalitati nullum lucrum admittenti et splendori servant. (6) Panaitius quidem Demetrium in tripode illo nominis communitate deceptum asserit: nam a Persico ad finem usque Peloponnesiaci belli, duos tantum recenseri Aristidas, qui choro sumptibus suppeditatis vicerint, neutrum vero cum Lysimachi filio eundem fuisse, sed unum Xenophili filium, alterum multo post tempore natum; quod et litera ipsa ostendant, eo modo scriptae, qui post Euclidem cepit, et Arcestratus ascriptus, quem fabulas Medico bello docuisse nemo, multi Peloponnesiaco scribunt. De hoc Panaitii sermone qualis sit, amplius cogitare expedit. (7) Ostracismo quidem quicumque gloria, genere aut eloquentia multitudinem excellere existimarentur, erant obnoxii: quando Damon etiam Pericles magister, quod nimium sapere putaretur, testularum suffragiis in exilium missus est. (8) Sane Idomeneus non sorte fabarum ductum, sed electum ab Atheniensibus Aristidem ad gerendum eum magistratum scribit: quod si accidit, ut ipse tradidit Demetrius, post Plataensem pugnam, equidem probabile admodum est, virum tanta rerum gestarum gloria insignem iis dignum iudicatum honoribus, quos alii divitiarum nomine adipiscerentur. (9) Verum Demetrius non Aristidem modo, sed et Socratem a paupertate tanquam

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

πέπονθας. « Ἐπιτείναντος δὲ τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ βοῶντος, « Ἐγὼ, Δημόσθενης, οὐδὲν πέπονθα; » « Νὴ Δία, φάναι, νῦν ἀκούω φωνὴν ἀδικουμένου καὶ πεπονθότος. » Οὕτως ἦτο μέγα πρὸς πίστιν εἶναι τὸν τόνον, καὶ τὴν ὑπόκρισιν τῶν λεγόντων. Τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς ὑποκρινόμενος ἤρεσκε θαυμαστῶς· οἱ δὲ χαρίαντες ταπεινὸν ἤγοῦντο καὶ ἀγεννὲς αὐτοῦ τὸ πλάσμα καὶ μαλακὸν, ὧν καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἔστιν.

18.

Idem ib. c. 28 : Oratoribus populiscito capitis damnatis, Demosthenes fuga evasit. Ἄλλων δ' ἀλαχοῦ διασπαρέντων, ὁ Ἀντίπατρος περιέπεμπε τοὺς συλλαμβάνοντας, ὧν ἡγεμῶν ἦν Ἀρχίας, ὁ κληθεὶς Φυγαδοθήρας. Τοῦτον δὲ Θούριον ὄντα τῷ γένει λόγος ἔχει τραγωδίας ὑποκρίνεσθαι ποτε, καὶ τὸν Αἰγινήτην Πῶλον, τὸν ὑπερβαλόντα τῇ τέχνῃ πάντας, ἐκείνου γεγονέναι μαθητὴν ἱστοροῦσιν. Ἑρμιππος δὲ τὸν Ἀρχίαν ἐν τοῖς Λακρίτου τοῦ βήτορος μαθητῶν ἀναγράφει· Δημήτριος δὲ τῆς Ἀναξιμένους διατριβῆς μετисχηκέναι φησὶν αὐτόν.

Fragmentum de Æschine rhetore vide in Idomenei fr. 15.

19.

E LIBRO PEPRI THΣ TYXHΣ

Polybius (Exc. Vatican.) XXIX, 6, c, postquam de interitu regni Macedonici dixerat, subjicit :

Ὅστε πολλάκις καὶ λίαν μνημονεύειν τῆς Αἰματρίου τοῦ Φαληρεῖος φωνῆς· ἐκεῖνος γὰρ ἐν τῷ Περὶ τῆς τύχης ὑπομνήματι βουλόμενος ἐναργῶς ὑποδει-

disse : At tu quidem nihil eorum quæ narras passus es. Intendente eo deinde vocem et clamante : Ego vero, o Demosthenes, nihil passus sum? dixisse : Jam profecto hominis injuria affecti vocem audio. Adeo multum conducere ad fidem faciendam vocis contentionem gestusque putabat. Multitudini porro actio ipsius mirum in modum placuit; politiones hominem eam et indignam mollemque judicabant, inter quos Demetrius etiam Phalereus est.

18.

Aliis damnatorum alio dilapsis, Antipater circummisit qui eos caperent, principe inquisitorum Archia, eo qui Phygadotheras (i. e. fugitivorum indagator) cognominatus fuit. Hunc Thurium natione aliquando histrionem fuisse tragicum perhibent, et Polum Æginetam, qui eo artificio neminem habuit parem, hujus discipulum fuisse. Hermippus Archiam inter Lacriti oratoris discipulos numerat, Demetrius Anaximenis auditorem fuisse tradit.

19.

Quæ quum ita habeant, sæpe equidem ac magnopere mente recolui Phalerei Demetrii essatum. Is enim in Commentario qui inscribitur De fortuna, dum hujus vult mortalibus evidenter demonstrare volubilitatem, animum ad-

κύναι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ταύτης εὐμετάβολον, ἐπιστὰς ἐπὶ τοὺς κατ' Ἀλέξανδρον καιροὺς, ὅτε κατέλυσε τὴν Περσῶν ἀρχὴν, λέγει ταῦτα·

« Εἰ γὰρ λάθοις (πρὸ τῆς ἐννοίας add. Diodor.) μὴ χρόνον ἀπειρον, μηδὲ γενεὰς πολλὰς, ἀλλὰ πενήκοντα μόνον ἔτη ταυτὶ τὰ πρὸ ἡμῶν, γνώης ἂν ὡς τὸ τῆς τύχης χαλεπὸν ἐνταῦθα· πενήκοντα γὰρ ἔτι πρότερον οἶσθ' ἂν ἡ Πέρσας ἢ βασιλέα τῶν Περσῶν ἢ Μακεδόνας ἢ βασιλέα τῶν Μακεδόνων, εἰ τις θεῶν αὐτοῖς προὔλεγε τὸ μέλλον, πιστεῦσαι ποτ' ἂν, ὅς εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν Περσῶν μὲν οὐδ' ὄνομα λειφθήσεται τὸ παράπαν, οἱ πάσης σχεδὸν τῆς οἰκουμένης ἐδέσποντον· Μακεδόνες δὲ πάσης κρατήσουσιν, ὧν οὐδ' ὄνομα πρότερον ἦν (ὄνομα ἦν γνῶριμον Diodor.); Ἄλλ' ὁμοῦς ἢ πρὸς τὸν βίον ἡμῶν ἀσύνθετος τύχη (ἡμῶν ἀναλογία τῆς τύχης D.), καὶ πάντα παρὰ τὸν λογισμὸν τὸν ἡμέτερον καινοποιούσα, καὶ τὴν αὐτῆς δύναμιν ἐν τοῖς παραδόχοις (ἐνδόχοις D.) ἐνδεικνυμένη, καὶ νῦν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, δείκνυσι πᾶσιν ἀνθρώποις (καὶ νῦν ὁμοῦς ἐνδείκνυται, M. Diodor.), Μακεδόνας εἰς τὴν Περσῶν εὐδαιμονίαν (ἡγεμονίαν D.) εἰσοκίσασα, διότι καὶ τούτοις ταῦτα (τούτοις ἢ τύχη D.) τὰ γὰρ κέχρηκεν, ἕως ἂν ἄλλο τι βουλευθήται περὶ αὐτῶν. »

Ταῦτα μὲν ὁ Δημήτριος ὡσαυτὶ θεῶν τινὶ στόματι περὶ τοῦ μέλλοντος πεφοίδακεν... Δοκεῖ γὰρ μοι θεοτέραν ἢ κατ' ἀνθρώπων τὴν ἀπόφασιν ποιήσασθαι· σχεδὸν γὰρ ἑκατὸν καὶ πενήκοντα πρότερον ἔτεσι τῆς ἀπεφάνητο περὶ τῶν ἔπειτα συμβησομένων.

167+150=317. a. C.; itaque hunc libellum Demetrius scripserit quo tempore Athenarum erat administrator. — Eundem locum ex Polybio transcripsit Diodorus (Exc. Vat.) XXXI, 10.

vertens ad Alexandri tempora, quum is Persarum imperium delevit, hæc verba facit :

« Nam si quis haud quidem immensum tempus, neque multas hominum ætates, sed quinquaginta tantummodo ante hæc nostra tempora annos consideret, jam hinc, quam dura sit fortuna, agnoscat. Ante annos enim quinquaginta, putatisne vel Persas regemve Persarum, vel Macedones eorumve regem, si quis deus ipsis futura fata revelavisset, putatisne, inquam, sibi fore persuasuros, hac ipsa ætate ne nomen quidem Persarum superfuturum, qui tum universo fere orbi dominabantur; Macedones autem omnium rerum potituros, quorum eo tempore ne nomen quidem notum erat? Profecto infida ista vitæ nostræ fortuna, atque omnia præter opinionem nostram innovans, potentiamque suam inopinatis casibus patefaciens, etiam nunc, ut arbitrator, cunctis hominibus demonstravit, dum Persarum felicitatem ad Macedones transtulit, hos quoque tamdiu his bonis ex concessu frui permittens, donec aliter de his statuere ei videbitur. »

Hæc Demetrius divino quodam ore ac veluti de Apollinis tripode vaticinatus est; qui sane mihi videtur divinitus quam humana conditio fert, essatum edidisse; nam centum prope et quinquaginta ante annos, id quod futurum erat, verissime enuntiavit.

Josephus C. Apion. I, 23 : Multi historici Græci Judæorum mentionem fecerunt. Qui quamvis in multis erraverint, κοινῶς μέντοι περί τῆς ἀρχαιότητος ἀπαντες μεμαρτυρήκασιν... Ὁ μέντοι Φαληρεὺς Δημήτριος καὶ Φίλων δὲ πρεσβύτερος καὶ Εὐπόλεμος οὐ πολὺ τῆς ἀληθείας διήμαρτον. Verum nullus dubito, quin Demetrius ille sit non Phalereus, sed Demetrius is qui Judæorum historiam scripsit, Ptolemæi IV vel V coævus (V. Clem. Alex. Strom. I, p. 146).

Hæc e Demetrii reliquiis attulisse sufficiat. Reliqua ad literas et philosophiam etc. spectantia de industria omitto.

STRATO LAMPSACENUS.

Strato Arcesilai filius, Lampsacenus, Theophrastî, sicuti Demetrius Phalereus, discipulus, ejusque in schola successor (287 a. C.), præter philosophica, quorum titulos recenset Diogenes Laert. V, 28, opus scripsit Περὶ εὐρημάτων, sive, ut Diogenes ait, Εὐρημάτων ἰλέγχους δύο : quod quid sibi velit, liquet ex Plinio, qui inter auctores ad concinnandum Hist. Nat. librum VII adhibitos ponit *Stratonem qui contra Ephori εὐρήματα scripsit*. Ceterum Polybius (Exc. Vatican.) XII, 25 c. ed. Didot., postquam de Timæo aliorum scriptorium objurgatore dixerat, subjicit : Παρὰ πλείσιον Στράτωνι τῷ φυσικῷ συμβέβηκε· καὶ γὰρ ἰκαῖνος ὅταν ἐγγυρήσῃ τὰς τῶν ἄλλων δόξας διαστῆλαι καὶ ψευδοποιεῖν, θαυμάσιός ἐστιν· ὅταν δ' ἐξ αὐτῶν τι προφέρῃται καὶ τι τῶν ἰδίων ἐπινοημάτων

ἐξηγῆται, παρὰ πολὺ φαίνεται τοῖς ἐπιστήμοσιν εὐθιέστερος αὐτοῦ καὶ νοηρότερος.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΗΜΑΤΩΝ.

Clemens Alex. Strom. I, p. 129, 29 Syik : Χίλωνι τῷ Λακεδαιμονίῳ ἀναφέρουσι τὸ μὴ δὲν ἄγαυ. Στράτων δὲ ἐν τῷ Περὶ εὐρημάτων Στρατοδήμῳ τῷ Τεγεάτῃ προσάπτει τὸ ἀπόρρηγμα, Δίδυμος δὲ Σόλωνι αὐτὸ ἀνατίθεισιν. Pro Στρατοδήμῳ procul dubio scribendum Ἀριστοδήμῳ, quanquam hunc non Tegeatam, sed Argivum vel Lacedæmonium reliqui dicunt.

Idem ibid. p. 133, postquam varia variorum inventa recensuerat, inter fontes suos præter Scammonem aliosque etiam Stratonem Peripateticum ἐν τοῖς Περὶ εὐρημάτων nominat. (V. fragm. Scammonis.)

THEODECTES PHASELITA.

Suidas : Θεοδέκτης Φασιλίτης, ῥήτωρ, υἱὸς τοῦ προτέρου (sc. Theodectis rhetoris et tragici), ἔγραψεν ἐγκώμιον Ἀλεξάνδρου Ἡπείρωτου, ἱστορικὰ ὑπομνήματα, Νόμιμα βαρβαρικὰ, [Τέχνην ἱστορικὴν ἐν βιβλίῳις ζ',] καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπομνήματα.

De Theodecte seniore, Isocratis et Platonis discipulo, qui natus circa Ol. 100, jam mortuus erat Ol. 111, 4. 333 (Plutarch. Alex. 17), vide Westermann. in *Gesch. d. gr. Bereds.* 50, 6; 68, 21, et Wagner. in *Fragm. tragg.* p. 113 sqq. De filio Theodecte, qui sub Ptolemæo I floruisse debet, aliunde non constat; neque operum fragmentum aliquod potui indagare.

DE INVENTIS.

Illud : Ne quid nimis Chiloni Lacedæmonio ascribunt.

Straton vero in libro De inventis dictum hoc Stratodemo (*Aristodemo*) Tegeatæ tribuit; Didymus denique Soloni vindicat.

Suidas : Λύκος, ὁ καὶ Βουθήρας, Ῥηγῖνος, ἱστορικός, πατὴρ Λυκόφρωνος τοῦ τραγικοῦ, ἐπὶ τῶν διαδόχων γεγονώς καὶ ἐπιβουλευθεὶς ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Φαληρείου. Οὗτος ἔγραψεν Ἱστορίαν Λιβύης καὶ Περὶ Σικελίας. Cf. Eudoc. p. 284; ubi pro Βουθήρας est Βουθύρας.

Idem v. Λυκόφρων, Χαλκιεὺς ἀπὸ Εὐβοίας, υἱὸς Σωκλέους, θίσει δὲ Λύκου τοῦ Ῥηγῖνου. — Tzetzes De vit. Lycophr. p. 263 ed. Müller. : Ὁ Λυκόφρων τῷ μὲν γένει ἦν Χαλκιεὺς, υἱὸς Σωκλέους, ἢ Λύκου τοῦ ἱστοριογράφου κατὰ τινος.

De inimicitiiis, quæ Lycus cum Demetrio intercedebant, accuratiora non traduntur. Ceterum ex iis colligimus Lycum vixisse Alexandriae (*). Opus historicum scripsisse videtur De Alexandro (fr. 1, coll. fr. 2), Olympiadis fratre, rege Epirotarum, qui bellum in Italia gessit. Reliqua fragmenta non tam historica sunt quam periegetica de rebus memorabilibus Italiae, Siciliae, Libyæ. Quarum regionum descriptione bene meruisse Lycum testatur Agatharchides De mar. Rubr. init. : Τὰ μὲν πρὸς ἐσπέραν ἐξείργασται Λύκος τε καὶ Τίμαιος, τὰ δὲ πρὸς ἀνατολῆς Ἐκαταῖος καὶ Βάσιλις. De alio quodam scripto ad Lycum nostrum fortasse referendo vide fr. 15 (**).

ΠΕΡΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.)

1.

Stephan. Byz. : Σκιδρός, πόλις Ἰταλίας. Τὸ ἐθνικὸν Σκιδρανός, ὡς Λύκος ἐν τῷ Περὶ Ἀλεξάνδρου. Urbis

(*) Demetrius Phalereus in Ægypto vixit an. 256—283 a. C.

(**) A Rhegino distinguendus Lycus Neapolitanus, medicus, cujus Ἑλληνικὸν τοῦ Διοσκουρίδου laudat Erotian. v. Ἀρτίων. Alia ex eodem afferunt Suidas et Phot. v. Πύθω, et Plin. XX, 20, 83. Cf. Indic. ad Galen. — Lycus Iasensis, qui de Pythagora scripsit. V. Athenæus X, p. 480, F; 418, F; II, p. 69, E, ubi perperam scribitur Λύκος ὁ Πυθαγόρειος; Porphyrius Vit. Pyth. p. 4, ubi item Λύκος ἐν τῷ Ἱστορίων. — Lycus Tarentinus Pythagoreus laudatur ap. Iamblich. V. P. 36. — Alius Lycus item Pythagoreus, ap. Euseb. P. E. XV, 2. Reliquos Lycones nihil curo. — Lycus Περὶ Θηβαίων, qui laudatur ap. Tzetz. ad Lyc. 526, 1206, esse debet procul dubio *Lysimachus*, cujus v. fragm.

praeter Lycum unus meminit Herodot. VI, 21 : Συβαρίται, οἱ Λάον τε καὶ Σκιδρόν οἶκον, τῆς πόλιος ἀπεστερημένοι. Recentiorum de situ urbis conjecturas vide ap. Schillerum De Thuriorum Rep. p. 8.

2

Schol. Aristoph. Pac. 925 : Περὶ δὲ τῶν λαρινῶν βοῶν Λύκος μὲν ὁ Ῥηγῖνος ἐπὶ ταῖς πρὸς Ἀλέξανδρον φησὶν ἀπὸ Λαρίνου τινὸς βουκόλου ταύτην αὐτοῦς τὴν προσηγορίαν ἐσχηκέναι. Εἰσὶ δὲ τινες οἱ παρὰ τὸν λάρον ἀξιοῦσιν αὐτοῦς οὕτω καλεῖσθαι· οἱ δὲ τὴν βουκόλην δασύνουσιν, ἐν ᾗ λαρίνοὺς τοὺς μεγαλορίνοὺς· Ἐν δὲ τῇ Χαονίᾳ φασὶ τοιοῦτους εἶναι βοῦς, οὗς καὶ Κεστρινούς καλοῦσιν. Ἄλλως. Τοὺς δὲ Ἡπειρωτικοὺς βοῦς οὕτω λέγουσιν ἀπὸ τινος Λαρίνου βουκόλου, παραλαβόντος παρὰ Ἡρακλέους τὰς Γηρυόνου βοῦς, καὶ θρέψαντος εἰς εὐεξίαν.

Cf. Suidas : Λαρινοὶ βόες, οἱ ἐν Ἡπειρῷ, ἀπὸ Λαρίνου βουκόλου, κλέψαντος τὰς Ἡρακλέους βοῦς, ὡς Λύκος ὁ Ῥηγῖνος, ὅτι τὰς Γηρυόνου βοῦς ἤλαυνε· Πρόξενος δὲ, αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἀντιναί τινος τῷ Δωδωναίῳ Διὶ· Ἀπολλόδοτος δὲ αὐτὸς τοὺς εὐτραφεῖς λαρίνοὺς λαρινεύειν γὰρ τὸ σιτεύειν. Photius s. v.; Eustath. ad Il. p. 1243, 11, ad Odyss. p. 1383, 1. Ælianus Hist. An. XII, 11 : Μέγιστος δὲ ἦν ἄρα βοῶν οὗτος (Ὀνούρις) καὶ ὑπὲρ τοὺς Χάονας, οὗσπερ καὶ λαρινούς καλοῦσι Θεσπρωτοὶ τε καὶ Ἡπειρώται, τῆς σπορᾶς τῆς τῶν Γηρυόνου βοῶν γενεαλογοῦντες. Hecalzi Mil. fr. 349; Aristoteles H. An. III, 16, 7; Athenæus IX, p. 376, B; Plinius H. N. VIII, 45, 76; Orpian. Cyn. II, 109; Apostolius XI, 77; Steph. Thes. s. v. — Verbis ἐπὶ ταῖς πρὸς Ἀλ., idem Lyci Βουθήρου opus significari, quod fragm. 1 citatur, non dubito. Quæritur quodnam fuerit. De Historia Alexandri Magni cogitavit Creuzerus *Hist. Kunst* p. 364. Quod quam sit veri dissimile monui in Præfat. ad Scriptor. Rer. Alex. p. V. Equidem cogitarem de Historia expeditionis Italicæ Alexandri Epirotæ, adeoque ap. schol. Arist. rescripserim ἐν ταῖς περὶ Ἀλέξανδρον sc. ἱστορίαις. Quanquam fragmenta ad argumentum hoc haud proxime pertinent. Sin veriore titulum indicat scholiastæ locus, utrum-

(DE REBUS ALEXANDRI EPIROTÆ?)

1.

Scidrus, urbs Italiae. Gentile Scidrianus, uti est apud Lycum in libro De Alexandro.

2.

Larinos boves Lycus Rheginus in Historiis de Alexandro

dicit nomen habere a Larino quodam bubulco (qui Geryonius boves ab Hercule acceperit [vel furatus sit] et eximie aluerit). Sunt tamen qui eos a λάρος (marina avi?) sic dictos esse velint; alii autem syllabam βι cum spiritu aspero scribunt, ut λαρίνοὺς sit idem quod μεγαλορίνοὺς (magno naso præditos): ejusmodi boves in Chaonia esse dicunt, quos etiam Cestrinos vocant.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

5.

Ælianus N. An. XVII, 16 : Θεόπομπος λέγει τοὺς περὶ τὸν Ἀδρίαν οἰκοῦντας Ἐνετοὺς, ὅταν περὶ τὸν ἄροτον τρίτον καὶ σπόρον ἢ ὥρα ἢ, τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα· εἴη δ' ἂν τὰ δῶρα ψαιστὰ ἄττα καὶ μεμαγμένα μᾶζαι καλῶς τε καὶ εὖ. Βεβούληται δὲ ἄρα ἢ τῶνδε τῶν δώρων πρόθεσις μελίγματα τοῖς κολοιοῖς εἶναι καὶ σπονδῶν ὁμολογία, ὡς ἐκείνους τὸν καρπὸν τὸν Δημήτριον μὴ ἀνορύττειν καταβληθέντα εἰς τὴν γῆν μηδὲ παρεκλέγειν.

Λύκος δὲ ἄρα καὶ ταῦτα μὲν ὁμολογεῖ, καὶ ἐκεῖνα δὲ ἐπὶ τούτοις προστίθῃσι, * καὶ φοινικοὺς ἱμάντας τὴν χρόαν, καὶ τοὺς μὲν προθέντας ταῦτα εἶτα ἀναχωρεῖν· καὶ τὰ μὲν τῶν κολοιῶν νέφη τῶν ὄρων ἔξω καταμένειν, δύο δὲ ἄρα ἢ τρεῖς προηρημένους κατὰ τοὺς πρίσθεις τοὺς ἐκ τῶν πόλεων πέμπεσθαι, κατασκεψομένους τῶν ξένων τὸ πλῆθος· ὅπερ οὖν ἐπανίασι θεασάμενοι, καὶ καλοῦσιν αὐτοὺς, ἢ πεφύκασιν οἱ μὲν καλεῖν, οἱ δὲ ὑπακούειν. Ἐρχονται μὲν κατὰ νέφη, ἐὰν δὲ γεύσωνται τῶν προειρημένων, ἴσασιν οἱ Ἐνετοὶ ὅτι ἄρα αὐτοῖς πρὸς τοὺς ὄρνιθας τοὺς προειρημένους ἐνσπονδὰ ἔστιν, ἐὰν δὲ ὑπερίδωσι καὶ ἀτιμάσαντες ὡς εὐτελῆ μὴ γεύσωνται, πεπιστεύκασιν οἱ ἐπιχώριοι, ὅτι τῆς ἐκείνων ὑπεροφίας ἔστιν αὐτοῖς λιμὸς τὸ τίμημα. Ἄγευστοι γὰρ ὄντες οἱ προειρημένοι καὶ ἀδίκαστοί γε, ὡς εἰπεῖν, ἐπιπέτονται τε ταῖς ἀρούραις καὶ τὸ γε πλεῖστον τῶν κατεσπαρμένων συλῶσι πικρότατά γε ἐκείνοι σὺν τῷ θυμῷ καὶ ἀνορύττοντες καὶ ἀνιχνεύοντες.

Cf. Theopomp. (fr. 143) ap. Antigon. Mir. 189 (173 Westerm.), ubi eadem brevius, ita tamen quasi totus locus e Theopompo fluxerit. Eadem etiam Aristot. Mir. ausc. 119, celans nomina auctorum. — προστίθῃσι κτλ.] * Orationem hiulcain omissione laborare monuit Schneiderus. Sententiam expleveris scribens : προστίθῃσι· προτιθέναι vel προτιῖναι (τοὺς Ἐνετοὺς sc.) καὶ φοινικοὺς ἱμάντας. Quale additamentum ea quæ sequuntur tan-

5.

Theopompus Venetos loquit Adriam accolentes, quum arationis tertie et sementis faciendæ tempus adest, monedulis placentas quasdam et mazas optime confectas muneris mittere; quas quidem idcirco proponunt, ut veluti placamenta monedulis sint, et induciæ cum iis pactæ, ne Cereris fructum terræ commissum refodiant aut sublegant. Lycus quum hæc vera esse fatetur, tum eisdem addit loros etiam rubros proponere, et his propositis discedere; monedularum greges quidem extra fines manere, verum duas aut tres selectas obviam mitti legatis urbium, ut inspiciant quanta donorum oblatozum sit copia; quæ ut eam perspexerunt, ad suas revertuntur, easque iuvitant eo modo, quo hæc quidem vocare, illæ intelligere solent. Jam igitur gregatim, instar nubium, accedunt, ac si offas objectas comederint, se cum iis pacem et sædus habere Veneti intelligunt; sin contempserint, et tanquam vilia non dignentur comedere,

tum non flagitant. φοινικοὺς *M. m*; πρὸς τὴν χρόαν *Vat.* [et cod. Paris. 1694], in qua lectione fortasse superest vestigium vocabuli omissi, quod quaerimus. * *JACOBS.* Ceterum haud perspicio cur loros purpureos apposuerint.

Ξένων τὸ πλῆθος] ξένων τὸ πλ. cod. Reg. 1694. ξένων dedit Schneider; τῷ πλῆθει τῶν ξένων alii libri, quod *JACOBS.* retineri vult scribeudo τ. πλ. τὰ τῶν ξένων, *multitudinis, a qua missi sunt, in gratiam inspicientes res hospitum Venetorum.*

6.

Schol. Theocrit. VII, 78 : Ἐδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ κτλ.] Λύκος (sic *Tour.*; libri Λύκιος) φησὶ τῆς Θουρίας ὄρος θαλαμὸν, ὑπ' ὃ ἀντρον τῶν Νυμφῶν. Καλοῦσι δὲ αὐτὸ Ἀλουσίας οἱ ἐπιχώριοι, ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος Ἀλουσίου ποταμοῦ. Ἐν τούτῳ ποιμὴν ἐπιχώριος δεσπότης θρέμματι βόσκων, ἔθιβε συχνῶς ταῖς Μούσαις. Οὐ γάριν δυσχεράνας δὲ δεσπότης εἰς λάρνακα κατακλίσας αὐτὸν ἀπέθετο. Τούτῳ δ' ἐδίσταξεν δὲ δεσπότης βουλευόμενος εἰ σώσειαν αὐτὸν αἱ Μοῦσαι. Παραδραμόντος δὲ διμηνιαίου χρόνου, παραγενόμενος καὶ τὰ ζύγαστρα τοῦ λάρνακος διανοήσας, ζῶντα κατεῖληψε, καὶ τὴν λάρνακα πεπληρωμένην κηρίων εἴρεν.

Θαλαμὸν] Θαλαμῶν conj. *Reiskius*; θαλάσσιον *Tourius*; ego : χοιμαλὸν, quod montis epitheton in humilem et aquosam Sybarcos Thuriarumque regionem bene quadrare mihi videtur. Flumen in sequentibus memoratum apud Ælian. Nat. An. X, 38 dicitur *Lusias*, hodie *Lucino* sive *Lucido* (de quo *Schiller. De Thuriarum Rep. p. 1* laudat Romanellium *Topografia del regno di Napoli I, p. 229*); quocum concinit *Timæus* apud Athen. XII, p. 519, B : τοῦ θέρους οἱ νεώτεροι αὐτῶν (sc. Sybaritarum) εἰς τὰ τῶν Νυμφῶν ἀντρα τῶν Λουσιᾶδων ἀποδημοῦντες διετέλουν μετὰ πάσης τρυφῆς. Vix puto *Timæum*, qui *Lycos* sæpius usus est, de nomine hoc ab eo dissensisse. Defendi tamen vulgata

indigenæ sibi persuasum habent illarum contemptum famem minari. Nam veluti homines muneribus incorrupti, sic illæ nihil ex objectis escis gustantes in arationes involant, et maximam salorum partem acerbissime prædantur, animo irato effodientes et investigantes.

6.

Lycus narrat Thuriæ regionis montem esse humilem, sub quo antrum situm est Nympharum, cui Alusiarum nomen Indigenæ indiderunt ab Alusia amne præterfluente. In monte isto pastor indigena pecora domini sui pascens frequentibus Musas honoravit sacrificiis. Quod ægre ferens herus eum in arca inclusum exposuit. Sed animo rem volvens ambigebat herus, num forte Musæ illum servaverint. Itaque, quamquam bimestre jam temporis spatium præterlapsum erat, ad arcam accedit, claustrisque remotis hominem viventem deprehendit, arcam vero favis repletam repperit.

potest aliorum analogia nominum, quibus a mobile præfigitur. Exempla collegit Schneidewinus ad Heraclid. fr. 29. — ταῖς Μούσαις] Musas apud Lydos Nymphas vocari refert Suidas v. Νύμφαι. Nostro tamen loco vercor ne Μούσαις substituendæ sint Λουσαίαι vel Λουσιάδες.

7.

Athenæus II, p. 47, A: Λύκος δὲ πολυχρονίους φησὶν εἶναι τοὺς Κυρνίους, (οἰκοῦσι δ' οὗτοι περὶ Σαρδόνα,) εἰὰ τὸ μέλιτι ἀεὶ χρῆσθαι· πλείστον δὲ τοῦτο γίνεται παρ' αὐτοῖς.

Cur h. l. Schweighæuser. pro Λύκος scribi voluerit Λύκων causa est nulla, uti recte monet Clinton. F. H. III, p. 485. Ceterum quo loco Lycus hæc protulerit, nescio. Timæus de Sardinia dicit fr. 26 sq.

ΣΙΚΕΛΙΚΑ.

8.

Antigon. Mirab. c. 148 (133 W.): Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν Λύκων μὲν φησὶν (Καλλίμαχος) λέγειν, ὅτι ὁ μὲν Κάμικος θαλάττης ζεύσης ρεῖ, ὁ δὲ Κάπαιος καὶ Κριμισὸς ὅτι τὰ μὲν ἐπιπολῆς τῶν ὑδάτων εἰσὶ ψυχροὶ, τὰ δὲ κάτω θερμοὶ, τὸν δ' ἡμέραν ἐκ μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον τὸ μὲν ἀλυχὸν τῶν ρεϊθρῶν εἶναι, τὸ δὲ πότιμον.

θαλάττης] διὰ θαλ. conjec. Beckmann. — Κάπαιος] Ἄναπος conj. Meurs., Καχύπαρις Bentl. Cf. Solin. c. 11; Vitruv. 8, 3.

9.

Idem ibid. 154 (139 W.): Λύκων δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν γῶνι (κρήνην), φέρειν ἕξος, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων γρῶνται, τὴν δὲ ἐν Μυτιστράτῳ ὄν Ἰλαίῳ ρεῖν· τοῦτο δ' ἐν τε τοῖς λύγνοις κάεσθαι καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψύραν ἴασθαι, προσαγορευόμενον Μυτιστράτιον· πλησίον δὲ εἶναι τὴν

7.

Lycus Cynios, Sardinie incolas, longævus esse dicit, quod melle semper vescantur, cujus magna apud eos copia est.

SICULA.

8.

De fluvii et fontibus loquens Callimachus ait Lycum narrare Camicum per mare fervens fluere, Anarum (?) vero et Crimisum in superficie equam frigidam, infra vero calidam habere; porro Himeram ex uno eodemque fonte profectum in duos scindi alveos, quorum alter salsam haberet, alter potabilem equam.

9.

Lycum Rheginus, Callimacho teste, narrat fontem in Sicanorum ditione acetum ferre, quo uterentur ad condenda cibaria; fontem vero in Mytistrato quasi oleo fluere, idque oleum, quod Mytistratum vocant, in lucernis usurpari ac tuberibus et scabiei posse mederi. Haud longe inde

ἀπὸ μὲν ἀρκτούρου μέχρι πλειάδος ἀναβάλλουσιν οὐδενὸς χειρὸν τῶν ἄλλων ὑδάτων, ἀπὸ δὲ πλειάδος μέχρι πρὸς ἀρκτούρον τῆς μὲν ἡμέρας καπνὸν ἀναφέρουσιν καὶ πνέουσιν θερμὸν, ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φλογὸς πληρουμένην. Cf. Aristot. Mirab. Ausc. c. 123 sq. (113 W.).

10.

Plinius H. N. XX, 2, 14: Lycos (ait) in Indiæ terris fontem esse, cujus aqua lucernæ ardeant. Hujus fontis memorandi occasionem dedit fons Mytistrati (fr. 9). Ab eodem profectus Polycritus Mendæus (fr. 5 in Fragm. Script. Alex. M. p. 133) de simili Ciliciæ fonte verba fecit.

11.

Antigonus Mir. 170 (154 W.): Λύκων δὲ περὶ τὴν ἐν Μύλαις (λίμνην) τῆς Σικελίας δένδρα φύεσθαι (s. Καλλίμαχος φησὶ), διὰ μέσης δ' αὐτῆς ἀναθεῖν (ἀναθεῖν Bentl.) ὑδὼρ τὸ μὲν ψυχρὸν, τὸ δὲ τὸνναντίον.

12.

Idem ibid. 175 (159 W.): Ἐν δὲ τῇ Λεοντίνων ἱστορεῖν Λύκων τοὺς ὀνομαζομένους*, ἀναθεῖν μὲν ὡς θερμότερον τῶν ἐφομένων, τὰς δὲ πηγὰς εἶναι ψυχρὰς τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος ἀποθνήσκειν εὐθύς, τοὺς δὲ ἀνθρώπους μετὰ τρίτην ἡμέραν.

Post ὀνομαζομένους Meursius supplet Δεῖλλους, Cluver. Κρατῆρας. Callias (fr. 1): Οὗτοι κρατῆρες δύο εἰσὶν, ὡς ἀδελφοὺς τῶν Παλικῶν οἱ Σικελιώται νομίζουσιν.

LIBYCA.

13.

Stephanus Byz.: Ἄερότονον Λύκος ὁ Ῥηγῖνος χωρίον οἰεταὶ εἶναι, Στράβων δὲ (XVII, p. 835) πόλιν φησὶ καὶ ἄλλοι. Πόλις δὲ Λιβυφονίικων.

alium esse fontem, qui ab Arcturo usque ad Pleiadem nihilo pejorem quam alli aquam ejiceret, ab Pleiade vero usque ad Arcturum interdum fumum exhalaret calidum, noctu flammis repletus esset.

11.

Lycum, Callimacho teste, narrat lacum ad Mylas arboribus circumdatum, in medio suo aquam ejicere aliam frigidam, aliam contra calidam.

12.

In Leontinorum regione Lycus narrat esse lacus duos, quos Palicorum fratres vocant; ferventissimam aquam ejaculari, fontes vero frigidus esse; avium genus appropinquans eis statim exspirare, homines post diem tertium.

LIBYCA.

13.

Abrolonum Lycus Rheginus castellum esse putat; Strabo alique urbem dicunt; urbs scilicet Libyphœnicum est.

14.

Antigonus Mir. 66 (60 W.): Λύκος ιστορεῖ... ἐν Λιβύῃ, τὰ κτήνη τὸν μὲν ἄλλον χρόνον τὰ μὲν αὐτοῖς ἐναντία, τὰ δ' ὡς ἔτυγεν κοιμᾶσθαι, τῇ δὲ νυκτὶ, καθ' ἣν τοῦ κυνὸς ἀνατολὴ γίνεται, πρὸς αὐτὸ τὸ ἄστρον ἐστραμμένα, καὶ τούτῳ τεκμηρίῳ τῆς ἐπιτολῆς τοὺς ἐκεῖ χρῆσθαι.

(ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΝΕΣΤΟΡΟΣ.)

(15.)

Schol. cod. Genov. ad Theocrit. XVII, 123: ματρὶ φίλα καὶ πατρὶ θυώδεις εἴσατο ναῶς, sc. Πτολεμαῖος [Φιλᾶδελφος] ὅτι πολλοὺς ναοὺς ἰδρύσατο καὶ Λύκος (Λύκος cod.) δ' ἐν τῷ Περὶ τοῦ Νέστορος ἔποίησεν ὁ Φιλᾶδελφος, φησὶν οὕτως· « Ἐφοδόμησε καὶ τῶν γονέων ἀμφοτέρων παυμεγέθη ναὸν, καὶ ταῖς ἀδελφαῖς Ἀρσινόῃ καὶ Φιλωτέρᾳ (φωτῆρα cod.) ».

Nomen *Philoteræ*, Philadelphi sororis, egregia emendatione eruit Letronnius *Inscript. gr. et lat. de l'Égypte tom. I, p. 181 sq.*, ubi vide. Minus certa, probabilia tamen sunt reliqua, quibus purgare locum Letronnius studet. Ejiciendum censet καὶ ante λύκος; pro λύκος reponit Λύκος; deinde etiam verba ἔποίησεν ὁ Φιλ. aliunde illata statuit; tum scribit τῶν γονέων ἀμφοτέρων, denique post ἔφοδ. addit particulam δὲ. — In καὶ λύκος, etsi ferri potest Καὶ Λύκος δὲ, latere possit nomen uti Καλλίξανος, quem auctorem multum fuisse de rebus Ptolemæi ejusque institutis ex luculentis fragmentis constat. In mentem etiam venit *Callinicus*, de rebus Alexandriæ scriptor et *Seleucus Alexandrinus* grammaticus, quem de poculis loquens et alias sæpius Athenæus excitat. Verumtamen nostra e libro Περὶ τοῦ Νέστορος citantur; quod sane mirum; non novi hujus tituli librum; suspicor autem titulum decurtatum vel corruptum esse, ac significari librum de poculo Nestoris Homericō (Il. A, 631 sqq.), in cujus forma et adornatione explicanda mirum quantum grammatici desudarunt.

14.

Lycus narrat in Libya pecora reliquo quidem tempore vel ex adverso inter se posita dormire, vel ulli casus ferat; ea autem nocte, qua Sirius oritur, omnia ad sidus hoc conversa, eoque ortus signo indígenas uti.

Inter alios Dionysius Thrax sive Rhodius, postquam τὴν διάταξιν poculi enucleasse sibi visus est, λέγεται τὴν Νέστορίδα κατασκευάσαι, τῶν μαθητῶν αὐτῷ συνενεγκάντων τὰργύριον (Athen. XI, p. 487). Peculiare vero opus de vase isto scripsisse constat Asclepiadem Myrleanum (Athen. XI, § 77—86), qui etiam in Theocritum commentarios fecit, sæpiusque in scholiis nostris citatur. Sosibium quoque, qui in aula Ptolemæi Philadelphi versabatur, de versibus Homeri, quibus poculi hujus mentio fit, disputasse scimus ex Athenæo vel potius ex Asclepiade ap. Athenæum XI, § 85, quo ipso loco narratur etiam quomodo Ptolemæus pugas Laco-nis grammatici traduxerit. — Quæ quomodo ita sint, nescio an Philadelphus quoque τὴν Νέστορίδα κύλικα construendam curaverit, eumque in patris templo tanquam donarium collocaverit [Capuz quoque in Dianæ templo Nestoreum poculum inter donaria visebatur], siculi in Arsinoes templo ῥυτὸν artificiosissimum a Ctesibio faciendum, sororisque statuas ῥυτὸν manu tenentes repræsentari curavit. V. Athen. XI, p. 497, D. Itaque nostro loco refinxerim: ... ἐν τῷ περὶ τῆς τοῦ Νέστορος [κύλικος, ἦν] ἔποίησεν ὁ Φιλᾶδελφος. Jam si verba καὶ λύκος recte se habent, facillime fieri potuit ut in seqq. vox κύλικος excideret; sin corrupta sunt, ex ipsa voce κύλικος loco suo mota oriri poterant; quid vero tum reponendum sit, nescio. — Ceterum auctor fuerit idem atque ille, ex quo mox ad v. 128 afferuntur alia quedam de Ptolemæo II aliunde parum nota: Πτολεμαῖος, αἶτ, τῷ Φιλᾶδελφῷ συνόκει πρότερον Ἀρσινόῃ ἢ Λυσιμάχου, ἀπ' οὗ καὶ τοὺς παῖδας ἐγέννησεν Πτολεμαῖον καὶ Λυσιμάχον καὶ Βερενίκην· ἐπιβουλεύουσάν τ' ἐταύτην εὐρών καὶ σὺν αὐτῇ Ἀμύνταν καὶ Χρῦσιππον τὸν Ῥόδιον ἰατρὸν, τούτους μὲν ἀνείλεν· αὐτὴν δὲ ἐξέπεμψεν εἰς Κοπτὸν ἢ εἰς τόπον τῆς Θηβαΐδος, καὶ τὴν οἰκειάν ἀδελφὴν Ἀρσινόην ἔγημα· καὶ εἰσεποιήσατο αὐτῇ τοὺς ἐκ τῆς προτέρας Ἀρσινόης γεννηθέντας παῖδας. Ἡ γὰρ ἀδελφὴ καὶ γυνὴ αὐτοῦ ἄτεκνος ἀπέθανεν.

(15)

(DE NESTORE?)

Multa templa a Ptolemæo Philadelpho consecrata esse Lycus (?) quoque, eo loco, quo loquitur de Nestoris (poculo, quod (?)) Philadelphus faciendum curavit, declarat ita loquens: « Edificavit etiam utrique parenti templum permagnum, et sororibus Arsinoæ et Philoteræ. »

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

2.

Schol. Theocrit. I, 69 : Νυμφόδωρος ἐν τῷ Περὶ Σικελίας θαυμαζομένων φησὶν ὅτι ἐπὶ Δάρνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας οὐκ ἦν. Cf. Eustath. ad II. II, p. 588 bn.

ἐν τῷ libri; Ebertus conj. ὅτι ἀπ' Ἀκίδος Ἄκις π. Σικελία ἐν τῷ. Quod quam parum sit verisimile exposuit Dübnerus (in *Revue de philolog.* 1847, p. 457), qui ipse locum hunc corruptum manu lenissima sanitati restituit. « Causaubon, ait, a corrigé ὅτι ἐπὶ Δάρνιδος, *du temps de Daphnis*; mais il a laissé la suite intacte. Le poète dit : « Où étiez-vous donc, Nymphes, lorsque Daphnis se mourait? Vous n'étiez ni dans l'Anapus, ni sur l'Étna, ni dans l'Acis. » Sur cela un savant scholiaste avait fait la remarque : Νυμφ... φησὶν ὅτι ἐπὶ Δάρνιδος Ἄκις ποταμὸς Σικελίας οὐκ ἦν, *du temps de Daphnis* il n'existait pas de fleuve Acis en Sicile. En effet ce fleuve prit naissance sous le rocher avec lequel Polyphème écrasa son rival, tandis que Daphnis se liait aux plus anciennes traditions de l'île. » De Acide fl. cf. quem Ebert. laudat, Carrera Monument. urbis Catan. II, 4 et 6 (Thes. Sic. vol. X), et Interpr. ad Vib. Seq. p. 4 ed. Oberlin.

3.

Ælian. N. A. XI, 20 : Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανός ἐστὶ πόλις, ὡς λέγει Νυμφόδωρος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανοῦ νεὸς ἐπιχωρίου δαίμονος· πάνυ δὲ καὶ ἐναργῆ φησὶν εἶναι τοῦτον. Καὶ τὰ ἄλλα μὲν ὅσα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγει, καὶ ὅπως ἐμφανῆς ἐστὶ, καὶ ἐς τὸ τῶν δεομένων προχείρως εὐμενῆς τε ἄμα καὶ ὠλεως, εἰσόμεθα· νῦν δὲ ἐκεῖνα εἰρήσεται. Κύνες εἰσὶν ἱεροὶ, καὶ οἷδε θεραπευτῆρες αὐτοῦ καὶ λατρεύοντές οἱ, ὑπεραίροντες τὸ κάλλος τοῦς Μολοττοῦς κύνας καὶ σὺν τούτῳ καὶ τὸ μέγεθος, χιλίων οὐ μείους τὸν ἀριθμὸν. Οὐχοῦν οὗτοι μεθ' ἡμέραν μὲν αἰκάλλουσι τε καὶ σαίνουσι τοὺς ἐς τὸν νεῶν καὶ τὸ ἄλλος παριόντας, εἴτε εἶεν ξένοι, εἴτε ἐπιχώριοι· νύκτωρ δὲ τοὺς μεθύοντας ἔρη καὶ σφαλλομένους κατὰ τὴν ὁδὸν οἷδε ποιμπῶν δίκην καὶ ἡγεμόνων

2.

Nymphodorus in Mirabilibus Siculis Acidem fluvium Siciliae Daphnidis tempore nondum exstitisse narrat.

3.

In Sicilia Adranus est civitas, ut ait Nymphodorus, et in ea Adrani dæmonis vernaculi templum, quod omnino insigne ac splendidum esse ait. Sed quæ de hoc deo refert cetera, quamquam sit clarus, et in supplices prompte facilis ac propitius, alias dicam; nunc aliud explicabo. Canes ei sacri sunt, qui et ipsi colunt eum atque inserviunt, Molossis canibus tum forma tum magnitudine superiores, numero non pauciores quam mille. Hi interdum blande et adulantes tum peregrinos, tum indigenas, qui templum lucumque ingrediuntur, excipiunt. Nocte vero jam ebrios et tituban-

τε μάλα εὐγενῶς ἄγουσι, προηγούμενοι ἐς τὰ οἰκίαι ἕκαστον. Καὶ τῶν μὲν παροινούντων τιμωρίαν ἀρκούσαν εἰσπράττονται· ἐμπιδοῦσι γὰρ καὶ τὴν ἐσθῆτα αὐτοῖς καταρρηγνύουσι, καὶ σωφρονίζουσιν ἐς τοσοῦτον αὐτούς· τοὺς γε μὴν πειρωμένους λωποδυτεῖν διασπῶσι πικρότατα.

ἐς τὸ τῶν δεομένων] sc. πλῆθος, quod excidisse putat Schneider.; item ad vocem εἰσόμεθα cum eodem supple αἰλοθι vel ἕσπερον, aut cum Jacobsio scribe εἰσόμεθα. — εὐγενῶς] εὐμενῶς Jacobs. — σωφρονίζουσιν] Gesner.; libri σωφρονῶσιν. — De Adrano urbe a Dionysio condita v. Diodor. XIV, 37, 4. Adranus, pater Palicorum, Hesych. v. Παλιχοί (i. q. *Vulcanus*).

ΠΕΡΙΠΛΟΥΣ.

4.

Athenæus VIII, p. 331, E : Νυμφόδωρος δ' ὁ Συραχόσιος ἐν τοῖς Περιπλοῖς, ἐν τῷ Ἐλώρω ποταμῷ λάβρακας εἶναι φησὶ καὶ ἐγγίλει μεγάλας οὕτω τιθασοὺς, ὡς ἰκ τῶν χειρῶν δέχεσθαι τῶν προσφερόντων ἄρτους.

5.

Schol. Hom. Od. M, 301 : Νυμφόδωρος δὲ τὴν Σικελίαν περιηγησάμενος καὶ Πολύζιν καὶ Πανύσιον φύλακα τῶν Ἥλιου βοῶν Φυλάχιον (Φύλαιον codd. Vindobb. Φυλαίικον cod. Harl. 5674 in Gram. An. Paris. III, p. 480) φησὶ γενέσθαι, ἐν Φιλοστράτου Αἰολιῶν εἶναι φησὶ καὶ εἶναι ἐν Μυλαίᾳ ἡρώον.

Μεμφήδωρος, Μεμφόδωρος libri; corr. Ebert. Bublci nomen fuerit Φύλακος, siculi alius Phylacus, Deionis f., Æoli nepos, ap. Pherecyd. fr. 75 et alios memoratur. Cf. Müller. Dor. I, 425. Schol. Par. Apoll. Rh. IV, 965 : Μύλας δὲ φησὶ χερρόνησον εἶναι ἐν Σικελίᾳ, ἐν ἧ αἱ τοῦ Ἥλιου βοῆς ἐνέμοντο. Ubi ad vocem φησὶ suppleo Τίμαιος ex antecedentibus.

les tanquam viæ duces et comites, egregie deducunt, ad suam usque domum quemque antecedentes. Ceterum contumeliosos ut par est puniunt; insillunt enim, et vestes eorum lacerant, et eatenus castigant; eos vero, qui furari prædarive molliuntur, crudelissime dilaniant.

PERIPLUS.

4.

Nymphodorus Syracusanus in Periplus ait in Heloro fluvio labraces et magnas anguillas esse adeo mansuetas, ut panem e manibus porrigentium excipiant.

5.

Nymphodorus in Sicilia descriptione et Polyæmus et Panyasis Solis bonum custodem fuisse dicit Phylacium,

5. a.

Schol. Theocrit. V, 15 : Νυμφόδορος δὲ καὶ Θεόφραστος φασὶ τοῦ Κράθιδος τὸ ὕδωρ ξανθίζειν. Supple τὰς τρίχας. Vide Aristot. Mir. ausc. 183; Theophrast. ap. Ælian. N. A. XII, 36; Plinius, XXXI, 2.

6.

Ælian. N. A. XVI, 34 : Νυμφόδορος λέγει τὴν Σαρδῶ εἶναι θριμμάτων μητέρα ἀγαθὴν. Θαυμάσαι δὲ ἄξιον τίχτει ζῶον τὰς αἰγας αὐτῆ· τὰς γὰρ τοὶ δορὰς τοῖς ἐπιχωρίοις (τοὺς ἐπιχωρίους Ebert.) ἴσθησθαι, καὶ εἶναι ταῦτα σκέπη· καὶ διὰ χειμῶνος μὲν ἀλεαίνειν, ψύχειν δὲ ἐν τῷ θέρει, φύσει τινὶ ἀπορρήτῳ. Συμπεφυκέναι δὲ ἄρα ταῖς δορῶσι καὶ πύγῃσι τὴν τρίχα· τοῦ φορτίματος δὲ ἄρα τούτου εἶκοι γρῆναι διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ τὰς τρίχας ἐς τὸν γρῶτα ἀποστρέφειν, διὰ τοῦ θέρους δὲ ἔξω, εἰ μέλλοι δὲ ἠσθημένους διὰ μὲν τοῦ κρυμοῦ θάλπεισθαι, διὰ δὲ τοῦ θέρους μὴ ἀποπνίγεσθαι.

De Sardorum mastrucis cf. Wesseling. ad Diodor. V, 15. Münter. Sard. Idole p. 22 sq., citante Eberto.

(7.)

Natal. Com. Mythol. IX, 2 : *Narrant Oresti post illam cædem diem dictam fuisse apud Areopagitas, ut sensit Nymphodorus, ab Erinnyibus, ultricibus scelerum, ut vero Dionysiocles, a Tyn-daro, patre Clytemnestræ, at vero Amorgius Simonides, ab Erigone, Ægisthi et Clytemnestræ filia. Idem ib. : Alii istud ipsum (sc. Orestem sanitati restitutum esse) juxta Gytheum saxum contigisse memorant, quod Otiosum (i. e. Ἄργον Λίθον) vocarunt; super quo ubi sedisset Orestes, fuit ab insania liberatus, ut ait Nymphodorus Syracusius in Περὶ πλῶς sive Navigatione, et Pausanias in Laconicis (III, 22, 1, ubi v. Siebelis; cf. O. Müller. Eumen. p. 149). Quæ priore loco Natalis assert, eadem leguntur ap. Tzetz. ad Lyc. p. 1374 (p. 1016 ed Müll.), non laudatis tamen auctoribus, quos suo ingenio nugator noster addiderit. Neque altero loco Nymphodori mentio genuina esse mihi videtur in dies magis dubitanti num usquam Comes fontes adierit, qui nos jam lateant.*

quem Philostephanus Æoli nepotem esse et Mylis heroum habere dicit.

5 a.

Nymphodorus et Theophrastus Crathidis aquam flavo colore (comas) tingere narrant.

6.

Sardiniam pecudum optimam esse parentem Nymphodorus scribit, caprasque procreare, quarum pellibus pro ve-

(8.)

Idem VIII, 4 : *At Nymphodorus Syracusius in libro Asiaticæ navigationis non ab Athamante, sed a furiosa Ino scævitam esse scripsit in filios, quæ et Learchum et Melicertam trucidaverit, ac postea desperatione capta in mare insilierit ob impatientiam doloris, ut ibi suffocaretur.* Hæc Natalem e schol. Eurip. Med. 1272 sqq. consuisse, consuta dedisse Nymphodoro, recte sine dubio statuit Ebert.

9.

Steph. Byz. : Ἀθύρας, ἐπίνειον καὶ ποταμὸς περὶ τὸ Βυζάντιον. Ἔστι δὲ καὶ Σκυθίας ποταμὸς Ἀθύρας, ὡς Νυμφόδορος. — De Athyra Thraciæ fluvio v. Plin. IV, 11; Ptolem. III, 11; P. Mela II, 2, 6; Agathias Imp. Justin. V, p. 158, C; Eustath. ad Il. K, p. 804, 32, Od. I, p. 1627, 5. • Nymphodori Athyræ vereor ne invenire non possim. Putet aliquis nullum præter Thracium dici Athyræ, quum septentrionales et Asiæ et Europæ populi sæpe communi Scytharum nomine appellentur. Non deerunt etiam qui de Τύρας cogitent, quem Nymphodorus aut inscite confuderit cum Ἀθύρα, aut docte ita nuncuparit. Suidas in Μοργῶς· οὕτω καλοῦσι τοὺς ἀμοργῶς, τὸ α ἀφαιροῦντες, ὡσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων· μαῦρον γὰρ τὸ ἀμαυρὸν, καὶ σφόδρον τὸ ἀσφόδρον καλοῦσιν. Horum omnium nihil facile placeat; in quo mihi certe solatium haud parvum hæsitantem etiam vidisse Casaubonum. Videlicet Holstenius ad hunc Stephani locum pro Σκυθίας Casaubonum affirmat legisse Σικελίας : quæ duo nomina sane permutari potuere. Verum Athyræ Siculus aut rarissime aut nusquam occurrit : testibus Hesychio v. Τηρίας, Diodor. XIV, 14, XXII, 2, Plinio III, 8, in Sicilia erat fluvius Τηρίας, qui olim male Τυρίας appellatus est. Quocirca si cum alio homine farinæ hic agerem, haud erubescerem dicere, natam eam conjecturam esse e perperam intellectis Procopii verbis De ædif. Justin. IV, 8 : τοῦ δὲ Πηγίου ἐπίκεινα πόλις ἐστὶ τοῦ Ἀθύρας ὄνομα κτλ., ubi manifesto dicitur Rhegium Constanti-nopoli vicinum • Ebert. Cf. Mannert. Geogr. VII, p. 172.

De Cio urbe a Polyphemo condita vide fragm.

stimentis indigenæ utantur; tanque mirifica naturæ vi esse, ut hiberno tempore calefaciant, æstivo refrigerent; simulque in his ipsis pellibus cubiti longitudine pilos nasci; atque ei qui his indutus fuerit, si commodum videatur, quum est frigida tempestas, pilos ad corpus convertit, ut ab his caleseat; quum autem est æstas, invertit, ne calore vexetur.

9.

Athyræ, navale et fluvius ad Byzantium. Est etiam Scythiæ (?) fluvius Athyræ, ut Nymphodorus.

18, quod num ad Periplum an ad Nomima Barbarica pertineat, incertum est.

10.

Athenæus XIII, p. 609, E : Νυμφόδωρος δ' ἐν τῷ τῆς Ἀσίας Περίπλῳ καλλίονας φησὶ γίνεσθαι γυναῖκας τῶν πανταχοῦ γυναικῶν ἐν Τενέδῳ, τῇ Τρωικῇ νήσῳ. Eadem ex Athenæo Eustath. in II. A, p. 875, 52.

11.

Athenæus VII, p. 321, F : Ἔστι δὲ ποικίλος ὁ ἰχθύς (sc. ἡ σάλπη), ὅθεν καὶ τὸν Λοκρὸν ἢ Κολοφώνιον Μνασίαν, συνταξάμενον τὰ ἐπιγραφόμενα Παίγνια, διὰ τὸ ποικίλον τῆς συναγωγῆς Σάλπη, οἱ συνήθεις προσηγόρευον. Νυμφόδωρος δὲ ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ τῆς Ἀσίας Περίπλῳ Λεσβίαν φησὶ γενέσθαι Σάλπη, τὴν τὰ Παίγνια συνθεῖσαν. Ἀλκιμος δὲ κτλ.

Excerpsit Eustath. ad II. Σ, p. 1163, 12. Salpa piscis frequens ad Mytilenen (Athen. l. l.); hinc Lesbia poetria Nymphodori. De re v. Bodeum *Gesch. d. lyr. Dichtk.* tom. III, p. 468. Salpen quandam obstetricem laudat Plin. XXVIII, 7, 23.

12.

Athenæus VI, p. 215, C : Ὁ μὲν οὖν Θεόπομπος (fr. 134) ταῦθ' ἱστορήσεν. Ἐγὼ δὲ τοῖς Χίοις ἡγοῦμαι διὰ τοῦτο νεμεσῆσαι τὸ δαιμόνιον· χρόνοις γὰρ ὑστερον ἐξεπολεμήθησαν διὰ δούλους. Νυμφόδωρος γοῦν ὁ Συρακούσιος ἐν τῷ τῆς Ἀσίας Παράπλῳ τὰδ' ἱστορεῖ περὶ αὐτῶν. « Τῶν Χίων οἱ δούλοι ἀποδιδράσκουσιν αὐτούς καὶ εἰς τὰ ὄρη δρυόμενοι, τὰς ἀγροικίας αὐτῶν κακοποιοῦσι, πολλοὶ συναθροισθέντες. Ἢ γὰρ νῆσός ἐστι τραχεῖα καὶ κατάδενδρος. Μικρὸν δὲ πρὸ ἡμῶν, οἰκέτην τινὰ μυθολογοῦσιν αὐτοὶ οἱ Χῖοι ἀποδράντα ἐν

τοῖς ὄρεσι τὰς διατριβὰς ποιεῖσθαι, ἀνδρείον δὲ τινὰ ὄντα καὶ τὰ πολέμια ἐπιτυχῆ, τῶν δραπέτων ἀρηγεῖσθαι ὡς ἂν βασιλεῖα στρατεύματος. Καὶ πολλάκις τῶν Χίων ἐπιστρατεύσαντων ἐπ' αὐτὸν καὶ οὐδὲν ἀνύσαι δυναμένων, ἐπεὶ αὐτοὺς ἑώρα μάτην ἀπολλυμένους ὁ Δρίμαχος (τοῦτο γὰρ ἦν ὄνομα τῷ δραπέτῃ), λέγει πρὸς αὐτοὺς τάδε· Ὑμῖν, ὦ Χῖοί τε καὶ κύριοι, τὸ μὲν γινόμενον πρᾶγμα παρὰ τῶν οἰκετῶν οὐδέποτε μὴ παύσεται. Πῶς γὰρ, ἐπότε κατὸ χρησμὸν γίνεται θεοῦ δόντος; Ἀλλ' εἰ μὲν ἐμοὶ πειθήσθε καὶ ἔατε ἡμᾶς ἡσυχίαν εἶναι, ἐγὼ ὑμῖν ἔσομαι πολλῶν ἀγαθῶν ἀρχηγός.

« Σπείσασμένων οὖν τῶν Χίων πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνοχῆς ποιησαμένων χρόνον τινὰ, κατασκευάζεται μέτρα καὶ σταθμὰ καὶ σφραγιδα ἰδίαν. Καὶ δεῖξας τοῖς Χίοις εἶπε διότι Λήψομαι ὅτι ἂν παρὰ τινος ὑμῶν λαμβάνω, τούτοις τοῖς μέτροις καὶ σταθμοῖς, καὶ λαβὼν τὰ ἱκανὰ, ταύτῃ τῇ σφραγιδι τὰ ταμιεῖα σφραγισάμενος καταλείψω. Τοὺς δ' ἀποδιδράσκοντας ὑμῶν δούλους ἀνακρίνας τὴν αἰτίαν, εἰ μὲν μοι δοκῶσιν ἀνήκεστὸν τι παθόντες ἀποδιδράχκειναι, ἔξω μετ' ἑμαυτοῦ, εἰ δὲ μηδὲν λέγουσι δίκαιον, ἀποπέμψω πρὸς τοὺς δεσπότης. Ὀρῶντες οὖν οἱ λοιποὶ οἰκέται τοὺς Χίους ἡδέως τὸ πρᾶγμα προσεξασμένους, πολλῶν ἑλαττον ἀπεδιδράσκον, φοβούμενοι τὴν ἐκείνου κρίσιν. Καὶ οἱ ὄντες δὲ μετ' αὐτοῦ δραπέται πολλὸ μᾶλλον ἐφοβοῦντο ἐκείνον ἢ τοὺς ἰδίους αὐτῶν δεσπότης, καὶ πάντ' αὐτῷ τὰ δέοντ' ἐποίουν, πειθαρχοῦντες ὡς ἂν στρατηγῷ. Ἐτιμωρεῖτό τε γὰρ τοὺς ἀτακτοῦντας, καὶ οὐδενὶ ἐπέτρεπε συλᾶν ἀγρὸν οὐδ' ἄλλο ἀδικεῖν οὐδὲ ἐν ἀνευ τῆς αὐτοῦ γνώμης. Ἐλάμβανε δὲ τὰς ἑορταῖς ἐπιπορευόμενος ἐκ τῶν ἀγρῶν οἶνον καὶ ἱερεῖα τὰ καλῶς ἔχοντα, ὅσα δ' (καὶ ὅσα E. h.) ἂν αὐτοῖς δοίησαν οἱ κύριοι· καὶ εἰ τινὰ αἰσθοῖτο ἐπιβουλεύοντα αὐτῷ, ἢ ἐνέδρας κατασκευάζοντα, ἐτιμωρεῖτο.

10.

Nymphodorus in Asiæ Periplo ait mulieres omnium pulcherrimas esse in Tenedo insula Trojana.

11.

Variiegatus hic piscis (salpe) est. Quapropter Mnaseam Locrum aut Colophonium, poematum auctorem quæ Ludicra inscribuntur, Salpen appellabant familiares, ob collectionis varietatem. Nymphodorus vero Syracusanus in Asiæ Periplo Lesbiam scribit fuisse Salpen, quæ Ludicra illa composuerit.

12.

Hæc igitur Theopompus scripsit. Ego vero arbitror, Chios idcirco infensum fuisse divinum numen : nam insequentibus temporibus bello a servis peliti oppressaque sunt. Nymphodorus quidem Syracusius in Asiæ Paraplo hæc de eis narrat : « Chiorum servi, desertis dominis, profugiunt in montana ; unde magno numero congregati impetum faciunt in villas, quas ipsi habitaverant, multaque damna inferunt. Est enim insula Chios aspera et silvis obsita. Parum vero ante nostram a latem servum quendam narrant ipsi Chios, deserto domino, montes occupasse ; et, quum esset vir fortis et felix in bello, fugitivos duxisse haud secus

atque rex exercitum ducit. Contra quem quum sæpe egressi essent Chios, nec vero quidquam profecissent ; videns Drimachus (id nomen fugitivo erat) frustra illos perire, his verbis eos est allocutus : Vobis, o Chios, olim domini nostri, hæc quæ a servis palimini finem nunquam habebunt. Qui enim possint, quum ex oraculo fiunt a deo edito? At, me si audiveritis, nosque siveritis agere ostium, ego vobis multorum bonorum auctor ero.

« Igitur sædus cum eo quum iniissent Chios, induciasque in aliquod tempus essent pacti ; mensuras ille et pondera et proprium sigillum sibi fieri curavit. Atque hæc ostendens Chios, dixit : Quidquid a quopiam vestrum cepero, his mensuris hisque ponderibus capiam : et postquam quæ satis sint cepero, hoc sigillo horrea ob-signata relinquam. Servorum autem, qui vobis au-sugient, causam cognoscam : quos si comperero ea causa profugisse, quod indigne et non ferendo modo tractati fuerint a dominis, apud me relinabo ; si qui justam fugæ causam proferre non potuerint, hos ad suos dominos remittam. Videntes igitur reliqui servi Chios libenter condiciones istas accipere, multo ad profugiendum tardiores fiebant, iudicium illius viri metuentes. Et qui cum illo erant fugitivi, multo magis ipsum timebant,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

νοι. Mela De sit. orb. I, 19. Cf. Apoll. Rh. l. l. qui etiam reliqua quæ de Mossynæcis narrat ex N. sum-
pserit. Diodor. XIV, 30, 7, ibique Wesseling. Hem-
sterhus. ad Aristoph. Plut. p. 87; Berkel. ad Steph.
p. 564.

17.

Schol. Apoll. Rh. III, 202 : Τὰ τῶν ἀρσένων
σώματα οὐ θέμις Κόλχοις οὔτε καίειν οὔτε θάπτειν·
βύρσαις δὲ νεαρῆς ἐλλοῦντες ἐκρέμων τῶν ἀρσένων τὰ
σώματα, τὰ δὲ θήλια τῇ γῆ εἰδίδοσαν, ὡς φησι Νυμφό-
δωρος, ᾧ ἠκολούθησε (ᾧ δοκεῖ οὗτος ἠκολουθηκέναι
cod. Paris.). Σίβονται δὲ μάλιστα οὐρανὸν καὶ γῆν.

18.

Schol. Apoll. Rh. IV, 1470 : Πολύφημος ἐν
Μυσίᾳ καταλειφθεὶς ἐκτισε πόλιν Κίον, τὴν οὕτως
ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. Μαχό-
μιμος πρὸς Χάλυβας οὗτος ἐτελεύτησεν, ὡς φησι Νυμ-
φόδωρος. Ὅτι δὲ τὴν Κίον ἐκτισεν, εἶρηκεν Αὐτόχαρις
ἐν πρώτῳ Χρόνῳ. Cf. Müller. *Min.* p. 293. Num
hæc quoque, sicuti reliqua, quæ schol. Apoll. e
Nymphodoro citat, ad Nomima pertineant, an
e Periplo petita sint, in medio relinquo.

LIBER TERTIUS.

19.

Schol. Lucian. Lexiph. c. 6, p. 151 ed. Jaco-
bitz. : Ἀβυρτάκη : σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδά-
μου καὶ πράσων. Νυμφόδωρος δὲ ἐν τρίτῳ Βαρβαρικῶν
νόμων φησὶν ὡς λυτικῇ τῆς κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ
τοὺς βαρβάρους.

De ἀβυρτάκῃ Medorum cf. Theopomp. fr. 337
et Steph. Thes. s. v.

20.

Clem. Alex. Strom. I, 21, p. 139 Sylb. : Νυμφό-

δωρος δὲ ὁ Ἀμφιπολίτης ἐν τρίτῳ Νομίμων Ἀσίας τὸν
Ἄπιν τὸν ταῦρον τελευτήσαντα καὶ ταριχευθέντα εἰς
σορὸν ἀποτίθεσθαι τῷ ναῶ τοῦ τιμωμένου δαίμονος,
κάντεῦθεν Σορόαπιν κληθῆναι καὶ Σάραπιν συνθεῖξ
τινὶ τῶν ἐγγυρίων ἕστερον. Cf. Heyn. ad Apollodor.
II, 1, 1, 6. et quos laudat Droysen. *Hellenism.*
II, p. 41.

21.

[LIBER DECIMUS TERTIUS?]

Schol. Soph. OEd. C. 337 : Νυμφόδωρος δὲ ἐν τῷ
ιγ' [ἐν τῷ γ' scrib. videtur] τῶν [Νομίμων] Βαρ-
βαρικῶν γράφει οὕτως· « Ἔθεισι δὲ τὰ μὲν ἐναντίως, τὰ
δὲ ὁμοίως χρωῖνται (sc. οἱ Αἰγύπτιοι) τοῖς Ἕλλησι. Ἐὶ
μὲν γὰρ ἐξίστασθαι τοῖς πρεσβυτέροις τοὺς νεωτέρους,
ὁμοτρόπως καὶ ἡμῖν διοικοῦσι, τῶν δ' ἄλλων οὐδέν.
Ἐν μὲν γὰρ τοῖς Ἕλλησι οἱ μὲν ἄνδρες κατὰ τὴν
ἀγορὰν οἰκονομοῦσιν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐνδὸν μένουσαι
ταλασιουργοῦσιν· ἐκεῖ δὲ αἱ μὲν γυναῖκες ἐν ἀγορᾷ
περιπατοῦσι καὶ καπηλεύουσι, οἱ δὲ ἄνδρες κατὰ τὴν
οἰκίαν ὑφαίνουσι. Ὁ γὰρ Σίσωστρις ἐκθελῶναι τοὺς
ἄνδρας βουλόμενος, ἄτε μεγίστης χόιρας γεγεννημένους
καὶ πολλοὺς ὄντας, ἔπως μὴ συστραφέντες ἐπ' ἰσομοι-
ρίαν ὁρμήσωσι, τὰ μὲν ἐκείνων ἔργα ταῖς γυναῖξί, τὰ
δὲ τῶν γυναικῶν ἐκείνοις προσέταξεν, ἵνα μὴ μόνον
τῶν ὀπλων στερηθέντες, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ τῶν
ἐπιτηδεύματων ἀνεθέντες, ἀσμένως ἐπὶ τοῖς ὑπάρχουσι
καταμένωσιν. Ὅθεν τοὺς μὲν φιλοὺς εἶναι, τὰς δὲ
ἀνιέναι τὰς τρίχας προσέταξε· καὶ τοὺς μὲν ἐπὶ τῶν
κεφαλῶν φέρειν τὰ φορτία, τὰς δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἠνάγ-
κασαι. Ἐπειτα δὲ τοὺς μὲν καθημένους, τὰς δὲ ὀρθὰς
ἑστῶτας οὐρεῖν. Καὶ τοὺς (τοῖς Βγ.) μὲν ἑ' ἰμάτια
περιέβαλε, τὰς (ταῖς Βγ.) δὲ ἐν ὑπολαμβάνων ἄμα
τοῖς ἐπιτηδεύμασι καὶ τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἐκθελῶναι

17.

Marium corpora non fas est apud Colchos neque cremare
neque æpelle; sed coris recens detractis involventes sus-
pendunt marium corpora, feminarum vero terræ commit-
tunt, uti tradit Nymphodorus, quem Apollonius sequitur.
Præ ceteris Colchi venerantur solem et terram.

18.

Polyphemus in Mysia relictus Cium urbem condidit, quæ
a flumine præterfluente nominata est. Diem Polyphemus
oblit contra Chalybes pugnans, teste Nymphodoro. Cium
vero urbem ab eo conditam esse, tradit Autocharis Chro-
nicorum libro primo.

19.

Abyrtace, barbaricum edulium e cardamo et porris con-
fectum. Nymphodorus vero in tertio Institutorum Barba-
ricorum ait barbaros eo ad alvum solvendam uti.

20.

Nymphodorus Amphipolita (P) libro tertio Institutorum
Asiæ narrat Apim taurum vita defunctum et rite conditum
deponi in loculum (σορὸν) in templo dei honoratissimi;

hinc appellari *Soroapim*, quod nomen deinceps usu quosdam
linguæ indigenarum abierit in *Sarapim*.

21.

Nymphodorus libro tertio Institutorum Barbaricorum
scribit: « Ægyptii moribus utuntur, qui Græcis partim con-
trarii partim similes sunt. Nam quod surgunt senioribus ju-
niores, id quidem cum Nostrorum usu concinit; cetera vero
omnia differunt. Apud Græcos enim viri in macello res do-
mesticas curant, mulieres domi manentes lanam tractant;
illuc autem mulieres in foro deambulantes et venalia nundinan-
tur, viri texentes domi desident. Nimirum Sesostris quum
virorum animos effeminare vellet, ne per terram maximam
dispersa ingens eorum multitudo coiret et jnræ æqualitatem
obtinere contenderet, viris officia mulierum, mulieribus
officia virorum imposuit, adeo ut non modo armis privati,
sed animis etiam propter negotia quotidiana relaxati, lu-
benter præsentis rerum statu acquiescerent. Quare etiam
viros tondere comam, mulieres demiasam gerere jussit;
porro illos ut capite, has ut humeris onera gestarent, cogit;
denique imperavit ut illi mingerent sedentes, hæc vero
stantes; ut illi pallium duplex, feminae simplex induerent.

(ἐκθηλύνεσθαι ed. Rom.). Ὁ καὶ Λυδοῖς ὕστερον συμπεσεῖν φασίν. »

Mores Ægyptiorum h. l. memorati eodem ordine legis ap. Herodotum II, 35 sq., ubi v. Valcken. coll. Welcker. *Tril.* p. 590. Nymphodori esse videtur istud de Sesostri commentum. Ceterum sumpta hæc ex eodem haud dubie libro tertio, quo de Sarapi sermo erat.

22.

Hesych. v. Αἰγίς : Νυμφόδωρος δὲ καὶ τὸν θώρακα αἰγίδα λέγεσθαι φησὶν ὑπὸ Λακωνίων. Cf. Steph. *Thes.* I, p. 903, A.

Harpocrat. : Αἰγίδας ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν στιμμάτων δέκτρα. Λυκοῦργος ἐν τῷ περὶ διοικήσεως καὶ Νυμφόδωρος. Ἡρόδοτος δ' ἐν δ' ταύτας φησὶν ὑπὸ Λιθύων αἰγίας καλεῖσθαι.

Ὡς Λυκοῦργος καὶ Ἡρόδοτος. N. δ' cod. E; καὶ Ἡρ. ἐν δ', N. δ' reliqui; transposuit Maussacius. Herodotus IV, 189 : ἐκ τῶν αἰγίων τουτίων αἰγίδας οἱ Ἕλληγες μετωνόμασεν. — « Αἰγίς, Rete contextam ἐκ στιμμάτων, inquit Dionys. ap. Eustath. (p. 603, 15 sqq.) Idem tradit ibidem Pausanias, addens esse τὸ ἐκ στιμμάτων πλέγμα. Sed quæ res sit hujusmodi αἰγίς, ait Eust., aperte non significarunt. Verisimile est autem hujusmodi στέμματα esse lanea; et quæ ex iis contexta erant, non re ipsa fuisse retia piscatoria, sed quædam αἰγιδαιδῆ, Ægidis formam habentia. » Steph. *Thes.* I, p. 904 A. — Ceterum hæc ex eo petita fuerint loco, ubi de Libyæ Νομίμοις sermo erat. Eodem pertinent sequentia.

(23.)

Nat. Com. Myth. VII, 12 : *Memoriæ prodidit*

Ejusmodi igitur moribus corpora eorum assuefaciens, simul etiam animos se effeminatum putavit. Idem postea etiam Lydis accidisse aiunt. »

22.

Nymphodorus etiam thoracem αἰγίδας a Lacedæmoniis dici ait.

Nymphodorus libro tertio Historiarum, et Theopompus libro XXVII, Gorgones non squamosarum anguium spiris capita habuisse implicita, sed ipsa capita fuisse draconum squamosorum dentesque in morem aprorum habuisse, ac oculum, singulas manus ferreas alasque, quibus volarent.

Petita hæc videri possint e schol. Æschyli *Prom.* 792 : Ἐἶχον (αἱ Γοργόνες) καὶ αὗται ἓνα ὀφθαλμὸν, ὥσπερ αἱ Φορκίδες, ἦσαν δὲ καὶ πτερωταὶ, καὶ τρίχας ὀρέκοντος ἔχουσαι. Ἐἶχον δὲ καὶ σὺν μεγάλων ὀδόντας, χεῖρας χαλκᾶς καὶ πτέρυγας αἷς ἐπέτοντο. — *Historie*, quas Natalis dicit, sunt Νομίμα βαρβαρικά, ac bene quadrat libri numerus, quum eodem in libro et Ægyptiorum et Libyæ instituta tradita esse probabile sit. *Peripli* fragmentis locum tribuit Ebert.

23.

Plinius H. N. VII, 2, p. 5 Tchn. : *In eadem Africa familias quasdam effascinantium, Isigonus et Nymphodorus : quorum laudatione intereant probata, arescant arbores, emoriantur infantes. Esse ejusdem generis in Triballis et Illyriis adjicit Isigonus.* Nymphodori mentio ex scriptis Isigoni fluxerit. De re cf. *Phylarch.* fr. 68 et *Damonis* fr. 2.

Nymphodorus ap. Plinium recensetur etiam inter auctores libr. V, XXXIII, XXXIV, XXXV. Quæ vero ex eo citantur libr. XXXIV, s. 23, produnt esse medicum, a nostro scriptore diversum, eundem vero, puto, cujus meminit Galenus tom. IV, p. 653 et Celsus VIII, 20. Nymphodorus qui De machinationibus scripsit, habes ap. *Vitruv.* præf. p. 7.

Ægides dixerunt retia ex insulis nexa, ut Lycurgus et Nymphodorus. Herodotus vero libro quarto eas αἰγίας appellari a Libyis refert.

CALLIAS ET ANTANDER SYRACUSANI.

Uterque scripsit historiam Agathoclis. Antandri, tyranni fratris, opus uno tantum loco memoratur (vide fr. 6). Paulo plura tradita accepimus de Callia (*), cujus historiarum duos et viginti libros complectebantur (fr. 6). De fide et auctoritate scriptoris edocemur loco Diodori (XXI, 17, 4), ubi hæc: "Οτι καὶ Καλλίας ὁ Συρακούσιος δίκαιως καὶ προσηκόντως κατηγορεῖται ἀξιοθαίτη. Ἀναληφθεὶς γὰρ ὑπ' Ἀγαθοκλέους καὶ δούρων μεγάλων ἀποδόμενος τὴν προφήτην τῆς ἀληθείας ἱστορίαν, οὐκ ἀπολείπειν ἀδίκως ἐγκωμιάζων τὸν μισθοδότην. Οὐκ ὀλίγων γὰρ αὐτῷ πεπραγμένων πρὸς ἀσεβείας θεῶν καὶ παρανομίας ἀνθρώπων, ὅσων δὲ συγγραφεὺς αὐτὸν εὐσεβείᾳ καὶ φιλοανθρωπία πολὺ τοὺς ἄλλους ὑπερβεβηκέναι. Καθόλου δὲ καθάπερ Ἀγαθοκλῆς ἀφαιρούμενος τὰ τῶν πολιτῶν ἰδιώματα τῷ συγγραφεὶ μηδὲν προσέχοντα παρὰ τὸ δίκαιον, οὕτως ὁ θαυμαστός ἱστοριογράφος ἐχαρίζετο διὰ τῆς γραφῆς ἅπαντα τὰ γαθὰ τῷ δυνάστη. Ῥαδίον δ' ἦν, οἶμαι, πρὸς ἀμείψιν χάριτος τῷ γραφεὶ τῶν ἐγκωμίων μὴ λειψῆναι τῆς ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους ζωροδοκίας.

In antecedentibus Diodorus de Timæo dixerat, qui odio tyranni multa de eo mendacia tradiderit. Ex Diodoro sua Suidas v. Καλλίας. Illis adde locum Josephi Contr. Apion. I, 3 (quem exscripsit Eusebius P. F. X, 7 p. 478): Ἄλλ' οὐδὲ περὶ τῶν Σικελικῶν τοῖς περὶ Ἀντίστοχον καὶ Φίλιππον ἢ Καλλίαν Ἰμαίος συμφωνεῖν ἔξισεν.

TA ΠΕΡΙ ΑΓΑΘΟΚΛΕΑ.

1.

E LIBRO SEPTIMO.

Macrob. Sat. V, 19: *Callias autem in septima historia De rebus Siculis ita scribit: 'H δὲ Ἐρύκη*

(*). Alius Callias Syracusanus memoratur ap. Plutarch. Demosth. c. 5, Vit. Dec. Orat. p. 844, D (p. 1028, 49 Didot.). — Callias Mytilenarus, qui in Sapphus et Alcei carmina commentarios scripsit, v. ap. Athenarum III, p. 85, F, et Strabon. XIII, p. 618. — Callias, musicus et gram-

DE REBUS AGATHOCLIS.

1.

Eryce a Gela distat stadiis circiter nonaginta; solum asperum et incultum est mons et urbs, quæ Siculorum olim fuit, sub qua Dilli quos dicunt siti sunt, id est crateres duo, quos Palicorum fratres esse Siceliotæ putant. Bullas emittunt ad instar aquæ ferventis.

2.

Panormitis vero Siciliæ tota hortus appellatur, quoniam tota sativis arboribus repleta est, ut ait Callias octavo libro Historiarum Agathoclis.

3.

Callias libro decimo historiarum quam conscripsit de Sy-

τῆς μὲν Γελίας ἔσον ἐννεμήκοντα στάδια διέστικεν· ἐπιεικῶς δὲ γερρός ἐστὶν τό τ' ὄρος καὶ ἡ τὸ παλαιὸν Σικελῶν γεγενημένη πόλις, ὑπ' ἧ καὶ τοὺς Δεῖλλους καλουμένους εἶναι συμβέβηκεν. Οὗτοι δὲ κρατῆρες δύο εἰσὶν, οὓς ἀδελφοὺς τῶν Παλικῶν οἱ Σικελιωταὶ νομίζουσιν. Γὰρ ἐξ ἀναφορᾶς τῶν ποιηολύγων παραπλησίως βραζούσαις ἔχουσιν. *Hactenus Callias. Polemion vero etc.*

2.

E LIBRO OCTAVO.

Athenæus XII, p. 542, A: Ἡ δὲ Πανορμίτις τῆς Σικελίας πᾶσα κῆπος προσαγορεύεται, διὰ τὸ πᾶσα εἶναι πλήρης δένδρων ἡμίρων, ὡς φησι Καλλίας ἐν ὁδοῖς τῶν Περὶ Ἀγαθοκλείας ἱστοριῶν.

3.

E LIBRO DECIMO.

Ælian. N. A. XVI, 28: Καλλίας ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν Περὶ τὸν Συρακούσιον Ἀγαθοκλείας λόγων φησὶ τοὺς κεράστας ὄρειοις δαινοῦς εἶναι τὸ ὄψιμα· ἀναίρειν γὰρ καὶ ζῶα ἄλογα καὶ ἀνθρώπους, εἰ μὴ παρὶθ Λίβυς ἀνὴρ, Ψύλλος ὦν τὸ γένος. Οὗτος γοῦν εἴαν τε κλητὸς ἀφίκηται, εἴαν τε καὶ παρῆ κατά τύχην, καὶ θεάσεται πρῶτος εἶτι ἀλγοῦντα τὴν πληγὴν ἢ τὸ ὄψιμα, μόνον προσπτύσας εἶτα μέντοι τὴν ὀδύνην ἐπράϋνε, καὶ κατηγορεῖται τὸ δεινὸν τῷ σιᾶλω. Ἐὰν δὲ εὖρη δυσανασχετῶντα καὶ ἀτλήτως φέροντα, ὑδαὶ ἀθρόον σπᾶσας εἴσω τῶν ὀδόντων, καὶ χρυσάμενος αὐτῷ τοῦ στόματος κλύσμοσι, εἶτα τοῦτο εἰς κύλικα ἐμβάλων δίδωσι βροφῆσαι τῷ τρωθέντι. Ἐὰν δὲ περσιτέρω καὶ τοῦδε τοῦ φαρμάκου κατισχύῃ τὸ κακόν, ὃ ἐξ τῶ νοσοῦντι παρακλίνεται γυμνῶ γυμνός, καὶ τοῦ χρωτὸς οἱ τοῦ ἰδίου προσανατρέψας τὴν ἰσχὺν τὴν συμπτῆ, εἶτα μέντοι τοῦ κακοῦ πεποίηκε τὸν ἀνθρώπον ἐξάντην.

maticus ap. Alexandr. Aphrodis. p. 362; alios ejus nominis viros vide in Steph. Thes. s. h. v. et in Indicibus ad Polybium et Appianum et Athenarum etc. Quorum notissimos recensitos habes in Pauly's Real-encycl. s. h. v.

racusano Agathocle, ceraslas inquit pestiferum morsum infligere solere, et bestias ratione carentes et homines interficere, nisi Libycus vir e Psyllorum gente ad curandum accesserit. Hic sane si evocatus sive fortuito advenerit, et plagam adhuc tolerabiliter dolentem viderit, solam salivam ictui moriive inspuens dolorem mitigat et perstringit. Sin percussus offenderit a-gerrime dolentem, intra dentes permultam aquam haurit, et os suum primo ex ea colluit, post vero eam in poculum injectam vulnerato exsorbendam tradit. Quodsi etiam post hoc veneni acerbitas acrius invalescit, hic aegrotanti nudo nudus accumbit, et proprio suo corpore morbi vim frangit et malo hominem liberal.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

HECATÆUS ABDERITA.

Strabo XIV, p. 644 : 'Ἐφ' οὗ (sc. Ἀνακρίοντος) Τήσιοι, τὴν πόλιν ἐκλιπόντες, εἰς Ἀβδηρα ἀπέκησαν, Θρακίαν πόλιν, οὐ φέροντες τὴν τῶν Περσῶν ἕβριν· ἀφ' οὗ καὶ τοῦτ' εἰρηται, « Ἀβδηρα, καλὴ Τηίων ἀποικία. » Πάλιν δ' ἐπανήλθόν τινες αὐτῶν χρόνῳ ὑστερον... Γέγονε δὲ καὶ συγγραφεὺς Ἐκαταῖος ἀπὸ τῆς αὐτῆς πόλεως.

Diogenes L. IX, 69 : Διήκουσε τοῦ Πύρρωνος Ἐκαταῖος τε δ' Ἀβδηρίτης καὶ Τίμων δ' Φλιάσιος κτλ.

Joseph. C. Apion. I, 22 : Ἐκαταῖος δ' Ἀβδηρίτης, ἀνὴρ φιλόσοφος ἅμα καὶ περὶ τὰς πράξεις ἱκανώτατος, Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ συναμαάσας καὶ Πτολεμαίῳ τῷ Λάγου συγγενόμενος (fr. 14).

Suidas : Ἐκαταῖος, Ἀβδηρίτης, φιλόσοφος· δὲ ἐπεπλήθη καὶ κριτικὸς γραμματικῶς, οἷα γραμματικὴν ἔχων παρασκευήν. Γέγονε δὲ ἐπὶ τῶν διαδόχων. Βιβλία αὐτοῦ ταῦτα· Περὶ τῆς ποιήσεως Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου. Eadem Eudocia.

Quemadmodum Protagoras aliis Abderita, aliis Tejus dicebatur (v. Eudoc. v. Πρωταγόρας), sic etiam Hecatæus, quem reliqui omnes Abderitam habent, Straboni est Tejus, sive quod Teji natus Abdera migraverit, sive quod Abderis oriundus in Tejum metropolin a Persarum jugo liberatam se contulerit. Inter cognatos Nostri fortasse fuit Hecatæus, Alexandri familiaris Cardianorumque tyrannus (v. Droysen. *Alex.* p. 57, 63; *Hellenism.* I, p. 78. 101. Diodor. XVII, 3, 5. 5; 2; XVIII, 14, 4). De Hecatæo Eretriense geographo, quæ comperta habemus, attuli in not. ad Onesicrit. fr. 5 (*). Quibus adde not. ad fr. 11 Hecatæi Abderitæ.

Ætate Hecatæus Alexandro vel æqualis fuit vel suppar. Hoc fortasse malueris, quoniam magister ejus, Pyrrho philosophus, Anaxarchum audisse atque hunc Alexandri comitem in Asiam secutus esse dicitur (**). Verum Pyrrho tum temporis jam quadraginta, quod minimum est, annos natus erat (v. Clinton. *F. H.* III, p. 376), adeo ut de ejus

ætate nihil dirimi possit. — Expeditionibus Alexandri num Hecatæus interfuerit quærere inutile est (*); nam de vita ejus omnino nihil compertam habemus, nisi quod apud Ptolemæum Lagidam versatus sit (Joseph. l. l.), eo regnante Thebas iter suscepit (Diodor. v. fr. 13), regemque in expeditione Syriaca sit comitatus (Joseph. v. fr. 15). Fortasse etiam ad alia negotia Ptolemæus Hecatæi opera usus est. Nam Josepho teste non modo φιλόσοφος Hecatæus erat, sed simul etiam περὶ τὰς πράξεις ἱκανώτατος. Quatenus κριτικὸν γραμματικόν, quem Suidas dicit, se præstiterit, ignoramus; nam libri, qui huc pertinere videtur, *De Homeri et Hesiodi poesi*, ne levissimum quidem in veterum scriptis vestigium deprehenditur. Reliquorum operum, quæ Hecatæus composuit, tituli a Suida præmissi sunt. Laudantur vero hi :

1. Περὶ Ὑπερβορέων, fr. 1—6.

2. Αἰγυπτιακά, fr. 7—13.

Περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας, fr. 7.

[Περὶ Ἰουδαίων, fr. 14—16]

[Περὶ Ἀβράμου, fr. 17—18.]

Religio Græcorum Hecatæi temporibus variis ob causas adeo jam fuit dissoluta, ut mox impune scribere posset Eumerus, μεγάλας τῷ ἀθέῳ λιπὸν κλισιάδας ἀνοήτων καὶ τὰ θεῖα ἐξανθρωπίζων (Plut. *De Is.* c. 23). Verum, quanto propius a ruina abfuit, tanto majus (uti fieri solet) apud multos excitatum est firmæ religionis desiderium. Cujus rei documentum luculentissimum habes humanæ impotentiae refugia, scilicet mysteria, orgia, superstitiones astrologicas, magicas, Sibyllinas, quæ pululare tum ubique cœperant. Quum ea esset animorum conditio, Jambulus historiam scripsit de insulis istis beatorum, ad quos omnis virtus videretur confugisse; Hecatæus vero, Eliensis sacerdotis alumnus, in suo de Hyperboreis libro populi piissimi summam vitæ felicitatem nitidissimis coloribus depinxit. Licet hæc relegare ad fabellas Milesias, modo ne nihil nisi delectationem legentium auctorem spectasse putes. Immo alius quiddam narrationibus istis subest, quippe quas

(*) Quæ Creuzerus ad Fragm. Hecatæi Milesii p. 85 disputavit de Hecatæo Eretriense utpote per errorem nato neque ab Abderita distinguendo, ea revocavit in libro *De arte historica* p. 388 edit. alterius.

(**) Ste-Croix *Exam.* p. 558 Hecatæum inter comites Alexandri fuisse vult ob descriptionem templi Hierosolymitani, quam legis fragm. 14. Id argumentum nihili plane esse patet. Quod præterea apud multos legere est, ac nuper vel Creuzerus repetivit (*Histor. Kunst* p. 388), scilicet Hecatæum una cum Alexandro M. educatum esse, nititur hoc, nisi fallor, vetere versione Josephi (fr. 14 init.), ubi verba Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ συναμαάσας redduntur : una cum *Al. rege enutritus est.*

(*) Diogen. L. IX, 61, de Pyrrhione Ἡκουος : Βρίσωνας τῷ Στίλπωνος, ὡς Ἀλεξάνδρος ἐν Διαδοχαῖς, εἰτ' Ἀναξάρχου ἐν ἀκολουθῶν πανταχοῦ, ὡς καὶ τοῖς γυμνοσοφισταῖς ἐν Ἰνδῶν συμμίξει καὶ τοῖς μάγοις. Ὅθεν γενναυότατα δοκεῖ φιλοσοφῆσαι, τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσπαγῆν, ὡς Ἀσκάσιος δ' Ἀβδηρίτης φησὶν· οὐδὲν γὰρ ἔρασαν οὔτε καλὴν οὔτε αἰσχρὴν, οὔτε δίκαιον, οὔτε ἀδίκον etc. Ascanius homo ignotus mihi. Num forte scribendum Ἐκαταῖος?

tamquam sanctæ vitæ atque virtutis exempla sui ævi hominibus proposuerint. — Quodsi nonnulli (ut Müllerus in *Dor.* I, 278) censent ipsum Hecatæum credidisse revera esse populum quendam Hyperboreorum, eos errore teneri mihi persuasum est. Sane quidem dixit Hecatæus Hyperboreos ad sua usque tempora perdurare (fr. 1); sed quid hoc probat? Nihil, puto, nisi quod fidem et auctoritatem signentis suis conciliare auctor studuerit. Neque aliud inest descriptionibus istis geographicis, quas nonnulli inani sane consilio diligentissime examinandas esse putant.

Ægyptias historias expressis verbis memorat Diodorus (fr. 12). Apud Diogenem Laert. (fr. 7) laudatur Hecatæus ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας; quibus tamen non peculiare opus, sed primam partem Ægyptiacōν indicari suspicor. Admodum multum Hecatæum fuisse de doctrina Ægyptiorum cosmogonica deque reliqua mythologia, atque monumentorum descriptiones dedisse uberrimas patet ex fragmentis (*).

Περὶ Ἰουδαίων βιβλίον ab Hecatæo compositum esse testantur Josephus C. Ap. I, 22 (fr. 14) et Origenes C. Cels. I, 15. Ab eo libro non diversus fuisse videtur βιβλίον Περὶ Ἀβραάμου (Joseph. Ant. Jud. I, 7, 2; fr. 16), sive τὸ κατ' Ἀβραάμον καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, uti Clemens Alex. (v. fr. 18) dicit, novem versus Sophocleos ex eo adducens. At versus istos esse a sequioris ævi homine, a Judæo haud dubie Hellenista, confictos dudum inter omnes constat. Similiter totum de Judæis opus Hecatæo Abderitæ abjudicandum esse unanimi fere consensu censuerunt viri doctissimi. Facem prætulit Herennius Philo apud Origenem Contra Celsum l. I., ubi hæc :

Ἐκαταίου τοῦ ἱστορικοῦ φέρεται Περὶ Ἰουδαίων βιβλίον, ἐν ᾧ προστίθεται μᾶλλον πως ὡς σοφῶ τῷ Ἰθναί ἐπὶ τοσοῦτον, ὡς καὶ Ἑρέννιον Φίλωνα ἐν τῷ Περὶ Ἰουδαίων συγγράμματι πρῶτον μὲν ἀμφιβάλλειν, εἰ τοῦ ἱστορικοῦ ἐστὶ τὸ σύγγραμμα, δεῦτερον δὲ λέγειν, ὅτι, εἴπερ ἴσθιν αὐτοῦ, εἰκὸς αὐτὸν συνηρπᾶσθαι ἐπὶ τῆς παρὰ Ἰουδαίους πιθανότητος καὶ συγκατατεθεῖσθαι αὐτῷ τῷ λόγῳ.

Neque sine causa Philonem dubitasse assatim docent operis reliquæ. Sic Pseudo-Demetrius Phalereus in epistola ad Ptolemæum narrasse dicitur poetas et historicos nusquam Judæorum

(*) De ποιήμασιν Αἰγυπτίους Hecatæi *logographi* ap. Arrian in *Exp. Al.* V, 6, deque iis quæ Hecatæus Milesius ex Herodotea Ægypti descriptione in suum opus ad verbum transtulisse dicitur, vide *Fragmenta et Vitam Hec. Milesii* p. XIII sqq. Fieri tamen facile potuit ut in his atque similibus Milesius cum Abderita plus semel sit confusus.

legislationis mentionem injecisse propterea quod sancta impuro suo ore profanare reveriti essent (fr. 15). Alia complura, quæ in honorem populi Judaici impudenter efficta apud Josephum leguntur, recensere h. l. tædet (v. fr. 15). Quæ quidem omnia ejusmodi sunt, ut nemo paullo sanior Judæi cujusdam commenta non agnoscat (*). At minime inde sequitur omnino nihil de Judæis Hecatæum scripsisse. Immo contrarium docet Diodorus (fr. 13), qui libro XL Pompeji bellum contra Judæos gestum expositurus, quæ de gentis hujus originibus et institutis comperta haberet, præmittenda esse duxit. Ex Hecatæo igitur narrat Ægyptios quondam lue vexatos, ut iram divinam averterent, omnes alienigenas qui in Ægyptum confluxissent expulisse. Horum alios Danao et Cadmo ducibus in Græciam, alios in alias regiones migrasse, majorem vero partem in Syriam profectam esse; ductoremque coloniarum fuisse Mosem, virum sapientia et fortitudine insignem, qui civitatis conditor et legislator extitisset. Deinde instituta Mosaica pluribus persequitur. Hæc quin ex eodem

(*) Ex eorum numero, qui librum ab Hellenista compositum et sub Hecatæi Abderitæ nomine in vulgus editum censuerunt, nominasse sufficiat: *Jus. Scaligerum* in *Epist.* 115 ad Casaubonum; *de Dahlen.* in *dissert. de Aristeæ c. 29*, p. 222; *Rich. Simonium* in *Histoire critique du vieux testament*, lib. II, c. 2, p. 211; *Humphred. Hody.* in *Diss. contra historiam Aristeæ* p. 217; *Bentlejum* in *Epist. ad Millium* p. 530 ed. Lips; *etrum doctum* in *Elchhornii Bibl. d. bibl. Literat.* vol. V, part. 3, p. 431, citante Creuzero in *Fragn. Hec. Miles.* p. 35; *Valckenarium* De Aristobulo (cap. VI: *De Judæis quibusdam Græcensibus fabulatoribus, etiam iis, qui, nisi non Judæi, de rebus scripsere Judæorum*) p. 18 (et in *Euseb. P. E. tom. IV*, p. 336 ed. Gaisford.), ubi dicit: « Sed et historici Hecatæus, Eupolemus, Artapanus, Demetrius, Aristæas, meo quidem arbitrato fuerunt omnes religione Judæi, seu his nominibus inter populares fuerunt noti, seu nominamentiti. » His adde qui nuper de eadem re denuo disputavit, *P. M. Cruice* in *Dissert. De Flav. Josephi in auctoribus contra Apionem afferendis fide et auctoritate.* Paris. 1844, p. 66 sqq. — Genuinum esse Hecatæi opus opinati sunt *Spencer.* in *not. ad Originem l. I.*, et *Zornius* in *Hecatæi Abder. Fragmentis* (sed iis tantum, qui ad Judæorum hist. pertinent), Alton. 1730, p. 4. Tenendum tamen Zornium, ut judicium suum luceatur, statuere Hecatæum Milesium, quem Diodorus de Judæis laudat, non eundem esse cum Abderita, quamvis Abderitæ fere æqualis fuisse debeat. Idem Zornius in verboso commentario pro sua sententia laudat *Jaquelotum sur l'existence de Dieu* p. 484. 500. — *Sainte-Croix* in *Exam. critiq. d. hist. d'Alex.* p. 538 n. 4: « Hecatée aurait été payé par les Juifs pour parler d'eux, ou l'ouvrage qu'en cite Joseph ne serait pas de lui, si l'on en croyait au témoignage d'Herennius, lui-même un des plus hardis faussaires de l'antiquité. » Quæ quid probent ego quero. — *Iossius* De *Hist. gr.* p. 87 nihil decernit; « Fortasse, ait, Hecatæus a Judæis persuasus defecerit a religione Græcorum, si non in universum, saltem hæcenus, ut videri posset constitutus in consilio tenebrarum lucisque. »

Hecatæo, quem in Ægyptiacis et Hyperboreorum historia Diodorus adhibuit, narrata sint, nulla jam superest dubitatio. Multa quidem in his erronea sunt, sed ita tamen, ut iis ipsis comprobetur narrationem a Græco homine, non a Judæo esse profectam. Abrahami vides ne verbo quidem mentionem fieri, sed ita narrationem adornatam esse, ut Moses primus quasi gentis auctor putandus sit, neque singularis de Judæis liber sed digressio Ægyptiis historiis attexta coarguatur. Fortasse scripius in eodem opere de Judæis Hecatæus locutus est, uti illo loco, quo de Ptolemæo in Syriam contra Demetrium expediente dicendum erat. Neque quidquam est quod cogat, ut quæ Josephus de Hecatæo cum rege in Syria versato narrat, omni fundamento carere statuamus. Denique honorifice Hecatæum de Judæis sensisse vel ex Diodoro colligas, libenterque hoc ego largior, quum ex reliquis philosophi nostri studiis explicationem facile admittat. Quæ quum ita sint, nihil miramur, cur Hecatæi potissimum nomine scriptisque Judæus Græciensis abusus sit. Is igitur quæ in Ægyptia historia de gente sua dicta reperit, excerpisse, eaque pro consilio suo interpolata vel mutata multisque commentis aucta, tamquam peculiare Græci auctoris de Judæis libellum divenditasse videtur.

Num præter allata Hecatæus alia quædam scripserit, neque negare neque affirmare ausim. Exstant certe fragmenta nonnulla, quæ unde petita sint, certo iudicio dici nequit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΠΕΡΒΟΡΕΩΝ.

Schol. Apoll. Rh. II, 675 : Ἐκαταῖος δὲ μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου εἶναι φησι τὸ τῶν Ὑπερβορείων ἔθνος. Ἔστι δὲ αὐτῷ βιβλία ἐπιγραφόμενα Περὶ τῶν Ὑπερβορείων. Recentiores qui in eodem argu-

mento desudarunt, diligenter recenset Baumstarkius in *Pauly's Realencl.* v. *Hyperborei*.

Diodor. II, 47 : Ἡμεῖς δ' ἐπεὶ τὰ πρὸς ἄρκτους κεκλιμένα μέρη τῆς Ἀσίας ἠξιώσαμεν ἀναγραφῆς, οὐκ ἀνοίκειον εἶναι νομίζομεν τὰ περὶ τῶν Ὑπερβορείων μυθολογούμενα διελεῖν. τῶν γὰρ τὰς παλαιὰς μυθολογίας ἀναγεγραφότων Ἐκαταῖος καὶ τινες ἕτεροὶ φασιν ἐν τοῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν Ὀκεανὸν εἶναι νῆσον οὐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας. ταύτην ὑπάρχειν μὲν κατὰ τὰς ἄρκτους, κατοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορείων ἀπὸ τοῦ πορρωτέρω κεῖσθαι τῆς βορείου πνοῆς. οὖσαν δ' αὐτὴν εὐγείον τε καὶ πάμπρονον, ἔτι δὲ εὐκрасία διαφέρουσαν διττοῦς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς. (2) Μυθολογοῦσι δ' ἐν αὐτῇ τὴν Ἀθηνῶν γεγονέναι. διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλω μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. εἶναι δ' αὐτοῦς ὡσπερ ἱερεῖς τινὰς Ἀπόλλωνος διὰ τὸ τὸν θεὸν αὐτὸν καθ' ἡμέραν ὑπ' αὐτῶν ὑμνεῖσθαι μετ' ᾠδῆς συνεχῶς καὶ τιμᾶσθαι διαφερόντως. Ὑπάρχειν δὲ καὶ κατὰ τὴν νῆσον τέμενος τε Ἀπόλλωνος μεγαλοπρεπὲς καὶ νῶν ἀξιόλογον ἀναθήμασι πολλοῖς κεκοσμημένον, σφαιροειδῆ τῷ σχήματι. (3) Καὶ πόλιν μὲν ὑπάρχειν ἱερὰν τοῦ θεοῦ τούτου, τῶν δὲ κατοικούντων αὐτὴν τοὺς πλείστους εἶναι κιθαριστὰς, καὶ συνεχῶς ἐν τῷ ναυῷ κιθαρίζοντας ὕμνους λέγειν τῷ θεῷ μετ' ᾠδῆς, ἀποσεμνύνοντας αὐτοῦ τὰς πράξεις. (4) Ἔχειν δὲ τοὺς Ὑπερβορείους ἰδίαν τινὰ διάλεκτον, καὶ πρὸς τοὺς Ἕλληνας οἰκειότατα διακείσθαι, καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ Δηλίους, ἐκ παλαιῶν χρόνων παρεληφτότας τὴν εὐνοίαν ταύτην. Καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς μυθολογοῦσι παραβαλεῖν εἰς Ὑπερβορείους, καὶ ἀναθήματα πολυτελεῖ καταλιπεῖν γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐπιγεγραμμένα. (5) Ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῶν Ὑπερβορείων Ἀβαριν εἰς τὴν Ἑλλάδα καταντήσαντα τὸ παλαιὸν ἀνασῶσαι τὴν πρὸς Δηλίους εὐνοίαν τε καὶ συγγένειαν. Φασὶ δὲ καὶ τὴν σελήνην ἐκ ταύτης τῆς

DE HYPERBOREIS.

1.

Hecatæus usque ad suam ipsius ætatem gentem Hyperboreorum esse ait. Atque libri ejus exstant qui inscribuntur De Hyperboreis.

2.

Nunc, postquam boreales Asiæ tractus descripsimus, ea quoque quæ de Hyperboreis fabulantur annotare non inconueniens arbitramur. Num inter antiquitatum scriptores Hecatæus et nonnulli alii tradunt, contra Celticam in Oceano insulam esse non minorem Sicilia, septentrionibus subjectam, quam Hyperborei incolant, sic vocati quod Borea vento sint remotiores. Solum hic optimum esse ac fructuosum, aeremque optime temperatum, ac propterea his in anno messem fieri. (2) Latonam hic fuisse fabulantur; ideoque Apollini præ diis aliis cultum deferri, et, quia

deum hunc quotidie perpetua laudum decantatione celebrent, et summis prosequantur honoribus, homines illos velut sacerdotes Apollinis esse perhibent. Cujus locus ibi magnificus et templum insigne rotunda forma donariisque multis exornatum. (3) Urbs quoque deo huic sacra; in qua civium plerique citharistæ, qui citharas in sano pulsantes sacros deo hymnos canunt, quibus gesta ejus honorifice prædicantur. (4) Lingua Hyperboreis propria, et singulari Græcis benevolentia, ex antiquis inde temporibus confirmata, addicti sunt; imprimis vero Atheniensibus et Deliis. Quin Græcorum nonnullos ad Hyperboreos trajecisse, et præclara donaria reliquisse Græcis literis inscripta fabulantur. (5) Sic etiam Abarin quondam in Græciam inde profectum pristinae cum Deliis amicitiæ et cognationis necessitudinem renovasse. Memorant insuper lunam ex hac insula ita conspici, ut parum a terra distet, et terrestres quosdam tumulos in facie representet. (6) Deum quoque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

σιῶται Καρμύβαι ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ, ὡς Ἐκαταῖος ἢ Ἀβδηρίτης.

Idem : Καρμύβαι, ἔθνος Ὑπερβορέων, ἀπὸ ποταμοῦ Καρμύβαι, ὡς Ἐκ. ὁ Ἀβδ.

6.

Strabo VII, p. 299 inter fabulosa recenset τὴν παρὰ Θεοπόμπῳ Μερπίδα γῆν, παρ' Ἐκαταίῳ δὲ τὴν Κιμερίδα πόλιν, παρ' Εὐημέρῳ δὲ τὴν Παγγαίαν γῆν. Hecataeus inter Theopompum et Eucemerum medius ex mea sententia est Abderita; de Milesio cogitavit Clausen. (fr. 2). Ad eundem Abderitam refero locum Plinii IV, 27.

6 a.

Plinius H. N. IV, 27 : *Semptentrionalis Occanus : Amalchium cum Hecataeus appellat, a Paropamisio amne, qua Scythiam alluit, quod nomen ejus gentis lingua significat congelatum. Philemon Morimarusam a Cimbris vocari, hoc est mortuum mare, usque ad promontorium Rubeas : ultra deinde Cronium. Eadem Solinus c. 22. Si Hecataeo Milesio hæc tribueris, statuendum cum Clausenio (ad Hec. fr. 160), Amalchium mare sinum vel partem Oceani fluvii fuisse; quod parum probabile. Cf. Uckert. Geogr. des Hecat. p. 42. not. 184. Forbiger Alt. Geogr. I. p. 54 not., p. 147 not.*

ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

7.

E LIBRO PRIMO.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΙΩΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ.

Diogenes L. I, 10 : Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην περὶ τε θεῶν καὶ ὑπὲρ δικαιοσύνης : πᾶσκειν τε ἀρχὴν μὲν εἶναι τὴν ἕλην, εἶτα τὰ

sub Carambycam fluvium, a quo insulares Carambyca dicuntur, ut Hecataeus Abderita refert.

Carambyca, Hyperboreorum gens, a Carambyca fluvio, uti Hecataeus Abderita.

6.

Fabulosa apud Hecataeum est de Cimmeride urbe narratio.

DE REBUS ÆGYPTIORUM.

7.

DE ÆGYPTIORUM PHILOSOPHIA.

Ægyptiorum philosophiam hujusmodi esse de diis ac justitia dixerunt. Materiam principium fuisse rerum : ex ea deinceps quattuor elementa discreta, perfectasque omnis generis animantes : solem ac lunam deos esse, alterumque Osirin, alteram Isim appellatam; exprimi illos per scarabeum et draconem, accipitrem aliaque animalia Manethos auctor est in Naturalium epitome et Hecataeus in primo de Ægyptiorum philosophia libro. Statuas præterea et sana

τέσσαρα στοιχεῖα ἐξ αὐτῆς διακριθῆναι, καὶ ζῆα παντοῖα ἀποτελεσθῆναι. Θεοὺς δ' ἥλιον καὶ σελήνην, τὸν μὲν Ὅσιριν, τὴν δ' Ἴσιν καλουμένην· αἰνέττεσθαί τε αὐτοὺς διὰ τε κινθάρου καὶ δράκοντος καὶ λέρακος καὶ ἄλλων, ὡς φησι Μανέθως ἐν τῇ τῶν Φυτικῶν ἐπιτομῇ καὶ Ἐκαταῖος ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίας. Κατασκευάζειν δὲ καὶ ἀγάλματα καὶ τιμῆν τῶ μὴ εἰδέναι τὴν τοῦ θεοῦ μορφήν. Τὸν κόσμον γενητὸν καὶ φθαρτὸν καὶ σφαιροειδῆ· τοὺς ἀστέρας πῦρ εἶναι, καὶ τῇ τούτων κράσει τὰ ἐπὶ γῆς γίνεσθαι· σελήνην ἐκλείπειν εἰς τὸ σκίσημα τῆς γῆς ἐμπίπτουσαν· τὴν ψυχὴν καὶ ἐπιδιαμένειν καὶ μεταβαίνειν· ὑετοὺς κατὰ αἴρος τροπὴν ἀποτελεῖσθαι· τὰ πᾶν ἄλλα φυσιολογεῖν, ὡς Ἐκαταῖος τε καὶ Ἀρισταγόρας ἱστοροῦσιν. Ἐθεσαν δὲ καὶ νόμους ὑπὲρ δικαιοσύνης, οὓς εἰς Ἑρμῆν ἀνήνεγκαν· καὶ τὰ εὐχρηστά τῶν ζώων θεῶς ἐδόξασαν. Λέγουσι δὲ καὶ ὡς αὐτοὶ γεωμετρίαν τε καὶ ἀστρολογίαν καὶ ἀριθμητικὴν ἀνεῦρον.

8.

Stobæus Ecl. phys. p. 524 ed. Peeren. : Ἡράκλειτος καὶ Ἐκαταῖος ἀνάμμα νοερὸν τὸ ἐκ θαλάττης εἶναι τὸν ἥλιον, σφαιροειδῆ δ' εἶναι ὑπόκυρτον· γίνεσθαι δὲ τὴν ἐκλείψιν κατὰ τὴν τοῦ σφαιροειδοῦς τροπὴν, ὥστε τὸ μὲν κοῖλον ἄνω γίνεσθαι, τὸ δὲ κυρτὸν κάτω, πρὸς τὴν ἡμετέραν ἔξιν· τὸ δὲ μέγεθος εἶναι εὖρος πόδος ἀνθρωπέου.

Cf. Damascius De princip. p. 261. 386, qui (ex Hecataeo) refert secundum Ægyptiorum doctrinam τὸν ἥλιον εἶναι αὐτὸν τὸν νοῦν τὸν νοητὸν. Porphyrius De antr. nymphe. c. 11 : Καὶ εἰς τοῦτο ἅμμα μὲν νοερὸν εἶναι τὸν ἥλιον ἐκ θαλάσσης. Diog. L. VII, 145. Ceterum Creuzerus (in *Wien. Jahrb. f. Lit.* 1844 fasc. II, p. 35) hæc Milesio Hecataeo vindicavit. Quod non probavit mihi vir clarissimus. Schleiermacherus quoque (in *Wolfs u. Butt. Mu-*

fabricare, quod ignorent effigiem dei. Mundum genitum mortalemque et ad sphaeræ similitudinem rotundum : stellas ignem esse, quarum temperata commixtione cuncta super terram nascuntur : lunam deficere quum in terræ incidit umbram : animum et corpori superesse et ex alio in aliud migrare : pluvias ex aeris conversionibus fieri. Ista et hujusmodi illos de rerum natura disserere Hecataeus et Aristagoras tradunt. De justitia quoque leges constituerunt, quas ad Mercurium referunt. Utiles quasque et usui hominum accommodatas animantes divino honore prosecuti sunt. Asserunt etiam geometriam, astrologiam et arithmeticam se primos invenisse.

8.

Heraclitus et Hecataeus ignem marinum intellectus participem solem esse dixerunt, ac scaphæ figuram sublocurvam habere. Defectum quoque secundum hujus figuræ conversionem evenire, quum videlicet parte concava a nobis aversa, convexa ad nos spectat. Magnitudinem denique habere quanta sit humani pedis latitudo.

scum *f. Alterthumsw.* p. 399) hocce placitum ab Ionicis philosophis alienum esse censet. Cf. Brandis *Gesch. d. Philos.* I, p. 168. Heracliti sententiam de sole in scaphæ formam subcurvo laudat etiam Plutarchus *De Plac. phil.* II, 22 p. 890 D. Cf. Forbiger. *All. Geogr.* I, p. 503. 515.

9.

Plutarchus *De Is. et Os.* c. 9 p. 354 : Ἐτι δὲ τῶν πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς εἶναι τὸν Ἄμουν (ὁ παράγοντες ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν), Μανεθῶς μὲν ὁ Σεβεννίτης τὸ κεκρυμμένον οἰεται καὶ τὴν κρύψιν ὑπὸ τρυφῆς δηλοῦσθαι τῆς φωνῆς· Ἐκαταῖος δὲ ὁ Ἀδελφίτης φησὶ τούτῳ καὶ πρὸς ἀλλήλους τῶ βήματι χρῆσθαι τοὺς Αἰγυπτίους, ὅταν τινὰ προσκαλοῦνται· προσκλητικὴν γὰρ εἶναι τὴν φωνήν. Διὸ τὸν πρῶτον θεὸν, [ὄν] τῷ παντὶ τὸν αὐτὸν νομίζουσιν, ὡς ἀφανῆ καὶ κεκρυμμένον ὄντα, προσκαλούμενοι καὶ παρακαλοῦντες ἄφανῆ γενέσθαι καὶ ὄντων αὐτοῖς, Ἄμουν λέγουσιν. Ἡ μὲν οὖν εὐλάβεια τῆς περὶ τὰ θεῖα σοφίας Αἰγυπτίων, τοσαύτη ἦν.

10.

Plutarchus *De Os. et Is.* c. 6 p. 353 B : Οἶνον δὲ οἱ μὲν ἐν Ἡλίου πόλει θεραπεύοντες τὸν θεὸν οὐκ εἰσφέρουσι τοπαράπαν εἰς τὸ ἱερόν, ὡς οὐ προσῆκον ἡμέρας πίνειν, τοῦ κυρίου καὶ βασιλέως ἐφορῶντος· οἱ δ' ἄλλοι χροῶνται μὲν, ὀλίγῳ δέ· πολλὰς δ' αἰόνας ἀγνεῖς ἔχουσιν, ἐν αἷς φιλοσοφοῦντες καὶ μανθάνοντες καὶ διδάσκοντες τὰ θεῖα διατελοῦσιν. Οἱ δὲ βασιλεῖς καὶ μετρητὸν ἔπινον ἐκ τῶν ἱερῶν γραμμάτων, ὡς Ἐκαταῖος ἱστορήκειν, ἱερεῖς ὄντες ἤρξαντο δὲ πίνειν ἀπὸ Ψαμματίχου κτλ. Vide quæ sequuntur apud Plutarchum ex Eudoxi Periodo deprompta.

9.

Quum plerique existiment peculiare apud Ægyptios nomen Jovis esse Ἄμμων, quos nos producto vocabulo Ἄμμωνεμ dicimus : Manethos Sebennita ea voce occultatum, et occultationem judicat significari : Hecataeus autem Abderita hoc verbo invicem uti Ægyptios ait quum alter alterum vocat ; esse enim vocem invocativam ; quare quum principem deum eundem atque Universum putent, utpole obscurum et absconditum, vocari ab iis et orari Ἄμμων dicentibus, ut prodant se ac conspiciendum præbeat. Talls ergo fuit Ægyptiorum accuratio in contemplatione rerum divinarum.

10.

Vinum il qui Heliopoli Solem colunt sacris, nullum prorsus in templum inferunt ; quod non conveniat interdum libere, domino et rege inspiciente : reliqui vino utuntur, sed modo et modo, habentque multos ritus, quos abstemil obeunt, ubi philosophando rebusque sacris docendis ac discendis tempus exigitur. Reges quoque ex sacrarum præscripto literarum certa mensura vinum bibebant, ut scribit Hecataeus, quia et ipsi essent sacerdotes. Bibere lamen corpore a Psammelicho etc.

(11.)

Schol. Apollon. Rh. IV, 284 : Ἐκαταῖος δὲ ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φάσιν, οὐδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἐπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν, καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ.

Hæc non esse Milesii apparet ex schol. ad II, 259 ubi : Ἐκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐκ τοῦ Φάσιδος διελθεῖν εἰς τὸν Ὠκεανόν, εἶτα ἐκείθεν εἰς τὸν Νεῖλον (sc. Argonautas). Potuit de his Abderita monere in Ægyptiacis, refellens eorum sententiam, qui Argonautas in Nilum ex oceano innavigasse dicebant. At melius etiam fragmentum cadit in Hecataeum Eretricensem, ex cujus geographicis quæ comperta habemus (v. not. ad Onesicrit. fr. 5.), omnia spectant ad regiones Ponticas. De re cf. Herodot. fr. 55, p. 38.

12.

Diodor. I, 46, 6 : Εἶναι δὲ φασὶ καὶ τάρους ἐν ταῦθα (Thebis) τῶν ἀρχαίων βασιλέων θαυμαστοὺς καὶ τῶν μεταγενεστέρων τοῖς εἰς τὰ παραπλήσια φιλοτιμουμένοις ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντας. Οἱ μὲν οὖν ἱερεῖς ἐκ τῶν ἀναγραφῶν ἔρασαν εὐρίσκειν ἐπὶ πρὸς τοῖς τετραράκοντα τάρους βασιλικούς· εἰς δὲ Πτολεμαίων τὸν Λάγου διαμεινᾶν φασὶν ἑπτακαίδεκα μόνον, ὧν τὰ πολλὰ κατέφηλτο κατ' οὗς χρόνους παρεβλήμεν ἡμεῖς εἰς ἐκείνους τοὺς τόπους, ἐπὶ τῆς ἑκατοστῆς καὶ ὀγδοηχοστῆς Ὀλυμπιάδος. Οὐ μόνον δ' οἱ κατ' Αἰγυπτὸν ἱερεῖς ἐκ τῶν ἀναγραφῶν ἱστοροῦσιν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ τῶν Ἑλλήνων τῶν παραβαλλόντων μὲν εἰς τὰς Θήβας ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, συνταξίμενων δὲ τὰς Αἰγυπτιακὰς ἱστορίας, ὧν ἑστὶ καὶ Ἐκαταῖος, συμφωνοῦσι τοῖς ὑπ' ἡμῶν εἰρημένους.

(11.)

Hecataeus narrat non effluere in mare Phasin, neque per Tanaidem Argonautas navigasse, sed eadem via rediisse, qua venerant, ut Sophocles in Scythiis narrat.

12.

Thebis mirifica sunt priscorum regum sepulcra, quæ posteris ad similis magnificentiæ studium nihil reliqui fecerunt. Horumque sacerdotes dixerunt sepulcrorum regionum in sacris commentariis quadraginta septem inveniri : sed ad Ptolemæum Lagi septemdecim tantum remansisse, quorum pleraque nobis Ægyptum lustrantibus ad Olympiadem centesimam corrupta fuerant. Nec vero a sacerdotibus tantum Ægyptiis hæc e libris sacris referuntur, sed et Græcorum multi, qui Ptolemæi Lagi ætate Thebas profecti historias Ægyptiacas contexerunt, inter quos etiam Hecataeus est, cum narratione hac nostra consentiunt.

XLVII. A primis enim sepulcris, quibus Jovis pellices conditas esse traditur, decem stadiis abesse narrat regis, quem vocant Osymandyam, monumentum ; sub cuius introitum e vario lapide atrium longitudine duōm plethron et altitudine cubitorum quadraginta quinque. (2) Hinc digressio

XLVII. Ἀπὸ γὰρ τῶν πρώτων τέρων, ἐν οἷς παραδέδοται τὰς παλαιότητας τοῦ Διὸς τεθάρθαι, δέκα σταδίων φάσιν ὑπάρχει βασιλέως μνημα τοῦ προσγορευθέντος Ὄσυμανδύου· τούτου δὲ κατὰ μὲν τὴν εἰσοδὸν ὑπάρχειν πυλῶνα λίθου ποικίλου, τὸ μὲν μήκος δίπλεθρον, τὸ δ' ὕψος τετταράκοντα καὶ πέντε πηγῶν· (2) διεκθόντι δὲ αὐτὸν εἶναι λίθινον περίστυλον τετράγωνον, ἐκάστης πλευρᾶς οὖστος τεττάρων πλέθρων· ὑπηρεῖσθαι δ' ἀντὶ τῶν κίωνων ζώδια πηγῶν ἑκαίδεκα μονόλιθα, τὸν τύπον εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον εἰργασμένα· τὴν ὄρορὴν τε πᾶσαν ἐπὶ πλάτος δυοῖν ὀργυῶν ὑπάρχειν μονόλιθον, ἀστέρων ἐν κυανῷ καταπεποικιλμένην· ἐξῆς δὲ τοῦ περιστύλου πάλιν ἑτέραν εἰσοδὸν καὶ πυλῶνα τὰ μὲν ἄλλα παραπλήσιον τῷ προειρημένῳ, γλυφαῖς δὲ παντοίας περιττότερον εἰργασμένον. (3) Παρὰ δὲ τὴν εἰσοδὸν ἀνδριάντας εἶναι τρεῖς ἐξ ἑνὸς τοῦς πάντας λίθου Μέμνονος τοῦ Συηνίτου· καὶ τούτων ἓνα μὲν καθήμενον ὑπάρχειν μέγιστον πάντων τῶν κατ' Αἴγυπτον, οὗ τὸν πόδα μετρούμενον ὑπερβάλλειν τοὺς ἑπτὰ πήγεις, ἑτέρους δὲ δύο πρὸς τοῖς γόνασι, τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὸν δὲ ἐξ εὐωνύμων, θυγατρὸς καὶ μητρὸς, τῷ μεγέθει λειπομένους τοῦ προειρημένου. (4) Τὸ δ' ἔργον τοῦτο μὴ μόνον εἶναι κατὰ τὸ μέγεθος ἀποδοχῆς ἄξιον, ἀλλὰ καὶ τῆ τέχνης θαυμαστόν καὶ τῆ τοῦ λίθου φύσει διαφέρον, ὡς ἂν ἐν τελικούτῳ μεγέθει μήτε διαρυάδος μήτε κηλίδος μηδεμιᾶς θεωρουμένης. Ἐπιγεγράφθαι δ' ἐπ' αὐτοῦ « Βασιλεὺς βασιλέων Ὄσυμανδύας εἰμί· εἰ δέ τις εἰδέναι βούλεται πηλίκος εἰμί καὶ πῶς κεῖμαι, νικάτω τι τῶν ἐμῶν ἔργων. » (5) Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην εἰκόνα τῆς μητρὸς αὐτοῦ καθ' αὐτὴν εἰκοσι πηγῶν μονόλιθον, ἔχουσαν δὲ τρεῖς βασιλεῖς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,

ἃς διασημαίνειν ὅτι καὶ θυγατὴρ καὶ γυνὴ καὶ μήτηρ βασιλέως ὑπῆρξε. (6) Μετὰ δὲ τὸν πυλῶνα περίστυλον εἶναι τοῦ προτέρου ἀξιολογώτερον, ἐν ᾧ γλυφᾶς ὑπάρχειν παντοίας ἐγλούσας τὸν πόλεμον τὸν γενόμενον αὐτῷ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς Βάκτροις ἀποστάντας· ἐφ' οὗς ἐστρατεῦσθαι πεζῶν μὲν τετταράκοντα μυριάσιν, ἵππεῦσαι δὲ διςμυρίοις, εἰς τέτταρα μέρη διηρημένης τῆς πάσης στρατιᾶς, ὧν ἀπάντων υἱὸς τοῦ βασιλέως ἐσχηκέναι τὴν ἡγεμονίαν.

XLVIII. Καὶ κατὰ μὲν τὸν πρώτον τῶν τοίχων τὸν βασιλέα κατεσκευάσθαι πολιορκουῦντα τείχος ὑπὸ ποταμοῦ περίρρυτον καὶ προκινδυνεύοντα πρὸς τινὰς ἀντιτεταγμένους μετὰ λίοντος, συναγωνιζομένου τοῦ θηρίου καταπληκτικῶς· ὑπὲρ οὗ τῶν ἐξηγουμένων οἱ μὲν ἔρασαν πρὸς ἀλήθειαν χειροῖν λεόντα τρεφόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως συγκινδυνεύειν αὐτῷ κατὰ τὰς μάχας καὶ τροπὴν ποιεῖν τῶν ἐναντίων διὰ τὴν ἀλκὴν, τινὲς δ' ἱστόρουν ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἀνδρείος ὢν καὶ φορτικός, ἑαυτὸν ἐγκοιμιάζειν βουλόμενος, διὰ τῆς τοῦ λέοντος εἰκόνας τὴν διάθεσιν ἑαυτοῦ τῆς ψυχῆς ἐστήμασιν. (2) Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τοίχῳ τοὺς αἰχμαλώτους ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀγομένους εἰργάζεσθαι τὰ τε αἰδοῖα καὶ τὰς χεῖρας οὐκ ἔχοντας, οἱ ὧν δοκεῖν ἐγλοῦσθαι διότι ταῖς ψυχαῖς ἀνανδροὶ καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς δεινοῖς ἐνεργείαις ἄχειρες ἦσαν. (3) Τὸν δὲ τρίτον ἔχειν γλυφᾶς παντοίας καὶ διαπρεπεῖς γραφᾶς, οἱ ὧν ἐγλοῦσθαι βουθεσίας τοῦ βασιλέως καὶ θρίαμβον ἀπὸ τοῦ πολέμου καταγόμενον. (4) Κατὰ δὲ μέσον τὸν περίστυλον ὑπαίθριον θωμὸν ὑποδομηθῆσθαι τοῦ καλλίστου λίθου τῆς χειρουργίας διάφορον καὶ τῷ μεγέθει θαυμαστόν. (5) Κατὰ δὲ τὸν τελευταῖον τοῖχον ὑπάρχειν ἀνδριάντας

lapideum occurrere peristylum quadratum, cujus unumquodque latus quaternum plethrorum: columnarum loco animalium (*Osiridis*) figuris sedecim cubitorum ex uno saxo, figuris ad antiquum morem calatis, suffultum. Tolum vero tectum: t lacunar duas orgyias latum et stellis in caeruleo variegatum e solido lapide constare; secundum id peristylum. Ingressum rursus alium et atrium esse, cetera assimile priori, sed variis sculpturis uberius elaboratum. (3) In aditu tres statuas videri ex uno saxo omnes Syenite (*opus Memnonis Syenite?*). Harum unam sedere, omnium in Aegypto maximam: quae pedis sui mensura excederet cubilos septem. Reliquas duas ad genua illius repositas, alteram a dextris, a sinistris alteram, filiae nimirum et matris, prioris magnitudinem non assequentes. (4) Opus id non tantum ob magnitudinem commendatione dignum, sed etiam ob artem admirandum et saxi natura excellens, quum in tam vasta mole neque fissura, neque labes ulla conspiceretur. Hanc vero inscriptionem praeferre: « Sum Osymandyas, rex regum. Si quis nosse velit, quantus sim et ubi jaceam, meorum aliquid operum vincat. (5) Aliam insuper imaginem esse matris illius seorsum, cubitorum viginti uno saxo constantem; in cujus capite tres fascias regias, quibus significaretur, filiam uxorem et matrem regis fuisse. (6) Secundum hoc atrium, aiunt, peristylum erat priore memorabilius, in quo variae sculpturae representantes

bellum contra Bactros, qui desciverant ab eo, gestum; in quos expeditionem fecerit cum quadringentis millibus peditum, et viginti millibus equitum; exercituque in quatuor agmina diviso, omnibus cum imperio filii regis praefuisse memorantur.

XLVIII. In primo itaque pariete rex videtur murum oppugnans anni circumfluum in primaque acie cum adversis hostibus quibusdam dimicans, leone socio, qui terribilem in modum regi opitulatur. Quod pars interpretum de vero leone accipiendum esse affirmabat, quem mansuefactum rex aluerit, quique ad pugnarum discrimina cum eo descendens, roboris strenuitate in fugam hostes verterit. Pars aliter explicabat, quod quum majorem in modum sortis esset et insolens, suas ita laudes referte voluerit, imagine leonis animi sui habitum significans. (2) In secundo pariete captivi regis trahuntur, absque virilibus et manibus effigati: quo effeminatos animos, nullasque in periculis negotiis manus habuisse illos, significatum videtur. (3) Tertius inde paries omnis generis sculpturas et picturas insignes exhibet; quibus victimae regis et triumphus a bello isto actus exprimuntur. (4) In medio peristylis ara sub dio ex lapide pulcherrimo constructa erat, artificio manuum excellens et magnitudine admiranda. (5) In ultimo pariete duae sunt imagines residentes, ex integro saxo viginti septem cubitorum. Juxta quas tres e peristylis introitus facti

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

XLVII. Ἀπὸ γὰρ τῶν πρώτων τάρων, ἐν οἷς παραδέδοται τὰς παλλακίδας τοῦ Διὸς τεθάρθαι, δέκα σταδίων φασὶν ὑπάρχει βασιλέως μῆμα τοῦ προσγορευθέντος Ὀσυμανδύου· τούτου δὲ κατὰ μὲν τὴν εἰσοδὸν ὑπάρχειν πυλῶνα λίθου ποικίλου, τὸ μὲν μῆκος δίπλεθρον, τὸ δ' ὕψος τετταράκοντα καὶ πέντε πηχῶν· (2) διεκλιόντι δὲ αὐτὸν εἶναι λίθινον περίστυλον τετράγωνον, ἐκάστης πλευρᾶς οὔσης τεττάρων πλέθρων· ὑπερῆσθαι δ' ἀντὶ τῶν κίωνων ζύδια πηχῶν ἑκακίδεκα μονόλιθα, τὸν τύπον εἰς τὸν ἀρχαῖον τρόπον ἐργασμέναν τὴν ὀρορῆν τε πᾶσαν ἐπὶ πλάτος δυοῖν ὀργυῶν ὑπάρχειν μονόλιθον, ἀστέρως ἐν κυκλῶ καταπεποικιλμένην· ἐξῆς δὲ τοῦ περιστύλου πάλιν ἑτέραν εἰσοδὸν καὶ πυλῶνα τὰ μὲν ἄλλα παραπλήσιον τῷ προειρημένῳ, γλυφαῖς δὲ παντοίας περιττότερον ἐργασμένον. (3) Παρὰ δὲ τὴν εἰσοδὸν ἀνδριάντας εἶναι τρεῖς ἐξ ἑνὸς τοὺς πάντας λίθου Μέμνονος τοῦ Συηνίτου· καὶ τούτων ἓνα μὲν καθήμενον ὑπάρχειν μέγιστον πάντων τῶν κατ' Αἴγυπτον, οὗ τὸν πόδα μετρούμενον ὑπερβάλλειν τοὺς ἑπτὰ πήχεις, ἑτέρους δὲ δύο πρὸς τοῖς γόνασι, τὸν μὲν ἐκ δεξιῶν, τὸν δὲ ἐξ εὐωνύμων, θυγατρός καὶ μητρός, τῷ μεγέθει λειπομένους τοῦ προειρημένου. (4) Τὸ δ' ἔργον τοῦτο μὴ μόνον εἶναι κατὰ τὸ μέγεθος ἀποδογῆς ἀξίον, ἀλλὰ καὶ τῇ τέχνῃ, θαυμαστόν καὶ τῇ τοῦ λίθου φύσει διαφέρον, ὡς ἂν ἐν τηλικούτῳ μεγέθει μήτε διαφυάδος μήτε κηλίδος μετρεμῆς θεωρουμένης. Ἐπιγεγράφθαι δ' ἐπ' αὐτοῦ « Βασιλεὺς βασιλέων Ὀσυμανδύας εἰμί· εἰ δέ τις εἰδέναι βούλεται πηλίκος εἰμί καὶ ποῦ κεῖμαι, νικάτω τι τῶν ἐμῶν ἔργων. » (5) Εἶναι δὲ καὶ ἄλλην εἰκόνα τῆς μητρός αὐτοῦ κατ' αὐτὴν εἰκοσι πηχῶν μονόλιθον, ἔχουσαν δὲ τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς,

ἃς διασημαίνειν δεῖ καὶ θυγατρός καὶ γυνῆ καὶ μήτρῳ βασιλέως ὑπῆρξε. (6) Μετὰ δὲ τὸν πυλῶνα περίστυλον εἶναι τοῦ προτέρου ἀξιολογώτερον, ἐν ᾧ γλυφαῖς ὑπάρχειν παντοίας δηλούσας τὸν πόλεμον τὸν γινόμενον αὐτῷ πρὸς τοὺς ἐν τοῖς Βάκτροις ἀποστάτας· ἐξ' οὗ ἐστρατεῦσθαι πεζῶν μὲν τετταράκοντα μυριάσιν, ἵππεῦσι δὲ διςμυρίοις, εἰς τέσσαρα μέρη διηρημένης τῆς πάσης στρατιᾶς, ὧν ἀπάντων υἱὸς τοῦ βασιλέως ἐσηκέναι τὴν ἡγεμονίαν.

XLVIII. Καὶ κατὰ μὲν τὸν πρώτον τῶν τοίχων τὸν βασιλέα κατεσκευάσθαι πολιορκουῖντα τεῖχος ὑπὸ ποταμοῦ περίρρυτον καὶ προκινδυνεύοντα πρὸς τινὰς ἀντιτεταγμένους μετὰ λέοντος, συναγωνιζομένου τοῦ θηρίου καταπληκτικῶς· ὑπὲρ οὗ τῶν ἐξηγουμένων οἱ μὲν ἔφασαν πρὸς ἀλήθειαν χειροῖθι λέοντα τρεφόμενον ὑπὸ τοῦ βασιλέως συγκινδυνεύειν αὐτῷ κατὰ τὰς μάχας καὶ τροπὴν ποιεῖν τῶν ἐναντίων διὰ τὴν ἀλκὴν, τινὲς δ' ἱστόρουν δεῖ κατ' ὑπερβολὴν ἀνδρείως ὧν καὶ φορτικός, ἐαυτὸν ἐγκοιμιάζειν βουλόμενος, διὰ τῆς τοῦ λέοντος εἰκόνας τὴν διάθεσιν ἑαυτοῦ τῆς ψυχῆς ἐσήμαινεν. (2) Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τοίχῳ τοὺς αἰγμάλωτους ὑπὸ τοῦ βασιλέως ἀγομένους εἰργάσθαι τὰ τε αἰδοῖα καὶ τὰς χεῖρας οὐκ ἔχοντας, δεῖ ὧν δοκεῖν δηλοῦσθαι διότι ταῖς ψυχαῖς ἀνανδρῶν καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς δεινοῖς ἐνεργείας ἄχειρες ἦσαν. (3) Τὸν δὲ τρίτον ἔχειν γλυφαῖς παντοίας καὶ διαπρεπεῖς γραφάς, δεῖ ὧν δηλοῦσθαι βουθεσίαις τοῦ βασιλέως καὶ θράμβον ἀπὸ τοῦ πολέμου καταγόμενον. (4) Κατὰ δὲ μέσον τὸν περίστυλον ὑπαίθριον βωμὸν ἑκοδοῦσθαι τοῦ καλλίστου λίθου τῇ τε χειρουργίᾳ διάφορον καὶ τῷ μεγέθει θαυμαστόν. (5) Κατὰ δὲ τὸν τελευταῖον τοῖχον ὑπάρχειν ἀνδριάντας

lapideum occurrere peristylum quadratum, cuius unumquodque latus quaternum plethrorum: columnarum loco animalium (*Osiridis*) figuris sedecim cubitorum ex uno saxo, figuris ad antiquum morem evlatis, suffultum. Tolum vero tectum: et lacunar duas orgyias latum et stellis in caeruleo variegatum e solido lapide constare; secundum id peristylum, ingressum rursus alium et atrium esse, cetera assimile priori, sed variis sculpturis uberius elaboratum. (3) In aditu tres statuas videri ex uno saxo omnes Syenite (*opus Memnonis Syenitæ?*). Harum unam sedere, omnium in Aegypto maximam: quarum pedis sui mensura excederet cubitos septem. Reliquas duas ad genua illius repositas, alteram a dextris, a sinistris alteram, filiae nimirum et matris, prioris magnitudinem non assequentes. (4) Opus id non tantum ob magnitudinem commendatione dignum, sed etiam ob artem admirandum et saxi natura excellens, quoniam in tam vasta mole neque fissura, neque labes ulla conspiceretur. Hanc vero inscriptionem præferre: « Sum Osymandyas, rex regum. Si quis nosse velit, quantus sim et ubi jaceam, meorum aliquid operum vincat. » (5) Aliam insuper imaginem esse matris illius seorsum, cubitorum viginti uno saxo constantem; in cuius capite tres fascias regias, quibus significaretur, filiam uxorem et matrem regis fuisse. (6) Secundum hoc atrium, alunt, peristylum erat priore memorabilius, in quo variae sculpturae representantes

bellum contra Bactros, qui desciverant ab eo, gestum; in quos expeditionem fecerit cum quadringentis millibus peditum, et viginli millibus equitum; exercituque in quatuor agmina diviso, omnibus cum Imperio filii regis praefuisse memorantur.

XLVIII. In primo itaque pariete rex videtur murum oppugnans omni circumfluum in primaque acie cum adversis hostibus quibusdam dimicans, leone socio, qui terribilem in modum regi opitulatur. Quod pars interpretum de vero leone accipiendum esse affirmabat, quem mansuefactum rex aluerit, quique ad pugnarum discrimina cum eo descendens, roboris strenuitate in fugam hostes verterit. Pars aliter explicabat, quod quum majorem in modum fortis esset et insolens, suas ita laudes referte voluerit, imagine leonis animi sui habitum significans. (2) In secundo pariete captivi regis trahuntur, absque virilibus et manibus effigati: quo effeminatos animos, nullasque in periculosis negotiis manus habuisse illos, significatum videtur. (3) Tertius inde paries omnis generis sculpturas et picturas insignes exhibet; quibus victimae regis et triumphus a bello isto actus exprimuntur. (4) In medio peristyllo ara sub dio ex lapide pulcherrimo constructa erat, artificio manuum excellens et magnitudine admiranda. (5) In ultimo pariete duae sunt imagines residentes, ex integro saxo viginti septem cubitorum. Juxta quas tres e peristyllo introitus sacri

καθημένους εὖς μονολίθους ἑπτὰ καὶ εἰκοσι πηχῶν, παρ' οὓς εἰσόδους τρεῖς ἐκ τοῦ περιστύλου κατεσκευάσθαι, καθ' ἃς οἶκον ὑπάρχειν ὑπόστυλον, ἠδείου τρόπον κατεσκευασμένον, ἐκάστην πλευρὰν ἔχοντα δίπληθρον. (6) Ἐν τούτῳ δ' εἶναι πλῆθος ἀνδριάντων ξυλλίνων, διασημαίνον τοὺς τὰς ἀμφοδότησεις ἔχοντας καὶ προσβλέποντας τοῖς τὰς δίκας κρίνουσι· τούτους δ' ἐξ' ἑνὸς τῶν τοίχων ἐγγεγλύφθαι τριάκοντα τὸν ἀριθμὸν, καὶ κατὰ τὸ μέσον τὸν ἀρχιδικαστήν, ἔχοντα τὴν ἀλήθειαν ἐξηρητημένην ἐκ τοῦ τραχήλου καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύουσαν, καὶ βιβλίον αὐτῷ παρακείμενον πλῆθος· ταύτας δὲ τὰς εἰκόνας ἐνδείκνυσθαι διὰ τοῦ σχήματος ὅτι τοὺς μὲν δικαστὰς οὐδὲν δεῖ λαμβάνειν, τὸν ἀρχιδικαστὴν δὲ πρὸς μάνην βλέπειν τὴν ἀλήθειαν.

XLIX. Ἐξῆς δ' ὑπάρχειν περίπατον οἶκον παντοδαπῶν πλήρη, καθ' οὓς παντοῖα γένη βρωτῶν κατεσκευάσθαι τῶν πρὸς ἀπολαυσιν ἡδίστων· (2) καθ' ὃν δὲ γλυφαῖς ἐντυχεῖν εἶναι καὶ χρώμασιν ἐπιηλισμένον τὸν βασιλέα, φέροντα τῷ θεῷ χρυσὸν καὶ ἀργυρον ὃν ἐξ ἀπάσης ἐλάμβανε τῆς Αἰγύπτου κατ' ἐνιαυτὸν ἐκ τῶν ἀργυρείων καὶ χρυσείων μετ' ἄλλων· ὑπογεγράφθαι δὲ καὶ τὸ πλῆθος, ὃ συγκεφάλαιούμενον εἰς ἀργυρίου λόγον εἶναι μῶν τρισχιλίας καὶ διακοσίας μυριάδας. (3) Ἐξῆς δ' ὑπάρχειν τὴν ἱερὰν βιβλιοθήκην, ἐξ ἧς ἐπιγεγράφθαι Ψυχῆς ἰατροῖον, συνεχεῖς δὲ ταύτῃ τῶν κατ' Αἴγυπτον θεῶν ἀπάντων εἰκόνας, τοῦ βασιλέως ὁμοίως δωροδοροῦντος & προσέχον ἦν ἐκάστοις, καθάπερ ἐνδείκνυμένου πρὸς τε τὸν Ὀσίριν καὶ τοὺς κάτω παράδρους, ὅτι τὸν βίον ἐξετέλεσεν εὐσεβῶν καὶ δικαιοπραγῶν πρὸς τε ἀνθρώπους καὶ θεούς. (4) Ὁμότιχον δὲ τῇ βιβλιοθήκῃ κατεσκευάσθαι περιτωκὸς οἶκον εἰκοσίσχιλον, ἔχοντα τοῦ τε Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, ἔτι δὲ τοῦ βασιλέως

εἰκόνας, ἐν ᾧ δοκεῖν καὶ τὸ σῶμα τοῦ βασιλέως ἐντεθάφθαι. (5) Κύκλῳ δὲ τούτου πλῆθος οἰκημάτων κατεσκευάσθαι γραφῆν ἔχόντων εὐπρεπῆ πάντων τῶν καθιερωμένων ἐν Αἰγύπτῳ ζώων· ἀνάσασιν τε δι' αὐτῶν εἶναι πρὸς ὅλον (?) τὸν τάφον ἦν διελθοῦσιν ὑπάρχειν ἐπὶ τοῦ μνήματος κύκλον χρυσοῦν τριακοσίων καὶ ἐξήκοντα καὶ πέντε πηχῶν τὴν περίμετρον, τὸ δὲ πάχος πηχυαῖον· ἐπιγεγράφθαι δὲ καὶ διηρῆσθαι καθ' ἕκαστον πῆχυν τὰς ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ, παραγεγραμμένων τῶν κατὰ φύσιν γινομένων τοῖς ἄστροις ἀνατολῶν τε καὶ δύσεων καὶ τῶν διὰ ταύτας ἐπιτελουμένων ἐπιστηματιῶν κατὰ τῶς Αἰγυπτίους ἀστρολόγους· τοῦτον δὲ τὸν κύκλον ὑπὸ Καμβύτου καὶ Περσῶν ἐφάσαν σετυλῆσθαι καθ' οὓς χρόνους ἐκράτησεν Αἰγύπτου. (6) Τὸν μὲν οὖν Ὀσυμανδύου τοῦ βασιλέως τάφον τοιοῦτον γενέσθαι φασίν, ὃς οὐ μόνον δοκεῖ τῇ κατὰ τὴν δαπάνην χορηγίᾳ πολὺ τῶν ἄλλων διενεργεῖν, ἀλλὰ καὶ τῇ τῶν τεχνιτῶν ἐπινοίᾳ.

Alia complura Diodorum in Ægyptiorum historia ex Hecataeo sumsisse, immo hunc præ ceteris sibi ducem selegisse proclivis est suspicio.

13.

Diodorus XL, 3 (Exc. Photii p. 542, 543): Ἡμεῖς δὲ μέλλοντες ἀναγράφειν τὸν πρὸς Ἰουδαίους πόλεμον, οἰκεῖον εἶναι διαλαμβάνομεν προδιελθεῖν ἐν κεφαλαίῳ τὴν τε τοῦ ἔθνους τούτου ἐξ ἀρχῆς κτίσιν καὶ τὰ παρ' αὐτοῖς νόμιμα. Κατὰ τὴν Αἴγυπτον τὸ παλαιὸν λοιμικῆς περιστάσεως γενομένης, ἀνέπειμπον οἱ πολλοὶ τὴν αἰτίαν τῶν κακῶν ἐπὶ τὸ θαιμόνιον· πολλοὶ γὰρ καὶ παντοδαπῶν κατοικούντων ξένων καὶ διγλωσσύμενοις ἔθεσι χροισμένων περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὰς θυσίας

atque inde domus columnis substructa, ad musici theatri instar, cujus latera singula duodecim plethrorum. (6) In ea multe ex ligno statue; quibus disceptantes in iudicio et respectantes ad juri dicundo præfectos significantur. Illi, numero triginta, in uno parietum exsculpti. In medio est prætor iudicis, Veritatem clausis oculis collo appensam plurimosque sibi libros adjacentes habens. Hæc imaginum figura ostenditur, iudicium esse nihil accipere et iudiciorum præsidem ad solam respicere veritatem oportere.

XLIX. Exinde ambulacrum est variis ædificiis refertum; in quibus omnia esulentorum genera, quibus summa in fruendo suavitas, elaborata habentur. (2) Ibi affabre sculptus et floride pictus rex spectatur, aurum et argentum deo offerens, quod singulis annis ex omni Ægypto de argenti et auri follis percepit. Summa quoque adscripta quæ ad argenti rationem est trecenties vicies centena minarum millia. (3) Post hæc sacra esse dicunt bibliothecam cum inscriptione, *Officina medici, in qua animus persanari possit*, contiguasque huic omnium in Ægypto deorum imagines, rege munus unicuique competente, utque Osiridi et collocatis infra assessoribus demonstraret, quomodo piam erga deos justamque in homines vitam transigeret. (4) Juxta bibliothecam domum affabre exstructam viginti lectisterniis, ubi Jovis et Junonis regisque effigies;

ibique etiam regis corpus, ut videretur, tumultatum esse. (5) Circum vero undique ardes non paucas existere, quas omnium in Ægypto consecratorum animalium elegantes picturas exhiberent. Inde ad summum sepulcrum ascendi. Quo superato, aureum esse circulum in ipso monumento, trecentorum sexaginta quinque cubitorum ambitu, crassitie cubitali; inscriptosque et divisos in singulos cubitos anni dies, cum notatione ortus et occasus stellarum naturalis, et significationum, quas Ægyptii astrologi ab illis effici docerent. Hic, aiunt, circulus a Cambyse et Persis abreptus est, quando in ejus potestatem Ægyptus pervenit. (6) Ad istum ergo modum Osymandyæ regis sepulcrum describunt: quod non modo sumituum magnificentia, sed artificum etiam industria longe supergressum reliqua videtur.

13.

Nos bellum contra Judæos litterarum memoriae prodituri, nostri officii esse ducimus, si prius summatim de origine hujus gentis et legibus ipsorum disseramus. In Ægypto suo pestifera quondam exorta, plerique mali causam ad offensam numinis referebant. Quum enim multi promiscuæ colluvionis adventæ ibi habitarent, qui peregrinis ritibus in sacrorum ministeriis et immolationibus ulerentur, evenit ut avili deorum honores apud eos exolescerent. (2) Ilinc suspicio indigenis regionis illius injecta, nisi alienigenas

καταλείψαι συνέβαινε παρ' αὐτοῖς τὰς πατρίους τῶν θεῶν τιμὰς. (2) Ὅπερ οἱ τῆς γῆρας ἐγγενεῖς ὑπέλαβον, ἐὰν μὴ τοὺς ἀλλοφύλους μεταστήσωνται, κρίσιν οὐκ ἔσονται τῶν κακῶν. Εὐθὺς οὖν ξενιτάρχων τῶν ἀλλοθῆνῶν, οἱ μὲν ἐπιφανέστατοι καὶ δραστηκώτατοι συστραφεῖντες ἐξερίστησαν, ὡς τινὲς φασιν, εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τινὰς ἑτέρους τόπους, ἔχοντες ἀξιολόγους ἡγεμόνας, ἧν ἤγαγον Δάναος καὶ Κάδομος τῶν ἄλλων ἐπιφανέστατοι· ὁ δὲ πολὺς λεῶς ἐξέπεσεν εἰς τὴν νῦν καλουμένην Ἰουδαίαν, οὐ πόρρω μὲν κειμένην τῆς Αἰγύπτου, παντελῶς δὲ ἔρημον οὔσαν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. (3) Ἦγεῖτο δὲ τῆς ἀποικίας ὁ προσαγορευόμενος Μωσῆς, φρονήσει τε καὶ ἀνδρεία πολὺ διαφέρων. Οὗτος δὲ καταλαβόμενος τὴν γῆραν, ἄλλας τε πόλεις ἔκτισε καὶ τὴν νῦν οὔσαν ἐπιφανέστατην, ὀνομαζομένην Ἱερουσόλυμα. Ἰδρύσατο δὲ καὶ τὸ μάλιστα παρ' αὐτοῖς τιμώμενον ἱερόν, καὶ τὰς τιμὰς καὶ ἀγιστείας τοῦ θεοῦ κατέδειξε, καὶ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν ἐνομοθέτησεν τε καὶ διέταξε. Διεῖλε δὲ τὸ πλῆθος εἰς δωδεκά φυλὰς διὰ τὸ τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τελειότατον νομίζεσθαι καὶ σύμφωνον εἶναι τῷ πλῆθει τῶν μηνῶν τῶν τὸν ἐνιχυτὸν συμπληρούντων. (4) Ἄγαλμα δὲ θεῶν τὸ σύνολον οὐ κατασκεύασε διὰ τὸ μὴ νομίζειν ἀνθρωπόμορφον εἶναι τὸν θεόν, ἀλλὰ τὸν περιέχοντα τὴν γῆν οὐρανὸν μόνον εἶναι θεὸν καὶ τῶν ὄλων κύριον. Τὰς δὲ θυσίας ἐξηλλαγμένας συνεστήσατο τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις ἔθνεσι καὶ τὰς κατὰ τὸν βίον ἀγωγὰς· διὰ γὰρ τὴν ἰδίαν ξενιτάρειαν ἀπάνθρωπὸν τινα καὶ μισόξενον βίον εἰσηγήσατο. Ἐπιλέξας δὲ τῶν ἀνδρῶν τοὺς χαριεστάτους καὶ μάλιστα δυνατομένους τοῦ σύμπαντος ἔθνους προϊστασθαι,

τούτους ἱερεῖς ἀπέδειξε· τὴν δὲ διατριβὴν ἔταξεν αὐτῶν γίνεσθαι περὶ τὸ ἱερόν καὶ τὰς τοῦ θεοῦ τιμὰς τε καὶ θυσίας. (5) Τοὺς αὐτοὺς δὲ καὶ δικαστὰς ἀπέδειξε τῶν μεγίστων κρίσεων, καὶ τὴν τῶν νόμων καὶ τῶν ἔθων φυλακὴν τούτοις ἐπέτρεψε· διὸ καὶ βασιλεῖα μὲν μηδέποτε τῶν Ἰουδαίων, τὴν δὲ τοῦ πλῆθους προστασίαν οἰδοῦσθαι διὰ παντὸς τῷ ὀκνοῦντι τῶν ἱερέων φρονήσει καὶ ἀρετῇ προέχειν. Τοῦτον δὲ προσαγορεύουσιν ἀρχιερέα, καὶ νομίζουσιν αὐτοῖς ἀγγελὸν γίνεσθαι τῶν τῷ θεοῦ προσταγμάτων. (6) Τοῦτον δὲ κατὰ τὰς ἐκκλησίας καὶ τὰς ἄλλας συνόδους φησὶν ἐκφέρειν τὰ παραγγελλόμενα, καὶ πρὸς τοῦτο τὸ μέρος οὕτως εὐπιθεῖς γίνεσθαι τοὺς Ἰουδαίους, ὥστε παραχρῆμα πίπτοντας ἐπὶ τὴν γῆν προσκυνεῖν τὸν τούτοις ἐρμηνεύοντα ἀρχιερέα. Προσγέγραπται δὲ καὶ τοῖς νόμοις ἐπὶ τελευτῆς δὲ Μωσῆς ἀκούσας τοῦ θεοῦ τὰδε λέγει τοῖς Ἰουδαίοις. Ἐποιήσατο δ' ὁ νομοθέτης τῶν τε πολεμικῶν ἔργων πολλὴν πρόνοιαν καὶ τοὺς νέους ἠνάγκαζεν ἀσκεῖν ἀνδρείαν τε καὶ καρτερίαν καὶ τὸ σύνολον ὑπομονὴν πάσης κακοπαθείας. (7) Ἐποιεῖτο δὲ καὶ στρατείας εἰς τὰ πλησιόχωρα τῶν ἔθνων, καὶ πολλὴν κατακτισάμενος γῆραν κατακληρούησε, τοῖς μὲν ἰδιώταις ἴσους ποιήσας κλήρους, τοῖς δ' ἱερεῦσι μείζονας, ἵνα λαμβάνοντες ἀξιολογωτέρας προσόδους ἀπερίσπαστοι συνεχῶς προσεδρεύωσι ταῖς τοῦ θεοῦ τιμαῖς. Οὐκ ἔστιν δὲ τοῖς ἰδιώταις τοὺς ἰδίου κλήρους πωλεῖν, ὅπως μὴ τινες διὰ πλεονεξίαν ἀγοράζοντες τοὺς κλήρους ἐκθλίβωσι τοὺς ἀπορωτέρους καὶ κατασκευάζωσιν ὀλιγανδρίαν. (8) Τεκνοτροφεῖν τε ἠνάγκαζε τοὺς ἐπὶ τῆς γῆρας· καὶ δι' ὀλίγης ὀκνητῆς ἐκτρεφόμενων τῶν βρεφῶν, δεῖ τὸ γένος τῶν

submoverent, futurum ut inalis nunquam exonerarentur. Statim igitur expulsis aliarum nationum hominibus, pars nobilissima et strenuitate aliis præstans, eximiorum ducum auspiciis in Græciam, ut perhibent, et alia quedam loca, variis jactata casibus, pervenit, quibus Danaus et Cadmus præ ceteris clarissimi præerant. Pars autem populi maxima in terram, quæ Judæa nunc vocatur, ab Ægypto quidem haud longe dissitam, at omnino temporibus illis desertam, rejecta est. (3) Coloniae hujus ductor erat Moses quidam, ut appellatur, sapientia et fortitudine maxime excellens. Is occupata regione quum urbem alias, tum quæ nunc clarissima est, Hierosolyma, ac templum ibi, quod in summa illis veneratione habetur, condidit. Tum numinis honores et caerimonias sacrorum docuit; etiam rempublicam legibus instruxit, atque in ordinem certum redexit. Multitudinem in duodecim tribus divisit, quod numerum hunc perfectissimum esse, ac mensibus, qui annum faciunt integrum, respondere existimaret. (4) At nullam omnino deorum imaginem statuamve fabricavit, quod in deum minime cadere formam humanam, sed cælum hoc, quod terram circumquaque ambit, solum deum esse cunctaque in potestate habere judicaret. Sacrificiorum autem ritus vitæque conformandæ morem ita instituit, ut a ceterarum gentium institutis plurimum discreparet. Nam propter gentis suæ relegationem inhumanam quandam et inhospitalem vitæ rationem præcepit. Viros præterea gratiosissi-

mos, et qui genti universæ præesse maxime valerent delegit, eosque sacerdotes creavit. His munus illud destinavit, ut perpetuo templum obeuntes dei cultibus et sacrificiis operarentur. (5) Eisdem maximarum quoque rerum disceptationi iudices præfecit, legumque ac institutorum custodiam illorum fidei commisit. Quocirca nunquam Judæis regem fuisse aiunt, sed multitudinis gubernandæ curam et potestatem ei tradi perpetuo, qui inter sacerdotes prudentia et virtute præcellere videtur. Hunc sacerdotem principem summum pontificem appellant; hunc pro nuntio et interprete jussorum dei habent; (6) hunc in concionibus publicis atque congressibus mandata proferre, atque hac in parte tam morigeros esse Judæos perhibent, ut ex templo ad terram prostrati sacrorum antistitem, oracula dei sibi interpretantem, adorent. In fine autem legibus adscriptum est: MOSES AUDITOR DEI HÆC DICIT JUDÆIS. Ad hæc multum studii cum insigni prudentia in res bellicas posuit legislator, et juvenes ad tolerantiam et fortitudinem, ad constantiam denique in omnibus ærumnis exercendam adexit. (7) Quin etiam expeditiones in gentes finitimas suscepit, multosque terræ bello acquisitæ tractus hereditario suis jure possidendus attribuit, ita quidem, ut privatis æquales sortis partes faceret, sacerdotibus majores: ut ampliores percipientes redditus, dei cultibus assidue citra distractionem incumbere. Nec privatis sortis suæ patrimonium vendere licebat, ne aliqui, emtis per avaritiam fundis hereditariis,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

πῶς ἔχομεν πρὸς τοὺς νόμους, ὅτι πάντα πάσχειν ὑπὲρ τοῦ μὴ παραβῆναι τούτους προκινούμεθα, καλὸν εἶναι νομίζοντες. • Τοιγαρῶν, φησί, καὶ κακῶς ἀκούοντες ὑπὸ τῶν ἀστυγειτόνων καὶ τῶν εἰσαφικνουμένων πάντων, καὶ προπηλακίζομενοι πολλάκις ὑπὸ τῶν Περσικῶν βασιλέων καὶ σατραπῶν, οὐ δύνανται μεταπεισθῆναι τῇ διανοίᾳ, ἀλλὰ γεγυμνωμένοις περὶ τούτων καὶ αἰχλαῖς καὶ θανάτοις δεινοτάτοις μάλιστα πάντων ἀπαντῶσι μὴ ἀρνούμενοι τὰ πατρῷα. • Παρέχεται δὲ καὶ τεκμήρια τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης τῆς περὶ τῶν νόμων οὐκ ὀλίγη. Φησὶ γάρ, « Ἀλεξάνδρου ποτὲ ἐν Βαβυλῶνι γενομένου καὶ προελομένου τὸ τοῦ Βήλου πεπτωκὸς ἱερὸν ἀνακαθῆραι, καὶ πᾶσιν αὐτοῦ τοῖς στρατιώταις ὁμοίως φέρειν τὸν γρῶν προστάξαντος, μόνους τοὺς Ἰουδαίους οὐ προσχεῖν, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ὑπομείναι πληγὰς καὶ ζημίας ἀποτίσαι μεγάλαις, ἕως αὐτοῖς συγγόντα τὸν βασιλέα δοῦναι τὴν ἀδείαν. ** • Τῶν γε μὲν εἰς τὴν γῶραν, φησὶ, πρὸς αὐτοὺς ἀφικνουμένων καὶ νεῶς καὶ βωμοὺς κατασκευασάντων, ἀπαντα ταῦτα κατέσκαπτον, καὶ τῶν μὲν ζημίαις τοῖς σατράπαις ἐξέτινον, περὶ τινῶν δὲ καὶ συγγνώμης μεταλάμβανον. • Καὶ προσεπιτίθησιν ὅτι δίκαιον ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς ἐστὶ θαυμάζειν. Λέγει δὲ καὶ περὶ τοῦ πολυανθρωπώτατον γεγονέναι ἡμῶν τὸ ἔθνος. • Πολλὰς μὲν γὰρ ἡμῶν, φησὶν, ἀνασπάστους εἰς Βαβυλῶνα Πέρσαι πρότερον αὐτῶν ἐποίησαν μυριάδας, οὐκ ὀλίγαι δὲ καὶ μετὰ τὸν Ἀλεξάνδρου θάνατον εἰς Αἴγυπτον καὶ Φοινίκην μετέστησαν, διὰ τὴν ἐν Συρίᾳ στάσιν. • Ὁ δὲ αὐτὸς οὗτος ἀνὴρ καὶ τὸ μέγεθος τῆς γῶρας, ἣν κατοικοῦμεν, καὶ τὸ κάλλος ἰστόρηκε. • Τριχασίας γὰρ μυριάδας ἀρουρῶν σχεδὸν τῆς ἀρίστης καὶ πρυμφορωτάτης

γῶρας νέμονται, φησὶν. ἡ γὰρ Ἰουδαία τοσαύτη πλάτος ἐστίν. • Ἀλλὰ μὲν ὅτι καὶ τὴν πόλιν αὐτὴν τὰ Ἱεροσόλυμα καλλίστην τε καὶ μεγίστην ἐκ παλαιοτάτου κατοικοῦμεν, καὶ περὶ πλῆθους ἀνδρῶν, καὶ περὶ τῆς τοῦ νεῶ κατασκευῆς, οὕτως αὐτὸς διηγείται. • Ἔστι γὰρ τῶν Ἰουδαίων τὰ μὲν πολλὰ ὄχυράματα κατὰ τὴν γῶραν καὶ κῶμαι. μία δὲ πόλις ὄχυρὰ πεντήκοντα μάλιστα σταδίων τὴν περίμετρον, ἣν οἰκοῦσι μὲν ἀνθρώπων περὶ ὀλίγα μυριάδες. Καλοῦσι δ' αὐτὴν Ἱεροσόλυμα. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ κατὰ μέσον μάλιστα τῆς πόλεως περίβολος λίθινος, μῆκος ὡς πεντάπλεθρος, εὖρος δὲ πηγῶν ἑκατὸν, ἔχων διπλᾶς πύλας. Ἐν ᾧ βωμὸς ἐστὶ τετράγωνος, οὐκ ἐκ τμητῶν, ἀλλ' ἐκ συλλέκτων ἀργῶν λίθων οὕτω συγκείμενος. πλευρὰν μὲν ἑκάστην εἴκοσι πηγῶν, ἕψος δὲ δεκάπηχυ. Καὶ παρ' αὐτὸν οἶκμα μέγα, οὗ βωμὸς ἐστὶ καὶ λυχνίον, ἀμρότερα χρυσᾶ, δύο τέλαντα τὴν ὀλκῆν. Ἐπὶ τούτων φῶς ἐστὶν ἀναπόσβεστον καὶ τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας. Ἀγαλμα δὲ οὐκ ἐστὶν οὐδὲ ἀνάθημα τὸ παράπαν. οὐδὲ φύτευμα παντελῶς οὐδὲν, οἷον ἀλωῶδες ἢ τι τοιοῦτον. Διατρίβουσι δ' ἐν αὐτῷ καὶ τὰς νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας ἱερεῖς, ἀγνεῖας τινὰς ἀγνεύοντες, καὶ τὸ παράπαν οἶνον οὐ πίνοντες ἐν τῷ ἱερῷ. • Ἔτι γε μὲν ὅτι καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ συνεστρατεύομεν καὶ μετὰ ταῦτα τοῖς διαδόχοις αὐτοῦ μεμαρτύρηκεν. ὅς δ' αὐτὸς περατεύειν ὑπ' ἀνδρὸς Ἰουδαίου κατὰ τὴν στρατείαν γενομένοις, τοῦτο παραθήσομαι. Λέγει δ' οὕτως. • Ἐμοῦ γοῦν ἐπὶ τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν βαδίζοντος συνηκολούθει τις μετὰ τῶν ἄλλων τῶν παρεπιπόντων ἡμᾶς ἱππέων Ἰουδαίων, ὄνομα Μισολλάμος,

quodque omnia pati malimus, quam contra illas facere, hoc pulchrum esse persuasum habentes. • Quare, inquit, quanquam et maledictis impeli solent a vicinis advenisque, et injuriose sæpe tractati sunt a Persicis regibus et satrapis, non possunt a sententia deduci, sed pro ea maxime omnium fortis animo omne genus cruciatu sativissimasque mortes subeunt, nec adduci possunt ut patria instituta abdicent. • Quin et indicia perhibet non exigua animi eorum propositi tenacis et validi circa legem observandam. Dicit enim, quum aliquando apud Babylonem esset Alexander, et vellet is Beli templum quod conciderat reponere, et omnibus militibus præcepisset humum aggerere, solos Judæos non opitulatos, imo et verbera et mulctas graves pertulisse, donec rex eis ignoscens laboris talis gratiam fecit. ** • Qui quum in regionem, inquit, ad suos reversi fuissent, et templa et altaria exstruxissent, ista omnia diruerunt: et pro aliis quidem mulctam satrapis exsolvere, pro aliis vero veniam consequuti sunt. • Et præterea adjicit quod merito ob hæc admirationem habent. Aliquo insuper memorat gentem nostram populo maxime abundasse: • Nam multas nostrorum, inquit, myriadas e sedibus suis primum abduxerunt Persæ: non paucae autem etiam post obitum Alexandri in Ægyptum et Phœnicem migrarunt, propter seditionem in Syria factam. • Ille idem vir et magnitudinem regionis quam incolimus et pulchritudinem prodidit. • Ad tricenas, inquit,

centena millia arurarum habitant optimi fere et feracissimi soli. Judæa namque hujus est amplitudinis. • Imo quod et urbem, Hierosolyma, pulcherrimam et maximam ex nullis retro seculis incolimus, et de virorum multitudine, et de templi exstructione, idem ipse sic refert: • Sunt enim Judæorum castella multa et vici per regionem sparsi: una autem urbs munita; ambitu ferme quinquaginta stadiorum, quam incolunt quidem hominum circiter centum et viginti millia. Islam vero Hierosolyma vocant. Illic autem in mediotallo scilicet urbis septum est lapideum, quinque fere jugerum longitudinis, latitudinis cubitorum centum, portas habens geminas. Ibidem altare quadratum, ex impositorum et rudium lapidum coagmentatione conflatum; cujus latera singula viginti cubitorum sunt, altitudo vero decem. Et præter hoc altare, ingens tabernaculum est, quo et ara et lychnuchus continentur, utrumque aureum, pondus talentorum duorum. His impositum est lumen inextinctum, quod die: noctesque continenter ardet. Nullum ibi simulacrum, donarium omnino nullum, adeoque nec planta nec lucus, nec aliud quicquam ejusmodi. Sacerdotes in eo, noctu pariter atque interdum assidui, certis quibusdam expiationibus dant operam, quos in templo vinum omnino gustare nefas. • Sed præterea testis est militasse nos cum Alexandro, et postea ejus cum successoribus. Subjiciam illa, quibus ipse se interfuisse dicit, ab homine quodam Judæo gesta in

ἄνθρωπος ἰκανὸς κατὰ ψυχὴν, εὐρωστος, καὶ τοξότης ὑπὸ δὴ πάντων δολογούμενος καὶ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν βαρβάρων ἄριστος. Οὗτος οὖν ὁ ἄνθρωπος, διαβαδίζοντων πολλῶν κατὰ τὴν δόλῃν, καὶ μάντεως τινος ὀρνιθευομένου καὶ πάντας ἐπισχεῖν ἀξιοῦντος, ἠρώτησε διὰ τί προσμένωσι. Δείξαντος δὲ τοῦ μάντεως αὐτῷ τὸν ὀρνιθα καὶ φήσαντος, ἐὰν μὲν αὐτοῦ μένη, προσμένειν συμφέρειν πᾶσιν, ἐὰν δ' ἀναστῆς εἰς τοῦμπροσθεν πέτῃται, προάγειν, ἐὰν δὲ εἰς τοῦπισθεν, ἀναχωρεῖν αἰθῆς, σιωπήσας καὶ παρελκύσας τὸ τοξὸν ἔβαλε, καὶ τὸν ὀρνιθα πατάσας ἀπέκτεινε. Ἀγανακτούντων δὲ τοῦ μάντεως καὶ τινῶν ἄλλων καὶ καταρωμένων αὐτῷ, Τί μαίνεσθε, ἔρη, κηκοδαίμονέστατον ὀρνιθα λαβόντες εἰς τὰς χεῖρας; πῶς γὰρ οὗτος τὴν αὐτοῦ σωτηρίαν οὐ προῖδὼν, περὶ τῆς ἡμετέρας πορείας ἡμῖν ἂν τι ὑγιὲς ἀπήγγελλεν; εἰ γὰρ ἠδύνατο προγινώσκειν τὸ μέλλον, εἰς τὸν τόπον τοῦτον οὐκ ἂν ἦλθε, φοβούμενος μὴ τοξεύσας αὐτὸν ἀποκτείνῃ, Μοσολλαμος Ἰουδαίος. Ἄλλὰ τῶν μὲν Ἑκαταίου μαρτυριῶν ἄλλοις τοῖς γὰρ βουλομένοις πλεῖω μαθεῖν τῷ βιβλίῳ βιβλίον ἔστιν ἐντυχεῖν. Plurima horum excerpit Eusebius P. E. p. 408 sq.

15.

Josephus C. Aris. II, 4 : Οὐ γὰρ ἀπορία γε τῶν οὐκ ἐσάντων τὴν μετὰ σπουδῆς ὑπ' αὐτοῦ πόλιν κτιζομένην Ἀλέξανδρος τῶν ἡμετέρων τινὰς ἐκεῖ συνήθροισεν· ἀλλὰ πάντας δοκιμάζων ἐπιμελῶς, ἀρετῆς καὶ πίστεως τοῦτο τοῖς ἡμετέροις τὸ γέρας ἔδωκεν. Ἐτίμα γὰρ ἡμῶν τὸ ἔθνος, ὡς καὶ φησὶν Ἑκαταῖος περὶ ἡμῶν, ὅτι διὰ τὴν

expeditione. Ita enim narrat : « Quum proficiscerer ad mare Rubrum, una cum aliis equitibus Judæis, quos itineris duces habebamus, unus eorum aliquis comitabatur, nomine Mosollamus, vir quum animi magnitudine tum corporis robore non vulgari, idemque sagittarius omnium tam Græcorum quam barbarorum confessione peritissimus. Is igitur homo, quum universa multitudo iter illud agerent, et vates augurium captans peteret ut cuncti gressum inhiberent, interrogavit cur subsisterent. Quum autem augur ei avem ostendisset, simulque dixisset, si quidem ibi resideret avis, omnibus ut eo in loco manerent expedire; sin prolinus volando contenderet, porro pergerent ipsi quoque; sin denique retro, retro similiter ipsi redirent: Judæus nihil contra, sed intento arcu jaculatur, avemque confixa peremit. Ille augure aliisque nonnullis graviter indignantibus, ipsique diras imprecantibus, Quid, inquit, usque adeo furitis, infaustissimam avem in manus kumentes? quomodo ista, quæ vitæ ipsa suæ providere non potuit, sani quicquam de suscepto a nobis itinere prænunciare valuit? Enimvero si prænosse futurum potuisset, nunquam hunc in locum venisset, præ metu ne Mosollami Judæi sagittis confixa moreretur. » Verum testimoniorum ex Hecataeo satis : nam quibus in animo est plura cognoscere, facile est librum ipsum adire.

15.

Neque Alexander propter inopiam habitatorum civilia-

ἐπιείκειαν καὶ πίστιν, ἣν αὐτῷ παρέσχον Ἰουδαῖοι, τὴν Σαμαρείτιν χώραν προσέθηκεν ἔχειν αὐτοῖς ἀφορολόγητον.

16.

Josephus Ant. Jud. XII, 2, 3. Demetrius Phalereus in epistola ad Ptolemæum Philadelphum de Judæorum libris describendis : Τὴν νομοθεσίαν (sc. τῶν Ἰουδαίων) φιλοσοφώτεραν καὶ ἀκέραιον εἶναι συμβέβηκεν, ὡς ἂν οὔσαν θεοῦ. Διὸ καὶ τοὺς ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς τῶν ἱστοριῶν οὐκ ἐπιμνησθῆναί φησιν Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης, οὐδὲ τῶν κατ' αὐτὴν πολιτευσαμένων ἀνδρῶν, ὡς ἀγνῆς οὔσης, καὶ μὴ δεῖον αὐτὴν βεβήλοις στόματι διασαφεῖσθαι. Hæc Josephus ex Aristeæ in Historia LXXII interpretum, ubi ita : Διὸ πόρρω γεγόνασιν οἱ τε συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ καὶ τὸ τῶν ἱστορικῶν πλῆθος τῆς ἐπιμνήσεως τῶν προειρημένων βιβλίων καὶ τῶν κατ' αὐτὰ πεπολιτευμένων ἀνδρῶν, διὰ τὸ ἀγνήν τινὰ καὶ σεμνὴν εἶναι τὴν ἐν τοῦτοις θεωρίαν, ὡς φησὶν Ἑκαταῖος ὁ Ἀβδηρίτης. Ex Josepho sua habet Eusebius P. E. p. 351, C.

17.

(ΠΕΡΙ ΑΒΡΑΜΟΥ.)

Josephus Ant. Jud. I, 7, 2 : Μνημονεύει δὲ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβράμου Βηρωσσός... Ἑκαταῖος δὲ καὶ τοῦ μνησθῆναι πλέον τι πεποιήκεν· βιβλίον γὰρ περὶ αὐτοῦ συνταξάμενος κατέλιπε. Exscripsit Eusebius P. E. p. 417.

lis Alexandria, quam studiose ædificabat, nostrorum aliquot illic congregavit; sed omnes probitatis ergo et fide probe perspectos et exploratos habens, hoc præmium nostris tribuit. Nostram enim gentem honorabat, ut etiam de nobis dicit Hecataeus, quod propter probitatem atque fidem, quam ei præbuerat Judæi, regionem Samaritidem ab omni tributo liberam ab iis teneri voluerit.

18.

Ita comparata est Judæorum legislatio, ut altioris cujusdam sapientiæ et sinceræ integritatis plena sit, utpote a deo profecta. Quare nec poetæ nec qui historias conscribere, ejus meminerunt, quemadmodum Hecataeus Abderita testatur, adeoque nec hominum illorum, qui ex ejus præceptis vitam instituerunt, quod sancta esset et profano ore exponi non oporteret.

Hinc quum alii scriptores et poetæ, tum historici omnes abstinerent a mentione et librorum istorum et virorum, qui secundum leges has administrant rempublicam: quia, ut Hecataeus Abderita asserit, plane sanctam et venerandam contineant in se sententiam et contemplationem.

17.

Berosus Abrami parentis nostri meminit. Hecataeus vero ejus non obiter tantum meminit, sed librum de eo conscriptum reliquit.

18.

Clem. Alex. Strom. V, c. 14, p. 257, 2 : 'Ο μὴν Σοφοκλῆς, οὗ φησὶν Ἐκαταῖος, ὁ τὰς ἱστορίας συντάξαι ἐν τῷ Κατ' Ἀβραμόν καὶ τοὺς Αἰγυπτίους, ἀντικρυς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκβοᾷ·

Εἰς ταῖς ἀληθείαισιν, εἰς ἐστὶν θεός,
ὃς οὐρανὸν τ' ἔτευξε καὶ γαῖαν μακρὰν,
πόντου τε χαραπὸν οἶμα κἀνέμων βίαν (βίαις Εἰς).
Θνητοὶ δὲ πολλοὶ καρδίαν πλανώμενοι,
ἰδρυσάμεσθα πημάτων παραψυχῆν,
θεῶν ἀγάματ' ἐκ λίθων ἢ χαλκείων
ἢ χρυστεύκτων ἢ λεφαντίνων τύπους·
θυσιάς τε τούτοις καὶ καλὰς πανηγύρεις
στέζοντες, οὕτως εὐσεβεῖν νομίζομεν.

Eadem Eusebins P. E. p. 680 D, et non nominato Hecatæo Justin. Martyr. Cohort. c. 18, Theodoret. De affect. Gr. tom. IV, p. 896. Versus spurios esse primus vidit Bentley. Ad Millium p. 11. Cf. Hæckh. Princip. trag. p. 148.

SEDIS INCERTÆ.

19.

Diogen. L. I, 9 : Ἐκαταῖος δὲ καὶ γεννητοὺς τοὺς θεοὺς εἶναι κατ' αὐτούς (sc. κατὰ τοὺς μάγους). Cf. Theopomp. fr. 71.

20.

Clem. Alex. Strom. II, 21, p. 179, 31 : Ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀβδηρίται τέλος ὑπάρχειν διδάσκουσιν, Δημόκριτος μὲν... τὴν εὐθυμίαν... Ἐκαταῖος δὲ τὴν αὐτάρκειαν.

21.

Plutarchus Qu. Conviv. IV, 3, p. 666, E, quaerit cur in nuptiis quam plurimi ad cœnam vocentur. Ὁ γὰρ εἰπὼν περὶ τῆς αἰτίας αὐτῆς τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, οὐδὲν, ἔμοι γοῦν κριτῆ, πιθανὸν εἶρηκεν, Ἐκαταῖος δ' Ἀβδηρίτης. Λέγει δὲ τοὺς ἀγομένους γυναικας πολλοὺς παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν ἐστίασιν, ἵνα πολλοὶ συνειδῶσι καὶ μαρτυρῶσιν ἐλευθέρους οὔσι, καὶ παρ' ἐλευθέρων γαμοῦσι.

18.

Sophocles, ut ait Hecatæus qui historias composuit, ubi agit de Abrahamo et de Ægyptiis, in scena aperte exclamat :

Unus profecto et unicus tantum deus,
qui cœlum et amplum condidit terræ sinum,
et æva ponti terga vni que fluminum.
At nos homalli, corde cæco devili,
miseræ maiorum invenimus solatia,
divinam figuras, aras aut aras,
nisi aureas malimus aut eburneas.
His immolamus, his vocemus et dies
sacros : et hoc est quod plura esse dicimus.

19.

Hecatæus deos quoque e Magorum sententia genitos esse dicit.

20.

Abderitæ quoque docent summum esse bonum, Democritus tranquillitatem, Hecatæus sufficientiam.

21.

De ipsa causa qui discevit antiquus philosophus, Heca-

AMOMETUS.

Amometus Callimacho antiquior (fr. 2), sub Ptolemæo I vel II vixerit. Libro De gente Attacorum Hecatæi et Jambuli simillimus, opere geographico rerum mirabilium studiosus.

1.

ΠΕΡΙ ΑΤΤΑΚΟΡΩΝ.

Plinius H. N. VI, 20 : (In Serum regione est) sinus et gens hominum Attacorum, apricis ab omni noxio afflatu seclusa collibus ; eadem qua Hyperborei degunt temperie. De his privatim condidit volumen Amometus, sicut Hecatæus de Hyperboreis. Attacori, Ptolemæo I, 12 Ὀττοροκόρραι ad cognominem montem (Himelajam) habitantes, Indice audiunt Uttaracuri, de quorum vita beata in libris Indicis exponitur (vid. not. p. 400).

2.

ΕΚ ΜΕΜΦΕΩΣ ΑΝΑΠΛΟΥΣ.

Antigon. Mirab. c. 164 (149 Westerm.) : Κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέα Ἀμώμητον φησὶ (sc. Καλλίμαχος) γράφειν, τὸν πραγματευθέντα τὸν Ἐκ Μίμφεως ἀνάπλου, εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος κρήνην ἀν τὴν οἴνου ἐπιχέει κοτύλην, διότι γίγνεται τὸ ποτὸν εὐκρατον. Eadem Sotion p. 185 West.

3.

Ælian. H. A. XVII, 6 : Ἀμώμητος δὲ φησὶ ἐν τῇ Λιβύῃ πόλιν εἶναι τινα, ἐν ᾗ τοὺς ἱερείας ἐκ τινος λίμνης ἰπαιοδαῖς καταγοητεύοντας εὖ μάλ' ἐλκτικαῖς ἐξαχγεῖν προκοδεῖλους πηχῶν ἑκαταίδεκα.

(4.)

Schol. Apollon. Rh. III, 1179 : Ἰππία δὲ ὁ Ἀγλιος ἐν Ἑθνῶν ὀνομασίαις φησὶ ἔθνος τι καλεῖσθαι Σπαρτοὺς, καὶ ὁμοίως Ἀτρώμητος (Ἀμώμητος Westerm. ad Voss. p. 383).

trus Abderita, meo certe iudicio nihil probabile dixit : scilicet sponsum ad nuptias multos vocare, ut multos habeat conscios atque testes liberum se liberam duxisse.

AMOMETI E MEMPHIDE NAVIGATIO.

2. E regione Arabiæ in Leucothea urbe Amometus, qui Navigationem e Memphide (in interiora Ægypti) institutam scripsit, Isidis esse fontem ait, in quem si quis vini cotylam infundat, aquam ejus potum bene mixtum præbere.

3.

Amometus dicit Libyæ urbem esse, in qua sacerdotes incantationibus, quibus magna vis attrahendi est, crocodilos sedecim cubitorum e lacu quodam allicere.

4.

Hippias Delius in Gentium nominibus et similiter Amometus (Amometus) gentem quandam Spartos dici narrat.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Sed videamus jam Plinii locum, qui effecit ut in alia omnia multi abirent. Etenim Plinius H. N. VI, 21, postquam e Diogneto et Bætone attulerat locorum distantias, quæ sunt a Portis Caspiis usque ad Hypasin, Alexandri itinerum terminum, pergit ita : *Reliqua inde Seleuco Nicatori peragrata sunt : ad Hesidrum CLXVIII mill., Iomanem amnem tantundem. Exemplaria aliqua adjiciunt quinque mill. passuum. Inde ad Gangem CXII mill. Ad Rhodapham CXIX mill. Alii CCCXXV mill. in hoc spatio produunt. Ad Calinipaza oppidum CLXVII. D. Alii CCLXV mill. Inde ad confluentem Iomanis amnis et Gangis DCXXI mill. Plerique adjiciunt XIII mill., ad oppidumque Palibothra CCCXXV. Ad ostium Gangis DCXXXVIII, DCCXXXVIII correx. Schwanb.; i. e. 6,000 stadia, quot Megasthenes ponit) mill. pass.*

In his illa ambigue dicta : *Reliqua Seleuco Nicatori peragrata sunt*, recte Schwanbeckius ita intelligenda esse monet, ut dativus sit commodi, quem dicunt, ideoque verba significant : pro Seleuco peragrata sunt, a Megasthene videlicet et Daimacho et Patrocle, quos Seleucus ad explorandas Asiæ regiones remotiores emiserat. Haud distinctius est quod in antecedentibus Plinius habet. *Patefacta (India) est, inquit, non modo Alexandri Magni armis, regumque qui ei succedere, circumvectis etiam in Hyrcanium mare et Caspium Seleuco et Antiocho, præfectoque classis eorum Patrocle : verum et aliis auctoribus Grecis qui cum regibus Indicis morati (sicut Megasthenes et Dionysius a Philadelpho missus ex ea causa) vires quoque gentium prodidere.* Quo loco verba *circumvectis etiam... Seleuco et Antiocho et Patrocle*, Schwanbeckius recte dicit nihil aliud esse nisi confirmationem et explicationem, quomodo *India armis regum, qui Alexandro succedere, patefacta sit.*

De Megasthene quæ traduntur perpauca sunt hæc : *Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σαλεύκῳ τῷ Νικατορι συμβεβιωκώς*, Clem. Alex. p. 132 Sylb. (fr. 36). — *Μεγ. δὲ ξυνηὴν μὲν Σιβυρτίῳ τῷ σατραπί, τῆς Ἀρχωσίης, πολλάκις δὲ λέγει ἀφικέσθαι πρὸς Σανδράκοττον τῶν Ἰνδῶν βασιλέα*, Arrian. Exp. Al. V, 6; 2. (fr. 2). — *Πρὸς Σανδρόκοττον πρὸς ὃν ἦκεν ὁ Μεγ. πεμφθείς*, Strabo XV, p. 702 (fr. 21). — *Ἐπέμψθησαν εἰς τὰ Παλίμβοθρα ὁ μὲν Μεγασθένης πρὸς Ἀνδρόκοττον, ὁ δὲ Δηίμαχος πρὸς Ἀλλιτρογάδην τὸν ἰκείνου υἱὸν κατὰ πρῆσβειαν· ὑπομνήματα δὲ τῆς ἀποδημίας κατέλιπον*, Strabo II, p. 70 (fr. 25). — *Μεγ. συγγενέσθαι Σανδράκοττῳ λέγει τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ (machāraju; v. Bohlen. Indien. I, p. 19) τῶν Ἰνδῶν, καὶ Πύρῳ ἔτι τούτου μέζονι*, Arrian. Ind. c. 5.

(fr. 19). Adde locum Plinii supra laudatum, quem ita reddidit Solinus Polyh. c. 60 : *Megasthenes sane apud Indicos reges aliquantisper commoratus res Indicas scripsit, ut fidem quam oculis subjecerat memoriæ traderet. Dionysius quoque, qui et ipse a Philadelpho rege spectator missus est gratia periclitandæ veritatis, paria prodidit.*

Ex his igitur colligimus Megasthenem (*) Seleuci ministrum apud Sibyrtium (**), Arachosiae satrapam, versatum, atque hinc legatum regis ad Sandrocottum Palimbothra missum esse, idque non semel, sed sæpius, sive ut dona Seleuci perferret, sive aliis de causis quibusvis. Ex Arriani verbis Megasthenes etiam Porum regem adiisset, qui mortuus jam est Ol. 115, 4. 317 a. C. (Diodor. XIX, 14). Hæc igitur non pertinerent ad tempora Seleuci regis. Facile ad regnum Alexandri referri possent. Idque statuere videtur Bohlenius (*Indien* I, p. 68), quum Megasthenem ex Alexandri comitibus fuisse dicit. At nexus sententiarum id non admittit. Nam dicit Arrianus : « Megasthenes haud multum Indiæ vidisse mihi videtur, plus tamen vidit quam comites Alexandri; συγγενέσθαι γὰρ Σανδράκοττῳ λέγει τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ τῶν Ἰνδῶν καὶ Πύρῳ ἔτι τούτου μέζονι. Diceres igitur eum postea nescio qua occasione ad Porum iter fecisse, nisi inepta verborum sententia corruptum potius esse locum suaderet. Lassenius (De pentap. p. 44) Pori mentionem temere ab aliquo additam esse suspicatur. Præfero Schwanbeckii sententiam, qui scribendum esse censet : καὶ Πύρῳ ἔτι τούτῳ μέζονι. Hac admessa emendatione, optime omnia procedunt.

Tempus quo legationem vel legationes obierit, et quandiu in India degerit, certius definiri nequit. Probabile vero est tum demum missum esse, quum fœdus et amicitiam inter se reges junxerant. Itaque quum Sandrocottum usque ad annum 288 regnasse referant, Megasthenes Palimbothra profectus foret inter ann. 302-288. Clintonus (F. H. III, p. 482) paullo ante annum 302 ad Indum regem venisse putat. Quam in sententiam nescio

(*) Megasthenem Persam genere fuisse dicit Bohlen. *D. alte Indien* I, p. 68. Id nemo tradit præter Annium Viterbiensem, falsarium islum, quem Bohlenius sequutus esse videtur. Nomen græcum esse patet. Megasthenem quendam Chalcedensem qui cum Hippocle Cumæo Cumas in Italia condidisse fertur, memorat Strabo V, p. 243. Cf. Vellejus Patere. I, 4.

(**) Sibyrtius Arachosiae satrapiam obtinuerat Olymp. 114, 2. 323, teste Diodoro XVIII, 3, 3; in satrapia sua confirmatus ab Antipatro (Arrian. De Success. Alex. § 36 ed. Didot.) Eumeni se adjungit (316), Diod. XIX, 14, 6; a quo in iudicium vocatus fuga salutem quaerit (Id. XIX, 23, 4). Post cladem Eumenis Antigonus ei Argyraspidum turbulentissimos tradit (Id. c. 48, 3). Postea se Seleuco adunxisse debet.

an perductus fuerit loco Strabonis XV, p. 709, ubi vulgo legitur : Γενόμενος δ' οὖν ἐν τῷ Σανδρακόττου στρατοπέδῳ φησὶν ὁ Μεγασθένης... μηδεμίαν ἡμέραν ἴσθαι ἀνηνεγμένα κλήματα πλειόνων ἢ διακοσίων δραχμῶν ἄξια. Quæ quidem referri possint ad ipsum illud tempus, quo pacem et sœdus Seleucus cum Sandrocotto initura erat. At bene tenendum est istud γενόμενος conjecturam esse Casauboni, codices vero omnes, quantum sciam, præbere γενομένου, quod num mutandum sit, quæritur. Quamquam grammatica loci ratio sententiam Casauboni magnopere commendat. Num quas et quasnam Indiæ partes præter eas quæ Palibothra iter facienti peragrandæ erant, Megasthenes viderit non constat. Ipse tamen de aliis itineribus nihil monuisse videtur, quum nihil de iis Arrianus invenerit. Igitur Palimbothris cum consedis et quæ de ulterioribus terris tradidit auditu a Brachmanibus accepisse veri simillimum est (*).

Indicôn libri laudantur *secundus* (fr. 9) de cœnis Indorum, *tertius* (fr. 40 a) de philosophis Indicis, *quartus* (fr. 23) de Hercule cum Nabuchodonosoro comparato. Hæc Schwanbeckius componens cum Arriani et Strabonis locis, ubi eadem cum aliis conjuncta narrantur, opus ita distributum fuisse censet, ut auctor post expositam *libro primo* geographiam Indiæ et topographiam, *libro secundo* egerit de moribus Indorum, *libro tertio* de tribuum divisione, *libro quarto* de diis, sacris et de historia Indorum. At alius rerum ordo est in ea Indiæ descriptione quæ apud Diodorum legitur lib. II, 35 sqq. Etsi enim nusquam Diodorus nomen Megasthenis apponit, comparatis tamen aliorum testimoniis luculenter patet totum istud caput e nostro auctore esse de promptum. Quapropter Diodori narrationem tanquam epitomen operis præfigere reliquis Indicôn fragmentis Schwanbeckium secuti haud dubitavimus. Jam vero Diodorus exorditur a describendis Indiæ finibus, situ, magnitudine (fr. 1, § 1. 2). Deinde exponit de montibus campisque, de fertilitate soli animaliumque abundantia, de humanorum corporum præstantia et firmitate ex limpiditate aeris et aquæ derivandis (§ 3-5), de venis metallorum (§ 6), de frugibus cerealibus aliisque, quarum duplex fiat messis, adeo ut haud facile fames ingruat, cui arcendæ præterea legislatorum sapientia præviderit (§ 5-10). Sequitur fluviorum recensio (11-17). Deinde ad

populos transit. Rudem hominum antiquissimorum vitam victumque paucis describit (§ 18. 19); fusius explicat quomodo deinceps mitiorem cultum ex occidente attulerint Bacchus et Hercules, urbesque ab iis conditæ sint, atque prosapia eorum per multa sæcula regiam dignitatem apud Indos obtinuerit. Subjunguntur alia quædam ad historiam pertinentia (20—27). Quibus absolutis, tribus Indorum septem enumerantur (29—38). Interponitur locus de elephantis (39). Postremo de singulis Indorum magistratibus pauca delibavit.

Hæc omnia optimo ordine procedunt, nisi quod narrationem de elephantis (§ 39) Megasthenes (siculi Strabo) haud dubie eo loco posuit, quo de venatorum tribu sermo erat; Diodorus contra (sicuti Arrianus) ne brevem suam tribuum recensionem interrumperet, ad calcem capitis eam relegavit.

Eundem atque Diodorus narrationis ordinem sequitur Arrianus, qui in Historiæ Indiæ prioribus capitibus sedecim præ ceteris expressit Megasthenem. Igitur hic quoque primum de populi vita antiquissima et de Bacchi et Herculis beneficiis, et deinde demum de tribubus exponit. Quem auctorum consensum si junxeris adorationis hujus simplicitati, dubium non est quin Diodorus et Arrianus seriem narrationis Megasthenicæ fideliter reddiderint. Quæ quum ita sint, locus ille *libri quarti* ex Herculis historia desumptus mendam traxisse mihi videtur: Pro ἐν δ' fuerit ἐν δευτέρῳ (quæ haud infrequens confusio est). Dicitur possit diversis locis de Hercule et Nabuchodonosore auctorem verba fecisse. Sed neque hoc probabile. Nam tribuum et magistratum descriptio, ut argumento sic libro conjuncta fuerit; tribus vero auctor recensuit libro tertio; et post magistratus commemoratos lincis excerpenti fecerunt et Diodorus et Arrianus. Omnia igitur suadent etiam in Megasthene caput istud de magistratibus ultimum fuisse operis, tres tantum libros complexi. Itaque fragmenta quæ ad Bacchi et Herculis historiam pertinent, vindicavimus libro secundo. De reliquis acquievi adoratione, qualem Schwanbeckius dedit; non quod genuinam habeam, sed quod meliorem dare, nisi Strabonis excerpta in minuta frustula dissecare volueris, sit difficillimum.

De dictione Megasthenis nihil traditur. Ipsa verba Megasthenis paucissima Abydenus citavit (fr. 28), non sincera tamen, sed ionicis formis, quas de suo Abydenus intulit, deformata.

Quod fidem et auctoritatem scriptoris attinet, apud vulgus Megasthenes inter principes habetur eorum, qui ineptis mendaciis indulgentes, anilibus rerum miraculosarum narrationibus animos lectorum demulcere studuerint. Cujus opinionis parens

(*) Ceterum proximas Palimbothris regiones Megasthenem perlustrasse quum per se non veri dissimile est, tum nescio an excursionum istarum memoria quædam supersit in Epistola Pseudo-Callisthenis (III, 17, p. 120 sqq. ed. Didot.), ubi Alexander Indiæ miracula visurus a Prasiarum metropoli (Palimbothris) itentidem proficiscitur.

tum ignorantia existit tum veterum scriptorum auctoritas. Etenim Strabone (II, p. 70; v. fr. 30) iudice, Indici auctores universi sunt ψευδολόγοι, καὶ ὑπερβολὴν δὲ Διήμαχος τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγασθένης. Idemque paullo post: Διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἀξιὸν Διήμαχῳ τε καὶ Μεγασθέναι. Argumentum vero sententiæ ponit hoc: Οὗτοι γὰρ εἰσιν, inquit, οἱ τοὺς ἐνωτοκοίτας καὶ τοὺς ἀπτόμους καὶ ἄρρινας ἱστοροῦντες. Quibus alia ejusdem generis subjicit. Neque aliter sensit Eratosthenes (ap. Strabon. I. 1°). Plinius quoque (VI, 21, 3; v. supra) ubi Megasthenem et Dionysium nominat auctores, qui vires gentium Indicarum prodiderint, addit: *Non tamen est diligentiae locus, adeo diversa et incredibilia traduntur.* At iudicii hanc severitatem magnopere temperassent, si licuisset ipsis historias Megasthenis comparare cum iis, quæ in ipsorum Indorum libris vetustis de iisdem rebus narrantur. Inde enim jam putet de gentibus istis aut vere fabulosis aut ita certe Indorum odio vel ludibrio deturpatis, ut a fabulosis non differre nobis videantur (*), nihil

(*) Schwanbeckius p. 61: « Commemorandum est, Arios Indos ab antiquissimo tempore a gentibus indigenis barbarisque circumsessos esse, a quibus quom corpore tum animo atque indole discrepabant. Quam discrepantiam acutissime illi et perceperunt et expresserunt. Nam sicut republica Indorum et per ipsos deos barbari repudiantur, ita communi Indorum cogitationi naturæ et Indolis humilioris esse et bestialis potius quam humanæ videntur. Animorum diversitas difficilius perspicitur, sed corporum dissimilitudinem acriter Indi animadverterunt, in majus pejusque extulerunt, et simulacrum illarum gentium præter modum deforme cogitatione sibi sumpserunt. Quo fundamento, quod fama firmaverat, politici poetæ ipsam superlativam iterum auxerunt fabulisque exornaverunt. Aliæ gentes earumque Indicæ, quom aut permixtione tribuum ortæ essent, aut Indicos mores et præcipue tribuum institutionem non satis sequerentur, commune Indorum odium ita susceperunt, ut eodem loco cum barbaris haberentur, et ad similem deformitatem describerentur. Ita in epicis carminibus Indiam totam Brahmanicam a gentibus circumsessam videmus non veris sed eo modo fictis, ut interdum fabulæ causa perspicere jam non possit.

« Formas multo magis miras invenies, si deos Indorum, deorumque comitatus respexeris: inter quos præcipue *Curæra* et *Cārlicjæ* comitatus tali modo describitur (cf. Mahāb. IX, 2558 seq.), ut nihil fere, quod humana imaginatione fingi possit, omissum videatur. Quos tamen Indi a populis fabulosis jam satis disjungunt: quippe quos neque in orbe terrarum Indico habitare, neque humans cum gente consuescere credunt. Quos igitur Græci cum populis Indicæ non poterant confundere. »

« Confundi autem facilius poterant populi cum animantibus aliis, locum quasi medium inter demones atque homines tenentibus, quorum summam copiam Indi sibi sumpserunt. *Rāxasis* enim, *Picāk'is* aliisque eadem atque populis fabulosis propria esse dicuntur, et hoc solum interest inter utrosque, ut eadem, quæ singula attribui solent populis, in *Rāxasas* et *Picāk'as* multa vel cuncta soleant conferri. In universum tam leve est inter utrosque discrimen, ut certi fines terminique inter illos vix possint consti-

Megasthenem tradidisse, quæ a Brachmanibus non acceperit vel accipere non potuerit. Vidisse se monstra illa in fragmentis nostris nusquam dixit auctor, nec omnino usquam dixisse putandus est. Nam virum modestum et simplicem agnoscere videmur. Certe formicam aurum effodientem, quam item fabulis Strabo temere accenset (v. fr. 39), videre poterat; at non vidit, idque ingenue fatetur, dicens se ἀκοὴν ἀπηγγέσθαι. Quo igitur pacto talis vir dixerit se vidisse, quæ nemo unquam videre potuit? Itaque mendacii crimine Megasthenes absolvendus est. Sin ipsam credulitatem Græco homini vitio vertere ausis, etiam hanc culpam, si qua est, attenuabit et Brachmanorum, quorum ex ore Noster pendebat, auctoritas, et imaginum simulacrorumque, quæ forte spectaverat, fraus et fallacia, et quæ animo inhærebant narrationes Scylacis, Hecatæi, Herodoti, comitum Alexandri;

tul: *Rāxasæ* enim, et si formidolosi describuntur, tamen humani esse creduntur, et quom in terra habitare, tum in pugnis Indorum dimicare, ita ut Indus quilibet, quid inter naturam *Rāxasæ* atque hominis intersit, ægre possit definire. Vix ulla invenitur res *Rāxasis* propria, quæ non populo quoque alicui attribuitur. Itaque etiamsi de illis fama quædam ad Græcos pervenisset (quæ quidem res certis non potest probari argumentis), ideo tamen in moribus populorum Indica ratione describendis vix erravissent.

« Gentium illarum famam in occidentem et ad Græcos primo translata esse, non est quod miremur. Fabulæ enim cum ardore quodam poetico fictæ eximiam habent increbrescendi facultatem, et tanto majorem, quanto audacius sunt fictæ. Eæ quoque fabulæ, quibus Indi bestias colloquentes descripserunt, ita per totum fere orbem terrarum manaverunt, ut quomodo hoc factum sit, non sentiamus. Aliæ fabulæ, antequam ipsum Indicæ nomen notum est, ad Græcos translatae sunt: inter quod genus etiam Homeri quædam fabulæ numerandæ videntur, quæ quidem res ante Vedas melius cognitæ probabiliter tantum conjici, neque certis argumentis demonstrari potest. Et quo longius epica Græcorum carmina a prima simplicitate abeunt, eo magis fabulas istas irrepere animadvertimus: multum jam valent apud epicos posterioris ætatis poetas. Valde erraret qui ex India pularet eos solum fabulas manasse, quibus memoratur India: nam fabula procedente, etiam locus, quem fabula tractat, solet procedere. Cujus rei hoc sit exemplum: Indi septentriones versus ultra Himalajam habitare opinabantur *Uttaracuros* [Idem sunt cum *Attacoris* Anomeli supra p. 396], qui diu beateque viverent, morbis curisque vacarent, unum voluptate in amoenissima regione abundarent. Quæ fabula mature in occidentem processit simulque processit locus fabulæ, et ita est factum, ut ab Hesiodi tempore Græci opinarentur septentriones versus habitare Hyperboreos, quorum ipsum nomen ad similitudinem nominis Indici expressum est. Cur Indi regionem beati populi septentriones versus posuerint, causa est aperta; cur Græci, ne levissima quidem invenitur; imo hic Hyperboreorum situs toti illi imagini, quam de orbe terrarum Græci sibi effinxerunt, non modo non convenit, sed etiam repugnat. Aliæ fabulæ, quom quasdam Græcorum opiniones attingerent, in alia loca translatae sunt. » De singulis populis fabulosis vide not. ad fr. 31. Cf. not. fr. 39.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ΙΝΔΙΚΑ.

(ΕΠΙΤΟΜΗ.)

..

Diodorus II, 35 : Ἡ τοίνυν Ἰνδικὴ τετράπλευρος οὔσα τῷ σχήματι, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς νεύουσαν πλευρὰν καὶ τὴν πρὸς τὴν μεσημβρίαν ἢ μεγάλη περιέχει θάλαττα, τὴν δὲ πρὸς τὰς ἄρκτους τὸ Ἡμυθῶν ὄρος διέρχει τῆς Σκυθίας, ἣν κατοικοῦσι τῶν Σκυθῶν οἱ προσαγορευόμενοι Σάκαι· τὴν δὲ τετάρτην τὴν πρὸς οὐσιν ἐστραμμένην διείληφεν ὁ Ἰνδὸς προσαγορευόμενος ποταμὸς, μέγιστος ὢν σχεδὸν τῶν ἀπάντων μετὰ τὸν Νεῖλον. (1) Τὸ δὲ μέγεθος τῆς ὅλης Ἰνδικῆς φασιν ὑπάρχειν ἀπὸ μὲν ἀνατολῶν πρὸς οὐσιν δισμυρίων ἄκτακισχιλίων σταδίων, ἀπὸ δὲ τῶν ἄρκτων πρὸς μεσημβρίαν τρισμυρίων εἰσχιλίων. Τηλικαύτη δὲ οὔσα τὸ μέγεθος ὁκεῖ μάλιστα τοῦ κόσμου περιέχειν τὸν τῶν θερυνῶν τροπῶν κύκλον, καὶ πολλαχῆ μὲν ἐπ' ἄκρας τῆς Ἰνδικῆς ἰδεῖν ἐστὶν ἀσπίους ὄντας τοὺς γνώμονας, νυκτὸς δὲ τὰς ἄρκτους ἀθεωρήτους· ἐν δὲ τοῖς ἐσχάτοις οὐδ' αὐτὸν τὸν ἄρκτουρον φαίνεσθαι· καθ' ὃν δὲ τρόπον φασὶ καὶ τὰς σκιάς κεκλίσθαι πρὸς μεσημβρίαν.

3. Ἡ δ' οὖν Ἰνδικὴ πολλὰ μὲν ὄρη καὶ μεγάλα ἔχει δένδρεσι παντοδαποῖς καρπίμοις πληθύνοντα, πολλὰ δὲ πεδία καὶ μεγάλα καρποφόρα, τῷ μὲν κάλλει διάφορα, ποταμῶν δὲ πλήθει διαιρούμενα. Τὰ πολλὰ δὲ τῆς χώρας ἀρδεύεται, καὶ διὰ τοῦτο διττοὺς ἔχει τοὺς κατ' ἔτος καρπούς· ζῶων τε παντοδαπῶν γέμει διαφόρων τοῖς μεγέθει καὶ ταῖς ἀλκαῖς, τῶν μὲν χερσαίων, τῶν δὲ καὶ πτηνῶν. (4) Καὶ πλείστους δὲ καὶ μεγίστους

ἐλέφαντας ἐκτρέφει, χορηγοῦσα τὰς τροφὰς ἀφθόνως, εἰ δὲ ταῖς βύμαιαις τὰ θηρία ταῦτα πολὺ προέχει τῶν κατὰ τὴν Λιβύην γεννωμένων· διὸ καὶ πολλῶν θηρευομένων ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν καὶ πρὸς τοὺς πολεμικοὺς ἀγῶνας κατασκευαζομένων μεγάλας συμβαίνει γίνεσθαι βροχὰς πρὸς τὴν νίκην.

XXXVI. 5. Ὁμοίως δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἢ πολυκαρπία τρέφουσα τοῖς τε ἀναστήμασι τῶν σωμάτων καὶ τοῖς ὄγκοις ὑπερφέροντας κατασκευάζει· εἶναι δὲ αὐτοὺς συμβαίνει καὶ πρὸς τὰς τέχνας ἐπιστήμονας, ὡς ἂν ἀέρα μὲν ἔλκοντας καθαρὸν, ὕδωρ δὲ λεπτομερέστατον πίνοντας. (6) Ἡ δὲ γῆ πάμπροσ οὔσα τοῖς ἡμέροις καρποῖς ἔχει καὶ φλέβας καταγείους πολλῶν καὶ παντοδαπῶν μετάλλων· γίνεται γὰρ ἐν αὐτῇ πολὺς μὲν ἄργυρος καὶ χρυσὸς, οὐκ ὀλίγος δὲ χαλκὸς καὶ σίδηρος, ἔτι δὲ καττίτερος καὶ τάλλα τὰ πρὸς κόσμον τε καὶ χρεῖαν καὶ πολεμικὴν παρασκευὴν ἀνίχοντα. (7) Χοίρις δὲ τῶν δημητριακῶν καρπῶν φύεται κατὰ τὴν Ἰνδικὴν πολλὴ μὲν κέγχρος, ἀρδευομένη τῇ τῶν ποταμῶν ναμάτων θαψιλείᾳ, πολὺ δὲ ὄσπριον καὶ διάφορον, ἔτι δὲ ὄρυζα καὶ τὸ προσαγορευόμενον βόσπορον, καὶ μετὰ ταῦτ' ἄλλα πολλὰ τῶν πρὸς διατροφήν χρυσίμων· καὶ τούτων τὰ πολλὰ ὑπάρχει αὐτοφυῆ· οὐκ ὀλίγους δὲ καὶ ἄλλους ἰδιωδίμους καρπούς φέρει ἐνυμμένους τρέφειν ζῶα, περὶ ὧν μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. (8) Διὸ καὶ φασὶ μηδέποτε τὴν Ἰνδικὴν ἐπισχεῖν λιμὸν ἢ καθόλου σπάνιν τῶν πρὸς τροφήν ἡμερῶν ἀντιχόντων. Λιττῶν γὰρ ὄμβρων ἐν αὐτῇ γινόμενων καθ' ἕκαστον ἔτος, τοῦ μὲν χειμερινοῦ, καθὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ὁ σπόρος τῶν πυρίνων γίνεται καρπῶν, τοῦ δ' ἑτέρου κατὰ τὴν θερινὴν τροπὴν, καθ' ἣν σπείρεσθαι συμβαίνει τὴν ὄρυζαν καὶ τὸ βόσπορον, ἔτι δὲ σήσαμον καὶ κέγχρον, κατὰ [δὲ] τὸ πλείστον ἀμφοτέροις τοῖς καρποῖς οἱ κατὰ

EPITOME INDICORUM.

1.

India figura quadrilatera est; ad orientem vergens latus et alterum, quod meridiem respicit, magnum illud mare circumdat; quod arctos versus tendit, Emodus mons a Scythia, quam Sacæ habitant, dividit; quartum ad occidentem Indus fluvius, post Nilum fere maximus omnium disternat. (2) Totius Indiæ magnitudinem ab ortu versus occasum duodeviginti millibus stadiorum; a septentrionibus versus meridiem, triginta duobus millibus definiunt. Hæc tanta Indiæ magnitudo præ ceteris mundi partibus maxime solstitii æstivi tropicum complecti videtur. Et in multis remotioris Indiæ regionibus nullam interdum a gnomonibus umbram spargi, noctuque Arctos visum subterfugere, videre est, imo in extremo ejus nec ipse Arcturus apparet. Hac ratione umbras quoque ad austrum cadere perhibent.

3. Crebros India montes habet, omni genere arborum fecundarum repletos; campis etiam frugiferis longe lateque abundat, qui et amoenitate soli præstant, et ab amnium multitudine intersectantur. Et quia passim irrigatur, fit ut bis in anno fructibus exuberet, et varia bestiarum genera,

tam volatillum, quam terrestrium, magnitudine ac robore insigni producat. (4) Plurimos porro ac prægrandes elephantos, pascuis abunde suppeditatis, nutrit; quapropter id genus belluæ istæ locorum Africanas viribus multo præstant. Ideo quum larga earum sit Indis venatio, ad certamina bellica institutæ multum ad obtinendum victorias momenti afferunt.

XXXVI. 5. Similiter frugum copia, ut proceritate corporum et crassitie excellent homines, efficit: ut vero nihilominus artium scientia præstent, sors tulit; utpote quibus purus aer trahitur, et aqua subtilissima bibitur. (6) Tellus, mitiorum fructuum copia redundans, subterraneas quoque omnis generis metallorum venas habet. Nam multum ibi argenti et auri, nec parum æris ferrique et stanni nascitur, ceteraque omnia, quæ ad ornatum et usum, nec non ad bellicos apparatus conducant, abunde suppetunt. (7) Præter fruges Cereales, etiam millium in India copiosum, a benigna fluviorum irrigatione, provenit. Porro magna leguminum ibi copia et varietas; adde oryzam, et quod vocant bosporum, aliaque complura ad vitæ sustentationem commoda; adde celeros esculentos fructus, animantibus nutriendis aptos: de quibus scribere longum est. (8) Idcirco nunquam a fame, aut ulla victus mansue-

τὴν Ἰνδικὴν ἐπιτυγχάνουσι· πάντων δὲ (μὴ) τελισφο-
ρουμένων, θατέρου τῶν καρπῶν οὐκ ἀποτυγχάνουσιν.
(9) Οἱ τε αὐτοματιζόντες καρποὶ καὶ αἱ κατὰ τοὺς ἐλώ-
δεις τόπους φυτόμεναι ῥίζαι διάφοροι ταῖς γλυκύτησιν
οὔσαι πολλὴν παρέχονται τοῖς ἀνθρώποις θαψίλειαν·
πάντα γὰρ σχεδὸν τὰ κατὰ τὴν χώραν πεδία γλυκεῖαν
ἔχει τὴν ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἰκμάδα καὶ τὴν ἀπὸ τῶν
ἐν τῷ θέρει [γινομένων] κατ' ἐνιαυτὸν κυκλικῆ τινι πε-
ριόδῳ παραδόξως εἰωθότων γίνεσθαι θαψίλειαν, γλιαρῶν
πιπτόντων ὑδάτων ἐκ τοῦ περιέχοντος ἀέρος, καὶ τὰς
ἐν ταῖς ἐλεσι ῥίζας ἐφ' ὄντος τοῦ καύματος, καὶ μάλιστα
τῶν μεγάλων καλάμων. (10) Συμβάλλονται δὲ παρὰ
τοῖς Ἰνδοῖς καὶ τὰ νόμιμα πρὸς τὸ μηδέποτε ἔνδειαν
τροφῆς παρ' αὐτοῖς εἶναι· παρὰ μὲν γὰρ τοῖς ἄλλοις
ἀνθρώποις οἱ πολέμιοι καταφθείροντες τὴν χώραν
ἀγεώργητον κατασκευάζουσι· παρὰ δὲ τούτοις τῶν γεωρ-
γῶν ἱερῶν καὶ ἀσύλων ἐωμένων, οἱ πλησίον τῶν παρα-
τάξεων γεωργοῦντες ἀνεπίσθητοι τῶν κινδύνων εἰσίν.
Ἀμρότεροι γὰρ οἱ πολεμοῦντες ἀλλήλους μὲν ἀπακτεῖ-
νουσιν ἐν ταῖς μάχαις, τοὺς δὲ περὶ τὴν γεωργίαν ὄντας
ἐῷσιν ἀβλαβεῖς, ὡς κοινούς ὄντας ἀπάντων εὐεργέτας,
τὰς τε χώρας τῶν ἀντιπολεμούντων οὔτ' ἐμπυρίζουσιν
οὔτε δειδροτομοῦσιν.

XXXVII. 11. Ἔχει δὲ καὶ ποταμοὺς ἡ χώρα τῶν
Ἰνδῶν πολλοὺς καὶ μεγάλους πλωτοὺς, οἱ τὰς πηγὰς
ἔχοντες ἐν ταῖς ὄρεσι τοῖς πρὸς τὰς ἀρκτοὺς κεκλιμένοις
φέρονται διὰ τῆς πεδιάδος, ὧν οὐκ ὀλίγοι συμπίστοντες
ἀλλήλοις ἐμβάλλουσιν εἰς ποταμὸν τὸν ὀνομαζόμενον
Γάγγην. (12) Οὗτος δὲ τὸ πλάτος γενόμενος σταδίων
τριάκοντα φέρεται μὲν ἀπὸ τῆς ἀρκτου πρὸς μεσημ-

βριαν, ἐξερεύγεται δὲ εἰς τὸν Ὠκεανόν, ἀπολαμβάνων
εἰς τὸ πρὸς ἑὸ μέρος τὸ ἔθνος τὸ τῶν Γανδαριδῶν (Γαγ-
γαριδῶν?), πλείστους ἔχον καὶ μεγίστους ἐλέφαντας.
(13) Διὸ καὶ τῆς χώρας ταύτης οὐδεὶς πώποτε βασιλεὺς
Ἰππλυσ ἐκράτησε, πάντων τῶν ἀλλοεθνῶν φοβουμένων
τὸ πλῆθος καὶ τὴν ἀλκὴν τῶν θηρίων. Καὶ γὰρ Ἀλέ-
ξανδρος ὁ Μακεδῶν ἀπάσης τῆς Ἀσίας κρατήσας μό-
νους τοὺς Γανδαρίδας οὐκ ἐπολέμησε· καταντήσας γὰρ
ἐπὶ τὸν Γάγγην ποταμὸν μετὰ πάσης τῆς δυνάμεως,
καὶ τοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς καταπολεμήσας, ὡς ἐπύθετο
τοὺς Γανδαρίδας ἔχειν τετρακισχιλίους ἐλέφαντας πο-
λεμικῶς κεκοσμημένους, ἀπέγνω τὴν ἐπ' αὐτοὺς στρα-
τείαν. (11) Ὁ δὲ παραπλήσιος τῷ Γάγγη ποταμὸς,
προσαγορευόμενος δὲ Ἰνδὸς, ἄρχεται μὲν ὁμοίως ἀπὸ
τῶν ἀρκτων, ἐμβάλλων δὲ εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἀφ' ὀρίσει
τὴν Ἰνδικὴν· πολλὴν δὲ διεξίων πεδιάδα χώραν ὀρέγε-
ται ποταμῶς οὐκ ὀλίγους πλωτοὺς, ἐπιφανεστάτους δὲ
Ἵπανιν καὶ Ἵδάσπην καὶ Ἀχεσίνον. (15) Χωρὶς δὲ
τούτων ἄλλο πλῆθος ποταμῶν παντοδαπῶν διαρρεῖ,
καὶ ποιεῖ κατάφυτον πολλοῖς κηπεύμασι καὶ καρποῖς
παντοδαποῖς τὴν χώραν. (16) Τοῦ δὲ κατὰ τοὺς ποτα-
μοὺς πλήθους καὶ τῆς τῶν ὑδάτων ὑπερβολῆς αἰτίαν
φέρουσιν οἱ παρ' αὐτοῖς φιλόσοφοι καὶ φυσικοὶ τριαύτην·
τῆς Ἰνδικῆς φασὶ τὰς περικειμένας χώρας, τὴν τε
Σκυθῶν καὶ Βακτριανῶν, εἶτι δὲ καὶ τῶν Ἀριανῶν,
ὑψηλοτέρας εἶναι τῆς Ἰνδικῆς· ὥστε εὐλόγως εἰς τὴν
ὑποκειμένην χώραν πανταχόθεν συρρεούσας τὰς λιθά-
δας ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον ποιεῖν τοὺς τόπους καθύπερθε
καὶ γεννᾶν ποταμῶν πλῆθος. (17) Ἴδιον δὲ τι συμ-
βαίνει περὶ τινὰ τῶν κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ποταμῶν τὸν

tioris inopia Indiam vexari prohibent. Quum enim bis
quolibet anno in India pluat, semel sub hincnem, quando
tritici, siculi apud alios, sit sementis; iterum circa solsti-
tium æstivum, in quod oryzae, hospori, sesami et nilii
satio incidit: ex utraque messe ut plurimum Indis larva
frugum copia redit. Quomodo una mes-sis non perfecte omnia
præstat, alterius certe frugibus non destituuntur. (9) Quin
etiam sponte procreati fructus et in palustribus enatæ
radices dulcedine eximia largam sui copiam mortalli-
bus præbent. Omnes enim prope regionis illius campi
dulci amnium imbriumque, qui anniversario per æstatem
circuitu exsistere repente solent, humore perfunduntur.
Radices autem in paludibus, præsertim magnarum aron-
dium, æstus solis percoquit. (10) Ad id vero, ne fame
apud Indos ingravescat, plurimum etiam leges conferunt.
Apud alios enim mortales populatione hostili terra inculla
redditur; sed apud hos agricolæ sacri et inviolabiles manent,
ita ut nec proximi collatis aciebus et pugnis aliquid perculli
sentiant. Nam belligerantium utrimque acies in se quidem
mutua inter pugnandum corde grassantur; sed terræ cul-
turae deditos haudquaquam lædunt, utpote qui communi
omnes beneficio sibi devinciant. Ideo neque incendiis neque
arborum excisionibus hostium terras mullant.

XXXVII. 11. Amnes præterea multos habet India ma-
gnosque et navigiis aptos, qui in Boreahibus orti montibus
per campestria decurrunt, multique eorum inter se com-

mixti in fluvium, Gangem Indis vocitatum, sese effundunt.
(12) Is triginta stadiorum latitudine a borea deservit ad
meridiem, et determinata versus ortum Gangaridarum
(V. Lassen. *Pentapol.* 16) natione, quæ prægrandibus
abundat elephantis, in Oceanum sese eructat. (13) Necdum
regum advenarum quisquam terram illam subegit, quum
omnes alienigenæ numerum et robur belluarum reformi-
dent. Ipse etiam Alexander, redacta sub jugum Asia tota,
solos Gandaridas bello intactos reliquit: postquam enim
ad Gangem cum omni exercitu venerat, aliis retro India
jam devictis, simulac Gandaridas qualer mille elephantes
ad bellum egregie instructos habere animadvertit, expedi-
tionem in illos omittendam censuit. (14) Affinis autem
Gangæ fluvius, quem Indum vocant, et ipse e septemtrio-
nialibus in Oceanum decurrens, Indiam a cætera Asia sepa-
rat, dumque per longe patentes campos delabitur, complu-
res et quidem navigabiles fluvios, inter quos Hypanis et
Hydaspes Acesinusque spectatissimæ, alveo excipit. (15) Præ-
ter hæc multa quoque alia diversi generis flumina, Indiae
terras interlabentia, crebris hortis omnigenisque fructibus
uberes reddunt. (16) Quod autem India tot amnibus et
tanta aquarum copia redundet, philosophi ejus loci ac phy-
sici hanc asserunt causam. Adjacentes Scytharum Bactria-
norumque et Ariarum terras editiorem habere situm au-
tumant quam Indiam. Hinc bonis rationibus consequi ut in
subjectam undique regionem humor confluens paulatim

ὀνομαζόμενον Σίλλαν, βρόντα δὲ ἐκ τινος διωνύμου κρήνης· ἐπὶ γὰρ τούτου μόνου τῶν ἀπάντων ποταμῶν οὐδὲν τῶν ἐμβαλλομένων εἰς αὐτὸν ἐπιπλεῖ, πάντα δ' εἰς τὸν βυθὸν καταδύεται παραδόξως.

XXXVIII. 16. Τὴν δ' ἄλλην Ἰνδικὴν οὖσαν ὑπερμεγέθη λέγεται κατοικεῖν ἔθνη πολλὰ καὶ παντοδαπά, καὶ τούτων μηδὲν ἔχειν τὴν ἐξ ἀρχῆς γένεσιν ἔπιπλυν, ἀλλὰ πάντα δοκεῖν ὑπάρχειν αὐτόχθονα, πρὸς δὲ τούτοις μήτε ξενικὴν ἀποικίαν προσδέχεσθαι πώποτε μήτε εἰς ἄλλο ἔθνος ἀπεσταλέναι. (19) Μυθολογοῦσι δὲ τοὺς ἀρχαιοτάτους ἀνθρώπους τροφαῖς μὲν κεχρησθαι τοῖς αὐτομάτως φουμένοις ἐκ τῆς γῆς καρποῖς, ἐσθῆσι δὲ τῆς δρυαῖς τῶν ἐγγυρίων ζώων, καθάπερ καὶ παρ' Ἑλλήσιν· ὁμοίως δὲ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς εὐρέσεις καὶ τῶν ἄλλων τῶν πρὸς βίον χρησίμων ἐκ τοῦ κατ' ὀλίγον γενέσθαι, τῆς γρεῖας αὐτῆς ὑψηγουμένης εὐρυεὶ ζῶν καὶ συνεργῶς ἔχοντι πρὸς ἅπαντα χεῖρας καὶ λόγον καὶ ψυχῆς ἀγχινοῖαν.

20. Μυθολογοῦσι δὲ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς οἱ λογιώτατοι περὶ ὧν καθῆκον ἂν εἴη συντόμως διελεῖν. Φασὶ γὰρ ἐν τοῖς ἀρχαιοτάτοις χρόνοις, παρ' αὐτοῖς ἔτι τῶν ἀνθρώπων κωμῶδον οἰκούντων, παραγενέσθαι τὸν Διόνυσον ἐκ τῶν πρὸς ἐσπέρας τόπων ἔχοντα δύναμιν ἀξιολόγον· ἐπελθεῖν δὲ τὴν Ἰνδικὴν ἅπασαν, μηδεμιᾶς οὖσης ἀξιολόγου πόλεως τῆς δυναμένης ἀντιτάξασθαι. (21) Ἐπιγενομένων δὲ καυμάτων μεγάλων, καὶ τῶν τοῦ Διονύσου στρατιωτῶν λοιμικῆ νόσῳ διαφθειρομένων, συνέσει διαφέροντα τὸν ἡγεμόνα τοῦτον ἀπαγαγεῖν τὸ στρατόπεδον ἐκ τῶν πεδινῶν τόπων εἰς τὴν ὄρεινὴν· ἐνταῦθα δὲ πνεόντων ψυχρῶν ἀνέμων καὶ τῶν νηματιαίων ὑδάτων καθαρῶν βρόντων πρὸς αὐταῖς ταῖς πη-

γαῖς, ἀπαλλαγῆναι τῆς νόσου τὸ στρατόπεδον· ὀνομαζέσθαι δὲ τῆς ὄρεινῆς τὸν τόπον τοῦτον Μηρόν, καθ' ὃν δὲ Διόνυσος ἐξέτρεψε τὰς δυνάμεις ἐκ τῆς νόσου· ἀρ' οὐδὲ καὶ τοὺς Ἑλληνας περὶ τοῦ θεοῦ τούτου παραδεόμεναί τοις μεταγενεστέροις τετράζεθαι τὸν Διόνυσον ἐν μηρῶ. (22) Μετὰ δὲ ταῦτα τῆς παραθέσεως τῶν καρπῶν ἐπιμεληθέντα μεταδιδόναι τοῖς Ἰνδοῖς, καὶ τὴν εὐρεσίαν τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων τῶν εἰς τὸν βίον χρησίμων παραδοῦναι. Πρὸς δὲ τούτοις πόλεων τε ἀξιολόγων γενηθῆναι κτίστην, μεταγαγόντα τὰς κώμας εἰς τοὺς εὐθέτους τόπους, τιμᾶν τε καταδειξάμενος καὶ νόμους εἰσηγήσασθαι καὶ δικαστήρια, καθόλου δὲ πολλῶν καὶ καλῶν ἔργων εἰσηγητὴν γενόμενον θεὸν νομισθῆναι καὶ τυχεῖν ἀθανάτων τιμῶν. (23) Ἱστοροῦσι δ' αὐτὸν καὶ γυναικῶν πλῆθος μετὰ τοῦ στρατοπέδου περιάγεσθαι, καὶ κατὰ τὰς ἐν τοῖς πολέμοις παρατάξεις τυμπάνοις καὶ κυμβάλοις κεχρησθαι, μήπω σάλπιγγας εὐρημένης. Βασιλεύσαντα δὲ πάσης τῆς Ἰνδικῆς ἔτι, οὗτος πρὸς τοῖς πεντήκοντα γῆρα τελευτήσας· διαδεξαμένους δὲ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ τὴν ἡγεμονίαν αἰεὶ τοῖς ἀρ' ἐαυτῶν ἀπολιπεῖν τὴν ἀρχήν· τὸ δὲ τελευταῖον πολλὰς γενεὰς ὑστερον καταλυθείσης τῆς ἡγεμονίας δημοκρατηθῆναι τὰς πόλεις.

XXXIX. 21. Περὶ μὲν οὖν τοῦ Διονύσου καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ τοιαῦτα μυθολογοῦσιν οἱ τὴν ὄρεινὴν τῆς Ἰνδικῆς κατοικοῦντες. Τὸν τε Ἡρακλέα φασὶ παρ' αὐτοῖς γεγενῆσθαι, καὶ παραπλησίως τοῖς Ἑλλήσιν τὸ τε ῥόπαλον καὶ τὴν λεοντῆν αὐτῷ προσάπτουσι· τῆ δὲ τοῦ σώματος ῥώμῃ, καὶ ἀλκῇ πολλῇ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων διενεχεῖν, καὶ καθάραν ποιῆσαι τῶν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. (22) Γαμήσαντα δὲ πλείους γυ-

loca irriget, amnesque multos gignat. (17) At prae ceteris Indiae fluvii peculiare quidpiam accidit illi, quem Sillam vocant, ex fonte ejusdem nominis profluente: inter omnes enim fluvios hic solus nihil injectum supernatante sinit, sed cuncta in profundum demersa mirabili sane ratione absorbet.

XXXVIII. 16. India porro quum sit longe amplissima, multis variisque gentibus incolis, quarum nulla peregrinam habeat originem, sed omnes indigenae putentur; nec unquam vel ab exteris accepisse, vel in aliam nationem emisisse colonias perhibetur. (19) Antiquissimos illic homines fructibus e terra sponte natis pro cibis, et pellibus animalium, ut etiam apud Graecos, pro vestibus usos esse ex fabulis antiquis referunt: similiter artes et cetera ad vitam necessaria paulatim inventa, quum ipsa necessitas animalium, natura ingenioso, et cui manus, loquela, animi sagacitas ad omnia adjumento sint, ea subjecisset.

20. Fabulantur vero Indorum doctissimi complura, de quibus pauca hic recensere non alienum esse puto. Remotissimis, aiunt, temporibus, quum mortales ibi adhuc vicatim habitarent dispersi, Bacchus ex occiduis terrarum partibus cum numero exercitu adventans, Indiam, nulladum urbe memorabili, quae resistendo fuisset, instructam, totam peragravit. (21) Quum vero magnis vexati ardoribus milites peste interirent, dux ille prudentia excellens

e campestribus in montana copias duxit: ubi frigidioris aerae assatu et purioris aquae, ad ipsas fontium scatebras promanantis, haustu recreati, morbo liberantur. Locus ille montanus, quo pestem a copiis suis depulit, Merus (hoc est: Femur. Nomen Indicum montis: meru) appellatur. Hinc igitur Graeci Bacchum in femore nutritum posteris tradiderunt. (22) Is post haec, aiunt, fructibus comportandis diligenter incumbens cum Indis eos communicavit: inventum etiam vini aliorumque vitae condimentum usum illis tradidit. Urbes quoque magnificas exstruxit, pagis ad situs commodiores traductis. Tum numinis colendi rationem monstravit, legesque ac judicia instituit. Tandem quum multa Indos praecleara edocuisset, inter deos recensitus, immortales obtinuit honores. (23) Feminarum quoque agmen in exercitu circumduxisse, et in acie tympanis cymbalisque, tuba nondum inventa, usum memorant. Et postquam Indiae totius regnum per quinquaginta duo annos tenuisset, extrema senecta decessisse, filiis regni administratione relicta, qui suis deinceps posteris eam per successionem tradiderunt, donec multis post seculis abrogata potestate regia, populare civitates regimen instituere.

XXXIX. 24. Haec de Baccho ejusque progenie a montanis Indiae habitatoribus referuntur. Adjiciunt, Herculem quoque apud se fuisse, et, quomodo Graeci, clava leoninaque illum instruunt. Ac robore corporis fortitudineque

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

τοῖς ἀνθρώποις. (13) Βιοῦσι δ' Ἰπὶ τῆς γῆρας μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν γεωργοί, καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν καταβάσεως παντελῶς ἀφροστήκασιν. Τῆς δὲ γῆρας μισθοὺς τελοῦσι τῷ βασιλεῖ διὰ τὸ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν βασιλικὴν εἶναι, ἰδιώτῃ δὲ μηδενὶ γῆν ἐξεῖναι κεκτῆσθαι· χωρὶς δὲ τῆς μισθώσεως τετάρτην εἰς τὸ βασιλικὸν τελοῦσι.

31. Τρίτον δ' ἐστὶ φύλον τὸ τῶν βουκόλων καὶ ποιμένων καὶ καθόλου πάντων τῶν νομέων, οἱ πόλιν μὲν ἢ κώμην οὐκ οἰκοῦσι, σκηνίτῃ δὲ βίῳ γρῶνται· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ κυνηγοῦντες καθαρὰν ποιῶσι τὴν γῆραν ὀρνέων καὶ θηρίων· εἰς ταῦτα δὲ ἀσκοῦντες καὶ φιλοπονοῦντες ἐξημεροῦσι τὴν Ἰνδικὴν, πλήθυσαν πολλῶν καὶ παντοδαπῶν θηρίων τε καὶ ὀρνέων τῶν κατεσθιόντων τὰ σπέρματα τῶν γεωργῶν.

XLII. 32. Τέταρτον δ' ἐστὶ μέρος τὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ τούτων οἱ μὲν εἰσὶν ὑπλοποιοί, οἱ δὲ τοῖς γεωργοῖς ἢ τισὶν ἄλλοις τὰ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν κατασκευάζουσιν· οὗτοι δὲ οὐ μόνον ἀτελεῖς εἰσὶν, ἀλλὰ καὶ σιτομετρίαν ἐκ τοῦ βασιλικῷ λαμβάνουσι.

33. Πέμπτον δὲ στρατιωτικὸν, εἰς τοὺς πολέμους εὐθετοῦν, τῷ μὲν πλῆθει δεύτερον, ἀνέσει δὲ καὶ παιδιᾷ πλείστη γρῶμενον ἰν ταῖς εἰρήναις. Τρέφεται δ' ἐκ τοῦ βασιλικῷ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν πολεμιστῶν ἵππων τε καὶ ἐλεφάντων.

34. Ἑκτὸν δ' ἐστὶ τὸ τῶν ἐφόρων· οὗτοι δὲ πολυπραγμονοῦντες πάντα καὶ ἐφορῶντες τὰ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν ἀπαγγέλλουσι τοῖς βασιλεῦσιν, ἂν δὲ ἡ πόλις αὐτῶν ἀδασίλευτος ᾖ, τοῖς ἀρχουσιν.

35. Ἑβδομον δ' ἐστὶ μέρος τὸ βουλευτῶν μὲν καὶ συνεδρεῦον τοῖς ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευομένοις, πλῆθει

μὲν ἐλάχιστον, εὐγενεῖα δὲ καὶ φρονήσει μαλίστα θυμαζόμενον· ἐκ τούτων γὰρ οἱ τε σύμβουλοι τοῖς βασιλεῦσιν εἰσὶν οἱ τε διοικηταὶ τῶν κοινῶν καὶ οἱ δικασταὶ τῶν ἀμφισβητούμενων, καὶ καθόλου τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ἀρχοντας ἐκ τούτων ἔχουσι.

36. Τὰ μὲν οὖν μέρη τῆς διηρημένης πολιτείας παρ' Ἰνδοῖς σχεδὸν ταῦτά ἐστιν. Οὐκ ἐξίστι δὲ γαμῶν ἐξ ἄλλου γένους ἢ προαιρέσεις ἢ τέχνας μεταγίρζεσθαι, ὅσον στρατιωτῆν ὄντα γεωργεῖν ἢ τεχνίτην ὄντα φιλοσοφεῖν.

XLII. 40. Ἐχει δ' ἡ τῶν Ἰνδῶν γῆρα πλείστους καὶ μεγίστους ἐλέφαντας, ἀλκῆ τε καὶ μεγέθει πολὺ διαφέροντας. Ὀχεύεται δὲ τούτο τὸ ζῷον οὐχ, ὥσπερ τινὲς φασιν, ἐξηλλαγμένως, ἀλλ' ὁμοίως ἵπποις καὶ τοῖς ἄλλοις τετραπόδοις ζῴοις· κύουσι δὲ τοὺς μὲν ἐλαχίστους μῆνας ἑκατὸδεκα, τοὺς δὲ πλείστους ἑκατοκαίδεκα. Τίχτουσι δὲ καθάπερ ἵπποι κατὰ τὸ πλείστον ἔτη, καὶ τρέφουσι τὸ γεννηθὲν αἱ μητέρες ἐπ' ἔτη ἑξ. Ζῶσι δ' οἱ πλείστοι καθάπερ ὁ μακροβιώτατος ἄνθρωπος, οἱ δὲ μάλιστα γηράσαντες ἔτη διακόσια.

41. Εἰσὶ δὲ παρ' Ἰνδοῖς καὶ ἐπὶ τοὺς ξένους ἀρχοντες τεταγμένοι καὶ φροντίζοντες ὅπως μηδεὶς ξένος ἀδικῆται· τοῖς δ' ἀρρωστοῦσι τῶν ξένων ἰατροὺς εἰσάγουσι καὶ τὴν ἄλλην ἐπιμελίαν ποιοῦνται, καὶ τελευτήσαντας θάπτουσιν, εἰ δὲ τὰ καταλειφθέντα χρήματα τοῖς προσήκουσιν ἀποδιδόσιν. (12) Οἱ τε δικασταὶ τὰς κρίσεις παρ' αὐτοῖς ἀκριβῶς διαγινώσκουσι, καὶ πικρῶς τοῖς ἀμαρτάνουσι προσφέρονται. Περὶ μὲν οὖν τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῶν κατ' αὐτὴν ἀρχαιολογουμένων ἀρχειθησόμεθα τοῖς ἑθεῖσι.

Ordo narrationis ejusmodi est, ut satis bene

Rectigalia de fundis regi pensitant. Omnis enim Indus sub clientela regis est, nec privato agros possidere licet. Ultra hoc tributum, quarta etiam pars fructuum regio arario cedit.

34. Tertio ordine continentur armentarii et opiliones, adeoque omne genus pastorum, qui nec urbes nec pagos habitant, sed tabernaculis pro domibus utuntur. Hi venando simul terram a volucribus et feris tutam praestant, et hoc exercitio atque labore mansuetam et culturae patientem faciunt Indiam, multis alioqui variisque bestiis et avibus, sementi infestis, refertam.

XLII. 35. Quartum locum artifices obtinent, quorum pars armis, pars instrumentis rusticis, aliisque utensilibus fabricandis vacat. Hi non solum immunitatem habent, sed certam quoque frumenti mensuram e regis granariis accipiunt.

36. Quintum populi genus est castrense bellisque accommodatum, multitudine secundum: id pacis tempore otio et ludo prolixè indulget. Quidquid autem est militum eorumque bellicorum ac elephantum, ex regia nutritur.

37. Sexto loco sunt ephori, qui magno studio omnia per Indiam rimantur et inspiciunt, explorataque regibus, aut, ubi res publica rege caret, principibus renuntiant.

38. Septimus ordo senatorius est, eorum scilicet, quibus in consilio publico consensus est. Hi numero quidem paucissimi, at nobilitate generis et prudentia maxime sunt con-

spicui. Ex his enim, qui consilio regibus adsint, et publica negotia administrant, et controversias dijudicant, quaeque imperia in bellis et magistratus passim obeant, delinguntur.

39. Has fere in partes Indorum respublica tributa est. Nec ex diversa tribu uxorem ducere, aut alienum vitæ genus artificiumve exercere, utpote militem simul bellare et agrum colere, aut opificem philosophari, fas est.

XLII. 40. Habet India plurimos maximosque elephantes, qui tam fortitudine quam robore excellunt. Cuius hoc animal, non, ut quidam putant, modo peculiari et insolenti, sed ut equi ceteraque quadrupedia. Uterum gestant ut minimum per sedecim menses, ut plurimum per duodeviginti. Pariunt, ut equi, unicum plerumque, quod matres ad sex annos enutriunt. Major pars hominis maxime longævi vitam assequitur: quorum senectus longissima, hi ad annos ducentos perveniunt.

41. Constituti sunt etiam apud Indos advenarum praefecti, qui, ne quid illi injuria patiantur, accurate provident. Si quis illorum ægrotat, medicos adhibent ceteramque curam impendunt, et mortuum sepulturae tradunt. Quidquid ab eo relictum est peculii, cognatis restitunt. (12) Judices illorum summa diligentia lites disceptant, et severe in nostros animadvertunt. Atque de India rebusque ejus prisca hæc sufficiant.

omnia præcedant, ipsiusque fuisse videatur Megasthenis; quare ad Diodori epitomeu fragmentorum seriem accommodabimus. Hoc tantum mireris, qui fiat ut post recensitas tribus, abrupte Diodorus interponat elephantorum descriptionem. Rem docet Strabo, qui de tertia tribu loquens multa de elephantis eorumque venatione exponit. Diodorus, ne interrumpere brevem suam tribuum enumerationem, ea quæ de elephantis notare placuit, ad calcem hujus capituli relegavit.

E LIBRO PRIMO.

2.

Arrianus Exp. Al. V, 6, 2 : Τῆς δὲ ὡς ἐπὶ νότον Ἀσίας τετραγῆ αὖ τεμνομένης μεγίστην μὲν μοῖραν τῶν Ἰνδῶν γῆν ποιεῖ Ἐρατοσθένης τε καὶ Μεγασθένης, ὃς ξυῆν μὲν Σιβυρτίῳ τῷ σατραπίῃ τῆς Ἀραχωσίας· πολλάκις δὲ λέγει ἀφικέσθαι παρὰ Σανδράκοττον τὸν Ἰνδῶν βασιλέα· ἐλαχίστην δὲ ὄσσην δὲ Εὐφράτης ποταμὸς ἀπείργει ὡς πρὸς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν· δύο δὲ αἱ μεταξὺ Εὐφράτου τε ποταμοῦ καὶ τοῦ Ἰνδοῦ ἀπειργόμεναι, αἱ δύο ξυντεθεισὶ μοῖλις ἄξιαι τῇ Ἰνδῶν γῆ· ξυμβλεῖν· ἀπείργεσθαι δὲ τὴν Ἰνδῶν γῶραν πρὸς μὲν ἕω τε καὶ ἀπηλιώτην ἀνεμον ἔσσι ἐπὶ μεσημβρίαν τῇ μεγάλῃ θαλάσῃ· τὸ πρὸς βορρῆν δὲ αὐτῆς ἀπείργειν τὸν Καύκασον τὸ ὄρος ἔσσι ἐπὶ τοῦ Ταύρου τὴν ξυμβολήν· τὴν δὲ πρὸς ἐσπέραν τε καὶ ἀνεμον Ἰάπυγα ἔσσι ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν, ὃ Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται. Καὶ ἔσσι πεδίον ἡ πολλὴ αὐτῆς· καὶ τοῦτο, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῶν ποταμῶν προσχεχλωσμένον· εἶναι γὰρ οὖν καὶ τῆς ἄλλης γῶρας ὅσα πεδία οὐ πρόσω θαλάσσης τὰ πολλὰ τῶν ποταμῶν παρ' ἐκάστοις ποιήματα, ὥστε καὶ τῆς γῶρας τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ποτα-

μοῖς ἐκ παλαιοῦ προσχεῖσθαι, καθάπερ Ἐρμου τὴν πεδίον λέγεσθαι, ὃς κατὰ τὴν Ἀσίαν γῆν ἀνίσχων ἐξ ὄρους Μητρὸς Δινδυμήνης παρὰ πόλιν Σμύρναν Αἰολικὴν ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν· καὶ ἄλλο Καύστρου πεδίον Λυδίου ποταμοῦ, καὶ Καΐκου ἄλλο ἐν Μυσίᾳ, καὶ Μαιανέρου τὸ Καρικὸν ἔσσι ἐπὶ Μίλητον πόλιν Ἰωνικὴν.... Εἰ δὲ αὖν εἰς τὸ ποταμὸς παρ' ἐκάστοις, καὶ οὐ μεγάλοι οὗτοι ποταμοί, ἱκανοὶ γῆν πολλὴν ποιῆσαι, ἐς θάλασσαν προχεόμενοι, ὁπότε ἰλὺν καταφέρουσι καὶ πηλὸν ἐκ τῶν ἄνω τόπων, ἐνθενπερ αὐτοῖς αἱ πηγαὶ εἰσιν, οὐδὲ ὑπὲρ τῆς Ἰνδῶν ἄρα γῶρας ἐς ἀπιστίαν εἶναι ἄξιον, ὅπως πεδίον τε ἡ πολλὴ ἔσσι, καὶ ἐκ τῶν ποταμῶν τὸ πεδίον ἔχει προσχεχλωσμένον. Ἐρμον μὲν γὰρ καὶ Καύστρον καὶ Καΐκον τε καὶ Μαιανέρον ἡ ὄσοι πολλοὶ ποταμοὶ τῆς Ἀσίας ἐς τὴνδε τὴν ἐντὸς θάλασσαν ἐκδιδοῦσιν, οὐδὲ ξύμπαντας ξυντεθέντας ἐνὶ τῶν Ἰνδῶν ποταμῶν ἄξιον ξυμβλεῖν πλῆθος ἐνεκα τοῦ ὕδατος, μὴ ὅτι τῷ Γάγγῃ, τῷ μεγίστῳ, ὅτω οὔτε Νείλου ὕδατος τοῦ Αἰγυπτίου οὔτε δὲ Ἰστρος ὃ κατὰ τὴν Εὐρώπην ῥέων ἄξιοι ξυμβλεῖν· ἀλλ' οὐδὲ τῷ Ἰνδοῦ ποταμῷ ἐκείνοί γε πάντες ξυμμιχθέντες ἐς ἴσον ἔρχονται· ὃς μέγας τε εὐθὺς ἀπὸ τῶν πηγῶν ἀνίσχει, καὶ πεντεκαίδεκα ποταμοὺς πάντας τῶν Ἀσιανῶν μείζονας παραλαβὼν, καὶ τῇ ἐπωνυμίᾳ κρατήσας, οὕτως ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν. Ταῦτά μοι ἐν τῷ παρόντι περὶ Ἰνδῶν τῆς γῶρας λελέχθω· τὰ δὲ ἄλλα ἀποκείσθω ἐς τὴν Ἰνδικὴν συγγραφὴν.

Arrianus in Indicis fines Indiæ describit cap. 2, 1—7, quæ item ex Megasthenic petita sunt, siculi reliqua quæ usque ad cap. 17 leguntur tantum non omnia. — Σανδράκοττον] Varie nomen apud Græcos scriptores exaratur: Σανδράκοττος, Σανδρακόττας, Σανδρόκοττας, Ἀνδρόκοττος, Σανδρά-

E LIBRO PRIMO.

2.

Asiæ quæ ad Austrum vergit, quæ et ipsa in quattuor partes scinditur, maximam partem esse statuit Indorum regionem Eratosthenes et Megasthenes: qui quidem quum apud Sibyrtium Arachosiorum satrapam degeret, frequenter se ad Sandracottum Indorum regem comisse scribit: minimam vero, quam Euphrates intersecat, ad nostrum mare conversam: reliquas duas inter Euphratem et Indum positas, si jungantur, vix dignas esse quæ Indorum regioni comparentur. Terminari autem Indiam, orientem et subsolanum versus, adusque meridiem, Oceano: a septentrione vero, Caucasu monte, ad Tauri usque confinia: ab occidente et Iapyge vento, ad Oceanum usque, Indo amne distingui. Magnamque ejus partem planam et campestram esse. Quæ quidem planities (ut suspicantur) ab ipsis fluminibus terram sua alluvione accumulantis sit, quemadmodum reliqua campestria loca non procul a mari sita planitiem suam fluminum alluvionibus debent. Adeo ut regionum ipsarum appellationes fluminibus jam olim inditæ sint: quemadmodum Hermi campus dicitur

qui annis in Asia oriens ex monte matris Dindymenes, ad Smyrnam urbem Æolicam mare influit; item Caystri campus Lydius, a Lydio flumine, et Caici alius in Mysia, et Marandri in Caria Miletum Ionicam urbem usque.... Si igitur singuli amnes, neque si quidem magni, id præstant ut in mare prolabentes, quum multum luti atque limi secum ex superioribus locis ubi fontes eorum oriuntur trahant, multum terræ sua alluvione regioni addant: certe non video cur non idem de Indorum regione credi possit, quam quidem magna ex parte campestris est, et fluvii in ejus campos alluvionem faciunt. Hermum enim et Caystrum et Caicum ac Marandrum reliquosque Asiæ fluvios qui in mare interius feruntur, ne si omnes quidem conjunxeris, digni sint qui uni Indorum flumini aquarum copia conferantur: necdum Gangi maximo, cui neque Nilii Ægyptii fluentia, neque Ister per Europam fluens comparari possunt. Sed ne si quidem omnes si simul misceantur, Indum æquant, qui magnus statim ab ipsis fontibus erumpens, et quindecim ex majoribus Asiæ fluminibus in se receptis, nomen suum perpetuo retinens in mare contendit. Atque hoc quidem in presentia de Indorum regione dixisse sufficiat. Reliqua in historiam Indicam rejiciantur.

κοπος, Σανδράκυπος. Postrema forma accuratissime respondet nomini Indico : *Chandraguptus* (*quem luna tuetur*). Vide Ellendt. ad Arr. l. I.; Schlegel. *Ind. Bibl.* tom. I, p. 245; Bohlen. *Alt. Indien* I, p. 91; Lassenius *De pentapot. Ind.* p. 42. 61. — De fluviiis plura leges infra. Ad verba πεντεκαίδεκα ποταμούς cf. Strabo XV, p. 708 : Πεντεκαίδεκα δὲ τοὺς σύμπαντας φασὶ συρρεῖν (εἰς τὸν Ἰνδόν) τοὺς γε ἀξιολόγους.

3.

Strabo XV, p. 689 : Τὴν Ἰνδικὴν περιώρικεν ἀπὸ μὲν τῶν ἀρκτων τοῦ Ταύρου τὰ ἔσχατα· ἀπὸ δὲ τῆς Ἀριανῆς μέχρι τῆς ἐσχάτης θαλάττης, ἀπὸ δὲ ἐπιχώριοι κατὰ μέρος Παροπάμισόν τε καὶ Ἡμωδὸν καὶ Ἰμακὸν καὶ ἄλλα ὀνομάζουσι, Μακεδόνες δὲ Καύκασον· ἀπὸ τῆς ἐσπέρας δὲ Ἰνδοῦ ποταμοῦ· τὸ δὲ νότιον καὶ τὸ προσεῖον πλευρὸν πολὺ μείζω τῶν ἑτέρων ὄντα προπέπτωκεν εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος, καὶ γίνεται βρομοειδὲς τὸ τῆς γῶρας σχῆμα, τῶν μείζονων πλευρῶν ἐκτέρου πλεονεκτοῦντο; παρὰ τὸ ἀπεναντίον πλευρὸν τρισχιλίαις σταδίοις, ὅσον ἐστὶ τὸ κρινὸν ἄκρον τῆς τε ἑσθινῆς παραλίας καὶ τῆς μεσημβρινῆς, ἔξω προπεπτωκὸς ἐξ ἴσως ἐφ' ἑκάτερον παρὰ τὴν ἄλλην ἡϊόνα. Τῆς μὲν οὖν ἐσπερίου πλευρᾶς ἀπὸ τῶν Καυκασίων ὄρων ἐπὶ τὴν νότιον θαλάτταν στάδιοι μάλιστα λέγονται μύριοι τρισχιλίοι; παρὰ τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν μέχρι τῶν ἐκβολῶν αὐτοῦ· ὥστ' ἀπεναντίον τῆς ἑσθινῆς προσλαβοῦσα τοὺς τῆς ἀρκας τρισχιλίους ἐστὶ μύριων καὶ ἑξακισχιλίων σταδίων. Τοῦτο μὲν οὖν πλάτος τῆς γῶρας τὸ τ' ἐλάχιστον, καὶ τὸ μέγιστον. Μῆκος δὲ τὸ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐπὶ τὴν ἑσθινὴν τούτου δὲ τὸ μὲν μέχρι Παλιβοθῶρων ἔχοι τις ἂν βεβαιωτέρας εἰπεῖν· καταμετρεῖται γὰρ σχοίνοις (σχοίνοισι Arrian.), καὶ ἐστὶν ἑξὸς βασιλικῆς σταδίων μύριων (codd. ἑξομυρίων)· τὰ δ' ἐπέκεινα στοχασμῶι λαμβάνεται διὰ τῶν ἀνάπλων τῶν ἐκ θαλάττης διὰ τοῦ Γάγγου ποταμοῦ μέχρι Παλιβοθῶρων· εἴη δ' ἂν σταδίων ἑξακισχιλίων. Ἔσται δὲ

3.

Indiam a septentrione Tauri extrema terminant; ab Ariana usque in orientale mare montes, quos indigenae singularim Paropamisi, Emodi, Imai et aliis nominibus appellant, Macedones vero Caucasum vocant; ab occidente Indus fluvius; australe et orientale latus, quae sunt reliquis longe majora, in Atlanticum pelagus procurrunt: unde regio rhombi similem figuram praebet; nam utrumvis majorum laterum contrarium sibi latus tribus millibus stadiorum exsuperat, quanta est communis orientalis et meridionalis partis extremitas quae in utrumque aequaliter excurrit. Occidentalis lateris a Caucasii montibus ad australi: mare tredecim millia stadiorum perhibentur secundum Indum flumen usque ad ejus ostia. Quapropter oppositum orientale latus, assumptis extremitatis tribus millibus erit stadiorum sedecim millium. Atque haec est maxima et minima regionis latitudo. Longitudo vero est ab occidente in orientem, quae quanta sit de ea parte quae usque ad

τὸ πᾶν, ἢ βραχύτερον, μύριων ἑξακισχιλίων, ὡς ἐκ τῆς ἀναγραφῆς τῶν σταθμῶν τῆς πεπιστευμένης μάλιστα λαβεῖν Ἐρατοσθένους φησί· καὶ ὁ Μεγασθένης οὕτω συναποφαίνεται· Πατροκλῆς δὲ χιλίαις ἑκατὸν φησι... Ἐκ δὲ τούτων πάρεστιν ὄραν, ὅσον διαφέρουσιν αἱ τῶν ἄλλων ἀποφάσεις, Κτησίου μὲν οὐκ ἐλάττω τῆς ἄλλης Ἀσίας τὴν Ἰνδικὴν λέγοντος, Ονησιχρίτου δὲ τρίτον μέρος τῆς οἰκουμένης, Νιάρχου δὲ μηνῶν ἑξὸν τετάρτον τὴν δι' αὐτοῦ τοῦ πεδίου, Μεγασθένους δὲ καὶ Δειμαχίου μετριασάντων μᾶλλον· ὑπὲρ γὰρ ἑξομυρίους τιθέασιν σταδίους, τὸ ἀπὸ τῆς νοτίου θαλάττης ἐπὶ τὸν Καύκασον. Eundem hunc Eratosthenis locum exscripsit Arrianus Ind. 6, 1—5, quibus ex Megasthene subjicit quae leguntur fragm. 6. — σχοίνοις] « In omnibus Strabonis codd. legitur σχοίνοις, et apud Arrianum in omnibus σχοίνοις. Quamvis nihil in utraque lectione possit reprehendi, tamen vocem σχοίνοις mutare facilius erat, quam inmutare σχοίνοις; Straboni enim mirum videri poterat, schœni mensuram qua Græci uti assueverant, in India adhiberi. Convenit autem schœnus, qui Eratostheni est mensura quadraginta stadiorum (Plinius H. N. XII, 30), accurate cum Indica *jog'ance* mensura, quae quattuor *crozais* continet. Duplicem vulgo longitudinem *jog'ance* attribui non ignoro, sed etiam minorem quam ipsi Indi agnoscunt (cf. *As. Res.* V, 105), tum Sincenses peregrinatores (cf. *Foe-kouc-ki* 87-88) et ipse Megasthenes hoc loco Strabonis (p. 708): αἱ ἀγορανόμοι ἐξοποιῦσι καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθέασιν τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα ἐηλοῦσαν. Quo ex loco hoc certe apparet, decem stadia aliquam Indicam mensuram æquare, quae alia atque minor illa *croza* esse non potest. » *Schwanbeck.* p. 27.

..

Strabo II, p. 79 fin. : Φησὶν ὁ Ἰππάρχος ἐν τῷ

Palibothra pertendit, certius dici potest: schœnus enim dimensa est et viam regiam habet stadiorum decem millium. Uteriora vero conjectura deprehenduntur per navigationes, quae ex mari fiunt adverso Gange Palibothra usque, et sunt stadiorum circiter sex millia. Universa igitur longitudo, ubi minima, est stadiorum sedecim millium, ut ex mansionum recensione fide dignissima recipisse se Eratosthenes dicit. Eodem modo etiam Megasthenes mensuras tradit; Patrocles vero mille stadia detrahit... Ille perspicui potest quantum reliquorum sententiae discrepent; nam Ctesias dicit Indiam non esse minorem reliqua Asia, Onesicritus eam esse trientem orbis habitati, Nearchus quattuor mensium iter esse per ipsum campum, Megasthenes vero et Deimachus moderatius agunt. Nam supra viginti millia stadia eam partem ponunt quae ab australi mari patet in Caucasum.

4.

Addit Hipparchus libro secundo, ipsum Eratosthenem fidem Patrocli derogare, quod is a Megasthene disenserit

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

(sc. a Prasiis sive Palibothris, in interiori situ Monedes et Suari, quorum mons Maleus, in quo umbræ ad septemtrionem cadunt hieme, æstate in austrum, per senos menses. Septemtriones eo tractu semel in anno apparere, nec nisi quindecim diebus, Bæton (fr. 4) auctor est : hoc idem pluribus locis Indiæ fieri, Megasthenes. Eadem e Plinio Solinus c. 52, non nominato tamen Megasthene. Conferri Schwanbeckius p. 29 jubet Lassen. Institut. linguæ præcriticæ, Append. p. 2.

Ceterum longe plurima quæ Plinius VI, 21, 8 — 23, 11 de gentibus, terris fluminibusque interioris Indiæ recenset, e Megasthene fluxisse probabilis Schwanbeckii conjectura est, quamquam pluribus auctoribus usum esse patet e verbis : plerique adjiciunt (21, 8); alii... alii 22, 1; Artemidorus (22, 6). Fortasse Plinius ne inspexit quidem ipsum Megasthenem, sed plurima sua dedit e Senecæ libro De India, qui quum sexaginta Indiæ fluvios, gentes centum et duodeviginti enumerasse a Plinio VI, 21, 5 dicatur, procul dubio exscripserat Megasthenem, quem totidem fluvios totidemque gentes recensuisse compertum habemus.

9.

Strabo XV, p. 693 : Μεγασθένης δὲ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς Ἰνδικῆς ἐπισημαίνεται τῷ εἰκαρπον εἶναι καὶ δίφορον, καθάπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἔφη, τὸν μὲν εἰπὼν σπόρον χειμερινόν, τὸν δὲ θερινόν, καὶ ὁμοίως· οὐδὲν γὰρ ἔτος εὐρίσκεισθαι φησὶ πρὸς ἄμφοτέρους καιρούς ἀνομβρῖν· ὥστε εὐετηρίαν ἐκ τούτου συμβαίνειν, ἀφ' ὅρου μηδέποτε τῆς γῆς οὐσῆς· τοὺς τε ξυλίνοὺς καρπούς γεννᾶσθαι πολλοὺς, καὶ τὰς ῥίζας τῶν φυτῶν, καὶ μάλιστα τῶν μεγάλων καλάμων, γλυκείας καὶ φύσει καὶ ἐψῆσει, γλαϊνομένου τοῦ ὕδατος τοῖς ἔλλοις, τοῦ τ' ἐκπίπτοντος ἐκ Διός, καὶ τοῦ ποταμίου. Ἐρόπον δὲ

9.

Megasthenes Indiæ fecunditatem ex eo maxime declarat, quod ea bis fructum ferat quoque anno, sicuti etiam Eratosthenes dicit, alteram hibernam sementem, alteram æstivam nominans, sicuti imbrem quoque. Nullum enim annuum inveniri dicit utroque tempore sine pluvia, quapropter magnam esse ubertatem, quum semper terra sit fecunda. Fructus autem arboreos multos gigni, radices stirpium, præsertim magnarum arundinum, et natura et decoctione dulces esse, aqua sole tepesacta tam cælesti quam pluviali. Quodammodo igitur id videtur dicere, eam, quæ apud alios fructuum et succorum maturitas dicitur, apud illos concoctionem esse, quæ tantum ad suavitatem saporis conducat, quantum ea quæ per ignem fit. Idcirco etiam ramos arborum flexiles esse dicit, e quibus rotæ fiant; ob eandemque causam in quibusdam lanam innasci.

10.

Megasthenes auctor est tigres apud Prasios gigni magnitudine duplos fere ad leonem, adeo robustos, ut unus e

τινα λέγειν βούλεται, διότι ἡ παρὰ τοῖς ἄλλοις λεγομένη πέψις καὶ καρπῶν καὶ γυμῶν παρ' ἐκεῖνοις ἐψήσις ἐστὶ· καὶ καταργάζεται τοσοῦτον εἰς εὐστομίαν, ὅσον καὶ ἡ διὰ πυρός· διὸ καὶ τοὺς κλάδους φησὶν εὐκαμπεῖς εἶναι τῶν δένδρων, ἐξ ὧν οἱ τροχοὶ ἐκ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας ἐνίοις καὶ ἐπανθεῖν ἔριον.

Cf. fr. 1, 3. Strabo p. 690. Nearchi. fr. 8.

10.

Strabo XV, p. 703 : Καὶ τίγρεις δ' ἐν τοῖς Πρασίαις φησὶν δὲ Μεγασθένης· γίνεσθαι μεγίστους, σχεδὸν δὲ τι καὶ διπλασίους λεόντων· δυνατοὺς δὲ ὥστε τῶν ἡμέρων τινὰ, ἀγόμενον ὑπὸ τετάρων, τῷ ὀπισθίῳ σκέλει δραξάμενον ἡμίου, βιάσασθαι καὶ ἐλκύσει πρὸς ἑαυτόν. Κερκοπιθήκους δὲ μείζους τῶν μεγίστων κυνῶν, λευκοὺς πλὴν τοῦ πρῶτου· τοῦτο δ' εἶναι μέλαν· παρ' ἄλλοις δ' ἀνάπαλιν· τὰς δὲ κέρκους μείζους εὐοῖν πύγγων· ἡμερωτάτους δὲ καὶ οὐ κακῆθεις περὶ ἐπιθέσεις καὶ κλοπὰς. Λίθους δ' ὀρύττεσθαι λιθνόχρους, γλυκυτέρους σύκων ἢ μέλιτος. Ἀλλαγοῦ δὲ διπήγεις ὄρεις ὑμενοπτέρους ὥσπερ αἱ νυκτερίδες, καὶ τούτους δὲ νύκτωρ πέτεσθαι, σταλαγματῶς ἀριάντας οὐρίων, τοὺς δὲ ἰδρώτων, διασῆποντας τὸν χρωτὰ τοῦ μὴ φυλαξαμένου· καὶ σκορπίους εἶναι πτηνοὺς, ὑπερβάλλοντας μεγέθεσσι (cf. fr. 11)· φύεσθαι δὲ καὶ ἔβενον· εἶναι δὲ καὶ κύνας ἀλκίμους, οὐ πρότερον μεθιέντας τὸ δαχθῆν πρὶν εἰς τοὺς ῥύθωνας ὕδωρ καταχυθῆναι· ἐνίοις δ' ὑπὸ προθυμίας ἐν τῷ δῆγματι διαστρέφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, τοῖς δὲ καὶ ἐκπίπτειν· κατασχεθῆναι δὲ καὶ λέοντα ὑπὸ κυνός καὶ κῦρον· τὸν δὲ ταῦρον καὶ ἀποθανεῖν κρατούμενον τοῦ ῥύγχους πρότερον ἢ ἀφελθῆναι.

11.

Ælian. N. A. XVII, 39 : Ἐν τῇ Πραξιακῇ γῶνι τῶν Ἰνδῶν δὲ αὕτη ἐστίν, Μεγασθένης φησὶ πιθήκους εἶναι τῶν μεγίστων κυνῶν οὐ μείους, ἔχειν δὲ καὶ οὐράς πη-

mansuetis, a quattuor hominibus ductus, milum posteriore pede apprehenderit atque ad se pertraxerit. Cercopithecus vero maximis canibus majores, et totos albos præter faciem, quæ nigra est, etsi apud nonnullos contrarium sit; caudæ longitudinem duos cubitos superare; ceterum mansuetissimos esse, neque maligne insidiari aut furari. Lapides quoque effodi tureo colore, sicu et melle dulciores. Quibusdam in locis serpentes esse binorum cubitorum, membraneis alis, ut vespertiliones : eos per noctem volare; et lotii aut sudoris stillas dimittere, quæ non cavellium eas corpora computrescere cogant. Item scorpios volucres ingentes. Nasci quoque ebenum. Canes etiam esse validissimos, qui quod mordicus corripuerint, non ante dimittant quam aqua naribus infundatur : nonnullis prævehementia in morsu oculos distorterit, quibusdam etiam excidere : leonem et taurum a cane delineri : taurum rostro prehensum ab eis necari potius quam divitti.

11.

In Prasiana Indorum regione Megasthenes simias scribit

χῶν πάντε· προσπεφυκέναι δὲ ἄρα αὐτοῖς καὶ προκόμια, καὶ πύγωνας καθειμένους καὶ βαθεῖς· καὶ τὸ μὲν πρόσωπον εἶναι πᾶν λευκούς, τὸ σῶμα δὲ μέλανας ἰδεῖν, ἡμέρους δὲ καὶ φιλανθρωποτάτους, καὶ τὸ τοῖς ἀλλοχρόθι πιθήκοις συμφοῖς οὐκ ἔχειν τὸ κικλόθες.

τὸ σῶμα δὲ] • Quum in Strabone (fr. 10) sit corpus totum album præter faciem, in Æliano contra nigrum, bene animadvertendum est, id, quod Ælianus male omisit, additum a Megasthene, παρ' ἄλλοις δ' ἀντίπαλον, in aliis ejusdem generis coloris distinctionem corporis et faciei contrariam esse. • ΣΧΗΜΑΤΑ. Ceterum cf. Ctesiaz fr. 61.

Ex eodem Megasthene fluxisse putanda sunt quæ narrat Ælianus XVI, 10, de simiis Indicis in *Præsiorum regione*: Ἐν Πρασίῳ δὲ τοῖς Ἰνδικοῖς εἶναι γένος πιθήκων φασὶν ἀνθρωπίνου, καὶ ἰδεῖν δὲ εἶσι κατὰ τοὺς Ἰρκανοὺς κύνας τὸ μέγεθος· προκόμια τε αὐτῶν ὄραται συμφοῖς, εἶποι δ' ἂν ὁ μὴ τὸ ἀληθὲς εἰδὼς ἀσκητὰς εἶναι αὐτάς· γένειον δὲ αὐτοῖς ὑποπέφυκε σατυρώδες, ἡ δὲ οὐρά κατὰ τὴν τῶν λεόντων ἀλκίαν ἐστί· καὶ τὸ μὲν ἄλλο πᾶν σῶμα πεφύκασιν λευκοί, τὴν δὲ κεφαλὴν καὶ τὴν οὐρὰν ἄκραν εἰσὶ πυρροί· σώφρονες δὲ καὶ φύσει τιθασι· εἰσὶ δὲ ὑλαῖοι τὴν οἰαίτην καὶ τὸ γένος, καὶ σιτοῦνται τῶν ὀρέων τὰ ἄγρια. Φοιτῶσι δὲ ἀθρόοι εἰς τὸ τῆς Λατάγης κράστειον, πόλις δὲ ἐστὶν Ἰνδῶν ἡ Λατάγη, καὶ τὴν προτεθειμένην αὐτοῖς ἐκ βσιλιέως ἐφθῆν ὄρουσαν· σιτοῦνται· ἀνὰ πᾶσαν δὲ ἡμέραν ἡ θάλασσα αὐτοῖς εὐτρεπὲς πρόκειται· ἐμφορηθέντας δὲ ἄρα αὐτοὺς ἀναχωρεῖν αὐτοῖς ἐς ἡθῆ τὰ ὑλαῖα φασὶ σὺν κόσμῳ, καὶ σίνεσθαι τῶν ἐν ποσὶν οὐδὲ ἐν.

12.

Ælian. N. A. XVI, 41 : Μεγασθένης φησὶ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν σκορπίους γίνεσθαι πτερωτοὺς μεγάλῃ μεγίστους, τὸ κέντρον δὲ ἐγγρίπτειν τοῖς Εὐρωπαίοις παραπλησίως· γίνεσθαι δὲ καὶ ὄφεις αὐτόθι, καὶ τούτους πτηνοὺς· ἐπιροῦσθαι δὲ οὐ καθ' ἡμέραν, ἀλλὰ νύκτωρ, καὶ ἀφίεσθαι ἐξ αὐτῶν οὐρον, ὅπερ οὖν ἐάν κατὰ τινος ἀποσταξῆς σώματος, σῆψιν ἐργάζεται παραγρῆμα. Καὶ τὰ μὲν τῷ Μεγασθένει ταῦτα.

Cf. fr. 10; Pausan. IX, 21. Bochart. Hierozoic. II, p. 423, 634 sqq.

maximis canibus non inferiores esse magnitudine; quinque cubitorum caudam habere; ex eorum fronte comas proferre, eademque barbam promittere; facie alba esse, corpore vero nigro; neque malitiam ceteris simiis ingentiam ostendere, sed mansuetos esse, hominumque amantissimos.

12.

Megasthenes in India scorpiones alatos et magnitudine sua insignes nasci ait, et aculeis pungere similiter atque Europæos; ibidem serpentes gigni volucras, non die sed noctu infestas, quæ urinam quoque reddant; ea si in corpore alicujus

13.

Strabo XV, p. 710 : Φησὶ γάρ (sc. Μεγασθένης) τοὺς τὸν Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερῷ γυναιξὶ μίσεσθαι καὶ σαρκοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα· πετροκυλιστὰς δ' εἶναι κερκοπιθήκους, οἱ λίθους κατακυλίουσι κρημνοβατοῦντες ἐπὶ τοὺς διώκοντες, τὰ τε παρ' ἡμῖν ἡμερὰ ζῶν τὰ πλείστα παρ' ἐκείνοις ἄγρια εἶναι· ἵππους τε λέγει μονοκέρωτας Βλαροκρύνους· παλάμους δὲ μῆκος μὲν τριάκοντα ὀργυῶν τοὺς ὀρθίους, τοὺς δὲ γαμικλινεῖς πεντήκοντα· πάχος δὲ, ὥστε τὴν διάμετρον τοῖς μὲν εἶναι τριπλήγη, τοῖς δὲ διπλασίαν.

Equos unicornos fusius describit Ælianus XVI, 20 (cujus narrationem e Megasthene haustam esse ex mentione Præsiorum regis colligitur) : Ἐν τοῖς χωρίοις τοῖς ἐν Ἰνδία, λέγω δὲ τοῖς ἐνδοτάτω, ὄρα φασὶν εἶναι εὐσβατά τε καὶ ἐνθέρα· καὶ ἔχειν ζῶα ὄρα καὶ ἡ καθ' ἡμέρας τρέφει γῆ, ἄγρια δὲ· καὶ γὰρ τοὶ καὶ τὰς οἰκίας τὰς ἐκεῖ φασὶν εἶναι καὶ ταύτας θηρία, καὶ κύνας καὶ αἴγας καὶ βοῦς, αὐτόνομά τε ἀλλεσθαι καὶ ἐλευθερὰ, ἀφειμένα νομειτικῆς ἀρχῆς. Πλήθη δὲ αὐτῶν καὶ ἀριθμοῦ πλείω φασὶν οἱ τούτων συγγραφεῖς, καὶ οἱ τῶν Ἰνδῶν λόγιοι· ἐν δὲ τοῖς καὶ τοὺς Βραχμῶνας ἀριθμεῖν ἄξιον, καὶ γὰρ τοὶ καὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ τῶνδε δημολογοῦσι τὰ αὐτά. Λέγεται δὲ καὶ ζῶον ἐν τούτοις εἶναι μονόκερον, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὀνομάζεσθαι καρτάζωνον· καὶ μέγεθος μὲν ἔχειν ἵππου τοῦ τελείου, καὶ λόφον, καὶ λάγνην ἔχειν ξανθὴν, ποδῶν δὲ ἀριστα εἰληγῆναι, καὶ εἶναι ὀκιστον, καὶ τοὺς μὲν πόδας ἀδιάρθρωτους τε καὶ ἐμπερεῖς ἐλέφαντι συμπεφυκέναι, τὴν δὲ οὐρὰν συός· μέσον δὲ τῶν ὀφρυῶν ἔχειν ἐκπεφυκὸς κέρα, οὐ λεῖον, ἀλλὰ ἐλιγμοῦς ἔχον τινὰς καὶ μάλα αὐτοφυεῖς, καὶ εἶναι μέλαν τὴν χροῖαν· λέγεται δὲ καὶ ὀξύτατον εἶναι τὸ κέρα ἐκεῖνο· φωνὴν δὲ ἔχειν τὸ θηρίον ἀκούω τοῦτο πάντων ἀπυχεστάτην τε καὶ γεγωνοτάτην· καὶ τῶν μὲν ἄλλων αὐτῷ ζῶων προσιόντων φέρειν, καὶ πρῶτον εἶναι, λέγουσι δὲ ἄρα πρὸς τὸ ὀμόφυλον εὐσεριν εἶναι πως. Καὶ οὐ μόνον φασὶ τοῖς ἄρρεσιν εἶναι τινὰ συμφοῦν κύριξιν τε πρὸς ἀλλήλους καὶ μάχην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τῆς θηλείας ἔχουσι θυμὸν τὸν αὐτὸν, καὶ προάγειν τε τὴν φιλονεικίαν καὶ μέχρι θανάτου ἡττηθέντα ἐξάγουσαν· ἐστὶ μὲν οὖν καὶ διὰ παντὸς τοῦ σώματος ῥομαλλέον, ἀλλὰ δὲ οἱ τοῦ κέρτος ἀμαγός ἐστι. Νομά δὲ ἐργίμους ἀσπάζεται καὶ πλανᾶται μόνον· ὥρα δὲ

destillet, statim ei asserre putredinem. Hæc Megasthenes.

13.

Tradit Megasthenes Caucasi habitatores palam cum mulieribus colre et cognatorum carnibus vesci; porro cerkopithecus esse, qui per præcipitia incedentes saxa contra insequentes detrudant; animalia vero, quæ apud nos mansueta sunt, apud illos magna ex parte fera esse; equos ibi unicornos reperiri cervinis capitibus; arundines triginta ulnarum esse longitudine erectas, obliquas autem ad quinquaginta, tantaque crassitudine, ut nonnullis diameter ætrium cubitorum, quibusdam etiam duplex.

ἄφροδίτης τῆς σφετέρας συνδυσασθεῖς πρὸς τὴν θήλειαν πεπραύονται, καὶ μέντοι καὶ συννόμω ἰστόν· εἴτα ταύτης παραδραμούσης καὶ τῆς θηλείας κυούσης, ἐκθηριοῦται αὐθις, καὶ μονίας ἐστὶν ὅδε ὁ Ἰνδὸς καρτάζωνος. Τούτων οὖν πῶλους πάνυ νεαροὺς κομίζεσθαι φασὶ τῶ τῶν Πραισίων βασιλεῖ, καὶ τὴν ἀλκὴν ἐν ἀλλήλοις ἀποδείκνυσθαι κατὰ τὰς πανηγυρικός· τέλειον δὲ ἀλῶναί ποτε οὐδεὶς μέμνηται.

Id. c. 21 : Ὑπερελθόντι τὰ ὄρη, τὰ γειτνιῶντα τοῖς Ἰνδοῖς κατὰ τὴν ἐνδοτάτην πλευρὰν φανοῦνται, φασὶν, ἀλῶνες δασύτατοι, καὶ καλεῖται γὰρ ὑπὲρ Ἰνδῶν ὁ γῶρος Κόρουδα (Κόλουδα v. l.)· ἀλῶνται δὲ ἄρα, φασὶν, ἐν τοῖσδε τοῖς ἀλῶσι ζῶντα Σατύροις ἐμφορῇ τὰς μορφὰς, τὸ πᾶν σῶμα λάσια, καὶ ἔχει κατὰ τῆς ἰσῦος ἵππουριν. Καὶ καθ' ἑκαστὰ μὲν μὴ ἐνοχλούμενα διατρίβειν ἐν τοῖς ὄρυμαῖς ὑλοτραγοῦντα, ὅταν δὲ αἰσθῶνται κυνηγετῶν κτύπου, καὶ ἀκούσωσι κυνῶν ὑλακῆς, ἀναθέουσιν εἰς τὰς ἀκρωρείας αὐτὰς ἀμηνάων τῶ τάχει· καὶ γὰρ εἰσι ταῖς ὄρειθασίαις ἐντριβεῖς. Καὶ ἀπομάχονται πέτρας τινὰς κυλινδοῦντες κατὰ τῶν ἐπιόντων, καὶ καταλαμβανόμενοι γὰρ πολλοὶ διατρίβονται. Καὶ ἐκ τούτων εἰσὶν ἐκεῖνοι δυσάλωτοι· καὶ μόλις ποτὲ καὶ διὰ μακροῦ τινὰς αὐτῶν εἰς Πραισίου κομίζεσθαι λέγουσι· καὶ τούτων μέντοι ἢ τὰ νοσοῦντα ἐκομίσθη, ἢ θηλεία τινα καὶ κυοῦντα· καὶ συνέβη γὰρ θηραθῆναι τοῖς μὲν διὰ τὴν νοθείαν, ταῖς δὲ διὰ τὸν τῆς γαστρὸς ὄγκον. Cf. Plinius II. N. VII, 2, 17 : *Sunt et Satyri Subsolanis Indorum montibus (Catharcludorum [Caturdudorum, Cartadulorum v. l.] dicitur regio), perniciosissimum animal : cum quadrupedes, tum recte currentes, humana effigie, propter velocitatem, nisi senes aut aegri, non capiuntur.* Cf. Ctesiae fr. 57, p. 87.

14.

Plinius VIII, 14, 1 : *Megasthenes scribit in India serpentes in tantam magnitudinem adolescere, ut solidos hauriant cervos taurosque.* Cf. Solinus c. 52, 33 : *Enormitas in serpentibus tanta est ut cervos et animantium alia ad parem molem totu hauriant.* Ælian. XVI, 22 : *Γίνονται δὲ ὄφεις παρ' αὐτοῖς μεγέθει μέγιστοι, ὧν οἱ μὲν ἀρπάζουσι τὰς ποίμνας καὶ σιτοῦνται, οἱ δὲ ἐκθηλάζουσι τὸ αἶμα.* Conjungit hæc Ælianus cum descriptione Scirtarum populi simi. Hæc vero expresse Megastheni tribuit Plinius, ut dubium vix sit Ælianum quoque ex Megasthene hausisse. Ex eodem fonte Schwanbeckius fluxisse censet, quæ leguntur apud Ællanum XVII, 2, de avibus Indicis, psittacis, pavonibus, columbis, gallis; XVI, 3 de cercione ave; c. 4 de cela ave; c. 5 de upupa Indica, deque

ejus origine fabula; c. 6 de phattage animali; c. 8 de hydris; c. 9 de mulis silvestribus (ubi iterum memoratur ὁ τῶν Πραισίων βασιλεύς); c. 11 de pæophago; c. 12 de insigni cetorum aliarumque belluarum Indiæ magnitudine; c. 13 de rajis et squillis Indicis; c. 14 de testudine Indica fluviatili et terrestri; c. 15 de solertia animalium Indicorum, præcipue de formicis (de quibus Ælianus etiam Jubam scripsisse ait); c. 16 de antro Plutonis in India sacrisque ibi peractis; c. 17 de insula Taprobane et de testudinibus maris magni; c. 18 de elephantis Taprobanae insulae, deque marinis circa eam belluis; c. 19 de lepore maris Indici. — Quæ omnia nos non exscribimus, etsi recte conjecisse Schwanbeckium existimamus.

15.

Ælian. N. A. VIII, 7 : *Μεγασθένης ἀκούω λέγοντος περὶ τὴν τῶν Ἰνδῶν θάλατταν γίνεσθαι τι ἰχθύδιον, καὶ τοῦτο μὲν ὅταν ζῆ, ἀθάνατον εἶναι, κάτω ποῦντι γινόμενον καὶ ἐν βυθῶ, ἀποθανόν δὲ ἀναπλεῖν· οὗ τὸν ἀψάμενον λειποθυμεῖν καὶ ἐκθνήσκειν τὰ πρῶτα, εἴτα μέντοι καὶ ἀποθνήσκειν.*

* Philes c. 81, 16—21, de pisciculo illo : *βραχὺς τις ἰχθύς μέλας. Unde colorem noverat ille? Num in suo libro invenerat : καὶ τοῦτο μέλαν? • JACORS.*

16.

Plinius H. N. VI, 24 : *Megasthenes flumine dividi (Taprobanen insulam tradit) incolasque palæogonos appellari, aurique margaritarumque fertiliores quam Indos.* Cf. Onesicriti fr. 21.

* Palæogonorum nomen in hunc modum explicare studuit Lassenius (Dissert. De ins. Taprobane p. 9) : *Dicamus notum fuisse Megastheni fabulam Indorum, qua primi insulae incolæ Raxasæ s. Gigantes progenitorum mundi filii fuisse traduntur. Hos minime inepte Palæogonorum appellatione significare poterat.* Contra hanc sententiam dicere liceat, Megasthenem hæc voce tam insolita et ab usu quotidiani sermonis tam remota gentis ipsum nomen indicare voluisse, non describere gentem, deinde Megasthenem solere nomina non vertere, sed ad sonum et cum paronomasia quadam reddere; postremo, Taprobanes et urbis principis nomen Παλασιμοδόνδου brevi post inveniri voci Παλαιόγονοι simillimum. Itaque, quum Lassenius capitis nomen Παλασιμοδόνδου sanscrite vocari *palli-simānta* (i. e. doctrinae sacrae caput) egregie exposuerit, Palæogonorum nomen ex voce sanscrita *palli-gānds*

15.

Megasthenem audio dicentem in mari Indico quendam pisciculum nasci, eumque, quoad vivit, in profundo natan-

ton non apparere, mortuum vero ad summam aquam fluitare; qui eum contigerit, primum animi defectu laborare, deinde autem mori.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

πολλὴν ἐοικέει μοι ἐπελθεῖν τῆς Ἰνδῶν χώρας, πλὴν γε ὅτι πλεῖνα ἢ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ τῷ Φιλίππου ἐπελθόντες. Συγγενέσθαι γὰρ Σανδρακότῳ λέγει, τῷ μεγίστῳ βασιλεῖ καὶ Πώρῳ, ἔτι τούτου μέζονι (καὶ Πώρου ἔτι τούτῳ μέζονι em. Schwanb.).

Strabo XV, p. 702 de Gange : Λέγουσιν οἱ μὲν τριάκοντα σταδίων τοῦλάχιστον πλάτος, οἱ δὲ καὶ τρυῶν· Μεγασθένης δὲ, ὅταν ἦ μέτριος, καὶ ἐς ἑκατὸν εὐρύνεσθαι, βάρους δὲ εἴκοσι ὄργυιῶν τοῦλάχιστον. Ἐπὶ δὲ συμβολῇ τούτου κτλ. Vide infra fr. 26.

Cf. Plinius VI, 21, 9 : *Flumina Prinas et Cainas (quod in Gangem inluit) ambo navigabiles. Gentes Calingæ proximi mari, et supra Mandei, Malli, quorum mons Mallus, finisque ejus tractus est Ganges. Hunc alii incertis fontibus ut Nilum, rigantemque vicina eodem modo, alii in Scythicis montibus nasci dixerunt. Insuere in eum XIX amnis. Ex iis navigabiles præter jam dictos Conlochatem, Erannoboam, Cosoagum, Sonum. Alii cum magno fragore ipsius statim fontis erumpere, dejectumque per scopulosa et abrupta, ubi primum molles planities contingat, in quodam lacu hospitari, inde lenem fluere, ubi minimum, VIII mill. passuum latitudine, ubi modicum, stadiorum centum, altitudine nusquam minore passuum XX. Cf. Solin. 52, 6.*

Ex fluminibus undeviginti, quos in Gangem insuere Plinius dicit, Arrianus l. l. recenset septemdecim. Quibus duodevicesimus addi potest ex Arriano 8, 5 Ἰωδάρις, vel uti rectius apud Plin. VI, 22, 6 legitur : *Iomanes*.

De singulorum nominum ratione Schwanbeckius p. 34 docet hæc : « Nominum multorum explicatio est difficillima, paucorum adhuc successit. Postquam Rennellius, Mannertus, Wilfordius in hac re explicanda industriam posuerunt, iterum fuit Schlegelii et Lassenii, nomina, quantum fieri potuit, illustrare. Ita constant hæc nomina : Σῶνος, sanscr. *Çóna*; Ἐρυννοδόας, *Hiran javdha* (i. e. χρυσοφόρος, aurifer), Çónæ cognomen; Κανδογάτης, *Gandacavati* (i. e. ξυμκερότης), altera forma nominis Gandaci; Iomanes, *Iamund*. Κομμενάσας, *Carmandæsa* ex sententia Rennellii et Lassenii (*Ind. Alterthumskunde* I, 130). Sed dubitationem dat id quod additur μέγας ποταμός. — Præterea explicare possum, quo nomine ab Indis appelletur Ὀζύμαγίς, ἐπὶ Παζάλας καλουμένοισι ξυμβάλλον τῷ Γάγγῃ. Jamdiu enim constat inter omnes, eam gentem, quam Megasthenes appellavit Παζάλας, Plinius H. N. VI, 22, 4 *Passalæ*, Ptolemæus Πασσαλάς, sanscrite nuncupatam esse *Pank'ala*, et ha-

bitavisse circa Canjacubg'am in ea mesopotamia, quæ Iamunæ et Gangi interjacet. Hanc autem regionem vel potius vicinam perfluit *Ixumatî* (i. e. arundine saccharifera abundans) ita nominatus, quia regio, quæ inter Vipâçam et Gangem secundum Himâlajam extenditur, arundinis sacchariferae est uberrima, de qua re cf. Ritterum *Asien* II, 847. Memoratur *Ixumatî* Harivanç. 9507, 12829, accuratius Râmâj. II. 68, 17, quo loco nuntiorum iter describitur. Nuntii, Gangem Hâstinapuræ transgressi, inde in terram Pank'alam perveniunt : et per loca quædam adhuc ignota profecti, Culindam urbem attingunt, et transgressi Ixumatim per mediam Bâhicarum terram ad Sudâmanem montem, deinde ad Vipâçam perveniunt. Elsi Culindarum gentem novimus inter fontes Vipâçæ et Gangis habitasse (cf. Lassen. *Zeitschr.* II, 21 seq.), tamen cui urbi Culindæ nomen fuerit nescimus. Itaque etiam hoc relinquitur in dubio, quod flumen Ixumati appelletur : nam Iamunam id esse, vix audeo contendere. In nomine græco litteræ Γ et Τ videntur esse permutatæ, ita ut legendum sit Ὀζύματις. — Cetera, quæ de nominibus illis VV. DD. dixerunt, non excedunt opinionum auctoritatem. Inanem et memoratu non dignam aliam super aliam conjecturam protulit Forbigerus (*Alle Geographie* II, 1844). *Andomatim* (Ἀνδώματις ἐκ Μανδίαδινῶν) Lassenius egregie explicavit ex terra *madj'andina* i. e. meridionali profluere, et sanscrite nuncupari *and'amatt* (i. e. cæcus), deinde idem flumen *And'amattim* esse atque *Tamasam* (i. e. obscurus) conjecit in *Ind. Alterth.* I, 130. *Cosoanum* s. *Cosoagum* esse *Caucisim*, est conjectura Wilfordii (*As. Res.* V, 272) et Schlegelii (*Ind. Biblioth.* II, 402.) Non modo propius, sed etiam accuratissime nomini *Cosoagus* responderet sanscritum *côs'avdha* i. e. θρασυροφόρος, quod nomen idem significaret atque *hiranjavâba*, Çónæque cognomen non minus aptum esset. Quam conjecturam nominis collocatio confirmat, quum vocem *Cosoagus* et Arrianus et Plinius inter nomina Σῶνος et Ἐρυννοδόας collocaverint. Minus autem eorum sententia potest probari, qui nomine *Cainas Cénam* significari voluerunt. Primum enim, tametsi littera sanscrita é ubique littera η, nusquam litteris αἰ græce redditur (cf. apud Megasthenem ipsum voces *Μηρός* et *Mêru*, *Σουρρασῖναι* et *Çûrasêna*), tamen Arrianus et Plinius uno ore *Cainas* nomen pronuntiant, deinde *Céna* in *Iamunam*, non in *Gangem* influit, postremo Plinii descriptio, licet de multis rebus sit obscura, haud dubie ad

Quidam minimam Gangis latitudinem triginta stadiorum dicunt, quidam trium; Megasthenes eum, ubi mediocris

est, vel ad centum stadia dilatari, minimam vero profunditatem esse viginti ulnarum.

alias regiones spectat inter septentriones et orientem sitas. — Vox Ἐρέννεσις cum nomine urbis clarissimæ *Vardn'ast* mire congruit, quod ex duorum fluminum nominibus compositum etiam in Indicis fluminum catalogis omnibus conjunctum legitur. Sed ne explicationi isti fides deesset, Matharum obscuritas esset illustranda, quorum nomen sanscritum esse *Mag'ada*, conjici potius quam probari potest. Neque minus est ignotum nomen Καταδούπη, ejus ultima pars ad similitudinem vocis sanscritæ *dvipa* (i. e. insula) accedit. — Ὠμαλίς convenit cum consueto fluminis nomine *Vimald*. Cf. Hariv. 9517. *

De nominibus fluviorum, quæ in Indum se infundunt, v. Schlegel. *Ind. Bibl.* II, p. 295 sq., Lassenius in *Pentapol.* p. 11 sq. et in *Ind. Alterthumskunde* I, 29, 44 sqq.; Schwanbeck. l. l. p. 31 sq. Ἰνδός sanscritæ est *Sindu*; Ὑδάσπης, *Vitasta*; Ἀκισίνης (*Cantabra* Plinius, Σανδαθάλας Ptolem., Σανδζοράγος *Hesych.*, quod nomen Alexander in Ἀκισίνης mutavit), *Kandrabāgā*; Ὑδραώτης (Ἰάρωτις Strabo, Πούρις Ptol.), *Irāvātī*; Ὑρασις (Ἰπανίς Strabo, alii), (*Viprā*); hunc fluvium in *Irāvātīm* effundi M. dicit; falso; influit *Catadrum*. Σόανος est *Suana*; Σαρράγγης, *Čdranga*. — De reliquis parum constat. De Soasto tamen et Garæa Schwanbeck. p. 32 notat hæc: * Soastum idem flumen esse Lassenius (*Zur Gesch. d. griech. u. Indoscyth. Koenige* p. 144) dixit atque quod Fabian Sinensis nominavit *Su pho su tu*, i. e. *Čubavastu*, quod nunc vocatur *Seward*. Etsi res ipsa non dubia est, tamen quum Megasthenes et Ptolemæus uno ore flumen appellaverint Σόαστος et Σούαστος, nomen sanscritum non *čubavastu* esse potest, sed quod idem significat, *suvastu*. — *Garæas*, Alexandri historia notus, ab Arriano *Exp. IV, 25, 10* nuncupatur Γουραϊός, corruptissime in Itinerario *Al. 106 Poturæus*, et apud Strabonem p. 697 et Ptolemæum in hac regione urbs quædam Γόρυς et Γωρύα commemoratur. Nunc vocatur *Pangcora*. Sanscrita nomina horum fluviorum nondum reperta sunt, quæ nescio an insint in catalogo fluminum *Mahabārata* VI, 333, ubi deinceps enumerantur *Suvastu*, *Gduri*, *Campand*. — *Tutapus*, si respexeris ad verba μέγας ποταμός, quæ addita sunt, vix aliud flumen esse videtur atque *Catadru*: sed ignotum est nomen. — De regionum et populorum nominibus idem Schwanbeckius affert hæc: * Πευκελαίτις

sanscritæ vocatur *Puscala*, *Puscalavati* (Cf. Lassen. *Zeitschft. f. Kunde d. Morgenlandes*, I, p. 224; III, p. 197), apud Græcos variis nominibus: Πευκελαῖτις γόρυς *Arrian. Exp. IV, 22, 9*; πόλις Πευκελαῖτις *id. IV, 28, 10*; πόλις Πευκελαῖτις *id. Ind. 1* et ex fonte eodem Πευκολαῖτις πόλις *Strabo p. 698*, *Peucolaitis oppidum*, *Plinius VI, 21, 7*; *Peucolaitæ*, *id. VI, 23, 8*; ἄγρια φῦλα Πευκαλέων, *Dion. Per. 1143*, Πουλαίτις, *Ptolem.*; Προκλαίτις, (*Arrian.*) *Peripl. mar. Erythr. p. 21 Hud.* — Κηχεῖς, *Cécacajæ*, *Lassen. Pentap. p. 12*. — Ἀβισσαρῆις, *Abissaræ*, *Lassen. Pentap. p. 18*; *Zeitschft II, p. 50*; *Ritter. Asien II, p. 1085*. Præterea nomen pronunciatum Ἀβισάρης (Ἀμβισάρης) *Arr. et al.*, Ἐβίσσαρος *Diod. XVII. 87*, Ἀποσισάρης *Ælian. H. A. XVI. 39*, *Tzetz. Chil. III. 941*. — Μαλλοί, *Mdlavæ*, *Lassen. Zeitschr. III, p. 196*. Accuratus nomen scribitur Μαλοῖαρ, *Strab. p. 701*, *Steph. Byz. ed. Ald. et Xyland., Arr. Diod. ed. Basil.* — Ὀξύδρακαι, *Xudracæ*, *Lassen. Zeitschr. III. 199*. Ὀξύδρακει *Arr. Strab. Paus. Steph. et al.*, *Oxydracæ* *L. Ampel.*, Ὑδρακαι *Strab. p. 687* ex *Megasthene*, Ὑδρακαι *Dionys. ap. Steph. Byz.*, Συρακοῦσαι *Diod. XVII, 98*, Σχύδροι (*var. I. Σχύδροι, Σχόδροι, Σχύδροι*) *Dion. Perieg. 1142*, *Sydraci* *Plin. H. N. XII, 12*, *Sygambri. Justin. VIII, 9, 3*. — *Assacnæ* obscuri sunt; *Assacanos* autem s. *Assacenos* Alexandri tempore scimus inter Indum et Guræum habitavisse. *Arr. Exp. Al. IV, 25, 7*, *Ind. 1*, *Strab. p. 698*, *Curt. VIII, 10, 22*, *Itiner. Alex. 106*. — *Cambistholorum* nomen sanscritum nescio an sit *Capist'ala*, i. e. simiarum regio, in quo nomine littera *M* ante litteram *B* eodem modo inserta sit, quo in nominibus Παλίμβοθρα, Ἐμβίσσαρος. Enumerator *Capist'ala* inter Indicas terras *Varāsanh. As. Res. VIII. 438*. Mire *Vilso* (*Vis'n'u-Purān'. 194*) *Cambistholos* eosdem esse suspicatus est atque *Cambōg'as*, a quibus quum nomine tum situ multum absunt. *

19.

Arrianus *Ind. 6, 2*: Καὶ τότε λέγει Μεγασθένης ὑπὲρ ποταμοῦ Ἰνδικοῦ, Σίλαν μὲν εἶναι οὖνομα, ῥεῖν δὲ ἀπὸ κρήνης Ἰπωνύμου τῷ ποταμῷ διὰ τῆς γῶργς τῆς Σιλιῶν, καὶ τούτων Ἰπωνύμων τοῦ ποταμοῦ τε καὶ τῆς κρήνης· (3) τὸ δὲ ὕδωρ παρέχεται τοιόνδε· οὐδεὶς εἶναι δεῦρ' ἀντέχει τὸ ὕδωρ, οὔτε τι νήχεται ἐπ' αὐτοῦ οὔτε τι ἐπιπλεῖν, ἀλλὰ πάντα γὰρ ἐς βυσσὸν εὐνεῖν· οὕτω τι ἀμειννότερον πάντων εἶναι τὸ ὕδωρ ἐκείνο καὶ ἕροαιδέστερον.

19.

Etiā hoc *Megasthenes* de flumine quodam Indico commemorat: *Silam* ei nomen esse, fluere ex fonte ejusdem cum flumine nominis per regionem *Silorum*, qui etiam eandem, quam fons et fluxus, appellationem habeant.

(3) Ejus aquam ejusmodi esse, ut nihil omnino sustinere possit, neque quicquam ei lunatare neque supernavigare, sed omnia in fundum demergi. Ita præ reliquis omnibus hanc aquam impatientem atque magis æream esse.

In regione montana *Silam* fluvium esse *Megasthenes* tra-

Strabo XV, p. 703: 'Εν δὲ τῇ ὄρεινῃ Σίλῳ (Σίλαν Epit. Strab.) ποταμὸν εἶναι (Megasthenes ait), ᾧ μηδὲν ἐπιπλεῖ· Δημόκριτον μὲν οὖν ἀπιστεῖν ἄτα πολλὴν τῆς Ἀσίας πεπλανημένον· καὶ Ἀριστοτέλης δὲ ἀπιστεῖ.

Cf. fr. 1, 17, ubi Σίλλα scribitur. Eadem narrantur in Boissonad. An. gr. I, p. 419. Siden (Σίδην pro Σίλῳ) stagnum ex Ctesia fr. 82 affert Plinius XXXI, 2. « Hanc quoque fabulam, Schwanbeckius ait p. 37, Lassenius (*Zeitschft.* II, p. 63) literis Indicis illustravit: Indi septentriones versus Cilam flumen esse putant, in quo immersa in lapides omnia vertantur: qua re sane efficitur, ut omnia mergantur, neque quidquam innatet (cf. Mahab. II, 1858). *Cila* idem valet atque lapis. »

20.

E LIBRO SECUNDO.

Strabo XV, p. 687: 'Ἡμῖν δὲ τίς ἂν δικαία γένοιτο πίστις περὶ τῶν Ἰνδικῶν ἐκ τῆς τοιαύτης στρατείας τοῦ Κύρου ἢ τῆς Σεμίραμιδος (sc. contra Indos, de quibus expeditionibus narraverat Nearchus fr. 23); Συναποφαίνεται δὲ πως καὶ Μεγασθένης τῷ λόγῳ τούτῳ, κελεύων ἀπιστεῖν ταῖς ἀρχαίαις περὶ Ἰνδῶν ἱστορίαις· οὔτε γὰρ παρ' Ἰνδῶν ἔξω σταλῆναί ποτε στρατιάν, οὔτ' ἐπιθεῖν ἔξωθεν καὶ κρατῆσαι, πλην τῆς μεθ' Ἡρακλέους καὶ Διονύσου, καὶ τῆς νῦν μετὰ Μακεδόνων. Καίτοι Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον καὶ Τεάρκωνα τὸν Αἰθίοπα ἕως Εὐρώπης προελθεῖν, Ναβοκοδόσορον δὲ τὸν παρὰ Χαλδαίοις εὐδοκίμησαντα, Ἡρακλέους μᾶλλον, καὶ ἕως Στυλῶν εἰσεῖν· μέχρι μὲν δὴ δεῦρο καὶ Τεάρκωνα ἀφικέσθαι· ἐκείνον δὲ καὶ ἐκ τῆς Ἰβηρίας εἰς τὴν Θράκην καὶ τὸν Πόντον ἀγαγεῖν τὴν στρατιάν. Ἰθάθυρσον δὲ τὸν Σκύθην ἐπι-

δραμεῖν τῆς Ἀσίας μέχρι Αἰγύπτου· τῆς Ἰνδικῆς δὲ μηδένα τούτων ἄψασθαι. Καὶ Σεμίραμιν δ' ἀποθανεῖν πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως. Πέρσας δὲ μισθοφόρους μὲν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς μεταπέμψασθαι Ὑδρακας· ἐκεῖ δὲ μὴ στρατεῦσαι, ἀλλ' ἐγγὺς εἶθεῖν μόνον, ἦνίκα Κύρος ἔλαυνεν ἐπὶ Μασσαγίτας.

Καὶ τὰ περὶ Ἡρακλέους δὲ καὶ Διονύσου Μεγασθένης μὲν μετ' ὀλίγων πιστὰ ἔγγειται· τῶν δ' ἄλλων οἱ πλείους, ὧν ἐστὶ καὶ Ἐρατοσθένης, ἀπίστα καὶ μυθώδη, καθάπερ καὶ τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλησιν.

21.

Arrianus Ind. 5, 4: Οὗτος ὢν ὁ Μεγασθένης λέγει, οὔτε Ἰνδοὺς ἐπιστρατεῦσαι οὐδαμοῖσιν ἀνθρώποισιν, οὔτε Ἰνδοῖσιν ἄλλους ἀνθρώπους· (5) ἀλλὰ Σέσωστριν μὲν τὸν Αἰγύπτιον, τῆς Ἀσίας καταστρεψάμενον τὴν πολλήν, ἔστα ἐπὶ τὴν Εὐρώπην σὺν στρατῷ εἰσάσαντα ὀπίσω ἀπονοστῆσαι· (6) Ἰθάθυρσον δὲ τὸν Σκύθια ἐκ Σκυθίας ὁρμηθέντα πολλὰ μὲν τῆς Ἀσίας ἰθὺα καταστρέψασθαι, ἐπιθεῖν δὲ καὶ τὴν Αἰγυπτίων γῆν κρατίοντα· (7) Σεμίραμιν δὲ τὴν Ἀσσυρίην ἐπιχειρεῖν, μὲν στέλλεσθαι εἰς Ἰνδοὺς, ἀποθανεῖν δὲ πρὶν τέλος ἐπιθεῖναι τοῖσι βουλευμασιν· ἀλλὰ Ἀλέξανδρον γὰρ στρατεῦσαι ἐπὶ Ἰνδοὺς μόνον. (8) Καὶ πρὸ Ἀλεξάνδρου Διονύσου μὲν περὶ πολλὸς λόγος κατέχει, ὡς καὶ τούτου στρατεύσαντος ἐς Ἰνδοὺς, καὶ καταστρεψάμενου Ἰνδοῦς· Ἡρακλέος δὲ περὶ οὐ πολλός. (9) Διονύσου μὲν γὰρ καὶ Νύσσα πόλις μνημα εὐφύλον τῆς στρατηλασίης καὶ ὁ Μῆρος τὸ ὄρος, καὶ ὁ κισσός οὗ ἐν τῷ ὄρει τούτῳ φύεται· καὶ αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ὑπὸ τυμπάνων τε καὶ κυμβάλων στελλόμενοι ἐς τὰς μάχας· καὶ ἐσθῆς αὐτοῖσι κατάστιχτος ἰούσα, καθάπερ τοῦ Διονύσου τοῖσι βίχχοισιν· (10) Ἡρακλέος δὲ οὐ πολλὰ ὑπομνήματα. Ἀλλὰ τὴν Ἄρνον γὰρ πέτρην, ἦντινα Ἀλέξανδρος βίη ἐχειρώσατο, οὗ ἕνεκα ὄνομα ἐγένετο εἶλεῖν,

dil; cui nihil innatet; quamquam id non credat Democritus, qui bonam partem Asiae peragraverit; sed Aristoteles quoque non credit.

E LIBRO SECUNDO.

20.

Quenam nobis de rebus Indicis fides esse possit ex tali Cyri vel Semiramidis expeditione? Patrocinator nostro sermone quodammodo etiam Megasthenes fidem jubens derogare antiquis de India narrationibus. Neque enim ab Indis foras missum exercitum unquam, neque extrinsecus ingressisse et oblinuisse, excepta Herculis et Bacchi expeditione et hac ipsa Macedonica. Sane Sesostrim Aegyptium et Tearconem Aethiopen usque in Europam processisse, Nabucodonosorum autem, qui apud Chaldaeos inclaruit magis quam Hercules, vel usque ad columnas progressum esse, quousque etiam Tearconem; illum etiam exercitum ex Hispania in Thraciam et Pontum duxisse; Idanthyrsum Scythiam, factis in Asiam excursionibus, attingisse etiam Aegyptium: ad Indiam vero eorum neminem pervenisse; nam Semiramidem, priusquam egrederetur, oblitisse. A Persis

Hydracas ex India mercede accitos fuisse; illos autem copias suas in Indiam duxisse nunquam, prope tamen accessisse, quum Cyrus duceret in Massagetas.

Herculis autem et Bacchi res gestas Megasthenes cum paucis quibusdam credit; reliquorum longe plurimum, inter eosque etiam Eratothenes fabulosa et non credenda putant, siculi etiam ea, quae apud Graecos circumferuntur.

21.

Scribit Megasthenes, neque Indos cum ullis hominibus bellum unquam gessisse, neque ullos externos Indis bellum intulisse. (5) Sesostrim enim Aegyptium, magna Asiae parte subacta, postquam in Europam usque cum exercitu processerat, retrocessisse; (6) Idanthyrsum autem Scythiam e Scythia profectum multas Asiae gentes debellasse: Aegyptium etiam victorem adisse; (7) ac Semiramidem quidem Assyriam tentasse exercitum in Indos ducere, sed mortem ejus consilia conatusque fregisse; solum vero Alexandrum in Indos expeditionem fecisse. (8) Alqui ante Alexandrum fama tenet Liberum contra Indos expeditionem suscepisse, eosque subegisse: de Hercule infirmior fama est. (9) At vero expeditionis a Libero factae non leve

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

τέσθαι δὲ τῶν δεινῶν τὸν φλοιόν· καλέσθαι δὲ τὰ δένδρα ταῦτα τῇ Ἰνδῶν φωνῇ Γάλα· καὶ φύεσθαι ἐπ' αὐτῶν κατάπερ τῶν φοινίκων ἐπὶ τῆσι κορυφῆσιν οἷά περ τολύπας. Σιτέσθαι δὲ καὶ τῶν θηρίων ὅσα βλοῖεν ὠμοφαγέοντας, πρὶν δὲ Διόνυσον εἰσεῖν εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰνδῶν. Διόνυσον δὲ εἰσθόντα, ὡς καρτερὸς ἐγένετο Ἰνδῶν, πόλιός τε οἰκῆσαι καὶ νόμους θέσθαι τῆσι πόλισιν, οἴνου τε δοτῆρα Ἰνδοῖς γενέσθαι κατάπερ Ἑλλήσι, καὶ σπείρειν διδάξει τὴν γῆν διδόντα αὐτὸν σπέρματα· ἢ οὐκ Ἰάσαντος ταύτῃ Τριπτολέμου, ὅτε περ ἐκ Δήμητρος ἐστάλη σπείρειν τὴν γῆν πᾶσαν, ἢ πρὸ Τριπτολέμου τις οὗτος Διόνυσος ἐπελθὼν τὴν Ἰνδῶν γῆν σπέρματά σφισιν ἔδωκε καρποῦ τοῦ ἡμέρου· βόας τε ἐπ' ἀρότρῳ ζεύξαι Διόνυσον πρῶτον, καὶ ἀροτῆρας ἀντὶ νομάδων ποιῆσαι Ἰνδῶν τοὺς πολλοὺς καὶ ὀπίσσει δπλοισι τοῖσιν ἀρηίοισι. Καὶ θεοὺς σέβειν ὅτι εἰδὼς Διόνυσος ἄλλους τε καὶ μάλιστα δὴ ἑωυτὸν κυμβαλίζοντας καὶ τυμπανίζοντας· καὶ ὄρχησιν δὲ ἐκδιδάξει τὴν σατυρικὴν, τὸν κόρδακα παρ' Ἑλλήσι καλεούμενον· καὶ κομᾶν Ἰνδοῦς τῷ θεῷ, μιτρηροῦν τε ἀναδείξαι καὶ μύρων ἀλοιφὰς ἐκιδάξαι, ὥστε καὶ εἰς Ἀλέξανδρον ἔτι ὑπὸ κυμβάλων τε καὶ τυμπάνων εἰς τὰς μάχας Ἰνδοὶ καθίσταντο.

Σ. ο. Ἀπὸντα δὲ ἐκ τῆς Ἰνδῶν γῆς, ὡς οἱ ταῦτα κεκοσμάτο, καταστῆσαι βασιλέα τῆς χώρας Σπατέμβαν, τῶν ἐταίρων ἵνα τὸν βασιλεύοντα· τελευτήσαντος δὲ Σπατέμβαν τὴν βασιληίην ἐκδέξασθαι Βουδύαν τὸν τούτου παῖδα· καὶ τὸν μὲν πενήκοντα καὶ δύο ἔτεα βασιλεύσαι Ἰνδῶν, τὸν πατέρα· τὸν δὲ παῖδα εἰχοσιν

ἔτεα· καὶ τούτου παῖδα ἐκδέξασθαι τὴν βασιληίην Ἡρακλέαν· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου τὸ πολὺ μὲν κατὰ γένος ἀμείβειν τὴν βασιληίην, παῖδα παρὰ πατρός ἐκδεχόμενον· εἰ δὲ ἐκλείποι τὸ γένος, οὕτω δὲ ἀριστίνδην καθίστασθαι Ἰνδοῖσι βασιλέας.

Ἡρακλῆα δὲ, ὅτινα εἰς Ἰνδοὺς ἀφικέσθαι λόγος κατέχει, παρ' αὐτοῖσιν Ἰνδοῖσι γηγενέα λέγεσθαι. Τοῦτον τὸν Ἡρακλῆα μάλιστα πρὸς Σουρασηνῶν γεραίρεσθαι Ἰνδικοῦ ἔθνεος, ἵνα δύο πόλιες μεγάλαι Μέθορά τε καὶ Κλειτόβορα, καὶ ποταμὸς Ἰωδάρης πλωτὸς διαρρέει τὴν χώραν αὐτῶν. Τὴν σκευὴν δὲ οὗτος ὁ Ἡρακλῆς ἔντινα ἐφόρει, Μεγασθένης λέγει ὅτι ὁμοίην τῷ Θεβαίῳ Ἡρακλεῖ, ὡς αὐτοὶ Ἰνδοὶ ἀπηγέονται· καὶ τούτω ἄρσενας μὲν παῖδας πολλοὺς κάρτα γενέσθαι ἐν τῇ Ἰνδῶν γῆ, (πολλῶσι γὰρ δὴ γυναῖξιν εἰς γάμον εἰσεῖν καὶ τούτου τὸν Ἡρακλέα,) θυγατέρα δὲ μονογενήν· οὐνομα δὲ εἶναι τῇ παιδί Πανδαίην, καὶ τὴν χώραν ἵνα τε ἐγένετο καὶ ἔστινος ἐπέτρεψεν αὐτὴν ἄρχειν Ἡρακλέης, Πανδαίην, τῆς παιδὸς ἐπίνομον· καὶ ταύτῃ ἐλέφαντας μὲν γενέσθαι ἐκ τοῦ πατρὸς εἰς πενταχοσίους, ἵππων δὲ εἰς τετρακισχιλίην, πεζῶν δὲ εἰς τὰς τρεῖς καὶ δέκα μυριάδας. Καὶ τὰδε μετεξέτεροι Ἰνδῶν περὶ Ἡρακλέος λέγουσιν· ἐπελθόντα αὐτὸν πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ καθήραντα ὅτι περ κακὸν κίναδος, ἐξευρεῖν ἐν τῇ θαλάσῃ κόσμον γυναικῆτον [ὅτινα καὶ εἰς τοῦτο ἔτι οἱ τε εἰς Ἰνδῶν τῆς χώρας τὰ ἀγώγιμα παρ' ἡμέας ἀγινέοντες σπουδῇ ὠνεόμενοι ἐκχομίζουσι· καὶ Ἑλλήνων δὲ πάλαι καὶ Ῥωμαίων νῦν ὅσα πολυκτέανοι καὶ εὐδαίμονες, μέζονι ἔτι σπουδῇ ὠνεόνται.]

quemadmodum et Scythas, qui arationem non exercent, sed in plaustriis degentes incertis sedibus vagantur, neque urbes incolunt, neque templa deorum colunt. Ita neque Indis urbes fuisse neque templa diis exstructa, sed lerarum quas occiderint exuvias se vestivisse: arborum corticibus vesci solitos fuisse; vocari autem eorum lingua eas arbores Tala et innasci iis, quemadmodum in verticibus palmarum, veluti glomos lanarum carptarum. Vesci etiam solitos fuisse feris quas venatu ceperint crudis, priusquam Liber ad Indos venisset. Quem, postquam venerat eosque devicerat, urbes Indorum condidisse, iisque leges sabasse: vini etiam usum Indis dedisse, ut et Græcis, dato etiam sermone rationem serendi eos docuisse: sive quod Triptolemus, quum a Cerere ad conserendam universam terram missus fuisset, ad eam regionem non pervenerit; sive quod ante Triptoleum hic Liber, quisquis sit, ad Indos profectus frugum milium semina iis dederit. Primum etiam Liberum boves aratro junxisse, et plerosque Indorum ex erronibus aratores fecisse, martiisque armis armavisse: et cultum quum aliorum deorum tum sui ipsius docuisse, quem cymbalorum et tympanorum pulsu fieri jussit. Saltationem etiam satyricam induxisse, quam Græci Cordaca vocant. Ad hæc comam deo nutrire, mitram gerere unguentisque uti ostendisse Bacchum: adeo ut ad Alexandri usque tempora cum cymbalis et tympanis prælia Indi inferant.

Discedentem vero ex India Liberum, rebus ita constitutis, regem Indis præfecisse Spatembain, unum ex amicis,

rerum Bacchicarum perillissimum. Quo mortuo ad Budyam ejus filium regnum transisse. Et Spatembain quidem annos in Indis imperasse: Budyam non plus xx. Hujus filium Cradeum in regnum successisse; (3) atque exinde plerumque successione regnum a patribus in filios per manus esse traditum. Si vero regem absque liberis decedere contingeret, optimos quosque ab Indis reges creatos esse.

Herculem porro, quem ad Indos pervenisse fama est, terrigenam ipsos Indos vocasse, atque hunc a Surasenibus Indica gente præcipue coli, qui quidem duas magnas urbes habent, Methoram et Clisoboram. Jobares fluvius navigabilis per eorum regionem fluit. Hic Hercules, ut auctor est Megasthenes, eodem cultu corporis quo Thebanus Hercules utebatur, quod Indi ipsi narrant; multosque admodum ei liberos maris in India fuisse dicit: multas enim uxores habuisse etiam hunc Herculem: filiam vero unicam, nomine Pandæam: regionem quoque in qua nata est, et cujus imperio eam præfecit Hercules, Pandæam a filiae nomine appellatam: eamque possedisse ab patre elephantos v, equites ad milia, pedites circiter c xxx m. Sunt et Indi, qui hoc quoque de Hercule narrant. Quum universam terram ac mare peragrasset, et quidquid erat malarum bestiarum sustulisset, ornatum quendam muliebrem in mari reperisse. Quem etiam in hunc diem qui merces ex India ad nos afferunt, magno studio ementes exportant: sed et quotquot apud Græcos olim et nunc apud Romanos ditiores sunt, majore adhuc studio emunt maris margaritam (mangara Indice) ita Indorum lingua dictam. Herculem enim,

τὸν μαργαρίτην ὁτὶ τὸν θαλάσσιον, οὕτω τῇ Ἰνδῶν γλώσση καλούμενον· τὸν γὰρ Ἡρακλῆα, ὡς καλὸν οἱ ἔφραζον τὸ φῶρημα, ἐκ πάσης τῆς θαλάσσης ἐς τὴν Ἰνδῶν γῆν συναγινέειν τὸν μαργαρίτην δὴ τοῦτον, τῇ θυγατρὶ τῆς ἑωυτοῦ εἶναι κόσμον.

Καὶ λέγει Μεγασθένης (*), θηρεύεσθαι αὐτοῦ τὴν κόγχην δικτύοις, νέμεσθαι δ' ἐν τῇ θαλάσῃ κατ' αὐτὸ πολλὰς κόγχας, κατὰπερ τὰς μελίττας· καὶ εἶναι γὰρ καὶ τοῖσι μαργαρίτησι βασιλέα ἢ βασίλισσαν, ὡς τῆσι μελίτταισι. Καὶ ὅστις μὲν ἐκείνων κατ' ἐπιτυχίην συλλάβῃ, τοῦτον εἰς εὐπετείῳ περιβάλλειν καὶ τὸ ἄλλο σμῆνος τῶν μαργαριτίων· εἰ δὲ διαφύγῃ σφᾶς ὁ βασιλεὺς, τούτῳ δὲ οὐκέτι θηρατοῦς εἶναι τοὺς ἄλλους· τοὺς ἄλλοντας δὲ περιορᾶν κατασαπῆναί σφισι τὴν σάρκα, τῷ δὲ ὀστέῳ ἐς κόσμον χρῆσθαι. Καὶ εἶναι γὰρ καὶ παρ' Ἰνδοῖσι τὸν μαργαρίτην τριστάσιον κατὰ τιμὴν πρὸς χρυσίον τὸ ἀπερῆον, καὶ τοῦτο ἐν τῇ Ἰνδῶν γῆ ὄρουσόμενον.

C. 9. Ἐν δὲ τῇ γῶρῃ ταύτῃ, ἵνα ἐδασίλευσεν ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἡρακλέος, τὰς μὲν γυναῖκας ἑπταέτας ἰούσας ἐς ὄρη γάμου ἰέναι, τοὺς δὲ ἀνδράς τεσσαράκοντα ἔτεα τὰ πλείστα βιώσκεισθαι *. Καὶ ὑπὲρ τούτου λεγόμενον λόγον εἶναι παρ' Ἰνδοῖσιν· Ἡρακλῆα, ὄφιγονοῦ οἱ γενομένης τῆς παιδός, ἐπεὶ τε δὴ ἐγγὺς ἔμαθεν ἑωυτῷ εἶδον τὴν τελευταίην, οὐκ ἔχοντα δειῶ ἀνδρὶ ἐκδῶ τὴν παιδα ἑωυτοῦ ἐπαξίῳ, αὐτὸν μιγῆναι τῇ παιδί ἑπταετεί ἰούσῃ, ὡς γένος ἐξ οὗ τε κακείνης ὑπολείπεσθαι Ἰνδῶν

(*) Plinius H. N. IX, 55: *Quidam tradunt, sicut apud nos, ita concharum examinibus singulas magnitudine et vetustate præcipuas esse veluti duces, miræ ad cavendum solertius, has urinantium cura peti. Illis captis facile ceteras palantes retibus includi: multo deinde obrutis sale in vasis fictilibus, erosa carne omni, nucleos quosdam corporum, hoc est uniones, decidere in ima.*

quum hic ornatus pulcher et videretur, margaritas hujus generis ex universo mari in Indiam collegisse, quibus filia ejus ornaretur.

Megasthenes concham hujus margaritæ retibus capi scribit; versari autem in mari eodem loco agmen multarum concharum, veluti apum examen. Regem enim suum etiam aut reginam margaritas habere, ut apes: ac si forte contingat regem capi, reliquum etiam margaritarum examen facile ab eodem circumcingi: si vero rex piscatores evadat, ne reliquas quidem conchas capi posse. Earum carnes Indos, ubi eas ceperint, patrescere sinere; osse ad ornatum uti. Esse autem etiam apud Indos margaritas ter tanto auri solidi, quod ipsum etiam in India effoditur, pondere æstimatas.

Ad hæc in his regionibus quibus Herculis filia imperitavit, feminas ubi ad septimum ætatis annum pervenerint viro maturas nubere: viros xl summum annos vivere. Atque hæc de re hujusmodi sermonem apud Indos jactari. Quum Herculi jam seni hæc filia nata esset, neque procul abesse illæ auctæ finem suspicaretur, nec inveniret virum tali sponsa dignum, ipsum cum filia septem annos nata colisse, ut sobolem ex se et illa relinqueret reges Indiæ. Herculem

βασιλέας. Ποιῆσαι ὦν αὐτὴν Ἡρακλῆα ὠραίην γάμου· καὶ ἐκ τοῦδε ἅπαν τὸ γένος τοῦτο ὅτου ἢ Πανδαίη ἐπῆρξε, ταῦτο τοῦτον γέρας ἔχειν παρὰ Ἡρακλέος [Ἐμοὶ δὲ δοκίει, εἴπερ ὦν τὰ ἐς τοσόνδε ἄτοπα Ἡρακλέος οἷός τε ἦν ἐξεργάζεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀπορῆναι μακροβιώτερον, ὡς ὠραίη μιγῆναι τῇ παιδί. Ἀλλὰ γὰρ εἰ ταῦτα ὑπὲρ τῆς ὥρης τῶν ταύτη παίδων ἄτρεκέα ἐστίν, ἐς ταῦτον φέρειν δοκίει ἔμοιγε ἐς ὅ τι περ καὶ ὑπὲρ τῶν ἀνδρῶν τῆς ἡλικίης ὅτι τεσσαράκοντούτεες ἀποθνήσκουσιν οἱ πρεσβύτατοι αὐτῶν. Οἷς γὰρ τό τε γῆρας τοσόνδε ταχύτερον ἐπέργεται καὶ ὁ θάνατος ὁμοῦ τῷ γῆραϊ, πάντως που καὶ ἡ ἀχμὴ πρὸς λόγον τοῦ τέλεος ταχύτερη ἐπανθίει· ὥστε τριακοντούτεες μὲν ὠμογέροντες ἂν που εἶεν αὐτοῖσιν οἱ ἄνδρες, εἴκοσι δὲ ἔτεα γεγονότες οἱ ἔξω ἔβης νεηνίσκοι· ἢ δὲ ἀκροτάτη ἤδη ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτεα· καὶ τῆσι γυναῖξιν ὄρη τοῦ γάμου κατὰ λόγον ἂν οὕτω ἐς τὰ ἑπτὰ ἔτεα συμβαίνοι.] Καὶ γὰρ τοὺς καρπούς ἐν ταύτῃ τῇ γῶρῃ πεπαίνεσθαι τε ταχύτερον μὲν τῆς ἄλλης, αὐτὸς οὕτως Μεγασθένης ἀνέγραψε, καὶ φθίνειν ταχύτερον.

Ἀπὸ μὲν δὲ Λιονύσου βασιλείας ἠριθμεῖον Ἰνδοὶ ἐς Σανδράκοττον τρεῖς καὶ πενήκοντα καὶ ἑκατόν· ἔτεα δὲ δύο καὶ τεσσαράκοντα καὶ ἑξακισχίλια· ἐν δὲ τούτοις τρεῖς τὸ πᾶν εἰς ἐλευθερίην ** τὴν δὲ καὶ ἐς τριχόσια· τὴν δὲ εἴκοσι τε ἑτέων καὶ ἑκατόν (*)· πρεσβύ-

(*) Plinius VI, 21, 4: *Indi enim prope gentium soli nunquam migravere finibus suis. Colliguntur a Libero patre ad Alexandrum magnum reges eorum CLIV (CLIII alii) annis VI. M CCCCL. adjiciunt et menses tres.*

Solin. 52, 5: *Indiam Liber pater primus ingressus est, utpote qui Indis subactis omnium primus triumphavit. Ab hoc ad Alexandrum M. numerantur annorum sex millia quadringenti quinquaginta unus, additis et amplius tribus mensibus, habita per reges computatione, qui centum quinquaginta tres tenuisse medium ævum deprehenduntur.*

itaque illam nubidem fecisse. Atque exinde universam eam gentem cui Pandæa imperavit id ipsum beneficii ab Hercule accepisse. Mea vero sententia est: si Hercules par erat rei adeo absurdæ perpetrandæ, diuturnioris etiam se ipsum vita facere potuisset, ut cum illa matura rem habere posset. Quod si tamen hæc de puellarum istius loci maturitate vera sunt, eodem mihi spectare videntur, quo etiam spectat illud de virorum ætate, quod qui quam longissime vivant quadragesimum annum non excedant. Quibus enim senectus tanto celerius advenit atque simul cum senectute mors, his omnino et vigor ætatis, proportione quadam ad finem vitæ habita, citius accedat necesse est, ita ut viri triginta annos nati jam ad primam illam viridem senectam pervenisse dicendi sint: et qui xx, juvenes quidem sint, sed qui pubertatis ætatem excesserint: qui circiter xv, summis pubertatis viribus floreat; et feminis eadem ratione maturitas ad nuptias septimo anno contingat: quippe et fructus in ea regione citius quam in alia ulla maturescere, citiusque interire idem Megasthenes scribit.

A Baccho quidem ad Sandracottum Indi reges numerabant clvi, annos vero vi m xlii. In his vero ter summam rerum in libertatem ** deinde adeo per annos ccc, denique

τερόν τε Διόνυσον, Ἡρακλῆος δέκα καὶ πέντε γενεῆ-
σιν Ἴνδοι λέγουσιν· ἄλλον δὲ οὐδένα ἐμβαλεῖν ἐς γῆν
τὴν Ἴνδῶν ἐπὶ πολέμῳ, οὐδὲ Κῦρον τὸν Καμβύσειω, καί-
τοι ἐπὶ Σκύθας ἐλάσαντα καὶ τὰλλα πολυπραγμονέστα-
τον δὲ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίην βασιλέων γινόμενον τὸν
Κῦρον· ἀλλὰ Ἀλέξανδρον γὰρ ἐλθεῖν τε καὶ κρατῆσαι
πάντων τοῖς ἔπλοις, ἄσους γε δὴ ἐπῆλθε· καὶ ἂν καὶ
πάντων κρατῆσαι, εἰ ἡ στρατιὴ ἤθελεν. Οὐ μὲν δὲ
οὐδὲ Ἴνδῶν τινα ἔξω τῆς οἰκῆς σταλῆναι ἐπὶ πολέμῳ
διὰ δικαιοσύνην.

Cf. fr. 2, § 20 sqq. Schwanbeckius de Baccho
et Hercule Megasthenis docet hæc p. 44 : « Evi-
dentissime *Crisnam* describit Herculis nomine,
quem, cui responderet, ex Alexandri scriptoribus
vix certo poterat definire. Eum coli ait ab incolis
planitiei, Pataliputræ etiam ut urbis conditorem
(cf. fr. 1, § 26), maxime *Methoræ* et *Carisoboræ*,
in oppidis *Curasénarum* ad *Jamunam* situs : re
vera, ut inter omnes constat, Indi adhuc *Ma-
thuræ* *Crisnam* natum esse credunt, et hodie quo-
que urbem ei sacram habent, altera autem urbs
Carisobora ex ipso *Crisnæ* nomine nuncupata vide-
tur (*Crisna-pura*). Megasthenes, dum γυγενεῖα il-
lum appellat, ex parte quidem jam reliquit Mace-
donum opinionem, sed in reliquam descriptionis
partem Herculis Græci respectus vim magnam ha-
buit. Aliquam partem narrationis docte explicavit
Lassenius *Zeitschrift für d. Kunde des Morgen-
landes*. — Alterum deum quem Dionysum Græci
vocant, eundem atque *Σίβαν* esse, ex descriptione
comitum Alexandri jam satis apparet; eum Mega-
sthenes magis ad similitudinem Græci dei descri-
psit. »

24.

Phlegon Mirab. c. 33 : Μεγασθένης δὲ φησιν,
τὰς ἐν Παλαίᾳ (sc. Πανδαίᾳ) κατοικοῦσας γυναῖκας
ἑξαεταῖς (ἑπταεταῖς Arrian. fr. 23) γινομένας τίκτειν.

Cf. de *Pandæa* Polyæn. Strateg. I, 3, 4 : Ἡρα-
κλῆς ἐν Ἰνδικῇ θυγατέρα ἐποίησατο, ἣν ἐκάλεσε Παν-
δαίην. Ταύτην νεῖμας μοῖραν τῆς Ἰνδικῆς πρὸς με-
σημβρίαν καθήκουσαν εἰς θάλασσαν, διένειμε τοὺς

per annos cxx. Bacchum Indi Hercule antiquiorem esse
dicunt xv ætatis : nullumque alium belli inferendi causa
fines suos ingressum, ne Cyrum quidem Cambysis filium,
quamvis is adversus Scythas exercitum duxerit et alioqui
plurima molitus sit inter reges Asiæ. Alexandrum vero
in eas regiones venisse, omnesque armis subegisse ad quas
pervenerit : ac ceteros omnes subacturum fuisse, nisi exer-
citus ulterius progredi recusasset. Sed neque Indorum
quemquam extra patriam profectum esse ad bellum, pro-
pter justitiam.

24.

Megasthenes ait in *Pandæa* regione mulieres sexennis
parere.

ἀρχομένους εἰς κώμας τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε,
προστάξας καθ' ἑκάστην ἡμέραν μίαν κώμην ἀναφέρειν
τὸν βασιλεῖον φόρον, ἵνα τοὺς διδόντας ἔχοι συμμάχους
ἢ βασιλεύουσα, καταπονοῦσα αἰεὶ τοὺς δοῦναι θρεῖ-
λοντας.

Adde de *Pandarum* gente Plin. VI, 22, 6 : *Ab
iis gens Pandæ, sola Indorum regnata feminis.
Unam Herculi sexus ejus genitam ferunt, ob idque
gratiorem præcipuo regno donatam. Ab ea dedu-
centes originem imperitant CCC oppidis, peditum
CL mill., elephantis quingentis.* Cf. Steph. Byz. v.
Πανδαίη. « *Utram gentem hac voce significet,
Pándjia* in australi Indiæ parte habitantes et in
carminibus epicis jam commemoratos (ex c. wa-
háb'. V. 578, II, 2222.) aut *Pándavas* epicis car-
minibus illustratos, certo constitui non potest :
illam conjecturam nomen Πανδαίη Indico nomine
Pánd'ja accuratissime conveniens, et margaritarum
mentio, et maturæ pubertatis seminarum descri-
ptio, hanc aliæ narrationis partes ita juvant, ut
Lassenius hanc malit. *Zeitschr.* V, p. 252. »
Schwanbeck. p. 38.

25.

Strabo XV, p. 702 : Ἐπὶ δὲ τῇ συμβολῇ τούτου
(τοῦ Γάγγου) τε καὶ τοῦ ἄλλου ποταμοῦ τὰ Παλίβοθρα
ἰδρῦσθαι (sc. Μεγασθένης φησὶ) σταδίων ὀγδοήκοντα
τὸ μῆκος, πλάτος δὲ πεντεκαίδεκα, ἐν παραλληλο-
γράμμῳ σχήματι, ξύλινον περίβολον ἔχουσαν κατατε-
τρήμενον, ὥστε διὰ τῶν ὀπῶν τοξεύειν· προκείσθαι δὲ
καὶ τάρρον φυλακῆς τε χάριν καὶ ὑποδοχῆς τῶν ἐκ τῆς
πόλεως ἀπορροῶν. Τὸ δ' ἔθνος, ἐν ᾧ ἡ πόλις αὕτη,
καλεῖσθαι Πρασίους, διαφορώτατον τῶν πάντων· τὸν
δὲ βασιλεύοντα ἐπώνυμον δεῖ τῆς πόλεως εἶναι Παλί-
βοθρον καλούμενον, πρὸς τῷ ἰδίῳ τῷ ἐκ γενετῆς ὀνό-
ματι, καθάπερ τὸν Σανδρόκοττον, πρὸς ὃν ἦκεν ὁ Με-
γασθένης πεμφθεὶς.

Antecedentia vide fr. 18. Subjiciuntur hæc, quæ
item ad Megasthenem pertinent : Ἀρίστη (regio
Indiæ) δ' ὀμολογεῖται πᾶσα ἡ τοῦ Ἰπᾶνιᾳ πέραν·
οὐκ ἀκριβοῦνται δὲ, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀγνοίαν καὶ τὸν ἔμπο-
ρισμὸν λέγεται πάντ' ἐπὶ τὸ μείζον ἢ τὸ τερατωδέστε-

25.

In *Gangis* et alius fluvii concursu Megasthenes ait viti
esse *Palibothra*, octoginta stadiorum longitudine, latitudine
stadium quindecim, figura quadrangula, lateribus oppo-
sitis eandem ubique servantibus distantiam, muribus li-
gneis et perforatis circumdatam, ita ut per foramina sagit-
tent. Ante murum etiam fossam esse tutelæ gratia et reci-
piendorum purgamentorum ex urbe effluentiam. Gentem,
in cuius terra urbs est, *Prasios* vocari, inter omnes præ-
stantissimam. Ejus regem præter proprium nomen quod
a natalibus habet, de nomine urbis *Palibothrum* appellari,
sicuti *Sandrocoltum*, ad quem missus Megasthenes fuit.

Quæ trans *Hypanim* regio est, eam optimam esse in con-
fesso habetur. Verum de his nihil accurate et certo tradi-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τὴν εὐτέλειαν· οἶνόν τε γὰρ οὐ πίνειν, ἀλλ' ἐν θυσίαις μόνον· πίνειν δ' ἀπ' ὀρύζης ἀντὶ κριθίνου συντιθέντας. Καί σιτία δὲ τὸ πλεόν δρυζαν εἶναι βροχητῆν. (3) Καὶ ἰν τοῖς νόμοις δὲ καὶ ἰν τοῖς συμβολαίοις τὴν ἀπλότητα ἐλέγχισθαι ἐκ τοῦ μὴ πολυδίκους εἶναι· οὔτε γὰρ ὑποθήκας οὔτε παρακαταθήκας εἶναι δίκας· οὔδ' μαρτύρων, οὔδ' σφραγίδων αὐτοῖς δεῖν, ἀλλὰ πιστεύειν παραβαλλομένους· καὶ τὰ οἴκoi δὲ τὸ πλεόν ἀρρουρεῖν. Ταῦτα μὲν δὴ σωφρονικά. Τάλλ' οὐδ' ἂν τις ἀποδείξειτο· τὸ μόνους διαιτᾶσθαι ἀεὶ, καὶ τὸ μὴ μίαν εἶναι πᾶσιν ὥραν κοινήν δεῖπνου τε καὶ ἀρίστου, ἀλλ' ὅπως ἐκάστῳ φίλον. Πρὸς γὰρ τὸν κοινωνικὸν καὶ τὸν πολιτικὸν βίον ἐκείνως κρείττον (cf. *Ælian.* V. H. IV, 1; *Nicolaus Dam.* fr. 47).

4. Γυμνάσιον δὲ μάλιστα τρίψιν δοκιμάζουσι, καὶ ἄλλως καὶ διὰ σκυταλίδων ἐβενίνων λείων ἐξομαλίζον-

est gravior, septem sæculis postea Fa-hain Sinensis quidam peregrinator refert in media India neque censum in usu esse neque leges. Foe-kou-ki. p. 89. Quod alterum contendit Megasthenes, οὐδὲ γράμματα εἰδέναι αὐτούς; explicatur, si cogitaveris, quemadmodum hæc cum illa sententia cohercant. Ex eo enim, quod antea dixit, ἀγράφους καὶ τὰς νόμοις χρωμένους, et ex eo, quod tanquam contrarium addidit: ἀλλ' ἀπὸ μνήμης ἰκαστα διοικεῖσθαι· εὐ πράττειν δ' ὁμοῦ διὰ τὴν ἀπλότητα καὶ τὴν εὐτέλειαν, quid sibi velit hæc sententia, οὐδὲ γράμματα εἰδέναι αὐτούς; plane intelligitur. Hoc enim Megasthenem voluisse apparet, in iudicio non adhiberi γράμματα, i. e. scriptas leges, libellos accusationis, tabulas. Vulgari in usu scriptionem fuisse Nearchus jam indicat ap. Strab. p. et 717 Curtius VIII, 9, et ipse Megasthenes ap. Strab. p. 708 hac narratione: οἱ ἀγορανόμοι — ὀδοποιεῦσι, καὶ κατὰ ἐκαστὰ στάδια στάλην τιθέασιν τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσιν. Ipse nimirum Strabo perperam opinatus esse videtur, Megasthenem negavisse litterarum usum, quum p. 717 dicat: τῶν ἄλλων γράμμασιν αὐτοῖς μὴ χρῆσθαι φασίμενων, sed quum Megasthenis sententia plena atque integra supervenisset, nostrum in hac re licet sequi arbitrium. »

lem. (3) In legibus et contractibus simplicitatem eo argui, quod non multum habeant litium: nam neque pignoris neque depositi lites habere, nec testibus uti nec sigillis, sed fidem habere ei apud quem aliquid deponant; domi res ut plurimum non custodiri. Atque hæc quidem temperantiam et modestiam arguentia bene se habent; cetera autem non facile quis probaverit: ut quod soli semper degunt, et quod non una omnibus cœnandi prandendique hora est, sed ut cuique libet: nam ad civilem socialemque vitam contraria sunt accommodatiora.

4. De corporis exercitationibus præcipue frictionem exercent, tum aliis modis tum strigilibus ebenis corpora lævigantes. In sepulturis et tumulis faciendis perparci sunt, in reliquo corporis cultu contra nihil. Nam et aurum gestant, et lapillis distincto ornatu utuntur, et sindones floridas induunt, et umbracula secum portant: etenim pulchritudinem colentes omnia faciunt quæ faciem decorare possint. Similiter veritatem atque virtutem in pretio habent. Itaque senum ætati prærogativam nullam tribuunt, nisi prudentia illi excellent. Multas nuptias habent, quas a parentibus accipiunt horum pari emptas, alias obedientiæ gratia, alias proles et voluptatis: et nisi castas esse cogant,

ται τὰ σώματα. Λιταὶ δὲ καὶ αἱ ταρχαί, καὶ μικρὰ χώματα. Ὑπεναντίως δὲ τῇ ἄλλῃ λιτότητι κοσμοῦνται. Χρυσοφοροῦσι γὰρ καὶ διακλίθω κόσμῳ χρῶνται, σινδόνας τε φοροῦσιν εὐανθεῖς καὶ σκιάδια αὐτοῖς βρεταί· τὸ γὰρ κάλλος τιμῶντες ἀσκοῦσιν ὅσα καλλωπίζει τὴν δψιν· ἀλήθειάν τε ὁμοίως καὶ ἀρετὴν ἀποδέχονται· διόπερ οὐδὲ τῇ ἡλικίᾳ τῶν γερόντων προνομίαν εἰδῶσιν, ἂν μὴ καὶ τῷ φρονεῖν πλεονεκτῶσι. Πολλὰς δὲ γαμουσίαν ὠνητὰς παρὰ τῶν γονέων, λαμβάνουσί τε ἀντιδιδόντες ζεῦχος βῶν· ὧν τὰς μὲν εὐπειθείας χάριν, τὰς δ' ἄλλας ἡδονῆς καὶ πολυτεχνίας· εἰ δὲ μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσαιεν, πορνείων ἔχουσι. Θύει δὲ οὐδεὶς ἐστεφανωμένος οὐδὲ σπένδει, οὐδὲ σφάττουσι τὸ ἱερεῖον ἀλλὰ πνίγουσιν, ἵνα μὴ λελωθημένον ἀλλ' ὀλόκληρον εἰδῶται τῷ θεῷ.

5. Ψευδομαρτυρίας δ' ὁ ἄλλους ἀκρωτηριάζεται· ὁ τε πηρώσας οὐ τὰ αὐτὰ μόνον ἀντιπάσχει, ἀλλὰ καὶ χειροκοπεῖται· ἐὰν δὲ καὶ τεχνίτου γαῖρα ἢ ὀρθαλμὸν ἀφείληται, θανατοῦται. Ἀκύλοις δὲ οὕτως μὲν φησι μηδὲνα ἰνῶν χρῆσθαι· (Ὀνησίκριτος δὲ (fr. 20) τῶν ἐν τῇ Μουσικανῶ τοῦτ' ἴδιον ἀποφαίνει κτλ.).

6. Ἰῶ βασιλεῖ δ' ἡ μὲν τοῦ σώματος θεραπεία διὰ γυναικῶν ἐστίν, ὠνητῶν καὶ αὐτῶν παρὰ τῶν πατέρων· ἔξω δὲ τῶν θυρῶν οἱ σωματορύλακες καὶ τὸ λοιπὸν στρατιωτικόν· μεθύοντα δὲ κτείνασα γυνὴ βασιλέα γέρρας ἔχει συνεῖναι τῷ ἐκείνῳ διαδεξιμένῳ· διαδέχονται δ' οἱ παῖδες. Οὐδ' ὕπνοισι μεθ' ἡμέραν ὁ βασιλεὺς, καὶ νύκτωρ δὲ καθ' ὥραν ἀναγκάζεται τὴν κοίτην ἀλλάττειν διὰ τὰς ἐπιβουλάς.

7. Τῶν γε μὴ κατὰ πόλεμον ἐξόδων μία μὲν ἐστίν ἢ ἐπὶ τὰς κρίσεις, ἰν αἷς διήμερεύει διακούων οὐδὲν ἕπτον, καὶν ὥρα γένηται τῆς τοῦ σώματος θεραπείας· αὕτη δ' ἐστίν ἢ διὰ τῶν σκυταλίδων τρίψις· ἅμα γὰρ καὶ διακούει καὶ τρίβεται τεττάρων· περιστάντων τρι-

scortari licet. Nemo ex Indis coronatus sacrificat, nec adolet nec libat; neque jugulant victimam, sed præcuncto spiritu necant, nequid mancum deo offeratur, sed inlegum.

5. Qui falsus testis deprehenditur, extremis partibus corporis mutilatur. Qui membro aliquo quempiam orbaverit, non modo talionis poenam subit, sed etiam manu orlatur. Quodsi quis artificis manum oculumve ademerit, morte luit poenas. Idem Megasthenes dicit neminem Indorum servis uti, [quod Onesicritus proprium esse dicit eorum, qui sub Musicano sint].

6. Regi corpus mulieres curant, ex quoque de parentibus emptæ. Qui regem custodiunt et reliquis exercitus manent extra portas. Si qua mulier regem ebrium occiderit, id præmii habet, ut cum illius successore jungatur: succedunt autem illi. Regi interdum dormire non licet: nocte cogitur cubilia per horas mutare, idque propter insidias.

7. Præter exitum regis ad bellum, unus est quum ad jus dicendum exit; tum totum diem in audiendo transigit, etiamvis hora adsit qua corpus curet (id quod strigillum perfrictione sit); simul enim et audit et a quattuor fricto-

Εἶον. Ἐτέρα δ' ἐστὶν ἡ ἐπὶ τὰς οὐσίας ἔξοδος. Τρίτη δ' ἐπὶ θήραν βραχικὴ τις, κύκλῳ γυναικῶν περιεχυμένων, ἔξωθεν δὲ τῶν δορυφόρων· παρειαχίνισται δ' ἡ ἐξός· τῷ δὲ παρελθόντι ἐντός μέχρι γυναικῶν θάνατος· προηγοῦνται δὲ τυμπανισταὶ καὶ κωδιονοφόροι. Κυνηγετεὶ δ' ἰν μὲν τοῖς περιρράγμασι ἀπὸ βήμανος τοξεύων· παρειαχί δ' ἐνοπλοὶ δύο ἢ τρεῖς γυναῖκες· ἐν δὲ ταῖς ἀρράκτοις θήραις ἀπ' ἐλέφαντος· αἱ δὲ γυναῖκες αἱ μὲν ἐφ' ἀρμάτων, αἱ δ' ἐφ' ἵππων, αἱ δὲ καὶ ἐπ' ἐλεφάντων, ὡς καὶ συστρατεύουσιν, ἡσχημέναι παντὶ βπλῶ.

[Ἔχει μὲν οὖν καὶ ταῦτα πολλὴν ἀήθειαν πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν· ἔτι μάλιστα μάλλον τὰ τοιαῦτα.] Φησὶ γὰρ τοὺς τὸν Καύκασον οἰκοῦντας ἐν τῷ φανερῷ γυναιξὶ μίσγεσθαι, καὶ σαρχοφαγεῖν τὰ τῶν συγγενῶν σώματα. Πετροκυλιστὰς δ' εἶναι κερκοπιθήκους κτλ. (v. fr. 30). Deinde apud Strabonem sequitur fr. 25.

28.

Athenæus IV, p. 153, D : Μεγασθένης ἰν τῇ δευτέρῃ τῶν Ἰνδικῶν τοῖς Ἰνδοῖς φησὶν ἐν τῷ δεῖπνῳ πεπρατῆσθαι ἑκάστῳ τράπεζαν, ταύτην δ' εἶναι ὁμοίαν ταῖς ἑγγυθῆκαις· καὶ ἐπιτίθασθαι ἐπ' αὐτῇ τρυβλίον χρυσοῦν, εἰς ὃ ἐμβλεῖν αὐτοὺς πρῶτον μὲν τὴν δρυζαν ἐφθῆν, ὡς ἂν τις ἐψῆσαι χόνδρον, ἔπειτα δὲ πολλὰ χειρουργημένα ταῖς Ἰνδικαῖς σκευασίαις. De cenis cf. fr. 22, 3. Cum nostro loco componendum Daimachi fr. 4.

29.

Strabo II, p. 70 : Ἄπαντες μὲν τοίνυν οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γράψαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι γεγό-

νασι, καθ' ὑπερβολὴν δὲ Δημάχος· τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγασθένης· Οὐτσίκριτος δὲ καὶ Νέαρχος καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι παραψελλίζοντες ἤδη. Καὶ ἡμῖν δ' ὑπῆρξεν ἐπὶ πλέον κατιδεῖν ταῦτα, ὑπομνηματιζομένοις τὰς Ἀλεξάνδρου πράξεις· διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δημάχῳ τε καὶ Μεγασθένει. Οὗτοι γὰρ εἰσιν οἱ τοὺς Ἐνωτοκοίτας καὶ τοὺς Ἀστόμους καὶ Ἄρρινας ἱστοροῦντες, Μονοφθάλμους τε καὶ Μακροσκελεῖς καὶ Ὀπισθοδακτύλους· ἀνεκαίνισαν δὲ καὶ τὴν Ὀμηρικὴν τῶν Πυγμαίων γερανομαχίαν, τρισπιθᾶμους εἰπόντες· οὗτοι δὲ καὶ τοὺς χρυσορύχους μύρμηκας καὶ Πᾶνας σφηνοκεφάλους ὄφεις τε καὶ ἑλάφους σὺν κέρασι καταπίνοντες· περὶ ὧν ἕτερος τὸν ἕτερον ἐλέγχει, ὅπερ καὶ Ἐρατοσθένης φησὶν. Ἐπέμψθησαν μὲν γὰρ εἰς τὰ Παλίμποθρα, ὃ μὲν Μεγασθένης πρὸς Σανδρόκοττον, ὃ δὲ Δημάχος πρὸς Ἀλλιτροχάδην τὸν ἐκείνου υἱὸν κατὰ πρεσβείαν· ὑπομνήματα δὲ τῆς ἀποδημίας κατέλιπον τοιαῦτα, ἐφ' ἧσδῆποτέ αἰτίας προσηθέντες. Πατροκλῆς δὲ ἤκιστα τοιοῦτος· καὶ οἱ ἄλλοι δὲ μάρτυρες οὐκ ἀπίθανοι, οἷς κέχρηται ὁ Ἐρατοσθένης.

30.

Strabo XV, p. 711 : Ὑπερεκπίπτων δ' ἐπὶ τὸ μῦθῳ πεντασπιθᾶμους ἀνθρώπους λέγει καὶ τρισπιθᾶμους, ὧν τινες ἀμύκτηρας, ἀναπνοῆς ἔχοντας μόνον δύο ὑπὲρ τοῦ στόματος· πρὸς δὲ τοὺς τρισπιθᾶμους πόλεμον εἶναι ταῖς γεράνοις (ὄν καὶ Ὀμηρον ὀηλοῦν) καὶ τοῖς πέρδιξι, οὓς γηνομεγέθεις εἶναι· τούτους δ' ἐκλέγειν αὐτῶν τὰ ὦα καὶ φθεῖρειν· ἐκαὶ γὰρ ὠστοκαῖν τὰς γεράνους· εἰς περὶ μηδ' αὐτῶν ὦα εὐρίσκεσθαι γεράνων, μήτ' οὖν νεόττια· πλειστάκις δ' ἐκπίπτειν γεράνον

ribus perficitur. Alius exitus est ad sacrificia; tertius ad venationem, in quo, Bacchico more, maxima mulierum caterva circumfunditur, mulierum vero turba exterius cingitur satellibus; porro suibus via ab utroque latere circumscripta est: quodsi quis intus ad mulieres usque progreditur, interficitur. Præcedunt regem tympana et tintinnabula. Quum in locis septis venatur, e solio sagittat, assistentibus ei duabus tribusve mulieribus armatis; quum in locis apertis venatur, sagittat ab elephante; mulieres vero partim curribus partim equis vel elephantis vehuntur, sicuti etiam militiæ intersunt omne armorum genus tractare edocitæ.

Hæc certe cum nostris comparata valde sunt insolentia; magis vero etiam sequentia. Etenim Casasi habitatores inquit in aperto cum mulieribus coire et cognatorum carnibus vesci, atque cercopithecos esse saxa devolventes.

28.

Megasthenes secundo libro rerum Indicarum scribit, apud Indos in cæna unicuique apponi mensam similem repositoriis vasorum; ei imponi catinum aureum, in quem injicitur primum oryza cocta, velut spud nos alica coquitur, tum vero multa obsonia Indicis scilicet parata.

29.

Sane quicunque de India scripserunt, pleraque mentiti

sunt: præ reliquis Deimachus, proxime Megasthenes; Onesicritus denique et Nearchus alique tales jam vel balbutiunt. Quod nobis plenius perspicere contigit, quum de rebus Alexandri faceremus commentarium. Præcipue autem fides Deimacho est et Megastheni deroganda. Hi enim sunt qui Aurincubos (in auribus cubantes), Ore-carentes, Naribus-carentes, Unoculos, Longipedes, Digittis-retroversis-præditos referunt: renovarunt etiam Homericam Pygæorum contra grues pugnam, trium spithamarum iis staturam assignantes: iidem narrant formicas aurum effodientes, Pannas capita cunei forma habentes, serpentes etiam qui boves et cervos cum cornibus deglutiant; atque de his aller alterum redarguit, quod commemorat etiam Eratosthenes. Missi enim fuerunt legati Palimbothra, Megasthenes ad Sandrocottum, Deimachus ad filium ejus Allitrochaden, talesque suarum peregrinationum commentarios nescio qua de causa reliquerunt. Patrocles vero minime eorum similis est, neque reliqui leves sunt testes, quibus utilis Eratosthenes.

30.

Prolapsus deinde in fabulas Megasthenes ait homines quosdam esse quinque, alios trium spithamarum, quorum nonnulli naso careant et duo tantum spiramenta supra os habrant: cum trispithamis grues pugnare (quod et Home-

γαλιῶν ἔχουσιν ἀκλῆς ἀπὸ τῶν ἐκείθεν πληγμάτων. Ὅμοια δὲ καὶ τὰ περὶ τῶν Ἐνωτοκοιτῶν καὶ τῶν ἀγρίων ἀνθρώπων καὶ ἄλλων τερατιῶδων. Τοὺς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κοιμισθῆναι παρὰ Σανδρόκοττον ἀποκαρτερεῖν γάρ (*). ἔχειν δὲ τὰς μὲν πτέρνας πρόσθεν, τοὺς δὲ ταρσοὺς ὀπίσθεν καὶ τοὺς δακτύλους. Ἀστόμους δὲ τινὰς ἀχθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους· οἰκεῖν δὲ περὶ τὰς πηγὰς τοῦ Γάγγου· τρέφεισθαι δ' αἰμαῖς ὀπτῶν κρεῶν καὶ καρπῶν καὶ ἀνθέων ὄσμαϊς, ἀντὶ τῶν στομάτων ἔχοντας ἀναπνοάς· χαλεπαίνειν δὲ τοῖς δυσώδοις, καὶ διὰ τοῦτο περιγίνεσθαι μόλις καὶ μάλιστα ἰν στρατοπέδῳ. Περὶ δὲ τῶν ἄλλων διηγεῖσθαι τοὺς φιλοσόφους Ὀκλύποδάς τε ἱστοροῦντας ἱππῶν μᾶλλον ἀπιόντας· Ἐνωτοκοίτας δὲ προδῆρη τὰ ὤτα ἔχοντας, ὡς ἐγκαθειῦδειν, ἰσχυροὺς δ' ὤτα· ἀνασπᾶν δένδρα καὶ βήττειν νευράν· Μονομάτους δὲ ἄλλους, ὤτα μὲν ἔχοντας κυνός, ἰν μέσῳ δὲ τῆς μετώπῳ τὸν ὀφθαλμὸν, ὀρθογαίτας, λαλοῦς τὰ στόμα· τοὺς δὲ Ἀμύκτηρας εἶναι παμφάγους, ὁμοράγους, ὀλιγοχρονίους, πρὸ γήρωος θνήσκοντας· τοῦ δὲ στόματος τὸ ἄνω προχειλότερον εἶναι πολὺ. Περὶ δὲ τῶν γλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδης καὶ Πινδάρῳ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. [Μῦθος δὲ καὶ τὸ ὑπὸ Τιμαγέτους λεγθὲν, ὡς ὅτι χαλκὸς ἔοιτο σταλαγμοῖς χαλκοῖς καὶ σύροιο. Ἐγγυτέρω δὲ πίστειώς φησιν ὁ Μεγασθένης, ὅτι οἱ ποταμοὶ καταφέρουσι ψήγμα χρυσοῦ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ φόρος ἀπάγοιτο τῇ βασιλεῖ· τῷτο γὰρ καὶ ἐν Ἰβηρίᾳ συμβαίνει.]

Cf. Gellius IX, 4 : *Esse in montibus terræ Indiæ homines caninis capitibus et latrantibus; eosque vesci avium et ferarum venatibus : atque esse item alia apud ultimas orientis terras miracula homines, qui monocollī appellantur, singulis cruribus saltuatim currentes vivacissimæ pernicitatis : quosdam etiam esse nullis cervicibus, oculos in humeris habentes. Jam vero egreditur omnem modum admirationis, quod iidem illi scriptores gentem esse*

(*) « Hos in alio non spirare cælo, ideoque ad finitimos reges non pertrahi » Bæton (fr. 3) ap. Plin. VII, 2, 2.

rus significaverit), nec non perdices, quibus anserum sit magnitudo. Homines vero illos avium istarum ova legere et abolere; in his enim regionibus grues nidificare; quare alibi nusquam neque ova gruum neque pullos reperiri: sarpe etiam gruem istis regionibus evolasse, quæ æneam cuspidem haberet infixam, accepto illic in præliis lectu. Similia sunt quæ de Enotocætis (qui auribus suis incumbunt), de feris hominibus, aliisque monstris dicuntur. Feros quidem homines ad Sandrocottum non esse adductos, quoniam extra regionem suam non sustineant vitam; eos calcēs antrorsum, plantas et digitos pedum retro aversos habere. Adductos vero fuisse quosdam Ore-carentes, nulles homines, qui circa Gangis orlum habitent, et vaporibus assarum carniū, et fructuum et florum odoribus enutriantur, et pro ore spiracula quædam habeant: hos rebus fætidis oppido gravari, ideoque vitam ægre tolerare, præ-

aiunt apud extrema India corporibus hirtis et avium ritu plumentibus, nullo cibatu vescentem, sed spiritu florum naribus hausto victitantem. Pygmaeos quoque haud longe ab his nasci; quorum qui longissimi sint, non longiores esse quam pedes duo et quadrantem.

31.

Plinius VII, 2, 14 : *In monte, cui nomen est Nulo (Nullo v. l.), homines esse aversis plantis, octonos digitos in singulis habentes, auctor est Megasthenes. (15) In multis autem montibus genus hominum capitibus caninis ferarum pellibus velari, pro voce latratum edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci. [Horum supra centum viginti millia fuisse prodente se Ctesias (fr. 76) scribit, et in quadam gente Indiæ feminas semel in viis parere genitosque confestim canescere, etc.]*

32.

Solinus. 52, 36 : *Ad montem, qui Nulo dicitur, habitant, quibus adversæ plantæ sunt et octoni digiti in plantis singulis. Megasthenes per diversos Indiæ montes esse scribit nationes capitibus caninis; armatas unguibus, amictas vestitu tergorum, ad sermonem humanum nulla voce sed latratibus tantum sonantes, asperis rictibus. [Apud Ctesiam legitur, quasdam feminas ibi semel parere natosque canos illico fieri, etc.]*

33.

Plinius VII, 2, 18 : *Megasthenes gentem inter Nomadas Indos narium loco foramina tantum habentem, anguium modo loripedem, vocari Scyritas. Ad extremos fines Indiæ ab oriente circa fontem Gangis Astomorum gentem sine ore, corpore toto hirtam vestiri frondium lanugine, halitu tantum viventem et odore, quem naribus trahant. Nullum iis cibum nullumque potum : tantum radicum florumque varios odores et silvestrium malorum, que*

sertim in castris. Præter hos de aliis permultis philosophos exposuisse, narrantes Ocypodes esse, qui cursu equos prævertant, et Enotocætas, qui aures ad talos usque dependentes habeant, quibus indormiant, adeo fortes ut arbores evellant et nervum rumpant; alios esse Unoculos, caninis auribus et crinibus erectis, pectore hispido, habentes oculum in media fronte; eos qui naso carent voraces esse et cruda edere et parvo tempore viventes auto senectulem extinguunt; iisdem superius oris labium supra alterum longe prominere. De Hyperboreis, qui mille annos vivunt, illos eadem dicere quæ dicant Simonides et Pindarus et alii fabularum scriptores. [Fabula etiam est, quod Timogenes dicit, æneis gullis pluere, quas in æceros colligant. Propinquius veritatis est, quod refert Megasthenes flumina auri ramenta deferre, ex quibus regi tributum advehatur: id enim etiam in Iberia contingit.]

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Indi putant septentriones versus habitare; ita alio modo, quam per scriptores rerum Indicarum fabella ista in occidentem videtur translata esse, quum ab aliis scriptoribus iidem homines in septentrionali Europæ parte collocentur. Plin. H. N. IV. 27. 5, Mela III, 6, Isidor. XI, 3. Ex iis, qui Indica conscripserunt, Enotocætas primus memoravit Ctesias Ind. 31, tum Duris ap. Plin. H. N. VII 2, 23.

« Brahmanæ (οἱ φιλόσοφοι) Megastheni narraverant, in India esse Ὀξύποδας, ἵππων μᾶλλον ἀπιόντας. Quam fabulam Indicam esse, ex eo Rāmājan'æ loco apparet, quem modo laudavimus; quo etiam nomen Ὀξύποδες explicatur. Nam quum Indi partem quandam Cirātaram nuncupent ἑκαπάδας i. e. μονόποδας, qui tamen esse veloces dicuntur, nomen cum apta quadam paronomasia Megasthenes voce Ὀξύποδες vertit (*). Neque Monopodes Ctesiae desunt, qui apud Plin. VII, 2, 17 hæc refert: *Item hominum genus, qui Monocoli vocarentur, singulis cruribus, miræ pernicitatis ad saltum, eosdemque Sciapodas vocari, quod in majore æstu humi jacentes resupini umbra se pedum protegant; non longe eos a Troglodytis (**)* abesse. Quæ Ecapādarum et Sciapodum confusio, solum ex similitudine nominum pendere videtur.

« Neque minus mirum est id quod de seris hominibus tradidit (fr. 30 a et 31). Hanc etiam rem Ctesias prior retulerat Ind. § 31. Cf. Solin. 52 Tzet. Chil. VII, 768, Gell. IX, 4. Quorum hominum inter Alexandri comites Bæto (fr. 3.) mentionem fecit ap. Plin. H. N. VII, 2. 3. Eidem appellantur *Antipodes* et inter gentes Æthiopicas enumerari solent. Cf. Isid. Orig. XI, 3. Opinionem illam apud Indos vernaculam fuisse, non modo ex eo apparet, quod multi scriptores, quorum alius alio non usus est, de hac re consentiant, sed etiam λώτιοι), ὄσ'ἑακαρῖα (i. e. χελώτιοι), πδν'ικαρῖα (i. e. χειρώτιοι), de quibus cf. Ctes. Ind. § 31.

(***) Ecapādarum non rara in epicis carminibus sit mentio ex. c.:

Mahāb'. II, 1837—1838: *Ibi conspexi Diophthalmos Triophthalmos, Metopophthalmos, qui variis e regionibus advenerunt, — Anthropophagos et Monopodes.*

Hariv. 9540—9541: *Præditi capillis erectis, nigris et albis, robore elephantorum decem mill. et procellæ, Monocheires, Monopodes, Monophthalmi, qui ora tremantia habent etc.*

Hariv. 9553: *Monopodes et Dipodes, alii Bicipites, Macilentis etc.*

Cf. Mahāb'. II, 1173. III, 16137, Hariv. 2444, As. res. VIII. 338. Allo nomine ab Indis vocantur eisdem ἑκακ'αραν'α. As. Res. VIII. 340.

(**) Troglodytæ ad eas pertinent gentes, quas alii scriptores Æthiopia, Indiæ alli adscripserunt. Indicis litteris minime desunt, quibus appellantur *girtgahvards*, i. e. in montanis cavernis viventes. Mahāb'. VI, 375.

ex litteris Indicis; pluries enim in epicis carminibus commemorantur *πακ'ἄδανγυλάδας*, quam vocem accuratissime Megasthenes nomine ὀπισθοδάκτυλος convertit (*).

« Plinius deinde scribit (VII, 2, 15) *genus hominum capitibus caninis, ferarum pellibus velari, pro voce latrati edere, unguibus armatum venatu et aucupio vesci*. Quæ narratio, si Solinum 52 sequaris, Megasthenis est. Neque in hac gente describenda, quam nomine Κυνοκέφαλοι appellavit, Ctesias deest, Ind. 20, Plin. l. l. Sanscrite nuncupantur *Çunamuc'ds* s. *Çvāmuc'ds* i. e. κυνοπρόσωποι s. κυνοκέφαλοι. As. Res. VIII. 331. Mores autem barbararum gentium sæpius tam immanes describuntur, ex. c. Mahāb' II, 1865: *Cirdtas conspicio, qui radicibus plantarum vescuntur, pellibus ferinis indutos, sædis moribus, sædisque factis*. Cf. Mahāb. VII, 6867 seq.

« Astomos in libris Indicis memorari, ostendere nondum possumus æque atque Amycteras, quos esse dixit *παμράγους, ὠμοράγους, ὀλιγοχρονίους*. Ipsa tamen verba descriptionis sunt documento, Megasthenem Indorum narrationes secutum esse. Voces enim *παμράγος* ceteræque, quibus Amycteras descripsit, ab usu sermonis græci remotæ sunt, et conversæ ex sanscritis vocibus. Ex. c., quum voce *παμράγος* Græci perraro utantur, apud Indos eadem vox est pervulgata, et usitata sunt cognomina barbararum gentium *sarvab'axa, vicrab'og'ana* (i. e. *παμράγος*), vel *mānsab'dxaca, āmis'dcin piçitācin, cravjāda* (i. e. *carnivorus* (**)).

« Ea quæ uni Monoculorum genti propria esse

(*) Cf. Mahāb'. X, 452—457. *Ibi conspiciebantur Rdxasæ et Picāk'æ varii, carnem humanam vorantes, sanguinem bibentes, ingentes, fuscis, sareis dentibus, tauris similes, capillis horridis, longis instructi conchis, pentapodes, ventriosi, optisthodactylli, asperi, deformes, voce horribili, campanis velibusque instructi, nigris gutturibus, formidolosi, crudelissimi, vultu horribili: variæque Rdxasarum formæ ibi conspiciebantur. Et alli quum sanguinem bibissent, læti catervatim saltabant, collocuti talia, « hoc est optimum, clarissimum, dulcissimum. » Sic colloquebantur illi vorantes medullam, ossa, sanguinem, adipem, hostium carnem devorantes, cruda carne vescentes, carne viventes.*

(**) Cf. Mahāb'. XII, 6956: *Cudræ dicuntur esse pamphagi semper, nullius facti expertes, impuri, et quem locum laudavimus in not. antecedente Carnivorus esse Paddos. jam Herodotus III, 99 retulerat. Omophagi esse iidem videntur atque qui vulgo appellantur Agriophagi. Interdum hisdem vocibus, quibus ipsa nomina gentium significent, scriptores quum Indici tum Græci utuntur. Ita apud Plinium VI, 35, 17 (qui locus videtur ad Indiam potius quam ad Æthiopiam spectare) memorantur *Nigræ, quorum rex unum oculum habeat in fronte, Agriophagi, Pamphagi, Anthropophagi, Cynamolgi (caninis capitibus); pars quædam Æthiopum locustis tantum vitæ, si quadragessimum annum vitæ non excedunt.**

Megasthenes dixit, Indi solent populis attribuere variis: *Monommatos* nuncupare solent *Ἐκάριος* s. *Ἐκαυιλόκ'ανας* (*), *ὀρθογαίτας* *υρίδ'ναρέριος*, quod nomen optime Megasthenes interpretatus est: imo etiam *Cyclopes* Indici commemorantur nomine *λαλάδρα* i. e. *μετωπόφθαλμος* (**).

« Brahmanas, Megasthenes deinde refert, de *Hyperboreis* qui mille annos viverent, idem atque Simonidem, Pindarum aliosque mythologos narrare. Quam igitur fabulam, quæ antiquissimo tempore in Græciam ex India videtur pervenisse, Megasthenes, ubi orta erat, et reperit et recognovit (**). Eandem Ctesias narraverat (Ind. 23) alique auctores, quos Plinius VII, 2, 20 seq. protulit (***)).

« Aliam Indiæ gentem Megasthenes tradit, sicut Ctesias et Clitarchus, quadragenos annos non ex-

(*) Cf. Maháb'. III. 16137, *As. Res.* VIII. 310, et Harivancæ locus in annot. [not. *** pag. anteced.] *Jallstos*.

(**) Maháb'. III, 16137, II, 1837. Ad idem genus non modo *Monoculi* (*Ἐκάριος*) pertinent, sed etiam *Trioculi* (*trinétrás* s. *trjards*). Nam Maháb. VII, 9629. leguntur verba hæc: *fronti oculum inseruit: ideo trioculus appellatur*.

(**) Cf. Lassenii hanc explicationem (*Zeltschr.* II, p. 67): « *Uttaracurulis ein Theil Sericas, und da die ersten Nachrichten von den Serern über Indien nach dem Westen kamen, so ist wohl ein Theil der Erzählungen vom ruhigen, glücklichen Leben der Serer aus den Indischen Berichten von Uttaracurus zu erklären. Das lange Leben der Serer gehört auch dahin, namentlich, wenn Megasthenes vom tausendjährigen Leben der Hyperboræer erzählt. Maháb'. VI, 264 heisst es, das die Uttaracurus 1000, ja 10000 Jahre lebten. Wir schliessen hieraus, dass Megasthenes auch von den Uttaracurus geschrieben, und ihren Namen nicht unpassend durch den der Hyperboræer wiedergegeben habe.* »

(***) *Cyrnos Indorum genus Isigonus annis centenis quadragensis vivere. Quo loco pro voce Cyrnos Cyros legendum esse, et in hunc modum nomen Uttara-curu præcisum esse conjicio. Accuratus nomen reddiderunt Ptolemæus: Ὀτροροκόρρα, Orosius: Oltorogarras, Amm. Marcell.: Opirocarras (qua in voce litteræ TT in litteram Π corruptæ videntur), Plinius VI, 20. 3, et Solinus: Attacori.* »

cedere, feminasque septimo ætatis anno parere. Quæ narratio spectat ad gentem summam meridiem versus habitantem, cujus maturam pubertatem Indi, sicut solent, nimis auxerunt, et falsa conjectura brevioris vitæ exornaverunt.

« Sese ex illis monstris ullum vidisse, Megasthenes nequaquam dixit: hoc solum ait: τὰς μὲν οὖν ἀγρίους μὴ κομισθῆναι παρὰ Σανδρόκοτον· ἀποχρηταρῆν γάρ, deinde: ἀστόμους δὲ τινὰς ἀγθῆναι, ἀνθρώπους ἡμέρους, sed etiam hos sese vidisse non contendit: in castris enim Indicis eos fuisse narrat, et conjecturam eorum jam supra ostendimus vanam esse, qui Megasthenem in castris affuisse putant. »

E LIBRO TERTIO.

35.

Arrian. Ind. c. 11: Νενέμηνται δὲ οἱ πάντες Ἴνδοι ἐς ἑπτὰ μάλιστα γενεάς· Ἰν μὲν αὐτοῖσιν οἱ σοφισταὶ εἰσι, πλεῖθει μὲν μείους τῶν ἄλλων, δοξῆ δὲ καὶ τιμῇ γεραρώτατοι. (1) Οὔτε γὰρ τι τῷ σώματι ἐργάζεσθαι ἀναγκαίη, σπῖν προσκίεται, οὔτε τε ἀποφέρειν ἀπ' ἔτους πονέουσιν ἐς τὸ κοινόν· οὐδέ τι ἄλλο ἀνάγκης ἀπλῶς ἐπεῖναι τοῖσι σοφιστῆσιν, ὅτι μὴ θύειν τὰς θυσίας τοῖσι θεοῖσιν ὑπὲρ τοῦ κοινῆ τῶν Ἰνδῶν· (2) καὶ ὅστις δὲ ἰδίᾳ θύει, ἐξηγητῆς αὐτῷ τῆς θυσίης τῶν τις σοφιστέων τούτων γίνεται, ἵως οὐκ ἂν ἄλλως κεχαρισμένῳ τοῖς θεοῖσι θύσαντας. (3) Εἰσὶ δὲ καὶ μαντικῆς οὔτοι μόνον Ἰνδῶν δαίμονες, οὐδὲ ἐρεῖται ἄλλω μαντεύεσθαι ὅτι μὴ σοφῶν ἀνδρῶν. (4) Μαντεύουσι δὲ ὅσα ὑπὲρ τῶν ὠρέων τοῦ ἔτους καὶ εἴ τις ἐς τὸ κοινόν συμφορὴ καταλαμβάνει· τὰ δὲ ἰδίᾳ ἐκάστοισιν οὐ σπῖν μέλει μαντεύεσθαι, ἢ ὡς οὐκ ἐξικνεομένης τῆς μαντικῆς ἐς τὰ σμικρότερα, ἢ ὡς οὐκ ἄξιον ἐπὶ τούτοις πονέεσθαι. (5) Ἰστικὸς δὲ ἀμάρτοι ἐς τρεῖς μαντευσάμενος, τούτῳ δὲ ἄλλο μὲν κακὸν γίνεσθαι οὐδὲν, σιωπᾶν δὲ εἶναι ἐπάναγκες τοῦ λοιποῦ· καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἐξαναγκάσει τὸν ἄνδρα τοῦτον φωνῆσαι, ὅτου ἢ σιωπῆ κατακέρχεται. (6) Οὔτοι γυμνοὶ διακτιῶνται οἱ σοφισταί, τοῦ μὲν χειμῶνος ὑπαίθριοι ἐν τῷ ἔλῳ, τοῦ δὲ θέρος ἐπὶν ὁ ἥλιος κατέχη, ἐν τοῖσι

E LIBRO TERTIO.

35.

Distinguuntur Indi omnes in septem potissimum genera hominum: quorum alii sophistæ sive sapientes appellantur, numero quidem reliquis inferiores; sed honore et gloria præstantissimi. (2) Neque enim ad ulla opera quæ corpore præstantur adigi possunt: neque quicquam conferunt ad publicum usum ex iis quæ labore parant; neque, ut summam dicam, ullius plane operis necessitas sophistis imposita est, nisi ut diis pro communi salute sacrificia faciant. (3) Et si quis privatim sacrificat, aliquis ex his sophistis interpret sacrificiorum ei adjungitur; tanquam aliter accepta diis sacrificia futura non sint. (4) Sunt

vero etiam hi soli inter Indos divinandi periti: neque cuiquam divinatio permittitur nisi sapienti viro. (5) Vaticinantur autem de temporibus anni, aut si quæ publica calamitas immineat. De rebus privatis non vaticinantur, sive quod divinandi rationem ad res minores pertinere non putant: sive quod indignum credunt circa minutiora hæc laborare. (6) Quicumque autem ter divinando a vero aberrarit, huic nihil aliud pœnæ loco infligitur, quam quod ei deinceps silentium agere necesse est: neque est qui cogat virum hunc vocem mittere, cui silentium imperatum fuerit. (7) Hi sophistæ undi degunt. Hieme sub dio apri-cantur: aestate, quum sol fervet, in pratis et palustribus locis sub ingentibus arboribus. Quarum umbram Nearchus scribit ad quinque jugera in circuitu extendi, facileque

λειμῶσι καὶ τοῖσιν ἔλαισιν ὑπὸ δένδροισι μεγάλοισιν· ὧν τὴν σκίην Νέαρχος λέγει ἰς πέντε πλέθρα ἰν κύκλῳ ἐξικνέσθαι, καὶ ἂν καὶ μυρίους ἀνθρώπους ὑπὸ ἐνὶ δένδρῳ σκιαζέσθαι· τηλικαῦτα εἶναι ταῦτα τὰ δένδρεα. (8) Σιτέονται δὲ ὠραῖα καὶ τὸν φλοιὸν τῶν δένδρων, γλυκύν τε ὄντα τὸν φλοιὸν καὶ τρόφιμον οὐ μείον ἤπερ αἱ βάλαναι τῶν φοινίκων.

9. Αεύτεροι δ' ἐπὶ τούτοισιν οἱ γεωργοὶ εἰσιν· οὗτοι πλήθει πλείστοι Ἰνδῶν ἰόντες· καὶ τούτοισιν οὔτε δπλα ἐστὶν ἀρχία οὔτε μέλει τὰ πολέμια ἔργα, ἀλλὰ τὴν χώραν οὗτοι ἐργάζονται· καὶ τοὺς φόρους τοῖσι τε βασιλεῦσι καὶ τῆσι πόλισιν, ὅσαι αὐτόνομοι, οὗτοι ἀποφέρουσι· (10) καὶ εἰ πόλεμος ἐς ἀλλήλους τοῖσιν Ἰνδοῖσι τύχοι, τῶν ἐργαζομένων τὴν γῆν οὐ θέμις σὺν ἀπτεσθαι, οὐδὲ αὐτὴν τὴν γῆν τάμνειν· ἀλλὰ οἱ μὲν πολεμεύουσι καὶ κατακαίνουσι ἀλλήλους ὅπως τύχοιεν, οἱ δὲ πλησίον αὐτῶν κατ' ἡσυχίην ἀροῦσιν ἢ τρυγῶσιν ἢ κλαδοῦσιν ἢ θερίζουσι.

11. Τρίτοι δὲ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ νομέες, οἱ ποιμένες τε καὶ βουκόλοι, καὶ οὗτοι οὔτε κατὰ πόλιας οὔτε ἰν τῆσι κώμησιν οἰκίουσι. Νομάδες τέ εἰσι καὶ ἀνὰ τὰ οὐρεα βιοτεύουσι· φόρον δὲ καὶ οὗτοι ἀπὸ τῶν κτηνῶν ἀποφέρουσι· καὶ θηρεύουσι οὗτοι ἀνὰ τὴν χώραν ὄρνιθας τε καὶ ἀγρια θηρία.

Cap. XII. Τέταρτον δὲ ἐστὶ τὸ δημιουργικὸν τε καὶ καπηλικὸν γένος. Καὶ οὗτοι λειτουργοὶ εἰσι, καὶ φόρον ἀποφέρουσι ἀπὸ τῶν ἔργων τῶν σφετέρων, πλὴν γε ὅτ' ὅσοι τὰ ἀρχία δπλα ποιέουσι· οὗτοι δὲ καὶ μισθὸν ἐκ τοῦ κοινοῦ προσλαμβάνουσι. Ἐν δὲ τούτῳ τῷ γένει οἷ τε ναυπηγοὶ καὶ οἱ ναῦται εἰσιν, ὅσοι κατὰ τοὺς ποταμούς κλώουσι.

2. Πέμπτον δὲ γένος ἐστὶν Ἰνδοῖσιν οἱ πολεμισταὶ, πλήθει μὲν δεύτερον μετὰ τοὺς γεωργούς, πλείστη δὲ ἐλευθερίῃ τε καὶ εὐθυμίῃ ἐπιχρῶμενον· καὶ οὗτοι ἀσκηταὶ μόνων τῶν πολεμικῶν ἔργων εἰσὶ. (3) Τὰ δὲ δπλα ἄλλοι αὐτοῖσι ποιέουσι, καὶ ἵππους ἄλλοι παρέχουσι· καὶ διακονέουσιν ἐπὶ στρατοπέδῳ ἄλλοι, οἱ τοὺς τε ἵππους αὐτοῖσι θεραπεύουσι καὶ τὰ δπλα ἐκκαθαίρουσι καὶ τοὺς ἐλέφντας ἄγουσι καὶ τὰ ἄρματα κοσμέουσι τε καὶ ἔνιοχέουσιν. (4) Αὐτοὶ δὲ, ἔστ' ἂν μὲν πολεμείη δέη, πολεμεύουσιν, εἰρήνης δὲ γενομένης εὐθυμείονται· καὶ σφιν μισθὸς ἐκ τοῦ κοινοῦ τοσούδε ἔρχεται, ὡς καὶ ἄλλους τρέφειν ἀπ' αὐτοῦ εὐμαρέως.

5. Ἑκτοὶ δὲ εἰσιν Ἰνδοῖσιν οἱ ἐπίσκοποι καλεόμενοι. Οὗτοι ἐφορῶσι τὰ γινόμενα κατὰ τε τὴν χώραν καὶ κατὰ τὰς πόλιας· καὶ ταῦτα ἀναγγέλλουσι τῷ βασιλεῖ, ἵνα περ βασιλεύονται Ἰνδοὶ, ἢ τοῖσι τέλεσιν, ἵνα περ αὐτόνομοι εἰσὶ· καὶ τούτοισιν οὐ θέμις ψευδὸς ἀγγεῖλαι οὐδὲν· οὐδὲ τις Ἰνδῶν αἰτίην ἔσχε ψεύσασθαι.

6. Ἑβδομοὶ δὲ εἰσιν οἱ ὑπὲρ τῶν κοινῶν βουλευόμενοι δμοῦ τῷ βασιλεῖ, ἢ κατὰ τὰς πόλιας ὅσαι αὐτόνομοι σὺν τῆσιν ἀρχῆσι. (7) Πλήθει μὲν ὀλίγον τὸ γένος τοῦτό ἐστι, σοφίῃ δὲ καὶ δικαιοσύνῃ ἰσ πάντων προκεκριμένον· ἐνθεν οἷ τε ἀρχόντες αὐτοῖσιν ἐπιλέγονται καὶ ὅσοι νομάρχαι καὶ ὑπαρχοὶ καὶ θησαυροφύλακες τε καὶ στρατοφύλακες, ναύαρχοι τε καὶ ταμίαι, καὶ τῶν κατὰ γεωργίην ἔργων ἐπιστάται.

8. Γαμέειν δὲ ἐξ ἑτέρου γένους οὐ θέμις, ὅσον τοῖσι γεωργοῖσιν ἰσ τοῦ δημιουργικοῦ, ἢ ἔμπαλιν· οὐδὲ δύο τέχνας ἐπιτηδεύειν τὸν αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο θέμις· οὐδὲ ἀμείβειν ἐξ ἑτέρου γένους εἰς ἕτερον, ὅσον γεωργικὸν ἐκ νομῆος γενέσθαι, ἢ νομῆα ἰσ δημιουργικοῦ. (9) Μοῦνον

dena hominum millia sub unius arboris umbra delitescere; tantae magnitudinis esse eas arbores. (8) Fructibus vero maturis vescuntur corticibusque arborum, quae et dulces sunt et multi nutrimenti, perinde atque palmarum fructus.

9. Secundum genus hominum post sophistas sunt agricolae, qui quidem numero reliquas Indorum tribus longe superant. Hi neque arma habent, quibus in bello utantur, neque bellicas res curant: sed agros colunt, et regibus liberisque urbibus tributa pendunt; (10) et si intestina inter Indos bella incidant, nec licet militibus manus injicere agricolis, neque ipsum agrum vastare. Sed alii inter se bellum gerunt seseque mutuo interficiunt prout res dat; alii juxta illos tranquille aut arant, aut fruges colligunt, aut poma ab arboribus decutiunt, aut messes vacant.

11. Tertium genus Indorum sunt pastores sive opiliones sive bubulci, et hi neque urbes neque pagos inhabitant, sed vagabundi in montibus degunt, tributum vero et hi ex armentis et pecore pendunt, avesque et agrestes feras venantur.

XII. Quartum genus est opificum et negotiatorum. Et hi munera publica praestant, atque ex operibus suis tributa persolvunt, his exceptis qui arma bellica fabricantur. Hi enim etiam ex publico mercedem accipiunt: in hoc genere sunt fabri navales et nautae quotquot flumina navigant.

2. Quintum genus est militantium: multitudine quidem

secundum post agricolas, sed maxime liberum atque alacere. Ili solum bellicas res exercent. (3) Arma alii ipsis conficiunt, et equos alii suppeditant, serviuntque his apud castra alii, qui et equos curant atque arma extergunt, et elefantos ducunt, et currus instruunt ac gubernant. (4) Ipsi vero, quum bellandum est, bellant: constituta autem pace jucundam atque alacrem vitam degunt, tantumque stipendii eis ex publico datur, ut ex eo etiam alios commode alere possint.

5. Sextum genus est episcoporum sive inquisitorum, ut vocantur. Hi quid in agris agatur inquirunt, eaque regibus, si per reges gubernantur, aut magistratibus, si liberae civitates sunt, denuntiant. His fas non est falsa pro veris denuntiare: neque Indorum quisquam mendacii unquam accusatus est.

6. Septimum genus est eorum qui de rebus ad commune pertinentibus consultant: idque vel cum rege, vel per urbes quae liberae imperium tenent cum magistratibus. (7) Atque hi quidem numero pauci sunt: sed sapientia ac justitia reliquis praestant. Ex hoc genere magistratus et regionum praesides et praefecti et quaestores ac copiarum et classium duces, ac dispensatores et rerum rusticarum exactores deliguntur.

8. Conjugia inter hos ordines promiscua fieri nefas est. Neque enim licet exempli causa agricolae ex opificum ordine

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

τῶν δλων. Οὐκ ἔστι δ' οὔτε γαμῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὔτ' ἐπιτήδευμα οὔτ' ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης, οὔδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτὸν, πλὴν εἰ τῶν φιλοσόφων τις εἴη· ἐᾶσθαι γὰρ τοῦτον δι' ἀρετήν.

• Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur μέρη, apud Arrianum γενναί, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem quum tribus Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Græca ratione et ab aula Pát'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis tribus ad Indicas quattuor revocare facillimum est. Ita enim cum alteris alteræ congruunt :

Prima tribus Brahmanas continet, neque tamen omnes, sed eos tantum, qui sacris præsent. Cui tribui Megasthenem ascetas falso addidisse, apparet ex hoc Arriani loco : Μῶνον σφίσιν ἀνεῖται, σοριστήν ἐκ παντός γένιος γενέσθαι. Ind. 12, 9. Cf. Strab. p. 713. *Alter*a tribus Vaicjarum partem agrum colentem, *tertia* impuros quosdam continet. Man. X. 48—49. *Quarta* homines duarum tribuum comprehendit, et Vaicjas (φόρον τελούντας) et Cudras (ἀτελεῖς καὶ μισθὸν προσλαμβάνοντας). *Quinta* tribus cum Indica altera convenit. In *sexta* iterum duarum tribuum partes commixtæ sunt, et vulgares spectatores, quos regem Indica lex ex omni tribu colligere jubet (cf. Man. VII, 154, et Cullucab'at'tæ commentarium), et eos, qui ad officiales inspiciendos emittebantur. Ad hanc alteram partem solam pertinere possunt hæc Strabonis verba : καθίστανται δ' οἱ ἀριστοὶ καὶ πιστότατοι. *Septimam* tribum Brahmanæ ii efficiunt, quos in prima tribu collocare Megasthenes omisit. • *Schwanbeckius*.

36 a.

Strabo XV, p. 707 pergit : Τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μὲν αἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἀστυνόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν· ὧν οἱ μὲν ποταμοὺς ἐξεργάζονται, καὶ ἀναμετροῦσι

τὴν γῆν, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλειστάς διώρυγας· ἀφ' ὧν εἰς τὰς ὀχετείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπισκοποῦσιν ὅπως ἐξ ἰσῆς πᾶσιν ἢ τῶν ὑδάτων παρείη χρῆσις. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρευτῶν ἐπιμελοῦνται, καὶ τιμῆς καὶ κολάσεως εἰσὶ κύριοι τοῖς ἐπαξίως· καὶ φορολογοῦσι δὲ, καὶ τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιελέπουσιν, ὑλοτόμων, τεκτόνων, χαλκίων, μεταλλευτῶν· ὁδοποιοῦσι δὲ, καὶ κατὰ δέκα στάδια στήλην τιθείασιν, τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσαν. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἐξ πεντάδας διήρηνται· καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν, οἱ δὲ ξενοδοχοῦσιν· καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμουσιν, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι, παρέδρους ἔόντες· καὶ προπέμπουσιν ἢ αὐτοὺς, ἢ τὰ χροῖματα τῶν ἀποθανόντων· νοσοῦντων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἀποθανόντας θάπτουσι. Τρίτοι δ' εἰσὶν, οἱ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν, καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ κρείττους καὶ χειρόρους γοναί, καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς καπιλείας καὶ μεταβολὰς· οἷς μέτρων μελεῖ καὶ τῶν ὠρσίων, ὅπως ἀπὸ συστήμου πωλοῖτο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι, πλὴν εἰ διττοὺς ὑποτελοῖται φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προεστῶτες τῶν δημιουργουμένων, καὶ πωλοῦντες ταῦτα ἀπὸ συστήμου, χωρὶς μὲν τὰ καινὰ, χωρὶς δὲ τὰ παλαιά· τῷ μὲν γίνονται δὲ ζήμια. Ἑκτοὶ δὲ καὶ ὕστατοι οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων· θάνατος δὲ τῷ κλέψαντι τὸ τέλος. Ἰῆξ μὲν ἕκαστοι ταῦτα, κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς τιμῶν τε καὶ ἀγορᾶς καὶ λιμένων, καὶ ἰερῶν.

Μετὰ δὲ τοὺς ἀστυνόμους τρίτη ἐστὶ συναρχία ἢ περὶ τὰ στρατιωτικὰ, καὶ αὕτη ταῖς πεντάσιν ἐξαχῆ διωρισμένη· ὧν τὴν μὲν μετὰ τοῦ ναυάρχου τάττουσι, τὴν δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν βοικῶν ζευγῶν, δι' ὧν ὄργανα κομίζεται καὶ τροφή αὐτοῖς τε καὶ τοῖς κτήνεσι καὶ τὰ χρήσιμα τῆς στρατείας. Οὗτοι δὲ καὶ τοὺς διακόνους παρέχουσι τυμπανιστὰς καὶ (τοὺς) κωδωνοφόρους, ἔτι δὲ καὶ ἵπποκόμους καὶ μηχανοποιούς καὶ τοὺς τούτων ὑπρέτας· ἐκπέμπουσι τε πρὸς κώδωνας τοὺς χορτολόγους, τιμῆ καὶ κολάσει τὸ τάχος κατασκευαζόμενοι καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τρίτοι δὲ εἰσὶν οἱ τῶν πεζῶν ἐπιμελούμενοι· τέταρτοι δ' οἱ τῶν

et magistratus et judicia et rerum omnium administratio geritur. Non licet ex alio genere in aliud matrimonio contrahendo transire, aut ab unius generis institutis ad alius descendere; neque simul pluribus se dare tractandis, nisi philosophus quis sit; huic enim ob virtutem conceditur.

36 a.

De magistratibus alii annonæ, alii urbi, alii militibus præsent. Horum primi curant flumina, alii agrum meliuntur, ut in Ægypto, et clausis aquæ ductibus præsent, ut ex æquo omnibus aquarum usus suppeditet. Iidem venatorum curam gerunt, et præmiil et supplicii pro meritis potestatem habent, et tributa legunt et artes inspiciunt quæ circa terram exercentur, ut eorum qui ligna vel domos vel res vel metalla operantur. Conficiunt etiam vias et per

dena stadia lapidem locant de verticula et distantias indicantem.

Urbani milites in sex quinterniones sunt divisi. Nam alii officia inspiciunt, alii hospitem procuracionem gerunt, hospitia iis distribuunt, et vitam eorum observant, et assecclas iis dant, et deducunt vel ipsos vel, si moriantur, opes eorum. Ægrotantium quoque curam habent et mortuos sepeliunt. Tertii sunt qui ortus et obitum civium scrutantur, quando et quomodo evenerint; idque tributorum gratia, et ne boni malive nativitas et mors laleant. Quarti circa cauponas et commercia versantur. Hi mensurarum frugumque curam habent, ut consignata vendantur, neque sinant eundem plura commutare, nisi duplex vectigal persolvat. Quinli operibus locandis præsent, ea ob signata

ἵππων· πέμπτοι δ' ἄρμάτων· ἕκτοι δὲ ἐλεφάντων. Βασιλικοὶ τε σταθμοὶ καὶ ἵπποις καὶ θηρίοις· βασιλικὸν δὲ καὶ ὄπλοφυλάκιον· παραδίδωσι γὰρ ὁ στρατιώτης τὴν τε σκευὴν εἰς τὸ ὄπλοφυλάκιον καὶ τὸν ἵππον εἰς τὸν ἵππων καὶ τὸ θηρίον ὁμοίως. Χρῶνται δ' ἀχαλινώτοις· τὰ δ' ἄρματα ἐν ταῖς ὁδοῖς βόες ἔλκουσιν· οἱ δὲ ἵπποι ἀπὸ φορβιᾶς ἄγονται τοῦ μὴ παρεμπίπρασθαι τὰ σκέλη μηδὲ τὸ πρόθυμον αὐτῶν ὑπὸ τοῖς ἄρμασιν ἀμβλύνεσθαι. Δύο δ' εἰσὶν ἐπὶ τῷ ἄρματι παραβάται πρὸς ἡνίοχον· ὁ δὲ τοῦ ἐλεφάντος ἡνίοχος τέταρτος, τρεῖς δ' οἱ ἀπ' αὐτοῦ τοξεύοντες. Sequitur fragm. 22. De ratione qua equos et elephantos Indi regant, pluribus agit Aelianus XIII, 9, qui Megasthenem procul dubio exscripsit : Ἴππον δὲ ἄρα Ἰνδῶν κτασθεῖν καὶ ἀνακροῦσαι προπηδῶντα καὶ ἐκθέοντα οὐ παντὸς ἦν, ἀλλὰ τῶν ἐκ παιδὸς ἱππεῖαν πεπαιδευμένων. Τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἔστιν ἐν ἔθει, χαλινῶ ἄρχειν αὐτῶν καὶ βυθμίζειν αὐτοὺς καὶ ἰθύνειν· κημοῖς δὲ ἄρα κεντρωτοῖς ἀκόλαστον τε ἔχουσι τὴν γλώτταν, καὶ τὴν ὑπερώαν ἀβασάνιστον· ἀναγκάζουσι δὲ αὐτοὺς ὁμοῦ οἷοι τὴν ἱππεῖαν σοφισταὶ περικυκλεῖν καὶ περιδινεῖσθαι ἐς ταῦτόν στρεφομένους, καὶ ἕπερ εἶδον ἀστόμους. Δεῖ δὲ ἄρα τῷ τοῦτο δρᾶσοντι καὶ ῥώμης χειρῶν, καὶ ἐπιστήμης εὖ μάλα ἱππικῆς. Πειρῶνται δὲ οἱ προήκοντες εἰς ἄκρον τῆσδε τῆς σοφίας καὶ ἄρμα οὕτως περικυκλεῖν καὶ περιάγειν· εἴη δ' ἂν ἄθλος οὐκ εὐκταφρόνητος, ἀδηφάγων ἵππων τέτρωτον περιστρέφειν βραδίως. Φέρει δὲ τὸ ἄρμα παραβάτας καὶ δύο. Ὁ δὲ στρατιώτης ἄλλος ἱπὶ τοῦ καλουμένου θωρακίου, ἢ καὶ νῆ Δία τοῦ ἰώτου γυμνοῦ καὶ ἐλευθέρου, πολεμιστὰς μὲν τρεῖς, πρῶτον ἑκάτερα βάλλοντας, καὶ τὸν τρίτον κατόπιν· τέταρτον δὲ τὸν τὴν ἄρπην κατέχοντα διὰ χειρῶν, καὶ

ἐκείνη τὸν θῆρα ἰθύνοντα, ὡς οἶασι ναῦν κυβερνητικὸν ἄνδρα καὶ ἐπιστάτην τῆς νεώς.

37.

Strabo XV, 704 (praecedit fragmenti 36 initium) : Ἴππον δὲ καὶ ἐλέφαντα τρέφειν οὐκ ἔστιν ἰδιώτης· βασιλικὸν δ' ἑκάτερον νενομίσταται τὸ κτῆμα, καὶ εἰσὶν αὐτῶν ἐπιμεληταί.

Θῆρα δὲ τῶν θηρίων τούτων τοιαῦτα. Χωρὶον φιλὸν ἕσον τεττάρων ἢ πέντε σταδίων τάφρῳ περιγυράζοντες βαθεῖα, γεφυροῦσι τὴν εἰσοδὸν στενωπῆ, γεφύρα· εἴτ' εἰταφίεσι θηλείας τὰς ἡμερωτάτας τρεῖς ἢ τέσσαρας· αὐτοὶ δ' ἐν καλυβίοις κρυπτοῖς ὑποκίθηται λοχῶντες· ἡμέρας μὲν οὖν οὐ προσίσαισι οἱ ἄγριοι· νύκτωρ δ' ἐφ' ἓνα ποιῶνται τὴν εἰσοδὸν· εἰσιόντων δὲ, κλείουσι τὴν εἰσοδὸν λάθρα· εἴτα τῶν ἡμέρων ἀθλητῶν τοὺς ἀλκιμωτάτους εἰσάγοντες, διαμάχονται πρὸς αὐτοὺς, ἄμα καὶ λιμῶ καταπονοῦντες· ἤδη δὲ καμνόντων οἱ εὐθαρσέστατοι τῶν ἡνίοχων λάθρα καταβαίνοντες, ὑποδύνουσι ἕκαστος τῇ γαστρὶ τοῦ οἰκείου ὄγκηματος· ὁμοίμως δ' ἐνθένδε, ὑποδύνει τῷ ἀγρίῳ, καὶ σύμποδα δεσμεῖ· γενομένου δὲ τούτου, κελεύουσι τοῖς τιθασοῖς, τύπτειν τοὺς συμποδισθέντας, ἕως ἂν πέσωσιν εἰς τὴν γῆν· πεσόντων δ' ὁμοιοῖνοις ἱμῶσι προσλαμβάνονται τοὺς αὐχένας αὐτῶν πρὸς τοὺς τῶν τιθασῶν· ἵνα δὲ μὴ σειόμενοι τοὺς ἀναβαίνειν ἐπ' αὐτοὺς ἐπιχειροῦντας ἀποσειοῖντο, τοῖς τρηχῆλοις αὐτῶν ἐμβάλλονται κύκλω τομαῖς, καὶ κατ' αὐτὰς τοὺς ἱμᾶντας περιτιθέασιν, ὡσθ' ὑπ' ἀλγυδόνου εἴκειν τοῖς δεσμοῖς, καὶ ἔσυχάζειν· τῶν δ' ἀλόντων ἀπολέξαντες τοὺς πρῆσβυτέρους ἢ νεωτέρους τῆς γείρας, τοὺς λοιποὺς ἀπάγουσιν εἰς τοὺς σταθμούς· ὄψαντες δὲ τοὺς μὲν πόδας πρὸς ἀλλήλους, τοὺς δὲ αὐχένας

Incantes, seorsum nova a veteribus : quæ qui miscuerit, multam persolvit. Sexti et ultimi venditarum rerum decimas exigunt : et qui vectigali rempublicam defraudarit, capite plectitur. Ac privatim quidem singuli hæc curant, publice vero et privata et civilia et publicam suppellectilem et pretia et forum et portus et sacra.

Post urbis præfectos est tertium collegium, quod circa rem militarem versatur, ad eundem modum in quincentionibus sex divisum, quorum unum adiungunt classis præfecto; secundum ei, qui bobus præest, quibus instrumenta et cibaria et alia militiæ necessaria portantur. Idem ministros præbent, qui tympanis et tintinnabulis utuntur, item equisones et machinarum fabros, et horum famulos. Porro pabulatores pabulatum ad tintinnabulum mittunt, præmio et supplicio celeritatem et securitatem eos condocerentes. Tertii peditum curam habent; quarti equorum, quinti currum, sexti elephantorum. Equis ac ceteris bestiis regia stabula sunt : est etiam regium armamentarium, in quo arma adservantur. Nam miles armaturam in armamentarium reddit, equum in equile, elephantum in suum item stabulum. His utuntur infrenibus. Currus a bobus in itinere trahuntur; equi capistro ducuntur, ne femora curribus junctorum intertrigine lædantur, neve eorum alacritatem currus hebetent. Currus præter aurigam vectores duos habet, elephas aurigam et tres sagittarios.

37.

Equum et elephantum privato homini alere non licet : utrumque enim regis possessio censetur, sumptusque harum rerum curatores.

Elephantum autem sic venantur. Locum aliquem ab omni purgatum materia, quattuor aut quinque stadiorum, profunda fossa circumdant. Tum ingressum ponte angustissimo jungunt. Deinde tres quattuorve elephantas feminas de mansuetis immittunt : ipsi in tuguriis occulti insidiantur. Per diem silvestres non accedunt, nocte autem singularim introeunt : quibus ingressis venatores clam aditum occludunt. Postea nonnullos e cicuribus certioribus fortissimos introducentes cum his pugnant, simul etiam fame defatigant. Quum vero jam defessi fuerint, aurigarum audacissimi, clam descendentes et sui quisque elephantis uterum subeuntes, compedes illis injiciunt. Quo facto cicures instigant ut vinclos verberent, quousque in terram cadant. Postquam ceciderunt, hubulis loris eorum colla ad domitorum adstringunt : et ne adscensores excutere possint, colla circumcidentes, in cæsuris vincula imponunt, ut præ dolore vinculis cedant et quietem agant. De captis seliguntur quicumque vel senio vel juvenia inutiles sunt : reliqui in stabula ducuntur, et pedibus invicem vinculis ac collo ad columnam valide infixam fame domantur : deinde

τῶν ὄλων. Οὐκ ἔστι δ' οὔτε γαμεῖν ἐξ ἄλλου γένους, οὔτ' ἐπιτέδευμα οὔτ' ἐργασίαν μεταλαμβάνειν ἄλλην ἐξ ἄλλης, οὐδὲ πλείους μεταχειρίζεσθαι τὸν αὐτὸν, πλὴν εἰ τῶν φιλοσόφων τις εἴη· ἐᾶσθαι γὰρ τοῦτον δι' ἀρετήν.

« Apud Strabonem et Diodorum tribus appellantur μέρη, apud Arrianum γινεαί, ita ut illa voce Megasthenes usus esse videatur. Megasthenes autem quum tribus Indicas enarraret, in eo erravit, quod et Græca ratione et ab aula Pat'aliputrica hanc rem perlustravit. Sine hac altera causa vix fieri poterat, ut sextam et septimam tribum in istum modum componeret. Sed Megasthenis tribus ad Indicas quattuor revocare facillimum est. Ita enim cum alteris alteræ congruunt :

Prima tribus Brahmanas continet, neque tamen omnes, sed eos tantum, qui sacris præsent. Cui tribui Megasthenem ascetas falso addidisse, apparet ex hoc Arriani loco : Μοῦνον σφίσι ἀνεῖται, σοφιστήν ἐκ παντός γένεος γενέσθαι. Ind. 12, 9. Cf. Strab. p. 713. *Alter*a tribus Vaicjarum partem agrum colentem, *tertia* impuros quosdam continet. Man. X. 48—49. *Quarta* homines duarum tribuum comprehendit, et Vaicjas (φόρον τελούντας) et Cudras (ἀτελεῖς καὶ μισθὸν προσλαμβάνοντας). *Quinta* tribus cum Indica altera convenit. In *sexta* iterum duarum tribuum partes commixtæ sunt, et vulgares spectatores, quos regem Indica lex ex omni tribu colligere jubet (cf. Man. VII, 154, et Cullacab'at'tæ commentarium), et eos, qui ad officiales inspiciendos emittebantur. Ad hanc alteram partem solam pertinere possunt hæc Strabonis verba : καθίστανται δ' οἱ ἀριστοὶ καὶ πιστότατοι. *Septimam* tribum Brahmanæ ii efficiunt, quos in prima tribu collocare Megasthenes omisit. « Schwanbeckius.

36 a.

Strabo XV, p. 707 pergit : Τῶν δ' ἀρχόντων οἱ μὲν εἰσιν ἀγορανόμοι, οἱ δ' ἀστυνόμοι, οἱ δ' ἐπὶ τῶν στρατιωτῶν· ὧν οἱ μὲν ποταμούς ἐξεργάζονται, καὶ ἀναμετροῦσι

τὴν γῆν, ὡς ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὰς κλειστάς διώρυγας· ἀφ' ὧν εἰς τὰς ὀχετείας ταμιεύεται τὸ ὕδωρ, ἐπισκοποῦσιν ὅπως ἐξ ἰσῆς πᾶσιν ἢ τῶν ὑδάτων παρείη χρῆσις. Οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τῶν θηρευτῶν ἐπιμελοῦνται, καὶ τιμῆς καὶ κολάσεως εἰσὶ κύριοι τοῖς ἐπαξίοις· καὶ φορολογοῦσι δὲ, καὶ τὰς τέχνας τὰς περὶ τὴν γῆν ἐπιβλέπουσιν, ὑλοτόμων, τεκτόνων, χαλκίων, μεταλλευτῶν· ὁδοποιοῦσι δὲ, καὶ κατὰ δέκα στάδια στῆλην τιθέασιν, τὰς ἐκτροπὰς καὶ τὰ διαστήματα δηλοῦσαν. Οἱ δ' ἀστυνόμοι εἰς ἑξ πεντάδας διήρτηται· καὶ οἱ μὲν τὰ δημιουργικὰ σκοποῦσιν, οἱ δὲ ξενοδοχοῦσιν· καὶ γὰρ καταγωγὰς νέμουςι, καὶ τοῖς βίοις παρακολουθοῦσι, παρέδρους δόντες· καὶ προπέμπουσιν ἢ αὐτοὺς, ἢ τὰ χρήματα τῶν ἀποθανόντων· νοσοῦντων τε ἐπιμελοῦνται, καὶ ἀποθανόντας θάπτουσιν. Τρίτοι δ' εἰσιν, οἱ τὰς γενέσεις καὶ θανάτους ἐξετάζουσι, πότε καὶ πῶς, τῶν τε φόρων χάριν, καὶ ὅπως μὴ ἀφανεῖς εἶεν αἱ κρεῖττους καὶ χείρους γοναί, καὶ θάνατοι. Τέταρτοι οἱ περὶ τὰς καπηλείας καὶ μεταβολὰς· οἷς μέτρων μέλει καὶ τῶν ὠραίων, ὅπως ἀπὸ συσσήμου πωλοῖτο. Οὐκ ἔστι δὲ πλείω τὸν αὐτὸν μεταβάλλεσθαι, πλὴν εἰ εἰς τοὺς ὑποτελοῦντες φόρους. Πέμπτοι δ' οἱ προσιτώτες τῶν δημιουργουμένων, καὶ πωλοῦντες ταῦτα ἀπὸ συσσήμου, χωρὶς μὲν τὰ καινὰ, χωρὶς δὲ τὰ παλαιά· τῷ μιγνύντι δὲ ζῆμα. Ἑκτοὶ δὲ καὶ ἑστατοὶ οἱ τὰς δεκάτας ἐκλέγοντες τῶν πωλουμένων· θάνατος δὲ τῷ κλέψαντι τὸ τέλος. Ἰδίᾳ μὲν ἕκαστοι ταῦτα, κοινῇ δ' ἐπιμελοῦνται τῶν τε ἰδίων καὶ τῶν πολιτικῶν καὶ τῆς τῶν δημοσίων ἐπισκευῆς τιμῶν τε καὶ ἀγορᾶς καὶ λιμένων, καὶ ἱερῶν.

Μετὰ δὲ τοὺς ἀστυνόμους τρίτη ἔστι συναρχία ἢ περὶ τὰ στρατιωτικά, καὶ αὕτη ταῖς πεντάσιν ἐξαχθῆ διωρισμένη· ὧν τὴν μὲν μετὰ τοῦ ναυάρχου τάττουσι, τὴν δὲ μετὰ τοῦ ἐπὶ τῶν βοικῶν ζευγῶν, δι' ὧν ὄργανα κομίζεται καὶ τροφή αὐτοῖς τε καὶ τοῖς κτήνεσι καὶ τὰ χρήσιμα τῆς στρατείας. Οὗτοι δὲ καὶ τοὺς διακόνους παρέχουσι τυμπανιστὰς καὶ (τοὺς) κωδωνοφόρους, ἔτι δὲ καὶ ἵπποκόμους καὶ μηχανοποιούς καὶ τοὺς τούτων ὑπηρέτας· ἐκπέμπουσι τε πρὸς κώδωνας τοὺς χορτολόγους, τιμῆ καὶ κολάσει τὸ τάχος κατασκευαζόμενοι καὶ τὴν ἀσφάλειαν. Τρίτοι δὲ εἰσιν οἱ τῶν πεζῶν ἐπιμελούμενοι· τέταρτοι δ' οἱ τῶν

et magistratus et judicia et rerum omnium administratio geritur. Non licet ex alio genere in aliud matrimonio contrahendo transire, aut ab unius generis institutis ad alius descendere; neque simul pluribus se dare tractandis, nisi philosophus quis sit; huic enim ob virtutem conceditur.

36. a.

De magistratibus alii annonæ, alii urbi, alii militibus præsent. Horum primi curant flumina, alii agrum metiuntur, ut in Ægypto, et clausis aquæ ductibus præsent, ut ex æquo omnibus aquarum usus suppeditet. Iidem venatorum curam gerunt, et præsent et supplicii pro meritis potestatem habent, et tributa legunt et artes inspiciunt quæ circa terram exercentur, ut eorum qui ligna vel domos vel æs vel metalla operantur. Construunt etiam vias et per

dena stadia lapidem locant deverticula et distantias indicantem.

Urbani ædiles in sex quinterniones sunt divisi. Nam alii opificia inspiciunt, alii hospitem procuracionem gerunt, hospitia iis distribuunt, et vitam eorum observant, et assecclas iis dant, et deducunt vel ipsos vel, si moriantur, opes eorum. Ægrotantium quoque curam habent et mortuos sepeliunt. Tertii sunt qui ortus et obitum civium scrutantur, quando et quomodo evenerint; idque tributorum gratia, et ne boni malive nativitas et mors lateant. Quarti circa cauponas et commercia versantur. Hi mensurarum frugumque curam habent, ut consignata vendantur, neque sinant eundem plura commutare, nisi duplex vectigal persolvat. Quinti operibus locandis præsent, ea obsignata

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

πρὸς κίονα εὖ πεπηγότα, δαμάζουσι λιμῶ· ἔπειτα χλόη καλάμου καὶ πόας ἀναλαμβάνουσι· μετὰ δὲ ταῦτα κειθαρχεῖν διδάσκουσι, τοὺς μὲν διὰ λόγου, τοὺς δὲ μελισμῶ τινι καὶ τυμπανισμῶ κηλοῦντες· σπάνιοι δ' οἱ δυστιθάσεντοι· φύσει γὰρ διάκεινται πράως καὶ ἡμέρως, ὡστ' ἐγγύς εἶναι λογικῶ ζώῳ· τινὲς γὰρ καὶ ἐξαίμους τοὺς ἡνιόχους ἐν τοῖς ἀγῶσι πεσόντας ἀνελόμενοι σώζουσι ἐκ τῆς μάχης· οἱ δὲ καὶ ὑποδύοντας μεταξὺ τῶν ἐμπροσθίων ποδῶν ὑπερμαχόμενοι διέσωσαν τῶν δὲ χορτοφόρων καὶ διδασκάλων εἰ τινα παρὰ θυμὸν ἀπέκτειναν, οὕτως ἐπιποθοῦσιν, ὡστ' ὑπ' ἀνίας ἀπέχεσθαι τροφῆς· ἴσθι δ' ὅτε καὶ ἀποκαρτερεῖν.

Βιβάζονται δὲ καὶ τίλτουσιν ὡς ἵπποι τοῦ ἔαρος μάλιστα· καιρὸς δ' ἴσθι τῷ μὲν ἄρρηνι, ἐπειδὴν οἰστρω κατέχεται καὶ ἀγριαίνῃ· τότε δὴ καὶ λίπους τι διὰ τῆς ἀναπνοῆς ἀνίσχιν, ἣν ἔχει παρὰ τοὺς κροτάφους· ταῖς δὲ θηλείαις, ὅταν ὁ αὐτὸς οὗτος πόρος ἀνεωγῆς τυγχάνῃ. Κύουσι δὲ τοὺς μὲν πλείστους ὀκτωκαίδεκα μῆνας, ἐλαχίστους δ' ἑκατάδεκα· τρέφει δ' ἡ μήτηρ ἕξ ἔτη. Ζῶσι δ' ὅσον μακροβιώτατοι ἄνθρωποι οἱ πολλοὶ, τινὲς δὲ καὶ ἐπὶ διακόσια διατείνουσιν ἔτη, πολύνοσοι δὲ καὶ δυσίατοι. Ἄκος δὲ πρὸς ὀφθαλμίαν μὲν βόειον γάλα προσκλυζόμενον, τοῖς πλείστοις δὲ τῶν νοσημάτων ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, τραύμασι δὲ ποτὸν μὲν βούτυρον, ἐξάγει γὰρ τὰ σιδήρια· τὰ δ' ἔλκη σαρξίν ὑδαίς πυρῶσιν.

38.

Arrianus Ind. c. 13 (antecedit fr. 35) : Θηρῶσι δὲ Ἴνδοι τὰ μὲν ἄλλα ἀγρια θηρία, κατάπερ καὶ Ἑλ-

herba vel arundine viridi reficiuntur, post cicurantur alii oratione, alii cantu aliquo vel tympani sonitu deliniti. Rari sunt qui non facile mansuescant : sunt enim a natura miles et mansueti, et ad animantia ratione prædita proxime accedunt. Quidam aurigas eas, qui in certamine ceciderunt e prælio efferunt; alii eos qui per anteriores pedes uterum subierunt, propugnando servantur. Quodsi quem e curatilibus vel magistris per iram interfecerint, adeo illum desiderant, ut præ maxore a cibo abstineant, interdum etiam media sibi mortem consciscant.

Elephanti coeunt et parlunt, ut equi, plurimum vere. Mari collus tempestivus est, ubi æstro correptus sævire occipit; tunc etiam pingue quiddam emittit per spiramentum, quod ei secundum tempora est : feminae, quum hic idem meatus apertus fuerit. Edunt partum, quum tardissime, mense a conceptu decimo octavo, quum celerrime, sub sextum et decimum. Sex annos a matre nutriuntur. Vivunt plerique quantum longævissimi homines, quidam etiam ad ducentesimum perveniunt annum. Alioqui morbis obnoxii sunt et quidem curatu difficilibus. Vitiis oculorum remedio est, vaccæ lacte si perluantur; plurimos morbos vinum nigrum epotum curat. Vulneribus bulgyrum potum auxiliatur (ferrum enim ejicit); ulcera suillis carnibus foventur.

38.

Venantur Indi reliquas feras quo Græci modo; at elephan-

thones· ἡ δὲ τῶν ἐλεφάντων σφίν θήρη οὐδέν τι ἄλλη ἴσκειν, ὅτι καὶ ταῦτα τὰ θηρία οὐδαμοῖσιν ἄλλοισι θηρίοισιν ἐπέοικεν. (2) Ἄλλα τόπον γὰρ ἐπιλεξάμενοι ἀπέδον καὶ καυματώδεα ἐν κύκλῳ τάφρον ὀρύσσουσιν, ὅσον μεγάλῳ στρατοπέδῳ ἐπαυλίσασθαι. Τῆς δὲ τάφρου τὸ εὖρος ἐς πέντε ὀργυιὰς ποιεῖνται, βάθος τε ἐς τέσσαρας. (3) Τὸν δὲ χόον ὄντινα ἐκβάλλουσιν ἐκ τοῦ ὀρύγματος, ἐπὶ τὰ χεῖλα ἐκάτερα τῆς τάφρου ἐπιφορτίσαντες, ἀντὶ τείχεος διαχρέονται· (4) αὐτοὶ δὲ ἐπὶ τῷ χώματι τοῦ ἐπιχειλέος τοῦ ἕξω τῆς τάφρου σκηνάς σφιν ὀρυκτὰς ποιεῖνται, καὶ διὰ τουτέων ὅπας ὑπολείπονται· δι' ὧν φῶς τε αὐτοῖσι συνεισέρχεται καὶ τὰ θηρία προσάγοντα καὶ ἐσελαύνοντα ἐς τὸ ἔρκος σκέπτονται. (5) Ἐνταῦθα ἐντὸς τοῦ ἔρκους καταστήσαντες τῶν τινὰς θηλέων τρεῖς ἢ τέσσαρας, ὅσαι μάλιστα τὸν θυμὸν χειροθήεις, μίαν εἰσοδὸν ἀπολιμπάνουσι κατὰ τὴν τάφρον, γεφυρώσαντες τὴν τάφρον· καὶ ταύτῃ χόον τε καὶ πόην πολλὴν ἐπιφέρουσι τοῦ μὴ ἀρίστου εἶναι τοῖσι θηρίοισι τὴν γέφυραν, μὴ τινα ὄδον δισθῶσιν. (6) Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐκποδῶν σφᾶς ἔχουσι κατὰ τῶν σκηνέων τῶν ὑπὸ τῇ τάφρῳ δευκότες. Οἱ δὲ ἀγριοὶ ἐλέφαντες ἡμέρης μὲν οὐ πελάζουσι τοῖσιν οἰκημένοις, νύκτωρ δὲ πλανῶνται τε πάντα καὶ ἀγεληδὸν νέμονται τῷ μεγίστῃ καὶ γενναϊοτάτῃ σφῶν ἐπόμνη, κατάπερ αἱ βόες τοῖσι ταύροισιν. (7) Ἐπεδῶν τῷ ἔρκει πελάσσει, τήν τε φωνὴν ἀκούοντες τῶν θηλέων καὶ τῇ ὀσμῇ αἰσθανόμενοι, δρόμῳ ἔντασι ὡς ἐπὶ τὸν χῶρον τὸν πεπραγμένον ἐκπεριελθόντες δὲ τῆς τάφρου τὰ χεῖλα εὐτ' ἂν τῇ γεφύρῃ ἐπιτύχωσι, κατὰ ταύτην ἐς τὸ ἔρκος ὠθέονται. (8) Οἱ δὲ ἄνθρωποι αἰσθόμενοι τὴν εἰσοδὸν τῶν ἐλεφάντων τῶν ἀγρίων, οἱ

torum apud eos venatio nihil prorsus alii venandi modo similis est, siquidem et hæc feræ nullis similes sunt. (2) Deligunt venatores locum planum et apricum, magni exercitus capacem, in cuius circuitu fossam ducunt. Fossæ latitudo ad quinque orgyias habet, altitudo circiter quattuor. (3) Terram, quam sodiando eruunt, utrimque ad labra fossæ congerunt, eaque pro muro utuntur. (4) Ipsi autem in exterioris labri aggere tentoria sibi fossilla faciunt, et foramina in iis, per quæ lucem admittant, relinquunt : ipsique ex iis feras appropinquantes atque in septum ingredientiæ prospectant. (5) Tunc tres aut quattuor elephantos feminei sexus ex mansuetissimis septo includentes, unum per fossam aditum relinquunt, fossa ponte juncta, quem multa terra et multo cespite sternunt, ne conspici a feris possit, et dolus sentiri possit. (6) Venatores autem remota sese in cavernis pone fossam continent. Nam feri elephanti loca habitata interdum non adeunt : noctu vero passim errantes gregatim pascuntur, cumque ducem sequuntur qui et maximus est et generosissimus : non aliter ac tauros vaccæ sequi cernuntur. (7) Postquam septis propiores facti seminarum vocem audierunt, easque per odoratum cognovere, cursu feruntur ad septa, et fossæ labra circumeuntes quum ad pontem pervenerint, per eum in septa ruunt. (8) Venatores ubi ingressos feros elephantos sentiunt, alii continuo pontem subtrahunt, alii proximos pagos petentes elephantos septo inclusos esse nuntiant. (9) Quo cognito populares confestim elephantos animosissimos ac mansuetissimos

μεν αὐτῶν τὴν γέφυραν ὀξέως ἀφείλον, οἱ δὲ ἐπὶ τὰς πύλας κώμας ἀποδραμόντες ἀγγέλλουσι τοὺς ἐλέφαντας ὅτι ἐν τῷ ἔρκει ἔχονται· (9) οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐπιβαίνουσι τῶν κρατίστων τε τὸν θυμὸν καὶ τῶν χειροθισταίων ἐλεφάντων, ἐπιβάντες δὲ ἐλαύνουσιν ὡς ἐπὶ τὸ ἔρκος, ἐλάσαντες δὲ οὐκ αὐτίκα μάχης ἀπτονται, ἀλλ' εὖσι γὰρ λιμῶν τε ταλαιπωρηθῆναι τοὺς ἀγρίους ἐλέφαντας καὶ ὑπὸ τῷ δίψει δουλωθῆναι. (10) Εὖτ' ἂν ὁ στίσι κακῶς ἔχειν δοκέωσι, τηνικαῦτα ἐπιστήσαντες αὐθις τὴν γέφυραν ἐλαύνουσι τε ὡς ἐς τὸ ἔρκος, καὶ τὰ μὲν πρῶτα μάχῃ ἴσταται κρατερῇ τοῖσιν ἡμέροισι τῶν ἐλεφάντων πρὸς τοὺς ἐαλωκότας· ἔπειτα κρατεῖνται μὲν κατὰ τὸ εἶδος οἱ ἀγριοὶ ὑπὸ τε τῆς ἀθυμίας καὶ τῆς λιμῶν ταλαιπωρούμενοι. (11) Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων καταβάντες παρειμένοισιν ἤδη τοῖσιν ἀγρίοισι τοὺς πόδας ἀκροὺς συνδέουσιν· ἔπειτα ἐγκελεύονται τοῖσιν ἡμέροισι πληγῆσι σφᾶς κολάζειν πολλῆσι, ἴσ' ἂν ἐκείνοι ταλαιπωρούμενοι ἐς γῆν πέσωσι· παραστάντες δὲ βρόχους περιβάλλουσιν αὐτοῖσι κατὰ τοὺς αἰχίνας, καὶ αὐτοὶ ἐπιβαίνουσι κειμένοισι. (12) Τοῦ δὲ μὴ ἀποσεῖσθαι τοὺς ἀμβάτας μηδὲ τι ἄλλο ἀτάσθαλον ἐργάζεσθαι, τὸν τράχηλον αὐτοῖσιν ἐν κύκλῳ μαχαιρίῳ ὀξεί ἐπιτέμνουσι, καὶ τὸν βρόχον κατὰ τὴν τομὴν περιδέουσιν, ὡς ἀτρέμα ἔχειν τὴν κεφαλήν τε καὶ τὸν τράχηλον ὑπὸ τοῦ ἔλκους. (13) Εἰ γὰρ περιστρέφοντο ὑπὸ ἀτασθαλίας, τρίβεται αὐτοῖσι τὸ ἔλκος ὑπὸ τῷ κάλῳ· οὕτω μὲν ὦν ἀτρέμα ἴσχουσι, καὶ αὐτοὶ γνωσιμαχέοντες ἤδη ἀγονταὶ κατὰ τὸν δεσμὸν πρὸς τῶν ἡμέριων.

Cap. XIV. Ὅσοι δὲ νέπιοι αὐτῶν ἢ διὰ κακότητα οὐκ ἀξιοὶ ἐκτῆσθαι, τούτους εὖσιν ἀπαλλάττεσθαι ἐς τὰ σφέτερα ἤθεα. (2) Ἀγοντες δὲ εἰς τὰς κώμας τοὺς ἀλόντας τοῦ τε γλωροῦ κλάμου καὶ τῆς ποίτης τὰ πρῶτα

ἐμφαγεῖν ἔδοσαν· (3) οἱ δὲ ὑπὸ ἀθυμίας οὐκ εὐίλουσιν οὐδὲν σιτέεσθαι, τοὺς δὲ περιστάμενοι οἱ Ἴνδοὶ ὠδῆσί τε καὶ τυμπάνοισι καὶ κυμβάλοισιν ἐν κύκλῳ κρούοντες τε καὶ ἐπάλλοντες κατευνάζουσι. (4) Θυμόσφορον γὰρ εἴπερ τι ἄλλο θηρίον ὁ ἐλέφας· καὶ τινες ἤδη αὐτῶν τοὺς ἀμβάτας σφῶν ἐν πολέμῳ ἀποθανόντας ἀραντες αὐτοὶ ἐξήνεγκαν ἐς ταφὴν, οἱ δὲ καὶ ὑπερήσπισαν κειμένους, οἱ δὲ καὶ πεσόντων προεκινδύνευσαν· ὁ δὲ τις πρὸς ὄργην ἀποκτείνας τὸν ἀμβάτην ὑπὸ μετανοίας τε καὶ ἀθυμίας ἀπέθανεν. (5) [Εἶδον δὲ ἐγὼγε καὶ κυμβαλίζοντα ἤδη ἐλέφαντα καὶ ἄλλους ὀργεομένους, κυμβαλοῖν τῷ κυμβαλίζοντι πρὸς τοῖν σκελοῖν τοῖν ἐμπροσθεν προσυρτημένοιν, καὶ πρὸς τῆς προβοσκίδι καλεομένη ἄλλο κύμβαλον· (6) ὁ δὲ ἰν μέρει τῆς προβοσκίδι ἔκρουε τὸ κύμβαλον ἐν βυθμῷ πρὸς ἑκατέρω τῶν σκελοῖν· οἱ δὲ ὀργεόμενοι ἐν κύκλῳ τε ἐχόρευον, καὶ ἐπαίροντες τε καὶ ἐπικάμπτοντες τὰ ἐμπροσθεν σκέλεα ἰν τῷ μέρει ἐν βυθμῷ καὶ οὗτοι ἔβαινον, κατότι δὲ κυμβαλίζουσιν στίσιν ὑπηγέτο]. (7) Βαίνεται δὲ ἐλέφας ἤρος ὥρη, κατάπερ ἄλλος ἢ ἵππος, ἔπειτ' ἐπὶ θηλέεσιν αἱ παρὰ τοῖσι κρατάροισιν ἀναπνοαὶ ἀνοιχθεῖσαι ἐκπνέουσι κύει δὲ τοὺς ἐλπιόστους μὲν ἐκκαίδεκα μῆνας, τοὺς πλείστους δὲ ὀκτωκαίδεκα· τίκτει δὲ ἐν, κατάπερ ἵππος· καὶ τοῦτο ἐκτρέφει τῷ γάλακτι ἐς ἔτος ὀγδοόν. (8) Ζῶσι δὲ ἐλεφάντων οἱ πλείστα ἔτη ζῶντες ἐς διτκόσια· πολλοὶ δὲ νοῦσιν προτελευτῶσιν· γήραϊ δὲ ἐς τὸσον ἔρχονται. (9) Καὶ ἔστιν αὐτοῖσι τῶν μὲν ὀφθαλμῶν ἴημα τὸ βόειον γάλα ἐγγεόμενον, πρὸς δὲ τὰς ἄλλας νοῦσους ὁ μέλας οἶνος πινόμενος, ἐπὶ δὲ τοῖσιν ἔλκισι τὰ ὕεια κρέα ὀπτύμενα καὶ καταπασσόμενα. Ταῦτα παρ' Ἰνδοῖσιν ἔστιν αὐτοῖσιν ἴματα.

De ratione qua musica elephantos Indi demul-

conscendunt, atque ad septimum accedunt. Nec tamen primo statim adventu cum agrestibus elephantis pugnam aggrediuntur, sed illos aliquamdiu fame macerari ac siti domari sicut : (10) quumque iam languidiores factos vident, rursus immisso ponte septa ingrediuntur. Et primo quidem acro certamen fit inter domitos elephantos et feros captos : tandem superantur, ut par est, feri, languore et fame pressi. (11) Tum sessores ex elephantis in terram demissi languidulis iam feris elephantis summos pedes colligant ; deinceps domitis elephantis imperant, ut feros multis plagis castigent, donec verberibus defatigati in terram procident. Tunc adstantes cervicibus eorum laqueos aplant, et ipsi prostratos inscendunt. (12) Ne vero sessores exculiant, neve aliud damni inferant, colla acuto gladiolo in circuitum praescindunt, vulnusque laqueo circumligant, ut pra: ulcere et collum et caput immotum teneant. Si enim pervicaciter reluctentur, ab hunc ulcus teritur. Atque ita tandem quiete se habent, et victos sese agnoscentes ex vinculo ab domitis hucuntur.

XIV. Qui vero eorum immaturae aetatis aut propter malam corporis constitutionem digni non sunt, qui praesideantur, eos abire in loca ipsis consueta permittunt. (2) Celeros captos in pagos ducunt, ac primum eos gramine et viridibus culmis pascunt. (3) Illi vero pra: maerore prorsus vesci nolunt. Indi autem circumstantes tympanorum ac cymba-

lorum pulsu cantuque eos exhilarant ac demulcent. (4) Intelligens enim, si quae alia fera, est elephas. Et quidem nonnulli rectores suos in bello carnos sublatos ad sepulturam detulerunt : alii jacentes propugnarunt : alii prosectoribus lapsis neci sese objecerunt ; quidam quum per iram rectorem suum occidissent, poenitentia et maerore se conferunt. (5) Vidi ego aliquando elephantum cymbalum pulsantem aliis saltantibus, duobus cymballis ad anteriora crura appensis, alioque ad proboscidem alligato. (6) Ipse alternatim proboscide cymbalum in numerum ad utrumque crus pulsabat : reliqui in gyrum choreas ducebant, sublati flexisque prioribus cruribus vicissim in numerum etiam procedebant, prout is, qui cymbalum pulsabat, sono praebat. (7) Elephas venerem appetit verno tempore, quemadmodum bos aut equa, quum feminis spiracula quaedam circa tempora adaperita exspirant ; tertique in utero foetum minimum xvi menses, summum xviii. Parit autem elephas unicum, sicut equa : atque hunc lacte suo in octavum usque annum nutrit. (8) Vivunt elephantis, qui plurimum, annos cc ; multi vero ante hoc tempus morbo intereunt. Senectute vero ad hanc aetatem perlingunt. (9) Oculorum aegritudini remedium his est lac bubulum infusum : reliquis morbis vinum nigrum epotum prodest, ulceribus autem carnes suillae tosta: atque intrita: vulneribus. Haec apud Indos morbis eorum remedia sunt.

ceant, et de morbis eorum Ælianus quoque loquitur XII, 44 et XIII, 7. Posteriorem locum e Megasthene petatum esse non est dubium, præsertim quum in iis quæ proxime antecedunt ipse Ælianus auctorem suum nominaverit. Alterum locum minus certo, probabiliter tamen ad Megasthenem referas. Utrumque exscribam.

Ælianus N. A. XII, 44 : Ἐν Ἰνδοῖς ἂν ἀλῶ τέλειος εἰλίρας, ἡμερωθῆναι χαλεπός ἐστι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν ποθεῖν φρονᾷ· ἐὰν δὲ αὐτὸν καὶ δεσμοῖς διαλάβῃς, ἔτι καὶ μᾶλλον ἐς τὸν θυμὸν ἐξάπτεται, καὶ δεσπότην οὐχ ὑπὸνέμει. Ἀλλ' οἱ Ἰνδοὶ καὶ ταῖς τροφαῖς κολλοκεύουσιν αὐτὸν, καὶ ποικίλοις καὶ ἐφολκοῖς δειλάσι πραῦνιν πειρῶνται, παρατιθέντες, ὡς πληροῦν τὴν γαστέρα καὶ θελγειν τὸν θυμὸν· ὃ δὲ ἄγεται αὐταῖς, καὶ ὑπερορᾷ· Τί οὖν ἐκεῖνοι κατασορίζονται καὶ δρῶσι; Μοῦσαν αὐτοῖς προσάγουσιν ἐπιχώριον, καὶ κατάδουσι αὐτοῦς ὀργάνῳ τινὶ καὶ τούτῳ συνήθει· καλεῖται δὲ σκινδαψὸς τὸ ὄργανον· ὃ δὲ ὑπέχει τὰ ὄτια καὶ θελγεται, καὶ ἡ μὲν ὀργὴ πραῦνεται, ὃ δὲ θυμὸς ὑποστειλλεταί τε καὶ θάρνεται, κατὰ μικρὰ δὲ καὶ ἐς τὴν τροφήν δρᾷ· εἴτα ἀρεῖται μὲν τῶν δεσμῶν, μένει δὲ τῇ μούστῃ δεδεμένος, καὶ δειπνεῖ προθύμως ἀβρὸς ὀαιτυμῶν καταδεδεμένος· πόθῳ γὰρ τοῦ μέλους οὐκ ἂν ἔτι ἀπασταίη.

Idem XIII, 6 : Τῶν τεθραυμένων ἐλεφάντων ἰώνται τὰ τραύματα οἱ Ἰνδοὶ τὸν τρόπον τοῦτον. Κατακλινοῦσι μὲν αὐτὰ ὑδατι γλιαρῶ, ὡσπερ οὖν τὸ τοῦ Εὐρυπύλου παρὰ τῷ καλῷ Ὀμήρῳ ὁ Πάτροκλος· εἴτα μέντοι διακρίνουσι τῷ βουτύρῳ αὐτά· ἐὰν δὲ ἦ βαθία, τὴν φλεγμονὴν πραῦνουσιν, βεῖα κρέα, θερμὰ μὲν, ἐναίμα δὲ ἔτι, προσφέροντες καὶ ἐντιθέντες. Τὰς δὲ ὀφθαλμίας θεραπεύουσιν αὐτῶν, βόειον γάλα ἀλεαίνοντες, εἴτα αὐτοῖς ἐγγέοντες· οἱ δὲ ἀνοίγουσι τὰ βλέφαρα καὶ ὠρελούμενοι ἔδονται τε καὶ αἰσθάνονται ὡσπερ ἄνθρωποι καὶ εἰς τοσοῦτον ἐπικλύζουσιν, εἰς ὅσον ἂν ὑποπαύσωνται λιμῶντες· μαρτύρον δὲ τοῦ παύσασθαι τὴν ὀφθαλμίαν τοῦτό ἐστι. Τὰ δὲ νοσήματα ὅσα αὐτοῖς προσπίπτει ἄλλως, ὃ μέλας οἶνός ἐστιν αὐταῖς ἄκος· εἰ δὲ μὴ γένοιτο ἐξάντης τοῦ κακοῦ τῷ φαρμάκῳ, τῷδε, ἄσωστὰ οἱ ἴσιν. Etiam ea quæ Ælianus XIII, 8 de elephan- tum indole et vivendi ratione, et III, 46 de elephan- to albo narrat e Megasthene petita fuerint.

39.

Strabo XV, p. 706, de formicis aurum effodientibus : Μεγασθένης δὲ περὶ τῶν μυρμηκῶν οὕτως

39.

Megasthenes de his formicis loquens ait, apud Derlas, quæ magna gens est Indorum montanorum et orientalium planitiem quandam montanam esse ter mille stadiorum, ambitu, et sub ea aurifodinas, quas effodiant formicæ vulpibus magnitudine non minores, mira celeritate, victum e venatione comparantes. Fodere autem terram per hiemem et ad ostium accumulare, quemadmodum solent salpæ. Hujus auri ramenta, id enim sunt, parva decoctione egent.

φησὶν, ὅτι ἐν Δέρδοις, ἔθνη μεγάλῳ τῶν προσιῶν καὶ ὄρειων Ἰνδῶν, ὀροπέδιον εἶη τρισχιλίων πικρὸν τὸν κύκλον σταδίων· ὑποκειμένων δὲ τούτῳ χρυσωρυχείων, οἱ μεταλλεύοντες εἶεν μύρμηκες, θηρίων ἀλωπέκων οὐκ ἐλάττους, τάχος ὑπερφύετες ἔχοντες, καὶ ζῶντες ἀπὸ θήρας. Ὀρύττουσι δὲ χειμῶνι τὴν γῆν· σωρεύουσι τε πρὸς τοῖς στομίαις, καθάπερ οἱ ἀσπάλαιες· ψῆγμα δ' ἴσιν χρυσοῦ μικρᾶς ἐψήσεως δεόμενον· τοῦτ' ἱπποζυγίοις μετίασιν οἱ πλησιόχωροι λάθρα· φανερώς γὰρ διμάχονται, καὶ διώκουσι φεύγοντας· καταλαβόντες δὲ διαχρῶνται καὶ αὐτοῦς καὶ τὰ ὑποζύγια. Πρὸς δὲ τὸ λαθεῖν κρέα θήρεια προστιθέασιν κατὰ μέρος· περισπασθέντων δ' ἀναιροῦνται τὸ ψῆγμα, καὶ τῷ τυχόντι τῶν ἐμπόρων ἀργὸν διατίθενται, χωνεύειν οὐκ εἰδότες. Cf. Nearch. fr. 12.

Agrianius Ind. c. 5, 4 : Μεγασθένης δὲ καὶ ἀτρεκέως εἶναι ὑπὲρ τῶν μυρμηκῶν τὸν λόγον ἱστορεῖ, τοῦτ' αὖτε εἶναι τοὺς τὸν χρυσὸν ὀρύσσοντας, οὐκ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ ἕνεκα, ἀλλὰ φύσι γὰρ κατὰ τῆς γῆς ὀρύσσουσιν, ἵνα φοιλεύουσιν· καθάπερ οἱ ἡμέτεροι οἱ σμικροὶ μύρμηκες ὀρύσσον τῆς γῆς ὀρύσσουσιν· (6) ἐκεῖνους δὲ, εἶναι γὰρ ἀλωπέκων μέζονας, πρὸς λόγον τοῦ μεγέθους σφῶν καὶ τὴν γῆν ὀρύσσειν· τὴν δὲ γῆν χρυσίτιν εἶναι, καὶ ἀπὸ ταύτης γίνεσθαι Ἰνδοῖσι τὸν χρυσόν. (7) Ἀλλὰ Μεγασθένης ἀκοήν ἀπηγέεται. Antecedit Nearchi fr. 12.

Cf. Dio Chrysostom. Or. 35 p. 436 ed. Morell : Τὸ δὲ χρυσίον λαμβάνουσι παρὰ μυρμηκῶν. Οὗτοι δὲ εἰσὶν ἀλωπέκων μέζονες, τὰλλα δὲ ὅμοιοι ταῖς παρ' ἡμῶν· ὀρύττουσι δὲ κατὰ γῆς ὡσπερ οἱ λοιποὶ μύρμηκες· Ὁ δὲ χροῦς αὐτοῖς ἴσιν χρυσίον καθαρῶτατον πάντων χρυσίων καὶ στιλπνότατον. Εἰσὶν οὖν πλησίον ἐρηξῆς, ὡσπερ κολωνοὶ τοῦ ψήγματος, καὶ τὸ πεδίον ἄπαν ἀστράπτει· χαλεπὸν οὖν ἰδεῖν ἴσιν πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολλοὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἰδεῖν τὰς ὄψεις διεφθάρησαν. Οἱ δὲ προσοικοῦντες ἄνθρωποι τὴν μεταξὺ γῆρα διελθόντες ἐρημον οὖσαν οὐ πολλὴν ἐξ' ἀεμάτων, ὑπαζύξαντες ἱπποὺς ταχίστους, ἀφικνοῦνται τῆς μεσημβρίας, ἡνίκα δεδύκασιν κατὰ γῆς· ἔπειτα φεύγουσι τὸν χρυσὸν ἀρπάσαντες. Οἱ δὲ αἰσθνόμενοι διώκουσι καὶ μάχονται καταλαβόντες, ἕως ἀποθάνωσιν ἢ ἀποκτείνωσιν· ἀλιμύτατοι γὰρ εἰσὶ θηρίων ἀπάντων· ὥστε οὗτοι γι ἐπίστανται τὸ χρυσίον, ἐπόσου ἴσιν ἄξιον, καὶ οὐδὲ πρόβινται πρότερον ἢ ἀποθνεῖν.

Cf. Ælianus H. An. III, 4; XVI, 15; Plinius XI, 36; Propert. III, 13, 5; Pompon. Mela VII, 2; Isidor. XII, 3; Clem. Alex. Pædag. II, p. 207;

Vicini jumentis ea clam rapiunt; aperte enim non possunt, prohibentibus formicis, quæ et pugnant et fugientes insectantur, quos quum apprehenderit, una cum jumentis interimunt. Ut ergo illas lateant, ferinas carnes per loca plurima disponunt, itaque ad prædam dissipatis formicis, auri ramenta ipsi asportant, et fusionis ignari cuiusque mercatori rudia divendunt.

Megasthenes certa veraque esse quæ de formicis scribuntur dicit: eas nimirum esse quæ aurum e terra effodiant,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

διδόναι· τὰς δ' ἤδιστα ἀκρωμένους, μᾶλλον εὐτάχνους εἶναι νομίζεσθαι. Μετὰ δὲ τὴν γένεσιν ἄλλους καὶ ἄλλους διδάξεσθαι τὴν ἐπιμέλειαν, αἰετὴς μείζονος ἡλικίας χαριεστέρων τυγχανούσης διδασκάλων. Διατρίβειν δὲ τοὺς φιλοσόφους ἐν ἄλλαι πρὸ τῆς πόλεως, ὑπὸ περιβόλῳ συμμέτρῳ, λιτῶς ζῶντας ἐν στιβάσι καὶ δοραῖς, ἀπεχομένους ἐμφύγων καὶ ἀφροδισίων, ἀκρωμένους λόγων σπουδαίων, μεταδιδόντας καὶ τοῖς ἐθέλουσι· τὸν δ' ἀκρωμένον οὔτε λαλῆσαι θέμις, οὔτε χρέμψασθαι, ἀλλ' οὐδὲ πτύσαι· ἢ ἐκβάλλεσθαι τῆς συνουσίας τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὡς ἀκολασταίνοντα. Ἐτη δ' ἑπτὰ καὶ τριάκοντα οὕτως ζήσαντα ἀναχωρεῖν εἰς τὴν ἐαυτοῦ πατρίδα ἕκαστον, καὶ ζῆν ἀδοῶς καὶ ἀνειμένως μᾶλλον, σινδονοφοροῦντα καὶ χρυσοφοροῦντα μετρίως ἐν ταῖς χερσὶ καὶ τοῖς ὤσι, προσφερόμενον σάρκα τῶν μὴ πρὸς τὴν χορείαν συνεργῶν ζώων, δριμύων καὶ ἀρτυτῶν ἀπεχόμενον· γαμῖν δ' ὅτι πλείστας εἰς πολυτεχνίαν· ἐκ πολλῶν γὰρ καὶ τὰ σπουδαῖα πλείω γίνεσθαι ἂν· ἀδούλοις οὐσί τε τὴν ἐκ τέκνων ὑπηρεσίαν ἐγγυτάτω οὔσαν πλείω εἶναι παρασκευάζεσθαι. Ταῖς δὲ γυναῖξι ταῖς γαμεταῖς μὴ συμφιλοσοφεῖν τοὺς Βραχμᾶνας· εἰ μὲν μοχθηραὶ γένοιτο, ἵνα μὴ τι τῶν οὐ θεμιτῶν ἐκφέροιεν εἰς τοὺς βεβήλους, εἰ δὲ σπουδαῖαι, μὴ καταλείποιεν αὐτούς· οὐδένα γὰρ ἡδονῆς καὶ πόνου καταφρονοῦντα, ὡς δ' αὐτως ζωῆς καὶ θανάτου, ἐθέλειν ἐφ' ἑτέρῳ εἶναι· τοιοῦτον δ' εἶναι τὸν σπουδαῖον καὶ τὴν σπουδαίαν.

Πλείστους δ' αὐτοῖς εἶναι λόγους περὶ θανάτου· νομίζουσιν γὰρ δὴ τὸν μὲν ἐνθάδε βίον ὡς ἂν ἀκμὴν κυρούμενων εἶναι· τὸν δὲ θάνατον γένεσιν εἰς τὸν ὄντως βίον καὶ τὸν εὐδαίμονα τοῖς φιλοσοφῆσαι· διὸ τῆ ἀσκήσει πλείστη χρῆσθαι πρὸς τὸ ἐτοιμαθῆναι τὸν ἀγαθὸν δὲ ἢ κακὸν μηδὲν εἶναι πῶν συμβαινόντων ἀνθρώποις· οὐ γὰρ ἂν τοῖς αὐτοῖς τοὺς μὲν ἀχθεσθαι, τοὺς δὲ χαίρειν, ἐνυπνιώδεις ὑπολήψεις ἔχοντες, καὶ τοὺς αὐτοῖς τοῖς αὐτοῖς

τοτὲ μὲν ἀχθεσθαι, τοτὲ δ' αὐτὸ χαίρειν μεταβιβαλλομένων. Τὰ δὲ περὶ φύσιν, τὰ μὲν εὐθύθειαν ἐμφαίνειν φησὶν· ἐν ἔργοις γὰρ αὐτοῖς κρείττους ἢ λόγοις εἶναι, διὰ μύθων τὰ πολλὰ πιστουμένους· περὶ πολλῶν δὲ τοῖς Ἑλλήσιν ὁμοδοξεῖν (cf. fr. 41)· ὅτι γὰρ γενητὸς ὁ κόσμος καὶ φθαρτὸς, λέγειν κάκαινους, καὶ δεῖ σφαιροειδέος· ὁ τε διοικῶν αὐτὸν καὶ ποιῶν θεὸς δι' ὅλου διαπεριότηκεν αὐτοῦ· ἀρχαὶ δὲ τῶν μὲν συμπάντων ἑτεραι, τῆς δὲ κοσμοποιίας τὸ ὕψος· πρὸς δὲ τοῖς τέτταρσι στοιχείοις πέμπτη, τίς ἐστι φύσις, ἐξ ἧς ὁ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα· γῆ δ' ἐν μέσῳ ἴδρυται τοῦ παντός· καὶ περὶ σπέρματος δὲ καὶ ψυχῆς ὁμοία λέγεται, καὶ ἄλλα πλείω· παραπλέκουσι δὲ καὶ μύθους, ὡσπερ καὶ Πλάτων περὶ τὴν ἀφθαρσίας ψυχῆς, καὶ τῶν καθ' ἑᾶς κρίσεων, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Περὶ μὲν τῶν Βραχμᾶνων ταῦτα λέγει.

Τοὺς δὲ Σαρμᾶνας, τοὺς μὲν ἐντιμοτάτους Ἰνδοῖς φησὶν ὀνομάζεσθαι, ζῶντας ἐν ταῖς ὕλαις ἀπὸ φύλων καὶ καρπῶν ἀγρίων, ἐσθῆτας δ' ἔχειν ἀπὸ φλοῶν δένδρεϊων, ἀφροδισίων χωρὶς καὶ οἴνου· τοῖς δὲ βασιλευσὶ συνεῖναι, οἱ ἀγγέλων πυνθανομένοις περὶ τῶν αἰτίων, καὶ οἱ ἐκείνων θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι τὸ θεῖον. Μετὰ δὲ τοὺς Ἰνδοῖς δευτερεύουσιν κατὰ τιμὴν τοῖς ἰατρικοῖς, καὶ ὡς περὶ τὸν ἀνθρώπον φιλοσόφους, λιτούς μὲν, μὴ ἀγραύλους δὲ, δρύζη, καὶ ἀλφίτους τριφόμενους, ἃ παρέχειν αὐτοῖς πάντα τὸν αἰτηθέντα καὶ ὑποδεξάμενον ξενία· δύνασθαι δὲ καὶ πολυγόνους ποιῆν, καὶ ἀρρενογόνους, καὶ θηλυγόνους διὰ φαρμακευτικῆς· τὴν δὲ ἰατροίαν διὰ σιτίων τὸ πλεόν, οὐ διὰ φαρμάκων ἐπιτελεῖσθαι· τῶν φαρμάκων δὲ μάλιστα εὐδοκίμειν τὰ ἐπίχριστα καὶ τὰ καταπλάσματα· τὰλλα δὲ κακουργίας πολὺ μετέχειν. Ἀσχεῖν δὲ καὶ τούτους κίκείνους καρτερίαν, τὴν τε ἐν πόνοις καὶ τὴν ἐν ταῖς ὑπομοναῖς, ὥστ' ἐφ' ἑνὸς σχήματος ἀκίνητον διατελεῖσαι τὴν ἡμέραν ὅλην. Ἄλλους δ' εἶναι τοὺς μὲν μαντικῶς

et matri et concepto accedentes, in speciem quidem incantando proli et matri felicitatem conciliant, sed re vera quaedam continentiae praecepta dant: matres, quae libenter eos audiant, eo feliciores prole fore existimant. Postquam vero nati sunt, alios et alios curatores sortuntur: nam quo magis aetas adolescit, tanto elegantiores magistros succedunt. Philosophos istos ante urbem in loco degere intra mediocrem ambitum, quo cingantur: frugaliter vivere, supra tortis ac pellibus jacere, animalibus ac venere abstinere, serils sermonibus intentos et cum volentibus audire eos communicantes. Auditori autem non licere neque loqui nec serere aut exserere; alloqui diem illam caelo excludi ut incontinentem. Quum triginta et septem annos sic vixerint, in sua secedere, et laxius licentiusque vivere, sindonem induere, aurum in manibus et auribus moderate gestare, et carnibus vesci animalium, quae hominum opera non adiuvant; ab acribus et condimentis abstinere; quam plurimas ducere uxores multiplicandae prolis causa: nam e pluribus plura etiam nasci bona: servis si careant, eorum vices ministerio liberorum suorum eos compensare, quum proximum adsit. Brachmanes cum uxortibus non philosophari, ne, si improbae sint, aliquid quod efferrit nefas sit,

In profanos efferant: si probae, ne viros relinquunt. Nam qui voluptatem ac dolorem, vitam et mortem aequae contemnat, subsidium esse alteri nolle; huiusmodi autem esse probum et probam. Plurimas eorum disputationes de morte esse: nam hanc vitam habendam esse quasi recens conceptorum hominum statum: mortem vero partum in veram illam ac felicem vitam iis qui recte philosophati sint. Propterea eos multa se exercitatione ad mortem preparare: nihil eorum, quae hominibus accidere dicuntur, bonum esse vel malum: neque enim futurum, ut iislem e rebus alii molestiam, alii gaudium caperent, komni similes opiniones concipientes: ut iisdem interdum angerentur, interdum humulati gauderent. Eorum vero, quae ad naturae cognitionem pertinent, quaedam dieit stultitiam ab iis censerit, ut qui factis quam verbis malint se bonos demonstrare, et praerique fabulis confirmant; de multis vero cum Graecis sentit, ut quod mundus sit ortus et interiturus et sphaericus; et quod conditor et administrator ejus deus universum eum pervadat: universarum rerum primordia diversa esse. mundi autem aquam, et praeter quattuor elementa quiddam quandam naturam esse e qua caelum astraque consistunt: terram in medio sitam universi; de semine, de anima alii-

καὶ ἐπωδούς καὶ τῶν περὶ τοὺς κατοικομένους λόγων καὶ νομίμων ἐμπείρους, ἐπαιτοῦντας καὶ κατὰ κῆμας καὶ πόλεις· τοὺς δὲ χαριεστέρους τῶν καθ' ἑαυτοῦ θρυλουμένων, ὅσα δοκεῖ πρὸς εὐσέβειαν καὶ βασιότητα· συμπιλοσοφεῖν δ' ἐνίοις καὶ γυναῖκας, ἀπεχομένας καὶ αὐτὰς ἀφροδισίων.

Σαρμάνας (indice: *gramanæ* i. e. ascetæ) pro Γαρμᾶνας scripsimus cum Lassenio in *Rhein. Mus.* 1833, et Schwanbeckio l. l. p. 46.

41.

Clem. Alex. Strom. I, p. 305 D Col.; p. 132, 2 Sylb. (ex eoque Eusebius P. E. IX, p. 410): Μεγασθένης ὁ συγγραφεὺς ὁ Σελεύκῳ τῷ Νικάτορι συμβιβωκῶς ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἰνδικῶν ὧδε γράφει· « Ἄπαντα μὲντοι τὰ περὶ φύσεως εἰρημμένα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λέγεται καὶ παρὰ τοῖς ἔξω τῆς Ἑλλάδος φιλοσοφοῦσι, τὰ μὲν παρ' Ἰνδοῖς ὑπὸ τῶν Βραχμάνων, τὰ δὲ ἐν τῇ Συρίᾳ ὑπὸ τῶν καλουμένων Ἰουδαίων. »

Quæ jungas verbis Strabonis (fr. 40): περὶ πολλῶν δὲ τοῖς Ἑλλήσιν ἀμυρόειν. Eadem etiam (e Clemente) asserti Cyrtillus C. Julian. IV, p. 136. Paris. 1638, sed perperam pro Megasthene laudat Onesicritum.

Cf. Clemens l. l. p. 305, D Col.: Διττὸν δὲ τούτων τὸ γένος· οἱ μὲν Σαρμᾶναι αὐτῶν, οἱ δὲ Βραχμᾶναι καλούμενοι· καὶ τῶν Σαρμάνων οἱ Ὑλόβιοι προσαγορευόμενοι οὔτε πόλεις οἰκοῦσιν οὔτε στέγας ἔχουσιν, δένδρων δὲ ἀμφιέννυνται φλοιαῖς, καὶ ἀκρόδρυα σιτοῦνται καὶ ὕδωρ ταῖς χερσὶ πίνουσιν· οὐ γάμον, οὐ παιδοποιίαν ἴσασιν, [ὥσπερ οἱ νῦν Ἐγκρατῆται καλούμενοι, εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι παραγγέλμασιν, ὃν δι' ὑπερβολὴν σεμνότητος ὡς θεὸν τετιμῆκασιν.]

Eadem et alia quedam de Brachmanibus, quæ ex parte fortasse ad Megasthenem referenda sunt, habes, ap. Pseudophilosoph. 24, vol. I, p. 904 Paris. 1733. — Apud Clementem codd. pro Ὑλόβιοι præbent Ἀλλόβιοι, quod e Strabone correxit

Schwanbeckius. Ceterum num Sarmanæ sint Buddhaici necne, inter viros rerum Indicarum peritissimos non convenit. De hac re ita Schwanbeckius p. 17: « Diligenter alteram sententiam Bohlenius, Lassenius alteram cum ea, qua solet, doctrina et omnium rerum circumspectione defendit (*Bohlen. De Buddhaismi origine et ætate definiendis; Lassen. De nominibus, quibus a veteribus appellantur Indorum philosophi. Rhein. Mus.* 1833, p. 171—190.) Bohlenius, ut Sarmanarum nomine Buddhaicos significari ostendat, primo nominis argumento utitur: Sarmanarum enim nomen respondere dicit tum sanscritæ voci *graman'a*, qua Buddhaici appellantur, tum nomini Σαρμαναῖοι, quo verbo ex Palica voce *samma* (i. e. *graman'a*) formato quin Græci Buddhaicos significaverint, nihil dubitationis habet. Contra dixit Lassenius, *graman'a* non modo Buddhaicis, sed sæpissime etiam Brahmanis attribui. Sed ipse nunc cum ea, qua est, humanitate mecum communicavit V. D., vocem *graman'a* perpetuum Buddhaicorum ascetarum nomen, Brahmanicorum rarius esse. Itaque hoc Bohlenii argumentum, etsi ad expediendam rem non sufficit, tamen non infirmum manet.

« Addidit deinde Lassenius hanc sententiam: *Si usum utriusque vocabuli apud veteres respexeris, invenies nullo prorsus loco unum pro altero poni aut invicem permutari: cujus constantiæ certa quedam causa esse debet.* Quod argumentum haud scio an aliquantum firmitatis habeat. Sarmanæ enim bis tantum, Samanæ, nisi fallor, quinquies a Græcis Romanisque scriptoribus omnibus memorantur. (Bardesan. ap. Porphy. De abst. IV, 17, Clem. Alex. Strom. I. 305, Origen. Contra Celsum I ed. Delarue, Paris. 1733, t. I, p. 343, Alexander Polyhist. ap. Cyrill. Contra Julian. IV, p. 133, E. ed. Paris. 1638, Hieronym. Ad Jovinian. II. ed. Paris. 1706, t. II, part. 2, p. 206.) Qui numeri, si scriptorum fontes exquisiveris, ad tres redigun-

que compluribus similia eos dicere: texere etiam fabulas quasdam, quemadmodum Plato, de immortalitate animæ, et de judiciis quæ apud inferos fiunt, et alia hujusmodi non pauca. Ac de Brachmanibus quidem hæcenus.

Sarmanarum eos honoratissimos ait, qui Hylobii vocantur ex eo, quod in silvis degunt, e frontibus et silvestribus fructibus viventes, vestem ex arborum corticibus habentes, vini et veneris expertes. Hos cum regibus de causis rerum interrogantibus per nuntios colloqui, et per illos divina a regibus coli et placari. Post silvicolas in honore medicos esse, ut qui circa hominem philosophentur, frugales quidem, non tamen sub divo degentes, oryza et larina viventes, quæ nemo rogatus et hospitio eos excipiens non largiatur. Posse eos etiam secundos facere, et marium et sentinarum procreationem medicamentis præstare. Medicinam plurimam per cibos perfici, non autem per medicamenta: ex medicamentis maxime unctiones probari et

cataplasmata, quod celera maleficii non sint expertia. Atque tum hos tum illos in laboribus et tolerantia constantiam exercere, adeo ut per totam diem in eodem gestu immoti perseverent. Alios esse quosdam divinatores incantatoresque et rituum et sermonum, qui circa defunctos sunt, non ignaros, errantes per vicos et urbes. Alios vero his elegantiores atque urbaniores, qui eorum quæ de inferis memorantur et quæ ad pietatem sanctimoniamque pertinent, periti sint. Cum nonnullis mulieres quoque philosophari a veneris item abstinentes.

41.

Megasthenes historiarum scriptor, qui cum Seleuco Nicafore vixit, libro tertio De rebus Indorum scribit hunc in modum. « Quæcunque de rerum natura ab antiquis dicuntur, eadem etiam ab iis philosophis, qui extra Græciam sunt, docentur, partim a Brachmanibus Indorum, partim a Judæis Syriæ. »

tur, ita ut Sarmanas solus *Megasthenes*, Samanæos *Alexander Polyhistor* et *Bardesan* memoraverint. Quid igitur in eo est mirum, quod Megasthenes, si Buddhaicos significare voluerit, sanscrita voce *graman'a* usus est, postea vero Bardesanes et Alexander Polyhistor palica voce *samma*, quæ cum lingua palica postea in usum venerat? Quid mirum in eo, quod scriptores, qui illis auctoribus usi Sarmanas vel Samanæos memorant, nomina non permutaverunt? Quod si fecissent, quum in re tam longinqua et incognita non nisi ad verbum illos exscribere possent, magis mirum videri poterat.

• Alterum Bohlenius argumentum attulit convenientiam morum, qui in Sarmanis et Samanæis simillime describantur. Lassenius contra, hoc exemplum impugnans, docte exposuit, multum interesse inter Sarmanarum vitam et Samanæorum, qualis utraque a veteribus describatur, easque res, quæ utrisque communes memorentur, communes esse omnium sectarum Indicarum ascetis. Quod argumentum, etsi gravissimum est, non ita solvit quæstionem, ut de hac re dubitari non amplius possit. Nam haud omittendum est, neque Sarmanarum descriptionem neque Samanæorum integram superesse, totasque igitur, quarum singulæ partes nunc inter se discrepare videntur, facillime potuisse consentire.

• Contendit deinde Lassenius, satis apparere ex his verbis, quæ apud Clementem l. l. adduntur: εἰσὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ τοῖς Βούττα πειθόμενοι πρῶτα γέλμασιν etc., Sarmanas alios esse atque Samanæos s. Buddhaicos. Lassenius igitur sicut Colebrookius *As. Res.* IX, p. 299, in hunc modum locum laudatum interpretatus est: Sunt qui inter Indos Buddhæ præcepta sequuntur s. nonnulli inter Indos... sequuntur. Neque negari potest, verba εἰσὶν οἱ πειθόμενοι ita posse explicari, ut eam, quam Lassenius vult, sententiam habeant, quanvis vocem καὶ additam, et voces εἰσὶν οἱ non se junctas ex usu Græci sermonis expectes. Sed etiamsi hæc omiseris, ad demonstrandum nihil omnino ille locus valet, quem non minus licet in hanc sententiam interpretari: Sunt vero (scil. Sarmanæ, de quibus modo dixit) ii qui Buddhæ præcepta sequuntur. Quemadmodum si istum locum explicaveris, contrarium ex eo apparere vides, quam quod Lassenius dixit, et ostendi, Buddhaicos esse Sarmanas. Vix autem ullus Clementem ex sua ipsius scientia verba ista addidisse suspicabitur.

• Si breviter totam quæstionem complectimur, omissis illis, quæ, quum dubia et ambigua sint, neutri parti certa argumenta esse possunt, una utrique opinioni restat causa: alteram enim no-

men, descriptio alteram magis adjuvat. Quod quum ita sit, eam sententiam superiorem facile existimaveris, quæ totius descriptionis, quam quæ solius nominis argumento utitur. Sed ei iudicio, quod defendit Bohlenius, aliquantum ponderis affert, quod tam definite Brahmanis Megasthenes Sarmanas opposuit. Nam mirum sane fuerit, Brahmanis tam distincte eos opponi, qui ipsi Brahmanæ erant. Et omnino, quum constet, Megasthenis tempore exstitisse in India Buddhaicorum sectam a Brahmanis dissidentem, deinde quum animadverterit ille dissidium, quod inter Brahmanas alteramque sectam fuerit, postremo, quum hanc alteram eodem appellaverit nomine, quo solent Buddhaici vocari, vix ullum *verisimilius videtur quam eosdem esse Buddhaicos Sarmanasque.*

• Sed accedit alia causa et gravior. Nam non solum eodem modo et pæne iisdem verbis etiam Samanæos veteres scriptores opponere Brahmanis solent, sed etiam ii loci, quibus Bardesanes Samanæos s. Buddhaicos describit, cum Megasthene mire congruunt. Nec tamen affirmaverim, Bardesanem in hac re Megasthenis solum vestigia secutum esse, neque quidquam addidisse de suo, sed hoc certe ausim contendere, *Bardesanem in Samanæis describendis Megasthenem respexisse et in quadam parte esse secutum.* Quod ut appareat, Bardesanis et Megasthenis hos locos componam:

Bardesan. ap. Hieron. Ad Jo-
vin. (et ap. Porphyr.)
Bardesanes, vir Babylonius,
In duo dogmata apud Indos
Gymnosophistas dividit,
quorum alterum appellat
Brahmanas,
alterum Samanæos;
qui tantæ continentis sint,
ut vel pomis arborum juxta
Gangem fluvium
vel oryza vel farinæ alantur
cibo;
et quum rex ad eos venerit,
adorare illos solitus sit,
pacemque suæ provincie
in illorum precibus arbitrari
sitam.

Plenius hanc partem Porphyrus tradidit:
Ἀγύνατοι δ' εἰσὶ πάντες

καὶ ἀκτῆμονες καὶ τοσοῦτον ἀν-
τῶν τε καὶ τῶν Βραχμανῶν
σέβας ἔχουσιν εἰ ἄλλοι, ὥστε
καὶ τὸν βασιλέα ἀρκενεῖσθαι
παρ' αὐτοῦ, καὶ ἰκετεῖν
εὐχασθαι τι, καὶ δευθῆναι
ὑπὲρ τῶν καταλαμβανόντων
τὴν χώραν, ἢ συμβουλίῃσαι
τὸ πρακτέον.

Megasth. ap. Strab. (et ap.
Clem. Alex.)

Ἄλλην δὲ διαίτην ποιῶσι
περὶ τῶν φιλοσόφων,
εἰς δύο γένη γαστρῶν,

ἓν τοῦ μὲν Βραχμῶνα
καλεῖ,
τοῦ δὲ Σαρμῶνα,

(καὶ ἀκρόδηρα σιτοῦνται Clem.
Al.)

ὁρῶν καὶ ἀλίτοις τρεῖς
νοῦς.

τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι ἔ-
αγγέλιον πυνθανομένους περὶ
τῶν αἰτίων, καὶ εἰ ἐκείνων
θεραπεύουσι καὶ λιτανεύουσι
τὸ θῆον.

(ὅ γάρμον οὐδὲ ποιῶσιν
ἰσασιν. Clem.)

τοῖς δὲ βασιλεῦσι συνεῖναι, etc.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

DAIMACHUS PLATÆENSIS.

PATROCLES.

Daimachus * (Δαίμαχος Strabo, et Schol. Ap. Rhod. fr. 7) Platæensis (fr. 4. 8. coll. fr. 6) post Megasthenem a Seleuco, uti videtur, Palimbothra legatus missus est ad regem Allitrochaden (Indice *Amitraghata*, i. e. *hostium debellator*. V. Böhlen. *D. alte Ind.* I, p. 92), qui Sandrococto patri successerat (Strabo II, p. 70. Vide Megasthen. fr. 10). Regnavit Allitrochades ab anno 288 usque ad an. 263. vel 260 a. C., siquidem recte calculos subduxit Bensey. in *Ersch. u. Gruber. Encyclop.* s. v. *Indien* p. 66. Daimachus vero ὑπομνήματα τῆς ἀποδημίας condidit, quorum memoria perit ferme omnis, vel auctoris culpa vel fortunæ. Fides, si Strabonem l. l. audias, fuit minima. Ἄπαντες οἱ περὶ τῆς Ἰνδικῆς γράψαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ψευδολόγοι, καθ' ὑπερβολὴν δὲ Δαίμαχος· τὰ δὲ δεύτερα λέγει Μεγασθένης κτλ. et paullo post: διαφερόντως δ' ἀπιστεῖν ἄξιον Δαίμαχῳ τε καὶ Μεγασθένει. Jain exprobrat iis ineptas islas de populis monstrosis fabellas, de quibus vidimus supra. Nihil hæc impediunt quin celera probatus Daimachus auctor fuerit, quæ Megasthenes minus recte dixerat vel omiserat, corrigere vel supplere studens; quamquam accidit ei ut inepte Megasthenem reprehenderit. Exemplo sit fragm. 2.

Præter Indica laudatur Daimachi opus Περὶ εὐσεβείας inscriptum, quo pietatis exempla ex populorum historiis auctor collegisse videtur. Multa ex eo mutuatus fuerit faber librorum XXIV Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, qui sub Ephori nomine circumferebantur; sic enim explicandus Porphyrius ap. Euseb. Pr. Ev. p. 464 ed. Colon: Τί γὰρ Ἐφόρου ἴδιον ἐκ τῶν Δαίμαχου καὶ Καλλισθένους καὶ Ἀναξιμένους αὐταῖς λέξεσιν ἐστὶν ὅτε τρισχιλίους ὄλους μετατιθέντος στίχους; Cf. Prolegg. ad Fragm. H. p. LXIV. Ceterum hæc ad *Platæensem* Daimachum re-

* Alius Daimachus Platæensis ap. Thuc. III, 20. — Daimachus Siculus, unus ex Hermocratis hipparchis, ap. Polyæn. I, 43, 1.

ferenda esse non dubito. Num ad eundem pertinent ὑπομνήματα πολιορκητικὰ (fr. 9), opus amplissimum? Vix crediderim. Cf. Fabric. *Bibl. Gr.* II, p. 768 ed. pr.

INDICA.

1.

Strabo XV, p. 690; II, 69, 70, 74, 75 e Daimacho refert a mari Indico meridionali usque ad Caucasum stadia esse 30,000. Vide Megasthenis fr. 5.

2.

Strabo II, p. 76: Πάλιν δ' ἐκείνου τὸν Δαίμαχον ἐξιώτην ἐνδείξασθαι βουλομένου (sc. Ἐρατοσθένους) καὶ ἄπειρον τῶν τοιούτων ὀφείσθαι γὰρ τὴν Ἰνδικὴν μεταξὺ κείσθαι τῆς τε φθινοπωρινῆς ἰσημερίας καὶ τῶν τροπῶν τῶν χειμερινῶν, Μεγασθένει τε ἀντιλέγειν φησάντι ἐν τοῖς νοτίοις μέρεσι τῆς Ἰνδικῆς τὰς τε ἄρκτους ἀποκρύπτεσθαι καὶ τὰς σκιάς ἀντιπίπτειν μηδέτερον γὰρ τούτων μηδ' αὐτῆς τῆς Ἰνδικῆς συμβαίνειν ταῦτα ὅτ' ἄσκοντος ἀμαθῶς λέγεσθαι. Eadem iterum tangit p. 77. Vide Megasthenis fr. 7.

3.

Athenæus IX, p. 394, E: Δαίμαχος δ' ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς ἱστορεῖ περιστῆρας μηλίνας γίνεσθαι ἐν Ἰνδοῖς. Cf. *Ælianus* V. H. I, 15, ubi eadem (ex Athenæo), non nominato Daimacho, et N. An. XV, 14: Καὶ περιστῆρας ὡχρὰς κομίζουσι (sc. τῶν σφετέρων βασιλῆων οἱ Ἰνδοί), ὅσπερ οὖν καὶ λέγουσι μήτε ἔμπεροῦσθαι μήτε ποτὲ πρᾶνεσθαι.

4.

E LIBRO SECUNDO.

Παροορασιὶς v. Ἐγγυθῆκη: Εἶη δ' ἂν σκευδός τι πρὸς τὸ κρατῆρας ἢ λέβητας ἢ τι τοιούτων οὐκ ἀλλότριον ἐπικεῖσθαι ἐπιτήδειον [εἶναι], ὡς Καλλίξενός τε ἐν ὅτ' περὶ Ἀλεξανδρείας ὑποσημαίνει καὶ Δαίμαχος ὁ Πλατατεὺς ἐν β' Περὶ Ἰνδικῆς.

Hæc illustrantur Megasthenis fr. 29 ex Athen. p. 153, D.

INDICA.

2.

Eratosthenes Daimachum rudem et harum rerum imperitum conatur ostendere, ut qui putarit Indiam inter æquinoctium et brumam esse sitam, et Megasthenem reprehenderit, qui in austrinis Indiæ partibus ursas occidere et umbras diversam in partem cadere dixisset: horum enim neutrum ullibi in india fieri, esseque hæc indocte dicta.

3.

Daimachus in Indiciis narrat columbas citrei coloris in India esse.

4.

Ἐγγυθῆκη, incilaga, repositorium. Vas erat idoneum ad recipiendum crateras, lebetes, aut aliquid huiusmodi, ut Callixenus ait libro quarto De Alexandria, et Daimachus libro secundo Indicorum.

(4 a.)

(E LIBRO DECIMO?).

Plutarch. De fluv. 4, 3 : Πράξειται δ' αὐτῷ (τῷ Γάγγη) ὄρος Ἀνατολή, καλούμενον δι' αἰτίαν τοιαύτην. τῷ Ἀναξιβίαν νόμῳ Ἡλίου θεασάμενος χωρίοις προσευχαιροῦσαν, εἰς ἐπιθυμίαν αὐτῆς ἐπέπεσε, καὶ μὴ στέγων τοὺς ἔρωτας, ἀπεδίωξε τὴν προειρημένην βιάσασθαι βουλόμενος· ἡ δὲ περικατάληπτος γενομένη, κατέφυγεν ἐπὶ τὸ τῆς Ὀρθίας Ἀρτέμιδος τέμενος, ὅπερ ἦν ἐν ὄρει, Κορυφῇ καλουμένῳ, καὶ ἀφανὲς ἐγένετο· κατόπιν δ' ἀκολουθήσας ὁ θεὸς, καὶ μηδαμοῦ τὴν ἀγαπωμένην εὐρίων, διὰ λύπης ὑπερβολὴν ἐκείθεν ἀνέτειλεν· οἱ δὲ ἔγχωριοὶ τὴν ἀκρώρειαν Ἀνατολὴν μετωνόμασαν ἀπὸ τοῦ συγχυρῆματος· κχθὼς ἱστορεῖ Καίμαρων ἐν δεκάτῳ Ἰνδικῶν.

Nomen Καίμαρων suspectum, corruptum esse suspicor ex Δαίμαχος. Mons, in quem Anaxibia fugisse dicitur, et ex quo ipsum Anaxibiae nomen Græzus homo finxerit, idem est, ni fallor, quod Κορασιδίην dicit Polyæn. Strat. I, 1 : Τὸ τριχόρυφον ὄρος τῆς Ἰνδικῆς (*Himalaga*)· τῶν δὲ Κορυφῶν ἡ μὲν κληίζεται Κορασιδίη, (*Kailasa* in Puranas), ἡ δὲ Κονθάσκη (*Kuntha*), τὴν δὲ τρίτην αὐτὸς ἐκάλεσε Μερὸν (*Meru*). Cf. Bohien. *D. alte Ind.* I, p. 143.

5.

ΠΕΡΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ.

Plutarch. Lys. c. 12, de victoria, quam ad Ægospotamos Lysander reportavit : qua factum est ut longissimum bellum unius tandem viri con-

silio et peritia consummaretur. Διὸ καὶ θεῖόν τινες φηγήσαντο τοῦτο τὸ ἔργον. Ἦσαν δὲ τινες οἱ τοὺς Διοσκόρους ἐπὶ τῆς Λυσάνδρου νειὸς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἄστρα τοῖς οἴαξιν ἐπιλάμψαι λέγοντες. Οἱ δὲ καὶ τὴν τοῦ λίθου πτώσιν ἐπὶ τῷ πάθει τούτῳ σημεῖόν φασί γενέσθαι· κατηνέχθη γάρ, ὡς ἡ δόξα τῶν πολλῶν, ἐξ οὐρανοῦ παμμεγέθης λίθος εἰς Αἰγὸς ποταμούς. Καὶ δείκνυται μὲν ἔτι νῦν, σεβομένων αὐτὸν τῶν Χερρονησιτῶν· λέγεται δὲ Ἀναξαγόραν προειπεῖν, ὡς τῶν κατὰ τὸν οὐρανὸν ἐνδοδεμένων σωμάτων, γενομένου τινὸς ὀλισθήματος ἢ σάλου, βῆσις ἔσται καὶ πτώσις ἐνὸς ἀπορραγέντος· εἶναι δὲ καὶ τῶν ἀστρῶν ἕκαστον οὐκ ἐν ἡ πέφυκε χώρα· λιθόδη γάρ ὄντα καὶ βάρια λάμπειν μὲν ἀντερείσει καὶ περικλάσει τοῦ αἰθέρος, ἔλκεσθαι δὲ ὑπὸ βίας σφιγγόμενα δίνῃ καὶ τόνῳ τῆς περιφορᾶς, ὡς που καὶ τὸ πρῶτον ἐκρατήθη μὴ πεσῖν δεῦρο, τῶν ψυχρῶν καὶ βαρέων ἀποχρνομένων τοῦ παντός. Ἔστι δὲ τις πιθανωτέρα δόξα ταύτης εἰρηκότων ἐνίων, ὡς οἱ διατόντες ἀστέρες οὐ βύσις εἰσὶν οὐδ' ἐπινέμησις αἰθέριου πυρὸς ἐν ἀέρι κατασβεννυμένου περὶ τὴν ἕξψιν αὐτῆν οὐδὲ ἀέρος εἰς τὴν ἄνω χώραν πλήθει λυθέντος ἐκρησις καὶ ἀνάφλεξις, βῆσις δὲ καὶ πτώσις οὐρανίων σωμάτων ὄντων ἐνδοσει τινὶ τόνου καὶ περιτρόπου κινήσεως ἐκπαλῶν ζερομένων οὐ πρὸς τὸν οἰκούμενον τόπον τῆς γῆς, ἀλλὰ τῶν πλείστων ἐκτὸς εἰς τὴν μεγάλην ἐκπιπτόντων θάλατταν· διὸ καὶ λανθάνουσι. Τῷ δ' Ἀναξαγόρα μαρτυρεῖ καὶ Δαίμαχος (*Δαίμαχος libri*) ἐν τοῖς Περὶ εὐσεβείας ἱστορῶν, ὅτι πρὸ τοῦ πεσῖν τὸν λίθον ἐφ' ἡμέρας ἐβδομήκοντα καὶ πέντε συνεχῶς κατὰ τὸν οὐρανὸν ἑώρατο πύρινον σῶμα παμμέγεθες, ὥσπερ νέφος φλογεῖδές, οὐ σχολάζον, ἀλλὰ πολυπλόκους καὶ κεκλασμένους φορὰς φερόμενον, ὡς τὰ ὑπὸ σάλου κατὰ πλάνης

(4 a.)

Gangæ fluvio adjacet mons Anatole, id est Oriens, dielus hanc ob causam. Sol, visa Anaxibia virgine, in agris opportune degente, ejus desiderio correptus est, et quum amorem suos legere non posset, hanc vitare volens persecutus est. Quare undique comprehensa aufugit in templum Diana: Orthiæ, quod erat in monte vocato Coryphe (apice), et evanuit. Deus vero qui a tergo sequebatur, quum dilectam suam non nancisceretur, præ merore illinc ortus est, unde indigenæ montem Anatolen, (orientem) a casu denominarunt, ut narrat Caimare (*Daimachus?*) decimo (?) rerum Indicarum.

5.

DE PIETATE.

Quare etiam ad deos quidam Lysandri lacinus retulere. Fuere qui juxta Lysandri navem, quum primum ex portu contra hostes procheretur, ab una parte Castoris, ab altera Pollucis stellam ad gubernacula affulsisse dicerent. Quidam lapidis quoque casu eam cladem præmonstratam fuisse asserunt. Decidit enim de cælo, quæ communis est opinio, ingens lapis ad Ægos flumen, ostenditurque adhuc et ab illis qui Chersonesum inhabitant, colitur. Ferunt Ana-

xagoram prædixisse, si qua corporum in cælo fixorum incidisset labefactatio aut trepidatio, fore ut unum eorum avelleretur raptimque dejiceretur; neque stellas in iis esse locis, ubi quæque ortæ essent: nam lapideas natura sua et graves lucere quidem eas percusso et refracto in ipsis ælberè, circummagi autem constricta vertigine et vehementia motus cælestis, quemadmodum ab Inlilio, quum frigida et gravia ab universitate sejungerentur, retenta fuissent, ne in terram delaberentur. Qua quidem opinione alia est verosimilior eorum, qui stellarum trajectiones non fluxum aut distributionem ignis ætherii esse, qui incensus in aëre statim restinguatur, neque aeris præ multitudine rupti et in superiora loca elati incensionem et inflammationem, sed jactationem esse et lapsum cælestium corporum quæ circularis conversionis violentia veluti elisa et per obliquum lala ideo non conspiciantur, quia fere non ineant terræ partem quæ incolitur, sed in Oceanum extra ambientem decidant. Anaxagoræ quidem testimonium fert Daimachus, in opere *De Pietate* scribens, antequam is lapis deciderit, septuaginta et quinque continenter diebus visam fuisse in cælo corpus igneum prægrande et nubis inflammatae simile, non otiosum, sed quod varlis et fractis veluti motibus ferretur, ita ut ejus jactatione avulsa et dilata in varias parte

ἄπορρηγνύμενα πυροειδῆ, σπάσματα φέρεσθαι πολλαχού
καὶ ἀστράπτειν, ὡσπερ οἱ διάττοντες ἀστέρες. Ἐπεὶ
δὲ ἐνταῦθα τῆς γῆς ἔβρισε καὶ παυσάμενοι φόβου καὶ
θάμβους οἱ ἐπιχώριοι συνῆλθον, ὥρθη, πυρὸς μὲν οὐδὲν
ἔργον οὐδ' ἔχνος τοσοῦτον, λίθος δὲ κείμενος, ἄλλως
μὲν μέγας, οὐθὲν δὲ μέρος, ὡς εἰπεῖν, ἐκείντης τῆς πυ-
ροειδοῦς περιοχῆς ἔχων. Ὅτι μὲν οὖν εὐγνωμόνων
ὁ Δαίμαχος ἀκρωατῶν δεῖται ὁπλὸς ἐστίν.

(6.)

Diogen. L. I, 30 : Δαίμαχος δ' ὁ Πλατωνικός καὶ
Κλέαρχος (fr. 44. c.) φιάλην ἀποσταλῆναι ὑπὸ Κροίσου
Πιττακῶ, καὶ οὕτω περινεχθῆναι (ῥασίν).

Δαίμαχος ὁ Πλαταιεύς scribendum esse suspi-
catur Casaubonus. Cobet. in novissima Diogenis edi-
tione dat : Δαίδαλος ὁ Πλατωνικός.

7.

Plutarch. Compar. Solon. et Popl. c. 4 : Τῶν
μάντοι πολεμικῶν, Σόλωνι μὲν οὐδὲ τὰ πρὸς Μεγαρεῖς
Δαίμαχος ὁ Πλαταιεύς μεμαρτύρηκεν, ὡσπερ ἡμῖς
(Solon. c. 8) διεληλύθαμεν. Cf. Müller. Dor. I,
p. 176 sq. Referrī hęc possunt ad eum librum, in
quo de septem sapientibus sermo erat (fr. 6), vel
etiam ad Commentarios obsidionales, si quidem
recte et hi et ille Nostro vindicantur.

8.

Schol. Apollon. Rh. I, 558 : Δαίμαχος δὲ ἐκ Φι-
λομήλης τῆς Ἀκτορος (natum esse Achillem dicit). Cf.
Dionysii Chalcidensis fr. 6. Ex quonam opere hęc
petita sint, nescimus. Idem valet de sequentibus.

Schol. II. XIII, 218 : Αἰτωλὸς παῖς μὲν ἦν Ἐνδυ-
μίωνος, ὃς Ἄπιν ἀκουσίως τὸν Φορωνέως ἀνελὼν ἔφυ-
γεν εἰς τὴν ἀπ' αὐτοῦ προσηγορευθεῖσαν Αἰτωλίαν,
καὶ κτεῖ τεκνοῦται Πλευρῶνα, ἀπ' οὗ τ' ἐν Αἰτωλίᾳ πό-
λις Πλευρῶν ἐκλήθη. Τούτου δὲ γίνονται δύο παῖδες,
Κούρης καὶ Καλυδῶν, ἀπ' ὧν ἄλλαι δύο πόλεις ἐν
Αἰτωλίᾳ προσηγορεύθησαν. Οὕτω Δαίμαχος.

fragments ignea fulserint stellarum salientium modo. Id
postquam in terram tandem eo locorum decubuerit me-
tuque et terrore liberati incolae convenerint ad speculac-
ulum, nullum in eo ignis opus, nullum vestigium apparuisse,
sed magnum lapidem, qui tamen vix exiguam ignitæ istius
molis portiunculam expleret. Liqueet sane, Daimachum
benignis auditoribus opus habere.

6.

Daimachus Platæensis et Clearchus phialen a Cro-
isso missam esse Pittaco, ac sic deinceps per orhem sapientium
esse circumlatam tradunt.

7.

Quod ad res bellicas attinet, quæ nos ad Solonis in bello
Megarico res gestas attulimus, est qui neget Daimachus
Platæensis.

9.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΠΟΛΙΟΡΚΗΤΙΚΑ.

Stephan. v. Byz. Λακεδαιμῶν : Ἔστι καὶ... τὸ Λα-
κωνικὸν σιδῆριον· στομωμάτων γὰρ τὸ μὲν Χαλυβδικόν,
τὸ δὲ Σινωπικόν, τὸ δὲ Λύδιον, τὸ δὲ Λακωνικόν. Καὶ δὲ
Σινωπικόν καὶ Χαλυβδικόν εἰς τὰ τεκτονικά, τὸ δὲ Λα-
κωνικόν εἰς βίνας καὶ σιδηροτρόπανα καὶ χαρακτῆρας
καὶ εἰς τὰ λιθουργικά, τὸ δὲ Λύδιον καὶ αὐτὸ εἰς βίνας
καὶ μαχαίρας καὶ ξυρία καὶ ξυστήρας, ὡς φησι Δαί-
μαχος ἐν πολιορκητικοῖς ὑπομνήμασι λβ'. Stephanum
exscripsit Eustath. ad Il. 2, 581. Cf. schol. Il.
13, 218; Müller. Dor. II, 28.

PATROCLES.

Patroclum (*) et Dionysium ad Indicas regiones
accuratius explorandas multum contulisse supra
vidimus ex loco Plinii (VI, 21. V. Megasthen.
introduc.). De Dionysio quem in Indiam misit
Ptolemæus Philadelphus, vel ut novas commer-
ciis vias patefaceret, vel societatem cum Indorum
regibus jungeret, aliunde nihil constat. Patrocles
vero sub Seleuco Nicatoris ejusque filio Antiocho
per tempus aliquod regionibus præfuit, quæ sunt
circa mare Hyrcanicum atque Caspium (fr. 7);
eaque maria cum classe perlustravit, eo ut vide-
tur consilio, ut utriusque conjunctionem quandam
investigaret, simulque quæreret, quo modo huc
deflecti possint commercia cum septentrionalis
Indiæ populis jungenda (Cf. Droysen. Hellen. II,
p. 63). Ceterum Patrocles noster idem procul
dubio est cum eo, qui an. 312 Babyloni a Seleuco
præfectus erat (Diodor XIX, 100), deinde (an.
286) Seleuco persuasit, ne fideret Demetrio Po-

(*) Alium Patroclum, Thugium poetam, commemorat
Clem. Alex. Protr. p. 9, et Stobæus Florileg. CXI, 3.

8.

Daimachus Achillem Philomeles Actore natæ filium esse
dicit.

Ætolus, Endymionis filius, quum Apin Phoronei filium
invitus occidisset, in Ætoliam ab ipso nomen adeptam con-
fugii, ibique genuit Pleuronem, a quo Pleuron urbs Ætolie
nominata est. Pleuron vero duos habuit filios, Curea et
Calydonem, a quibus alia duæ urbes in Ætolia nuncupate
sunt. Sic Daimachus.

9.

OBSIDIONALES COMMENTARII.

Laconicum ferramentum : scierum enim alia est Chalyb-
dica, alia Sinopica, alia Lydia, alia Laconica. Sinopica et
Chalybdica ad sabrilia, Laconica ad limas et ferrea terebra

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

περίπλων ἔχειν ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς δυνατὸν, ὡς φησιν ὁ τῶν τόπων ἡγησάμενος τούτων Πατροκλῆς.

4.

Strabo XI, p. 518 extr. : Οὐχ ὁμολογοῦσι δ' ὅτι περιέπλευσάν τινες ἀπὸ τῆς Ἰνδικῆς ἐπὶ τὴν Ἰρκανίαν ὅτι δὲ δυνατὸν, Πατροκλῆς εἶρηκε.

5.

Strabo XI, p. 509 : Φησὶ δὲ καὶ εὐπλοῦν εἶναι (τὸν Ὠξόν) καὶ εὐτος (Ἀριστόβουλος, fr. 17) καὶ Ἐρατοσθένης παρὰ Πατροκλέους λαβὼν, καὶ πολλὰ τῶν Ἰνδικῶν φερτίων κατάγειν εἰς τὴν Ἰρκανίαν θάλασσαν, ἐντεῦθεν δ' εἰς τὴν Ἀλβανίαν περαιοῦσθαι, καὶ διὰ τοῦ Κύρου καὶ τῶν ἐξῆς τόπων εἰς τὸν Εὐξείνιον καταρέσθαι. Cf. Arrian. Exp. Al. III, 29, 3; Varro ap. Plinium II. N. VI, 19.

6.

Strabo XI, p. 518 med. : Ὁ μόντοι Ἰαξάρτης ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἕτερός ἐστι τοῦ Ὠξου, καὶ εἰς μὲν τὴν αὐτὴν τελευτῶν θάλατταν, αἱ δ' ἐκβολαὶ διέχουσι ἀλλήλων, ὡς φησι Πατροκλῆς, παρασάγγας ὡς ὀγδοήκοντα. De Iaxarte cf. Aristobul. fr. 19.

7.

Strabo XI, p. 508, de Hyrcania : Τὸ μόντοι πλέον τῆς περὶ τὴν ὄρεινὴν παραλίαν Καδούσιοι νέμονται, σχεδὸν δὲ τι ἐπὶ πεντακισχιλίους σταδίους, ὡς φησι Πατροκλῆς, δε καὶ πάρισον ἡγεῖται τὸ πέλαγος τοῦτο (τὸ Κάσπιον) τῷ Ποντικῷ.

DEMODAMAS MILESIUS.

1.

Plinius VI, 18, p. 355 Tauchn. : ... *flumine Iaxarte, quod Scythæ Silin vocant : Alexander militesque ejus Tanain putaverunt esse. Transcen-*

ac posse eo ab India circumnavigari, ut asserit Patrocles, qui istis præsuit locis.

4.

Non satis convenit de eo, quod nonnulli circumnavigaverint ab Indicis regionibus ad Hyrcaniam; fieri autem posse Patrocles ait.

5.

Et Aristobulus et Eratosthenes, qui sua e Patrocle sumit, Oxum fluvium etiam navigatione commodum esse dicunt, multasque Indicas merces per eum devehī in mare Caspium, indeque in Albaniam transportatas, per Cyrum et loca quæ deinceps sunt, in Pontum Euxinum deferri.

6.

Iaxartes ab initio usque ad exitum diversus est ab Oxo fluvio. Uterque in idem quidem mare exit, sed ostia eorum, secundum Patroclum, distant fere parasangis octoginta.

dit eum aninem Demodamas (libri Demonax et Demonas), Seleuei et Antiochi regum dux, quem maxime sequimur in iis : arasque Apollini Didymæo statuit.

Eadem Solinus Polyh. c. 49, ubi nomen auctoris est *Demodamas*. Hinc Plinii locum nescio an recte correxerunt Salmasius et Harduin. De re conf. Aristobul. fr. 19; Droysen. *Hellenism.* II, p. 333. *Timonactem Σκυθικῶν* auctorem memorat Schol. Apoll. Rhod. IV, 301; III, 1236; IV, 1217 (ubi pro Σκυελῶν corrigendum Σκυθικῶν). Nescio an idem sit cum nostro. Certe sollemnis est vocularum Δη et Τι confusio, ut in Δημοσθένης et Τιμοσθένης.

2.

Stephan. Byz. : Ἄντισσα, πόλις... Ἰνδικῆς, ἣν ἀναγράφει Φίλων καὶ Δημοδάμας ὁ Μιλήσιος.

[DEMODAMAS HALICARNASSENSIS.]

3.

ΠΕΡΙ ἉΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΥ.

Athenæus XV, p. 682, D : Ἀνθῶν ἐξ στεφανωτικῶν μέμνηται ὁ μὲν τὰ Κύπρια ἐπη πεποιηκῶς; Ἠγγασίας, ἢ Στασίνοσ. Δημοδάμας γάρ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ Περὶ Ἁλικαρνασσοῦ [οὔ] Κύπρια, Ἁλικαρνασσεὺς δ' αὐτὰ εἶναί φησι κτεήματα.

Οὐ inseruit Hemsterhus. ad Polluc. X, 85, assentiente Toup. Emend. IV, p. 389, Welckero *Cycl.* p. 305 sq. not. 494, ubi vide. Cf. Bode. *Gesch. d. Hell. Dichtk.* I, p. 366 not. Ceterum num idem sit Halicarnassensis et Milesius D., an duorum scriptorum memoria ab Athenæo misceatur, tu videas.

7.

Majorem partem oræ montosæ Cadusii tenent ad quinque fere millia stadiorum, uti Patrocles tradit, qui etiam putat mare hoc Hyrcanium Ponto Euxino æquale esse.

2.

Antissa, urbs Indica, quam commemorat Philon et Demodamas Milesius.

DE HALICARNASSO.

3.

Demodamas Halicarnassensis vel Milesius in libro de Halicarnasso Cypria non Cyprii auctoris, sed Halicarnassensis esse dicit.

DEMOCHARES LEUCONOENSIS.

Demochares Leuconoensis (*), tanquam orator atque ἀνὴρ πολιτικός satis notus est, ut historicus in memoratur a paucissimis. Parentes habuit Lachetem et sororem Demosthenis, avum Democharem, qui materteram Demosthenis duxerat. (V. Demosth. Or. I c. Aphob. p. 818 R. (103, 24 Bekk.), Or. II, p. 836 R. (123, 3 Bekk.); Suidas s. v. Δημοχάρης et Γύλων; Plutarch. Mor. p. 751.) Mater quum duobus annis junior esset Demosthene (p. 824: ἐμὲ ἔπει' ἑτῶν ὄντα καὶ τὴν ἀδελφὴν πέντε), natales ejus incidunt in an. 380. Demochares natus fuerit circa 355-350; vixit adhuc an. 280, Gorgia archonte, sub quo statuum aliosque honores Demostheni decernendos a populo flagitavit (**); anno 272 similia Demochari Athenienses decrevere, postulante filio Lachete. Tum igitur jam mortuus

(*) Demochares, pater Aristae Procon. ap. Suid. v. Ἀριστίας; D. Spartanus ap. Plut. Agid. 19; D. libertus Pompeii, ap. Appian. B. C. V, 83 sqq. 105 Vid. etiam Bockh. C. I. I, 314, 4. Demochares corrupte pro Philochares ap. Plut. Mor. p. 840, D. Cf. Callisth. fr. 38.

(**) Plutarch. Vit. X Or. p. 851 (p. 1030 Didot): Δημοχάρης (libri Τιμοχάρης) Λάχητος Λευκονοεὺς αἰτεῖ Δημοσθένει τῷ Δημοσθένους Παιανιεὶ δωρεάν εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ, καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ, καὶ προεδρίαν αὐτῷ καὶ ἐγγόνιον αἰεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ· εὐεργέτη καὶ συμβούλῳ γεγονότι πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ τὴν τε οὐσίαν εἰς τὸ κοινὸν καθεικότι τὴν ἑαυτοῦ, καὶ ἐπιδόντι τάλαντα ὀκτώ καὶ τριήρη, ὅτε ὁ ἔθνος ἠλευθέρωσεν Εὐβοίαν· καὶ ἑτέρην, [ὅτε τις Ἑλλησποντον Κυπρισόλωρος ἐξέπλευσε· καὶ ἑτέρην, ὅτε Χάρης καὶ Φωκίων στρατηγοὶ ἐξεπέμφθησαν] εἰς Βυζάντιον ὑπὸ τοῦ δήμου· καὶ λυτρωσαμένῳ πολλοὺς τῶν ἀδικῶσι ἐν Πύδνῃ καὶ Μεθώνῃ καὶ Ὀλύμπῳ ὑπὸ Φιλίππου· καὶ χορηγίαν ἀνδράσιν ἐπιδόντι, ὅτε ἐκλιπόντων τῶν Πανδυσιαίων τοῦ χορηγεῖν ἐπέδωκε, καὶ καθώπλισε τοὺς πολίτας τῶν ἐλλειπόντων· καὶ εἰς τὴν τειχοποιίαν ἀνάλωσε χειροτονηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου, ἐπιδόντος αὐτοῦ τρεῖς τάλαντα· καὶ ἄς ἐπέδωκε δύο τάφρους περὶ τὸν Πειραιᾶ ταφρούσας· καὶ μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχην ἐπέδωκε τάλαντον· καὶ εἰς τὴν σιτωνίαν ἐπέδωκεν ἐν τῇ σιτοδείᾳ τάλαντον· καὶ ὅτε εἰς συμμαχίαν τῷ δήμῳ προσεγγάγετο πλίσσας, καὶ εὐεργέτης γενόμενος καὶ συμβούλος, εἰ ὧν ἐπίσει Θηβαίους, Εὐβοεὺς, Κορινθίους, Μεγαρεῖς, Ἀχαιοὺς, Ἀκαρσοὺς, Βυζαντίους, Μεσσηνίους, καὶ δυνάμεις ἃς συνεστήσατο τῷ δήμῳ καὶ τοῖς συμμάχοις πεζοὺς μὲν μυρίους, ἱππέας δὲ χιλίους, καὶ σύνταξιν χρημάτων, ἣν ἐπίσει πρεσβεύσας ἐξόνοαι, τοὺς μὲν συμμάχους εἰς τὸν πόλεμον πλείω [πεντακοσίων] τάλαντων· καὶ ὡς ἐκώλυσε Πελοποννησίους ἐπὶ Θήβας ἄλξι-ξάνδρῳ βοηθῆσαι, χρήματα δοῦς, καὶ αἰσῆς πρεσβεύσας· καὶ αἰλῶν πολλῶν καὶ καλῶν τῷ δήμῳ συμβούλῳ γεγονότι, καὶ πεπολιτευμένῳ τῶν κατ' ἑαυτὸν πρὸς ἑλευθερίαν καὶ δημοκρασίαν ἀρίστα· φυγόντι δὲ δι' ὀλιγαρχίαν, καταλυθέντος τοῦ δήμου, καὶ τελευτήσαντος αὐτοῦ ἐν Καλαυρίᾳ, διὰ τὴν πρὸς τὸν δῆμον εὐνοίαν, πεμφθέντων στρατιωτῶν ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ Ἀντιπύτρου, διαμείναντι ἐν τῇ πρὸς τὸ πλῆθος εὐνοίᾳ καὶ οἰκειότητι, καὶ ὅτε ὀποχείρῳ γενομένῳ τοῖς ἐχθροῖς, οὔτε τι ἀνάξιον ἐν τῷ κινδύνῳ πράξαντι τοῦ δήμου.

erat. Rempublicam capesserat ante an. 322; nam quum oratores dedi sibi Antipater jussit, Demochares, acerrimus tum Macedonicæ factionis adversarius, gladio accinctus in concione orationem habuisse dicitur (*). Scilicet vir fuit καὶ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς καὶ κατὰ τοὺς πολιτικοὺς λόγους οὐδένος χείρων, patriæ libertatis amantissimus, summis per vitam a civibus muneribus, egregiis post mortem honoribus ornatus. Ecce decretum populi Atheniensis, quod servavit Plutarchus in Vit. X Or. p. 752 (p. 1037 Didot.): Ἀρχῶν Πυθάρατος (Ol. 127, 2. 272)· Λάχης Δημοχάρους Λευκονοεὺς αἰτεῖ δωρεάν τὴν βουλήν καὶ τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων Δημοχάρει Λάχητος Λευκονοεὶ εἰκόνα χαλκῆν ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ [αὐτῷ] καὶ τῶν ἐγγόνων αἰεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ, καὶ προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσιν, εὐεργέτη καὶ συμβούλῳ γεγονότι ἀγαθῷ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, καὶ εὐεργετηκότι τὸν δῆμον τὰς· πρεσβεύοντι καὶ γράφοντι καὶ πολιτευομένῳ, [**] οἰκοδομῆν τειχῶν, καὶ παρασκευῆν ὄπλων καὶ βελῶν καὶ μηχανημάτων, καὶ ἰχυρωσαμένῳ τὴν πόλιν ἐπὶ τοῦ τετραετοῦς πολέμου (1), καὶ εἰρήνην καὶ ἀνοχῆς καὶ συμμαχίαν

(*) Plutarch. Vit. X Or. p. 8476 (p. 1032 Didot): Εἶχε δὲ (Δημοσθένους) καὶ ἀδελφὴν, ἐξ ἧς καὶ Λάχητος Λευκονοεὺς ἀδελφίδους αὐτῷ Δημοχάρης ἐγένετο, ἀνὴρ καὶ κατὰ πόλεμον ἀγαθὸς, καὶ κατὰ τοὺς πολιτικοὺς λόγους οὐδένος χείρων. Ἔστι δ' αὐτοῦ εἰκὼν ἐν τῷ πρυτανείῳ εἰσιόντων πρὸς τὴν ἐστίαν δεξιᾷ [ὁ πρῶτος] περιβλωσμένος ἄμα τῷ ἱματίῳ καὶ ἕρας· οὕτω γὰρ δημηγορήσει λέγεται, ἦνίκα Ἀντίπατρος ἐξῆται τοὺς ῥήτορας. Χρόνῳ δὲ ὑστερον Ἀθηναῖοι σίτησιν τ' ἐν πρυτανείῳ τοῖς συγγενέσι τοῦ Δημοσθένους ἔδωκαν, καὶ αὐτῷ τετελευτηκότι τὴν εἰκόνα ἀνέθεσαν ἐν ἀγορᾷ. ἐπὶ Γοργίου ἀρχόντος αἰτησαμένου αὐτῷ τὰς δωρεὰς τοῦ ἀδελφίδου Δημοχάρους· ὃ καὶ αὐτῷ πάλιν ὁ υἱὸς Λάχης Δημοχάρους Λευκονοεὺς ἤτησεν δωρεὰς, ἐπὶ Πυθαράτου ἀρχόντος, δεκάτῳ ὑστερον ἔπει, τὴν τῆς εἰκόνας στήσιν ἐν ἀγορᾷ καὶ σίτησιν ἐν πρυτανείῳ αὐτῷ τε καὶ ἐγγόνων αἰεὶ τῷ πρεσβυτάτῳ, καὶ προεδρίαν ἐν πᾶσι τοῖς ἀγῶσι. Καὶ ἐστὶ τὰ ψηφίσματα ὑπὲρ ἀμφοτέρων ἀναγεγραμμένα· ἢ δ' εἰκὼν τοῦ Δημοχάρους εἰς τὸ πρυτανεῖον μετακομίσθη, περὶ ἧς προείρηται.

(1) Ἐπὶ τοῦ τετραετοῦς πολέμου] « By the four years war (307—303) we must understand the war which Cassander a. Polysperchon carried on against the Greeks, partly during the absence of Demetrius in Asia, and partly after his return. Cf. Diodor. XX, 100. » Clinton. F. H. ad an. 302, cui exilium Democharis assignat, allato loco Plutarchi in Demetr. c. 24: Προσεψηφίσαντο (Ἀθηναῖοι) δεδῶχθαι τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων, πᾶν ὃ τι ἂν ὁ βασιλεὺς Δημήτριος καλεῖται, τοῦτο καὶ πρὸς θεοὺς ὅσιον καὶ πρὸς ἀνθρώπους εἶναι δίκαιον. Εἰπόντος δὲ τινος τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν, μάλισθαι τὸν Στρατοκλῆα τοιαῦτα γράζοντα, Δημοχάρης ὁ Λευκονοεὺς εἶπε· « Μαινοῖτο μανθῆν, εἰ μὴ μαινοῖτο. » Πολλὰ γὰρ ὁ Στρατοκλῆς ὠφελείτω διὰ τὴν κολακίαν. Ὁ δὲ Δημοχάρης ἐπὶ τούτῳ διεβλήθη εἰς φυγαδεύη. Verba ὑπὸ τῶν καταλυσάτων τῶν δῆμον e mente Democharis dicta intellige de Demetrio ejus-

ποιτσαμένῳ πρὸς Βοιωτοῦς· ἀνθ' ὧν ἐξέπεσεν ὑπὸ τῶν καταλυσάντων τὸν δῆμον· καὶ ὅς καταῆλθεν ἐπὶ Διοκλέους ἀρχόντος (2) ὑπὸ τοῦ δήμου, συστειλάντι τὴν διοίκησιν πρῶτον, καὶ φρεισαμένῳ τῶν ὑπαρχόντων καὶ πρεσβεύσαντι πρὸς Αὐσίμαχον, καὶ λαβόντι τῷ δήμῳ τριάκοντα τάλαντα ἀργυρίου, καὶ πάλιν ἕτερα ἑκατόν· καὶ γράψαντι πρεσβείαν πρὸς Πτολεμαῖον εἰς Αἴγυπτον, καθ' ἣν ἐκπλεύσαντες πεντήκοντα ἐκόμισαν τάλαντα ἀργυρίου τῷ δήμῳ· καὶ πρὸς Ἀντίπατρον (3) πρεσβεύσαντι

que factione, in quorum arbitrio tum erant omnia. Quae antecedunt οικοδομὴν τειχῶν κτλ. Democharem spectant urbem munientem contra Cassandrum, qui obsidione eam cinxit (cf. Plut. Dem. 23). Aliter de bello quattuor annorum statuit Droysenus *Ztschft. f. Alterthumsw.* 1836. n. 20. 21. Quem librum quum ad manus non habeam, argumenta quidem viri doctissimi afferre nequeo, capita vero disputationis exscribere licet ex Westermanno in *Paulys Realencycl. v. Demochares*: « Nach Droysens Auseinandersetzung ordnen sich die einzelnen Thatsachen am angemessensten folgendermassen. Zuerst erscheint Demochares in einer öffentlichen Stellung an der Spitze der wahren Patrioten seit der Wiederherstellung der Demokratie durch Demetrius Poliorceles im J. 307; durch Stratocles Einfluss gestürzt (Plut. Dem. 24.), verliess er Alben 303, kehrte jedoch 298 dahin zurück; im vierjährigen Kriege (wahrscheinlich dem, wodurch Demetrius 297—294 den durch die Schlacht bei Ipsus verlorenen Einfluss in Griechenland wieder erlangt) rettete Demochares die Stadt durch Ausbesserung der Mauern und durch Anschaffung von Munition und Vorräthen, im J. 297; 296 ging er als Gesandter zuerst an Philipp (Seneca De ira III, 26), dann an Antipater, Cassanders Sohn (Polyb. XII, 13, 8); in demselben Jahre schloss er ein Bündniss mit den Bœotiern, wofür er bald darauf von den Feinden der Demokratie (wahrscheinlich von Lachares, 296 oder 295) vertrieben wurde; und unter dem Archon Diocles (etwa 287 oder 286) kehrte er zurück und machte sich durch Einschränkung des Staatsaufwandes und gute Verwaltung um die Finanzen Athens verdient; endlich (vor 271) ging er als Gesandter an Lysimachus, und beantragte eine Gesandtschaft an Ptolemaeus. »

(2) [ἐπὶ Διοκλέους ἀρχ.] Annus hujus archontis ignoratur. Cersini F. H. tom. II, 97 alt.: « Si Demochares populo revocante reversus est, ille post sublatum Demetrii imperium rediisse debuit: ideoque Diocles, quo archonte Demochares ab exilio revocatus est, Ol. 123, 2 vel 3 (287. 286), archontum fastis adjungi debet. » Quam argumentationem infirmam esse demonstrat Clinton. (F. H. tom. II, p. 466 ed. tert.), cui Diocles statim post Philippum archontem (291) ponendus esse videtur.

(3) [πρὸς Ἀντίπατρον πρεσβ.] Post mortem Cassandri (Ol. 120, 4. 297) regnum suscipit Philippus filius per menses (non vero annos, ut est ap. Euseb.) quattuor, deinde succedunt fratres ejus Antipater et Alexander per annos duos et menses sex (Euseb. p. 180 Mai). Ille est Antipater, quem Demochares convenit. Idem paullo ante ad Philippum legationem obierat, si quid veri subest narratiunculæ, quam servavit Seneca De ira III, 26: *Demochares ad illum (Philippum) Parrhestastes ob nimiam et procacem linguam appellatus, inter alios Atheniensium legatos venerat. Audita benigne legatione, Philippus, « Dicte, inquit, mihi, facere quid possum, quod sit Atheniensibus gratum. » Excepti Demochares, « Te, inquit, suspendere. » Indignatio circumstantium*

καὶ λαβόντι εἴκοσι τάλαντα ἀργυρίου καὶ Ἐλευσινάδε κομισαμένῳ τῷ δήμῳ, καὶ ταῦτα πείσαντι ἐλίσθαι τὸν δῆμον καὶ πράξαντι· καὶ φυγόντι μὲν ὑπὲρ δημοκρατίας (4), μετεσχηκότι δὲ οὐδεμιᾶς ὀλιγαρχίας, οὐδὲ ἀρχὴν οὐδεμίαν ἤρχότι καταλελυκότος τοῦ δήμου· καὶ μόνῳ Ἀθηναίων τῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν πολιτευσαμένων μὴ μεμελετηκότι τὴν πατρίδα κινεῖν ἐτέρῳ πολιτεύματι ἢ δημοκρατίᾳ· καὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰ δικάσθηρια καὶ τὰς οὐσίας πᾶσιν Ἀθηναίοις ἐν ἀσφαλεῖ ποιήσαντι διὰ τῆς αὐτοῦ πολιτείας, καὶ μηδὲν ὑπενάντιον τῇ δημοκρατίᾳ πεπραχότι μήτε λόγῳ μήτε ἔργῳ.

Singula quae hoc decreto subindicantur accuratius perscrutari non vacat. Satis habemus imaginem Democharis paucis lineolis adumbrasse. Igitur virum agnoscimus moribus severis, lingua acerbe libera (5), ingenio rebus eloquendis pariter ac strenue gerendis idoneo. A studiis philosophicis non

ad tam inhumanum responsum exorta est: quos Philippus conticescere jussit, et Thersitam illum salutem incolumemque dimittere. « At vos, inquit, ceteri legati, nuntiate Atheniensibus, multo superbiores esse, qui ista dicunt, quam qui impune dicta audiunt. » Lysimachum, Ptolemaeum, Philippum, Antipatrum legatus D. adiit eo consilio ut patriam munitet contra Demetrium Poliorcelem (v. Droysen. l. l. p. 564 sqq.). Ceterum Seneca l. l. perperam intelligit Philippum patrem Alexandri M. Ruhnkenius ad Rulli. Lup. I, 2 historiam ad Antipatrum, cujus Plutarchus l. l. meminit, refert voluit. Pro Antipatro autem Clinton. (p. 466), Cassandri filii immemor, substituendum censuit Antigonom Gonatam quibus omnibus facile supersedemus, quamquam recte moneat Clinton., Democharem apud Antigonom Gonatam in gratia fuisse. Nempe Diogenes L. VII, 14 narrat: *Δημοχάρους δὲ τοῦ Ἀλάχτος ἀσπαζομένου ἀπὸ τῶν (Ζήνωνος) καὶ φάσκοντος λέγειν καὶ γράφειν ὧν ἂν χρεῖαν ἔχῃ πρὸς Ἀντίγονον, ὡς ἐκείνου πάντα παρῆγοντος, ἀκούσας οὐκ εἴς αὐτῷ συνδιέτριψα.* De qua narratione speciosius quam verius Ruhnken.: « In tota Democharis vita nihil magis eminent quam democratiae studium tyrannidisque odium. Itaque a vero abhorrere videtur Democharem gratiam, qua apud Antigonom Gonatam floureret, Zenoni philosopho vendidisse. » Ceterum de Demochare Antigoni amico cf. etiam Dlog. L. IV, 41 (v. infra). Droysen. *Hellen.* II, p. 209.

(4) [φυγόντι ὑπὲρ δημοκρατίας] Illis indicari videatur alierum D. exilium, nisi fortasse a Lachare, qui tyranni-le politus est Ol. 121, 1. 296. Quamquam nescio an rectius statuas verbis καὶ φυγόντι μὲν κτλ. non continuari seriem chronologicam rerum a D. gestarum; sed merita et virtutes, quae in rebus modo recensitis conspiciantur, paucis comprehendendi.

(5) Vide locum Senecae in not. 3. Adde *Ælian.* V. II. VIII, 12: *Ἐξίπασε γὰρ καὶ οὗτος (Θεόφραστος) ἐπὶ τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς λέγων, καὶ ταύτην ἀπολογίαν προερέρετο, ὅτι κατεπλάγῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ συναέξου. Πικρότατα οὖν ἀπήνευσε καὶ ἰτοιμότατα πρὸς τοῦτον αὐτοῦ τὸν λόγον ὁ Δημοχάρης, εἰπὼν· Ὁ Θεόφραστε, Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀλλ' οὐχ οἱ δώδεκα θεοὶ οἱ δικάζοντες. Idem III, 7: Δημοχάρης, ὁ τοῦ Δημοσθένους ἀδελφιδόου, ἐπιδείξει βουλόμενος, ὅτι τῆς ἐκ τῶν πολλῶν κακοτημίας ὑπερβροεῖ, θεασάμενός τινας καθεζομένου; ἢ ἰατρῆν ψογερούς, καὶ κακῶς ἀγορεύειν ἐκ παντὸς τρόπου ἐψῶντας, « Τι φερε ὑμεῖς (εἶπε) Δυσμενίδαι; » τὸ ἔθος αὐτῶν ἄμα ἐκχλύψα; διὰ τοῦτου τοῦ ὀνόματος.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ἐπιτηδεύμασι τὰ Βότρυος ὑπομνήματα καὶ τῶν ἄλλων ἀναισχυντογράφων.

De his ita judicat Polybius : Ταύτην ἐξ τῆν λοιδορίαν, αἷτ, καὶ τὰς ἐμφάσεις οὐχ ὅσον ἂν τις διέθετο πεπαιδευμένος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐδὲ τῶν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τοῦ σώματος εἰργασμένων οὐδεὶς. Ὁ δ', ἵνα πιστὸς φανῆ κατὰ τὴν αἰσχρολογίαν καὶ τὴν δλην ἀναισχυντίαν, καὶ προσκατέψευσται τάνδρὸς, κωμικὸν τινα μάρτυρα προσεπισπασάμενος ἀνώνυμον. Πόθεν δ' ἐγὼ καταστοχάζομαι τοῦτο; Πρῶτον μὲν ἐκ τοῦ πεφυκέναι καὶ τετράρθαι καλῶς Δημοχάρην, ἀδελφιδοῦν ὄντα Δημοσθένους. Δεύτερον ἐκ τοῦ μὴ μόνον στρατηγίας αὐτὸν ἠξιώσθαι παρ' Ἀθηναίους, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν, ὧν οὐδὲν ἂν αὐτῷ συνεξέδραμε τοιαύταις ἀτυχίαις παλαίοντι. Διὸ καὶ δοκεῖ μοι Τίμαιος οὐχ οὕτω Δημοχάρους κατηγορεῖν, ὡς Ἀθηναίων, οἱ τοιοῦτον ἀνδρα προῆγον, καὶ τοιοῦτῳ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς ἰδίους βίους ἐνεχείριζον. Ἄλλ' οὐκ ἔστι τούτων οὐδέν. Οὐ γὰρ ἂν Ἀργείδικος δ κωμωδιογράφος (*) ἔλεγε ταῦτα μόνος περὶ Δημοχάρους, ὡς Τίμαιός φησιν· ἀλλὰ πολλοὶ μὲν ἂν τῶν Ἀντιπάτρου φίλων, καθ' οὗ πεπαρηχίσασται πολλὰ καὶ θυνάμενα λυπεῖν οὐ μόνον αὐτὸν τὸν Ἀντίπατρον, ἀλλὰ καὶ ἐκείνου τοὺς διαδόχους καὶ φίλους γεγονότας· πολλοὶ δὲ τῶν ἀντιπεπολιτευμένων, ὧν ἦν καὶ Δημήτριος δ Φαληρεὺς, οὗ κείνος οὐ τὴν τυχεύσαν πεποιήται κατηγορίαν ἐν ταῖς Ἱστορίαις (Sequentia vide in fr. 2)..., ἀλλ' ὁμοῦς οὐτε Δημήτριος οὐτ' ἄλλος οὐδεὶς εἶρηκε περὶ Δημοχάρους τοιοῦτον οὐδέν. Ἐξ ὧν ἐγὼ βεβαιοτέραν τὴν τῆς πατρίδος ἠγούμενος μαρτυρίαν ἢ τὴν Τιμαίου πικρίαν, θαρσῶν ἀποφαίνομαι μηδενὶ τὸν Δημοχάρους βίον ἐνοχλὸν εἶναι τῶν τοιοῦτων κατηγορημάτων. — Hæc recte sine dubio Polybius. Ceterum Timæi loco adde quæ leguntur apud Diog. L. IV, 41 : Τούτου (Λεωχάρους, at scg. Κλεοχάρους. Vide Ruhnk. ad Rutil. Lup. I, 2) τοῦ Μυρλεανοῦ ἤρων καὶ Δημοχάρης δ Λάχης καὶ Πυθοκλῆς δ τοῦ

(*) Quum Archedici loco apud Suidam nominetur Democlidus, Ruhnk. ad Rutil. Lup. I, 2, p. 88, ut loca inter se pugnantia conciliantur, statuit, a Timæo duplicem proditum esse convicii auctorem, Archedicum comicum et Democlidem oratorem, Polybium vero et Suidam satis habuisse alterutrum e Timæo memorare. Quæ quidem repugnare videntur verbis Polybii ἐλεγε ταῦτα μόνος, nisi fortasse diversis locis Timæus de eadem re verba fecerat, quorum alium Polybius, alium Suidæ auctor respexerit.

HISTORIÆ.

1.

Demochares Demosthenis cognatus credere se ait Demosthenem non sumpto veneno, sed per deorum providentiam atque honorem Macedonum crudelitati ereptum esse morte repentina et doloris experte.

2.

Demetrium Phalereum Demochares non leviter in Historia sua perstrinxerat. Ait enim eam ejus fuisse administra-

Βουγέλου· οὐς καταλαβὼν (sc. Ἀρκεσίλαος) ὑπ' ἀνεξικαχίας (ἀνδρικοκαχίας Hesych. Mil. p. 12) παραχωρεῖν ἐφη. Διὰ ταῦτα δὴ οὖν ἰδοκνόν τε αὐτὸν οἱ προειρημένοι καὶ ἐπέσκωπτον, ὡς φιλόλογον καὶ φιλόδοξον.

De HISTORIIS Democharis Cicero Brut. 83 : *Demochares autem qui fuit Demostheni sororis filius, et orationes scripsit aliquot, et earum rerum historiam, quæ erant Athenis ipsius ætate gestæ, non tam historico quam oratorio genere perscripsit.* Idem De orat. II, 23 : *Alia quedam dicendi molliora et remissiora genera viguerunt. Inde Demochares, quem aiunt sororis filium fuisse Demostheni.* Opus satis amplum fuisse et a sene demum Demochare compositum liquet ex fragm. 3. 4. 6. Ne plura de eo disseramus, impedimur fragmentorum paucitate.

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

1.

Plutarch. Demosth. c. 30 : Δημοχάρης δ τοῦ Δημοσθένους οἰκεῖος οἶσθαί φησιν αὐτὸν (Δημοσθένη) οὐχ ὑπὸ φαρμάκου, θεῶν δὲ τιμῆ καὶ προνοίᾳ τῆς Μακεδόνων ὠμότητος ἐξαρπαγῆναι συντόμως καταστρέψαντα καὶ ἀλύπως. [Κατέστρεψε δ' ἕκτη ἐπὶ δέκα τοῦ Πυανψιῶνος μηνός, ἐν ᾗ τὴν σκυθρωποτάτην τῶν Θεσμοφορίων ἡμέραν ἄγουσαι παρὰ τῆ θεῶ νηστεύουσιν αἱ γυναῖκες] (Ol. 114, 3. 322.) Agnoscis et Demosthenis cognatum et oratorem.

2.

Polybius XII, 13, 9 : Οὗ (Demetrii Phalerei) κείνος (Demochares) οὐ τὴν τυχεύσαν πεποιήται κατηγορίαν ἐν ταῖς Ἱστορίαις, φάσκων αὐτὸν τοιοῦτον γεγονέναι προστάτην τῆς πατρίδος, καὶ ἐπὶ τούτοις σεμνύνεσθαι κατὰ τὴν πολιτείαν, ἐξ ὅς ἂν καὶ τελώνης σεμνυνθείη ἢ βάνουος. Ἐπὶ γὰρ τῷ πολλὰ καὶ λυσitelῶς πωλεῖσθαι κατὰ τὴν πόλιν, καὶ δαψιλῆ τὰ πρὸς τὸν βίον ὑπάρχειν πᾶσιν, ἐπὶ τούτοις φησὶ μεγαλαυχεῖν αὐτὸν· καὶ δὴ ὅτι κοχλίας αὐτομάτως βαδίζων προηγέτο τῆς πομπῆς αὐτῷ, σίαλον ἀναπτύων, σὺν δὲ τούτοις ὄνοι διεπέμποντο διὰ τοῦ θεάτρου (διότι δὴ πάντων τῶν τῆς Ἑλλάδος καλῶν ἢ πατρὶς παρκεχωρηκυῖα τοῖς ἄλλοις, ἐποίει Κασσάνδρῳ τὸ προσταττόμενον), ἐπὶ

tionem reipublicæ, atque ejusmodi rebus insignem, propter quas fere publicanus aliquis aut villis opifex sese esserant. Nam quod multa in urbe vili pretio veniant, quodque abundant copie ad vietum necessariæ, eo Demetrium gloriari scribit : sed nimirum, quod limax, interni mechanismi ope gradens ac salivam exspuens, in pompa ei prævit, simulque asini per theatrum sunt traducti (quod scilicet Athenienses, concessa ceteris Græcis omnium honestarum rerum gloria, Cassandro Imperata facerent) ; horum, ait, illum non puduisse.

τούτοις αὐτὸν οὐκ αἰσχύνεσθαι φησιν. Antecedentia vid. in Introductione. Cf. Droysen. *Hellen.* I, p. 429.

3.

E LIBRO VICESIMO.

Athen. VI, p. 252, F : Διαβόητος δὲ ἐγένετο ἐπὶ κολακείᾳ καὶ ὁ τῶν Ἀθηναίων ὄμιλος. Δημοχάρης γοῦν, ὁ Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος ἀνεψιὸς (ἰμιο ἀδελφιδῶς), ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν διηγούμενος περὶ τῆς ἐποιοῦντο οἱ Ἀθηναῖοι κολακείας πρὸς τὸν Πολιορκητὴν Δημήτριον, καὶ ὅτι τούτῳ οὐκ ἦν ἐκείνῳ βουλομένῳ, γράφει οὕτως· « Ἐλύπει μὲν καὶ τούτων ἕνα αὐτὸν, ὡς εἴκειν, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἄλλα γε πανταλοῖς αἰσχρὰ καὶ ταπεινά· Ἀσίνης μὲν καὶ Ἀσμίης Ἀφροδίτης ἱερὰ, καὶ Βουρίχου καὶ Ἀσειμάντου καὶ Ὀξυθέμιδος τῶν κολάκων αὐτοῦ καὶ βωμοὶ καὶ ἡρώα καὶ σπονδαί. Τούτοις ἐκάστῳ καὶ παιᾶνες ᾗδοντο, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν Δημήτριον θαυμάζειν ἐπὶ τοῖς γινομένοις, καὶ λέγειν, ὅτι οὐδεὶς ἐπ' αὐτοῦ Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἀδρὸς τὴν ψυχὴν. »

Sequitur Duridis fr. 30. De re (302 a. C.) cf. Droysen. *Hellen.* I, p. 511 sqq.

4.

E LIBRO VICESIMO PRIMO.

Athen. VI, p. 253, B : Φησὶ γοῦν ὁ Δημοχάρης, ἐν

3.

E LIBRO VICESIMO.

Famosa etiam fuit adulatio, quia populus usus est Atheniensis. Demochares quidem, Demosthenis oratoris consobrinus, vicesimo Historiarum libro, adulationem exponens qua usi sunt Athenienses adversus Demetrium Poliorceten, ipso etiam nolente hoc factum esse scribit his verbis : « Offenderunt etiam eum, ut opinio est, horum nonnulla. At illi, his non contenti, alia etiam prorsus turpia humillaque adjecerunt : Leænæ et Lamiae Veneris templa ; et Burichi, Adimanti et Oxythemidis, assentatorum illius, aras et heroa et libationes. Et horum cuique præanes etiam canebantur : ut ipse Demetrius, miratus quæ fierent, diceret, neminem sua plate Atheniensium repertum qui animo esset magno sortique. »

4.

E LIBRO VICESIMO PRIMO.

Demochares libro primo et vicesimo sic scribit : « Athenas

τῇ πρώτῃ καὶ εἰκοστῇ, γράφειν· « Ἐπαναλθόντα δὲ τὸν Δημήτριον ἀπὸ τῆς Λευκάδος καὶ Κερκύρας εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐδέχοντο οὐ μόνον θυμιῶντες καὶ στεφανοῦντες καὶ οἰνοχοοῦντες, ἀλλὰ καὶ προσόδια καὶ χοροὶ καὶ ἰθύφαλλοι μετ' ὀρχήσεως καὶ ᾠδῆς ἀπήντων αὐτῷ, καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ᾗδον ὀρχούμενοι, καὶ ἐπάδοντες, ὡς εἶπ, μόνος θεὸς ἀλτθινὸς, οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν, ἢ ἀποδημοῦσιν, ἢ οὐκ εἰσὶ, γεγονὼς δ' εἶπ ἔκ Ποσειδῶνος καὶ Ἀφροδίτης, τῷ δὲ κάλλει διάφορος, καὶ τῇ πρὸς πάντας φιλανθρωπίᾳ κοινός. Δεόμενοι δ' αὐτοῦ ἰκέτευσον, φησὶ, καὶ προσήχοντο. »

5.

Plutarch. Demetr. 27 : Δημοχάρης δ' ὁ Σόλιος (scilicet Λευκονοεὺς) τὸν Δημήτριον ἐκάλει Μῦθον· εἶναι γὰρ αὐτῷ καὶ Λαμίαν. Constat de Lamia Demetrii meretrice ; de Libycæ Lamiae fabula v. Duris fr. 35.

6.

Lucian. Macrob. c. 10 (p. 640 Didot.) : Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Συκελίας τύραννος ἑτῶν ἑνενήκοντα πέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τίμαιος ἱστοροῦσιν. Moritur Agathocles an. 289 a. C.

vero redeuntem Demetrium a Leucade et Corcyra sic exceperunt Athenienses, ut non modo odorum suffitu et coronis et libationibus eum honorarent, verum etiam prosodia et chori et ithyphalli cum saltatione et cantu obviam ei veniebant ; et passim subsistentes, medias inter hominum turbas canebant saltabantque accinentes ei « esse solum ipsum deum vere nominatum, quum dormirent ceteri dei, aut peregre abissent, aut nulli essent omnino ; esse eum Neptuno et Venere prognatum, pulchritudine præstantem omnibus, beneficentia vera omnes perinde complectentem. » Denique precibus ad eum directis, supplices orabant. »

5.

Demochares Leuconoensis Demetrium Phalereum appellat Fabulam ; nam esse ei etiam Lamiam.

6.

Agathocles Siciliae tyrannus annos natus nonaginta quinque vitam linxit, ut Demochares et Timæus dicunt.

HIERONYMUS CARDIANUS.

Hieronimus Cardianus (*), Eumenis item Cardiani æqualis et familiaris, natus fuerit inter an. 370—360. Nam quo tempore Antigonus Eumenem debellavit, magnæ vir existimationis fuit (317), in historiis vero componendis occupatus adhuc post annum 272 (v fr. 10). Annis vixisse dicitur centum et quattuor. Lucian. *Macrob.* c. 22 (p. 643 Didot.): Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος καὶ πολλοὺς καμάτων υπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν; ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν Περὶ Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θρυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνουσίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίαιαν ἑλλειπῆ. Eadem tradit Phlegon *Macrob.* p. 200, 12 ed. W. (ubi Ἱερώνυμος δ συγγραφεύς). Diem igitur obierit inter an. 266—256.

De primis Hieronymi satis nihil traditum accepimus (**). Moschion apud Athenæum V, p. 206, E

(*) Sevinus (*Recherches sur la vie et les œuvres de Jérôme de Cardie in Mém. de l'Académ. des I. et bell. lett.* tom. XIII, p. 20 sqq.) Cardianum confundit cum Hieronymo Arcade, cuius meminit Demosth. *De f. leg.* p. 344 R. coll. *De coron.* p. 324. Quod pluribus demonstrarunt Kiessling. in *Dissert. De Menæchmo et Hieronymo Card.* (Clzæ 1830) p. 17 et sq. DRUCEANER. *De villa et scriptis Hieron. Card.* in *Zeitschrift f. Alterthumswissensch.* 1842. p. 253. Idem alios Sevinii errores diluerunt, quos h. l. commemorare lædet.

(**) Ex reliquis Hieronymis nobis memorandi sunt :

1. *Hieronimus, Rhodius, peripateticus*, Timonis Phliasii et Lyconis æqualis (v. Clinton. *F. H.* III. ad an. 250). Is præter libros philosophicos (π. μέθης Athen. p. 499 F; 424, F; περὶ ἐποχῆς *Diog. L.* II, 105; cf. Athen. p. 602. A; *Plut. Moral.* p. 48 B, 454 E, 460 C, 612 D, 626 A, 1038 C, 1096 A; *Clem. Al.* p. 178, 48. 9, 12.) et Epistolas (Athen. p. 435, A) et opus περὶ ποιητῶν (Neque enim alius Hieronymi est. Liber V erat de citharædis, Alben p. 635; alia ejus pars περὶ τραγωδιοποιῶν laudatur *Apostolio XI*, 41; cf. *Leutsch. ad Zenob.* p. 219. *Vita Sophocle.*) composuit etiam Ἱπομνήματα ἱστορικά (Alben. p. 557 E de Euripide; p. 604 D de Sophocle); ab his non diversa fuerint τὰ Σποράδην ὑπομνήματα, quæ memorat *Diog. L.* I, 26. 27 de Thalete; II, 14 de Anaxagora. Ex hisdem libris hauserit *Diog. L.* VIII, 21 de Pythagora, XI; 18 de Heraclito; II, 16 de Socrate (cf. Athen. XIII, p. 556. *Plutarch. Arist.* 27); VIII, 37, 38 de Empedocle. Vides Ἱπομνήματα illa in historia philosophica et literaria versata, ideoque a nobis aliena esse. Neque ex loco *Plutarchi* (*Ages. c.* 13) ubi Hieronymi de Agesilati virtutibus narratio affertur, aliud opus historicum ab eo scriptum esse colligi licet, quum notum sit ejusmodi narratiunculis locos philosophiæ morali tolerari Illustrari. In epistolis quoque res historicas auctor tetigit, uti ap. Athen. l. l., ubi mentio fit Alexandri πρὸς τὰ ἀρροδισια οὐκ εἶ διακειμένου. Quæ vero Strabo ex Hieronymo affert de rebus geographicis (*Strab.* p. 378, 443, 475,) ea non ad philosophum (ut *Westermannus* et *Brücknerus* statuerunt), sed procul dubio ad Cardianum (fr. 5. 11. 12)

dicit : Θρυμάζετω... Ἱερώνυμος ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῆς ἀρμαμάξης ἢ συνέβαινε κατακομισθῆναι τὸ Ἀλεξάνδρου σῶμα (cf. *Polycriti fr.* 2 a). Ex hac igitur currus funebris descriptione, ut videtur, amplissima, Hieronymum apud principes Macedonum fuisse, quum justa illi defuncto regi persolverunt, jure colligit *Brücknerus* l. l., addens : « Quo quemadmodum devenerit si queratur, nihil sane est quod ipsis veterum testimoniis demonstrari possit; insignem tamen inter Macedones locum Hieronymus, antequam in gratiam veniret Antigoni, non obtinuisse, immo totus fere pependisse videtur ab Eumene, quo auctore non incredibile est eum in aulam sive ad exercitum Macedonum accessitum esse. Quod si quis statuit jam Philippo rege factum esse, non est sane in ætate Hieronymi quod repugnet. » Mox Hieronymum cum Eumene in Noris castello ab Antigoni copiis obsessum videmus. Unde quum legati de pacificatione ad Antipatrum mitterentur, princeps legationis fuit Hieronymus δ τὰς τῶν διαδόχων ἱστορίας γεγραφώς (*Diodor XVIII*, 42, 1; cf. *Droysen. Hellen.* I, p. 173). Arduum hoc negotium magnæque indigens prudentiæ, quandoquidem hoc maxime Eumenes mandasse videtur, ut Antipatro suspectum redderet Antigonum, quippe qui altiora spiraret et potiri summa rerum aperte jam moli-

historicum sunt referenda. — Rhodium H. etiam De rhetoricis scripsisse liquet ex *Dionysio H.* *De Isocrat.* jud. c. 13. — Dubia res est ad quemnam pertineat locus *Alben.* I, p. 48, B : Ἦμασσι δὲ ἡ τῶν ποιητῶν ὕψη, μάλιστα ἐντέχνων περὶ αὐτὰ γενομένων Ἀλεσᾶ καὶ Ἐλικῶνος τῶν Κυπρίων ὑφάντα δ' ἦσαν ἐνδοξοὶ καὶ ἦν Ἐλικῶν υἱὸς Ἀλεσᾶ, ὡς φησὶν Ἱερώνυμος. Intellexerim H. Rhodium, eundem ad quem reliqua quæ ex H. Athenæus habet, referenda sunt.

2. *Hieronimus Ægyptius*, τὴν ἀρχαιολογίαν τὴν Φοινικικὴν συγγραψάμενος. *Joseph. A. J.* I, 3, 6 (*Enchiridion. P. E.* p. 414 B) postquam de navigii parte Indæ ab amvili temporibus in Armenia superelite ex *Beroso* (v. fr.) dixit, addit : Μέννηται δὲ τούτων καὶ Ἱερώνυμος ὁ Αἰγύπτιος ὁ τὴν ἀρχαιολογίαν τὴν Φοινικικὴν συγγραψάμενος, καὶ δινασίας δὲ καὶ ἄλλοι πλείους.

Idem I, 3, 9 post *Manethonem*, *Berosum* et *Hestiarum* nominat τὸν Αἰγύπτιον Ἱερώνυμον inter eos, qui olim homines longævissimos fuisse prodiderint (vive *Beredi fr.* 6 a). Cf. *Syncellus* p. 34 A; *Cedren.* p. 11; *Zonaras* p. 19; *Preculph.* I, c. 25. *Tertullianus* *Apol.* c. 19 scriptores a *Josepho* partim probatos partim non probatos recenset *Manethonem*, *Berosum*, *Hieronimum Ægyptium Tyri regem*, *Ptolemaum Mendesium* etc; scilicet observabatur *Tertulliano Hiromus, rex Tyrius*, ut bene monet *Vossius*. Hunc Hieronymum eundem esse puto cum eo qui de theologia Orphica scripsit, quem librum alii ad *Hellanicum* retulerunt. *Damascius* p. 381 : Ἡ δὲ κατὰ τὸν Ἱερώνυμον φερομένη (Ὀρφικὴ θεολογία) καὶ Ἑλληνικὴν, εἴπερ μὴ καὶ καὶ ἑ αὐτῶν ἴστω. Cf. *Prolegg. de vit. Hellen.* p. XXX.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

censendam, ait, gravissima sunt quæ a Pausania referuntur (v. fr. 6 et 10). Hieronymus enim quum expeditionem narravisset in Epirum factam a Lysimacho, ne sepulcris quidem eum regum ex Macedonia genere pepercisse tradiderat. Quod quum minus credibile judicaret Pausanias, quia reges isti non Pyrrhi tantum, sed, materno certe genere, etiam Alexandri M. majores exstiterint, tum alioquin, scribit, Hieronymo invisos fuisse reges præter Antigonom, in cujus adeo gratiam scripserit, tum maxime Lysimachum, quod Cardia, patria Hieronymi urbe, excisa, Lysimachiam pro ea in isthmo Chersonesi Thraciæ condiderit. In medio relinquendum est, num Alexandri M., quantacunque ea fuit, reverentia impedimento esse potuerit, quominus pro lubitu suo Lysimachus in regum Epiroticorum reliquias grassaretur, et Hieronymi quod de eo exstabat testimonium rejiciendum plane fuerit; sed quod invidiosius dixisse Hieronymus fertur de successoribus Alexandri universis, gratiam vero captasse Antigoni, non abhorreere certe apparet a vitæ ejus conditione, tantoque facilius credere licet Pausaniæ, quod non suam hanc ille sed aliorum etiam opinionem proferre videtur (ὁ δὲ Ἱερώνυμος οὗτος ἔχει μὲν καὶ ἄλλως ὁδὸν πρὸς ἀπέχθειαν γράψαι τῶν βασιλέων (fr. 6). Ab Eumenis enim partibus qui usque ad mortem ejus stetisset, non poterat non infestus esse iis, qui regiæ familiæ, quam ille defendebat, quocunque modo perniciem machinati fuerant; e quibus ut solum exciperet Antigonom, acerrimum olim Eumenis adversarium, tum virtute commotus esse videtur et magnitudine animi, qua insignis inter successores Alexandri Antigonus fuit, tum gratia et benevolentia, quam expertus ab eo fuerat. Ab hac una vero, si qua fuit, quæ inhæreret historiis ejus labe si discesseris, dubitari vix potest, quin vera dicere et voluerit Hieronymus et potuerit. Voluisse eum, tum quod supra attulimus Agatharchidis de eo testimonium (?), tum quæ familiaritas ei et gratia fuit apud Eumenem et Antigonom ejusque filium et nepotem demonstrat; potuisse, quod quæ vitæ ejus ratio fuit, uberrimam ei rerum notitiam suppeditabat. Accedit quod rhetoricæ artis affectatio,

in qua tantopere sibi placebant qui tum fuere historici, aliena fuisse videtur ab eo homine, qui in rerum gerendarum continuo usu versatus, subactum quoque et sanum ingenium ad historiam scribendam affert. Simplici igitur et incompto dicendi genere usus, nec neglectæ tamen verborum compositionis notam apud Dionysium (1) defugiens jejunitate magis orationis quam quæsito nimium ornatu offendisse videtur. *

ΤῶΝ ΔΙΑΔΟΧΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΓΟΝΩΝ ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

Athenæus V, p. 217, D : Περδίκκας τοίνυν πρὸ Ἀρχελαίου βασιλεύει... ὡς μὲν Ἱερώνυμος εἰκοσὶν ὀκτὼ (sc. ἔτη). Cardiano II. hæc tribuit Brückner, quamquam dubitans. Rectius petita putaveris eo Hieronymi Rhodii opere Περὶ ποιητῶν, quum eo loco proferantur ab Athenæo, ubi de Agathonis tragici apud Archelaum versati temporibus disputat. De re cf. fragm. Marsyæ Philippensis fr. 6 a in Script. Alex. p. 45.

..

Athenæus V, p. 206, E : Ἱερώνυμος ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῆς ἀρμαμάτης, ἣ συνέβαινε κατακομισθῆναι τὸ Ἀλεξάνδρου σῶμα (sc. θαυμαζέτω).

1 a.

Appianus Mithrid. c. 8 (p. 213 Didot.) : Καππαδοκίας δὲ πρὸ μὲν Μακεδόνων οἵτινες ἤρχον, οὐκ ἔχω σαφῶς εἰπεῖν, εἴτε ἰδίαν ἀρχὴν, εἴτε Δαρείου κατήκουον. Ἀλεξάνδρος δὲ μοι δοκεῖ τοὺς ἀρχοντας τῶνδε τῶν ἔθνων ἐπὶ φόρῳ καταλιπεῖν, ἐπειγόμενος ἐπὶ Δαρείων. Φαίνεται γὰρ καὶ Ἀμισόν, ἐν Πόντῳ πόλιν Ἀττικῶν γένους, ἐπὶ δημοκρατίαν, ὡς πάτριον σφίσι πολιτείαν, ἀγαγόν. Ἱερώνυμος δὲ οὐδ' ἐπιψαῦσαι τῶν ἔθνων ὅλως, ἀλλ' ἀνὰ τὴν παραλίον τῆς Παμφυλίας καὶ Κιλικίας ἑτέραν ὁδὸν ἐπὶ τὸν Δαρεῖον τραπέσθαι.

(*) Dionysius De compos. verbor. p. 5, 16 Sylb., ubi Hieronymus cum Duride, Phylarcho, aliis inter eos recensetur, a quibus apta verborum compositio plane sit neglecta. Οὐδεὶς φέρετο δεῖν ἀναγκαῖον αὐτὸ (τὸ δεξιῶς τὰ ὀνόματα συντιθέναι) εἶναι, οὐδὲ συμβάλλεσθαι τι τῇ κάλλει τῶν λόγων· τοιγάρτοι τοιαύτας συντάξεις κατέλιπον, οἷας οὐδεὶς ὑπομένει μέχρι κορωνίδος διελθεῖν.

HISTORIA SUCCESSORUM ALEXANDRI EORUMQUE FILIORUM.

1.

Miretur Hieronymus adorationem currus illius, quo Alexandri corpus vectum est.

1 a.

Cappadociæ qui ante Macedonas præfuerant, propriumne habuerint regnum, an Darii imperio fuerint subiecti, laud

satis coniectum habeo. Alexander vero videtur harum gentium principes ea lege, ut tributum ipsi penderent, reliquisse, quum contra Darium properaret. Nam et Amisum, Pontii civitatem, Atticæ originis, ab Alexandro libertate denatam, et popularem in ea administrationem, veluti patriam regiminis formam, restitutam esse comperimus. Quamquam Hieronymus scribit, ne attigisse quidem Alexandrum illas gentes, sed alia via juxta maritimam Pamphyliæ et Ciliciæ oram esse profectum. Perdicas vero, qui post Alexandrum Macedonibus præfuit, Ariaratem,

Περδίκκας δὲ, δὲ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ τῆς Μακεδόνων Ἴρχεν, Ἀριαράθην, Καππαδοκίας ἡγούμενον, εἴτε ἀριστάμενον, εἴτε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ περιποιούμενος Μακ-δόσιν, εἴτε καὶ ἐκρέμασε, καὶ ἐπέστρεψε τοῖς ἔθνεσιν Εὐμείνῃ τὸν Καρδιανόν. Haec ex Perdices historia.

2.

Lucian. Macrob. c. 13, p. 641 Didot.: Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς δύο μὲν καὶ ὄγδοῦντα ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. Ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλεόν διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκην μάχῃ ζωγρηθεὶς ἀνεσκολοπίσθη. Cf. Diodor. XVIII, 16, qui procul dubio sua hausit ex Hieronymo.

3.

Id. ibid. : Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὄγδοῦντα, ὡσπερ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Cf. Clinton. F. II. tom. III, p. 423.

4.

Id. ibid. c. 11 (p. 641 Didot.) : Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος βασιλεύων Μακεδόνων περὶ Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσίμαχῳ τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν ἐτελεύτησεν ἔτων ἑνὸς καὶ ὄγδοῦντα, ὡσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἱστορεῖ. Καὶ Λυσίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἔτος ὄγδοῦντα τεσσάρων, δὲ ὁ αὐτὸς φησὶν Ἱερώνυμος.

5.

Strabo VIII, p. 379 : Τὴν δὲ τοποθεσίαν τῆς πόλεως (Κορίνθου), ἐξ ὧν Ἱερώνυμος τα εἶρηκε καὶ Εὐ-

δοξος καὶ ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ δὲ εἶδομεν νεωστὶ ἀναληφθείσης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, τοιάνδε εἶναι συμβαίνει. Quae ex sequentibus Hieronymo, quae aliis debeantur, seiri nequit. Descriptionem Corinthi dederit II., quo loco de Acropoli a Demetrio Poliocrete obsessa egit (Diodor. XX, 103. Ol. 119, 2. 303). Brücknerus omnia quae apud Strabonem ex Hieronymo leguntur ad Rhodium philosophum referenda opinatur, quoniam Strabo X, p. 475 init. Hieronymum inter claros viros Rhodi oriundos recenset, reliquis locis non addit patriae notitiam.

6.

Pausanias I, 9, 9 : Λυσίμαχος δὲ καὶ ἐς πόλεμον πρὸς Πύρρον κατέστη τὸν Αἰακίδου, φυλάξας δὲ ἐξ Ἡπειρου ἀπιόντα (οἷα δὲ τὰ πολλὰ ἐκεῖνος ἐπλανᾶτο), τὴν τε ἄλλην ἐλετλάτησεν Ἡπειρον, καὶ ἐπὶ τὰς θήκας ἤλασε τῶν βασιλέων. Τὰ δὲ ἐντεῦθεν ἔμοι ἐστὶν οὐ πιστά. Ἱερώνυμος δὲ ἔγραψε Καρδιανὸς Λυσίμαχον τὰς θήκας τῶν νεκρῶν ἀνελόντα τὰ ὅσα ἐκρίψαι. Ὁ δὲ Ἱερώνυμος οὗτος ἔχει μὲν καὶ ἄλλως δόξαν πρὸς ἀπέχθειαν γράψαι τῶν βασιλέων, πλὴν Ἀντιγόνου, τούτῳ δὲ οὐ δικαίως χαρίζεσθαι τὰ δὲ ἐπὶ ταῖς τάφοις τῶν Ἡπειρωτῶν, παντάπασι ἐστὶ φανερὸς πρὸς ἐπύρρειαν συνθεῖς, ἄνδρα Μακεδόνα θήκας νεκρῶν ἀνελεῖν. Χωρὶς δὲ ἠπίστατο ἐξέπου καὶ Λυσίμαχος, οὗ Πύρρου σφῆς προγόνους μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀλεξάνδρου τοὺς αὐτοὺς τούτους ὄντας· καὶ γὰρ Ἀλέξανδρος Ἡπειρώτης ἦν καὶ τῶν Αἰακίδων τὰ πρὸς μητρὸς· ἡ δὲ ἕστερον Πύρρου πρὸς Λυσίμαχον συμμάχια ἐγλαῖ, καὶ προσπολεμήσασιν ἀδιάλλακτον γε οὐδὲν πρὸς ἀλλήλους γενέσθαι σφίσι· τῷ δὲ Ἱερώνυμῳ τάχα μὲν πού καὶ ἄλλα ἦν ἐς Λυσίμαχον ἐγκλήματα, μέγιστον δὲ· ὅτι τὴν Καρδιανῶν πόλιν ἀνελεῖν Λυσι-

Cappadociae praefectum, sive propter defectionem sive ut regionem eam Macedonibus acquireret, captum in crucem egit, Eumenemque Cardianum gentibus illis praeposuit.

2.

Ariarathes, Cappadocum rex, duos et octoginta vixit annos, ut Hieronymus ait, potuissetque fortasse etiam longius vitam producere, nisi in proelio contra Perdiccam commisso captus, cruci esset affixus.

3.

Mitridates, Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonom coclitem fugiens in Ponto mortuus est, quum vixisset quattuor et octoginta annos, ut refert Hieronymus et scriptores alii.

4.

Antigonus, Philippi filius, cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Lysimacho, vulneribus multis confectus occidit, annorum quum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius ipsi fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit annum agens octogesimum, ut idem ait Hieronymus.

5.

Situs urbis (Corinthi), quod eum ex Hieronymi, Eudoxi aliorumque scriptis collegimus, tum ipsi urbe nuper a Romanis instaurata vidimus talis est.

6.

Lysimachus Pyrrhum quoque Aecidae filium bello est adortus. Ejus namque ab Epiro profectio observata, quum saepe ille domo abesse consuesset, et reliquam Epirum hostilem in modum populatus est, et ad regum sepulcra pervenit. His addit Hieronymus Cardianus, quod ut credam adduci non possum : Lysimachum, eductis ex terra defunctorum conditoriis, ossa dissipasse. Sed hic Ipse Hieronymus et alioquin eo quo in reges flagrabat odio ductus scripsisse creditur, quum unum tamen Antigonom nullis idem et haudquaquam debilis laudibus exornet; et haec illum de regum Epiri monumentis a Macedone viro destructis ad calumniam commentum omni modo apparet. Et sciebai haud dubie ipse Lysimachus eos non Pyrrhi solum, sed Alexandri etiam majores eosdem fuisse, quum Alexander maternum genus ab Epiro atque adeo ab Aecidis duceret. Argumento est praeterea inter Pyrrhum et Lysimachum non multo post reconciliata societas, nulla per bellum in-

μαχίαν ἀντ' αὐτῆς ὤκισεν ἐπὶ τῷ Ἴσθμῳ τῆς Θρακίας Χερρονήσου. Cf. Justin. XVI, 3; Plutarch. Pyrrh. c. 12; Droysen. *Hellenism*. I, p. 626 sq. 670.

7.

Plutarch. Pyrrh. c. 17, 7, de praelio ad Pandosiam : Αἰονύσιος μὲν οὖν ὀλίγων τῶν πεντακισχιλίων καὶ μυρίων ἐλάσσονας πεσεῖν ἱστορεῖ τῶν Ῥωμαίων, Ἰερώνυμος δὲ μόνους ἑπτακισχιλίους, τῶν δὲ περὶ Πύρρον δὲ μὲν Διονύσιος μυρίους καὶ τρισχιλίους, ὁ δὲ Ἰερώνυμος ἐλάττονας τῶν τετρακισχιλίων.

8.

Idem ibid. c. 21, 6, de praelio ad Asculum : Ἐκ τούτου μάχης ἄλλης τῶν πραγμάτων αὐτῶν δεομένων ἀναλαβὼν τὴν στρατιὰν ἐχώρει, καὶ περὶ Ἄσκλον πόλιν τοῖς Ῥωμαίοις συνάψας καὶ βιαζόμενος πρὸς χωρία δύσιππα καὶ ποταμὸν ὑλώδη καὶ τριχλὺν, ἐφοδὸν τῶν θηρίων οὐ λαβόντων, ὥστε προσμιῖσαι τῇ φαλαγγι, τρυμάτων πολλῶν γενομένων καὶ νεκρῶν πεσόντων, τότε μὲν διεκρίθη μέχρι νυκτὸς ἀγωνισάμενος. (7) Τῆ δὲ ὑστερία στρατηγῶν δι' ὀμαλοῦ τὴν μάχην θέσθαι καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐν τοῖς ὄπλοις γενέσθαι τῶν πολεμίων, προέλαθε τὰς δυσχωρίας φυλακῇ καὶ πολλὰ καταμιῖσας ἀκοντίσματα καὶ τοξεύματα τοῖς θηρίοις, ἐπῆγε μετὸ ῥώμης καὶ βίας πυκνὴν καὶ συντεταγμένην τὴν δύναμιν. (8) Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι τὰς διακλίσεις καὶ τὰς ἀντιπαραγωγὰς τὰς πρότερον οὐκ ἔχοντες ἐξ ἐπιπέδου συναφέροντο κατὰ στόμα καὶ σπεύδοντες ὥσασθαι τοὺς ὀπλίτας, πρὶν ἐπιβῆναι τὰ θηρία, δεινοὺς περὶ τὰς σφίσας τῶν ξιφῶν ἀγῶνας εἶχον ἀρειδοῦντες ἑαυτῶν καὶ τὸ τρωῖσαι καὶ καταβαλεῖν ὄρωντες, τὸ δὲ καθεῖν εἰς οὐδὲν τιθέμενοι. (9) Χρόνῳ δὲ πολλῷ λέγεται μὲν ἀρχὴ τροπῆς κατ' αὐτὸν γενέσθαι τὸν Πύρρον ἐπεραί-

σαντα τοῖς ἀντιτεταγμένοις, τὸ δὲ πλεῖστον ἀλκή καὶ βία τῶν ἐλεφάντων κατειργάσατο, χρῆσασθαι τῇ ἀρετῇ πρὸς τὴν μάχην τῶν Ῥωμαίων μὴ δυναμένων, ἀλλ' ὅσον ἐφόδῳ κύματος ἢ σεισμῷ κατερείποντος οἰομένων δεῖν ἐξίστασθαι μὴδὲ ὑπομένειν ἀπράκτους ἀποθνήσκειν ἐν τῷ μηδὲν ὠφελεῖν πάντα πάσχοντας τὰ χαλεπώτατα. (10) Τῆς δὲ φυγῆς οὐ μακρᾶς εἰς τὸ στρατόπεδον γενομένης, ἐξακισχιλίους ἀποθανεῖν φησὶ τῶν Ῥωμαίων Ἰερώνυμος, τῶν δὲ περὶ Πύρρον ἐν τοῖς βασιλικοῖς ὑπομνήμασιν ἀνενεχθῆναι τρισχιλίους πεντακοσίους καὶ πέντε τεθνηκότας. (11) Ὁ μὲντοι Αἰονύσιος οὔτε δύο περὶ Ἄσκλον μάχας οὔτε ὁμολογουμένην ἔγταν ἱστορεῖ γενέσθαι Ῥωμαίων, ἀπαξ δὲ μέχρι δυσμῶν ἡλίου μαχεσαμένους μόλις ἀπαλλαγῆναι, τοῦ Πύρρου τρωθέντος ὑσσῶ τὸν βραχίονα καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἅμα Σαυιτιῶν διαρπασάντων, ἀποθανεῖν δὲ καὶ Πύρρου καὶ Ῥωμαίων ἀνδρας ὑπὲρ μυρίους πεντακισχιλίους ἑκατέρων.

In postremis pro Σαυιτιῶν διαρπασάντων lege Δαυνίων δ., uti est in descriptione hujus pugnae, quam ex Dionysii libro XX inter alias eclogas legis ad calcem Opp. Josephi tom. II, p. 7 sqq. ed. Didot. Descriptionem pugnae, quae die secundo pugnata est, ex Hieronymo petitam esse, dubium vix est, quum nihil de ea habeat Dionysius, praeter Dionysium vero Hieronymum potissimum in hac historiae parte Plutarchus sequatur. Ceterum ad eam Hieronymi Historiarum partem, quae erat de Pyrrhi in Italia rebus gestis, referenda esse videntur quae de Romanis antiquitatibus, data occasione, obiter exposuisse auctor noster dicitur. Ita enim Dionysius H. Ant. R. I, 6 : Πρῶτον μὲν, ὅσα καὶ εἰδέναι, τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀρχαιολογίαν ἐπιδραμόντος

juris fuisse inter ipsos ad reditum in gratiam spem interclusam. Sed Hieronymus et alias forsitan habuit cum Lysimacho simultatis causas, et eam procul dubio maximam, quod ille, Cardianorum urbe eversa, pro ea Lysimachianu in Isthmo Thraciae Chersonesi condiderit.

7.

In praelio ad Pandosiam Dionysius refert paullo minus quindecim millibus Romanorum cecidisse, Hieronymus tantum septem milia; a Pyrrhi parte ille tredecim, hic non proprus quattuor milia.

8.

Inde Pyrrhus, rebus alterum flagitantibus praelium, castra movit et ad Asculum oppidum signa cum Romanis contulit, ac redactus ad loca equitatu iniqua, apud amnem rapidum et cujus ripae essent arbusculis obsitae, quum elephantis aditus in Romanam aciem non pateret, multis utrimque vulneratis et caesis, nox tandem praelium diremit. (7) Postulavit ut aequali loco pugnam committeret, elephantique in Romanos irruere possent, iniquiora loca praesidio occupavit, multaque velutibus et sagittariis inter elephantos admixtis, densis ordinibus exercitum ingentem multa cum

vi in hostem duxit. Romani qui flectere et ab altero latere irrumperere, ut superiori pugna, non possent, a fronte in planitie cum hostibus concurrerunt; quum vero ante elephantorum impetum phalangem fundere intenderent, vehementis fuit eorum pugna, gladiis contra sarissas contententium, neque vitae parcentium suae, sed ut sauciarent aut dejicerent hostem, nihil sollicitorum quid ipsis lleret. Quum diu esset pugnatum, pelli tandem ceperunt, ut fertur, et ea parte, qua Pyrrhus ipse hostibus repugnabat; maxime autem elephantorum robore et impetu sunt pulsati, quum propter eos virtute sua uti non possent, sed veluti fluctu aut terrae motu ingruente, cedendum sibi intellexerent, nec sustinendum ut infectis rebus occumberent nulloque fructu atrocissima quaevis perferrent. Fuga non longa fuit, castris in vicinia positis. Millis Romanorum sex cecidisse Hieronymus ait; a parte Pyrrhi milia tria quingentos quinque occubuisse, ita esse in Regis annotatum commentariis. Dionysius nec duas ad Asculum pugnas, nec certam de Romanis victoriam refert: semel usque ac occasum solis quum pugnatum et brachium Pyrrho pilo vulneratum esset, simulque Samnitibus impedimenta ejus diripientibus, aegre diremptos fuisse; ab utraque parte seorsum supra quindecim milia desiderata fuisse.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

His subjicimus disputationem *Brückneri* (l. 1. p. 262 sqq.) *de usu qui Hieronymi historiarum fuerit apud posterioris ævi scriptores.*

• Fragmentorum Hieronymi quum tanta sit exilitas, operæ pretium est diligentius inquirere, num forte vestigia quædam ejus deprehendi possint apud eos scriptores, qui de rebus ab ipso traditis post eum exposuerunt, apud Diodorum, Justinum, Nepotem, Plutarchum et in Excerptis Arriani De rebus post Alexandrum gestis apud Photium. A Justino, Nepote, in Excerptis Arriani Hieronymus nullo loco memoratur, a Diodoro et a Plutarcho, ab hoc in Vita Eumenis et Demetrii, memoratur quidem, sed non ita, ut hausta quædam ex eo esse tradantur. Non nisi in Pyrrho diserte quædam ex eo referuntur. Quocirca si plura existissent, qui eandem cum Hieronymo historiæ partem eadem fide, copia et consilio tractavissent, tam dubia essent, quæ disputari de his rebus possent, ut in medium ea proferre vix auderem. Primum autem et paucissimos fuisse intelleximus, qui omnem istam Diadochorum, qui dicebantur, historiam complecterentur, neque eos scriptores qui Hieronymo Cardiano ab ulla parte præferendi esse viderentur, deinde quæ modo disputavimus de ratione ejus, viam certe monstrant, qua vestigia quædam ejus indicemus. Copiosius igitur qui res istas illustrarunt, recurrisse hac ipsa de causa ad historias Hieronymi censendi sunt, nec secus, qui vel Eumenis cum maxime laudes extollerent, vel Antigoni, qui celebrati præ ceteris ab Hieronymo fuisse dicuntur.

• Ex iis autem si primum examinantur ea, quæ de Eumene tradita exstant, Diodorum, Nepotem, Plutarchum, Arrianum tam apposite narravisse ad illam Hieronymi rationem apparebit, ut aut multa desumpsisse ex eo, aut toti fere pependisse ab eo videantur, Justinum contra alios plerumque auctores secutum esse. Nepotem enim affirmare certe licet nec abhorreere ab ratione Hieronymi, et in plurimis cum Diodoro et Plutarcho consentire. Plutarchus sane habet quæ rationi isti minus convenient, atque et Duridem laudavit in Eumenis vita, et alios fortasse etiam auctores usurpavit, non ita tamen hos secutus est, quin Hieronymo plus tribuisse videatur. Apud Diodorum reperiri vestigia Hieronymi, tum e copia intelligitur et colore narrationis, tum e consensu qui plerumque ei cum Plutarcho est. Simili autem modo apud Arrianum exstant quæ propter congruentiam suam cum iis, quæ a reliquis traduntur, ad eundem nos recurrere fontem jubent. Diligentius vero singulorum rerum examen accuratius etiam hoc docebit.

• De juventute Eumenis et de fatiis ejus ante mor-

tem Alexandri M. præter Nepotem et Plutarchum nemo fere est qui tradiderit. Jam si de genere quæ feruntur Eumenis, inter se comparantur, quæ honorificentiora sunt Eumeni, eadem etiam veriora esse apparet. Ita enim Plutarchus c. 1 : Εὐμένη δὲ τὸν Καρδιανὸν ἱστορεῖ Δοῦρις (fr. 6 ubi vide) κτλ. Mox autem : Δοκοῦσι δ' εἰκότα λέγειν μᾶλλον εἰ διὰ ξενίαν καὶ φιλίαν πατρώαν τὸν Εὐμένην λέγοντες ὑπὸ τοῦ Φιλίππου προαχθῆναι. His plane consentiunt quæ (Eum. c. 3) de inimicitiiis inter Eumenem (nobiliore igitur loco natum) et Hecataem Cardianorum tyrannum traduntur. Ἦν γὰρ αὐτοῖς πατρικὴ τις ἐκ πολιτικῶν διαφορῶν ὑπόψις πρὸς ἀλλήλους, et verba Nepotis : *Etsi ille domestico summo genere erat, tamen Macedones eum sibi aliquando anteponi indigne ferebant.* Itaque quæ Eumenem alioquin persequeretur invidia Macedonum, fecisse etiam videtur, ut generi ejus illa labes, si qua fuit, adspargeretur. Contraria tradidisse Hieronymum certum puto; non ita certum sane, debuisse ex eo neque potuisse ex alio fonte illa quidem apud Nepotem et Plutarchum repeti, probabile tamen esse Hieronymum potissimum respici a Plutarcho inter eos, qui Duridis opponuntur auctoritati, nemo, puto, infitias iverit. Sic fortasse apud Nepotem etiam quæ sequuntur, ad Hieronymum revocanda sunt : *Hic per adolescentulum ad amicitiam accessit Philippi Amyntæ etc. usque ad omnium rerum habitus est particeps.* Minus convenient Hieronymo quæ de avaritia produntur Eumenis a Plutarcho, et de vafritia, qua post mortem Hephæstionis, quem adversarium habuerat, Alexandri iram defugerit (Eum. c. 2 : ὁ δὲ πανοῦργος ὢν κτλ.).

• Sed universam Hieronymus Alexandri successorum historiam tradiderat. Cujus operis consilio tam convenientem judicamus, quæ apud Diodorum (XVIII, 5) est subjectæ ab Alexandro Asiæ descriptio, ut Diodorus nobis, quum præterire potuisset, hanc ipsam ob causam, quod apud auctorem suum invenisset, invidere eam lectoribus suis noluisse videatur. Est autem in primis initium illius descriptionis, unde hoc argui possit : Ἡμεῖς δὲ πρὸς τὰς μελλούσας ἱστορεῖσθαι πράξεις οἰκείον εἶναι νομίζομεν ἐκθεῖναι πρότερον τὰς τε αἰτίας τῆς ἀποστάσεως καὶ ὅλης τῆς Ἀσίας τὴν θέσιν καὶ τῶν στραπειῶν τὰ μεγέθη καὶ τὰς ιδιότητας. Οὕτω γὰρ μάλιστα εὐπαρκαλοῦσθαι τοῖς ἀναγινώσκουσιν ἢ διήγησις ἴσται, πρὸ ὀφθαλμῶν τεθείσης τῆς ὅλης τοποθεσίας καὶ τῶν διαστημάτων. Ἀπὸ τοίνυν τοῦ κατὰ Κιλικίαν Ταύρου κτλ.

• Aliud Hieronymi idque satis cerium vestigium apud Diodorum deprehenditur XVIII, 16 : Ἀμα δὲ τούτοις προταττομένοις Περδίκκας etc. usque ad καθάπερ ἐξ ἀρχῆς ἦν μεμερισμένος. Cui loco si conse-

runtur quæ ex ipso Hieronymo (fr. 1 a.) ab Ap-
piano et Luciano locis supra laudatis referuntur
(adde Diodor. XVIII, 3 : Καππαδοκίαν... Ἀλέξαν-
δρος οὐκ ἐπῆλθεν ἐκλεισθεὶς ὑπὸ τῶν καιρῶν, ὅτε διε-
πολέμει πρὸς Δαρεῖον) ex eodem omnia etiam apud
Diodorum repetere non amplius dubitabis.

• Hæc autem qua fide tribuuntur Hieronymo,
eadem abroganda ei videntur, quæ leguntur apud
Justinum XIII, 6 : *Interea Perdiccas* etc. usque
ad *spectacula fruerentur*. Tradita hæc ab eo scri-
ptore videntur, qui Perdiccæ infestior esset, ani-
misque inprimis commovendis studeret, quam
Phylarchi fuisse rationem e Polybio constat. Ea-
dem discrepantia in iis reperitur, quæ de Nicææ,
Antipatri filiz, et Cleopatrz, Alexandri sororis,
a Perdicca petitis nuptiis ab utroque scriptore
(Justin. XIII, 6; Diodor. XVIII, 23) referuntur.
Verba enim Justini : *Quem dolum præsentiente An-
tipatro, dum duas eodem tempore uxores quarit,
neutram obtinuit*, nullo modo conveniunt a Diodoro
traditis, a quo quæ narrantur, hic quoque in gra-
tiam magis Perdiccæ dicta sunt, eo etiam Hiero-
nymy rationem referentia, quod sua simul Anti-
gono laus tribuitur (Ὁ δὲ Ἀντίγονος συνέσει καὶ
τόλμη διαφέρων κτλ. c. 23).

• Multum sane hæc quæstio juvaretur, si plura
ejusmodi fragmenta exstarent, e quibus Hieronymo,
quæ aut Diodorus aut Plutarchus aut alii ex eo hau-
serunt, vindicare liceret. Hoc autem si usos illos
esse constat, id quoque statui licebit, Hieronymo
eos præ ceteris usos esse, ejusque fere agnosci ve-
stigia, ubi verba eorum inter se conspirant.
Ejusmodi locus de certamine singulari est Eume-
nis et Neoptolemi apud Diodorum XVIII, 31 et
Plutarch. Eum. 7.

• Plutarchus enim : Τὰς ἡνίας ἀφέντες ἀλλήλων ἐπε-
δράξαντο ταῖς χερσὶ. Diodorus : Ταῖς ἀριστεραῖς χερ-
σὶν ἀφέντες τὰς ἡνίας ἀλλήλων ἐδράξαντο. Plutarchus :
Ἐἶτα ὁ μὲν Εὐμένης τοῦ Νεοπτολέμου προεξανισταμέ-
νου τὴν ἰγνύαν βπέκοψεν αὐτὸς εἰς ὄρθον φθάσας κατα-
στῆναι. Diodorus : Ὁ μὲν Εὐμένης ἐφθασε πρότερον
διαναστάς, τοῦ Νεοπτολέμου ἰγνύν πατάξας. Plutar-
chus : Πληγὴς δὲ παρὰ τὸν τράχηλον ἔπιεσε καὶ πε-
ρεῖθε. Diodorus : Ὁ Εὐμένης δευτέραν πληγὴν ἐπὶ τὸν
τράχηλον ἐπενέγκας ἀπέκτεινε τὸν Νεοπτόλεμον. In his
autem qui, Hieronymy apud utrumque scriptorem
usus est, in iis etiam esse videtur, quæ de bello
hoc Eumenis paullo ante narrantur. De quo quum
Plutarchi atque Nepotis passim copiosior narratio
sit, hi quoque plenius nonnunquam referre Hiero-
nymum videntur. Quo pertinent quæ de conditio-
nibus ab Antipatro propositis Eumeni produntur
a Plutarcho c. 5, de quibus apud Diodorum ne
verbum quidem, quæ prætendit Neoptolemus An-

tipatro et Cratero de Eumenis exercitu, quæ Eu-
menes instituit, ut copias suas Crateri adventum
celaret (Plut. Eum. 6; Diodor. XVIII, 29), de-
nique de morte Crateri quæ apud Diodorum XVII,
30, cf. Cornel. Eum. c. 4.

• Comparari porro operæ pretium est Plutarchum
c. 8 et Diodorum XVIII, 37. Ille enim : Ἀλλ' εἰ μὲν
ἐφθη Περδίκκας πυθόμενος τὴν Κρατέρου τελευτὴν,
οὐκ ἂν ἄλλος ἐπρώτευσε Μακεδόνων· νῦν δ' ἀνηρημέ-
νου Περδίκκου κατὰ στάσιν ἐν Αἰγύπτῳ δυσὶν ἡμέραις
πρότερον ἤκεν οὗτος ὁ περὶ τῆς μάχης λόγος εἰς τὸ
στρατόπεδον, καὶ πρὸς ὄργην εὐθὺς οἱ Μακεδόνες θά-
ντον τοῦ Εὐμένους κατέγνωσαν. Hic : Μετὰ δὲ τὴν
τούτου τελευτὴν εὐθὺς ἤκόν τινες ἀπαγγέλλοντες, ὅτι
παρατάξιως γενομένης περὶ Καππαδοκίαν Εὐμένης
νενίκηκε, Κράτερος δὲ καὶ Νεοπτόλεμος ἤττηθέντες
ἀνήρηνται. Τοῦτο δ' εἰ δυσὶ πρότερον ἡμέραις ἐγένετο
τῆς Περδίκκου τελευτῆς, οὐδεὶς ἂν ἐτόλμησε τὰς χεῖ-
ρας Περδίκκα προσεναγεῖν διὰ τὸ μέγεθος τῆς εὐθυμ-
ρίας· οἱ δ' οὖν Μακεδόνες πυθόμενοι τὰ περὶ τὸν Εὐ-
μένην, κατέγνωσαν αὐτοῦ θάνατον. Hæc igitur ubi in-
ter se comparantur, ut ex eodem fonte, ita ex
Hieronymo fluxisse credibile est.

• Quæ machinatus est Eumenes post interfectum
Neoptolemum, maxime ut milites in fide servaret,
bello cum Antigono imminente, Diodorus retinuit,
Plutarchus c. 8 narravit pluribus et cum eo Justi-
nus XIV, 1. Quos notandum quidem est in pleris-
que consentire; non ita tamen, quin quod in aliis
quoque locis coniecimus, etiam hic suum uterque
auctorem, fortasse Plutarchus Hieronymum, Ju-
stinus Phylarchum sequi potuerit. Rhetoricam ra-
tionem hic quoque Justini magis quam Plutarchi
oratio sapit. Retulit præterea alter quæ alter omisit,
neque eodem uterque modo tradidit, quæ ab utro-
que tradita simul exstant. Contra eundem iterum
Plutarchi et Diodori fontem suspicari licet, ubi
de bello Eumenis et Antigoni quæ narravit uterque
comparamus. Clades qua Antigonom Eumenes af-
fecit, Apollonidis cujusdam ab Antigono corrupti
perfidiz (XVIII, 40) tribuitur, quem intelligere
videtur Plutarchus c. 9 : ἤττηθείς ὑπ' Ἀντιγόνου διὰ
προδοσίαν κτλ. Omittuntur vero apud Diodorum
c. 40 quæ in fuga Eumenes, dum copias secum
haberet, machinatus est, et omitti poterant a Dio-
doro, quum ad Eumenis magis calliditatem quam
ad rerum gestarum rationem et nexum pertinerent;
eadem vero de causa omitti vix poterant ab Hiero-
nymo, quem probabile est in iis, quæ ad Eume-
nem facerent, inprimis copiosum fuisse. Quæ inter
Diodorum XVIII, 41 init. et Plutarchum (Eum.
c. 10) dissensio est, quorum ille Eumenem narrat
ipsum hortatum esse plurimos militum ut decede-
rent, hic eos defecisse ad Antigonom, tollitur que-

dammodo, si apud Hieronymum traditas res ita fuisse statuatur, ut Eumenes, postquam consilium quod cepisset in Armeniam confugiendi, elusum esset defectione multorum militum suorum, quum Nora non nisi paucos ac fidissimos quosque secum ducere posset, ultro ipse reliquos, ut ad Antigonom se conferrent, impulerit. Memorabile etiam idem utrumque scriptorem (Plutarch. Eum. c. 11; Diodor. XVIII, 41) tradere de circuitu Nororum castelli.

• Ad eundem porro auctorem revocanda sunt quæ a Diodoro XVIII, 42, Nepote c. 5 et Plutarcho c. 11 de equorum, quam Noris Eumenes instituit, exercitatione traduntur, in quo verba Hieronymi religiosius fortasse expressit Diodorus quam Plutarchus, qui orationi plus elegantie tribuisse videtur.

• De Hieronymo ab Eumene misso ad Antipatrum nihil apud Plutarchum neque Nepotem. Justinus autem his ipsis, quæ de legatione ista, omisso tamen Hieronymi nomine, narravit (XIV, 2) alio se fonte usum esse significat. Contra Plutarchus quemadmodum ipsis adeo verbis consentiat cum auctore Diodori, novum argumentum accedit e cap. 12, ubi Antigonus post mortem Antipatri dicitur τῇ γνώμῃ τὴν ὅλην περιβαλλόμενος ἡγεμονίαν, si confèras Diodorum XVIII, 50, ubi verba sunt: περιβαλλόμενος ταῖς ἐλπίσι τὴν τῶν ὅλων ἡγεμονίαν. Præterea de Eumenis, postquam Nora reliquit, fuga hæc sunt apud Diodorum XVIII, 53: Ἀναλαμβάνων τοὺς προγεγονότας φίλους κατὰ τὴν χώραν πλανωμένους τῶν συνεστρατευκότων αὐτῷ πρότερον κτλ., apud Plutarchum. c. 12: Καὶ συνῆγε τῶν στρατιωτῶν ὅσοι ἐπισπαρέντες ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐπλανῶντο κατὰ τὴν χώραν. κτλ. Elapso Noris Eumeni literæ afferuntur Olympiadis et Polysperchontis, e quibus quæ laudantur apud Diodor. XVIII, 57. 58 et Plutarchum c. 13, tum miro modo inter se conspirant, tum non nisi ab eo tradi poterant, qui rerum ipse peritissimus esset. Unde in his quoque auctorem primarium existisse Hieronymum verisimile est. Comparare juvat Plutarch. c. 13: Ὀλυμπιάδος μὲν παρακαλοῦσης ἐλθόντα τὸ Ἀλεξάνδρου παιδίον παραλαβεῖν καὶ τρέφειν ὡς ἐπιβουλευόμενον. Diodor. XVIII, 58: Δειομένης καὶ λιπαρούσης βοηθεῖν τοῖς βασιλεῦσι καὶ αὐτῇ, μόνον γὰρ ἔκεινον πιστότατον ἀπολελεῖσθαι τῶν φίλων καὶ δυνάμενον διορθώσασθαι τὴν ἐρημίαν τῆς βασιλικῆς οἰκίας: et ex epistola Polysperchontis ac Philippi regis tum quæ de bello dicuntur, ab Eumene cum Antigono gerendo, tum de opibus, de quibus sumptus faciendus esset, Plut. c. 13: Καὶ τῶν ἐν Κούτιδοις χρημάτων πενταχόσια μὲν τάλαντα λαβεῖν εἰς τὴν τῶν ἰδίων ἐπανόρθωσιν, εἰς δὲ τὸν πόλεμον ὅποσους βούλεται χρῆ-

σθαι. Diodor. XVIII, 58: Ἐν αἷς ᾗ γεγραμμένον, ὅτι πενταχόσια μὲν τάλαντα διδοῦσιν αὐτῷ δωρεὰν οἱ βασιλεῖς εἰς ἐπανόρθωσιν τῶν γεγενημένων περὶ αὐτὸν ἐλαττωμάτων, καὶ διότι γράμματα ἀπέστειλαν οἱ βασιλεῖς πρὸς τοὺς ἐν τῇ Κιλικίᾳ στρατηγούς καὶ θησαυροφύλακας, ὅπως αὐτῷ τὰ πενταχόσια τάλαντα δῶσι καὶ τῶν ἄλλων χρημάτων ὅσα ἂν αἰτήσῃ, πρὸς τε τὰς ξενολογίας καὶ τὰς ἄλλας τὰς κατεπειγούσας χρεῖας.

• Similis consensus de epistolis ab Olympiade ad Eumenem et ab hoc ad Olympiadem datis inter Diodorum (c. 58) et Nepotem c. 6. Conferenda porro quæ ad prævertendam Macedonum invidiam Eumenes machinatus est. Plutarch. e. 23: Τὸν μὲν φθόνον (cf. Diod. c. 61: Τὸν κατ' αὐτοῦ φθόνον ἀπετρίψατο. Nepos c. 7: *invidiam verens*) Εὐμένης ἐθεράπευε τῷ τὰ χρήματα μὴ λαβεῖν ὡς οὐδὲν δεόμενος. Diodor. XVIII, 60: Πρῶτον μὲν διδομένων αὐτῷ τῶν πενταχοσίων τάλαντων κατὰ τὰς τῶν βασιλέων ἐπιστολὰς εἰς ἀνάληψιν καὶ κατασκευὴν οὐκ ἔφησε λήψεσθαι: μὴ γὰρ προσδεῖσθαι τηλικαύτης δωρεᾶς, ὡς ἂν μηδεμιᾶς αὐτοῦ σπεύδοντος τυχεῖν ἡγεμονίας. Eadem vero de somnio, quod simulaverit Eumenes, utriusque scriptoris consensus. Plutarch. c. 13: Ἐπῆγε δαισιδαίμονίαν. Diodor. c. 61: Τῆς κατὰ τὸν βασιλέα δαισιδαίμονίας ἐνισχυούσης. De conventibus a præfectis in tentorio Alexandri habitis et Plutarchus et Diodorus voce συνεδρεύειν utuntur.

• In sequentibus quamquam copiosior Diodori narratio est, ut qui singulari imprimis studio, quæ ad Eumenem pertinerent, attulerit, nulla tamen inter illum ac Plutarchum discrepantia est, immo ex eodem utrumque fonte hausisse, in singulis quibusdam quæ consensus est iterum declarat. Quo pertinent δανείσματα ista, quibus in fide sibi Macedones servasse dicitur Eumenes ap. Diodor. XIX, 24 et Plutarch. c. 13 extr., et verba apud Diodor. l. l. αὐτὸς δὲ φορεῖω κομιζόμενος et apud Plutarch. c. 14 ἐν φορεῖω κομιζόμενος, tametsi a Diodoro (XIX, 25. 26) non solo lecticæ adspectu Antigonus, ut exercitum reduceret, commotus esse fertur. — Similiter sibi respondent hæc apud Diodorum XIX, 37: Θεωρῶν (Antigonus) τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἀσθενεστέρην οὖσαν τῆς τῶν πολεμίων, ἔσπευδεν ἐνεπίστως αὐτοῖς ἐπιθίσθαι καὶ κηταστρατηγῆσαι, et apud Nepotem c. 6: *Hiberna sumpserant non ad usum belli, sed ad ipsorum luxuriam longæque inter se discesserant. Hoc Antigonus quum comperisset intelligeretque, se parem non esse paratis adversariis, statuit aliquid sibi consilii novi esse capiendum.* Accedit quod Diodorus mox refert Antigonom, iter suum ingressum, παρεσκευάσθαι δὲ χ' ἡμερῶν ἄπυρα σιτία, Nepos *cibaria cocta dierum decem.* Neque discrepare videntur auctores in eo, quod Diodorus (XIX, 34 extr.) intervallum, quo Antigoni et Eu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

dorum centum duodeviginti (*). Diodoro pariter ac Plutarcho teste Menelaus cum sexaginta navibus Salamine inclusus, a Ptolemæo accitur, apud Diodorum autem (XX, 49) non eo consilio, ut δταν μάλιστ' σύστασιν ὁ ἀγὼν ἐξη impetum in terga hostium faceret (Plutarch. Dem. c. 16). Et Diodorus tamen et Plutarchus decem navibus produnt Demetrii Menelaum, quominus opem ferret Ptolemæo, præpeditum esse. De classe autem Ægyptiaca a Diodoro XX, 52 quadraginta naves (τῶν μακρῶν αὐτανόροι) captæ esse feruntur, a Plutarcho (Dem. 16) septuaginta. Sed Plutarchus ut aliis etiam auctoribus quam Diodorus usus esse statuatur, ad eundem tamen hæc nos fontem rejiciunt. De Ptolemæo qui regium post prælium istud Cyprium nomen accipere non dubitaverit, Diodorus XX, 53: Ὁ δὲ Πτολεμαῖος οὐδὲν τῆ ψυχῆ ταπεινωθεὶς διὰ τὴν ἤτταν κτλ.; Plutarchus Dem. c. 18: ὡς μὴ δοκεῖν τοῦ φρονήματος ἐβρίσθαι διὰ τὴν ἤτταν (**). De expeditione ab Antigono in Ægyptum facta Plutarchus c. 19: αὐτὸς μὲν ἀγὼν περὶ τὴν δύναμιν, Δημητρίῳ δὲ μεγάλῳ στόλῳ παραπλέοντος, Diodorus XX, 73: αὐτὸς μὲν σὺν τοῦ πεζοῦ στρατεύματος ἀγχοῦμενος προῆγε διὰ τῆς κοίτης Συρίας, ἔχων πεζοὺς μὲν πλείους τῶν ὀκτακισμυρίων, ἵππεις δὲ περὶ ὀκτακισχιλίους, ἔλεφαντας δὲ τρισὶ πλείους τῶν ὀγδοήκοντα. Ἐπὶ δὲ Δημητρίῳ παραδοῦς τὸν στόλον συνέταξε συμπαραπλεῖν ἅμα πορευομένη τῆ δυνάμει, παρεσκευασμένων τῶν ἀπασῶν νεῶν μακρῶν μὲν ἑκατὸν πεντήκοντα κτλ. Cf. etiam: Δημητρίου χειμῶνι καὶ κλύδωνι μεγάλῳ κινδυνεύσαντος εἰς τόπους ἀλιμένους καὶ χαλεποὺς ἐκριφῆναι apud Plutarchum cum Diodor. XX, 74. 76.

* De obsidione civitatis Rhodiorum a Demetrio suscepta consentire videntur Diodorus ac Plutarchus certe in eo, quod singula ille helepolis istius latera πῆχεων σχεδὸν πεντήκοντα, hic, auctoris sui verba fortassis religiosius secutus, ὀκτὼ καὶ τετραράκοντα πῆχεων fuisse tradidit, de tabulatis autem machinæ ejus, quorum in altitudinem circuitus contractior fuisse dicitur, voce uterque συννεύειν usus est (**).

* In reliqua Demetrii vita, qualem apud Plutarchum descriptam habemus, quis usus fuerit Hieronymi Cardiani, in medio relinquendum esse videtur. De vita autem Pyrrhi non Plutarchus tantum eum laudavit, sed etiam Pausanias. Non sunt tamen nisi vel Italicæ Pyrrhi expeditiones vel extrema

ejus vitæ tempora, in quibus Hieronymi quædam vestigia deprehenduntur. Neque unus in illis Hieronymus Plutarchi auctor fuit, qui passim etiam commemorat Dionysium Halicarnasenseum et cum reliquiis ejus, quæ servatæ sunt, plerumque conspirat. Cf. Plut. Pyrrh. 13 et Dionys. XVII, 13. 14; Plut. c. 16 et Dion. XVII, 15. 16; Plut. 16. 17 et Dion. XVIII, 1—4; Plut. 20 Dion. XVIII, 8—26; Plut. c. 13 et Dion. XIX, 6—8. At et ipse fortasse Dionysius Hieronymo usus est. Ujus tamen quam minime ignorabat historias, in rebus tamen Pyrrhi tradendis vix in usum vocasse videtur. Libro XIX, 11 ad commentariorum ipsius regis atque Proxeni auctoritatem provocat. Quibus tamen num solis usus fuerit fontibus, jure dubitaveris. Immo nisi miram plane istius Proxeni fuisse auctoritatem statuas, Romanos Dionysiam auctores eo certius est seculum esse, quo uberius ab iis de his rebus traditum esse videtur. Accedit quod commentariorum regionum testimonium in his ipsis neglexit, in quibus grave illud inprimis et luculentum habendum erat. Eorum enim qui in præliis a Pyrrho cum Romanis commissis ceciderint, numerum Plutarchus ita indicavit, ut Dionysii testimonium testimonio Hieronymi, ut qui commentariis istis usus fuisset, opponeret. Hos autem si quis pro jejuna quadam singulorum factorum enumeratione habuerit, ab ipso fortasse Dionysio XIX, 11 erroris convincatur.

* De rebus a Pyrrho in Sicilia gestis, de quibus Hieronymum non minus credibile est egisse quam de Italicis, observatum certe non indignum est, Plutarchum c. 22—24 non dissentire a Diodoro, quem Hieronymum potissimum in aliis locis sibi ducem sumsisse cognovimus, contra alios Justinum auctores sectari (XXIII, 3), nisi negligentia ejus tribuenda sunt, in quibus alia quam ille tradidit. Cf. Diodor. XXII, 8 sqq. et Justin. XXIII, 3.

* In expeditione Pyrrhi in Peloponnesum et morte ejus describenda num Hieronymi potissimum Plutarchus vestigia presserit, est fortasse cur dubitemus. Præter Hieronymum enim laudavit Phylarchum, quem in Agide et Cleomene seculum eum inprimis esse constat. Cujus rationi certe laudes consentaneæ sunt, quibus apud Plutarchum mulierum Spartanarum fortitudo extollitur, adjuncto simul Acrotati et Chelonidis amore, quæque non minus apud Justinum (XXIII, 4) leguntur, qui Phylarchum præ ceteris auctoribus expressisse videtur (*). Accedit quod (Plut. c. 27) Hieronymus

(*) Alio etiam fonte quam Diodorus utilis Polyæn. IV, 7, 7. V. Droysen. *Alexand.* p. 454.

(**) Ex eodem Hieronymo hausisse videtur Appian. Syr. c. 54: ἀπέπε δὲ καὶ Πτολεμαῖον ὁ οἰκείος αὐτοῦ στρατὸς βασιλέα, ὡς μὴ τι διὰ τὴν ἡσσαν μειονεκτοῖη τῶν νεοκλήτων.

(***) Bellum hoc contra Rhodios gestum Diodorus narravit Rhodium secutus auctorem, Zenonem procul dubio. Vide Præfat. ad Pseudocallisthenem p. 23.

(*) Pausan. I, 13, 5. 6, quem in aliis certe locis Hieronymo usum esse constat, non mulierum Spartanarum istam fortitudinem, sed Antigoni adventum fecisse dicit, ut de Sparta Pyrrhus recederet.

ita laudatur, ut Phylarchum tamen Plutarchus magis sectatus esse videatur (v. fr. 9). De morte Pyrrhi e Pausania I, 14 apparet, plane eadem tradidisse Hieronymum, quæ Plutarchus tradidit. Ab his autem vix dissentire videtur, nisi qui Argivorum de iis fabulam, qua ipsa Ceres Pyrrhum occidisse ferebatur, sequeretur (Pausan. I 13, 7).
Hæc Brücknerus.

PYRRHUS EPIROTA.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ.

Pyrrhum regem de re militari scripsisse Cicero testatur et Ælianus, quorum ille in Epistol. ad div. IX, 25 : *Summum me ducem literæ tuæ reddidit; plane nesciebam te tam peritum esse rei militaris. Pyrrhi te libros et Cineæ video lectitasse; Ælianus vero (Tactic. c. 1) : 'Εχειργάσαντο ἐπὶ τὴν θεωρίαν, Αἰνείας τε διὰ πλειόνων καὶ στρατηγικὰ βιβλία ἱκανῶς συνταξάμενος, ὧν ἐπιτομὴν ὁ Θετταλὸς Κινέας ἐποίησε, Πύρρος τε ὁ Ἑπειρώτης Τακτικὰ συνέγραψε. Eundem etiam commentarios historicos de rebus ab ipso gestis composuisse dicit Dionysius Halicarnassensis (fr. 3). Verum ex verbis Pausaniæ (fr. 1) : ἔστι δὲ ἀνδράσι βιβλία οὐκ ἐπιφανέσιν ἐς συγγραφὴν ἔχοντα ἐπίγραμμα ἔργων ὑπομνήματα εἶναι, non ab ipso Pyrrho eos sed ab aliis quibusdam iubente rege conscriptos esse colligas.*

1.

Pausanias I, 12, 2 : Ἔστι δὲ ἀνδράσι βιβλία οὐκ ἐπιφανέσιν ἐς συγγραφὴν, ἔχοντα ἐπίγραμμα ἔργων ὑπομνήματα εἶναι. Ταῦτα ἐπιλεγόμενῳ μοι μάλιστα ἐπῆλθε θαυμάσαι Πύρρου τολμᾶν τε, ἦν μαχόμενος αὐτὸς [τε] παρείχετο, καὶ τὴν ἐπὶ τοῖς ἀεὶ μέλλουσιν ἀγῶσι πρόνοιαν· δε καὶ τότε περαιούμενος νηυσὶν ἐς Ἰταλίαν Ῥωμαίους ἐλελήθει, καὶ ἔκων οὐκ εὐθύς ἦν σφίσι φανερός· γινομένης δὲ Ῥωμαίων πρὸς Ταραντίνους συμβολῆς, τότε δὴ πρῶτον ἐπιφανέσιν ἐπὶ τῷ στρατῷ, καὶ παρ' ἑλπίδας σφίσι προσπεσῶν, ὡς τὸ εἶδος, ἐτάρξεν.

COMMENTARII REGII.

1.

Libri exstant non sane Illustrum auctorum, qui Rerum gestarum commentarii inscribuntur. Quos dum lego, Pyrrhi quum alacritatem quam in præliis præ se tulit, tum providentiam, qua se ad futuras dimicationes comparavit, non possum non magnopere admirari. Nam priusquam Romani rescierint, in Italiam classe transmisit, et quum jam appulisset, non prius adesse eum Romani animadvertere, quam, commissa cum Tarentinis pugna, se ille cum exercitu inopinato ostendit, factoque repente impetu, hostium, ut par erat, agmen turbavit.

Quæ quum parum verisimilia sint, Droysenius (*Hellen.* II, p. 121 not.) Pausaniam statuit hunc in modum interpretatum esse quæ in Commentariis regis de Pyrrho non impediuntibus Romanis in Italiam appellente legisset. Quod haud verisimilius est.

2.

Plutarchi Pyrrhi. c. 21, de numero eorum, qui in prælio ad Asculum commisso ceciderint. Vide Hieronymi Cardiani fr. 8.

3.

Dionys. Halic. Ant. Rom. Exc. p. 2363 ed. R. : Οὐδὲ τόπου φύσις ἀνιτος, οὐτ' ἐπικουρίας τοῖς ἑτέροις ἀξιῶς αἰφνίδιος, οὐτ' ἄλλη τις συμφορὰ καὶ πρόφασις ἀπροσδόκητος ἐπιπεσοῦσα συνέτριψε τὰ Πύρρου πράγματα, ἀλλ' ὁ τῆς ἀσεβηθείσης θεᾶς χολὸς, ὃν οὐδ' αὐτὸς ἠγνόει Πύρρος, ὡς Πρόξενος ὁ συγγραφεὺς ἱστορεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Πύρρος ἐν τοῖς ἰδίῳις ὑπομνήμασι γράφει. Ἐν γὰρ τῇ νυκτὶ, ἐν ᾗ τὴν στρατιάν ἐμελλεν ἀπάξειν ἐπὶ τὸ ὄρος, ἔδοξε κατὰ τοὺς ὕπνους ἐκπεσεῖν αὐτοῦ πλείονας ὀδόντας, καὶ πλῆθος αἵματος ἐκ τοῦ στόματος φέρεσθαι. Ταραχθεὶς δὲ διὰ τὴν ὄψιν καὶ μεγάλην ἰσθῆσαι συμφορὰν μαντευόμενος, ἐβούλετο ἐπισχεῖν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Οὐκ ἴσχυε δὲ νικῆσαι τὴν πεπρωμένην, ἐναντιουμένων τῶν φίλων πρὸς τὴν ἀναβολήν, καὶ μὴ μεθεῖναι τὸν καιρὸν ἐκ τῶν χειρῶν ἀξιούτων.

θεᾶς] sc. Proserpinæ, cuius templum Locrense Pyrrhus expilaverat. Vide quæ antecedunt ap. Dionys. l. 1. Cf. Droysen. l. 1. p. 195.

PROXENUS.

Qui Dionysio l. 1. memoratur Proxenus scripsit Ἑπειρωτικά, in quo opere de Pyrrhi historia fusiùs exposuisse videtur. Ejusdem haud dubie auctoris laudantur libri Περὶ πόρων Σικελικῶν et Περὶ πολιτείας Λακωνικῆς; quibus conscribendis ansam dedisse Pyrrhi in Siciliam et in Peloponnesum expeditiones, atque æqualem regis Proxenum fuisse,

3.

Nec loci iniquitas neque auxilia submissa hostibus ac repente supervenientia, neque ulla calamitas aut fortuitus casus res Pyrrhi afflixere, sed solus indignantis deæ furor, quod nec ipse Pyrrhus dissimulabat, ut Proxenus historiæ scriptor atque ipse in Commentariis rerum suarum Pyrrhus prodit. Nocte enim qua in collem exercitum subducturus erat, visus sibi in somnis est plerasque dentes multo cum sanguine exspuere. Quo viso non mediocriter turbatus, quum grave damnum impendere conjiceret, statuerat quidem eo die se continere; verum amicis moram et concitationem adspernantibus, multumque orantibus, de opportunitatem e manibus elabi sineret, fatum superare haudquaquam potuit.

admodum probabiliter suspicatus est Droysenius *Hellenism.* II, p. 114.

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ.

1.

Apostolius Prov. XI, 76 et Suidas v. Λαρινοὶ βόες. Vide Lyei Rhegini fragm. 2. pag. 370; Apollodor. fr. 230 Müller. *Dor.* I, 424.

2.

Schol. vulg. Hom. *Odyss.* ξ, 327 : Ποιμὴν νέμων πρόβατα ἐν τοῖς τῆς Δωδώνης ἔλαι τοῦ πλάσ ὑφείλατο νομῆν (ποιμῆν em. Barn.) καλλίστην, καὶ εἰσάξας εἰς τὴν σφετέρην αὐτῆν ἐρύλασεν. Ὄθεν τὸν δεσπότην φασὶ ζητεῖν παρὰ τοῖς ποιμέσι τὰ κεκλειμμένα πρόβατα, μὴ εὐρόντα δὲ ἐρωτῆν τὸν θεὸν τίς ἐστὶν ὁ κλέψας. Τότε πρῶτον, φασὶ, τὴν δρῦν φωνῆν ἀρεῖναι, ὅτι τῶν ἀκολουθούντων ὁ νεώτατος. Ἐξετάσαντα δὲ τὸ λόγιον εὐρεῖν παρὰ τῷ ποιμένι νεωστὶ βοσκήσαντι ἐν τῷ χωρίῳ· ἀκόλουθοι δὲ λέγονται οἱ ποιμένες. Ἦν δὲ τὸ ὄνομα Μαρδύλας (Mediol. Μανδύλας) ὁ κλέψας. Τοῦτον λέγεται προσοργισθέντα τῇ ἐρωτῇ θελήσαι αὐτὴν ἐκκόψαι νύκτωρ· πελειάδα δὲ ἐκ τοῦ στελέχους ἀναχύψασαν ἐπιτάξαι μὴ τοῦτο δρᾶν· τὸν δὲ δειματοθέντα μηκέτι τοῦτο τολμῆσαι, μὴ θιγεῖν τοῦ ἱερῦ τούτου δένδρου. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ τολμημα μηνίσαι αὐτῷ τοῖς Ἠπειρώταις· ὅθεν καὶ λαβόντας δίκην ταύτην ἰσπράξασθαι τῆς ἀπ' αὐτοῦ ὑπομονῆς (ἐπιμονῆς ms. Barn.; τῆς αὐτοῦ ὑπομονῆς Vulg. ed. ant.) τὸν μάντιν προάγει. ἢ ἱστορία παρὰ τῷ Προξένῳ.

μὴ θιγεῖν... δένδρου] sic Q. et vulg. ed. ant. In recentt. autem verba hæc ita, λέγουσιν μὴ θιγεῖν κτλ. rejiciuntur post illa μὴ τοῦτο δρᾶν, satis probabiliter. BUTTMANN. Nomen pastoris fuisse suspicor Μανδρεύλας (de μανδρεύω, ovili includo). Postrema laborant.

3.

Schol. Hom. *Odyss.* α, 279 πρὸς Ἴλου] Τινὲς Ἴρου

DE REBUS EPIROTICIS.

2.

Pastor oves in Dodonæ campis palustribus pascens, vicini gregem pulcherrimam furatus est eamque in suam includens aulam custodivit. Heros igitur, ajunt, quom oves furto abductas apud pastores quæsisisset neque vero invenisset, deum de fure interrogavit. Tum primum quercum dicunt vocem emisisse indicasseque comitantium natu minimum. Illum vero oraculi experimentum facientem oves suas reperisse apud pastorem, qui recentissime in regione hac pascuerat. Nimirum pastores appellantur comites. Nomen furis erat Mardylas. Hunc narrant propter oraculum irascentem excidere quercum voluisse; verum columbam silvestrem e truncis apparuisse jubentem ne id faceret, ne arborem hanc sacram tangeret. Quibus perterritum pastorem facinus patrare non ausum esse, verumtamen vel propter comitem Epirotas et succensusse atque poenam scelesti con-

γράφουσι... Καὶ Προξένος ἐν Ἠπειρωτικοῖς Ἴρον φησὶ Μερμέρου παῖδα. Cf. Eustathius p. 1415, 50 sqq. 1416, 2; Strabo VIII, 338; Müller. *Min.* p. 273.

4.

Steph. Byz.: « Χαονία, μέση τῆς Ἠπείρου. Οἱ οὐκ ἴσως Χάονες. Ἐλλάνικος Ἱερειῶν Ἦρας τρίτω· « Ἀμβρακιῶται καὶ οἱ μετ' αὐτῶν Χάονες καὶ Ἠπειρῶται. » Καὶ ὁ Προξένος δὲ καταλέγων αὐτοὺς φησὶ· « Χάονες, Θεσπρωτοί, Τυμφαῖοι, Παραύαιοι, Ἀμύμονες, Ἀβαντες, Κασωποί. »

5.

Schol. Apoll. Rh. I, 97 : Ἄλκωνα τὸν Φαλκίου πατέρα Προξένος φησὶν υἱὸν Ἐρεγθέως. Φυγεῖν δ' αὐτὸν λέγει ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῆς θυγατρὸς Χαλκιοπέης εἰς Εὐβοίαν· ἐξαιτουῦντος δὲ τοῦ πατρὸς οὐκ ἐκδοῦναι τοὺς Χαλκιδέας.

Pro Ἐριχ. cod. Paris. Εὐρυσθένης. Num recte hæc ad Epirotica retulerim nescio. Phalerus, Alconis f., Argonauta est, qui sec. Orph. Argon. I, 144 Gyrtonem in Thessalia condidit (Cf. Hygin fab. 14; Pausanias I, 1, 4). Thessaliæ res et Epiri in antiquissima historia multis modis inter se conjunctæ. Alius Alcon est Hippocoontis filius, Lacedæmone pro heroe cultus. Fortasse de hoc loquens in Lacedæmoniorum Republica, etiam alterius mentionem fecit.

6.

Dionys. Halic. A. R. Exc. p. 2363 ed. R. de Pyrrho rege. Vide Pyrrhi fr. 3.

ΠΕΡΙ ΠΟΡΘΩΝ ΣΙΚΕΛΙΚΩΝ.

E LIBRO PRIMO.

7.

Stephan. Byz. : Γέλα, πόλις Σικελίας... κλεῖται

sili ab eo vatem exegisse. Habetur hæc historia apud Proxenum.

3.

Pro Ἴλου apud Homerum nonnulli Ἴρου scribunt. Proxenus quoque in Epiroticis Ἴρου dicit Mermeri filium.

4.

Proxenus Chaones inter Epiri populos recenset, dicens : « Chaones, Thesproti, Tymphæi, Parauæi, Amymones, Abantes, Casopi. »

5.

Alconem, Phaleri patrem, Proxenus dicit Erechthii filium eumque ex Altica cum Chalciope filia in Eubream fugisse; ac patre repente eum non tradidisse Chalcidenses.

DE FRETIS SICULIS.

7.

Gela, urbs Siciliæ secundum Proxenum libro primo De

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ωνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος... ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὀκεανίδων νυμφῶν. Ἀκιστόδωρος δὲ ἀπὸ Δυδώνος τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης.

Thrasymbulus et Acestodorus de iisdem rebus laudantur ap. schol. ad Il. π, 276 et 233; Eudoc. p. 108. 127. 200. Arsen. p. 215, et Etym. M. v. Δωδωνῆσι, ubi hæc: Δωδωναῖος ὁ Ζεὺς. Ἰλιάδος π. Ζεὺ ἄνα Δωδωναῖε· ἐν χωρίῳ τῶν Ἑπερομένων τῆ Δωδωνῆ τιμώμενος ἐν Θεσπρωτίᾳ. Δευκαλίων μετὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ γενόμενον κατακλυσμὸν, παραγενόμενος εἰς τὴν Ἑπειρον, ἐμαντεύετο ἐν τῷ δρυϊ. Πελλιάδος δὲ χρησμὸν αὐτῆ δούσης, κατοικίσει τὸν τόπον, συναθροίσας τοὺς περιλειφθέντας ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ· καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰδὸς καὶ Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὀκεανίδων, Δωδωνῆν τὴν χώραν προσηγόρευσεν. Ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλιον καὶ Ἀκιστοδῶρον.

Acestodorus est Megalopolitanus, teste Stephano Byz.: Μεγαλόπολις... ἀφ' ἧς... καὶ Ἀκιστόδωρος (ἢ Ὀκεανίδος) Περὶ πόλεων συγγεγραμῶς, καὶ Πολύβιος. Eundem laudat schol. Sophocli. OEd. Col. 1051: Ἀκιστόδωρος (sic) δὲ πέμπτον ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἰνζί (φησὶν Εὐμόλπον) τὸν τὰς τελετὰς καταδείξαντα γράφων οὕτως: «Κατοικῆσαι δὲ τὴν Ἐλευσίνα ἱστοροῦσι πρῶτον μὲν τοὺς αὐτόχθονας, εἶτα Θραξίας τοὺς μετὰ Εὐμόλπου παραγενομένους πρὸς βοήθειαν κατὰ τὸν πρὸς Ἐρεχθίαν πόλεμον.» (Cf. Androtion fr. 34. Ister fr. 21.) Plutarchi. Themist. 13: Ἀμα δ' ἡμέρα Ξέρξης μὲν ἄνω καθῆστο τὸν στόλον ἐποπτεύων καὶ τὴν παράταξιν, ὡς μὲν Φανόδημος (fr. 16) φησὶν, ὑπὲρ τὸ Ἡράκλειον..., ὡς δ' Ἀκιστόδωρος, ἐν μεθορίῳ τῆς Μεγαρίδος ὑπὲρ τῶν καλουμένων Κεράτων, χρυσοῦν εἶδρον θέμενος καὶ γραμματεῖς πολλοὺς παραστησάμενος, ὃν ἔργον ἦν ἀπογράφεσθαι κατὰ τὴν μάχην τὰ πραττόμενα. Ab Acestodoro fortasse non diversus Acestorides, qui referente Photio in Bibl. cod. 289 quattuor libris scripsit τὰ κατὰ πόλιν μυθικά. Eundem Acestoridem Tzetzes Hist. VII, 648 cum Ctesia, Iambulo, Isigono, Rhegino, aliis inter eos refert, qui multa tradiderint miraculosa. Verum Ἀκίστωρ ἐν τοῖς Περὶ Κυρήνης apud schol. Apoll. Rh. II, 498 corruptum est ex Ἀκίσανδρος, qui scriptor majus de rebus Cyrenensium opus condiderat.

THESSALICA.

1.

Suidas libro primo De rebus Thessalicis Clironem Ixionis filium et Pirithoi fratrem fuisse dicit.

2.

Suidas libro primo ait Larissam pilo ludentem in Peneum fluvium illapsam esse.

SUIDAS.

Suidam, qui de rebus Thessalicis scripsit, a Strabone et Stephano Byzantio cum Cineia conjungi vidimus. Reliqua ejus fragmenta hæc sunt:

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑ.

1.

E LIBRO PRIMO.

Schol. Apoll. Rhod. II, 1231: Σουίδας δὲ ἐν πρώτῃ Θεσσαλικῶν τὸν Χείρωνα Ἰξίονος εἶναι παῖδά φησιν, ἀδελφὸν δὲ Πειριθόου. Idem I, 555: Σουίδας ἐν Θεσσαλικοῖς φησὶν Ἰξίονος υἱὸν εἶναι Χείρωνα, ὡσπερ καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν Κενταύρων.

2.

Eustath. ad Odysæ. ζ p. 1554: Σουίδας γοῦν ἐν τῷ α' φησὶν ὡς ἡ Λάρισα σφαιρίζουσα πῖλῳ ὤλισθεν εἰς τὸν Πηνειόν.

3.

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Apoll. Rh. II, 1025: Ἰερὸν δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος] Ὅρος οὕτω καλούμενον τὸ καθῆκον εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον... Μέννηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ α' Περιόδων (fr. 93) καὶ Σουίδας ἐν β' περὶ τοὺς λεγόμενους Μάκρωνας· ἀκριδέστερον δὲ ὁ Ἀγαθὸν ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περίπλῳ, δς καὶ ρ' ἀπέχειν σταδίους αὐτῆ φησὶ τῆς Τραπεζοῦντος. Hæc sumpta ex narratione de expeditione Argonautarum. Sequentia e libris incertis.

4.

Strabo VII, p. 329 et Stephan. Byz. v. Δωδώνη. Vide Cineæ fr. 3 et 4.

5.

Schol. Paris. Apoll. Rh. I, 57: Γυρτώνη, ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην λέγει. Ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας, κατὰ δὲ ἑτέρας Περραιβοίας (l. Περραιβίας). Οὕτως Ἰόης (l. οὕτω Σουίδας) φησὶν. Ὀνομάσθη δὲ ἀπὸ Γυρτώνης τῆς Φλεγύου. In schol. vulg. Suidæ mentio omissa.

3.

Montis sacri ad Pontum Euxinum meminit etiam Ctesias libro primi Periodi et Suidas libro secundo, ad Macronum, quos vocant, regionem situm esse dicentes.

5.

Gyrton, urbs Thessaliæ, secundum alios vero Perriæbiæ; ac sic quidem Suidas dicit. Nomen label a Gyrtone Phlegym illa.

5 a.

Hesychius: Πυρραία, λόφος ἐν Δωτίῳ· οἱ δὲ Πυρραίαν εἶναι μοῖραν τῆς Θεσσαλίας λέγουσιν, ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος, ὣς φησι Σουΐδας. Δοκοῦσι δὲ εἰς ταύτην καταφυγεῖν οἱ διαφεύγοντες τῶν Κενταύρων.

(ΠΕΡΙ ΕΥΒΟΙΑΣ.)

6.

Idem ibid. I, 558: Ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς μετ' Ὀμηρον ποιηταῖς, ὑπὸ Χείρωνος λέγων τὸν Ἀχιλλέα τραπῆναι. Ὀμηρος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον λέγει. Διαπερωνήχασι δὲ καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ μητρός. Ἐκείνος γὰρ πανταχοῦ Θέτιδος αὐτὸν ἀποραίνεται. Λυσίμαχος δ' ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Νόστων κατὰ λέξιν λέγων " Σουΐδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι καὶ ὁ τοῦ Φρυγίου λόγους γράψας καὶ Δαίμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς, οὗ τὴν περὶ Ἀχιλλέως διεσπαρμένην ἀφῆκαν ἡμῖν ἐπὶ γῶρας δόξαν, ἀλλὰ τῶναντίον οἱ μὲν ἐκ Θέτιδος αὐτὸν νομίζουσι γεγονέναι τῆς Χείρωνος, Δαίμαχος δὲ ἐκ Φιλο-

μήτης τῆς Ἄκτορος. Ἄλλοι δ' ἄλλως περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνονται.

Verba Σουΐδας γὰρ κτλ. esse videntur Lysimachi. Ceterum mirum est, quod non in Thessalicis, sed in libro de Eubœa De Thessalici herois parentibus monuisse Suidas dicitur. Fortasse mendam locus traxit.

(7.)

(ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΑΙ.)

S. p. Byz.: Ἄμυρος, πόλις Θεσσαλίας, ἀπὸ ἐνὸς τῶν Ἀργοναυτῶν... Τὸ ἐθνικὸν Ἄμυρεὺς... Εὐπόλις δὲ Ἄμυρους αὐτοὺς λέγει, πλησιοχώρους τῆς Μολοτίας. Ἐκ τούτου καὶ Ἄμυρῆσι λέγονται. Σουΐδας δ' ἐν ταῖς Γενεαλογίαις, ὅτι οὗτοι ἐκαλοῦντο Ἐορδοί· ὕστερον δὲ Λελεγες καὶ Κένταυροι καὶ Ἴπποκένταυροι. Καὶ τὴν πόλιν Ἄμυρικὴν καλεῖ.

Nisi illa ἐν ταῖς Γενεαλογίαις corrupta sunt ex ἐν τοῖς Θεσσαλικοῖς, putandum est *Thessalica* in genealogiis potissimum urbium conditorum versata esse.

5. a.

Pyrrhæa, collis in Dolio. Alii Pyrrhæam partem esse Thessaliæ dicunt, a Pyrrha Deucalionis filia nominatam, uti Suidas tradit. Videntur vero in eam confugisse qui Centauros effugerunt

6.

Lysimachus Alexandrinus libro secundo Redituum ad verbum sic habet: " Suidas enim et Aristoteles, qui de

Eubœa scripserunt, atque auctor Historiæ Phrygiæ et Daimachus et Dionysius Chalcidensis non vulgo sparsam de Achillis parentibus famam sequuntur, sed nonnulli eorum Thetidis Chirone natæ filium, Daimachus vero Philomela Actoris filia natum esse putant, alii denique aliter.

7.

Suidas in Genealogiis Amyræos olim Eordos nominatos esse dicit, deinde eosdem vocatos Leleges et Centauros et Hippocentauros. Urbem vero Amyricen dicit.

DURIS SAMIUS.

Duris Samius, frater Lyncei (1), eo Historiarum loco, quo de solenni isto Alcibiadis in patriam re-

(1) Athenæus IV, p. 128, A: Ἰππόλοχος ὁ Μπεδών... τοῖς χρόνοις μὲν γέγονε κατὰ Λυγκία καὶ Δούριν τοὺς Σαμίους, Θεοφράστου δὲ τοῦ Ἐρεσίου μαθητῆς.

Idem VIII, p. 337, D: Λυγκίης δ' ὁ Θεοφράστου μὲν μαθητῆς, Δούριδος δὲ ἀδελφὸς τοῦ τῆς ἱστορίας γράψαντος καὶ τυραννήσαντος τῆς πατρίδος.

Suidas: Λυγκίης, Σάμιος, γραμματικὸς, Θεοφράστου γνώριμος, ἀδελφὸς Δούριδος τοῦ ἱστοριογράφου τοῦ καὶ τυραννήσαντος Σάμου. Σύγχρονος δὲ γέγονεν ὁ Λυγκίης Μενάνδρου τοῦ κωμικοῦ (quī obiit Ol. 122, 3, a. C. 291), καὶ ἀντιπεδίξατο κωμῶδίας καὶ ἐνίκησε.

Distinguendus a Samio est Duris Elaïta, Nostri vel æqualis vel suppar ælate:

Stephan. Byz: Ἐρεσός... Ἡ δὲ πόλις ἐν κοίλῳ τόπῳ κατοικηθεῖσα χειμῶνος κατεκλύσθη, καὶ μυρίων ἀποθανόντων Λυσίμαχος τὴν πόλιν μετέθηκεν ἐνθάδε νῦν. Ἐκάλει δ' Ἀρσινόην αὐτὴν ἀπὸ τῆς γυναικὸς Ἀρσινόης· οὗ τελευτήσαντος ἢ προτέρα κλησὶς ἀνελήθη. Φέρεται δὲ Δούριδος ἐπίγραμμα τοῦ Ἐλαίτου εἰς τὸν κατακλυσμὸν οὕτως:

Ἥϊραι νεφθαί, πόθεν ὕδατα πικρὰ πιῶσαι
νυκτὶ σὺν ἀστεμφεῖ πάντα κατεκλύσατε;
Οὐ Λιβύης, Ἐρεσὸς δὲ τὰ μυρία κείνα ταλαίνης
αὐλία καὶ μακάρων ἐξ ἐτέων κτέατα·
ποῦ δὲ σωτήρες τότε δαίμονες Ἰτραπον ὄμμα;
αἰ, αἰ, τὴν Ἰάδων πολλὸν ἀοιδότατην.
κείνα δὲ κύμασι πάντα κυλινομένοισιν ὁμοῖα
[εἰς θαλάσσαν ποταμοῖς ἔδραμε πεπταμένοις.

Cf. Antholog. IX, 424, ibique Jacobs. In annotat. Ex parte eadem habes ap. Eustath. ad Dionys. v. 823, p. 261 et Bernhardy. Cf. Suidas: Δούρις· ὄνομα ποιητοῦ. Diodorus quidam Elaïta ἐν Δακτυλίας ἡδὲ cum Phylarcho (fr. 34) clatur Parthenio c. 15. Eundem cum Durido esse suspicor.

Lyncei opera I. Κομοποιῶν quarum una Κένταυρος ap. Athen. IV, p. 131, F.

II. Περὶ Μενάνδρου ibid. VI, p. 242 B: Λυγκίης δ' ἐν δευτέρῳ Περὶ Μενάνδρου· « Ἐκὶ γελοίοις (φῆσι) δόξαν εὐληπότες Εὐκλείδης ὁ Σμικρῖνου καὶ Φιλόξενος ἢ Πτεροκοπίων ὁ μὲν Εὐκλείδης, ἀποφωγγόμενος οἷα ἀνάξια βιβλίου καὶ μνήμης, ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀγῆδης καὶ ψυχρὸς, ὁ δὲ Φιλόξενος, οὐδὲν ἐπὶ κεφαλαίου περιττὸν λέγων, ὁ τι λαλῆσειεν ἢ πικραίνει κρὸς τινα τῶν συζώντων καὶ διηγῆσται, πᾶν ἐπαφροδισίας καὶ χάριτος ἦν μεστόν. Καίτοι γε συνέθη, τὸν μὲν Εὐκλείδην κατὰ τὸν βίον * * *, τὸν δὲ Φιλόξενον ὑπὸ πάντων φιλεῖσθαι καὶ τιμᾶσθαι. » Cf. Meinek. Fragm. Com. I, p. 7.

III. Ἐπιστολαὶ (ἑμπνητικαὶ. Id. p. 128 A.) 75 B, 330 A, 469 B, 496 F, Harpocrat. v. Ἰθύβαλλος Plutarch. Demetr. c. 27; πρὸς Ἀπολλόζωρον, Alben 401 F; πρὸς Διαγόραν, 109 D, 285 E, 295 F, 469 B, 499 C, 652 D, 654 A; πρὸς Ἰππόλοχον, 100 E, 128 A; πρὸς τὸν κωμικὸν Πουσιδίππον, 652 C. Posidippus quum anno tertio post mortem Menandri primam fabulam docuisset a Suida dicatur, consentaneum est Lynceum, qui ad Posidippum comicum epistolam scripsit, Menandrum ariste superasse, uti monet Mebeckius Com. I, p. 458.

IV. Ἀποφθέγματα, Athen. p. VI, 245 A, 248 D, 337 D, quæ item ad convivalia ejusque generis res spectabant maximam partem.

V. Ἀπομνημονεύματα, Idem p. 434 D. 583 F.

ditu loquitur, se ipse dicit Alcibiadis esse ἀπόγονον (fr. 64). Cujus cognationis quæ ratio fuerit dici nequit. Fortasse vel avum Duridis vel aviam ex Samia puella Alcibiades genuit eo ipso tempore quo exul in Samo insula versabatur (Olymp. 92. 412—409). Hinc ubi duas generationes sive annos circiter septuaginta numeraveris, natales Duridis incidunt in Olymp. 109 vel 110 (342—339). Quod quamquam incertis sane calculis supputavimus, haud longe tamen a vero abesse potest. Nam puer adhuc Duris fuit Ol. 114, 1. 324, uti mox videbimus. Igitur natum ponamus a. 340. Jam quum Græcas sive Macedonicas historias usque ad Ol. 124, 4. 281 (v. fr. 33), quod minimum est, deduxerit, atque his demum absolutis, uti consentaneum est, ad res Agathoclis literis consignandas se accinxerit, haud dubie usque ad Ol. 126 (276—275), inter sexagesimum atque septuagesimum ætatis annum in conscribendis historiis adhuc versabatur. Quousque hunc terminum vivendo egressus sit, ne conjectura quidem assequi licet.

Ceterum quoniam Duris eo natus est tempore, quo Samum insulam κληροῦχοι Atheniensium tenebant (Ol. 107, 1—114, 1. 352—324. V. Clinton. F. H. ad an. 352), lucem adspexit in exilio, patriaque cum parentibus caruit usque ad annum 324, ubi Alexander quum omnes Græcarum civitatum exules reducere constituisset, Nicanorem Stagiritam in Græciam misit, qui in Olympiorum solennitate decretum regis promulgaret. Ἦσαν δὲ οἱ φυγάδες,

VI. Τέχνη ὁψωνητικὴ, 228 C, 313 F. — Laudatur Lynceus etiam in schol. Theocrit. IV, 20 (ad IV, 31 in melior. Codd.): Ἦν δὲ καὶ Πύρρος ποιητῆς Ἐρυθραῖος, ὡς φησι Αὐγγεῖς (sic).

Memorantur denique *Ægyptiaca*, quare inter historicos Lyceo locum assignant. Athenæus IV, p. 150, B: Λυγκίης δ' ἐν τοῖς Αἰγυπτιακοῖς προκρίνων τὰ Αἰγυπτιακὰ δαίπνα τῶν Περσικῶν = Αἰγυπτίων ἐπιστρατευσάντων (φησὶν) ἐπὶ Ὀχον τὸν Περσῶν βασιλέα καὶ κληθέντων, ἐπεὶ ἐγένετο αἰχμάλωτος ὁ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεὺς, ὁ Ὀχος· αὐτὸν φιλοφρόνως ἄγων ἐκάλεισε καὶ ἐπὶ δαίπνον. Τῆς οὖν παρασκευῆς γενομένης λαμπρᾶς, ὁ Αἰγύπτιος κατεγέλα ὡς εὐτελῶς τοῦ Πέρσου διαιωμένου. Εἰ δὲ θέλεις, ἔφη, εἰδέναι, ὡς βασιλεὺς, πῶς δεῖ στείσθαι τοὺς εὐδαίμονας βασιλέας, ἐπιτρέψον τοῖς ἑμοῖς ποτε γενομένοις μαγείρως παρασκευάσαι σοὶ Αἰγύπτιον δαίπνον. Καὶ κελύσαντος ἐπὶ παρασκευάσθη, ἤσθεις ὁ Ὀχος τῷ δαίπνῳ, Κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὡς Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοὶ ὅστις δαίπνα τοιαῦτα καταλιπὼν ἐπεθύμησας θοίνης εὐτελεστέρως.

Sed patet, opinor, hæc Αἰγυπτιακὰ esse δαίπνα Αἰγυπτιακὰ, de quibus vel in Ἀπομνημονεύμασι vel in Ἐπιστολαῖς egit. Similiter in Epistolis ad Diagoram Atheniensiam et Rhodiaca ἐδώδιμα συγκρίνας. Ex his igitur *Ægyptiaca* fluxerit descriptio τοῦ Πτολεμαίου συμποσίου, cujus meminit Athen. III, p. 100, E. Alio loco (v. Alben. p. 101, D) descripsit convivium Antigoni regis et quod Lamia iustruxit Demetrio Po-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ex temporum ordine postremum, pertinet ad mortem Lysimachi, qui proelio contra Seleucum ad Cornepedium commisso cecidit Ol. 124, 4. 281. Quod quoniam *ultimum fuit certamen commilitonum Alexandri* (Justin. XVII, 1), finem narrationis satis aptum præbere potuit, atque tempora scriptoris impedire videntur, quominus eum longe ultra hanc terminum progressum esse existimemus. Narrationem igitur deduxerit usque ad mortem Seleuci, qui paucis post Lysimachum mensibus diem obiit. — Titulum operis ponunt modo Ἱστορίαι (fr. 1. 2. 13. 27. 29. 30. 31. 32), modo Μακεδονικά (fr. 8. 12. 16. 25 et 28, ubi corrupte Μακεδονικὰ), modo Ἑλληνικά (Diodor. I. I. vid. not.). Quas titulorum formas nihil inter se pugnare nemo non videt quænam tunc fuerit ratio historię Græcæ secum reputans. Quodsi Eudocia p. 229 v. Δῶρις Duridi nostro Ἱστορίαν Περσικὴν tribuit, spectari videtur ea historiarum pars, ubi de Alexandri expeditionibus sermo fuit. De œconomia operis certiora plerumque dici nequeunt. Quæ tenuiora indicia scrutanti eruere cum aliqua probabilitatis specie licet, sunt fere hæc: Liber I pertinuit usque ad regnum Philippi (Ol. 102, 3. — 104, 4; 370—361); nam libro secundo (fr. 2) jam agebatur de bello Phocico. Libris II—V auctor Philippi regis res gestas exposuit (Ol. 105, 1—111, 1. 360—336); nam libro quinto adhuc de Philippo dictum esse arguit fragm. 8, quum ex libro septimo fragmentum (12) jam sit de expugnatione Tyri. Libris VI—X tractabantur res Alexandri (Ol. 111, 1—114, 2. 336—323). Pendet sententia ex fr. 21, quod ad an. 325 referendum esse videtur. Libris XI—XV a morte Alexandri usque ad Ol. 116, 2. 315, sive ad mortem Olympiadis atque restaurationem Thebarum, uti colligas ex fragm. 26, quod pertinet ad an. 315. Libris XVI—XXII continebant res gestas ab Ol. 116, 3—119, 4. 314—301, sive usque ad pugnam ad Ipsum; nam fragm. 30 ex libro XXII referendum ad Ol. 119, 3. Quod ex libro XXIII affertur (fr. 32), temporis definitionem non admittit. Jam quum ad mortem Lysimachi supersint anni viginti (300—281), quæ est in prioribus narrationis prolixitas probabilem reddit conjecturam Hullemani totum opus octo et viginti circiter libris constitisse.

Quod orientali Europæ parti Philippus et Alexander, idem occidentalibus regionibus fuit *Agathocles* (115, 4—122, 4. 317—289). Ejus historiam Samius tyrannus peculiari opere enarravit, in quo benigniorem se Syracusano præbuerit quam Timæus, qui paullo post Duridem Agathoclis res percensuit libris quinque. Ejusdem fere ambitus fuerit opus Samii. Nam quod in libris Athenæi (fr. 41)

vulgo legitur: Δῶρις ἐν δεκάτῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα, id rectissime Hullemanus emendavit, pro ἐν δεκάτῃ reponens ἐν δ' (cf. fr. 38). Num in ipsis locis historię materiam Duris collegerit, an fortasse jam usus sit Calliæ et Antandri de Agathocle commentariis, dijudicari nequit. Ex fragmentis hoc tantum colligis, multis opus de natura, fabulis, mirandis Siciliae, Italiæ, Libyæ (unde *Libyca* Duridi affinguntur fr. 35) distinctum fuisse digressionibus.

Sequuntur Ὁροι Σαμίων, quorum laudatur liber duodecimus vel potius ex Hullemani correctione liber secundus (v. fr. 50). In hoc quoque opere non acquievit Duris argumenti varietate, quam ipsa insula civili historia, deorum cultu, literis, artibus clarissima præbebat, sed latius sæpe ad alieniora exspatiatus est. Tempora rerum adornaverit secundum catalogum sacerdotum Junonis.

Qui præter allatos Duridi libri tribuuntur, eorum tam tenues reliquæ sunt, ut omne iudicium præcludant. Tituli manifesto produnt alumnum Theophrasti. Modo ne Theophrasteam istam in Duride orationis dulcedinem exspectaveris. Hæc enim laus propria est Theophrasti. Reliqui peripatetici fere omnes rebus magis quam verbis intenti esse solebant, adversarii que scriptorum λογοδιδάκτων, qui ex Isocratis sehoia proficiscebantur. Atque ipse Duris in Historiarum proœmio (fr. 1) Ephorum reprehendit et Theopompum, quippe qui propter nimis anxiam de verborum compositione sedulitatem αὐτοῦ τοῦ γράφειν μόνον ἐπιμεληθῆναι videantur. Hinc jejunam orationem et languidam fieri iudicavit, quum μίμνησιν καὶ ἡδονὴν habere debeat, qua res non tam narrantur quam pinguntur, qua verba ad communem ipsius vitæ veritatem quam proxime accedunt, atque sic quos res quæque postulat sensus in legentium animis excitantur. Istud vero μιμήσεως studium, nisi severæ artis præceptis regitur et temperatur, quo ducere consueverit, nemo nescit. Quare libenter Photio largiemur Duridem in iis ipsis, quæ in Ephoro et Theopompo desideraverit, multo his inferiorem fuisse (τῆς ἐν αὐτοῖς τούτοις οἰκονομίας πολλὰ τῶν ἀνδρῶν λειπόμομος). Dionysius quoque Hal. (De verb. comp. tom. V, p. 28 R.) Duridem inter eos recenset, qui in verborum compositione valde negligentes se præbuerint, atque τοιαύτας συντάξεις καταλίπον, ὅσας οὐδεὶς ὀπομένει μέχρι κορωνίδος διαλεῖν. Cf. Himerius Declam. XIV, 27 ed. Wernsd. : Ἐγωγε πρότερον ἐπὶ τοῖς Ἡροδότου λόγοις ἡδέως διατιθέμενος παῖδα τὸν Ἡρόδοτον πρὸς τὴν τούτου (Hermogenis) χάριν ὑπεκλήρα. Μικροὶ δὲ μοι λοιπὸν Ἑλλάνικοί τε καὶ Δούριδες, εἶτι καὶ ἡ τεῦ Ἀλικαρνασσεύως ποιήσεις καὶ ὅσοις λόγῳ γράψαι τὴν οἰκουμένην σπουδὴ ἐγένετο πρὸς ἐκείνας τὰς ἱγγας, αἷς οὗτος κατακλήει τοὺς ἀκούοντας. Sed indulserit

Duris suo dicendi generi, modo salva sit fides historici. At dubitationem movet Plutarchus (Pericl. c. 28. fr. 60), qui postquam Sami expugnationem narravit, addit hæc : Δουρικ δ' ὁ Σάμιος τούτοις ἐπιτραγωδεῖ πολλὴν ὠμότητα τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Περικλέους κατηγορῶν, ἣν οὔτε Θουκυδίδης ἱστορήκεν οὔτ' Ἐφορος οὔτ' Ἀριστοτέλης. Ἄλλ' οὐκ ἀληθεύειν ἔοικεν... Δουρικ μὲν οὖν οὐδ' ὅπου μὴ δὲν αὐτῷ πρόσεστιν ἴδιον πάθος εἰωθὼς κρατεῖν τῆν διήγησιν ἐπὶ τῆς ἀληθείας, μᾶλλον ἔοικεν ἐνταῦθα δεινῶσαι τὰς τῆς πατρίδος συμφορὰς ἐπὶ διαβολῇ τῶν Ἀθηναίων. In his Thucydidis aliorumque scriptorum silentium contra Duridem per se nihil probat, idque ipse sensit Plutarchus. Illud igitur quaeritur num vere dicta sint verba : οὐδ' ὅπου... ἀληθείας. Et quidni fidem iis adhibeamus? Certe refellere Plutarchi iudicium non possumus. Aliis quoque locis duobus Plutarchus Duridi obloquitur. Quorum altero (fr. 64) Duridis narrationem iterum opponit Theopompi, Ephori, Xenophontis silentio; hinc nihil nos lucramur; altero vero (fr. 7) fides Nostri summo jure addubatur; nam neminem fugit Duridem in iis quæ de Eumenis genere tradit, vulgarem istam sed ineptam seculum esse famam, quam Macedonum invidia sparserat. Ac omnino pendet Duris ex sui sæculi scriptoribus, eorumque vitiis laborat. Alexandri historicorum commenta sectatur fr. 19, 71, quamquam illud de Thalestri Amazone repudiavit (fr. 18). Ex Peripateticorum in Academicos inimicitias derivandum quod fr. 78 legitur de Socrate servo. Quæ ætatis hominem etiam in eo agnoscis studio, quo reconditas et abstrusas fabulas vulgari traditione sancitis præferre solet (fr. 3. 72. 38. cl. 14). Suspectæ fidei sunt quæ leguntur fr. 65 et 67, falsa traduntur fr. 62 et 61. Quamquam in his omnibus errores non sunt Duridis, sed eorum quos duces temere secutus est.

Quæ quum ita se habeant, in Duridem cadere videntur quæ in plurimos cadunt ejusdem ævi scriptores. Verum pollent abundantia et varietate, lectorum inserviunt delectationi, orationem fundant vividam et negligentiore, a factionum studiis non liberi sunt, artis criticæ usum fere igno-

rant. Quid tamquam proprium Duridis vel laudem vel vituperem habeo nihil (*).

ΙΣΤΟΡΙΑΙ.

E LIBRO PRIMO.

Photius Bibl. cod. 176, p. 121, a, 41 ed. Bekk. : Δουρικ μὲν οὖν ὁ Σάμιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν αὐτοῦ ἱστοριῶν οὕτω φησὶν : « Ἐφορος δὲ καὶ Θεόπομπος τῶν γενομένων (πραγενομένων Casaub.) πλείστον ἀπελείψθησαν· οὔτε γὰρ μιμήσειως μετέλαβον οὐδεμιᾶς οὔτε ἡδονῆς ἐν τῷ φράσαι, αὐτοῦ δὲ τοῦ γράφειν μόνον ἐπεμελήθησαν. » Καίτοι Δουρικ καὶ τῆς ἐν αὐτοῖς τούτοις οἰκονομίας, ὅς αἰτιᾶται, πολλὰ τῶν ἀνδρῶν λειπόμενος. Ἄλλ' εἰ μὲν πρὸς τὸν ὑπερήφανον ἐκείνον Θεοπόμπου λόγον, ὃς τοὺς ἀρχαιοτέρους οὐδὲ τῶν δευτερείων ἤξιον, τοῦτο ἀπέριψεν, οὐκ ἔχω λέγειν· πλὴν ὅτι οὐδέτερος αὐτῶν προσηκόντως ἐπιλάβετο, καὶ μάλιστα δυσχυρισάμεν.

2. (Ol. 105, 4.)

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XIII, p. 560, B: Οὐδένα δὲ ὑμῶν ἀγνοεῖν οἴομαι, ἄνδρες φίλοι, ὅτι καὶ οἱ μέγιστοι πόλεμοι διὰ γυναικῶν ἐγένοντο· ὁ Ἰλισχὸς δι' Ἑλένην, ὁ λοιμὸς διὰ Χρυσήδα, Ἀχιλλέως μῆνις διὰ Βρισηίδα, καὶ ὁ ἱερὸς δὲ καλούμενος δι' ἑτέραν γαμετήν, φησὶ Δουρικ ἐν δευτέρῃ ἱστοριῶν, Θηβαίαν γένος, ὄνομα Θεανῶ, ἀρπασθεῖσαν ὑπὸ Φωκίως τινός. Δεκαετῆς δὲ καὶ οὗτος γενόμενος τῷ δεκάτῳ ἔτει Φιλίππου συμμαχίσαντος

(* Paullo malignius de Duride judicavit Panofka (De reb. Sam. p. 91), uti recte monet Hullemanus, quamquam ipse causidici more Duridem suum defendit speciosius quam verius, summam disputationis cogens hæc : « Duridis si industriam respicis et studium rerum probe indagandarum optimis historicis est accensendus; si narrationis lidem et auctoritatem, immerito suspectus, et quamvis vitiorum non immunis, propter veri tamen studium magnopere laudandus. » Multo jejunius atque rectius de Duridis indole ac fide judicat Eckertz. l. l.

HISTORIÆ.

I.

E LIBRO PRIMO.

Duris Samius libro primo Historiarum de Theopompo sic scribit : « Ephorus et Theopompos antiquioribus scriptoribus longe sunt inferiores. Imitationis enim gratia destituuntur, carentque dicendi venustate, de scribendo tantum solliciti. » Quamquam Duris ipse in illis ipsis longe post eos quos carpii viros relinquitur. Verum siquidem in superbum istum et arrogantem Theopompi sermonem, qui

antiquioribus scriptoribus ne secundas quidem concedit, ista jecerit Duris, dicere nihil adeo habeo; hoc vero quam maxime contenderim, neutrum eorum qua par erat ratione rem aggressum esse.

2.

E LIBRO SECUNDO.

Neminem autem vestrum latere puto, amici, maxima etiam bella propter mulieres concitata esse : Iliacum quidem propter Helenam; pestem propter Cruseideum; Achillem propter Brisidem; ac et Sacrum quod dicitur

πέρας ἴσχε· τότε γὰρ εἶλον οἱ Θηβαῖοι τὴν Φωκίδα.

Cf. Aristot. Polit. V, 3, 4 : Καὶ ἐν Φωκίᾳ ἐπιπλήρου στάσεως γενομένης περὶ Μυασίαν τὸν Μνήσωνος πατέρα, καὶ Εὐθυκράτη τὸν Ὀνομάρχου, ἡ στάσις αὕτη ἀρχὴ τοῦ ἱεροῦ πολέμου κατίστη τοῖς Φωκίᾳσι. Eiusdem primum bellum sacrum ob mulierem ortum et per decem item annos gestum esse narrarunt (Callisthenes ap. Athen. l. l.); utrumque fictum esse videtur, ac omnino mirum quantum in eiusmodi narratiunculis Græci sibi indulserunt. Ceterum hoc ipso loco (nisi forte in libro De tragædia) fusius egisse Duris videtur de Helena, causa belli Trojani. Quare huc refero sequentia :

3.

Tzetzes ad Lyc. 103 : Δυοῖν πελειαῖν ὠρρανομένην γονῆς] Ὀρρανήν καὶ Ἰρημον οὖσαν (Ἑλένην) τῆς γονῆς τῶν δύο περιστερῶν, ἧτοι Ἰφιγενείας, ἣν ἴσχειν ἐκ Θησεύος, ὡς φησὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος, καὶ Ἑρμιόντις, ἣν ἐκ Μενελάου γενεῆ. Ἐπταετῆ γὰρ ταύτην Θησεὺς πρῶτον ἀρπάσας μετὰ τὸ τεκεῖν ἐξ αὐτῆς Ἰφιγένειαν ἀφηρέθη αὐτήν· δεύτερον δὲ ὁ Ἀλεξάνδρος ἐντυχὼν αὐτῇ παρὰ τὸν αἰγιαλὸν θυοῦση ναυσὶ ταῖς Βάκχαις καὶ τῇ Ἴνοι, ἀρπάσας αὐτὴν εἰς Αἴγυπτον ὤχετο καὶ αὐτῇ συνεγένετο.

Id. ibid. 143 : Πέντε ταύτην Ἰγῆμαν ἀνδρες· πρῶτος Θησεὺς ἑπταετῆ ταύτην ἀρπάσας, καθά φησὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος, ἀφαιρεθεὶς δὲ αὐτὴν ἐν τῷ ἡττηθῆναι ὑπὸ Πολυδεύχους καὶ Καστορος τῶν αὐτῆς ἀδελφῶν ἐν Ἀφιδόνεις πολιχνίῳ τῶν Ἀθηναίων γεννήσασαν Ἰφιγένειαν, ἣν Ἰφιγένειαν καὶ θετὴν παῖδα ἡ Κλυταιμνήστρα ποιῆται.

Cf. idem ib. 183 : Τινὲς δὲ τὴν Ἰφιγένειαν ταύτην, ὡς καὶ ὁ Δοῦρις, οὐκ Ἀγαμέμνονος θυγατέρα λέγουσιν, ἀλλὰ Θησεύος ἐξ Ἑλένης γεννηθεῖσαν, ὑπὸ δὲ Κλυταιμνήστρας θυγατροτεθεῖσαν. Eadem Eudocia p. 241. Tzetzes denuo rem assert v. 531 et 851. De Iphigenia Helenæ f. v. Stesichorus, Euphorio (fr. Ge ed. Meinek.) et Alexander Pleuronius ap. Pausan.

bellum ob aliam mulierem viro junctam, ut ait Duris secundo Historiarum libro, Thebanam genere, cui nomen Theano fuit, raptam a Phocensi quodam. Decennale autem quum hoc quoque fuisset bellum, decimo tandem anno ad iutore Philippo confectum est : tunc enim Phocidem Thebani ceperunt.

3.

Duarum columbarum orbam sobole] Helenam orbam et privatam sobole duarum columbarum ait, id est, Iphigenia, quam Theseo pepererat, ut Duris Samius testatur, et Hermione, quam e Menelao conceperat. Primum enim rapta Helena est septem annos nata a Theseo, cui adempta est postquam Iphigeniam ei pepererat. Deinde Alexander deprehendens eam in litore Bacchabus et Inoni sacrificantem, rapuit et in Ægyptum abduxit cum eaque consoevit.

Quinque Helenam uxorem habuerunt viri. Primus Theseus septennem rapuit, ut Duris Samius ait; huic vero

II, 22, 7; Etym. M. v. Ἴφις, Antonin. Liberal. 27, ibique interpr. cl. Munker. ad Hygin. p. 131; Spanhem. in Callim. H. in Del. 292. De Helena (σιλήνη) septem annos nata cf. Hellen. fr. 74. Res ex significatione symbolica, quæ subest fabulæ, explicanda.

Schol. Hom. II. T, 327 : Ἔστι δὲ (Νεοπτολιμος), ὃς τινες, ἐξ Ἰφιγενείας· φησὶ γὰρ Δοῦρις, ὅτι κλαπεῖσα εἰς Σκυρον ἐξετέθη ὑπ' αὐτοῦ (Ἀχιλλέως). Eadem Eustath. l. l.

4.

Athenæus IV, p. 155, C : Δοῦρις ἱστορεῖ, ὅτι καὶ Φίλιππος, ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου πατὴρ, ποτήριον χρυσοῦν, ὀλίγην ἄγον πεντήκοντα δραχμῶν, κεκτυμένον, τοῦτο ἐλάμβανε κοιμώμενος ἀεὶ καὶ πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ κατατίθετο.

Idem VI, p. 231, B : Σπάνιος γὰρ ὄντως ἦν τὸ παλαιὸν κατὰ τοῖς Ἑλλησιν ὁ μὲν χρυσὸς καὶ πάνυ, ὁ δ' ἄργυρος ὀλίγος ἦν ὁ ἐν τοῖς μετάλλοις. Διὸ καὶ Φίλιππον τὸν τοῦ μεγάλου βασιλέως Ἀλεξάνδρου πατέρα φησὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος φιάλιον χρυσοῦν κεκτυμένον ἀεὶ τοῦτ' εἶχειν κείμενον ὑπὸ τοῦ προσκεφαλαίου. Hinc sua Eustath. Hom. II. p. 868, 17 ed. R. Quæ sequuntur ap. Athen. v. in Herodori fr. 53. Cf. Plinius H. N. XXXIII, 14. *Summæ apud exteros licentia fuerat, poculo aureo pulvinis subdito Philippum regem dormire solitum.* — Petitus locus ex narratione de direptis thesauris fani Delphici. Μετὰ δὲ τὴν Δελφῶν ὑπὸ Φωκίων κατάληψιν πάντα τὰ τοιαῦτα δαψίλειαν εἴληφεν, Athen. l. l.

5. (Ol. 107, 4. v. C. 349.)

Athenæus XII, p. 532, D : Ἐν δὲ τῷ ἐπιγραφόμενῳ τοῦ Θεοπόμπου συγγράμματι Περί τῶν ἐκ Δελφῶν συληθέντων χρημάτων « Χάρητι (φησὶ) τῷ Ἀθηναίῳ διὰ Λυσάνδρου τάλαντα ἐξήκοντα· ἀφ' ὧν ἐδείπνισεν Ἀθηναίους ἐν τῇ ἀγορᾷ θύσας τὰ ἐπιπνικία τῆς γενομένης μάχης πρὸς τοὺς Φίλιππου ξένους· ὧν ἠγεῖτο μὲν Ἀδαῖος, Ἀλεκτροῦν ἐπικαλούμενος, περὶ

adempta est devicto a fratribus Helenæ, Polluce et Castore, in Aphidniis Atheniensium oppido, postquam Theseo pepererat Iphigeniam, quam Clytemnestra pro filia adoptavit.

Neoptolemus secundium nonnullos filius erat Iphigeniæ, quam Achilles clam in Scyrum insulam abduxerat.

4.

Duris tradit Philippum Alexandri patrem, quum poculum haberet quinquaginta drachmarum pondere, poculum illud, quoties cubitum iret, secum sumptum sub cervicali suo deposuisse.

5.

Theopompus, in Historiarum libro qui inscribitur De compilata ex Delphico templo pecunia : « Chareti, ait, Atheniensis [per Lysandrum] talenta sexaginta : qua ex pecunia epulum præbuit Atheniensibus in loro, solennibus sacris factis pro victoria parta in pugna adversus Philippi merce-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Ἰδομενεὺς καὶ Δουῖρις εἰρήκασιν, ὀκτὼ δ', ὡς οἱ πλεῖστοι καὶ δοκιμώτατοι τῶν συγγραφέων τούσδε, Δημοσθένην, Πολύευκτον, Ἐφιάλτην, Λυκούργον, Μοιρακλέα, Δήμωναν, Καλλισθένην, Χαρίδημον.

Novem, ap. Arrian. I, 10, 7; *decem*, Diodor. XVIII, 5; *decem* etiam Suidas v. Ἀντίπατρος postulatos ab *Antipatro* refert, sed uudecim recenset. (V. not. ad fragm. Aristobul. 1.) Major etiam in nominibus varietas. « Equidem oratores quos Antipater postulavit haud paucos numero (Polyh. IX, 29) cum iis opinor esse confusos, quorum damnationem Alexander exegit. » *Bernhartly* ad Suid. l. 1. (De Antipatro v. Spengel. Συναγ. τεχν. p. 211, 226). Quodsi est, minimus numerus videtur verissimus esse. Neque tamen constat sibi Plutarchus, in Phocion. c. 17 Hyperidem nominans, quem inter octo nostro loco recensitos omittit.

10.

Plutarch. Alex. c. 15 : Ἐπὶ δὲ στρατιᾶς τὸ πλῆθος οἱ μὲν ἐλάχιστον λέγοντες τρισμυρίους πεζοὺς καὶ πεντακισχιλίους ἵππεῖς, οἱ δὲ πλεῖστον πεζοὺς μὲν τετρακισμυρίους καὶ τρισχιλίους, ἵππεας δὲ τετρακισχιλίους ἀνηγράφουσιν. Ἐρῶδιον δὲ τούτοις οὐ πλέον ἐβδομήκοντα ταλάντων ἔχειν αὐτὸν Ἀριστόβουλος (fr. 1) ἱστορεῖ, Δουῖρις δὲ τριάκοντα μόνον ἡμερῶν διατροφήν.

Cf. Id. De fortun. Alex. orat. I, c. 3, p. 402 Didot. : Τὸ δὲ λαμπρὸν αὐτῷ καὶ μέγα παρασκευασθὲν ὑπὸ τῆς τύχης ἐρῶδιον ἐβδομήκοντα τάλαντα ἦν, ὡς φησιν Ἀριστόβουλος· ὡς δὲ Δουῖρις, τριάκοντα μόνον ἡμερῶν ἐπισισμός. Quæ quidem non pugnant inter se. Id. ibid. II, 11, p. 419 Didt. : Ἐκ τούτου διέβαινον, ὡς μὲν Φύλαρχός (fr. 71) φησιν, ἡμερῶν τριάκοντα ἔχων ἐρῶδιον ὡς δ' Ἀριστόβουλος, ἐβδομήκοντα τάλαντα.

Memoria lapsam Plutarchum pro Duride nominasse Phylarchum censet Hulleman. Probabiliter. Gent. *Epist. crit.* p. 7 pro Φύλαρχος legendum putat Κλείταρχος.

gogos decem, ut Idomeneus et Duris narrant, vel octo, ut plurimi et probatissimi scriptores referunt, hosce : Demosthenem, Polyuctum, Ephialten, Lycurgum, Mærocleon, Demonem, Callisthenem, Charidemum.

10.

Copiarum (quibuscum in Asiam Alexander trajecit) numerum qui minimum dicunt, triginta milita peditum; qui maximum dicunt, peditum quadraginta milita, equitum quattuor millia ponunt. Viaticum hisce non ultra septuaginta talents habuit, ut Aristobulus narrat; Duris vero refert eum in triginta tantum dies alimenta habuisse.

11.

Secundum Duridem a Trojæ excidio usque ad Alexandri in Asiam trajectionem anni sunt mille.

11. (Ol. 111, 3. a. C. 334.)

Clemens Al. Strom. I, p. 337 A : Ὡς δὲ Δουῖρις, ἀπὸ Τροίας ἀλώσεως ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου εἰς Ἀσίαν διάβασιν ἔτη γίλια. Cf. fragm. Chron. p. 122. Cum Duride facit Timæus et probabiliter etiam Clitar-chus.

Tzetzes Posthorm. 779 secundum Hellenicum (fr. 143, ubi vide) et Duridem Trojam captam esse dicit die duodecima mensis Thargelionis. Sic etiam Dinias vel Dionysius Argivus. Cf. not. ad Marm. Par. ep. 24, p. 568. Numerus ex festis Junonis Argivæ Samiæque explicandus esse videtur.

12. (Ol. 112, 1. 332).

F. LIBRO SEPTIMO.

Athenæus IV, p. 167, C : Δουῖρις δ' ἐν ἐβδόμῳ Μακεδονικῶν, περὶ Πασικύπρου λέγων τοῦ ἐν Κύπρῳ βασιλέως, ὅτι ἄσωτος ἦν, γράφει καὶ τάδε· « Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν Τύρου πολιορκίαν Πνυταγόραν ἀποσταλῶν ἄλλας τε δωρεὰς ἔδωκε καὶ χωρίον, ὃ ἤτήσατο. Πρῶτον δὲ τοῦτο Πασίκυπρος ὁ βασιλεύων ἀπέδοτο δι' ἄσωτίαν πενήκοντα ταλάντων Πυμάτῳ τῷ Κιτιεῖ, ἅμα τὸ χωρίον καὶ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν· καὶ λαθῶν τὰ χρήματα, κατεγήρασεν ἐν Ἀμαθοῦντι.»

De Pasicypro nil constat; de Pnytagora, Evagora f., v. Diodor. XV, 4, 2, XVI, 46, 1 sq., Arrian. II, 20, Curtius IV, 3, 11. « Pymatum regem Meursius De Cypro p. 127 fuisse censet, quem Alexandro M. insignem gladium donavisse refert Plutarch. Alex. c. 32. Non diversum a Pygmalione Cyprio, quem Ol. 117, 1 Ptolemæus e medio sustulit (Diodor. XIX, 79), illum habet Droysen. *Gesch. d. Nachf. Alex.* p. 340. » HULLEMAN.

13.

Athenæus X, p. 434, D : Παρὰ δὲ Πέρσαις τῷ βασιλεῖ ἐφίεται μεθύσκεσθαι μιᾷ ἡμέρᾳ, ἐν ἣ θύουσι τῷ

12.

Duris vero, septimo libro Rerum Macedonicarum, de Pasicypro loquens, Cypri rege, quem luxuriosum fuisse ait, hæc scribit : « Alexander post Tyri expugnationem Pnytagoram dimisit, quum multis aliis muneribus donatum, tum castello, quod ipse sibi postulaverat. Id castellum ante id tempus Pasicyprus rex, ob luxuriam, Pymato Cillico vendiderat, simul castellum et ipsum regnum suum, quin-quaginta talentis; qua pecunia accepta, ille Amathunte consequerat.»

13.

Apud Persas licitum est regi uno die inebriari, eo nempe quo Mithræ sacra faciunt. Qua de re sic scribit Duris septimo libro Historiarum : « Ex omnibus festis diebus, quos Persæ celebrant, eo uno qui Mithræ sacer est, inebriatur

Μίθρη. Γράφει δὲ οὕτως περὶ τούτου Δοῦρις ἐν τῇ ἐβδόμῃ τῶν Ἱστοριῶν. « Ἐν μόντ, τῶν ἑρτῶν τῶν ἀγομένων ὑπὸ Περσῶν τῷ Μίθρη βασιλεὺς μεθύσκειται, καὶ τὸ Περσικὸν ὀρχεῖται· τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς κατὰ τὴν Ἀσίαν, ἀλλὰ πάντες ἀπέχονται κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην τῆς ὀρχήσεως. Πέρσαι γὰρ, ὡσπερ ἱππεύειν, οὕτω καὶ ὀρχεῖσθαι μανθάνουσι· καὶ νομίζουσι τὴν ἐκ τῆς ἐργασίας ταύτης κίνησιν ἐμμελῆ τινα λαμβάνειν γυμνασίαν τῆς τοῦ σώματος βίωτης. »

Exscripsit Eustath ad Odyss. p. 1834, II. p. 957. Cf. Ctesiae fr. 55.

14.

Athenaeus XII, p. 529, A : Τοιοῦτος δ' (qualis Ninyas rex luxuriosus) ἦν καὶ Σαρδανάπαλλος, ὃν οἱ μὲν Ἀνγκυνοδράξιω λέγουσιν υἱὸν, οἱ δὲ Ἀναβαξάρου. Ὅτι δὲ οὖν Ἀρβιάκης, εἰς τῶν ὑπ' αὐτὸν στρατηγῶν, Μῆδος γένος, διεπράξατο διὰ τινος τῶν εὐνούχων Σπαρμειζου θεάσασθαι Σαρδανάπαλλον, καὶ μόλις αὐτῷ ἐπετράπη ἐκείνου ἐθελήσαντος, ὡς εἰσελθὼν εἶδεν αὐτὸν ὁ Μῆδος ἐψιμυθιωμένον καὶ κεκοσμημένον γυναικιστῆ, καὶ μετὰ τῶν παλλακίδων ξαίνοντα πορφυράν, ἀναβάδην τε μετ' αὐτῶν καθήμενον, γυναικείαν δὲ στολὴν ἔχοντα, καὶ καταξυρμένον τὸν πύγωνα, καὶ κατακισσιστρισμένον (ἦν δὲ καὶ γάλακτος λευκότερος, καὶ ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀρθοκλμούς· ἐπεὶ δὲ καὶ προσεῖθε τὸν Ἀρβιάκην, τὰ λευκὰ ἐπαναβαλὼν τοῖς ὀρθοκλμοῖς)· οἱ μὲν πολλοὶ, ὧν ἔστι καὶ Δοῦρις, ἱστοροῦσιν ὑπὸ τούτου ἀγανακτήσαντος, εἰ τοιοῦτος αὐτῶν βασιλεύει, συγκεντηθέντα ἀποθανεῖν. Κτησίας δὲ κ. τ. λ. Vide Ctesiae fr. 20, p. 36. Cum Duride cf. Const Marnasse p. 26 ed. Meurs.

15.

Plinius H. N. XXXVI, c. 10 : Qui de iis (pyramidibus) scripserint, sunt Herodotus, Euhemerus, Duris Samius, Aristagoras, Dionysius, Artemidorus, Alexander Polyhistor, Butorides, Antl-

rex, et Persicum saltat; nemo vero alius per universam Asiam, sed eo die omnes abstinent a saltatione. Persae enim, ut equis vehi, sic etiam saltare discunt; existimantque ipsam illam commotionem, quae saltatione efficitur, peraptam sibi exercitationem esse ad firmandum corporis robur. »

14.

Eodem ingenio Sardanapallus fuit, quem alii Anacyn-daraxae filium dicunt, alii vero Anabaxari. Igitur Arbaces, unus ex ejus praefectis, Medus genere, quum egisset cum Sparamizo, uno ex eunuchis, ut videndi Sardanapalli potestas sibi daretur, idque tandem, ipso rege volente, impetrasset: ubi introgressus Medus vidit illum ceruvasatum ornatuque muliebriter, et cum pellicibus carminantem purpuram, et pedibus sublime porrectis cum illis sedentem, muliebri stola vestitum, rasi barba, et laevigata punicis attritu facie (erat autem lacte candidior, oculusque ei

sthenes, Demetrius, Demoteles, Apion. Inter omnes non constat a quibus factae sint, justissimo casu oblitteratis tantae vanitatis auctoribus. Aliqui ex his prodiderunt in raphanos et allium et caepas mille sexcenta talenta erogata. In narratione de Alexandri in Aegyptum expeditione de his agi potuit.

16.

E LIBRO OCTAVO.

Anecd. Gr. Bekkeri p. 782 : Δοῦρις οἱ δὲ Σάμιος ὁ ἱστορικὸς ἐν ὀγδοῇ τῶν Μακεδονικῶν, ἀπὸ Φοινίκου τοῦ Ἀχιλλέως τροφῶ (sc. Φοινικήϊα τὰ γράμματα κληθῆναι λέγει).

Cf. Diomedes in Villosion. Anecd. Gr. II, p. 186 : Οἱ δὲ εἰσι Φοινίκων ἑστίν εὐρεσις, οἱ δὲ εἰσι ὁ παιδογωγὸς τοῦ Ἀχιλλέως Φοινίξ ἐφεῦρεν αὐτά.

17.

E LIBRO NONO.

Athenaeus XIII, p. 606, D : Δελφίνα δ' ἐν Ἰασῶ παιδὸς ἐρασθῆναι λόγος, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις ἐν τῇ ἐνάτῃ. Ὁ δὲ λόγος ἑστίν αὐτῷ ὁ περὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ λέγει οὕτως. « Μετεπέμψατο δὲ καὶ τὸν ἐκ τῆς Ἰασοῦ παῖδα. Περὶ γὰρ τὴν πόλιν ταύτην Διονύσιός τις ἦν παῖς, ὃς μετὰ τῶν ἄλλων ἐκ παλαίστρας παραγενόμενος ἐπὶ τὴν θαλάτταν ἐκολύμβη. Δελφίς δὲ πρὸς αὐτὸν ἐκ τοῦ πελάγους ἀπήντα, καὶ ἀναλαμβάνων ἐπὶ τὰ νῦτα, ἔφερεν ἐπὶ πλείστον νηγόμενος, καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. »

Historiam paullo aliter narrant Plutarch. De sollert. anim. c. 36 (p. 1205 Didot) et Aelian. H. A. VI, 15; Tzetzes Hist. VII, 117. — Plutarch. l. l. : Τοῦ πάθους ἐπίσημον Ἰασεῦσι τὸ χάραγμα τοῦ νομίσματος ἑστίν, παῖς ὑπὲρ δελφίνου δρούμενος. Conferre licet numeros fabulasque Tarentinorum. V. Müller. Dor. II, p. 369, 3. — Plinius H. N. IX, 8 (ex eoque Solin. c. 12) narrat, quod apud

supercilia picturata habebat; atque etiam, ubi conspexit Arbacem, album deo oculo insuper imposuit) : tum vero, ut tradunt plerique, et in his Duris, ab illo, indignante talem esse ipsorum regem, confusus perit.

16.

Duris Samius historicus libro octavo De rebus Macedonum literas Phoenicias nomen habere ait a Phoenice Achillis nutritore.

17.

Delphinum vero Iassi puerum amasse fama est, ut tradit Duris nono libro, ubi de Alexandro verba faciens, ita scribit : « Arrestavit etiam puerum ex Iasso. Erat enim in eo oppido puer nomine Dionysius, qui quum e palaestra cum aliis ad mare se contulisset, ibique urinaretur, Delphinus e pelago ei occurrens dorso suo impositum puerum gestavit longius natans, rursusque in terram deposuit. »

Athenæum obscure significatur, puerum illum ex Iasso, cujus situm describit Polyb. XVI, 12, 1, Babylonem fuisse ab Alexandro arcessitum præfectumque ibi Neptuni sacerdotio = HULLEMANN.

18.

Plutarch. Alex. c. 46 : Ἐνταῦθα δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι τὴν Ἀμαζόνα οἱ πολλοὶ λέγουσιν... Ἀριστοβουλος δὲ... καὶ Δοῦρις ὁ Σάμιος πλάσμα φησὶ γεγονέναι τοῦτο. Cf. Arrian. VII, 13, 6, ibique interpretes; Onesicriti fr. 5.

19. (Ol. 113, 1. a. C. 328.)

Schol. Apoll. Rh. II, 1249 : Δεθῆναι τὸν Προμηθεῖα φησὶν Ἡσίοδος, καὶ τὸν αἰτὸν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ διὰ τὴν τοῦ πυρὸς κλοπὴν. Δοῦρις δὲ φησὶ, διὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐρασθῆναι ὄθεν τοὺς περὶ τὸ Καυκάσιον οἰκοῦντας μόνῳ Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ μὴ θύειν, διὰ τὸ κολάσεως αἰτίους Προμηθεῖ γενέσθαι· καθ' ὑπερβολὴν δὲ σέβειν Ἡρακλέα, τῆς τοῦ αἰτοῦ τοξείας χάριν.

Cf. Arrian. V, 3 ibique laudatos.

19 a. (Ol. 113, 2. a. C. 327.)

Plinius H. N. VII, 3 : *Duris, Indorum quosdam cum feris coire, mixtosque et semiferos esse partus. In Calingis, ejusdem Indiæ gente, quinquennes concipere feminas, octavium vitæ annum non excedere. Et alibi cauda villosa homines nasci pernecitatis eximie, alios auribus totos contegi.*

Cf. Megasthenis fragm. 30 sqq. ibique annotata.

20.

Athenæus I, p. 17, F : Καθέζονται δ' ἐν τοῖς συνδείπνοις οἱ ἤρωες, οὐ κατακέκλινται. Τοῦτο δὲ καὶ παρ' Ἀλεξάνδρῳ τῷ βασιλεῖ ἐνίοτε ἦν, οἷς φησὶ Δοῦρις. Ἔστιν γοῦν ποτὲ ἡγεμόνας εἰς ἐξακισχιλίους ἐκάθισεν ἐπὶ δίφρων ἀργυρῶν καὶ κλιντήρων, ἀλουργοῖς περιστρώσας ἱματίοις.

Codd. U. L (Dindorfii) : Δοῦρις τετρακοσίους οὖν

18.

Quæ de Amazone Alexandrum conveniente apud multos narrantur, sigmentum esse statouit Aristobulus... et Duris Samius.

19.

Vinctum esse Promethæum atque aquillam ei immisam Hesiodus ait propter ignem furto ablatum, Duris vero dicit propterea quod Minervæ amore captus esset. Atque hinc factum esse, ut Caucasii montis accolæ Jovi et Minervæ sacra non faciant, utpote qui Promethæo pœnæ auctores fuerint; contra summopere ab illis coli Herculem, utpote qui sagitta aquillam confixerit.

20.

Assident mensis heroes in conviviis, non accumbunt.

ποτὲ ἡγεμόνας ἐστιῶν ἐκάθισεν. Nostram lectionem præbet C, eamque ab Eustathio nescio quo ejus loco confirmari ait Casaubonus. In libris B D numerus plane omissus est, « cujus notam quippe librarius discernere non valuerat ». *Wesseling*. — Ceterum Duridis narratio referenda Hullemanno videtur ad comessiones quas in Carmania per septem dies Alexander instituisse fertur. V. Plutarch. Alex. 62; Curtius IX, 10, 26; Diodor. XVII, 106 et Arrian. VI, 28, qui tacere de his affirmat Aristobulum et Ptolemæum et optimum quemque auctorem. Pro ἐνίοτε Van Gent (Ep. crit.) conjecit ἐν ἔθει, præter necessitatem.

21. (c. Ol. 113, 4. a. C. 325.)

E LIBRO DECIMO.

Suidas : Ὁ τὸ ἱερὸν πῦρ οὐκ ἔξεστι φουσῆσαι. Τιμαίας ἐν λη' Ἱστοριῶν, ὡς οἱ περὶ Δημοκλείδην κατὰ Δημοχάρους εἶπον, ὅτι μόνῳ αὐτῷ πάντων Ἀθηναίων οὐκ ἔξεστι τὸ ἱερὸν πῦρ φουσῆσαι, ὡς μὴ καθαρεύοντι τοῖς ἄνω μέρεσιν. Δοῦρις δὲ ἐν τῇ ι' Πυθέων κατὰ Δημοσθένους τὸ δμοιον εἰπεῖν.

Δημοκλείδην] Τιμοκλείδην Valesius in Harpocrat. p. 245, cui repugnat Rubnken. in Rutil. Lup. p. 8. • *Bernhardy*. — « Referrî hæc possint ad mutiam illam λοιδορίαν Pythæ et Demosthenis in Arcadia, mortuo hand ita pridem Alexandro (Plut. Demosth. 27, coll. Diodor. XVII, 10), sed præstat tamen, nisi fallor, hic cogitare litem Harpalicam, ut significetur ἡ Δημοσθένους κατηγορία, qua Pythæas πονηρίαν τῷ Δημοσθένει καὶ κτείαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων πᾶσαν ἐνοικεῖν dixit (Dionys. Hal. De Is. jud. c. 4, vol. V, p. 592 Reisk.). » HULLEMANN.

22

Plutarch. Phoc. c. 4 : Φωκίωνα γὰρ οὔτε γελᾶσιν τὰ τίς οὔτε κλαύσαντα βράβιως Ἀθηναίων εἶδεν, οὐδ' ἐν βλαυνείῳ δημοσιεύοντι λουσάμενον, ὡς ἰστόρηκε Δοῦρις, οὐδ' ἐκτὸς ἔχοντα τὴν χεῖρα τῆς περιβολῆς, ὅτε τύχοι

Quem morem etiam nonnunquam apud Alexandrum regem servatum esse Duris scribit. Is enim aliquando sexies mille duces hospitio excipiens, in sellis argenteis recubitoris collocavit, veste purpurea stratis.

21.

Cui sacrum ignem sufflare non licet. Timæus libro trigésimo octavo Historiarum tradit Democlidem Demochari exprobrasse, ipsi soli omnium Atheniensium non licere sacrum ignem sufflare, quod superiores partes corporis sui pollulasset. Duris vero libro decimo dicit Pythæam idem objecisse Demostheni.

22.

Duris refert Phocionem ridentem nec sentem ab ullo Atheniensium temere conspectum fuisse, nec in balneo pu-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

φαλῆς ξανθίζόμενος, καὶ παιδέρωνι τὸ πρόσωπον ὑπαλειφόμενος, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀλείμμασιν ἐγγρίων ἑαυτὸν· εἰδούλετο γὰρ τὴν ὄψιν ἰλαρὸς καὶ τοῖς ἀπαντῶσιν ἡδὺς φαίνεσθαι. Ἐν δὲ τῇ πομπῇ τῶν Διονυσίων, ἦν ἔπειμαρξων γενόμενος (Ol 117, 4), ἡδὲ χορὸς εἰς αὐτὸν ποιήματα Σειρώμενος τοῦ Σολείως, ἐν οἷς ἡλιόμορφος προσηγορεύετο·

Ἐξόχως δ' εὐγενέτας ἡλιόμορφος ζαθέοις
ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

Hinc sua Aelianus V. H. IX, 9, ex parte perperam mutata. Vide Perizonium l. l. — « Mille ducenta talenta quotannis in fiscum rediisse dubitat Grauert. *Hist. u. Phil. Annal.* p. 134, laudans Bæckhium *Staatsh.* I, p. 465 sqq. Cf. Droysen. *Gesch. d. Nachf. Alex.* p. 430. = HULLEMANN. — Σειρώμενος] Leopardi recte haud dubie reponi jubet Κασταρίωνος (poetæ Solensis, quem memorat Athenæus X, p. 454, F). Σείρωνος conj. Hullemann.

28.

Schol. Eurip. Alc. 254 ad verba νυμφίδαιαί τε κοῖταιί πατρώας Ἰωλκοῦ]... Μαρτυρεῖ καὶ Δοῦρις ἐν τῇ ἰς τῶν Μακεδονικῶν, ὅτι ἐν Ἰωλκῷ ἐνυμφεύθη (Alcestis). Ἰωλκοῦ γὰρ Πελίας ἔβασλευσεν. — Μάχ.] libri Λακεδαιμονικῶν; emend. vir d. in *Quaterly Rev.* vol. XV, p. 29. Simili modo apud schol. Pind. Pyth. IX, 89 laudatur Φαῖστος ὁ τὰ Μακεδονικὰ γράψας, quod rectissime Bæckhius mutavit in Φ. ὁ τὰ Λακεδαιμονικὰ γρ.

Schol. Apoll. Rh. I, 211 : Δοῦρις δ' εἰς Ὑπερβορίων (sc. Ζήτην καὶ Καλαῖν συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φησίν). Vid. Herodot. fr. 42, p. 36. Cum

nullis legibus astrictam. Sed etiam formæ erat curiosus, ut qui crinem capitis flavo colore tingeret, et faciem panderote oblineret, aliisque unguentis sese inungeret : volebat enim aspectu hilaris et venustus videri occurrentibus. In pompa vero Dionysiorum, quam ducebat quum archon esset Athenis, cecinit in eum chorus carmen Siromenis (Castorionis) Solensis in quo Solis instar formosus appellabatur :

Eminenter vero generosus
Solis instar formosus diviniotibus
archon te (Bacchum) honoribus decorat. •

28.

Duris quoque in libro decimo sexto De rebus Macedonum testatur Iolci Alcestin esse desponsatam. Iolci enim Pellas rex erat.

Ex Hyperboreis Zeten et Calain una cum Argonautis navigasse Duris ait.

29.

Duris Samius Historiarum libro decimo septimo scribit Polysperchontem, ubi appotus esset, quamvis ætate grandiore, saltare solitum, quum nemini Macedonum neque

Duride facit Phanodicus in Διδιαχοῖς ap. schol. Apoll. l. l.

J 29.

E LIBRO DECIMO SEPTIMO.

Athenæus IV, p. 155, C : Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ἐν τῇ τῶν Ἱστοριῶν ἑπτακαιδεκάτῃ Πολυσπέρχοντά φησεν, εἰ μεθυσθεῖν, καίτοι πρεσβύτερον ὄντα, ὀργεῖσθαι, οὐδενὸς Μακεδόνων ὄντα δεύτερον οὔτε κατὰ τὴν στρατηγίαν, οὔτε κατὰ τὴν ἀξίωσιν, καὶ ἐνδύομενον αὐτὸν χροκωτὸν, καὶ ὑποδύομενον Σικυώνια, διατελεῖν ὀργούμενον.

30. (Ol. 119, 3; a. C. 302.)

E LIBRO VICESIMO SECUNDO.

Athenæus IV, p. 253, D : Ὁ μὲν οὖν Δημοχάρτης (fr. 3) τοσαῦτα εἶρηκε περὶ τῆς Ἀθηναίων (in Demetrium Poliorc.) κολακείας· Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν καὶ αὐτὸν τὸν ἰθύφαλλον·

Ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεσιν.

Ἐνταῦθα γὰρ Δήμητρα καὶ Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.

Χὴ μὲν τὰ σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ' ἵνα ποιήσῃ,

ὁ δ' ἰλαρὸς, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
καὶ γελῶν πάρεστι.

Σεμνὸν, ὄθι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλιον,
ἐν μέσοισι δ' αὐτὸς,

δμῖος ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἑκαῖνος.

Ἄ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ,
χαῖρε, κάφροδίτης.

rei militaris peritiam cederet, neque dignitate; et croceam vestem calceosque Sicyonios indutum, saltare non desisset.

30.

Hæc Demochares dixit de Atheniensium adulatione. Duris vero Samius, secundo et vicesimo Historiarum, ipsum etiam Ithyphallicum carmen apposuit :

Deorum adeo maxime carissimique
visitant urbem!

Ecce enim, Demeter et Demetrius
opportune adsunt.

Et illa quidem severa Natæ mysteria
venit ut celebret.

At hic lætus, decum ut decet, et pulcher,
et ridens adest.

Augustum, ubi apparet, amici circum circa,
in eorum medio ipse :

Sidera minora diceres amicos,
ipsum Solem.

Salve, potentissimi dei Nepluni
fili et Veneris!

Alii enim aut absunt dii longius,
aut auribus carent;

Ἄλλοι μὲν ἤ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοὶ
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὄψα,
ἢ οὐκ εἰσὶν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἐν-
σὶ δὲ παρόνθ' ὄρωμεν,
οὐ ξύλινον, οὐδὲ λίθινον, ἀλλ' ἀληθινόν.

Εὐχόμεσθα δὴ σοι·

πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
κύριος γὰρ εἶ σύ.

Τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,

Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρῃς καθήμενος,

ὥσπερ ἡ παλαιά,

τὰ σώμαθ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει,

κοῦκ ἔγω μάχεσθαι,

(Αἰτωλικὸν γὰρ, ἀρπάσαι τὰ τῶν πέλας,

νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·)

μαλιστα μὲν ἐὼ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μὴ,

Οἰεῖπουν τιν' εὐρέ,

τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,

ἢ σπίνον ποιήσει.

Ταῦτ' ἤδον οἱ Μαρθωνομάχαι οὐ δημοσίᾳ μόνον,
ἀλλὰ καὶ κατ' οἰκίαν, οἱ τὸν προσκυνήσαντα τὸν Περ-
σῶν βασιλέα ἀποκτείναντες, οἱ τὰς ἀναρίθμους μυριάδας
τῶν βαρβάρων φονεύσαντες.

31.

Athenæus XII, p. 535, E : Δοῦρις δ' ἐν τῇ δευτέρᾳ
καὶ εἰκοστῇ τῶν Ἱστοριῶν « Πausanίας μὲν (φησὶν)
ὁ τῶν Σπαρτιατῶν βασιλεὺς, καταθέμενος τὸν πατριον
τρίβωνα, τὴν Περσικὴν ἐνεδύετο στολὴν. Ὁ δὲ Σι-
κελίας τύραννος Διονύσιος ξυστίδα καὶ χρυσοῦν στέφα-

νον ἐπὶ περόνη μεταλάμβανε τραγικόν. Ἀλέξανδρος
δ', ὡς τῆς Ἀσίας ἐκυρίευσεν, Περσικαῖς ἐχρήτο στολῆς.
Δημήτριος δὲ πάντας ὑπερέβαλλεν. Τὴν μὲν γὰρ ὑπό-
δεσιν, ἣν εἶχε, κατεσκευάζεν ἐκ πολλοῦ δαπανήματος·
ἦν γὰρ κατὰ μὲν τὸ σχῆμα τῆς ἐργασίας σχεδὸν ἐμβά-
της, πλῆμα λαμβάνων τῆς πολυτελεστάτης πορφύρας·
τούτῳ δὲ χρυσοῦ πολλὴν ἐνύφαινον ποικιλίαν ὀπίσω καὶ
ἐμπροσθεν ἐνιέντες οἱ τεχνῖται. Αἱ δὲ γλαμύδες αὐτοῦ
ἦσαν ὄρνυτον ἔχουσαι τὸ φέγγος τῆς χροῆς, τὸ δὲ πᾶν
ὁ πόλος ἐνύφαινον, χρυσοῦς ἀστέρας ἔχων καὶ τὰ δώδεκα
ζώδια. Μίτρα δὲ χρυσοπάστος ἦν, ἢ καυσίαν ἀλουργῆ
οὔσαν ἰσφιγγεν, ἐπὶ τὸ νῶτον φέρουσα τὰ τελευταῖα
καταβλήματα τῶν ὑφασμάτων. Γινομένων δὲ τῶν
Δημητρίων Ἀθῆναισι, ἐγράφετο ἐπὶ τοῦ προσκηνίου ἐπὶ
τῆς οἴκουμένης ὀχρούμενος. » Cf. Plutarch. Demetr.
c. 41.— ἐπὶ περόνη] καὶ ἐπιπόρπημα conj. Hulle-
man. ; ἐπιπερόνημα, novo vocabulo, Geelius.

32.

E LIBRO VICESIMO TERTIO.

Athenæus XII, p. 546, C : Καὶ Δοῦρις δὲ φησὶν ἐν
τῇ εἰκοστῇ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, ὡς ἦν τὸ παλαιὸν τοῖς
δυνασταῖς ἐπιθυμία τῆς μέγλης. Διὸ ποιεῖν τὸν Ὀμηρον
τῷ Ἀγαμέμνονι λοιδοροῦμενον τὸν Ἀχιλλεῖα καὶ λέ-
γοντα (II, A, 225),

Οἰνοβαρὶς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων.

Καὶ τὸν θάνατον δὲ ἀποσημαίνων τοῦ βασιλέως, φησὶν
(Od. A, 418),

Ὅς ἀμφὶ κρητῆρα τραπίδας τε πληθούσας
κείμεθα·

aut nulli sunt, aut non curant nos quicquam.

Te videmus presentem,

non ligucum, non lapideum, sed vere ipsum.

Quare te precamur :

primum da pacem nobis, carissime!

tu enim potes :

tam hanc, quæ non Thebas, totam sed Græciam

territat, Sphingem ;

Ætolum hunc, in turpe qui sceler habens,

ut illa præca olim,

res nostras hominesque rapiens aufert ;

nec repræmere ego queo :

(Ætolicum est enim, vicina abducere,

nunc vero etiam remota.)

tu maxime ipse perdomes velim : quod ut,

at (Edipum mitte,

qui vel de saxo monstrum illud deturbet,

vel inedia tollat.

Hæc cecinere illi olim victores in campo Marathonio ; nec
id publice solum, sed et privatim in domibus ; iidem qui
morte mulctaverant eum, qui coram rege Persarum se
prostraverat ; hi qui innumeras illas barbarorum myriades
interfecerant.

31.

Duris secundo et vicesimo Historiarum libro scribit :
« Pausanias Spartanorum rex deposito patrio palliolo, Per-
sicam induit stolam. Siciliae tyrannus Dionysius pallam sce-

nicam et auream coronam cum sibula (?) sumpsit tragicam.
Alexander, postquam Asiam subegit, Persicis usus est sto-
lis. Sed cunctos superavit Demetrius. Nam calceamenti
genus, quo ille usus est, ingenti sumptu erat paratum :
quippe quoad fabricæ formam fere cothurnus erat, e coacta
purpura (sive, coacta lana purpurea) pretiosissima para-
tus, cui multam ex auro varietatem, tam a parte poste-
riore, quam ab anteriore, inserebant intexebantque artifi-
ces. Chlamydes ejus fuscum quendam habebant coloris ni-
lorem : et, ut verbo dicam, cæli polus eis intextus erat,
cum aureis stellis et duodecim signis. Porro fascia erat auro
distincta, quæ pileum purpureum ita astringebat, ut tan-
narum extremæ simbriae in tergum dependerent. Quumque
Albertis Demetriorum solennitas celebraretur, in proscenio
pictus erat Demetrius, orbi terrarum insidens.

32.

Duris tertio et vicesimo Historiarum libro ait jam olim
reges et terrarum dominos ad temulentiam fuisse proclives :
ilaque apud Homerum Achillem conviciari Agamemnoni,
dicereque,

Vino gravis, caninos oculos habens ;

et de morte regis loquens ait :

Et circa craterem mensasque plenas
jacebamus :

δεικνύων καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ παρ' αὐταῖς ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς μέθης γινόμενον.

33. (Ol. 124, 4; a. C. 271.)

Plinius H. N. VIII, 40: *Canis, Iasone Lycio interfecto, cibum capere noluit, inediaque consumptus est. Is vero, cui nomen Hyrcani reiidit Duris, accenso regis Lysimachi rogo, injecit se flammæ: similiterque Hieronis regis.*

Ex Duride hauserit Plutarch. De sollert. anim. p. 970; alium auctorem sequitur Appian. Syr. c. 64 (p. 207 ed. Didot.). Cf. Tzetz. Hist. IV, 131, v. 252 sqq.

ΤΑ ΠΕΡΙ ΑΓΑΘΟΚΛΕΑ.

34.

E LIBRO SECUNDO.

Athenæus XIV, p. 628, B: « Λίβυον δὲ τὸν αὐλὸν προσαγορεύουσιν οἱ ποιηταὶ (φησὶ Δοῦρις ἐν δευτέρῳ τῶν Περὶ Ἀγαθοκλέα), ἐπειδὴ Σειρίτης, ὃς δοκεῖ πρῶτον εὑρεῖν τὴν αὐλητικὴν, Λίβυς ἦν τῶν Νομάδων, ὃς καὶ κατηύλησε τὰ μητρώα πρῶτος. »

« Tibiam simul cum cultu Palladis e Libya Athenas esse delatam tradunt Proclus ad Platon. Alcib. I, p. 197 sq. et Olympiodor. p. 65 sqq. « HULLEMAN. Sirites aliunde vix notus.

35. (Ol. 118, 1 a. C. 308.)

Schol. Aristoph. Vesp. 1030: Δοῦρις δ' ἐν β' Λιβυκῶν ἱστορεῖ, γυναῖκα καλὴν γενέσθαι τὴν Λάμιαν, μιχθέντος δὲ αὐτῇ Διὸς, ὑφ' ἧρας ζηλοτοπούμενην ἃ ἔκικτεν ἀπολλύναι· διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γιγνόμεναι, καὶ τὰ τῶν ἄλλων παιδία ἀναρπάζουσιν διαφθείρειν. Eadem Photius v. Λάμια et Arsen. p. 332; Suidas s. v.; Favorinus p. 1152 ed. Basil.; Apostol. XI, 75. Locum fragmenti indicat narratio

ostendens peritisse eum etiam, quo tempore eidem cupiditati temulentiae indulgebat.

DE REBUS AGATHOCLIS.

34.

Libycam tibiam vocant poetae, ut ait Duris libro secundo De rebus Agathoclis, quoniam Sirites, qui perhibetur primus invenisse artem tibia canendi, Libycus fuerat e Nomadibus: qui etiam carmina in Matrem Deorum primus cecinit.

35.

Duris libro secundo, ubi de Agathoclis rebus in Libya gestis sermonem facit, Lamiam fuisse narrat mulierem formosam; sed Jove cum ea congresso, quoniam Junonis invidia exagitata liberos amisisset, prae dolore deformem evasisse, aliorumque infantes raptos occidere solere.

36.

Nonnulli dicunt in Libya esse Nilii fontes, uti Duris. At falsum hoc est.

Diodori XX, 41. Cf. schol. Arist. Pac. 757; Eudocia p. 274; Aristides p. 19 Frommel.; Plutarch. Moral. p. 515 F; Philostrat. V. Ap. IV, p. 165; schol. Apoll. Rh. IV, 328; Steph. Thes. v. Λάμια; Krüger. Historiogr. p. 73.

36.

Tzetzes Lyc. 847: Τινὲς δὲ φασιν ἐν Λιβύῃ εἶναι τὰς πηγὰς τοῦ Νεῖλου, ὡς Δοῦρις· ἀλλ' οὐκ ἔστι τοῦτο ἀληθές.

37. (Ol. 119, 2; a. C. 303.)

E LIBRO TERTIO.

Athen. XIII, p. 605, D: Ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ κατὰ φύσιν δοκεῖ πεποιηκῆναι Κλειώνυμος ὁ Σπαρτιάτης, πρῶτος ἀνθρώπων εἰς ὀμηρεῖαν λαβὼν παρὰ Μεταποντίνων γυναῖκας, παρθένους τὰς ἐνδοξοτάτας καὶ καλλίστας διακοσίας, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις ὁ Σάμιος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Περὶ Ἀγαθοκλέα ἱστοριῶν. Vide Diodor. XX, 104, 3.

38.

E LIBRO QUARTO.

Suidas: Εὐρύβατος· πονηρὸς, ἀπὸ τοῦ πεμφθέντος ὑπὸ Κροίσου ἐπὶ ξενολογίᾳ μετὰ χρημάτων, ὡς φησιν Ἐφορος (fr. 100), εἶτα μεταβαλλομένου πρὸς Κύρον· ἦν δὲ Ἐφέσιος. Οἱ δὲ τὸν Κέρκωπα τὸν ἕτερον. Διότιμος Ἡρακλέους ἄθλοισ· Κέρκωπας, τοὶ πολλὰ κατὰ τριόδους πατέοντες Βοιωτῶν εἰνοντο· γένος δ' ἔσαν Οἰχιαλῆες, Ὡλός τ' Εὐρύβατός τε, οὗω βαρυδαίμονες ἄνδρες. « Νικανδρος Ἀγίνεον Εὐρύβατον πανουργότατον· οὗ μνημονεύει Ἀριστοτέλης ἐν α' Περὶ δικαιοσύνης. Δοῦρις δὲ ἐν δ' τῶν Περὶ Ἀγαθοκλέα ἀπὸ τοῦ Ὀδυσσεύως ἐπιτροῦ. Reliqua apud ipsum Suidam legas. — Pelita hæc sunt, suspicor, ex narratione de iis, quæ in Italia postremo regni tempore gessit Agathocles contra

37.

Mihi etiam secundum naturam fecisse Cleonymus Spartanus videtur, qui primus hominum obsides accepit a Metapontinis mulieres, virgines nobilissimas formosissimasque duccenas, ut Duris Samius narrat tertio libro Historiarum De rebus Agathoclis

38.

Eurybatus, homo nequam; ductum hoc ab eo Eurybato, qui a Croeso cum pecunia missus ad milites mercede conducendos, ut ait Ephorus, deinde ad Cyrum defecit. Erat autem Ephesus. Alii eum alterum Cercopam fuisse aiunt. Diolimus in Herculis laboribus: « Cercopes qui in trivii Boeotorum frequenter versantes multis nocebant. Hi genere erant Œchialenses, nomine Olyx et Eurybatus, ambo viri perniciosissimi. » Nicander Ægineum Eurybatum callidissimum fuisse tradit: cujus meminit Aristoteles in primo De Justitia. Duris vero libro quarto De rebus ab Agathocle gestis ab Ulyxis socio proverbium repetit.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

τὴν αἰτίαν, ἀναπλάσαι, ὅτι Πολύφημος ἦρα Γαλατείας. Quæ repetuntur in schol. l. l. v. 7, ubi pro Δούρις libri exhibent Θούρις. De Galatea Philoxeni v. Bode. *Gesch. d. gr. Dichtk.* II, 2, 317 sqq.

44.

Athenæus I, p. 19, F: Ἐθαυμάζετο δὲ καὶ Ξενοφῶν ὁ θαυματοποιὸς, ὃς μαθητὴν κατέλιπε Κρατισθένη τὸν Φλιάσιον· ὃς πῦρ τε αὐτόματον ἐποίησε ἀναφύεσθαι, καὶ ἄλλα πολλὰ φάσματα ἐτεργάζετο, ἀπ' ὧν ἐξίστα τῶν ἀνθρώπων τὴν διάνοιαν. Γκιόδοτος ἦν καὶ Νυμφρόδωρος ὁ θαυματοποιὸς, ὃς προσκρούσας Ῥηγίνοις, ὡς φησι Δούρις, εἰς δειλίαν αὐτοὺς ἔσκωψε πρῶτος.

Hinc sua Eustathi. ad Odys. p. 1503. Nymphodorus ὁ θαυματοποιός (non confundendus cum Nymphodoro τῷ θαυματογράφῳ) idem esse videtur cum eo, cujus Athenæus meminit lib. X, p. 452, F. Si recte se habet illud ἔσκωψε πρῶτος, N. antiquior fuit Xenarcho, Sophronis filio, mimo, qui item εἰς δειλίαν κωμωδῆσαι τοὺς Ῥηγίνοὺς dicitur ap. Zenob. V, 83, ubi vide quæ a vv. dd. congesta sunt.

45.

Athenæus XI, p. 504, B: Ὁ τοὺς μίμους πεποιθὼς (Σώζρων), οὗς ἀσὶ διὰ χειρὸς ἔχειν Δούρις φησι τὸν σοφὸν Πλάτωνα. Res a multis memoratur. V. Diogen. L. III, 1, 18, ibique Menag.

46.

Stephan. Byz.: Ἀκράγαντες, πόλεις πέντε Σικελίας, ἀπὸ ποταμοῦ παραρριόντος· φησὶ γὰρ Δούρις, ὅτι αἱ πλείσται τῶν Σικελῶν πόλειων ἐκ τῶν ποταμῶν ὀνομάζονται, Συρακούσας, Γέλαν, Ἰμέραν, Σιλινοῦντα καὶ Φοινικοῦντα καὶ Ἐρύκην καὶ Κάμικον, Ἄλυκόν τε καὶ Θέρμον καὶ Καμπερῖναν, ὡς καὶ ἰν' Ἰταλίᾳ.

Φοινικοῦντα] de hac urbe nil constat. — Ἄλυκόν καὶ Θέρμον] pro urbium nominibus nomina

Philoxenum vero, quum in Sicilia degens causam rei reperire non posset, Polyphemi et Galatæe amores finxisse.

44.

Admirati sunt etiam Xenophontem præstigiatorum, qui discipulum reliquit Cratisthenem Philiastium, qui sponte exoriri ignem faciebat, aliaque multa spectra artificioso invento ostendebat. Talis etiam Nymphodorus erat, præstigiator, qui, quum Rheginis esset offensus, ut Duris scribit, ignaviam illis cum risu primus exprobravit.

45.

Sophronia Mimos Platonem semper in manu habere solitum esse Duris tradit.

46.

Agrigenti nomen est quinque urbibus Siciliæ, a flumine præterlabente. Dicit enim Duris plurimas urbium Sicularum a fluminibus denominatas esse, Syracusas, Gelam, Himera, Selinuntem, Phænicuntem, Erycem, Camicum, Halycum, Therimum, Camarinum; et similiter in Italia.

fluviiorum posuisse videtur excerptor. V. Berkel. ad h. l.

ΣΑΜΙΩΝ ᾠροι.

47.

Athenæus XII, p. 525, E: Περὶ δὲ τῆς Σαμίων τρυφῆς Δούρις ἱστορῶν παρατίθεται Ἀσίου ποιήματα, ὅτι ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι καὶ τὴν ἐορτὴν ἄγοντες τῶν Ἑραίων ἐβάδιζον κατεκτενισμένοι τὰς χῆμας ἐπὶ τὸ μετάφρενον καὶ τοὺς ὤμους. Τὸ δὲ νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε, Βαδίζειν Ἑραίων ἐμπεπλεγμένον. Ἔστι δὲ τὰ τοῦ Ἀσίου ἔπη οὕτως ἔχοντα·

Οἱ δ' αὐτῶς φοίτησκον, ὅπως κλοκάμους κτενίσκιντο,
εἰς Ἴππερς τίμενος, πεπυκασμένοι εἴμασι καλοῖς·
χιονίοισι χιτῶσι πέδον χθονὸς εὐρέος εἶχον·
χαίτας δ' ἤωρεῦντ' ἀνέμῳ χρυσέοις ἐνὶ δεσμοῖς·
χρυσεῖαι δὲ κόρυμβοι ἐπ' αὐτῶν τέττιγες ὡς·
ἐπιδάλοιοι δὲ χλιδῶνες ἀπ' ἀμφὶ βραχίοσιν * *
* * * ἦσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

De versuum corruptelis et lacunis adi Dübnerum ad Asii fragm. 11. Ceterum cf. Panofka *Res Sam.* p. 80.

48.

Steph. Byz.: Αἰασίς, πόλις Αἰγύπτου. Ταύτην δὲ καὶ Ὀασιν καλοῦσιν.... Ἡρόδοτος δὲ καὶ Δούρις Μυχάρων αὐτὴν ὠνόμασαν νῆσον.

Herodot. III, 26: ἀπικόμενοι (milites Cambysæ) εἰς Ὀασιν πόλιν, τὴν ἔχουσι μὲν Σάμιοι τῆς Αἰσχυρῶνης φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, ubi Bæhr.: = Panofka l. l. p. 81 sqq. de Samiorum tribubus disputans tribus partibus in quas Sami civitatem Polycrates diviserit (v. Herod. III, 39) respondisse videri inonuit has tribus tres, quarum binæ (Σχρησία et Ἀστυπαλαία) memorantur ab Etym. M. p. 160, 22, tertia Herodoti sit Αἰσχυρῶνία, ab Æschryone herce,

SAMIORUM ANNALES.

47.

De Samiorum luxu verba faciens Duris apponit Asii versus, ex quibus patet gestasse illos armilla circa brachia, et festum Junonis agentes incedere solitos esse coma depexa et in cervicem et humeros rejecta. Eiusdemque moris documentum, ait Duris, esse etiam proverbium hoc, *incedere Junonium implexis capillis*. Sunt autem Asii versus hujusmodi:

Hi vero procedebant, quum primum clacinos deiretarent,
in Junonis templum, induti amiculis pulchris:
niveis tunicis solum lætæ terræ tenebant;
et capilli vento agitabantur sub aureis vinculis,
aureique corymbi superne erant cicadis similes,
et affabre lactæ armillæ circa brachia...
... clypeo lectum bellatorem.

48.

Auais, urbs Ægypti, quam etiam Oasim vocant. Herodotus vero et Duris Beatorum insulam appellant.

ad quem auctorem tribus referatur, sic appellata. Si vero cum viro docto (Ideler., *Fundgruben des Orients* IV, p. 418) quæras, quo pacto Samii isti in hanc Oasin devenerint, num a Persis illuc traducti illo ex more, quo gentes victæ alias prorsus in regiones haud raro transferebantur, an potius ipsi illuc profecti mercandi causa sedesque ibi figentes: malim hoc ipsum statuere, præsertim quum Samiorum res navalis et mercatura jam Ol. 37 maxime floreret, ut vel Tartessum venirent. Quo eodem ferme tempore illos in Oasim majorem venire potuisse, haud quidem ab omni probabili abhorret. Tu cf. Müller. *Æginet.* p. 67. = Nisi fallor etiam in Arabia Samii nonnulli consederant. V. fragm. Castoris p. 179 not. De nominibus Ὀασίς et Μακάρων νῆσος v. quæ multa congressit Bæhr. l. l.

49.

Zenob. Prov. V, 64 : Πολυκράτης μητέρα νέμει. Μίμνηται ταύτης Δουρίς. Λέγει δὲ ὅτι Πολυκράτης ὁ Σάμιος τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποθνήσκοντων τὰς μητέρας συναγαγὼν δέδωκε τοῖς πλουσίοις τῶν πολιτῶν τρίβειν, πρὸς ἕκαστον λέγων ὅτι· Μητέρα σοι ταύτην δίδωμι. Ὅθεν ἡ παροιμία ἐκράτησεν.

• Omisso Duridis nomine, inde a voce Πολυκράτης hæc scripta exstant in Proverbiis quæ dicuntur Plutarchi I, 58, p. 329 sq. et Cod. Bodl. 779, p. 95. Cives illi, quorum matres Samii locupletiores acceperunt nutriendas, bello ceciderunt, quod contra Cyrum regem gessit Polycrates, circa Ol. LX. Conf. Panofka l. l. p. 34 sq. • HULLEMAN.

49 a.

Steph. Byz. : Γόργυρα, τόπος ἐν Σάμῳ, ὡς ἱστορεῖ Δουρίς, ἐν ᾧ Διονύσιος Γόργυριεύς (Γοργοριεύς cod. Vratisl.) τιμᾶται.

Cf. Etym. M. Γόργυρος, ὁ Διονύσιος, ἀπὸ Γοργύρας, τόπου τῆς Σάμου. Hinc apud Stephan. Hulleman. scripsit Γοργύρα... Γοργυριεύς. Recte, puto, quamquam dubitat Dindorf. in St. Thesaur. s. v. Etenim γοργύρα Sami urbis est διαμωντήριον ὑπόγειον (vide v. Γοργύρα in Steph. Thes.), cujus sæpius meminit

Herodotus III, 145, ubi loquitur de Mæandrio Samiorum tyranno, qui Charilaum fratrem in γοργύραν istam conjecerat. Ex eadem historia noster locus peti potuit. Quare hoc fragmentum retuli. Prope carcerem statua Dionysi vel fanum fuerit. Subtilior Hullemanus, qui de Dionyso χθονίῳ cogitari vult. Conferre potuisset Gorgyram, Acherontis uxorem, matrem Ascalaphi ap. Apollod. I, 5, 3.

50. (c. Ol. 60.)

E LIBRO SECUNDO.

Schol. Eurip. Hec. 915 : Δουρίς ἐν τῷ β' τῶν Ὄρων γράζει οὕτως, ὡς ὑπὸ Αἰγυπτίων πειρατευόμενοι Ἀθηναῖοι στρατεῖαν κατ' αὐτῶν ἀποστέλλουσιν, οἱ δὲ ἄμα Σπαρτιάταις (Ἀργείοις Herodot.) ἀπαντας ἀπέκτειναν. Ἐξ δὲ ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιεῖσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες καὶ πᾶς περόνας τῶν ὄμων ἀρελόμεναι [ἐξετύφλωσαν, εἶτα ἀπέκτειναν.] Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι δεινὸν ἠγησάμενοι (τὸ πρᾶχθῆν) περιεῖλον τῶν γυναικῶν τὰς περόνας, ἐπέπερ εἰς ὄπισθον αὐταῖς ἐγρήσαντο, καὶ οὐ πρὸς φυλακὴν τῆς ἀμπερόνης. Αὐτοὶ τε ἐκόμων, αἱ δὲ γυναῖκες ἐκείροντο, καὶ τοῖς μὲν ἀνδράσι ποδῆρεις ἦσαν οἱ χιτῶνες, αἱ δὲ γυναῖκες ἐβρύχονταῖς Δωρῆαις στολαῖς. Διὸ (γυμνάς καὶ πᾶς ἀχίτωνας Δωριάζειν ἔρσαν.

Historiam fusius et paullo aliter narrat Herodotus V, 82-88, ubi v. Bæhr. et quos laudat. — ἐν τῷ β'] recte procul dubio Hullemanus pro vulg. ἐν τῷ ιβ'. Postrema (αὐτοὶ τε κτλ.) cum antecedentibus cohæsisse aliquo modo, liquet ex Herodoto c. 88, ubi Athenienses, ne sibus mulieres amplius uterentur, Doricum earum vestilum in Ionicum mutasse dicuntur. Quæ apud scholiasten nunc leguntur, aperte sunt male excerpta et truncata.

51.

Diogenes L. I, 119 : Φησὶ δὲ Δουρίς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ὄρων ἐπιγεγράφθαι αὐτῇ (Φερεκύδει) τὸ ἐπιγράμμα τόδε·

Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἡ δὲ τι πάσχω,
Πυθαγόρῃ τῷ 'μῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἀπάντων
ἐστὶν ἀν' Ἑλλάδα γῆν. Οὐ ψεύδομαι ὡδ' ἀγορεύων.

49.

Polycrates matrem distribuit. Hujus proverbii Duris meminit, Polycratem Samiorum tyrannum narrans carcerum bello militum matres collectas civium ditioribus alienas tradidisse, singulisque dixisse : « Hanc tibi matrem tribuo. » Unde ortum proverbium.

49 a.

Gorgyra, locus Sami urbis, ul Duris narrat, in quo Bacchus Gorgyreus honoratur.

50.

Duris Annalium libro secundo narrat hæc : Athenienses, ait, ab Æginetarum piratis vexati milites contra eos emittunt, quos Æginetæ eorumque socii Lacedæmonii cunctos occiderunt. Unus tamen evasit, quem nuntium cladis cir-

cunsistentes mulieres carcerum, arreptis ex humeris vestilum sibus excæcarunt ac deinde interfecerunt. Quod quum flagitiose factum esse Athenienses censerent, adierunt mulleribus sibus, quandoquidem non ad custodiam indumenti lis, sed armorum loco uterentur. Ac viri comam alebant, mulieres vero tondebantur; porro viris talares erant tunicæ, mulieres vero in Doris stolis exsultabant. Quare nudas et tunica non indutas διορίζειν dicebant.

51.

Refert Duris in secundo Annalium inscriptum tumulo Pherecydis hoc epigramma :

Tota enim nacta est in me sapientia summam.
Eventat aliquid mihi, Pythagoræ memorate :
Hellas est terra longe princeps. Rata dico.

In Samo insula diem obiisse Pherecydem narrat Heraclid. Ponticus fr. 10; idem statuerit Duris. Subjungimus quæ de aliis quibusdam sapientibus ex iisdem haud dubie Annalibus traduntur.

52.

Idem I, 22: Ἦν τοίνυν ὁ Θαλῆς, ὡς μὲν Ἡρόδοτος καὶ Δουῖρις καὶ Δημοκρίτης φασιν, πατὴρ μὲν Ἐξαμίου, μητὴρ δὲ Κλεοβουλίνης, ἐκ τῶν Θεσλιδῶν, αἱ εἰσι Φοίνικες, εὐγενέστατοι τῶν ἀπὸ Κάδμου καὶ Ἀγνόροσ, καθὰ καὶ Πλάτων φησί... Ἐπολιτογραφῆθη δὲ ἐν Μιλήτῳ, ὅτε ἦλθε σὺν Νειλέῳ ἐκπεσόντι Φοινίκης.

V. Herodot. I, 170. ibiq. interpr. — Ἐξαμίου] v.g. Ἐξαμίου. V. Dindorf, in Steph. Thes. s. v. ἐπολιτογρ. κ. τ. λ.] = Ilæc quoque Duridis esse conjicio. Hulleman. De Nileo isto nihil constat.

53.

Diogen. L. I, 74: Πιττακὸς, Ὑρραδίου, Μυτιληναῖος. Φησὶ δὲ Δουῖρις τὸν πατέρα αὐτοῦ Θρακὰ εἶναι. Cf. Suidas: Πιττακὸς, υἱὸς Καϊκοῦ ἢ Ὑρραδίου (Ὑρρα Arsen. Violet. p 513) Θρακὸς, μητὴρ δὲ Λεοβίας.

54.

Diogen. L. I, 82: Βίας, Τευτάμου, Πριηνεύς... τοῦτον αἱ μὲν πλούσιον, Δουῖρις δὲ πάροιχόν φησι γεγονέναι. Pro πλούσιον Gent. conj. πολίτην.

55.

Diogen. L. I, 89: Κλεόβουλος, Εὐαγόρου, Λίνδιος· ὡς δὲ Δουῖρις, Κάρ.

56.

Porphyr. Vit. Pyth. §. 3: Δουῖρις δ' ὁ Σάμιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ὄρων παιδᾶ τ' αὐτοῦ ἀναγράφει Ἀρίμνη-

52.

Thales, ut Herodotus, Duris et Democritus aiunt, patre Examyio, matre Cleobulina natus est, ex Theosidarum familia, qui Phœnicum nobilissimi a Cadmo et Agnore originem ducunt, Platone quoque teste... Mileti autem civitate donatus est, eo profectus cum Nileo ex Phœnice ejecto.

53.

Pittacus, Mytilenæus, Hyrrhadio patre, quem Thracem fuisse Duris auctor est.

54.

Bias, Teutamii filius, Priœnensis. Hunc fuisse opulentem alii autumant, Duris vero in alienis ædibus habitasse testatur.

55.

Cleobulus, Evagoræ filius, Lindius, vel, ut Duris ait, Car.

56.

Duris Samius Annalium libro secundo Ilium Pythagoræ memorat Arimnestum, eumque magistrum dicit fuisse De-

στον, καὶ διδάσκαλόν φησὶ γενέσθαι Δημοκρίτου. Τὸν δ' Ἀρίμνηστον κατελθόντ' ἀπὸ τῆς φυγῆς, χαλκοῦν ἀνάθημα τῷ ἱερῷ τῆς Ἥρας ἀναθίνασι, τὴν διάμετρον ἔχον ἕγγυς δύο πήχεων, οὗ ἐπίγραμμα ἦν ἐγγεγραμμένον τὸδε·

Πυθαγόρῳ φίλος υἱὸς Ἀρίμνηστός μ' ἀνέθηκε,
πολλὰς ἐξουῶν εἶνι λόγοις σοφίας.

Τοῦτο δ' ἀνελόντα Σίμων τὸν Ἀρμυνικὸν καὶ τὸν κενὸν σφραγισμένον ἐξενεγκεῖν ὡς ἴδιον εἶναι μὲν οὖν ἔπειτὰ τὰς ἀναγεγραμμένας σοφίας, διὰ δὲ τὴν μίαν, ἦν Σίμος ὑπεῖλετο, συναφανισθῆναι καὶ τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῷ ἀναθήματι γεγραμμένας.

Arimnestus fortasse idem quem reliqui dicunt Mnesarchum. De Democrito Arimnesti discipulo jure dubitabis. V. Glauci Rhegini fr. Quomodo postrema διὰ δὲ τὴν μίαν κ. τ. λ. intelligenda sint, mihi non liquet.

57.

Suidas: Πανύσις, Πολυάρχου, Ἀλικαρνασσεύς... Δουῖρις δὲ Διοκλέους τε παῖδα ἀνέγραψε καὶ Σάμιον· ὁμοίως καὶ Ἡρόδοτον Θούριον (sc. ἀνέγραψε vel ἀνέγραψαν). Vulgatam Ἡρόδοτος correx. Wesseling. Dissert. Herod. p. 9, probantibus Larchero (ad Herodot. I, 106), Heysio (De Herodot. p. 16), aliis, Hullemano.

58. (Ol. 84, 4; a. C. 441.)

Harmocratio: Ἀσπασία... Περικλέους φασὶν αὐτὴν διδάσκαλόν τε εἶμα καὶ ἔρωμένην εἶναι. Δοκεῖ δὲ εὐαῖν πολέμων αἰτία γεγονέναι, τοῦ τε Σαμιακοῦ καὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ, ὡς ἔστι μαθεῖν παρὰ τε Δουρίδος τοῦ Σαμίου καὶ Θεοφράστου ἐκ τοῦ δ' τῶν Πολιτικῶν καὶ ἐκ τῶν Ἀριστοφάνους Ἀχαρνέων. Eadem, non po-

nocriti. Hunc vero Arimnestum ab exilio reversum, æreum donarium in templo Junonis dedicasse, duorum fere cubitum diametrum habens, cui inscriptum hocce fuit epigramma:

Qui tulit in lucem multa et præclara reperta,
gnatus Arimnestus Pythagoræ hoc posuit.

Simum autem Harmonicum hoc sustulisse atque canorem musicum sibi attribuisse et venditasse pro suo. Fuisse autem septem artes inscriptas; sed una a Simo sublata, ceteras quoque, quæ donario erant inscriptæ, fuisse deletas.

57.

Panyasis fuit Polyarchi filius, Halicarnassensis. Duris vero eum Dioclis filium dicit atque Samium, similiter atque Herodotum quoque non Halicarnassensem, sed Thurium appellat.

58.

Aspasiam Periclis magistram simul et amasiam fuisse dicunt. Eadem duorum bellorum, Samiaci et Peloponnesiaci, causa fuisse videtur, uti cognoscere licet e Duride Samio, et Theophrastu libro quarto Politicorum, et ex Acharnensibus Aristophanis.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

φυλῆς εἶναι ἀνάθημα. » Καὶ αὐτὸς Ἀνδοκίδης ἐν τῷ Περὶ τῶν μυστηρίων ὅτι τῆς Αἰγίδος εἶη τὸ ἀνάθημα εἶρηκεν, ὥστε ὁ Δοῦρις αὐτοσχεδιάζει Ἀνδοκίδου αὐτὸ εἶναι λέγων.

63. (Ol. 91, 2; a. C. 415.)

Plutarch. Agesil. c. 3 : Βασιλεύοντος δ' Ἀγίδος ἦκεν Ἀλκιβιάδης ἐκ Σικελίας φυγὰς εἰς Λακεδαίμονα καὶ χρόνον οὕτω πολὺν ἐν τῇ πόλει διάγων αἰτίαν ἔσχε τῇ γυναικὶ τοῦ βασιλέως Τιμαίᾳ συνεῖναι. Καὶ τὸ γεννηθὲν ἐξ αὐτῆς παιδάριον οὐκ ἔφη γινώσκειν ὁ Ἄγις, ἀλλ' ἐξ Ἀλκιβιάδου γεγονέναι. Τοῦτο δὲ οὐ πάνυ δυσκόλως τὴν Τιμαίαν ἐνιγκεῖν φησὶ Δοῦρις, ἀλλὰ καὶ ψιθυρίζουσιν οἱ κτλ. πρὸς τὰς εἰλωτίδας Ἀλκιβιάδην τὸ παιδίον, οὐ Λεωτυχίδην, καλεῖν. Καὶ μέντοι καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην αὐτὸν οὐ πρὸς ἕβριν φάναι τῇ Τιμαίᾳ πλησιάζειν, ἀλλὰ φιλοτιμούμενον βασιλεύεσθαι Σπαρτιάτας ὑπὸ τῶν ἐξ ἑαυτοῦ γεγονότων. Conf. Plutarch. De anim. tranq. p. 467, Lysandr. c. 22, Alcibiad. 23. Xenoph. Hellen. III, 3, 1. — εἰλωτίδας] Cf. Müller. Dor. II, 41.

64. (Ol. 93, 1; a. C. 408.)

Plutarch. Alcib. c. 32 : Ὁ δ' Ἀλκιβιάδης, ἰδεῖν τε ποθὼν ἤδη τὰ οἴκοι καὶ ἔτι μᾶλλον ὀρθῆναι βουλόμενος τοῖς πολίταις νενικηκώς τοὺς πολεμίους τσσαυτάκις ἀνήχθη, πολλαῖς μὲν ἀσπίσι καὶ λαφύροις κύκλω κεικοσμημένων τῶν Ἀττικῶν τριήρων, πολλαῖς δ' ἐφέλικόμενος αἰγυμαλώτους, ἔτι δὲ πλείω κομίζων ἀπροστόλια τῶν διεφθαρμένων ὑπ' αὐτοῦ καὶ κεκρατημένων. Ἦσαν γὰρ οὐκ ἔλαττους συναμρότεραι διακοσίων. Ἄ δὲ Δοῦρις ὁ Σάμιος, Ἀλκιβιάδου φάσκων ἀπόγονος εἶναι,

προστίθεισι τούτοις, αὐλεῖν μὲν εἶρεσαν τοῖς ἐλαύνουσι Χρυσόγονον τὸν Πυθιονίκτην, κελύειν δὲ Καλλιπιδῆν τὸν τῶν τραγωδιῶν ἑποκρίτην, στατὸν καὶ ζυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον, ἰστίω δ' ἀλουργῶ τὴν ναυαρχίδα προσφέρεισθαι τοῖς λιμέσιν, ὥσπερ ἐκ μέθης ἐπικωμάζοντας, οὔτε Θεόπομπος οὔτ' Ἐφορος οὔτε Ξενοφῶν γέγραπεν οὔτ' εἰκὸς ἦν οὕτως ἐντρυφῆσαι τοῖς Ἀθηναίοις μετὰ φυγὴν καὶ συμφορὰς τσσαύτας κατερχόμενον. Ex Duride hausert Athenæus XII, p. 535, C. Cf. Diodor. XIII, 68, ut mittam reliquos in re notissima. — Ἀλκιβιάδου φάσκων ἀπόγονος εἶναι] « Reputanti patria extorrem diu in Samo Alcibiadem egisse, castra etiam habuisse, attendenti maxime generis propinquitatem, quam Duridi scimus cum Alcibiade intercessisse, mihi non absonum visum est, sed admodum probabile, in Samiorum Annalibus prolixius de Alcibiade fuisse narratum » Hulleman.

65. (Ol. 94, 1; a. C. 404.)

Plutarch. Lys. c. 18 : Τότε (post pugnam ad Ægospotamos pugnatam) ὁ οὖν ὁ Λύσανδρος ὅσον οὐδεὶς τῶν πρόσθεν Ἑλλήνων ὀνηθεὶς ἐδόκει φρονήματι καὶ ὄγκῳ μείζονι κεχρησθαι τῆς δυνάμεως. Πρῶτον μὲν γὰρ, ὡς ἱστορεῖ Δοῦρις, Ἑλλήνων ἐκείνῳ καὶ βωμοὺς αἱ πόλεις ἀνέστησαν ὡς θεῶν καὶ θυσίας ἔθυσαν, εἰς δὲ πρῶτον καιᾶνες ἤσθησαν, ὧν ἑνὸς ἀρχὴν ἀπομνημονεύουσι τοιάνδε :

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθίας,
στραταγὸν ἀπ' εὐρυχόρου
Σπάρτας ἠμνήσομεν, ὦ,
ἰὴ Παιάν.

Σάμιοι δὲ τὰ παρ' αὐτοῖς Ἡραῖα Λυσάνδρια καλεῖν

esse Andocidis sed Ægeidis tribus donarium. » Et ipse Andocides in oratione De mysteriis dicit esse eum Ægeidis donarium. Mariolatur igitur Dōris, qui eum Andocidis esse ait.

63.

Agide regnante Alcibiades ex Sicilia exul Lacedæmonem venit, neque diu ibi fuit, quum rumor exstitit, eum cum uxore Agidis rem habere. Filium quidem ex ea natum rex non agnovit suum esse, sed Alcibiadis esse dixit; neque id moleste admodum Timæam tulisse Duris scribit, domique ancillis nomen pueri non Leotychidam, sed Alcibiadem insusurasse; Alcibiadem quoque dixisse, non libidinis causa se cum Timæa coisse, verum id affectantem, ut Spartani ab ipsius prole regerentur.

64.

Alcibiades et videre jam desiderans patriam, et magis otiam videri se cupiens a civibus suis, quibus tot contra hostes peperisset victorias, Albanas revector est cum classe; erant autem quum multis clypeis et spoliis undique exornatæ Atticæ triremes, tum magnum post se captivarum numerum trahebat, rostraque a se victarum et pessumdatarum navium haud pauciorum ducentis secum inferbat. Addit his omnibus Duris Samius, qui genus suum ad

Alcibiadem auctorem refert, Chrysogonum Pythionkæam tibia præcinisse remigibus nauticos modos, Callippidem tragædiarum histriõnem, statu et xystide ceteroque habitu instructum, quo uti solent qui docendis fabulis in theatro certant, remigum fuisse hortatorem, navem prætoriam explicato velo purpureo in portum subisse, quasi ille crapulis plenus ex comessatione rediret. Hæc neque Ephorus neque Theopompus neque Xenophon commemorant, neque vero probabile est Alcibiadem adeo per luxum voluisse Atheniensibus insultare, ab exilio tantisque reversum miseris.

65.

Lysander quum tunc ad majorem quam ullus unquam Græcus homo potentiam pervenisset, fastu tamen videtur majori, quam pro sua potentia, elatus fuisse. Primo enim ei Græcorum et artæ sunt a civitatibus positæ, ut Duris tradit, tanquam deo, et sacrificia peracta in ejus honorem: primo omnium Græcorum prænes sunt cantati, quorum unius hoc in illum commemoratur:

Celebrabimus inclutæ
Græciæ Lacedæmone
prognatum ducem ab ampla:
ἰὴ Παιάν!

Samii festum Junonis suum Lysandria vocandum sanxerunt.

ἔφηρίσαντο. Τῶν δὲ ποιητῶν Χοιρίδον μὲν αἰεὶ περὶ αὐτὸν εἶχεν ὡς κοσιγύσσοντα τὰς πράξεις διὰ ποιητικῆς, Ἀντιλόχῳ δὲ ποιήσαντι μετρίους τινὰς εἰς αὐτὸν στίχους ἡσθεὶς ἔδωκε πλῆσσε ἀργυρίου τὸν πῖλον. Ἀντιμάχου δὲ τοῦ Κολοφωνίου καὶ Νικηράτου τινὸς Ἡρακλειώτου ποιήματι Λυσάνδρια διαγωνισαμένων ἐπ' αὐτοῦ τὸν Νικηράτον ἐστεφάνωσεν, ὃ δὲ Ἀντίμαχος ἀχθεσθεὶς ἠφάνισε τὸ ποίημα. Πλάτων δὲ νέος ὢν τότε καὶ θαυμάζων τὸν Ἀντίμαχον ἐπὶ τῇ ποιητικῇ θάρσεως φέροντα τὴν ἔτταν ἀνελάμβανε καὶ παρεμυθεῖτο τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι φάμενος τὴν ἀγνοίαν, ὡσπερ τὴν τυρλόττητα τοῖς μὴ βλέπουσιν. Ἐπεὶ μὲντοι ὁ κιθαρωδὸς Ἀριστόνους ἐξάκις Πύθια νενικηκῶς ἐπηγγέλλετο τῷ Λυσάνδρῳ φιλοφρονούμενος, ἂν νικήσῃ πάλιν, Λυσάνδρου κηρύξειν ἑαυτὸν, « Ἡ δοῦλον; » εἶπεν.

Athenæus XV, p. 696, E : Οὐκ ἔχει ὁ (sc. carmen ab Aristotele in Hermæam Alarnensem compositum) οὐδὲ τὸ παιανικὸν ἐπίρρημα, καθάπερ ὁ εἰς Λυσάνδρον τὸν Σπαρτιάτην γραφεὶς ὄντως παιάν, ὃν φησι Δοῦρις ἰν τοῖς Σαμίων ἐπιγραφομένοις Ὀρσι εἶδῃσθαι ἐν Σάμῳ.

De honoribus, quibus Lysandrum Samii affecerint, v. Panofka l. 1. p. 73. — Antilocho aliunde non notus. Niceratus iste memoratur Praxiphani ap. Marcellin. Vit. Thuc. 3o et Aristoteli Rhetor. III, 11. « Antimachi cum Nicerato certamen, de quo h. l. agitur, initum esse quo tempore Lysander cum Agesilao in Asia rem gereret, conjicit Nækius de Chæril. p. 50; sed non persuadet. Λυσάνδρια enim quis alibi potius celebrata fuisse credat, quam in ipsa Samo? Illud igitur certamen non ad seriora tempora referam, sed ad festorum institutionem Lysandro coram domi a Samiis actorum; quod ut declararet Plutarchus addidit ἐπ' αὐτῷ. « Hæc Hullemanus rectissime. Ceterum quæ de Antimachio et Platone h. l. narrantur commentitia esse haud sine causa statuunt Welcker. in Cycl. Hom. p. 106 et Dübner. ad Antimachum p. 29.

runt. Ex portis ipse Chærilum semper secum habuit, qui carmine res ejus gestas exornaret : Antilocho, quod de ipso mediocres aliquot versus scripsisset, oblectatus pileum argento replevit. Antimachio Colophonio et Nicerato quodam Heracleota Lysandria poemate decertantibus ipso iudice, Niceratum coronavit; Antimachus indignatione motus poema suum abolevit. Plato autem, juvenis tunc, miratus Antimachum graviter ferre quod in re poetica esset superatus, consolatus eum est ostenditque, ignorancem iis quibus inesset tantum nocere, sicut cæcitatem iis modo, qui capli luminibus essent. Verum Aristonous κιθαρωδὸς quum sexies vicisset Pythia et Lysandro blandiens esset pollicitus, si rursus vicisset, Lysandri sese esse pronuntiatum, tum ille « Num sertum? » inquit.

Neque etiam præanicam exclamationem (*Io Pæan!*) habet hoc carmen, quemadmodum ille in Lysandrum Spartanum scriptus verus pæan, quem Duris in Samiorum analibus ait Sami cani solitum.

66.

Elym. M : Ἴλιος δὲ ὁ Ἀπόλλων λέγεται, ὡς μὲν Δοῦρις, ὅτι ἐν ἀγκάλαις βαστάσσει τὸν ἥλιον (sc. Ἀπόλλωνα) ἢ Ἀητῶ ἐνακελεύσατο εἰποῦσα Ἴλιε παιῶν.

ἥλιον] ortum ex signo, quo nomen Apollinis in codd. passim exaratur. V. Müller. Dor. I, p. 315, et 298; Weichert. *Leb. d. Apollon.* p. 49; Lobeck. *Aglaoph.* p. 1354. Illustratur fragmentum loco Athenæi XV, p. 701, C, ubi Clearchus scripsisse dicitur τὴν Ἀητῶ ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας ἀνακομίζουσαν εἰς Αἰλφοῦς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν, γενέσθαι παρὰ τὸ τοῦ κληθέντος Πύθωνος σπήλαιον. Καὶ φερομένου τοῦ Πύθωνος ἐπ' αὐτοὺς, ἢ Ἀητῶ, τῶν παιδῶν τὸν ἕτερον ἰν ἀγκάλαις ἔχουσα, προσεῖσα τῷ λίθῳ τῶ νῦν ἐτι κειμένῳ ὑπὸ τῷ ποδὶ τῆς χαλκῆς εἰργασμένης Ἀητοῦς, ... εἶπεν Ἴε παῖ. Τυχεῖν δὲ τόξα μετὰ χεῖρας ἔχοντα τὸν Ἀπόλλωνα.... Διόπερ ἀπὸ τούτου λεχθῆναι φασὶ τὸ, Ἴε παῖ, καὶ, Ἴε παιῶν.

67.

Proclus ad Plat. Tim. I, p. 28 : Εἴπερ τις ἄλλος καὶ ποιητῶν ἀριστος κριτῆς ὁ Πλάτων... Ἡρακλειδῆς γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίδου τότε εὐδοκιμούντων, Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προὔτιμησε, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλειδῆν εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλεῖσαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἰκανοῦ κρῖνειν ποιητάς.

Mandatum istud Antimachio datum in dubium vocat Welcker. l. 1. p. 106. — Ceterum de criticis, quam in poetas Plato exercuerit, v. Bernhardt *Gr. Lit.* I, p. 131 sq. not, et quos laudat.

68.

Zonobius Prov. II, 28 : Ἀττικὸς πάροιχος. Δοῦρις [καὶ] περὶ αὐτῆς λέγει, ὅτι ἐπειδὴ Ἀθηναῖοι τοὺς περιοικοῦντας αὐτοῖς καὶ γειτνιῶντας ἐξέβαλον, ἢ παροιμία ἐκράτησε. Κράτερος δὲ ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον πεμψθέντων Ἀθηνηθεν ἐποίκων τὴν παροιμίαν εἰρήσθαι.

66.

Ἴλιος Apollo appellatur, Duride auctore, propterea quod Latona Apollineam in ulnis gestans exhortata eum est verbis : Ἴλιε παιῶν (Ἴε παιῶν).

67.

Heraclides Ponticus dicit, etsi Chærilii carmina tunc magno in honore fuissent, Platonem tamen Antimachi prætulisse, ipsique Heraclidæ suavisse, ut Colophonem profectus carmina hujus viri colligeret. Temere itaque hariolantur Callimachus stque Duris, censentes illi Platonem parum idoneum aptumque fuisse ad judicandos poetas.

68.

Atticus Inquillinus. De hoc quoque proverbio Duris dicit. Natum aut inde quod Athenienses inquillinos et vicinos pellere soliti sint. Craterus vero manasse ab iis censet, qui Albens in Samum missi essent. Attici enim Samum transmissi ibique sedem figentes indigenas expulerunt.

Ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς Σάμον κἀκεῖ κατοικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους ἐξέωσαν.

Eadem schol. ad Aristot. Rhet. II, 21, 12, ubi ὡς ὁ Κράτερος ἢ Δοῦρις, ἐν τῷ βιβλίῳ Ζηνοβίου. De colonis Samum missis v. Diodor. XVIII, 8 et 18 et quos ibi laudat Wesseling.; Strabon. XIV, p. 638 Diog. L. X, 1. Plura ap. Panoſkam Res Sam. p. 97 et Clinton. ad an. 352 et 323.

ΠΕΡΙ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ.

69.

Athenæus XIV, p. 636, F : Δοῦρις δ' ἐν τῷ Περὶ τραγωδίας ὀνομάσθαι φησὶ τὴν μάγαδιν ἀπὸ Μάγδοιο (Μάγδοιο Epitom.) Θρακὸς γένος.

Thracibus inventionem instrumenti etiam Cantharus ap. Polluc. IV, 61 ascribit. V. Steph. Thes. v. Μαγὰς; Bode. l. l. II, 1, p. 188. Aliorum sententias vide ap. Athenæum l. l.

ΠΕΡΙ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΚΑΙ ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ.

70.

Athenæus IV, 184, D : Δοῦρις δ' ἐν τῷ Περὶ Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους Ἀλκιβιάδην φησὶ μαθεῖν τὴν αὐλητικὴν οὐ παρὰ τοῦ τυγόντος, ἀλλὰ Προνόμου, τοῦ μεγίστην ἐστρηκότος ὄξυν.

Antigenidem tibicinem Alcibiadi præceptorem dat Pamphila ap. Gellium XV, 17. Contra Plutarchus Alcib. 2 : Τὸ δ' αὐτεῖν ἐξευγεν (Ἀλκιβ.) ὡς ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον. Cf. Plato Alcib. I p. 106, E. Quæ Hullemanus conciliare studet ita, ut datum Alcibiadi præceptorem mox ab eo repudiatum statuat. Duridem sua in laudem Alcibiadis finxisse probabiliter statuit Eckertz. (De Duride Samio. Bonn. 1842).

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ.

71.

Etym. M. v. Θούριξ : Δοῦρις ὁ Σάμιος ἐν τῷ Περὶ

νόμων φησιν, ὅτι Διόνυσος ἐπιστρατεύσας Ἰνδοῖς καὶ μὴ δυνάμενος αὐτοὺς χειρώσασθαι κρατῆρα (θώρηκας correx. Gent.) οἴνου πληρώσας πρὸ τῆς γῶρας αὐτῶν ἔθηκεν· οἱ δὲ ἐμπορηθέντες τοῦ πόματος, ἀπυνήθειες ὄντες, οὕτως ἐχειρώθησαν μεθυθέντες. Ὅθεν οἱ ποιηταὶ τὸ μεθύειν θωρήσασθαι λέγουσιν.

Περὶ νόμων] usitatioſior inscriptio foret : Περὶ νομίμων. De Indis vino subactis cf. Polyæn. I, 1; Nonnus Dionys. XIV, 15. Mores et instituta Indorum quæ ex Bacchi culta explicanda Græci duxerunt, vide ap. Megasthenem in Arriani Ind. c. 7.— ὅθεν οἱ κτλ.] Cf. scholiasta ad Arist. Acharn. 1132 aliique, quos vide in Steph. Thes. s. v. Θωρήσσειν.

72.

Schol. Platon. Hipp. maj. p. 293, A : Δοῦρις δὲ φησιν, ὅτι αὐτὴ (Μακάρις) τὴν πυρᾶν τοῦ πατρὸς κατέσβεσεν καὶ ἐξ ἐκείνου παρὰ Μακεδόσι νενόμισται τὰς θυγατέρας τῶν κτενομένων, οἷς ἂν ὄσι παῖδες, τὸ αὐτὸ πράττειν ἐπὶ τοῖς πατράσιν. Aliunde de hoc Macariæ facinore nihil traditur. Cf. interpr. ad Zenob. II, 61. Müller. Dor. I, p. 55, 3. Pro Μακεδόσι nescio an reponendum sit Μακιδῶσι.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ.

73.

Tzetzes ad Lyc. 613 : Τύμβον καλεῖ τὸν τάφον. Καὶ Δοῦρις φησὶ ἐν τῷ Περὶ ἀγώνων, τοὺς βωμοὺς τάφους καλεῖσθαι.

74.

Photius Lex. : Σελίνου στέφανος πένθεμος· τὸ γὰρ σέλινον πένθεσι προσήκει, ὡς ἔφη καὶ Δοῦρις ἐν τῷ Περὶ ἀγώνων. Hæc Duris de Isthmiis vel Nemæis loquens. Cf. Meinek. ad Euphor. p. 108.

DE TRAGOEDIA.

69.

Duris in libro De tragœdia magadin nomen habere dicit a Magdie, qui Thrax genere fuerit.

DE SOPHOCLE ET EURIPIDE.

70.

Duris in libro De Euripide et Sophocle ait Alcibiadem tibia canere didicisse non apud vulgarem aliquem artificem, sed apud Pronomum longe omnium clarissimum.

DE MORIBUS ET INSTITUTIS.

71.

Duris Samius in opere De moribus et institutis narrat Bacchum contra Indos profectum, quum in potestatem eos redigere non posset, thoraces vini plenos ad limitis regionis

corum apposuisse. Tunc illos ingurgitantes se liquore isto, quem ferre nondum didicerant, ebrietate correptos ac sic facile subactos esse. Quare poetæ pro μεθύειν dicunt θωρήσασθαι.

72.

Duris refert Macariam rogo (Herculis) patris ignem subjecisse. Unde apud Macedones mos est filias eorum, qui funere efferuntur, siquidem liberi iis sunt, idem facere patribus.

DE CERTAMINIBUS.

73.

Τύμβον vocat sepulchri tumulum. Similiter Duris in libro De certaminibus aras appellari dicit tumulos.

74.

Apii corona lugubris est; nam apium ad luctum pertinet, uti Duris quoque in libro De certaminibus ait.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

82.

Zenobius II, 26 : Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια. Ἐλλείπει τὸ καθ' ἑαυτοῦς. Λέγει δὲ Δοῦρις, ὅτι ὅταν καθ' ἑαυτοῦς συλλεγόντες τινὲς πράττωσιν τι, ἐπιλέγουσιν ἑαυτοῖς Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια. Cf. Apostol. IV, 74, Diogen. I, 51.

83.

Bekkeri Anecd. Gr. p. 451, 32 : Δοῦριν δὲ Ἀριστοτέλης φησὶ λέγειν ὅτι ἐκλήθη Ἀσίας (ἢ κιθάρα) ἀπὸ

τῶν χρωμένων Λεσβίων, οἵτινες οἰκοῦσι πρὸς τῇ Ἀσίᾳ.

Legi possit Δοῦρις... Ἀριστοτέλη. Hulleman. Aristotelem juniorem quendam intelligit. Prellerus Aristoteli substituit Aristidem Milesium. Equidem fuisse puto Ἀριστοκλῆς (Περὶ χορῶν). V. not. ad Aristot. fr. 259.

Etym. M. : Κίθαρρον, καθ' ὁμοιότητα τῶν ὁσῶν πρὸς τὰς χορδὰς. Ὁ δὲ Δοῦρις ἀπὸ τοῦ Κιθαριῶνός φησιν, ὅτι Ἀμφίων ἐκείσε ἐμουσικεύετο. « Verba Duridis pertinent ad vocem quæ proxime antecedit, Κίθαρις. » HULLEM.

82.

Atticī Eleusinia, subaudiendum est, inter se agunt. Duris hoc proverbium usurpari scribit quoties inter se de re quorundam secreto tractantes quidam conveniant.

83.

Duris, referente Aristotele (Aristocle?), Asiadem

citharam ab utentibus ea Lesbii Asiae accolis nomen habere dicit.

84.

Citharam Duris nomen habere ait a Citharone, quippe in quo Amphion musicam exercuerit.

ADDENDUM.

Fragmentum 50 plenius exhibet schol. Venet. ad Eurip. Hec. 915 ed. Cobet. (ad calcem Phoenissarum Eur. ed. Geel., quem librum nunc demum nactus sum) : Δοῦρις ἐν τῇ δευτέρῳ τῶν Ὄρων (16' τῶν ὠρῶν cod.) γράφει οὕτως : « Κατὰ δὲ τοῦτον τὸν χρόνον ὑπὸ Αἰγινήτων Ἀθηναῖοι κατὰ θάλατταν ἀγλούμενοι πέμπουσι πεζοὺς εἰς τὴν νῆσον, ὑπολαμβάνοντες, ἂν φθάσωσι πεζοὺς ἀποθιβάσαντες, πολλὰ ἂν βλάψαι τὴν Αἴγιναν. Οἱ δὲ ἐπεξεληθόντες, ἔτυχον γὰρ αὐτοῖς προκαταπεπλαυκότες τῶν Σπαρτιατῶν τινὲς, τοὺς Ἀθηναίους ἀπαντῶντας ἀπέκτεινον πλὴν ἑνός. Τοῦτον δὲ ἀπέστειλαν ἀπαγγελοῦντα. Τὸν δὲ ὡς ἦλθεν περιέστησαν αἱ τῶν τεθνεώτων γυναῖκες αἱ μὲν ἐρωτῶσαι τοὺς ἀνδρας τί γέγονασιν, αἱ δὲ τοὺς υἱοὺς, αἱ δὲ τοὺς ἀδελ-

φοὺς. Ἐτύγχανον δὲ φορῶσαι κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον Δωρίδα στολήν. Τὰς περόνας οὖν ἀπὸ τῶν ὠμῶν ἐλκυσάμενοι τὸν ἄνθρωπον πρῶτον ἐξετύφλωσαν, εἶτα ἀπέκτειναν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μεγάλην ἠγγήσαντο συμφορὰν τὸ γινόμενον πάθος. Ἐδόξε δὲ αὐτοῖς περιελέσθαι τῶν γυναικῶν τὰς περόνας, ἐπεὶ γὰρ εἰς ἐπλισμὸν αὐταῖς περιέστησαν (ἐχρήσαντο schol. vulg.), οὐ φυλακὴν τῆς ἀμπεχόνης. Πάντων δὲ ἰδιαιτάτων συνέβαιεν ἐπὶ τῶν Ἀθηναίων. Οἱ μὲν γὰρ κόμας ἐφόρουσιν, αἱ δὲ γυναῖκες ἐκείροντο, καὶ τοῖς μὲν ἀνδράσι ποδήρεις ἦσαν χιτῶνες, αἱ δὲ γυναῖκες ἐβρύαζον (Cobet., ἔβρυσον cod.) ἐν τῇ Δωρίδι στολῇ, διόπερ καὶ ἕως ἡμῶν πολλοὶ τοὺς ἀγίτωνας δωριάζειν ἔφασαν. »

IDOMENEUS LAMPSACENUS.

Idomeneus (*) inter cives Lampsacenos generis nobilitate et opulentia conspicuus; clarior eo, quod Epicuri non solum magisterio, sed etiam familiaritate usus est. In disciplinam philosopho tum se juvenis dedisse videtur, quum Lampsaci ille docere coeperat (310 a. C.). Quadraginta annis post (270 a. C.) Epicurus literas ad Idomeneum scripsit, quibus moribundus senex discipulo et amico valedicit, curæque ejus commendat liberos Metrodori, cujus sororem Batidem Idomeneus uxorem duxerat. Ex his de ætate, qua floruerit Idomeneus, satis liquet (310—270. V. Clinton. F. II. ad h. a.). Quot annos post mortem magistri in vita exegerit, nescimus.

Patriæ urbis summus magistratus sive præfectus ac tantum non tyrannus fuisse videtur. Rigidæ potentiae ministrum appellat Seneca. Cum splendore muneris homini venerunt vanæ gloriolæ cupiditas, fastus, luxuries ceteræque libidines quæ comitari solent potentiam. Testes sunt epistolæ, quibus de generem discipulum Epicurus ad meliora consilia revocare studuit (**). Num quid profecerit ambigo.

(*) Strabo XIII, p. 589: Αὐτὸς δ' Ἐπίκουρος τρόπον τινὰ Λαμψακηνὸς ὑπῆρξε, διατρέψας ἐν Λαμψάκῳ καὶ φίλοις χρησάμενος τοῖς ἀρίστοις τῶν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, τοῖς περὶ Ἰδομενία καὶ Λεοντεία.

Diog. L. X, 25, discipulus Epicuri recensens: Λεοντεὺς τε Λαμψακηνὸς ὁμοίως καὶ ἡ τοῦτου γυνὴ Θεμιστά, πρὸς ἣν καὶ γέγραφεν ὁ Ἐπίκουρος, ἐπὶ δὲ Κολώτης καὶ Ἰδομενεύς, καὶ αὐτοὶ Λαμψακηνοὶ· καὶ οὗτοι μὲν ἑλλόγιμοι.

Idem X, 23: (Μητροδώρος) τὴν ἀδελφὴν Βατίδα ἐξέδοτο Ἰδομενεὶ.

Idem X, 3: Dicebant nonnulli de Epicuro eum Ἰδομενία καὶ Ἡρόδοτον καὶ Τιμοκράτην, τοὺς ἑκαυτοῦ αὐτοῦ τὰ κρύφια ποιήσαντας, ἐγκωμιάζειν καὶ πολιτεύειν.

Athenæus VII, p. 279 F: Ταύτης (τῆς γαστρὸς) γὰρ ἔνεκεν ὁ ἀνὴρ καὶ τῆς ἄλλης τῆς κατὰ σάρκα ἡδονῆς ἐκολάκει καὶ Ἰδομενία καὶ Μητροδώρον... Ἐπίκουρος γὰρ ἦν ὁ τοῦτων ἐπίσκοπος.

(**) Diog. X, 22: Ἡδὴ δὲ τελευτῶν (Ἐπίκουρος) γράφει πρὸς Ἰδομενία τὴν δ' ἐπιστολήν· «Τὴν μακαρίαν ἀγοντες καὶ ἄμα τελευταίαν ἡμέραν τοῦ βίου, ἐγράφομεν ὑμῖν ταυτὶ· στραγγουρία τε παρτολοισθήκει καὶ δυσεντερικὰ πάθη, ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους. Ἀντιπαρετάττετο δὲ πᾶσι τοῦτοις τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἰπὶ τῇ τῶν γεγονότων ἡμῖν διαλογισμῶν μνήμῃ. Σὺ δ' ἀξίως τῆς ἐκ μεираκίου παραστάσεως πρὸς ἐμὲ καὶ φιλοσοφίαν ἐπιμελοῦ τῶν παιδῶν Μητροδώρου.»

Seneca Ep. I, 21: Quum Idomeneo scriberet (Epicurus) et illum a vita speciosa ad fidelem stabilemque gloriam revocaret rigidæ tunc potentiae ministrum et magna tractantem: «Si gloria, inquit, tangeris, nolliorem te epistolæ meæ facerent, quam omnia ista, quæ colis et propter quæ coleris.» Num quid ergo mentitus est? Quis Idomeneæ nosset, nisi Epicurus illum suis literis

Quanquam Sintenis (ad Plut. Pericl. Exc. V, p. 314) ex verbis Senecæ «rigidæ tunc potentiae ministrum» haud improbabiler colligi censet, postmodo Idomeneum se abdicasse isto ministerio.

Scripsit Idomeneus opus Περὶ Σωκρατικῶν, quod semel laudatur expresse (fr. 1), bis innuitur fragmentorum (2. 3) argumentis. Sed major pars reliquiarum de viris agit quibus cum Socraticis nihil fuit negotii. Ibi sermo est de luxu Pisistratarum, de Themistoclis ἀσελγείᾳ, de Pericle, qui Ephialtem sicariorum manu e medio sustulerit, de Aristide, Hyperide, Demosthene, Æschine, Phocione. Nihil secius hæc omnia ex eodem Περὶ Σωκρατικῶν opere fluxisse statuit Sintenis, memor Theopompi aliorumque scriptorum, qui ad res a proposito argumento alienas evagari quavis occasione adamant. «Inprimis, ait, hic nominandus est Pha-

incidisset? Omnes illos megistanas et satrapas et regem ipsum, ex quo Idomenei titulus petebatur, oblivio alta suppressit. — Idem paullo post: Quoscunque in medium fortuna protulit, quoscunque membra et partes alienæ potentiae fuerant, horum gratia vigill, domus frequentata est, dum ipsi steterunt: post ipsos cito memoria defecit, ingeniorum crescit dignatio: nec ipsis tantum honor habetur, sed quidquid illorum memoria adhæsit, excipitur. Ne gratias Idomeneus in epistolam meam venerit, ipse eam de suo redimet. Ad hunc Epicurus illam nobilem sententiam scripsit, qua hortatur, ut Pythoclea (de quo v. Diog. L. X, 5, 81) locupletem non publica nec ancipiti via faciat. «Si vis, inquit, Pythoclea divitem facere, non pecuniæ adiciendum, sed cupiditatibus detrahendum est.»

Seneca Ep. 22: Nulli necesse est felicitatem cursu sequi: est aliquid, etiam si non repugnare, subsistere, nec instare fortunæ ferenti... Epicuri epistolam ad hanc rem pertinentem legi, Idomeneo quæ scribitur. Quem rogal ut quantum potest fugiat et properet anlequam aliqua vis major interveniat, et auferat libertatem recedendi. Idem tamen subjicit, nihil esse tentandum, nisi quum apte poterit tempestiveque tentari: sed quum illud tempus diu captatum venerit, exsillendum est. Dormitare de fuga cogitantem velat, et sperat etiam ex difficillimis salutarem exitum, si nec properemus ante tempus, nec cessemus in tempore.

Platarch. adv. Coloten p. 1127, F: Πάλιν δὲ, αἶμαι, γράφωι πρὸς Ἰδομενία διακελεύεται, μὴ νόμοις καὶ νόμοις δουλεύοντα εἶναι, ἐφ' ὅσον ἂν μὴ τὴν ἐκ τοῦ πέλας ἐκ πληγῆς ἐχλησιν παρασκευάζωσιν.

Photius Lex.: Πύθια καὶ Δήλια. Φασὶ Πολυκράτην τὸν Σάμῳ τύραννον Πύθια καὶ Δήλια ποιήσαντα ἄμα ἐν Δῆλῳ, κίμψαι εἰς θεοῦ χρησόμενον, εἰ τὰ τῆς θυσίας ἀγῆι κατὰ τὸν ὠρισμένον χρόνον· τὴν δὲ Πύθιαν ἀνελεῖν, ταῦτα οὖν Πύθια καὶ Δήλια, βουλομένην δηλοῦν ὅτι ἰσχυρὰ μετ' ὀλίγον γὰρ χρόνον αὐτὸν ἀπολείσθαι συνέβη. Ἐπίκουρος δὲ ἐν τινὶ τῶν πρὸς Ἰδομενία ἐπιστολῶν ταῦτα Eadem Suidas.

nias Lesbios, qui et ipse librum scripsit Περὶ Σωκρατικῶν (Diog. L. VI, 8), sed ut et Solonis et Themistoclis mentionem fecerit (v. ad Plut. Themist. p. 5 sq.). Item Demetrius Phalereus in libro quem Σωκράτης inscripserat (Plut. Arist. 1. 18) Aristidis meminit, neque ita ut commemorarit tantum, sed ut satis accurate quæ ad vitam privatam attinebant videatur persecutus esse. Denique idem constat de Panæti libro Περὶ Σωκράτους (v. Plut. Aristid. 26). • Contra ita Car. Fr. Hermannus (Index lectt. univ. Marburg. æst. 1836, p. VII) : « Nobis multo verisimilius est, quod non modo Jonsio (Scr. Hist. ph. p. 118), verum etiam Luzaco (Lectt. Att. p. 113 sq.) placuisse videmus, Idomeneum Epicuri sectatorem, ut voluptatem suam magnorum virorum exemplis defenderet ac commendaret, pariter ut Aristippum Περὶ καλαῖς τρυφῆς scripsisse constat, alium præterea librum de illustrium hominum luxurie reliquisse, quem facilis conjectura est mendacis obtreptatorumque calumniis refertissimum fuisse (*). »

Quæ etsi speciem verisimilitudinis præ se ferre videntur, nullo tamen veteris auctoritatis indicio confirmantur. Neque vero deest in fragmentis veteris tituli vestigium. Etenim fr. 17 legitur Ἰδομέντης φησὶ δημαγωγόν; quod quum sensum non fundat, sagaciter Sauppius restituit Ἰδομενεὺς φησὶ Περὶ δημαγωγῶν, ad eumque librum referenda censet omnia, quæ alteri De Socraticis operi assignari nequeant. Idque rectissime, ut equidem judico. Sunt sane, quæ non proxime ad demagogos pertineant; sed Idomeneus eodem modo rem instituere potuit, quo Theopompus fecit in suo Περὶ δημαγωγῶν libro (histor. Phil. X), ubi tantum non omnes viros qui inde a Persicis temporibus Atheniensium rempublicam administraverant, percensuisse videtur. — Ceterum quod de mala fide auctoris nostri modo dictum est, id quisque verissimum habebit,

(*) Conf. A. G. Beckeri *Analekten zu d. griechischen Rednern* fasc. I, p. 24 sqq. (Quedlinburg 1835). Westermann ad Voss. Hist. Gr. p. 105, ubi fusius de hac re ab ipso dictum esse ait in *Quæst. Demosth.* P. IV, p. 29 sqq.

DE SOCRATICIS.

1.

Erat Socrates etiam in oratoria, sicut Idomeneus quoque refert, promptus atque scer : sed eum Triginta vigi dicendi artem, ut ait Xenophon, docere veluerunt. Exagitur etiam ab Aristophane, ut qui deteriore causam superiorem faceret. Primus quippe ut Favorinus in Omnigena historia acribit, cum Æschine discipulo artem dicendi docuit; id quod Idomeneus quoque refert in libris De Socraticis.

2.

Sermones quos Critonem Plato fecit in carcere loquentem, quum Socrati fugam suaderet Æschinis fuisse tradit

qui vel fugitivo oculo fragmenta perlustraverit.

Præterea Idomeneus scripsit *Samothracica*. Suidas : Ἰδομενεὺς, ἱστορικός· ἔγραψε ἱστορίαν τὴν κατὰ Σαμοθράκην. Nihil ex eo libro superstes, nisi forte huc pertinet fragm. 18; ubi citatur Ἰ. ἐν πρώτῳ Τρωικῶν de genealogia, quæ in Samothracicis pariter ac in Troicis locum habere potuit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΩΚΡΑΤΙΚΩΝ.

1.

Diog. L. II, 19 : Ἦν γὰρ (Σωκράτης) καὶ ἐν τοῖς ῥητορικοῖς δεινός, ὡς φησὶ καὶ Ἰδομενεὺς· ἀλλὰ καὶ οἱ τριάκοντα αὐτὸν ἐκύλισαν τέχνας διδάσκειν λόγον, ὡς φησὶ Ξενοφῶν. Καὶ Ἀριστοφάντης αὐτὸν κωμῶδει ὡς τὸν ἤττω λόγον κρείττω ποιῶντα. Καὶ γὰρ πρῶτος (ὡς φησὶ Φαβωρίνος ἐν Παντοδαπῇ ἱστορίᾳ) μετὰ τοῦ μαθητοῦ Ἀισχίνου ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Λέγει δὲ τοῦτο καὶ Ἰδομενεὺς ἐν τοῖς Περὶ τῶν Σωκρατικῶν.

2.

Diog. L. III, 36 : Τοὺς δὲ λόγους, οὓς Κρίτωνι περιτέθεικεν (Πλάτων), ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ περὶ τῆς φυγῆς συμβουλεύοντι, φησὶν Ἰδομενεὺς εἶναι Ἀισχίνου· τὸν δ' ἐκείνῳ περιθεῖναι διὰ τὴν πρὸς τοῦτον δυσμένειαν.

Diog. L. II, 60 : Τοῦτον (Ἀισχίνην) ἔφη Ἰδομενεὺς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ συμβουλεύσασθαι περὶ τῆς φυγῆς Σωκράτει, καὶ οὐ Κρίτωνι Πλάτωνα εἶ, ὅτι ἦν Ἀριστίπῳ μᾶλλον φίλος, Κρίτωνι περιθεῖναι τοὺς λόγους. — Pergit : Διεβάλλετο δ' ὁ Ἀισχίνης καὶ μάλιστα ὑπὸ Μενιδάμου τοῦ Ἐρετριέως, ὡς τοὺς πλείστους διαλόγους, ὄντας Σωκράτους, ὑποβάλλοιτο, λαμβάνων παρὰ Ξανθίππης. Hæc quoque Idomeneus tradidit.

3.

Athenæus XIII, 611, D. E : Τίς γὰρ ἤλπισεν Ἀισχίνην τὸν Σωκρατικῶν τοιοῦτον γεγενῆσθαι τοὺς τρόπους, ἠποῖόν φησὶ Λυσίας ὁ ῥήτορ ἐν τοῖς τῶν συμβολαίων λόγοις; ὃν ἐκ τῶν φερομένων ὡς αὐτοῦ διαλόγων θαυμάζομεν ὡς ἐπισιχῆ καὶ μέτριον, πλὴν εἰ μὴ ὡς ἀληθῶς τοῦ σοφοῦ Σωκράτους εἶσι συγγράμματα, ἔχαρσθη δὲ αὐτῷ ὑπὸ Ξανθίππης, τῆς Σωκράτους γυναι-

Idomeneus : illi vero a Platone hujus odio fuisse attributos.

Æschinem Idomeneus tradit in carcere fugam Socrati suadere tentasse, non Critonem : verum Platonem, quia Æschines Aristippum magis amplecteretur, Critoni illos sermones attribuisse. Insimulabatur Æschines, imprimis a Menedemo Eretriensi, quod Socratis dialogos complures pro suis venditaverit, quos a Xanthippe acceperit.

3.

Quis putasset Æschinem talibus fuisse moribus, quales Lysias dicit in orationibus De contractibus? quem e Dialogis qui sub ipsius nomine feruntur, ut æquum et moderatum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

δ Φαληρεὺς Δημήτριος ἄρξαι τὸν ἄνδρα (Ἀριστείδην) μικρὸν ἔμπροσθεν τοῦ θανάτου, μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. Quod in dubium vocat Plutarchus archontem Aristidem in ἀναγραφῇς quærens frustra. Scilicet accidit ei, quod multis accidit, ut enim, qui alia quacunq̄ ἀρχῇ functi erant, eponymos fuisse crederent. Vide Bæckh. De archontibus pseudoponym. p. 5 sq. Ceterum quamnam ἀρχῇ Idomeneus intellexerit, innuunt sequentia.

10.

Idem ibid. c. 4, 4 : Τῶν δὲ δημοσίων προσόδων αἰρεθεὶς ἐπιμελητῆς οὐ μόνον τοὺς καθ' αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τοὺς πρὸ αὐτοῦ γενομένους ἄρχοντας ἀπεδείκνυε πολλὰ νεναστισμένους καὶ μάλιστα τὸν Θεμιστοκλέα.

Σοφὸς γὰρ ἄνθρωπος, τῆς δὲ χειρὸς οὐ κρατῶν.

Διὸ καὶ συναγαγὼν πολλοὺς ἐπὶ τὸν Ἀριστείδην ἐν ταῖς εὐθύταις διώκων κλοπῆς καταδίκη περιέβαλεν, ὡς φησὶν Ἰδομενεὺς. Ἀγανακτούντων δὲ τῶν πρώτων ἐν τῇ πόλει καὶ βελτίστων οὐ μόνον ἀφείθη τῆς ζημίας, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἄρχων ἐπὶ τὴν αὐτὴν διοίκησιν ἀπεδείχθη. Προσποιούμενος δὲ τῶν προτέρων μεταμέλειν αὐτῷ καὶ μαλακώτερον ἐνδοῦς ἑαυτὸν, ἤρρεσκε τοῖς τὰ κοινὰ κλέπτουσιν, οὐκ ἐξελέγχων οὐδ' ἀκριβολογούμενος, ὥστε καταπιμπλαμένους τῶν δημοσίων ὑπερεπαινεῖν τὸν Ἀριστείδην καὶ δεξιούσθαι τὸν ὄψιμον ὑπὲρ αὐτοῦ σπουδάζοντας ἄρχοντα πάλιν αἰρεθῆναι.

11.

Idem ibid. c. 10, 8 : Ἐμβαλόντος δὲ Μαρδονίου τὸ δεύτερον εἰς τὴν Ἀττικὴν αὐθις εἰς Σαλαμίνα διεπέρασαν. Ἀριστείδης δὲ πεμφθεὶς εἰς Λακεδαιμόνα τῆς μὲν βραδυτῆτος αὐτοῖς ἐνεκάλει καὶ τῆς ὀλιγωρίας προ-

10.

Aristides publicorum reddituum procurator constitutus, non alios tantum sui temporis, sed etiam qui ante ipsum fuissent magistratus, multa peculatos ostendit, maxime autem Themistoclem, qui

catus quidem, est incontinentis vir manus.

Itaque is, coitione multorum contra Aristidem facta, rationes administrati officii reddentem peculatus crimine condemnavit, ut refert Idomeneus. Sed primis et optimis civium indigno hoc ferentibus, non modo mulctatus ille non est, sed rursus eidem negotio præfectus. Tum Aristides penituisse prioris se instituti simulans, æque leniorem præbens, peculatoribus placuit, quum non inquireret in eorum facta, neque ea delegeret: itaque hi publica onusti pecunia, summis laudibus Aristidem tollere, precareque ejus nomine populum, ut rursus munus hoc ei demandarent.

11.

Mardonio iterum in Atticam irrumpente, rursus in Salaminem trajecerunt. Aristides autem Spartam missus tarditatem et negligentiam eis exprobravit, qui rursus Athenas barbaro prodidissent, simulque petit, ut salvis adhuc Græciæ partibus opitulatum irent. Hæc ut audiverunt

μένοις αὐθις τῷ βαρβάρῳ τὰς Ἀθήνας, ἤξιου δὲ πρὸς τὰ ἐτι σωζόμενα τῆς Ἑλλάδος βοηθεῖν. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι μεθ' ἡμέραν μὲν ἐδόκουν παίζειν καὶ βαθυμειν ἐορτάζοντες· ἦν γὰρ αὐτοῖς Ἰακίνθια· νυκτὸς δὲ πεντακισχιλίους Σπαρτιατῶν ἐπιλέξαντες, ὧν ἕκαστος ἐπτὰ περὶ αὐτὸν ἐλωτας εἶχεν, ἐξέπεμψαν οὐκ εἰδότες τῶν Ἀθηναίων. Ἐπει δὲ πάλιν ἐγκαλῶν δ' Ἀριστείδης προσῆλθεν, οἱ δὲ σὺν γέλῳ ληρεῖν αὐτὸν ἔρασκον καὶ καθεύδειν, ἥδη γὰρ ἐν Ὀριστείῳ τὸν στρατὸν εἶναι προρευόμενον ἐπὶ τοὺς ξένους (ξένους γὰρ ἐκάλουν τοὺς Πέρσας), οὐ κατὰ καιρὸν ἔφη παίζειν αὐτοὺς δ' Ἀριστείδης ἀντὶ τῶν πολεμίων τοὺς φίλους ἐξαπατῶντας. Ταῦθ' οἱ περὶ τὸν Ἰδομενεά λέγουσιν. Ἐν δὲ τῷ ψήφισματι τοῦ Ἀριστείδου πρεσβευτῆς οὐκ αὐτὸς, ἀλλὰ Κίμων καὶ Ξάνθιππος καὶ Μυρωνίδης φέρονται.

12.

Athenæus XIII, p. 590, C: Ὑπερίδης δ' ὁ ῥήτωρ ἐκ τῆς πατρῴας οἰκίας τὸν υἱὸν ἀποβαλὼν Γλαύκιππον, Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν ἀνάλαβε· καὶ ταύτην μὲν ἐν ἄστει εἶχεν, ἐν Πειραιεὶ δὲ Ἀρισταγόραν, Φίλαν δ' ἐν Ἐλευσίνι, ἣν πολλῶν ὠνησάμενος χρημάτων εἶχεν ἐλευθερώσας, ὕστερον δὲ καὶ οἰκουρὸν αὐτῇ ἐποίησατο, ὡς Ἰδομενεὺς ἱστορεῖ.

Ex eodem Idomeneo sua habet Plutarchus in Vit. X. Or. p. 849, D: Ἐγένετο καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια καταφερῆς, ὡς ἐβαλεῖν μὲν τὸν υἱὸν, εἰσαγαγεῖν δὲ Μυρρίνην τὴν πολυτελεστάτην ἑταίραν, ἐν Πειραιεὶ δ' εἶχεν Ἀρισταγόραν, ἐν Ἐλευσίνι δὲ ἐν τοῖς ἰδίοις κτήμασι Φίλαν τὴν Θηβαίαν εἰκοσι μῶν λυτρωσάμενος.

13.

Athenæus XIII, p. 592, F de Demosthene: Ἀχόλαστος δ' ἦν ὁ ῥήτωρ περὶ τὰ ἀφροδίσια, ὡς φησὶν

Ephori, Interdium festum diem agendo ludum et socordiam præ se ferebant (agebantur enim Hyacinthia), noctu clam Atheniensibus quinque millia delectorum Spartanorum, quorum quisvis septem secum Heletas traheret, emiserunt. Quum denuo incusaret eos Aristides, atque ipsi ridentes hominem delirare et somniare dicerent: jam enim ad Oresteum exercitum esse contra peregrinos (eo nomine Persas significabant) proficiscentem: alieno tempore eos ludere ac pro hostibus amicos decipere Aristides respondit. Hæc narratio est Idomenei: quippe in Aristidis elicto non ipse legatus, sed Cimon, Xanthippus et Myronides feruntur.

12.

Hyperides orator, paterna domo ejecto filio Glaucippo, Myrrhinam sumptuosissimam meretricem recepit, et hanc quidem habuit in urbe; in Piræo vero Aristagoram; Eleusine Philam, quam ingenti pecunia emplam, dein liberam dimisit, et dispensandis rebus domesticis præfecit, ut Idomeneus tradit.

13.

Intemperanter libidinosus hic orator erat, ut ait Idomeneus. Sic Aristarchi cujusdam adolescentuli amore captus, ob illumque inter pocula insultans Nicodemio, oculos et

Ἰδομενεύς. Ἀριστάρχου γοῦν τινος ἐρασταίς μαιρακίου, καὶ δι' αὐτὸ πρυινησας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς. Παραδέδοται δὲ καὶ περὶ ὄψα καὶ περὶ νέους καὶ περὶ γυναῖκας πολυτελής. Τοιγαροῦν καὶ ὁ γραμματεὺς πρὸ αὐτοῦ εἶπε· « Τί δ' ἂν τις περὶ Δημοσθένους λέγειν δύναίτο; τὰ γὰρ ἑναιαυτῷ μελετηθέντα ἐκείνῳ μίαν γυνή μιᾷ νυκτὶ συνέχευεν. » Ἀναλαβεῖν γοῦν καὶ εἰς τὴν οἰκίαν λέγεται τινα Κνωσῖωνα μαιρακίσκον, καίτις γυναῖκα ἔχων· ὡς καὶ αὐτὴν ἀγαν ακτήσασαν συγκοιμᾶσθαι τῷ Κνωσῖωνι.

Ἀριστάρχου γοῦν κτλ.] Cf. Demosth. c. Mid. § 104 sqq., Aeschines C. Tim. p. 24, § 171 sq., Dinarch. C. Demosth. § 30, Zosimus Vit. Dem. p. 149, et plura ap. Westermannum De litibus quas Demosth. oravit (Lips. 1834) p. 23 sq.

14.

Plutarch. Phoc. c. 4 : Εἰ γὰρ ἦν, ὡς φησὶν Ἰδομενεύς, δοιδυκοποιῶ πατὴρ (ὁ Φωκίων), οὐκ ἂν ἐν τῷ λόγῳ Γλαύκιππος ὁ Ἰπερίδου μυρία συνειλογῶς καὶ εἰρηκῶς κτ' αὐτοῦ κακὰ τὴν δυσγένειαν παρῆκεν.

15.

Schol. ad Aeschin. De fals. leg. init. : Ὅτι μαθητὴς ἐγένετο (sc. Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ), ὡς μὲν Δημήτριος ὁ Φαληγεύς, Σωκράτους τοῦ φιλοσόφου, εἶθ' ὕστερον τοῦ Πλάτωνος, ὡς δὲ Καίχλιος καὶ Ἰδομενεύς καὶ Ἑρμιππος, οὐκ ἤκουσε τῶν ἀνδρῶν μαθήσεως χάριν. Quibus subjiciuntur : Φησὶ γὰρ (Hermippus, puto, vel Cæcilius, qui Idomeneum citaverit) ὡς οὐδὲν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Πλατωνικοῦ σώζει, οὔτε τὸ ἀκριβές καὶ καθαρὸν, [οὔτε τὸ] ἀπέριττον καὶ εὐρυθμον, ἀλλὰ κλητυῖα πως ἰστὶν αὐτοῦ ἢ ἰδέα τοῦ λόγου, καὶ ἄτεχνος μὲν καὶ προπετής καὶ εὐχερής, ἐπὶ τὸ λοιδορεῖν

extollit. Perinde vero etiam in obsonia et in adolescentulos et in mulieres sumptus ingentes profudisse perhibetur. Quare scriba illius aliquando dixit : « De Demosthene quid dicere quispiam possit? Nam quæ ille toto anno meditatus est, ea unâ nocte una mulier miscet conturbatque. » Quin et domum suam recepisse fertur Cnosionem quendam adolescentulum, quamquam uxorem habens : quare indignata illa, ipsa quoque cum Cnosione concubuit.

14.

Si quidem plethorum fabricatoris, ut Idomeneus ait, filius Phocion erat, ignobiles has ejus natales commemorare non omisisset in oratione sua Glaucippus, Hyperidæ filius, qui sexcenta in eum convicia collegit effuditque.

15.

Aeschines orator, secundum Demetrium Phalereum, Socratis philosophi, deinde vero Platonis discipulus fuit; secundum Cæcilium vero et Idomeneum et Hermippum, non audivit illos viros disciplinæ causa.

15 a.

Oratio, quam de falsa legatione contra Aeschinem Demosthenes scripsit, num etiam dicta sit, haud liquet. Idomeneus quidem refert triginta tantum suffragis absolutum

αισχροῦς καὶ ἀπρεπῶς ῥήτορι ἐξαγομένη, ἔχουσα δὲ τε καὶ εὐρυῆς καὶ εὐάγωγον καὶ ὄσον ἂν γένοιτό τινα ἐκ φύσεως καὶ μελέτης ἀφροῦς.

15 a.

Plutarch. Demosth. c. 15 : Ὁ δὲ κατ' Αἰσχίνου τῆς παρπρεσβείας ἀδελφὸν εἰ λέλεκται· καίτοι φησὶν Ἰδομενεύς παρὰ τριάκοντα μόνος τὸν Αἰσχίνην ἀποφυγεῖν. Ἄλλ' οὐκ εἴκοθεν οὕτως ἔχειν τάλπηδες, εἰ δεῖ τοῖς Παρὶ στεφάνου γεγραμμένοις ἐκατέρων λόγοις τακμαίρεσθαι· μέμνηται γὰρ οὐδέτερος αὐτῶν ἐναργῶς οὐδὲ τρανώς ἐκείνου τοῦ ἀγῶνος ὡς ἄχρι δίκης προελθόντος.

16.

Idem ibid. c. 23 : Εὐθύς δ' ὁ Ἀλέξανδρος ἐξήται πέμπων τῶν δημογωγῶν δίκαια μὲν, ὡς Ἰδομενεύς καὶ Δοῦρις εἰρήχασιν, ὀκτὼ δ' ὡς οἱ πλείστοι τῶν συγγραφέων. V. Duris fr. 9.

17.

Bekker. Anecd. p. 249 : Ἐμπουσα : Ἐμπουσα φάσμα ἰστί τῶν ὑπὸ τῆς Ἐκάτης πεμπομένων, εἰς πολλάς ἀλλασσόμενον μορφάς. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ὀνοκώλη τοῦτο τὸ φάντασμα. Ἐμπουσα δὲ ὑπὸ τοῦ ἐμποδίζειν τοὺς ἀνθρώπους, ἢ ἀπὸ τοῦ τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν, τὸν δὲ ἕτερον βολίτινον. Ἐκλήθη οὖν ἢ μήτηρ Αἰσχίνου Ἐμπουσα, ὡς μὲν λέγει Δημοσθένης (p. 270, 25), ἀπὸ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν (καὶ γὰρ τὸ φάσμα παντόμορον)· ὡς δὲ Ἰδομενεύς φησὶ Παρὶ δημογωγῶν, ἐπεὶ ἀπὸ σκοτεινῶν τόπων ἀνεφαίνετο τοῖς μυουμένοις.

ἢ ἀπὸ κτλ.] distinctius Suidas v. Ἐμπουσα : Ἐμπουσα δὲ παρὰ τὸ ἐνὶ ποδίζειν, ἢ γοῦν τὸν ἕτερον πόδα χαλκοῦν ἔχειν. — Ἰδομενεύς φ. π. δ.] vulgo

Aeschinem fuisse. Verum haud ita res se habere videtur, si quidem ex orationibus De corona ab utroque scriptis colligi aliquid licet. Neuter enim contentionis hujus discrete et perspicue ita meminit, ut ad causam forensem deventum esse pateat.

16.

Statim misit Alexander qui tradit sibi postularent demagogos decem, uti Idomeneus et Duris tradiderunt, vel octo pollus, siculi plurimum iique præstantiores scriptores referunt.

17.

Empusa spectrum est ex eorum numero, quæ Hecale immittere solet; varias illud assumere solet formas. Nominabatur vero etiam Onocolo. Empusa autem dicebatur propterea quod ἐμποδίζειν, impedire, homines solet, aut inde quod (ἐν: ποδὶ, uno tantum pede, incedit, quoniam) alterum pedem asinum habet, alterum vero asinimum.

Aeschinis itaque mater Empusa vocabatur, ut Demosthenes dicit, quod omnia faceret patereturque (nam spectrum quoque formas quascunque assumit); siculi vero Idomeneus in libro De demagogis ait, quod e Ienebricosis locis appareret initiandis.

Ἰδομένης φησὶ δημαγωγόν, quod ita explicuit Lobeck. Agl. p. 121 : « Scilicet διὰ τούτων ἐδήλωσεν Δημοσθένης. Sic demagogus vocatur βάσκανος Ἐρινύς Dionys II. IX, 45. » Sed quid tum sequentia? Quam recepi emendationem optimam proposuit H. Sauppe in *Welck. u. Ritschl. Rhein. Mus.* 1843, p. 451. Cf. Schol. Demosth. 18, § 130 : Τὸν μὲν πανέρα ἀντὶ Γρόμητος ἐποίησεν Ἀτρόμητον, τὴν δὲ μητέρα σεμανῶς πάνυ Γλαυκοθέαν, ἣν Ἐμπουσαν ἀπαντες Ἰσαιο καλούμεν, ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν καὶ γίνεσθαι ἐγλονότι ταύτης τῆς ἐπωνυμίας τυχοῦσαν. — Ἀνεφαίνετο τοῖς μ.] spectat ad ritus sacrorum Sabaziorum vel Phrygiorum, quorum Glaucotheam Ἐschinis matrem scimus fuisse antistitam. V. Suidas v. Ἀισχίνης. Cf. Lobeck. Agl. p. 652. Ceterum cf. schol. Aristoph. Ran. 293 : Δοκίμῳ δὲ καὶ (sc. ἡ Ἐμπουσα) ταῖς μεσημέρσις φαντάζεσθαι, ὅταν τοῖς κατοικοῦμένοις ἐναγίζωσιν. Suidas et Etym. M. et Steph. Thes. v. Ἐμπουσα.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΙΚΑ.

Suidas : Ἰδομενεὺς, ἱστορικὸς ἐγγραψεν ἱστορίαν τῶν κατὰ Σαμοθράκην.

[ΤΡΩΙΚΑ.]

LIBRO PRIMO.

18.

Schol. Apoll. Rhod. I, 916 : Νῆσον ἐς Ἡλέκτρης : τὴν Σαμοθράκην λέγει. Ἐκεῖ γὰρ ὄκει Ἡλέκτρα ἢ Ἀτλαντος, καὶ ὀνομάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχειρίων Στρατηγίς, ἣν φησὶν Ἑλλάνικος Ἡλεκτρούνην καλεῖσθαι. Ἐγέννησε δὲ τρεῖς παῖδας, Δάρδανον, τὸν ἐς Τροίαν κατοικήσαντα (ὃν καὶ Πολυάρχην φασὶ λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἐγχειρίων), καὶ Ἡπιώνα, ὃν Ἰσιώνα (καὶ Ἡσίωνα cod. Par.) ὀνομάζουσι, καὶ φασὶ κεραυνωθῆναι αὐτὸν ὑβρίζοντα ἄγαλμα τῆς Δήμητρος : τρίτην δὲ ἔσχεν Ἀρμονίαν, ἣν ἠγάγετο Κάδμος. Καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἡλεκτρίδας πόλιν τῆς Θήβης ὀνομάσαι ἱστορεῖ

Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Τρωικῶν καὶ Ἰδομενεὺς ἐν πρώτῳ Τρωικῶν.

De hoc loco Sintenis ad Plutarchi Pericl. Exc. V, p. 315 ita habet : « Dubium est, utrum Lampsacenus intelligendus sit an alius quidam : de Jonsii suspitione, qui, « Idomeneus, inquit, et Dictys Cretensis simul militarunt contra Trojanos : an forte ut hujus, sic et illius nomine Τρωικὰ aliquando exstitisse dicemus? » penes alios esto iudicium. Item de mea, quæ hæc est. Apud Apollonium scholiastamque Apollonii agitur de Samothrace insula ejusque antiquissima historia : jam de Idomenei sive Lampsaceni seu alius historia Samothracica certo constat Suidæ testimonio. Quid igitur, si Idomeneo τὰ Τρωικὰ errore librariorum data existimamus, quum deberent Σαμοθρακικῶν libri commemorari? ut Τρωικῶν temere repetitum sit ex prægressa Hellanici operum commemoratione, commutandumque cum Σαμοθρακικῶν, mutatione ad speciem magis quam revera violenta. » Probabilia hæc. Ungerus in *Paradox. Theban.* p. 272, si quid mutandum esset, putaret Idomeneum tractasse *res patrias aut heroicas*. De re narrata v. Müller. *Min.* p. 462; Lobeck. *Aglaoph.* p. 1206; Unger. l. l.

DIONYSIUS HERACLEOTA.

Dionysius Heracleota, Theophranti filius, Zenonis discipulus (qui quum jam senex a Stoicis ad Cyrenaicos defecisset, Μεταθίμενος cognominatus est), præter alia etiam historici argumenti nonnulla scripsit, Περὶ ἀρχαίων βασιλείων scilicet, et Περὶ βερβαρικῶν ἐθῶν, teste Diogene L. VII, 167 in Vita hujus philosophi. Fragmenta autem horum librorum non supersunt, quantum equidem scio. Cf. interpretes ad Diogenem, et de temporibus viri Clinton. *F. H.* tom. III, ad an. 263 et p. 496.

DE REBUS SAMOTHRACIÆ.

18.

In Samothracia habitabat Electra, Atlantis filia, ibique ab indigenis appellabatur Strategis. Eandem Hellanicus Electryonen dici ait. Peperit vero liberos tres; Dardanum, qui in Trojana regione sedem fixit, et quem ab indigenis etiam

Polyarchen appellari serunt; deinde Eetionem, quem etiam Iasionem vocant; hic quum in Cereris simulacrum superbisset, fulmine interfectus esse dicitur; filiam vere Electra habuit Harmoniam, quam Cadmus uxorem duxit. Hanc de Electræ matris nomine portas Thebarum Electridas nominasse narrat Hellanicus libro primo Troicorum et Idomeneus libro primo Troicorum (*De rebus Samothraciæ*).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

facile excusaveris, si verum est, quod sane verisimillimum est, ipsum Berosum Sibyllæ istius Berosianæ in Historiis suis meminisse. Nam quæ ex Sibylla narrat Alexander Polyhistor de turris Babylonice ædificio vix aliunde quam ex Nostri libris petita fuerint. Etiam in astrologicis libris Berosum Sibyllæ testimoniis usum esse suspicor.

Historiæ Berosi, quæ modo Χαλδαϊκῶν modo Βαβυλωνιακῶν nomine laudantur, tribus libris erant comprehensæ. Fragmenta satis ampla præ ceteris servarunt Josephus, Clemens Alexandrinus, Eusebius, Syncellus. Quorum tamen ne unus quidem ipsos Berosi libros inspexisse videtur. Syncellus ex Eusebio, vel sicuti Eusebius, sua hausit ex Africano; Africanus ex Alexandro Polyhistore, hic ex Apollodoro (v. fr. 5. 6), ut videtur. Eodem Polyhistore usus fuerit Josephus, etsi mentionem fontis injicere omisit. Clemens Alexandrinus ob oculos habuit Jubam Mauritanium, qui Berosi libros in Assyriis suis historiis excerptisse videtur. Igitur quum per tot manus migraverint quæ ad nos perdurarunt fragmenta, haud miraberis variis modis verba Berosi deformata esse, cavendumque ne Beroso imputemus quæ sunt imputanda excerptoribus. Ceterum de pretio atque auctoritate eorum quæ ex Berosi Historiis traduntur, quum unanimis sit virorum doctorum consensus, pluribus de his disputare supersedeo.

Berosus) Justinus verbis innitens, Historias Babylonias a senioris ævi hominibus quibusdam compositas, iisque celebratum Isium Beroel, sacerdotis antiquissimi, nomen esse præfixum. Quam sententiam memorare est refellere. Vide Richter. l. l. p. 11.

BABYΛONIAKA sive ΧΑΛΔΑΪΚΑ.

E LIBRO PRIMO.

1.

Syncell. p. 28, B: (Ἐκ τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πολυῆστορος, περὶ τῶν πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ βασιλευσάντων δέκα βασιλείων τῶν Χαλδαίων καὶ αὐτοῦ τοῦ κατακλισμοῦ, καὶ περὶ τοῦ Νῶε καὶ τῆς κιβωτοῦ, ἰν οἷς καὶ τινα διὰ μέσου τριπτόδη φάσαι, ὡς τῷ Βηρώσῳ γεγραμμένα).

1. Βηρώσος δὲ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Βαβυλωνιακῶν φησι γενέσθαι μὲν αὐτὸν κατὰ Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου τὴν ἡλικίαν. Ἀναγραφὰς δὲ πολλῶν ἐν Βαβυλῶνι φυλάσσεσθαι μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας ἀπὸ ἐτῶν που ὑπὲρ μυριάδων ἰε' περιεχούσας χρόνον· περιέχειν δὲ τὰς ἀναγραφὰς ἱστορίας περὶ τοῦ ὠρανοῦ καὶ θαλάσσης καὶ πρωτογονίας καὶ βασιλείων καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς πράξεων.

2. Καὶ πρῶτον μὲν τὴν Βαβυλωνίων γῆν φησι κείσθαι ἐπὶ τοῦ Τίγριδος καὶ Εὐφράτου ποταμοῦ μίσην. Φύειν δὲ αὐτὴν πυροὺς ἀγρίους καὶ κριθὰς καὶ ὄχρον καὶ σῆσαμον καὶ τὰς ἰν τοῖς ἐλασι φυομένας ῥίζας ἐσθίεσθαι· ὀνομάζεσθαι αὐτὰς γόγγας· ἰσοῦνται μὲν δὲ τὰς ῥίζας ταύτας κριθαῖς. Γίνεσθαι δὲ φοίνικας καὶ μῆλα καὶ τὰ λοιπὰ ἀκρόδρυα καὶ ἰχθύας καὶ ὄρνεα χειραῖά τε καὶ λιμναῖα. εἶναι δὲ αὐτῆς τὰ μὲν κατὰ τὴν Ἀραβίαν μέρη ἀνυδρὰ τε καὶ ἀκαρπα, τὰ δὲ ἀντικείμενα τῇ Ἀραβίᾳ ὄρεινά τε καὶ ἀφορα (εὐφορα Goar.). Ἐν δὲ τῇ Βαβυλῶνι πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων γενέσθαι ἄλλοιθῶν κατοικησάντων τὴν Χαλδαίαν· ζῆν δὲ αὐτοὺς ἀτάκτως ὡσπερ τὰ θηρία.

3. Ἐν δὲ τῷ πρώτῳ ἐνιαιυτῷ φανῆναι ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης κατὰ τὸν ὁμοροῦντα τόπον τῇ Βαβυλωνίᾳ ζῶον ἄφρενον (ἄφρεν ὄν J. Voss.) ὀνόματι Ψάννην, καθὼς καὶ Ἀπολλόδωρος ἱστορήσει, τὸ μὲν ὅλον σῶμα ἔχον ἰχθύος, ὑπὸ δὲ τὴν κεφαλὴν παραπεφυκυῖαν ἄλλην κερπλῆν ὑποκάτω τῆς τοῦ ἰχθύος κερπλῆς, καὶ πόδας ὁμοίως ἀνθρώπου, παραπεφυκότας δὲ ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ

DE REBUS BABYLONIORUM.

E LIBRO PRIMO.

1.

Eusebius. Arm. Chron. p. 8 ed. Mai. :

De Chaldaica improbabilis historia. Ex eodem Polyhistore Alexandro, de prædicto (sc. primo) Chaldaeorum libro.

1. Enimvero Berosus narrat in primo Babylonicarum rerum libro, se coætaneum fuisse Alexandro Philippi compluriumque auctorum codices exscripsisse, qui magna cura Babylone adservabantur jam inde ab annorum myriadibus ducentis et quindecim (vide Syncell.): quibus codicibus continebantur rationes temporum, illidemque scriptæ erant historiæ cæli terræque et maris, primæque rerum originis, nec non regum facinorumque ab his patratorum.

2. Et primum quidem dicit regionem Babyloniorum sitam esse ad amnem Deglathium: Araxanem autem

eandem interfuerit. Ibidem silvestre triticum nasci et hordeum et lentem et ervum et sesamum: tum in ripis paludibusque ejus fluminis radices quasdam occurrere esui aptas, quibus nomen est gongis, easque panis hordacei vim habere: denique ibi esse palmas et mala aliæque nulli generis poma, piscesque et volatilia silvestria atque palustria. Porro regionis ejus partem, quæ Arabica est, aridam esse fructibusque carentem; quæ vero contra Arabiam sita est, eam montibus et fructibus abundare. Jam in ipsa urbe Babylone ingentem alienigenarum hominum, qui videlicet Chaldaeam incolunt, colluuiem versari, eodemque luxuriosam et belluini prorsus ritus vitam agitare.

3. Alique primo anno e Rubro mari emersisse ait intra eosdem terminos Babyloniorum immanem quandam beluam, cui nomen Oanni, quod et Apollodorus in historia narrat: eamque toto quidem corpore piscem fuisse, rerum sub capite piscis aliud caput appositum,

ἰχθύος· εἶναι δὲ αὐτῷ φωνήν ἀνθρώπου, τὴν δὲ εἰκόνα αὐτοῦ εἶναι καὶ νῦν διαφυλάσσειν· τοῦτο δὲ, φησὶ, τὸ ζῶον, τὴν μὲν ἡμέραν διατρίβειν μετὰ τῶν ἀνθρώπων, οὐδεμίαν τροφήν προσφερόμενον, παραδιδόναι τε νοῖς ἀνθρώποις γραμμάτων καὶ μαθημάτων καὶ τεχνῶν παντοδαπῶν ἐμπειρίαν, καὶ πόλεων συνοικισμοὺς καὶ ἱερῶν ἰδρύσεις, καὶ νόμων εἰσηγήσεις καὶ γεωμετρίαν διδάσκειν, καὶ σπέρματα καὶ καρπῶν συναγωγὰς ὑποδεικνύειν, καὶ συνόλως πάντα τὰ πρὸς ἡμέρωσιν ἀνήκοντα βίου παραδιδόναι τοῖς ἀνθρώποις. Ἀπὸ δὲ τοῦ χρόνου ἐκείνου οὐδὲν ἄλλο περισσὸν εὑρεθῆναι. Τοῦ δὲ ἡλίου δύναντος τὸ ζῶον τουτονὶ (τοῦτο s. τουτί?) Ἐάννην δύναι πάλιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς νύκτας ἐν τῷ πελάγει διαιτᾶσθαι· εἶναι γὰρ αὐτὸ ἀμφίβιον. Ὑστερον δὲ φανῆναι καὶ ἕτερα ζῶα ὅμοια τούτῳ, περὶ ὧν ἰν τῇ τῶν βασιλέων ἀναγραφῇ φησὶ δηλώσειν. Τὸν δὲ Ἐάννην περὶ γενεᾶς καὶ πολιτείας γράψαι καὶ παραδόναι τόνδε τὸν λόγον τοῖς ἀνθρώποις.

4. Γενέσθαι φησὶ χρόνον, ἐν ᾧ τὸ πᾶν σκότος καὶ ὕδωρ εἶναι καὶ ἐν τούτοις ζῶα τερατώδη, καὶ εἰδιφύεις (ἰδιοφύεις recte Richter.; αὐτοφύεις Mai.; εἰφύεις Scalig.) τὰς ἰδέας ἔχοντα ζωογονεῖσθαι. Ἀνθρώπους γὰρ διπτέρους γεννηθῆναι, ἐνίοις δὲ καὶ τετραπτέρους καὶ διπροσώπους· καὶ σῶμα μὲν ἔχοντας ἓν, κεφαλὰς δὲ δύο, ἀνδρείαν τε καὶ γυναικείαν, καὶ αἰδοῖά τε δισσὰ, ἄρρεν καὶ θῆλυ· καὶ ἑτέρους ἀνθρώπους τοὺς μὲν αἰγῶν σκέλη καὶ χίρατα ἔχοντας, τοὺς δὲ ἵππέποδας, τοὺς δὲ τὰ ὀπίσω μὲν μάρη ἵππων, τὰ δὲ ἐμπροσθεν ἀνθρώπων, οὗς

ἵπποκενταύρους τὴν ἰδέαν εἶναι. Ζωογονηθῆναι δὲ καὶ ταύρους ἀνθρώπων κεφαλὰς ἔχοντας καὶ κύνες τετρασφυράτους, οὐράς ἰχθύος ἐκ τῶν ὀπίσθεν μερῶν ἔχοντας, καὶ ἵππους κυνοκεφάλους, καὶ ἀνθρώπους, καὶ ἕτερα ζῶα κεφαλὰς μὲν καὶ σῶματα ἵππων ἔχοντα, οὐράς δὲ ἰχθύων, καὶ ἄλλα δὲ ζῶα παντοδαπῶν θηρίων μορφὰς ἔχοντα. Πρὸς δὲ τούτοις ἰχθύας καὶ ἕρπετά καὶ ὄφεις καὶ ἄλλα ζῶα πλείονα θαυμαστὰ καὶ παρηλλαγμένα τὰς ὄφεις ἀλλήλων ἔχοντα· ὧν καὶ τὰς εἰκόνας ἰν τῷ τοῦ Βῆλου ναῶ ἀνακεῖσθαι. Ἄρχειν δὲ τούτων πάντων γυναῖκα ἢ ὄνομα Ὀμόρῳκα (Ὀμόρκα Scalig.)· εἶναι δὲ τοῦτο Χαλδαῖστὶ μὲν Θαλάιθ, Ἑλληνιστὶ δὲ μεθερμηνεῦσθαι θάλασσα, [κατὰ δὲ ἰσόψηφον σελήνη, quod Syncelli, ut videtur, addidamentum].

5. Οὕτως δὲ τῶν ὄλων συνεστηκότων ἐπανελθόντα Βῆλον σχίσει τὴν γυναῖκα μέσον, καὶ τὸ μὲν ἥμισυ αὐτῆς ποιῆσαι γῆν, τὸ δὲ ἄλλο ἥμισυ οὐρανόν, καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ζῶα ἀφανίσαι. Ἀλληγορικῶς δὲ φησὶ τοῦτο περυσιολογεῖσθαι. Ὑγροῦ γὰρ ὄντος τοῦ παντός καὶ ζῶων ἰν αὐτῷ γεγεννημένων, τοῦτον τὸν θεὸν ἀφελεῖν τὴν ἑαυτοῦ κεφαλὴν, καὶ τὸ βυῖν αἷμα τοὺς ἄλλους θεοὺς φυρᾶσαι τῇ γῇ, καὶ διαπλάσαι τοὺς ἀνθρώπους· δι' ὃ νοερούς τε εἶναι καὶ φρονήσεως θείας μετέχειν.

6. Τὸν δὲ Βῆλον, ὃν Δία μεθερμηνεύουσι, μέσον τεμόντα τὸ σκότος χωρῖσαι γῆν καὶ οὐρανὸν ἀπ' ἀλλήλων, καὶ διατάξαι τὸν κόσμον· τὰ δὲ ζῶα οὐκ ἐνεγκόντα τὴν τοῦ φωτός δύναμιν φθαρῆναι. Ἰδόντα δὲ τὸν Βῆλον γῶραν ἔρημον καὶ καρποφόρον κελεῦσαι ἐνὶ τῶν θεῶν τὴν

et in cauda pedes ad instar hominis, et loquelam humanam similem: ejusque imaginem ad hunc usque diem delineatam superesse. Hanc beluam, inquit, interdum cum hominibus versari solitam, nullumque cibum capere: docuisse homines literas et varia genera artium, descriptiones urbium, templorum structuras, legum rationem, finium regundorum doctrinam: semina praeterea et fructuum collectionem demonstravisse, atque omnia prorsus, quae mundanae societati conducunt, hominibus tradidisse: ita ut ex eo tempore nemo praeterea aliquid invenerit. Tum sub solis occasum eam beluam Oannem denuo mergi solitam mari, noctuque in immenso pelago collocari, atque ita ancipitem quandam vitam degere. Deinceps et alias superiori similes beluas semel prodidisse, de quibus in regum historia dicturum se pollicetur. Rursusque ab Oanne ait scriptum de rerum origine et de publico regimine, impertitamque ab eadem (belua) hominibus loquelam et industriam.

4. Tempus, inquit, aliquando fuit cum universus orbis tenebris et aquis occupabatur: erantque ibi et aliae beluae, quarum quaedam ex se ipsis ortae erant, figuris utebantur nascentium ex ante viventibus. Erant et homines, partim quidem duabus, partim quaternis alis instructi duabusque faciebus; et corpore in unq geminum caput habentes, muliebri videlicet et virile, cum duobus item genitalibus femineo et masculino. Erant et alii homines caprinis femoribus, capite cornigero: alii rursus equinis pedibus: alii denique

posteriore parte equina; anteriore autem humana, cujusmodi hippocentauris figura est. Tauros quoque humanis cum capitibus procreatos esse (ait): et canes cum quadruplici corpore, quibus caudae ad instar piscium e clunibus prominere: equos praeterea cynocephalos, et homines; aliasque beluas hippocephalas et humana forma cum piscium caudis: alia insuper multiplicia animalia draconum formam referentia: denique pisces Sirenum similes (cf. Graeca), et reptilia et serpentes aliasque feras mira varietate inter se differentes, quarum imagines accurate depictae in Belsi sacro adservabantur. Porro iis omnibus dominam esse mulierem quandam, cui nomen Marghaiae (sicut Sync.) eamque Chaldaeorum lingua dici thagaltham (cf. Syncell.), graece vero converti θαλαττα (nempe mare. Glossa Armen. interpr.).

5. Quumque omnia ante mixta fuissent, supervenientem ait Belum mediam scidisse mulierem, ex ejusque dimidio altero terram, ex altero caelum fecisse, universis quae in ipsa erant beluis internectione deletis. Ait autem de harum rerum naturalis allegorice solers disseri. Nimirum quo tempore humidum et aqua omnia tenebant, nihilque ibi praeter beluas erat, idolum illud caput suum praecidisse, sanguinemque inde manantem humo ab aliis idolis esse commixtum, et sic homines procreatos: qui idcirco et intelligentia praediti sunt et divinae mentis participes.

6. Age vero Belum ajunt, quem Graeci interpretantur Δία (Armenii vero Aramasdem), scissis tenebris ter-

κεφαλὴν ἀφελόντι ἐαυτοῦ τῷ ἀπορρυέντι αἵματι φυρᾶσαι τὴν γῆν καὶ διαπλάσαι ἀνθρώπους καὶ θηρία τὰ δυνάμενα τὸν ἀέρα φέρειν· ἀποτελέσαι δὲ τὸν Βῆλον καὶ ἄστρα καὶ ἥλιον καὶ σελήνην καὶ τοὺς πέντε πλανήτας. Ταῦτά φησιν ὁ Πολύιστωρ Ἀλέξανδρος τὸν Βήρωσσον ἐν τῇ πρώτῃ φάσκειν. Ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ κτλ. (v. fr. 4).

Cum initio hujus fragmenti cf. Syncell. p. 14, B: Βήρωσος ὁ τῆς Χαλδαϊκῆς ἀρχαιολογίας συγγραφεὺς ἀκμάσας κατὰ τοὺς χρόνους Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης, ὡς φησι, καὶ εὐρών ἰν Βαβυλῶνι πολλῶν ἀναγραφῶν φυλασσομένας ἐπιμελῶς, αἱ περιεῖχον ἐτῶν μυριάδας πρὸς ἑκαπέντε καὶ μικρὸν πρὸς, ἱστορίας τινὰς περὶ οὐρανοῦ τε καὶ γῆς, καὶ θαλάσσης καὶ βασιλείων ἀρχαιότητος καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν, περὶ τε θέσεως τῆς Βαβυλωνίας γῆς καὶ κερποφορίας αὐτῆς καὶ ζώων τινῶν ἰκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης φανέντων παρὰ φύσιν τῷ εἶδει, καὶ ἄλλα τινὰ μυθώδη ταῦτα, κομπολογία τινὶ συνέγραψεν. Deinde: Δοξάσαι θίλων τὸ τῶν Χαλδαίων ἔθνος καὶ δεῖξαι πάντων τῶν ἐθνῶν ἀρχαιότερον ὁ Βήρωσος καὶ οἱ κατ' αὐτὸν, ὁ Ἀλέξανδρος, φημί, ὁ Πολύιστωρ λεγόμενος καὶ Ἀβυδηνός, ταῦτα γεγράφασι.

Εἶναι δὲ τοῦτο Χαλδαϊστὶ... θάλαττα] = Hæc non possunt esse a Beroso. Non enim potuit magis ignorare linguam suam, quam Alexander Polyhistor græcam. Lingua Berosi τὴν θάλασσαν vocat *Iamma*, non *thalath* (ΠῆΠ), quod significat *tria*. Itaque sine dubio græculi Polyhistoris παρανοθεύματα sunt. » CASaubON. Thes. temp. p. 409. Nomen ὁμόρωκα vel ὁμόρκα esse pro Κ.Π.Π. Π. (aqua salsa) statuit J. Vossius De LXX interpret. p. 409 et Richter. l. l. p. 18. Aliam vocis explicationem vide ap. Volney. *Mythologie de la création* (Oeuvres complètes, p. 360). His omnibus doctiora exponit harum rerum iudex peritissimus Movers., in *Phœnizien* p. 270-279. Eundem velim adeas de reliquis omnibus, quæ de Babyloniorum doctrina cosmogonica ex Beroso traduntur.

Cicronogr. Barber. ap. Mai. Vett. scriptt. nov. coll. tom. VIII, p. 7: Πρώτην πασῶν ἀναγράφουσι

ram a caelo separasse, pulchreque mundum disposuisse: beluas autem non sustinentes lucis vim examinatas esse. Tunc Belum, qui regionem desertam altamen feracem cerneret, cuidam e diis imperavisse, ut cum sanguine, quæ e suo capite abscisso deflueret, terram subigeret, atque homines fingeret, cum ceteris brutis et beluis quæ hunc aerem pall possent. Deinde Belum stellas et solem et lunam et quinque sidera errantia condidisse. Hæc, Polyhistore teste, Berosus primo libro narrat. Secundo autem etc.

2.

Jovem Beli, Herculem Sandis, Venerem Anaitidis, alioque nomine alios deos colebant, ut Berosus Babylonius et Athenocles et Symmachus, qui antiquissimas Assyriorum Medorumque res conscripserunt, testantur.

τὴν Χαλδαίων βασιλείαν ἄνδρες ἐν παιδείῃσι γνώριμοι Ἀλέξανδρος ὁ Πολύιστωρ, Βήρωσος καὶ Ἀβυδηνός καὶ Ἀπολλόδωρος, οἱ πρῶτον μὲν ἱστοροῦσιν ἀβασίλευτα ἔτη, αὐτῶν. Φασὶ γὰρ Ἀδάμ τὸν πρῶτον ἀνθρώπον ἐγένεσθαι τὸν τῆς ζωῆς αὐτοῦ χρόνον ἑλ', μετὰ δὲ τούτου Σὴθ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἔτη ρκγ'.

Hæc Judæi vel Christiani cujusdam commenta esse nemo non videt. Et in fragmentis Manethonis Panodorum vel Anianum hujus computi esse videbimus auctorem.

2.

Agathias De reb. Justin. II, p. 62 ed. Paris.: Ἀλλὰ Βῆλον μὲν τὸν Δία τυχόν, Σάνδην δὲ τὸν Ἡρακλέα, καὶ Ἀναϊτίδα τὴν Ἀφροδίτην, καὶ ἄλλους τοὺς ἄλλους ἐκάλου, ὡς ποῦ Βήρωσος τε τῷ Βαβυλωνίῳ καὶ Ἀθηνοκλεῖ καὶ Σιμάκῳ(?), τοῖς τὰ ἀρχαιότατα τῶν Ἀσσυρίων τε καὶ Μήδων ἀναγραφασμένοις, ἱστοροῦται. V. O. Müller. in Mus. Rhenan. III, 1, p. 22 sqq.

3.

Athenæus XIV, p. 639, C: Βήρωσος δ' ἐν πρώτῳ Βαβυλωνιακῶν τῷ Ἀώῳ φησὶ μὲν ἑκακιδεκάτη ἀγεσθαι ἑορτὴν Σακέην προσαγορευομένην ἐν Βαβυλῶνι ἐπὶ ἡμέρας πέντε, ἐν αἷς ἔθος εἶναι ἀργεσθαι τοὺς εἰσπίτας ὑπὸ τῶν οἰκετῶν, ἀφ' ἧσθαι τε τῆς οἰκίας ἐν αὐτῶν ἐνδεδικότα στολὴν ὁμοίαν τῇ βασιλικῇ, ὃν καὶ καλεῖσθαι ζωγάνην. Μνημονεύει τῆς ἑορτῆς καὶ Κτησίας ἰν δευτέρῳ Περσικῶν (v. Cles. fr. 16). Pro ἐν πρώτῳ vereor ne scribendum sit ἐν τρίτῳ.

E LIBRO SECUNDO.

4.

Syncellus p. 17, A: Ἐπίπλαστός ἐστιν ἡ τούτων ἐπίνοια ἀμφοτέρων, τοῦ τε Βήρωσος καὶ τοῦ Μανειῶ, τὸ ἴδιον ἔθνος θελόντων δοξάσαι, τοῦ μὲν τὸ τῶν Χαλδαίων, τοῦ δὲ τὸ τῶν Αἰγυπτίων. Θαυμάζω δὲ πῶς οὐκ ἠσχύνθησαν ἀφ' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀρχὴν θέσθαι ταῖς τερατώδεσιν αὐτῶν συγγραφαῖς· ἀλλ' ὁ μὲν Βήρωσος διὰ σάρων καὶ νήρων καὶ σώσεων ἀνεγρά-

3.

Berosus libro primo De rebus Babyloniorum scripsit, mensis Loi decimo sexto die per quinque dies Babylone festum celebrari, Saceas nominant, cujus tempore mancipia dominis imperant, et ex servis unus quidam præest ædibus, vestem indutus regis similem, eumque zoganam vocant. Meminit hujus festi etiam Ctesias libro secundo rerum Persicarum.

E LIBRO SECUNDO.

4.

Ficta est utriusque horum opinio, Manethonis scilicet et Berosi, qui suam quisque gentem, Ille Ægyptiorum, hic Chaldæorum, esse ferre voluerunt. Ac nimirum sane quomodo non puduerit eos ab eodem anno exordium ponere monstris suis historiis. Et Berosus quidem secundum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

græco quoque textu visitur. — (4) Codex hic *Amelagarus*, sed mox *Amegalarus*, quod cum græco textu magis congruit. — (5) Vox Armeniaca (quam interpretamur *monstra*) est *IUSCHABARICH*, eaque derivatur ex *IUSICH*, *lenis*, et *BARICH*, quod est a verbo *BAREM*, *choreas agitare*: quasi igitur dicas *lenem saltatorem*. Tamen Armeniorum antiqua glossaria hanc vocem explicant *formam partim muliebrem partim volatilem*. Sed enim in divinis Bibliis Isaia XIII, 22; XXXIV, 14, quo loco Græci habent *δνοκένταυροι*, interpretes Armenii scribunt *IUSCHABARICH*. Denique Eznichius cap. XXIV, ait: *IUSCHABARICH in maceriis habitare feruntur; hi græce hippotauri appellantur*. Idcirco et Chorenensem Wistoni interpretantur *Hist. II, 60: Aut Lapitharum et Centaurorum de Pirithoi nuptiis certamina*; quo loco est *IUSCHABARGHAZ*. [Ceterum ap. Syncell. est *Ἀννήδωτον τέταρτον pro bella quattuor*.] — (6) Cod. Arm. tum hic tum inferius habet in textu *Amen phsinum*, sed in margine *Amemphsinum*. — (7) In margine arm. *chaldæum*, in textu *chaldæis*. — (8) Ut supra. Ceterum cum hoc fragmento cf. Abydeni fr. 1.

6.

Syncell. p. 39, B: Πρὸς τούτοις καὶ Ἀπολλόδωρος ἑμοίως τούτοις τερατευόμενος οὕτω λέγει: «Ταῦτα μὲν δὲ Βήρωστος ἱστορήσει, πρῶτον γενέσθαι βασιλεῖα Ἄλωρον ἰκ Βαβυλῶνος Χαλδοῦσιον· βασιλεῦσαι δὲ σάρου δέκα, καὶ καθεξῆς Ἀλάπαρον καὶ Ἀμήλωνα τὸν ἰκ Παντιβίβλων (Πανταβ. cod. A Dindorfii)· εἶτα Ἀμμένωνα τὸν Χαλδοῦσιον, ἐφ' οὗ φησι φανῆναι τὸν μυσσάρων (δεύτερον?) Ὀάννην, τὸν Ἀννήδωτον, ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς [ὅπερ Ἀλέξανδρος προλαβὼν εἴρηκε φανῆναι τῷ πρώτῳ· εἶπει οὗτος δὲ μετὰ σάρου τεσσαράκοντα (?)]»

6.

Præterea Apollodorus simili modo monstrosa uarrans ita habet: «Berosus tradidit primum fuisse regem Alorum e Babylone Chaldæum. Saris vero decem regnasse, ac deinceps Alaparum et Amelonem ex Pantibibliis, tum Chaldæum Ammenonem, cujus tempestate exsecrandum (secundum) Oannem, Annotum, e mari Rubro prodiisse (quem Alexander præoccupato tempore anno primo, hic aulem exactis quadraginta Saris, Abydenus vero secundum Annotum post Saros viginti sex visum esse affirmant): tum Megalarum ex Pantibiblorum urbe Saris octodecim regnasse, Daonumque ex Pantibiblis pastorem Saris decem in imperio successisse; ac ejus, inquit, tempore, quartus Annotus eadem prioribus forma, humanæ nimirum mixta piscis specie, e mari Rubro prodiit: addit ille Euedoracum ex Pantibiblis Saris octodecim tyrannidem adeptum, e quo moderante alium pristinis parem (nomen aulem erat Odacon), in quo piscis ad hominem una fuit conjunctio, rursum e mari Rubro emersisse. Omnes istos cuncta sum-

δ δὲ Ἀβυδηνός (fr. 1) τὸν δεύτερον Ἀννήδωτον μετὰ σάρου εἴκοσι εἴ·] εἶτα Μεγάλωρον ἰκ Παντιβίβλων πόλεως, βασιλεῦσαι δ' αὐτὸν σάρου ὀκτωκαίδεκα· καὶ μετὸ τούτου Δάωνον ποιμένα ἰκ Παντιβίβλων βασιλεῦσαι σάρου δέκα. Κατὰ τούτου πάλιν φησὶ φανῆναι ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς Ἀννήδωτον τέταρτον (Cf. Euseb.) τὴν αὐτὴν τοῖς ἄνω ἔχοντα διάθεσιν καὶ τὴν ἰχθύος πρὸς ἀνθρώπους μίξιν. Εἶτα ἀρξαι Εὐεδώρχωρον (sic cod. A. Εὐερῶδεσχωρον Goar.) ἰκ Παντιβίβλων, καὶ βασιλεῦσαι σάρου ὀκτωκαίδεκα. Ἐπὶ τούτου φησὶ ἄλλον φανῆναι ἐκ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἑμοίωρον κατὰ τὴν ἰχθύος πρὸς ἀνθρώπων μίξιν, ἡ ὄνομα Ὀδάκωρον (Ὀδάκωρον G.). Τούτους δὲ φησὶ πάντας τὰ ὑπὸ Ὀάννου κεφαλαιωδῶς βηθέντα κατὰ μέρος ἐξηγήσασθαι. [Περὶ τούτου Ἀβυδηνός (fr. 1) οὕδὲν εἶπεν.] Εἶτα ἀρξαι Ἀμεμφίνωρον Χαλδοῦσιον ἰκ Λαράγγωρον· βασιλεῦσαι δὲ αὐτὸν ὄγδοον σάρου δέκα. Εἶτα ἀρξαι Ὀτιάρτην Χαλδοῦσιον ἰκ Λαράγγωρον, βασιλεῦσαι δὲ σάρου ἡ'. Ὀτιάρτου δὲ τελευταίου τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ξίσουθωρον βασιλεῦσαι σάρου ὀκτωκαίδεκα. Ἐπὶ τούτου τὸν μέγαν κατακλυσμόν φησὶ γεγενῆσθαι. Ὡς γίνεσθαι ἑμοῦ πάντας βασιλεῖς δέκα, σάρου δὲ ἑκατὸν εἴκοσι. »

6 a.

Josephus Ant. I, 3, 9 (et ex eo Euseb. P. E. IX, 13, p. 415, D, et Syncell. p. 43, A): Priscis hominibus longævitatē Deus concessitūm alias ob causas, tum vero δι' ἀρετὴν καὶ τὴν εὐχρηστίαν, ἧν ἐπενόουον, ἀστρολογίας καὶ γεωμετρίας, ... ἅπερ οὐκ ἔν ἀσφαλῶς αὐτοῖς προειπεῖν μὴ ζήσασιν ἑξακοσίους ἐνιαυτούς· διὰ τοσούτων γὰρ ὁ μέγας ἐνιαυτός πληροῦται. Μαρτυροῦσι δὲ μου τῷ λόγῳ πάντες οἱ παρ' Ἑλλησι καὶ παρὰ βαρβάρωσι συγγραφέμενοι τὰς ἀρχαιολογίας. Καὶ γὰρ καὶ Μανέθωρον δὲ τὴν τῶν Αἰγυπτιακῶν ποιησάμενος ἀναγραφὴν, καὶ Βήρωστος δὲ τὰ Χαλδαϊκὰ συναγαγὼν, Μῶχος τε (καὶ Μόλος Euseb.) καὶ Ἔστι-

6 a.

malini ab Oanne dicta sigillatim et per partes exposuisse asserit, de quibus nil penitus memorat Abydenus. Eosdem Amempsinus a Laranchis Chaldæus princeps ordine octavus saris decem in regno sequutus est; mox Otiartes e Laranchis Chaldæus saris octo regnavit; eoque defuncto filius Xisuthrus saris octodecim sceptra moderatus est; quo imperante, inquit, famosum illud diluvium contigit, adeo ut reges omnes numero decem computentur, quorum ætas ad Sarorum viginti supra centum spatium proregetur.

Tum propter studium virtutis, tum propter accuratiorē astrologiæ et geometriæ, quas ipsi artes invenerunt, usum deus illis prolixiorē largitus est vitam; quippe qui nisi ad sexcentos annos (tot enim magnus annus absoluitur) vivendo attingissent, nihil certi prædicere potuissent. Testes autem mihi sunt, quotquot Græcos inter barbarosque antiquitates prodiderunt; nam et Manetho rerum Ægyptiacarum scriptor, et Berossus, Chaldaicarum auctor, et Mocho et Hestæus, prætereaque Hieronymus

αἶος, καὶ πρὸς αὐτοῖς ὁ Αἰγύπτιος Ἰερώνυμος, οἱ τὰ Φοινικικὰ συνταξάμενοι, συμφωνοῦσι τοῖς ὑπ' ἑμοῦ λεγομένοις.

Hæc Berossus monuerit de regibus loquens per plures negos regnantibus. Aliter statuit fr. 23, ubi de sui ævi hominum ætate dixit.

7.

SynceLL. p. 30, A (cf. fr. 4).: Λέγει γὰρ ὁ αὐτὸς Ἀλέξανδρος ὡς ἀπὸ τῆς γραφῆς τῶν Χαλδαίων αὐθις παρακατιῶν ἀπὸ τοῦ ἐνάτου βασιλείως Ἀρδάτου (deb. Ὀτιάρτου) ἰπὶ τὸν δέκατον λεγόμενον παρ' αὐτοῖς Ξίσουθρον οὕτως· α Ἀρδάτου δὲ τελευτήσαντος τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ξίσουθρον βασιλεῦσαι εἴρους ὀκτωκαίδεκα· ἐπὶ τούτου μέγαν κατακλισμὸν γενέσθαι· ἀναγεγράφθαι δὲ τὸν λόγον οὕτως· (2) τὸν Κρόνον αὐτῷ κατὰ τὸν ὕπνον ἐπιστάντα φάναι μηνὸς Δασιίου πέμπτη καὶ δεκάτη τοὺς ἀνθρώπους ὑπὸ κατακλισμοῦ διασθαρῆσθαι. Κελευσαι οὖν διὰ γραμμάτων πάντων ἀρχὰς καὶ μέσας καὶ τελευτὰς ὀρύξαντα θεῖναι ἰν πόλει ἡλίου Σισπάρους (Σισπάρους Scaliger), καὶ ντυπηγησάμενον σκάφος ἐμβῆναι μετὰ τῶν συγγενῶν καὶ ἀναγκαίων φίλων· ἐνθίσθαι δὲ βρώματα καὶ πόματα, ἐμβαλεῖν δὲ καὶ ζῶα πτηνὰ καὶ τετράποδα, καὶ πάντα εὐτρεπισάμενον πλεῖν ἐρωτώμενον ἐξ ποῦ πλεῖ; φάναι, πρὸς τοὺς θεοὺς, εὐξάμενον (εὐξόμενον Scal.) ἀνθρώποις ἀγαθὰ γενέσθαι. (3) Τὸν δ' οὐ παρακούσαντα ναυπηγήσαι σκάφος τὸ μὲν μῆκος σταδίων πέντε (quindecim, Eus.), τὸ δὲ πλάτος σταδίων δύο· τὰ δὲ συνταχθέντα πάντα συνθί-

σθαι, καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα καὶ τοὺς ἀναγκάιους φίλους ἐμβιδάσαι.

4. Γενομένου δὲ τοῦ κατακλισμοῦ καὶ εὐθείως λήξαντος, τῶν ὀρνέων τινὰ τὸν Ξίσουθρον ἀφιέναι. Τὰ δὲ οὐ τροφήν εὐρόντα οὔτε τόπον ὅπου καθίσει, πάλιν ἐλθεῖν εἰς τὸ πλοῖον. Τὸν δὲ Ξίσουθρον πάλιν μετὰ τινὰς ἡμέρας ἀφιέναι τὰ ὄρνεα· ταῦτα δὲ πάλιν εἰς τὴν ναῦν ἐλθεῖν τοὺς πόδας πεπηλωμένους ἔχοντα. Τὸ δὲ τρίτον ἀφ' ἐθέντα οὐκ ἔτι ἐλθεῖν εἰς τὸ πλοῖον. Τὸν δὲ Ξίσουθρον ἐνοσθῆναι γῆν ἀναπερηνέναι, διελθόντα τε τῶν τοῦ πλοίου βραχῶν μέρος τι καὶ ἰδόντα προσοκεῖλαν τὸ πλοῖον ὄρει τινὶ ἐκθῆναι μετὰ τῆς γυναίκος καὶ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ κυβερνήτου προσκυνήσαντα τὴν γῆν καὶ βωμὸν ἰδρυσάμενον καὶ θυσιάσαντα τοῖς θεοῖς γενέσθαι μετὰ τῶν ἐκθάντων τοῦ πλοίου ἀφανῆ, (5) Τοὺς δὲ ὑπομείναντας ἐν τῷ πλοίῳ, μὴ εἰσπορευομένων τῶν περὶ τὸν Ξίσουθρον (aliter Euseb.), ἐκθάγτας ζητεῖν αὐτὸν ἐπὶ ὀνόματος βοῶντας· τὸν δὲ Ξίσουθρον αὐτὸν μὲν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ὀφθῆναι, φωνὴν δὲ ἐκ τοῦ ἀέρος γενέσθαι καλεούσαν ὡς εἶον αὐτοὺς εἶναι θεοσεβεῖς· καὶ γὰρ (νγο παρ') αὐτὸν διὰ τὴν εὐσέβειαν πορεύεσθαι μετὰ τῶν θεῶν οἰκίησοντα. Τῆς δὲ αὐτῆς τιμῆς καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τὸν κυβερνήτην μετεσχηκέναι. (6) Εἶπέ τε αὐτοῖς ὅτι ἐλεύσονται πάλιν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ ὡς εἴμαρται αὐτοῖς ἐκ Σισπάρων (1. Σισπάρων) ἀναλομένοις τὰ γράμματα διαδοῦναι τοῖς ἀνθρώποις, καὶ ὅτι εἰσὶν ὅπου ἡ χώρα Ἀρμενίας ἰστί. Τοὺς δὲ ἀκούσαντας ταῦτα θύσας τε τοῖς θεοῖς καὶ πέριξ (scg. περὶ; pedestri itinere Eus.) πορευθῆναι εἰς Βαβυλῶνα.

Egyptius, qui Phœnicum res prosecuti sunt, uno milii oinnes ore suffragantur.

7.

Eusebius Arm. p. 14 ed. Mai.: *Alexandri Polyhistoris de diluvio. Ex eodem quo dictum est libro. — Defuncto, inquit, Othrae, filium hujus Xisuthrum tenuisse regnum saris octodecim, sub eoque magnum diluuium esse constat. Sic autem accuratius narrationem scripto persequitur. (2) Saturnum, ait, illi in somnio prædixisse die quindecima mensis Dæsil fore ut homines a diluvio perirent. Mandavisse itaque ut libros omnes, primos nimirum, medios et ultimos, terræ infossos in Solis urbe Siparis poneret: tum navim strueret, eamque cum consanguineis et familiaribus conscenderet; congestisque illuc esculentis atque poculentis, inductis etiam belluis et volatilibus ac quadrupedibus cunctaque suppellectile, paratus esset ad navigandum. Quærenti autem quonam cursu dirigendus esset, respondisse ad deos, et orandum quo hominibus bene esset. (3) Eum vero haud recusasse quominus navigium comperingeret longum stadia quinque, latum duo: cuncta, quæ mandata sibi fuerant, efficienda curasse: uxorem, filios et familiares eodem introduxisse.*

4. *Ingruento demum diluvio et mox decrescente, misisse Xisuthrum quædam volatilia, quæ quum neque escam neque locum, in quo considerent, invenissent, reversa in navim recepta sunt. Rursus diebus ali-*

quot post emisisse aves alias, quæ item ad navem regressæ sunt pedibus luto infectis. Tertio denique dimissæ aves quum ad navim non reverterentur, cognovisse Xisuthrum terram prorsus esse patefactam. Tunc navis lecto partim effracto, navim ipsam monti cuidam insistentem vidisse: moxque ipsum cum uxore filiaque una et navis architecto exscendisse, ac primum terram esse veneratum, structaque ora diis sacrum obtulisse: quo facto, cum his, qui secum navem exierant, nusquam comparuisse. (5) Reliquos autem qui in navi substiterant, neque cum Xisuthri comitatu egressi erant, facto mox excensione eum quærivisse, eundemque oberrantes nomine inclamasse. At vero Xisuthrum haud ultra se conspiciendum dedisse, voce tantum ex aere missa, deos, ut colerent mandavisse: nam et se religiosæ pietatis ergo ad deorum venisse habitacula, eodemque honore uxorem quoque suam et filiam et navis architectum frui. (6) Tum se magnopere auctorem his esse, ut Babylonem redirent, et ex deorum mandato, qui in Siparis urbe conditi fuerant, libros effoderent atque hominibus traderent. Locum autem, in quo navem egressi tunc insisterent, Armeniorum esse regionem. Hæc omnia edoctos, celebrato diis sacrificio, Babylonem pedestri itinere contendisse. (7) Ejus navigii, quod demum substulit in Armenia, fragmentum aliquod in Cordiaorum Armeniaco monte nostra adhuc ætate reliquum esse alunt. Quin et

(7) Τοῦ δὲ πλοίου τούτου κατακλιθέντος ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ ἔτι μέρος τι ἐν τοῖς Κορζυαίων ὄρεσι τῆς Ἀρμενίας διαμένειν, καὶ τινὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου κομίζειν ἀποξύνοντας ἀσφαλτον, γρῆσθαι δὲ αὐτῇ πρὸς τοὺς ἀποτροπιασμούς. Ἐλθόντας οὖν τούτους εἰς Βαβυλῶνα τὰ τε ἐκ Σισπάρων γράμματα ἀνορύξαι καὶ πόλεις πολλὰς κτίζοντες καὶ ἱερὰ ἀνιδρύσασμένους πάλιν ἐπικτίσαι τὴν Βαβυλῶνα.

Τούτων δὲ ἀπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Πολυίστορος, ὡς ἀπὸ Βηρώσσου τοῦ τὰ Χαλδαϊκὰ ψευδογροῦντος προκειμένων κτλ.

Σισπάρων] « Sipparenorum urbem, ubi dei jussu dicitur abscondidisse Xisuthrus ante diluvium libros de prima rerum origine... eandem esse putaverim cum Hippareno, ubi Plinio teste (H. N. VI, 30) in schola doctrinæ arcana tradebant Chaldæi discipulis. In sua urbe malebant evenisse, quæ erant memoratu digna. Idem fortasse statuendum de Borsippenorum oppido (v. fr. 16), quo se recepisse dicitur a Beroso Babyloniorum rex ultimus Nabonnedus, quum Babylon urbs a Cyro Persa oppugnaretur. Si, quæ nonnullorum est opinio, potius Xenophonti (Cypor. VII, 5) credere debeamus, Babylone in urbe ipsa obsessum et interfectum esse Nabonnedum, eo ipso non leve accedit rei nostræ momentum. In suam urbem, et quasi ad se, omnibus amissis, confugisse, ibique obsessum et denique captum esse ultimum Babyloniorum regem, Chaldæus auctor vane gloriabatur. » *Рисиптар. р. 20.* — § 7 τοῦ δὲ πλοίου... ἀποτροπιασμούς] e Beroso citat etiam Josephus Ant. Jud. I, 3, 6, atque ex Josepho Euseb. P. E. IX, 11, p. 414, B; Zonaras p. 19; Hieronymus De loc. Hebraic. v. *Ararat*. Cf. Nicolaus Dam. fr. 77.

8.

Josephus Ant. Jud. I, 7, 2 : Μνημονεύει δὲ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμου Βηρωσσὸς οὐκ ὀνομάζων, λέγων δὲ οὕτως : « Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν δεκάτῃ γενεᾷ, παρὰ Χαλδαίοις τις ἦν εἰκαίος ἀνὴρ καὶ μέγας καὶ τὰ οὐράνια ἐμπειρός. »

(9.)

Moses Chorenens. Hist. Arm. I, c. 5 : *Mihi*

erasum blumen quidam inde referunt, remedii amulolique causa ad infausla quæque averruncanda. Illi autem Babylonem profecti, libros ex urbe Siparis effodisse, oppida multa condidisse, sana Deorum struxisse, Babylonemque restituisse feruntur. [Quæ hactenus dicta sunt; prætereaque turris ædificium memorat Polyhistor pæne ad literam cum libris Mosis hoc pacto consentiens. Vide fr. 10.]

8.

Patris nostri Abrahami etiam Berosus, suppresso tamen nomine, his verbis meminit : « Post diluvium generatione

vero libitum est narrationis meæ initium ordiri e dilecta mea ceterisque veraciore Sibylla Berosiana, quæ hæc dicit : « Ante turrim ac priusquam generis humani sermo multiplex factus est et varius, post Xisuthri autem in Armeniam navigationem, Zerovani, Titan ac Japetosthes principatum terræ tenuere. (Qui mihi videntur esse Semus, Chamus et Japhetus.) Hi, ut tradit, quum orbis totius imperium inter se partiti essent, superbia accensus ceteris ambobus dominari voluit Zerovanus, quem hic Zoroastrem Magum, Bactrianorum regem, fuisse dicit, qui fuit Medorum principum ac deorum pater; aliaque multa de eo fabulatur, quæ nunc repetere instituto nostro alienum est. Itaque Zerovano, ut refert, vim afferenti Titan Japetosthesque restiterunt, belloque cum eo contenderunt, propterea quod filios suos reges omnibus constituere cogitabat. Quam inter concertationem occupavit Titan partem aliquam ex hereditariis Zerovani finibus. Tum vero interponens se soror eorum Astlicia suis delinimentis tumultum sedavit, interque eos conveniebat, ut imperium Zerovani haberet. Jurejurando autem inter se paciscuntur, sese omnem deinceps Zerovani stirpem virilem interfecturos, ut ne proles ejus ipsis imperaret; ad eamque rem strenuos quosdam ex Titanibus viros mulierum partibus præficiunt. Qui quum ad jurisjurandi pactionem necassent duos, soror eorum Astlicia cum Zerovani uxoribus consilium inivit, quibusdam de Titanibus persuadendi, ut ceteros pueris conservarent atque in Orientem asportarent ad montem quemdam quem Deorum Conjectum appellarunt, qui nunc Olympus vocatur. »

Hæc quatenus ex Beroso fluxerint, in medio relinquo. Idem valet de iis, quæ ex Sibylla nostra refert Alexander Polyhistor.

10.

Syncell. p. 44, C : Ἀλεξάνδρου τοῦ Πολυίστορος περὶ τῆς πυργοποιίας : « Σίβυλλα δὲ φησιν, δημοζώνων ὄντων πάντων ἀνθρώπων, τινὰς τούτων πύργον ὑπερμεγέθη οἰκοδομήσαι, ὅπως εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβῶσι. Τοῦ δὲ θεοῦ ἀνέμους ἐμψύσαντος ἀνατρέψαι αὐτοὺς, καὶ

decima apud Chaldaeos vir quidam erat justus et eximius et rerum celestium peritus. »

10.

Ex Alexandro Polyhistore de turris opificio. Sibylla hæc dicit : « Quum universi homines uno eloquio uterentur, turrim ædificaverunt excelsissimam, quasi ad cælum per eam ascensuri. Diu vero procellis immixtis eos subverterunt, et suam cuique linguam dederunt; quæ causa fuit, ut urbs illa Babylonis vocabulum acceperit. Post diluvium autem Titanem et Prometheum exstitisse. » Et hæc quidem verbis Alexander turris opificio testimonium ferens,

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Igitur pro annis 33091 Syncellus exhibet 34090; sed sossorum numerus quem Syncellus dicit, nonnisi 34080 annos continet, uti in margine Syncelli recte notatum est. — De numero 432000, utpote rotundo, vide Bohlen. *Das alte Indien* t. II, p. 292 sqq. et Volney. l. I. p. 363. Qui deinde apud Eusebium ponuntur octo tyranni Medi, numero respondent Zoroastro ejusque successoribus septem, quos Syncellus regnasse dicit annos 190; apud Euseb. Arm. sunt anni 224, vel, ut in margine notatum est, ann. 243 (=189 + 45). Sequuntur reges undecim, qui quot annis regnaverint, in textu non legitur; lacunam Majus explevit ex marginis nota, ubi numerus 48. Fortasse in Græcis erat 45 (confusis siglis με' et μη'). Quod si est, anni 234 ita orti esse videntur, ut duarum dynastiarum tempora temere in unum sint conflata. Ceterum apud Syncellum de undecim Eusebii regibus altum est silentium. — Qui deinceps memorantur Chaldæi reges et Arabes, eorum apud Syncellum longe alia ratio est p. 90, C, et p. 92, A: ubi 7 recenset Chaldæos, qui regnant annis 225; deinde 6 Arabes regnantes per ann. 215. His tredecim regnis ex Syncelli computo expletur tempus, quod inter diluvium et regnum Assyriorum interjectum est. Nomina primi et secundi regis sunt Εὐχίσιος et Χωμάσθιλος, ut apud Berosum quoque primi successores Xisuthri nominantur. Hæc igitur ex aliis plane fontibus derivata sunt.

(2) Aucher. vertit: *Post quos annos etiam ipsam Semiramidem in Assyrios dominatam esse tradit.* Qui mox ponuntur anni 526 apte comparantur cum annis 520, per quos secundum Herodotum Assyrii regnasse dicuntur. Numerus regum: 45 fortasse corruptus est. Erroris occasionem præbere potuit numerus 245 qui in laterculo regum proxime antecessit.

11 a.

Syncell. p. 207, B: Ἀπὸ δὲ Ναβονασάρου τοὺς χρόνους τῆς τῶν ἀστέρων κινήσεως Χαλδαῖοι ἠκρίβωσαν, καὶ ἀπὸ Χαλδαίων οἱ παρ' Ἑλλήσι μαθηματικοὶ λαβόντες, ἐπειδὴ, ὡς ὁ Ἀλέξανδρος καὶ Βήρωσσός φασιν οἱ τὰς Χαλδαϊκὰς ἀρχαιολογίας περιειληφότες, Ναβονάσαρος συναγαγὼν τὰς πράξεις τῶν πρὸ αὐτοῦ βασιλέων ἠράνισεν, ὅπως ἀπ' αὐτοῦ ἡ καταρτίσις γίνεται τῶν Χαλδαίων βασιλέων.

Eusebius in Excerptis suis negligenter sane factis neque Nabonassari neque successorum ejus mentionem facit; omisit hæc omnia, ut ad ea prope-

raret, quæ cum Judæorum historia conjuncta sunt. Vide Niebuhr. *Kleine histor. Schiften* p. 195 sqq.

12.

Eusebius Arm. p. 19 ed. Mai:

Ejusdem Alexandri de Senecheribo deque Nabuchonosoro eorumque rebus gestis et strenuis facinoribus.

Postquam regno defunctus est Senecheribi frater, et post Hagesæ in Babylonios dominationem, qui quidem non expleto trigesimo die a Marudacho Baldane interemptus est [Aucher. vertit: Postquam regnasset frater Senecharibi et deinde postquam Acises in Babylonios dominatus esset, et mox triginta, quidem diebus regnum tenuisset, a Marodach Baldano occisus est], Marudachus ipse Baldanes tyrannidem invasit mensibus sex, donec eum sustulit vir quidam nomine Elibus, qui et in regnum successit. Hoc postremo tertium jam annum regnante, Senecheribus rex Assyriorum copias adversus Babylonios contrahebat, prælioque cum iis conserto, superior evadere: captumque Elibum cum familiaribus ejus in Assyriam transferri jubebat. Is igitur Babyloniorum potitus filium suum Asordanem (Asordanium Aucher.) eis regem imponebat; ipse autem in Assyriam reditum maturabat. Mox quum ad ejus aures rumor esset perlutus, Græcos in Ciliciam coactis copiis bellum transtulisse, eos protinus aggressus est, prælioque inlto, multis suorum amissis, hostes nihilominus profligavit: suamque imaginem, ut esset victoriæ monumentum, eo loco erectam reliquit: cui Chaldaicis literis res a se gestas insculpi mandavit ad memoriam temporum sempiternam. Tarsum quoque urbem ab eo structam ait ad Babylonis exemplar, eidemque nomen inditum Tharsin. Jam et reliquis Senecherimi (sic) gestis perscriptis, subdit eum annis vixisse regnantem octodecim, donec ei structis a filio Ardumuzane (1) insidiis extinctus est. Hæc Polyhistor [cf. Abyden. fr. 7].

Jam etiam tempora cum narratione divinarum librorum congruunt. Sub Ezechia enim Senecherimus regnavit, uti Polyhistor innuit annis octodecim: post quem ejusdem filius annis octo: tum annis viginti et uno Sannughes: itemque frater hujus viginti et uno: deinde Nabupaiassar (Nabuplasar Aucher.) annis viginti: denique Nabucodrossorus (2) tribus annis supra quadraginta: ita ut a Senecherimo ad Nabucodrossorum octoginta et octo anni excurrant. Jam si quis Hebræorum libros

11 a.

Inde a Nabonassaro tempora motus astrorum diligenter annotarunt Chaldæi, et a Chaldæis edocti Græcorum mathematici; quandoquidem ut Alexander et Berosus, Chal-

daicarum antiquitatum collectores, tradunt, Nabonassarum quæ de priorum regum rebus gestis exstabant collecta delevit, eo consilio, ut ab ipso regum Chaldæorum enumeratio inciperet.

scrutetur, paria dictis inveniet. Namque post Ezechiam residuis Judæis Manasses imperat Ezechiae filius quinque annis et quinquaginta (Regg. IV, 21, 1), deinde Amosus (sic pro Ammone Biblia Armeniaca) annis duodecim: tum Josias triginta annis et uno: postea Joachimus, sub cujus regni primordiis occupaturus Hierosolyma Nabuchodonosorus supervenit, captivosque Judæos Babylonem transtulit (c. 24, 1). Atqui ab Ezechia ad Nabuchodonosorum anni octo excurrunt et octoginta, quot nimirum Polyhistor ex historia Chaldaica supputavit.

3. His omnibus absolutis, pergit denuo Polyhistor res aliquot etiam a Senecheribo gestas exponere, deque hujus filio eadem plane ratione scribit qua libri Hebræorum, accurateque admōdum cuncta edisserit. Pythagoras sapiens fertur ea tempestate sub his regibus exstitisse (cf. Abydeni fr. 7). Jam post Sammughem imperavit Chaldæis Sardanapallus viginti annis et uno. (4) Is ad Asdahagem (Astyagem Aucher.) qui erat Medicæ gentis præses et satrapa, copias auxiliares misit, videlicet ut filio suo Nabucodrossoro desponderet Amuhiam e filiabus Asdahagis unam. (5) Deinde Nabucodrossorus dominatus est tribus annis supra quadraginta, qui et collecto exercitu impressionem faciens, Judæos, Phænices et Syros in servitutem redegit. Neque sane opus est me pluribus confirmare Polyhistorē item in his cum hebraica historia congruere. (6) Post Nabucodrossorum regnat ejus filius Amilmarudochus annis duodecim (deb. duobus), quem Hebræorum literæ Ilmarudochum appellant. Mox Polyhistor ait imperavisse Chaldæis Neglisarum annis quattuor: deinde Nabonedum annis septemdecim. Eo rege Cyrus Cambysis Babylonicam regionem copiis invasit, quicum Nabonedus certamine inuito, victus se fuga proripuit. Regnavit autem Babylone Cyrus annis novem, donec in planitie Daharum aliopraelio conserto periit. Tum imperium tenuit Cambyses annis octo: deinde Darius annis sex et triginta: deinde Xerxes ceterique Persarum reges.

Jam vero de Chaldæorum regno uti breviter distincteque tractat Berosus, ita prorsus loquitur et Polyhistor: ex quibus manifestum est, Nabuchodonosorum armata manu cepisse Judæos. Ab hoc autem ad Cyrum Persarum regem anni septuaginta constantur. — Postrema fragmenti pars ad librum tertium pertinet.

(1) *Ardamuzane*] in margine Ardamuzane; et quidem apud IV Reg. XIX, 37, et Josephum Antiquit. Jud. X, 1, Senecheribus interficitur a filiis Adremelecho et Sarasaro, qui a Chorenensi Hist. I, 22 dicuntur Adramelus et Sanasarus. • MAI.

Ad § 4 cf. Syncell. p. 210, B: Τοῦτον (Ναβοπαλάστρον τὸν πανέρα τοῦ Ναβουχοδονόσουρ) ὁ Πολύιστωρ Ἀλέξανδρος Σαρδανάπαλλον καλεῖ. πέμψαντα πρὸς Ἀστυάγην σατράπην Μηδίας καὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Ἀμυίτην (Ἀρωίτην Goar.) λαβόντα νύμφην εἰς τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ναβουχοδονόσουρ. Οὗτος στρατηγὸς ἐπὶ Σάρακος τοῦ Χαλδαίων βασιλέως σταλείς, κατὰ τοῦ αὐτοῦ Σάρακος εἰς Νίνον ἐπιστρατεύει· οὗ τὴν ἐφοδὸν ποιεῖς ὁ Σάρακος αὐτὸν σὺν τοῖς βασιλείοις ἐνέπρησε, καὶ τὴν ἀρχὴν Χαλδαίων καὶ Βαβυλῶνος παρέλαβεν ὁ αὐτὸς Ναβοπαλάσαρος, ὁ τοῦ Ναβουχοδονόσουρ πατήρ.

Narratio turbata. Ἀστυάγης Syncelli et *Asdahages* Eusebii idem esse videtur atque *Cyaxares rex* (σατράπης) *Medorum*, uti bene monet Niebuhr. *Kl. Schften* p. 207, ubi vide. Deinde Nabopalassarus non potest idem esse cum Sardanapallo, qui idem esse debet cum fratre Sammughis, uti postulant quæ apud Eusebium leguntur de tribus regnis Sammughis (an. 21), ejusque fratris (an. 21) et Nabopalassari (a. 20). Quodsi in seqq. Eusebius § 3 post Sardanapallum statim Nabucodrosorum regnasse dicit, id explicari nequit, nisi antiqua textus corruptione, qua Nabupolassaris mentio excidit. Itaque post verba: *Sardanapallus viginti annis et uno*, supplendum est: *et Nabupolassarus annis viginti*. Porro *Sardanapallus* et *Saracus* nomina unum eundemque regem Assyriorum Babyloniorumque designant, sive quod alterum nomen scripturæ compendio in alterum abiit, sive quod utrumque in usu fuit. Ipsa historia ex Abydeno (fr. 17) resingenda. Scilicet hoste adventante, Sardanapallus Nabopalassarum ducem miserat Babylonem. Is vero, defectionem ab Assyriorum rege moliens, cum Cyaxare sædus et cognationem contraxit, deinde bellum movit, Sardanapallumque ad incitas redegit, atque ita Babyloniz dominationem adeptus est.

[ad § 6] *annis duodecim* (16'); δύο (β') Josephus (v. fr. 14) C. Apion. I, 19 et Ant. Jud. X, 11, 2; Syncell. p. 226, A, et Canon astronom. V. Clinton. F. H. II, p. 388 not. h. ed. tert. Ibidem vide de reliquorum regum temporibus disputationem uberrimam.

De Senacheribo Berosum laudavit etiam Josephus loco nunc lacunoso in Antiq. Jud. X, 1, 4, p. 369 ed. Didot.: Ἀλλὰ καὶ Βηρωσσὸς ὁ τὰ Χαλδαϊκὰ συγγραφάμενος μνημονεύει τοῦ βασιλέως Σεναχηρίβου, καὶ ὅτι τῶν Ἀσσυρίων ἤρχε καὶ ὅτι πάσῃ ἐπιστρατεύσατο τῇ Ἀσίᾳ καὶ τῇ Αἰγύπτῳ λέγων οὕτως. ***

13.

Josephus Ant. Jud. X, 2, 2, p. 370 ed. Did.: Μνημονεύει δὲ τοῦ Βαβυλωνίων βασιλέως Βαβάδα Βη-

ρωσσός. Idem *Merodach Baladan* in LXX, vel ut Euseb. supra fr. 12 init., *Marudachus Baldanes*.

E LIBRO TERTIO.

14.

E libro tertio petita est postrema pars fragmenti duodecimi.

Josephus C. Apion. I, 19: Λέξω δὲ νῦν ἤδη τὰ παρὰ Χαλδαίοις ἀναγεγραμμένα καὶ ἱστορούμενα περὶ ἡμῶν, ἅπερ ἔχει πολλὴν ὁμολογίαν καὶ περὶ τῶν ἄλλων τοῖς ἡμετέροις γράμμασι. Μάρτυς δὲ τούτων Βηρωσσός, ἀνὴρ Χαλδαῖος μὲν τὸ γένος, γνώριμος δὲ τοῖς περὶ παιδείαν ἀναστρεφόμενοις, ἐπειδὴ περὶ τε ἀστρονομίας καὶ περὶ τῶν παρὰ Χαλδαίους φιλοσοφουμένων αὐτὸς εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐξήνεγκε τὰς συγγραφάς. Οὗτος τοίνυν ὁ Βηρωσσός ταῖς ἀρχαιοτάταις ἐπακολουθῶν ἀναγραφαῖς περὶ τε τοῦ γενομένου κατακλυσμοῦ καὶ τῆς ἐν αὐτῷ φθορᾶς τῶν ἀνθρώπων, καθάπερ Μωϋσῆς οὕτως ἱστοροῦκε· καὶ περὶ τῆς λάρνακος, ἐν ἣ Νῶχος ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς διεσώθη, προσενεχθείσης αὐτῆς ταῖς ἀκρωρείαις τῶν Ἀρμενίων ὄρων. Εἶτα τοὺς ἀπὸ Νῶχου καταλέγων καὶ τοὺς χρόνους αὐτοῖς προστιθείς, ἐπὶ Ναβοπαλάσσαρον παραγίνεται, τὸν Βαβυλῶνος καὶ Χαλδαίων βασιλέα, καὶ τὰς τούτου πράξεις ἀφηγούμενος λέγει, τίνα τρόπον πέμψας ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ ἐπὶ τὴν ἡμετέραν γῆν τὸν υἱὸν τὸν ἑαυτοῦ Ναβουχοδονόσορον μετὰ πολλῆς δυνάμεως, ἐπειδὴ περ ἀρεστώτας αὐτοὺς ἐπέθετο, πάντων ἐκράτησε, καὶ τὸν νῆον ἐνέπρησε τὸν ἐν Ἱεροσολύμοις, ὅπως τε πάντα τὸν πᾶρ ἡμῶν λαὸν ἀναστήσας εἰς Βαβυλῶνα μετόπισεν. Συνέβη δὲ καὶ τὴν πόλιν ἐρημωθῆναι χρόνον ἐτῶν ἑξήδηκοντα μέχρι Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως.

E LIBRO TERTIO.

14.

Jam vero ea nunc referam quae de nobis apud Chaldaeos literarum monumentis mandata sunt, quae cum libris nostris etiam super aliis rebus in plerisque consentiunt. Testis autem horum est Berossus, vir genere quidem Chaldaeus, iis vero non ignotus qui in literarum studiis versantur, quoniam scripta de astronomia et Chaldaeorum philosophia ipse Graecorum in usum edidit. Is igitur Berossus, antiquissimas sequutus historias, de diluvio et hominibus in eo percuntibus eadem plane ac Moyses narravit: simul et de arca in qua Noeus generis nostri princeps servatus est, ipsa scilicet in summitatem montium Armeniorum delata. Deinde ortus a Noeo enumerans et sua quibusque tempora assignans, ad Nabopalassarum tandem venit, Babylonis et Chaldaeorum regem, resque ab eo gestas memorans refert quemadmodum in Aegyptum et terram nostram misso filio suo Nabuchodonosoro multis cum copiis, postquam eos defecisse intellexit, omnes devicit, et templum Hierosolymitanum incendit, cunctumque gentis nostrae populum suis e sedibus excitatum Babylonem tulit. Unde et civitatem contigit desolatam mansisse annis LXX usque ad Cyrum

Κρατῆσαι δὲ φησι τὸν Βαβυλώνιον Αἴγυπτον, Συρίαν, Φοινίκην, Ἀραβίαν, πάντας δὲ ὑπερβαλλόμενον ταῖς πράξεσι τοὺς πρὸ αὐτοῦ Χαλδαίων καὶ Βαβυλωνίων βεβασιλευκότας. Εἴθ' ἐξῆς ὑποκαταβάς ὀλίγον ὁ Βηρωσσός πάλιν παρατίθεται ἐν τῇ τῆς ἀρχαιότητος ἱστοριογραφίᾳ· αὐτὰ δὲ παραθήσομαι τὰ τοῦ Βηρωσσῶ τοῦτον ἔχοντα τὸν τρόπον.

Verba Berosi, quae jam sequuntur, jam exscriptis in Ant. Jud. X, 11, p. 391 ed. Didot, ubi sic:

Μέμνηται δ' αὐτοῦ τῶν πράξεων καὶ Βηρωσσός ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Χαλδαϊκῶν ἱστοριῶν, λέγων οὕτως· « Ἀκούσας δ' ὁ πατὴρ αὐτοῦ Ναβοπαλάσσαρος ὅτι ὁ τεταγμένος σατράπης ἐν τε Αἴγυπτῳ καὶ τοῖς περὶ Συρίαν τὴν-κυλίην καὶ τὴν Φοινίκην τόποις ἀποστάτης αὐτοῦ γέγονεν, οὐ δυνάμενος αὐτὸς εἶναι κακοπαθεῖν, συστήσας τῷ υἱῷ Ναβουχοδονόσορῳ ὄντι ἐν ἡλικίᾳ μέρη τινὰ τῆς δυνάμεως, ἐξέπεμψεν ἐπ' αὐτόν. Συμμίξας δὲ Ναβουχοδονόσορος τῷ ἀποστάτῃ καὶ παραταξάμενος αὐτοῦ τε ἐκράτησε καὶ τὴν χώραν ἐκ ταύτης τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τὴν αὐτοῦ βασιλείαν ἐποίησατο. Ἦν δὲ πατὴρ αὐτοῦ Ναβοπαλάσσαρος συνέβη κατ' αὐτὸν τὸν κενὸν ἀρρωστήσαντι ἐν τῇ Βαβυλωνίῳ πόλει μεταλλάξαι τὸν βίον, εἶτη βασιλεύσαντι εἶχουσι καὶ ἐν. Αἰσθόμενος δὲ μετ' οὐ πολὺν χρόνον τὴν τοῦ πατρὸς τελευταίην Ναβουχοδονόσορος καὶ καταστήσας τὰ κατὰ τὴν Αἴγυπτον πράγματα καὶ τὴν λοιπὴν χώραν, καὶ τοὺς αἰγυπτίους Ἰουδαίους τε καὶ Φοινίκων καὶ Σύρων καὶ τῶν κατ' Αἴγυπτον ἐθνῶν συντάξας τισὶ τῶν φίλων μετὰ τῆς βερυτάτης δυνάμεως καὶ τῆς λοιπῆς ὠφελείας ἀνακομίζειν εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, αὐτὸς ἐρμήσας ὀλιγοσπὸς διὰ τῆς ἐρήμου παραγίνεται εἰς Βαβυλῶνα. Παραλαβὼν δὲ τὰ πράγματα διοικούμενα ὑπὸ τῶν Χαλδαίων καὶ διατηρουμένην τὴν βασιλείαν ὑπὸ τοῦ βελτίστου αὐ-

regem Persarum. Dicit insuper quod Babylonius tenuerit Aegyptum, Syriam, Phœnicen, Arabiam; quodque priores Chaldaeorum et Babyloniorum reges universos rebus a se gestis superarit. Deinde inferius paullo hæc iterum refert Berossus in Antiquitatibus: ipsa vero Berosi verba proferam, ad hunc modum se habentia.

Rerum autem a Nabuchodonosoro gestarum meminit etiam Berossus in tertio Historiæ Chaldaicæ libro, hisce verbis: « Quumque audisset pater ejus Nabopalassarus eum, qui in Aegypto et circa Cælen Syriam et Phœnicen constitutus fuerat, satrapen ab eo defecisse, ipse jam ferendis laboribus impar, filio Nabuchodonosoro adhuc juveni tradidit partem exercitus misitque ad illum bello persequendum. Nabuchodonosorus vero congressus cum illo, qui desciverat, acieque conserta, et eum vicil, et regionem ab hoc initio in regni sui dittonem redegit. At sub id tempus evenit ut Nabopalassarus pater, quum morbum contraxisset, in urbe Babyloniorum diem obiret supremum, postquam regnarat annis viginti et uno. Nabuchodonosorus vero, non multo post patris morte cognita, rebusque in Aegypto et reliqua regione ordinatis, et captivis ex Judæis et Phœnicibus et Syris et ex Aegypti populis commendatis suorum quibusdam amicorum, ut eos una cum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

ὑπὸ τῶν φίλων ἀπετυμπανίσθη. Ἀπολομένου δὲ τοῦτου συνελθόντες οἱ ἐπιβουλεύσαντες αὐτῷ κοινῇ τὴν βασιλείαν περιέβηκαν Ναβοννήδῳ τινὶ τῶν Ἰχ Βαβυλωνῶνος, ὄντι ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπισυστάσεως. Ἐπὶ τούτου τὰ περὶ τὸν ποταμὸν τεῖχη τῆς Βαβυλωνίων πόλεως ἐξ ὀπτῆς πλίνθου καὶ ἀσφάλτου κτεκοσμήθη. Οὕτως δὲ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἐν τῷ ἑπτακαιδεκάτῳ ἔτει, προεβληλυθὼς Κύρος ἐκ τῆς Περσίδος μετὰ δυνάμειν πολλῆς, καὶ καταστρεψάμενος τὴν λοιπὴν Ἀσίαν πᾶσαν, ὤρμησεν ἐπὶ τῆς Βαβυλωνίας. Αἰσθόμενος δὲ Ναβόννηδος τὴν ἐφοδὸν αὐτοῦ, ἀπαντήσας μετὰ τῆς δυνάμειν καὶ παραταξάμενος, ἠττηθεὶς τῇ μάχῃ καὶ φυγῶν ὀλιγοστός, συνεχλείσθη εἰς τὴν Βορσιππηνῶν πόλιν. Κύρος δὲ Βαβυλῶνα καταλαβόμενος, καὶ συντάξας τὰ ἐξω τῆς πόλεως τεῖχη κατασκάψαι, διὰ τὸ λίαν αὐτῷ πραγματικὴν καὶ δυσάλωτον φανῆναι τὴν πόλιν, ἀνέβουξεν ἐπὶ Βόρσιππον, ἐκπολιορκήσων τὸν Ναβόννηδον. Τοῦ δὲ Ναβόννηδου οὐχ ὑπομείναντος τὴν πολιορκίαν, ἀλλ' ἐγχειρήσαντος αὐτὸν, πρότερον χρῆσάμενος Κύρος φιλανθρώπων, καὶ δούς οἰκητήριον αὐτῷ Καρμανίαν, ἐξέπεμψεν ἐκ τῆς Βαβυλωνίας. Ναβόννηδος μὲν οὖν τὸ λοιπὸν τοῦ χρόνου διαγενόμενος ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ κατέστρεψε τὸν βίον. »

Plurima horum ex Josepho excerpisit Eusebius Chron. p. 29 sqq., P. E. IX, 11 et 40, p. 414 et 455; ex Eusebio Syncell. p. 220 sq. Cf. Africanus ap. Euseb. P. E. X, 10, p. 488, B, ubi : τοῦ δὲ Ναβουχοδονόσωρ μνημονεύει Βηρωσσὸς ὁ Βαβυλωνίος. Tatianus ap. eundem p. 493, A : Βηρωσσὸς... ἀφγείται τινὸς αὐτῶν (regum Babyl.) ὄνομα Ναβουχοδονόσωρ τοῦ συστρατεύσαντος ἐπὶ Φοίνικας καὶ Ἰου-

δαίους. — De Nabonedo cf. not. ad fr. 7 et Clinton. p. 372.

14 a.

Clemens Alex. Strom. I, p. 329 : Ἐν δὲ τῷ ζωδεκάτῳ ἔτει τῆς Σεδεκίου βασιλείας, Ναβουχοδονόσωρ, πρὸ τῆς Περσῶν ἡγεμονίας ἔτεσιν ἑβδομήκοντα, ἐπὶ Φοίνικας καὶ Ἰουδαίους ἰστράτευσεν, ὡς φησι Βῆρωσσος ἐν ταῖς Χαλδαϊκαῖς ἱστορίαις· Ἰόβας δὲ περὶ Ἀσσυρίων γράφων, ὁμολογεῖ τὴν ἱστορίαν παρὰ Βῆρωσσου εἰληφῆναι μαρτυρῶν τὴν ἀλήθειαν τάνδρι. V. Bœckh. Manetho, p. 334.

15.

Theophilus Antioch. Ad Autolyc. III, p. 139 ed. Par. : Ὅτι δὲ περὶ ὧν φάμεν χρόνων συνάδει καὶ Βῆρωσσος, ὁ παρὰ Χαλδαίους φιλοσοφῆσας καὶ μηνύσας Ἑλλῆσιν τὰ Χαλδαϊκὰ γράμματα, δεσ ἀκολούθως τινὰ εἶρηκε τῷ Μωυσεῖ περὶ τε κατακλισμοῦ καὶ ἑτέρων πολλῶν ἐξιστορῶν. Ἐπι μὲν καὶ τοῖς προφήταις Ἰερειμία καὶ Δανιὴλ σύμφωνα ἰχ μέρους εἶρηκε, τὰ γὰρ (1. γε) συμβάντα τοῖς Ἰουδαίοις ὑπὸ τοῦ βασιλέως Βαβυλωνίων, ὃν αὐτὸς ὀνομάζει Ἀβοβάσσαρον, κέκληται δὲ παρὰ Ἑβραίους Ναβουχοδονόσωρ. Μέννηται καὶ περὶ τοῦ ναοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις, ὡς ἔρημῶσθαι ὑπὸ τοῦ Χαλδαίων βασιλέως, καὶ δετι Κύρου τὸ δεύτερον ἔτος βασιλεύσαντος τοῦ ναοῦ τῶν θεμελίων τεθέντων, Δαρείου πάλιν βασιλεύσαντος τὸ δεύτερον ἔτος ὁ ναὸς ἑπετελέσθη.

16.

Clemens Alex. Protr. I, 5, p. 19 Sylb. : Ἀγάλματα μὲν θεῶν οὐ ξύλα καὶ λίθους ὑπειλήφρασιν ὡσπερ Ἑλλῆνες, οὐδὲ μὲν Ἰβιδας καὶ ἰχνεύμονας, καθάπερ

quum adhuc puer esset, regnum quidem tenuit menses novem; per insidias vero, quod multam indolis pravtatem præ se ferret, a necessariis suis cum cruciata interfectus est. Hoc autem percempto, quum inter se coiissent insidiatores ejus, communi consensu regnum defulere ad Nabonnedum quendam Babylonium, qui et ipse in eadem conjuratione fuerat. Hoc regnante Babylonis mœnia, quæ flumini adjacebant, ex cocto latere et bitumine splendidius ædificata sunt. Quum autem regni ejus annus decimus septimus ageretur, Cyrus ex Perside cum ingenti profectus exercitu, ac reliquum ejus Imperium populatus, in Babyloniam ipsam invasit. Quam ejus impressionem quum sensitset Nabonnedus, obviam egressus cum exercitu, acieque conserta pugna victus, et cum paucis fuga salutem quaerens, sese in Borsippenorum oppidum inclusum dedit. Cyrus autem, Babylone capta, constitutoque exteriora ejus urbis munimenta diruere, quod civitatem videret ad res novas mobilem, urbem vero expugnata difficilem, inde in Borsippum proficiscitur, Nabonnedum obsessurus. Nabonnedum autem, quum non tulisset obsidionem, sed prius sese dedidisset, perhumaniter habuit Cyrus, dataque ei ad habitandum Carmania, e Babylonia dimitti voluit. Et Nabonnedus quidem, reliquo tempore in ista regione exacto, diem obiit supremum. »

14 a.

Duodecimo anno Sedeciae regis Nabuchodonosor, septuaginta annis ante principatum Persarum, adversus Phœnices et Judæos bellum gessit, uti Berossus in Historiis Chaldaicis tradit. Juba autem de Assyriis scribens fatetur se a Berosso sumpsisse historiam, vera esse quæ ab eo dicuntur testificans.

15.

Verum quod attinet ad nostram computationem, bene nobis convenit cum Berosso, qui apud Chaldæos philosophatus est, et Chaldæas literas Græcis ostendit. Hic quoque quædam Moisi consona dixit de diluvio et de aliis multis. Etiam quædam tradidit, in quibus non dissentit a prophetis Jeremia et Daniele; nimirum conscripsit ea quæ Judæi perpassi sunt a Babyloniorum rege, quem ipse Athonsarum vocat, Hebræi vero Nahuchodonosor nuncupant. Idem declaravit, quomodo Chaldæorum rex solo æquaverit Hierosolymitanum templum; præterea ut secundo Cyri regis anno novi templi fundamenta sint jacta, et secundo Darii regis anno templum consummatum sit.

16.

Et si Persæ neque cum Græcis ligna et lapides, neque cum Ægyptiis ibidas et ichneumones, tamen cum philosophis

Αἰγύπτιοι, ἀλλὰ πῦρ τε καὶ ὕδωρ, ὡς φιλόσοφοι. Μετὰ πολλὰς μὲντοι ἕστερον περιόδους ἐτῶν ἀνθρωποειδῆ ἀγάλματα σέβειν αὐτοὺς Βήρωσος ἐν τρίτῃ Χαλδαϊκῶν παρίστησι, τοῦτο Ἀρταξέρξου τοῦ Δαρσίου τοῦ Ὠχοῦ εἰσῆγαγμένον, δε πρῶτος τῆς Ἀφροδίτης Ἀναίτιδος τὸ ἄγαλμα ἀναστήσας ἐν Βαβυλῶνι καὶ Σούσις καὶ Ἐκβατάνοις, Πέρσαις καὶ Βάκτροις καὶ Δαμασκῶν καὶ Σάρδεσις ὑπέδειξε σέβειν.

16 a.

Hesych. : Σαραχῆρω, παρὰ Βήρωσῶν ἡ κοσμη-
τρια τῆς Ἥρας.

TABULA REGUM QUI IN FRAGMENTIS BEROSI
MEMORANTUR.

10 reges ante diluuium, ab Aloro ad Xi- suthrum.	an. 432000	
EUECHOUS.	an. 2400.	} 86 reges. 34080
CHOMASBELUS.	an. 2700.	
84 alii reges.	an. 28980.	
8 tyranni Medi.	224 vel.	234
(Sec. Syncell. Zoroaster et septem ejus successores. an. 190)		
11 reges.	(sec. marg. an. 48)	•
49 reges Chaldæi.		458
9 reges Arabes.		245
45 reges (Assyrii).		526
PHULUS.		
SENECHARIBUS.		81
frater Senecharibi Hagisas per triginta circiter dies Marodach Baladanus, 6 menses Elibas 2 1/2 an. Asordanus, Senecharibi filius		} Babylonis præfecti et tyranni.
ASORDANUS; Senech. fil. (i. q. Asarhaddon)		
SAMMUGHES.		21
SARDANAPALLUS s. Sarasus, Sammughis frater (ultim. rex Assyrii).		21
NABOPALASSARUS.		20
NABUCODROSSOR, Nabopalassari fil.		43
AMILMABUDOCUS.		2
NERICLISARUS.		4
LABOROSOARCHODUS.	mensibus	9
NABONEDUS.	annis	17
CYRUS.		9
CAMBYSIS.		8
DARIUS.		36

ignem et aquam esse deorum simulacra putarunt. Quin et post aliquot sæcula deinde eos coluisse simulacra humana specie prædita, ostendit in tertio Chaldaicorum Berossus, eumque morem ab Artaxerxe Darii filio, Ochii vero patre, introductum fuisse: etenim primus statuam Veneris Anaitidis, quam Babylone, Susis et Ecbatanis posuisset, Persis et Bactris et Damasco et Sardis cæmulo suo præmonstravit esse colendam.

FRAGMENTA QUÆ AD ASTRONOMIAM ET
ASTROLOGIAM SPECTANT.

17.

Vitruvius IX, 1 (4): *Berosus, qui, a Chaldaeorum civitate sive natione progressus, in Asla etiam disciplinam patefecit, ita est professus, (lunam) plam esse ex dimidia parte candentem, reliqua habere cæruleo colore. Quum autem cursum itineris sui peragens subiret orbem solis, tunc eam radiis et impetu caloris corripit, convertique candentem propter ejus proprietatem luminis ad lumen. Quum autem ea evocata ad solis orbem superiora spectet, tunc inferiorem partem ejus, quod candens non sit, propter aeris similitudinem obscuram videri. Quum ad perpendicularum exstet, ad ejus radios totum lumen ad superiorem speciem retineri et tunc eam vocari primam. Quum præteriens vadit ad orientis cæli partes, relaxari ab impetu solis, extremamque ejus partem candentiæ oppido quam tenui linea ad terram mittere splendorem, et ita ex eo eam secundam vocari. Quotidiana autem versationis remissione tertiam, quartam in dies numerari. Septimo die sol quum sit ad occidentem, luna autem inter orientem et occidentem medias cæli teneat regiones, quod dimidia parte cæli spatium distet a sole, item dimidiam candentiæ conversam habere ad terram. Inter solem vero et lunam quum distet totum mundi spatium, et luna orientis orbem solis retrospiciens quum transit ad occidentem, eam quod longius absit a radiis remissam, quarta decima die plena rota totius orbis mittere splendorem, reliquosque dies decrecentia quotidiana ad perfectionem lunaris mensis, versationibus et cursu, a sole revocationibus subire totam, radiosque ejus etiam menstruas dierum efficere rationes.*

18.

Stobæus Eclog. phys. p. 552 ed. Heer.: Βήρωσος ἡμιπύρωτον σφαῖραν τὴν σελήνην (εἶναί φησιν).
Id. ibid. p. 556: Βήρωσος ἴδιον αὐτὴν (τὴν σελήνην) ἔχειν φῶς.

19.

Plutarch. De placit. phil. II, 29 p. 891, E: Βήρωσος κατὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐπιστροφήν τοῦ ἀπυρώτου μέρους (sc. lunam deficere ait). Eadem

18.

Berosus lunam esse ait globum dimidia sua parte ignitum.
— Berosus lunam propriam sibi lucem habere dicit.

19.

Berosus obversa nobis parte ignis experte lunæ fieri eclipsam ait.

Euseb. P. E. XV, 51, p. 848 D; Stobæus Ecl. phys. p. 558.

20.

Vitruvius IX, 6 (9) : *Hemicyclium excavatum ex quadrato ad enclimaque succisum Berosus Chaldæus dicitur invenisse, scaphen sive hemisphaerium Aristarchus Samius.*

21.

Seneca Nat. Qu. III, 29 : *Quidam existimant terram quoque concuti, et disrupto solo nova fluminum capita delegere, quæ amplius ut e pleno profundant. Berosus, qui Belum interpretatus est, ait cursu ista siderum fieri, et adeo quidem id affirmat, ut conflagrationi atque diluvio tempora assignet. Arsura enim terrena contendit, quando omnia sidera, quæ nunc diversos agunt cursus, in cancrum convenerint, sic sub eodem posita vestigio, ut recta linea exire per orbem omnium possit; inundationem futuram, quum eadem siderum turba in capricornum convenerit. Illic solstitium, hinc bruma conficitur; magnæ potentie signa, quando in ipsa mutatione anni momenta sunt.*

22.

Plinius H. N. VII, s. 57 : *Epigenes apud Babylonios DCCXX annorum observationes siderum coctilibus Intercolis inscriptas docet, gravis auctor imprimis; qui minimum Berosus et Critodemus CCCCLXXX (alii CCCXC) annorum. Ex quo apparet æternum literarum usum. — V. Ideler. Chronol. I, p. 215 sq. Annos illos Berosi intellige annos magnos s. periodos, aut cum Perizonio statuendum est excidisse signum M. Cf. Cicero De divin. I, 19 : Contemnamus etiam Babylonios... aut stultitiæ aut vanitatis aut imprudentiæ, qui CCCCLXX millia annorum, ut ipsi dicunt, monumentis comprehensa continent. Diodorus II, 31 : Ἐτῶν γὰρ ἑπτὰ τε καὶ τεσσαράκοντα μυριάδας καὶ τρεῖς ἐπὶ ταύταις χιλιάδας (473000) εἰς τὴν Ἀλεξάνδρου διὰ βασιν γεγονέναι καταριθμοῦσιν (Chaldæi), ἀφ' οὗ τοῦ παλαιῶν ἤρξαντο τῶν ἀστέρων τὰς παρατηρήσεις ποιῆσθαι. African. ap. Syncell. p. 17 : Τὸν τῶν Χαλδαίων λῆρον, τὸν τῶν τεσσαράκοντα ὀκτὼ μυριάδων, τί δεῖ λέγειν; Quatenus nos Berosi numeros traditos accepimus, summa conflatur annorum circiter 468000. Diversa plane leguntur ap. Syncellum et Euseb. in fragm. 1 init. — Critodemi ἀποτελέσματα citantur in cod. Colbert. 2069. Lambec. VII, p. 261, 284, et a Julio Firmico et Vettio Valente,*

uti notat Fabricius in Bibl. Gr. tom. II, p. 511 coll. p. 510.

23.

Idem VII, 50 : *Epigenes centum duodecim annos impleri negavit posse; Berosus excedi centum septemdecim.*

Censorin. De die nat. c. 17 : *Epigenes in centum duodecim annis longissimam vitam constituit, Berosus in centum sedecim.*

Epigenes ille Byzantius dicitur ap. Censorin. c. 7. Eundem laudant Seneca Qu. Nat. VII, 3; Stobæus Ecl. I, 29; Plutarch. De plac. phil. III, 2, 7 (Ἐπιγίνης πνεύματος ἀναφορὰν γεωμετρῶς περιωμένου sc. τὸν κομητὴν εἰναι φησιν). Reponendus etiam, monente Lobeckio in Aglaoph. p. 341, ap. schol. Apoll. Rh. III, 1378, ubi vulgo : Περὶ οὗ (sc. τοῦ πυρόεντος ἀστέρος) Περιγίνης ἰν τοῖς Χαλκιδικαῖς (vv. dd. correx. Χαλδαῖκοις) περὶ τῶν μαθημάτων, προειπὼν περὶ τῶν πλανήτων κτλ. e cod. Par.; vulgo Περ. ἐν τῷ περὶ τῆς Χαλκιδικῆς τῶν μαθηματικῶν. Ceterum Byzantius Epigenes fortasse idem quem Rhodium dicit Plinius in Ind. auct. ad lib. VIII. X. XIV. XV. XVII, XVIII, quemque laudat XXXI, s. 21 (*Epigenes aquam, quæ septies putrefacta purgata sit, perhibet amplius non putrescere*).

22.

Vitruvius IX, 4 (7) : *Cetera ex astrologia, quos effectus habeant signa duodecim, stellæ quinque, sol, luna ad humanæ vitæ rationem, Chaldæorum ratiocinationibus est concedendum, quod propria est eorum genethliologæ ratio, ut possint ante facta et futura ex ratiocinationibus astrorum explicare. Eorum autem inventiones, quas scriptis reliquerunt, qua solertia quibusque acuminibus et quam magni fuerint, qui ab ipsa natione Chaldæorum profluxerunt, ostendunt. Primusque Berosus in insula et civitate Co consedit, ibique aperuit disciplinam. Postea studens Antipater itemque Achinapoliis, qui etiam non e nascentia, sed ex conceptione genethliologæ rationes explicatas reliquit.*

25.

Plinius H. N. VII, 37 : *Variarum artium scientiæ innumerabiles enituerunt, quas tamen attingi par sit florem hominum libantibus. Astrologia Berosus, cui ob divinas prædictiones Athenienses publice in Gymnasio statuum inaurata lingua statuere.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

θείας, ὡς δὴ λόγος ἐστίν· γέγραφε γὰρ Ἑλλάδι φωνῇ τὴν πάτριον ἱστορίαν, ἰκ τῶν ἱερῶν, ὡς φησὶν αὐτὸς, μεταφράσας καὶ πολλὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐλέγχει τῶν Αἰγυπτιακῶν ἐπ' ἀγνοίας ἰψευσμένον. — Idem ibid. c. 26 : M. δ τὴν Αἰγυπτιακὴν ἱστορίαν ἐκ τῶν ἱερῶν γραμμάτων ἑρμηνεύειν ἐπισημασμένος (fr. 52). — Eusebius P. E. p. 44, C : Πᾶσαν μὲν οὖν τὴν Αἰγυπτιακὴν ἱστορίαν εἰς πλάνος τῆς Ἑλλήνων μεταλήψε φωνῆς, ἰδίως δὲ τὰ περὶ τῆς κατ' αὐτοὺς θεολογίας Μανεθῶς ὁ Αἰγύπτιος ἐν τῇ ἢ ἔγραψεν ἱερᾷ βίβλῳ καὶ ἐν ἑτέροις αὐτοῦ συγγράμμασι.

Historiarum opus tres complectebatur libros, quorum primo auctor recensuit tempora mythica sive quæ de deorum et semideorum regnis ferebantur, et deinceps priores undecim dynastias regum mortalium; libro secundo continebantur sequentes dynastiae octo (XII—XIX), quarum prima Sesostride rege celeberrima est, postrema Sesostri-Ramesse inclaruit; reliquas undecim dynastias vel duodecim (XX—XXX vel XXXI) usque ad postremum regem Ægyptium vel usque ad Alexandri dominationem exhibebat liber tertius (*). Sed de his antequam accuratius exponamus, videndum est de opere quod Βίβλος Σώθιος inscribatur. Quæ de eo comperta habemus, uni debemus Syncello. Is enim postquam de Berosi chronologia Chaldaica verba fecit, ad Ægyptiorum tempora se convertens pergit hunc in modum p. 40, A :

Πρόκειται δὲ λοιπὸν καὶ περὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων δυναστείας μικρὰ διαλαθεῖν ἐκ τῶν Μανεθῶ τοῦ Σεβεννύτου, ὃς ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἀρχιερεὺς τῶν ἐν Αἰγύπτῳ εἰδωλείων χρηματίσας ἐκ τῶν ἐν τῇ Σηριαδικῇ γῆ κειμένων στήλων ἱερᾷ φησὶ διαλέκτῳ καὶ ἱερογραφικοῖς γράμμασι κεκαρκτηρισμένον ὑπὸ Θῶθ τοῦ πρώτου Ἑρμοῦ, καὶ ἑρμηνεύθεισῶν μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἐκ τῆς ἱερᾶς διαλέκτου εἰς τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν (εἰς τὴν κοινὴν φωνὴν ἢ διάλεκτον?), γράμμασι ἱερογλυφικοῖς, καὶ ἀποθεθεισῶν ἐν βίβλοις ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοδαίμονος υἱοῦ τοῦ δευτέρου Ἑρμοῦ, πατὴρ δὲ τοῦ Γάτ ἐν τοῖς ἀδύτοις τῶν ἱερῶν Αἰγύπτου, προσεφώνησε τῷ αὐτῷ Φιλαδέλφῳ βασιλεῖ δευτέρῳ Πτολεμαίῳ ἐν τῇ Βίβλῳ τῆς Σώθιος γράφων ἐπὶ λέξεως οὕτως :

Ἐπιστολὴ Μανεθῶ τοῦ Σεβεννύτου πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Φιλάδεφον.

• Βασιλεῖ μεγάλῳ Πτολεμαίῳ Φιλαδέλφῳ σεβαστῷ Μανεθῶ ἀρχιερεὺς καὶ γραμματεὺς τῶν κατ' Αἴγυπτον ἱερῶν ἀδύτων, γένει Σεβεννύτης ὑπάρχων Ἡλιουπολίτης, τῷ δεσπότῃ μου Πτολεμαίῳ χαίρειν. •

• Ἡμᾶς δεῖ λογιζέσθαι, μέγιστε βασιλεῦ, περὶ πάντων

(*) Dynastia XXXI reges Persarum recensens, quæ post Neclanebum usque ad Alexandri tempora regnarunt, probabiliter non ab ipso Manethone profecta, sed ab aliis addita est.

ῶν ἂν βούλη ἡμᾶς ἐξετάσει πραγμάτων. Ἐπιζητοῦντί (οὖν addit Boeckh.) σοὶ περὶ τῶν μελλόντων τῷ κόσμῳ γίνεσθαι καθὼς ἐκέλευσάς μοι παραφανήσεται σοὶ ἐμαθὸν ἱερᾷ βίβλῳ γραφέντα ὑπὸ τοῦ προπάτορος τρισμεγίστου Ἑρμοῦ. Ἐρωτό μοι, δεσποτά μου βασιλεῦ. •

Ταῦτα περὶ τῆς ἑρμηνείας τῶν ὑπὸ τοῦ δευτέρου Ἑρμοῦ βιβλίων λέγει. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ περὶ ἑθνῶν Αἰγυπτιακῶν πέντε ἐν τριάκοντα δυναστείαις ἱστορεῖ, κτλ. (v. fr. 2).

Igitur Ptolemæus Philadelphus e Manethone petiverat, ut de satis mundi futuris ipsum edoceret. Postulatis obtemperans Manetho libros Hermeticos recondita sapientia refertos adiit, et quæ ex iis didicit, ea ipse consignavit libro, quem inscripsit De periodo Sothiaca. Jam quum satis constet astrologos mundi et initium et interitum et epochas præcipuas metiri solitos esse ex cyclis quibusdam astronomicis, dubitari vix potest eundem in finem Manethonem quoque adhibuisse periodum Sothiacam.

Verum enimvero dudum viri docti perspexerunt librum hunc Sothiacum ævi senioris esse factum, cui auctor nomen Manethonis et epistolam ad Ptolemæum scriptam præfigens, speciem antiquitatis conciliare studuerit. Fraudem clamant verba epistolæ. Nam istud Πτολεμαίῳ Φιλαδέλφῳ Σεβαστῷ manifesto prodit tempora imperatorum Romanorum. Porro Hermetæ epitheton τρισμέγιστος a Ptolemæi II temporibus alienum esse videtur. Primum ejus exemplum in Rosettana demum inscriptione occurrit, frequentissime autem nomen istud usurpatur in Hermeticis libris, quorum plurimi tertio post Christum sæculo sunt compositi. Iisdemque fere temporibus nostram quoque epistolam assignandam esse suspicantur viri clarissimi Letronnius (*Recueil des Inscr. gr. et lat. de l'Égypte*, tom. I, p. 206, 283 sqq.) et Boeckhius (*Manetho u. die Hundsternperiode*, Berlin 1845, p. 15). Præterea nullam Ægyptus habet γῆν Σηριαδικήν, nullum novit diluvium, neque duos Hermetes vetus Ægyptiorum mythologia agnoscit (*). Salis hinc intelligitur Σώθιος librum, de

(*) Omnia hæc ex Asiatica mythologia in Ægyptiacam sunt translata. Quemadmodum apud Nostrum Agathodæmon interpretatur Thothis monumenta literaria, sic apud Berosum Annodotus secundus explicat literas sacras, quas Oannes ante diluvium condiderat. Similiter apud P'ænices Surnubelus apparuit, ut scripta Taauti (i. q. Θῶθ) exponeret. Taaut apud Josephum (A. J. I, 2, 3) in Seth regem abiit, qui ne literæ vi aquarum destruerentur, stelas effigatas posuit κατὰ γῆν τὴν Σηριάδ (Cf. Eustath. Hexam. p. 27). — Signa sacra (ἱερογραφικά; quod non multo in ἱερογλυφικά), quæ Totli apud Manethonem stelis inculpsit, tanquam ignota prorsus Ægyptiis mortalibus cogitari debent, adeo ut deo interprete opus esset

quo Syncellus loquitur, haud magis ad Manethonem nostrum pertinere quam carmina Ἀποταλαματικά, quæ item ex Hermeticis stelis fluxisse itemque Ptolemæo (Philadelpho) a Manethone dedicata esse feruntur (*). V. Apotelesm. lib. V init. :

Ἐξ αὐτῶν ἱερῶν βιβλῶν, βασιλεῦ Πτολεμαίε,
καὶ κρυφίω στήλων, ἃς εἴρατο πάνσοφος Ἑρμῆς.

Ceterum ad Sotheos librum probabiliter referenda sunt quæ Iamblichus (De Myst. VIII, 1) de rerum initiis disserens assertit hæc : Τὰς μὲν οὖν θλας (sc. ἀρχὰς Ἑρμῆς) ἐν ταῖς δισμυρίασι βίβλοις, ὡς Σέλευκος ἀνεγράψατο, ἢ ἐν ταῖς τρισμυρίασι τε καὶ ἑξακισχίλιαις καὶ πεντακοσίαις καὶ εἴκοσι πέντε (36525 = 25 × 1461), ὡς Μανθεῦς ἱστορεῖ, τελείως ἀνέδειξεν. Cf. Bæckh. p. 16. Tot igitur volumina Hermes scripsit, quot annos periodi Sothiacæ viginti quinque continent, atque regno Ægyptiorum tribuit auctor Chronici Veteris.

Jam vero Syncellus postquam apposita epistola nos de argumento Sotheos libri edocuit, pergit hunc in modum : Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ περὶ τῶν ἰθῶν Αἰγυπτιακῶν πέντε ἢ τριάκοντα δυναστείας ἱστορεῖ, τῶν λεγομένων παρ' αὐτοῖς θεῶν καὶ ἡμιθέων καὶ νεκύων καὶ θνητῶν. Secundum hæc igitur Pseudo-Manetho non modo περὶ τῶν μελλόντων τῷ κόσμῳ γίγνεσθαι exposuit, sed etiam rerum præteritarum rationem habuit atque tempora, per quæ regnum Ægyptiorum steterit, singillatim recensuit. Eamque fuisse Syncelli sententiam vel inde concludas, quod sic demum perspicitur, cur omnino auctor de temporibus Ægyptiorum disputaturus, τῆς Σώθιος βιβλίου mentionem fecerit. At num vere res ita se habeat, an Syncellus, iis quæ in fonte suo (in Pannodoro, puta) reperit, perperam intellectis, diversa prorsus opera, Pseudo-Manethonis scilicet de Sothide librum atque Manethonis libros tres Αἰγυπτιακῶν, in unum temere conjunxerit, a plerisque dubitatum est. Ego cur hoc loco fidem Syncelli et iudicium suspectemus, nihil video.

qui sensus earum notis literis hieroglyphicis exprimeret. Fusc ac doctissimo de his disseruit Movers. (Untersuchungen über die Religion u. d. Gottheiten der Phœnizier mit Rücksicht auf die verwandten Culte der Carthager, Ægypter, etc. Bonn. 1841, p. 103 sqq. et passim). Cf. Ideler. Hermapion. Append. p. 5; Bæckh. l. l. p. 17. — Ceterum hæc si sola exstarent, juniorem Σώθιος βιβλίου originem haud probarent, quum parum liqueat, quousque Ptolemæi II ætate docti theologi in conjungendis variarum gentium mythologumenis progressi sint. Cui quidem fabularum mistioni inde ab Alexandri temporibus tum totius orbis terrarum conditio, tum imprimis studia Ptolemæorum magnopere favebant.

(*) De auctoribus eorum (neque enim ab una manu omnia profecta sunt) v. Axt. et Rigler. in edit. Ἀποταλασμ. (Coloniæ 1832) p. XXXIV. Cf. Hengstenberg. Die Bücher Moses und Ägypten, p. 219.

Facile equidem concedo tibi Sothidis libro cum Manethonis opere historico nihil esse commune, quamquam ipse etiam Manetho in historiis suis de periodo Sothiaca, cujus non poterat non rationem habere, exposuerit. Quid vero cogit, ut apud Syncellum l. l. de Manethonis Αἰγυπτιακοῖς cogitemus? Nonne complures dynastiarum laterculi sub Manethonis nomine circumferebantur? Horum igitur unus etiam Sotheos libro vel insertus vel adjectus fuerit, eo haud dubie consilio, ut ostenderet auctor, quamnam vim periodus illa Sothiaca in conversiones rerum humanarum exerceret. Unde consequitur tempora Ægyptiorum in eo libro ita fuisse adornata, ut certum quendam periodorum numerum explerent (*). Ex hac igitur parte Chronicon Pseudo-Manethonianum componere licet cum Chronico Vetere, in quo regna deorum et mortalium comprehenduntur dynastiis triginta, annis vero 36525 sive 25 + 1461. Quapropter si Syncellus p. 51 de Vetere hoc Chronico verba faciens dicit : Φέρεται παρ' Αἰγυπτίοις παλαιόν τι χρονογραφεῖον ἐξ οὗ καὶ τὸν Μανθεῶ πεπλανῆσθαι νομίζω, et paullo post : Ὁ γὰρ παρ' Αἰγυπτιακοῖς ἐπιστημώτατος Μανθεῶ περὶ τῶν αὐτῶν λ' ἐνασσειῶν γράψας, ἐκ τούτων ἐηλαδὴ λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, κατὰ πολὺν διαφωνεῖ περὶ τοὺς χρόνους περὶ ταῦτα : facilis conjectura est referenda hæc esse ad Pseudo-Manethonem, τῆς Σώθιος βιβλίου auctorem. Idque vel eo confirmatur, quod Pseudo-Manetho, eodem modo quo Vetus Chronicon, triginta dynastiis et mortalium et immortalium regna comprehendisse dicitur, dum veri Manethonis triginta dynastiæ non nisi ad mortales pertinent. Porro ut in Vetere Chronico recensentur mortalium et immortalium generationes 113, sic etiam Pseudo-Manetho totidem generationes numerasse dicitur, teste Syncello l. l. Ulterius hæc paullo infra prosequemur. Nunc hoc unum monuisse referebat, Sotheos librum sequioris esse ætatis, neque ullo modo cum Manethonis libris tribus Αἰγυπτιακῶν conjungendum.

Ceterum si Sotheos libri auctorem Pseudo-Manethonem modo appellavi, non ita tamen hoc intelligas, quasi reliqua quæ ex Manethone traduntur, omnia vere Manethoniana essent. Immo quæ ex Αἰγυπτιακῶν libris apud Josephum, Africanum, Eusebium, Syncellum citantur, tantopere inter se differunt, ut nemo non videat dynastiarum adorationem numerosque regnorum anno-

(*) Cf. Scaliger. ad Euseb. p. 408 : « Videntur Ægyptii annorum suorum epocham certissimam ἀπὸ τῆς Σωθιακῆς περιόδου repetivisse, ut manifesto colligitur ex Clemente Alex. (Strom. I, p. 355), neque dubito τὴν Σώθιος βιβλίον τοῦ Μανθεῶ ab eodem initio regum suorum dynastias deduxisse. »

rumque apud alios fuisse alia. Quid, quod nihil horum omnium sinceri sigillo ita est notatum, ut pro vere Manethoniano cordatior aliquis venditare id ausit. Causæ hujus varietatis quænam fuerint, in universum satis patet, quamquam de singulis quibusque rationem reddere haud possis. Videlicet Judæi et Christiani atque fortasse etiam Helladici Χρονικῶν auctores Ægyptias Manethonis historias mutando et interpolando cum sui quisque populi chronologia conciliare studebant. Probant hæc auctoris nostri famam et auctoritatem, exinde illam derivandam, quod primus Manetho exstitit Ægyptius et inter Ægyptios sacerdos, qui ex templorum ἀναγραφαῖς continuam aliquam regum omnium seriem in usum Græce loquentium contexerit, idque cum religiosa ista et pæne dixerim fastidiosa ἀκριβείᾳ, quæ non annos solum Ægyptii notant sed menses quoque diesque, quibus singuli regnarint : quid, quod in papyro Turinensi vel deorum regna ad mensem atque diem exputantur. Deinde vero reliquiarum color varius viam ostendit quæ in tractatione earum sit ineunda. Nimirum ante omnia anquiri debet quænam hujus operis quasi recensiones earumque indoles fuerint. Quod negotium rite quidem ab omni parte peragi nequit ob fragmentorum rationem mancā atque raritatem. Sed tanto curiosius premenda sunt pauca illa quæ cognoscere adhuc licet. Igitur recenseamus auctores, qui Manethoniana nobis servarunt.

Antiquissimus eorum Flavius est *Josephus*. Quæ apud hunc e Manethone traduntur omnia pertinent ad pastorum regna et ad subsequentes duas dynastias, cum Judæorum historia illas conjunctas (fr. 42. 50. 52). Hæc sola supersunt fragmenta, quæ de forma operis Manethoniani nos edoceant. Nam sæpius ipsa verba auctoris eaque sat multa exhibentur. Unde discimus primum non substitisse Manethonem in recensendis regum nominibus annisque, sed continuam Ægyptiorum texuisse historiam sermone simplici et perspicuo; deinde vero regnorum singulorum non annos modo sed menses etiam et dies enotatos fuisse ex more Ægyptio. Africanus et Eusebius non nisi annos integros ponunt. Qua in re num ita certe egerint, ut summæ annorum nihil tamen a Manethonianis calculis differrent, jure tu quæras. Denique monendum est reges ad plures dynastias pertinentes ipsissimis verbis Manethonis recenseri absque ulla dynastiæ distinctione. Aut igitur Josephus mentionem earum omisit, aut Manetho seorsum dynastiæ laterculos exhibuit (*). — Jam vero, ut illuc rever-

tar, vel Josephi ætate τὰ Αἰγυπτιακὰ Manethonis variis modis interpolata esse, vel diversas eorum recensiones exstitisse, apparet. Etenim Josephus (C. Ap. I, 14. fr. 42) postquam e Manethone narravit *Hyksos* nomen significare βασιλεῖς ποιμένας (qui Arabes fuerint), addit : 'Εν δ' ἄλλω ἀντιγράῳ (sc. εὗρον) οὐ βασιλεῖς σημαίνεσθαι, ... ἀλλὰ αἰχμαλώτους δηλοῦσθαι ποιμένας. Eandem interpretationem mox iterum memorat his verbis : 'Εν ἄλλῃ δὲ τινι βίβλῳ τῶν Αἰγυπτιακῶν Μανεθῶν τοῦτό φησιν ἔθνος τοὺς καλουμένας ποιμένας αἰχμαλώτους ἐν ταῖς ἰσραῖς αὐτῶν βίβλοις γεγράφθαι. In his illud ἄλλο ἀντίγρανον (sc. Αἰγυπτιακῶν) vel, uti deinceps minus perspicue dicit, ἄλλη τις Αἰγυπτιακῶν βίβλος, significat : *aliud τῶν Αἰγυπτιακῶν exemplar*, quod continebat quæ in aliis exemplaribus non legebantur. Dubium autem vix est quin narratio ista de Hyksos regibus utpote captivis (quam probat Flavius, quoniam ad Josephum ejusque fratres apte referri possit) a Judæo Alexandrino in libros Manethonis illata sit. Contra ab adversario Judæorum profecta et Manethonianis inserta Bœckhius probabiliter censet ea quæ fr. 52 leguntur de Judæis λεπτῶν πλῆθει sub Amenophi rege Ægypto expulsis. Quia in narratione Josephus ait Manethonem non secutum esse τὰς Αἰγυπτίων ἀναγραφάς, sed ipsum sateri narrare se τὰ μυθεύόμενα περὶ τῶν Ἰουδαίων vel τὰ ἀδεσπότης μυθολογούμενα. — Igitur quum Josephum diversas ejusdem operis recensiones adhibuisse videamus, hinc cetera quoque explicanda putaverim quibus pugnantia inter sese profert. Sic e singulis regnis dynastiæ XVIII apud Josephum (fr. 50) summam colligimus annorum 333; neque librariorum errorem numeris inesse ex collato Eusebio et Syncello intelligitur; contra ipse Josephus duobus locis summam ponit annorum 393. Quod ipsum ne Josephi calculis vitiosis, sed mixtioni computorum tribuamus, vel illud suadere videtur, quod proxime ad numerum 393 accedit auctor Syncelli, qui annos 398 exputat.

Josephum excipit *Africanus*, qui Manethonianos

princeps. Vide *Bulletin universel* 1824, N° 6. Scriptum esse temporibus dynastiæ XIX propterea censent quod in obversa papyri parte computa quædam exstant, in quibus *Ramsis Magni* mentio sit, deinde vero quod regnum nomina, quæ erui adhuc possunt, omnia ad priores dynastias I—XVII pertinere videntur. Seiffertus anno 1826 reliquias reperit nominum 200 et ullis. Primitus fuisse videntur circa 250. Lepsius qui summo studio centones papyri coagmentavit pristinumque ad ordinem revocavit, inter mortales reges numerat 31, qui pertineant ad dyn. I—V, 20 qui sint dyn. VI—XII; 65 qui referendi sint ad pastorum tempora sive ad dyn. XIII—XVII. Quæ de deorum regnis leguntur, suo loco indicabimus. V. Lepsius, *Urkunden* tab. III sqq., Bunsen l. l. p. 82 sqq.; Bœckh. l. l. p. 114 ibique citatos, Champollion sen. in *Nouvelle revue encyclopédique*, 1816, N° 2.

(*) Talem dynastiæ regum Æg. ἀναγραφὴν continebat papyrus Turinensis, cujus centones supersunt. Documentum hoc anno 1824 detexit Champollion, Ægyptologorum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

dum igitur est haud dubie, Eusebianis excerptis aliam quandam Manethoniani operis recensionem subesse. Hæc vero, nisi egregie fallor, eadem erat, ex qua laterculi Panodori et Veteris Chronici et ipsius Syncelli promanarunt.

Panodorus et Annianus, monachi Ægyptii, sæculi quinti, in Chronographiis suis hoc maxime allaborasse videntur, ut Chaldaicam et Ægyptiam chronologiam cum Judaica conciliarent. Certe ex Syncello discimus quomodo Panodorus annos 432,000, quos Chaldaicis regibus antediluvianis Berosus assignat, ad annos 1183 $\frac{1}{2}$, revocaverit, qui numerandi sint ab mundi anno 1157 usque ad annum 2241, sive usque ad annum qui e Judæorum Alexandrinorum computo proxime antecedit diluvium. (*) Ad eosdem vero annos 1183 Panodorus revocavit etiam annos quos deorum et semideorum dynastiis apud Manethonem (fr. 2) assignari dicebat. Manetho vero, quem Panodorus intellexit, ille est, qui Sotheos librum composuit, uti ex tenore disputationis Syncellianæ patet. Supra jam monui Manethonem hunc ita rem adornasse, ut triginta dynastiæ non essent mortalium (ut apud Manethonem Africani et Eusebii), sed et mortalium et immortalium, sicuti in Chronico Vetere. Jam ex Syncello docemur Panodorum numerasse deorum dynastias sex, semideos vero in duas dynastias distinxisse. Igitur, immortalium dynastiæ quum octo sint, mortalibus relinquuntur

schen Gewirre alles dessen, was die verschiedenen Schriftsteller auf Manetho zurückführen, kaum ein anderer Ausweg finden lassen als anzunehmen, das Manethonische Werk, dem die Auszüge entlehnt sind, habe den Anfertiger der letzteren in einer Gestalt oder in Gestalten vorgelegen, vermöge deren das Verschiedenste daraus entnommen werden konnte. Mag nun auch Manetho selber hier und da verschiedene Meinungen angeführt haben, so genügt dieses gewiss doch nicht, um daraus all die verschiedenen Angaben zu erklären: vielmehr muss sein Werk vielfach interpolirt, ja es müssen äußerst abweichende Ausgaben oder Recensionen davon gemacht worden sein, für welche es weder an Veranlassung noch an Stoff fehlen konnte. »

(*) Panodorus annos illos 1183 $\frac{1}{2}$, ita exputavit, ut statueret apud Berosum annum dici mensem dierum 29 $\frac{1}{2}$. — In Septuaginta ab Adamo ad diluvium numerantur 2242 anni; porro ab diluvio ad Abrahamum nonnulli numerarunt annos 944. Jam vero, ut egregie monet Bæckhius p. 86 sqq., anni solares 2242 continent 27,759 (sive 19 + 1461) menses dierum 20 $\frac{1}{2}$; porro anni solares 944 continent 11688 (sive 8 + 1461) menses dierum 29 $\frac{1}{2}$. Unde concludit Bæckhius computum hunc esse Judæorum Alexandrinorum, qui Judaica accommodassent ad Ægyptiacam quandam chronologiam, ex qua tempus deorum 19 periodis Sothiacis comprehenderetur; deinde aliud temporis spatium (semideorum vel heroum) poneretur vel octo periodorum (si anni semideorum item fuerunt menstrui) vel potius duorum periodorum (si anni semideorum putabantur esse quadri-
mestres, ἔσποι).

dynastiæ viginti duæ. Ex Africani laterculis Manetho viginti duabus dynastiis postremis (e dyn. IX—XXX) secundum Bæckhium tribuuntur anni circiter 3700. Haud ita multum ab hoc numero recedit Manetho, quem Panodorus adhibuit. Is enim regnis mortalium assignavit annos 3555. Scilicet Syncellus postquam Veteris Chronici rationem exposuerat, pergit hunc in modum: Μα-
νεθῶν περὶ τῶν αὐτῶν λ' δυναστειῶν γράψας, ἰχ τούτων δηλαδὴ λαβὼν τὰς ἀφορμὰς, κατὰ πολὺ διαφωνεῖ περὶ τοὺς χρόνους πρὸς ταῦτα, καθὼς ἔστι καὶ ἐκ τῶν προειρημένων ἡμῖν ἀνωτέρω μαθεῖν καὶ ἐκ τῶν ἑξῆς λεγθησομένων. Τῶν γὰρ ἐν τοῖς τρισὶ τόμοις ριγ' γενεῶν ἐν δυναστείαις λ' ἀναγεγραμμένων αὐτῶ δ' χρόνος τὰ πάντα συνῆξεν ἔτη γφνέ' (3555) ἀρξάμενα τῷ ἀφπς' (1586) ἔτει τοῦ κόσμου καὶ λήξοντα εἰς τὸ ερμζ' (5147) ἔτος, ἦτοι πρὸ τῆς Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα κοσμοκρατορίας ἔτη που ι'. Diversa in hisce misceri non dubium est. Sin verba premis, triginta dynastiæ esse debent deorum hominumque, ut in Vet. Chronico. Tum vero anni 3555 explicari nequeunt, nisi ita, ut statuas annos immortalium esse islos 1183, quos Panodorus ex Manethonianis annis elicit, ideoque mortalium annos fuisse 2372, qui proxime accederent ad annos 2325, quos Vetus Chronicon mortalibus tribuit (suppletis sc. 184 annis, quos excidisse constat). Sic igitur omnis discrepantia Manethonis et Veteris Chronici versaretur in regnis deorum; id vero Syncellum significare noluisse, sed annos 3555 ad solos mortales referre, inde colligis quod hosce annos 3555 componit cum annis 2365, quos ipse inde a Mene rege exputavit. Bæckhius igitur ipsum Syncellum in numero 3555 errasse statuit atque in fonte ejus pro 3555 notatos fuisse censet annos 5355, quot fere exputare licet e Manethone Africani. — Ego propter similitudinem quæ Veteri Chronico cum Manethone Panodori intercedit, quamque ipse Syncellus (e Panodoro hæc omnia, puto, referens) verbis ἐκ τούτων δηλαδὴ λαβὼν τὰς ἀφορμὰς innuit, annos 3555 eo quo in antecedentibus dixi modo intelligenda esse puto, Syncellum vero in eo errasse, quod triginta deorum hominumque dynastias confudit cum triginta dynastiis mortalium, quæ per tres Ægyptiacorum libros antiquior ille Manetho Africani et Eusebii recenset. De Bunsenii sententia paullo infra monebo. — Ceterum num Manetho Panodoreus, quem dicere liceat, ita egerit ut priores octo mortalium dynastias prorsus deleret, inde a nona autem antiquioris Manethonis laterculos presse sequeretur, an suas quasdam dynastias antiquissimas fingeret, quorum caput Menes rex erat, in medio relinquo. Hoc tamen verisimillimum est, quia

Syncellus quoque ita egit, itemque Vetus Chronicon, cujus priores reges quindecim, etsi nominatim non recensentur, eodem modo atque in Eratosthenico laterculo adornatos fuisse inde colligitur, quod anni 443, in Vetere Chronico iis attributi egregie respondent annis 443, quos Eratosthenes Menæ ejusque successoribus quatuordecim assignat.

Syncellus reprehendit Manethonem ut qui regibus tribuerit annos 3555 (*). Etenim Menem esse eundem atque Misraim; de bujus vero tempore constare e libris sacris; quorum auctoritate innitentem se ab annis illis 3555 resecare annos 1090, ita ut Ægyptiorum regnum steterit per annos 2365. Ex hoc igitur computo profectus Syncellus suum quendam regum laterculum constituit, in quo inde a Mene usque ad Eusebii dynastiam XVI nonnisi 17 reges annique 510 recensentur. Unde patet mutationes Syncelli longe plurimas ad antiquiores has dynastias referendas esse, id quod etiam per se verisimillimum est. Jam vero quum nomina regum a Syncello efficta esse non sit cur credamus, ipse Syncellus autem suum computum componit cum illo Manethonis Panodori: consentaneum est laterculos, ex quibus Syncelliana regum series prodiit, haud alios esse atque Manethonis illius Panodori. Hic vero Manetho quum ipse ex antiquiore Manethone decurtatus esse debeat, deinde vero Syncelli laterculi in multis simillimi sint Eusebianis, Syncellus autem sua ex Eusebio depromi non potuerit: hinc nos colligimus communem fundum subesse laterculis Manethonis Eusebiani et Panodori. Confirmare sententiam exemplis studebo.

Dynastia XVI apud Eusebium fuisse dicitur regum octo (η'; sic enim cum Vet. Chron. scribendum pro ε', notante Bœckhio), annorumque 190. Eodem modo Chronicon Vetus statuit. Regum nomina neque Eusebius neque Vetus Chronicon recenset. Jam comparemus Syncellum. Apud hunc (p. 104) rex vicesimus sextus est δ πρῶτος τῶν εἰς τῆς ιζ' δυναστείας παρὰ Μανεθῶν. Igitur antecedentes reges sunt dynastiae XVI. Sin supputaveris annos qui octo regibus antecedentibus tribuuntur, summam obtines annorum 190, uti ap. Eusebium, etsi hic singulos reges non recenset.

Sequitur dynastia XVII, cujus Eusebius exhibet pastores reges quattuor annosque 104. Sic etiam Vetus Chronicon, nisi quod reges *Tanitas* dicit. Eodem modo rem tradidisse Manethonem Syncelli, ex verbis hujus intelligitur. Nam sic habet

(*) Haud longe recedit Dicaearchus (fr. 7), qui a Sesonchosi, qui statim post Horum regnasse dicitur, usque ad Olymp. I numerat annos 2936; adeo ut usque ad finem Nectanebi II (340 a. C.) sint anni 3372.

p. 103, C: Καὶ διεδῆξαντο Τανῖται βασιλεῖς δ', οἱ καὶ ἐβασίλευσαν Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ιζ' δυναστείας ἔτη σνδ' (deb. σνθ'. 259), ὡς ἐξῆς ἐστοιχείωται. Vides Syncellum in fonte suo reperisse dynastiam regum quattuor, uti est ap. Eusebium. Quod pro annis 103 ponit annos 259, id incredibili auctoris negligentiae debetur. Etenim in seqq. dicit se in constituendis pastorum dynastiis nolle *Manethonem* sequi, sed præferre Josephi computum. Josephus vero numerat 6 regum annos 259, quos Syncellus cum 4 regibus Manethonis sui inepte composuit. Haud minus absurde Manethoni opponit Josephum, qui ipse sua e Manethone assert, quum diversas chronologias, quæ omnes Manethoni tribuerentur, opponere sibi debuisset. Vel hinc, sicuti ex aliis indiciis, quæ referre longum est (v. Bœckh. p. 286), apparet ipsum Syncellum non inspexisse libros Josephi, sed sua invenisse apud alium, Panodorum puto. Præterea ex allatis intelligitur quam temere Syncellus Eusebium incusaverit, quod ille dynastiam XVII suo arbitrio constituisset.

Porro Africanus dynastiae XXVII (fr. 60 sq.) reges novem, annos 120 tribuit; nomina autem regum non recenset nisi trium, qui regnant per annos 49. Eusebius contra nonnisi tres hujus dynastiae reges fuisse, eosque per annos 49 regnasse tradit. Quæ discrepantia Eusebii festinantiae imputanda esse videtur quammaxime. Attamen Syncellus quoque in suo laterculo (p. 184) nonnisi tres reges (Nº 72-74) cum annis 49 recenset. Hos vero ex Eusebio non magis petiverit quam reges dynastiae XVI, idque vel inde colligitur, quod primi regis nomen non idem tradit uterque. Quare, etsi non nego tres reges dyn. XXVII inde ortos esse, quod hi tantum nominatim afferebantur in antiquiore laterculo, nihil tamen est cur id Eusebii culpa factum esse censeamus.

His potissimum indiciis ducti laterculis Eusebii, Panodori, Veteris Chronici et Syncelli fundum communem subesse censem eandem Manethoniani operis recensionem. Quam integram, vel ex majori parte integram servavit Eusebius; deinde mortalium regna diminuit, reliquaque ad placita sua astrologica accommodavit auctor Sotheos libri, homo Judæus, puto. Hac adoratione usus deinde est Panodorus, qui in deorum regnis tacito nonnulla mutaverit, quum alias vix fieri potuisset, ut Ægyptii dii ex ipsius placito totidem annis regnassent atque Babyloniorum reges antediluviani. Veteris Chronici auctor, eodem atque Panodorus fonte usus, mortalium tempora magis diminuit, deorum regna vero auxit, ut eam quam voluit annorum periodum efficeret; Syncellus denique, Panodoro usus, regna immortalium prorsus

rejecit, hominum tempora ad suos ipsius calculos exegit.

Primus auctor bujus laterculorum quasi familiae Judæus fuerit. Nam vel ea quæ Eusebius exhibet, ad Judaica tempora accommodata sunt in dynastiis XVI, XVII—XIX, neque illud quod de transpositis dynastiis Syncellus crepat, fundamento caret, modo ne Eusebii crimen esse dicas.

Mentio denique facienda laterculorum, quæ in *Excerptis Barbaris* leguntur. Laceri sunt et a viro stupidissimo e græcis latine facti. Usus eorum pæne nullus est. Numeri partim cum Africano, partim cum Eusebio, partim cum neutro faciunt. Præterea memorantur dynastiæ *Bubastanorum* et *Hermopolitanorum*, quas alius habet nemo neque tamen ipse homuncio ille finxisse potest.

Quomodo græci et pagani Αἰγυπτιακῶν scriptores Manethoniano opere usi sint, parum liquet. Quamquam horum quoque studiis turbata nonnulla esse haud obscure indicant rationes dynastiæ XVIII et XIX, in quibus *Ramesses* et *Armais* iidem esse cum *Ægypto* et *Danao* putabantur. Nimirum *Ramesses* in nostris laterculis ter vel quater ponitur, quum semel esset ponendus. Antequam igitur ejusdem regis mentio sic repeteretur, alii fuisse videntur, qui semel tantum, sed alii alio loco regem commemorarent, prouti de Argivorum temporibus quisque statuebat.

Hactenus de fontibus ex quibus Manethoniana nostra promanarunt. Inde ab Eusebio omnes turbidos esse vel ex paucis quæ hucusque attulimus colligitur. Quare spes Manethonianæ chronologiæ restituendæ in uno posita est Africani laterculo. De eo jam paullo accuratius dicendum est. Africanus igitur primum exhibet in plurimis certe dynastiis annos, quibus reges singuli regnarunt; deinde summam annorum in quaque dynastia recensitorum, denique summam annorum, quæ ex singulis Manethonis libris colligitur. At multum ahest ut computa hæc inter se concinant. Et quinam numeri pro corruptis rejiciendi, quinam probandi sint, ut plurimum dictu difficillimum est; quanquam patet in universum majoris faciendas esse summas annorum, quas ad finem dynastiæ notatas accepimus, quam illas, quæ a nobis jam e singulis regnis supputantur. Quærendum igitur adminiculum, cui in niti, vel norma quædam, ad quam dirigere computationes possimus. Circumspicienti vero ejusmodi machinam sponte sese offert periodus Sothiaca. Usus eo esse Veteris Chronici auctorem constat; porro etiam Sotheos libri auctorem in chronologicis suis eandem periodum adhibuisse omnia clamant, testaturque Syncellus, qui in suo laterculo (p. 103) habet ita: Τούτω τῷ ε' ἔτει τοῦ κε' βασι-

λεύσαντος Κογγάριως τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ιε' δυναστείας τοῦ κυνικοῦ λεγομένου κύκλου παρὰ τῷ Μανθεῶ ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως καὶ οἰκίστου Μιστραίμ τῆς Αἰγύπτου, πληροῦνται ἔτη ψ'.

Igitur Menæ initium apud Manethonem Syncelli compositum fuerat cum initio periodi canicularis. Quidni hactenus certe Africani quoque Manetho similiter rem instituerit? Et ne elamites esse hos lusus astrologorum ævi infini, et a sana antiquitate alienos. Immo, id quod rectissime monet Bæckhius, apud plerosque populos vetustissimæ historiæ chronologia cyclorum quorundam ope adornata est. Neque eximendi sunt Ægyptii propterea quod certa rerum memoria apud eos paullo altius quam apud reliquos ascendit. Iluc revertor. Ipse Africanus hoc saltem affirmat, Ægyptios jactare ingentes quosdam annorum numeros eosque definitos esse κατὰ θέσιν τῶν παρ' αὐτοῖς ἀστρολογουμένων (Syncell. p. 17). Periodus autem, quam ad hoc adhibitam Africanus innuit, vix alia nisi Sothiaca esse potest (*).

Jam vero Manetho recensuisse dicitur in libro primo annos 2300, in libro secundo annos 2121, in libro tertio annos 1050. Ex his numerus 1050 (αυ) aperte corruptus est ex ων', 850, qui ipse ponitur pro accuratiore numero 853: tot enim anni labuntur a fine dynastiæ XIX sive a Trojæ excidio (1184) usque ad finem dynastiæ XXXI. Anni 2300 ex numeris ad singulas dynastias libri primi annotatis commode possunt supputari: hunc

(*) Bœckh. I, l. p. 90: « Bei Manetho aber muss mit noch grösserem Nachdruck wieder gesagt werden, was wir schon oben ausgesprochen haben, dass die grossen Jahreszahlen schon an sich und ohne näheres Zeugniß darauf führen, sie seien nach Cyclen entworfen; und welcher Cyclus als die Hundsternperiode sollte sich für die Ägyptische Zeitrechnung darbieten? Freilich findet sich in den Auszügen aus des Manetho Ägyptischen Geschichten im Syncell oder in dessen Africanischen Dynastien und bei Eusebius keine Erwähnung der Hundsternperiode; dies ist aber ganz natürlich; den älteren christlichen Chronographen wie Africanus und Eusebius war es bloss um die nackten Zeitbestimmungen zu thun, nicht um das phantastische System an welches sie geknüpft waren, und in den Ägyptischen Geschichten des Manetho inochle die Hundsternperiode auch nur sehr nebenher berührt gewesen sein; aber wenn Africanus sagt die Ägypter hatten grosspralend übermässige Zeiträume und Myriaden von Jahren nach einer Setzung von astrologischen Bestimmungen angegeben, wen könnte er hier eher im Auge gehabt haben als den von ihm benutzten Manetho, aus welchem er ja selbst diese grossen Zeiträume verzeichnet hatte? Dass unter den astrologisch bestimmten Zeiträumen eben Hundsternperioden gemeint seien, ist die einfachste und natürlichste Voraussetzung: sie ist um se begründeter, wenn die Anwendung dieser Periode in der Uebersetzung der siebenzig Dollmetscher nach dem von uns Dargestellten nicht zu laugnen sein möchte. » — De ratione et usu hujus cycli doctissime, uti solet, exponit Bœckhius (p. 10 sqq), quem tu adeas.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

(p. 56 A) afferuntur, ibique demum notatur summam dynastiæ secundæ esse, ann. 302, κατὰ τὴν δευτέραν ἔκδοσιν Ἀπριχνοῦ. Turbæ istæ nonnisi librariorum fuerint; quamquam ipse Syncellus occasionem iis dederit. Nam quum illa δευτέρα ἔκδοσις indicare videatur, diversas hujus dynastiæ adornationes ab Africano memoratas, vel ab alio ad Africani libri exemplar annotatas esse, ipse Syncellus de his ad marginem sui operis monere potuit. Deinde vero memorabile sane est apud Eratosthenem reges novem (N° VI—XIV) qui ex serie laterculi nostris regibus novem respondent, regnare per annos 224, quot septem prioribus regibus tribuit Syncellus. Deique Bunsenius alias ob causas haud improbabiler statuit Africani regem octavum et nonum errore adscribi dynastiæ secundæ. His igitur iudiciis motus equidem puto dynastiæ secundæ regibus sive novem sive septem olim nonnisi 224 annos attributos fuisse. Quo admissio regibus Thinitis septemdecim assignantur anni $263 + 224 = 487$. Sequuntur totidem reges Memphitæ (dyn. III, IV), qui per totidem annos regnant, salva unius anni differentia ($214 + 274 = 488$). Jam vero anni 487 tertiam partem efficiunt periodi Sothiacæ. Ad explendum cyclum necesse foret, ut dynastiæ V et VI alios annos 487 suppeditarent. Africani numeri nonnisi 451 annos præbent, qui non ei debentur recensio, de qua nos jam verba facimus. Ceterum dynastiam sextam aliis finisse una cum Sothiaca periodo, vel eo indicari mihi videtur, quod postremum regnum ejus dynastiæ fuit Nitocridis, mulieris flavæ rubrisque genis formosæ, quæ, sicuti Herodotus narrat, in cineres se conjiciens vitam finivit. Nonne in memoriam hæc revocant Phœnicem, avem rubram, quam sub finem periodi Sothiacæ se ipsam concremare fabulabantur? Tu videas.

His adjicere pauca liceat de Manethone Eusebii. Etenim Eusebius priores sex dynastias adornavit hunc in modum :

I. 8 Thinitæ	252
II. 9 —	297
III. 8 Memphitæ	197
IV. 17 Memphitæ	448
V. Phiops rex	100
VI. 6 Memphitæ	203
	<hr/>
	1497

Summa annorum eadem est quam ex Africano Syncellus exputat. At concordia hæc calculorum modo absurdo effecta est, quoniam quintæ dynastiæ loco unum ponitur regnum Phiopis. Quod qui primus commisit, haud vidit ille 17 reges Memphitas dynastiæ quartæ male conflatos esse ex 8 re-

gibus dynastiæ IV et ex 9 regibus dynastiæ V, ideoque Phiopis regnum iis jam comprehendi. Sequitur summam annorum non esse 1497, sed 1397. Hic vero annorum computus explicationem probabilem admittit. Nimirum, si recte dixi fuisse qui inde a fine dynastiæ XIX usque ad Menes tres periodos Soth. numeraverint, Menes annus primus esset an. 5565 (3×1461 ante 1183) a. Chr. — Ex Eusebii vero numeris primus cyclus, qui dynastiæ I—VI regna comprehendit, diminuitur annis 64 (1397 an. pro 1461) : igitur Menes annus primus foret an. 5501 a. C.; is vero apud Panodorum, Annianum, Syncellum, alios, est mundi vel Adami annus primus. Unde colligo Judæum aliquem vel Christianum antiquiores numeros ita mutasse ut regna mortalium non ante mundum creatum inciperent. Idque tanto facilius concesseris, quum alia complura jam viderimus, quæ Judaicam Eusebiani Manethonis originem coarguant.

Utcunque de his statuas, negari nequit Manethonem in temporibus suis adornandis periodo usum esse Sothiaca. Num primus id fecerit, an ante eum alii eodem modo rem instituerint, incertum est. Quamquam Bœckhius p. 36, Sothiacam periodum significari etiam apud Herodotum censet, lib. II, 142, ubi secundum sacerdotum narrationem refertur inde a Mene usque ad Sethonem sacerdotes fuisse 341 regesque totidem, atque inter horum tempora solem quater sedem suam mutasse. Quibus mihi alius quidam cyclus sacerdotalis subesse videtur (vid. Fragm. mea Chronol. p. 191 not.). Ceterum locus Herodoteus eatenus ad nostram rem facit, quatenus docet sacerdotes Ægyptios tempora historię luce clara et incertę antiquitatis ita conjunxisse, ut certum quendam periodorum numerum explerent. Regum numerus 341 a Manethonis rationibus haud ita longe abest; neque multo longius recedit Diodorus (I, 44), qui a Mene rege usque ad Ol. 180 sive 60 a. C. annos circiter quinquies mille effluxisse ait.

Quatenus sacerdotales hæc traditiones fidem mereantur, vel, ut disertius rem eloquar, inde a quoniam tempore certa rerum memoria succedat figmentis conjecturisve sacerdotum, ego dicere non habeo, ac, uti nunc res habet, omnino certius quidquam de his pronuntiari posse negaverim. Temporis spatium quod Ægyptiorum regno apud Manethonem assignatur, majus esse quam historia generis humani admittere videatur, nemo sanior non largietur. Ac probabile est longam istam regum seriem in antiquissimis certe temporibus eo conflata esse, quod diversę ἀναρχαὶ in unum

conjungebantur, vel dynastiæ quæ eodem tempore alia juxta alias regnaverant, in continuam seriem chronologicam deducebantur. Similiter in singulis dynastiis plures eodem tempore reges interdum exstiterint, quos deinde chronologi seriem quam longissimam venantes ita memorarunt, quasi alter rex alteri successisset. Aliaque ejus generis excogitare licet, quæ quatenus vera sint vel verisimilia, de singulis explorandum monumentorumque fide confirmandum est. Ceterum hæc multos induxerunt, ut putarent dynastias, quæ eodem tempore regnarint, ab ipso Manethone probe distinctas, sed a senioris ævi excerptoribus in continuam seriem cum reliquis conjunctas esse. Cui sententiæ, utpote ab omni verisimilitudinis specie destitutæ dudumque refutatæ, haud immorarer, nisi nuper novus ei patronus exstisset Bunsenius, vir celeberrimus Ægyptologorumque decus. Is enim l. l. tom. I, p. 119 ita habet :

• Was nun die Zahl der Könige und die Summe ihrer Regierungsjahre betrifft, so schwanken die Angaben über die erste zwischen etwa 300-350-500 : die Zeitsumme aber zwischen 49 und 54 Jahrhunderten, von Menes bis neun Jahre vor der Eroberung Ægyptens durch Alexander den Grossen.

• Wir sagten absichtlich : die Summe der Regierungsjahre. Aber ist damit gesagt, dass alle Dynastien auf einander folgen? Wenn es ein getheiltes Reich gab, so mussten doch Königslisten wie die unsrigen, die Häuser, die sich in dasselbe theilten, nach einander auführen. Aber wir nehmen hier eine oben gemachte Bemerkung wieder auf und fragen : was berechtigt uns anzunehmen, die Summe in ein und derselben Dynastie sei nothwendig gleich der Zeitdauer der Dynastie? Gesetzt, wir hätten die Listen der Kaiser des römischen Reiches von Severus bis Theodosius, ohne alle geschichtliche Erklärung, könnten wir nicht berechtigt zu sein scheinen, die Summe ihrer Regierungen gleich mit der wirklichen Zeit zu setzen, welche jene beiden Kaiser trennt. Und doch wäre der Irrthum bedeutend. Aber wer (wird man sagen) würde in einem solchen Falle überhaupt Summen ziehen? Gewiss niemand, welcher einen rein chronologischen Zweck hätte. Aber lässt sich nicht auch ein System denken, wo man einerseits nur die sämtlichen Regierungsjahre derjenigen Glieder eines Hauses nach einander aufzählte, die nach oder neben einander, kürzer und länger regiert hatten, andererseits den *chronologischen Schlüssel* dazu gab, wodurch man die eigentliche Zeitdauer für dieses regierende Haus fand? Eine solche Darstellung ist bei vorherrschender dynastischer Rücksicht und

der Form von Königslisten sogar die natürliche. Bei einer solchen Methode nun ist es gar nicht unmöglich, dass man auch von Anfang an in den Listen des alten Reiches die Regierungszahlen eines Hauses zusammengezählt, als Probe für die einzelnen Jahre. Wahrscheinlicher jedoch ist es, dass diese Zusammenzählung erst im neuen Reiche für die beiden älteren Reiche geschah : der Schlüssel für die wirkliche Zeitdauer war vielleicht im Anfange noch daneben erhalten in chronologisch-geschichtlichen Werken, die in den spätern Zeiten des neuen Reiches verloren gingen oder vergessen wurden. So viel ist aber sicher, dass auch in Manethos Listen sich nirgends Regierungen *neben einander* aufgeführt finden. Und doch zeigen die Denkmäler dergleichen im alten Reiche (in der zwölften Dynastie).

• Im neuen Reiche allerdings wäre ein solches Verzeichniss der Summen aller Regierungsjahre eines Hauses bei Manetho auffallend. Da es zu Anfange desselben Königslisten vom alten und mittleren Reiche gab, so kann es unmöglich an geschichtlichen Verzeichnissen über das neue gefehlt haben. Die Bildung und das Schriftthum Ægyptens wurden von da his zum Untergange der römischen Herrschaft nicht wieder unterbrochen : und Manetho lebte in der Blüthe der ptolemäischen Herrschaft. Aber wer sagt uns dass die Listen des neuen Reiches in ihrer jetzigen Form und mit ihren gegenwärtigen Summen das Werk Manethos sind? Können sie nicht aus Auszügen des Geschichtswerks entstanden, oder, da die Form von Listen offenbar altägyptisch ist, durch Einschaltung von Königsnamen (Mit-oder Gegenkönigen) aus demselben erweitert, und also chronologisch verdorben sein? Ueber diesen Punkt wird erst die Geschichte der Manethonischen Ueberlieferung unter den Händen der Christlichen Forscher etwas Näheres lehren können, die Kritik der Denkmäler aber allein zur Entscheidung führen.

• Was aber die Folge der Dynastien im neuen Reiche betrifft, so kann es hier bereits als nachgewiesen angenommen werden, dass keine derselben, von der 18ten bis zur 30sten, gleichzeitig mit einer andern war. Diese Wahrheit ist von allen Ægyptologen anerkannt : was ihrer Wahrheitsliebe um so grössere Ehre macht, als ihnen die daraus hervorgehende Dauer des neuen Reiches höchst unbequem war. Wir wollen hier nur beiläufig bemerken, dass diese Dauer fast genau eine dreizehnhundertjährige war.

• Wenn nun aus jener Thatsache die Ægyptologen von Champollions Schule mit ihrem Meister den Schluss gezogen, es seien überhaupt bei Ma-

netho keine Gleichzeitigkeiten anzunehmen, und so müssten also die Dynastien des alten und mittleren ebenfalls als auf einander folgend gelten, so war das mindestens sehr voreilig... Dazu kam, dass keiner von jenen, so wenig als die englischen Gelehrten, auch nur versucht hat die Zeitrechnung vor dem neuen Reich nach Manetho zu ordnen. Aber fragen wir doch lieber Manetho selbst. Der Syncellus (p. 52 D) hat uns dessen eigene Angabe aufbewahrt über die Dauer des Reichs, welches er in 30 Dynastien beschrieben. Diese seltsamer Weise bisher ganz übersehene höchst merkwürdige Stelle lautet folgendermassen: *« Die Zeit der von Manetho in den drei Bänden, in dreissig Dynastien verzeichneten ein hundert dreizehn Geschlechtsfolgen (Generationen, γενεαί) ergibt ihm zusammen dreitausend fünf hundert fünf und fünfzig Jahre. »* Diess kann nur aus Manetho selbst entnommen sein, denn es passt durchaus nicht in des Syncellus Canon und Berechnungen. Es kann auch keine Verschreibung dabei statt finden... Sie passt in keines Christlichen Kirchenvaters oder Chronologen System. Wir dürfen sagen, dass uns des Manetho Zahlen eben so sicher überliefert sind wie die des Ptolemäischen Canon. Hiernach setzen wir also fest dass Manetho dem Ägyptischen Reiche von Menes an bis zu des jüngeren Nectanebus Tode eine Dauer von *dreitausend fünf hundert fünf und fünfzig Jahren* zugeschrieben habe. Der Syncellus konnte diess in einem Abschnitte des Afrikanischen Auszuges finden, den er sonst nicht ausschrieb; denn wir kennen den Afrikan nur durch ihn. Vielleicht fand er die Angabe nur in einer der Ausgaben oder Abschriften der Manethonischen Listen, die er als von ihm verglichen erwähnt. Ja er mochte auch das Manethonische Geschichtswerk ganz oder zum Theil vor Augen gehabt haben, eben so gut wie er Eratosthenes Königsliste kannte, welche seine Vorgänger vernachlässigt hatten.

« Wir sahen also, nach demselben Gewährsmann, in der Summe aller Dynastien Manethos anderthalb bis zweitausend Jahre mehr als Manetho selbst für die Dauer der ägyptischen Geschichte innerhalb der 30 Dynastien angegeben hatte. *Die Zusammenzählung der Dynastien ist also nicht Manethos Werk.* So wie dieser Hauptpunkt feststeht, drängt sich die Frage auf: *welche Dynastien bildeten die geschichtliche Reihe für die Zeitrechnung? welche waren gleichzeitig?* Manetho muss dies in seinem Geschichtswerke angegeben haben: wir sahen oben dass in dem Papyrus sich vielleicht ein solcher Schlüssel fand... Sollten wir diesen chronologischen Schlüssel vielleicht in den Forschun-

gen der Alexandrinischen Gelehrten des Museum finden? »

Vides cardinem hujus disputationis positum esse in interpretatione loci Syncelliani. Verum quemadmodum Syncellus ne verbo quidem lectorem de tanti re momenti commouit, sic nexus eorum, quæ Syncellus l. l. de Ægyptiorum temporibus disputat, assatim docet annos illos 3555 pertinere ad Manethonem Sotheos libri auctorem, ab Africani Manethone bene distinguendum (V. supra). Porro Syncellum ipsum veteris Manethonis opus ante oculos habuisse nemo serio contenderit; Africanus autem si arcana hæc novisset, Syncellus vero in laterculis Africani mentionem hujus rei facere oblitus esset, mireris certe Eusebium, qui ex Africano liquido cognoscere potuisset id, de quo non nisi conjecturam in medium proferre ausus est. Cantius igitur veriusque Bœckhius disserit hunc in modum (l. l. p. 2):

« Wir tragen kein Bedenken zuzugeben, dass in manchen Zeiten mehr als Eine Herrschaft in Ägypten bestand: es giebt davon nicht nur mehrere Beispiele, auf welche wir unten zurückkommen werden, sondern es scheint sogar in der Natur einer auf Despotie und Priestergewalt beruhenden Regierung zu liegen, dass häufige Empörungen und Usurpationen eine Zersplitterung der Macht herbeiführen mussten (*). Aber es fehlt viel dass daraus folge, irgend zwei der Manethonischen Dynastien oder Theile derselben seien von Manetho für gleichzeitig angesehen worden. Eusebius dachte freilich auch schon an solche Gleichzeitigkeit. Er sagt nach der lateinischen Uebersetzung aus dem Armenischen (p. 213 Aucher.): *Fortè enim iisdem temporibus multos Ægyptiorum reges (simul) fuisse contigerit. Siquidem Thinitas aiunt et Memphitas Saitasque ac Æthiopes regnasse, ac interim alius quoque; et sicut (mihi) videtur, alios quidem alicubi, dynastas vero ita se habuisse, quemadmodum in ipsa quidem eorum lege scriptum exstat (**), minime autem simul consedissee (vel alterum alteri successisse), sed alios hic aliosque illic regnare (oportuisse): et ideo tot annorum multitudo ut hoc modo colligeretur accidit.* Dies ist eine

(*) « Man vergleiche das Urtheil des Tacitus Hist. I, 11; über den unruhigen Geist der spätern Ägypter, desgleichen Curtius IV, 5, 30 und dort die Anm. v. Müllzell. Dies bloss auf die spätern Zeiten und auf die Alexandriner zu beschränken scheint mir nicht hinlänglich begründet. »

(**) « Die Worte: Quemadmodum in ipsa quidem eorum lege scriptum exstat, scheinen auf einem Missverständnisse zu beruhen, und Eusebius scheint gesagt zu haben, verschiedene *νομοί* hielten verschiedene Dynastien gehabt. *Νόμος* und *νομοί* wird im Armenischen mit demselben Worte bezeichnet (S. die Anm. bei Aucher. p. 213). »

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

Dynastieen des dritten Bandes, welche mit Abrechnung möglicher Irrthümer gegen allen Verdacht des Fabelhaften gesichert sind, mit irgend welchen Theilen der vorhergehenden zusammenhängenden Reihe gleichzeitig seien, kann keinem Besonnenen einkommen. Endlich hat Africanus in dersiebzehnten Dynastie wirklich zwei gleichzeitige Dynastieen angemerkt, und lässt beide nur einfach zählen; es ist also bei der Zählung der Jahre und bei der Folge der Dynastieen schon auf die Gleichzeitigkeit Rücksicht genommen, und folglich sind die übrigen Dynastieen, bei welchen eine solche Bemerkung nicht vorkommt, für aufeinanderfolgende zu halten. •

Quamvis igitur Bunsenii sententiam, quatenus ad operis Manethoniani adorationem pertinet, erroneam esse censeamus, nihilque tribuamus calculis, quibus illos ipsos annos 3555 Syncelli eruere studet: nihilominus tamen in universum probanda est, opinor, ratio quam in Manethonianis laterculis ad veræ historię chronologiam traducendis vir doctissimus sequitur. Qua in re quantam sagacitatem et eruditionem prompsit, res ipsa docebit. Successum cœptorum in iis dynastiis sperare licebat, quæ monumentis supersitibus illustrantur: verum ne de antiquissimarum quidem dynastiarum chronologia restituenda Bunsenius, etsi monumentorum adminiculis fere destitutus, desperavit. Etenim usus hunc in finem est regum laterculo, quem Eratosthenes Ptolemæi jussu confecit, ex Eratosthene mutuatus est Apollodorus, siquidem fidem meretur (quod in diem magis addubito) Syncellus vel potius auctor ejus Panodorus. Ex hoc laterculo priores reges triginta octo a Syncello enotatos adhuc habemus; iisque continuam seriem chronologicam, cujus ratio in Manethonianis laterculis non habita sit, exhiberi Bunsenius sibi persuasit. Audiamus ipsum ita de his exponentem (tom. I, p. 166):

• Schon wenn man das Verhältniss der einzelnen Namen in beiden Listen ins Auge fasst, so wird man sich der Ueberzeugung nicht erwehren können, dass beide auf dem Grunde und Boden derselben Ueberlieferung stehen. Die Verschiedenheit in mehren Regierungsjahren kann auf mancherlei Weise sich befriedigend erklären lassen: die Uebereinstimmung aber, wenn sie unter 38 Königen mehrmals vorkommt, kann nach allen Gesetzen der Wahrscheinlichkeit nicht anders erklärt werden, als durch die Annahme von der Einheit der sich gegenüberstehenden Könige der beiden Listen. Vollendet aber wird dieser Eindruck durch zwei wichtige Thatsachen. Die entsprechenden Namen folgen sich — mit einer kleinen Versetzung

zwischen der dritten und vierten Dynastie — ganz in derselben Weise: das heisst, die manethonische Liste hat offenbar durchgängig mehr Regierungen als die eratosthenische. Dass sie dies hat, kann uns nicht befremden. Denn wir waren schon darauf vorbereitet, bei Manetho im alten Reiche dieselbe Methode zu finden, welche die Urkunde des 13ten Jahrhunderts uns zu verrathen schien: nämlich alle Könige, welche in einem Stamme, wenn auch nur als Mitherrscher, regiert haben, aufzuführen, als wenn sie eine Reihe bildeten. Wir dürfen dem Eratosthenes wohl zutrauen, dass er keine andere Methode in diesem Theile seiner Forschungen gelten liess als in allen andern, das heisst, die streng chronologische: und als solche wird uns auch die Liste gegeben: ihre 1076 Jahre werden durch 38 Könige gebildet, deren einer sich an den andern als Nachfolger anschliesst. Manethos Listen müssen also der Regel nach mehr Regierungen gehabt haben als Eratosthenes... Die acht manethonischen Dynastieen welche von der eratosthenischen Reihe berührt werden, erstrecken sich von der ersten bis zur zwölften: es bleiben dann noch drei eratosthenische Namen übrig, die wir der nächstfolgenden manethonischen, also der dreizehnten zuweisen müssen: obwohl, beim Mangel aller Namen, der Beweis dafür sich nur verneinend führen lässt. Aber welche Dynastieen sind nun diese entsprechende? Die erste ist die *Thinitische*, und einen Thiniten nennt auch Eratosthenes den Menes, ihr Haupt. Der sechste eratosthenische König heisst ihm *Memphit*, und ihm und den folgenden acht Königen stehen bei Manetho die neun ersten Memphiten, als dritte Dynastie, gegenüber. Alle folgenden, deren Namen an die eratosthenischen Namen und Zahlen anklingen, sind ebenfalls Memphitische bis zur achten: und die eilfte, zwölfte und dreizehnte sind *thebaische*. Thebaische Könige aber heissen die Könige der eratosthenischen Listen mit ihren allgemeinen Namen. *In allen nicht memphitisch-thebaischen Dynastieen, deren Namen erhalten sind, findet sich nicht ein einziger eratosthenischer Name, und wo die Namen fehlen, zeigt sich dass keiner derselben in ihnen enthalten sein konnte.* Die nicht memphitisch-thebaischen Dynastieen sind nämlich folgende:

die 2te, thinitische, 9 Könige, mit Namen;
 die 5te, elephantinische, 9 Könige, mit Namen;
 die 9te } heracleopo- { 19 Könige, ohne Namen.
 die 10te } litische { 19 Könige, ohne Namen.

• Die Namen der achtzehn Könige der zweiten und fünften Dynastie geben auch nicht die geringste, entfernteste Aehnlichkeit mit den entspre-

chenden erasthenischen : die Regierungsjahre eben so wenig. Was aber die Könige der neunten und zehnten Dynastie betrifft, so ist das Verhältniss der Regierungen in beiden Listen dieses. Zwischen der sechsten und zwölften Dynastie Manethos haben wir nur neun erasthenische Regierungen (XXIII—XXXI), und für diese geben uns die siebente, achte und eilfte, wie wir bereits angedeutet, eine ganz natürliche Erklärung. Wie sollte also in dem hierhergehörigen engen Raume der erasthenischen Listen, die überhaupt nur 38 Regierungen enthalten, Platz für 38 heracleopolitische Fürsten sein? Dass von XXXI an Könige der zwölften Dynastie folgen, wollen wir hier vorwegnehmen, zur Vollendung des Beweises. Aber schon jene obenauf liegenden Thatsachen machen es, um wenig zu sagen, höchst wahrscheinlich, dass die erasthenische Reihe von dem unmittelbaren thinitischen Stamme sogleich auf die Herrscher in Memphis übergeht, und hierin fortschreitet bis dieser Stamm verschwindet, und thebaische Könige an ihre Stelle treten. Theben und Memphis waren die beiden Hauptstädte Ägyptens.

In ihnen musste der gesetzliche König anerkannt werden: eine Liste, die, was die Krönung in Memphis betrifft, noch bis zu den Ptolemäern bestand, wie die Inschrift von Rosette beweist. Die *memphitisch-thebaischen*, oder kurz ausgedrückt die thebaischen Könige stellen also im alten Reiche, nach dem Aussterben des thinitischen Mannstammes, die *Folge der Reichskönige Ägyptens* dar. In ihrer Folge gab Eratosthenes den chronologischen Kanon für den ältesten Zeitraum der ägyptischen Geschichte. »

Reges hosce 38 Bunsenius pertinere censet usque ad invasionem pastorum (dyn. XIII). Ad ipsa pastorum tempora refert reges sequentes 53, quos Syncellus in auctore suo reperit, neque vero nominatim consignare operæ pretium duxit. — Ceterum num vera sint, quæ de hoc laterculo Bunsenius statuit, dijudicare non ausim, quamquam ad negandum quam ad affirmandum multo sum propensior. Nullum nunc in Ägypto non movet lapidem doctissimus Lepsius, quem novis instructum auxiliis denuo facem his admoturum esse spero et confido.

LIBER PRIMUS.

I. DYNASTIÆ DEORUM, SEMIDEORUM, MANIUM.

I.

MANETHO EUSEBII.

Eusebius Arm. Chron. p. 93 ed. Mai. :

Ex Ægyptiacis Manethonis monumentis, qui in tres libros historiam suam tribuit. De diis et de heroibus, de manibus et de mortalibus regibus qui Ægypto præfuerunt usque ad regem Persarum Darium.

1. *Primus homo (deus) Ægyptiis Vulcanus est, qui etiam ignis repertor apud eos celebratur. Ex eo Sol; [postea Agathodæmon;] deinde Saturnus; tum Osiris; exin Ostridis frater Typhon; ad extremum Orus, Osiridis et Isidis filius. Hi primi inter Ægyptios rerum potiti sunt. Deinceps continuata successione delapsa est regia auctoritas usque ad Bydin per annos tredecim mille ac nongentos. Lunarem tamen annum intelligo, videlicet 30 diebus constantem : quem enim nunc mensem dicimus, Ægyptii olim anni nomine indigitabant.*

2. *Post deos regnarunt heroes annis MCCLV : rursusque alii reges dominati sunt annis MDCCCXVII : tum alii triginta reges Memphitæ annis MDCCXC : deinde alii Thinitæ decem reges annis CCCL.*

3. *Secuta est manium heroumque dominatio annis MMMMDCCCXIII.*

4. *Summa temporis in mille myriadas (decem mille et myriadem) consurgit annorum, qui tamen lunares, nempe menstrui, sunt. Sed revera dominatio, quam narrant Ægyptii, deorum, heroum et manium tenuisse putatur lunares annos omnino viginti quattuor mille et nongentos, ex quibus fiunt solares anni MMCCVI.*

5. *Atque hæc si cum Hebræorum chronologia conferre volueris, in eandem plane sententiam conspirare videbis. Namque Ægyptus ab Hebræis Mestruimus appellatur : Mestruimus autem multo post diluvium tempore exstitit. Quippe ex Chamo, Noachi filio, post diluvium ortus est Ægyptus sive Mestruimus, qui primus ad Ægypti incolatum profectus est, qua tempestate gentes hæc illac spargi cœperunt. Erat autem summa temporis ab Adamo ad diluvium secundum Hebræos annorum MMCCXLII.*

6. *Ceterum quum Ægyptii prærogativa antiqui-*

tatis quadam seriem ante diluvium tenere se jactent Deorum, Heroum et Manium annis plus viginti mille regnantium, plane æquum est ut hi anni in menses tot convertantur quot ab Hebræis memorantur anni : nempe ut qui menses continentur in memoratis apud Hebræos annis, ii totidem intelligantur Ægyptiorum lunares anni, pro ea temporum summa, quæ a primo condito homine ad Mestruimum usque colligitur. Sane Mestruimus generis Ægyptiaci auctor fuit, ab eoque prima Ægyptiorum dynastia manare credenda est.

7. *Quodsi temporum copia adhuc exuberet, reputandum est plures fortasse Ægyptiorum reges una eademque ætate exstitisse; namque et Thinitas regnavisse aiunt et Memphitas et Saitas et Æthiopes eodemque tempore alios. Videntur præterea alii quoque alibi imperium tenuisse : atque hæc dynastiæ suo quæque in nomo semet continuisse : ita ut haud singuli reges successivam potestatem acceperint, sed alius alio loco eadem ætate regnaverit. Atque hinc contigit, ut tantus numerus annorum confieret. Nos vero, his omissis, persequamur singillatim Ægyptiorum chronologiam.*

§ 1. *Primus homo] scioli cujusdam sunt. Deos istos revera homines fuisse statuebant. V. Diodor. I, 13 et passim. — postea Agathodæmon] Hæc Majus inseruit e margine codicis, qui lacunam exhibet Aucherus, qui Armeniaca verbo tenus reddere solet, vertit : a quo sol; quem ** Saturnus. Unde Bæckhius l. l. p. 83 in græcis fuisse statuit : ὁ διεδέξατο Ἀγαθοδαίμων· μετὰ τοῦτον κτλ. — Bydin] Biten Aucheri versio. Is qui sit parum constat. Probabile tamen est eundem indicari, quem Bityn, prophetam Ammonis, qui Hermæ de rebus divinis libros interpretatus sit, appellat Iamblichus De myst. VIII, 5. IX, 7. V. Zoëga De obel. p. 49. Bunsen l. l. I, p. 102. In laterculo Manethonis Syncelliani vel Panodorei post Ammonem sequitur Tithoes; postremus recensetur Zeus. De Bitye nihil. Eundem tamen esse suspicor, quem postremum deorum ante Sesostrim ponit et Θεῶν vocat Malala. Vide fr. 5, not. — Juxta annos lunares triginta dierum, etc.] De annis illis unius vel duorum, trium, quattuor mensium Bæckhius laudat Eudoxum ap. Proel. ad Platon. Tim. I, p. 31; Varro ap. Lactant. D. G. II, 12; Diodor. I, 26; Plin. VII, 10; Plutarch. Num. 18; Censorin. D. N. 19; African. ap. Syncell. p. 40, D; Chron. Pascual. p. 45, B et inde Suidas v. Ἡλιος; Cedren. p. 17 sq. Paris. Ceterum hanc computa-*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

conjunxisset. Quæ quidem sententia quamquam habet quo commendare se videatur, admittenda tamen non est. Nam mixta illa dynastia *Manium* et *Semidecorum* quum per se offendit, tum aperto nititur errore; de quo supra monuimus.

Anlequam de numeris annorum videamus, quos dynastiis immortalium Manetho tribuit, apponere liceat quæ de iisdem regnis in lacero isto papyro Turinensi supersunt. Quamquam usus eorum haud

ita magnus est, præsertim quum ne ea quidem quæ enucleasse viri docti sibi visi sunt, ubique inter se consentiant. Quod ut pateat, tum ea exscribam quæ apud Bunsenium tom. I, p. 85 exhibentur (nam Lepsius opus, *Urkunden* tab. III, inspicere non potui), tum ea quæ Champollion. senior (in *Nouvelle Revue encyclopéd. Juin 1846*, p. 226 sq.) communicavit e schedulis fratris sui, qui papyrum adhuc integriorem vidit.

E COLUMNA PAPYRI PRIMA.

CHAMPOLLION.

Le roi ***	années	300
Le roi ***	—	300
Le roi ***	—	200
Le roi Bai-Onkh (l'esprit vivant), Osiris.	—	200
Le roi Isis.	—	200
Le roi Typhon.	—	300
Le roi Horus.	—	300
Le roi Thoth.	—	3226
Le roi Thmet.	—	3140
Le roi Har (Hat?).	—	400

Total des règnes 23 : durée en années 5623, jours 23.
Total des années 13218 [sic pag. 226, contra p. 228 pro 13218 legitur 13268]

BUNSENIUS.

Seb (i. e. Saturnus)		
Osiris		
Seth (i. e. Typhon)		
Horus		
Toth.	an	3326
Ma (i. e. Veritas).		3140
***		400

hos numeros vidit Salvolini.

Ad dynastiam aliquam deorum aut, quod probabilius est, ad finem dynastiarum heroum vel manium, sec. Salvolinum, adscriptum erat :
23 regna, anni 5613, menses ***, dies 23.

E SECUNDA PAPYRI COLUMNA.

Chacune des 8 premières lignes exprime un total de plusieurs règnes, c'est le total d'années de leur durée, comme le fait Manethon, dynastie par dynastie. Ensuite aux neuvième et dixième lignes on lit :

- Ligne 9 : Dieux. années 14420
- Ligne 10 : Total du règne des dieux. 24200
- Ligne 11 et 12 : Les rois (la famille) du roi Menes ont exercé la royauté 200 (et quelques) années.
- Le papyrus est mutilé après le chiffre 200.
- Ligne 13 : Le roi Athothis.

In secunda columna nomina Menæ et Athothis præcedunt computationes, quæ quid significant, haud liquet. Sic *linea nona*, post *Hori* nomen legitur : « *anni 13420.* » Deinde sequitur : « *Reges usque ad Horum, anni 232[00].* »

Ligne 11, 12 : *Menes*

Ligne 13 : *Athothis*

Rationes horum numerorum explicari vix possunt. Ceterum intelligitur laterculos regum in papyro sicuti apud Manethonem secundum dynastias esse distinctos; deinde vero numeris 13218 (vel 13268), 5623 (vel 5613), 24200 (vel 23200) similitudinem quandam intercedere, quam iis quos ex Manethone Eusebius tradit hosce :

I. DI.	13900
II. SEMIDII.	
1. Semidii.	1255
2. Alii reges (Thebani?).	1817
3. 30 reges Memphitæ.	1790
4. 10 reges Thinitæ.	350
III. MANES.	5813
Summa.	24925

Eusebius rotundum numerum accuratiori substituens, summam esse tradit annorum 24900. Quorum singulos si triginta dierum fuisse statueris, ingentem istum numerum reduci posse ait ad annos solares 2306. Id vero fieri nequit, quocumque te vertas.

Computos, quos inire licet ex Boecklio, p. 85, apponere liceat hosce :

I.	235	: 19 =	24900	: 2013	$\frac{1}{3}$
	235	: 19 =	24925	: 2015	$\frac{1}{3}$
II.	365	: 30 =	24900	: 2046	$\frac{1}{3}$
	365	: 30 =	24925	: 2048	$\frac{1}{3}$
III.	365	$\frac{1}{2}$: 30 =	24900	: 2045	$\frac{1}{3}$
	365	$\frac{1}{2}$: 30 =	24925	: 2047	$\frac{1}{3}$

$$\text{IV. } 365\frac{1}{4} : 29\frac{1}{2} = 24900 : 2011\frac{1}{2}$$

$$364\frac{1}{4} : 29\frac{1}{2} = 24925 : 2013\frac{1}{2}$$

(Computus I institutus est ex rationibus cycli Paschalis annorum novemdecim. De ceteris non est quod moneamus.)

Verba Eusebii postulant, ut de eo maxime computo cogitemus, quem secundo loco posuimus priorem. Ex hoc nanciscimur solares annos 2046 (BMQ); quem ipsum numerum apud Eusebium pro 2206 BΣQ' reponendum esse optime jubet Bæckhius, idque eo magis, quo facilius sigla numerorum permutari potuerant. — Jam quum diluvium ab Alexandrinis Judæis aliisque plurimis ponatur in anno mundi 2242 (*), deorum dynastiæ, ubi a primo anno mundi proficisceris, desinerent annis 196 ante epocham diluvii. Accuratius Ægyptiorum tempora cum Judæorum chronologia conciliare post Eusebium tentavit Panodorus, de quo postea.

Jam vero Manethonem mythica ista tempora ita adornasse, ut summa annorum certum quendam periodorum astronomicarum numerum exprimeret, ex ipsa natura et indole ejusmodi computationum quisque collegerit. Quare accuratissime numeros Eusebius tradidisse nequit. Ipse olim (Fr. Chron. p. 191) statueram summam Eusebianam (24925) involvere septemdecim periodos Sothiacas sive annos 24837. In eandem sententiam incidit Bæckhius l. l., simulque rationem suppeditavit, qua summa quam postulamus facillimâ unius numeri mutatione erui possit. Scilicet regibus Memphitis pro annis 1790, AΨΛ', dandos esse vir summus censet annos 1702, AΨB'. Ita quum a tradita summa detrahendi sint anni 88, pro 24925 habebis 24837, sive 17 X 1461. Equidem suspicor Manibus primitus tributos esse annos 5844 (4 X 1461), qui numerus proxime abest ab eo quem Eusebius exhibet, 5813. Porro apud Manethonem Panodoreum diis sex majoribus tribuuntur anni 11985 : novem diis minoribus anni 858. In hoc computo Panodorus sui calculi gratia ad minores

deos cum annis centum (*) traduxit Horum, qui septimus esse debebat deorum majorum. Itaque, si Horum ad suum locum reduceris, diis majoribus tribuerentur 12085, diis minoribus 757. Jam quum probabile sit simili modo Manethonem Eusebii numeros distribuisse, majoribus diis datos esse crediderim an. 13149 (9 X 1461), minoribus an. 730 (dimidia periodus); inde summa efficitur an. 13879 (13900 Euseb.). Igitur semideorum dynastiis quattuor relinquuntur tres periodi et dimidia, sive anni 5113; pro quibus Eusebius exhibet 5212, adeo ut in numero centenario vel ipse vel auctor ejus errasse videatur.

Ex Bæckhii supputatione Manetho Africani inde a Mene rege annos recensuit 5366. His si addideris antecedentes annos 24837, summa annorum est 30203. Conferre cum his licet locos nonnullos Herodoti (II, 145 et 43) et Diodori (I, 26. 23), qui a Manethonis computis baud ita longe recedunt. Verum de his fusius exponere h. l. non vacat. Ad Bæckhium p. 95 sqq.

MANETHO PANODORI.

2.

Syncellus p. 40, D, postquam ex Pseudomanethonis libro Περὶ Σώθιος attulit, quæ in introductione jam adscripsimus, pergit ita :

1. Μετὰ δὲ ταῦτα καὶ περὶ ἰθνηῶν Αἰγυπτιακῶν πέντε ἐν τριάκοντα δυναστείαις ἱστορεῖ (sc. Μανηθῶ) τῶν λεγομένων παρ' αὐτοῖς θεῶν καὶ ἡμιθέων καὶ νεκύων καὶ θνητῶν, ὧν καὶ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου μνησθεὶς ἐν τοῖς Χρονικοῖς αὐτοῦ φησὶν οὕτως·

2. « Αἰγύπτιοι δὲ θεῶν καὶ ἡμιθέων καὶ παρὰ τούτοις νεκύων καὶ θνητῶν ἑτέρων βασιλέων πολλὴν καὶ φλύαρον συνείρουσι μυθολογίαν· οἱ γὰρ παρ' αὐτοῖς παλαιότατοι σεληναίους ἔφασκον εἶναι τοὺς [τψ' μηνιαίους τοὺς] ἐνιαυτοὺς ἐξ ἡμερῶν τριάκοντα συνεστῶτας, οἱ δὲ μετὰ τούτους ἡμίθειοι ὄρους ἑκάλουν τοὺς ἐνιαυτοὺς τοὺς [ψ'] τρισημηνιαίους. »

3. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Εὐσέβιος μνησθέντων αὐτοῖς τῆς φλυαρίας εὐλόγως συνέγραψεν, ὃν ὁ Πανόδιωρος οὐ

(*) Hunc ipsum numerum ap. Manethonem multo majorem fuisse, sed a Panodoro vel ejus auctore ita immittum esse, ut ad sequentium deorum regna accommodaretur, facilis conjectura est.

2.

1. Post hæc (sc. post ea quæ Manetho in libro De cycle Sothiaco dixerat de interpretatione librorum Hermetiorum) etiam de gentibus Ægyptiis quinque, quæ per triginta dynastias regnarint, (Manetho) exponit, nempe de diis quos ipsi dicunt, de semidiis, de manibus et de mortalibus. Meminit earum Eusebius quoque Pamphili in Chronico, ubi loquitur hunc in modum :

2. « Ægyptii de regnis deorum et semideorum et præter

hos manium aliorumque regum mortalium multas ineptasque congerunt fabulas. Scilicet antiquissimi eorum reges (dei) menstruos putabant esse annos diebus triginta consistentes; post hos vero qui deinceps regnarunt semidei annos, quos ὄρους appellabant, habebant trimestres. »

3. Et hæc quidem Eusebius sagillans Ægyptiorum ineptias bene conscripsit, neque recte, ut puto, in hoc Panodorus eum reprehendit, non potuisse Eusebium dicens enucleare historicorum sententiam, quam ipse nova aliqua ratione explicare sibi videtur bisce :

απλῶς, ὡς οἶμαι, ἐν τούτῳ μέμνηται, λέγων, ὅτι ἠπόρησε διαλύσασθαι τὴν ἔννοιαν τῶν συγγραφέων, ἣν αὐτὸς καινότερόν τι δοκῶν κατορθοῦν λέγει·

4. « Ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς τοῦ Ἀδάμ πλάσεως [ἕως] τοῦ Ἐνώχ, ἦτοι τοῦ καθολικοῦ κοσμικοῦ ἀσπβ', οὔτε μηνὸς οὔτε ἐνιαυτοῦ ἀριθμὸς ἡμερῶν ἐγνωρίζετο, οἱ δὲ ἐγρήγοροι, κατελθόντες ἐπὶ τοῦ καθολικοῦ κοσμικοῦ γίλιοστοῦ ἔτους, συναναστραφέντες τοῖς ἀνθρώποις ἐδίδαξαν αὐτοὺς τοὺς κύκλους τῶν δύο φωστήρων δωδεκαζώδους εἶναι ἐκ μοιρῶν τριακοσίων ἐξήκοντα, οἱ δὲ ἀποβλέψαντες εἰς τὸν περιγεϊότερον, μικρότερον καὶ εὐδηλότερον τριακονθήμερον σεληνιακὸν κύκλον ἐθέσπισαν εἰς ἐνιαυτὸν ἀριθμῆσαι, διὰ τὸ καὶ τὸν τοῦ ἡλίου κύκλον ἐν τοῖς αὐτοῖς δώδεκα ζωδίοις πληροῦσθαι ἐν ἰσαριθμοῖς μοίραις τξ'. Ὅθεν συνέβη τὰς βασιλείας τῶν παρ' αὐτοῖς βασιλευσάντων θεῶν γενεῶν ἐξ ἐν δυναστείας ἐξ κατὰ ἔτη ἐν σεληνιακοῖς τριακονθήμεροις κύκλοις παρ' αὐτοῖς ἀριθμῆσαι· ἃ καὶ συνῆξαν σελήνια α' ἡμέρας, ἔτη, ἡλιακὰ πξθ'. ταῦτα δὲ συναριθμούμενα τοῖς προ τῆς τούτων βασιλείας ἡλιακοῖς, ἀνῆ' ἔτεσι συνάγουσιν ὁμάδα ἑτῶν βκζ'. Ὁμοίως δὲ κατὰ τὰς δύο δυναστείας τῶν ἐννέα ἡμιθέων τῶν μηδέποτε γεγονότων ὡς γεγονότων ἔτη σιδ' καὶ ἡμισυ σπουδάξει συνιστᾶν ἀπὸ τῶν ὠνιῶρων (I. ὠνῆ' ὠρων), ἦτοι τρόπων, ὡς γίνεσθαι φησι σὺν πξθ'. ἀργ' (scg. ἀργ') καὶ ἡμισυ ἔτη, καὶ συναπτόμενα τοῖς ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι τῆς τῶν θεῶν βασιλείας ἀνῆ' ἔτεσι συνάγειν ἔτη βσμβ' ἕως τοῦ κατακλισμοῦ.

5. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Πανόδορος τὰς κατὰ θεοῦ καὶ

τῶν θεοπνεύστων γραφῶν Αἰγυπτιακῶς συγγραφεῖ συμφωνεῖν αὐταῖς ἀγωνίζεται δεικνύναι, μεμψόμενος τὸν Εὐσέβιον, μὴ εἰδῶς ὅτι καθ' ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀληθείας ἀποδέδεικται ταῦτα αὐτοῦ τὰ ἀναπόδεικτά τε καὶ ἀσυλλόγιστα, εἰ γε... οὔτε Βαβυλῶν ἢ Χαλδαίῃ πρὸ τοῦ κατακλισμοῦ οὔτε ἢ Αἴγυπτος πρὸ τοῦ Μεστρέμ ἐβασίλευθη, οἶμαι δ' ὅτι οὐδ' ἀκίσθη.

3.

Syncellus p. 18, C :

Περὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀρχαιολογίας.

Μανεθῶ ὁ Σεβεννύτης ἀρχιερεὺς τῶν ἐν Αἴγυπτῳ μιαιρῶν ἱερῶν μετὰ Βήρωσσον γενόμενος ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου γράφει τῷ αὐτῷ Πτολεμαίῳ, ψευδογροῦν καὶ αὐτὸς ὡς ὁ Βήρωσσοσ, περὶ δυναστεῶν 5', ἦτοι θεῶν τῶν μηδέποτε γεγονότων ζ' (scg. 5'), α', φησι, διαγεγόνασιν ἐπὶ ἔτη α' ἀπυπε'. Ὅν πρῶτος θεὸς Ἡραίστος ἔτη θ' ἐβασίλευσε. Ταῦτα τὰ θ' ἔτη πάλιν τινὲς τῶν καθ' ἡμᾶς ἱστορικῶν ἀντὶ μηνῶν σεληνιακῶν λογιζόμενοι καὶ μερίσαντες τὸ τῶν ἡμερῶν πλῆθος τῶν αὐτῶν θ' σεληνίων παρὰ τὰς τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε ἡμέρας τοῦ ἐνιαυτοῦ συνῆξαν ἔτη ψκζ' ὡδ', ξένον τι λοκοῦντες κατωρθωκένοι, γελοίων δὲ μᾶλλον εἰπεῖν ἄξιον τὸ ψεῦδος τῆ ἀληθείᾳ συμβιβάζοντες.

Αἰγυπτίων α' ἐβασίλευσε Ἡραίστος ἔτη ψκζ' ὡδ'. Πρώτη δυναστεία.

β' Ἡλῖος Ἡραίστου ἔτη π' 5'.

γ' Ἀγαθοδαίμων ἔτη ν5' αβ'.

4. « Scilicet ab Adami formatione, ait, usque ad Heboch, sive ad communem mundi annum 1282, neque mensis neque anni numerum dierum poterant, deinde vero Egregori, quum communi mundi anno millesimo in terram devenissent et cum mortalibus conversarentur, docuerunt eos duorum luminum circulos duodecim signis distinctos ex partibus constare trecentis et sexaginta. Illi vero attendentes ad viciniorum terræ et minorem manifestioreque triginta dierum circulum lunarem, hunc pro anno numerandum statuerunt, quoniam solaris quoque circulus per eadem duodecim signa æqualibus partibus trecentis et sexaginta completeretur. Hinc factum est ut regna deorum, qui apud eos regnarunt per sex generationes totidemque dynastias, secundum annos ex lunaribus triginta dierum cyclis compositos numerentur. Eiusmodi annorum mensurorum summam colligunt 11985, qui solares annos efficiunt 969. Hos vero ubi annumeraveris solaribus annis 1058 quid ante initium regni Ægyptiorum elapsi sunt, summam obtines annorum 2027. Simili modo in duabus dynastiis novem semideorum, fictorum illorum, quasi non fictorum annos 214 1/2 ex boris (trimestribus) 658 colligere studeat, adeo ut cum annis istis 969 summa constetur annorum 1183 1/2, qui ipsi juncti annis 1058 inde ab Adamo usque ad deorum regnum elapsis, expleant spatium annorum 2242 usque ad diluvium.

5. Hæc igitur ratione Panodorus libros Ægyptios, a divinis nostris sacrisque discordantes, conciliandos cum iis esse

annititur demonstrare, reprehendo Eusebio; at non vidit se hæc, quæ nulla ratiocinatione demonstrari liquido possunt, contra semet ipsum et contra veritatem demonstrare natusse, quandoquidem neque Babylon et Chaldaica terra ante diluvium, neque Ægyptus ante Mestrem reges habuit, neque omnino, puto, incolis ante id tempus frequentata est.

3.

De Ægyptiorum Antiquitatibus.

Manetho Sebennytes, impurorum in Ægypto sacrorum pontifex, qui Beroso junior vixit sub Ptolemæo Philadelpho, siculi Berosus mendacia contexens ad ipsum hunc Ptolemæum scribit de dynastiis sex, sive de diis qui nonquam exstiterunt, septem (sex), quos regnasse dicit per annos 11985. Primus eorum, Hephaestus deus, regnavit annis 9000. Hosce vero annos 9000 nonnulli nostrorum historicorum (Panodorus, Annianus) pro totidem mensibus lunaribus computantes, numerumque dierum, qui his mensibus 9000 continetur, dividentes numero dierum 365 anni solaris, eruerunt annos 727 1/2, eaque via novum plane quoddam reperisse sibi videntur, quum risu potius excipiendum mendacium cum veritate componere tentaverint.

(Deorum dynastiæ sex.)

1. Hephaestus.	an.	727 1/2.
2. Sol, Hephaesti f.		80 1/2.
3. Agathodæmon.		56 1/2.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

guntur anni 2241 1/2. Diluvium vero incidit an. m. 2242.

Comparanda cum his sunt quæ de Chaldæorum temporibus idem Panodorus tradidit. — Constat Berosum regibus Chaldæorum antediluvianis tribuisse periodum sarorum 120, sive annorum solarium 432,000. Panodorus vero et Annianus (ap. Syncell. p. 32), ut hæc ad sacram chronologiam accommodarent, annis istis 432000 totidem stauerunt indicari dies, qui solares annos efficerent 1183 et menses 6 1/2. Ante horum initium, vel inde ab Adamo usque ad adventum Egregororum elapsos esse annos 1057, quos si addideris annis regum Chaldæorum, espleri temporis spatium, quod labitur ab Adamo ad diluvium (an.º 2242).

Igitur et Ægyptiorum et Chaldæorum regno antediluviano tribuuntur anni 1183 1/2, ideoque Berosus et Manetho, si Panodori ineptias audias, ab eodem temporis puncto profecti sunt. Hinc explicandus Syncellus p. 17, A, ubi postquam Berosi reges antediluvianos eorumque saros 120, deinde vero Manethonis Panodorei dynastias divinas recensuerat, addit hæc: Ἐπίπλαστός ἐστὶ ἡ τούτων ἐπίνοια ἀμφοτέρων, τοῦ τε Βηρώσου καὶ τοῦ Μανεθῶ, τὸ ἴδιον ἔθνος θελόντων ἐοξάζσαι, τοῦ μὲν τῶν Χαλδαίων, τοῦ δὲ τῶν Αἰγυπτίων. Ἐπιμαζέτω δὲ πῶς οὐκ ἠσχύνθησαν ἀφ' ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ ἔτους ἀρχὴν θέσθαι ταῖς τερατώδεσιν αὐτῶν συγγραφαῖς. Quæ scribens Syncellus non reputavit se ipsum Panodoream tempora computandi rationem, qua omnia hæc nituntur, tamquam perversam reprehendisse. V. Bæckh. l. l. p. 111.

Ceterum patet Panodorum in Berosi numero nihil mutasse, nam ingentem quandam periodum 120 saris absolvi satis liquet. Igitur a Chaldæorum chronologia proficiscens suos exputavit annos 1183 1/2; deinde vero, ut temporis spatium, quod ab Adamo usque ad diluvium esse credebant, expleretur, Egregororum adventum e suo placito assignavit anno 1057; quem quidem numerum neque sacre Scripturæ suppeditabant, neque aliunde auctor assumpserit. His ita constitutis, Ægyptiorum quoque tempora mythica ad idem spatium annorum 1183 1/2 revocare studuit. Quod qua ratione effecerit, modo vidimus. Mirum vero foret, si absque arte atque dolo id efficere potuisset. Impudentissimus homo dicendus esset, si Manethonis recensionem eam, quam ex Eusebio novimus, calculos suos instituens ante oculos habuisset. Verum hoc ut statuamus nihil cogit, nec omnino verisimile est. Imo inter varias Manethonis, quæ circumferebantur, chronologias eas sibi selegerit, quæ consilio suo præ ceteris possent inservire. Reperit igitur, opinor, chronicon quod eas dynastias, quæ semideorum et

Manium ap. Eusebium dicuntur, non agnoscebat. Neque id offendit, quum Herodotus quoque et Diæarchus statim post deos mortalium regna recensent. Contra eos, quos Manetho Eusebii *deos* dicit, quorumque septem majores a reliquis minoribus distinguendos esse supra monuimus, Panodori auctor ita distinxit, ut majores septem appellaret *deos*, reliquos minores, quorum *octo*, sicuti Vetus Chronicon, recensuisse videtur, *semideorum* nomine introduceret. Eodem modo Barbarus quoque Typhonis et Hori successores vocat *semideos*. Numerus annorum secundum Panodorum est 12843. Eusebius ponit 13900. Differentia est annorum 1057. Miro casu accidit, ut totidem anni ab Adamo ad Egregoros a Panodoro numerentur. Sin pro 13900 ponimus 13879, quot ponenda esse supra dicimus, etiam minor differentia est annorum 1034. Num ea debetur Panodoro, an auctori ejus? Panodoro, puto. Hunc enim mutasse quædam aperte jam inde intelligitur, quod Horum (quippe a quo secundum ἔθρος anni computentur) ex diis remotum fecit *semideum*. Una cum loco autem Hori etiam numerum annorum, qui regno ejus tribuebantur, auctor mutaverit. Quamquam numerus iste tantus esse non potuit, ut lacunam expleat. Quare etiam in reliquis mutasse quædam Panodorus debet. Ac nescio an mille annorum differentiam indicet Vetus Chronicum, quod præter myriades Hephæsto assignatas, reliquorum deorum recenset annos 3984. His apud Panodorum respondent anni 2985; qui numerus alteri illi simillimus est, modo addas annos mille, quos Manetho flagitare sibi videtur. — Qui præterea desiderari videntur anni 34, eos fortasse dempsit *semideorum* regnis. Uti nunc numeri sunt, remoto Hori, recensentur anni 758. — Dynastias duas *semideorum* ita distinguendas esse censeo, ut prima sit regum quinque annorum 440 (vel forte 441), desinatque in Ammonem; altera regum trium, annorum 316, quorum postremus Zeus vel Jupiter (*). Ut ita statuam movent me tum numerorum nominumque indicia, tum vero Tu-

(*) Bunsen. 1, p. 559 de Manethone Panodori ponit hæc: « Wir sahen dass die Summe der Götter u. Heroenregierung aus dem Hundsternbuche 11982 Jahre (at hi non nisi deorum sunt) beträgt. Rechnen wir dazu (cur quæro?) die Zahl des wahren Manetho, welche nach Eusebius die Regierungen der Götter, Helden, u. Manen umfasst, also 24925 J., so gewinnen wir 36910 J., also nur 385 Jahre mehr als die 36525 Jahre, welche den grossen Kreis der Hundsternperiode ausdrücken, u. die der Betrüger erreichen wollte. Es ist also klar, dass dieser die cyclische Natur in die Rechnung hineingebracht, während sie dem wahren Manetho durchaus fremd ist. » Hæc quomodo inter se cohereant non perspicio. Nolenti, puto, exciderunt viro celeberrimo. — idem in *Urkundenbuch* Panodori computum non intellexit.

rinensis ille papyrus, in quo post nomen quintum (vel post duodecimum inde ab Hephæsto) novus ordo incipere dicitur.

4.

Excerpt. Barbar. p. 74 : *Ægyptiorum regnum invenimus vetustissimum omnium regnorum; cuius initium [ut] sub Manethono (ὕπὸ Μανεθῶνος) dicitur memoramus scribere. Primum deorum qui ab ipsis scribuntur faciam regna sic (πρῶτον θεῶν τῶν αὐτοῖς γραφομένων ποιῶσι βασιλείας, οὕτως, Scalig.) :*

(Panodor.)

Hephæstum dicunt quidam deum regnare in Ægypto annos sexcentos LXXX. 680 (727)

Post hunc Solem Iphesti annos LXXVII. 77 (80)

Post istum Osinosirim annos CCCCXX. 420 (35)

Post hunc Oron Stoliarchum annos XXVIII. 28 (25)

Post hunc Typhona annos XLV. 45 (29)

Colliguntur deorum regna anni mille DL.

Deinceps Mitheorum (ἡμιθέων) regna sic :

Protā (πρῶτα) Anubes [Amusim, qui etiam Ægyptiorum scripturas composuit,] annos LXXXIII.

*[Post hunc Apion grammaticus, quem secundum Inachum (κατ' Ἰναχόν) interpretabatur]***** annos LXXVII, [quem sub Argios initio regnaverunt.]*

Post hæc Ecyriorum (νεχύων) reges interpretavit, Imitheos vocans et ipsos, annos duo millia C, fortissimos (ἥρωας) vocans.

Hæc finis de primo tomo Manethoni habens tempora annorum duo millia C.

Numeri deorum nominibus adscripti ex Ægyptiis annis menstruis similiter ac Panodorei computati sunt. Excipiendi tamen anni Osiridis et Isidis 420, qui vetustum numerum, annis 35 ($12 \times 35 = 420$) Panodoreis respondentem exhibent. Procul enim dubio utrosque annos, et Ægyptios et secundum recentiorum istud placitum reductos, in fonte suo Barbarus invenit temereque miscuit; id quod Syncello quoque in Chaldæorum regum laterculo accidit. — Jam si pro 420 reponimus 35, summa conflatur an. 863. Quibus addendi sunt anni Agathodæmonis et Saturni a Barbaro omissorum. Panodorus iis tribuit an. 97. Hoc modo nanciscemur an. 960 (pro Panodoreis 969), vel Ægyptios

annos circa 11520. Ipse auctor summam ponit annos mille (leg. *myrias mille*) DL. Quibus verbis si reductos annos significare voluisset, summa foret circa 18600 (*). Quod parum probabile. Diutius bisce inbærere nolo. Patet tamen Excerptis quantumvis laceris aliam quam Panodoream Manethonis recensionem subesse, non longe tamen, ut videtur, in summa annorum a reliquis, quos novimus, recedentem. Fortasse numeri Barbari ex parte fluxerunt e Ptolemæo Mendesio. Certe ea quæ in sequentibus alieno loco posita uncis inclusimus, monente Bœckhio, aperte indicant locum Tatiani (Or. adv. Gr. c. 39), quo Ptolemæi Mendesii et Apionis mentio fit. Verba Tatiani sunt : Αἰγυπτίων δ' εἰσὶν ἀκριβεῖς χρόνων ἀναγραφῆ· καὶ τῶν κατ' αὐτοὺς γραμμάτων ἑρμηνεὺς (qui etiam Ægyptiorum scripturas composuit?)... τὰς τῶν βασιλείων πράξεις ἐκτιθέμενος κατὸ Ἄμωσιν Αἰγύπτου βασιλεία γεγονέναι Ἰουδαίοις φησὶ τὴν ἐξ Αἰγύπτου ἔξοδον. Μετὰ τοῦτον δὲ Ἀπίων ὁ γραμματικὸς... φησὶν ὅτι κατέσκαψε τὴν Αὐαριν Ἄμωσις κατὰ τὸν Ἀργεῖον γινόμενος Ἰναχόν, ὡς ἐν τοῖς Χρόνοις ἀνέγραψεν ὁ Μενεῆσιος Πτολεμαῖος. Suspicio Mendesium illum Manethonis opus denuo recensuisse; nam confundi interdum Manethonem cum Ptolemæo nescio an inde concludere liceat, quod Suidas affert Manethonem Mendesium. Porro Clemens Alexandrinus, eadem quæ Tatianus narrans, Mendesium hunc Chronica scripsisse dicit libris tribus (uti Manetho). De his nihil Tatianus; neque verisimile est, si recte Schol. Odys. IV, 228 refert Ptolemæum de Tluni (Homeri Alexandra) dixisse Chronicorum libro primo. — Quod attinet numerum duo millia centum, quum paullo post iterum ponatur, semel certe corruptus fuerit. Sec. Syncellum Manetho in primo volumine regum mortalium annos recensuit 2300. Num hoc an aliud subsit verbis Barbari, nescio.

5.

Malala Chron. p. 25, 12 ed. Bonn., postquam Hephæsti (1680 an.), Solis (4477 an.), Sosis, Osiridis, Hori et Thulidis regna recensuerat, addit : Ταῦτα δὲ παλαιὰ καὶ ἀρχαῖα βασιλεία τῶν Αἰγυπτίων Μανεθῶν συνεγράψατο· ἐν οἷς συγγράμμασιν αὐτοῦ ἐμφέρεται ἄλλως λέγεσθαι τὰς ἐπωνυμίας τῶν πάντε πλανη-

(*) Tot fere Diodorus diis tribuit (18000.) — Apud Malalam p. 21 sqq. ed. Bonn. Hephæstus regnat 1680. Sol 4477 annos vel dies; quos numeros in tanta Excerptorum corruptione componere aliquis audeat cum Barbari numeris 680 et 77. — Apud Joh. Antioch. in Cram. Paris. Anecd. II, 385 Soli dantur anni ἑξοξ (scr. ἑξοξ 7777).

5.

Hæc de antiquissimis Ægypti regibus Manetho tradidit; ejus in scriptis aliter denominari quinque planetæ serun-

tur; nimirum Cronum appellabant λάμποντα, Splendentem, Jovem φαίδοντα, Lucidum, Martem πυρώδη, sive Igneum, Venerem κάλλιστον, Pulcherrimum, Mercurium,

τῶν ἀστέρων. Τὸν γὰρ λεγόμενον Κρόνον ἀστέρα ἐκάλουν τὸν λάμποντα, τὸν δὲ Διὸς τὸν φαίθοντα, τὸν δὲ Ἄριος τὸν πυρώδη, τὸν δὲ Ἀφροδίτης τὸν κάλλιστον, τὸν δὲ Ἑρμοῦ τὸν στίλβοντα· ἕτινα μετὰ ταῦτα Σωτάτης ὁ σοφώτατος ἠρμῆνευσε (In antec. p. 24 laudatur Παλαίφατος ὁ σοφώτατος χρονολόγος. Idem etiam h. l. geronendus). Cf. Idem. p. 59: Αἰγυπτίων δὲ ἐβασίλευσε πρῶτος βασιλεὺς τῆς φυλῆς τοῦ Χάμ, υἱοῦ Νῶε, Φαραῶ δὲ καὶ Ναραχῶ καλούμενος. Τὰ οὖν πρὸ τούτου παλαιὰ βασίλεια Αἰγυπτίων ἐξέθετο Μανεθῶν ὁ σοφώτατος, ὡς προεῖρηται. Ceterum si vere his cum nostro Manethone aliquid commune est, ea quæ de planetarum nominibus afferuntur, ad Physica Manethonis referenda sunt. Post Thulin apud Malalam sequitur Sesostris, quem jam Dicæarchum statim post Horum deum memorasse vidimus. Thulis ille, quem terram Oceanum usque expugnasse, et Ammonis oraculum Libycum adisse Malala narrat (Cf. Suid. v. Θούλις), hanc dubie idem estatque Βύδις Eusebii, postremus deorum, (V. fr. 1.).

Antequam ad sequentia Manethonis pergamus, apponere liceat. Chronicon Ægyptium, quod Vetus vulgo dicitur, et deorum et mortalium tempora complectens. Huic deinceps subjungemus nomina regum, quæ in serie Carnaciana et in tabula Abydena leguntur.

VETUS QUOD DICUNT CHRONICON.

Syncellus Chronic. p. 51, B ed. Paris. :

Φέρεται παρ' Αἰγυπτίους παλαιὸν τι χρονογραφεῖον, ἐξ οὗ καὶ τὸν Μανεθῶν πεπλανῆσθαι νομιζῶ, περιέχον λ' δυναστειῶν ἐν γενεαῖς πάλιν ριγ' χρόνον ἄπειρον καὶ αὐτὸν αὐτὸν ὄν (1) Μανεθῶν ἐν μυριάσι τρισὶ καὶ ἑφκα' (13525), πρῶτον μὲν τῶν Ἀεριτῶν (2), δεύτερον δὲ τῶν Μιστραίων, τρίτον δὲ Αἰγυπτίων, οὕτω ποιεῖ ἐπὶ λέξεως ἔχον·

11 Θεῶν βασιλεία κατὰ τὸ Παλαιὸν Χρονικόν.

Ἡφαίστου χρόνος οὐκ ἔστι διὰ τὸ νυκτὸς καὶ ἡμέρας αὐτὸν φαίνειν.

Ἡλίου Ἡφαίστου ἐβασίλευσεν ἐτῶν μυριάδας τρεῖς. 31000

Ἐπειτα Κρόνος, φησὶ, καὶ οἱ λοιποὶ πάντες θεοὶ δώδεκα ἐβασίλευσαν ἔτη γ'πδϞδ'. 3084

Ἐπειτα ἡμίθεοι βασιλεῖς ὅκτω ἔτη σιζ'. 217

Καὶ μετ' αὐτοὺς γενεαὶ 15 Κυνικοῦ κύκλου ἀνεγράφθησαν ἐν ἔτεσιν υμγ'. 15 443

Ἐἴτα Τανιτῶν 15' δυναστεία, γενεῶν η', ἐτῶν ρδ'. 8 190

Πρὸς οὓς 15' δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν δ', ἐτῶν ργ'. 6 102

Μεθ' οὓς 17' δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν 18, ἐτῶν τμη'. 16 318

Ἐπειτα 18' δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν ε', ἐτῶν ρδδ'. 6 198

Ἐἴτα κ' δυναστεία Διοσπολιτῶν γενεῶν η', ἐτῶν σκγ'. 8 228

Ἐπειτα κα' δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν ς' ἐτῶν ρκα'. 6 121

Ἐἴτα κβ' δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν γ', ἐτῶν μη'. 1 69

Ἐπειτα κγ' δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν β', ἐτῶν ιθ'. 2 19

Ἐἴτα κδ' δυναστεία Σαῖτῶν, γενεῶν γ', ἐτῶν μδ'. 3 66

Πρὸς οὓς κε' δυναστεία Αἰθιοπίων, γενεῶν γ', ἐτῶν μδ'. 3 66

Μεθ' οὓς κς' δυναστεία Μεμφιτῶν, γενεῶν ζ', ἐτῶν ροζ'. 7 177

Καὶ μετὰ τὰς κς' δυναστείας [Αἰγυπτίων κς' δυναστεία] Περσῶν ε', ἐτῶν ρκδ'. 5 124

[Excidisse statuunt dyn. XXVIII Saitæ unius annorum sex. 1 6]

Ἐπειτα κθ' δυναστεία Τανιτῶν, γενεῶν **, ἐτῶν λθ'. ** 30

Καὶ ἐπὶ πάσας λ' δυναστείας Τανίτου ἐνός, ἔτη ιη'. 18

Τὰ πάντα ὁμοῦ τῶν λ' δυναστειῶν ἔτη Μγ' (30,000) ἑφκα' (6525).

Ταῦτα ἀναλυόμενα, εἶπουν μεριζόμενα, παρὰ τὰ αὐτὰ (1181) ἔτη εἴκοσι πεντάκις, τὴν παρ' Αἰγυπτίους καὶ Ἑλλήσιν ἀποκατάστασιν τοῦ ζωδιακοῦ μυθολογούμενην δηλοῖ, τοῦτ' ἔστι τὴν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου ἐκτὸ τοῦ αὐτοῦ σημείου, ὃ ἔστι πρῶτον λεπτόν τῆς πρώτης μοίρας τοῦ Ἰσημερινοῦ ζωδίου, κριοῦ λεγομένου παρ' αὐτοῖς, ὡς περὶ καὶ ἐν τοῖς Γενικοῖς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἐν Κυραννίσσι βίβλοις εἶρηται.

Ἐντεῦθεν δὲ οἶμαι καὶ Πτολεμαῖον τὸν Κλαύδιον τοὺς προγεῖρους κανόνας τῆς ἀστρονομίας διὰ κ' ἑτηρίδων ἡρξίσθαι θεσπίσαι...

Ἐντεῦθεν δὲ ἔστι καὶ τὸ ἀσύμφωνον τῶν τοιούτων ἐκδόσεων πρὸς τὰς θείας ἡμῶν γραφὰς καὶ πρὸς ἀλλήλα ἐπιγνώσθαι, ὅτι αὕτη μὲν ἡ παλαιότερα νομιζομένη Αἰγυπτίων συγγραφή Ἡφαίστου μὲν ἄπειρον εἰτάγει χρόνον, τῶν δὲ λοιπῶν κθ' δυναστειῶν ἔτη τρισμύρια ἑφκα', καίτοι τοῦ Ἡφαίστου πολλοῖς ἔτεσι μετὰ τὸν κατακλυσμὸν καὶ τὴν πυργοποιίαν τῆς Αἰγύπτου βασιλεύσαντος, ὡς δειχθήσεται ἐν τῷ ἐόντι τόπῳ.

Ὁ δὲ παρ' Αἰγυπτίους ἐπιστημώτατος Μανεθῶν περὶ τῶν αὐτῶν λ' δυναστειῶν γράφας ἐκ τούτων ἀγλατῆ λαβῶν τὰς ἀφορμὰς κατὰ πολὺ διαφωνεῖ περὶ τοὺς χρόνους πρὸς ταῦτα, καθὼς ἔστι καὶ ἐκ τῶν προειρημένων ἡμῖν ἀνωτέρω μαθεῖν καὶ ἐκ τῶν ἐξῆς λεχθησόμενων. Τῶν γὰρ [ἐν τοῖς τρισὶ τόμοις] ριγ' γενεῶν ἐν δυναστείαις λ' ἀναγεγραμμένων, αὐτῶ (3) ὁ χρόνος τὰ πάντα συνῆξεν ἔτη γρνε' (3555), ἀρξάμενα τῷ αφκς' (1686) ἔτει τοῦ

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

quos desideramus annos 184, summa est an. 1462. Dynastiis XX—XXVI tribuuntur anni 681. Initium dynastiæ XXVII, sive primus annus Cambysis, si ponitur, uti debet, in an. 525 a. C., initium dynastiæ XX cadit in an. 1206; finis dyn. XIX in an. 1207; finis periodi Sothiacæ in an. 1208. Hic vero annus est excidii Trojani ex æra celeberrima. Unde colligo græcum auctorem Chronici ad Trojanam epocham, Græcæ historiæ parapegma, finem cycli canicularis direxisse (*). Quamquam etiam alia se offert ratio, qua a Mene sive a XV dynastia initium cycli nancisci possis. Etenim duodecim dii regnant an. 3984, semidei an. 217 : = 4201. Quibus si addis annos 184, summa est annorum 4385, sive $3 \times 1461 \times 2$. Sed ne dicam de duobus annis qui abundant, ratio hæc eo quoque laborat incommodo, quod non annumerantur Solis anni 3000 (**). Qui vero diis et semideis anni attribuantur, eos non est cur magnopere corruptos putemus. Nam semideorum anni 217 proxime accedunt ad an. 214½ quos iisdem semideis tribuit Manetho Panodori. Beneque fieri potuit, ut auctor Chronici hunc numerum, de cuius ratione supra monuimus, nescio unde assumpserit, reliquisque temere admiscuerit, ut scilicet ea quam postulare, summa annorum conflaretur.

Igitur anni isti 184 excidisse debent in primis dynastiis mortalium. Quæritur quonam loco. Anni 443 dynastiæ XV satis se tueri mihi videntur, eo quod apud Eratosthenem quoque primis 15 regibus Thebanis 443 anni tribuuntur; unde tamen minime sequitur auctorem Chronici hæc ex Eratosthene mutuatum esse. — Qui deinde sequuntur anni dynastiæ XVI—XIX (190. 163. 348. 194), quum eosdem exhibeat Eusebius, item non est cur corrupti esse censeantur. Itaque nihil reliquum est, nisi ut unam dynastiam excidisse putemus inter decimam quintam et decimam sextam. — Africanus dynastiam XV recenset pastorum anni 284. Hæc non quadrant. Contra Africani dynastia XIII regum Xoitarum (Tanitarum, in Exc. Barb.) quum ipsos illos 184 annos exhibeat, quos nos jam quærimus, hanc omisisse excerptor videtur. Antecedit ap. Africanum et Eusebium dynastia XII regem Diospolitarum, quibus anni tribuuntur 453. Hanc esse suspiceris, cui Chronicon tribuit annos 443. Reliquos omisit auctor, similibus rationibus ductus, quibus Syncellum videmus Manethonis numeros truncasse. — Cete-

(*) Cf. not. ad Dicæarchi. fr. 6.

(**) Bœcklihus suspicatur semideis fortasse pro 217 annis datos esse annos 417. Qua tamen mutatione cyclorum ratio non explicatur, simulque in reliquis quoque numeris peccatum esse statuendum foret.

rum qui factum sit ut una dynastia a Syncello in Chronico nostro omitteretur, divinari facile potest. Chronici dynastia XVII facta est decima sexta, quum decimæ sextæ Eusebii corresponderet. — Porro e superioribus sequitur nullam excidisse dynastiam XXXVIII, annorum sex. Syncellus potius erravit. Sane et apud Eusebium unus Amyrtæus dynastiam constituit: verum quum dynastiæ XXIX et XXX in Manethone Eusebii et Africani aliter plane atque in Chronico distributæ sint, nihil adeo impedit, quin Chronicon Amyrtæum accensuerit dynastiæ XXIX, cui 39 anni assignat. Totidem vero annos Eusebius quoque pag. 106 regnasse dicit Amyrtæum ejusque successores usque ad Nectanebum (6. 6. 13. 1. 1. 1/2. 10. 2).

De ætate hujus παλαιῶν χρονολογικῶν sive παλαιότερας (Manethonianā) νομιζομένης συγγραφήs errasse auctorem Syncelli recte procul dubio viri docti statuerunt. Plathius Qu. Æg. (Gotting. 1829) p. 46 : « Vetus hoc Chronicon, quod dicunt, omnino antiquæ Ægypti tempora non attingere, uti Syncello persuasum est, sed hominis Judæi Alexandrini seu Christiani admodum recens esse commentum equidem certo certius persuasum habeo. Non ab Ægyptio, sed ab homine Græco-Judæo seu Christiano confictum esse vel inde apparet, quod Ægyptios primum *Aeritas*, post *Mestræos* ac post demum Ægyptios esse vocatos dixit. Ægyptus incolis non nisi *Chemi* s. *Keme* audiebat, ut cum aliunde tum ex inscriptione Rosettana constat (Cf. Champollion *Egypte* s. 1. Par. 1, p. 101). *Aeria* (v. Steph. B. s. v.) est appellatio Ægypti Græcis debita; *Mestræa*, ut Syncellus p. 41 ipse monet, est Hebraica Ægypti appellatio. Græcum esse hominem aut Oræis in rebus versatum, etiam duodecim dii satis indicant, sed quod rem conficit, Chronici auctor cum Eusebio ita consentit, atque in iis etiam locis, ubi Eusebium Manethonem corrupisse scimus, e. gr. dyu. 16. 17. 18. 19. 22. 25; ut Des-Vignoles p. 659 recte jam ejus auctorem Eusebio posteriorem statuerit. » His alia argumenta addit Bœcklihus p. 53 sqq. scriptum esse Chronicum censens eo tempore, quod inter Eusebii et Panodori ætatem interjectum est. — Christianum et Judæum hominem, qui post Claudium Ptolemæum scripserit Ægyptiorumque tempora ad sacram chronologiam accommodare voluerit, jam Letronnius ostenderat ap. Biot. *Recherches sur l'année vague des Égyptiens*, p. 48.

Restat ut moneamus de verbis : τῶν γὰρ ἐν τοῖς τρισὶ τόμοις πρὶ γένεωσιν ἐν δυναστείαις λ'... τὰ πάντα συνῆξεν ἐτη, γρονέ (3555). Minime hæc quadrare in Manethonem, qualem ex Africano et Eusebio

novimus, nemo non intelligit. Attamen maximi momenti esse locum Syncelli sibi persuasit Bunsenius l. l. tom. I, p. 123; neque enim dubium esse quin anni isti 3555 ex ipso fluxerint Manethone, cujus opus Syncello adhuc inspicere licuerit (?), adeo ut veros Manethonis numeros haud minus accurate traditos jam habeamus quam illos Canonis Ptolemæi. Censet igitur vir celeberrimus Syncellum ex Manethone didicisse dynastias, quales ipse ex Africano et Eusebio nobis excerpserit, synchronistice ita componendas et digerendas esse, ut continua regum 113 per annos 3555 successio eruatur. Hæc peritiores dijudicent. Mibi ab omni verisimilitudinis specie destituta esse videntur. — Bæckhius ipsius Syncelli errorem subesse suspicatur. Enotasse eum in Excerptis suis summam annorum 3555 pro 5355; tot enim ex *Africano* exputare licet. Generationes vero istas centum et tredecim non spectare ad Manethonem, sed ad Chronicon nostrum. Equidem puto numerum annorum 3555, sicuti antecedentia, fluxisse ex *Panodoro*. Is vero de Manethone loquens, procul dubio intellexit eum, ex quo ipse dynastias mythicas attulit. Hunc autem non eundem esse cum Africano et Eusebiano omnia suadent. Quidni igitur in tam multifaria chronologiæ, quæ sub Manethonis nomine circumferebantur, indole unam fuisse putemus recensionem, quæ regibus mortalibus dederit annos circiter 3555? (*) Huc accedit quod iste Panodori Manetho, non vero Africano et Eusebii, ita est comparatus, ut ex veteris Chronici auctoris profecisse putari possit. Nam regnis semideorum apud utrumque idem annorum numerus, salva trium annorum differentia, attribuitur. Ac quum dies præter Hephæstum assignentur apud hunc anni 2984, apud illum 3985, inter hos quoque numeros cognatio quædam intercedere videri poterat. Porro sicut Chronici auctor Manethonis sui triginta dynastias mortalium mutavit in triginta dynastias mortalium et immortalium, sic etiam Manethonis regum mortalium generationes 113 ad deos et homines transtulerit. Ceterum in Manethone Panodori sicuti in Chronico omne Ægyptiorum tempus certo periodorum numero absolutum esse putaveris. Quod quidem eo probabile fit, quod Syncellus tradidit in Sothidis libro de his Manethonis dynastiis sermonem fuisse. Ejusmodi

(*) In Introductione p. 516 suspicatus sum annos 3555 fortasse ita explicandos esse, ut anni, quos Panodorus e suo computo junctis deorum et mortalium regnis tribuere poterat (1183 + 2372), a Syncello confusi sint cum annis, quos Manetho Panodorus solis mortalibus dedit. Sed iterum re perpensa, ea quæ nunc pono, verisimiliora esse mihi videntur.

tamen aliquid ex annis istis 3555 erui nullo pacto potest. Quare si quid Syncellus erravit, suspicor pro 3555 Manethonem istum computasse annos 3755 (*), qui pertinerent ab an. 4106 a. C. usque ad 351, qui est quintusdecimus ante initium regni Alexandri. Ab anno 4106 usque ad excidium Trojæ (1184) forent an. 2922 sive duæ periodi. Hinc usque ad finem labuntur an. 833. Quibus si addideris octo semideorum annos 758 et deorum annos 13019 (11985—1034), quot Manethonem Panodori supputasse supra posuimus, summa conflatur annorum 14610 sive 10 periodorum: adeo ut omne mortalium immortaliumque tempus *duodecim cyclis* Sothiacis sit comprehensum.

MANETHONIS DYNASTIÆ ÆGYPTIÆ

SEC. EXCERPTA BARBARA.

- I. *Mineus et pronepotes ipsius septem regnarunt annos CCLIII.*
- II. *Regnaverunt et aliorum octo ann. CCCII.*
- III. *Nechocheus et aliorum octo ann. CCXIV.*
- IV. *Similiter aliorum septemdecim annos CCXIV.*
- V. *Similiter aliorum viginti unus annos CCLVIII.*
- VI. *Othoi (Ὀθῶνς) et aliorum annos CCIII.*
- VIII. *Similiter et aliorum quatuordecim annos CXL.*
- IX. *Similiter et aliorum viginti (unde viginti Afr.) annos CCCIX.*
- X. *Similiter et aliorum septem annos CCIV.*
- XI. *Potestas Diospolitatorum annos IX.*
[E libro secundo:] (XIII) XII. *Potestas Bubastatorum annos CLIII.*
(XIV.) XIII. *Potestas Tanitorum annos CLXXXIV.*
(XV.) XIV. *Potestas Sebennitorum annos CCXXIV.*
(XVI.) XV. *Potestas Memphitorum annos CCCXVIII.*
(XVII.) XVI. *Potestas Iliopolitorum (i. e. Heliop.) annos CCXXI.*
(XVIII.) XVII. *Potestas Ermupolitorum annos CCLX.*

Usque ad septimam decimam potestatem secundum scribitur totum (γράφει τόμον), ut docet, numerum habentem annos mille quingentos XX. Hæc sunt potestates Ægyptiorum.

Dyn. XIII-XVIII annos continent 1310. Si addis dyn. XIX annos 209, summa est annorum 1519. Omissa tamen etiam dyn. XII.

(*) Facile confundi poterant Ileræ Φ (500) et Ψ (700)

quos desideramus annos 184, summa est an. 1462. Dynastiis XX—XXVI tribuuntur anni 681. Initium dynastiæ XXVII, sive primus annus Cambysis, si ponitur, uti debet, in an. 525 a. C., initium dynastiæ XX cadit in an. 1206; finis dyn. XIX in an. 1207; finis periodi Sothiacæ in an. 1208. Hic vero annus est excidii Trojani ex æra celeberrima. Unde colligo græcum auctorem Chronici ad Trojanam epocham, Græcæ historiæ parapegma, finem cycli canicularis direxisse (*). Quamquam etiam alia se offert ratio, qua a Mene sive a XV dynastia initium cycli nancisci possis. Etenim duodecim dii regnant an. 3984, semidei an. 217 : = 4201. Quibus si addis annos 184, summa est annorum 4385, sive $3 \times 1461 \times 2$. Sed ne dicam de duobus annis qui abundant, ratio hæc eo quoque laborat incommodo, quod non annuenerantur Solis anni 3000 (**). Qui vero diis et semideis anni attribuantur, eos non est cur magnopere corruptos putemus. Nam semideorum anni 217 proxime accedunt ad an. 214½; quos iisdem semideis tribuit Manetho Panodori. Beneque fieri potuit, ut auctor Chronici hunc numerum, de cuius ratione supra monuimus, nescio unde assumpserit, reliquisque temere admiscuerit, ut scilicet ea quam postulare, summa annorum conflaretur.

Igitur anni isti 184 excidisse debent in primis dynastiis mortalium. Quæritur quonam loco. Anni 443 dynastiæ XV satis se tueri mihi videntur, eo quod apud Eratosthenem quoque primis 15 regibus Thebanis 443 anni tribuuntur; unde tamen minime sequitur auctorem Chronici hæc ex Eratosthene mutuatum esse. — Qui deinde sequuntur anni dynastiarum XVI—XIX (190. 163. 348. 194), quum eodem exhibeat Eusebius, item non est cur corrupti esse censeantur. Itaque nihil reliquum est, nisi ut unam dynastiam excidisse putemus inter decimam quintam et decimam sextam. — Africanus dynastiam XV recenset pastorum anni 284. Hæc non quadrant. Contra Africani dynastia XIII regum Xoitarum (Tanitarum, in Exc. Barb.) quum ipsos illos 184 annos exhibeat, quos nos jam quærimus, hanc omisisse excerptor videtur. Antecedit ap. Africanum et Eusebium dynastia XII regem Diospolitarum, quibus anni tribuuntur 453. Hanc esse suspicaris, cui Chronicon tribuit annos 443. Reliquos omisit auctor, similibus rationibus ductus, quibus Syncellum videmus Manethonis numeros truncasse. — Cete-

(*) Cf. not. ad Dicæarch. fr. 6.

(**) Bæckhius suspicatur semideis fortasse pro 217 annis datos esse annos 417. Qua tamen mutatione cyclorum ratio non explicatur, simulque in reliquis quoque numeris peccatum esse statuendum foret.

rum qui factum sit ut una dynastia a Syncello in Chronico nostro omitteretur, divinari facile potest. Chronici dynastia XVII facta est decima sexta, quum decimæ sextæ Eusebii corresponderet. — Porro e superioribus sequitur nullam excidisse dynastiam XXXVIII, annorum sex. Syncellus potius erravit. Sane et apud Eusebium unus Amyrtæus dynastiam constituit: verum quum dynastiæ XXIX et XXX in Manethone Eusebii et Africani aliter plane atque in Chronico distributæ sint, nihil adeo impedit, quin Chronicon Amyrtæum accensuerit dynastiæ XXIX, cui 39 anni assignat. Totidem vero annos Eusebius quoque pag. 106 regnasse dicit Amyrtæum ejusque successores usque ad Nectanebum (6. 6. 13. 1. 1. 1/2. 10. 2).

De ætate hujus παλαίου χρονολογίου sive παλαιότερας (Manethonianæ) νομιζομένης συγγραφήs errasse auctorem Syncelli recte procul dubio viri docti statuerunt. Plathius Qu. Æg. (Gotting. 1829) p. 46 : « Vetus hoc Chronicon, quod dicunt, omnino antiquæ Ægypti tempora non attingere, uti Syncello persuasum est, sed hominis Judæi Alexandrini seu Christiani admodum recens esse commentum equidem certo certius persuasum habeo. Non ab Ægyptio, sed ab homine Græco-Judæo seu Christiano confictum esse vel inde apparet, quod Ægyptios primum *Aeritas*, post *Mestras* ac post demum Ægyptios esse vocatos dixit. Ægyptus incolis non nisi *Chemi* s. *Keme* audiebat, ut cum aliunde tum ex inscriptione Rosettana constat (Cf. Champollion *Egypte* s. 1. Par. I, p. 101). *Aeria* (v. Steph. B. s. v.) est appellatio Ægypti Græcis debita; *Mestras*, ut Syncellus p. 41 ipse monet, est Hebraica Ægypti appellatio. Græcum esse hominem aut Græcis in rebus versatum, etiam duodecim dii satis indicant, sed quod rem conficit, Chronici auctor cum Eusebio ita consentit, atque in iis etiam locis, ubi Eusebium Manethonem corrupisse scimus, e. gr. dyn. 16. 17. 18. 19. 22. 25; ut Des-Vignoles p. 659 recte jam ejus auctorem Eusebio posteriorem statuerit. » His alia argumenta addit Bæckhius p. 53 sqq. scriptum esse Chronicon censens eo tempore, quod inter Eusebii et Panodori ætatem interjectum est. — Christianum et Judæum hominem, qui post Claudium Ptolemæum scripserit Ægyptiorumque tempora ad sacram chronologiam accommodare voluerit, jam Letronnius ostenderat ap. Biot. *Recherches sur l'année vague des Égyptiens*, p. 48.

Restat ut moneamus de verbis : τῶν γὰρ ἐν τοῖς τρισὶ τόμοις ριγ' γενεῶν ἐν δυναστείαις λ'... τὰ πάντα συνῆεν ἕτη, γφνέ (3555). Minime hæc quadrare in Manethonem, qualem ex Africano et Eusebio

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

REGUM SERIES CARNACIANA.

(V. Lepsius *Urkunden* tab. I; Bunsen I, p. 62 sqq.)

PRIMA REGUM SERIES.										SECUNDA REGUM SERIES.									
PARIES SINISTER AB INTROITU.					PARIES MEDIUS.					PARIES DEXTER AB INTROITU.									
Tuthmes III stans.	8 ***	7 S. nefru	6 Sahura	5 An	4 Asa	3 ***	2 ***	1 Ra-hem S. men-te.li	1 Ke	2 Ra-s	3 Ra-s.anch-het	4 Ra-hem Chu-te.li	5 ***	6 Ra-scha....	7 Ra-scha-nefra	8 ***	Tuthmes III stans.		
	16 ***	15 Nentef (prin-cps)	14 Nen(ef) (prin-cps)	13 Men.... (prin-cps)	12 Nentef (prin-cps)	11 ***	10 Pepi (Mertu) VI. I.	9 Mer-en-ra	9 Ra-scha-anch	10 Ra-scha-atep	11 Ra-s. nefru	12 Ra-***	13 Ra-s. s. sur-te.li	14 Ra-meri-ke fi	15 Ra-meri-hem	16 ***			
	(dona que offert rex)	23 (25) Ra-atep (het) XII, 1.	22 (27) Ra-nub-ke. u XII, 3.	21 (28) *** XII, 4.	20 (29) *** XII, 5.	19 (30) Ra-ma. tu XII, 6.	18 (31) Ra-sebek XII, 7.	17 Nentef Ra-hem Het-scha. u	17 Ra-hem Het-scha. u	18 ***	19 ***	20 Ra-Chu-te.li	21 Ra-meri-atep	22 Ra-s...co-ra	23 Ra-.... scha. u	(dona que offert rex)			
Tuthmes III stans.	31 (26) Ra-ter-ke XII, 2	30 (24) Ra-s ken-nen	29 (23) Naht-en-ra	28 (22) Seser-en-ra	27 (21) Ra-mub-ter	26 (20) Ra-neb-hem XII, 8.	25 (19) Ra-s. nefru-ke	24 (18) Ra....	24 ***	25 ***	26 ***	27 Ra-f (?) ***	28 S. het-... en-ra	29 Ra-s. nefru	30 Ra-....				

TABULA ABYDENA.

26 S. nefru ke-annu	25 Nefru-ke en-Seb Pepi	24 (Ra) Nefru-ke	23 (Ra) Nefru-ke-ke- reref	22 (Ra) en-ke	21 S. nefru ke	20 Hor-Mer-en	19 Ra-Nefru-ke ebentu	18 Ra-Tel-ke ma	17 Ra-Nefru-ke nebhi	16 (Ra) Nefru-ke	15 (Ra) Men-ke	14 (Ra) Neter-ke	13 . . . f	12 . . .	11 . . .	10 . . .	9 . . .	8 . . .	7 . . .	6 . . .	5 . . .	4 . . .	3 . . .	2 . . .	1 . . .	
52 Miamun Ra-messu	51 Ra-Seser-na salep-co-ra	50 Ra-ma-men	49 Ra-mes-su	48 Ra-ser-teru Sa-ter-co-ra	47 Ra-neb-ma	46 Ra-men-teru	45 Ra-na-teru	44 Ra-men-ter	43 Ra-na-en-ter Scha-nefru-teru	42 Ra-na-ter-ke	41 Ra-ser-ke	40 Ra-neb-rôs	39 Ra-ma-tu XII, 7.	38 Ra-en-ma XII, 6.	37 Ra-scha-ke. u XII, 5.	36 Ra-scha-ter XII, 4.	35 Ra-nub-ke. u XII, 4.	34 . . .	33 . . .	32 . . .	31 . . .	30 . . .	29 . . .	28 . . .	27 . . .	
	(Ramesses II Magnus) XIX, 3	(Seti-Ner-phthach) XIX, 2	(Ra-messes I) XIX, 1.	(Ho-rus) XVIII, 7.	(Ame-noph III) XVIII, 6.	(Thu-thm. IV) XVIII, 7.	(Ame-noph. II) XVIII, 6.	(Thu-thm. III) XVIII, 5.	(Thu-thm. I) XVIII, 4.	(Tuth-mosis I) XVIII, 3.	(Ame-no-phis I) XVIII, 2.	(Amos) XVIII, 1.														

Repetuntur nomina Ramesses II : Ra-Seser-na Satep-en-ra Miamun-Ramesu.

DYNASTIÆ MORTALIUM

SECUNDUM AFRICANUM ET EUSEBIUM.

6.

Syncell. p. 53, C : Ἐπειδὴ δὲ τῶν ἀπὸ Μεστράϊμ Αἰγυπτιακῶν δυναστειῶν (sic Buns.; ἐτῶν v.g.) οἱ χρόνοι ἕως Νεκταναβῶν χρειώδεις τυγχάνουσιν ἐν πολλοῖς τοῖς περὶ τὰς χρονικὰς καταγινόμενοις ζητήσεσι, αὐταὶ δὲ παρὰ Μανειῶν ληφθεῖσαι τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ιστορικοῖς διαπερυνημένως κατὰ τε τὰς αὐτῶν προσηγορίας καὶ τὴν ποσότητα τῶν χρόνων τῆς βασιλείας ἐκδέδονται, ἐπὶ τίνος τε αὐτῶν Ἰωσήφ ἡγεμόνευσε τῆς Αἰγύπτου καὶ μετ' αὐτὸν ὁ θεόπτης Μωϋσῆς τῆς τοῦ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου πορείας ἡγήσατο, ἀνγκαῖον ἡγησάμεν δύο τῶν ἐπισημοτάτων ἐκδόσεις ἐκλέξασθαι καὶ ταύτας ἀλλήλαις παραθέσθαι, Ἀφρικανοῦ τέ φημι καὶ τοῦ μετ' αὐτὸν Εὐσεβίου τοῦ Παμφίλου καλουμένου, ὡς ἂν τὴν ἐγγίζουσιν τῇ γραφικῇ ἀληθείᾳ δόξαν ὀρθῶς ἐπιβάλλωσι καταμάθοι, τοῦτο πρό γε πάντων εἰδὼς ἀκριβοῦς, ὅτι Ἀφρικανὸς μὲν εἰκοσὶν ἔτη προστίθῃσιν ἐν τοῖς ἀπὸ Ἀδάμ ἕως τοῦ κατακλισμοῦ χρόνοις, καὶ ἀντὶ βσμβ' βσξβ' ἔτη βούλεται εἶναι, ἔπειρ οὐ δοκεῖ καλῶς εἶναι. Εὐσεβίος δὲ βσμβ' ἕγχετο καὶ ὁμοφώνως τῇ γραφῇ. Ἐν δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ ἀμφοτέρωθεν διήμαρτον ἕως τοῦ Ἀβραάμ καὶ Μωϋσέως ἔτεσι ρλ' τοῦ δευτέρου Καϊνᾶν υἱοῦ Ἀρραξᾶ καὶ γενεᾶ μιᾶ, τῇ ιγ', παρὰ τῶν θείων ἀγγελιστῶν Λουκᾶ ἀπὸ Ἀδάμ κειμένη. Ἀλλ' ὁ μὲν Ἀφρικανὸς ἐν τοῖς ἀπὸ Ἀδάμ προστεθεισὶν αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὸν κατακλισμὸν ἔτεσιν κ' προσηγήσατο ταῦτα, καὶ ἐν τοῖς τοῦ Καϊνᾶν καὶ τῶν μετέπειτα ρι' μόνα λείπεται. Διὸ καὶ ἕως Ἀβραάμ πρώτου ἔτους γσβ' ἔτη ἐστοιχείωσεν. Ὁ δὲ Εὐσεβίος δλοκλήρως τὰ ρλ' ὑφελὼν, γρπδ' ἕως πρώτου ἔτους Ἀβραάμ ἐξέδωκε.

PRIMA DYNASTIA.

SEC. AFRICANUM.

Περὶ τῶν [μετὰ τὸν κατακλισμὸν] Αἰγύπτου δυναστειῶν, ὡς δὲ Ἀφρικανός.

α' Μετὰ νέκυας τοῦς ἡμιθέους πρώτη βασιλεία (1. δυναστεία. Βαεκκ.) καταριθμεῖται βασιλείων ὀκτώ, ὧν πρῶτος Μῆνης Θινίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ξβ'· δευτὴ ὑπὸ Ἰπποποτάμου διαρπαγεὶς διεφθάρη.

β' Ἀθωθίς υἱὸς ἔτη νζ', ὃ τὰ ἐν Μέμφει βασιλεία οἰκοδομήσας· οὗ φέρονται βίβλοι ἀνατομικαί, ἰατρὸς γὰρ ἦν.

γ' Κενκένης υἱὸς ἔτη λα'.

δ' Οὐενέφης υἱὸς ἔτη κγ'· ἐφ' οὗ λιμὸς κατέσχε

τὴν Αἰγύπτου μέγας. Οὗτος τὰς περὶ Κωχώμην ἡγεῖρα πυραμίδας.

ε' Οὐσαφαῖδος υἱὸς ἔτη κ'.

ς' Μισιδὸς υἱὸς ἔτη κς'.

ζ' Σεμέμψης υἱὸς ἔτη ιγ'· ἐφ' οὗ φθορὰ μέγιστη κατέσχε τὴν Αἰγύπτου.

η' Βιηνεχῆς υἱὸς ἔτη κς'.

Ὀμοῦ ἔτη σγ'.

Τὰ τῆς πρώτης δυναστείας οὕτω περὶ καὶ Εὐσεβίος ὡς δὲ Ἀφρικανὸς ἐξέθετο.

Θινίτης] jubente Stephano (Θίς, πόλις Αἰγυπτία πλησίον Ἀβύδου· ὁ πολίτης Θινίτης) Bunsen.; Θινίτης libri, et mox ap. Euseb. (fr. 7) Θινίτης. In Eratosthenis laterculo ap. Syncell. p. 91, C ad veram scripturam proxime accedit cod. B, qui Θινίτης habet (vgo ibi : Θινίτης).

7.

SEC. EUSEBIUM.

Idem. p. 55, A : Περὶ τῶν [μετὰ τὸν κατακλισμὸν] Αἰγυπτίων δυναστειῶν, ὡς Εὐσεβίος.

Μετὰ νέκυας καὶ τοῦς ἡμιθέους πρώτην δυναστείαν καταριθμοῦσι βασιλείων ὀκτώ· ὧν γέγονε Μῆνης, δευτὴ διαρπαγῆς αὐτῶν ἡγήσατο. Ἀφ' οὗ τοῦς ἐξ ἰσχάτου γένους ἐβασίλευσαν ἀναγράφωμεν ὧν (vgo ἀναγραφωμένων) ἡ διαδοχὴ τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον·

α' Μῆνης Θινίτης καὶ οἱ τούτου ἀπόγονοι ιζ' (ἐν ἄλλῃ δὲ ζ'), ὃν Ἰπποπότος (II, 4) Μῆνα ὠνόμασεν, ἐβασίλευσεν ἔτεσιν ξ' (= 30 in Latinis). Οὗτος ὑπερόριον στρατείαν ἐποίησατο καὶ Ἰνδοξος Ἰκρίθης, ὑπὸ [Ἰππου (Ἰππου Β., Ἰσπου Goar.)] δὲ Ἰπποποτάμου ἡρπάσθη.

β' Ἀθωθίς ὁ τούτου υἱὸς ἡρξεν ἔτεσιν κζ', καὶ τὰ ἐν Μέμφει βασιλεία οἰκοδόμησεν, ἰατρικὴν τε ἐξέσκησε καὶ βίβλους ἀνατομικὰς συνέγραψε.

γ' Κενκένης ὁ τούτου υἱὸς ἔτη λθ'.

δ' Οὐενέφης (Οὐενέρης Β.) ἔτη μδ'· ἐφ' οὗ λιμὸς κατέσχε τὴν γῶραν· δευτὴ τὰς πυραμίδας τὰς περὶ Κωχώμην [Κωχώνην Goar., *Chorridium* (Χωχώμη) Euseb. Argm.]

ε' Οὐσαφαῖς (Οὐσαφαῖς Β.) ἔτη κ'.

ς' Νισθαῖς (Νισθαῖς Β., Νισθῆς Goar.) ἔτη κς'.

ζ' Σεμέμψης (Σεμένψης Goar.) ἔτη ιη'· ἐφ' οὗ πολλὰ παράσχημα ἐγένετο καὶ μέγιστη φθορὰ.

η' Οὐβιένθης ἔτη κς'.

Οἱ πάντες ἐβασίλευσαν ἔτη σδ' (ex allatis numeris conflatur summa an. 258, quam apponit Samuelis p. 20 ed. Mai).

Quoniam quæ inde ab Mestraimo usque ad Nectanebum apud Ægyptios regnarunt dynastiarum tempora cognita habere perutile sæpenumero est his, qui in chronologicis disquisitionibus versantur, ipsæ vero Manethonianæ dynastiarum apud ecclesiasticos scriptores diversis modis exhibeantur tum quod ad nomina regum, tum quod ad annorum, qui-

bus regnaverint, numerum, nec non quod ad regem sub quo Josephus Ægypti res administraverit, et sub quo deinceps Moses divinarum spectator Judæos ex Ægypto eduxerit: necessarium equidem duxi duas celeberrimas earum editiones seligere, easque alteram ponere juxta alteram, Africani scilicet et qui post eum scripsit Eusebii Pamphili.

Euseb. Chr. p. 94 sqq. : Post manes atque heroes primam dynastiam numerant VIII regum, quorum primus fuit Menes (sic mgo. Codex Memes), gloria regni administrandi præpollens : a quo exorsi singulas regnantium familias diligenter scribemus, quarum successiva series ita contexitur :

Menes Thinites (cod. Thynites) ejusque posteri septem (quem Herodotus Mina nuncupavit). Hic annis XXX regnavit. Idem et extra regionis suæ fines cum exercitu progressus est, et gloria rerum gestarum inclaruit. Ab hippopotamo genio (num igitur in gr. scr. ὑπὸ δαίμονος δὲ ἰπ.?) raptus est.

Athothis, hujus filius, regno potitus est annis XXVII (ita margo cod.; textus XXV). Is regia sibi palatia Memphi construxit, et medicam item artem coluit, quin et libros de ratione secundorum corporum scripsit.

Cencenes ejus filius, annis XXXIX.

Vavenephis, annis XLII, cujus ætate fames regionem corripuit.

Is pyramides prope Cho oppidum [Χῶϊ κώμην pro Κωχώμην] excitavit.

Usaphaes, annis XX.

Niebaes, annis XXVI.

Mempses, annis XVIII. Sub hoc multa prodigia itemque maxima lues acciderunt.

Vibesthes, annis XXVI.

Summa dominationis annorum CCLII.

7 a.

ERATOSTHENES.

Syncellus Chronogr. p. 91, C et 96, C :

I. Πρῶτος Ἰβασίλευσε Μήνης Θινίτης, δὲ ἑρμηνεύεται αἰώνιος· Ἰβασίλευσεν ἔτη ξβ'. Τοῦ κόσμου ἦν ἔτος βθδ'.

II. Θηβαίων δεύτερος Ἰβασίλευσεν Ἀθώθης, υἱὸς Μήνεως, ἔτη νθ'. Οὗτος ἑρμηνεύεται Ἑρμογένης. Ἔτος τοῦ κόσμου βπξβ'.

III. Θηβαίων Αἰγυπτίων τρίτος Ἰβασίλευσεν Ἀθώθης θυμίνυμος, ἔτη λδ'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος ,γκά'.

IV. (P. 96, C.) Θηβαίων Ἰβασίλευσε δ' Διαβαῆς (Μαεβαῆς Buns.) υἱὸς Ἀθώθως, ἔτη ιθ'. Οὗτος ἑρμηνεύεται φιλόταυρος. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος ,γγγ'.

V. Θηβαίων Ἰβασίλευσε ε' Παμφῶς (Σεμφῶς Buns.), υἱὸς Ἀθώθους, δ' ἴστιν Πρακλείδης.

Θινίτης] Θηνίτης cod. B; Θηβινίτης Goar. — αἰώνιος] em. Jablonsky.; διώνιος B. Διώνιος A. — φιλόταυρος] Buns.; φιλίτερος codd.; φιλέστερος Goar.

Singulis dynastiis subjungemus ex Bunsenii libro tabulas, quibus Manethoniana Africani et Eusebii Syncelliani Armeniacique cum regibus laterculi Eratosthenici comparantur.

ERATOSTHENES.			MANETHONIS DYNASTIA I.					
I — V.			Afric. e regg. an. mss.		Eas. Sync. e regg. an. mss.		Eas. Arm. e regg. an. mss.	
I.	Menes Thinites.	62	1. Menes Thinites.	62	Menes Thinites.	60	Menes Thinites.	30
II.	Athothes Menæ f.	59	2. Athothis fil.	57	Athothis fil.	27	Athothis fil.	25
III.	Athothes II.	32	3. Kenkenes fil.	31	Kenkenes fil.	39	Kenkenes fil.	39
			4. Uenephes fil.	23	Uenephes.	42	Vavenephis.	42
			5. Usaphaidos fil.	20	Usaphais fil.	20	Usaphaes fil.	20
IV.	Miabies Athothis f.	19	6. Miebidos fil.	26	Miebaes fil.	26	Niebaes fil.	26
V.	Pempbos Athothis f.	18	7. Semempses fil.	18	Semempses fil.	18	Mempses fil.	18
			8. Bieneches fil.	26	Bienthes fil.	26	Vibestes fil.	26
	Summa	190		263		258		203

Summam annorum vere Manethonianam Bæckhius habet eam, quam ipse Syncellus exputat annorum 253; hanc enim repetit S. in secunda dynastia (fr. 8), eandemque etiam Excerpta Barbara p. 175 præbent. Ut summa an. 253 ex singulis numeris Africani colligatur, Bæckhius suspicatur aut Athothi pro annis 57 (νζ') dandos esse an. 47 (μζ'), aut Uenephæ, regi quarto, pro 23 assignandos 43 (42 ap. Euseb.), Athothi vero pro 57 tribuendos

27 (ut ap. Euseb.). Quæ tamen numerorum mutationes non probabiles sunt, si cum Manethone comparaveris Eratosthenem, qui in Athothis regno ad Manethonem Africani proxime accedit. Bunsenius (II, p. 34) num 253 an 263 anni rectius se habeant in medio relinquit, fortasse tamen regi quarto pro 23 annis dandos esse putat annos 13; cujus numeri duplicationem exhibeant anni 26 regis sexti et octavi. De reliquis statuit hunc in modum :

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

τὴν Αἴγυπτον. Nomen derivandum a *Thoth*, uti ap. Eratosthenem, qui interpretatur Ἐρμογένης. De initiis scientiæ anatomicæ ad Athothin relatis cf. Bunsen. p. 47.

3. *Athothis-Kenkenes*. Ejus nomen monumenta suppeditare non videntur.

4. *Miabaes (Miabides)*; *Uenephes (Vanenephes)*; *Usaphaes (Usaphaidos)*; *Bieneches (Bienthes)*. His, quæ conjungenda esse supra jam monuimus, indicari nomen et cognomen unius ejusdemque regis Bunsenio videtur. Cognomen latel in *Miabaes* vel potius *Miebaes*, quod græce significat φιλόταυρος, eaque vox reponenda apud Eratosthenem, ubi libri manuscripti : οὗτος (Μιαβαῖς) ἐρμηνεύεται φιλέταυρος (φιλέταιρος conjecerat Scaliger). — Nomen regis ægyptiacum fuisse videtur : *MNE*, græce Μνεῦις, latine *Mnevis*. (Taurum soli sacrum sic appellatum esse constat). Facile hæc abire poterant in *Uenephes* et *Bienephes*. Verum paullo longius recedit *Usaphaes (Usaphaidos)*; quare hoc nomen fortasse secernendum ab alteris duobus, atque ita quidem, ut *Usaphaes* statuatur fuisse Mnevidis filius, qui una cum patre regnaverit, sed ante obitum ejus discesserit (Buns. p. 52). Ceterum *Mne* idem est atque Μνεύης, qui primus leges a Mercurio (*Thoth*) acceptas Ægyptiis scripsisse traditur ap. Diodor. I, 94, 1. *Mnevidis regis* Heliopoli fuit, teste Plinio XXXVI, sect. 14 § 2. Idem paullo post (sect. 19 § 1) ex alio fonte de labyrintho ait : « *Demoteles (tradit) regiam Moteridis (ita cod. Bamberg.; vgo : Motherudis) fuisse.* » Ubi istud *Moteridis* idem signare Bunsenio videtur atque *Mnevidis, Menevidis* (Buns. p. 54). At hoc dubitaverim. Legendum potius *Meridis*. — De situ Κωχώμης vel Κῶ κώμης (uti Eusebius vel ejus interpretes legisse videtur), quo loco pyramides (regiæ familiæ sepulcra) rex struxit, haud liquet. Κῶ urbem nomi Cynopolitani memorat Ptolemæus (v. Berkel. ad Steph. Byz. v. Κῶς et Κρῶς). De hac tauren cogitari vix potest. Aptius intellexeris *Koskam* locum, qui in fluvii ripa occidentali, e regione Antæropolis situs, in Itinerario Anton. p. 158, coll. Hierocl. p. 731 appellatur *Apollinos minoris*, uti censet Champollion *l'Égypte*, I, p. 273 (cf. Forbiger. *Geogr.* II, p. 801. Buns. p. 50 sqq.)

5. *Sempsas. Semempses*. Hic Bunsenio l. l. is esse videbatur qui primus ponitur in regum serie Carnaciana : (*Rahem*) *SMeN—Te Ti*; idemque cum eo, qui apud Strabonem XVII, p. 813 Ἰσαάνδης (p. 811 Ἰμάνδης; epitome Μαῖνδης), apud Diodorum I, 47 sqq. Ὀσυμανόδας appellatur. Regiam (τὸ Μεμνόνειον βασιλείον) Ismandes habuit Abydi ad similitudinem celeberrimi istius Labyrinthi extructam, minus tamen multiplicem; sepulcrum ejus

fuisse Bunsen. statuerat pyramidem prope Labyrinthum sitam. Sed hæc omnia rejicienda esse docuit Lepsius, qui pyramidem sepulcrum esse *Amenemhe* tertii (XII dynastiæ regis) ex inscriptionibus, quas in camera sepulcrali detexit, comprobavit. (V. Bunsen. II, p. IV, qui nunc Ismandæ Straboniani vestigium apud reliquos auctores non exstare censet, nisi forte apud Plinium XXXVI § 67, ubi *Zmarres* rex obeliscum sine notis extruxisse dicitur.

SECUNDA DYNASTIA.

8.

SEC. AFRICANUM.

Syncellus p. 54, D : Δευτέρα δυναστεία Θινιτῶν βασιλέων ἐννέα,

ᾧν πρῶτος Βοηθὸς ἐτη λη'. Ἐφ' οὗ χάσμα κατὰ Βούβαστον ἐγένετο καὶ ἀπώλοντο πολλοί.

β' Καίχως, ἐτη λθ'. Ἐφ' οὗ οἱ βόες Ἄπις ἐν Μέμφει καὶ Μνεῦις ἐν Ἡλιουπόλει καὶ ὁ Μενδῆσιος τράγος ἐνομήσθησαν εἶναι θεοί.

γ' Βίνωθρις, ἐτη μζ'. Ἐφ' οὗ ἐκρίθη τὰς γυναῖκας βασιλείας γέρας εἶχεν.

δ' Τλάς, ἐτη ιζ'.

ε' Σεθίνης, ἐτη μα'.

ς' Χαίρης, ἐτη ις'.

ζ' Νεφερχέρης, ἐτη κα'. Ἐφ' οὗ μυθεύεται τὸν Νεῖλον μέλιτι κεκραμένον ἡμέρας ἐνδεκα βυῖναι.

η'. Σέσωχρις ἐτη μη', ὅς ὕψος εἶχε πηχῶν ε', [παλαιστῶν] γ'.

θ'. Χενεφρής, ἐτη λ'.

Ὀμοῦ ἐτη τθ'.

Ὀμοῦ πρώτης καὶ δευτέρας δυναστείας μετὰ τὸν κατακλισμὸν ἐτη φνε' κατὰ τὴν δευτέραν ἐκδοσιν Ἀφρικανοῦ.

Θινιτῶν] Θινιτῶν codd. — Βοηθός] Βῶχος margo, uti Euseb. — Καίχως] cod. B; καὶ ἔχως A; Καίχως Goar. — Μνεῦις] sic Scaliger. Μηνῦς Goar. Quid codd. habeant, non notavit Dindf. — Βίνωθρις] Cf. Joh. Antioch. in Cran. Anecd. Paris. II, p. 385, ubi : Ἐπὶ Βινώριος (sic) βασιλέως Αἰγύπτου φασὶ τὸν Νεῖλον μέλιτι κεκραμένον ἡμέρας ια' βυῖναι. — η' Σέσωχρις ἐτη, et reliqua usque ad finem in libris Syncelli mira confusione leguntur p. 56, A, ubi secunda dynastia Eusebii ponitur; et quæ p. 56, A legi debebant, migrarunt in alteram p. 57. — παλαιστῶν] sic Bæckh. et Bunsen. ex Eusebio Syncelli pro vulgata πλάτος. Quod in Eus. Arm. legitur *et tres palmos latum* quum per se ineptum sit, arguit jam Armenium interpretem Eusebii textum male mutatum ante oculos habuisse. — κατὰ τὴν... Ἀφρικανοῦ] Quum apud Syncellum sequatur dynastia

tertia Africani, nec ullo verbo indicetur, num tertia ista dynastia Africani sit an Eusebii, verba hæc inscriptionem capitis sequentis fuisse putes, ejecta scilicet voce δευτέρην, quæ, monente Bæckhio p. 122, facile repeli ex antecedentibus poterat. Verum ut titulum nanciscaris sequentium, una vox Ἀφρικανῶν sufficit; quam repetere librarius neglexerit. Verbis autem κατὰ τὴν δευτέρην ἐκδοσιν subesse aliquid quod nos jam latet, suspicari licet. Sane alibi nusquam Syncellus alteram Africani operis recensionem memorat. At mirum est duos istos reges, quos loco suo motos vidimus, ex Bunsenii rationibus non esse postremos dynastiæ secundæ, sed primos dynastiæ tertiæ, deinde vero annos 224, quos prioribus septem regibus dyn. II Africanus assignat, egregie quadrare et cum laterculis Eratosthenis, et cum computo Manethonis cyclico, de quo in introductione exposuimus. Quare pro ea, quam nunc Africanus et Eusebius exhibent computatione existisse alteram eamque antiquiorem, ex qua non nisi 224 anni secundæ dynastiæ tributis sint, existimo. — In summa annorum 302 cum Africano faciunt Excerpta Barbara : *Regnaverunt et aliorum octo an. CCCII.* Ante vocem *et* nomen primi regis excidisse puto (Ἐβασίλευσαν [Καίχως] καὶ ἄλλοι ἦ').

9.

SEC. EUSEBIUM.

Syncell. p. 55. D : Δευτέρα δυναστεία βασιλείων ἐννέα.

Πρῶτος Βῶχος, ἐφ' οὗ γένετο κατὰ Βούβαστον ἐγένετο, καὶ πολλοὶ ἀπώλοντο.

Μεθ' οὗ καὶ δευτερός Χῶος (scr. μεθ' οὗ δευτερός

Καίχως s. Καίχως), ὅτε καὶ ὁ Ἄπις καὶ ὁ Μνεῦς, ἀλλὰ καὶ ὁ Μενδήσιος τράγος θεοὶ ἐνομίσθησαν.

γ'. Βιόφρις, ἐφ' οὗ ἐκρίθη καὶ τὰς γυναῖκας βασιλείας γένετο ἔχειν. Καὶ μετὰ τούτους ἄλλοι τρεῖς, ἐφ' ὧν οὐδὲν παράστημα ἐγένετο.

ζ'. Ἐπὶ δὲ τοῦ ἐβδόμου μυθεύεται τὸν Νεῖλον μέλιτι κακραιμένον ἡμέραις ἑνδεκά ῥυθῆναι.

η'. Μεθ' οὗ Σέσωχρις μὴ, δελεέταται γεγονέναι ἕβας ἔχων πηχῶν ε', παλαιστῶν γ' τὸ μέγεθος [πλάτος π.].

θ'. Ἐπὶ δὲ τοῦ θ' οὐδὲν ἀξιωματικόν εὐπύρην. Οἱ καὶ ἔβασίλευσαν ἔτη σ' ζ'.

Ὅμοῦ πρώτης καὶ δευτέρας δυναστείας ἔτη φησὶ κατὰ τὴν ἐκδοσιν Εὐσεβίου.

Μεθ' οὗ Σέσωχρις κτλ.] Hæc a librariis transposita leguntur p. 57, A.

10.

Euseb. Chron. p. 96 : *Secunda dynastia regum LX.*

Primus Bochus. Sub eo specus ingens Bubasti subsedit multosque mortales hausit.

Post eum Cechous; idemque (deb. quo tempore) Apis, et Mnevis atque Mendesius hircus dii esse putabantur.

Deinde Biophis, sub quo lege statutum est, ut feminae quoque regiam dignitatem obtinerent.

Tum alii ves, quorum ætate nullum insigne facinus patratum est.

Sub septimo mythici aiunt flumen Nilum melle simul et aqua fluxisse undecim diebus.

Postea Sesochris annis XLVIII, quem aiunt quinque cubitos altum, tres vero palmos latum fuisse.

Sub nono tandem nihil memoria dignum actum est. Hi regnaverunt annis CCXCVII.

MANETHONIS DYNASTIA II.				ERATOSTHENES.	
Afric. 9 regg. an. 302.		Eus. Sync. 9 regg. an. 297.		Eus. Arm. 9 regg. an. 297.	VI — XIV.
1. Boethos.	38	1. Bochos.		1. Bochus.	Momcheri. 79
2. Kaiechos.	39	2. Choos		2. Cechous.	Stoichos. 6
3. Binothris.	47	3. Biophis.		3. Biophis.	Gosormies. 30
4. Tlas.	17	4. }		4. }	Mares. 26
5. Sethenes.	41	5. } Nomina		5. } Nomina	Anoyphis. 20
6. Chaires.	17	6. } omittuntur.		6. } omittuntur.	Sicios. 18
7. Nephherches.	25	7. }		7. }	Chnubos Gueuros. 22
8. Sesochris.	48	8. Sesochris	48	8. Sesochris.	Ragosis. 13
9. Chenneres.	30	9. Nomen omitt.		9. Nomen omitt.	Bigres. 10
	302				224

Ex laterculis patet nihil Manethoni cum Eratosthene commune esse. Huc accedit quod sextus

rex Eratosthenis (Momcheiri) diserte appellatur *Memphita*, septimus vero filius ejus fuisse dici-

tur. Inde colligitur ab sexto rege novam dynastiam eamque Memphiticam incipere. Respondet hæc, ut suo loco videbimus, Manethonis dynastiæ tertiæ, quæ prima est dynastiæ Memphiticarum. Igitur dynastia Thinitica secunda ex Bunsenii rationibus regnavit *juxta* Memphiticam primam, ita ut principem locum obtinerent Memphitæ. Quare hos tantum in canonem chronologicum Eratosthenes recepit. Utraque dynastia fortasse cognationis vinculis conjuncta erat. Dominatio autem ita distributa fuisse videtur, ut Thinitæ Ægypto superiori, Memphitæ inferiori regioni imperarent (Buns. p. 103. 114).

Ceterum dynastiæ II reges duos postremos, Sesochrin et Chenerem, falso Thinitis a Manethone accenseri, Bunsenius statuit, quum primi esse debeant dynastiæ Memphiticarum. His igitur rejectis, restant Thinitæ reges septem, annique regnorum 224. Totidem vero annos Canon Eratosthenis tribuit novem regibus Memphitis dynastiæ tertiæ (Manetho exputat annos 214). Itaque utriusque dynastiæ finis in eundem incidit annum, adeo ut quarta dynastia denuo Ægypti universæ imperio potita sit.

Nomina regum monumentis illustrare huc usque nondum licuit, nisi quod Lepsius in campo sepulchrali ad pyramides prope *Gizeh* sitas reperit nomen: *ΚΕΚΕΥ*, quod idem esse videtur atque *Kaiechos* (Buns. p. 106). Hunc Manetho Maevidis et hirci *Mendesii* cultum instituisse dicit. Id vero, puto, non dixisset Manetho, si credidisset Caiechos regem in superiore Ægypto regnasse, dum eodem tempore in inferiore regnaret rex Memphita. Similiter id quod sub primo rege Thinita Bubasti in Delta regione accidisse traditur, ad regnum primi Memphitæ notandum fuisset. Quod Bunsenius statuit, scilicet potuisse Caichum cultum Mendesium instituire, si id fecerit consentiente rege Memphita, atque fortasse omnia quæ ad cultum Ægyptiorum pertinebant, penes Thinitas reges fuisse, id vereor ne paullo longius petitum sit crearetque specie verisimilitudinis. — De lege sub Binothris rege sancita nonnulla monuit Bunsen. p. 104. — Fama miraculi, quod sub Nephere (sub Binothri sec. Antiocheni Chronicon) accidisse fertur, inde ortam censet quod aqua fluvii mutet interdum colorem gustumque, laudato Hengstenbergio (*Die Bücher Moses u. Ægypten* p. 103 sqq).

TERTIA DYNASTIA.

11.

Syncellus p. 56, B :

ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ.

Τρίτη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων ἐν νέα, α' ὧν Νεχερώφης (Νεχοροφῆς Α) ἔτη κη'. Ἐφ' οὗ Αἴθιοες ἀπέστησαν Αἰγυπτίων καὶ τῆς σιλήνης παρὰ λόγον αὐξήθεισης διὰ δέος ἑαυτοὺς παρέδωσαν.

β' Τόσορθρος ἔτη κθ'. Οὗτος Ἀσκληπιὸς Αἰγυπτίους κατὰ τὴν ἰατρικὴν νενομίσται, καὶ τὴν διὰ ξεστῶν λίθων οἰκοδομίαν εὗρατο· ἀλλὰ καὶ γραφῆς ἐπεμελήθη.

γ' Τύρις (Τύρις Β.) ἔτη ζ'.

δ' Μέσωχρῆς ἔτη ιζ'.

ε' Σώϊφις (Σώϊφις Goar.) ἔτη ις'.

ς' Τόσέρτασις ἔτη ιθ'.

ζ' Ἀχρῆς ἔτη μβ'.

η' Σήφουρις (Σίφουρις Goar.) λ'.

θ' Κερρέρης ἔτη κς'.

Ὅμοῦ ἔτη σιδ'.

Ὅμοῦ τῶν τριῶν δυναστειῶν κατὰ Ἀφρικανὸν ἔτη ιξθ' (769. sc. 555+214).

Cum Africano facit auctor Exc. Barb. novem reges et annos 214 recensens.

12.

SEC. EUSEBIUM.

Syncell. 57, B : Τρίτη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων οκτώ,

α' Νεχέρωχις (Ναχέρωχις G.), ἐφ' οὗ Αἴθιοες ἀπέστησαν Αἰγυπτίων, καὶ τῆς σιλήνης παρὰ λόγον αὐξήθεισης διὰ δέος ἑαυτοὺς παρέδωσαν.

β'. Μεθ' οὗ Σέσορθρος, ὃς Ἀσκληπιὸς παρὰ Αἰγυπτίους ἐκλήθη διὰ τὴν ἰατρικὴν. Οὗτος καὶ τὴν διὰ ξεστῶν λίθων οἰκοδομήν εὗρατο, ἀλλὰ καὶ γραφῆς ἐπεμελήθη.

Οἱ δὲ λοιποὶ ἐξ οὐδὲν ἀξιομνημόνευτον ἐπραξαν.

Οἱ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτεσιν ρζη'.

Ὅμοῦ τῶν τριῶν δυναστειῶν κατὰ τὸν Εὐσέβιον ἔτη ψμζ' (747. sc. 549+198).

Eusebius Arm. p. 96 : *Tertia dynastia Memphiticarum VIII regum.*

Necherochis, sub quo Libyes ab Ægyptiis defecerunt : mox immaniter crescente luna territi ad obsequium reversi sunt.

Deinde Sosorthus, qui ob medicam artem Æsculapius ab Ægyptiis vocitatus est. Is etiam sectis lapidibus ædificiorum struendorum auctor fuit : libris præterea scribendis curam impendit. Sex reliqui nihil commemorandum gesserunt. Regnatum est annis CXCVII (græce 198).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

habens, non pertinet ad nominis explicationem, sed notitiam historicam continet de inusitata, qua insignis auctor dynastiæ Memphiticæ, corporis proceritate. Accuratus rem servant excerpta Manethoniana, quibus Sesochris rex quinque cubitos et tres palmos altus fuisse narratur. — Jam quomodo factum sit, ut Manetho primos annos 78 hujus dynastiæ inter duos reges distribuat, et præterea etiam tertium regem Necherochin cum annis 28 introducat, parum liquet. *Cheneres* fortasse idem est qui *Sesorcheres*, abbreviato nomine, et interposita litera *n* (ut in *Ra-n-seser* pro *Ra-seser*. Buns. p. 69). *Necherochis* una cum Sesochri regnavit. Præterea Bunsenius (p. 105) suspicatur Sesorcherem fortasse eundem esse cum *Uchoreo* quem Diodorus (I, 50, 3) regem a Busiri II octavum fuisse, atque Memphin condidisse tradit. Quod si est, huc pertineret baud dubie nomen U-SESER-KET, quod Lepsius in campo sepulcrali ad pyramides Gizelianas reperit (Cf. tamen not. ad dyn. V).

Præterea ad prima hæc dynastiæ tertiæ tempora referenda censet regum nomina ASSES et ASSEKET, quorum illud quartum est in serie regum Carnaticana, hoc exstat in inscriptionibus sepulcrorum, quæ prope pyramides Gizelianas sita sunt. Cf. notam de rege septimo.

II et III. Sequuntur ap. Manethonem: *Tosorthos* an. 29 et *Tyreis* an. 7. Quæ accommodari facile Eratosthenicis possunt, modo ordinem regum invertas. Secundus ponendus *Tyreis* an. 7, cui ap. Erat. respondet *Stoichos* (*Ares*) an. 6; deinde tertius *Tosorthos* an. 29, qui ap. Erat. est *Cosormies* an. 30.

II. Nomen regis secundi Eratosthenes a Bunsenio emendatus interpretatur voce ἑλιόθετος. Hinc Bunsenius colligit nomen Ægyptium vix potuisse aliud esse nisi: TET-KE-RA, quod ad pyramides in sepulcrorum inscriptionibus repertum est. Græce scribi potuit *Toi-che-res* aut *Ty-ke-res*. Hoc dedisse videtur Manetho, in cujus laterculis mediam syllabam *ke* scriba omiserit; alteram formam posuerit Eratosthenes, siquidem probabile admodum est voces *Stoichos* et *Ares* apud Syncellum in unum nomen *Toichares* conjungendas esse. Fortasse huc pertinet etiam verba τοιγὰρ ἄμαχος, quæ apud Syncellum primi regis nomini temere præfiguntur. Aut enim latere in iis videtur nomen *Toichares* cum liberiore interpretamento ἄμαχος, aut τοιγὰρ particula græca fuerit, qua indicare auctor voluit vocem ἑλιόθετος ita intelligendam, ut significet ἄμαχος (Buns. p. 74). Hoc tamen minus probabile.

III. Tertii regis nomina *Cosormies*, *Tosorthos*, *Sesorthos* reducenda sunt ad nomen:

Sesortosis (SeSeRTeSeN).

Is auctor artis mediæ fuit, primusque ædificavit ἑστοῖς λίθοις s. dolatis lapidibus quadrangulis (V. Bunsen. p. 83 sqq.). Quæ adduntur ap. Syncellum ἀλλὰ καὶ γραφῆς ἐπιμελέσθη, interpres Eusebii Armen. reddit verbis *libris præterea scribendis curam impendit*, quum sensus procul dubio sit: *etiam de scribendi arte meritus est*. Fortasse igitur *Sesortosis* signa hieroglyphica monumentorum ad simpliciores ductus redegit, atque sic auctor existit scripturæ generis, quod hieraticum vocant (Buns. p. 85). — Porro *Sesortosis* nostrum notare videtur *Dicæarchus* apud schol. Apoll. Rhod. IV, 272, ubi *Sesonchosin* ait νόμους τεθεικέναι μηδὲνα ἐκλείπειν τὴν πατρίαν τέχνην· καὶ πρῶτον δὲ εὐρηκέναι ἵππων ἀναβαίνειν ἄνθρωπον. Certe non potuisse *Dicæarchum* cogitare de *Sesostride* celeberrimo illo bellatore tempora docent. Nam *Sesonchosin* hic annis vixisse 2500 ante Troica, omninoque primus Ægyptiorum rex post Horum deum fuisse narratur (ex traditione Memphitica).

IV. Quartum regem Eratosthenes ponit *Mares* i. e. ἑλιόδωρον (*ma*, dare; *re*, sol). Non respondet nomen Manethonis *Mesochris*. Bunsenius (p. 74) igitur ita hæc expedienda statuit. *Mares*, ait, est cognomen regis, quod Eratosthenes posuit pro nomine familiæ, quoniam hoc jam occurrerat: nam *Mesochris* Manethonis idem nomen est, quod in antecedentibus rectius auctor scripserat *Sesochris* (*Sesorcheres*). Itaque quartum regem nanciscimur *Sesorcherem* II cognomine *Mares*. Anni regni apud Manethonem sunt 17; fortasse olim fuisse an. 27, quod spatium proxime accederet ad Eratosthenis annos 26, Bunsen. suspicatur.

Sesorcheris II, Bunsenio iudice (p. 88), apud Diodorum *Sasychis*, in Herodoti (II, 136) codicibus *Syichis* appellatur. Ac Diodorus quidem (I, 94, 3) postquam de Mnevi dixerat, tamquam secundum Ægypti legislatorem memorat Σάσυχιν, ἄνδρα συνέσει διαφέροντα· τοῦτον δὲ πρὸς τοῖς ὑπάρχουσι νόμοις ἄλλα τε προσθεῖναι καὶ τὰ περὶ τὴν τῶν θεῶν τιμὴν ἐπιμελέστατα ἐπιτάξαι· εὐρετὴν δὲ καὶ τῆς γεωμετρίας γενέσθαι καὶ τὴν τῶν περὶ τῶν ἄστρον θεωρίαν τε καὶ παρατήρησιν διδάξαι τοὺς ἐργασίους. — Apud Herodotum pro Σάσυχις legitur Ἄσυχις, scribarum culpa, uti videtur (verba sunt: Μετὰ δὲ Μυκερῖνον γενέσθαι Αἰγύπτου βασιλέα Ἐλεγον οἱ ἱερεῖς Ἄσυχιν). Nam eundem esse cum *Sasychi* Diodoreo inde colligas, quod hunc quoque legislatorem fuisse arguit lex, quam de ære alieno tulit (Herodot. I. 1.). Quod vero *Mycerini* successor dicitur, error est auctoris vel etiam exegetæ Ægyptii. Nam et monumenta buie sententiæ contraria sunt, et causa erroris ex-

plicari facile potest. Scilicet quum Asychis pyramidem e lateribus extruxisset, eique incisa esset inscriptio, qua hæcce pyramis reliquas omnes superare prædicabatur, Herodotus saxeas istas pyramides, quartæ dynastiæ opera, cum latericia comparari putans Sasychin Mycerino posteriorem esse statuisse videtur. — Ceterum pyramis Sasychi regis sita est prope *Dasjux* (vid. Bunsen. 91 sqq. et Tab. IV et V). In ea lapidem Perringius invenit cum regii nominis inscriptione mutila. Quæ legi adhuc potest nominis pars postrema est hæcce: K E. U. Bunsenius p. 94, coll. p. 109 supplet: (SESOR) KE. U — R A. Præterea superesse signum dicit, quod *ma* significare, ideoque cognomen regis *Mares* expressisse videatur. Atque hæc inscriptionis indicia Bunsenium moverunt, ut Sasychin legislatorem, ad Sesorcheren II, non vero ad antecessorem ejus, quem ex Manethone tamquam legislatorem novimus, referendum esse censeret. Quo accedit, quod alia spectant leges Sesortasis, alia leges Sasychis, adeo ut alter fortasse expleverit quæ alter intacta reliquerat.

V. Quintus rex Eratostheni est *Anoyphis*, i. e. *κωμαστής*, *comessator*; Manethoni *Soyphis*. Idem nomen ab utroque indicari, vel inde patet, quod Eratosthenes regem XV *Saophin* interpretatur *ἐπικωμον*, quod idem fere significat atque *κωμαστής*. *Ἄνουρις* itaque ortum fuerit ex *Ἄν Σωῦρις*; vocula *ἄν* aliud ejusdem regis nomen continere videtur, ut sit: *Ἄν ἡ Σωῦρις*. Nam regis nomen *AN* quintum est in serie Carnaciana, sextum vero est *Sahura*, quod respondet sequenti regi Eratosthenis *Sirio*. *AN* nomen etiam ad pyramides Gizelianas in sepulcris reperit Lepsius, nec non in monumento exstat quod ipse Bunsenius possidet. Cf. not. ad reg. septimum.

Soyphis nominis forma Ægyptia est *chufu*, quod sæpius recurrere videbimus in dynastia quarta. Quare difficile dictu est, num una vel altera inscriptio ad nostrum potissimum regem pertineat. Bunsenius huc pertinere suspicatur nomen regium in sepulcro prope *Benihassam* repertum, quod *Chufu* legendum videtur, etsi idem nomen in aliis inscriptionibus aliis signis hieroglyphicis exprimi solet.

VI. Sestus rex ap. Eratosthenem est *Sirius*, s. *υἱὸς κόρης*, *ὡς δὲ ἕτεροι ἀβάσαντος*, = h. e. *filius pupilli* [*se-iri* vel *si-iri*] vel fascino non tactus, a malo oculo liber. *Oculus* enim Ægyptiis veteribus, id quod Plutarchus docuit, Lepsius ex monumentis comprobavit, *iri*, non *bal*, ut nunc Coptis, est. *Iri* proprie pupilla, quibus fascino circumferri dicebatur (Cic. ap. Plin. H. N. VIII, 2); quare utraque Eratosthenis interpretatione lectio confirmatur. Sic infra *Mei-iri*, *φίλος κόρης* ex interpr.

Eratosthenis. Ceterum conferre juvat: *iri* Ægyptiis pupilla; *ἴρις* Græcis ea oculi pars coloribus distincta circa pupillam, quæ medicis *iris* dicitur: et Latinorum *pupilla* a pupa, ut Græcorum *κόρη*. = Hæc Bunsenius III, p. 63. In tabula Carnaciana respondet nomen sextum, *SAHUBA*. Ita enim, non vero *Amehura*, legendum esse demonstravit Birchius. *Suhor* coptice significat: *fidus canis, sirius*. Quæ cohærere cum *Sirio* Eratosthenis probabile est. Vide Bunsen. II, præfat. p. XII. Nomen *Sahura* repertum etiam ad Gizelianas pyramides, sæpiusque occurrit in muris septentrionalis ad Abusir sitæ. Itaque pyramis hæc sepulcrum regis fuisse videtur.

Ceterum *Sirius* ex Bunsenii sententia non est nomen regis, sed cognomen; nomen exhibet Manethonianus *Tosertosis*, quod corrigendum in *Sosertasis*. Igitur sextus rex est

Siris-Sesortasis (SeSeRTeSeN) II.

De regni tempore Manetho uno tantum anno ab Eratosthene differt.

VII. Septimus Eratosthenis: *Chnubus* vel *Gneuros* (i. e. *aurum* vel *aureus*), filius antecedentis. Illis quoque cognomen regis continetur. Apud Manethonem septimo loco ponitur *Aches*. Idem, ut videtur, nomen regium est A-A-KEU, quod Lepsius reperit in sepulcro ad pyramides Gizeli (Buns. p. 107). Conferri potest etiam nomen *Asrs*, quod quartum est in serie Carnaciana; neque tamen ad nostrum regem referre licet. Quamquam Bunsenius *Asen* istum ad prima dynastiæ nostræ tempora referri mavult, ambiguis tamen usus argumentis. — Jam Eratosthenem et Manethonem etiam hoc loco ita jungendos putaveris, ut rex septimus fuerit *Aches* cognomine *Chnubos* sive *Cncuros*. Id vero hoc loco non fecit Bunsenius, qui nomen regis Eratosthenici fuisse vult:

Sesertesen sive *Sesortasis III*, cognomine *Nub* (aureus); contra *Achen* Man. esse regem, qui una cum *Sesortasi* regnaverit. Sic enim explicari, cur Manetho suo regi tribuat annos 42, dum Eratosthenes non nisi 21 numeret: scilicet Manethonem utriusque regis annos ad unum retulisse *Achen* (v. p. 77). Quæ quidem leviuscula argumentatio est.

VIII. *Ragwis* Eratosthenis explicatur voce *ἀρχιράτωρ*. Quod interpretamentum docet pro *ΡΑΥΩΣΙΣ* levissima mutatione scribendum esse *ΡΑΩΣΙΣ*, *Ῥάσωσις*. In monumentis scribitur *RA-SEUR* (*ra, sol, omnium rerum initium; sesur, dominatio*). — Apud Manethonem octavus rex est *Sephuris*. Hic vero sicuti nonus rex alieno loco positus est. Uterque ad initium pertinet dynastiæ quartæ. Contra huc transferendi sunt ex quarta dynastia reges quintus et sextus, *Ratoises* et *Bi-*

cheres, qui manifesto respondent Eratosthenicis. Nomen *Rasesur* insculptum est lapidibus mediæ pyramidum earum, quæ sunt ad *Abusir* (Bunsen. p. 98). Ibi igitur regis sepulcrum. Idem nomen in campo sepulcrali prope pyramides Gizchianas legitur sic : RA-N-SE-ER. Denique Bunsenius fragmentum possidet signi quod Soserthesen rex (dyn. XII) dedicavit *patri*, uti inscriptio ejus docet. Nomen vero *patri* in uno signi latere est *An*, in altero *Ra-sesern-n*. Quomodo de his statuendum sit, baud patet, quum varia excogitari possint. Inter ea Bunsenius (p. 70) etiam hoc posuit : intelligendum fortasse esse nostrum regem *Rasesur*,

unum ex Sosertheseni *majoribus*, cumque simul altero nomine vocari *AN*, quod nomen quintum est in serie Carnaciana. — Regnat Rasosis sec. Erat. annis 13; sec. Man. annis 25. Duplicasse sincerum numerum Manethonem Bunsenius statuit ($25 = 2 \times 12$ an. et * menss.); idemque valere de temporibus regis sequentis, cui Eratosthenes tribuit an. 10, Manetho an. 22. Quamquam causam idoneam hujus duplicationis h. l. desidero.

IX. Nonus rex, *Biyres* sec. Erat., *Bichers* sec. Man. (IV, 6). Alibi nusquam occurrit.

Igitur dynastia tertia juxta dynastiam secundum regnans ex Bunsenii rationibus ita se habet :

BUNSENIUS.	ERATOSTHENES.	MANETHO.	MONUMENTA.	DYNASTIA II MANETHONIS.
1. Sesorchris I.	79 Sesorchris [Mochris].	79 Sesochris (II, 9) 49) Chereres (II, 9) 29)	79 ASES. ASESKEPM. CSEKER-KEP. Uchorcus	1. Boethus (Bochos). 28 2. Kalcchos. 29 3. Binoltris 47
2. Toichares II.	8 Stolchos-Ares.	8 Tychres (III, 2).	7 TeTKeRA.	
3. Sesortosis I.	20 Sesortosis [Gosortosis].	20 Sesortasis (III, 2).	20 (Sesorchosis Diczarch).	
4. Mares-Sesorchris II.	28 Mares.	28 Sesorchris [Mesochris] (III, 4)	17 (Sesor) - KE-U-RA. (Sasychis Dindori. et Herodoti.	4. Tlas. 37 5. Selliches. 41
5. Soypbis.	20 Ag-Soypbis.	20 Soypbis (III, 5).	16 CHYPU? AN?	
6. Sirius-Sesortosis II.	18 Sirius.	18 Sesortasis [Tosertasis] (III, 6).	18 SANURA.	6. Chaires. 17
7. Chneubos-Sesortosis III.	22 Chneubos s. Gueuros.	22 Aches (III, 7).	42 A-A-KE-U.	7. Nephcheres. 25
8. Rasosis.	13 Rasosis.	13 Rasosis (IV, 2).	23 RASESUR.	
9. Bicheres.	10 Biyres.	10 Bicheres (IV, 6).	22	
	284	284	283	284

Summa annorum ap. Manethonem Africani est 283. His si subduxeris annos 28 Necherochis, quippe cujus anni in computum ex Bunsenii rationibus venire non possunt, restant anni 255. Hunc vero numerum tamquam summam annorum dynastiae tertiae reperisse Eusebium opinatur Bunsenius p. 112 sq. Scilicet annos 198, quæ sub finem dynastiae ponit Eusebius, notnisi sex posteriorum regum esse statuit; prioribus autem duobus Eusebium sicuti Africanum expresse tribuere annos 28 et 29=57, qui cum an. 198 summam efficiant ann. 255. At hæc arbitraria sunt. Nam Eusebius annos primi et secundi regis minime annotavit, ut Bunsenius putabat. Quare nihil est, quin cum Syncello annos 197 tollis dynastiae esse censeamus. Porro Bunsenius in suo laterculo regi quarto pro an. 17 tribuit an. 27 (ut propius ad Eratosthenis numerum accedat an.). Verum hoc si admittis, summa annorum non est 255, sed 265 (Erravit Bunsen. p. 112, computans sic : $214 + 41 = 255$). Igitur

quæ his innitens probare studet p. 113, ea vana sunt.

QUARTA DYNASTIA.

14.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 56, D : Τετάρτη δυναστεία. Μεμφιτῶν συγγενείας ἑτέρας βασιλεῖς ἦ.

α' Σωρίς ἔτη κβ'.

β' Σοῦφισ ἔτη εγ'· δε τὴν μεγίστην ἠγείρε πυραμίδα, ἣν φησὶν Ἡρόδοτος (II, 124) ὑπὸ Χόπος γεγονέναι. Οὗτος δὲ καὶ ὑπερόπτης εἰς θεοὺς ἐγένετο καὶ τὴν ἱερὰν συνέγραψε βίβλον, ἣν ὡς μέγα γρῆμα ἐν Αἰγύπτῳ γινόμενος ἐκτησάμην.

γ' Σοῦφισ ἔτη ες'.

δ' Μανχέρης ἔτη εγ'.

ε' Πατοίσης ἔτη κα'.

ς' Βίχερης ἔτη κδ'.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

habuisset Eusebius. At tale quid mea sententia non foret viri negligentis, sed qui data opera stupidissimum se exhibere voluisset. — Quomodo res se habeat ipse Eusebius eo indicat, quod dynastiæ quintæ primum regem ponit cum, qui Africano est primus rex dynastiæ sextæ: igitur quarta dynastia etiam reges dyn. quintæ complexus est, reges autem utriusque dynastiæ apud Africanum sunt septemdecim. Totidem Eusebius. De annorum numeris aliter statuere debet. Si primis octo regibus cum Africano dedit annos 274, sequentis dynastiæ regibus relinquuntur anni 174, quum ap. Africanum sint 248. Sed probabilius ita statuit, ut quintæ dynastiæ regibus dederit annos 248, quartæ autem an. 200. Sic enim proxime accedit ad Barbarum, qui, Africanum et Eusebium temere miscens, quartæ dynastiæ tribuit *septemdecim* reges et annos 214; quintæ vero reges 21 (31 suæ quintæ Euseb. dat), annos 258. Diutius tricibus inhaerere tædet.

De singulis regibus. — I et II. Duos reges postremos dynastiæ tertiae alieno loco positos ad initium dynastiæ quartæ deducendos esse supra jam monuimus. Nomina sunt:

Sephuris et Kerpheres.

quæ probabiliter Bunsenius p. 127 emendat ita:

Secchuphis, an. 30 } = 56.
Knepheres, an. 26 }

Apud Eratosthenem primi ponuntur:

Saophis I, an. 29 } 56.
Saophis II, an. 27 }

Vides summam annorum eandem esse apud utrumque. In annalibus Ægyptiis notati fuerint: 29 anni, x mens. x et 26 anni, x mens.; quos alter ad 30 et 26, alter ad 29 et 27 annos integros revocare potuit. Quod nomina attinet, *Sesuphis* idem est quod *Suphis*, *Saophis*, *Sophis*, Ægyptiace $\Sigma\eta\upsilon\phi\upsilon$. *Saophis* secundus ($\Sigma\epsilon\nu\sigma\acute{\alpha}\omega\phi\iota\varsigma$ Goar., ubi syllaba $\Sigma\eta$ fortasse non orta est ex antecedente $\epsilon\beta\alpha\sigma(\lambda\iota\upsilon\sigma\epsilon\nu)$ in monumentis est $\Sigma\eta\chi\eta\mu\upsilon\text{-}\chi\upsilon\phi\upsilon$, interdum etiam solum cognomen ponitur $\Sigma\eta\chi\eta\mu\upsilon$. Hoc notatur ariete, signo dei Thebani, *Chemæ*, *Num*, *Kneph*, *Chnumis*. Vix igitur dubium est quin cognomen regis Manetho expresserit voce *Knepheres*, i. e. *Kneph-re* (rex) a *Cneph-ré*. Idem nomen apud Herodotum et Diodorum abiit in *Kephren*, quem Herodotus fratrem et successorem dicit *Cheopis*, i. e. *Chufu*. Pro *Cheope* Herodoti Diodorus (I, 63) affert $\chi\acute{\epsilon}\mu\upsilon\upsilon$, s. $\chi\acute{\epsilon}\mu\upsilon\nu$ s. $\chi\acute{\epsilon}\mu\beta\upsilon$ s. $\chi\acute{\epsilon}\mu\beta\eta\nu$. Id vero perperam fecisse videtur, quum nomina allata item expriment cognomen *Chufu* secundi, ideoque *Chemnis* nomen revera non diversum sit a nomine *Kephren*.

Qui sequuntur apud Manethonem: *Soris* an. 29; *Suphis I*, an. 63; *Suphis II* an. 66; ii non diversi sunt ab antecedentibus, temereque in cumulum h. l. aggesti. Scilicet $\Sigma\omega\phi\iota\varsigma$ est $\Sigma\acute{\omega}\phi\iota\varsigma$, permutatis literis P et Φ (*); $\Sigma\acute{\omega}\phi\iota\varsigma$ vero idem quod $\Sigma\acute{\alpha}\omega\phi\iota\varsigma$. Accedit quod *Soris* anni 29 respondent annis 29 *Saophis* primi ap. Eratosthenem. *Suphis II* ap. Man. habet annos 66. Sed recte, puto, Bunsenius reponi jubet 56: nempe comprehenduntur hoc numero anni regis utriusque. Quod iam ante Manethonem factum esse probat Herodotus, quem in his sequitur Diodorus, qui *Cheopi* tribuit annos 50, *Kephreni* vero annos 56. Accedit quod si pro 66 numeraveris 56, summa annorum dynastiæ IV est 274, uti esse debet. De annis 63 *Suphidis I* quod dicam nihil habeo, nisi quod idem numerus successoribus *Suphidum*, *Menecheri*, datur. Fortasse igitur hinc translatus est. Ceterum quum *Cheops* et *Cephren* ab Herodoto et Diodoro fratres fuisse dicantur, vel inde patet Manethonis numeros (56 x 63 = 119) genuinos esse non posse. Idem dixeris de Herodoteis. Atque ipsi velces hoc sensisse videntur; nam refert Diodorus (I, 64,) secundum nonnullos *Chemni* successisse non fratrem *Cephrenem*, sed filium *Chabryen*. Cf. Böeckli, p. 213.

Fratres istos pyramides duas maximas struxisse nota res est. Atque maximam quidem rex primus (*Cheops*, *Chemmis*), secundam magnitudinis rex secundus (*Cephren*) ædificasse dicitur tum apud Herodotum tum apud Diodorum. Verum quum in lapidibus pyramidis maximæ semel tantum nomen *Chufu* (**), idque juxta alterum nomen *Chnemu-chufu*, hoc autem sæpissime (vel *Chnemu-chufu* vel *Chnemu*) pictum legatur, hinc colligit Bunsenius pyramidem maximam esse secundi, minorem primi regis. Quid Manetho statuerit discernere non ausim. Assignat ille quidem pyramidem maximam *Suphidi* primo, sed quum idem nomen paullo variatum sit antecedentis regis, non liquet an non huic pyramidem secundam assignarit, cuius mentionem excerptores omittere poterant. Huc accedit quod Manetho hoc loco contra Herodoti sententiam disputasse videtur, uti indicant verba $\xi\nu\ \phi\eta\sigma\iota\nu$ Ἡρόδοτος ὑπὸ Χέοπος γεγονέναι. Minime enim probabile est eum reprehendisse Herodotum propterea quod *Cheopem* appellaverit, quem *Su-*

(*) $\Sigma\acute{\omega}\phi\iota\varsigma$ pro $\Sigma\omega\phi\iota\varsigma$ scribendum proponit Robert Fruin. *Manethonis Reliquiæ*. Dissertatio inaugural. Lugdun. 1847. p. 146.

(**) *Chufu* nomen etiam in sepulchris *Santel* loci Lepsius (*Preuss. allgem. Zeitung*, 1840. N° 40 *Beilage*) reperit, uti Böeckhiius notavit p. 212, simul de his nominibus laudans Rosellini *Mon. stor.* tom. I, 126. II, 250, et Ideler. *Hermapion* p. 224.

phin Manetho, *Chufu* monumenta Ægyptiaca vocant. Sensus loci fortasse hic fuit: Pyramidem maximam ædificavit secundus rex dynastiæ, non vero primus, quem Cheopem Herodotus vocal. Cf. Bunsen. p. 136. Sed hæc incertissima sunt, si-ri-que potuit ut reprehenderetur Herodotus quod Cheopem Trojanis temporibus posteriorem posuisset. — Ceterum Bunsenius p. 161 statuit pyramidem maximam a Chnemu-chufu imperfectam esse relictam, ad finem vero opus perductum a *Chasru* rege hujus dynastiæ postremo. Vide infra. — Mirum denique est quod pyramidis maximæ constructorem, quem Herodotus et ipse Manetho deorum contemptorem fuisse dicunt, Manetho nihilominus τὴν ἱεράν συγγράφαι βίβλον tradit. Melius hæc in sequentem regem Mencherem, virum sanctissimum, quadrarent. Eusebius rem explicat verbo μετανοήσαντα, e suo, opinor, penu, siculi etiam quæ sequuntur apud Africanum τὴν ὡς μέγα γρημα ἐν Αἰγύπτῳ γενόμενος ἐκτεσάμην perperam mutavit. Si non omnia, postrema saltem (τὴν... ἐκτεσάμην) a seriore quodam homine assuta sunt; num vero ab Africano, an ab antiquiore aliquo, parum liquet.

III et IV. Sequuntur apud Eratosthenem *Mascheres* et *Masthes*. In iis latent duo reges ejusdem nominis Mencheres I et II, uti patet ex comparata tabula Abydena. Manetho nonnisi unum Mencherem memorat, sed huic uni tot fere annos (63) tribuit quot Eratosthenes dat utrique (31 + 33 = 64). — *Mencheres* I in tabula Abydena loco decimo quarto (*) scribitur ita: ΝΕΤΕΡ* ΚΕ-ΒΑ. Unum signum, quod excidit, supplevit Bunsenius scribens *Men-keræ*. *Neter* (i. e. *deus*) cognomen est quod sæpius defunctis regibus tribui solet (ut: *neter-na*, *deus magnus*, *neter-nesra*, *deus bonus*); *Mencheres* vero meruit, propterea quod post duos reges impios ipse se justissimum præbuit et de Ægyptiis optime meritus est. Nam talem fuisse tradunt Herodotus II, 129, ubi Μυκερῖνος rex nominatur, et Diodorus I, 64, 6, ubi Μυκερῖνος ἢ Μεγχερῖνος. Uterque scriptor filium Cephrenis perhibent. Quanto honore apud Ægyptios fuerit, etiam inde apparet,

(*) Rex decimus quartus Eratostheni est decimus septimus. Non longe aller ab altero recedit; recedit tamen. Differentia vero explicari potest. Nempe quum tabula ad Abydum pertineat, quæ urbs fuit regis stirpis Thiniticæ, consentaneum est auctorem post primam dynastiæ Thiniticam non posuisse Memphiticam primam, sed quæ juxta hanc regnavit, Thiniticam secundam. Igitur si primæ siculi Eratosthenes delit reges quinque, alteri vero, siculi Manetho, septem, duodecim regibus idem spatium explevit, quod apud Eratosthenem est regum quattuordecim. Itaque nostra dynastiæ inciperet a rege XIII, qui antecessor est Menceræ, adeo ut nonnisi unum *Chufu* (cujus nominis vestigium inest in superstitie P) numerare auctor potuisset. Vide Bunsen. p. 130 sq.

quod nomen ejus in precibus Ægyptiorum occurrit, testante Lepsio (*Todtenbuch*, sect. 64). Cf. Bunsen. p. 133. — Hic igitur Mycerinus sive Mencheres, uti Græci auctores referunt l. l., pyramidem extruxit quæ magnitudine est tertia, lapidum vero magnificentia atque arte structuræ omnium pulcherrima. Sarcophagum in ea ipsiusque regis cadaver reperiit Vyse, Anglus celeberrimus. Nunc rex in Britannia jacet. Loculi operculo quæ inscripta leguntur, ex libro Bunsenii p. 171 verito verbotenus, « Osiris (*beate*) rex ΜΕΧΚΕ U-BA, in æternum vivens, cælitus oriunde, fili Netpe (*Neith*, *Rhææ*, *deæ*), prosapia matris (sc. *deorum*), a Seb (*a Saturno*) amate! Extendere velit se mater tua Netpe supra te: nomine suo, quo cælum pandete dicitur,*** ostendens te deo [*debellatori*] impurorum tuorum inimicorum: rex ΜΕΧΚΕ U-BA, vivens in æternum. » Ceterum vide: *Éclaircissements sur le cercueil du roi Mycerinus, traduits de l'Anglais et accompagnés de notes par Lenormant. Paris 1839.* — Mycerinus tamen non ad finem perduxit pyramidem, teste Diodoro I, 64, 7: Οὗτος ἐπιβαλόμενος τρίτην κατασκευάζειν, πρότερον ἐτελεύτησεν ἤπερ τὸ ἔργον Ἰαβε συντέλειαν. Idque rationes architectonicæ ipsius operis comprobare videntur. V. Bunsen. p. 171 sqq., qui perfecisse eam statuit Nitocridem, dynastiæ sextæ reginam postremam. Hanc enim Manetho tertiam pyramidem extruxisse tradit.

Prope eam sitæ sunt parvæ pyramides tres, quarum in media item exstat nomen *Menkeura* lapidi insculptum. Quare Bunsenius statuit hoc esse sepulcrum *Mencheris II*. Diodorus l. l. de parvis istis pyramidibus refert hæc: Ταύτας δὲ φασὶ τοὺς προειρημένους τρεῖς βασιλεῖς ταῖς ἰδίαις κατασκευάσαι γυναῖξιν. Ac nescio num nomen regium sufficiat, ut mediam pyramidem non uxori Mencheris primi, sed regi Mencheri II exstructam esse merito statuamus.

Qui post Mencherem in Manethonis laterculis ponuntur 5. *Ratoises* et 6. *Bicheres*, ad dynastiæ antecedentem (III, 8 et 9) pertinent. — Deinceps venit *Sebercheres*, quod nomen Lepsius (v. Bunsen. p. 128) mutat in *Nephercheres* (uti est in dyn. V, 3). Respondet in tabula Abydena ΝΕΡΗΑΥ-ΚΕΒΑ. Nihil de eo Eratosthenes. Verum quum sæpius hoc nomen redeat in dynastiæ quinta Elephantinorum, probabile est jam dynastiæ quartæ temporibus unum ex stirpe Elephantina juxta Memphitas postremos regnasse.

V. Ultimus rex ap. Erat. *Pammes*, ap. Man. *Thamphthis*. His indicari Bunsenius dicit (p. 122) nomen regium, quod ad pyramides repertum est sæpiusque occurrit, ut in sepulcro quod ad architectum hujus regis pertinere dicitur (v. Lepsius

Denkmäler tab. VIII), *CHA-F-RA*; græce : *Chaphres*, *Chaphris*, et cum augmento neogræco : *Champhres*, *Champhris*. Itaque pro ΠΑΜΜΗC fuisse ΧΑΜΦΡΗΣ vel etiam ΧΑΒΡΥΗΣ, ΧΑΒΡΗΣ; apud Manethonem autem pro ΘΑΜΦΘΙC vel CAMΦΡΙC vel ΘΑΜΦΡΙC. Nomen Ægyptium significare verbotenus : *dominatio ei, sol*; satis cum his quadrare Eratosthenis interpretationem ἀργώνδης, vel potius ἀργώνδης, quod formatum sit uti Χαρώνδης. De regni annis magnus dissensus. Eratosthenes ponit annos 35, Manetho annos 9, vel, si Nephhercheris annis septem adnumerare velis, an. 16. Sin fortasse pro 9 olim fuerint 29, Manetho et Eratosthenes optime concinerent, summaque apud utrumque foret annorum 155. — Ceterum nomini *Chafra* adjungi solent duo signa hieroglyphica; primum sonat *ær*, i. e. *magnus*, alterum est pyramis. Sensus est, sec. Bunsenium (p. 137), non *pyramis magna*, sed *magnus pyramidis*. Igitur *Chafra* rex unam duarum pyramidum maximarum ædificasse videtur. At hos jam *Chufu* fratribus assignavimus. Quare Bunsenius pyrami-

dem maximam a Chnemu-chufu imperfectam relietam a *Chafra* exædificatam statuit; maximi autem de hoc momenti esse verba Diodori, ubi dicat : « Secundum alios hic (sc. Chabryes, filius Chemmidis) pyramidem maximam extruxit; » nam *Chabryen* eundem procul dubio esse atque *Chafra*. Contra hoc moneo parum accurate testimonium Diodori adhiberi. Verba sunt (I, 64, 1) : Τούτου (sc. Chemmidis qui pyr. maximam ædificavit) διεδέξατο τὴν ἀρχὴν ὁ ἀδελφὸς Κεφρὴν καὶ Ἰρξεν ἔτη ἑξ πρὸς τοῖς πενήκοντα. Ἐνιοὶ δὲ φασὶν οὐκ ἀδελφόν, ἀλλ' υἱὸν παραλαβεῖν τὴν ἀρχὴν ὀνομαζόμενον Χαβρύην. Συμψυνεῖται δὲ παρὰ πᾶσιν, ὅτι ζηλώσας ὁ διαδεξάμενος τὴν τοῦ προβασιλεύσαντος προαίρεσιν κατεσκευάσε τὴν δευτέραν πυραμίδα. τῷ μεγέθει πολὺ λειπομένην. Quæ quum ita sint, rectius alii atque ipse olim Bunsenius statuerunt Chabryen Diodori atque *Chafra* nomen Ægyptium non diversum esse a *Cephrene*, *Kæphere*, *Chemnu-Chufu*.

Igitur rationes dynastis quartæ sec. Bunsenium hæc sunt :

ERATOSTHENES.	MANETHO.	MONUMENTA. (Auctores græci.)
XV. 1. Saophis I. 29	III. 8. Sechuphis. 80	CHUFU. (<i>Cheops</i> .)
XVI. 2. Saophis II. 27	III. 9. Knepheres. 26	CHNEMU-CHUFU. CHNEMU. ? SCHA-F-RA.
	[IV, 1. Soris 28.]	(<i>Cheops. Cnephres. Knephres. Chnemis</i> .)
	[IV, 2. Sophis I, 63.]	
	[IV, 3. Soplus II, 66.]	
XVII. 3. Mencheres I. 31		NETER MENKE-RA. (<i>Mycerinus. Menkerinus</i> .)
XVIII. 4. Mencheres II. 33	IV. 4. Mencheres. 63	MEN-KE U-RA.
	IV. 7. Nephcheres. 7	NEFRU-KE-RA.
XIX. Champhres. 35	IV. 8. Thamphris. (29?) 9	? SCHA F-RA. (<i>Chabryes</i> .)
155	(155?)135	

QUINTA DYNASTIA.

18.

SEC. AFRICANUM.

Syncellus p. 57, D : Πέμπτη δυναστεία βασιλέων ἢ ἐξ Ἐλεφαντίνης.

- α' Οὐσερχέρης ἔτη κη'.
- β' Σεφρής (Σνέφρης Buus.) ἔτη ιγ'.
- γ' Νεφερχέρης ἔτη κ'
- δ' Σισίρης ἔτη ζ'.
- ε' Χαίρης ἔτη κ'.
- ς' Ραθούρης ἔτη μδ'.
- ζ' Μενχέρης ἔτη θ'.
- η' Γανχέρης (Τατχέρης corr. Lepsius) ἔτη μδ'.

θ' Ὀννος (Ὀβνος cod. A.) ἔτη λγ'.

Ὀμοῦ ἔτη σμη'. Γίνονται σὺν τοῖς προτεταγμένοις, αμς' ἔτεσι τῶν τεσσάρων δυναστειῶν ἔτη, αςζδ' (1294 = 1046 + 248).

19.

SEC. EUSEBIUM.

Syncellus p. 58, D : Πέμπτη δυναστεία βασιλέων τριάκοντα ἐνδὸς ἐξ Ἐλεφαντίνης. Ὁν πρῶτος Ὀθόης. Οὗτος ὑπὸ τῶν δορυφόρων ἀντρήθη.

Ὁ δὲ δ' Φίωψ ἐξαέτης ἀρχάμενος ἐβασίλευσε μέγρις ἑτῶν ἑκατόν. Γίνονται οὖν σὺν τοῖς προτεταγμένοις, αρζε' ἔτεσι τῶν τεσσάρων δυναστειῶν, αςζε'. (1295 = 1195 + 100).

Eusebius Chr. p. 97 : Quinta dynastia regum

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

eadem cum Manethonianis, ex parte similia eisdemque familiae esse apparet. At series eorum non respondet. Videtur itaque auctor ejus non id egisse ut regum successiones consignaret, sed ut genealogicam seriem familiae cujusdam principum, ex quibus nonnulli etiam reges esse poterant, exhiberet. Argumenta hujus sententiae ipsa signa hieroglyphica suppeditant, de quibus pluribus disputat Bunsen. p. 188 sq.

SEXTA DYNASTIA.

20.

SEC. AFRICANUM.

Syncellus p. 58, B: Ἑκτη δυναστεία βασιλέων ἐξ Μαιμητιῶν.

α' Ὀθώης (Ὀθώης A., Ὀθώης Goar.) ἔτη λ', δεῦπο τῶν δορυφόρων ἀπερέθη.

β' Φίος ἔτη νγ'.

γ' Μεθουσούφης ἔτη ζ'.

δ' Φίωψ, ἐξέτης ἀρξάμενος βασιλεύειν διεγένετο μέχρι ἔτων ρ'.

ε' Μενθεσοῦφης ἔτος εν.

ς' Νίτωχρης, γεννηκωτάτη καὶ εὐμορφοτάτη τῶν κατ' αὐτὴν γενομένων, ξανθὴ τὴν χροιάν, ἢ τὴν τρίτην ἤγειρε πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιβ'.

Ὁμοῦ ἔτη σγ'. Γίνονται σὺν τοῖς προτεταγμένοις, σζδ' τῶν ε' δυναστειῶν ἔτη, αὐζ', (1497. 1294+203).

21.

SEC. EUSEBIUM.

Syncellus p. 58, D: Ἑκτη δυναστεία.

Γυνὴ Νίτωχρης ἐβασίλευσε τῶν κατ' αὐτὴν γεννηκωτάτη καὶ εὐμορφοτάτη, ξανθὴ τε τὴν χροιάν ὑπάρξασα, ἢ καὶ λέγεται τὴν τρίτην πυραμίδα ἀποδομῆσαι.

Οἱ καὶ ἐβασίλευσαν (ἢ καὶ ἐβασίλευσεν margin) ἔτη τρλα· ἐν ἄλλω σγ' (sic Euseb. Arm.).

Γίνονται σὺν τοῖς προτεταγμένοις, αζέ' τῶν πέντε δυναστειῶν ἔτη, αὐζή'. (1498, i. e. 1295+203).

Addit Syncellus: Σημειωτέον ὑπότον Εὐσέβιος Ἀφρικανοῦ λείπεται ἀκριβείας ἐν τε τῇ τῶν βασιλέων ποσότητι καὶ ταῖς τῶν ὀνομάτων ὑφαιρέσει καὶ τοῖς χρόνοις, σχεδὸν τὰ Ἀφρικανοῦ αὐταῖς λέξεσι γράφων.

Euseb. Chron. p. 97: *Sexta dynastia. Femina quaedam Nitocris regnavit, omnium wtatis suae virorum fortissima et mulierum formosissima, flava rubris genis. Ab hac tertia pyramis excitata dicitur, speciem collis praese ferens. Ab his quoque regnatum est annis CCIII.*

22.

ERATOSTHENES.

Syncellus Chronogr. p. 104, C:

XX. Θηβαίων κ' ἐβασίλευσεν Ἀπάππους, μέγιστος. Οὗτος ὡς φασὶ παρὰ ὄραν μίαν ἐβασίλευσεν ἔτη ρ'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος, γυξθ'.

XXI. Θηβαίων κα' ἐβασίλευσεν Ἐχεσκοσοκάρρα (sic B. ἐχεσκός δκάρρας A. Ἀχεσκός Ὀκάρρας Goar; σκετικὸς ὡς Ἄρης Bunsen.), ἔτος α'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος, γυξθ'.

XXII. Θηβαίων κβ' ἐβασίλευσε Νίτωχρης (νιτροκίς B), γυνὴ ἀντὶ τοῦ ἀνδρός, δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶ νικηφόρος, ἔτη ς'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος, γρθ'.

De Eusebio reges dynastiae sextae in duas dynastias distribuite jam monuimus. Summa annorum eadem atque ap. Africanum et Barbarum, ubi: *Othoi* (i. e. Ὀθού) *et aliorum annos CCIII.*

Primum regem Othoen relegavimus ad finem dynastiae antecedentis. Secundus et tertius iidem sunt atque quartus et quintus. Restant reges tres, qui optime respondent Eratosthenicis:

ERATOSTHENES.	MANETHO.	MONUMENTA. (tab. III Leps.)
XX. Aparrus. 100	4. Phiops. 100	MERI MERINA PEPH. APEPI.
XXI. [Menthuphis]. 1	5. Menthesuphis. 1 [2. Phios 53.] [3. Methusuphis 7.]	MENDU-ATEP.
XXII. Nitocris. 6	6. Nitocris. 12	
107	113	

I. *Aparrus* sec. Eratosthenem significat δ μέγιστος, quod aegyptiace sonat: *pi-ape* vel *pape*; hinc quomodo fieri potuerit *phi-ops* et cum praefixo *μηρρ* facile intelligitur; quo accedit quod praefixum istud exhibet etiam papyrus Sallieri (nunc in

Museo Britannico), ubi nomen scribitur *apepi*. — Quod de centum regni annis traditur, nihil offensionis habere Bunsenius censet; annos 53 quos alteri Phiopi tribuit anetho, fortasse de annis, quibus successor una cum patre vel avo Phiope

regnaverit, intelligendos esse; hunc deinde solum regnasse per unum annum, ut cum Eratosthene tradit Manethon; sin præterea Manetho iterum ponat Menthuophin cum *annis septem*, hunc numerum ex annalibus fluxisse, in quibus Menthuophidi annumerati sint anni sex, per quos sec. Eratosthenem mariti loco regnaverit uxor Nitocris. Minus ingeniose sed verius dixeris dynastiam sextam, sicuti alias complures, ex diversis regum laterculis esse conflata. Ceterum in monumentis memoratur Apappi (*Pepi-merina*) regni annus decimus sextus, Mendesuophidis (*Mentuatop Ranebter*) annus secundus: postremum non officit Eratosthenis computo, si Menthesuphia per annum et aliquot menses regnasse statuamus. In tabula Carnaciana *Pepi* nomen est decimum; nonum est rex *Mer-u-ra*, quod una cum *Pepi* et *Nephru-hera* etiam in alio monumento legitur (v. Buns. p. 197). — In tabula Abydena nihil est, quod cum Eratosthenis et Manethonis regibus componi possit. — Monumenta, quæ *Pepi* nomen exhibeant, quum per totam fere Ægyptum usque ad Silsilin sparsa occurrant, intelligitur utramque regiam, Memphin atque Thebas, in potestate Memphiticæ dynastiæ fuisse et exiguam tantum ditionem Elephantinis regibus posse relinqui. — Apud Græcos auctores nulla Apappi vel Phiois mentio, si exceperis locum Plinii H. N. XXXVI, 8, 67: *Sunt et alii duo (obelisci), unus a Zmarre (l. Zmante, i. e. Ismande Buns.), alter a Phio (sic cod. Bamberg.; vulgo: alter Raphio)*. Bunsenius statuit regem nostrum sub alio nomine notum fuisse, id quod tanto facilius acciderit, quum præter nomen familiæ (*Pepi*), reges inde ab his fere temporibus regium nomen separatim exhibere soliti sint. Hoc vero quum nostro regi sit *Meri*, inde Græcos fuisse *Merrin*. His innitens Bunsenius omnia quæ de Mæride ejusque operibus apud Herodotum, Diodorum, Strabonem narrantur, ad Phioem refert (p. 198—236). Idem tamen in præf. p. VI quam incerta hæc sint ipse bene sensit. Lepsius ad eorum sententiam accedit, qui Mæridem regem fictum putant a lacu *Meri* (i. e. *exundationis*).

II. Secundus rex qui ap. Man. scribitur *Melhusuphis* et *Menthesuphis*, i. e. Manethonis *Menthusuphis* vel, ut mavult Bunsenius, *Menthuophis* (ut *Amenophis* pro ægypt. *Amen-atop*) in monumentis una cur. *Pepi* memoratur nomine: *Mentuatop*, i. e. *Mandu* (deo) *adhærens*. Quod nunc apud Eratosthenem legitur *Ἐχέσσοχαράς* aperte corruptum est. Lepsius et Bunsenius excidisse putant nomen *Menthesuphis*, ea autem quæ nunc leguntur nihil nisi nominis interpretationem continere. Atque Bunsenius quidem ita III, p. 64: « De deo

Mandu, *Mantu*, ait, multum est disputatum; Wilkinson. optime monuit appellari hunc deum in inscriptionibus *ultorem in hostes*, quod unice cum Martis natura convenit. Verisimile est igitur Eratosthenis interpretationem vocem Ἄρης continuisse. *Atep* Coptis *clausus, servatus*; potuit ergo Eratosthenes nominis vim ita reddere, ut cobibendi naturam, quæ et Martis est propria et *claudendi* notioni proxima, exprimeret. Quare, literarum præmens vestigia, difficillimum locum sic restituo: *σχετικὸς ὡς Ἄρης, adhærens, cohibens quemadmodum Mars*. Ita Plutarchus De Is. et Os. c. 61 Typhonis nomina Ægyptiaca βίαιόν τινα καὶ κωλυτικὴν ἐπίσχεσιν ait significare, sicut paullo ante (c. 49) dixerat: *σημαίνει δὲ τοῦνομα κάλειν ἢ κώλυσιν.* »

III. *Nitocris* i. e. *Neith-óker*, *Minerva victrix*. Nomen in monumentis antiquis non obvium. In inscriptionibus, quæ ad dynastiam XXVI pertinent, memoratur Nitocris uxor Psammetichi I et Nitocris filia Psammetichi II, uti ex Rosellino monet Bæckh. p. 215.

Nostra Nitocris tertiam pyramidem extruxit, i. e. sec. Bunsenium, eam quam Mycerinus cæperat, ad sinem perduxit. Nota est de Nitocride narratio Herodotea (II, 100). Græci mulierem istam rosea facie pulchram pyramidisque exstructorem nominarunt *Ῥοδώπιδα*. V. narrationes Herodoti II, 134 (et quos ibi laudat Bæhr.) et Strabonis XVII, p. 808. Cf. Bunsen. p. 237. Num commune ei aliquid sit cum Nitocride Babylonia, altioris est indaginis. Quod ad verba Eusebii Arm. *pyramis.. speciem collis præse ferens*, quæ in græcis non leguntur, ea vere Eusebiana, sed ab interprete male intellecta esse censet Bunsenius. « Tertia pyramis, ait, altiori in loco collocata est. »

DYNASTIA SEPTIMA.

23.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 58, C: Ἐβδόμη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων ὅ, οἱ ἐβασίλευσαν ἡμέρας ὅ.

24.

SEC. EUSEBIUM.

Syncell. p. 56, A: Ἐβδόμη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων πέντε, οἱ ἐβασίλευσαν ἡμέρας οἱ. (ob. fragm. 32).

Eusebius Chron. p. 97: *Septima dynastia Memphitarum V regum, qui annis (sic) LXXI dominati sunt.*

Exc. Barbara hanc dynastiam omittunt. Quod

Armen. pro diebus numerat annos, scioli est mutatio. Reges quinque cum Eusebio, non septuaginta cum Africano numerandos esse fere omnes statuerunt, qui antiqua hæc ad veræ historiæ probabilitatem componere student. Ac Bunsenius quidem ita rem explicat ut ex litera ε' ex parte deleta apud Africanum evaserit litera ο'. Nihil dubito, quin Eusebius sicuti Africanus statuerit certum numerum regum regnasse per eundem numerum dierum. Itaque pro ε' potius fuerit ος' (75). Idque eo comprobatur quod hoc tantum modo erui possint reges 192, quos primo tomo a Manethone recensitos esse Eusebius tradit (8. 9. 8. 17. 31. 75. 5. 4. 19. 16=192). — Ceterum quum vel quinque reges vix per 70 dies regnariant, Bunsen. ex numero κζ', qui regum est sequentis dynastiæ, assumit litteram κ', ideoque dynastiæ tribuit: *annos 20, dies 70*. Porro quum alias Manetho Africani dies numerare non soleat, hoc tamen loco propterea id factum esse, quod unus e regibus hujus dyn. per 70 tantum dies regnasset. Quæ quanti facienda sint, tu videas. — Ceterum Bæckhius in annorum computatione pro diebus 70 posuit annum, quoniam sic demum conflare possit summa annorum 2300, quot in primo libro Manetho enumerasse dicitur. — Quodsi veræ historiæ colore tradita illuminare velis, cogitare licet post mortem Nitocridis ἀναρχίαν obtinuisse per dies 75, quibus magnus principum numerus regnum appetiissent.

OCTAVA DYNASTIA.

25.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 58, C : 'Ογδόη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων κζ', οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρμς'. Γίνονται σὺν τοῖς προτεταγμένοις ἔτη, αχλθ' τῶν ὀκτῶ δυναστειῶν.

26.

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 59, A : 'Ογδόη δυναστεία Μεμφιτῶν βασιλέων πέντε, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ἑκατόν. Γίνονται σὺν τοῖς προτεταγμένοις ἔτη α φ η' τῶν ὀκτῶ δυναστειῶν. (Male his junguntur quæ sequuntur ap. Sync. : κατ' Ἀφρικανόν. Patet hæc esse inscriptionem eorum, quæ sequuntur de dyn. IX.)

Eusebius Chron. : *Octava dynastia Memphitarum IX (ita textus; margo : XIX) regum, quorum dominatio annos centum occupavit.*

Apud Africanum si numeraveris annos 146, summa annorum foret 1643 (1497+146); Syncellus supputat an. 1639. Igitur dynastiæ VIII tribuit an. 142. Atque hoc pro vero habendum esse

censet Bæckh. p. 154. Apud Euseb. Arm. novem reges ponuntur pro quinque. Per errorem ut videtur Θ permutatum cum E. Similiter fr. 32 ap. Syncellum ΟΘ' pro ΟΕ'. Barbarus : *Similiter aliorum quattuordecim annos CXL. Anni centum Eusebii tum in hac tum in sequente dynastia scriptoris negligentiae debentur.* Bunsenius pro κζ' regibus arbitrio suo numerat ζ'.

NONA DYNASTIA.

27.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 59 B : 'Ενάτη δυναστεία Ἡρακλειοπολιτῶν βασιλέων ιθ', οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη υθ'. ὧν ὁ πρῶτος Ἀχθότης, δεινότατος τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων τοῖς ἐν πάσῃ Αἰγύπτῳ κατὰ εἰργάσατο, ὕστερον δὲ μανία περιέπεσε καὶ ὑπὸ κροκοδείλου διεφθάρη. Pro υθ' Bunsenius vellet σθ' (207).

28.

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 60, A : 'Ενάτη δυναστεία Ἡρακλειοπολιτῶν βασιλέων τεσσαράρων, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ἑκατόν. ὧν πρῶτος Ἀχθίης (sic cod. B., vgo Ἀχθος), δεινότατος τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων, τοῖς ἐν πάσῃ Αἰγύπτῳ κατὰ εἰργάσατο, ὕστερον δὲ μανία περιέπεσε καὶ ὑπὸ κροκοδείλου διεφθάρη.

Euseb. Chron. p. 97 : *Nona dynastia Heracleopolitarum IV regum, annis C. Horum primus Ochitois scævissimus regum fuit, qui sibi præcesserant, universamque Ægyptum diris calamitatibus affecit. Idem denique vesania correptus est et a crocodilo peremptus.*

Excerpta Barbara l. I. numerant regum viginti (pro undeviginti) annos 409.

DECIMA DYNASTIA.

29.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 59, B : Δεκάτη δυναστεία Ἡρακλειοπολιτῶν βασιλέων ιθ', οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπε'.

30.

SEC. EUSEBIUM.

Idem. p. 60, B : Δεκάτη δυναστεία Ἡρακλειοπολιτῶν βασιλέων ιθ', οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπε'.

Euseb. Chron. p. 97 : *Decima dynastia Heracleopolitarum XIX regum annis CLXXXV (187 Samuelis). Excerpt. Barb. l. I. numerant 7 regum annos 204.*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ad dyn. V, ubi primitus notabantur reges Δ', qui numerus deinde abiit in AA (v. supra). Quo commisso, quum mox adverteretur, numerum regum, qui undecim dynastiis recenseri dicebantur, exputari hoc modo non posse, alius quidam, ut in ordinem res redigeret, mutavit numerum regum dynastiæ octavæ et nonæ. — Quod deinde annorum numeros attinet, in aprico est corruptos esse numeros rotundos, qui adscribuntur dyn. VIII et IX; quæ quum sint eadem in quibus numerum regum mutatum esse diximus, facile fieri potuit, ut offenderet quendam novæ dynastiæ regibus quattuor (qui olim fuerant 19) adscribi annos 409 (tot enim sunt ap. Africanum): igitur hos ad marginem mutaverit in numerum centenarium; unde deinde hic numerus duobus locis in textum irrepserit. Itaque annos dyn. VII-XI primitus eosdem fuisse atque ap. Africanum verisimillimum est [142 vel 146; 409; 185; 43; 16 = 795 vel 799]. — Quod priores sex dynastias attinet, Syncellus quidem ita computat, ut Eusebius et Africanus in summa annorum bene consentiant. Nam apud Africanum numerat annos 1497 (ita sc., ut dynastiæ quartæ tribuat ann. 277), apud Eusebium ponit annos 1498. Verum quum pateat, quam inepte Syncellus in supputandis numeris Eusebianis egerit, quippe qui Phiopis annos centum ponat pro summa annorum dynastiæ V, omnino nihil bis tribuendum est.

Restat ut recenseamus Eratosthenis reges novem qui inter Nitocridis et Ammenemis regna interjecti respondere videntur Manethonianis dynastiis VII — XI.

33.

ERATOSTHENES.

(Dynast. VII—XI.)

Syncellus p. 104, C. 109, B. 123, D:

XXIII. Θηβαίων κγ' ἐβασίλευσε Μυρταῖος (l. Ἀμυρταῖος), Ἀμμωνόδοτος, ἔτη κβ'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γρσ'.

XXIV. (p. 109, B.) Θηβαίων κδ' ἐβασίλευσεν Θουσιμάρης (sic B. Θουσιμάρης A), κραταῖος, ὃ ἐστὶν ἥλιος (Buns.: Τωσιμάρης, κραταῖος ἐστὶν ἥλιος), ἔτη ιβ'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γφζη'.

XXV. Θηβαίων κε' ἐβασίλευσε Σεθίνιλος (Θίριλλος A. Ἐνετιφίνας Buns.), ὃ ἐστὶν αὐξήσας τὸ πάτριον κράτος, ἔτη η'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γχι'.

XXVI. Θηβαίων κς' ἐβασίλευσε Σεμφρουκράτης (Σεμφρουκράτης Buns.), ὃ ἐστὶν Ἡρακλῆς Ἄρποκράτης, ἔτη ιη'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γχιι'.

XXVII. Θηβαίων κς' ἐβασίλευσε Χουθήρ Ταῦρος (Μεντουρ. Ββ. Ταύρης Buns.), τύραννος, ἔτη ζ'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γχλς'.

XXVIII. Θηβαίων κη' ἐβασίλευσε Μενρῆς (Μεῖι-

ρῆς Buns.), φιλόσοφος, ἔτη ιθ'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γχμγ'.

XXIX. Θηβαίων κθ' ἐβασίλευσε Χωμαεφθά (Τωμαεφθά Buns.), κόσμος φιλήφαιστος, ἔτη ια'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γχνε'.

XXX. Θηβαίων λ' ἐβασίλευσε Σοικούνιος ἐχσοῦραννος (Σοικούνιος... ὡς Ὀγος τύραννος Buns.), ἔτη ζ'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γχξς'.

XXXI. (p. 123, D.) Θηβαίων λα' ἐβασίλευσε Πεταθυρῆς, ἔτη ις'. Τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος γψκς'.

Sequitur Ammenemes qui apud Man. primus rex est dynastiæ duodecimæ. — De emendationibus suis Bunsenius tom. III, p. 65 sq. annotat hæc.

XXIII. Ἀμυρταῖος] = i. e. *Amu-her-ta*, ab Ammone Horo datus. Unde et Amyrtæus in seriori Æg. historia. = Tom. II, p. 267 Bunsen. censet Amyrtæum eundem esse cum Amasi quem ante Maren regnasse tradit Diodorus I, 60, 1. Quod addubitaverim. — XXIV. = Vocibus Eratosth. κρατος, κραταῖος semper sere respondet in nominibus Ægyptiacis *tosis* vel *tasis*. Ita regem octavum *Sesortasin* interpretatus esse videtur Ἡγσικρατος, *Sesortasin* vero duodecimæ dynastiæ Ἐρμῆς ἢ Ἡρακλῆς (Sesor) κραταῖος vertit, Ratosin regem XIII ἀρχικράτωρ. Quare nullus dubito, quin hoc nomen legendum sit Τωσιμάρης, quod ad literam secundum vulgarem Ægyptiorum linguam hoc est: *fortis locus solis*, ubi *locus* copulæ vicem agit vel agere Eratostheni videbatur. =

XXV. Ἐνετιφίνας] Ita scripsit Bunsenius (II, p. 255), latere in græcis statuens nomen ægypt. *Nantefna*, in quo *tes* est *pater*; *na* significat *magnus*. — XXVII. ἐβασίλευσε

Μεντουρ. κτλ.] Hæc abbreviata pro ἐβασίλευσε Μεντουρῆς Νεβταύρης, τύραννος. Mentuphis est *Mentuatop*; *neb* significat dominus; *tu* (coptice *tao*), perfectus. Eratosthenes igitur hunc Mentuphin II dixit *Nebtayres*, Neb-tu-ra, addito nomine familiæ, ut distingueret eum a Mentuphi I. Vide Buns. II, p. 259. Respondet rex nomini XX tab. Carnæ. —

XXVIII. φιλόσοφος, i. e. *amans pupillam*. Cf. rex undecimus. — XXIX. φιλήφαιστος, i. e. ægypt. *Tomaë-Phtath*. —

XXX. ὡς Ὀγος] = Cf. Plutarch. De Is. et Os. c. 9: Καὶ γὰρ τὸν ὀμώτατον Περσῶν βασιλέα καὶ φοβερώτατον Ὀγον ἀποκτείναντα πολλοὺς, τέλος δὲ καὶ τὸν Ἄπιν ἀποσφάζαντα καὶ καταδαιπνήσαντα μετὰ τῶν φίλων ἐκάλεσαν μάχαιραν καὶ καλοῦσι μέχρι νῦν οὕτως ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν βασιλέων, ὡς κυρίως δῆπου τὴν οὐσίαν αὐτοῦ σημαίνοντες, ἀλλὰ τοῦ τρόπου τὴν σκληρότητα καὶ κακίαν ὀργάνῳ φονικῷ παρεικάζοντες. *Soicunis* a radice *ken* derivandum, quæ *confodiendi*, *jugulandi* vim habet, ut coptice *kóns*, unde *kens*, confossio. Jam vero quum præpositum transitivam reddat radicem, *s-ken*

gladium optime exprimere videtur, quasi confos-

sorem. Alqui signum *ken* regis dynastiae octavae ultimi et in prænominē (*S. kennen-ra*) et in nomine dynastico (... *na-ken*) occurrit. Hoc ergo ut adnotaret, signum idem, quod Ocho nomen indiderint Ægyptii, in huius regis nomine inesse, sic, credo, scripsit Eratosthenes: Σοικούντις μάγιστρα, ὡς Ἦχος, τύραννος. • Cf. Buns. tom. II, p. 257. — XXXI. Περσάθυρις, i. e. Venerens, Ἀφροδίσιος.

Igitur Eratosthenes temporis spatium quod interjectum est inter finem dynastiae sextae atque initium dynastiae duodecimae, explet regnis novem, annis vero centum sexaginta sex. Comparemus seriem Carnacianam et Abydenam.

In tabula Carnaciana loco decimo ponitur *Pepi*, qui primus est rex dyn. VI; deinde sequuntur septem nomina hæc: 11^{**}; 12 *Nentef* princeps; 13 *Men...* princeps; 14 *Nentef* princeps; 15 *Nentef* princeps; 16^{**}; 17 *Nentef* rex. Post hæc quæ ponuntur nomina sex (18—23) sunt reges dynastiae XII. Ergo si simplex est series, nonnisi septem generationes numerarentur ab initio dynastiae VI usque ad initium dyn. XII. Verum Bunsenius demonstrare studet seriem chronologicam tabulae hanc esse, ut post nomina 11—17, quæ modo recensuimus, ponenda sint alia septem hæc (24—30): 24 *Ra...*; 25 *Ra-s. nefruke*, 26 *Ra-nub-hem* (*Neb-tu-ra*); 27 *Ra-nub-ter*; 28 *Seser-en-ra*; 29 *Nacht-enra*; 30 *ha-s. kennen*; ac tum demum nomina regum dynastiae XII hoc ordine: 23, 31, 22, 21, 20, 19, 18. Igitur, si recte hæc instituta sunt, ab initio dyn. VI usque ad initium dyn. XII numerantur generationes quattuordecim. Id vero bene quadrat cum Canone Eratosthenis, qui inde ab Apappo sive Pepi usque ad initium dynastiae XII

sive usque ad Ammenemem recenset reges undecim, quorum primus, Apappus, regnavit per annos centum sive tres generationes. Jam quum reges tres dyn. VI sex fere generationes contineant, cum initio dynastiae septimæ vel octavae in tabula Carnaciana componendus *rex Nentef* (N° 17).

In tabula Abydena inde a nomine XVII sive ab initio dynastiae quintæ Elephantinorum (quos juxta Memphitas dyn. VI regnasse vidimus) usque ad initium dynastiae XII, cujus primus rex respondere debuit tabulae nomini XXXIII (nam regi tertio respondet nomen XXXV), recensentur nomina sive generationes *quindecim* (XVIII—XXXII). Igitur hæc quoque cum Eratosthene conciliari facile queunt.

Jam quæritur quomodo ad similes rationes revocandæ sint Manethonis dynastiae VII—XI. Bunsenius rem ita instituit, ut ex quinque istis dynastiis nonam et decimam sive duas Heracleopolitanas e serie chronologica ejiciat, utpote quæ regnarint juxta septimam et octavam Memphiticam et juxta undecimam Diospolitam sive Thebanam. Scilicet extincta stirpe Memphitarum, Diospolitas deinceps tamquam Ægypti reges principes in annalibus consignatos esse statuit, unde etiam explicandum, cur Eratosthenis laterculi inscribantur regum Thebæorum.

Deinde Bunsenius numeros Manethonis immutavit. In septima dynastia regum numerum ex Eusebio assumpsit, atque diebus septuaginta addidit annos 20. In dyn. XI pro sedecim regibus nonnisi quattuor agnoscere placuit. Sic obtinuit reges 16, annos 209 vel 205, quos cum Eratosthenis regibus 11 annisque 166 componit hunc in modum:

ERATOSTHENES.	MANETHO.	SERIES CARNACIANA.	MONUMENTA.
	<i>Septima dynastia.</i>	<i>Nomina dynastica.</i>	(Lepsius II, 2. t. III.)
XXIII. 1. Amyrtaeus. 22	5 reges Memphit. 20 ^{an} 70 ^d .		
	<i>Octava dynastia.</i>		
XXIV. 1. Tosimares. 12)	7 reges Memphit 146 (142)	XVII. 1. NeNteF.	NANteF.
XXV. 2. Enentifinaos. 8		XVIII. 2. RA...MA.	NANteF-NA RA...MA.
XXVI. 3. Semphrucra-		XIX. 3. RA-S.NeTRU-KE.	
tes. 18		XX. 4. NEB-TU-RA.	MeNTUATeP NeBTURA.
XXVII. 4. Mentuphis. 7	128	XXI. 5. RA-NUB-TER.	
XXVIII. 5. Meires. 12		XXII. 6. SeSeR-eN-RA.	SeSeR-eN-RA.
XXIX. 6. Tomaephtha 11		XXIII. 7. NACHT-eN-RA.	
XXX. 7. Soikunis. 60)	<i>Undecima dynastia.</i>	XXIV. 8. SeKeN-NEN-RA.	SEKENNEN-(NACHT) RA-KEN.
XXXI. 1. Petathyrea. 16	4 reges Diospolit. 43		
Summa . . . 166	Summa 209 vel 205 ^{an} 70 ^d .		
Sequitur Ammenemes.	Sequitur Ammenemes.	XXV. Ammenemes I	AmeNemHe I.

Quod deinde attinet Heracleopolitarum dynastias (IX et X), regiam eorum fuisse Heracleopolin parvam in Sethroito nomo non longe a Pelusio consentaneum est, quum Heracleopolis magna, prope Memphin, alteram regiam, sita assignari iis nequeat. Utriusque dynastiae reges fuisse dicuntur undeviginti: altera regnavit per annos 185; qui quidem optime concinunt cum annis 185 (142 + 43), quos Manetho tribuit dynastiae VII et XI. At quid facies annis 409 prioris Heracleotarum dynastiae? Num forte temere duas dynastias Heracl. distinxit Manetho, quum novemdecim eorum regibus ab aliis 409, ab aliis 185 annos tribui reperisset? Bunsenius p. 264 ita turbas componit, ut primum pro 409 scribi jubeat 209 (CΘ pro ΥΘ), deinde utramque dynastiam alteram juxta alteram, denique in utraque plures reges una regnasse statuat. Ceterum omnia haec tum demum probabilitatis speciem aliquam praese ferre patet, si illam de dynastiarum synchronismo sententiam quamvis ab ipso Manethone prorsus alienam, tamen ad verae historiae chronologiam adumbrandam aliquo modo, necessariam esse concesseris. — Idem Bunsenius p. 267, *Ochthoen*, prioris Heracl. dynastiae auctorem, regem saevissimum, eundem esse putat cum *Actisane*, quem Diodorus (I, 60, 2) *Aethiopen*, regemque justissimum, atque Amasis aequallem (Amasin vero multis seculis post Sesostridem regnasse) dicit. Sed parum haec verisimilia esse mihi videntur. Nam quod Diodorus narrat Actisanem homines maleficos e tota Aegypto collectos in ultimos regni fines deportasse, ibique Rhinocoluram condidisse, inde nemo collegerit regiam Actisanis non longe abfuisse a Rhinocoluris.

LIBER SECUNDUS.

DUODECIMA DYNASTIA.

34.

SECUNDUM AFRICANUM.

Syncell. p. 69, C: Δευτέρου τόμου Μανεθῶ.

Δωδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν βασιλέων ἑπτὰ.

α' Σεσόγχοσις (sic B; Σεσόγχορις A.) Ἀμμανέμου υἱὸς ἔτη μς'.

β' Ἀμμανέμης ἔτη λη', δε ὑπὸ τῶν ἰδίων εὐνούχων ἀνηρέθη.

γ' Σέσωστρις (Σέσοστρις cod. B) ἔτη μγ', δε ἀπασαν ἐχειρώσατο τὴν Ἀσίαν ἐν ἐνιαυτοῖς ἐννέα, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ μέχρι Θράκης, πανταχόσε μνημόσυνα ἐγείρας τῆς τῶν ἐθνῶν σχέσεως [κατασχέσειως m.] ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγενέσι γυ-

ναϊκῶν μόρια ταῖς στήλαις ἐγγράσσω, ὡς (ita margin; δε codd.) ὑπὸ Αἰγυπτίων μετὰ Ὅσιριν πρῶτον νομισθῆναι.

δ' Λαχάρης ἔτη η', δε τὸν ἐν Ἀρσινοῖτῃ λαβύρινθον ἑαυτῷ τάφον κατασκεύασε.

ε' Ἀμερῆς (Ἀμμερῆς cod. A) ἔτη η'.

ς' Ἀμμενέμης (Ἀμμενέμης A) ἔτη ς'.

ζ' Σκευλοφρις, ἀδελφῆ, ἔτη δ'.

Ὅμοῦ ἔτη ρξ'.

35.

SECUNDUM EUSEBIUM.

Idem p. 60, C: Δωδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν βασιλέων ἑπτὰ. Ὦν ὁ πρῶτος Σεσόγχοσις Ἀμμενέμου υἱὸς ἔτη μς'.

β' Ἀμμανέμης ἔτη λη', δε ὑπὸ τῶν ἰδίων εὐνούχων ἀνηρέθη.

γ' Σέσωστρις ἔτη μγ', δε λέγεται γερονῆσαι πηχῶν δ', παλαιστῶν γ', δακτύλων β'. Ὅς πᾶσαν ἐχειρώσατο τὴν Ἀσίαν ἐν ἐνιαυτοῖς ἐννέα, καὶ τῆς Εὐρώπης τὰ μέχρι Θράκης, πανταχόσε μνημόσυνα ἐγείρας τῆς τῶν ἐθνῶν κατασχέσειως, ἐπὶ μὲν τοῖς γενναίοις ἀνδρῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς ἀγενέσι γυναικῶν μόρια ταῖς στήλαις ἐγγράσσω, ὡς (sic m., δε codd.) καὶ ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων (πρῶτον add. m.) μετὰ Ὅσιριν νομισθῆναι.

Μεθ' οὗ Ἀάμαρις (Λάβαρις Goar.) ἔτη η', δε τὴν ἐν Ἀρσινοῖτῃ λαβύρινθον ἑαυτῷ τάφον κατασκεύασεν.

Οἱ δὲ τούτου διάδοχοι ἐπὶ ἔτη μδ', οἱ πάντες ἐβασίλευσαν ἑτασι σμέ.

36.

Euseb. Chron. p. 98: Duodecima dynastia Diospolitaram VII regum, quorum primus Sesonchosis Ammenemis filius annis XLVI. Ammenemes annis XXXVIII, qui a suis eunuchis interemptus est.

Sesostris annis XLVIII, cujus mensura fertur cubitorum quattuor, palmorumque trium cum digitis duobus. Is universam Asiam annorum novem spatio sibi subdidit, itemque Europae partem usque ad Thraciam. Idem et suae in singulas gentes dominationis monumenta ubique constituit; apud gentes quidem strenuas virilia, apud vero imbelles feminea pudenda ignominiae causa columnis insculpens. Quare is ab Aegyptiis proximos post Osirin honores tulit.

Secutus est Lampares, annis VIII. Hic in Arsinoite (sc. nomo) labyrinthum cavernosum sibi tumulum fecit. Regnaverunt successores ejus annis XLII. Summa universae dominationis annorum CCXLV (248 Samuelis).

Exputantur anni 182. Itaque aut numerus XLII aut CCXLV corruptus est. Majus ante XLII inseruil vocem quisque; verum tum summa annorum foret 266.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

ERATOSTHENES.	PAPYR. TURIN.	MANETHO. Afr. Euseb.	TAB. CARNAC.	TAB. ABYDENA.	MONUMENTA. (Lep. III, 1 egg.)
XXXII. Ammenemes. 26	*** 19	Afr. Euseb. (Ammenemes. 16 16.)	XXIII. Ra-satep-het. 1. AMENEMES (I). XXXI. Raterke.	XXXIII. *** 1. XXXIV. ***	Ra-satep-het. AMENEMES (I) [an. 8 ^{mus}]. Raterke.
XXXIII. Stammenes II. 23	*** 45	1. Sesonchosis f. 46 46	2. SESORTESEN (I). XXII. Ra-nub-keu.	2. XXXV. Ra-nub-keu.	SESORTESEN (I) [an. 43 ^{mus}]. Ra-nub-keu.
XXXIV. Sesortosis. 55	*** 19	2. Ammanemes. 38 38 3. Sesotris. 48 48	3. AMENEMES (II). XXI. ***	3. AMENEMES (II). XXXVI. Ra-scha-fer.	AMENEMES (II) [an. 35 ^{mus}]. Ra-scha-fer.
XXXV. Marea. 43	*** 3 ^o	4. Lamarca. 8 8	4. XX. ***	4. SESORTESEN (II). XXXVII. Ra-scha-keu	SESORTESEN (II) [an. 11 ^{mus}]. Ra-scha-keu.
147	*** 4 ^o	5. Ammeres. 8 8	5. XIX. Ra-matu.	5. SESORTESEN (III). XXXVIII. Ra-en-ma.	SESORTESEN (III) [an. 6 ^{mus}]. Ra-en-ma.
	Amenemhe 9 et 3 m. 27 d.	6. Ammenemes. 8 43	6. AMENEMES (IV). XVIII. Ra-Sebek.	6. AMENEMES (III). XXXIX. Ra-ma-tu.	AMENEMES (III) [an. 42 ^{mus}]. Ramatu.
	Sebeknofru. 3 et 10 m. 4 d.	7. Scemiophris. 4 160 182	7. SEBERNEFRU. (Finis dimidiæ tabulæ).	7. AMENEMES (IV). (Sequitur Aabmes, princeps dyn. 18. Pastorum tempora omittuntur.)	AMENEMES (IV). SEBER-NOFRU-RA.
	Summa 213 a. 1 m. 17 d.	Summa 160 245			

Papyri numeros nominaque restituendos Bunsenius p. 299 censet hunc in modum :

1. Amenemhe Ra-satep-het (I).	19a.	4 m.	2 d.
2. Sesortesen Ra-ter-ke (I).....	45	8	"
3. Amenemhe Ratnub-keu (II).	37	8	"
4. Sesortesen Ra-scha-ter (II)..	19	8	16
5. Sesortesen Ra-scha-keu (III).	35	4	
6. Amenemhe Ra-n-ma (III)	42	3	
7. Amenemhe Ra-ma-tu (IV)...	9	3	27
8. Sebeknofru.....	3	10	4
	213 a. 1 m. 17 d.		

Quod deinde Manethonem attinet, Bunsenius quarto regi *Lamari* pro ann. 8 tribuit an. 42 (quot fere Eusebius falso haud dubie tribuit regg. 5-8), qui proxime accedunt ad annos 43 Maris regis Eratosth. Itaque summa annorum apud Africanum foret 194 (pro 160); quibus si addideris annos 16 Ammenemis, obtinemus an. 210, qui respondent Papyri annis 213. Eusebii quoque annos 245 Bunsenius l. I. explicare studuit fingendo laterculo quodam, quem Eusebius in fonte suo (non enim ex Africano hæc hausta esse) repererit. Sed hæc nimis lusui propinqua, quam ut apponenda censeamus.

Eratosthenis denique reges quattuor vel quinque cum Manethonianis componit ita (p. 286) :

I. Ammenemes.	1. Ammenemes I.
II. [<i>Sesortosis et</i>] Ammanemes	{ 2. Sesortosis I.
	{ 3. Ammenemes II.

III. Sesortosis II.	{ 4. Sesortosis II.
	{ 5. (Sesortosis III).
IV. Mares.	{ 6. Ammenemes III.
	{ 7. Ammenemes IV.
	{ 8. (Sebeknofru).

Scilicet Papyrus ille, qui quintodecimo seculo ante æram nostram scriptus esse fertur, atque Manetho, omnes ejusdem dynastiæ reges, sive alter post alterum sive alter juxta alterum regnaverint, recensent, singulorumque annos in unum collectos tamquam summam annorum dynastiæ adponunt. Quam antiquus hic mos fuerit ipsa papyri ætas comprobabat. Nec mirum igitur Manethonem res ad seriem chronologicam revocare non potuisse. Id Eratostheni denique contigit. Ita fere Bunsenius p. 279, quamquam idem alio loco statuit annos 3555 quos Manethonis dynastiis triginta Syncellus tribuit, de annis seriei chronologicæ intelligendos esse, quippe quam Syncellus in Manethonis libris juxta alteros illos numeros enotatam repererit. — Ceterum plures reges in dynastia XII regnasse simul, probatur monumentis. Nam in stela Musei Parisini notatur annus octavus, in alia annus nonus, appictis nominibus *Amenemhe* (I) et *Sesortesen* (I). Porro stela Leidensis junctim habet annum 44^{uum} regis *Sesortesen* (I) et annum secundum regis *Amenemhe* (II).

Ab his indiciis proficiscens Bunsenius Papyri et Manethonianos numeros, quales ipse constituit, ita necitere aggreditur, ut eruatur Eratosthenica series chronologica annorum 147. Quod quomodo effecerit, ex tabula quam jam appono, patebit :

	ERATOSTHENES.	PAPTR. TURINENSIS.	MANETHO.	MONUMENTA.
1	Ammenemes I. 1	Amm. solus. 1	Amm. solus. 1	
2	2	2	2	
3	3			
4	4			
5	5	5	5	
6	6	Juxta Sesort. 1 Sesortosis. 1	Juxta Sesort. 1 Sesortosis. 1	
7	7	2	2	
8	8		3	
		Una cum Sesortosi.	Una cum Sesortosi.	An. 8 ^{us} Amen. et Ses. I.
9	9		5	An. 9 ^{us} Amen. et Ses. I.
10	10	3	6	
22	22	15	18	
23	23	16	19	
24	24	17	20	
25	25	18	21	
26	+ 26	+ 19	22	
27	Sesortosis I. 1	Solus.	23	
46	20		42	
47	21	Ammenem. II. 1 c. Am. II.	43	
48	22	2	44	An. 44 ^{us} Sesost. I et 2 ^{us} .
49	+ 23	3	+ 45	Amenemhe II.
50	Sesortosis II. 1	4 Sesort. II 1	4 Sesort. II. + 46	Amenemhe II et Sesortosis II una memorantur.
51	2	5	2	
52	3	6	3	
53	4	7	4	
68	19	22	+ 19	
69	20	23	23	
70	21	24 Sesort. III. 1	24	
71	22	25	25	
84	35	+ 38	15	+ 39
85	36		16	
86	37		17	
97	48		28	+ 48
				Ameres. 1
98	49		29	2
103	54		34	7
104	+ 55		35	+ 8
105	Mares. 1	Amenemhe III. 1	Lameres. 1	
135	31		31	
		Amenem. IV. 1	Amenem. IV. 1	
136	32	2	32	2
143	39	+ 9	39	+ 9
144	40	Sebeknefru. 1	40 Skemiophris. 1	40
145	41	2	41	2
146	42	3	42	42
147	+ 43	+	+	+

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ὄνομα. Ceterum quum Phuoro sive Nilus rex secundum Manethonem et Dicæarchum is sit sub quo Troja expugnata est, ejusque antecessor sit Sethos (i. e. filius Thoth s. Mercurii), quem cum Siphos τῷ καὶ Ἑρμῆ apte componere licet, nescio an Eratosthenes Sesostrin illum quem duodecimæ dynastiæ Manetho assignat, unum eundemque esse statuerit cum illo Græcorum, adeoque mille fere annorum spatium, quod sec. Manethonem inter utrumque Sesostrin interjectum est, omnino non agnoverit. Itaque οἱ τούτοις ἐραξῆς ἄλλοι νῦν βασιλεῖς, quos Apollodorus post antecedentes triginta octo recensuisse dicitur (Syncell. l. 1.), si addis iis Phuoræ successorem Amumarthæum, respondent regibus 54, quos Eusebius numerat inde ab initio dynastiæ XX usque ad finem regni Ægyptiaci. Sic tempora regni Æg. propius accedunt ad Veteris Chronici et ipsius Syncelli computos. Vel hinc suspicio nascitur laterculum illum non Eratosthenis, sed monachi cujusdam Ægyptii esse, ex quo Panodorus, et e Panodoro Syncellus eum mutuatus sit. Augetur hæc suspicio iis quæ de Chronicis Apollodori e Scymno Chio comperta habemus. Quæ ut cum Syncellianis componi possent, in Prolegg. ad Hist. p. XLIII eo confugi, ut Apollodorum præter compendium chronologicum a Trojanis inde temp. incipiens, alterum opus prosa oratione scripsisse statuerem. Quod ne probem etiam nunc, interiore Syncellianorum testimoniorum ratione impediatur. — Bunsenio reges illi 53 ii videntur fuisse, qui per Pastorum tempora victoribus tributarii in Ægypto regnaverint, cosque respondere putat Manethonis regibus 60 dynastiæ XIII.

DECIMA QUARTA DYNASTIA.

41.

SEC. AFRICANUM.

Syncellus p. 61, A : Τεσσαρεσκαίδεκάτη δυναστεία Ἑοῖτων βασιλέων ος', οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπδ'.

Hæc in solo cod. B leguntur. Cod. A lacunam habet.

42.

Manetho genere fuit Ægyptius, vir Græcam eruditionem assequutus, uti ex eo intelligitur, quod Græce patriam historiam scripserit, eam, ut ipse profitetur, e sacerdotibus interpretatus libris; qui etiam Herodotum in multis convincit de rebus Ægyptiacis per ignorantiam mentitum. Ille certe Manetho historiarum Ægyptiarum secundo ita de nobis scribit (ejus quippe verba proferre libet, ut qui ipsum pro teste producatur).

* Rex erat Timæus (Amynlimæus?) cujus tempore,

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 61, C : Τεσσαρεσκαίδεκάτη δυναστεία Ἑοῖτων βασιλέων ος', οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη ρπδ' ἐν ἄλλῳ ὑπὸ'.

Eusebius Chron. p. 99 : *Quartadecima dynastia LXXVI regum, qui regnarunt annis CCCCLXXXIV.*

Cf. Exc. Barbar. : *Potestas Tanitorum ann. CLXXXVI.* Tais et Xoïs urbes vicinæ. — Bæckhius genuinum numerum Manethonis habet an. 184, non 484, quamquam hunc commendat numerus regum 76 (siquidem recte se habet); sed Bæckhii sententiam firmat numerus annorum quos secundo tomo Manetho recensuisse dicitur.

PASTORUM TEMPORA. DYN. XV—XVII.

42.

Josephus C. Apion. I, 14 : Μανεθὼν δ' ἦν τὸ γένος ἀνὴρ Αἰγύπτιος, τῆς Ἑλληνικῆς μετεσχητικῆς παιδείας, ὡς ἐπὶ λόγος ἐστὶ· γέγραφε γὰρ Ἑλλάδι φωνῆ τὴν πατριὴν ἱστορίαν, ἐκ τε τῶν ἱερῶν, οἷς φησὶν αὐτὸς, μεταφράσας καὶ πολλὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐλέγχει τῶν Αἰγυπτιακῶν ὑπὸ ἀγνοίας ἐψευσμένον. Αὐτὸς δὲ τοίνυν ὁ Μανεθὼν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν Αἰγυπτιακῶν ταῦτα περὶ ἡμῶν γράφει (παρρηθίσομαι δὲ τὴν λέξιν αὐτοῦ, καθάπερ αὐτὸν ἐκείνον παρρηθίσων μάρτυρα).

* Ἐγένετο βασιλεὺς ἡμῖν Τίμαος (Ἀμυντίμαχος Buns.; Ἀμηνέμαχος Fruin., Τίμαιος, Τίμιος, Eus.) ὄνομα· ἐπὶ τούτου οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ θεὸς ἀντέπνευσεν, καὶ παραδόξως ἐκ τῶν πρὸς ἀνατολὴν μερῶν ἀνθρώποι τὸ γένος ἄστυμοι, καταθαρσύναντες ἐπὶ τὴν χώραν ἐστράτευσαν, καὶ βραδύως ἀμαχητὶ ταύτην κατὰ κράτος εἶλον. Καὶ τοὺς ἡγεμονεύσαντας ἐν αὐτῇ χειρωσάμενοι τὸ λοιπὸν τὰς τε πόλεις ὡμῶς ἐνέπρησαν καὶ τὰ ἱερὰ τῶν θεῶν κατέσκαψαν· πᾶσι δὲ τοῖς ἐπιχωρίοις ἐχθρότατά πως ἐχρήσαντο, τοὺς μὲν σφάζοντες, τῶν δὲ καὶ τὰ τέκνα καὶ γυναῖκας εἰς δουλείαν ἄγοντες. Πέρης δὲ καὶ βασιλέα ἕνα ἐξ αὐτῶν ἐποίησαν, ᾧ ὄνομα ἦν Σάλατις (Σάλιτις v. l.; *Silites* Eus. Αἰγμ.; Σχίτης Afr.). Καὶ οὗτος ἐν τῇ Μέμφιδι κατεγίνετο, τὴν τε ἄνω καὶ κάτω χώραν δασμολογῶν καὶ φρουρῆν ἐν τοῖς ἐπιτηδειοτάτοις καταλείπων τόποις. Νάλιστα δὲ καὶ τὰ πρὸς ἀνατολὴν ἡσφαλίσατο μέρη, προσρῶμενος Ἄσ-

quum nobis Deus nescio quo pacto esset iratior, ex partibus homines ignobili genere, audacia sumpta repentinum hanc in regionem impetum fecerunt, eamque facile ac sine pugna subegerunt; atque principibus ejus in suam potestatem redactis, de cetero et civitates crudeliter incendierunt, et deorum templa everterunt; porroque in omnes indigenas inimicissime se gesserunt, alios quidem perimentes, aliorum vero et liberos et conjuges in servitutem agentes. Tandem vero unum ex illis regem crearunt, cui nomen Salatis. Atque hic in Memphide versabatur, provinciam superiorem et inferiorem tributariam faciens, præsidiaque in locis op-

συρίων, τότε μείζον Ισχυρότων, ἰσομένην ἐπιθυμίαν τῆς αὐτῆς βασιλείας ἐφόδου. Εὐρών δὲ ἐν νομῷ τῷ Σεθροῖτῃ (libri Στίτη. Eus. Arm. *Methraite*) πόλιν ἐπικαιροτάτην, κειμένην μὲν πρὸς ἀνατολὴν τοῦ Βουβαστίτου ποταμοῦ, καλουμένην δ' ἀπὸ τῆς ἀρχαίας θεολογίας Αὐαριν (Ἄβαριν v. l.), ταύτην ἔκτισε τε καὶ τοῖς τείχεσιν ὄχυρωτάτην ἐποίησεν, ἐνοικίσατο αὐτῇ καὶ πλῆθος ὀπλιτῶν εἰς ἑξήκοντα καὶ τέσσαρας μυριάδας ἀνδρῶν πρὸς φυλακὴν. Ἐνθάδε κατὰ θέρειαν ἔρχετο, τὰ μὲν σιτομετρῶν καὶ μισθοροσίαν παρεχόμενος, τὰ δὲ καὶ ταῖς ἐξοπλισίαις πρὸς φόβον τῶν ἔξωθεν ἐπιμελῶς γυμνάζων. Ἄρξας δ' ἑνεακαίδεκα (15 Eus.) ἔτη τὸν θῖον ἐτελεύτησεν. Μετὰ τοῦτον δὲ ἕτερος ἐβασίλευσε τέσσαρα καὶ τετταράκοντα (43 Eus. A.) ἔτη, καλούμενος Βηών (*Banon* Eus. A.; Βυῶν Man. Afric. et Eus.). Μεθ' οὗ ἄλλος Ἀπαχνάς, ἔξ καὶ τριάκοντα ἔτη καὶ μῆνας ἑπτὰ. Ἐπειτα δὲ καὶ Ἀπωφίς (*Aphosis* Eus. A. Ἀφωφίς; Afr. d. 15; Ἄφωφίς Eus. d. 17.) ἐν καὶ ἑξήκοντα, καὶ Ἰαννάς (sic codd. 2; vgo Ἰανίας; Eus. A. : *Anan*, Afric. Σταδάν) πενήκοντα καὶ μῆνα ἕνα. Ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ Ἀσσης (sic. Buns.; Ἄσσις vgo; *Aves* vet. interpr.; *Assethus* Eus. A.; Ἀρχλής Afr. et Eus. d. 15.) ἑνέα καὶ τεσσαράκοντα καὶ μῆνας δύο. Καὶ οὗτοι μὲν ἔξ ἐν αὐτοῖς ἐγενήθησαν πρῶτοι ἄρχοντες, πολεμαῖντες αἰεὶ καὶ ποιοῦντες μᾶλλον τῆς Αἰγύπτου ἑξῆραι τὴν ῥίζαν. »

• Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ σύμπαν αὐτῶν ἔθνος ὙΚΣΩΣ, (*hyccos* Eus. A.), τοῦτο δὲ ἔστι βασιλεῖς ποιμένες· τὸ γὰρ ὙΚ καθ' ἑρᾶν γλῶσσαν βασιλέα σημαίνει, τὸ δὲ ΣΩΣ ποιμὴν ἔστι καὶ ποιμένες κατὰ τὴν κοινὴν

διάλεκτον, καὶ οὕτω συντιθέμενον γίνεται ὙΚΣΩΣ. » Τινὲς δὲ λέγουσιν αὐτοὺς Ἀραβας εἶναι. Ἐν δ' ἄλλῳ ἀντιγράφῳ, οὗ βασιλεῖς σημαίνεσθαι διὰ τῆς τοῦ ὙΚ (*hyccos* Eus. A.) προσηγορίας, ἀλλὰ τῶναντίον αἰχμαλώτους δηλοῦσθαι ποιμένας· τὸ γὰρ ὙΚ πάλιν Αἰγυπτιστὶ καὶ τὸ ἌΚ δασυνόμενον αἰχμαλώτους ῥητῶς μνηύει. Καὶ τοῦτο μᾶλλον πιθανώτερόν μοι φαίνεται καὶ παλαιᾶς ἱστορίας ἐχόμενον.

Τούτους δὲ τοὺς προκατινωμασμένους βασιλείας τοὺς τῶν ποιμένων καλουμένων καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν γενομένους κρατῆσαι τῆς Αἰγύπτου φησὶν ἔτη πρὸς τοῖς πεντακοσίοις ἑνδεκά. Μετὰ ταῦτα δὲ τῶν ἐκ τῆς Θεβαχίδος καὶ τῆς ἄλλης Αἰγύπτου βασιλείων γενέσθαι φησὶν ἐπὶ τοὺς ποιμένας ἐπανάστασιν, καὶ πόλεμον αὐτοῖς συρραγῆναι μέγαν καὶ πολυχρόνιον. Ἐπὶ δὲ βασιλείῳ, ᾧ ὄνομα εἶναι Μισφραγμοῦθωσις (sic Eus. Arm. et Sync. p. 103 D; libri h. l. et infra Ἀλίσφραγμοῦθωσις), ἡττωμένους φησὶ τῶν ποιμένων ὑπ' αὐτοῦ ἐκ μὲν τῆς ἄλλης Αἰγύπτου πάσης ἔκπεσεῖν, κατακλεισθῆναι δ' εἰς τόπον, ἀρουρῶν ἔχοντα μυρίων (χιλίων conj. Buns.) τὴν περίμετρον. Αὐαριν ὄνομα τῷ τόπῳ. Τοῦτον φησὶν ὁ Μανέθων ἅπαντα τείχει τε μεγάλῳ καὶ ἰσχυρῷ περιβαλεῖν τοὺς ποιμένας, ὅπως τὴν τε κτῆσιν ἅπασαν ἔχουσιν ἐν ὄχυρῳ καὶ τὴν λαίαν τὴν ἑαυτῶν. Τὸν δὲ Μισφραγμοῦθωσιος υἱὸν Θούθωσιον (sic Eus. A; vgo Θούθωσιον) ἐπιχειρῆσαι μὲν αὐτοὺς διὰ πολιορκίας εἶναι κατὰ κράτος, ὅτι καὶ τεσσαράκοντα μυριάσι προσεδρεύσαντα τοῖς τείχεσιν· ἐπεὶ δὲ τῆς πολιορκίας ἀπέγνω, ποιήσασθαι συμβάσεις, ἵνα τὴν Αἰγύπτου ἐκλιπόντες ὅτι βούλονται πάντες ἀβλαβεῖς ἀπέλθωσι. Τοὺς δὲ ἐπὶ ταῖς ὁμολο-

portunissimis reliquens. Maxime vero partes munivit orientales, prospiciens Assyriis, tunc aliis potentioribus, futuram cupiditatem invadendi illud ipsum regnum. Quum autem nactus esset in Sethroite homo civitatem opportunissimam ad orientem fluvii Bubastitæ sitam, quæ ex antiquæ theologiæ traditione Auaris appellabatur, et incolis frequentavit eam et muris firmissimis communivit, postquam illic collocaverat ad custodiam usque ad cccxi millia virorum. Illuc venitbat astatis tempore, iam ut frumenta meteret et conductitiis mercedem solveret, quam ut armatos ad terrorem extraneorum diligenter exerceret. Quum autem regnasset annis xix, vitam finivit. Post hunc etiam regnavit alter annis xliiv, Beon nomine. Post quem alius Apactinas nomine, annis xxvii et mensibus vii. Dein etiam Apophis lxi, et Jannas annis l et mense uno. Post omnes autem Aases annis xlix et mensibus ii. Et isti quidem sex inter eos fuere primi principes, bellum semper gerentes (regionem assidue vexantes sec. Eus. Arm.), et maxime Ægyptum radicibus extinguere cupientes. »

• Vocabatur autem gens universa Hyccos, id est reges pastores : Hyc enim in sacra lingua regem sonat, Sus vero pastorem et pastores secundum dialectum communem, unde vox composita Hyccos. » Sunt autem qui Arabas illos existisse dicunt. In alio autem exemplari nomine illo Hyccos non reges significari, sed e contrario, captivos pa-

stores indicari. Hyc enim iterum Ægyptiaca lingua, et Hac cum aspiratione, captivos proprie nominatioque significat. Atque id mihi verisimilius videtur et magis cum antiqua historia consentiens.

Predictos autem reges pastorum nomine appellatos, illorumque posteros Ægyptum in sua potestate habuisse dicit annis xi supra quingentos. Tum vero susceptam adversus pastores a Thebaidis ac reliquæ Ægypti regibus expeditionem, bellumque grave ac diuturnum inter ipsos collatum fuisse. Sub rege autem cui Misphragmuthosus nomen erat, debellatos pastores illos, ac reliqua Ægypto pulsos, unum in locum inclusos esse tradit, cujus ambitus decem jugerum millia contineret. Auaris locus ille dicebatur. Hunc Manetho dicit universum a pastoribus ingenti validoque muro septum ac munitum, ut quicquid sibi fortunarum esset ac prædæ, id omne tutum ac securum habere possent. At vero Misphragmuthoseos filium Thuthmosin cccclxxx millium hominum exercitu muros obsedisce, atque ipsos per vim expugnare conatum illum quidem, sed, obsidionis exitu desperato, cum iisdem ea conditione peripigisse, ut, Ægypto relicta, omnes quocumque vellent sine ullo suo detrimento commigrarent. Eos igitur cum universis familiis atque omni possessione sua (cum *armen-tis* et familiis omnique re sua, Eus. Arm.), uti per ictum furdus poterant, haud pauciores cccxi millibus ab Ægypto

γίαις πανοικεσία μετὰ τῶν κτήσεων (κτίνων επι. Buns.) οὐκ ἐλάττους μυριάδων ὄντας εἴκοσι καὶ τεσσαρῶν ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου τὴν ἔρημον εἰς Συρίαν ὁδοιπορήσαι. Φοβουμένους δὲ τὴν Ἀσσυρίων δυναστείαν (τότε γὰρ ἐκείνους τῆς Ἀσίας κρατεῖν), ἐν τῇ νῦν Ἰουδαίᾳ καλουμένη πόλιν οἰκοδομησάμενους τοσαύταις μυριάσιν ἀνθρώπων ἀρκέσουσαν, Ἱεροτόλυμα ταύτην ὀνομάσαι.

Ἐν ἄλλῃ δὲ τινι βίβλῳ τῶν Αἰγυπτιακῶν Μανεθῶν τοῦτο φησιν ἔθνος τοὺς καλουμένους ποιμένας αἰγμάλωτους ἐν ταῖς Ἱεραῖς αὐτῶν βίβλοις γεγράφθαι, λέγων ὀρθῶς. Καὶ γὰρ τοῖς ἀνωτάτω προγόνοις ἡμῶν τὸ ποιμαίνειν πάτριον ἦν καὶ νομαδικὸν ἔχοντες τὸν βίον οὕτως ἐκαλοῦντο ποιμένες. Αἰγμάλωτοί τε πάλιν οὐκ ἀλόγως ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἀνεγράφθησαν, ἐπειδὴ περὶ δὲ πρόγονος ἡμῶν Ἰώσηπος ἑαυτὸν ἔφη πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων αἰγμάλωτον εἶναι, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον ὕστερον μετεπέμψατο, τοῦ βασιλέως ἐπιτρέψαντος. Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων κτλ. (vide fr. 50).

Eadem ex Josepho exscripsit Euseb. Chron. Arm. I, c. 21 et Præp. Ev. X, 13. — Verba ἐν ἄλλῃ δὲ τινι βίβλῳ τῶν Αἰγυπτιακῶν, Bunsenius p. 45 ita intelligit, ut Manethonem statuat, non modo in secundo Æg. libro, sed data occasione etiam in primo vel tertio de his locutus sit. Quod non probandum. Nam quum eadem jam dixerat Josephus legi ἐν ἄλλῳ ἀντιγράφῳ, monente Bæckhio p. 120, frustra obloquente Fruino, aperte eodem modo verba ἐν ἄλλῃ τινι βίβλῳ intelligenda sunt de alio quodam Manethonis Ægyptiacorum exemplari. Hanc vero a Judæo quodam interpolatam esse res ipsa, quam affert Josephus, suadere videtur.

DYNASTIA DECIMA QUINTA.

43.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 61, A :

Πεντεκαιδέκατη δυναστεία ποιμένων.

Ἦσαν δὲ Φοίνικες ξένοι βασιλεῖς ε', οἱ καὶ Μίμριν εἶλον, οἱ καὶ ἐν τῷ Σεθροῖτῃ νομῶ πόλιν ἐκτίσαν, ἀπ' ἧς ὀρμώμενοι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο. Ὡν πρῶτος Σαίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ', ἀπ' οὗ καὶ ὁ Σαίτης νομός.

β' Βυῶν (Βήων m. Βυῶν Goar.) ἔτη μδ'.

γ' Παχνᾶν (Παχνᾶν G., Ἀπαχνᾶς m.) ἔτη ξα'.

δ' Σταᾶν ἔτη ν'.

per solitudinem in Syriam tetendisse. Quod autem sibi ab Assyriorum principatu metuerent (tum enim illos Asiam tenuisse), in ea quam hodie Judæam appellamus regione urbem ædificasse, quæ tot hominum millia caperet, eandemque Hierosolyma nominasse. In alio vero quodam rerum Ægyptiarum exemplari Manetho dicit, hanc gentem pastotes appellatam, captivos in sacris suorum libris ha-

ε' Ἀρχλῆς ἔτη μθ'.

ς' Ἀροβις (Ἀρωβις m.) ἔτη ξα'.

Ἰουαῦ ἔτη σπδ'.

Cf. Excerpt. Barb. : *Potestas Sebennitorum ann.* 224 (284?).

44.

SEC. EUSEBIUM.

Idem. p. 61, D : Πεν.καιδέκατη δυναστεία Διοσπολιτῶν βασιλέων, οἱ ἐβασίλευσαν ἔτη σν'.

Euseb. Chron. p. 99 : *Quintadecima dynastia Diospolitarum regum, qui regnarunt annis CCL.*

DECIMA SEXTA DYNASTIA.

45.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 61, C : Ἐκκαιδέκατη δυναστεία ποιμένες ἄλλοι βασιλεῖς λβ' ἐβασίλευσαν ἔτη φη'.

Cf. Exc. Barb. : *Potestas Memphitarum an.* 318 (518?).

46.

SEC. EUSEBIUM.

Idem. p. 61, D : Ἐκκαιδέκατη δυναστεία Θεβαῖοι βασιλεῖς ε' (ι. η'), οἱ καὶ ἐβασίλευσαν ἔτη ρ ζ'.

Euseb. Chron. p. 99 : *Sexta decima dynastia Thebaeorum V regum, qui regnarunt annis CXC.*

Hi anni 190 respondent in Canone Eusebii annis Abrahami 1—190. Hoc mirum videri possit, ut putes ipsum Eusebium rem ita adornasse. Neque id pernegaverim; sin quid mutaverit, scisse id debet in una dynastiarum sequentium (in dyn. XIX?). Nostra bene se habet, nisi quod pro quinque (ε') regibus, jubente Bæckhio p. 229 sq., reponendi sunt octo (η'). Ita enim vetus Chronicon, quod tum de hac dynastia tum de sequentibus duobus cum Eusebio consentit. Unde tamen minime consequitur alterum hausisse ex altero. Subesse enim his eam Manethonis recensioem, qua usus est Panodorus, quamque ex eo novit Syncellus, coarguit Syncellianus regum laterculus in quo Pastorbis dynastiae XVII præmittuntur reges octo (hi p. 101, C et p. 103, C) :

1. ιη' Ῥαμεισῆς.	an. 28
2. ιθ' Ῥαμειστομενῆς.	16
3. χ' Οὔσιμάρης.	31

beri; idque recte. Nam antiquis progenitoribus nostris patrium erat greges pascere : et pascualem agentem vitam, inde pastores vocabantur. Rursusque captivi non temere in Ægyptiorum libris dicti sunt, quoniam progenitor noster Josephus dixit ad Ægyptiorum regem, se captivum esse, et postea fratres in Ægyptum evocavit regis permissu.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

λαῖς ε', ἐβασίλευσαν ἔτη ρνα'. Ὅμοῦ α' ποιμένες βασιλεῖς μγ' (43=6+32+5) καὶ Θηβαῖοι Διοσπολίται γγ' (αα). Ὅμοῦ οἱ ποιμένες καὶ οἱ Θηβαῖοι ζς' (αα). Qui numerus regum ὅδε hinc in epilogum migravit. * Cf. Idem III, p. 20. At hoc ludere est. Ante v. Διοσπολίται inserui ἤ. Fruin conjecit: ἄλλοι βασιλεῖς ἔτη μγ' καὶ ἐν τῇ Θηβαίῳ Διοσπ.

48.

SEC. EUSEBIUM.

Syncell. p. 61, D: Ἐπτακαίδεκάτη δυναστεία ποιμένες ἦσαν ἀδελφοὶ (ἀλλόφυλοι Movers. Phœniz. p. 35) Φοίνικες ξένοι βασιλεῖς, οἱ καὶ Μέμφιν εἶλον.

Ἐν πρώτῳ Σαίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ', ἀπ' οὗ καὶ ὁ Σαίτης νομὸς ἐκλήθη, οἱ καὶ ἐν τῷ Σεθροῖτῃ (Σαιθροῖτῃ cod. B, Σεθροῖτῃ sch. Plat. p. 424 Bekk.) νομῷ πόλιν ἐκτίσαν, ἀπ' ἧς δρυώμενοι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο.

β' Βνώων (Βηθὼν m.) ἔτη μ' (μγ' Goar.).

[γ'] Ἄρωρις ἔτη ιδ'.

Μεθ' οὗ Ἀρχλῆς ἔτη λ'.

Ὅμοῦ ἔτη ργ'.

Κατὰ τούτους Αἰγυπτίων βασιλεῦς (βασιλεῦσαι eonj. Bæckh. p. 230) Ἰωσήφ δείκνυται.

Aphophis in Chronico Arm. non tertius est rex sed quartus. Sic etiam schol. Platonis et ipse Syncellus p. 69, C: Τέταρτον καὶ τελευταῖον τῆς ιζ' δυναστείας Ἄρωριν Εὐσέβιος παρέθετο. Accedit quod litera γ' abest in cod. A. Quare n. l. error est librorum. Cf. Bæckh. p. 231.

Euseb. Chron. p. 99 sq: *Decima septima dynastia Pastorum, qui fratres erant Phœnices exterique reges, et Memphin occuparunt. Ex his primus Saites imperavit annis XIX, a quo Saitarian quoque nomos nomen traxit. Idem in Sethroite urbem condiderunt, unde incursione facta Ægyptios perdomuerunt.*

Secundus Benon (Anon, margo), annis XL.

Deinde Archles, annis XXX.

Aphophis annis XIV.

Summa annorum CIII. Horum ætate regnavisse in Ægypto Josephus videtur.

In Vetere Chronico respondent: Μεμφιτῶν γενεαὶ δ' ἔτη ργ'. Syncellus quoque p. 103, D hanc Eus. dynastiam in animo habuit: καὶ διῆξαντο Τανῖται βασιλεῖς δ', οἱ καὶ ἐβασίλευσαν σνδ' (deb. σνθ'). Numerus σνδ' temere adjungitur, quum is pertineat ad septem reges, quos ipse recenset. V. Bæckh. p. 232. In Canone 17ma dynastiae assignantur an. Abrah. 191-293.

Ceterum Syncellus p. 62, A subjicit hæc: Σημεῖον τῶν πῶς ὁ Εὐσέβιος πρὸς τὸν οἰκεῖον σκοπὸν τοὺς τῆς πεντακαίδεκάτης δυναστείας παρὰ τῷ Ἀφρικανῷ περι-

μένους κατὰ τὴν ιζ' δυναστείαν γεγονέναι λέγει. Ἐπαγὰρ πᾶσι συμπερὶνεται ὅτι ἐπὶ Ἀζώρειος ἤρξεν Ἰωσήφ τῆς Αἰγύπτου, μὴ ὄγων ὀπωσοῦν ἐπὶ ἄλλου τινὸς αὐτὸν παραθῆσθαι, μετήγαγε τὸν Ἄρωριν ἀπὸ τῆς ιε' δυναστείας εἰς τὴν ιζ', καλοθώσας τὰ ἔτη αὐτοῦ ξα' ὑπάρχοντα εἰς λ', τὰ δὲ τῆς ὄλης δυναστείας ρνα' ργ' παρθῆς, καὶ ἀντὶ τῶν εἰς βασιλείων ὄ μόνους. Quæ ne credamus, vel sequens fragmentum impedit.

49.

Schol. Platon. p. 424 Bekk.: Σαίτικός] Ἐκ τῶν Μανηθῶ Αἰγυπτιακῶν. Ἐπτακαίδεκάτη δυναστεία ἦσαν ἀδελφοὶ Φοίνικες ξένοι βασιλεῖς, οἱ καὶ Μέμφιν εἶλον, ὧν πρῶτος Σαίτης ἐβασίλευσεν ἔτη ιθ', ἀπ' οὗ καὶ ὁ Σαίτης νομὸς ἐκλήθη, οἱ καὶ ἐν τῷ Σεθροῖτῃ (sic) νομῷ πόλιν ἐκτίσαν, ἀπ' ἧς δρυώμενοι Αἰγυπτίους ἐχειρώσαντο. Δεύτερος αὐτῶν Βνώων ἔτη μ', τρίτος Ἀρχλῆς (scr. Ἀρχλῆς) ἔτη λ', τέταρτος Ἄρωρις ἔτη ιδ'. Ὅμοῦ ργ'. Ὁ δὲ Σαίτης προσέθηκε τῷ μηνὶ ὥρας ιθ', ὡς εἶναι ἡμερῶν λ', καὶ τῷ ἐνιαυτῷ ἡμέρας ε' (ε), καὶ γέγονε ἡμερῶν τξέ.

Vides scholiastam eadem plane asserere quæ Eusebium et præterea addere aliud quoddam quod Eusebius non habet. Igitur nihil sinit Eusebius, sed ex eadem hausit recensione dynastiarum Manethonianarum, quam scholiasta adhibuit. Eandem ante oculos habuit Panodorus, e equo Syncellus suam regum seriem asserit; nam vidimus dynastiam decimam sextam Eusebii et Syncelli eodem modo esse adornatam. Verum in dyn. XVII Panodorus reliquit Manethonem suum, alia ex Manethone Josephi, alia nescimus unde assumens. Panodorum excerpserit Syncellus; Josephum non legit; si de Manethone loquitur, intelligendus est Panodoreus, non verò Africani vel Josephi; etsi ipse Syncellus ne suspicatus quidem esse videtur, hunc Panodori Manethonem plane diversum esse ab eo quem Africanus sequitur. Tam plena sunt omnia confusionis.

Syncellus p. 104, postquam dixerat se de Pastorum temporibus malle Josephum sequi quam Manethonem (nescit vel non reputat Josephum quoque sua e Manethone depromere), regum nomina recenset hæc:

1. κτ' Σαίτης ἔτη ιθ' πρῶτος τῶν ε' (ζ') τῆς ιζ' δυναστείας παρὰ Μανηθῶ.	10
2. κζ' Βαίων ἔτη μδ'.	14
3. κτ' Ἀπαρῆς ἔτη λς'.	28
4. κθ' Ἄρωρις ἔτη ξα'.	61
5. λ' Σέθως ἔτη ν'.	50
6. λκ' Κήρτως ἔτη κθ'.	29
κατὰ δὲ τὸν Μανηθῶ ἔτη μδ'	
7. λδ' Ἀσθ' ἔτη κ'.	20

239

Ὁὗτος προσέθηκε τῶν ἐνιαυτῶν τὰς ε' ἐπαγομένης,

καὶ ἐπὶ αὐτοῦ, ὡς ἴσασιν, ἐγρήματισεν τῆς ἡμερῶν
δ' Αἰγυπτιακῆς ἐνιαυτῶς τῆς μόνον ἡμερῶν πρὸ τούτου
μετρούμενος. Ἐπὶ αὐτοῦ δ' ἄριστος διοικηθεὶς Ἄρις
ἐκλήθη.

Summa annorum est Josephiana. Pro Josephi rege

sexto (*Assi*) annorum 49, duos reges ponit Panodo-
rus annorum 29 et 20. *Kertonem* Josephus omnino
non nominal; videtur idem nomen esse atque *Ar-
chles* ap. Africanum. In postremis Syncelli iterum
agnoscimus Manethonem schol. Platonis.

PHARAONES. AFRICAN. ET EUSEB.	HYKSOS.		
	JOSEPHUS.	AFRICANUS.	EUSEBIUS. PANODORUS.
DYNASTIA XIII. 60. Diospolit. an. 453	I. Regnante Timao in Ægyptum invadunt, terram populantur, reges tributarios sibi reddunt.		
DYNASTIA XIV. 76. Xoila. an. 184 (484)	II. PASTORES REGES SEX. 1. Salatis. 19 a = m. 2. Beon. 44 3. Aphachnas. 36 7 4. Apophis. 61 5. Jannas. 50 1 6. Assis. 49 2 <hr/> 259 a. 10 m.	DYNASTIA XV. 6. Pastores. an. 284 1. Saïtes. 19 2. Bnon. 44 3. Pachnan. 61 4. Staan. 50 5. Archles. 49 6. Aphobis. 61 <hr/> 284	DYNASTIA XV. Reges Diospolitae. an. 250
	III. Reges recensiti et posteriores eorum in Ægypto regnarunt an. 511.	DYNASTIA XVI. 32. Pastores. an. 518	DYNASTIA XVI. 5 (8) Thebaï. 190
	IV. Bellum diuturnum principum Ægyptiorum et Pastorum.	DYNASTIA XVII. 43. Pastores. } 151 43. Thebaï. }	DYNASTIA XVII. Pastores. 103 1. Saïtes. 19 2. Bnon. 40 3. Archles. 30 4. Aphobis. 14 <hr/> 103
	V. Pastores Ægypto excidunt temporibus dyn. XVIII, sub rege Tutmosi.	(Sequitur dyn. XVIII, cujus rex sextus Mephramuthosis, septimus Tutmosis.)	(See Panodorum: 7 regg. an. 259)

Dynastiæ XV Africanus tribuit annos 284; Josephus iisdem regibus non nisi 260 annos dedit, idque rectius se habere statuit Bunsen. (III p. 16). Apud Africanum vel ejus auctorem annos regis tertii omissos esse vel excidisse putat: hinc factum esse, ut anni regum quarti, quinti et sexti loco suo moti tribuerentur regibus tertio, quarto et quinto. Jam quum ita sexto regi apud Africanum annorum numerus non relinqueretur, unum ex superioribus numeris repetitum et postremo regi attributum esse. Quæ ratio num probabilis sit tu videas. Ego vix mihi persuaserim, quum Africanus etiam in reliqua dynastiæ pastorum adnotatione a Josepho recedat, in decima quinta autem non modo numeros alios exhibeat, sed etiam aliam regum

seriem: nam Apophis Africano est rex sextus, Josepho et Syncello sive Panodoro quartus est. Atque hoc quidem ita comparatum, ut Africanus genuina, reliqui accommodata ad Judaicam chronologiam exhibere videantur. Certe sec. Syncellum (p. 107, C) Josephus ἐπὶ τῆς ἀρχῆς Αἰγύπτου ἀναβίβασται anno Apophis regis decimo septimo. Hinc vero usque ad Exitum Judæi chronologi exputant annos 224, eundemque computum Syncelliana regum Ægyptiorum series præbet. Quare suspicari licet hunc in finem locum Apophis a Manethone assignatum a Judæo quodam mutatum esse, eamque mutationem absque idonea ratione in eam Manethonis recensionem, quam Josephus adhibuit, esse translata. Vide Bœckh. p. 236.

Dynastiæ XVI ap. Africanum anni sunt 518. Proxime ad hunc numerum accedunt anni 511, quos Josephus exhibet, ita tamen, ut comprehendant annos 259 regum antecedentium. Hoc vero Josephi commentum esse videtur, qui annos dynastiæ XVI ad dynast. XV et XVI retulcrit, ne nimium Manetho discrepet a Judæorum chronologia; nam secundum Genesin (c. 19), ut ipse Josephus ait, Judæi (i. e. Pastores sec. Jos.) nonnisi 400 annis in Ægypto commorati sunt. His igitur ex Manethone substituerit annos 511, per quos regnasse Pastores in Ægypto ait. Quod deinde subsecutum esse ait bellum diuturnum, id componi potest cum Africani dynastia XVII, regum Pastorum et Thebæorum. V. Bunsen. p. 18 et Bœckhius p. 239. Bœckhius tamen etiam aliter statui posse docuit. Nimirum quum in dynastia XVII recenseantur 43 reges Pastores et reges Diospolitæ item 43 (si recte numerus habet), facile fieri potuisse ut Excerptor Manethonis ad unam dynastiam XVII Diospolitæ reges omnes referret, quorum major pars jam regnaverat temporibus Pastorum dynastiæ XVI. Itaque tempus, per quod pastores κρατῆσαι τῆς Αἰγύπτου, id est soli regnasse, dicebantur, licere in brevius contrahere et Josephum cum Africano conciliare hunc in modum :

Dyn. XV.	Pastores regnant soli	284	
Dyn. XVI.	Pastores regnant soli	227	} 518
		511	
	Pastores et Diospolitæ	291	
Dyn. XVII.	Pastores et Diospolitæ	151	
		<u>442</u>	

Jam si recte statui Eusebii fontem ex auctore fluxisse, qui Pastorum dynastias omnino non in computum admisit; annos 442, quibus ex ingeniosa Bœckhii ratione Diospolitæ una cum Pastoribus regnarunt, apte componere licet cum annis 440, quos dynastiæ XV et XVI (250 et 190) tribuit Eusebius. De dynastia XVII quid Bunsenius statuerit supra jam indicavimus. Absurdum est, inquit, reges 43 nonnisi per 151 annos regnasse. Itaque pro 43 ponit 5, atque hoc modo obtinet, ut omnes Pastores dynast. XV, XVI et XVII numero sint 43; hoc igitur notare voluisse Manethonem dicit. Porro baud credit juxta 43 Pastores totidem fuisse reges Thebæos. Igitur pro 43 ponit 53, quia persuasum sibi habet reges istos 53, quos post Amumarthæum Eratosthenes recensuisse di-

citur, eos tantum intelligi debere, qui Pastorum temporibus regnarint. Addit denique omnino non potuisse Manethonem duas regum familias una dynastia comprehendere. Quod eatenus tantum verum est, quatenus omnes eas dynastias, quas juxta alteras quasdam Bunsenius regnasse statuit, Manetho separatim et ita recenset ut altera post, (non juxta) alteram regnasse videri debeat. At majori cum veri specie, opinor, ordine inverso dixeris Manethonem quum in XVII dynastia Thebæos et Pastores reges simul regnantes composuerit, idem facturum fuisse, etiam in aliis dynastiis, si quas alteras juxta alteras regnasse statui voluisset.

Igitur pastorum tempora sec. Manethonem Africani comprehendunt annos 953 (284+518+151). Bunsenius numerat 929 (260+518+151). Initium eorum ponendum esse suspicatur post annum 63 regis Amumarthæi, postremi eorum, quos ex Eratosthenis laterculis Myncello euotare placuit. Apud Manethonem Amumarthæum censet fuisse regem tertium dynastiæ XIII. Reliquos hujus dynastiæ reges sicuti septuaginta sex Xoitas dynastiæ XIV, tributarios pastoribus fuisse. — Postremum pastorem excipit primus rex dynastiæ XVII, Amosis. — Ceterum ad Pastorum tempora pertinent nomina regum Thebæorum, quæ altera tabulæ Carnacianæ dimidia pars exhibet. Porro ex nominibus, quæ in fragmentis papyri Turinensis supersunt, ex Lepsii adornatione referenda huc forent circa sexaginta. Quæ quum mutila sint pleraque, et ad nos parum pertineant, recensere hic supersedeo. V. Bunsen. p. 39 sqq. Ex monumentis Bunsenius p. 45 quattuor regum nomina apponit, iisdem temporibus, ut videtur, vindicanda.

DYNASTIA DECIMA OCTAVA.

50.

SEC. JOSEPHUM.

Josephus C. Apion. I, 15 : Ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων ἐν ἄλλοις ποιῆσομαι τὴν ἐξέτασιν ἀκριβεστέραν. Νυνὶ δὲ τῆς ἀρχαιότητος ταύτης παρατίθεμαι τοὺς Αἰγυπτίους μάρτυρας. Πάλιν οὖν τὰ τοῦ Μανεθῶνος πῶς ἔχει πρὸς τὴν τῶν χρόνων τάξιν ὑπογράψω. Φησὶ δὲ οὕτως : « Μετὰ τὸ ἐξελθεῖν ἐξ Αἰγύπτου τὸν λαὸν τῶν ποιμένων εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ ἐκβαλὼν αὐτοὺς ἐξ Αἰγύπτου βασιλεὺς Ἰέθμωσις (Sethmosis Eus. Græc.) ἐβασίλευσε μετὰ ταῦτα ἔτη εἴκοσι πέντε καὶ μῆνας τέσσαρας, καὶ ἐτελεύτησε, καὶ παρέλαβε τὴν ἀρχὴν αὐ-

Sed de istis quidem alibi inquisitionem faciam diligentior. Nunc autem hujus antiquitatis testes produco Ægyptios. Itaque rursus ea quæ tradidit Manetho, ad quod tempus referantur, subjiciam. Sic enim ait : « Postquam

ex Ægypto egressus est Pastorum populus ad Hierosolyma, qui illos ex Ægypto pepulit rex Tethmosis, postea regnavit annis viginti et quinque, et mensibus quattuor, et defunctus est : regnumque accepit filius ejus Chebron, regnans

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ἀποδεικνύς τὴν ἀπίθανον αὐτοῦ ψευδολογίαν. (Sequitur disputatio Josephi.)

E numeris Josephi vulgaris colligitur summa annorum 333. Eandem præbet Josephus Eusebianus (Chron. Arm. I, 21), quamquam non ubique cum nostro Josepho consentit. Nam si supputaveris annos regis quinti (*) et sexti et quintidecimi (quem Eusebius omisit), Josephus Eusebium superat annis duobus et mensibus duobus. Hanc vero differentiam Eusebius exæquat eo, quod Horo regi tribuit annos 37, menses 7, quum in græco Josepho tribuantur eidem anni 35, menses 5. Hæc rerum ratio non esse potest fortuita; probabile est aliam Josephi recensioem habuisse Eusebium, aliam esse nostram. Eo ipso autem summa annorum 333 confirmatur. Huc accedit Syncellus p. 103, D, ubi hæc :

Ἰωσήππος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ (deb. ἐν τῷ πρώτῳ) πρὸς Ἐλεγγὸν Ἀπίωνος λόγῳ περὶ τῆς ἐξ Αἰγύπτου πορείας τοῦ λαοῦ γενομένης ἱστοριῶν ἐπὶ τοῦ 16' μετὰ τοὺς προγραφέντας κε', τοῦτ' ἐστὶ ἐπὶ τοῦ Μισφραγμουθώσεως ἦτοι Φαραῶ, ε' βασιλείως Αἰγύπτου, κατὰ τὴν ἡ' παρὰ τῷ Μανέθωνι δυναστείαν, λζ' ὄντος ἀπὸ τοῦ Μεστράτμ, χρόνον ἡμῖν ἐξέθετο Αἰγυπτίων βασιλέων κγ', ἐτῶν δὲ φ'δ' (884), ἀρχάμενος ἀπὸ τοῦ κοσμικοῦ γυοζ' ἔτους καὶ λήξας εἰς τὸ δο' ἔτος, οὐκ ἐν πᾶσιν δημοφονήσας τῷ Μανέθῳ κατὰ τοὺς μερικοὺς τῶν βασιλέων χρόνους, οὔτε μὴν τελείως ἐν τῇ τούτων ἑξαδικῇ στοιχειώσει, ὡς δειχθήσεται ἐν τῇ πινακικῇ αὐτῶν στοιχειώσει... Ἰστέον δὲ εἶναι ὅτι οἱ παρὰ τῷ Ἰωσήππῳ οὗτοι κγ' οἱ αὐτοὶ εἰσι τοῖς παρὰ Μανέθωνι ἐπὶ τῆς εζ' δυναστείας καὶ τῆ' καὶ 10' φερόμενοι ἐν χρόνοις φ'δ'. Οὗτος γὰρ ἀρχάμενος ἀπὸ τοῦ γυοζ' (sic margo; γυοζ' text.) ἔληξεν εἰς τὸ δξζ' ἔτος τοῦ κόσμου.

Plena hæc confusionis. Non ipsam Josephum ante oculos habuit Syncellus, sed sua excerpit e Panodoro. Quod exitum sub sexto rege dyn. XVIII Mispfragmuthosi ponit, id a Josepho nostro alienum, aliunde fluxit. Exitus ille sub primo rege dynastiae XVIII, Thummosi, qui filius erat Mispfragmuthosis alius, ponendus sec. Manethonem Josephi. — Deinde addit non consentire cum Manethone Josephum, qui tamen ipse sua e Manethone affert. Apparet igitur Syncellum eum intelligere Manethonem, quem Panodorus adhibuit in suis laterculis, qui iidem sunt cum Syncellianis. Ex his Syncellus dissensum Manethonis et Josephi demonstrari ait. — Porro reges Josephi 23 intelligendi sunt sex reges pastorum et septemde-

(*) Nempe quinto regi, Memphæ, Eusebium Arm. non nisi 12 annos (pro 12 an. 9 mens. Josephi nostri) tribuere ait Bœckhius, haud dubie secutus versionem Aucherii, qua uti mihi non licuit. In Maji versione Eusebius de Mephræ regno nihil differt ab Josepho.

cim reges dynastiae XVIII. Patet igitur quam temere Syncellus dicat esse istos reges Manethonis dyn. XVII et XVIII et XIX. — At missis his quisquiliis, illuc redeamus. Tribuit Josephus regibus istis 23 annos 594, vel, ut deinde paullo accuratius Syncellus dicit, annos 592. Jam quum priores sex (Pastores) regnasse videamus annis 259, mensibus 10, regibus septemdecim dyn. XVIII relinquuntur anni 332 mensesque duo, vel anni 333, si prioribus sex rotundo numero tribuimus annos 259. V. Bœckh. p. 250 sqq.

Quæ quum ita sint, mirari sane licet ipsum Josephum exputare annos 393. Non enim librarii error subesse videtur, quum eundem numerum de novo memoret in sequentibus. Haud dubie aliena miscuit Josephus, quem scimus diversas Manethoniani operis recensioes ante oculos habuisse. Nisi fallor anni isti 393 ex eodem Manethone fluxerunt, quem Syncelli auctor adhibuit. Nam ex Syncelli laterculis reges dynastiae XVIII ignotant per annos 398.

1.	33	Ἀμωσις.	26
2.	34	Χέβρων.	13
3.	35	Ἀμεμφῆς.	16
4.	36	Ἀμενσῆς.	11
5.	37	Μισφραγμούθωσις.	16
6.	38	Μισφρῆς.	23
7.	39	Τούθμωσις.	29
8.	40	Ἀμενοῖφθις.	34
9.	41	Ἰβρος.	40
10.	42	Ἀκενχερῆς.	26
11.	43	Ἀθωρς.	29
12.	44	Χενχερῆς.	26
13.	45	Ἀχερρῆς.	8 (ἡ' ἢ καὶ λ').
14.	46	Ἀρμαῖος-Δαναός.	9
15.	47	Ῥαμισσῆς-Αἰγυπτος.	69
16.	48	Ἀμενωρς.	8

398

51.

Theophilus Ad Autolyc. III, 19 : Ὁ δὲ Μωσῆς ὠδήγησε τοὺς Ἰουδαίους, ὡς ἐφθήμεν εἰρηκέναι, ἐκβεβλημένους ἀπὸ γῆς Αἰγύπτου ὑπὸ βασιλείως Φαραῶ οὗ τοῖνομα Τέθμωσις, δε, φασίν, μετὸ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λαοῦ ἐβασίλευσεν ἔτη εἴκοσι πέντε καὶ μῆνας δ', ὡς ὑφῆρηται Μαναιθῶς.

2. Καὶ μετὰ τοῦτον Χέβρων ἔτη ιγ'.

3. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀμενωρς ἔτη κ', μῆνας ἐπτά.

4. Μετὰ δὲ τοῦτον ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ Ἀμέσση ἔτη κα', μῆνα α' (θ' Jos.).

5. Μετὰ δὲ ταύτην Μήφρῆς ἔτη ιβ', μῆνας θ'.

6. Μετὰ δὲ τοῦτον Μήφραμούθωσις ἔτη κ' (κε' Jos.), μῆνας ι'.

7. Καὶ μετὰ τοῦτον Τυθμώσης ἔτη θ', μῆνας γ'.
 8. Καὶ μετὰ τοῦτον Ἀμένωφης ἔτη λ', μῆνας ι'.
 9. Μετὰ δὲ τοῦτον Ὀρος, ἔτη λς', μῆνας ε'.
 10. Τοῦτου δὲ θυγάτηρ [Ἀκεγγήρης] ἔτη ιβ', μῆ-
 νας [α'].
 11. Μετὰ δὲ ταύτην [Παθῶσις ἔτη θ'.
 12. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀκεγγήρης ἔτη ιβ', μῆνας ε'.
 13. Μετὰ δὲ τοῦτον Ἀκ]ε[γ]ή[ρ]ης ἔτη ιβ', μῆ-
 νας γ'.
 14. Τοῦ δὲ Ἀρμαίς, ἔτη δ', μῆνα α'.
 15. Καὶ μετὰ τοῦτον Ραμέσσης ἐνιαυτὸν, μῆνας δ'.
 16. Καὶ μετὰ τοῦτον Ραμέσσης Μιαμμοῦ, ἔτη
 ξς' καὶ μῆνας β'.
 17. Καὶ μετὰ τοῦτον Ἀμένωφης ἔτη ιθ', μῆνας ε'.
 Τοῦ δὲ Σέθως δε καὶ Ραμέσσης ἔτη ι', ὅν φασιν
 ἐσχηκέναι πολλὰν δύναμιν ἰππικῆς καὶ παράταξιν
 ναυτικῆς.

ᾠδήγησε] e conj. Bæckhii pro vg. ᾠδήγησας. —
 Τέθμωσις] μωσῆς edit. prine. (Gesner. 1546). In
 sequentibus vero edit. pr. recte exhibet Τέθμωσις.
 Editores post Gesnerum et ex annotatione Ge-
 sneri dederunt Ἀμασις. — 3. μῆνα α' i. e. ένα, pro
 ἐνία ex errore. — 6. Μηφραμούθωσις] Μηφραμου-
 θέσις cod. Paris.; Μηφραμουθῶσις ed. pr.; anni κ'
 pro κα' debentur excerptoris festinationi — 7.
 Τυθμώσης] nostri codd. Josephi Θμώσης. — 8. Ἀμέ-
 νωφης] Δαμφενόφης ed. pr. — 9. ἔτη λς'] sic cod.
 Parisin., uti ap. Josephum, λς' ed. pr. — 10. τού-
 του] sic codd. Parisin. et Bodlejan.; τούτων editio-
 nes, ubi locus sic habet: τούτων δὲ θυγάτηρ ἔτη ι'
 μῆνας γ'. μετὰ δὲ ταύτην Μερχέρης ἔτη ιβ', μῆνας γ'.
 Aperta in his confusio et lacuna ex nominum simi-
 litudine nata. E Josepho explevit Bæckhius. — 14
 ἔτη ε'] sic cod. Parisin. et Bodlej., uti ap. Joseph.,
 editt. ἔτη λ'. — 15 et 16. editiones: μετὰ δὲ τοῦτον
 Μέσσης Μιαμμοῦ ἔτη ε'. καὶ μετὰ τοῦτον Ραμέσσης
 ἐνιαυτὸν μῆνας δ' καὶ μῆνας β'. Postrema locum tur-
 batum arguunt. Ex Josepho turbas sedavit Bæc-
 khiius. In postremis ed. pr.: τοῦ δὲ Θούσως καὶ Ρα-
 μέσσης ἔτη ι', οὗς φασιν κτλ. Correperunt Fell. et
 Bunsen.

Ex allatis satis intelligitur totum locum ex Jose-
 pho descriptum esse, idque confirmant quæ se-
 quuntur ap. Theophilum, ubi disertam auctoris
 sui mentionem facit. Usus hujus loci fere nul-
 lus est.

52.

ΚΑΤΑ ΑΦΡΙΚΑΝΟΝ.

Syncellus p. 62, B; 70, A; 72, A:

Ὀκτωκτιδεκάτη δυναστεία Διοσπολιτῶν
 βασιλέων ις'.

Ὦν πρῶτος Ἀμῶς, ἐφ' οὗ Μωυσῆς ἐξῆλθεν ἐξ Αἴ-

γύπτου, ὡς ἡμεῖς ἀποδεικνύομεν, ὡς δὲ ἡ παρούσα ψῆφος
 ἀναγκάζει, ἐπὶ τούτου τὸν Μωυσεῖα συμβαίνει νέον ἔτι
 ὄντα.

Δεύτερος κατὰ Ἀφρικανὸν κατὰ τὴν ιγ' δυναστείαν
 ἐβασίλευσε Χεβρῶς ἔτη ιγ'.

Τρίτος Ἀμενωφῆς ἔτη κδ' (κα' inargo).

Τέταρτος (deb. τετάρτη) Ἀμενσις (Ἀμερσις Α).
 ἔτη κδ'.

Πέμπτος Μίσαφρις ἔτη ιγ'.

Ἑκτος Μισφραγμούθωσις ἔτη κς', ἐφ' οὗ δ' ἐπὶ
 Λευκαλίωνος κατακλυσμός.

Ἄμωσ' ἐπὶ Ἀμώσειος τοῦ καὶ Μισφραγμουθῶσεως
 ἀρχῆς κατὰ Ἀφρικανὸν γίνονται ἔτη ξθ'. Τοῦ γὰρ Ἀμῶς
 οὗδ' ὄλωσ' εἶπεν ἔτι.

ζ'. Τούθμωσις ἔτη θ'.

η'. Ἀμενωφῆς ἔτη λα'. Οὗτός ἐστιν ὁ Μέμνων
 εἶναι νομιζόμενος καὶ φθαγγόμενος λίθος.

θ'. Ὀρος ἔτη λς'.

ι'. Ἀκεγγήρης ἔτη ιβ'.

ια'. Παθῶσις ἔτη θ'.

ιβ'. Χεβρῆς ἔτη ιβ'.

ιγ'. Ἀκεγγήρης ἔτη ιβ'.

ιδ'. Ἀρμεσσῆς ἔτη ε'.

ιε'. Ραμέσσης ἔτος α'.

ισ'. Ἀμενωφῆς (Ἀμενωφ Α.) ἔτη ιθ'.

Ὄμωσ' ἔτη σζγ'.

Regi tertio dandi sunt anni κα' (pro κδ'), uti e
 comparatis Eusebii et Josephi laterculis colligitur,
 tum vero inde patet, quod ad regem sextum anno-
 tat Syncellus usque ad Misphragmuthosin esse annos
 69 (i. e. 13. 21. 22. 13). Hoc numero correcto,
 summa annorum est 259. Syncellus reperit sum-
 mam 263, quam non nostro tantum loco apponit,
 sed iterum memorat etiam p. 62, C et 73, A. Desi-
 derantur igitur anni quattuor, qui exciderunt.
 Probabile est regi undecimo pro annis sex tri-
 buendos esse annos novem, uti ap. Eusebium et
 Josephum, adeo ut unus adhuc annus desit nescio
 ubi supplendas.

Quod dissensum attinet, qui Africano cum Jo-
 sepho intercedit, tenendum est non numerari an-
 nos regis primi. Eos non omisit librarius, sed non
 opposuerat Africanus, uti monet Syncellus. Jam
 quum Josephus Tetimosis sive Amosis regnum ita
 definiat, ut eum post expulsos Hycesos annis 25
 regnasse dicat, concluderis hinc eundem regnasse
 jam antea. Quare Bæckhius p. 160 suspicatur Afri-
 canum in suis Excerptis totum Amosis regnum
 comprehendisse annis 151 dynastiae XVII, nihilomi-
 nus tamen nomen ejus præfixisse dynastiae XVIII,
 quod condonandum sit, quum in dyn. XVII Afri-
 canus omnino nulla nomina apposuerit, nec tamen
 Amosis regnum præterire potuerit.

Deinde vero Africanus in dyn. XVIII omisit *Armessen Miamu* (*Ægyptus, Danai fr.*) regem in Josephi laterculo penultimum, qui regnavit annis 66. Hunc, uti recte procul dubio Bœckhius monet, Africanus in dynastiam XIX transtulit. Etenim *Armessen Miamu* non diversus est a *Rampse*, dynastiæ XIX rege secundo, qui secundum Josephum et Eusebium item regnavit annis 66. In Africani laterculo eidem nonnisi 61 anni tribuuntur, sed mero errore scribarum; nam summa annorum, dynastiæ XIX attributa flagitat, ut regi secundo dentur anni 66. Ceterum res ita se habere videtur. Nimirum quum de Danai et Ægypti temporibus diversimode statueretur, aliique Danaum ab Inacho annis 378, alii annis 441 (ut mittam minores differentias) distare putarent, deinde Inachum alii cum Amosi primo rege dyn. XVIII componerent, alii vero antiquiorem ponerent, factum est ut Danaum et Ægyptum modo dynastiæ XVIII, modo dynastiæ XIX assignarent, alii denique (ut Josephi et Eusebii auctores) diversa conjungentes eundem Ægyptum bis ponerent, semel in dyn. XVIII et iterum in dyn. XIX. Hoc perperam fieri Africanus animadverterit. Quamquam rectius, Bœckhio iudice, Africanus fecisset, si Ægyptum istum in dyn. XVIII reliquisset, sustulisset in dyn. XIX. Bœckhius igitur in Canone suo Manethonis regem hunc in dynastiam XVIII reposuit.

Jam si Amosis annos 25 et Ramessis annos 66 addimus ad annos 263, summam obtinemus annorum 354, quæ haud longe abest ab Josephi annis 333, propiusque etiam accedit ad Eusebii annos 348. Porro si nihil curandum putes summam traditam annorum 263, sed singula regna computaveris, ita ut regi decimo et undecimo ex Josepho tribuas annos 12 et 9 (pro an. 32 et 6), summa annorum foret 242, quibus additi anni 91 Amosis et Ramessis summam efficerent an. 333, uti est ap. Josephum. Quod tamen num probandum sit necne, in medio nos relinquimus. Restat ut de iis moneamus, quæ ad Amosis et Misphegmothosis nomina Africanus adnotavit. Quæ quomodo intelligenda sint non perspiciens Syncellus longa omniumque confusissima disputatione ostendere studet Africanum inconcinna et pugnancia inter se tradidisse. Hæc quum ad Manethonem omnino nihil pertineant, hic apponere supersedeo, lectorem relegans ad librum Bœckhii, qui Syncelli ratiocinationes vanas esse et inanes nos docuit.

Africanus igitur postquam Amosis nomen apposuerat, subjicit quædam de exitu Judæorum ad Amosis regnum vel relato vel referendo. Qui sensus horum verborum sit, sponte apparebit, quando aliunde probaverimus, quidnam Africanus de tem-

pore Exitus Judæorum statuerit. Res non est dubia. Scilicet Ægyptum Judæi reliquerunt eo anno quo accidit diluvium Ogygium, sive annis 1020 ante Olymp. 1 (= 1796 a. C.). Ita Africanus ap. Euseb. P. E. X, 10; Syncell. p. 64 et 65, B. Eundem calculum etiam aliunde confirmare, simulque ad Sicyoniorum et Argivorum regum seriem Africanam accurate revocare licet. Etenim Syncellus p. 63, D ita habet: 'Ο κατ' Ὀλυμπον... κατακλι- σμὸς κατὰ τὸ π' (80) ἔτος Μωσέως, νε' δὲ Φορωνέως κατὰ τὸν Ἀφρικανόν. Hæc inter multa, quæ temere Africano Syncellus affingit, recte dicta esse docet comparatio Excerptorum Barbarorum, ubi quæ de regibus Sicyoniis et Argivis traduntur ex Africano fluxerunt. Iis igitur docemur ab Olymp. 1 usque ad Ilii excidium (1183) annos esse 407, inde usque ad Inachum annos 718, adeo ut Inachi annus primus sit 1901 a. C. (V. *Fragm. Chron.* p. 171.) Inachus regnasse dicitur annis 50. Ergo Phoronei successoris annus 55mo est 1797; natus vero Moses anno 26mo Inachi, adeo ut ejus regis anno postremo ipse ageret annum 25um. — Porro Excerpta Barbara ex Africano referunt Judæus Ægypto exiisse anno 43mo Leucippi, Sicyoniorum regis octavi. Primus vero annus primi regis, est annus 2122 a. C. Inde ad Leucippi an. 43 Barbarus numerat annos 315 (v. *Fragm. Chron.* p. 169 col. A). Igitur ex his quoque eruitur annus 1797 (2122—315).

Itaque secundum Africanum Moses Judæos eduxit a. 1797 a. Chr., Leucippi anno 43mo, Phoronei anno 55. Alii aliter statuerunt, idque ipse Africanus nos docet (ap. Euseb. X, 10; Syncell. p. 64, C sqq.; 148, D. V. Bœckh. p. 193). Secundum Ptolemionem, ait, exitum assignari Apidis regis temporibus, secundum Apionem vero, vel potius sec. Ptolemæum Mendesium, quem testem Apion produxerat, κατὰ Ἰναχον Ἀργεὺς βασιλεία, Ἀμώσιος Αἰγυπτίων βασιλεύοντος, ἀποστῆναι Ἰουδαίους. Eandem Ptolemæi sententiam memorant Justinus Martyr, Tatianus et Clemens, eandemque etiam in nostro fragmento Africanus brevius indicat verbis: Ἀμῶς, ἐπ' οὗ Μωσῆς ἐξῆλθεν ἐξ Αἰγύπτου, ὡς ἡμεῖς ἀποδεικνύομεν, ὡς δ' ἡ παροῦσα ψῆφος ἀναγκάζει, ἐπὶ τούτου τὸν Μωσέα συμβαίνει νέον εἶναι ὄντα. Quæ ex antecedentibus patet interpretanda esse hunc in modum: « *Sub Amosi Inachi æquali Moses Judæos eduxit, uti Apionis testimonio utentes declaramus: nostra autem temporum computatio (ἡ παροῦσα ψῆφος) ab hac sententia discrepat, cogitque nos, ut sub Inacho, cujus temporibus Amosin vixisse Apion dicit, Mosem statuamus adhuc juvenem fuisse, quippe qui quo anno mortuus Inachus est vicesimum demum et*

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Αἰγύπτου ἐκπεσὼν καὶ φεύγων τὸν ἀδελφὸν Αἴγυπτον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀρκενέεται, κρατήσας τε τοῦ Ἄργους βασιλεύει τῶν Ἀργείων.

ιγ' Ῥαμεσσης (sic ex Euseb. Arm. Dindorf.; libri Ἀμμοσῆς) δ καὶ Αἴγυπτος, ἔτη ζη'.

ιδ' Ἀμμένωφισ ἔτη μ'.

Ἰουὸ ἔτη τμη'.

Προσέθηκεν ὑπὲρ τὸν Ἀφρικανὸν ἔτη π' Εὐσέβιος κατὰ τὴν ιη' δυναστείαν. Eadem Syncellus dixit p. 62, C : Εὐσέβιος δύο βασιλεῖς περιέκρυψεν, ἔτη δὲ προσέθηκε π', τμη' παραθεὶς ἀντὶ σζγ' τῶν παρ' Ἀφρικανῶ. Quæ sequuntur legas, si lubet, apud ipsum Syncellum.

Euseb. Chron. p. 99 : *Decima octava dynastia Diospolitarum XIV regum, quorum primus*

Amoses annis XXV (an. Abrab. 294—318).

Chebron annis XIII (a. Abr. 319—331).

Amophis annis XXI (a. Abr. 332—353).

Memphres annis XII (a. Abr. 354—365).

Mispharnuthosis annis XXVI (a. Abr. 366—391).

Tuthmosis annis IX (a. Abr. 392—400).

Amenophis annis XXXI (a. Abr. 401—431).

Hic est qui Memnon putabatur, ptra loquens.

Orus annis XXVIII. (gr. λη'. In can. Arm. 37, ab a. Abr. 432—463).

Achencheres annis XVI (in Can. XII, a. Abr. 469—480). *Hujus ætate Moses ducem se præbuit Hebræis ab Ægypto excedentibus.* [Sequuntur in Canone : *Athoris* an. 9 (481—489) et *Chencheres* an. 16 (490—505)].

Ancheres annis VIII (a. Abr. 506—513).

Cheres annis XV (a. Abr. 514—528).

Armais qui et Danaus annis V (a. Abr. 529—533); *quibus peructis, Ægyptiorum regione pulsus Ægyptumque fratrem suum fugiens, eecisit in Græciam, Argisque captis, imperavit Argivis.*

Ramesses, qui et Ægyptus, annis LXVIII (a. Abr. 534—601).

Amenophis (Menophis, Menophes, series regg. Arm.), annis XL (a. Abr. 602—641).

Summa dominationis CCCXLVIII.

Cf. *Vetus Chron.* : ιγ' δυναστεία Μεμριτων, γενεῶν ιδ', ἔτων τμη' (348).

In utroque cod. Syncelli dynastia hæc fuisse dicitur βασιλείων ιδ'. Consentit versio Armeniaca. Accedit denique, quod disertis verbis Syncellus p. 62, C dicit : Εὐσέβιος δύο βασιλεῖς περιέκρυψεν. Verum in Canone Eusebius recenset reges sedecim. Atque hinc in Syncellum cod. A qui desiderantur

reges duos aliquis intulit. Et recte quidem, ut videtur, quum hoc demum modo anni 348, quos inesse huic dynastiæ auctor voluit, erui possint. Syncellus nec non Armenius translator vitiato Eusebio usi sunt. Quam facile vero scriba a nomine Ἀχενχέρης ad alterum simillimum aberrare, ideoque duos reges omittere potuerit, demonstratione non eget. — Jam igitur si Hore regi octavo tribuas annos 38 (λς', ἐν ἄλλω λη'), Athori autem non λθ', ut cod. A. Syncelli, sed θ', uti Canon Eusebii, summa eruitur annorum 348. — Ceterum tabulam subjungimus qua numeri Eusebiani diversis locis recensiti componuntur. Corrupta notavimus asterisco.

Ret.	Sync. cod. A.	Euseb. Arm.	Canon Hieron. Vallars	Canon. Armen.	Series regum Hieron.	Series regum Arm.
1	25	25	25	**	25	25
2	13	13	13	**	13	13
3	21	21	21	21	21	21
4	12	12	12	12	12	12
5	26	26	26	26	26	26
6	9	9	9	9	9	9
7	31	31	31	31	31	31
8	*38 v. 38	*28	38	*37	38	38
9	12	*16	12	12	12	12
10	*39		9	9	9	9
11	16		16	16	16	16
12	8	8	8	8	8	8
13	15	15	15	15	15	*12
14	5	5	5	5	5	5
15	68	68	68	68	68	68
16	40	40	40	40	40	40
			348		348	

DYNASTIA DECIMA NONA.

52.

Josephus C. Apion. I, 26 : Ἐρ' ἑνὸς δὴ πρώτου στήσω τὸν λόγον ὃ καὶ μάρτυρι μικρὸν ἐμπροσθεν τῆς ἀρχαιότητος ἐχρησάμεν. Ὁ γὰρ Μανεθὼν οὗτος, ὁ τὴν Αἰγυπτιακὴν ἱστορίαν ἐκ τῶν ἱερῶν γραμμάτων μεθερμηνεύειν ὑπεσχρημένος, προειπὼν τοὺς ἡμετέρους προγόνους πολλαῖς μυριάσιν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον ἐλθόντας κρατῆσαι τῶν ἐνοικούντων, εἶτ' αὐτὸς ἁπολογῶν χρόνῳ

52.

Ad unum itaque præcipuum orationem referam, quem paullo ante antiquitatis nostræ testem adhibui. Hic enim

Manetho, qui historiam Ægyptiacam e sacris literis interpretari pollicitus est, præfatus nostros progenitores cum multis myriadibus in Ægyptum adventisse, ejusque incolas subjugasse, deinde ipse agnoscens quod tempore postea se-

πάλιν ὑστερον ἐκπίσοντας τὴν νῦν Ἰουδαίαν κατασχεῖν, καὶ κτίσαντες Ἱεροσόλυμα τὸν νεὼν κατασκευάσασθαι, μέχρι μὲν τούτων ἠκολούθησε ταῖς ἀναγραφαῖς, ἔπειτα δὲ οὓς ἐξουσίαν αὐτῷ, διὰ τοῦ φάναι γράφειν τὰ μυθεύμενα καὶ λεγόμενα περὶ τῶν Ἰουδαίων, λόγους ἀπιθάνους παρενέβαλεν (*), ἀναμῖξαι βουλόμενος ἡμῖν Αἰγυπτίων πλῆθος λεπρῶν καὶ ἐπὶ ἄλλοις ἀρρωστίμασιν, ὡς φησι, φυγεῖν ἐκ τῆς Αἰγύπτου καταγνωσθέντων. Ἀμένωφιν γὰρ βασιλέα προσθεῖς, ψευδὲς ὄνομα (**), καὶ διὰ τοῦτο χρόνον αὐτοῦ τῆς βασιλείας ἕρσαι μὴ τολμήσας, καίτοι γε ἐπὶ τῶν ἄλλων βασιλείων ἀκριβοῦς τὰ ἔτη προσθεῖς, τούτῳ προσάπτει τινὰς μυθολογίας, ἐπιλαθόμενος σχεδὸν ὅτι πεντακοσίοις ἔτεσι καὶ ὀκτωκαίδεκα πρότερον ἰστόρηκε γενέσθαι τὴν τῶν ποιμένων ἔξοδον εἰς Ἱεροσόλυμα. Τέθμωσις γὰρ ἦν βασιλεὺς ὅτε ἐξήεσαν. Ἀπὸ δὲ τούτου τῶν μεταξὺ βασιλείων κατ' αὐτὸν ἔστι τριακόσια ἐνανήκοντα τρία ἔτη, μέχρι τῶν δύο ἀδελφῶν Σέθω καὶ Ἑρμαίου, ὧν τὸν μὲν Σέθων Αἰγύπτου, τὸν δὲ Ἑρμαῖον Δαναὸν μετονομασθήναί φησιν. Ὁν ἐκβαλὼν ὁ Σέθως ἐβασίλευσεν ἔτη νθ'· καὶ μετ' αὐτὸν ὁ πρεσβύτερος τῶν υἱῶν αὐτοῦ Ῥάμψης ἕξ'. Τούτοις οὖν πρότερον ἔτεσιν ἀπελθεῖν ἐξ Αἰγύπτου τοὺς πατέρας ἡμῶν ὁμολογητικῶς, εἴτα τὸν Ἀμένωφιν εἰσποιήσας ἐμβολίμον βασιλέα, φησὶ τοῦτον ἐπιθυμῆσαι θεῶν γενέσθαι θεατὴν, ὡσπερ Ὀρος εἰς τῶν πρὸ

(*) Παρενέβαλεν.] Bæckhius p. 302 suspicatur hanc historiam non ab ipso Manethone, sed ab alio quodam, Judæorum adversario, interpositam esse.

(**) Ψευδὲς ὄνομα.] Minime. Est rex tertius dyn. XIX, *Amenophthis* Africani, *Amenophthis* vel *Amenophis* Eusebii.

quoto illa regione exciderint et Judæam nunc dictam occuparint, atque Hierosolymis ædificatis templum extruxerint, eousque historias quidem antiquas sequutus est: postea vero sumpta sibi licentia, ut videretur scripsisse relata et dicta de Judæis, incredibilia quædam inseruit, volens permiscere nobis multitudinem Ægyptiorum leprosum et alios ob morbos, ut dicit, ex Ægypto fugere compulsorum. Amenophin enim regem, falsum nomen, adjiciens, et idcirco tempus ipsius regni definire non ausus, quamvis ceteris regibus accurate annos apponeret, huic annectit quasdam fabulas, oblitus ferme tradidisse se, quingentis et octodecim annis prius evenisse Pastorum exitum ad Hierosolyma: rex enim, quando illi exierunt, fuit Tetmosis. Et ab hoc tempore regum qui postea fuerunt, anni sunt trecenti nonaginta tres, usque ad fratres Sethonem et Hermæum (*Armenum*); quorum Sethonem quidem Ægyptum, Hermæum vero Danaum denominatum dicit. Quem quum Sethos expulisset, regnavit annis quinquaginta et novem, et post illum filiorum natu major Rampses annis LXXVI. Ante tot igitur annos patres nostros ex Ægypto egressos confessus, dein quum Amenophin regem supposuisset, hunc ait concupivisse deorum spectatorem esse, sicut et Orum quendam priorum regum, et hoc suum desiderium communicasse cum Ilio cuiusdam Paspios, cui idem cum eo nomen erat Amenophis, quique de divina visus est participare natura propter sapientiam

αὐτοῦ βεβασιλευχότων· ἀνενεγκεῖν δὲ τὴν ἐπιθυμίαν διωνύμῳ μὲν αὐτῷ Ἀμενώφει, πατὴρ δὲ Παάπιος ὄντι, θείας δὲ δοκοῦντι μετασχηκεῖναι φύσεως κατὰ τὴν σοφίαν καὶ πρόγνοισιν τῶν ἐσομένων. Εἰπεῖν οὖν αὐτῷ τοῦτον τὸν διωνύμου ὅτι θυνησεται θεοὺς ἰδεῖν, εἰ καθαρὰν ἀπὸ τε λεπρῶν καὶ τῶν ἄλλων μισρῶν ἀνθρώπων τὴν χεῖραν ἅπασαν ποιήσειεν. Ἠσθέντα δὲ τὸν βασιλέα πάντας τοὺς τὰ σώματα λελωθεμένους ἐκ τῆς Αἰγύπτου συναγαγεῖν (γενέσθαι δὲ τοῦ πλῆθους μυριάδες ὀκτώ), καὶ τούτους εἰς τὰς λιθοτομίαις τὰς ἐν τῷ πρὸς ἀνατολὴν μέρει τοῦ Νείλου ἐμβαλεῖν αὐτὸν, ὅπως ἐργάζοντο καὶ τῶν ἄλλων Αἰγυπτίων οἱ ἐγκεχωρισμένοι. Εἶναι δὲ τινὰς ἐν αὐτοῖς καὶ τῶν λογίων ἱερέων φησὶ λέπρα συγκεχυμένους. Τὸν δὲ Ἀμένωφιν ἐκείνον, τὸν σοφὸν καὶ μαντικὸν ἀνδρα, ὑποδείσαι πρὸς αὐτὸν τε καὶ τὸν βασιλέα γόλον τῶν θεῶν, εἰ βιασθέντες ὀφθήσονται· καὶ προσθέμενον εἰπεῖν ὅτι συμμαχήσουσί τινες τοῖς μισροῖς καὶ τῆς Αἰγύπτου κρατήσουσιν ἐπ' ἔτη τρισκαίδεκα. Μὴ τολμήσαι μὲν αὐτὸν εἰπεῖν ταῦτα τῷ βασιλεῖ, γραφὴν δὲ καταλιπόντα περὶ πάντων ἑαυτὸν ἀνελεῖν. Ἐν ἀθυμίᾳ δὲ εἶναι τὸν βασιλέα. Ἐπειτα κατὰ λέξιν οὕτω γέγραπεν· «Τῶν δὲ ταῖς λατομίαις ὡς χρόνος ἰκανὸς διήλθεν ταλαιπωρούντων, ἀξιοθεῖς ὁ βασιλεὺς ἵνα πρὸς κατάλυσιν αὐτοῖς καὶ σκέπην ἀπομαρίσῃ τὴν τότε τῶν ποιμένων ἐρημωθεῖσαν πόλιν, Αὔαριν συνεχύρησεν. Ἔστι δ' ἡ πόλις κατὰ τὴν θεολογίαν ἀνωθεν Τυφώνιος. Οἱ δὲ εἰς ταύτην εἰσελθόντες καὶ τὸν τόπον τοῦτον εἰς ἀπόστασιν ἔχοντες ἡγεμόνα αὐτῶν λεγόμενόν εἶνα τῶν Ἡλιοπολιτῶν ἱερέων Ὀσάρσιφον ἐστήσαντο· καὶ τούτῳ κειθαρχήσαντες ἐν πάσιν ὠρχομύθησαν. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς νόμον ἔθετο

præscientiamque futurorum. Itaque regi dixisse hunc cognominem, quod posset videre deos, si regionem universam de leprosis hominibus et immundis purgare vellet. Regem gaudio perfusum omnes corporis aliqua injuria affectum ex Ægypto congregasse dicit; et multitudinem crevisse ad numerum octo myriadam; eosque ad sectiones lapidum in partem Nili orientalem misisse, ut in opere exercerentur pariter ac alii Ægyptii eo destinati. Fuisse autem quosdam inter eos etiam eruditorum sacerdotum lepra perfusos ait. Amenophin vero illum sapientem divinumque virum subveritum esse, ne in se regemque deorum iram concitaret, si illis vis adhiberetur; prætereaque dixisse nonnullos auxilio venturos pollulis, et Ægypto dominaturos tredecim annis. Et ipsum quidem ista regi dicere non ausum esse, omnia vero scripta reliquisse et semel interemisisse. Qua de causa regem anxietate laborasse. Deinde ad verbum ita scripsit: «Quum autem tibi salis longo tempore in iapicidinibus graviter laborassent, rex imploratus ut ad requiem tutelamen eorum scerneret civitatem, urbem incolis exhaustam, quæ fuerat Pastorum, nomine Auarin, eis concessit. Est autem hæc urbs, juxta theologiam antiquam, Typhonis. Porro illi in eam ingressi, atque hunc locum ad res novas molendas opportunum nacti, ducem sibi quendam Heliopolitanorum pontificum Osarsiphum constituere, et huic se in omnibus obtemperaturos juraverunt

μήτε προσκυνεῖν θεοὺς μήτε τῶν μάλιστα ἐν Αἴγυπτῳ θεμιστευομένων ἱερῶν ζώων ἀπέχεσθαι μηδενός, πάντα τε θύειν καὶ ἀναλοῦν, συνάπτεσθαι δὲ μηδενὶ πλὴν τῶν συνωμοσμένων. Τοιαῦτα δὲ νομοθετήσας καὶ πλεῖστα ἄλλα, μάλιστα τοῖς Αἴγυπτοῖς ἐθισμοῖς ἐναντιούμενα, ἐκέλευσε πολυχειρὶς τὰ τῆς πόλεως ἐπισκευάζειν τείχη, καὶ πρὸς πόλεμον ἐτοίμους γίνεσθαι τὸν πρὸς Ἀμένωφιν τὸν βασιλέα. Αὐτὸς δὲ προσλαβόμενος μετ' ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων ἱερέων καὶ συμμεμιασμένων ἐπέμφε πρέσβεις πρὸς τοὺς ὑπὸ Γεθμώσεως ἀπελαθίντας ποιμένας εἰς πόλιν τὴν καλουμένην Ἱεροσόλυμα. Καὶ τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς συνατιμασθέντας δηλώσας ἡζίου συνεπιστρατεύειν ὁμοθυμαδὸν ἐπ' Αἴγυπτον. Ἐπάξιν μὲν οὖν αὐτοὺς ἐπηγεῖλατο πρῶτον μὲν εἰς Αὐαριν τὴν κρηγονικὴν αὐτῶν πατρίδα, τὰ ἐπιτῆδει τῶν ὄχλοις παρέξειν ἀφύονικ, ὑπερμαχήσεσθαι δὲ, ὅτε ἐέοι, καὶ ῥαδίως ὑποχείριον αὐτοῖς τὴν χώραν ποιήσειν. Οἱ δὲ ὑπερχαρεῖς γενόμενοι πάντες προθύμως εἰς εἴκοσι μυριάδας ἀνδρῶν συνεζώρμησαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἦγον εἰς Αὐαριν. Ἀμένωφισ δ', ὁ τῶν Αἴγυπτίων βασιλεύς, ὡς ἐκύθετο τὰ κατὰ τὴν ἐκείνων ἔροδον, οὐ μετρίως συνεχύθη, τῆς παρ' Ἀμενώφους τοῦ Παάπιος μνησθεὶς προδηλώσεως. Καὶ πρότερον συναγαγὼν πλῆθος Αἴγυπτίων, καὶ βουλευσάμενος μετὰ τῶν ἐν τούτοις ἡγεμόνων, τὰ τε ἱερὰ ζῶα τὰ πρῶτα μάλιστα ἐν τοῖς ἱεροῖς τιμώμενα ὡς γ' ἑαυτὸν μετεπέμφατο, καὶ τοῖς κατὰ μέρος ἱερεῦσιν παρήγγειλεν ὡς ἀσφαλέστατα τῶν θεῶν συγκρῦψαι τὰ ζῶα. Τὸν δὲ υἱὸν Σέθων τὸν καὶ Ῥαμέσσην ἀπὸ

Ῥάμφεως τοῦ πατρὸς ὠνομασμένον, πενταέτη ἔντα, ἐξέθετο πρὸς τὸν ἐζυτοῦ φίλον. Αὐτὸς δὲ διαβάς τοῖς ἄλλοις Αἴγυπτοῖς, οἷσιν εἰς τριάκοντα μυριάδας ἀνδρῶν μαχιμωτάτων, καὶ τοῖς πολεμίοις ἀπαντήσασιν οὐ συνέβαλεν, ἀλλὰ μέλλειν θεομαχεῖν νομίσας, παλινδρομήσας ἦκεν εἰς Μέμφιν. Ἀναλαβὼν τε τὸν τε Ἄπειν καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐκείσε μεταπεμφθέντα ἱερὰ ζῶα, εὐθὺς εἰς Αἰθιοπίαν σὺν ἀπαντι τῷ στόλῳ καὶ πλήθει τῶν Αἴγυπτίων ἀνίχθη. Χάριτι γὰρ τῆν αὐτῷ ὑποχείριος ὁ τῶν Αἰθιοπίων βασιλεύς· ὅθεν ὑπεδεξάμενος καὶ τοὺς ὄχλους πάντας ὑπολαβὼν ὡς ἔσχηεν ἡ χώρα τῶν πρὸς ἀνθρωπίνην τροφήν ἐπιτηδείων, καὶ πόλεις καὶ κώμας πρὸς τὴν τῶν πεπρωμένων τρισκαίδεκα ἔτων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐκπτώσιν αὐτάρχεις, οὐχ ἡττόν γε καὶ στρατόπεδον Αἰθιοπικόν, πρὸς φυλακὴν ἐπέταξε τοῖς παρ' Ἀμενώφους τοῦ βασιλέως ἐπὶ τῶν ὀρίων τῆς Αἴγυπτου. Καὶ τὰ μὲν κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν τοιαῦτα. Οἱ δὲ Σολυμίται καταλθόντες σὺν τοῖς μιαιοῖς Αἴγυπτίων ἀνοσίως τοῖς ἀνθρώποις προστήχθησαν, ὡς τὴν τῶν προειρημένων κράτῃσιν χειρίστην φθίνεσθαι τοῖς τότε τὰ τούτων ἀσεβήματα θεομήνοισ. Καὶ γὰρ οὐ μόνον πόλεις καὶ κώμας ἐνέπρησαν, οὐδὲ ἱεροσυλοῦντες οὐδὲ λυμαινόμενοι ζῶα θεῶν ἤρκοῦντο, ἀλλὰ καὶ τοῖς αὐτοῖς ὀπτανίοις τῶν σεβαστευομένων ἱερῶν ζώων χρώμενοι διετέλουν, καὶ θύτας καὶ σφαγεῖς τούτων ἱερεῖς καὶ προφῆτας ἠνάγκαζον γίνεσθαι, καὶ γυμνοὺς ἐξέβαλον. Λέγεται δ' ὅτι τὴν πολιτείαν καὶ τοὺς νόμους αὐτοῖς καταβαλόμενος ἱερεὺς, τὸ γένος Ἡλιουπολίτης, ὄνομα Ὅσαρσίφ, ἀπὸ τοῦ ἐν Ἡλιουπόλει

At ille primam quidem eis legem posuit, ut neque deos adorarent, neque ab animalibus ullis, quæ præcipue sacramenta Ægyptios erant, se abstinerent, sed ut omnia mactarent atque consumerent; nullique copularentur nisi qui ejusdem conjurationis esset. Quum autem ista sanxisset et alia quamplurima maxime Ægyptiorum moribus adversantia, multarum manuum opera jussit ædificare civitatis muros, et ad bellum esse parare adversus Amenophin regem. Ipse vero, assumptis secum etiam aliis sacerdotibus et pollutorum quibusdam, misit legatos ad Pastores, qui a Tethmosi depulsi in urbem Hierosolyma dictam se contulerant. Et declaratis illis quæ sibi ceterisque ignominiose habitis acciderant, rogavit ut una expeditionem facerent in Ægyptum. Et quidem promisit se primum eos ducturum in Auarin avitam suam patriam, et necessaria se copiose exhibiturum turbæ; propugnaturum autem quum opus foret, et facile regionem sub potestatem eorum redacturum. Illi vero supra modum læti, omnes alacriter usque ad ducenta millia virorum pariter sunt egressi, et non multo post ad Auarin veniebant. Amenophis autem Ægyptiorum rex, quum primum illorum invasionem audivit, non mediocriter animum despondere cepit, quum ei in mentem venirent quæ prædixerat Amenophis Paapios filius. Et primum quidem congregata plebe Ægyptiaca, in quoque consilio cum principibus eorum, et animalia sacra, maxime illa quæ præcipue in templis colebantur, ad se accessit; et sacerdotibus sigillatim præcepit ut simulacra deorum quam

securissime occultarent. Filium vero Sethonem, qui etiam Rameses a Rampse patris nomine vocabatur, quum quinque esset annorum, transportandum curavit ad amicum. Ipse autem transgressus cum ceteris Ægyptiis, ad trecenta millia virorum pugnacissimorum, hostibus ei obviam factis proelio non congressus est: sed fore ratus ut contra deos pugnaret, retrorsum reversus Memphin petebat: assumptoque Apri et reliquis animalibus sacris, quæ ad se accersiverat, mox in Æthiopiam cum universis navibus et Ægyptiorum multitudine se transtulit. Beneficiis enim ipsi obstrictus erat Æthiopia rex: unde quum eum suscepisset, populumque universum omnibus istius regionis ad hominum victum necessariis excepisset, et urbes et vicus, qui ad fatale illud tredecim annorum exilium sufficerent, tribui jussit, ut et exercitum Æthiopicum, qui in custodiam Amenophis suorumque excubias ageret ad fines Ægypti. Et in Æthiopia quidem hæc gesta sunt. Solymitæ vero, ubi descenderant cum pollulis Ægyptiorum, adeo male homines tractarunt, ut eorum victoria pessima illis videretur, qui tunc eorum impietates inspiciebant. Etenim non solum urbes et vicus incenderunt, neque sacrilegia committere, aut deorum simulacra vastare satis habebant: sed hisdem etiam continue utebantur ad assandas carnes animalium sacrorum quæ cultu divino affliciebantur, bisque mactandis jugulandisque sacerdotes et vates adhiberi coegerunt, nudosque ejecerunt. Dicitur autem quod reipublicæ conditor erat legumque tator, sacerdos, genere Heliopolitanus, nomine Osar-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Manethonis libro secundo conflatur summa L.VXXXII regum, annorum MMCXXI.

Cf. Chron. Vet: ἡ δυναστεία Διοσπολιτῶν, γενεῶν ε', ἐτῶν ρζδ' (194). — In Canone Hieronymi ad annum primum Sethi regis annotatur hocce: *Ægypti per nonam decimam dynastiam suo Imperatore uti cœperunt, quorum primus Sethos.*

Regum et annorum numeri, quos Eusebius e secundo Manethonis libro apponit, hi sunt :

12 dyn. 7 Diospolitæ	245 (182)
13 60 Diospolitæ	453
14 77 Xoitæ	184 (484)
15 ** Dispolitæ	250
16 5 Thebæi	190
17 4 Pastores	103
18 14 (16) Diospolitæ	348
19 5 Diospolitæ	194
<hr/>	
171 (173)	1967 (1904, 2294, 2267).

Ipsæ Eusebius exputat reges 92, annos 2121. Regum numerum corruptum dixeris, scribendumque 192, ita ut dynastiæ XV tribuendi sint reges 21.

Sed quum simili modo apud Africanum regum numerus corruptus sit, annorum vero numerus idem plane tradatur atque apud Africanum, suspicio oritur, et regum et annorum numerum ex vitiato Africano temere in Eusebium translatum esse. Sin revera ita rem Eusebius instituit, ut in summa annorum cum Africano consentiret, corruptelæ causa latuerit in numeris dynastiæ XII.

Subjungimus tabulam e Bunsenii opere (III, p. 68 sqq.) petitam, qua græci laterculi regum dyn. XVIII et XIX componuntur cum regum seriis, quas præbent monumenta. Inter ea primum locum tenent tabulæ Abydenæ duodecim nomina postrema (n° 41-51). His respondent reges duodecim pompæ, quæ representata est in Ramesseo; tertio loco ponitur series ad Thebas in sepulcris Gurnahianis reperta. Continet nomina quattuor, quæ in tabula Abydena sunt n° 47-50. Quarta series nominum septem, quorum primum respondet ultimo seriei antecedentis, exhibetur monumento, quod repertum in loco item ad Thebas sito, qui appellatur *Medinet-Abu*.

TAB. ABYDENA.	Raidssuum.	Gurrah.	MEDINET-ABU.	ANNUS regni in monum. notatus.	JOSEPHUS.	AFRICANUS.	EUSEBIUS.
10. RA-NEB... (Aahmes).	3			XXII.	1. Tethmosis. 24 2. Chebron f. 13	" Amos. 22 " Chebros. 13	" Amosis. 20 " Chebron. 13
11. RA-SER-KE (Amenatop I).	4				3. Amenophis. 20 4. Amesses soror. 21	7 Amenophthis. 21 9 Amensis. 22	21 Amenophis. 21 22
12. RA-NA-TER-KE (Telmes I).	5				5. Mephres. 12	9 Misaphris. 13	13 Memphres. 13
13. RA-NA-EX-TER (Telmes II).	6				6. Mephramuthosis. 28	10 Misphragmuthosis. 28	Misphragmuthosis. 28
14. RA-MEN-TER (Telmes III).	7	1		XXXV.	7. Thmosis. 9	8 Tuthmosis. 9	9 Tuthmosis. 9
15. RA-NA-TER-U (Amenatop II).	8	2					
16. RA-MEN-TER-U (Telmes IV).	9	3		VII.	8. Amenophis f. 30	10 Amenophis. 31	Amenophis. 31
17. RA-NEB-MA (Amenatop III)	10	4	1.	XXXVI.			
18. RA-SER-TER-U Setepen-ra (Her)	11		2.	VII.	9. Orus. 26	8 Orus. 27	27 Orus. 26
19. RA-MEN... (Rameses I).	12		3.	II.	10. Akencheres filia. 19	1 Acherres. 28	28 Achencheres. 19
20. RA-MEN-MA (Set I; Meri-en-pteh.	13		4.	I.	11. Rathos frater. 9 12. Akencheres. 19 13. Akencheres. 19	" Rathos. 9 2 Cheres. 19 3 Acherres. 12	9 Athoris. 9 19 Chencheres. 18 12 Acherres. 8 Cherres. 18
21. RA-SEER-MA Setepen-ra (Rameses II).	14		5.	LXII.	14. Armals. 6 15. Rameses. 1	1 Armesis. 6 4 Rameses. 1	6 Armals Danaus. 6 1
			6. BE-EN-BA Meri-en-Amen Mer-n-pteh.		16. Amesses Miamu. 66 17. Amenophis. 19	2 6 Amenophuth. 19	Rameses-Egyptus 66 19 Amenophis. 49
					333	" Summa 363 "	348

DYNASTIA DECIMA NONA.

MEDINET-ABU.	JOSEPHUS.	AFRICANUS.	EUSEBIUS.
	1. Sethosis sive Rameses post pulsum fratrem Armarum regnat ann. 20	1. Sethos. 21	1. Sethos. 20
	2. Rampses frater natus major. 66	2. Rampsakes. 66	2 Rampses. 66
	3. Amenophis a Pastoribus ejectus in Æthiopiã fugit cum Setho filio quinquenne.	3. Amenophthis. 20	3. Amenophthis (Amenophis in Canon.). 20
7. RA-SEER-TER-U Meriam (Set II) Mer-n-pteh.	4. Sethos sive Rampses post exili annos 13 cum patre redit.	4. Rameses. 60	
8. [RA-SEER-SCWA-U (Set-necht Merita) primus rex dynastie sequentis.]		5. Ammenemes. 4 6. Thuoris. 7	4. Ammenemes. 20 5. Thuoris. 7
		300	194

Jam quod rationes attinet quibus Felix, Wilkinson, Champollion et Rosellini monumenta cum laterculis Manethonianis conciliare studuerint, lectorem relegamus ad opus Bunsenianum (coll. Bœckhio p. 269 sqq.). Ipse Bunsenius (p. 74 sqq.) quomodo quæstionem hanc difficillimam dilucidaverit, paucis exponam.

In tabula Abydena novem sunt reges inde ab *Aahme* usque ad *Her*; totidem Manetho recenset ab *Amosi* usque ad *Horum*. Videntur igitur si non nomina, certe anni regum novem priorum apud Manethonem conservari. — Nomina quæ aperte eadem sint apud Manethonem sponte sese offerunt quattuor :

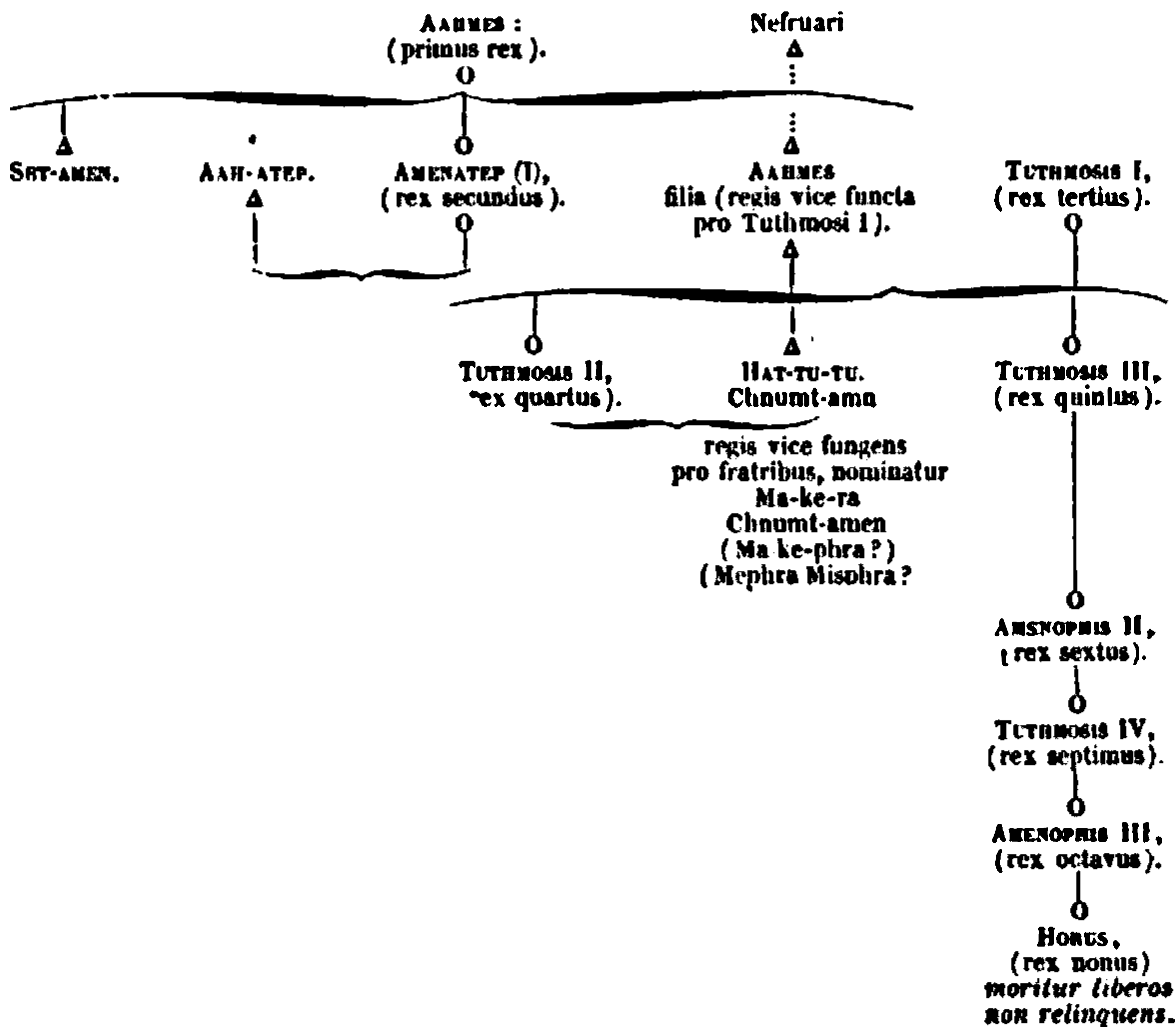
- 1. Amos = Aahmes
- 7. Tuthmosis = Tuthmes IV.
- 8. Amenophis = Amenatop III.
- 9. Horus = Her.

Consentaneum igitur numeros annorum, qui apud Manethonem tribuuntur regibus 2, 3, 4, 5, 6, pertinere ad nomina monumentorum, quæ inter primum et septimum sunt media. Itaque responderent sibi hæc :

- 2. Chebron an. 13 = Amenatop I.
- 3. Amenophis 21 = Tuthmes I.

- 4. Amesses (Amenses) an. 22 = Tuthmes II.
- 5. Mephres 13 = Tuthmes III.
- 6. Mephramuthosis 26 = Amenatop II.

Nomen *Chebron* sive *Chebras* a monumentis alienum est. Probabiliter corruptum est ex nomine dynastico regis Amosis. Ægyptiace fuerit *neb-rus-Ra*; unde Græci fecerunt *Chneb-ras*, quod deinde abiit in *Chebras*. In tabula Abydena initium nominis fuisse scimus *Ra-neb*... Ultimum signum quid sonet, nondum liquet. Videtur tamen pronuntian-dum esse *rus*. Utut est, *Chebras* sive *Chebron* ille e serie regum ejiciendus est. In locum ejus succedat *Amenophis*, cui in monumentis respondet Amenatop I. Jam igitur Manethonis reges quartus, quintus et sextus (Amesses sive Amenses, Mephres, Mephramuthosis sive Miphramuthosis) componendi sunt cum monumentorum regibus tertio, quarto et quinto, sive cum Tuthmosi I, II et III. Rex sextus monumentorum, Amenatop. s. Amenophis II, apud Manethonem excidit, propterea, procul dubio, quod *Chebron* ille præter ordinem esset intrusus. Ceterum, ut intelligatur quomodo antecedentes reges tres cum nominibus Manetho-nianis conciliari possint, stemma regum apponimus, quale ex monumentis dedit Lepsius :

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

	JOSEPHUS.	AFRICANUS.	EUSEBIUS.
Dyn XVIII, 15.	Ramesses. an. 1:4	Ramesses. an. 1
	16. Arnesses Miamu 66.7	Ramesses. an. 68
Dyn. XIX, 1.	Sethosis s. Ramesses. 59	Sethosis. 51	Sethosis. 55
	2. Rampses. 68	Rampsaces. 66	Rampses. 66
	4.	Ramesses. 60	

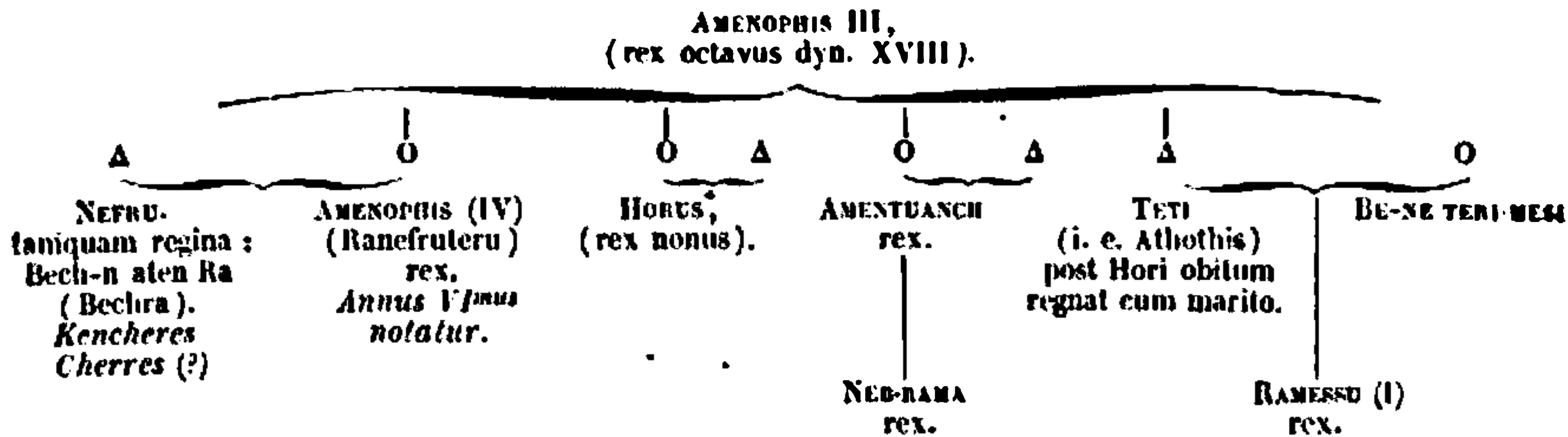
IV. Post Ramesssem sequitur Amenophis sive Amenophath, cujus bis fit mentio :

	JOSEPHUS.	AFRICANUS.	EUSEBIUS.
Dyn. XVIII, 17.	Amenophis. an. 19. 6	Amenophath. an. 19	Amenophis. an. 40
XIX, 3.	Amenophis. * *	Amenophthis. 20	Amenophthis. 40

Supersunt reges duo : V. Ammenemnes an. 5 (*Afric.*) vel Ammenemes an. 26 (*Euseb.*) ; VI. Thuoris an. 7 (*Afric. et Euseb.*).

Hoc igitur modo numerum regnorum nanciscimur eundem quem monumenta præbent. Jam

quæritur num etiam singuli reges sint iidem. Sunt minime. Quod ut intelligatur, præmittimus stemma genealogicum, quale ex monumentorum indiciis constituit Lepsius.

Secundum hæc præter Horum regnarunt fratres ejus duo *Amentuanch* et *Amenophis IV*. Neutrum memorant neque Manetho neque tabula Abydena. Scilicet uterque fato functus est ante obitum Hori : nam ad ædificia ab Horo rege exstructa lapides adhibiti sunt, qui nomina Amenophis IV et Amentuanchi inscripta habent. Monumenta Amentuanchi, sicuti Nebrama filii in Æthiopia exstant. In his itaque regionibus regnasse videntur. Nomen Amenophis non reperitur infra *Aschmunin*, quæ est in Ægypto media. Post mortem regis regnavit uxor ejus sub nomine *Bech-n-aten Ra* (*Bech-ra*). Num hæc quoque vivente adhuc Horo mortua sit, necne, haud liquet. Ceterum *Bech-ra*, sec. Lepsius, est eadem quam in Manethonianis laterculis nominari videmus *Cencheren*, *Acherren*, etc. — Post mortem vero Hori regnavit *Teti* soror, haud dubie pro *Ramesses* filio puerulo. Hæc manifesto est *Aththis* Manethoniana.

Igitur duarum regna seminarum apud Manethonem notantur, quorum in tabula Abydena et in reliquis regum seriebus non fit mentio. Contra

qui ibi ponuntur reges *Ramesses I* et *Seti I* apud Manethonem prætermitti sunt.

Sequitur rex tertius *Ramesses II*, qui idem est in monumentis et ap. Manethonem, qui etiam de quarto rege consentit. Nam *Menophes*, *Menophis*, *Amenophis*, *Amenophath*, *Amenophthis*, idem est quem in monumentis legitimus *Me(r)-n-phath* = *Menephthah* (v. Bunsen. p. 93). Porro *Cham-pollion Figeac* et *Bunsenius* non diversum esse ab eo statuunt *Μενόφρη* (i. e. *Μενοφθῆ*), inde a cujus regno initium periodi *Sothiacæ* anni 1322 a. C. computat *Theon* (*Περὶ τῆς τοῦ κωνδὸς ἐπιτολῆς ἐπιδειγμάτων* apud *J. B. Biot. Recherches sur plusieurs points de l'astronomie égyptienne. Paris, 1823, p. 303*). Ac *Bunsenius* quidem ita numeros adornavit, ut annus 1322 a. C. sit primus regis *Mene-phthah* (*).

(*) F. Manethonis numeris, quales *Bœckhius* constituit, annus 1322 a. C. est quintus regis *Sethos-Ramesses* (XIX, 1). Et suspicatur *Bœckhius* p. 307 *Ramessen* propterea *Sethos* cognominatum esse, quod sub regno ejus nova periodus *Sothiaca* inceperit. Nam *Sethos* est *Sothis*, *Seth*,

Post Senephtah regem in monumentis sequitur *Seti II*. Nulla ejus mentio apud Manethonem Africani et Eusebii. Josephus tamen in ea narratione, quam $\pi\alpha\rho\epsilon\gamma\gamma\rho\acute{\alpha}\lambda\alpha\iota$ Manethonem dicit, ponit Amenophis filium Sethos, qui de avi nomine etiam Ramesses appellatus sit. Hunc Bunsenius probabiliter censet esse Seti II. Africani quoque auctor de hoc Seti II-Ramesse aliquid reperisse mihi videtur. Sic enim intelligitur, cur Ramessen II e dynastia XVIII in quartum locum dynastiae XIX transtulerit.

Penultimus rex ap. Africanum et Eusebium est *Ammenemes* sive *Ammenemes*. Hunc quoque series Medinet-Abuana non habet. Iterum nos juvat Lepsius. Is enim in monumentis duos invenit reges, qui eodem quo Menephtah tempore regnarunt, *Siphthah* et *Amenemes*. Horum alter aperte est *Ammenemes* Manethonis. Alterum, quem non habet Manetho, praebet Eratosthenes tamquam antecessorem regis Thuoro (*Thuoris* ap. African. et Eus.), adeo ut hinc quoque probabile fiat quod de tempore, usque ad quod Eratosthenis laterculus pertineat, in antecedentibus (ad dyn. XIII) suspicatus sum. Jam quum in hac dynastia nomen *Ramesses* regnet, nescio an ap. Eratosthenem in verbis $\delta\ \chi\alpha\iota\ \epsilon\ \rho\alpha\mu\epsilon\sigma\sigma\epsilon\varsigma$, quae alieno loco inculcata Bunsenius censet, lateat $\Sigma\iota\zeta\theta\epsilon\varsigma\ \delta\ \chi\alpha\iota\ \rho\alpha\mu\epsilon\sigma\sigma\epsilon\varsigma$ (vel $\Lambda\mu\epsilon\sigma\sigma\epsilon\varsigma$ uti ap. Josephum nomen scribitur). Idem nomen fortasse etiam Phuoro vel Thuoro regi fuit. Certe Plinius XXXVI, 5, 64: *Rhamesses, quo regnante Ilium captum est*. Quamquam una ex æris Trojanis etiam cum iis regibus quos Manetho *Ramesses* dicit, componi potuit.

Sepulcrum regis *Siphthah* ejusque uxoris *Taseser*, uti Lepsius docet, vindicavit sibi rex alius, cujus nomen legunt *M-rr-a* sive *Meri-ra* (Bunsen. p. 94). Hunc esse eundem cum *Set-necht Merira*, qui in serie regum Medinet-Abuana post Meti II ponitur, facile largiemur Bunsenio. At *Merira* hunc eundem esse cum Thuoro vel Phuoro Manethonis in dubium vocaverim. Nam nomen plane aliud est, adeo ut Bunsenius statuere cogatur *Phuoro* non nomen esse sed cognomen, a prænominis *Set-necht* diversum. Quam sententiam fortasse admitteris, si de antecedentibus regibus Manetho cum serie regum Medinet-Abuana consentiret; tum enim

Sirius. Theonis æram ἀπὸ Μενοπείων; Bœckhius ex alio systemate chronologico fluxisse putat, quum annus 1322 spud alios in aliud regnum incidisse consentaneum sit. Si ex Eusebit laterculis proficiscaris, facile rem ita aformari nec sine probabilitatis specie posse, ut annus 1322 cadat in finem regni Amenophis. Neque tamen probabile esse Amenophim abiisse in *Menophren*, quod nomen fortam habeat vere Ægyptiacam. Fortasse Menophren fuisse tutorem Sethos-Ramessis. Quam conjecturam pluribus argumentis firmare studet p. 308 sqq.

cum verisimilitudinis specie quadam statueres postremum quoque regem Meriram componendum esse cum Thuori. At alia agere Manethonem, alia monumenta præbere modo vidimus. Nunc accedit quod, quum Merira nomen sæpius occurrat in dynastia XX, verisimillimum est, nostrum quoque Meriram, primum hujus nominis regem, ad dyn. XX esse referendum. Itaque male distinctas a Manethone dynastias esse cum Bunsenio dicendum foret. Uti nunc res habet, horum omnium causam idoneam desideramus. Multo probabilior est Leemansi (in epist. ad Salvolinum p. 100) sententia, secundum quam *Thuoris* nomine designatur *Taseser* regina.

Ex allatis igitur patet ex sex regibus Manethonis duos tantum esse, quos eosdem monumenta exhibent, Ramessen II et Amenephtah. Horum itaque tempora e Manethone ad monumentorum series transferre licet.

Ramessi II Josephus tribuit annos 66 mensesque 2; eundem post pulsum Armai fratrem regnasse dicit annis 59 (eodem redeunt anni 60 Africani). Præterea Armessi datur annus 1 et menses 4, et Armai, qui, absente in expeditionibus fratre, regnum administravit, assignantur anni 4, mensis 1. Hosce numeros ita Bunsenius conjungit:

Ramses regnat ante expeditionem.	1. 4
Armais regnum administrat.	5. 1
Ramses regnat post expeditionem.	59. 9
	<hr/> 66. 2.

Armai unum addidit annum, ut summa annorum Josephiana colligeretur. Annis 59 tot adjunxit menses, quot eadem summa flagitare videretur. — Eusebius pro annis 66 posuit annos 68 inde, ut Bunsenio videtur, ortos, quod temere aliquis conjunxit annos 66 m. 2, et an. 1 m. 4. — Pro annis 59 Josephi apud Africanum et Eusebium habes annos 51 et 55. Hos corruptos dixerim. Id si nolis, cum Bunsenio suspicari licet distinguendas esse duas Ramessis expeditiones, ita ut prima fuerit annorum 5, altera vel annorum 4 vel annorum 9: scilicet Diodorus I, 55, 10, Sesosis expeditionibus assignat annos novem. Igitur:

Ramesses ante expedit. . . an. 1. 4 m.	
expeditiones.	9.
post expeditiones.	55. * m.
	<hr/> 66. * m.

aut:

ante expeditionem.	1. 4.
prima expeditio.	5. 1
altera expeditio.	9.
post expeditiones.	51
	<hr/> 66. 5.

Ceterum parum probabile est annos novem, quos Diodorus expeditionibus Sesostris tribuit, ad Ramesses Manethonis transferendos esse, quum procul dubio iidem sint anni novem, quos Manetho tribuit expeditioni Sesostris dynastiæ duodecimæ.

Post Ramessen II Amenophthah regnavit annos 19½; hic enim Josephi numerus, quum medius sit inter alteros annorum 19 vel 20, quos eidem regi tribuunt, pro vero haberi debet.

Reliqui reges quattuor, Ramesses I, Seti I, Meti II, Merira, quum non memorentur apud Manethonem, sponte intelligitur, tempora eorum constitui non posse, nisi forte cum Bunsenio censas Manethonem regibus, quos recenset, annos adscripsisse eorum, quos ipse non nominat, nos vero invenimus in tabula Abydena similibusque monumentis. Ab ejusmodi opinione profectus Bunsenius Horo regi tribuit annos 32, quos Acherri dat Africanus; Ramessi I assignantur anni 12, quos eidem Acherri Josephus assignat; ad Seti I transfert annos 9, qui Rathotidis sunt apud Josephum; Rathotidi relinquit annos 6, qui ab Africano ei adscribuntur. Seti II regnasse dicit annis 5, quum

Amenemnes tot annis ap. Africanum regnasse perhibeatur; Meriræ denique dantur Thuoris regis anni septem. Talia ludens Bunsenius corrasit sibi dynastiam XIX annorum 119.

Restat ut moneatur de nominibus Ramesses II; *Sethar* (Afric. Euseb.), *Sethosis* (Joseph.); *Sesothis* vel *Sesosis* (Plinius *), *Sesoasis* (Diodor.); *Sesostris*. Formam genuinam Bunsenius esse pulat Sesothis, i. e. filius Seti I (Sothios, *Sirti*), eamque reponendam apud Josephum pro *Sethosis*. Variationes ejusdem nominis esse *Sesoasis* et *Sothis*. Contra *Sesostris* ortum esse ex *Serorthris*, *Sesortesen*, quod nomen esse regis celeberrimi dynastiæ XII, et a Ramesse nostro apud plurimos non distincti, supra vidimus. V. Bunsen. III, p. 110 sqq.

Ergo ratio dynastiæ XVIII et XIX hæc est:

(*) Plinius XXXVI, 8, 64: *Statuit eos* (sc. obeliscos) *in supra dicta urbe* (Heliopoli) *Sesothis* (sic cod. Bamberg.; *Sothis* vgo) *quattuor numero* etc. — Idem lb. 9, 74: *Obeliscus quem fecerat Sesosidis filius Nencoreus* (*Menephtheus* correx. Bunsen III, p. 96).

DYNASTIA DUODEVIGESIMA.		Annus Bunseniani.
1. ANOS-Chnebras.		25
2. AMENOPHIS I.		13
3. TUTHMOSIS I.		21
Ejus loco Manetho ponit Amessen (<i>Aahmen</i>), sororem Amenophis I, quæ pro marito Tutlmosi regnavit.		
4. TUTHMOSIS II (filius Tutlm. I).		22
Ejus loco Manetho nominat Mephrem (<i>Marephra</i> , <i>Mephre</i> , <i>Misphre</i>), filiam Tutlmosis I, quæ regnavit pro fratre majore Tutlmosi II.		
5. Tutlmosis III (frater Tutlm. II).		39
Pro hoc quoque per tempus aliquod regnavit Mephre soror; quare Manetho pro Tutlmosi III ponit Mephra-Tutlmosin.		
6. AMENOPHIS II (fil. Tutlmosis III).		9
A Manethone omittitur.		
7. TUTHMOSIS IV (fil. Amenophis II).		31
8. AMENOPHIS III (fil. Tutlmosis IV).		37
9. HORUS (fil. Amenophis III).		32
		229

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

Merr Ra cognomine *Set-necht* Bunsenius suspicatur esse *Ceten* Diodori (I, 62, 1, βασιλεύς, δν Αιγύπτιοι μὲν ὀνομάζουσι Κέτηνα, παρὰ δὲ τοῖς Ἑλλησιν εἶναι δοκεῖ Πρωτεύς ὁ κατὰ τὸν Ἰλιακὸν γενόμενος πόλεμον. Wesselingius ad Diodorum cum *Cetene* comparat Κῆρτον op. Syncell. p. 160, ubi quartus ponitur post Thuorim. — Rampsiniten, avarum istum regem, de quo Herodotus II, 121 (*Remphis* ap. Diodor.), Bunsenius componit cum *Ramse* (*F*)-*netter*-(hekpen).

VICESIMA PRIMA DYNASTIA.

58.

SEC. AFRICANUM.

Syncellus p. 73, C: Πρώτη καὶ εἰκοστὴ δυναστεία βασιλέων Τανιτῶν ζ'.

- α' Σμενδῆς (Σμεῶης G.) ἔτη κς'.
 - β' Ψουσέννης (Ψουσίνης cod. A) ἔτη μς'.
 - γ' Νεφερχερῆς (codd. Νερελχερῆς) ἔτη δ'.
 - δ' Ἀμενωφθίς ἔτη θ'.
 - ε' Ὄσοχώρ ἔτη ς'.
 - ς' Ψιναχῆς ἔτη θ'.
 - ζ' Ψουσέννης (Σουσέννης cod. A) ἔτη ιδ'.
- Ὁμοῦ ἔτη ρλ'.

E singulis numeicis colligitur summa ann. 114. Syncellus exputat 130; Eusebius quoque huic dynastiae annos 130 tribuit. Quare Dindorfius, ut de singulis regnis Africanus cum Eusebio faceret, primo regi annos 46, regi septimo annos 35 adscripsit. Improbatur hoc Bœckhius, qui veram dynastiae summam esse recte censet annorum 114; nam sic demum æra Trojana, quam Africanus cum Eratosthene communem habere supra vidimus, in Thuoris regnum cadere possit. Summa annorum 130 a Syncello vel ab alio ex eo qui subsequitur Eusebii laterculo (fr. 59) huc translata est.

59.

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 74, C: Εἰκοστὴ πρώτη δυναστεία βασιλέων Τανιτῶν ἑπτά.

- α' Σμένδης ἔτη κς'.
- β' Ψουσέννης ἔτη μα'.
- γ' Νεφερχερῆς ἔτη δ'.
- δ' Ἀμενωφθίς ἔτη θ'.
- ε' Ὄσοχώρ ἔτη ς'.
- ς' Ψιναχῆς ἔτη θ'.
- ζ' Ψουσέννης ἔτη λδ'.

Ὁμοῦ ἔτη ρλ'.

Euseb. Chron. p. 103: *Vicesima prima dynastia Tanitarum VII regum.*

Smendis annis XXVI (*Mendis* ser. regg. Arm.; *Semendis* Canon. Scal.; *Amendis* in Canone Arm. An. Abr. 1014—1039).

Psusennes annis XLI (*Pseusennes* in Can. 1040—1080).

Nephercheres annis IV (1081—1084).

Amenophitis (*Amenophis* Can. Scal.; *Amenophis* Can. Arm.) *annis IX* (1085—1093).

Osochor (*Osochoris* ser. regg. Arm.) *annis VI* (1094—1099).

Psinnaches annis IX (1100—1108).

Psusennes annis XXXV (1109—1143).

Summa annorum est CXXX.

Quattuor regum priorum nomina in monumentis nondum reperta sunt. Posteriores tres secundum Lepsius in monumentis sunt:

5. PE-BER-SE-SAMEN. (Osochor?)
6. PIANCH.
7. PI-SHAM-MIAMN II.

Appellantur hi *sacerdotes dei Amen-Ra-Souther*. Priores quattuor probabiliter eodem modo appellatos, atque principem eorum post extinctam prioris dynastiae stirpem e sacerdotum curia regem creatum esse suspicatur Bunsenius p. 121. Idem monumentorum hujus dyn. raritatem inde explicari vult, quod regia sedes alio translata sit.

VICESIMA SECUNDA DYNASTIA.

60.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 73, D: Εἰκοστὴ δευτέρα δυναστεία Βουδασιτῶν βασιλέων θ'.

- α' Σέσωγχις (cod. B; Σέσογγις A.) ἔτη κς'.
 - β' Ὄσορθῶν (Ὄσωρθῶν A.) ἔτη ιε'.
 - γ' δ' ε' Ἄλλοι τρεῖς ἔτη κα' (κθ' Bœckli.).
 - ς' Τακέλωθις ἔτη ιγ'.
 - ζ' η' θ' Ἄλλοι τρεῖς ἔτη μδ'.
- Ὁμοῦ ἔτη ρκ'.

61.

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 74, D: Εἰκοστὴ δευτέρα δυναστεία Βουδασιτῶν βασιλέων τριῶν.

- α' Σεσώγγωσις (Σεσόγγωσις A) ἔτη κα'.
- β' Ὄσορθῶν ἔτη ιε'.

γ' Τακελωθις εττ, ιγ'.
'Ομοῦ μθ'.

Euseb. Chron. p. 103 : *Iicesima secunda dynastia Bubastitarum III regum.*

Sesonchosis annis XXI (1144-1163).

Osorthon annis XV (1164-1178).

Tacelothis annis XIII (1179-1191).

Summa annorum XLIX (Samuelis : 29).

Nomen *Sesonchosis* in Canone et serie regum varie exaratur : *Sysonchosis, Sensecoris, Sensecorus, Senscoris*. Apud Hieronymum in codd. nonnullis etiam hæc notantur : *Hujus Senscoris Ægyptii regis pater fuit Siparis. Hunc ferunt quidam post mortem ab Ægyptiis deum nuncupatum eumque Sarapin appellatum*. Patet hæc aliena esse ab hoc loco. Fluxerunt vero haud dubie ex eo auctore, quem Syncellus sequitur. Is enim inter reges antiquissimos septimo loco ponit Σίραπιν (Σαρραπιν cod. B) cum annis 23, cui succedit Σεσβόγωπις.

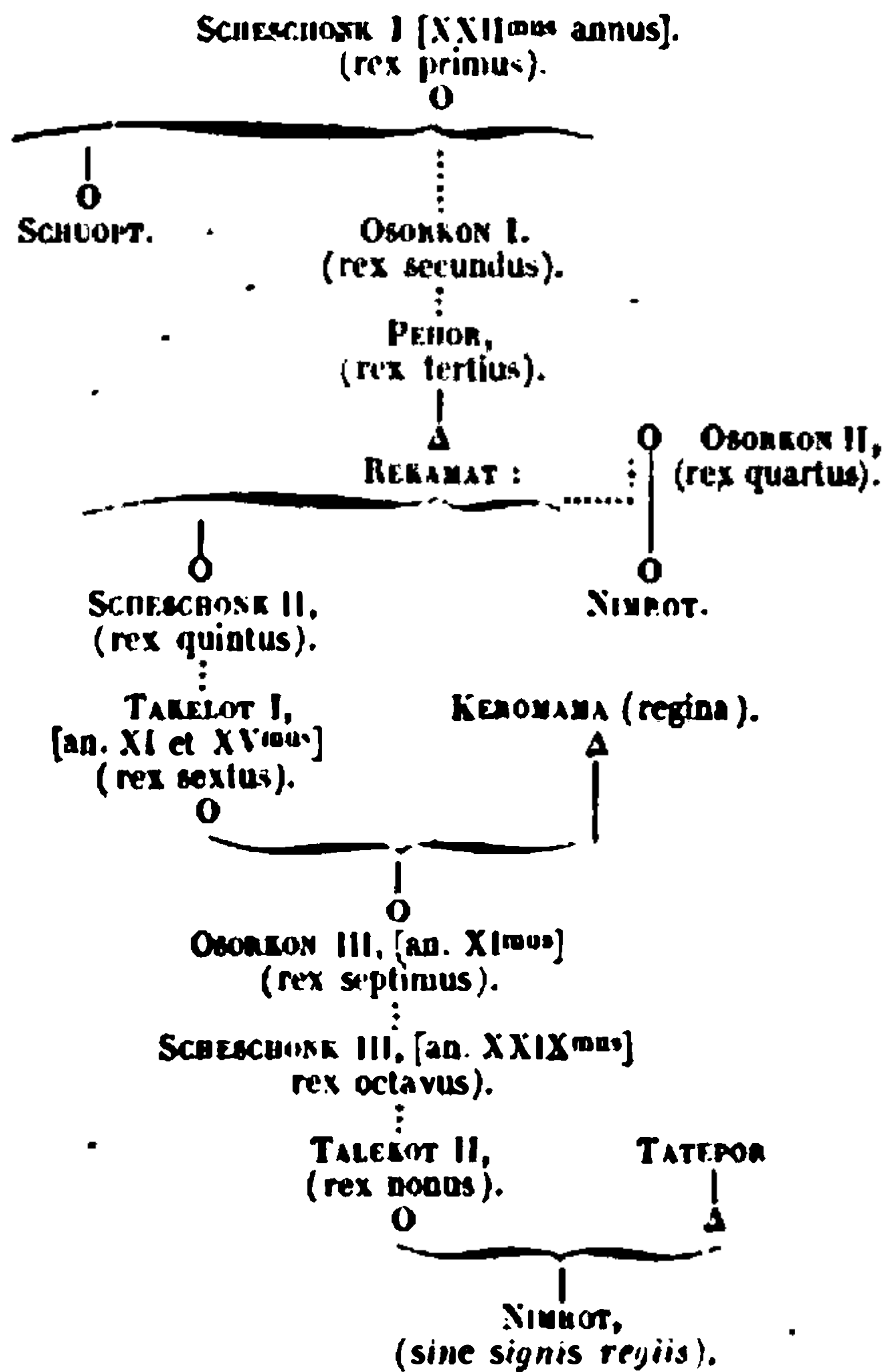
De Eusebio, qui nonnisi tres reges apponit eos, quorum nomina Africanus apponit, dicere nihil habeo, nisi quod jam alii rem eodem modo adornaverant. Nam Syncellus (p. 177 et 184) in suo regum laterculo post Psammum (i. e. Psusennein, regem postremum dynastiae XXI) recenset reges tres hosce :

71. Κόγγαρις	an. 21
72. 'Οσορθών	15
73. Τακελωθρις	13
	49

Apud Africanum summa, quam ex singulis regnis conficimus, annorum est 116. Ipse auctor supputavit annos 120. Discrepantiam hanc Bœckhius ita tollendam esse putat, ut regibus tertio, quarto et quinto, pro annis xz' adscribantur xθ'. Facillime enim litera ε abire potuit in literam θ. — Ceterum Sesonchidis regis annus primus ex Africani computo est 934 a. C. Cum his non quadrat, quod Roboami regis anno quinto Sesak vel Sisae vel Susakim (is enim est Sesonchis noster) Hierosolyma cepisse in sacris libris perhibetur. Nam Roboami annus quintus, etsi vario modo a chronologis constituitur, tamen ex nullo computo post annum 958 a. C. ponendus est. Videtur igitur Sesonchidis regnum longe ultra annos istos 21, qui apud Africanum ei tribuuntur, esse extendendum. Eaue suspicio confirmatur inde, quod in monumentis notatur Sesonchidis annus vigesimus secundus. Attamen nisi susque deque habendum esse censueris temporum constitutionem, qualem inde

a Trojana epocha Africani Manethon exhibet, a mutationibus numerorum traditorum abstinendum est. Ut nihilominus tamen sacra chronologia cum Manethonis laterculis quantum ejus fieri potest conciliaretur, Bœckhius (p. 319 sq.) statuendum censet hunc in modum : Nomen *Osorthon* idem est cum *Osochor*, nomine quinto dynastiae Taniticæ. Ut *Osorthon* fuit filius et successor *Sesonchidis*, sic ejus pater fuerit *Osorchor* dynastiae XXI, cumque haud recte *Tanitis* Manetho accensuerit. *Osorchor* filio regnum reliquisse, sed post obitum ejus denuo *Tanitæ* imperio aliquo potiti regnasse adhuc videntur per annos 23, quos *Psinacli* et *Psusenni* tribuit Manetho, qui *Sesonchidis* regnum ab eo demum anno computat, a quo solus Ægypti universæ imperium tenuit. Hac igitur ratione verum regni *Sesonchidis* initium referendum est ad annum 957, qui proxime abest ab eo quo Hierosolyma *Sesakim* cepisse statuunt.

Ceterum regum seriem rationemque genealogicam ex duobus monumentis hunc in modum constituit Lepsius (ap. Bunsen. III, p. 133).

Monendum denique de ratione qua Bunsenius res sibi adornaverit. Is igitur Sesonchosi tribuit annos xθ' pro xz'; Takeloti xγ' pro ιγ'; postre-

mis tribus regnis $\nu\delta'$ pro $\mu\epsilon'$; summam denique annorum fuisse putat $\rho\nu'$ pro $\rho\alpha'$; unde sequitur regnis tertio, quarto et quinto relinqui annos 36. Itaque laterculus Bunsenii hic est :

1. Sesonchis.	SCHESCHENE I (Sesac) [annus XXI ^{mus}].	24
2. Osorkon.	OSORKAN I (Serach), filius ut videtur.	15
3. * * *	PEHOR, filius uti vid.	} 36
4. * * *	OSERKAN II, filius.	
5. * * *	SCHESCHENE II, filius.	
6. Takelothis.	TAKELOT I, filius, uti videtur, [an. XV ^{mus}].	23
7. * * *	OSERKAN III, filius [an. XI ^{mus}].	} 52
8. * * *	SCHESCHENE III, filius, uti videtur, [an. XXI ^{mus}].	
1. * * *	TAKELET II, filius.	
Summa ann.		150

VICESIMA TERTIA DYNASTIA.

62.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 74, A : Τρίτη καὶ εἰκοστὴ δυναστεία Τανιτῶν βασιλέων δ'.

α'. Πετουβάτης ἔτη μ', ἐφ' οὗ Ὀλυμπιάς ἦλθη πρώτη.

β'. Ὁσορχὼ ἔτη η', ὃν Ἡρακλῆα Αἰγύπτιοι καλοῦσι.

γ'. Ψαμμοῦς ἔτη ι'.

δ'. Ζήτ ἔτη λα'. (cod. B. λδ').

Ὁμοῦ ἔτη πθ'.

63.

SEC. EUSEBIUM.

Idem, p. 75, A : Εἰκοστὴ τρίτη δυναστεία Τανιτῶν βασιλέων τριῶν.

α'. Πετουβάστις ἔτη κε'.

β'. Ὁσορθίων ἔτη θ'.

γ'. Ψαμμοῦς ἔτη ι'.

Ὁμοῦ ἔτη μδ'.

Euseb. Chron. p. 103 : *Vigesima tertia dynastia Tanitarum III regum.*

Petubastis annis XXV (1192-1216).

Deinde Osorthon, quem Ægyptii Herculem nuncupaverunt (annorum num. excidit. — In Canone annis 9 regnasse dicitur; sed hi anni novem in turbato laterculo currunt ab an. Abr. 1217 ad 1227).

Psammus annis X (1228-1237).

Summa annorum XLIV.

Nomina regum primi et secundi primus reperit in monumentis Lepsius (PET-PACHT et OSERKNA). Tertius rex ægyptiace est P-SI-MUT, quod nomen ante Lepsiam referebant ad Psamuthin dynastiae XXIX. Quartum regem ZKT nonnulli putant eundem cum sacerdote Hephæsti, quem *Sethos* appellat Herodotus. Quod recte non fieri censet Bœckhius p. 324. Olympiadis primæ annus primus secundum Africani laterculum ap. Bœckh. est Petubastis annus 39.

VIGESIMA QUARTA DYNASTIA.

64.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 74, B : Τετάρτη καὶ εἰκοστὴ δυναστεία.

Βόχχωρις Σαίτης ἔτη ε' ἐφ' οὗ ἀρνίον ἐφθίγγατο [ἔτη πδ']. Postrema quid sibi velint non liquet.

65.

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 75, A : Εἰκοστὴ τετάρτη δυναστεία.

Βόχχωρις Σαίτης ἔτη μδ', ἐφ' οὗ ἀρνίον ἐφθίγγατο. Ὁμοῦ ἔτη μδ'.

Euseb. Chron. p. 104 : *Vigesima quarta dynastia.*

Bocchoris Saites annis XLIV (XLIII Samuel.), sub quo agnus locutus est (an. 1238—1281).

Ad an. 1240 sive Olymp. 1, 1 annotatur : *Bochoris Ægyptiis leges ferebat.* Nomen ægyptium secundum Bunsenium fuit *Pe-hor*, idem quod fuit regis tertii dyn. XXII. In monumentis nondum repertum est. De Bocchori legislatore vid. Diodorus I, 94, 5; 79, 1. Idem I, 45, 2 patrem ejus assertit *Tnephachtum* regem, Mene πολλὰς γενεὰς posteriorem, quem Athenæus X, p. 418, ex Alexidis Περὶ αὐταρχείας libro, dicit *Neochabin* (Βόχχοριν καὶ τὸν πατέρα αὐτοῦ Νεόχαβιν). Plutarcho De Isid. et Os. c. 8 dicitur *Technatis*. In regione aliqua Ægypti regulus fuisse putari possit. Ceterum ap. Diodorum I, 65, 1 Bocchoris statim post Mycerinum regnavit; πολλοῖς δ' ὕστερον χρόνοις ἰερασίλευσε τῆς Αἰγύπτου Σαβάχων. Herodotus II, 137, quo tempore Sabaco Ægyptum subjecit, regnasse dicit *Anysis* : ἀνδρα τυφλὸν ἐξ Ἀνύσιος πόλιος, τῷ ὄνομα Ἄνυσιν εἶναι. Nomen urbis Herodotus perperam ad regem transtulisse videtur, ut bene monet Fruin. p. 123 : « *Anysis*, ait, Ægyptiace *Naesi*, significat *Isidis locum*, quæ apta ur-

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

θ' Ψαμμεχερίτης μῆνας ε'.
 'Ομοῦ ἔτη ρν' καὶ μῆνας ε'.

67.

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 76, B : Ἐκτη καὶ τικροτὴ δυναστεία Σαί-
 τῶν βασιλέων θ'.

- α' Ἀμμέρις Αἰθίοψ ἔτη ιε'.
- β' Στεφινάθις ἔτη ζ'.
- γ' Νεχεψὼς ἔτη ε'.
- δ' Νεχαὼ ἔτη η'.
- ε' Ψαμμήτιχος ἔτη με' (scr. μδ').
- ς' Νεχαὼ δεύτερος ἔτη ε'. Οὗτος εἶλε κτλ. (ut ap. Afric.).
- ζ' Ψάμμουθις ἕτερος, ἔκαὶ Ψαμμήτιχος, ἔτη ιζ'.
- η' Οὐάφρις ἔτη κε', ὧ προσέφυγον κτλ. (vid. Afric.).
- θ' Ἀμωσις ἔτη μβ'.
- 'Ομοῦ ἔτη ρξγ'. (Summa annorum est 168; in latinis rectius 167.)

Eusebius Chron. p. 104 : *Vigesima sexta dynastia Saitarum IX regum.*

Ammeres Æthiops annis XII (ita margo; textus XVIII) (a. Abr. 1326-1337).

Stephinuthis annis VII (1338-1344).

Nechepsos annis VI (1345-1350).

Nechaus annis VIII (margo VI) (1351-1358).

Psammetichus annis XLIV (1359-1402).

Nechaus alter annis VI (1403-1408). *Ab hoc Hierosolyma capta sunt, Iochasusque rex in Ægyptum captivus abductus.*

Psammuthes alter, qui et Psammetichus, annis XVII (1409-1425) (Hieronym. perperam XII).

Vaphres annis XXV (1426-1450) (Hieronym. XXX perperam), *ad quem reliquiae Judæorum, Hierosolymis in Assyriorum potestatem redactis, confugerunt.*

Amosis annis XLII (1451-1492).

Summa annorum CLXVII (sic etiam Samuelis).

Et Africanus et Eusebius novem reges asserunt, non eosdem tamen; nam Eusebius omittit nonum regem Africani; contra initio dynastiae Saiticæ ponit Æthiopem Ammerim, quem consultius Africanus omittit. Ammeris illa regina erat, quæ in monumentis scribitur ΑΜΧΕΡΙΤΗ, quæque sub initio hujus dynastiae in superioris Ægypti parte regnavit (vide Bunsen. III, p. 139).

Jam quod priores tres reges Africani attinet, quibus 21 anni assignantur, explent hi illud temporis spatium, quod anarchiæ et dodecarchiæ tribuunt Herodotus et Diodorus. Annos Herodotus non definit; Diodoro anarchia est annorum duorum, dodecarchia annorum quindecim. Reges quos Manetho recenset, principes Thebæi vel Memphidis reges fuisse videntur; reliquos, qui eodem tempore in diversis Ægypti partibus regna habebant, pro instituto suo auctor noster nihil curat. De hisce regibus monumenta hucusque silent. Nomina sequentium annique summi, qui occurrunt singulorum regnorum, ita se habent:

MANETHO.

HERODOTUS.

4. ΠΣΑΝΤΙΚ. . . . an. XLV ^{mus} . (Ranefruhet)	Psammetichus. 34	Psammetichus. 54
5. ΝΕΚΥ. an. IV ^{mus} .	Nechao II. 6	Necos fil. 16.
6. ΠΣΑΝΤΙΚ. . . . an. IV ^{mus} . (****)	Psaminuthia. 6 (i. e. Psammetichus II)	Psammis fil. 6
7. ΗΟΡΗΡΑ. . . (** Het.)	Uaphrea. 19	Apries fil. 25
8. ΑΑΗΜΕΣ. . . . an. XLIV.	Amosis. 44	Amasis. 44
9. ΠΣΑΝΤΙΚ.	Psammecheres. 1/2 (i. e. Psammetichus III Cheres.)	Psammenitus. 1/2

Herodotus a Manethone recedit de regnis Nechai et Uaphris. Nechao regem Manetho sex, Herodotus sedecim annis regnasse dicit. Hoc verius, ut ex monumentis patebit. Scilicet in stela funebri (v. Rosselin. tom. II, p. 150; Bœckh. p. 345; Bunsen. III, p. 143) Florentina Psammetichus quidam natus esse dicitur Nechoi anno tertio, Paoni (i. e. mensis decimi) die primo, vixisse 71 annos, 4 menses, 6 dies; mortuus esse Aahmi regis anno trigesimo quinto, ac quidem anni hujus mense (secundo) Paopi, ejusque die secundo. Igitur secundum numeros Manethonianos Psammetichus vixisset

sub Nechao.	3 ann.	3 mens.	» d.
sub Psammuthi. . . .	6	»	»
sub Uaphre.	19	»	»
sub Numasi.	34	1	6
	<hr/>		
	62 ann.	4 mens.	6 d.
Desunt anni.	9	»	»
	<hr/>		
	71 ann.	4 mens.	6 d.

Porro in duabus stelis Leidensibus inscripta hæc sunt: Psammetichus, Ochubeni filius vixit 65 annos 10 menses, 2 dies; natus est die primo Epiphi mensis (undecimi), anno primo regis Nechai; mortuus est die vigesimo octavo Pharmuthi mensis (se-

cundi) anno vigesimo septimo (sc. regis Amasis).
Itaque ex Manethonis numeris homo vixisset :

sub Nechao.	5 ann.	2 mens.	5 d.
sub Psammuthi. . . .	6	"	"
sub Uaphre.	19	"	"
sub Umasi.	26	7	27
	<hr/>		
	56 ann.	10 mens.	2 d.
Desunt.	9	"	"
	<hr/>		
	65 ann.	10 mens.	2 d.

Hinc igitur certissime colligimus ab initio Nechai regis usque ad finem Uaphris annos esse quadraginta, dum Manetho annos 31, Herodotus annos 47 exhibeant. Sed Uaphri procul dubio cum Manethone tribuendi sunt anni 19, non vero 25, ut Herodotus habet. Itaque Nechao et Psammuthi relinquuntur anni 21, ad quos Herodotus proxime accedit, Nechao 16 annos, Psammuthi 6 annos tribuens; dum apud Manethonem desiderantur anni novem. Quid igitur statuendum? Bunsenius, Manethonem ex Herodoto corrigendum esse censens, Nechao adscribit annos 16, ita ut summa dynastiae sit annorum 160 (pro 150). Id non admittendum esse Bæckhius censet, quum eo modo reliquarum dynastiarum rationes, quæ bene sese habent, turbarentur. Existimandum potius Nechaum per annos novem regnasse una cum patre, idque vel propterea verisimile esse, quod Psammetichum postremis regni sui temporibus senem admodum fuisse ex historia ejus colligatur. Psammetichum regnasse per annos 54, quot recte ei tribuat Manetho. Nechaum vero (ut alios reges complures) in actis publicis regni sui annos ita computandos curasse, ut annis sex quibus solus regnasset, accenserentur anni novem, quibus cum patre regnum administravisset. Hunc computum secutos esse auctores stellarum istarum funebrium. Sequi igitur Manethonem seriem chronologicam rectius exhibere quam Herodotum, qui, Nechao regi annos sedecim adscribens, Psammeticho non 54 annos dare debebat, sed 44, uti est apud Eusebium.

Monendum denique de iis quæ ex Judæorum historia ad Nechai et Uaphris nomina annotantur.

Sub Uaphre (*Hophra* Jerem. c. 44 extr.) Judæi post capta ab Assyriis Hierosolyma in Judæa relictis confugerunt in Ægyptum. Pertinet res ad Sedeciae regis annum undecimum, quod Clemens Alex. Strom. I, p. 331 componit cum Olymp. 48 $\frac{1}{2}$, (161 Nabon. 587 a. C.) et cum Uaphris anno secundo. (Singula quæ huc spectant accurate exposuit Bæckhius p. 333 sqq.) Secundum Manethonem (v. Canon. Bæckhii) annus 587 est sextus non secundus regis Uaphris. Quum vero Manetho Persarum dynastiae (XXVII) tribuat annos 12 $\frac{1}{2}$,

pro 120, quot esse debent, differentia illa evanescit, simulac abundantes istos annos quattuor in dynastia XXVI rescueris. Porro Nechaus, expeditionem contra Assyrios suscipiens, Josiam regem transitu Ægyptios prohibitorum prælio ad *Mcgiddo* commisso vincit cæditque, et Hierosolymis (*Cadyti* Herod. II, 159) politur, et tribus mensibus post Joacham Josiæ filium in Ægyptum abducit (Regg. II, 23, 29 sqq.; Chron. II, 36, 3 sqq.). Quæ facta sunt circa annum 609 a. C., uti Bæckhius (p. 337) cum aliis statuit; Bunsenius (p. 146) ponit annum 607 a. C. Jam apud Manethonem Nechai annus primus, quo una cum patre sene regnasse cum diximus, est 613 a. C., vel, si annos quattuor abundantes dynastiae sequenti dempseris, 609 a. C. Itaque Hierosolyma cepisset regni anno tertio.

VICESIMA SEPTIMA DYNASTIA.

68.

SEC. AFRICANUM.

Syncell. p. 75, D: Ἐβδόμη καὶ εἰκοστὴ δυναστεία Περσῶν βασιλέων η'.

α' Καμβύσης ἔτει ε' τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Περσῶν ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη ε'.

β' Δαρεῖος Ἰσταίου ἔτη λς'.

γ' Ξέρξης ὁ μέγας ἔτη κα'.

δ' Ἀρτάβανος μῆνας ζ'.

ε' Ἀρταξέρξης ἔτη μα'.

ς' Ξέρξης μῆνας δύο.

ζ' Σογδιανὸς μῆνας ζ'.

η' Δαρεῖος Ξέρξου ἔτη ιθ'.

Ἰμοῦ ἔτη ρθ', μῆνας δ'.

69.

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 76, D: Εἰκοστὴ ἑβδόμη δυναστεία Περσῶν βασιλέων η'.

α' Καμβύσης ἔτει πέμπτῃ τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη γ'.

β' Μάγοι μῆνας ζ'.

γ' Δαρεῖος ἔτη λς'.

δ' Ξέρξης ὁ Δαρείου ἔτη κα'.

ε' Ἀρταξέρξης ὁ μακρόχειρ ἔτη μ'.

ς' Ξέρξης ὁ δεύτερος μῆνας β'.

ζ' Σογδιανὸς μῆνας ζ'.

η' Δαρεῖος ὁ Ξέρξου ἔτη ιθ'.

Ἰμοῦ ἔτη ρκ' καὶ μῆνας δ'.

Euseb. Chron. p. 105: *Vigesima septima dynastia Persarum VIII regum.*

Cambyses, qui regni sui quinto (sic margo; textus: XV) anno Ægyptiorum potitus est, annis III (a. Abr. 1492-1494).

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

α' Ωχος εικοστῶ ἔτει τῆς ἑαυτοῦ βασιλείας Περσῶν
ἔδρασευσεν Αἰγύπτου ἔτη β'.

β' Ἀρσῆς ἔτη γ'.

γ' Δαρείος ἔτη δ'.

Ὅμοῦ ἔτη τρίτου τόμου ,αν' (scr. ων').

Μέχρι τῶνδε Μανεθῶ (libri Μανεθῶς).

SEC. EUSEBIUM.

Idem p. 77, D : Τριακοστῆ πρώτη δυναστεία Περ-
σῶν βασιλέων τριῶν.

α'. Ωχος εικοστῶ ἔτει τῆς αὐτοῦ Περσῶν βασιλείας
κρατεῖ τῆς Αἰγύπτου ἔτη ε'.

β'. Μεθ' ὃν Ἀρσῆς Ωχου ἔτη δ'.

γ'. Μεθ' ὃν Δαρείος ἔτη εξ' ὃν Ἀλέξανδρος ὁ Μακε-
δὼν καθεῖλε.

Ταῦτα τοῦ τρίτου Μανεθῶ.

Μέχρι τῶνδε Μανεθῶ.

Euseb. Chron. p. 107 : *Trigesima prima dyna-
stia Persarum.*

*Ochus vigesimo jam anno Persis imperitans
Egyptum occupavit tenuitque annis VI.*

Postea Arsēs Ochi annis IV.

*Tum Darius annis VI, quem Macedo Alexander
interfecit. Atque hæc e Manethonis tertio (ita
margo; textus secundo) libro.*

Summā annorum apud Africanum Syncelli ex-
cidit. Canon astronomicus numerat annos octo,
Arsi tribuens annos duos. Totidem etiam apud
Africanum Arsi adscribi vult Bunsen III p. 150.
Bœcklius quoque ita in Canone computat, ut octo
tantum sint anni dynastiæ postremæ (V. Bœckh.
p. 132 sq.).

Numerus ,αν' aperte corruptus est ex ,ων' (850);
is vero paullo rotundior pro 853.

Dyn. 20 ann. :	135
21	11½
22	120
23	89
24	6
25	40
26	150
27	125
28	6
29	21
30	38
31	9
	<hr/> 853

Igitur usque ad finem dynastiæ XXX, quæ po-
strema est Egyptiorum, sunt anni 844. Qui additi
annis 2300 et 2222 tomi primi et secundi sum-
mam efficiant annorum 5366.

Apud Eusebium in Canone recensentur anni
852; in laterculis Manethonianis vero anni 839 et
menses 8, hoc modo :

20 dyn. in Canon.	178 in Maneth.	lat.	178 an. + m.
21 —	130	—	131
22 —	49	—	49
23 —	44	—	44
24 —	44	—	44
25 —	44	—	44
26 —	167	—	167
27 —	112	—	120 4
28 —	6	—	6
29 —	20	—	21 4
30 —	38	—	20
31 —	20	—	16
	<hr/> 852		<hr/> 839 an 3 m.

BOECKHII

CANON MANETHONIANUS.

Annus mundi e compute Ægyptio.	I. TEMPUS MYTHICUM. <i>Septemdecim periodi Solhiacæ sive 3652 anni Ægyptii.</i>	Initium anni Juliani ante C. n.
1	DEORUM REGNUM. Hephæsti annus primus.	20 Juli. 30522
9000	Hephæsti annus postremus.	
9001	Solis annus primus	
11985	Typhonis annus postremus. Finis primæ deorum dynastiæ, quæ est annorum 11985.	
11986	SECUNDA DEORUM DYNASTIA. (Semidei diis accensi.) Hori annus primus.	
12843	Jovis annus postremus. Finis secundæ deorum dynastiæ, quæ est annorum 858.	
12844	TERTIA DEORUM DYNASTIA. (Semidei item diis accensi.) Annus primus.	
13900	Finis hujus dynastiæ, cujus rex postremus Bytes.	
13901	PRIMÆ SEMIDEORUM DYNASTIÆ, quæ est annorum 1255, initium.	
15155	Ejus annus postremus.	
15156	SECUNDÆ SEMIDEORUM DYNASTIÆ, quæ est annorum 1817, initium.	
16972	Ejus annus postremus.	
16973	TERTIA SEMIDEORUM DYNASTIA MEMPHITICA, annorum 1702. Ejus initium.	
18674	Ejus annus postremus.	
18675	QUARTA SEMIDEORUM DYNASTIA THINITICA, annorum 350. Ejus initium.	
19024	Ejus annus postremus.	
19025	MANIUM DYNASTIA, annorum 5813. Ejus initium.	
24837	Ejus annus postremus.	20 Juli. 5703

Annus mundi.	Annus Manethonianus sive Aegyptius.	Annus periodi Canicularis.	II. TEMPUS HISTORICUM. DYNASTIÆ REGUM MORTALIUM.	Annus ante Chr., ejusque initium ex comp. Juliano.	Annus periodi Julianæ.
		Per. I. temporis historici.			
			DYNASTIA I. THINITÆ, 253 ann.		
24838	1	1	Menis annus primus.	20. Juli. 5702	
25090	253	253	Bienechis annus postremus.	18. Maj. 5450	
			DYNASTIA II. THINITÆ, 302 ann.		
25091	254	254	Boëthius, 38 annis.	17. Maj. 5449	
25129	292	292	Cæchus, 39 annis.	8. Maj. 5411	
25168	331	331	Binothris, 47 annis.	28. Apr. 5372	
25215	378	378	Tlas, 17 annis.	16. Apr. 5325	
25232	395	395	Sethenes, 41 annis.	12. Apr. 5308	
25273	436	436	Chæres, 17 annis.	2. Apr. 5267	
25290	453	453	Nephercheres, 25 annis.	29. Mart. 5250	
25315	478	478	Sesochris, 48 annis.	22. Mart. 5225	
25363	526	526	Cheneres, 30 annis.	10. Mart. 5177	
25392	555	555	Ejus annus postremus.	3. Mart. 5148	
			DYNASTIA III. MEMPHITÆ, 214 ann.		
25393	556	556	Necherophes, 28 annis.	3. Mart. 5147	
25421	584	584	Tosorthros, 29 annis.	24. Febr. 5119	
25450	613	613	Tyris, 7 annis.	17. Febr. 5090	
25457	620	620	Mesochris, 17 annis.	15. Febr. 5083	
25474	637	637	Soyphis, 16 annis.	11. Febr. 5066	
25490	653	653	Tosertasis, 19 annis.	7. Febr. 5050	
25509	672	672	Aches, 42 annis.	2. Febr. 5031	
25551	714	714	Sephuris, 30 annis.	23. Jan. 4989	
25581	744	744	Cerpheres, 26 annis.	15. Jan. 4959	
25606	769	769	Ejus annus postremus.	9. Jan. 4934	
			DYNASTIA IV. MEMPHITÆ, 284 ann.		
25607	770	770	Soris, 29 annis.	9. Jan. 4933	
25636	799	799	Suphis, 63 annis.	1. Jan. 4904	
25699	862	862	Suphis, 66 annis.	17. Dec. 4842	
25765	928	928	Mencheres, 63 annis.	30. Nov. 4776	
25828	991	991	Rhatœses, 25 annis.	14. Nov. 4713	1
25853	1016	1016	Bicheris, 22 annis.	8. Nov. 4688	26
25875	1038	1038	Sebercheres, 7 annis.	3. Nov. 4666	48
25882	1045	1045	Thamphthis, 9 annis.	1. Nov. 4659	55
25890	1053	1053	Ejus annus postremus.	30. Oct. 4651	63

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Annus mundi.	Annus Manethonianus sive Ægyptius.	Annus periodi Calendaris.	II. TEMPS HISTORICUM. DYNASTIÆ REGUM MORTALIUM.	Annus ante Chr., ejusque initium ex comp. Juliano.	Annus periodi Julianæ.
DYNASTIA XII. DIOSPOLITÆ, 160 ann.					
27138	2301	840	Sesonchosis, 46 annis.	22. Dec. 3404	1310
27184	2347	886	Ammanemes, 38 annis.	11. Dec. 3358	1356
27222	2385	924	Sesostris, 48 annis.	1. Dec. 3320	1394
27270	2433	972	Iachares, 8 annis.	19. Nov. 3272	1442
27278	2441	980	Ammeres, 8 annis.	17. Nov. 3264	1450
27286	2449	988	Ammenemes, 8 annis.	15. Nov. 3256	1458
27294	2457	996	Scemiophris, 4 annis.	13. Nov. 3248	1466
27297	2460	999	Ejus annus postremus.	12. Nov. 3245	1469
DYNASTIA XIII. DIOSPOLITÆ, 453 ann.					
27298	2461	1000	Primus annus.	12. Nov. 3244	1470
27750	2913	1452	Postremus annus.	22. Juli. 2792	1922
DYNASTIA XIV. XOITÆ, 184 ann.					
27751	2914	1453	Primus annus.	22. Juli. 2791	1923
27759	2922	1461	Nonus annus.	20. Juli. 2783	1931
		PER. III			
27760	2923	1	Decimus annus.	20. Juli. 2782	1932
27934	3097	175	Ultimus annus.	6. Juni. 2608	2106
DYNASTIA XV. PASTORES, 284 ann.					
27935	3098	176	Saites, 19 annis.	6. Juni. 2607	2107
27954	3117	195	Bnon, 44 annis.	1. Juni. 2588	2126
27998	3161	239	Pachnan, 61 annis.	21. Maj. 2544	2170
28059	3222	300	Staan, 50 annis.	6. Maj. 2483	2231
28109	3272	350	Archles, 49 annis.	23. Apr. 2433	2281
28158	3321	399	Aphobis, 61 annis.	11. Apr. 2384	2330
28218	3381	459	Ejus ultimus annus.	27. Mart. 2324	2390
DYNASTIA XVI. PASTORES, 518 ann.					
28219	3382	460	Primus annus.	27. Mart. 2323	2391
28736	3899	977	Postremus annus.	18. Nov. 1807	2907

Annus mundi.	Annus Manethonius sive Aegyptius.	Annus periodi Caelularia.	II. TEMPE HISTORICUM. DYNASTIÆ REGUM MORTALIUM	Annus ante Chr., ejusque initium ex comp. Juliano.	Annus periodi Julianæ.
			DYNASTIA XVII. PASTORES ET DIOSPOLITÆ, 151 ann.		
28737	3900	978	Primus annus.	18. Nov. 1806	2908
28887	4050	1128	Postremus annus.	11. Oct. 1656	3058 <small>Amorci annus postremus. Ejus annus decimus tertius a fine regni exputatur: labitur a 14 Oct. 1000 usque ad 12 Oct. 1007; anno 1007 Judæorum exitum assignat Clemens.</small>
			DYNASTIA XVIII. DIOSPOLITÆ, 263 ann. (+ 66).		
			Amos. Ejus anni comprehenduntur annis 151 dyn. XVII.		
28888	4051	1129	Chebros, 13 annis.	11. Oct. 1655	3059
28901	4064	1142	Amenophthis, 21 annis.	7. Oct. 1642	3072
28922	4085	1163	Amensis, 22 annis.	2. Oct. 1621	3093
28944	4107	1185	Misaphris, 13 annis.	27. Sept. 1599	3115
28957	4120	1198	Misphragmuthosis, 26 annis.	23. Sept. 1586	3129
28983	4146	1224	Tuthmosis, 9 annis.	17. Sept. 1560	3154
28992	4155	1233	Amenophis, 31 annis.	15. Sept. 1551	3163
29023	4186	1264	Horus, 37 annis (38 ex conjectura).	7. Sept. 1520	3194
29061	4224	1302	Acherres, 32 annis.	29. Aug. 1482	3232
29093	4256	1334	Rhathos, 6 annis (9 ex conjectura).	21. Aug. 1450	3264
29102	4265	1343	Chebres, 12 annis.	18. Aug. 1441	3273
29114	4277	1355	Acherres, 12 annis.	15. Aug. 1429	3285
29126	4289	1367	Armeses, 5 annis.	12. Aug. 1417	3297
29131	4294	1372	Ramesses, 1 anno.	11. Aug. 1412	3302
29132	4295	1373	*Ramses (Rhapsakes), 66 annis.	11. Aug. 1411	3303
29198	4361	1439	Amenophath, 19 annis.	25. Juli. 1345	3369
29216	4379	1457	Ejus annus postremus.	21. Juli. 1327	3387
			DYNASTIA XIX. DIOSPOLITÆ, 209 anni (— 66).		
29217	4380	1458	Sethos, 51 annis.	21. Juli. 1326	3388
29220	4383	1461	Ejus annus quartus.	20. Juli. 1323	3391
29221	4384	1	Ejus annus quintus. *[Hoc loco Africanus ponit Ramsen.]	20. Juli. 1322	3392 <small>Initium ære ἀπὸ Μενό- ερακ.</small>
29268	4431	48	Amenephtes, 20 annis.	8. Juli. 1275	3439
29288	4451	68	Ramesses, 60 annis.	3. Juli. 1255	3459
29348	4511	128	Ammenemes, 5 annis.	18. Juni. 1195	3519
29353	4516	133	Thuoris, 7 annis.	17. Juni. 1190	3524
29359	4522	139	Ejus annus postremus. Finis tomi secundi.	15. Juni. 1184	3530 <small>Troje ex- cidium. 10-20 Junii 80. 1184.</small>

Æra Nabo- assar.	Annus mundi.	Annus Mane- thonia- nus sive Ægy- ptius.	Annus periodi Cani- cularis.	II. TEMPUS HISTORICUM. DYNASTIÆ REGUM MORTALIUM.	Annus ante Chr., ejusque initium ex comp. Juliano.	Annus Periodi Julianæ.	Olymp.
				DYNASTIA XX. DIOSPO- LITÆ, 138 ann.			
	29360	4523	140	Primus annus.	15. Jun. 1183	3531	
	29494	4657	274	Postremus annus.	12. Maj 1049	3665	
				DYNASTIA XXI. TANITÆ, 114 ann.			
	29495	4658	275	Smendes, 26 annis.	12. Maj 1048	3666	
	29521	4684	301	Psusennes, 46 annis.	6. Maj 1022	3692	
	29567	4730	347	Nephercheres, 4 annis.	24. Apr. 976	3738	
	29571	4734	351	Amenophthis, 9 annis.	23. Apr. 972	3742	
	29580	4743	360	Osochor, 6 annis.	21. Apr. 963	3751	
	29586	4749	366	Psinaches, 9 annis.	19. Apr. 957	3757	
	29595	4758	375	Psusennes, 14 annis.	17. Apr. 948	3766	
	29608	4771	388	Ejus annus ultimus.	14. Apr. 935	3779	
				DYNASTIA XXII. BUBAS- TITÆ, 120 ann.			
	29609	4772	389	Sesouchis annus primus.	14. Apr. 934	3780	
	29728	4891	508	Postremi regis an. postre- mus.	15. Mart. 815	3899	
				DYNASTIA XXIII. TANITÆ, 89 ann.			
	29729	4892	509	Petubates, 40 annis.	15. Mart. 814	3900	
	29767	4930	547	Ejus annis 39.	5. Mart. 776	3938	1,1
	29769	4932	549	Osorcho, 8 annis.	5. Mart. 774	3940	1,3
	29777	4940	557	Psanimus, 10 annis.	3. Mart. 766	3948	3,3
	29787	4950	567	Zet, 31 annis.	28. Febr. 756	3958	6,1
1	29796	4959	576	Ejus annus decimus.	26. Febr. 747	3967	8,2
22	29817	4980	597	Ejus annus ultimus.	21. Febr. 726	3988	13,3
				DYNASTIA XXIV. SAITA UNUS, 6 ann.			
23	29818	4981	598	Bocchoridis annus primus.	21. Febr. 725	3989	13,4
28	29823	4986	603	Bocchoridis annus postremus.	19. Febr. 720	3994	15,1
				DYNASTIA XXV. ÆTHIOPES, 40 ann.			
29	29824	4987	604	Sabaco, 8 annis.	19. Febr. 719	3995	15,2
37	29832	4995	612	Sebichus, 14 annis.	17. Febr. 711	4003	17,2
51	29846	5009	626	Tarcos, 18 annis.	14. Febr. 697	4017	20,4
68	29863	5026	643	Ejus annus postremus.	9. Febr. 680	4034	25,1

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

<i>Æra Nabonassar.</i>	<i>Annus mundi.</i>	<i>Annus Manethonianus sive Ægyptius.</i>	<i>Annus Periodi Canticularia.</i>	II. TEMPUS HISTORICUM. DYNASTIÆ REGUM MORTALIUM.	<i>Annus ante Chr., ejusque initium ex comp. Juliano.</i>	<i>Annus periodi Julianæ.</i>	<i>Olymp.</i>
				DYNASTIA XXX. SEBEN- NITÆ, 38 ann.			
371	30166	5329	946	Nectanebes, 18 annis.	26. Nov. 378	4336	100,3
389	30184	5347	964	Teos, 2 annis.	21. Nov. 360	4354	105,1
390	30185	5348	965	Tei annus secundus.	21. Nov. 359	4355	105,2
391	30186	5349	966	Nectanebus, 18 annis.	21. Nov. 358	4356	105,3
408	30203	5366	983	Ejus annus postremus. Finis dominationis Ægyptiæ.	16. Nov. 341	4373	109,4
				DYNASTIA XXXI. PERSÆ, 8 (6 Afr.) ann. (Hæc dyn. fortasse ab alio quodam postea addita est.)			
409	30204	5367	984	Artaxerxes Ochus, 2 annis.	16. Nov. 340	4374	110,1
411	30206	5369	986	Arses, 2 (3 Afr.) annis.	16. Nov. 338	4376	110,3
413	30208	5371	988	Darius Codomannus, 4 annis.	15. Nov. 336	4378	111,1
416	30211	5374	991	Ejus ann. postremus. Finis tomii tertii.	14. Nov. 333	4381	111,4
417	30212	5375	992	Alexandri Magni annus pri- mus.	14. Nov. 332	4382	112,1

SYNCELLI REGUM ÆGYPTIACORUM LATERCULUS (*).

(Chronogr. p. 91, 96, 101, 103, 104, 108, 123, 147, 151, 155, 160, 169, 170, 177, 184, 191, 210.)

(P. 91.) Τῷ βψος' (2776) ἔτει τοῦ κόσμου (post diluvium annis 534, quo lingue confusæ sunt) ὁ πρῶτος οἰκήσας τὴν Μεστραϊαν χώραν, ἴτοι Αἴγυπτον, ἐβασίλευσεν ἐν αὐτῇ πρῶτος ἔτη λε'.

Αἴγυπτου τῆς πάλαι Μεστραϊας βασιλείων ἔτη.			Annī do- minatiōis.	Annō mυουδ.
Μεστραίμ ὁ καὶ ἡ ἡνρς.	ἔτη	λε'	35	(2776)
Αἴγυπτου δευτερος ἐβασίλευσε Κουρώδης . . .	ἔτη	εγ'	} τοῦ δὲ κόσ- μου ἦν ἔτος	} βωια'
Αἴγυπτίων τρίτος ἐβασίλευσεν Ἀρίσταρχος . .	ἔτη	λδ'		
Αἴγυπτίων τέταρτος ἐβασίλευσε Σπάνιος . . .	ἔτη	λς'	—	βπη'
Αἴγυπτίων βασιλείων δυοῖν (**), ε' καὶ ε', ἀνεπιγράφων ἔτη	ἔτη	οβ'	—	βπεμδ'
Αἴγυπτίων ζ' ἐβασίλευσεν Ὠσιροπίς (***) . . .	ἔτη	κγ'	—	γισ'
Αἴγυπτίων η' ἐβασίλευσε Σεσόγχωσις	ἔτη	μθ'	—	γλθ'
Αἴγυπτίων θ' ἐβασίλευσεν Ἀμενέμης	ἔτη	κθ'	—	γπη'
(p. 96.) Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ι' Ἀμασις . . .	ἔτη	β'	—	γριζ'
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ια' Ἀκισέφθρης . . .	ἔτη	ιγ'	—	γριθ'
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ιβ' Ἀγχορεὺς	ἔτη	θ'	—	γρλβ'
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ιγ' Ἀρμιούσης	ἔτη	δ'	—	γρμα'
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ιδ' Χαμοῖς	ἔτη	ιβ'	—	γρμε' (****)
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ιε' Μιαμοὺς	ἔτη	ιδ'	—	γρνε'
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ις' Ἀμεσῆσις	ἔτη	ζε'	—	γροα'
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ιζ' Οὔσης	ἔτη	ν'	—	γολς'
Αἴγυπτίων ἐβασίλευσεν ιη' Ῥαμεσῆς	ἔτη	κθ'	—	γσπε'
(p. 101.) Αἴγυπτου ἐβασίλευσεν ιθ' Ῥαμεσομε- νῆς (Ῥαμεσομενῆς cod. A.)	ἔτη	ις'	—	γτιε'
Αἴγυπτου ἐβασίλευσεν κ' Οὔσιμάρη (Οὔσιμά- ρης cod. A.)	ἔτη	λκ'	—	γτλ'
Αἴγυπτου ἐβασίλευσεν κα' Ῥαμεσσήσεως . . .	ἔτη	κγ'	—	γτζα'
Αἴγυπτου ἐβασίλευσεν κβ' Ῥαμεσσαμένω . . .	ἔτη	ιδ'	—	γτπδ'
Οὗτος πρῶτος Φαραὼ ἐν τῇ θείᾳ γραφῇ μνημο- νεύεται. Ἐπὶ τούτου ὁ πατριάρχης Ἀβραάμ κατέλθεν εἰς Αἴγυπτον.				
Αἴγυπτου ἐβασίλευσεν κγ' Ῥαμεσση Ἰουβασ- σῆ (*****).	ἔτη	λς'	—	γτυγ'

(*) Laterculum hunc dedi ex Busseui opere, Ægyptien, tom. III, p. 76 sqq.
 (***) Cod. B. β', ε' καὶ ε'.
 (****) Ita cod. B. Goar. et Dindorf. ὁ Σέρας.
 (*****) In margine cod. A. B: εὐσιβίος φησιν, ὅτι κατ' Αἴγυπτίους ἐτύχωνεν ἰς δυναστείαν, κατ' ἣν ἐβασίλευσεν Θηβαῖος ἔτη ρβ', ἐν τῷ δὲ ἀνεπιγράφοις ρζ', Νίνου βασιλεύοντος Ἀσσυρίου (Bredovius em. Ἀσσυρίας).
 (*****) Sic Scaliger (p. 20) cod. A. secutus, qui lectiōnem præbet βαμσση, ιουβασση, sine accentu; codd. B. sic: βα-
 μεσση, οὐβασση.

Αἰγύπτου τῆς πάλαι Μεστράας βασιλείων ἔτη.			Anni dō- minationis.	Anno mundi.	
(p. 103.) Αἰγυπτίων κδ' ἔβασίλευσε Ῥαμεσσῆ Οὐά- φρου. ἔτη	κθ'	τοῦ δὲ κόσ- μου ἦν ἔτος }	γυμβ'	29	3442
Αἰγυπτίων κε' ἔβασίλευσε Κόγγαρις. ἔτη Τούτῳ τῷ ε' ἔτει, τοῦ κε' βασιλεύσαντος Κογγά- ρειως τῆς Αἰγύπτου ἐπὶ τῆς ις' δυναστείας τοῦ Κυνικοῦ λεγομένου κύκλου παρὰ τῷ Μανεθῷ, ἀπὸ τοῦ πρώτου βασιλέως καὶ οἰκιστοῦ Μεστράτῳ τῆς Αἰγύπτου, πληροῦνται ἔτη ψ', βασιλείων κε', τοῦτ' ἔστιν ἀπὸ τοῦ καθολικοῦ κοσμικοῦ βῆθος ἔτους, καθ' ὃν χρόνον ἡ διασπορὰ γέγονεν, ἐν τῷ λδ' ἔτει τῆς ἡγε- μονίας Ἀρραξῆδ, ε' δὲ ἔτει τοῦ Φαλέκ. Καὶ διεδέ- ξαντο Τανίται βασιλεῖς δ', οἱ καὶ ἔβασίλευσαν Αἰ- γύπτου ἐπὶ τῆς ις' δυναστείας ἔτη σδ', ὡς ἰστοιχεῖται.	ε'		γυοα'	5	3471
(p. 104.) Αἰγυπτίων κς' ἔβασίλευσε Σιλίτης. . ἔτη πρῶτος τῶν ς' τῆς ις' δυναστείας παρὰ Μανεθῷ.	ιθ'	—	γυοζ'	19	3477
(p. 108) Αἰγυπτίων κζ' ἔβασίλευσε Βαίων. . . ἔτη	μδ'	—	γυζς'	44	3496
Αἰγυπτίων κη' ἔβασίλευσεν Ἀπαχνάς. ἔτη	λς'	—	γφμ'	36	3540
Αἰγυπτίων κθ' ἔβασίλευσεν Ἀφωφίς. ἔτη Τοῦτον λέγουσὶ τινες πρῶτον κληθῆναι Φαραῶ, καὶ τῷ τετάρτῳ ἔτει τῆς βασιλείας αὐτοῦ τὸν Ἰωσήφ ἔλθειν εἰς Αἴγυπτον δοῦλον. Οὗτος κατέστησε τὸν Ἰωσήφ κύριον Αἰγύπτου καὶ πάσης τῆς βασιλείας αὐ- τοῦ τῷ ις' ἔτει τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἡνίκα καὶ τὴν τῶν ὀνει- ρων διασάφησιν ἔμαθε παρ' αὐτοῦ, καὶ τῆς θείας συνέ- σεως αὐτοῦ διὰ πείρας γέγονεν. Ἡ δὲ θεία γραφή καὶ τὸν ἐπὶ τοῦ Ἀβραάμ βασιλέα Αἰγύπτου Φαραῶ καλεῖ.	ξα'	—	γρος'	61	3576
(p. 123.) Αἰγυπτίων λ' ἔβασίλευσε Σέθως. . . ἔτη	ν'	—	γχλζ'	50	3637
Αἰγυπτίων λα' ἔβασίλευσε Κήρως. ἔτη κατὰ Ἰώσηππον, κατὰ δὲ τὸν Μανεθῷ ἔτη μδ'.	κθ'	—	γχπζ'	29	3687
Αἰγυπτίων λβ' ἔβασίλευσεν Ἀσῆθ ἔτη Οὗτος προσέθηκε τῶν ἐνιχυτῶν τὰς ε' ἐπαγομένους, καὶ ἐπὶ αὐτοῦ, ὡς φασιν, ἐχρημάτισεν τξε' ἡμερῶν ὁ Αἰγυπτιακὸς ἐνιχυτὸς, τξ' μόνον ἡμερῶν πρὸ τούτου μετρούμενος. Ἐπὶ αὐτοῦ δ' μόσχος θεοποιηθεὶς Ἄπις ἐκλήθη.	κ'	—	γψις'	20	3716
Αἰγυπτίων λγ' ἔβασίλευσεν Ἀμοσις καὶ ὁ Τέθμω- σις. ἔτη	κς'	—	γψλς'	26	3736
(p. 147) Αἰγυπτίων λδ' ἔβασίλευσε Χεβρών. . . ἔτη	ιγ'	—	γψιβ' (*)	13	3762
Αἰγυπτίων λε' ἔβασίλευσεν Ἀμεμφίς (Ἀμεμφῆς cod. A.). ἔτη	ιε'	—	γφοε'	15	3775
Αἰγυπτίων λς' ἔβασίλευσεν Ἀμενσῆς. ἔτη	ια'	—	γψς'	11	3790
Αἰγυπτίων λζ' ἔβασίλευσε Μισφραγμούθωσις. ἔτη	ις'	—	γωα'	16	3801
Αἰγυπτίων λη' ἔβασίλευσε Μισφρῆς. ἔτη	κγ'	—	γωιζ' (**)	23	3817

(*) Emendavit jam Gear. pro γψξ, quod præbent codd.

(**) Emendavit jam Gear. pro γωζ, quod præbent codd.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books'
Full Membership
provides unlimited
access to more than
28,000 volumes of
Christian literature for
\$8.99/month

**HOLY
BIBLE**

Continue

*Fair use policy applies

Αἰγύπτου τῆς κάλει Μεστραίας βασιλέων ἔτη.	Anni do- minationis.	Anno mundi.		
(p. 169.) Αἰγυπτίων ντ' ἐβασίλευσεν Ὀχυράς. . . ἔτη	ιδ'	τοῦ δὲ κίσ- μου ἦν ἔτος ,δσσι'	14	4278
Αἰγυπτίων νζ' ἐβασίλευσεν Ἀμενδής. ἔτη	κζ'	— ,δσζβ'	27	4292
Αἰγυπτίων νη' ἐβασίλευσε Θούωρις (*). . . . ἔτη	ν'	— ,δτιθ'	50	4319
Οὗτος ἐστὶν ὁ παρ' Ὀμήρῳ Πολυβός Ἀλκάνδρας (**) ἀνὴρ ἐν Ὀδυσσεΐα φερόμενος, παρ' ᾧ φησὶ τὸν Μενέλκον σὺν τῇ Ἑλένῃ μετὰ τὴν ἔλωσιν Τροίας κατῆχθαι πλανώμενον.				
Αἰγυπτίων νθ' ἐβασίλευσεν Ἀθωθίς, ὁ καὶ Φουσανός, ἐφ' οὗ σεισμοὶ κατὰ τὴν Αἰγύπτου ἐγένοντο μηδέπω γεγενοίτες ἐν αὐτῇ πρὸ τούτου. . . . ἔτη	κη'	— ,δτιθ'	28	4369
(p. 170.) Αἰγυπτίων ξ' ἐβασίλευσε Κενκένης. . . ἔτη	λθ'	— ,δτιζ'	39	4397
Αἰγυπτίων ξα' ἐβασίλευσεν Οὐέννερις. . . . ἔτη	μδ' (***)	— ,δουλζ'	42	4436
(p. 177.) Αἰγυπτίων ξβ' ἐβασίλευσε Σουσακεΐμ ἔτη	λδ'	— ,δουσι'	34	4478
Σουσακεΐμ Αἴβυτος καὶ Αἰθίοπας καὶ Τρωγλοδύτας παρέλαθε πρὸ τῆς Ἱερουσαλήμ.				
Αἰγυπτίων ξγ' ἐβασίλευσε Ψούενος. ἔτη	κε'	— ,δφιθ'	25	4512
Αἰγυπτίων ξδ' ἐβασίλευσεν Ἀμμενώρις ἔτη	θ'	— ,δφλζ'	9	4537
Αἰγυπτίων ξε' ἐβασίλευσε Νεφεχέρης ἔτη	ς'	— ,δφμζ'	6	4546
Αἰγυπτίων ξς' ἐβασίλευσε Σάιτης. ἔτη	μ'	— ,δφνθ'	15	4552
Αἰγυπτίων ξζ' ἐβασίλευσε Ψινάχης. ἔτη	θ'	— ,δφξζ'	9	4567
Αἰγυπτίων ξη' ἐβασίλευσεν Πατουδάστης. . . ἔτη	μδ'	— ,δφοζ'	44	4576
Αἰγυπτίων ξθ' ἐβασίλευσεν Ὀσώρθων. . . . ἔτη	θ'	— ,δγκ'	9	4620
Αἰγυπτίων ο' ἐβασίλευσε Ψάμμος. ἔτη	ι'	— ,δγκθ'	10	4629
Αἰγυπτίων οα' ἐβασίλευσε Κόγχαρις. . . . ἔτη	κα'	— ,δγλθ'	21	4639
(p. 184.) Αἰγυπτίων οβ' ἐβασίλευσε Ὀσώρθων. ἔτη	ια'	— ,δγξζ'	15	4660
Αἰγυπτίων ογ' ἐβασίλευσε Τακαλώρις. . . . ἔτη	ιβ'	— ,δγσοι'	13	4675
Αἰγυπτίων οδ' ἐβασίλευσε Βόκχωρις (****). . . ἔτη	μδ' *****	— ,δγπτι'	44	4688
Βόκχωρις (†) Αἰγυπτίως ἐνομοθέτει, ἐφ' οὗ λόγος ἀρνίον φθίγγασθαι.				
Αἰγυπτίων οε' ἐβασίλευσε Σαβάκων ἔτη	ιδ'	— ,δγλθ'	12	4732
Αἰθίοψ. Οὗτος τὸν Βόκχωριν αἰγμάλωντον λαβὼν ζῶντα ἔκρυψε.				
Αἰγυπτίων ος' ἐβασίλευσε Σεβήχων. ἔτη	ιδ'	— ,δψμδ' ††	12	3744
(p. 191.) Αἰγυπτίων οζ' ἐβασίλευσε Ταράχης ἔτη	κ'	— ,δψνζ'	20	4756
Αἰγυπτίων οη' ἐβασίλευσεν Ἀμαῆς. ἔτη	λη'	— ,δψοζ'	38	4776
Αἰγυπτίων οθ' ἐβασίλευσε Στεφινάθης. . . . ἔτη	κζ'	— ,δψιδ'	27	4814
Αἰγυπτίων π' ἐβασίλευσε Νεχεψός. ἔτη	ιβ'	— ,δψμα'	13	4841
(p. 210.) Αἰγυπτίων πα' ἐβασίλευσε Νεχαώ. . ἔτη	η'	— ,δψωνδ'	8	4854
Αἰγυπτίων πβ' ἐβασίλευσε Ψαμμήτιχος (†††). . ἔτη	ιδ'	— ,δψξβ'	14	4862

(*) θούωρις codd. A. B.

(**) ἀλκάνδρας codd. A. B.

(***) λβ' cod. B.

(****) βόκχωρις cod. B.

(*****) μ', cod. B.

(†) βόκχωρις cod. B.

(††) δψνζ' codd.

(†††) ψαμμήτιχος cod. B.

Αιγύπτου τῆς πάλαι Μεστραίας βασιλέων ἔτη.			Ἄντι ἀνατολίως.	Ἄντι πηλῶ.	
Αἰγυπτίων πγ' ἐβασίλευσε Νεχαὼ β' Φαραὼ . ἔτη	θ'	{ τοῦ δὲ κόσμου ἦν ἔτος }	δουός'	9	4876
Αἰγυπτίων πδ' ἐβασίλευσε Ψαμουθῆς ἕτερος δ καὶ Ψαμμῆτιχος (*). ἔτη	ιζ'	—	δωπε'	17	4885
Αἰγυπτίων πε' ἐβασίλευσεν Οὐαφρις (**). . . . ἔτη	λδ'	—	επεβ'	34	4902
Αἰγυπτίων πς' ἐβασίλευσεν Ἄμωσις (***). . . ἔτη	ν'	—	επελς'	50	4936

Ἔως τοῦ δ' επς' χρόνου ἡ τῶν Αἰγυπτίων βασιλεία διαρκέσασα ἀπὸ τοῦ βψος' κοσμικοῦ ἔτους ἐν δυναστείαις ι', βασιλεῦσι δὲ πς', ἔτεσι βσια', ὑπὸ Καμῦσου καθηρέθη ἐπὶ τοῦ πς' βασιλεύσαντος τῆς Μεστραίας ἤτοι Αἰγύπτου γῶρας Ἀμώσεως ἀπὸ τοῦ πρώτου αὐτῶν Μεστραίτη τοῦ καὶ Μηνέως.

(*) Ψαμμῆτιχος cod. B.

(**) Οὐαφρις cod. A. B.

(***) Ἄμωσις codd.; at recurrit Ἀμώσεως infra.

REGES LATERCULI ERATOSTHENICI,

IISQUE RESPONDENTES REGES DYNASTIARUM MANETHONIANARUM.

(Ex Bunsenio, *Æg.* 1, p. 164.)

ERATOSTHENES.			MANETHO.		
I.	Menes Thinites.	62 an.	Dyn. I, 1.	Menes Thinites.	62 an.
II.	Athothes fil.	59	2.	Athothes fil.	57
III.	Athothes II.	32			
IV.	Miabies.	19	6.	Miebidus.	26
V.	Pemphos.	18			
VI.	Momcheiri Memphita.				
VII.	Stoichosares.	6	III, 3.	Tyreis.	29
VIII.	Gosormies.	30	2.	Sesorthus.	7
IX.	Mares.	26			
X.	Anoyphis.	20	5.	Soyphis.	16
XI.	Sirius.	18			
XII.	Chnubos-Gneuros.	22			
XIII.	Rayosis.	13	IV, 5.	Ratoises.	25
XIV.	Biyres.	10	6.	Bicheres.	22
XV.	Saophis.	29	1.	Sôris.	29
XVI.	Saophis II.	27	3.	Suphis.	66
XVII.	Moscheres.	31	4.	Mencheres.	63
XVIII.	Moscheres II.	33			
XIX.	Pammes.	35	8.	Thamphthis.	9
XX.	Apappus.	100	VI, 2.	Phiops.	100
XXI.	*** (nomen corruptum.)	1	5.	Mentesuphis.	1
XXII.	Nitocris.	6	6.	Nitocris.	12
XXIII.	Myrtæus.	22	VII.	* reges.	70 dies
XXIV.	Cosimares.	12	VIII, 1.		
XXV.	Sethinilus.	8	2.		
XXVI.	Semphucrates.	18	3.	Septem reges dyn. VIII,	
XXVII.	Chuther.	7	4.	quorum nomina non	146
XXVIII.	Mieires.	12	5.	traduntur.	
XXIX.	Tomæphtha.	11	6.		
XXX.	Soicunius.	60	7.		
XXXI.	Peleatyres.	16	XI.	* reges.	43
XXXII.	Stammemenes.	26	XII, 1.	Ammenemes.	16
XXXIII.	Stammemenes II.	23	2.	Ammenemes.	38
XXXIV.	Sistosis.	55	4.	Sesostris.	48
XXXV.	Mares.	43	5.	Lanæares.	8
XXXVI.	Siphthas.	5	XIII, 1.	Initium dyn. XIII, quæ	
XXXVII.	Phuoro.	19	2.	est regum 60 The-	
XXXVIII.	Amulhartæas.	63	3.	bæorum.	

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

ζῶνος δὲ τὸν σίδηρον, ὡς Ἱστορεῖ Μανεθῶς, καλοῦσιν. Ὡς περ γὰρ ὁ σίδηρος πολλάκις μὲν ἐλκομένῳ καὶ ἐπομένῳ πρὸς τὴν λίθον ὁμοίος ἐστίν, πολλάκις δ' ἀποστρέφεται καὶ ἀποκρούεται πρὸς τοῦναντίον, οὕτως ἡ σωτήριος καὶ ἀγνοῦσα καὶ λόγον ἔχουσα τοῦ κόσμου κίνησις ἐπιστρέφεται τε καὶ προσάγεται καὶ μαλακωτέραν ποιεῖ, πείθουσα τὴν σκληρίαν ἐκείνην καὶ τυφώνιον, εἴτ' αὖθις ἀνασχεθεῖσα εἰς ἑαυτὴν ἀνέστρεψε καὶ κατέδυσεν εἰς τὴν ἀπορίαν. Nomen *Smy* occurrit in *Libro mortuorum* c. 19, col. 5 : *Dies ille justificationis adversus Typhonem ejusque Smy*.

78.

In eodem fortasse opere Manetho narraverit quæ leguntur ap. Plutarch. l. l. c. 28, p. 361, F :

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Σωτήρ ὄναρ εἶδε τὸν ἐν Σινώπῃ τοῦ Πλούτωνος κολοσσόν, οὐκ ἐπιστάμενος, οὐδὲ ἑωρακώς πρότερον, οἷος [ἦν] τὴν μορφήν, κελεύοντα κομίσαι τὴν ταχίστην αὐτὸν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ἄγνοοῦντι δ' αὐτῷ καὶ ἀποροῦντι, ποῦ καθιόρουται, καὶ διηγουμένῳ τοῖς φίλοις τὴν ὄψιν, εὐρέθη πολυπλανῆς ἄνθρωπος, ὄνομα Σωσίβιος, ἐν Σινώπῃ φάμενος ἑωρακέναι τοιοῦτον κολοσσόν, οἷον ὁ βασιλεὺς ἰδεῖν ἔδοξεν. Ἐπαμφεν αὖν Σωτέλη καὶ Διόνυσον, οἱ γρόνῳ πολλῷ καὶ μόλις, οὐκ ἄνευ μέντοι θείας προνοίας, ἤγαγον ἐκκλέψαντες. Ἐπεὶ δὲ κομισθεὶς ὤρθη, συμβαλόντες οἱ περὶ Τιμόθεον τὸν ἐξηγητὴν καὶ Μανέθωνα τὸν Σεβεννύτην Πλούτωνος εἶναι ἄγαλμα, τῷ Κερβέρῳ τεχμαιρόμενοι καὶ τῷ ὀράκοντι, πείθουσι τὸν Πτολεμαῖον, ὡς ἑτέρου θεῶν οὐδενός, ἀλλὰ Σαράπιδός ἐστιν. Οὐ γὰρ ἐκαῖθεν οὕτως ὀνομαζόμενος ἔκειν, ἀλλ' εἰς Ἀλεξάνδρειαν κομισθεὶς τὸ παρ' Αἰγυπτίους ὄνομα τοῦ Πλούτωνος ἐκτίσατο, τὸν Σάραπιν.

De Serapi (i. e. *Ostri-Api*. Plutarch. l. l. c. 29. Athenodorus ap. Clement. Alex. Protr. p. 22. Ὁσαράπικ in Papyro Leidensi) v. Bunsen. I, p. 502 sq. Pruginus l. l. p. 149 sqq. De Pontico deo cf.

ferrum sæpe simile est tracti a lapide et eum sequentis, sæpe avertitur in diversam partem, ita motus mundi salutaris, bonus, et ratione constans aliquando versat, ad se ducit et molliorem reddit obsequentem sibi duram illam ac Typhoniam vim : aliquando hæc in se revertitur, et in impotentiam relabitur.

78.

Ptolemæus Soter Plutonis colossum qui Sinopæ erat somnio vidit, quum neque nosset neque vidisset unquam talem, quali forma per quietem imaginatus fuerat se videre, ac juberi eum quamprimum Alexandriam perferre : ignorantem autem et anxie inquirentem ubinam locorum situs esset, amicisque rem narranti, oblatus est Sosibius quidam late vagatus homo, qui Sinopæ a se visum talem colossum diceret, qualem rex imaginatus fuerat : missi itaque Soteles et Dionysus, longo tempore et ægre, neque sine providentia divina, furtim ablatum colossum ad regem pertulerunt : qui ubi conspectus fuit, Timollicus sacerorum antistes, et Manetho Sebennyta a Cerbero et dracone conjecturis ductis

Macrob. I, 20. Quæ nostro fragm. leguntur, paullo aliter narrat Tacitus Hist. IV, 83, unde discimus Timotheum, Atheniensem Eumolpidam, antistitem ceremoniarum, Eleusine a Ptolemæo arcessitum esse. Nisi fallor, idem est cum eo, quem *non ignobilem theologorum virum* dicit Arnobius V, 5, ubi plura ex eo de diis Phrygiis. Eundem laudat Macrob. Sat. I, 17; Steph. B. v. Γάλλος.

79.

Ælian. N. H. X, 16 : Ἀκούω δὲ καὶ Μανέθωνα τὸν Αἰγύπτιον, σοφίας εἰς ἄκρον ἐπὶ λαχότα ἄνδρα, εἰπεῖν, ὅτι γάλακτος ὑείου ὁ γευσάμενος ἀλφῶν ὑποπίμπλαται καὶ λέπρας· μισοῦσι δὲ ἄρα οἱ Ἀσιανοὶ πάντες τὰδε τὰ πάθη. Πεπιστεύκασιν δὲ Αἰγύπτιοι τὴν ἕν καὶ ἑλίω καὶ σελήνῃ ἐχθίστην εἶναι· δταν δὲ Αἰγύπτιοι πανηγυρίζωσι τῇ σελήνῃ, θύουσι αὐτῇ ἄπαξ τοῦ ἔτους ὅς, ἄλλοτε δὲ οὔτε ἐκείνη οὔτε ἄλλω τῷ τῶν θεῶν τόδε τὸ ζῶον ἐθέλουσι θύειν, ὡς μυσαρὸν.

« Eundem Manethonis locum tractasse videtur Plutarch. Mor. p. 353, F : Ὁμοίως δὲ καὶ τὴν ἕν ἀνίερὸν ζῶον ἠγοῦνται· ὡς μάλιστα γὰρ ὀχεύεσθαι δοκεῖ τῆς σελήνης φθινοῦσης, καὶ τῶν τὸ γάλα πινόντων ἐξανθεῖ τὰ σώματα λέπραν καὶ ψωρικὰς τραχύτητας. Consentit Herodot. II, 47, ubi v. Wesseling; at dissentit idem II, 45. » SCHNEIDER. Cf. Bochart. Hieroz. I, p. 699; Bunsen. p. 97. Fortasse aptius hæc referuntur ad opus sequens.

ΤΩΝ ΦΥΣΙΚΩΝ ΕΠΙΤΟΜΗ.

Hunc librum sive amplius ejusdem generis opus invenit Suidas (v. Μανεθῶς), Manethonem Φυσιολογικὰ scripsisse dicens.

80.

Diogenes L. Proæm. § 10 : Θεοὺς δ' εἶναι ἥλιον καὶ σελήνην· τὸν μὲν Ὁσίριν, τὴν δ' Ἴσιιν καλομένην.

collegerunt Plutonis esse simulacrum, Ptolemæoque persuaserunt, non esse alius dei quam Sarapidis. Non enim istinc hoc nomen gerens venerat; sed allatus Alexandriam, Sarapidis nomen, quo Ægyptii Plutonem afficiunt, invenit.

79.

Manethonem Ægyptium, summa sapientia virum, accepit dicere eum qui suillo lacte vescatur; vitiligibus et lepra oppleri, quos quidem morbos Asiani omnes oderunt. Credunt vero Ægyptii suem et Soli et Lunæ inimicissimum esse animal. Et quando Lunæ festa celebrant, semel ei per annum suem maclant, alias vero neque Lunæ neque alii deo istud animal, utpote impurum, sacrificare volunt.

PHYSICORUM EPITOME.

80.

Deos Ægypti habent solem et lunam; illum Osirim, hanc Isim appellari. Eosque Indicari signis scarabæi et serpentis

Αινίττεισθαι τε αὐτοὺς διὰ τε κανθάρου καὶ δράκοντος καὶ Ἰέρακος καὶ ἄλλων, ὡς φησὶ Μανέθως ἰν τῇ τῶν Φυσικῶν Ἐπιτομῇ. Cf. Hecatæi Abderit. fr. 7. Plurima eorum quæ de Ægyptiorum philosophia Diogenes tradit, ex Hecatæo potius quam e Manethone fluxisse, ex comparato Diodoro, Hecatæi sectatore, fit probabile.

81.

Eusebius Pr. E. III, 2 p. 88, A (p. 187 Gsfd.) : Τὴν Ἴσιν φασὶ καὶ τὸν Ὅσιριν τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην εἶναι, καὶ Δία μὲν τὸ διὰ πάντων χωροῦν πνεῦμα, Ἡραίστον δὲ τὸ πῦρ, τὴν δὲ γῆν Δίμητραν ἐπονομάσαι. Ὡκεανόν τε τὸ ὑγρὸν νομίζεσθαι παρ' Αἰγυπτίοις καὶ τὸν παρ' αὐτοῖς ποταμὸν Νεῖλον, ᾧ καὶ τὰς τῶν θεῶν ἀναθεῖναι γενέσεις· τὸν δὲ αἴρα φασὶν αὐτοὺς προσαγορεύειν Ἀθηνᾶν. Τούτους δὲ τοὺς πέντε θεοὺς, τὸν Ἀέρα λέγω καὶ τὸ ὕδωρ τὸ τε Πῦρ καὶ τὴν Γῆν καὶ τὸ Πνεῦμα, πᾶσαν τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεσθαι, ἄλλοτε ἄλλως εἰς μορφάς καὶ ἰδέας ἀνθρώπων τε καὶ παντοίων ζῴων σχηματιζομένους· καὶ τούτων ὁμοιούμως παρ' αὐτοῖς Αἰγυπτίοις γεγονέναι θνητοῦς ἀνθρώπους, Ἥλιον καὶ Κρόνον καὶ Πλαν, ἔτι δὲ καὶ Δία καὶ Ἥραν καὶ Ἡραίστον καὶ Ἐστίαν ἐπονομασθέντας. Γράφει δὲ καὶ τὰ περὶ τούτων πλατύτερον μὲν ὁ Μάνεθως (sic), ἐπιτετυχημένως δὲ ὁ Διόδωρος (Sequitur locus Diodori I, 11 sqq.)

Eusebius sua e Diodoro, Diodorus ex Hecatæo, qui Manethonis erat æqualis. Res h. l. expositæ vereor ne magnam partem a Manethone alienæ fuerint.

ΠΕΡΙ ΕΟΡΤΩΝ.

82.

Jo. Lydus De mens. IV, 55 : Ἰστέον δὲ, ὡς ὁ Μανέθων (sic) ἐν τῷ Περί εορτῶν λέγει τὴν ἑλιακὴν ἐκλειψὶν πονηρὰν ἐπήρειαν ἀνθρώποις ἐπιφέρειν περὶ τῆς τὴν κενὴν (περὶ τὸν κενεῶνα corr. Schow.) καὶ τὸν στόμαχον.

et accipitris et aliorum, uti tradit Manetho in Physiæcorum Epitome.

81.

Aiunt Ægypti Osiridem solem esse, Isidem vero lunam; Jovem spiritum cuncta pervadentem; Vulcanum ignem, terram Cererem, Oceanum humorem ac Nilum apud illos fluvium, cui ipsas quoque deorum procreations attribunt; ærem denique Minervam ab hisdem nominari ferunt. Atque hos quoque deos, Ærem videlicet, Aquam, Ignem, Terram ac Spiritum, orbem universum percurrere, varias subinde hominum et omnis generis animalium figuras ac vultus induentes; quorum nomina cum aliquot hominibus mortali obnoxia et in Ægypto natis communicata fuerint, quos utique Solem, Saturnum, Rheim, Jovem, Junonem, Vulcanum Vestamque cognominarunt. Quæ Manethos

De festis Ægyptiorum præter Manethonem scripsit Nicomachus, quem laudat Athenæus XI, 478, A : Νικόμαχος δ' ἐν πρώτῳ περὶ εορτῶν Αἰγυπτίων φησὶ· « Τὸ δὲ χόνδου ἐστὶ μὲν Περσικόν, τὴν δὲ ἀρχὴν, ἣν Ἐρμῆκος δ' ἀστρολογικῶς, ὡς ὁ κόσμος, ἐξ οὗ τῶν θεῶν τὰ θαύματα καὶ τὰ καρπώσια γίνεσθαι ἐπὶ γῆς· διὸ ἰχ τούτου σπένδεσθαι. » Locus vix persanandus. Casaubonus conj. : « Ἔστι μὲν Περσικόν τὴν ἀρχὴν· εἶδος δ' ἔχει, ὡς φησὶν Ἐρμ. κτλ. Ἄλλοι : Τὴν δὲ ἀρχὴν ἦν ὡς ὁ κόσμος, ἐξ οὗ, φησὶν Ἐρμ. κτλ. Idem Nicomachus intelligendus ap. Jo. Lydum De mensib. IV, 46, p. 220 ed. Roelli. : Ἡρακλῆς δὲ ὁ χρόνος παρὰ τῷ Νικομάχῳ εἰρηγται, ἀλλὰ μὲν καὶ Ἥλιος, λέγοντι οὕτως· « Ἡρακλῆς μὲν οὖν ὁ τὴν περὶ τὸν αἴρα κλάσιν τῇ τῶν ὠρῶν περιτροπῇ ποιούμενος, τουτίστι Ἥλιον. Cf. eiaia Joan. Lyd. p. 94 (cf. Müller. Dor. I, 450). Alius, opinor, Nicomachus fuit Pythagoreus, qui de Pythagora quædam scripsit. V. Iamblich. Vit. Pythag. c. 35, § 252. Simplic. in Aristot. De celo p. 123. Nostri Nicomachi nomen fortasse corruptum est in Νίκαρχος ap. Bekker. An. p. 380, 30. Vide Lysimachi fragm. 1.

ΠΕΡΙ ΑΡΧΑΪΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ.

83.

Porphyr. De abstin. II, 55 (et ex eo Euseb. Pr. E. IV, 16. p. 155, D) : Κατέλυσε δὲ καὶ ἰν Ἠλίου (Ἐληθυλίας correx. Fruin.) πόλει τῆς Αἰγύπτου τὸν τῆς ἀνθρωποκτονίας νόμον Ἀμωσις, ὡς μαρτυρεῖ Μανέθως ἰν τῷ Περί ἀρχαΐσμου καὶ εὐσεβείας. Ἐθύοντο δὲ τῇ Ἡρᾷ καὶ ἰδοκιμάζοντο καθάπερ οἱ ζητούμενοι καθαροὶ μόσχοι καὶ συσφραγιζόμενοι· ἐθύοντο δὲ τῆς ἡμέρας τρεῖς, ἀνθ' ὧν κηρίνους ἐκέλευσεν ὁ Ἀμωσις τοὺς ἰσους ἀποτίθεσθαι. Cf. Theodoret. Therap. lib. VII, p. 109. Erravit igitur Herodot. II, 45. V. Movers. Phœniz. I, p. 42.

quidem omnia susins uberiusque persequitur, summam vero Diodorus.

DE FESTIS.

82.

Sciendum est Manethonem in libro De festis dicere Solis defectum malum damnatum hominibus afferre circa ilia et ventrem.

DE PRISCIS MORIBUS DEQUE PIETATE.

83.

Hominum immolandorum consuetudinem in Ilithyæ urbe Ægypti urbe sustulit Amosis, uti testator Manetho in libro, quem De priscis moribus deque pietate scripsit. Immolabantur veru homines Junoni, atque accurate examinabantur uti vituli isti, quos quærebant, pari et sigillo notati. Mactabantur per eundem diem tres, quorum loco cereos jussit Amosis pari numero consecrari.

84.

Id. ibid. p. 380, D : Πολλῶν δὲ λεγόντων εἰς ταῦτα τὰ ζῶα τὴν [τοῦ] Τυφῶνος αὐτοῦ διάρασθαι ψυχὴν, αἰνίττεσθαι δοξείεν ἂν ὁ μῦθος, ὅτι πᾶσα φύσις ἄλογος καὶ θηριώδης τῆς [τοῦ] κακοῦ δαίμονος γέγονε μοίρας, κάκῃον ἐκμειλισσόμενοι καὶ παρηγοροῦντες περιέπουσι ταῦτα καὶ θεραπεύουσιν· ἐν δὲ πολὺς ἐμπίπτῃ καὶ χαλεπὸς αὐχμὸς, ἐπάγων ὑπερβαλλόντως ἢ νόσους ὀλεθρίους ἢ συμφορὰς ἄλλας παραλόγους καὶ ἀλλοχότους, ἕνια τῶν τιμωμένων οἱ ἱερεῖς ἀπάγοντες ὑπὸ σκότους μετὰ σιωπῆς καὶ ἡσυχίας, ἀπειλοῦσι καὶ δεδίττονται τοπρῶτον, ἂν δ' ἐπιμένη, καθιεροῦσι καὶ σφάττουσιν, ὡς δὴ τινεὶ κολασμὸν ὄντε τῷ δαίμονος τοῦτον, ἢ καθαρμὸν ἄλλοκ μέγαν ἐπὶ μεγίστοις· καὶ γὰρ ἰν Ἐλεθυίας πόλει ζῶντας ἀνθρώπους κατεπίμπρασαν, ὡς Μανεθῶς ἱστορεῖ, Τυφωνίου καλοῦντες, καὶ τὴν τέφραν αὐτῶν λιχμῶντες ἠφάνιζον καὶ διέσπειρον. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἰδρᾶτο φανερῶς καὶ καθ' ἕνα καιρὸν ἰν ταῖς κυνάσιν ἡμέραις· αἱ δὲ τῶν τιμωμένων ζώων καθιερούσεις ἀπόρρητοι καὶ χρόνιοι ἀτάκτοι πρὸς τὰ συμπύπτοντα γινόμεναι, τοὺς πολλοὺς λανθάνουσι, πλὴν ὅταν ταφὰς ἔχωσι, καὶ τῶν ἄλλων ἀναδείκνυντες ἕνια πάντων παρόντων συνεμβάλωσιν, οἴόμενοι τοῦ Τυφῶνος ἀντιλυπεῖν καὶ κολοῦειν τὸ ἠδόμενον.

ΠΕΡΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΚΥΦΩΝ.

84.

De cypri confectione scripsisse Manethonem *Mendesium* sacerdotem testis est Suidas v. Μάνεθως. Verum istum *Mendesium* a Nostro non esse diversum recte procul dubio statuunt Fabricius et

84.

Porro quum multi dicant ipsam Typhonis animam in has bestias avolasse : fabulæ involucro tegi hoc potest videri, omnem brutam et belluinam naturam malo genio jure deberi, eumque placantes et demulcentes eos ista colere atque venerari. Magno autem aestu incidente ac molesto, qui ultra modum adducat vel pestilentes morbos, vel alias inusitatas calamitates, sacerdotes quædam eorum quæ coluntur animalium abducentes tacite in tenebras, terrent primum ea minis : sin malum duret, immolant atque mactant : tanquam supplicium aliquod genii hoc si esset, aut alias expiatio magni mali magna. Nam et in Ilithyæ urbe vivos combusserunt homines, ut Manetho scribit, Typhonios appellantes, et cinerem eorum ventilando dissiparunt atque aboleverunt. Verum hoc palam factum est, et certo tempore, diebus canicularibus : consecrationes animalium quæ coluntur occultæ, neque statis fiunt temporibus, et vulgo sunt ignotæ : nisi quod sepulturam Apidis celebrantes,

Bernhardy. --- E Manethone potissimum hauserit Plutarchus De Is. et Osir. c. 80, p. 383, D :

Τὸ δὲ Κύρι, μίγμα μὲν ἑκαίδεκα γενῶν συντιθεμένων ἐστὶ, μέλιτος καὶ οἴνου καὶ σταφίδος καὶ κυπέρου, ῥητίνης τε καὶ σμύρνης καὶ ἀσπαλάθου καὶ σεσίλευς, ἔτι δὲ σχίνου τε καὶ ἀσφάλτου καὶ θρύου καὶ λαπάθου, πρὸς δὲ τούτοις, ἀρχευθίδων ἀμφοῖν (ὧν τὴν μὲν μείζονα, τὴν δὲ ἐλάττονα καλοῦσι) καὶ καρδάμωμου καὶ καλάμου, κτλ. Cf. idem c. 52; Sierb. Thes. v. Κύρι et Kircherus in OEdip. tom. II, p. II, p. 539.

[ΤΑ ΠΡΟΣ ἩΡΟΔΟΤΟΝ.]

85.

Etym. M. v. Λιοντοκόμος : Τὸ λέων παρὰ τὸ λάω, τὸ θεωρῶ· ὄξυδερκέστατον γὰρ τὸ θηρίον, ὡς φησι Μανέθων ἐν τῷ Πρὸς Ἡρόδοτον· ὅτι οὐδέποτε καθεύδει ὁ λέων, τοῦτο δὲ ἀπίθνον. Eustath. ad II. A, 480 : (Τινὲς λέγουσιν) ὅτι ἐκ τοῦ λάω, τὸ βλέπω, γίνεται ὡσπερ ὁ λέων, οὕτω καὶ ὁ λῆς, κατὰ τὸν γραμματικὸν Ὀρον, ὡς ὄξυδερκής, καὶ ὅτι, ὡς φησι Μανέθων ἐν τοῖς Πρὸς Ἡρόδοτον, οὐ καθεύδει ὁ λέων.

Herodotum utpote falsa de rebus Ægyptiis tradentem sæpius a Manethone reprehensum esse testatur Josephus (v. introduct.). Idque passim in Manuscriptis factum esse. Num præterea peculiare opus de Herodoti erroribus a Manethone conscriptum sit vel sub nomine ejus editum sit sciri nequit. De leonibus fabulosa quædam Herodotus tradit III, 108, ut de hoc loco Manetho disputasse possit existimari.

atque illa producentes, quædam omnibus presentibus una in sepulcrum conjiciunt, existimantes hoc pacto se Typhoni voluptatem percipienti vicissim molestiam obijcere, lætillamque ejus infringere.

DE CYPHIORUM PRÆPARATIONE.

84.

Cypri porro, mixtura est sedecim rerum in unum compositarum : mellis, vini, uvæ passæ, cypri, resinæ, myrrhæ, aspalathi, seselis, junci odorati, bituminis, folii ficulni, rumicis, juniperi utriusque (duas enim nominant, majorem ac minorem), cardamomi, et calami.

CONTRA HERODOTUM.

85.

Leo dicitur a voce *lao*, l. e. video; nam visum acutissimum habet animal istud, ut Manetho dicit libro contra Herodotum scripto. Quod autem dicit nunquam dormire leonem, id non est probabile.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

Idem v. Δῶρος : Ἔστι καὶ Καρίας Δῶρος πόλις, ἣν συγκαταλέγει ταῖς πόλεσι ταῖς Καρικαῖς Κράτερος ἐν τῷ Περὶ ψηφισμάτων γ'. « Καρικὸς φόρος Δῶρος, Φασελῖται... » Craterus fortasse urbes Græcas Asiæ minoris, quæ tributum Xerxi expeditionem contra Athenienses molienti solverint, recensuit. Objici huic sententiæ possit, quod uberior ejusmodi de rebus Persarum expositio aliena esse videri debeat ab opere, quod in Atheniensium historia se continuisse consentaneum sit. Nescio igitur an rectius fragmenta libri tertii ad Cimonis tempora referantur. Cimon quum urbes Asiæ minoris ad oram maris Ægæi sitas a Persis in suas partes traduxerit, et inter alia a Phaselitis decem talenta acceperit (Plutarch. Cim. 12), deinde post celeberrimam ad Eurymedontem victoriam etiam Chersonesum totam Atheniensibus subjecerit : omnia quæ ex libro tertio Crateri supersunt, percommode ad hæc tempora, et ad recensionem civitatum, quæ Atheniensibus tum tributum pependerit, referri possunt. Quodsi hoc probaveris, fragmenta 5 et 6 de Themistoclis exilio et de morte Aristidis collocanda sunt ante fragmenta libri tertii, cui ipsi vindicandum foret quod fr. 7 de pace Cimonea legitur.

3.

Idem : Τυρόδιζα, πόλις Θράκης μετὰ Σέρριον. Ἑλλάδικος ἐκ Τυρόδιζαν αὐτὴν φησὶν ἰν Περσικῶν δευτέρῳ. Τὸ ἐθνικὸν δὲ Τυρόδιζαῖος, ὡς Γαζαῖος· νῦν δὲ Τυρόδιζηνολ λέγονται, ὡς Κράτερος ἐν τρίτῳ Περὶ ψηφισμάτων. Tyrodizam in Perinthiorum ditione sitam, Doriscum et Eionem Herodotus VII, 25 narrat ea fuisse Thraciæ loca, quo commeatus exercitui conferri jussit rex Persarum.

E LIBRO QUARTO.

4.

Harpocratio : Ναυτοδίκαι· Αυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλικυδιᾶδην, εἰ γνήσιος ὁ λόγος. Ἀρχὴ τις ἦν Ἀθηναίων οἱ ναυτοδίκαι· Κράτερος γοῦν ἰν τῷ 5 τῶν Ψηφισμάτων φησὶν· « Ἐὰν δὲ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοι γεγωνῶς φρατρῖζη, διώκειν εἶναι τῷ βουλομένῳ Ἀθηναίων, οἷς

2.

Dorus etiam Carie urbs est, quam Inter Caricas urbes recenset Craterus libro tertio De decretis : « Caricum tributum : Dorus, Phaselitæ. »

3.

Tyrediza, Thraciæ urbs post Serrium sita. Hellenicus Rerum Persicarum libro secundo eam Tyrodizam nominal. Gentile Tyrodizeus, similiter ac Gazæus dicitur, esse de-

[ἔξεστιν, ἐν τοῖς ναυτοδίκαις· οἷς δὲ] δίκαι εἶσι [πρὸς τοὺς ξένους] λαγχάνειν τῇ ἔνῃ καὶ νέῃ πρὸς τοὺς ναυτοδίκας. » Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν· « Ἐθέλω βάρβας πρὸς ναυτοδίκας ξένην ἐξαίφνης. »

Κράτερος] χάρτερος in duobus codd. — ἂν δὲ τις ἰ. ἀ. ξένοι] sic etiam Photius qui eadem habet. Apud Harpocrat. unus codex A præbet : ἂν δὲ τις μὴ ἐξ ἀ. ξ. Suidas s. v. Ναυτοδίκαι ita : ἂν δὲ τις ἐξ ἀμφοῖν γένοι — διώκειν εἶναι] εἶναι om. cod. A ; διώκειν δὲ Suidas. — Quæ deinde uncis inclusimus, supplevit Meierus De bon. damn. p. 95. Codices : οἷς δίκαι εἶσι, λαγχάνειν δὲ τῇ ἔνῃ κτλ.

Cf. de nautodicis Pollux VIII, 126 : Οἱ δὲ ναυτοδίκαι ἦσαν οἱ τὰς τῆς ξενίας δίκας εἰσάγοντες. Ad dit : Ἑριστοδίκαι δὲ ἐκαλοῦντο, εἰ τι γρὴ Κρατέρῳ πιστεύειν τῷ τὰ ψηφίσματα συνάγοντι, οἱ μὴ βουλομένοι τὰς δίκας εἰσαγαγεῖν· ἐπεπόλασε δὲ τὸ τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ.

Lexic. Rhetor. p. 283, 3 : Ναυτοδίκαι ἄρχοντες τινὲς εἶσι τοῖς ναυκλήροις δικάζοντες καὶ τοῖς περὶ τὸ ἐμπόριον ἐργάταις. Eadem etiam Suidas l. l. — Hesychius : Ναυτοδίκαι οἱ περὶ τοῦ ἐμπορίου δικασταί, ἐξ ὧν καὶ αἱ τῆς ξενίας ἐκρίνοντο δίκαι. Inter rhetores nautodicas unus memorat Lysias Περὶ ὀνηροσ. ἀδικημ. p. 595. Atque ex iis quæ Schœmannus et Meierus in *Attisch. Prozess* p. 84 sq. exponunt, recte colligitur Philippi et Demosthenis temporibus magistratum hunc jam antiquatum et munera ejus (de quibus cf. Fritschius De Aristophan. Dædal. p. 114) thesmothetis demandata esse. Ceterum ab Solone nautodicas jam institutos esse merito in dubium vocat Schœmannus l. l., monens in ea tempora originem eorum referendam esse, quibus temporii Attici commercia adeo jam accreverant, ut ejusmodi magistratus desiderari deberet. Id vero in Solonis ætatem minime cadit. Ex verbis vero fragmenti nostri, ἂν δὲ τις ἐξ ἀμφοῖν ξένοι γεγωνῶς φρατρῖζη, patet ad obtinendam civitatem tum satis fuisse, si aller parentum Atheniensis fuit, adeoque institutionem nautodicarum antiquiorem esse lege Periclea quæ jussit μόνου Ἀθηναίου εἶναι τοὺς ἰν δυοῖν Ἀθηναίων γεγωνῶτας (Plutarch. Per. 37). Jam quum libro tertio Craterus ngat aut de belli Medici temporibus aut de Cimonis expeditione Persica,

bebat ; dicitur tamen Tyrodizenus, uti apud Craterum libro tertio De decretis.

4

Nautodicæ Athenis magistratus quidam erat, cujus mentionem libro quarto De decretis facit Craterus sic inquiens : « Si quis vero peregrinus ex utroque parente se pro phratore gerat, cum quilibet Atheniensium iudicio apud nautodicas persequi potest. Si quis autem contra peregrinos (mercatores) litiget, actionem Instituat apud nautodicas ultimo die mensis. »

et libro nono adhuc in temporibus belli Peloponnesiaci versetur, sponte nascitur suspicio institutos nautodicas fuisse vel paucis annis post pugnam Salaminiam, vel brevi post pacem Cimoneam quam dicunt, atque fragmentum nostrum ex eo ipso Crateri operis loco. petitum esse, ubi psephisma de creandis nautodicis attulit.

5.

Lexicon Rhetor. ad calc. Photii p. 667, 12 : Εισαγγελία· κατὰ κοινῶν καὶ ἀγράφων ἀδικημάτων· αὕτη μὲν οὖν ἡ Καικιλίου δοξά. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ τετάρτῳ Περὶ νόμων φησὶ γενέσθαι, εἴαν τις καταλύτῃ τὸν δῆμον ῥήτωρ, ἢ μὴ τὰ ἄριστα συμβουλεύῃ [τῷ δήμῳ] χρήματα λαμβάνων, ἢ εἴαν τις προδοῦς χωρίον (φρουρίον Phot.) ἢ ναῦς ἢ πεζὴν στρατιάν, ἢ εἴαν τις εἰς τοὺς πολεμίους ἀφικνῆται [ἀνευ τοῦ πεμφθῆναι παρὰ τοῦ δήμου] ἢ μισθοροῖ παρ' αὐτοῖς ἢ στρατεύηται μετ' αὐτῶν, ἢ δῶρα λαμβάνῃ [ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δήμου]. Συνομολογεῖ δὲ τοῖς ὑπὸ Θεοφράστου (sc. λεγομένοις), δτι Θεμιστοκλέα εἰσήγγειλε κατὰ Κράτερον Λεωδότας Ἀλκμαίωνος Ἀγραυλῆθεν.

Εἰς τοὺς πολεμίους κτλ.] Codex εἰς τ. πολέμους ἀφικνεῖται, ἢ νικοῖ παρ' αὐτοῖς... ἢ δῶρα λαμβάνῃ· συνομολογεῖ δὲ τ. ὑ. Θεοφράστου εἰτε Θεμιστοκλέα εἰσαγγέλ. ἢ εἰσήγγειλε κρατερός Λεωδότης κτλ. Emendavit et supplevit Meierus ad h. I., qui « Partem supplementorum, inquit, Polluci VIII, 52 debeo, qui quum etiam ipse sua se ab Theophrasto mutuatum esse profiteatur, alter ex altero grammatico redintegrari potest. Apud Pollucem igitur hæc leguntur : Ἐγίνοντο δὲ εἰσαγγελίαι κατὰ (ita enim scribendum est, quum in libris καὶ aut ante εἰσαγγέλ. aut ante κατὰ interponatur) τῶν καταλυόντων τὸν δῆμον ῥητόρων ἢ μὴ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ λεγόντων, ἢ πρὸς τοὺς πολεμίους ἀνευ τοῦ πεμφθῆναι ἀπελθόντων, ἢ προδόντων φρουρίον ἢ στρατιάν ἢ ναῦς, οἷς Θεόφραστος ἐν τῷ (scribendum aut ἐν τοῖς, aut ἐν τῷ δ') Περὶ νόμων. Reliqua supplementa semet ipsa tuebuntur; sic ἐπὶ βλάβῃ τοῦ δήμου ex Demosth. Mid. p. 551, 22 adjicienda putavi, quod, etsi Demosthenes De fals. leg. p. 343, 9 auctor est lege cautum fuisse ἀπλῶς μηδ' αὐτῶς δῶρα λαμβάνειν, ne quis omnino dona acciperet, id quod, si quidem non plane falsus est Demosthenes, ad oratores tantum

et legatos pertinuisse videtur (cf. De lit. Attic. p. 353), εἰσαγγελία tamen acceptorum donorum causa vix aliter institui poterat, nisi ea viderentur in perniciem reipublicæ accepta esse. Mox scribendum esse συνομολογεῖ δὲ etc. (v. supra) jam significavi in commentatione De ostracismo. — Cf. Plutarch. Themist. c. 23 : Ὁ δὲ γραψάμενος αὐτὸν (Themistoclem) Λεωδότης ἦν Ἀλκμαίωνος Ἀγραυλῆθεν. Alcmaeonem, non Alcmaeonis filium, inter accusatores Themistoclis nominat Plutarch. in Aristid. c. 25 et in Moral. p. 805, C.

5 a.

Apud Aristophan. Eccles. v. 1089 juvenis qui a duabus simul vetulis ad coltum sollicitatus huc illuc trahitur, ait : Τοῦτ' ἐστὶ τὸ πρῶγμα κατὰ τὸ Καννώνου ψήφισμα, βινεῖν δαί με διαλελημένον. Scholiasta ad verba κατὰ τὸ Καννώνου notat hæc : Ψήφισμα γεγράφει καταχόμενον ἐκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι τὸν κατ' εἰσαγγέλιαν κρινόμενον· Κράτερος (Κρατῖνος libri) δὲ καὶ πρὸς κλεψύδραν κελεύσαι· Ξενοφῶν δὲ εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθέντα ἀποθανεῖν καὶ τὴν οὐσίαν ἀπολέσαντα.

Pro τὸν κρινόμενον in Aldina est τὸν ἀποκρινόμενον. Hucusque scholiastam exscripsit Suidas v. Εἰσαγγελία. Quæ sequuntur ap. schol. Κρατῖνος δὲ κτλ. non habet codex Ravennates. Κράτερος pro Κρατῖνος reponendum esse suspicatur Dindorfius. Recte procul dubio. Sic etiam apud Harpocrationem v. Ἀρκατῦσαι Crateri et Cratini nomina confunduntur. — Quis fuerit ille Cannonus non liquet. Psephisma quum ad εἰσαγγελίας pertinere, cum iis quæ sequente fragmento leguntur conjungendum est. De re ita habet Xenophon Hell. I, 7, 20 : Ἴστε δὲ, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, πάντες, δτι τὸ Καννώνου (Καννώνου cod. Paris.) ψήφισμά ἐστιν ἰσχυρότατον, δ κελεύει, εἴαν τις τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῇ, δεδεμένον ἀποδικεῖν ἐν τῷ δήμῳ· καὶ εἴαν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα εἰς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι· τὰ δὲ χρήματα αὐτοῦ δήμευθῆναι, καὶ τῆς θιοῦ τὸ ἐπιδέκατον εἶναι. Hesychius Aristophanis verba respiciens : Καννώνου (sic) ψήφισμα. Εἰσήγγειλε γὰρ οὗτος ψήφισμα, ὥστε διεληγμένους τοὺς κρινόμενους ἐκατέρωθεν ἀπολογεῖσθαι. Hæc simplicissime Morus interpretatur dicens cautum fuisse, ut reus causam diceret

5.

Theophrastus libro quarto De legibus ait εἰσαγγελίαν institui si rhetor aliquis statum reip. popularem evertere studeat non optima populo persuadens quod pecunia se corrumpi passus sit, vel si quis castellum vel classem vel pedestrem exercitum prodiderit, vel ad hostes se conferat, populo non jubente, vel mercede ab hostibus conductus militiam cum his faciat, vel si quis dona in reip. damnorum recipiat. Consentit cum his quod in Themistoclem εἰσαγγε-

lias actionem instituit, Cratero teste, Leobatas Alcmaeonis filius ex Agraulo demo.

5 a.

Cannonus decretum acriserat, ut utrimque prehensus se purgaret qui εἰσαγγελίας iudicio teneretur. Craterus etiam addit jussisse eum ut orationes eorum ad clepsydrum fierent. Xenophon denique dicit condemnatos ex hoc decreto in barathrum deijci et bona eorum publicari.

prehensus, hoc est, adstantibus utrimque, qui manus vel ei injicere minarentur, vel vinctum tenerent. Qui sensus ad Aristophanis verba transferri commodè potest, neque aliam explicationem admittunt verba scholiastæ κατεχόμενον ἑκατέρωθεν. Contra Brunckius et Schneiderus ad Xenoph. l. l. ita statuunt. Juvenem apud Aristophanem, aiunt, significare rem ita transigendam esse ex decreto Cannoni, ut utrique mulieri separatim morigeretur. Cannoni nempe decreto cautum fuisse, ut singulorum seorsim causa cognosceretur, si plures simul ejusdem criminis accusarentur. Scholiastam a sensu decreti aberrasse, aut verba ejus vitiata esse. Docere hoc locum Hesychii, qui ipsa verba decreti servasset, ut ex vocabulo διαληγμένου cognoscatur, quod etiam Comicus exhibeat. [Ex comico etiam Hesychius sumere potuit.] Hesychium præterea recte monere de pluribus simul accusatis loqui decretum; male contra unum reum nominare scholiastem et verbum διαληγμένου pessime explicare κατεχόμενον; nam alterum verbum ἑκατέρωθεν in ipso decreto fuisse videri [quonam sensu?] ideoque retentum ab Hesychio. Recte Xenophontem infra § 37 explicare διαληγμένους κρίνεσθαι per κρίνεσθαι δίχα ἕκαστον. Igitur sancitum fuisse decreto, ut si quis τὸν τῶν Ἀθηναίων δῆμον ἀδικῆ, ejusmodi reus vinctus in iudicium duceretur, ibique causam diceret: ut, si forte plures ejusdem criminis publici rei agerentur, non omnes simul judicarentur, sed singuli suam quisque causam dicerent. Hæc Schneiderus, cujus sententia uno fulcro nititur verbis Xenophontis I, 7, 34, ubi post recitatam Euryptolemi accusationem pergunt scriptor: Τοῦτ' εἰπὼν Εὐρυπτόλεμος, ἔγραψε γνώμην κατὰ τὸ Καννῶνου ψήφισμα κρίνεσθαι τοὺς ἀνδρας, δίχα ἕκαστον· ἢ δὲ τῆς βουλῆς ἦν, μιᾷ ψήφῳ ἅπαντας κρίνειν. At vero Cannoni decretum h. l. non ita memorat, ut hujus auctoritate δίχα ἕκαστον κρίνεσθαι significet: sed quoniam orator initio orationis suæ dixerat se quidem postulare, ut duces illi judicentur ex Cannoni decreto (quod supra Xenophontis verbis dedimus), neque tamen se refragari, si qui mallent judicari illos ex ea lege, quæ de sacrilegis

et proditoribus lata sit, ex qua condemnati extra Atticam sepeliendi et bona eorum publicanda sint: propterea Euryptolemus rogationem deinceps scribens expresse memoravit se ex Cannoni decreto (non ex lege proditorum) cum reis agendum esse censere. Quod vero addit δίχα ἕκαστον, non psephismatis jussu, sed e sua sententia addit. Nam etiam e lege proditorum καθ' ἕνα ἕκαστον κρίνεσθαι voluit. Hanc sententiam, non ψηφίσματος jussum senatus impugnavit, et impugnare poterat. Ita enim § 23 ait: Τούτων (sc. τῶν νόμων, τοῦ Ἰπὶ Ἱεροσούλοις καὶ προδόταις et τοῦ ἐκ Καννῶνου ψηφίσματος) ὑποτέρῳ βούλεσθε, ὧ ἀνδρες Ἀθηναῖοι, τῷ νόμῳ κρίνεσθωσαν οἱ ἀνδρες καθ' ἕνα ἕκαστον. Igitur nihil ego video cur verba scholiastæ corrupta esse vel ipsum scholiastam errasse censeamus.

6.

Plutarchus Aristid. c. 26: Τελευτῆσαι δ' Ἀριστείδην οἱ μὲν ἐν Πόντῳ φασὶν ἐκπλεύσαντα πράξεων ἕνεκα δημοσίων, οἱ δ' Ἀθήνησι γῆρα τιμώμενον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Κράτερος δ' ὁ Μακεδῶν τοιαῦτά τινα περὶ τῆς τελευτῆς τοῦ ἀνδρὸς εἶρηκε. Μετὰ γὰρ τὴν Θεμιστοκλέους φυγὴν φησὶν ὡς περ ἐξυβρίσαντα τὸν δῆμον ἀναφῦσαι πλῆθος συκοφαντῶν, οἱ τοὺς ἀρίστους καὶ δυνατωτάτους ἀνδρας διώκοντες ἐπέβαλλον τῷ φθόνῳ τῶν πολλῶν ἐπαιρομένων ἐπ' εὐτυχίας καὶ δυνάμεως. Ἐν τούτοις καὶ Ἀριστείδην ἀλῶναι δωροδοκίας, Διοφάντου τοῦ Ἀμφιτροπῆθεν κατηγοροῦντος, ὡς, ὅτε τοὺς φόρους ἔπραττε, παρὰ τῶν Ἰώνων γρήματα λαβόντος, ἐκτίσαι δ' οὐκ ἔχοντα τὴν καταδίκην πενήτηντα μῶν οὔσαν ἐκπλεύσαι καὶ περὶ τὴν Ἰωνίαν ἀποθανεῖν. Τούτων οὐδὲν ἔγγραφον ὁ Κράτερος τεκμήριον παρέσχε, οὔτε δίκην οὔτε ψήφισμα, καίπερ εὐθὺς ἐπιεικῶς γράφειν τὰ τοιαῦτα καὶ παρατίθεσθαι τοὺς ἱστοροῦντας. Οἱ δ' ἄλλοι πάντες, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ὅσοι τὰ πλημμεληθέντα τῷ δήμῳ περὶ στρατηγῶς διεξέλασι, τὴν μὲν Θεμιστοκλέους φυγὴν καὶ τὰ Μιλτιάδου δεσμὰ καὶ τὴν Περικλέους ζημίαν καὶ τὸν Πάχητος ἐν τῷ δικαστηρίῳ θάνατον ἀνελόντος αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος, ὡς ἠλίσχετο, καὶ πολλὰ τοιαῦτα συναγοῦσι καὶ θρυλοῦσιν, Ἀριστείδου δὲ τὸν μὲν ἐξοστρακισμόν παρατίθενται, καταδίκης δὲ τοιαύτης οὐδαμῶ μνημονεύουσι. In rationes hujus

6.

Mortuum Aristidem alii in Ponto peribent, quod eo negotiorum publicorum causa navigasset; alii Athenis exacta actate, et in honore admirationeque civium habitum. Craterus Macedo de obitu ejus hæc tradidit. Post mulctatum exilio Themistoclem, libidine elatum populum calumniatorum excitasse turbam, qui potentissimos et optimos viros reos dicerent, eosque multitudinis rebus secundis et potentia superbientis invidia vexandos objicerent. Inter hos Aristidem quoque Diophanto Amphitropensi accusante, quasi in pen-

sione exigenda ab Ionibus pecunia se esset passus corrumpi, damnatum fuisse pœnis quinquaginta: quibus quum non esset solvendo, navigasse et in Ionia fato concessisse. De his Craterus neque scriptum aliquod documentum, neque iudicium, neque decretum affert, solitus alioquin haud indiligenter ea apponere, citatis etiam auctoribus. At reliqui fere omnes, quotquot populi in duces peccata literis mandarunt, illi exilium Themistoclis, Miltiadis vincula, mulctam Periclis, Pachetis (qui in curia ut damnatus est, ante tribunal manus sibi attulit) mortem, multaque id generis alia colligunt et celebrant: Aristidis vero exilium quidem

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

πρὸς τὸν δῆμον ἐν Σάμῳ στρατηγῶν ὥστε ἐψηφίσαστο κατ' αὐτοῦ ὁ δῆμος δημόσια εἶναι τὰ Φρυγίῳ χρήματα καὶ τῆς θεοῦ τὸ δέκατον μέρος, καὶ τὴν οἰκίαν κατασκάφθαι αὐτοῦ, καὶ ἄλλα πολλά κατ' αὐτοῦ ἔγραψεν ἐν στήλῃ χαλκῇ. Præ ceteris adi Lycargum Or. c. Leocrat. p. 218 R., qui potiora psephismatis capita uberius recenset. Cf. Lysias C. Agorat. p. 492; Thucyd. VIII, 92, 2, ibique interpretes. Ceterum verba Δίδυμος καὶ Κράτ. φασιν negligenter enuntiata fuerint, neque Craterus de loco Aristophanis disputasse, sed Didymus de eo disputans Craterum citasse videtur.

12.

Harpocratio: Νύμφαιον. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος φησὶ « Νύμφαιον τὸ ἐν Πόντῳ. » Κράτερος δὲ ἐν θ' τῶν Ψηφισμάτων φησὶν ὅτι Ἀθηναῖοις τὸ Νύμφαιον ἰκέλει τάλαντον. Eadem Photius et Suidas. De situ Nymphæi v. Artiani Peripl. Ponti Eux. c. 13, 4. Æschines C. Ctesiphont. § 171 p. 431: Γύλων (avus maternus Demosthenis)... προδοὺς τοῖς πολεμοῖς Νύμφαιον τὸ ἐν τῷ Πόντῳ, τότε τῆς πόλεως ἐξούσης τὸ χωρίον τοῦτο, φυγὰς ἀπ' εἰσαγγελίας ἐκ τῆς πόλεως ἐγένετο, θανάτου καταγνωσθέντος αὐτοῦ, τὴν κρίσιν οὐχ ὑπομείνας. Hanc ipsam historiam Craterus l. 1. tractaverit. Certe tempora in quibus liber bonus Ψηφισμάτων versatur, non repugnant. Multaque annis 412 et 411 circa Pontum erant Atheniensium negotia.

13 et 14.

Stephanus Byz.: Ἀρταῖα. Ἔστι καὶ Ἀρταίου τεῖχος πολίχνη ἐπὶ τῷ Ῥυνδακῶ ποταμῷ, ὡς Κράτερος ἐννάτῳ Περὶ ψηφισμάτων. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρταίοταιχίτης.

14.

Stephan. Byz.: Ληψήμανδος, πολίχνη Καρίας, τὸ

tum dux turpiter sefellit in populum. Quare decrevit populus ut bona ejus publicarentur, decimaque eorum deæ dedicaretur, domus ejus solo æquaretur; alia præterea multa in eum stelaæ æneæ inscripserunt.

12.

Craterus libro nono Decretorum ait Nymphæum in Ponto situm Atheniensibus talentum pependisse.

13 et 14.

Artæi murus, oppidum ad Rhyndacum fl. Craterus libro IX Decretorum.

Lepsemandus, Caria oppidum. Gentile Lepsemandensis, ut Craterus nono De decretis.

15.

Atticus vicinus. Hoc proverbium originem ducit ab Atheniensibus coloniis, qui Albenis in Samum insulam ducti sunt. Adventantes enim sedemque ibi sigentes indigenas omnes expulerunt.

ἐθνικὸν Ληψήμανδός. Κράτερος ἐννάτῳ Περὶ ψηφισμάτων. Cf. Plinius H. N. V, 31, 36.

15.

Zenobius II, 28: Ἀττικὸς πάροικος· Δοῦρις (fr. 68)... Κράτερος δὲ ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον πεμφθέντων Ἀθήνηθεν ἐποίκων τὴν παροιμίαν εἰρησθαι (φησὶν)... Ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς Σάμον καὶ ἐκεῖ κατοικήσαντες τοὺς Ἰγχωρίου ἐξέωσαν. Olymper. 107, 1. Cf. Heraclid. Pont. fr. 10, 6.

16.

Stephan. Byz.: Χαλκητόριον, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Χαλκητορεύς. Ἀπολλόδωρος τετάρτῳ Χρονικῶν μεθ' οὗ Χαρίδημος ἦν φυγὰς Χαλκητορεύς. Κράτερος δὲ ἐν τῷ Περὶ ψηφισμάτων Χαλκήτορας αὐτοὺς φησὶ.

Idem v. Χαλκεῖα: Ἔστι καὶ Καρίας Χαλκεῖα, ἧς τὸ ἐθνικὸν Χαλκειάτης, ὡς Κρατέρῳ δοκεῖ.

17.

Harpocratio: Ἀρκεῦσαι Λυσίας ἐν τῷ Ἵπὲρ Φρυγίου θυγατρὸς, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ. Τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὰ προκείμενα εἴρηται παρὰ τε ἄλλοις καὶ Κρατέρῳ (sic Mausacus; κρατίνῳ libri) ἐν τοῖς Ψηφισμασιν. Ὅτι δὲ αἱ ἀρκευόμεναι παρθένοι ἀρκτοὶ καλοῦνται, Εὐριπίδης Ὑψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης Λημνίοις καὶ Λυσιστράτῃ.

18.

Phlegon. Mir. c. 32: Κράτερος δὲ φησὶν, ὁ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως ἀδελφός, γινώσκειν τινὰ ἄνθρωπον, ὃν ἐν ἑπτὰ ἔτεσιν παιδὰ γενέσθαι καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα καὶ γέροντα, καὶ γήμαντα καὶ παιδοποιήσάμενον ἀποθανεῖν.

16.

Chalceatorum, Cretæ urbs, ejus civis Craterus in libris De decretis Chalceores dicit.

Chalcea, Cariae urbs; ejus gentile Chalceates, ut Cratero videtur.

17.

Ἀρκεῦσαι. Lysias in oratione Pro Phrynichi filia (si modo genuina oratio est) de virginibus dicit, quæ ante nuptias Dianæ Munychiæ vel Brauronis initiantur. Congrua his tum apud alios leguntur tum apud Craterum in Decretis. Ipsas etiam virgines initiatas ἀρκτους appellari testantur Euripides in Hypsipyle, et Aristophanes in Lemniis et Lysistrata.

18.

Craterus, Antigoni regis frater, nosse se hominem aliquem dicit, qui intra septem annorum spatium et puer et juvenis et vir et senex fuisset, et uxore ducta, genitisque liberis diem obisset.

PERSÆUS CITTIENSIS.

Suidas : Περσαῖος, Κιττιεύς, φιλόσοφος στωικός. Ἐπεκλήθη δὲ καὶ Δωρόθεος. Ἦν δὲ ἐπὶ τῶν χρόνων Ἀντιγόνου τοῦ Γονατᾶ υἱοῦ Δημητρίου, μαθητῆς Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου. Ἱστορίαν (Ἐγράψεν Ἱστορίαν Eudoc. p. 362).

Diogen. L. VII, 36 : Μαθηταὶ δὲ Ζήνωνος πολλοὶ μὲν, Ἰνδοῖοι δὲ Περσαῖος Δημητρίου Κιττιεύς, ὃν οἱ μὲν γινώσκον αὐτοῦ, οἱ δὲ οὐκ ἐπέγνωσαν τῶν εἰς βιβλιογραφίαν πεμπομένων αὐτῷ παρὰ Ἀντιγόμου, οὗ καὶ τροφεὺς ἦν τοῦ παιδὸς Ἀλκυονίδος... Βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρεται τὰδε· Περὶ βασιλείας. Πολιτεία Λακωνική. Περὶ γάμου. Περὶ ἀσεβείας Θυέστης. Περὶ ἐρώτων. Προτρεπτικοί. Διτριβῶν, Χρειῶν τέσσαρα. Ἀπομνημονεύματα. Πρὸς τοὺς Πλάτωνος νόμους ἐπτὰ.

Idem VII, 6 : Ἠκμαζε (Περσαῖος) κατὰ τὴν τριχοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα (260), ἤδη γέροντος ὄντος Ζήνωνος (cf. Clinton. F. II. II, p. 368). — Vit. Arat. III, p. 58, 16 ed. Westerm. : Παρ' αὐτῷ (Antigono Gon.) διέτριβεν Περσαῖος στωικός. Ibid. p. 60, 10 : Σχολάσας Ἄρπτος Περσαίῳ τῷ φιλοσόφῳ Ἀθήνησι καὶ συνελθὼν αὐτῷ εἰς Μακεδονίαν μεταπεμφθέντι ὑπ' Ἀντιγόμου. Ælian. V. II. III, 17 : (Περσαῖος) Ἀντίγονον ἐπαίδευσεν. Multum apud regem Persæus valuit : nam Acrocorinthi custodiæ ab eo præfectus est, testantibus Athenæo p. 162, D, et Plutarcho Arat. c. 13. Arce ab Arato capta (Ol. 134, 1) interfectus est sec. Pausaniam VII, 8, 3; II, 8, 4; fuga evasit, sec. Plutarch. Arat. 23. Plura de moribus philosophi, qui Stoicorum severitatem parum decebant, vide ap. Diog. L., Plutarch. l. l. et ap. Athen. p. 162, B et 607, A (quibus locis laudantur Persæi Συμποτικά ὑπομνήματα, quæ eadem laudat Diog. VII, 1) et Themist. Orat. p. 358 et p. 450. Cf. Gellius N. A.

VII, 36; Suidas v. Ἐρυαγόρας (μαθητῆς Περσαίου); Menagius ad Diog. l. l. (quibus adde II, 61; VII, 120 VII, 18); Jonsius; I, 2, 2; Hemsterhus. ad Callimach. ed. Ernest. p. 590 sq. — Uberius hæc persequi nihil attinet ad nos, qui eatenus mentionem Persæi non prorsus omittendam duximus, quatenus de Republica Spartanorum librum condidit, quem duobus Athenæus locis commemorat.

ΛΑΚΩΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

1.

Athen. IV, p. 140, B : Ἀλλὰ μὲν οὐδ' ὀρθαγορίσκοι λέγονται, ὡς φησὶν ὁ Πολέμων, οἱ γαλαθῆνοὶ χοῖροι, ἀλλ' ὀρθραγορίσκοι, ἐπεὶ πρὸς τὸν ὄρθρον πιπράσκονται, ὡς Περσαῖος Ἱστορεῖ ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ, καὶ Διοσκουρίδης ἐν δευτέρῳ Πολιτείᾳ, καὶ Ἀριστοκλῆς ἐν τῷ προτέρῳ καὶ οὗτος τῆς Λακωνικῆς πολιτείας.

2.

Athen. IV, p. 140, D : Περὶ δὲ τῶν ἐπαίχλων Περσαῖος ἐν τῇ Λακωνικῇ πολιτείᾳ οὕτως γράφει· « Καὶ εὐθὺς τοὺς μὲν εὐπόρους ζῆμιοὶ εἰς ἐπαίχλα· ταῦτα δ' ἐστὶ μετὰ δεῖπνον τραγήματα· τοῖς δ' ἀπόροις ἐπιτάττει κάλαμον ἢ στιβάδα ἢ φύλλα ὀάρνης φέρειν, ὅπως ἔχωσι τὰ ἐπαίχλα κάπτειν μετὰ δεῖπνον. Γίνεται γὰρ ἄλφιτα ἐλαίῳ ἐρραμένα, τὸ δ' ὄλον ὡσπερ πολίτευμά τι τοῦτο δὴ συνίσταται μικρόν. Καὶ γὰρ ὅστις δειπνῶν κατακαῖσθαι ἢ δεύτερον, ἢ ἐπὶ τοῦ σκιμποδίου καθῆσθαι, πάντα τοιαῦτα ποιῶσιν εἰς ἐπαίχλα. » Τὰ ὅμοια Ἱστορεῖ καὶ Διοσκουρίδης.

Persæi nomen Jonsius reponi voluit ap. Athen. IV, p. 141, B pro Σκῆτος, quo loco nunc legitur Σκῆτος.

1.

Non *orthagorisci*, ut ait Polemo, vocantur lactantes porcelli, sed *orthragorisci*, quia πρὸς τὸν ὄρθρον, *sub diluculum*, veniant, ut Persæus ait in Lacedæmoniorum republica et Dioscorides libro Reipublicæ secundo, et Aristocles in primo eorum, quos et ipse de Lacedæmoniorum rep. scripsit.

2.

De *epactis* Persæus in Lacedæmoniorum republica sic

scribit : « Et statim ille opulentos mulctat pecunia ad epactorum sumptus conferenda : sunt autem epacta post cenam bellaria : Inopibus vero imperat arundinem aut frondes conferre, aut lauri folia, quibus uterentur ad voranda epacta : sunt enim (epacta) polenta oleo rigata. Omnino vero est hæc veluti parvæ ejusdam reipublicæ administratio. Nam et quem oporteat primo aut secundo loco discumbere aut in lectulo sedere, omnia talia curant in epactis. »

πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐν Σάμῳ στρατηγῶν ὥστε ἐψηφίσαστο κατ' αὐτοῦ ὁ δῆμος δημόσια εἶναι τὰ Φρυγίχου γρῆματα καὶ τῆς Θιοῦ τὸ δέκατον μέρος, καὶ τὴν οἰκίαν κατασκάφθαι αὐτοῦ, καὶ ἄλλα πολλὰ κατ' αὐτοῦ ἔγραψεν ἐν στήλῃ χαλκῇ. Præ ceteris adi Lycurgum Or. c. Leocrat. p. 218 R., qui potiora psephismatis capita uberius recenset. Cf. Lysias C. Agorat. p. 492; Thucyd. VIII, 92, 2, ibique interpretes. Ceterum verba Δίδυμος καὶ Κράτ. φασιν negligenter enuntiata fuerint, neque Craterus de loco Aristophanis disputasse, sed Didymus de eo disputans Craterum citasse videtur.

12.

Harpocration : Νύμφαιον. Αἰσχίνης ἐν τῷ Κατὰ Κτησιφῶντος φησὶ « Νύμφαιον τὸ ἐν Πόντῳ. » Κράτερος δὲ ἐν θ' τῶν Ψηφισμάτων φησὶν ὅτι Ἀθηναῖοις τὸ Νύμφαιον ἐπέλει τάλαντον. Eadem Photius et Suidas. De situ Nymphæi v. Arriani Peripl. Ponti Eux. c. 13, 4. Æschines C. Ctesiphont. § 171 p. 431 : Γύλιον (avus maternus Demosthenis)... προδοῦς τοῖς πολεμίοις Νύμφαιον τὸ ἐν τῷ Πόντῳ, τότε τῆς πόλεως ἐχούσης τὸ χωρίον τοῦτο, φυγὰς ἀπ' αἰσαγγελίας ἐκ τῆς πόλεως ἐγένετο, θανάτου καταγνωσθέντος αὐτοῦ, τὴν κρίσιν οὐχ ὑπομείνας. Hanc ipsam historiam Craterus l. I. tractaverit. Certe tempora in quibus liber nonus Ψηφισμάτων versatur, non repugnant. Multaque annis 412 et 411 circa Pontum erant Atheniensium negotia.

13 et 14.

Stephanus Byz. : Ἀρταῖα. Ἔστι καὶ Ἀρταίου τεῖχος πολίχμιον ἐπὶ τῷ Ῥυνδακῷ ποταμῷ, ὡς Κράτερος ἐννάτῳ Περὶ ψηφισμάτων. Τὸ ἔθνικόν Ἀρταιστεχίτης.

14.

Stephan. Byz. : Ἀψημανδός, πολίχμιον Καρίας, τὸ

ἔθνικόν Ἀψημανδός. Κράτερος ἐννάτῳ Περὶ ψηφισμάτων. Cf. Plinius H. N. V, 31, 36.

15.

Zenobius II, 28 : Ἀττικὸς πάροικος Λαῶρις (fr. 68)... Κράτερος δὲ ἀπὸ τῶν εἰς Σάμον πεμφθέντων Ἀθήνηθεν ἐποίχων τὴν παροιμίαν εἰρησθαι (φησὶν)... Ἀττικοὶ γὰρ μεταπεμφθέντες εἰς Σάμον καὶ ἐκαὶ κατοικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους ἐξέωσαν. Olymp. 107, 1. Cf. Heraclid. Pont. fr. 10, 6.

16.

Stephan. Byz : Χαλκητόριον, πόλις Κρήτης. Ὁ πολίτης Χαλκητορεύς. Ἀπολλόδωρος τετάρτῳ Χρονικῶν μεθ' οὗ Χαρίδημος ἦν φυγὰς Χαλκητορεύς. Κράτερος δὲ ἐν τῷ Περὶ ψηφισμάτων Χαλκήτορας αὐτοῦ φησὶ.

Idem v. Χαλκιῖα : Ἔστι καὶ Καρίας Χαλκιῖα, ἥς τὸ ἔθνικόν Χαλκιιάτης, ὡς Κράτερος δοκεῖ.

17.

Harpocratio : Ἀρκετῦσαι Λυσίας ἐν τῷ Ἵπερ Φρυγίχου θυγατρὸς, εἰ γνήσιος, τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθένους τῇ Ἀρτέμιδι τῇ Μουνυχίᾳ ἢ τῇ Βραυρωνίᾳ. Τὰ δὲ συντείνοντα εἰς τὰ προκείμενα εἴρηται παρὰ τε ἄλλοις καὶ Κρατέρῳ (sic Mausacus; κρατῆν libri) ἐν τοῖς Ψηφισμασιν. Ὅτι δὲ αἱ ἀρκετεύμεναι παρθένοι ἀρκτοικαλοῦνται, Εὐριπίδης Ἵψιπύλῃ, Ἀριστοφάνης Ἀημιόλις καὶ Λυσιστράτῃ.

18.

Phlegon. Mir. c. 32 : Κράτερος δὲ φησὶν, ὁ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως ἀδελφός, γινώσκων τινὰ ἄνθρωπον, ὅν ἐν ἐπτά ἔτεσιν παῖδα γενέσθαι καὶ μετρίχιον καὶ ἄνδρα καὶ γέροντα, καὶ γήμαντα καὶ παιδοποιησάμενον ἀποθανεῖν.

18.

Chalcetorium, Cretæ urbs, ejus cives Craterus in libris De decretis Chalceores dicit.

Chalcea, Carizæ urbs; ejus gentile Chalceates, ut Cratero videtur.

17.

Ἀρκετῦσαι. Lysias in oratione Pro Phrynichi filia (si modo genuina oratio est) de virginibus dicit, quæ ante nuptias Dianæ Munychiæ vel Brauronis initiantur. Congrua his tum apud alios leguntur tum apud Craterum in Decretis. Ipsas etiam virgines initiatas ἀρκτους appellari testantur Euripides in Hypsipyle, et Aristophanes in Lemnais et Lysistrata.

18.

Craterus, Antigoni regis frater, noxæ se hominem aliquem dicit, qui intra septem annorum spatium et puer et juvenis et vir et senex fuisset, et uxore ducta, genitricque liberis diem obiisset.

tum dux turpiter sefellit in populum. Quare decrevit populus ut bona ejus publicarentur, decimaque eorum deæ dedicaretur, domus ejus solo æquaretur; alia præterea multa in eum stelæ æneæ inscripserunt.

12.

Craterus libro nono Decretorum ait Nymphæum in Ponto situm Atheniensibus talentum perpendisse.

13 et 14.

Artæi murus, oppidum ad Rhyndacum fl. Craterus libro IX Decretorum.

Lepæmandus, Carizæ oppidum. Gentile Lepæmandensis, ut Craterus nono De decretis.

15.

Atticus vicinus. Hoc proverbium originem ducit ab Atheniensibus colonis, qui Athenis in Samum insulam ducti sunt. Adventantes enim sedemque ibi figentes indigenas omnes expulerunt.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies

DEMETRIUS BYZANTIUS.

Diogenes L. V, 83 : Ἐβδόμος (sc. Δημήτριος) Βυζάντιος (*), ἰν τρισκαίδεκα βιβλίοις γεγραφώς τὴν Γαλατῶν διάβασιν ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀσίαν, καὶ ἐν ἄλλοις ὁκτώ τὰ Περὶ Ἀντίοχον καὶ Πτολεμαίου καὶ τὴν Λιβύης ὑπ' αὐτῶν διοίκησιν.

(*) Distingendus ab eo *Demetrius Byzantius peripateticus*, quem tertium inter varios Demetrios ponit Laertius. Ad hunc refero Περὶ ποιημάτων libros quos laudat Athenæus X, p. 452, D : Καὶ τὰ Πυθαγόρου δὲ αἰνίγματα τοιαῦτά ἐστιν, ὡς φησὶ Δημήτριος ὁ Βυζάντιος ἐν τετάρτῳ Περὶ ποιημάτων : « Καρδίαν μὴ ἐσθίειν » ἀντὶ τοῦ, ἀλυπίαν ἀσχεῖν. « Πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεῖν » ἀντὶ τοῦ τεθυμωμένον ἄνδρα μὴ ἰριδαίνειν. Πῦρ γὰρ ὁ θυμὸς, ἡ δὲ ἔρις μάχαιρα. « Ζυγὸν μὴ ὑπερβάνειν » ἀντὶ τοῦ πάσῃ πλεονεξίᾳ φεύγειν καὶ στυγεῖν, ζητεῖν δὲ τὸ ἴσον. « Λεωφόρους ὁδοὺς μὴ στείχειν » ἀντὶ τοῦ γνώμῃ πολλῶν μὴ ἀκολουθεῖν· εἰκὴ γὰρ ἕκαστος ὃ τι ἂν εὖζη ἀποκρίνεται. Τὴν δ' εὐθείαν ἀγειν, ἡγεμόνι χρώμενον τῷ νόμῳ. « Μὴ καθῆσθαι ἰπὶ χοίρικα, » ἀντὶ τοῦ μὴ σκοπεῖν τὰ ἐφ' ἡμέραν, ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν αἰεὶ * * * προσδέχεσθαι. Ὅρια γὰρ καὶ πέρας ζωῆς ὁ θάνατος· τοῦτον οὖν οὐκ ἐξ μετὰ λύπης καὶ φροντίδος προσίεσθαι. Idem XII, p. 548, D : Δημήτριος δὲ ὁ Βυζάντιος ἐν τετάρτῳ Περὶ ποιημάτων « Γοργίας (φησὶν) ὁ Λεοντίνος ἐρωτηθεὶς, τί αὐτῷ γέγονεν αἴτιον τοῦ βιώσαι πλείω τῶν ἑκατὸν ἐτῶν, ἔφη, τὸ μηδὲν πώποτε ἑτέρου ἐνεκεν πεποιημέναι. Idem XIV, p. 638, B : Ἐκάλουν δὲ καὶ χορηγοὺς, ὡς φησὶν ὁ Βυζάντιος Δημήτριος ἐν τετάρτῳ Περὶ ποιημάτων, οὐχ ὡσπερ νῦν, τοὺς μισθουμένους τοὺς χοροὺς, ἀλλὰ τοὺς καθηγουμένους τοῦ χοροῦ, καθάπερ αὐτὸ τοῖσιμα σημαίνει. Pars librorum de poetis et poeticis eruta est Herculani. V. Volum. Hercul. Ox. tom. I, p. 106 seq.

Ex eodem vel ex alio ejusdem opere hausit Diogenes Laert. V, 20, de Socrate : Κρίτωνά δ' ἀναστῆναι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου καὶ παιδεύσαι, τῆς κατὰ ψυχὴν χάριτος ἐραστήντα Δημήτριος φησὶν ὁ Βυζάντιος. Γνόντα δὲ τὴν φυσικὴν θεωρίαν μηδὲν εἶναι πρὸς ἡμᾶς, τὰ ἠθικὰ φιλοσοφεῖν ἀρξάι ἐπὶ τε τῶν ἐργαστηρίων καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ· κἀκεῖνα δὲ φάσκειν ζητεῖν, ὅτι τοὶ ἐν μεγάροις κακὸν τ' ἀγαθὸν τε τέτυκται.

De his G. A. Schmidt. (De fontibus veterum auctororum in enarrandis expedit. a Gallis in Macedoniam atque Græciam susceptis. Berolini 1834, p. 14) annotat hæc : « Noster præter illud opus De Galatarum transitu in Asiam, etiam octo libris Antiochi et Ptolemæi gesta et quomodo eorum tempore res Libycæ se habuerint, scripsit. Nemini, credo, dubium erit, hæc ad seditionem a Maga, Ptolemæi fratre germano, Cyrenis motam, et ad bellum spectare, quod hic et postea uxor ejus Apame una cum fratre Antiocho II, Syriæ rege, inde ab a. 266 usque ad a. 252 contra Ptolemæum Philadelphum gesserant. Inde mihi quidem Demetrium nostrum sub Philadelpho et Euergeta, Galatarum regnis in Thracia atque Asia exstructis, floruisse satis probabile fit; præsertim quum illa duo opera tam speciales res, et tot quidem libris amplexa sint, ut vix ab ullo alio nisi a teste quodam oculato, vel eo saltem tempore conscripta videantur, quo rerum istarum memoria adhuc novissima erat. Sed mihi persuadere nequeo, ut Diodorus, Trogus et Pausanias ad nostram rem describendam tam vastum et speciale opus perlegerint, præsertim quum tantum laborem tantamque diligentiam eorum nullus ulla occasione adhibuisse videatur, et iis haud dubie alii libri præsto fuerint, unde sua multo facilius depromere possent. » Fragmenta non supersunt.

Πολλάκις δὲ βιαιότερον ἐν ταῖς ζητήσεσι διαλεγόμενον, κενδο-λίεσθαι καὶ παρατιλλεσθαι, τὸ πλέον τε γέλασθαι καταφρονοῦμενοι, καὶ πάντα ταῦτα φέρειν ἀνεξικακῶς. Ὅθεν καὶ λαχτισθέντα, ἐπειδὴ ἠνέσχετο, τινὲς θυμάσαντος, εἰπεῖν· « εἰ δὲ με ὄνος ἐλάττισε, εἰκὴν ἂν κῆρ ἔλαγχανον; » Καὶ ταῦτα μὲν Δημήτριος.

SOSIBIUS LACO.

Sosibius Laco, grammaticus τῶν ἐπιλυτικῶν s. λυτικῶν (*) καλουμένων (v. fr. 6 et 21. Lehrs. De Aristarchi stud. Hom. p. 200 sqq.), sub Ptolemæo Philadelpho vixit Alexandriæ, uti constat ex Athenæo (v. fr. 21 coll. fr. 22). Verum jam sub Ptolemæo Sotere in Ægyptum venisse videtur, si quidem recte statuimus ad Nostrum referenda esse verba Plutarchi in Os. et Is. c. 28 : Πτολεμαῖος δὲ Σωτήρ ὄναρ εἶδε τὸν Ἰν Σινώπῃ τοῦ Πλούτωνος κολοσσόν, οὐκ ἐπιστάμενος οὐδὲ ἑωρακώς πρότερον.... καὶ διηγουμένῳ τοῖς φίλοις τὴν ὄψιν εὐρίθη πολυπλανῆς ἄνθρωπος, ὄνομα Σωσίβιος, ἐν Σινώπῃ φάμενος ἑωρακέναι τοιοῦτον κολοσσόν, ὅσον ὁ βασιλεὺς ἰδεῖν ἔδοξεν. Cf. Manethonis fr. 62. — Ex scriptis Sosibii ad nos proxime pertinet liber qui Χρόνων ἀναγραφὴ inscribitur. Fragmenta ejus perrara quidem, magni autem ad pernoscendas rationes veteris chronologiæ sunt momenti. Tempora rerum ad seriem annosque regum Lacedæmoniorum, ubi fieri id poterat, auctor revocavit. Præterea Sosibius De antiquitatibus Laconicis scripsit, sive uno ampliore opere id fecerit, sive singulas argumenti partes peculiaribus libellis tractaverit. Reliqua Sosibii scripta, excepto libro Περὶ βασιλείας πρὸς Κάσσανδρον (fr. 22), si quidem recte id nonnulli ad Sosibium referebant,

(*) In Vit. Arati cod. Matritensis, in Biogr. Westermanni p. 58, leguntur hæc : Δωσίβιος δὲ ὁ πολιτικός φησιν καὶ πρὸς Ἀντίοχον τὸν Σελεύκον (Aratum venisse dicit). Meinek. ad Euphor. p. 16 not. reponendum suspicatur Σωσίβιος ὁ λυτικός vel ὁ ἐπιλυτικός. Equidem intellexerim Dositheim, quem una cum Callippo, Eudoxo, aliis astronomis de siderum ortu laudat Plinius H. N. XVIII, 74. Quare nescio an pro ὁ πολιτικός ex velusta interpretatione latina reponendum sit : *Pulsinus*. — Ex nostri Sosibii familia nescio an oriundi sint Sosibil, pater et filius, qui in aula Ptolemæi Philopatoris et Epiphanis viserunt. Frequens eorum mentio ap. Polybium (v. indicem a. b. v.). Cf. Plutarch. Cleomen. c. 23; Zenob. III, 94. Alius Sosibius memoratur ap. Diog. L. II, 46, Anaxagoræ æqualis; alius Sosibius Britannici educator, ap. Tacit. Annal. XI, 1. Conf. Malala p. 224 ed. Bonn. — Apud schol. Theocrit. ad Id. X, et Tzetz. Hist. II, 592, pro vulgata Σωσίβιος legendum est Σωσίβιος, monente Jonsio p. 152. Apud Tzetz. Hist. V, 202, ubi : Ἄτλας ὁ Λίβυς, ὡς φασὶ παῖδες τῶν Αἰγυπτίων, καὶ μᾶλλον ὅσοι κείθονται Σωσίβι χρόνον γράφω, ἐν χρόνοις ἦν Ὀσίβιος, non lalet Sosibii mentio, sed scribendum est : Σωσίβι, chronologo ficto ex chronologiis, in quibus tempora Ægyptiorum ex periodi Sothiacæ rationibus adornata erant.

CHRONICA.

2.

Sosibius Laco in Temporum recensione Homerum ponit ad annum octavum regni Charilli (*Charilal*), qui Polydectæ filius erat. Regnat vero Charillus annis sexaginta quattuor; et post hunc Nicander filius per annos triginta

isque Sosibius, cui epinicion Callimachus composuisse dicitur, Laco noster est, grammatici argumenti sunt.

ΧΡΟΝΩΝ ΑΝΑΓΡΑΦΗ.

—

Censorinus De die nat. c. 21 : *Sosibius scripsit esse CCCXC* (sc. annos ab excidio Trojæ usque ad Olympiadem primam).

2.

Clem. Alex. Strom. I, p. 141 Sylb. : Σωσίβιος δὲ δὲ Λάκων Ἰν Χρόνων ἀναγραφῇ κατὰ τὸ ὄγδοον ἔτος τῆς Χαρίλλου τοῦ Πολυδέκτου βασιλείας Ὀμηρον φέρει. Βασιλεύει μὲν εὖν Χάριλλος ἔτη ἐξήκοντα τέσσαρα (1. τρία), μεθ' ὧν υἱὸς Νίκανδρος ἔτη τριάκοντα ἐννέα· τούτου κατὰ τὸ τριακοστὸν τέταρτον ἔτος τεθῆναι φησὶ τὴν πρώτην Ὀλυμπιάδα, ὡς εἶναι ἐννευήκοντά που ἔτων πρὸ τῆς τῶν Ὀλυμπίων θέσεως Ὀμηρον. Vide Fr. chronol. p. 133.

3.

Athenæus XIV, p. 635, F : Ἐγένετο δὲ ἡ θέσις τῶν Καρνείων κατὰ τὴν ἔκτην καὶ εἰκοστὴν Ὀλυμπιάδα, ὡς Σωσίβιος φησὶν ἐν τῷ Περὶ χρόνων.

ΤΡΟΙΑΣ ΕΞΕΔΙΤΙΟ.	1180 a. C.
Trojæ excidium.	1171
(an. 395 ante 776.)	
REDIUS HERACLIDARUM.	1091 (5X63 a. 776).
(an. 80 post. 1171.)	
<i>Priores reges sex annis 219...1091—873</i>	
Charilai an. 1.	872
" " 8 HOMERUS (<i>Lycurg.</i>)	865 (5X63 p. 1180).
" " 63	810
Nicandri an. 1.	809
" " 34. Olymp. 1.	776
" " 39.	771
Theoronipi an. 1.	770
CARNEA INSTITUTA Ol. 26,1.	676 (8X63 p. 1180).

Charilao pro 64 annis tribui 63. Hunc enim numerum postulant rationes cyclicæ hujus chronologiæ; neque violenta mutatio est, quum sæpissime voces τρία et τέτταρα confundantur. Dixi de Sosibii computo in Fragm. Chronol. p. 121. 128. 133.

novem. Hujus autem anno tricesimo quarto primam celebratam esse Olympiadem, adeo ut Homerus fuerit annis nonaginta fere ante institutionem Olympiorum.

3.

Carnea instituta sunt Olympiade vicesima sexta, ut Sosibius in libro De temporibus ait.

Vulgarem rationem Sosibius in eo sequitur quod res, quæ epocharum instar sunt, ab æra Trojana proficiscens exputat, uti patet ex epochis Homeri et ludorum Carneorum. Sed in ipsa epocha Trojana constituenda ab ea via, quam plerique inierunt, recedit. Etenim postquam spatium inter Trojam et Heraclidas intermedium, quod in vet. ἀναγραφαίς erat annorum 126, ad annos 90 quidam revocaverant, plurimi, qui id probarunt, ita fecerunt, ut in epocha Trojana veterem numerum cyclicum retinerent, atque ab hoc proficiscentes annum reditus Heraclidarum exputarent. Sic v. c. Castor epocham Trojanam ponit an. 1217 (= 7 × 63 ante Ol. 1), et hinc annos 90 deducens Heraclidarum descensum assignat anno 1127. Contra Laco noster ab epocha, quam Heraclidarum reditui veteres ἀναγραφαί tribuebant (an. 1091 = 5 × 63 ante Ol. 1), proficiscitur, ut additis annis 90 epocham Trojanam constituat. Eandem rationem etiam is secutus est, ex quo Eusebius suum Heraclidarum catalogum mutuatus est, nisi quod Heraclidarum regni initium uno cyclo inferiorem ponat (1028 a. C. = 4 × 63 a. Ol. 1), ideoque usque ad Charilaum non sex, sed tres tantum reges recenset. Idem ita fecit, ut ab ep. Trojana usque ad finem Theopompi sint anni 368 sive sex cycli. Quodsi similiter Sosibius quoque rem adornavit, sequitur Theopompum apud eum regnasse annis 31 (770—740), adeo ut a Troja ad finem Theopompi septem sint cycli. — Homeri epocha simul etiam Lycurgi esse debet. Quæ quum Charilai anno octavo adscribatur, patet eam de anno, quo leges Lycurgus scripserit, intelligendam esse. Alii annum quo tutelam Lycurgus suscepit, pro epocha habebant. Sic etiam Eusebii auctor fecit, apud quem Charilaus regnum suscipit an. 884. Quare ille ita regum annos adornavit, ut a Troja usque ad Charilaum sint anni 252 sive 4 × 63 (Fragm. Chron. p. 186). De Carneis v. Hermann. l. l. § 53, 29 sqq.

Primus in Carneis ludis vicit Terpander, Midæ regis æqualis, teste Hellanico (fr. 122, 123) in Carneonicis. Jam quum Midas paullo antiquior esse debeat (Herodot. I, 14) Gyge (713—678), Lydorum rege; alii Carnea jam ante Ol. 26 celebrata

esse suspicantur (uti Hermann. l. l.), alii omnia testimonia, ex quibus Terpander jam longe ante Ol. 26 florisset, propter Sosibii locum rejicienda putant (v. Fischer. tabb. chron. ad Ol. 26). At pendent hæc omnia ex diversis systematis chronologicis, quibus quisque se auctor addixerat. Quodsi Sosibii computum ad veterum ἀναγραφῶν rationes, ex quibus Trojana epocha anno 1217 a. C. assignatur, revocaveris, sequitur Carneorum institutionem assignandam esse anno 713 a. C. (Ol. 16), adeo ut Terpander percommode Midæ regis æqualis esse posset, eodem modo, quo Sosibius, si de Midæ et Gyge locus foret, tempora eorum ad Olymp. 26 detulisset.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙ ΘΥΣΙΩΝ.

4.

Athenæus XV, p. 674, A: Καὶ γὰρ καὶ Λακεδαιμόνιοι καλάμοι στεφανοῦνται ἐν τῇ τῶν Προμαχίων ἑορτῇ, ὡς γησι Σωσίβιος ἐν τοῖς Περὶ τῶν ἐν Λακεδαιμόνι θυσίων, γράφων οὕτως: « Ἐν ταύτῃ συμβαίνει, τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς γῆρας καλάμοις στεφανοῦσθαι ἢ στελεγγίδι, τοὺς δ' ἐκ τῆς ἀγωγῆς παιδᾶς ἀστεφανιώτους ἀχολοθεῖν. » Cf. Müller. Dor. II, p. 25.

5.

Id. XV, p. 678, B: Θυρατικοί. Οὕτω καλοῦνται στέφανοι τινες παρὰ Λακεδαιμονίοις, ὡς γησι Σωσίβιος ἐν τοῖς Περὶ θυσίων, ψιλίνους αὐτοὺς φάσκων νῦν ὀνομάζεσθαι, ὄντας ἐκ φοινίκων. Φέρειν δ' αὐτοὺς ὑπόμνημα τῆς ἐν Θυρέᾳ γενομένης νίκης τοὺς προστάτας τῶν ἀγομένων χορῶν ἐν τῇ ἑορτῇ ταύτῃ, ὅτε καὶ τὰς Γυμνοπαιδίας ἐπιτελοῦσι. Χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν εὐπροσώπων (πρόσω libri) παιδῶν, τὸ δ' ἐξ ἀρίστων (ἀρίστων libri) ἀνδρῶν, γυμνῶν ὀρχουμένων καὶ ἀδόντων Θαλήτου καὶ Ἀλκμᾶνος ᾄσματα καὶ τοὺς Διονυσόδωτον τοῦ Λάκωνος παιδᾶς. Cf. Müller. Dor. II, p. 373, Hermann. l. l. § 53, 28. — Ψιλίνους] Fortasse huc pertinet glossa Hesychii: Ψιλὸς (ψιλίνος?), στέφανος περὶνός. Vide Toup. Epist. crit. p. 76. Idem Hesychius: Ψιλίον, περὶνός... ἢ εἶδος ἀνθους.

Sequuntur alia quædam, quæ ad Lacedæmoniorum antiquitates spectant.

DE LACEDÆMONIORUM SACRIS.

4.

Lacedæmonii etiam calamo coronantur festo Promachiorum die, ut ait Sosibius in libris De Lacedæmoniorum sacris, ubi ita scribit: « In hoc festo rustici quidem juvenes calamis coronantur aut strigile sive bractea; qui vero publica civitatis disciplina innutriti sunt, absque corona sequuntur. »

5.

Thyreaticæ. Sic vocabantur coronæ quædam apud Lacedæmonios, ut ait Sosibius in libris De sacrificiis solenniibus: *psilina* aiens nunc nominari, esseque e palma. Gestare autem eas, in victoriæ ad Thyream reportatæ memoriam, duces chororum qui in illo festo ducuntur, quando etiam Gymnopædias celebrant. Sunt autem chori, hinc formosorum puerorum, illinc fortissimorum virorum; qui nudi saltant, et carmina canunt Thaletæ et Alcmanis, et Dionysodoti Lacedæmonii paranas.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS
Purchase full membership to immediately unlock this page

DELVE INTO FANTASY, MAGIC, MYTHOLOGY & FOLKLORE

Forgotten Books'
Full Membership gives
access to 797,885 ancient
and modern, fiction and
non-fiction books.

Continue

*Fair usage policy applies

12.

Plutarch. Lycurg. c. 25, 4 : Οὐδὲ γὰρ αὐτὸς ἦν ἀκράτως αὐστηρὸς ὁ Λυκοῦργος· ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ Γέλωτος ἀγαλμάτιον ἐκείνον ἰδρῦσασθαι Σωσίβιος ἱστορεῖ, τὴν παιδίαν ὡσπερ ἠδυσμα τοῦ πόνου καὶ τῆς διαίτης ἐμβαλόντα κατὰ καιρὸν εἰς τὰ συμπόσια καὶ τὰς τοιαύτας διατριβάς. Cf. Müller. Dor. II, p. 390.

13.

Athenæus III, p. 78, C : Σωσίβιος δ' ὁ Λάκων ἀποδεικνύς εὐρημα Λιονύσου τὴν συκῆν, διὰ τοῦτό φησι καὶ Λακεδαιμονίους συκίτην Διόνυσον τιμᾶν.

14.

Clemens Alex. Protr. c. 2, p. 11, 23 Sylb. : Ἔστι καὶ Ποδάγρας Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερὸν, ὡς φησι Σωσίβιος.

15.

Idem ibid. p. 10, 46 : Σωσίβιος δὲ καὶ τὸν Ἡρακλέα πρὸς τῶν Ἱπποκωντιδῶν κατὰ τῆς χειρὸς οὐτασθῆναι λέγει. Arnobius Adv. Gent. IV, 12 : Non ab Hippocoontis liberis ipsum Sosibius Herculem cruciatum tulisse pronuntiat? Cf. Diodor., IV, 33.

16.

Schol. Eur. Orest. 1632 : Ὅτι καὶ ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θάλατταν ἐπ' ἑκός ἴσσι, κατὰ Εὐριπίδην σεσημαίωται· ὁ μὲντοι Σωσίβιος ἐμπαλιν οἴεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Πολέμων δὲ κ. τ. λ. De re v. Welcker. Trilog. p. 599, 288 sqq.

17.

Diogenes L. I, 115, de Epimenide : Καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ φυλάσσουσι Λακεδαιμόνιοι παρ' ἐαυτοῖς κατὰ τι

λόγιον, ὡς φησι Σωσίβιος ὁ Λάκων. V. Müller. Dor. II, p. 395.

18.

Hesychius : Ἡλακάτια, ἀγῶν ἰν Λακεδαιμονίᾳ, ἐπὶ Ἡλακάτῳ, ὃς ἦν ἐρώμενος Ἡρακλέους, ὡς φησι Σωσίβιος. Cf. Müller. l. l. I, p. 451; Hermann. l. l. § 53, 17. Ex eodem Sosibio fluxerint reliqua quæ de ludis festisque Laconicis apud Hesychium leguntur.

ΠΕΡΙ ΑΛΚΜΑΝΟΣ.

E LIBRO TERTIO.

19.

Athenæus III, p. 115, A : Σωσίβιος δ' ἐν τρίτῳ Περὶ Ἀλκμᾶνος κριβανά φησι λέγεσθαι πλακοῦντάς τινας τῷ σχήματι μαστοειδεῖς.

Idem XIV, p. 646, A : Κριβάνας· πλακοῦντάς τινας ὀνομαστικῶς Ἀπολλόδωρος παρ' Ἀλκμᾶνι. Ὁμοίως καὶ Σωσίβιος ἰν τρίτῳ Περὶ Ἀλκμᾶνος, τῷ σχήματι μαστοειδεῖς εἶναι φάσκων αὐτοὺς, χρῆσθαι δ' αὐτοῖς Λάκωνας πρὸς τὰς τῶν γυναικῶν ἐστιάσεις· περιφέρειν τε αὐτοὺς, ὅταν μέλλωσιν ἄδειν τὸ παρεσκευασμένον ἐγκώμιον τῆς παρθένου αἰ ἐν τῷ χορῷ ἀκόλουθοι.

E LIBRIS INCERTIS.

20.

Idem XIV, p. 648, B : Πόλτου δὲ μνημονεύει Ἀλκμᾶν οὕτως·

Ἴδη παρέξει τι πυάνιον τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίαν τ' ὀπίωραν.

Ἔστι δὲ τὸ πυάνιον, ὡς φησι Σωσίβιος, πανσπερμία ἰν

12.

Neque usquequaque austerus erat ipse Lycurgus, quum auctor est Sosibius dedicatum ab eo Risus simulacrum, ut qui jocum, quasi condimentum severæ vitæ rationis, opportunè conviviis et id genus conventibus immiserit.

13.

Sosibius Laco postquam ficus inventorem Bacchum esse docuit, propterea etiam Lacedæmonios Bacchum *Syciten* (quasi *Ficum patronum*) colere.

14.

Est etiam Podagræ Dianæ Lacedæmonie sanum, ut Sosibius ait.

15.

Sosibius Herculem quoque ab Hippocoontidis in manu vulnus accepisse narrat.

16.

Helenam quoque iis qui tempestate in mari jactantur auxiliatricem esse Euripides significat; Sosibius vero eam non propitiā apparere ait.

17.

Etiam corpus Epimenidis Lacedæmonii apud se servant oraculo quodam admoniti, ut Sosibius ait.

18.

Elacatia, ludi qui Lacedæmone celebrantur in honorem Elacati, qui Herculis amasius fuerat, teste Sosibio.

DE ALCMANE.

19.

Sosibius libro tertio de Alcmane ait *cribana* vocari mazas quasdam mammae forma similes.

Cribanas, placentas quasdam proprie sic nominatas apud Alcmanem Apollodorus. Similiter etiam Sosibius tertio libro De Alcmane, dicens formam habere mammarum, uti autem illis Lacones in mulierum epulis, circumferreque eas, quando laudes virginis (sponsæ) encoëtio parato cantaturæ sunt amicæ illius, chorum formantes.

20.

Pullis Alcman meminil his verbis :

Jam et *pyaniam* pulcem præbebit,
et *chidrum* candidum et *cercum* fructum.

Pyanium autem, ut Sosibius ait, dicuntur varii generis

γλυκεῖ ἠψημένῃ· γλῶρον δὲ οἱ ἐφθοῖ πυροί. Κηρίαν δὲ ὀπίρην λέγει τὸ μέλι.

. 21.

Idem III, p. 81, F : Ἀλκμάν δὲ τὸ στρουθίον μῆλον, δταν λέγη· Μείον ἢ κοδύμαλον. Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ Σωσίβιος τὸ κυδώνιον μῆλον ἀκούουσιν. Ὅτι δὲ διαφέρει τὸ κυδώνιον μῆλον τοῦ στρουθίου, σαφῶς εἶρηκεν ὁ Θεόφραστος ἰν τῷ δευτέρῳ τῆς Ἱστορίας.

Hesychius : Περφίλα· Σωσίβιος· κύριον ὄνομα.

Idem : Σάνδυξ, δένδρον θαμνώδες, οὗ τὸ ἄνθος χροιάν κόκκω ἑμπερῆ ἔχει.

Schol. Theocrit. V, 92 : Σώσιβιος δὲ τὰς ἀνεμώνας παρὰ Λάκωσι φινίδας καλεῖσθαι φησι. Ubi conf. Dubner. p. 138.

22.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ.

Athenæus XI, p. 493, C : Σωσίβιος δὲ ὁ λυτικός, προθεῖς τὰ ἔπη, (Ἰλ. λ', 631).

Ἄλλος μὲν μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης πλείον ἔον, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἀείρειν,

γράφει κατὰ λέξιν· Ἐν τῷ μὲν ἐπιτιμώμενόν ἐστι τῷ ποιητῆ, ὅτι τοὺς μὲν λοιποὺς ἐστι (ἐφη?) μογέοντας ἀείρειν τὸ δέπας, τὸν δὲ Νέστορα μόνον ἀμογητὶ. Ἄλεγον δ' ἰδοῦκε, Διομήδους καὶ Αἴαντος, ἔτι δ' Ἀχιλλέως κερύοντων, εἰσάγεσθαι τὸν Νέστορα γενναιότερον, τῆ ἡλικίᾳ

προβεβηκότα. Τούτων τοίνυν οὕτως κατηγορουμένων, τῆ ἀναστροφῆ χρησάμενοι, ἀπολύομεν τὸν ποιητὴν. Ἀπὸ γὰρ τούτου τοῦ ἑξαμέτρου·

Πλείον ἔον, Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἀείρειν,

ἀπὸ τοῦ μέσου ἐξελόντες τὸ γέρων, τάξομεν τοῦ πρώτου στίχου πρὸς τὴν ἀρχὴν ὑπὸ τὸ Ἄλλος μὲν, εἶτα τὸ ἐξ ἀρχῆς συνεροῦμεν· Ἄλλος μὲν γέρων μογέων ἀποκινήσασκε τραπέζης πλείον ἔον, ὁ δὲ Νέστωρ ἀπονητὶ ἀείρειν. Νῦν οὖν, οὕτω τεταγμένων, ὁ Νέστωρ φαίνεται τῶν μὲν λοιπῶν πρεσβυτῶν μόνος τὸ δέπας ἀμογητὶ ἀείρων. Ταῦτα καὶ ὁ θαυμάσιος λυτικός Σωσίβιος, ὃν οὐκ ἀχαρίτως διέπαιξε διὰ τὰς πολυθρυλήτους ταύτας καὶ τὰς τριαύτας λύσεις Πτολεμαῖος ὁ Φιλάδελφος βασιλεὺς. Λαμβάνοντος γὰρ αὐτοῦ σύνταξιν βασιλικὴν, μεταπεμφόμενος τοὺς ταμίαις, ἐκέλευσεν, ἔάν παραγένηται ὁ Σωσίβιος ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τῆς συντάξεως, λέγειν αὐτῷ, ὅτι ἀπειλήσει. Καὶ μετ' οὐ πολὺ παραγενομένῳ καὶ αἰτοῦντι, εἰπόντες δεδωκέναι αὐτῷ, τὰς ἡσυχίας εἶχον, ὁ δὲ τῷ βασιλεῖ προσελθὼν κατεμήμετο τοὺς ταμίαις. Πτολεμαῖος δὲ μεταπεμφόμενος αὐτούς, καὶ ἔκειν κελύσας μετὰ τῶν βιβλίῳν, ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ εἰσι τῶν τὰς συντάξεις λαμβανόντων, λαβὼν ταύτας εἰς χεῖρας ὁ βασιλεὺς, καὶ κατιδὼν, ἔφη, καὶ αὐτὸς εἰληγέναι αὐτὸν οὕτως. Ἦν ὀνόματα ἐγγεγραμμένα ταῦτα, Σωτῆρος, Σωσιγένους, Βίωνος, Ἀπόλλωνος, Δίωνος· εἰς δ' ἀποβλέψας ὁ βασιλεὺς εἶπεν, ὦ θαυμάσιε λυτικὲ, ἔάν ἀφέλῃς τοῦ Σωτῆρος τὸ σω, καὶ τοῦ Σω-

semina in musto cocta. Chidrum vero est coctum triticum; cereum autem fructum dicit mel.

21.

Alcman *codymali* nomine intelligit struthium malum, quom ait :· Minus quam codymalum. Ἀπολλόδωρος vero et Sosibius Cydonium malum intelligunt. Differre autem a struthio malo malum Cydonium clare dixit Theophrastus secundo *Historiæ plantarum* libro.

Perphila, nomen proprium. Sosibius.

Sandyx, arbor fruticosa, cujus flos colore similis est cocci, ut Sosibius ait.

Sosibius anemonas apud Lacones *phænidias* appellari dicit.

DE HOMERO.

22.

Sosibius vero Lyticus (*quæstionum solutor*) præpositis illis versibus :

Alius quidem non sine labore submovisset a mensa plenum si esset; Nestor vero senex nullo labore tollebat,

hæc verbotenus scribit :· Nunc reprehendunt poetam quod reliquos dicat non sine labore tollere poculum, unum vero Nestorem nullo labore. Contra rationem autem esse videbatur, quum adsint Diomedes et Ajax atque etiam Achilles, Nestorem his validiorem esse, qui ætate multo erat prove-

clior. Quorum ab accusatione liberabimus poetam, inversione utentes sive transpositione. Nam in illo versu,

plenum si esset; Nestor vero senex nullo labore tollebat :

e medio versu eximemus vocem *senex*, ponemusque sub prioris versus initium post verba *Alius quidem*, deinde connectemus verba ut antea : nempe, *Alius quidem senex non sine labore submovisset de mensa, plenum si esset; Nestor vero sine labore tollebat*. Nunc igitur, his ita constitutis, apparet Nestorem unum præ reliquis senibus sine labore sustulisse poculum.· Hæc quidem admirabilis ille quæstionum solutor Sosibius. Quem ob hasce aliasque ejus generis jactatas solutiones haud infestive lusit rex Ptolemæus Philadelphus. Nam quum annuo stipendio regio frueretur Sosibius, accessit quæstoribus rex mandavit, si venisset Sosibius ad petendum stipendium, dicerent ei, esse illud ei jam persolutum. Qui quum haud multo post venienti Sosibio stipendiumque petenti respondissent, se jam ei numerasse, nec ullum verbum ultra : ille regem adiens, quæstores accusavit. Quibus accessit et adesse jussis cum tabulis, in quibus consignata eorum nomina erant qui stipendia accipiebant, Ptolemæus in manus sumpsit tabulas, eisque inspectis, ipse quoque Sosibio dixit, accepisse eum quod peteret : nempe hoc modo : inscripta tabulis erant hæc nomina (eorum quibus stipendium jam fuerat numeratum) : *Soteris, Sosigenis, Bionis, Apollonis, Dionis*. Quæ rex intuitus dixit :· O admirabilis quæstionum solutor, si a Soteris nomine sumpseris syllabam So, tum a Sosi-

σιγένους τὸ σι, καὶ τοῦ Βίωνος τὴν πρώτην συλλαβὴν βι, καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, εὐρήσεις σαυτὸν ἀπειληρότα κατὰ τὰς σὰς ἐπινοίας. Καὶ ταῦτα οὐχ ὑφ' ἄλλον, ἀλλὰ τοῖς σαυτοῦ πτεροῖς, κατὰ τὸν θαυμάσιον Αἰσχύλον, ἀλίσκεν, ἀπροσδιονύσους λύσεις πραγματευόμενος. »

ΟΜΟΙΟΤΗΤΕΣ.

23.

Athenæus XV, p. 690, E : Πολέμων δ' ἰν τοῖς πρὸς Ἀδαῖον παρὰ Ἡλείοις φησὶ μύρον τι πλαγγόνιον καλεῖσθαι, εὐρεθὲν ὑπὸ τινος Πλάγγονος. Ὁμοίως ἱστορεῖ καὶ Σωσίβιος ἐν Ὁμοιότησι, ὡς καὶ τὸ Μεγάλλιον ὠνομάσθη γὰρ καὶ τοῦτο ἀπὸ Μεγάλλου τοῦ Σικελιώτου. Præter Sosibium Ἰόβας ὁ βασιλεὺς librum, cui

genis nomine secundam si, et a Bione rursus primam bi, denique terminationem τοῦ Ἀπόλλωνος; reperies, te jam accepisse stipendium, secundum tua inventa: et quidem, non ab aliis, sed propriis tuis pennis, ut ait admirabilis Æschylus, caplus teneris, tam incongruis solutionibus occupatus. »

SIMILITUDINES.

23.

Polemon in epistolis ad Adæum, apud Eleos ait unguentum aliquod vocari *plangontum* a Plangone quodam inventum. Eadem tradit Sosibius in Similitudinibus, adji-

Ὁμοιότητες titulus erat, scripsisse dicitur apud Athenæum IV, p. 170, E.

(ΠΕΡΙ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΟΝ.)

24.

Athenæus IV, p. 144, E : Θεόφραστος δ' ἐν τῷ πρὸς Κάσσανδρον Περὶ βασιλείας (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα· πολλοὶ γὰρ αὐτὸ φασὶν εἶναι Σωσιβίου, εἰς δὲ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς ἐπινίκιον Ἀλεξιακὸν ἐποίησε), τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς ὑπὸ τρυφῆς προκηρύττειν τοῖς ἐφευρίσκουσι τινα κινὴν ἔδονην ἀργυρίου πλῆθος. Cf. Ebert. Diss. Sic. p. 72.

ciens similem esse rationem *megallii*: nam et hoc unguentum nomen invenit a Megallo Siculo.

(DE REGNO AD CASSANDRUM.)

24.

Theophrastus in libro De regno ad Cassandrum (si genuinum illud scriptum est: multi enim auctorem ejus aiunt Sosibium esse illum, in quem Callimachus carmen scripsit elegiacum) Persarum reges ait luxuriæ causa pecuniæ summam publice polliceri his qui novam aliquam voluptatem excogitaverint.

THIS PAGE IS LOCKED TO FREE MEMBERS

Purchase full membership to immediately unlock this page

Know Your Bible

Forgotten Books' Full Membership provides unlimited access to more than 28,000 volumes of Christian literature for \$8.99/month

HOLY BIBLE

Continue

*Fair use policy applies